உ
சிவமயம்

ஓம் மஹாகணபதயே நம:

ஸ்ரீ சங்கராநந்த சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

இது
கோவிலூர் மடாலயம்
திருக்களராண்டவரென்னும்
ஸ்ரீ வீரசேகர ஞானதேசிகர் பாதசேகரராகி
வேதாந்தபாஸ்கரராய் விளங்காநின்ற
ஸ்ரீ சுப்பைய சுவாமிகளவர்களால்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

சென்னை: வியாசர்பாடி
ஆநந்தாஸ்ரமம்
ஸ்ரீ க. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
பாதசேகரராகிய
ஸ்ரீ மூர்த்தி சுவாமிகளால்

மதராஸ் டைம்ஸ் அச்சியந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1916

விலை ரூபா 8 0 0.

உ
சிவமயம்
ஓம் மஹாகணபதயே நம:

முகவுரை.

அன்பிற்சிறந்த அறிவுடையீர்! நம்மனோர்கட்குச் சுகத்தின்கண் விழைவும் துக்கத்தின்கண் துவேடமு மிருந்த போதினும், செயற்கை மாத்திரம் மாறாகவே நிகழுகின்றது; ஆதலின், துறசெயற்கைமாறி நற்செயற்கையில் தலைப்பட்டு, ஈசனை யுபாசித்து, குருவருளைக் கிட்டினாற்றான் சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கிப் பரமாநந்தத் தைப் பயக்கும் மோக்ஷசாதனமாய சிவஞானம் செவ்வனே காதலாமலகம் போலா மென்பது திண்ணம். அத்தகைய சிவஞானமோ வேதசிகரங்களையாயும் வாயிலாயறி யத்தக்கதேயன்றி மற்றொருவகையாலன்றாம்; அவையோ ஸ்ரீமத் சங்கரபாடிய உதவியைப் பெற்று மேதாவிகளாலரிதிலுணர்தற் பாலனவாதலின், நம்மனோராலெளிதிலறியத்தக்கதொன்றன்றாம் இதனைத் திருவுளத்தெண்ணியே **ஸ்ரீமத் சங்கராநந்த சுவாமிகளால்** சர்வ வேதசிரோபாகங்களாகிய உபநிடதங்களின் பொருளை விரிவாய்த்தெரிவான் வேண்டி **இவ்வான்ம புராண**மென்னும் அருமபெரு நூலிபற்றி யருளப்பட்டது. இவ்வாத்மபுராணத்தை அத்தியயனம் செய்வதானே தத்துவபோதம் முதல் கண்டனகண்ட காத்தியமீறாகவமைந்த சர்வ வேதாந்த கிரந்த பாராயணம் செய்த பயன் காவில்வதுல்லியமாய்க் கிடைக்குமென்பதன்கண்ணே ஐபமின்றாம். சர்வ வேதாந்தங்களின் பொக்கிஷம் இதுவே என இதனைச் சிரவணிக்கும் ஒவ்வொருவருந்தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதே; விரிப்பானேன், இதிலில்லாதன இல்லையெனவே சொல்லலாம். இந்நூலாசிரியர் இந்நூலியற்றி யருளியதேயல்லாமல் 32 உபநிடத வியாக்யானத்தையும், சங்கராந்தியென்னும் ஸ்ரீ பகவற்கீதை வியாக்யானத்தையும், ஸ்ரீ பிரஹ்மசூத்திர விருத்திபையும், மற்றும் பிறவற்றையும் இயற்றியருளியுள்ளார். இச்சங்கராநந்த முனிவுரையே உலகப் பிரசித்தமாய ஸ்ரீ வித்தியாரண்ய ஸ்ரீ பாரதீதீர்த்த முனீசுரர்களின் தேசிகரென்னும் **ஸ்ரீ வித்தியா சங்கர** மூர்த்திகளெனவும், லம்பிகாபோகத்தால் நெடுங்காலம் பூமிக்குள் இருந்தவர்களெனவும், ஸ்ரீமத் ஆதிசங்கர தேசிகேந்திரரின் விபாக்யான சிம்ஹாசனத்தை 10 வதாசிரியராய் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தனரெனவும், சிருங்க கிரிக்கு வருமுன் புண்ணிய மாதாவாகிய காவிரிதீரத்தே வசித்தநேகம் சீடர்கட்கு மெய்ஞ்ஞான நூல்களைப் போதித்து வந்தார்களெனவும், மற்றுமநேக வைபவங்க ளோடும் இருந்தார்களெனவும் பெரியோர்கள் கூறுவார்கள். இவர்கட்குச் சிருங்ககிரியின்கண்ணே அமைத்துள்ள ஆலயம்போ லிவ்வுலகத்தும் மற்றெவ் வுலகத்தும் இருப்பதரிதென்றே தோற்றுகின்றது; என்னை, சர்வ சாஸ்திரமு முணர்ந்த வித்யாரண்ய பாரதீதீர்த்த முனீசுரராலமைக்கப்பெற்றிருத்தலின். இவ் வாலய மண்டபத்திருக்கும் 12 தூண்களில், துவாதச ஆதித்தியர்களும் முறையே தங்கள் தங்கள் பிரபையை மாதந்தோறும் செலுத்திவருகின்றனர். 84 ஆசனமே முதல் எத்துனைச் சாஸ்திரப்பொருள்களுள்ளனவோ, சக்கரங்களுள்ளனவோ அவை யாவும் இவ்வாலயத்தின் வடிவமா யமைந்திருக்கின்றன. இப்போ தாங்கில முதலிய வற்றில் சிற்பங்கற்றிருக்கும் பெரும் பண்டிதர்களும் மற்றைபரும் இவ் வாலய நுட்பத்தை யறிவதே கூடாதகாரியமெனின், இது போலொன்றமைப்பது யாண்டை பதென்க; எனவே, இதற்கிதுவே யொப்பென்றாம், இந் நூலாசிரியர் ஆங்கு

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்

நெடுங்காலம் சமாதியிலிருப், அரசர்கள் சென்று அவ்விடத்தைத் திறந்து பார்த்த போது திவ்ப மங்கள வடிவ சிவலிங்க ஆகிருதி மாத்திரம் இருந்ததாமென அறிஞுறைவர். இத்தகைய மகாமுனிவர் பெருங்கருணையாலருளிச்செய்த இவ் வாத்ம புராணத்தினருமை பெருமைகளை நோக்கியே ஸ்ரீ நிச்சலகாஸ் அவர்களின் குருமூரத்திகளாகிய ஸ்ரீ காகராம்பண்டிதரென்னும் **இராமகிருஷ்ணபண்டிதர** வர்களால் வியாக்யானிக்கப்பட்டது இது வியாகர்ணவலிமை பிலாக்குப் பயன் படாமை கருதியே ஸ்ரீ காசியின்கண்ணெழுந்தருளியிருந்தவரும் நியாயப்பிரகாசிகை, ததவானுசந்தானம், பகவற்கீதா கூடார்த்ததீபிகை என்னும் ஹிந்தி நூற்கட்கு ஆசிரியருமாகிய **ஸ்ரீ சிற்ககாநந்த சுவாமிகளால்** இதுவும் ஹிந்தி பாஷையி லருளப்பட்டது; இத்துணைப் பிரசித்தமாகிய மகாபுராணம் உலக முழுதும பரவியும் தமிழ் மக்கட்குப் பயன்படாமலிருந்த ஒரு பெருங்குறையை நீக்குவான் வேண்டி, கோயிலூர் மடாலயத்தில் அதிபதியாயெழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீ திருக்களர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ மஹாகேவ நாமஸ் மாண பூரவகம் விதேஹமுக்தி யெய்திய ஸ்ரீ வீரசேகர ஞானதேசிகரின் பாதசேகரராகி வேதாந்த பாஸ்கரராய் விளங்கும் ஸ்ரீ வீர, சுப்பைய சுவாமிகளால் (சிவமகிமை முதலிய அநத நூல்களின் மொழி பெயர்ப்பாசிரியரால்) செந்தமிழ் நடையில் இம்மகாபுராணம் மொழி பெயர்க்கப் பட்டது. இம்மஹாபுராணம் ஒன்றை உபக்கிரமமுதல உபசமமாம வரையில் வாசிக துணாவாராயின், சகல புராணங்களின் ரகசியாரத்தங்களும், வேதாந்தத்தின் அத்தியந்த அந்தரங்க அபிப்பிராயங்களும் குன்றின்மேலிட்ட விளக்கைப் போல் தெற்றென விளங்குமாதலினானும், சமுத்திர ஸ்நாநஞ் செய்துள்ளோன் சர்வ தீர்த்தஸ்நாநமும் செய்ததற்கொக்குமென்னு 'மூதுரை போல், இவ்வாத்மபுராண ஆராய்ச்சி ஒன்றே சகல சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்ததற்கு ஒக்குமாதலினானும், இப்புராணத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படாத விஷயம் எச்சாஸ்திர ங்களிலும் பிரதிபாதிக்கப் பட்டுள்ளன இல்லையாதலினானும், எத்தகைய அதிகாரிகளின் சித்தத்தையும் தன் வசப்படுத்திய புருடார்த்தத்தைப் பயப்பிக்கச் செய்வதாயும், சிறு குழவிக்குத்தாய் அமுதூட்டி வளர்ப்பதுபோல, இதிகாசமூலமாய்த் தத்துவார்த்தங் களைப் போதிப்பதாயுமிருத்தலின், மக்களிபாக்ககயினை யெடுத்துள்ள ஒவ்வொரு புருடர் ஸ்திரீகளின் மாட்டும் இவ்வாத்மபுராணம் அத்தியாவசியம் இருக்கற்பாற்று. இம் மகா புராணம் முட்டின்றி இனிது முடிதற் பொருட்டு ஷை புராணத்திற்குச் சந்தாதாரர்களாய்ச் சேர்ந்து முன்பணம் அனுப்பிய அன்பர்களின் நன்றி யெக்காலத்தும் மறக்கத்தக்கதன்று. இப்புராணத்தைத் தமிழ் நடையில் அச்சியற்று வதற்கு வேண்டிய உதவிகளைப்புரிந்த டைம்ஸ் ஆபீஸ் பேப்பர் பப்ளீஷ் செய்யும் டிபார்ட்டுமெண்டில், போர்மேனாயிருந்த ஸ்ரீமத் இரத்தின முதலியார் பெருங் கருணைக் குணம் என்றும் மறக்கத்தக்கதன்றாம். இப்புராணத்தை புருப்பு பார்த்து பிழை இன்றி செப்பம் செய்துக்கொடுத்த சாதுக்கள் நன்றி எஞ்ஞான்றும் மறக்கற்பாலதன்று. இப்புராணத்தை அச்சுவாகனமேற்றிப் புத்தக வடிவாய்ச் செப்பஞ் செய்து கொடுத்த டைம்ஸ் ஆபீஸரின் நன்றி என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று. பிழையுளதேல் உலகம் பொறுக்க.

இங்ஙனம்:
மூர்த்தி சுவாமிகள்,
ஆநந்த-ஆசிரமம் வியாசர்பாடி.

புத்தக விளம்பரம்.

	விலை ரூ
ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்	8 0
பகவற்கீதை கூடார்த்த தீபிகை	5 0
வேதாந்த மநந சிந்தாமணி	4 0
நியாயப்பிரகாசம்	4 0
தத்துவாநு சந்தானம்	2 8
கைவல்லியம் ஸ்ரீ பொன்னம்பல சுவாமிகள் உரை	2 0
கீதாத்திரயம் (பகவற்கீதை, ஈசுரகீதை, பிரமகீதை வியாக்கியானத்துடன்)	2 0
கண்டனகண்ட காத்தியம்	1 4
வேதாந்தரத்தினாவலி	1 0
ஞானசாதக சஹாயம்	0 12
நியாய முத்தாவலி	0 12
அநுகீதை	0 10
உபதேச சகஸ்ரீ	0 10
ஆத்திச்சூடி பாஹிய ஆந்தரார்த்தம்	0 8
வேதாந்த முக்தாவலி	0 6
பிரமகீதை மூலம் சுத்தப்பதிப்பு	0 5
மகாவாக்கிய இரகசியம்	0 4
ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரபாஷியம்	0 4
பர்த்ருஹரி வைராக்கிய சதகம் உரையுடன்	0 3
சொரூபாநு சந்தானம்	0 3
நிரதிசயாநந்தத்திரட்டு	0 3

விலாசம்:
மூர்த்தி ஸ்வாமிகள்,
நெ.48, எருக்கஞ்சேரி ரோட்டு,
ஆநந்தாஸ்ரமம், வியாசர்பாடி சென்னை.

விலாசம்:
மூர்த்தி ஸ்வாமிகள்.
நெ.6, ஜெனரல் காலின்ஸ் ரோட்டு,
வேப்பேரி, சென்னை.

தபால் சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்

வ.எண்	அத்தியாயம்	பக்கம்
1	முதல் அத்தியாயம் - இருக்குவேதத்தின் **ஐதரேய** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	6
2	இரண்டாவது அத்தியாயம் - இருக்குவேதத்தின் **கௌஷீதகீ** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	145
3	மூன்றாவது அத்தியாயம் - இருக்குவேதத்தின் **கௌஷீதகீ** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	238
4	நான்காவது அத்தியாயம் - யஜுர்வேதத்தின் **பிரகதாரண்ய** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	287
5	ஐந்தாவது அத்தியாயம் - யஜுர்வேதத்தின் **பிரகதாரண்ய** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	413
6	ஆறாவது அத்தியாயம் - யஜுர்வேதத்தின் **பிரகதாரண்ய** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	507
7	ஏழாவது அத்தியாயம் - யஜுர்வேதத்தின் **பிரகதாரண்ய** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	743
8	எட்டாவது அத்தியாயம் - யஜுர்வேதத்தின் **சுவேதாசுவதர** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	802
9	ஒன்பதாவது அத்தியாயம் - யஜுர்வேதத்தின் **கடவல்லி** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	890
10	பத்தாவது அத்தியாயம் - யஜுர்வேதத்தின் **தைத்திரீயக** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	959
11	பதினோராவது அத்தியாயம் - **ஜாபாலாதிக ஏகாதச** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	1039
12	பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் - **சாந்தோக்கிய** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	1150
13	பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம் - **சாந்தோக்கிய** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	1196
14	பதினான்காவது அத்தியாயம் - **சாந்தோக்கிய** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	1217
15	பதினைந்தாவது அத்தியாயம் - **கேனோ**பநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	1254
16	பதினாறாவது அத்தியாயம் - **முண்டகோ**பநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	1270
17	பதினேழாவது அத்தியாயம் - **பிரசினோ**பநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	1296
18	பதினெட்டாவது அத்தியாயம் - **நரசிம்ஹதாபநீய ஈசாவாஸ்ய** உபநிடதத்தின் தாற்பரிய வருணனம்	1314

உ
சிவமயம்
ஓம் மஹாகணபதயே நம:

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

மங்கலம்.

வேத நாயக னாகிய வேழமா முகனைச்
சோதி நாயக னாகிய பரசிவச் சுடரைத்
தாதை நாயக னாகிய குகன்றனைச் சகமீ
யாதி நாயகி யாகிய சிவையினைத் தொழுவாம். (1)

சங்கர குரவன் றாண்மரை யுயர்ந்த சங்கரா னந்ததே சிகன்றன்
இங்கித விணைகண் முத்திரா மேச னிருமரை யருணைவெற் பிணைகள்
பொங்கரு ணிதியின் பொன்னடி கரியின் புகர்முகம் படைத்ததே வுருவா
யிங்கெனை யாண்ட வீரஞா னேச விறைமரை யிறைஞ்சிவாழ்த் திடுவாம். (2)

சிற்கனா னந்த தேசிகன் றனைப்பணிந் தடியேன்
கற்கு மாறெளி தருந்தெய்வ வாணியைக் கணித்தே
நிற்குமீ தினைத் தீமிழ்மொழி தாவுள நிகழு
மெற்கு மாதுனை யிபமுக வீரனின் னருளே. (3)

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீகாசி விஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம:

புகழு மெய்யுணர் வஞ்சனச் சலாகையாற் பொதிந்து
விகழஞ் ஞானமா மிருள்படு குருடனென் றனது
திகழுங் கட்புலன் றிறந்திடப் பட்டதிங் கெவரா
னிகழு நற்சிறப் பாரியன் பதநித நினைவாம். (4)

இங்கெழிற் பிரம சூத்திரத் தோடு மிறைஞ்சுறும் பாடிய மியற்றுஞ்
சங்கரி வடிவாம் வாதரா யணனென் சதுர்மறை வகுத்தநா யகனை
சங்கர னுருவாஞ் சங்கர பகவற் சதுர்மறை புகழ்முனி வரனைப்
பொங்குள மதனிற் பன்முறை வணங்கிப் போற்றுதும் புரையெலா மறவே. (5)

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்

நூல்.

பரமகருணை நிறைந்த பரமேசுரனானவர் சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் ஜீவர்கள் மோக்ஷமடையும் பொருட்டு வேதங்களை இயற்றியருளினார்; ஆண்டு முதலாவதாய வரும் காண்டத்தின்கண் ஜீவர்களின் சித்த சுத்தியின்பொருட்டு வருணாசிரம தர்மங்களை நிரூபணம் செய்தருளினார்; இரண்டாவதாய உபாசனாகாண்டத்தின்கண் ஜீவர்களின் விக்ஷேப நிவிர்த்தியின்பொருட்டுப் பலவிதமாய உபாசனை நிருபணஞ் செய்தருளினார்; மூன்றாவதாய உபநிஷத் வடிவஞான காண்டத்தின் கண்ணோ, கன்மத்தானும், உபாசனையானும், சுத்த மாய சித்தத்தோடு கூடிய முமுக்ஷுக்கட்குப் பிரஹ்மத் தன்மையினடைவு ஜனனமரணத்தி நிவிர்த்தியென்னு மிரண்டின் வடிவ மோக்ஷங் கிடைத்தற் பொருட்டு ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தைக் கூறியருளினர்.

இது கூறியதா லிது துணியப்பெற்றதாயிற்று; வேத முழுவதும் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தைப் பிரதி பாதிப்பதாம்; ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் பேதத்தைக் கூறுவதன்றாம்; ஏனெனின், ஜீவப்பிரஹ்ம பேதத்தைக் காணப்பட்ட புருடனுக்கு வேதத்தின்கண் பயத்தினடைவு கூறியிருத்தலினென்க. அல்லது ஜீவேசுவரரின் பேதத்தை வேதம் போதிக்குமாயின் அப்பிரமாணமாம்; ஏனெனின், ஜீவேஸ்வரரின் பேதம் "யானீசுவரனன்று" என்னு மிவ்வுலகோ ரனுபவத்தாலேயே துணியப்பெறும்; உலகோரா லறியப்படாத பிரயோஜனமுடையதாய அருத்தத்தைப் போதித்தே வேதங்கட்குப் பிரமாணத் தன்மை சாஸ்திரத்தின்கண்ணே சாற்றப்பட்டிருக்கின்றது; ஜீவப் பிரஹ்மத்தின் பேதமோ உலகத்தின்கண் பிரசித்தியாம் என்றறிக. மேலும், பேதஞானத்தால் மோக்ஷரூப்பலத்தி னடைவுமின்றாம்; மாறாய்ச ஜனன மரண வடிவ துக்கத்தினடைவுமாம்.

ஆகையினாலே பேதத்தை யறிவிப்பதில் வேதங்கட்குத் தாற்பர்யமின்றாம். இத்தகைய பரமேசுவரரின் திருக்கருத்தை யறியாதவராய், பேதவாதியராய நையாயிகராதியோர் வேத முழுவதிற்கும் ஜீவப் பிரஹ்ம பேத நிரூபணத்தின்கண் தாற்பர்யவருணனஞ் செய்தனர். அந்த ஜீவப் பிரஹ்ம பேதத்தை நிச்சயித்து ஜனன மரண வடிவ துக்கத்தை ஜீவர்க ளடைந்தனர். அந்த ஜீவர்கள் துன்புறுதலைத் திருக்கண்ணுற்ற பரமகருணா மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ சங்கரா, ஸ்ரீ சங்கரபூஜ்யபகவற்பாத ஆசார்யவடிவ அவதாரததைத தரித்து உபநிஷத்துக்களுக்கும், ஸ்ரீ வியாசசூத்திரங் கடகும் பாஷியஞ் செய்தருளினார்; அப்பாஷியத்தின்கண் பேதவாதியரைக் கண்டித்துச சருவ உபநிஷத்துக்கட்கும், ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தைப் போதிப்பதில் தாற்பர்ய நிரூபணத்தைச் செய்தருளினார். அந்தப்பாஷியத்தா லுபநிஷத்துக்களின் பொருளையறியப் புத்தி சாமர்த்தியமில்லாத முமுக்ஷுக்களின் மீது கிருபைபுரிந்து, ஸ்ரீ சங்கரானந்த சுவாமிகள் எந்த எந்த வாக்கியம் முமுக்ஷுவின் மனனத்தின்கண் ணுபயோகமாமோ அந்த அந்த உபநிஷத் வாக்கியார்த்தத்தை ஸ்ரீ ஆத்மபுராணத்தின்கண் நிரூபணஞ் செய்தருளினார்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்

அந்த ஸ்ரீ ஆத்மபுராணத்தின்கண்ணும் உலகின்கண்ணுள்ளார்க்குப் பெரும் பான்மையும் பிரவிர்த்தி யின்மையைக்கண்டு ஸ்ரீ காகாராமபண்டிதர் அதற்கு வியாக்யானஞ் செய்தருளினார். அந்த வியாக்யானசகித ஸ்ரீ ஆத்மபுராணத்தாலும் வியாகரணாதி அப்யாசமின்றிப் பாஷை படிப்பவராய முமூக்ஷக்கட்குச் சுருதிப்பொருளின் ஞானமானது உண்டாகமாட்டாது; ஆகையினால் அவர்களின் பொருட்டு, உபயோகியாய் எவ்வெவ் வியாக்கியானங்களுளவோ அவற்றைச் சேர்த்து மூலமுழுவதும் பாஷையி லெழுதப்படுகின்றது. ஆண்டு முத லத்தியாயத்தின்கண் இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷதார் ததத்தை நிரூபணம் செய்வாம். அதன்கண் குருசீடரின் சம்வாதத்தால் ஆதியில் அதிகாரியி னிலக்கணத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்.

வேதங்களை அத்தியயனஞ செய்தவனும், ஆசிரியர் அருளும் அருத்தத்தைத் தரிப்பதிற் சமர்த்த புத்தியுடையவனும், தயையோடு கூடிய மனத்தனும் ஆயமுமுக்ஷுவானவன் ஐந்துவகையாய பேதஞானத்தாற் பயத்தையடைந்த உலகைப்பார்த்து ஒருகாலத்தில் விசாரஞ் செய்வானாயினன். அவ்வைந்து வகையாய பேதமோ;

(1) ஜீவேசுவரர்களின் பேதம்,
(2) ஜீவர்களின் பரஸ்பரபேதம்,
(3) ஜீவ ஜடங்களின் பேதம்,
(4) ஈச ஜடங்களின் பேதம்,
(5) ஜட ஜடங்களின் பேதம்

என்னு மிவையாம். இப்போது அவ் விசாரத்தின் வடிவம் கூறப்படுகின்றது. அந்தோ! பெருங்கஷ்டம்! தேகதாரிகளாய சர்வஜீவர்களும் சம்சார ரூபசூலத்தால் ஜனன மரண வடிவ துக்கத்தை யடைந்து கொண் டிருக்கின்றனர்.

இந்தச சம்சார வடிவசூல மெவ்வண்ண மிருக்கின்றதெனின், அது காமக குரோதாதி வடிவகாகங்களாற் சூழப்பட்டதும் பெண்வடிவநரிகளாற் சுகமடையப் பெற்றதுமா யிருக்கின்றது. பெண்வடிவநரி இதன் சுக்காரணமன்றாம், மாறாயிதன் றுக்ககாரணமாம், என்றாலும், வழிநடப்பதில் இளைப்பபையடைந்த புருடனுக்குத் * துக்ககாரணமாய பாதங்களின் அடிபடலுஞ் சுககாரணமாம்; அதுபோல விஷயத்தின் கண்ணே பிரீதியுடைய புருடனுக்குத துக்ககாரணமாய பெண்ணானவள் சுக காரணமாய்த் தோற்றுகின்றனள். இத்தகைய சமசார ரூபசூலத்தால் சருவப் பிராணிகடகும் இவ்வுலகின்கண்ணே அசசம் ஏன் உண்டாகமாட்டாது? இவ்வகை விசாரம் செய்து புத்திமானாய முமுக்ஷுவானவன் தன் னாசிரியரைக கேட்பானாயினான்.

[* ⁕ வழி நடந்து சிரமத்தை அடைந்தவன் பாதங்களை அன்னியர் தம் பாதங்களால் மிதிப்பது துக்ககாரணமா யிருந்தாலும், அச் சமயம் அது சுகத்தை உண்டுபண்ணுவ தாம்]

ஹே பகவன்! இசசம்சார வடிவ சூலமானது கூர்மையாக விருக்கின்றது, அஞ்ஞானவடிவ இருமபாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது, சத்துவம், ரஜசு, தமசு என்னும் முக்குணவடிவ சிகையோடு கூடியிருக்கின்றது. ஆகையினால், இசசம்சார சூலத்தை விட்டொழித்து எவ்வுபாயததாற புருடன் மோக்ஷததை யடைவன், என்று இவ்வண்ணம் சீடனால வினவப்பட அதற்கு தயாசமுத்திரமாகிய அவ்வாசிரியர் வினவிய சீடன்பொருட்டு அருளுவாராயினர்; ஹே குழந்தாய்! அஞான நிவிர்த்தியினுபாயம் ஞானம் ஒன்றேயாம்; கரும் உபாசனாதிகள் அஞ்ஞான ஞான நிவிர்த்தியின் காரணமன்றாம்.

ஹே பகவன்! அடியேன் சம்சார வடிவசூல நிவிர்த்தியி னுபாயத்தை வினவினேன் தேவரீரோ அஞ்ஞான நிவிர்த்தியி னுபாயத்தை யருளிச்செய்தீர்; ஆகையினால் அடியேனுடைய வினாவிற்கொத்த விடையாக வில்லையெனச் சீடன் கூற ஆசிரிய ரருளிச்செய்கின்றார். ஹே மைந்த! காமக்குரோதாதி வடிவகாகங் கட்கும் பெண் வடிவநரிக்கும் வாசஸ்தானமாய அகில சம்சார வடிவசூலமானது பரமேசுவரன் றன் மாயையினால் உற்பன்னமாயது, நூலினாசத்தால் வஸ்திரத்தி னாசமாவதுபோல ஞானத்தால் மாயையின் நிவிர்த்தியாயின், அதன்றன் காரியமாய சம்சாரசூலத்தின்றன் நிவிர்த்தியும் ஆய்விடும்.

ஹே பகவன்! முன் தேவரீர், ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தின் நிவர்த்தி கூறி யருளிநீர்; இப்போதோ ஞானத்தால் மாயையின் நிவர்த்தி கூறியருளிநீர். ஆகையினால் முற்கூற்றுக்குப் பிறகூற்று முரணாகின்றதே யெனச சீடன் கூற ஆசிரியாருளிச்செய்கின்றார். ஹே புத்திர! கடம் கலசம் என்னு மிருசொற்களும் ஒரே பொருளின் வாசகங்களாவது எப்படியோ அப்படியே மாயை அஞ்ஞான மென்னும் இரு சொற்களும் ஒரே பொருளின் வாசகங்களாம். ஆகையினால் முரணில்லை யென்று தெரிந்துகொள்.

ஹே பகவன்! முன் தேவரீர், ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தி கூறியருளிநீர். அது பொருந்தாது ஏனெனின், கடபடாதி பதார்ததங்களின் ஞானங்களோ உலகருக் கிருக்கின்றன, ஆயினும் எவருக்கும் அஞ்ஞான நிவிர்த்தியோ உண்டாகவில்லையெனச சீடன் கூற, ஆசிரிய ரருளிசசெய்கின்றார் : ஹே குமர! வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணத்தா லுற்பன்ன மாய ஞானமே அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தகமாம். அதனின் வேறாய எத்துணை ஞானங்களுளவோ அத்துணையும் அஞ்ஞான வடிவினவேயாம். ஆகையினால் அவற்றால் அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாக மாட்டாது. சன்னிபாதமென்னும் நோயால் மயக்கத்தை யடைந்த புருடனானவன் எனக்குப் பேரியின் சப்தங் கேட்கின்றது எனக் கூறா நிற்பன். அந்த ஞானத்தை உலகத்தின்கண் எவரும் மெய்யென உடன்படுவதில்லை யன்றோ? ஆகையினால், வேதாந்த சிரவணத்தாலும் ஆசிரியரின் றிவ்விய அருளினாலும் உண்டாய "யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன்" என்னு மித்தகைய ஞானமே மோக்ஷமடைவதற்கு நெறியாம். ஆதலினால், ஹே மைந்த! சம்சார வடிவசூலத்தைவிட்டொழித்துப் பிரஹ்ம பாவத்தின் அடைவின் வடிவ முத்திமண்டபத்தை யடைதி; தன்னுடைய ஸ்வரூப அஞ்ஞான நிவிர்த்தியின்

பொருட்டு வேதாந்த சிரவணாதிகளினால் யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னு மிஞ்ஞானத்தை யவசியம் சம்பாதனஞ் செய்துக் கொள். ஆன்மஞானத்தின் வேறாய தேகவடிவபந்தனத்தைத் தருவதாய யாகாதி காமியகன்மங்களை விட்டொழிதி, அந்த ஆன்மஞானம் எத்தகையதெனின், சம்சார வடிவசூலகாரணமாய் அஞ்ஞானத்தை யழிப்பதாம், பேதமற்ற ஆன்ம ஸ்வரூப பிரஹ்மத்தை யடைவிப்பதாம், ஆகையால் ஆன்மஞானமே யாவற்றினு மதிகமாம்.

இப்போது ஆன்மஸ்வரூப பிரஹ்மத்தின்கண் தேச பரிச்சேதம், கால பரிச்சேதம், வஸ்து பரிச்சேதம் என்னு மிம் மூன்று பரிச்சேதங்களுமின்றாம் என்னு மிவ் வர்த்தத்தை யறிவித்தற்பொருட்டு முதலில் கடாதி அனான்மபதார்த்தங்களில் அம் முப்பரிச்சேதத்தைக் காண்பிப்பாம். (1) முற்று மின்மையின் எதிர்மறையின் பெயர் தேச பரிசசேதமாம்; பூதலத்தின்கண் ணிராநின்றி கடத்தின் வேறிடத்துள்ள முற்று மின்மையின் எதிர்மறைத்தன்மையானது கடத்தின்கண் ணுளதென்பது இதற் குதாரணமாம். (2) கடத்தி னுதயத்தின்முன் கபாலத்தின்கண்'கடத்தின் முன்னின்மையுளது, கடத்தின் நாசமாயின் அக் கபாலத்தின்கண் கடத்தின் பின்னின்மையுளது, அவ்விரண்டின்மைகளின் எதிர்மறைத்தன்மை கடத்தின் கண்ணுளது; அதன் பெயர் காலபரிசசேதமாம். (3) ஒன்றினிலொன் றின்மையின் எதிர்மறையின் பெயர் வஸ்து பரிச்சேதமாம்; படம் கடமன்று என்னு மித் தோற்றத்தால் கடத்தின் ஒன்றினிலொன் றின்மையானது படத்தின்கண் தோன்றா நிற்கும், அவ் வொன்றினிலொன் றின்மையின் எதிர்மறைத்தன்மையானது கடத்தின்கண் ணுளது; அதன் பெயர் வஸ்து பரிசசேதமாம. இவ்வண்ணம் எல்லா அனான்ம பதார்த்தங்களும் முப்பரிசசேதங்களோடு கூடியனவாம். ஆன்மஸ்வரூப்ப பிரஹ்மததின்கண் முப்பரிசசேதங்களு மின்றாம்; ஏனெனின், பிரஹ்மம் வியாபக மாதலினால் தேசபரிசசேதம் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றாம், உற்பத்தி நாசமின்மைய தாதலின் காலபரிச்சேதம் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றாம், எல்லாவற்றின் வடிவமா யிருத்தலின் வஸ்துபரிச்சேதம் பிரஹ்மத்தின்கணின்றாம். இக் கருத்தினாலேயே சுருதியினாற் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதமானது கூறப்பட்டதென் றுணர்க.

ஆன்மஸ்வரூபப் பிரஹ்மத்தி னடைவின் சாதனம் ஞானமாம்; ஆதலின் ஞானத்தைச் சுருதி பிரஹ்மரூபமாகக் கூறியது. எப்படி. ஞானத்திற்குப் பிரஹ்மரூபம் சுருதியின்கண் கூறப்பட்டுளதோ அப்படியே ஞானத்திற் சத்தியரூபமும் சுருதியில் கூறப்பட்டுளது; ஏனெனின், சத்தியப் பிரஹ்மத்தை யடைவிப்பது ஞானமாம். அஞ்ஞானத்தின் நிவர்த்தகமாய விர்த்தி ஞானத்தைப் பிரஹ்மரூபமாயும் சத்தியரூபமாயுங் கூறுதல் கூடாது; ஏனெனின், சிரவணாதிகளினால் ஞானத்தின் உற்பத்தி சாஸ்திரத்தின்கண் கூறப்பட்டுளது என்றாலும், சத்தியப் பிரஹ்மத்தினடை வின் சாதனம் ஞானமாம். ஆகையினால் ஞானத்திற்குப் பிரஹ்ம ரூபமும் சத்திய ரூபமும் ஆயுளை வளர்விப்பதாய் நெய்யை நூலின்கண் ஆயுளெனக கூறியிருப்பது போலக் கூறப்பட்டன. ஆகையினால் பிரஹ்ம சபதத்திற்கும் சத்திய சபதத்திற்கும் முக்கியப்பொருள் ஞானமன்றாம், மற்றோ, கௌணப்பொருளாம். ஆன்மாவே பிரஹ்ம சபதத்திற்குஞ் சத்திய சப்தத்திற்கும் முக்கியப்பொருளாம். இப்போது சத்தியத்தின் இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றோம்: - முதலிலுங் கடையிலு மிடையிலும்

எது தன் வடிவத்தை விடுவதின்றோ, மற்றோ. முக்காலத்திலும் ஏகாசமாயிருக்கு மோ அது சத்தியமென்று சொல்லப்படும், அத்தகைய சத்திய சொரூபன் யானா யிருக்கிறேன் எனின், அன்னிய அன்மவஸ்து சத்தியமன்றாம். இவ்வண்ணம் சாஸ்தி ரத்தாற் சத்திய சப்தத்தின் பொருள் சொல்லப்பட்டது; இப்போது உலகப் பிரசித்தியினால் சத்திய சப்தத்தின் பொருள் சொல்லப்படுகிறது: - எந்த வஸ்து இருக்கின்றதென்னும் ஞானத்திற்கும் இருக்கின்றதென்னும் சப்தத்திற்கும் விஷயமாமோ அஃது உலகத்தின்கண் சத்திய சப்தத்தின் பொருளாம்; ஏனெனின், “மலடிமகனிடத்தே'மலடிமகனிருக்கின்றான்" என்னும் ஞானத்திற்கு, விஷயமாந் தன்மையின்றாம். ஆகையினால் மலடிமகனை உலகின்கண்ணேனும் சாஸ்திரத்தின் கண்ணேனும் எவரும் சத்தியமெனக் கூறுவதின்றாம்.

ஹே பகவன்! கடமிருக்கின்றது, படமிருக்கின்றது என்னு மிவ்வகையால் இருக்கின்றதென்னும் சபதத்திற்கும் இருக்கின்றதென்னும் ஞானத்திற்கும் விஷய மாய கடபடாதிகளும் சாத்தியமாக வேண்டும்; சித்தாந்தத்திலோ பிரஹ்மத்தின் வேறாய சத்திய பதார்தத மொன்றுமின்றாம் என்று சீடன் கூற, ஆசிரியாருளிச செய்கின்றார்: ஹே! மகனே! சத்துச்சித்து ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மம் யானாகவே யிருக்கின்றேன்; ஆகையினால் என்னுடைய சத்தியத்தன்மையே எல்லா அனான்ம பதார்த்தங்களிலும் தோற்றுகின்றது; ஆகையினாலே ஆன்மாவினும் வேறாய எதுவும் சத்தியமன்றாம். அச்சத்தியவடிவ ஆன்மாவை விஷயஞ்செய்வதாய ஞானத் தையும் சத்தியமெனச் சுருதியானது கூறியது உலகின்கண் சத்திய அர்த்தத்தை யறிவிப்பதாகிய விசாரவானான புருடன் வசனத்தைச சத்தியமெனச சாற்றாநிற்பது போலவாம். ஆகையினால் சத்திய சபதத்திற்குப் பரமான்மாவே முக்கியப் பொருளாம்; ஞானமோ சத்திய சபதத்திற்குக் கௌணப்பொருளாம். அல்லது சத்துரு வின்றிய ஹிரண்யகர்ப்பனைச் சுருதியின்கண் சத்தியமெனக் கூறப்பட்டது அவ்வண்ணம் அஞ்ஞான அதன் காரியப்பிரபஞ்ச வடிவ சத்துருவினை நாசஞ் செய்வது ஆன்மஞானமாம். ஆகையினால் ஞானத்தைச சுருதிசத்தியமென்று கூறியது,

சத்துருவில்லாத்தன்மை ஞானத்தின் கண்ணும் ஹிரண்யகர்ப்பன் கண்ணும் சமானமாம். ஹே பகவன்! ஞானத்தின் சத்துருவாய அஞ்ஞானத்தையும் அதன் காரியமாய பிரபஞ்சத்தையும், தேவரீர் அசத்தியமெனப் புகன்றருளிநீர். அது பொருந்தமாட்டாது; ஏனெனின், முக்காலத்திலும் எதற கபாவமாமோ அஃது அசத்தியமெனப்படும். அஞ்ஞான அதன் காரியப் பிரபஞ்சங்கட்குமுக்காலத்திலும் அபாவமோவின்றாம். ஞானகாலத்தே அஞ்ஞானமான தழியுமென்றாலும் நிகழ்காலத்திலும் இறந்தகாலத்திலும் அஞ்ஞானமிருக்கின்றது; ஏனெனின், அஞ்ஞானம் அநாதியாம்; அதன் காரியப் பிரபஞ்சமும் நிகழ்காலத்திலிருக்கின்றது; ஆகையினால் அஞ்ஞானமும் பிரபஞ்சமும் அசத்தியமன்றாம் எனச் சீடன் கூற, ஆசிரியரருளிச் செய்கின்ச்ர்: ஹே நந்தன! எந்த வஸ்துவானது ஒரு காலத் திருப்பதாய் மற்றொரு காலத்தில்லாததாமோ அஃது அசத்தியமெனப்படும்; முக்காலத்திலும் எது இல்லாததாமோ அதுதான் அசத்தியமாமென்னும் நியமமின்றாம். ஆகையினால் அஞ்ஞானத்திற்கு எதிர்காலத்திலின்மையுளது,

உலகிற்கோ இறந்தகால மெதிர்காலமென்னு மிரண்டுகாலங்களிலு மின்மையுளது. ஆகையினால் அஞ்ஞானமும பிரபஞ்சமும அசத்தியமாம்.. மலடி மைந்தன் இறந்தகால எதிர்காலங்களில் இன்றாம்; ஆகையினால் நிகழ்காலத்தின்கண்ணும் அவனைச சத்தியமென்று எவருங் கூறுவதில்லையன்றோ? ஆகையினால் ஆன்மாவினும் வேறாய் எல்லாம் மலடி மகன் போல அசத்தியமாம்; ஏனெனின், மலடிமகனுடைய காட்சி ஞானமுண்டாகாமைபோல, காரியசகித அஞ்ஞானத்தின் காட்சி ஞானமும் உண்டாவதில்லை; ஆகையினால் இரண்டுஞ் சமானமாம்.

ஹே பகவன்! ஆன்மாவின் பிரகாசத்தையடைந்து காரியத்தோடு கூடிய அஞ்ஞானம் விளங்குகின்றது; மலடிமகனோ விளங்குவதில்லை; ஆகையினால் மலடி மகனினும் வேற்றுமை காரியத்தோடுற்ற அஞ்ஞானத்தின்கண் ணிருக்கிறது எனச் சீடன்கூற, ஆசிரியாருளிசசெய்கின்றார்: - ஹே மைந்தா! முமுகூஷுவிற்கு மலடி மகனினின்றும் அஞ்ஞானத்தின்கண் வேற்றுமையானது தோற்றிய போதிலும் ஞானிக்கிரண்டுஞ் சமானமாம். ஆகையினால் ஆன்மாவின் இருப்பு விளக்கங்களைப் பெற்று அஞ்ஞானமானது விளங்குகின்றது, மலடி மகனோ விளங்குவதில்லை எனக் கூறுதல் கூடாது; ஏனெனின், ஆன்மாவின் இருப்பு விளக்கங்களைப் பெற்று அஞ்ஞானமானது சத்தியமாமென வுடன்படினோ மலடி மகனும் சத்தியமாதல் வேண்டும்.

உலகின்கண் மற்றொருவன் பொருளால் மற்றொருவன் தனிகன் என எங்ஙனஞ் சொல்லப்படுவதின்றோ அங்ஙனம் ஆன்மாவின் இருப்பு விளக்கங்களைக் கொண்டு அஞ்ஞானத்தைச் சத்தியமெனக் கூறல பொருந்தாது; ஆகையினால் காரியசஹித அஞ்ஞானமும், மலடி மகனும் ஞானிக்குச் சமானமாம். முமுகூஷவின் திருஷ்டியை அங்கீகரித்து ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண் அஞ்ஞானத்தைப் பழுதைப் பாம்புபோற் கற்பிதமென அங்கீகரிப்பினும் பேதபுத்தி மித்தையேயெனச் சித்தமாம்.

ஏனெனின், கற்பிதவஸ்துவிற்கு அதிஷ்டானததினும் பேதமுண்டாவதில்லை. அநேக ஜன்ம புண்ணியத்தால் யான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேனென்று, ஞான முற்பன்னமானவனுக்கு அன்னிய எந்த அனான்மாவஸ்துவும் அறியுந தகுதியுடைய தன்றாம்; ஏனெனின், ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதஞானமே பரமாநந்தத்தின் அடைவைச செய்வதாம். ஆதலினால் பாமாநந்தத்தின் அடைவைச செய்வதாய வேதாந்தத்தினின்றும உதித்த ஞானத்கைவிட் டொழிதது ஜன்ம மரணவடிவ பந்தகாரணமாய கருமத்தை முமுகூஷசெய்யலாகாது. சசசிதாநந்தமாய்ச் சர்வாந்தரியாமியாய் அத்விதீயமாகிய ஆன்மாவை எந்த எந்த ஜீவர்கள் விட்டொழித்தனரோ அவர் யாவரும் தாமதப் பசுவாதி தேகங்களை யடைகின்றனர். பரமேசுரன் உண்டாக்கிய வேதத்தை அங்கீகரியாமையே பரமேசுரனை விட்டொழித்ததாம்.

ஹே மைந்த! இதுவிஷயத்திற் பழமையான மயான இதிகாசத்தைக் கூறுவாம். அஃதெத்தகைய இதிகாசமெனின்,. மோகூஷசாதனத்தை யறிவிப்பதும்,

சனகாதி இருஷிகளாகிய பிரஜைகளின் சம்வாதவடிவமாயதுவுமாமென் றறிக. அத்தகைய அருமையாய இதிகாசத்தை நீஏகாக்கிரக சித்தவிருத்தியோடுங்கூடி நின்று கேள்.

சிருஷ்டியி னாதிகாலத்தில் பிரஹ்மாவானவர் சனகாதிகளை யுண்டாக்கினார், எத்தகைய சனகாதிகளவர்களெனின், அவர்கள் புருஷர்களின் தர்க்கத்திற்கு விஷயமல்லாத வேதத்தின் பொருளை யறிந்தவர்கள்; கட்புலனாதி புற இந்திரியங்களையும் மனவடிவ உள்ளிந்திரியத்தையும் வசஞுசெய்தவர்கள்; கிடைத்ததுகொண்டு மகிழ்வடைந்துள்ளவர்கள்; சீதம் உஷ்ணம் முதலியவற்றைச் சகித்துள்ளவர்கள்; ஆன்ம ஞானத்தோடு கூடியுள்ளவர்கள்; உலகத்தாரின் நன்மையின் பொருட்டுச் சரீர தாரணஞ் செய்தவர்கள் என்றுணர்க. அத்தகைய சனகாதிகள், பிரஜைகள் மோக்ஷ சாதனமாய ஆன்மஞானமின்றி யிருப்பதைப் பார்த்தும், விஷயங்களிற் பற்றுதலிருப்பதைப் பார்த்தும் கிருபையோடுங் கூறுகின்றார்: ஹே பிரஜைகளே! ஆன்மஞானமே உங்களுக்குச் சுகசாதனமாம். அதனின் வேறாய் யாவும் துக்கத்தின் சாதனமாம் எனக் கூறிய சனகாதிகளின் வசனங்களைக் கேட்டும் முன் வாதனைவயத்தால் மோகத்தை யடைந்துள்ள அந்தப் பிரஜைகள் சனகாதிகளின் வசனங்களை அநாதரவு செய்துவிட்டு விஷயசுகத்தின் பொருட்டுக் கன்மங்களைச் செய்தனர்.

அப் பிரஜைகளிலும் அதமம், மத்திமம், உத்தமம் என்னும் மூவகை யினராய தாமசீப் பிரஜைகள் பாபத்தோடு கூடியவராய் வேதத்தின் ஆணையை அங்கீகரித்திலர்; முன் மலினவாதனையால் உதித்த புத்தியாற் சததப் பரிசாதி விஷயங்களைச சுகசாதனமாக அங்கீகரித்தனர். அந்தச சத்தாதிவிஷயங்களிற் சுக சாதன புத்தியால் அவர்களுக்கு மனம் வாக்குச் சரீரத்தின்கண் தோஷ முண்டா யிற்று. அவற்றுள், அன்னியரின் பொருள்முதலியவற்றை இச்சித்தல் மனத்தின் தோஷமாம்; கடுஞ்சொற் கூறல், பொய்ம்மை யுரைத்தல் என்னு மிரண்டும் வாக்கிந் திரியத்தின் தோஷமாம்; கள்ளமே முதலாயவை தேகத்தின் தோஷமாம். இந்தத் தோஷங்களால் மூவகையான தேகங்களை யடைந்தனர். அவற்றுள் சில ஆகாசத்திற் சஞ்சரிக்கும் பறவை முதலியனவாயின; சில பூமியின்கண் தருவாதியாய்ச்சனித்தன; சில சர்ப்பாதிகளாயின; பறவை முதலிய தேகங்கள் எத்தகையன வெனின், மனுடர் போகிக்க யோககியமாயினவாம், அழிப்பதற்கு யோக்கியமாயினவாம், வெட்ட யோக்கியமாயினவாம, கைகால் வாக்காதி இந்திரியங்களற்றனவாம், சுகமற்றனவாம், மிகுந்த துக்கத்தோடு கூடியனவாம். அவற்றினும் பறவை கையற்றதாம, தரு (விருக்ஷம) ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களற்றதாம். ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கருமேந்திரியங்கள், ஐந்து பிராணன்கள், மனம், புத்தி என்னும் பதினேழுதத்துவ வடிவலிங்க சரீரமானது தருக்கண்ணு முளது, ஆகையினால் தருக்கண் இந்திரியங்களி னின்மை கூறல் பொருந்தமாட்டாதெனினும், மனுடாதிகளி னிந்திரியம் பிரசித்தமாயிருப்பது போற் றருவா திகட்கின்றாம்; மற்றோ, சூக்குமமாம்; ஆகையாற் சமானமன்றாம். கிராமத்தின் கண்ணும் வனத்தின்கண்ணும் இராநின்ற பசுவாதிகள் நல்ல வாக்கில்லனவாம். ஏனெனின், அவற்றின் வாக்கால் அர்த்தஞான

முண்டாவதின்றாம். சர்ப்பாதிகள் பாதாதிகளற்றனவாம். இவ்விஷயமானது எல்லா உலகத்தாருக்கும் நன்றாய்த் தெரிந்ததே யாகும். இவ்வண்ணம் தாமத புருடரின் கதியானது கூறப்பட்டது.

இப்போது சாத்துவிகப் புருட ரின் கதியைச் சொல்லும் பொருட்டு முதலில் இராஜத சாத்துவிகப் புருடரின் இயற்கையைக் காண்பிக்கின்றோம். இரண்டாவது பிரஜையானது ஆன்மஞானத்தை விட்டொழித்து வேதத்தாலறிவுறுத்தப்பெற்ற யாகாதி கன்மங்களையும், அக்கினி, சூரியன், வாயு முதலிய தேவதைகளின் உபாசனைகளையும், சுகத்தின் சாதனமென அங்கீகரித்துச் செய்தது வேறு வேறு பயன்களைப் போதிப்பதாய வேதவாக்கியங்களைப் பார்த்துக் கர்ம உபாசனைகளைச் செய்த பிரஜைகள் இருவகையாகப் பேதமுற்றன. அவற்றுள் இராஜசீப் பிரஜைகள் சுவர்க்காதி யின்பத்தின்பொருட்டுக கர்ம உபாசனைகளைச் செய்தன, சாத்துவிகப் பிரஜைகள் இவ்வண்ணம் ஒன்றற்கொன்று விசாரஞ்செய்து கர்ம உபாசனைகளைச செய்தன. அவ்விசாரத்தின் வடிவத்தைச் சொல்லுகின்றோம் : வேதங்களையறிந்த சனகாதியரால நமமனோர்க்கு முன் மோக்ஷசாதனம் ஆன்மஞானமெனக் கூறப்பட்டது. அந்த ஞானத்தின்கண் இப்போது நம்மனோர்க கதிகாரமின்றாம்; ஏனெனின், எதனது ஞானமானது சுக சாதனமாமோ அத்தகைய துவம்பத இலக்கியமாய சாக்ஷிவடிவ கூடஸ்தரும் தற்பத இலக்கியமாய் பரப்பிரஹ்மமும் நம்மனோரால் தேகாதிகளினின்றும் வேறுபடுத்தப் படவில்லை; வேதங்களை யறிந்தவராய் முன்னிருந்த நம் தந்தை முதலியோர் வசனத்தினாலும் அந்தப் பரமான்மா நம்மனோரா லறியப்படவில்லை; தத்தம புத்தியினாலும் அந்தப் பரமான்மா நமமனோரா லறியப்படவில்லை; மனதின்பிரவிருத்தியிற் குசலர்களாகிய நமமனோ மனத்தாலு மந்தப பரமான்மா கற்பனை செய்யப்பட வில்லை; இத்தேகவடிவ ஆலயத்தின்கண்ணே அந்தப் பரமான்மா கிராண இந்திரியத்தாலும் நம்மனோரா லறியப்படவில்லை; தத்தம புத்தியினாலும் அந்தப் பரமான்மா நம்மனோரா லறியபடவில்லை; மனதின் பிரவிருத்தியிற் குசலர்களாகிய நம்மனோ மனத்தாலு மந்தப் பரமான்மா கற்பனை செய்யப்படவில்லை; இத்தேகவடிவ ஆலயத்தின் கண்ணே அந்தப் பரமான்மா கிராண இந்திரியத்தாலும் நம்மனோரா லறியப்படவில்லை; நேதத்திராதி யிந்திரியங்களாற் கனவினும் அந்தப் பரமான்மா நம்மனோராற காணப்படவில்லை; சுருதி வாக்கியங்களாலும் அந்த நிர்க்குணப் பரமான்மா நம்மனோரா லறியப்படவில்லை. நம்மனோராற் சுயமாய்ச் சிரத்தையையுடைய சீடர்களின் பொருட்டு ஒரு பொழுதும் நிர்க்குணப் பரமான்மா வானது உபதேசிக்கப்படவில்லை.

தூல சரீரத்தின் வேறாய்க் கர்த்தாவாகவும் புண்ணிய பாப பலத்தின் போக்தா வாகவும் ஆன்மா விருக்கின்றதென ஆன்மாவின் வடிவத்தை யாமறிந்துள்ளேம். சுருதிகளும் ஆன்மாவைச் சுரோதாவெனவும், திருஷ்டாவெனவும், விஞ்ஞாதா வெனவும் விளம்புகின்றன. வாக்குப்பிராணன் தன் வியாபாரத்தின்கண்ணொன்றற் கொன்று லயசிந்தனை வடிவ உள்ளக்கினி ஹோத்திரததை யுணாந்த கவஷ முனியின் புத்திரர் எப்படி வெளி அக்கினி ஹோத்திரத்தினின்றும் வைராக்கியத்தை யடைந்தனரோ அப்படி யாகாதி காமத்தின்கண் வைராக்கியத்தை யாமடைய

வில்லை. ஆகையினாலே சற்குரு மூர்த்தியின் சந்நிதியை யடைந்து நம் வடிவத்தை நிச்சயஞ் செய்வதிலும் நமக கதிகாரமின்று. யாமந்தப் பரமான்மாவை யறியாமற் சுவர்ககாதியை யடையும் பொருட்டுக கர்மங்களையே செய்வோமாயின், நமது ஜன்மம் பயனற்றதாய்ப்போம்.

ஏனெனின், சர்வ ஜீவர்களின் சரீரங்களையும் பரமான்மாவானவர் நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை யறியும் பொருட்டுச் செய்தார்; விஷய போகத்தின் பொருட்டுச் செய்யவில்லை. இக்காரணத்தினாலே சுருதியின்கண் காலின் நகநுனி தொடங்கிச் சிரசுபரியந்தம் தொடை, வயிறு, இருதயம் முதலிய இடங்களில் பிரஹ்மத்தின் நுழைவு சொல்லப்பட்டுள்ளது. அத்தேகங்களுள்ளும் சற்குரு சற்சாஸ்திரம் முதலிய சாதனங்களோடு கூடிய புருடன் தன்தேகமே அப்பிரதிபந்த ஆன்மஞானத்தின் பொருட்டாம்; ஏனெனின், சுருதியானது இப்புருடதேகத்தின் கண்ணேயே ஆன்மாவின் அபரோக்ஷஞானத்தைக் கூறியிருக்கின்றது. முன்னர்ச் சனகாதியர் நம்பொருட்டுச் சுருதியினாற் றுணியப்பெற்ற மோக்ஷசாதனமாய ஆன்மஞானமே உங்களுக்குச் செய்யத்தக்கதெனக் கூறினார். சனகாதியர் கூறிய ஆன்மஞானத்தைச் சம்பாதிப்பதில் நமக்குச் சாமர்த்தியமின்றெனக் கண்டு, இந்த ஞானத்தின் கண் நமக்கு எந்த வகையா லதிகாரமுண்டாம் என்னும் சிந்தையோடு மௌனந் தரித்து யாமிங்குவா திருக்கின்றோம்; ஆகையினால் விவேகாதி நான்கு சாதன வடிவ அதிகார அடைவின் பொருட்டுக் கர்ம உபாசனைகளை யாம் செய்வோமென, இவ்வண்ணம் விசாரஞ்செய்து பிரஜைகள் உபாசனைகளையும் கர்மங்களையும் பயனையிச்சியாமற் செய்தன. அந்தக் கர்ம உபாசனைகளாற் சுத்தமாய மனத்தை யுடையவரும், சமதமாதி சாதனங்களோடு கூடியவரும், ஆன்மஞான மின்றிய வருமாகிய முமுக்ஷுக்கள் மீண்டும் சனகாதி இருஷிகளை யடைந்து பிரஹ்ம ஞானத்தி னடைவின் பொருட்டு அவரிடத்துத் தங்கள் கருத்தெல்லாவற்றையும் தெரிவித்தனர். அவர்கள் வசனத்தைக் கேட்டுக் கிருபையோடு கூடிய சர்வஞ்ஞராய சனகாதியர் ஆன்மஞானத்தின் அடைவின்பொருட்டு அவர்கட குபதேசிப்பாராயினார்.

சனகாதியர்கூறல்: - ஹே பிரஜைகளே! வாக்கிற்கும் மனதிற்கு மான்மாவிஷய மன்றாம். ஏனெனின், ஜாதி, குணம், கிரியையோடு கூடிய வஸ்துவையே சபதமறி விக்கும். கடமென்னு மிச்சபதம் கடத்தன்மைச சாதியையுடைய கடத்தை யுணர்த்தும், நீலக்கடம் என்னுமிடத்தே நீலசபதம நீலகுணமுடையதை அறிவிக்கும், பாசகன் (சமைப்போன்) என்னு மிச சப்தம பாக (சமையல்) வடிவக்கிரியயையுடைய புருடனை யறிவிக்கும். இவ்வண்ணம் யாதாவ தொரு தருமத்தைக கவர்ந்தே சப்தம், தன்பொருளைப் போதிக்கும், ஆன்மாவோ ஜாதியாதி தருமங்களற்றதாம்; ஆகையினாலே சபதத்திற்கு ஆன்மாவின் கட பிரவிருத்தி யுண்டாவதின்றாம். இங்ஙனம் மனவாக்கிறகு விஷயமற்ற சச்சிதாநந்த வடிவ ஆன்மாவை யாமு பதேசிக்கச் சமர்த்துடையே மல்லேம், நீவிரும உணரச் சமர்த்துடையீ ரல்லீர் எனினும், நிர்க்குணப் பரமான்மாவின்கண் உலகை யாரோபித்து அந்த உலகின் நிஷேத வடிவமாய அத்தியாரோப அபவாதத்தாற் கிடைத்த பாகத்தியாக இலக்கணையால் பரமான்மாவை யா மிப்போது உங்கள் பொருட் டுபதேசிக்கின்றோம். எங்ஙனம் உறங்குகின்ற அரசனைக கட்டியக்காரா

எழுப்புகின்றனரோ அங்ஙனம உண்மையிற் சுத்தமாய் அஞ்ஞானவடிவ உறக்கத்தினால் உறங்காநின்ற பரமான்மாவை வேதாந்த சாஸ்திரம் பாகத்தியாக இலக்கணையால் உணர்ததுகின்றதென்பதை யுதாரணமா யறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

பிரஜைகள் கூறல்: - ஹே பகவன்! முன் தேவரீர் சுத்த ஆன்மாவை வேதாந்தம் போதிக்கின்றதென உபதேசித்தீர்; அஃதொவ்வாது, ஏனெனின், ஆன்மா அகங்காராதிகளாற் சிறப்புற்றிருக்கிறது; ஆகையினாற் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணத்தாற் சித்தமாம்.

சனகாதியர் கூறல்: - ஹேபிரஜைகளே! ஆன்மாவின்கண் யாதொரு ஆகாரத்தோடு கூடிய தன்மையுண்டோ அது மாயையாற் கற்பிதமாம்; ஆகையினாற் பொய்யாம் சர்வ கற்பனைகட்கும் அதிஷ்டானவஸ்துவே ஆன்ம சப்தத்தின் பொருளாம். இப்போது இப்பொருளை பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்பிக்கின்றோம்.

ஹே மதிமான்களாய பிரஜைகளே! சாஸ்திரவாசனையில்லாத இலௌகிக புருடர் சாஸ்திரமறிந்த வாதி புருடர் என்னு மிவர்கள் உலகின்கண் இருவகையாய சப்தத்தையும், இருவகையாய ஞானத்தையும துணிந்திருக்கின்றனர். அந்தச் சப்தஞானங்களின் விஷய வடிவ அருத்தத்தையும் இருவகையாய்த் துணிந்திருக்கின்றனர். அவற்றுள், யானென்னும் சப்தத்திற்கும் யானென்னும் ஞானத்திற்கும் அந்தரான்மா அருத்தமாம். யானன்று என்னுஞ சப்தத்திற்கும் யானன்று என்னும் ஞானத்திற்கும் வாகிய அனான்மவஸ்து அருத்தமாம. அவற்றுள், யானென்னும் சப்தத்தினும் யானென்னும் ஞானத்தினும் ஆன்மவடிவ அருத்தம் அயலாம்; யானன்று என்னுஞ் சத்தத்தினும் யானன்று என்னும் ஞானத்தினும் அனான்ம வடிவ அருத்தம் அயலாம். இவ்வண்ணம் ஒன்றற்கொன்று வேறாய சப்தம், ஞானம், அருத்தம் என்னு மிவற்றை ஒருருவா யுணர்ந்து மயங்கிய புருடனானவன் ஆன்மாவை யானென்னும் சப்தத்தின் விஷயமாகவும் யானென்னும் ஞானத்தின் விஷயமாகவும் அங்கீகரித் துளன்; அனான்ம பதார்த்தத்தை யானன்று என்னும் சப்தத்தின் விஷயமாகவும் யானன்று என்னும் ஞானத்தின் விஷயமாகவும் அங்கீகரித்துளன். ஆகையினால், யான் யானன்று என்னு மிவ்வெல்லா விவகாரமும் மயல்வடிவமாம். இவ்வண்ணம் கடம் என்னும் சப்தத்தினும் கடம் என்னும் ஞானத்தினும் கடரூப அர்த்தம் வேறாம். அதன்கண் கடமென்னும் உலகரின் விவகாரமும், சப்தம், ஞானம், அர்த்தம் என்னும் வடிவினதாம்; ஆகையினான் மயல்வடிவமாம். ஏனெனின், இலௌகிக புருடனிடத்தே இஃதென்ன வஸ்துவென எவனேனுங் கேட்பானாயின், அப்போது கடம் என்னு மிவ்வுத்தரத்தை இலௌகிக புருடன் கூறுவன். எத்தகைய ஞானம் நினக்குண்டாய்தென எவனேனுங் கேட்பானாயின், அப்போது கடமென்னு மிவ்வுததரத்தைக் கூறுவன். என்ன சப்தத்தை நீ கேட்டாயென எவனேனுங் கேட்பானாயின், அப்போது கடமென உத்தரங் கூறுவன். இவ்வண்ணம் ஒன்றற்கொன்று பேதமுடையனவாய சப்த, ஞான, அர்ததங்களை ஒருருவமா யுணர்தல மயலன்றிப் பொருந்தாதென்க. ஆகையினால எல்லா வுலகரின் விவகாரமும் மயல் வடிவமாம. இவ்வுலகரின் விவகாரம யுக்திக்கும் பொருந்துகின்றதில்லை, ஆகையினானும் மயல் வடிவமாம்.

ஏனெனின், வாக்கிநதிரியத்தின்கண் சப்தமிருக்கின்றது, இருதயததின் கண் ஞானமிருக்கின்றது, அருத்தமாய கடாதியோ பூமியின்கண் ணிருக்கின்றன. அந்த அருத்தத்தைச் சப்த வடிவாயும் ஞானவடிவாயும் அங்கீகரித்தலாய இது புருடர்களின் மயலாலன்றிப் பொருந்துகின்ற தில்லை.. அல்லது சப்தம், ஞானம், அர்ததம். என்னும் மூன்றையும் ஒன்றா யங்கீகரிப்பதில் * வியாகாததோஷமு முண்டாம்; ஏனெனின், எப்பொழுது சப்தமும ஞானமும் விளக்கிவைப்பதாமோ சப்தஞானததி னர்த்தம் விளங்குவதாமோ அப்பொழுது சப்தஞானங்கட்கும், அரத்தத்திற்கும் ஒன்றறகொன்று வேற்றுமையே சித்தமாம.

---

* பாஸ்பர விருத்த தருமங்கள் ஓர் அதிகரணத்தில் சமுசயமாத (கூடுத)லை வியாகாத தோஷ மென்பார்.

ஏனெனின், உலகின்கண் விளக்கிவைப்பதற்கும் விளங்குவதற்கும் ஒன்றற்கொன்று வேற்றுமையே கண்டுளேம். ஒரு புருடன் தந்தையையும் மைந்தனையும் ஓரிடத்திற கண்டிருப்பனேல், வேற்றிடத்தில் அம்மைந்தனைக் கண்டு அவன் தன் தந்தையி னினைவு அப்புருடனுக்குண்டாம்; இவ்விடத்தில் மைந்தன் விளக்கிவைப்போன், தந்தை விளங்குபவனாம். இவ்வர்த்தத்தின் வேற்றுமை உலகின்கண்ணே பிரசித்தியாம. விளக்கிவைப்பனவாய சபதஞானங் களை விளங்கும் வடிவதாய அர்த்தத்தோடு அபேதமா யங்கீகரிப்பினோ, தன்னா லேயே தானென்னும் பேதவடிவ வியாகாததோஷவடை வுண்டாம். இப்போது முற்கூறிய பொருளைச் சித்தாந்தத்தின்கண்ணே கூட்டுவாம். இந்தப் பிரகாரம் விவ கார காலத்தின்கண் யானென்னும் சபதத்திற்கும் யானென்னும் ஞானத்திற்கும் உலகோ ஆன்மாவை விஷயமாக அங்கீகரிததுளா. யானன்றென்னும சப்தததிற்கும் யானன்றென்னும் ஞானத்திற்கும் அனான் மவஸ்துவை விஷயமாக அங்கீ கரித்துளர். ஆண்டு யான் என்னும் சப்தததையும ஞானத்தையும் விட்டொழித்து அவற்றின் யாதோ ரருதத பேதமுமற்று எஞ்சி நின்றது யாதோ, அதுவே பேதமற்ற எல்லா வலலமையுமுளள பரமான்மா, உலகின் உற்பத்திக்கு முன்னி ருந்தது; உலகப்பிரசித்த சபதமும், ஞானமும், அனான்மாவும் முன்னில்லாதிருந் எங்ஙனம இருட்டின் பகையாய சூரியபகவானானவர் இருடடை நீக்கி, இருட்டினின்றும், அவ்விருட்டிற சுற்றாநின்ற பேய் முதலியவற்றினின்றும் நீங்கியவராய்ப் பிரகாசிக்கின்றாரோ, அங்ஙனமே பரமான்மாவும் தன் காரியப் பிரபஞ்சத்தைத் தன்னிடத்தில் ஒடுக்கிக்கொண்டு அத்துவிதீயமாய் முன்னிருக்கிறது.

இப்போது இப்பொருளையே கரதலாமலகம் போலக் காண்பிப்பாம்: - நாடோறும் சூரியனிடத்தே யந்தகாரம ஒடுங்குவதுபோலச சத்திய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண் இவ்வெலலா வுலகும ஒடுங்குகின்றன.

எங்ஙனம் முழு இரவின்கண் இரவியை (சூரியனை) மறைத்து இருளானது அவித்தையி னின்றும் உற்பன்னமாமோ அங்ஙனம சச்சிதாநந்தவடிவ ஆன்மாவை மறைத்து ஆன்மாவோடு பகையியல்புடையதாய அசத்துச்சடதுக்க அனான்மவடிவ உலகமுற்பன்னமாம. எங்ஙனம் பாம்பின உற்பத்திக்கு

முன்பழுதையே யிருப்பதாமோ பாம்பு தன்னுதயத்தின் முன்னில்லாததாமோ அங்ஙனம் அனான்ம உலகின் உற்பத்தியின் முன்னம ஆனந்தவடிவ ஆன்மாவே யிருப்பதாகும். அனான்ம உலகோ தன்னுதயத்தின் முன் வில்லாததேயாகுமென உதாரணாந்தாரமுந் தெரிந்து கொள்க.

பிரஜைகள் கூறல்: - ஹே பகவன்! சிருஷ்டியின் முன்னர்த தேவரீர் அத்துவிதீய பரமான்மா வுளதெனக் கூறினீர்; அது பொருந்தாது, ஏனெனின், சிருஷ்டியின் முன் காரியவடிவப் பிரபஞ்ச மில்லாவிடினும் சருவஜகத்தின் காரண வடிவ மாயை இருக்கின்றதன்றோ?

சனகாதியர் கூறல்: - ஹே பிரஜைகளே! ஆன்மாவின் வேறாய் மாயை தோற்றுகின்றது ஆதலின் மாயையைச் சத்தியமென உடன்படுகின்றீர்களா? அல்லது பிரமாணத்தான் மாயை துணியப்பெறுகின்றது ஆதலின் மாயையைச் சத்தியமென உடன்படுகிறீர்களா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், துயிலை யடைந்த புருடன் நனாக்கனாக்களின் அநந்தவாதனாவடிவ கர்ப்பத்தோடு கூடிய அவித்தையைப் பார்த்தும் தன்னின் வேறாயவ்வவிததையைப் பார்ததிலன்; இந்தப் பிரகாரம மாயையையுடைய மஹேஸ்வர ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவும் சமபூரண சகத்துவடிவ கர்ப்பத்தாற் சிறப்புற்ற மாயையைப் பார்த்தபோதினும தன்னிற பின்னமாய் அதனைப் பார்த்திலதாம. துயிலின் கண்ணும், பிரளயத்தின் கண்ணும, சமஸ்கார வடிவமாய்ச சகத்தானது அஞ்ஞாந்த்தின்கண்ணே யுளது. மழை யோய்ந்த போது மண்டுகங்களின் சூக்கும அவஸ்தைவடிவ சமஸ்காரம பூமியின்கண்ணே இருக்கின்றது, மழை யுண்டாயினோ மீண்டுமவற்றின் உதயமாம. அஃதொப்ப, வாதனாவடிவமாய் அஞ்ஞானத்தின்கண் ணிரா நின்ற உலகானது சிருஷ்டி காலத்தில் உதயமாம். மாயை பிரமாணத்தாற் றுணியப்பெற்றதாமாதலிற் சத்தியமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், மாயை யிருக்கின்றதென மாயையின் றுணிவுபபேறு யாதுண்டோ அதுவும் மாயையினின்றே மாயையின் றுணிவுபபேறாம். பிரமாணத்தால மாயையின் றுணிவுப்பேற்றை விவேகி புருடர்கள் அங்கீகரித்திலர்; துயிலுவோனறன் றுயில் துயிலினாலேயே துணியப்பெறும், எப்பிரமாணத்தானும் துணிவுப்பேறின்றாம் எவரேனும் பிரமாண முடன்படினோ அவரை யிது கேட்க வேண்டும். அத்துயில் வடிவ அவித்தையின்கண் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாண முளதா? அல்லது அனுமானப் பிரமாண முளதா? அல்லது சப்தப்பிரமாண முளதா? அல்லது இவற்றின் வேறாய பாதாமொரு பிரமாண முளதா? அவற்றுள், பிரத்தியக்ஷப்பிரமாண மிருக்கின்றதென்னுமிம முதற் பக்ஷத்திலும் துயிலும் புருடன்றன் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாற சித்தமா? அல்லது அன்னிய புருடன்றன பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தாற சித்தமா? இவ்விரண்டு பக்ஷங்களும் பொருந்தா. ஏனெனின், இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்தைப் பிரத்தியக்ஷமென நையாயிகர் அங்கீகரித்துளார். துயிலின்கண் இந்திரியங் கடகு ஒடுக்கமுண்டாம் ஆகையினால் துயின்ற புருடன் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தாற் றுயிலை பறிகின்றானில்லை. அங்ஙனமே விழித்துக் கொண்டிருக்கும் அன்னிய புருடனும் அன்னியன்றுயிலைப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் அறிகின்றானில்லை. ஏனெனின், ஒரு புருஷன் றன் ஞானத்தின்

பிரத்தியக்ஷம மற்றொரு புருடனுக்கு உண்டாவதின்றாம். அஃதொப்ப, அஞ்ஞான வடிவ துயிலின் பிரத்தியக்ஷமும் மற்றொரு புருடனுக் குண்டாவதின்றாம். ஆகையினால் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தாற றுயிலின் றுணிவுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்? பிரத்தியக்ஷ பிரமாணத்தாற றுயிலின் றுணிவுண் டாகாதெனினும் இப்புருடன் றுயிலவோன், இந்திரியங்களின் றொழிலற்றிருத்தலின் என்னு மிவ்வனுமானத்தாற் றுயிலவடிவ அஞுஞானத்தின் றுணிவுண்டாம்.

சமாதானம்: -- இந்திரியங்களின் தொழிலற்றிருததல்வடிவ ஹேது துயிலின் சாதனமன்றாம். ஏனெனின், துயில்வடிவ சாத்தியமிலலா ததாய கனாவிடத்தினும் சமாதியிடத்தினும் இந்திரியங்களின் தொழிலற்றிருத்தல் வடிவஹேதுவான திருக்கின்றது; ஆகையினாற் பிறழ்ச்சியுடையதாம். சாத்தியத்தை விட்டொழித்து எந்த ஹேது ஒருபோது மிருக்கமாட்டாதோ அந்த ஹேது சாத்தியத்தின் றுணிவைச் செய்யும். ஆகையினால் அனுமானப் பிரமாணமும் துயிலின் சாதகமன்றாம். சாஸ்திரவடிவ சப்தப்பிரமாணம் துயில்வடிவ அங்ஞானத்தின் சாதகமாமென்னும இம் மூன்றாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், புருடனாலெழுதப்பட்ட சாஸ்திரம் அவித்தைவடிவ துயிலின்கண் பிரமாணமா? அல்லது அபௌருஷேய வேதமதன்கண் பிரமாணமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களாற் றுணியப்பெற்ற பதாரத்தங்களையே புருடனாலியற்றப்பட்ட சாஸ்திரம் சாற்றும; பிரத்தியக்ஷாதிப்பிரமாணங்கள் அவித்தையின் சாதகமன்றாம். ஆகையினாலே இலௌகிக சாஸ்திரமும் அதன்கட் பிரமாணமன்றாம். வேதம் பிரமாணமாமென்னும் இரண்டாம் பக்ஷமும் பொருந்தாது, ஏனெனின், பயனோடுகூடிய பொருளின்கண்ணேயே வேதம் பிரமா ணமாயிருத் தலினென்றுணர்க. பயனென்பது இன்பத்தினடைவும் துன்பத்தின் நீக்கமும் ஆம். அவையிரண்டும் ஜீவபரஹ்ம ஐககிய ஞானத்தாலுண்டாம்; அவித்தையின் ஞானத்தால் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையினால் அவித்தையின் கண் சாஸ்திரப்பிரமாணமின்றாம்.

சங்கை: - வேதத்தின்கண் மாயை அளித்தைகளைப் போதிக்கும் வாக்கியங் களும் அவித்தையினின்றும் உலகுற்பத்தியைப் போதிக்கும் வாக்கியங்களும் பற்பல காணப்படுகின்றனவே; அவற்றிற் கியா தபிப்பிராயம்?

சமாதானம்: - பயனின்மையின் அவித்தையை யுணர்த்துவதிற் சாஸ்திரத்திற் குத் தாற்பரியமின்றாம்; மற்றோ அத்விதீய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை அறிவிக்கும் பொருட்டே அவித்தையையும் அதினின்றும் உலகின் உற்பத்தியையும் வேதங் கூறுகின்றது. அஃது எத்தகைய அவித்தை யெனின், விளக்கினா லிருட்டின் ஞானமுண்டாகாதது போல பிரமாணத்தால் அவித்தையின் ஞான முண்டாக மாட்டாது; மற்றோ அவித்தையி னாலேயே அவித்தை துணியப் பெறுவதாம். இந்தப் பிரகாரம பிரளயகாலத்தின்கண் பரமாத்மா, காரியாகார பரிணாமத்தை யடையாத மாயையாற சிறப்புற்றிருக்கின்றதென்றாலும் பரமாத்மா மாயையற்றதெனக் கூறப் பட்டிருக்கிறது. சூரியபகவான் இருட்டின் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தாற் சிறப்பு

ற்றிருப்பினும் பகலில் காரியவடிவ இருட்டற்றவராவரன்றோ? அதனாற்றான் சூரியன் இருட்டற்றவரெனக கூறப்பெற்றிருக்கிறார். இவ் வண்ணமிருப்பதாய பரமான்மா சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தின்கண் இவ்விசாரத்தைச் செய்தது. எத்தகையது அப பரமான்மாவெனின், முன் முற்கற்பத்தின் கண் சிருஷ்டியை விஷயஞ் செய்வதாய மாயையின் விருத்திவடிவ ஞானத்தாலுற் பன்னமாய சமஸ்காரத்தோடு கூடியது, ஜீவர்களின் புண்ணிய பாபவடிவ அதிர்ஷ்டத்தால் வெளிப்பட்டதாய் சமஸ்காரத்தோடு கூடிய தென்றுணர்க. இத்தகைய பரமாத்மா ஆராய்ச்சி செய்தது. இப்போது அவ்வாராய்ச்சி வடிவத்தைக் கூறுவாம்: - மாயா உபஹித பரமான்மாவாய நம்மிடத்தே பஞ்சபூதமும் அவற்றின் காரியமாய பிரஹ்மாண்ட மியாவும் சூக்குமவடிவமா யிருக்கின்றன. ஆகையினால் இவ்வண்ணம் வெளிப்படையாய்ச் சுவர்க்கம், ஆகாசம், பூமி என்னு மிம்மூன்று உலகங்களையும் சிருட்டிப்போம். ஈண்டுச் சுவர்க்கமென்றதால் மேலெல்லா வுலகங் களையும் கொள்க. பூமியென்றதால் கீழெல்லா வுலகங்களையுங் கொள்க. இவ் வண்ணமாய்ந்து சத்திய சங்கற்பத்தையுடைய பரமேசுரனானவர் பிரஹ்மாண்டத் தைச் சிருட்டித்தார். எப்படிப்பட்ட பிரஹ்மாண்டமெனின், விராட்பகவானுக்குச் சரீரமாம், ஹிரண்யகற்பன் றன் சரீரவடிவ சூக்ஷம பஞ்சபூதங்களின்கண் ணிருப்பது, பூவாதிபதினான்கு லோகங்களோடு கூடியது, சேதனசத்தையைப் பார்க்கினும் வேறு சத்தையற்றது, நாமரூபக் கிரியைகளையே சரீரமாகவுடையது.

ஆண்டு நாமமென்றதாற் சப்தவடிவப் பிரபஞ்சத்தைக்கொள்க, ரூபமென்றதா லர்த்தவடிவப் பிரபஞ்சத்தைக்கொள்க, கிரியையென்றதால் நாமரூப காரணமாய் கர்மங்களைக் கொள்க. இந்தப்பிரகாரம் சர்வஞ்ஞராயும் சர்வசக்திமானாயும் இரா நின்ற பரமேசுரனானவர் சம்பூரணஜகத்தை உண்டு செய்து இவ்வண்ணம் ஆராய்வா ராயினார். எங்ஙனம் அசுரர்களின் பாலகர் இராகத் துவேஷமற்றவராய்த் தம் மாயாபலத்தாற் பதார்த்தங்களை யுண்டாக்குகின்றனரோ அங்ஙனம் பரமேசுரர் சகத்தையுண்டாக்கினார்.

இப்போது அந்த விசாரவடிவத்தைக் கூறுகின்றோம்: - எவ்விப் பஞ்ச பூதங்களுளவோ ஜலம் முக்கியம் எவற்றின் கண்ணோ அத்தகைய பஞ்ச பூதங்களின் கண்ணிராநின்ற யாதோ ரிப்பிரமாண்டமுளதோ அந்தப் பிரமாண்டத்தின் கண்ணிராநின்ற எவ்விப் பதினான்கு உலகங்கள் உளவோ அவையெல்லாம அசேதனங்களாம்; ஆகையினாற் கண்மாத்திரையில் அழிவையடையும். எங்ஙனம் எஜமானனில்லாத வீடானது அழிவையடையுமோ அங்ஙனம் பிராணனின்றிய சரீரம் அழிவையடையும் என ஆய்ந்து தந்தையைப்போற் காப்பாற்றும் பரமேசுரரானவர் முன்னர்த் தத்தம் சத்துவகுணாதி காரணத்தால் உற்பன்னமாய் சம்பூரண இந்திரியங்களையும் தேவதைமுதலிய ஜகத்தையும வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு, அவ்வண்டத்தின்கண் பல்வகையாய் துவாரங்களைச செய்தனா. அவற்றுள், முகத்துவாரவடிவ கோளகத்தையடைந்து சப்தவியவகாரஞ் செய்வதாய் வாக்கிந்திரியம் வெளிப்பட்டது; அவ்வாக்கிந்திரியததினின்றும வைதிக யாகாதி கருமங்களைச் சித்திசெய்வதாய அக்கினிதேவதை வெளிப்பட்டது. நாசிகைத் துவாரவடிவ கோளகத்தையடைந்து கிராண இந்திரியம் வெளிப்பட்டது; அந்தக்

கிராண இந்திரியத்தினின்றும் கந்த உபாதிவானய வாயுதேவதை வெளிப்பட்டது. நேத்திரத் துவாரவடிவ கோளகத்தையடைந்து நேத்திர இந்திரியம் வெளிப்பட்டது; அந்த நேத்திர இந்திரியத்தினின்றும் பகவான் சூரியதேவதை வெளிப்பட்டது. கர்ணத்துவாரவடிவ கோளகத்தை அடைந்து சுரோத்திர இந்திரியம் வெளிப்பட்டது; அந்தச் சுரோத்திர இந்திரியத்தினின்றும் சம்பூரண திசைகள் வெளிப்பட்டன. தேக முழுவதிலும் இராநின்ற அதிசூக்கும அனந்த துவாரங்களினின்றும் சரீர முழுவதும் வியாபித்திராநின்ற தோல்வடிவத் துவக்கானது வெளிப்பட்டது; அந்தத்துவக்குவடிவ கோளகத்தையடைந்து உரோமகேசத் தோடு கூடிய ஸ்பரிசன இந்திரியம் வெளிப்பட்டது; அந்த ஸ்பரிசன இந்திரியத்தோடு கூடிய உரோமகேசங்களினின்றும் ஓடதிகள் முதலிய எல்லாத் தாவரங்களும் வெளிப்பட்டன; தாவரவடிவ உபாதிவானாய வாயு தேவதையும் வெளிப்பட்டது. அவை எத்தகைய தாவரமெனின், சர்வ ஜீவர்கட்கு முபகாரமாம் பொருட்டுப் பகலு மிரவும் தம்பாற் கிலேசத்தைத் தரித்திருப்பனவாமென்க. மாமிசத்தின் கமலவடிவ இருதய கோளக முற்பன்னமாயது, அந்த இருதய மெத்தகைய தெனின், ஐந்து துவாரங்களோடு கூடியதும் உள்ளாகாசத்தின்கண் ணிருப்பதும ஆமெனவறிக. அந்த இருதயவடிவ கோளகத்தையடைந்து மனம் வெளிப்பட்டது, அந்த மனத்தினின்றும் உலகத்தை ஆநந்திக்கச் செய்வதாய் சந்திரதேவதை வெளிப்பட்டது; நாபித்துவாரவடிவ கோளகத்தை யடைந்து அபான வாயு வெளிப்பட்டது, எத்தகைய அபானனெனின், துக்கத்தாற் சகிக்கத்தக்கது. இக்காரணத்தினாலேயே பிராணாயாமம் சாஸ்திரங்களில் மிகவுங் கடினமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. முகவாயிலா யடையப்பெற்ற அன்ன ஜலங்களைக் கீழிடத்திற கொண்டு போய்ச சேர்ப்பது, ஆகையினா லிஃது அபானனெனக கூறப்பெறும். அந்த அபானனினின்றும் மகானாய மிருத்தியு வெளிப்பட்டது. எத்தகையமிருத்தியு வெனின், சர்வப் பிராணிகட்கும் பயத்தைக் கொடுப்பது, அபானன் மிருததியுவின் காரணன் என்னு மிவ்வார்ததை உலகத்தின்கண்ணும் பிரசித்தமாம். ஏனெனின், அன்னத்தின் தோஷமின்றி எத்தானத்தின் கண்ணும் பிராணிகள் மரிப்பதில்லையாம, மற்றோ அன்ன தோஷத்தினாலே யாண்டும் பிராணிகள் மரிக்கின்றன. அன்னாதிகளை இவ் வபானவாயு விழுங்குகின்றது. இக் காரணத்தால் அபானனினின்றும் மிருத்தியுவின் வெளிப்படுதல் கூறப்பட்டது. உபஸ்தத் துவாரவடிவ கோளகத்தை யடைந்து வீரியத்தோடு கூடிய உபஸ்த இந்திரியம் வெளிப்பட்டது; அஃதெத்தகைய வீரியமெனின், ஜராயுஜ அண்டஜ தேகங்களை விஸ்தாரஞ் செய்வதாய் உலகத்தின் கண்ணும் பிரசித்தமாம். மேலும் பஞ்சம் ஆகுதியின சாதனமுமாம், இவ்விஷயம் மேற்கூறப்பெறும், மேலும் ஷட்கோசவானாய சரீரத்தின் காரணமுமாம். அவற்றின் கண் துவக்கு, உதிரம், மாமசம் என்னு மிம் மூன்று கோசங்களும் தாயி னமசத்தினின்று முண்டாகின்றன; நரம்பு, எலும்பு, மச்சை என்னும் மூன்று கோசங்களும் தந்தையின் அம்சத்தினின்றும் உண்டாகின்றன. வீரியசகித அந்த உபஸ்த இந்திரியத தினின்றும, ஜலத்தைப் பிரதானமாகவுடைய பஞ்ச பூதங்களையே சரீரமாகவுடைய பிரஜாபதி தேவதை வெளிப்பட்டது. இந்தப் பிரகாரம் ஐதரேய உபநிஷத்தின்கண் இந்திரியங்களும் அவற்றின் தேவதைகளும் வெளிப்பட்டமை கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்போது எஞ்சி நின்ற தேவதை இந்திரியமென்னும் இவற்றிற்கும் சுருதியின் கண்ணுள்ளவர்க்கு அக்கினி முதலிய சபதங்களின் இலக்கணையாற் கொள்ளும் வகையைக் காண்பிப்பாம். முன்னங்கூறிய மிருத்தியுவின் காரணமாய் அபானன் குதத்துவாரத்தினின்றும் வெளிப்படையாம். இக்காரணத்தானே அவ்வபான வாயு தேவதையோடு கூடிய பாயுரு விந்திரியமாம்.

இதனது கருத்து இதுவாம்: - அபானனென்னுந் தேவதையோடு கூடிய பாயுரு இந்திரியமும் வெளிப்படுகின்ற தெனக் கொள்ளற்பாலதாம், கிராண இந்திரியத்தை யடைந்து கந்தமின்றியதேனும் வாயுக்கந்தமுடையதாம். இக்காரணத்தாலே கிராண இந்திரியம் பிருதிவியாம். இத்தானத்தின்கண்ணே கந்தத்தோடு கூடியவாயுவாற் பிருதிவிதேவதையைக் கவரற்பாலதாம். முன்னர்த் துவக்கினின்றும் உரோமங்கள் வெளிப்பட்டனவெனக் கூறியுள்ளேம், அவ்வுரோமங்கள் அசைவோடு கூடியனவாம், உரோமங்களின்கண் அசைவு வாயுவாலுண்டாவதாம். ஆகையாலிநநிர்ணய முண்டாம்: உரோம ஸ்பரிச இந்திரியங்களோடு கூடிய துவக்குவடிவ கோளகத்தினின்றும் வாயுதேவதை வெளிப்பட்டதாம்.

ஆவரணத்தின் விரோதி அவகாசவடிவ இலக்கண ஆகாசம் திசைக்குச் சமானமாம். ஆகையினால் முற்கூறிய திசை ஆகாசவடிவமாம். முன்னர் இருதயத்தின் கண் மனம் வெளிப்பட்டமை கூறப்பட்டது. ஆண்டுமனம் வெளிப்பட்டது கொண்டு புத்தியும் அகங்காரமுஞ் சித்தமும் வெளிப்பட்டனவென உணர்ந்து கொள்க. ஏனெனின், சுருதியின்கண் மனத்தினாலேயே எல்லாவுலகின் உற்பத்தி கூறப்பட்டுள்ளது. முன்னர் மனத்தின் தேவதையாய சந்திரன் வெளிப் பட்டமை கூறப்பட்டது. அச்சந்திரனால் புத்தி, யகங்காரஞ் சித்தமென்பவற்றின் தேவதைகளாய் பிரம்மா, ருத்திரன், மகேசன் என்பவர் வெளிப்பட்டமையும் கிரகித்துக்கொள்க. முன்னர் அபானன் வெளிப்பட்டமை கூறப்பட்டது அவ்வபான னால் கிரியாசக்தியுடையனவாய் சர்வப்பிராணன்களையுங் கவர்ந்துகொள்க. முன்னர் முகவடிவகோளகத்தின்கண் வாக்கிந்திரியம் வெளிப்பட்டமை கூறப்பட்டது, அதன்றன் தேவதையாய் அக்கினியும் வெளிப்பட்டமை கூறப்பட்டது. ஆண்டு வாக்கிந்திரியத்தால முகவடிவ ஓரிடத்தின்கண் ணிருப்பதாய இரசன இந்திரியம வெளிப்பட்டமையும் கண்டுகொள்க. அக்கினிதேவதையினால் வருண தேவதை வெளிப்பட்டமையும் கவர்ந்து கொள்க. இவ்வண்ணம் அநந்தம் பிரகாரமானவற்றை அண்டத்தின்கண்ணே செய்து இருகரங்களையும், இரண்டு பாதங்களையும் பரமேசுரர் வெளிப்படுத்தினார்; கரங்களினின்றும் இந்திரரே தேவதையை வெளிப்படுத்தினார்; பாதங்களினின்றும் உபேந்திர தேவதையை வெளிப்படுத்தினார்.

இந்தப்பிரகாரம் விராட்பகவானுடைய தேகத்தின்கண் ணிராநின்ற முக முதலிய துளைகளின் கண்ணே சுருதியின் கட்கூறிய பிரகாரம் எல்லாத் தேவதை களையும் வாக்காதியெல்லா இந்திரியங்களையும், பரமேசுரர் வெளிப்படுத்தினார். கன்ம உபாசனைகளால் அடைந்துள்ளதாய் தேவசரீரம் யாதோ அதுவுந் துன்பத்தோடு கூடிய தெனின், அன்னிய தேகத்தைப்பற்றி கூறவேண்டிய தென்னிரு க்கிறது.

இக்கருத்துப்பற்றி அவ்விராட் சரீரத்தைச்சமுத்திரவடிவமாய் வருணனஞ் செய்கின்றோம். அநந்தங்கோடிகளை அநந்தங்கோடிவாரம் எண்ணில் எத்துணை யெண்ணாமோ அத்துணையோஜனை விஸ்தாரததோடு கூடியதாகும் விராட்டின் தேகவடிவ சமுத்திரம். சமுத்திரத்தின் எண்ணிக்கையின் நியமம் சாஸ்திரத்தின்கண் எழுதப்பட் டிருக்கின்றதென்றாலும் பிரளயகாலத்தின்கண் நியமமின்றாம்; ஏனெனின், பிரளயகாலத்தின்கண் யோஜனையையெண்ணுபவர்கள் ஒரு வருமின்றாம்.

ஈசுவரன் பிரளயகாலத்தின்கண்ணும் இருக்கின்றாரெனினும் எண்ணுவதா லீசனுக் கியாதொரு பிரயோஜனமுமின்றாம்; ஆகையினால் யோஜனையின் எண்ணிக்கை செய்யவில்லையென் றறிக. பார்ப்பதினாலே சமுத்திரம் எல்லாப் பிராணி கட்கும் பயத்தை யுண்டாக்குவதே போல் எல்லாவடிவமாயுமுள்ள விராட்டு யானாவன் என்னும் இத்தகைய விராட்டின் ஞானத்தாற் பரிச்சின்ன திருஷ்டியையுடைய அஞ்ஞானியானவன் பயத்தையடைவன். பஞ்சமகா பூதவடிவ நீரானது அதன் கண்ணாம், பதினான்கு உலகவடிவ அலைமாலைகள் அதன்கண்ணாம். கடலானது இப்பி, சங்கு என்னு மிவற்றால் எழிலோடு கூடி யிருப்பதே போல இவ் விராட் பகவானுடைய சரீரமும், ஜராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்பிஜம் என்னும் மிரு நான்கு வகையாய் சரீரவடிவ இப்பி, சங்கங்களால் எழிலோடு கூடியிருக்கின்றது; காமக்குரோதாதி வடிவ மகரங்களுக் காசிரயமாயுமிருக்கின்றது; ஏனெனின், சமுத்திரத்தின் மகரமானது தன்னுடைய தந்துக்களாற் புரு.டனைக் கட்டிச சமுத்திரத்தின்கண் ணாழ்த்திவிடுவதே போலக் காமக் குரோதாதிகளும் வாதனைவடிவ தந்துக்களாற கட்டி யிப்புருடனைச் சமுசாரவடிவ சமுத்திரத்தின்கண் வீழ்த்தி விடுகின்றது; ஆகையினால் மகரத்திற்குச சமானமாம்.

கடலின்கண் பல்வகையாய தடை செய்பவையுளவாம்; அவற்றினுஞ் சில கடலின் கரை யடைவதற்குத் தடை செய்பவராய் அனுமான்றன் நிழலைக் கவரு மரக்கராம்; சில கடலின்கண் தாண்டுதற்குத் தடையாய தண்ணீரின் சுழல்களாம்; சில வெளிவருவதற்குத் தடையாய் முதலைகளின் முகங்களாம். இவையொப்பத் தடை செய்வனவாய் சஞ்சிதங்கள் ஆகாமியங்கள் பிராரபதங்கள் என்னும் கன்மங்கள் அதன்கண் இத்தகையதாம் விராடபகவான்றன் சரீரம. துவக்கு முதலிய தாதுக்களால் துர்ககந்தமாம், *விட்டை (*விட்டை=மலம்) மூத்திரமலங்கட்காசி ரயமாம். துர்க்கந்தாதி அன்னத்தின் றோடம் விராட சரீரத்தின்கண் கூறல் மறைக்கு முரணா மாயினும வியஷ்டி சரீரவாயிலாய் அதன்கண் ணறியத்தககதாம், இயல்பாக அதன்கண் துர்க்கந்தாதிகளின்றாம். இத்தகைய விராடசரீரத்தின்கண் ணடைந்துள்ள வாக்கு முதலிய தேவதைகள பசி தாகாதிகளால் வியாகூலமடைந்தவாகளாய் விராடசரீரத்தைத் திருப்தி செய்ய யோக்கியமாய் அன்ன ஜலங்களைக் காணாதவாகளாய்த் தங்களுடைய பிதாவாய பரமேசுவரனைப் பார்ததுக் கூறத் தொடங்கினர்:

ஹே பகவன்! சம்பூரண ஜகத்தைச சரீரமாகவுடைய விராட் பகவான்றன் சரீரத்தைத் தாங்கள் உற்பன்னஞ் செய்தீர்கள். இச் சரீரத்திற்கு வேறாய் யாதொரு

அன்ன ஜலத்தையும் காணோம். இச் சரீரத்தின்கண் எங்களுக்குப் போஜனஞ் செய்வதற்கு யோக்கியமாய் அன்னாதிகளைக்கண்டிலேம்; பானஞ்செய்வதற்கு யோக்கியமாய் ஜலத்தைக் கண்டிலேம்; ஆகையினால் ஹே பகவன்! எங்கள் இன்பத்தின் பொருட்டுச் சிறிது அன்ன ஜலத்தால் எதற்குத் திருப்தியுண்டாமோ அத்தகைய வேறு சரீரத்தைத் தேவரீர் உற்பன்னஞ் செய்யவேண்டும், அதன்கண்ணே யிருந்து யாங்கள் அன்னஜலங்களை யடைவோமென இந்தப் பிரகாரம் வாக்காதி தேவதைகளாற் பிரார்த்திக்கப்பட்ட அந்தப் பரமாத்மாவானவர் கோவின் தேகத்தைச் சிருட்டித்தனர். அந்தக் கோவின் தேகத்தின்கண் வாக்காதி தேவதை கட்குப் பிரீதி உண்டாகவில்லை; ஏனெனின், கோ முதலிய சரீரத்தின்கண் முன்னர்ச் செய்த கன்மமே போகிக்கப்பெறும்; புதிதாய புத்திகர்மங்களின் சம்பாதனம் உண்டாவ தில்லை. இந்தப்பிரகாரம் கோவின் சரீரத்தின்கண் அத்தேவதைகளுக்குப் பிரீதியின்மையைக்கண்டு பரமாத்மா புத்திரர்களின் பிரீதியின் பொருட்டு அசுவத்தை உற்பன்னஞ்செய்தனர். அந்த அசுவத்தின் கண்ணும் அவர்கட்குப் பிரீதி யுண்டாக வில்லை.

ஏனெனின், அசுவத்தின்கண் காங்(கை)களுக்கும் ஞானகர்மங்களின் சாதனங்களுக்கும் அபாவமிருத்தலினென்க. இந்தப்பிரகாரம் புத்திரர்களின் பிரீதியின் பொருட்டுப் பரமேசுரா எண்பத்துநான்கு லக்ஷம தேகங்களைச சிருட்டித்தார், ஆயினும் எச்சரீரத்தின்கண்ணும் அவர்கட்குப் பிரீதியுண்டாகவில்லை. அதன் பின்னர் மனுட சரீரத்தைப் பரமேசுரர் சிருட்டித்தனர். அம்மனுட சரீரம உற்பன்ன மானதைக கண்டு அந்தச சரீரத்தின்கண் தேவதைகள் பிரீதி செய்து மகிழ்வுற்ற வராய்ப பரமேசுரனை நோக்கிக் கூறத்தொடங்கினர், ஹே தந்தையே! இம்மனுட சரீரத்தை நேரே தாங்களே செய்தீர்கள் வேறொரு வாயிலாய்ச் செய்ய வில்லை; ஆகையினால் அது மகிழ்வைச் செய்வதாயிருக்கின்றது. புத்திமான்களாய் தச்சன் முதலாயினோர் தம்முடைய கையால் எந்த வஸ்துவைச செய்கின்றனரோ அந்த வஸ்து இரமணீயமாயிருக்கின்றது; தம்முடைய வேலையாடகளாற் செய்விக்கப் பட்ட வஸ்து இரமணீயமாகவில்லையென்னு மி்ஃதுலகததின்கண் பிரசித்தமாம்.

இம்மனுட சரீரத்தின்கண் நேரே ஈசுரன்றன் காரியத்தன்மை பொருத்த முடையதாம்; ஏனெனின், இந்த மனுடன் வஸ்துவையறிந்து கூறுகின்றான், ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களோடு கூடியுள்ளானென்பது கருத்தாம். வானர முதலிய சரீரத்தின்கண்ணும் நேத்திர முதலிய இந்திரியங்களால்ஞானமுண்டாம்; ஆகையினால் மனுட சரீரத்தின்கண் அவற்றினின்றும் சிறப்பு உண்டாவதின்றா மென்றாலும், மனுடரின் வேறாய வானராதிகளினது இந்திரியங்கட்கு வஸ்துவோடு கூடச் சம்பந்தமுண்டாயினும் அதனால் எல்லாவகையாய், அஞ்ஞானத்தி னிவிர்த்தியும் உண்டாவதின்றாம்; கடாதிவஸ்துக்களோடு இந்திரியங்களினது சம்பந்தமுண்டாயின் மிகுதியாய் இடங்களில் மனுடன் அஞ்ஞான மற்றவனா கின்றான்; ஆகையினால் வானராதிகளினின்றும் மனுடன் சிரேட்டனாம்.

மேலும், எத்தகையது இம்மனுட சரீரமெனின், இவ்வுலகத்தினின்பம் இன்பத்தின்சாதனம் என்னுமிவற்றை யுணர்வது, சுவர்க்காதி உலகங்களினின்பம்

அவற்றின் சாதனமாய் யாகாதிகருமம் என்னுமிவற்றையும் சாஸ்திரத்தாலறிவது. சென்ற காலத்தேயாய் காரியத்தையும் இனியாவதாய் காரியத்தையும் உணர்வது, இன்பத்தின் அடைவிற்கும் துன்பததின் நீக்கத்திற்கும் சாதனத்தை யுணர்வதன் பொருட்டுச் சாதனங்களை யுணர்பவராய் மகாத்மாக்களின் அடைவின் பிரகாரத் தையும் இம்மனுடனுணர்வன், மகாத்மாக்களினடைவுண்டாய் இஃதெனக்கியற்ற யோக்கியமாயது இஃதெனக்கியற்றத்தகாதது என்னு மிவ்வெல்லாவற்றையும் பிரமாணத்தாலறிவன், இம்மனுட சரீரத்தின் கண்ணேயே வேதவாக்கியங்களால் ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். இத்தகைய மனுடசரீரத்தின் கண்ணேயே சம்பூரண தேவதைகள் சந்தோஷத்தையடைந்தன.

இந்தப்பிரகாரம் மகிழ்வோடு கூடியிராநின்ற புத்திரர்கட்குப் பிதா கட்டளை யிடுவாராயினார்: ஹே தேவதைகளே! இவ்வியஷ்டி சரீரத்தின்கண் தத்தம் கோளக வடிவத்தானத்தின்கண் நீங்கள் பிரவேசியுங்கள்.

சங்கை: - ஹேபகவன்! இந்திரியங்களிருப்பதற்கு யோக்கியமாயதானங்களின் கண் எங்கள் பிரவேசம் கூடாததாம்; ஏனெனின், யாங்கள் வியாபகர், இவை அற்பத்தானங்கள்; அல்லது இந்திரியங்களினாலேயே பொருளின் றுணிவுண்டாய் விடும்; எங்கள் பிரவேசத்திற்குச் சிறிதும் பயனின்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! உங்கள் சம்பந்தியாய இந்திரியங்க ளிடத்தில் பேதபாவத்தை விட்டொழித்து ஒருமை யபிமானம் செய்து பிரவேசியுங்கள். குகையின் கண்ணே வார்த்த தாமிராதிதாதுக்கள் ஒரு தன்மையை யடைகின்றனவன்றோ. ஈண்டிஃதபிப்பிராயமாம்: - ஒன்று மற்றதன் அபேக்ஷையின்றித் தனது காரியத்தைச் செய்யின் அதற்கோர் அதிகரணத்தின்கண் ணிருப்பது கூடாதாம். இந்திரியங்கட்கும் தேவதைகட்கும் பரஸ்பரம் (ஒன்ற்ற கொன்று) அபேக்ஷையிருக்கின்றது. ஏனெனின், நேத்திரமின்றி ஒளிவடிவ சூரியன் துணியப்பெறான், சூரியனின்றி நேத்திர இந்திரியம் துணியப்பெறமாட்டாது. ஏனெனின் சூரியனின்றி நேத்திர இந்திரியம் உருவமுதலிய வஸ்துக்களின் ஞானத்தை உற்பன்னஞ் செய்யமாட்டாது. இக்காரணத்தினாலேயே இருட்டின்கண் ணுருவத்தின் நேத்திர ஜன்னிய ஞானமுண்டாவதின்றாம், உருவமுதலிய வஸ்துக்களின் ஞான வடிவ காரியத்தாலேயே நேத்திர இந்திரியத்தின் அனுமிதி ஞானமுண்டாகின்றது. ஏனெனின், இந்திரியங்களா லிந்திரியங்களின் பிரத்தியக்ஷ முண்டாவதின்றாம், ஆகையினா லிது துணிப்பெற்றதாம்: -- சூரியனுண்டாயின் உருவ முதலியவற்றின் பிரத்தியக்ஷ ஞானமுண்டாம்.

அந்த ஞானவடிவ காரியத்தாற் கரணவடிவ நேத்திரத்தின் அனுமிதிவடிவ ஞானமுண்டாகின்றது. இவ்வாறு பரம்பரையாய்ச சூரியன் நேத்திர இந்திரியத்தின் சாதகமாம். இவ்வண்ணம் எல்லா இந்திரியங்களும் அவற்றின் தேவதைகளும் பரஸ்பரம் (ஒன்றற்கொன்று) அபேக்ஷையுடையனவா மென்றறிக. ஆகையினால் இந்திரியங்களோடு கூடித் தேவதைகட்கு வியஷ்டி சரீரத்தின்கண் பிரவேசம் பொருந்தும். இந்தப் பிரகாரம் பரமேசுரனாற் கூறப்பட்ட சம்பூரண தேவதைகள்

அவ்விதமே செய்தன. அவற்றின்கண் அக்கினிதேவதை முன்னருற்பன்னமாய வாக்கிந்திரி யத்தோடு ஒருமையை யடைந்து முகவடிவ கோளகத்தின்கண் நிலைபெறுதலை யடைந்தது. ஜலத்தின் பதியாயவருணன் இரசன இந்திரியத்தோடு ஒருமையபிமானஞ்செய்து நாவின் முற்பாகவடிவ கோளகத்தின்கண் நிலைபேற்றை யடைந்தனன்.

கந்தவிசிஷ்ட வாயுதேவதை கிராண இந்திரியத்தோடு ஒருமை யபிமானஞ் செய்து நாசிகைத்துளைவடிவ கோளகத்தின்கண் பிரவேசஞ்செய்தது. சூரிய தேவதை நேத்திர இந்திரியத்தின்கண் ஒருமை யபிமானஞ்செய்து நேத்திரவடிவ கோள்கத்தின்கண் பிரவேசஞ்செய்தது. திக்குத்தேவதை சுரோத்திர இந்திரியத்தோடு ஒருமை யபிமானஞ்செய்து செவித்துளைவடிவ கோளகையின்கண் புகுந்தது. ஸ்தாவரவடிவ உபாதியையுடைய வாயுதேவதை உரோமத்தோடு கூடிய ஸ்பரிஸ இந்திரியத்தின்கண் ணொருமை யபிமானஞ்செய்து துவக்குவடிவ கோளகையின்கண் ணிலைபேற்றை யடைந்தது. சந்திரதேவதை மனத்தோடு ஒருமை யபிமானஞ் செய்து இருதய வடிவ கோளகத்தின்கண் பிரவேசஞ்செய்தது. மிருத்தியுதேவதை பாயுருவிந்திரியத்தோடு ஒருமையபிமானஞ்செய்து குதத்துளைவடிவ கோளகத்தின் கண்ணிலை பேற்றையடைந்தது. பிரஜாபதிதேவதை உபஸ்த இந்திரியத்தோடு ஒருமையபிமானஞ்செய்து சிசுனத்துளையின்கண் பிரவேசஞ்செய்தது. இத்துணைத் தேவதைகளின் பிரவேசம் சுருதியின்கண் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த ரீதியாகவே மற்றத்தேவதைகள் அத்தியாத்ம இந்திரியங்களின் கண்ணும், அதி தெய்வங்களின் கண்ணும், இராநின்ற பேதமற்றனவாய் இந்திரியங்களோடு ஒருமை யபிமானமுற்றனவாய்த தத்தம் தானத்தின்கண் பிரவேசஞ்செய்தன. இந்தப்பிரகாரம் வியஷ்டி சரீரத்தின்கண் பிரவேசமாவதால் அதிதெய்வம், அத்தியாத்மம், அதிபூதம் என்னுமித்திரிபுடி சித்திக்கும்.

ஆண்டுச் சூரியன் முதலிய தேவதைகள் அதிதெய்வங்களாம், நேத்திர முதலிய இந்திரியங்கள் அத்தியாத்மமாம், உருவமுதலிய விடயங்கள் அதிபூதமாம். இவ்வாறு சருவ இந்திரியங்களிடத்து மறிந்து கொள்க. இந்தப்பிரகாரம் பரமேசுர வடிவபிதாவானவர் சருவதேவதைகட்கும் அவர்வாக்குத் தக்கதானத்தைக் கொடுத்தனர். அதன்பின்னர் பசிதாக தேவதைகள் தம்மினும விருத்த சருவ தேவதைகளின் தானத்தி னடைவைக்கண்டு பரமேசுரனிடத்து தானத்தை யாசித்தன. அப்பசிதாக தேவதைகட்கு முன்முற்றேவதைகளின் றானங்களின் வேறாய் தானங் களைக் காணாதவராய் பாமேசுரர் அத்தியாதம் அதிதெய்வவடிவ தேவதைகளின் கண்ணேயே அவற்றிற்குத் தானத்தைத்தந்து இது கூறுவாராயினர்:

ஹே பசிதாகங்களே! இந்தத் தேவதைகளின் றிருப்தியினாலே. உங்களுக்குத் திருப்தியுண்டாம். இவ்வண்ணம் பரமேசுரர் அவற்றிறகுத தானஞ்செய்தனர். அவை யிப்போது மப்படிக் காணப்படுகின்றன. சூரியாதி தேவதைகளின் பொருட்டு நெய் முதலிய வடிவ உணவு கொடுப்பின் அத்தேவதைகட்குப் பசிதாகங்கள் சாந்தியாம். அத்தியாத்ம இந்திரியங்களின் பொருட்டு உருவமுதலிய விஷய வடிவ உணவு கொடுப்பின், சிறிதுபோது அவற்றின் பசிதாகங்கள் சாந்தியாம். இதுவே அவற்றின்

றிருப்தியாம். இந்தவிதம் அத்தேவதைகட்குத் தானங்கொடுத்து அன்ன அடைவின் இச்சையுடையவர்களாய அத்தேவதைகளி னுபகாரத்தின் பொருட்டு அத்தேவதை களாற் கூறப்படாவிடினும், உலகின் கண்ணே தந்தை மைந்தர்களாற் கூறப்படா விடினும் அவர்களை அன்னவஸ்திராதிகளாற் பாலனஞ் செய்கின்றதே போற்செய்ய, பிதாவாய் பரமேசுரர் இத்தகைய விசாரஞ் செய்தனர்: - இந்த இந்திரிய தேவதை வடிவ எமது மைந்தர்கள் பசியால் வருந்துகின்றனர், ஆகையினால் இவர்களின் பொருட்டு யாம் அன்னத்தைச் செய்வோம் என விசாரஞ்செய்து பரமாத்மாவானவர் பல்வகையாய் உபாயங்களாற் பஞ்ச பூதங்களினின்றும் பல்வகையாய் அன்னத்தைச் செய்தனர்.

ஏனெனின், ஒருவகையாய அன்னததாற் சருவப்பிராணிகட்கும் திருப்தி யுண்டாகமாட்டாது; மனுடர் முதலாயினார்க்கு நெல், புல் முதலிய தாவரவடிவ அன்னங்களாம், சிம்மாதிகட்கு மிருகாதிவடிவ ஜங்கம அன்னமாம், சர்ப்பாதிகட்கு வாயு, எலி முதலிய அன்னமாம். இந்தவிதம அன்னங்கள் உற்பன்னமாய், இவ்வன்னத்தை நீவிர்கவர்மின் எனப் பரமேசுரராற் கூறப்பட்டும் சம்பூரண தேவதைகள் அபானவாயுவின்றி அன்னக்கவாசசியிற சாமாத்திய மற்றனவாயின். இக்காரணம்பற்றியே சுருதியினகண்ணே சர்வதேவதைகட்கு மீசுரனெனவும் அன்னாதனெனவும் அபானவாயுக் கூறப்பட்டுள்ளது; அன்னத்தை யாவன் கொடுப்பனோ அவன் அன்னாதனெனப்படுவன். இந்த அபானவாயு நம்பொருட்டு அன்னததைக் கொடுப்பது என எண்ணிச சருவ தேவதைகளும் அவ் வபானவாயுவை யாசிரயித்தனவெனினும், அந்த அபானவாயுவானது சர்வ வியவகாரத்திற்கும் சாதகமாய் அந்தர்யாமியாய ஆன்மாவினாலன்றி அன்னங் கவாதற்குச் சமர்த்த முடையதன்றாம். சேதனப்புருடனாலன்றிக கோடரி வெட்டுதல் வடிவ காரியத்தைச் செய்வதிற சமர்த்தமாவ துண்டோவெனக் கண்டு பரமேசுரா அத்தேவதைகளாற் கூறப்படாவிடினும் விசாரஞ் செய்வாராயினார்.

இந்த அதிதெய்வாதி வடிவஜகத்துப் பிராணவாயுவோடு கூட வெளிப்பட்ட தாயினும், பிரகாசவடிவ பரமாத்மாவாய எம்மையன்றி இச்சடஜகத்து எவ்விதத் தானும் சித்தமாவதன்றாம். இதுகூறியதாலயாயாது ஜடவஸ்துவோ அஃதஃது ஒளியின் பேக்ஷையுடையதாம் என்னுமிது துணியப்பெற்றதாமென்க. இவ்வன்னம் போஜனஞ் செய்வதற்குத் தகுதியாம், இச்சபதம் சொல்வதற்குத் தகுதியாம், இவ்வுருவ முதலியன காண்டற்குத தகுதியாம். இந்தப்பிரகாரமாய ஞானமானது போக்தா, வக்தா, திருஷ்டா வடிவப்பிரகாசஞ் செய்விப்பதாய ஆன்மாவினாலன்றக்ச் சித்தியாதாம். ஆண்டொரே ஆன்மாப்பிராண விசிஷ்டமாய்ப போக்தா வெனப் பெறும், வாக்கிந்திரிய விசிஷ்டமாய் வக்தாவெனப்பெறும், 'சக்ஷ விசிஷ்டமாய்த் திருஷ்டாவெனப்பெறும், இவ்வகையே சுரோதாதிகளையும் அறிக; இது சாஸ்திர ரீதியாய்க கூறிய திருஷ்டாந்தமாம். இப்போது உலகப் பிரசித்த திருஷ்டாந்த மியம்பப்படும். ஒளியின்றி யிருட்டின்கண் உருவ முடையனவாய் கடாதி பதார்த்தங்களை இவ்வுலகமறிவதின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாங்கள் யாதுயாது ஜடவஸ்துவோ அஃதஃது தம் சித்தியிற் பிரகாசாபேக்ஷை செய்யும் என எந்நியமம் கூறினீரோ அந்நியமம் கடாதிகளிடத்தே பொருந்துகின்றதென்றாலும், இருட்டின்கண் அந்நியமம் பிறழ்கின்றது; ஏனெனின், இருட்டோ ஜடமாம் ஆயினும் தன் சித்தியிற் பிரகாசத்தின் அபேக்ஷையைச் செய்கின்றதில்லை, மாறாகப் பிரகாசத்தினின்றும் நிவிர்த்தமாம்.

சமாதானம்: - இருட்டுச சூரியாதிப் பிரகாசத்தை யபேக்ஷிப்பதின்றாம் எனினும் சக்ஷவடிவப் பிரகாசத்தை யபேக்ஷை செய்யும். இக்காரணத்தினாலேயே சக்ஷவின்றிப் புருடன் இருட்டைப் பார்ப்பதின்றாம்.

இருட்டிற்குப் பிரகாச அபேக்ஷையுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்தை இப்போது அனுமானப் பிரமாணத்தினாலே சித்தஞ்செய்வாம். கடாதிபதார்த்தங்களின் ஞானத்தின்கண் கடாதிகளின் வேறாய சூரியாதிப் பிரகாசம் காரணமாம். அது போல, இருட்டின் வேறாய சக்ஷுவின் பிரகாசம் இருட்டின் ஞானத்திற்குக காரணமாம். அனுமானத்தின் பிரகார மிதுவாம்: - அந்தகாரமாயது பிரகாசத்தின் அபேக்ஷையைச் செய்யும்; சடமாதலின், எங்ஙனம அந்தகாரம் ஜடமாதலின் சக்ஷவின் பிரகாசத்தை யபேக்ஷிக்கின்றதோ அங்ஙனம சக்ஷுவாதிகளும் ஜடமாம். ஆகையினால் அவற்றையும் வேறு பிரகாசம் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. அச்சக்ஷுவாதிகளைப் பிரகாசிப்பிப்பது ஆன்மாவாம்.

சங்கை: - சக்ஷுவைப் பிரகாசிப்பிப்பது ஆன்மாவெனத் தாங்கள் கூறினீர்கள் அது பொருந்தாது; ஏனெனின், சூரியனாலேயே சக்ஷுவின் பிரகாசம் கூடும்.

சமாதானம்: - எங்ஙனம் விஷயவடிவ கடம் சூரியனை யொளிர்விக்க மாட்டாதோ அங்ஙனம் விஷயவடிவ சூரியனும் சக்ஷுவை யொளிர்விக்கமாட்டாது. இது கூறியது கொண்டு இவ்வனுமானம் சித்தமாம்: - சக்ஷு முதலிய பிரகாசங்கள் தம் சித்தியின்கண் வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிக்கின்றன. ஏனெனின், ஜடமாதலின்; எது தன் சித்தியின்கண் வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிப்பதின்றோ அது ஜடமு மன்றாம். சுயம்பிரகாச ஆன்மா அப்பிரகாசத்தின் அபேக்ஷையையும் செய்வதின்றாம்; ஆகையினால் ஜடமுமன்றாம்; மற்றோ சேதனமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! முன்னர்த தாங்கள் சக்ஷு முதலிய பிரகாசங்கள் ஜடங்களாம்; ஆகையினால் வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிக்கின்றன வெனக் கூறி னீர்கள், அது பொருந்தாது; ஏனெனின, சக்ஷு முதலிய பிரகாசங்கள் தம் சித்தியில் வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிப்பதின்றாம்; ஏனெனின், பிரகாசவடிவமாதலின், விளக்கைப் போல என்னு மிவ்வனுமானத்திற்கு விரோதமாம்.

சமாதானம்: - எங்ஙனம் விளக்கானது சஜாதீயமான வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிப்பதின்றோ அங்ஙனம் எலலாப் பிரகாசமும சஜாதீயமாய வேறு பிரகாசத்தின் அபேக்ஷையைச் செய்வதின்றென்னும் நியமமின்றாம்; ஏனெனின், மணி முதலிய பிரகாசங்களினிடத்தே பிரகாசரூபத்தன்மையோ இருக்கின்றது;

ஆயினும் சஜாதீய வேறு பிரகாச அபேக்ஷையினபாவமின்றாம், மற்றோ அபேக்ஷையே யுளது. இஃதெல்லா வாதியாக்குஞ் சம்மதமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரகாசத்தன்மை மணி சக்ஷு முதலிய எல்லாவற்றினும் சமானமாம். ஆயினும், சில பிரகாசங்கள் வேறு பிரகாசத்தைய பேக்ஷிக்கும், சில பிரகாசங்கள் வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷியா. இதன்கண் யாது காரணம்?

சமாதானம்: - ஹே சிஷ்ய! பிரகாசியத் தன்மையின்கண்ணும் பிரகாசகத் தன்மையின் கண்ணும் பரிச்சின்னத்தன்மையும், வியாபகத்தன்மையும் காரணமாம். எவ்வெப் பிரகாசம் பரிச்சின்னமோ அது வதுபிரகாசியமாம்; விளக்கின பேக்ஷையால் மணிமுதலியன பரிச்சின்னமாம்; ஆகையினால் பிரகாசியமாம். எவ்வெப் பிரகாசம் வியாபகமாமோ அதுவது பிரகாசகமாம். மணி மணி முதலிய வற்றி னபேக்ஷையால் விளக்கு முதலிய பிரகாசங்கள் வியாபகங்களாம். ஆகையினால் மணி முதலியவற்றின் பிரகாசகங்களாம். இது கூறியதா லிது துணியப் பெற்றதாம். யாது வியாபகமாமோ பிரகாச வடிவமாமோ, அதுவே வேறு பரிச்சின்னப் பிரகாசத்தைப் பிரகாசிப்பிப்பதாம். அந்தப் பிரகாசத்தன்மையும், வியாபகத்தன்மையும் கூடஸ்தனாப என் கண்ணேயுள். ஆகையினாலே யானே சர்வப் பிரகாசங்களையும் விளக்கு பவனாம். இது கூறியது கொண்டு இவ் வனுமானந் துணியப்பெற்றதாம்: -- தன்னிற பின்னமாய் யாவற்றையும் ஒளிர்விப்பதாய புத்தியானது கூடஸ்தனாப என்னால் ஒளிர்விப்பதாம். ஏனெனின், பரிசசின்ன மாதலின், வியாபகப் பிரகாசவடிவ புத்தியால் சூரிய கடாதிவடிவ ஜகத்துப் பிரகாசியமாம். எது எதனை யொளிர் விக்குமோ அது பிரகாசியமாம். பஞ்ச பூதத்தின் சத்துவகுணத்தின் காரியமாமாதலின் புத்தி பிரகாசவடிவமாம்; இரணிய கர்பபர்க்கு உபாதியாமாதலின் வியாபகமாம். இந்தப்பிரகாரம் சுருதி கூறிய ஆன்மாவின் வியாபகத்தன்மை அசம்பாவனாதிய தோஷத்தினாலே புத்தியின்கண் ஏறுவதின்றாம். பரிச்சேதமின்மையை ஆன்மாவின் கண் காண்பிக்கின்றோம். எங்ஙனம் கோவியக்தி வடிவ ஏகதேசத்தின்கண் கோத்தன்மைச் சாதியானது இருக்கின்றதோ அசுவாதியின்கண் இருப்பதின்றோ அங்ஙனம் பரமான்மாவாய யான் எவ்வேகதேசத்தின் கண்ணு மிருப்பவனன்று; ஏனெனின், யானொரு தேயத்தின்கண் இல்லாதிருப்பனேல் அத்தேயத்தின் கண்ணுள்ள பதார்த்தங்கட்கு உண்மையும் ஒளிர்வுமின்றாய்விடும். ஆகையினால் யான் யாண்டும் வியாபகனாவேன். இது கூறியதால் தேச பரிசசேதமின்மை ஆன்மாவின் கண்ணே காட்டப்பட்டதாம். சென்ற, வருவன, இருப்பனவாய பதார்த்தங்கள், ஒரு காலத்தின்கண்ணே யுள்ளன; மற்றொரு காலத்தின் கண்ணே யில்லனவாகின்றன; ஆகையினாற் காலபரிச்சேத முடையனவாம். இதுபோல பரமான்மாவாய யான் யாதா மோர்காலத்திலேனு மில்லாதவனா? அல்லேன், மற்றோ முக்காலத்திலு மிருப்பவனே யாவன். இதுகூறியதால் கால பரிச்சேத மின்மை ஆன்மாவின்கண்ணே காட்டப்பட்டதாம். இருக்கின்றதென்னும் சப்தத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் விஷயமாய் பூமி, கடத்தின் வேறாய்த் தோற்றுகின்றது; இல்லையென்னும் சப்தத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் விஷயமாய் மலடி மகன் கடத்தின் வேறாய்த் தோற்றுகின்றனன். ஆகையினால் கடாதிவஸ்துக்கள் வஸ்து

பரிச்சேதத்தோடு கூடியனவாம் இது போல பரமான்மாவாய என்னிற் பின்னமாய், இருக்கின்றது இல்லையென்னும் சப்தஞானங்கட்கு விஷய மெதுவுமின்றாம்; ஏனெனின், யானே யாவற்றிற்கும் ஆன்மாவாம. இது கூறியது கொண்டு வஸ்துபரிச சேதமின்மை ஆன்மாவின்கண்ணே காட்டப்பட்டது. மூன்று பரிசசேதங்கட்கு மிலக்கணம் முன்னிரூபணம் செய்துள்ளேம; ஆகையினாலே ஈண்டு கூறா தொழிந்தேம். இப்போது அத்வைத ஆன்மாவின் சித்தியின் பொருட்டுப் பிரபஞ்சத்தை மித்தியா வடிவமாக நிரூபணஞ்செய்வாம். பரமான்மாவாயவென் கண் இவ்வெல்லா வுலகங்களும் கற்பிதமாம; எத்தகைய வுலகெனின், தேச காலாதிகளின வடிவமாய்தாம், நாமரூபக்கிரியையோடு கூடிய தாம, பழுதையின் கண்ணே பாம்பு கற்பிதமாவது போன்றதாம. ஆகையினாலே பரமான்மாவாய யானே யாண்டும் வியாபகனாவேன்; என்னிற பின்னமா யெவ்வதுவுமின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜகத்தின்பேதம் ஆன்மாவின்கண் ணுண்டாதல் கூடாது; மற்றோ கடத்தின் கண்ணிராநின்ற உருவாதி குணங்களினின்றும் கடம் பின்ன மாவதேபோல சச்சிதாநந்த தாமங்களினின்றும் ஆன்மா பின்னம் ஏன் ஆக மாட்டாது? ஆகையால் வஸ்துபரிசசேதம ஆன்மாவின்கண் ணாமன்றோ.

சமாதானம்: - சத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்னு மித்தாமங்கள் அந்தர்யாமியாய்ப் பரமான்மாவா யிரா நின்ற என்னினின்றும் பின்னமாயினோ தம்முடைய சத்துச்சித்து ஆநந்தவடிவத்தினின்றே நழுவிவிடும். ஏனெனின், வியாபகமாய என்னினும் ஆநந்தம் பின்னமாயினோ வஸ்துபரிச் சேதமுடையதாய்விடும்; யாது பரிச்சின்னமோ அஃது ஆநந்தவடிவமன்றாம். சுருதியானது வியாபகத்திற்கே சுக வடிவமுளதெனக் கூறியுளது. இந்தப்பிரகாரம் சித்தானது பிரகாசவடிவ ஆத்மாவாய் என்னிற பின்னமாயினோ, அச்த்தாம. சித்தானது சத்துருவ ஆன்மாவா என்னிற பின்னமாயினோ, அசத்தாம். ஏனெனின, என்னிற பின்னமாயெவையும் இவற்றைச் சித்திசெய்வதில்லையாம. ஆகையினாலே சச்சிதாநந்தம ஆத்மசொரூபமாம்; ஆன்மாவினின்றும் வேறன்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சத்துச்சித்து ஆநந்தத் தன்மங்களை ஆன்மாவின் கண் அபின்னமெ்ன அங்கீகரிக்கினோ! ஆன்மா தன்மியாம், சத்துச்சித்து ஆனந்தங்கள் தன்மங்களாமென்னு மித்தனம் தன்மிவியவகாரம் உண்டாகாமற் போய் விடும். ஏனெனின், பின்னங்கட்கே தன்ம தன்மிதத்தன்மை உலகத்தின்கண்ணே கண்டோம்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அத்தியந்தம் பின்னங்கட்கும அத்தியந்தம் அபின்னங்கட்கும் தன்ம தன்மித தன்மை யுண்டாவ தின்றாம். ஏனெனின், அத்தியந்தம் பின்னங்கட்குத் தன்ம தன்மிபாவமுண்டாயினோ கோவினும் அசுவம் அத்தியந்தம் பின்னமாம்; ஆகையினால் அசுவம் கோவின்றன்மம் ஆகவேண்டும், ஆவதோ இன்றாம். அங்ஙனமே அத்தியந்தம் அபின்னங்கட்குத் தன்ம தன்மித் தன்மையாயினோ, கடத்திற்கும் கலசத்திற்கும் அத்தியந்தம் அபேதமிருக்கின்றது; ஆகையினால் கலசம் கடத்தின்றன்மம் ஆகவேண்டும், ஆவதோ இன்றாம்.

ஆகையினால் ஒன்றற்கொன்று பின்னாபின்னத் தலத்தின்கண்ணேயே தன்ம தன்மிவியவகாரமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஓரதிகரணத்தின்கண்ணே ஒரு வஸ்துவின் பேதமும் அபேதமும் விருத்தமாம்.

சமாதானம்: - ஒரு சத்தையையுடைய பேதாபேதங்கட்குப் பரஸ்பரம் விரோதமாம். பின்னசத்தையையுடைய பேதாபேதங்கட்குப் பரஸ்பரம் விரோதமாவ தின்றாம். அங்ஙனமே யீண்டுச சச்சிதாநந்த தர்மங்கட் கான்மாவோ டபேதமோ பாரமார்த்திகசததை யுடையதாம், பேதமோ கற்பிதசத்தை யுடையதாம். ஆகையினால் அவற்றிற்குப் பரஸ்பாம் விரோதமின்றாம். அக்கறபித பேதத்தை அங்கீகாரஞ்செய்தே தன்ம தன்மித தன்மை வியவகாரம் சித்தமாம். ஓரரசன் மற்றொரு மன்னனைச் சிறைச்சாலையில் வைத்துப் பின்னர் விடுத்து ஒரு கிராமத் தையுங் கொடுத்து அனுப்ப அக்கிராமத்தைப் பெற்று அவ்வரசன் சந்தோஷமடை வதேபோல கற்பித பேதத்தையே அங்கீகரிததுத தன்ம தன்மிததன்மை வியவகாரம் சித்தமாயின், சத்தியபேத்ததின் அபேக்ஷை செய்யப்படுவதின்றாம். கற்பிதபேதத்தால் துவைதமு முண்டாகமாட்டாது. ஆகையினாலே பரமான்மாவாய என்னிற கற்பிதபேத முடையனவாய சச்சிதாநந்த தன்மங்கள் இரஜ்ஜு சர்ப்பம் போன்று பேதத்தை யுண்டாககமாடடாது; உண்மையாயோ சச்சிதாநந்தம் என்னுடைய வடிவமாம். ஆகையினாலே வியாபகத்தன்மை பிரகாசத்தன்மைவடிவ பரமான்மா வாய என்னாலேயே சூரியாதிகளும கடாதி சர்வஜடப் பிரபஞ்சங்களும் ஒளிர்வது கூடும். யாவற்றையும் ஒளிர்விக்கும் பரமான்மாவாய் யான் வேறு வத்துவினால ஒளிர்வது கூடாததாம. கத்டதால் சூரியன்றன் ஒளிர்வு உண்டாவதின்றாமன்றோ? சம்பூரணமாய் இச்சடக் கூட்டத்தின் சித்தியானது என்னுடைய அதீனமாம். இக்காரணத்தினாலே அசத்துச்சட துக்கவடிவ இத்தேகாதி கட்குத் தன்னுடைய தாதாதமிய அத்தியாசத்தாற சச்சிதாநந்தவடிவஞ் செய்ய வேண்டி இக்களேபரத்தின் கண்ணே பரமான் மாவாய யானே புகுவேன். (இக் கூட்டத்தின்கண்ணே பரமேசுரன் புகுதற்கு இரண்டு பிரயோஜனங்களுள, ஒன்றோ போகத்தின் சித்தியாம், மற்றொன்றோ தன் சொரூபத்தின் ஞானமாம்). அவற்றுள், முதற்பிரயோஜனத்தின் விசாரம முன்னே மொழியப்பெற்றது. இப்போது இரண்டாவது பிரயோஜனத்தின் விசாரத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம். இந்தப்பிரகாரம் சிந்தனஞ்செய்து மீண்டும் பரமேசுரர் இவ்வண்ணம் சிந்திப்பாராயினர்; இக்கூட்டத்தின்கண் ஞானசக்தி வடிவபுத்தியையுடைய பரமாத்மாவாய் எனது பிரவேசத்திறகு யாதுவாயில்?

சங்கை: - ஹே பகவன்! எம்மார்க்கத்தாலேனும் பிரவேசம் செய்யலாமே. இதன்கண் விசாரத்திற்குப் பயன் யாதோ?

சமாதானம்: - இக் கூட்டத்தின்கண்ணே பரதநகத்தின் முற்பாகவடிவமார்க் கத்தால் முன்னர்ப் பிராணன் புகுந்திருக்கின்றது; ஏனெனின், பிராணன் கிரியா சக்தியுடையதாம், ஞானசக்தியற்றதாம்; ஆகையினால் இவ்வெல்லாவற்றினின்றும் கீழ்மார்க்கத்திற் பிராணனுடைய பிரவேசங் கூடும். ஞானசக்தியோடு கூடிய

பரமான்மாவாய் யான் யாவற்றினும் உயர்ந்தவன், ஆகையினாற் பிராண இந்திரிய முதலிய தாசர்கள் புகுமாரக்கத்தால் எனது பிரவேசம் பொருந்தாது. சேதனனாய என்னையன்றி இச் சர்வஜடங்களின் சேட்டை பொருந்தாது. ஆகையால் யானிவ் வெல்லாவற்றினு முயர்ந்தோன். சேதனனையன்றித் தேரின்கண் சேட்டை யுண்டாக மாட்டா தன்றோ என இவ்வண்ணம பிரவேசத்தின் மார்க்கத்தை விசாரஞ்செய்து, மீண்டும் பரமேசுரர் வேறு விசாரத்தைச செய்வாராயினர். யான் ஞான சக்தி உடையவனாதலாலே என்னுடைய ஈஸ்வரவடிவத்தை விசாரியாமல் எங்ஙனம் பிரவேசஞ் செய்வேன்; பின்னையோ என்னுடைய சொரூபத்தையும் விசாரஞ் செய்தே எனது பிரவேசங் கூடும்.

ஆண்டு தன் சொரூபஞான இசசையாற் பரமான்மா இவ்விசாரஞ்செய்தது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அனான்மவடிவத்தாலே தேகம் பிரசித்தமாம். ஆகையினால் விசாரத்திற்கு யாதொரு பயனுமின்றாம்; ஏனெனின், அப்பிரசித்தவத் துவைப்பற்றியே விசாரம் வேண்டும்.

சமாதானம்: -- சாஸ்திரத்தின் றாற்பரியத்தை யுணர்பவராய் அறிஞர்களு டைய திருஷ்டியின்கண்ணே தேகம் அனான்மாவெனப் பிரசிததமாம் என்றாலும், மந்தபுத்தியையுடைய புருடர்களின் உபகாரத்தின் பொருட்டுத் தேகத்தின் அனான்ம த்தன்மை, திருசியத்தன்மை முதலிய ஹேதுக்களால் ஆன்மஞானியாய் புருடனானவன் அறிவிக்க யோக்கியமாம. ஆகையினால் விசாரம் சபலமாம்.

இது கூறியது கொண்டு இவ்வனுமானஞ் சித்திக்கின்றது: - இத்தேகம் அனான்மாவாம, திருசியமாதலின, பரிசசின்னமாதலின், சடமாதலின், யாது அனான் மாவன்றோ, அது திருசிய பரிச்சின்ன ஜடமுமன்று; ஆன்மாவைப்போல தேகம் அநிர்வசனீயமாதலினானும் அனான்மாவாம். இப்போ திப்பொருளை விஸ்தாரமாய் நிரூபணஞசெய்வாம். அனுபவ விஷயமாய் வஸ்துக்களில் யாது தேகமாம்?

சங்கை: - ஹே பகவன்! கூட்டத்தின் பெயர் தேகமாம்; இது உலகினர்க்குப் பிரசித்தமாம்.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! கேவலமுலகப் பிரசித்தியால் அருத்தத்தின் சித்தியுண்டாவதின்றாம், கேவலமுலகப் பிரசித்தியினாலேயே அருத்தத்தின் சித்தியாவதாயின், தேகமு மான்மா ஆகவேண்டும். ஏனெனின், விசாரமின்றிய அநேகம் புருடர் தேகத்தையே யான்மாவென அங்கீகரித்துள்ளார் ஆகையினாலே பிரமாண யுக்திகளோடு பகையாத உலகப்பிரசித்தியினாலேயே அருத்தத்தின் சித்தியாம். விசாரஞ்செய்து கூட்டத்தைப் பார்க்கினோ தேகத்தின் சித்தியுண்டாவ தின்றாம்;

ஏனெனின், சமான தாமமுடையனவற்றிற்குள்ள பரஸ்பர சம்பந்தத்தின் பெயர் கூட்டமாம். அக்கூட்ட மநேகமாம்.. அவற்றின்கண் எக்கூட்டத்தின் பெயர்

தேகமாகும்? அவற்றுள், சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, கிராணம், இரசனம் என்னுமிவை பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களின் கூட்டமாம். (1) வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுரு, உபஸ்தம் என்னுமிவை பஞ்ச கருமேந்திரியங்களின் கூட்டமாம். (2) பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்னுமிவை பஞ்சப் பிராணன்களின் கூட்டமாம. (3) தோல், உதிரம், மாம்சம், மேதை, எலும்பு, மஜ்ஜை, வீரியம் என்னும் இவை ஏழு தாதுக்களின் கூட்டமாம். (4) கபம், வாதம், பித்தம் என்னுமிவை முத்தோடங்களின் கூட்டமாம். (5) விட்டை, மூத்திரமென்னு மிவையிரண்டின் கூட்டமாம். (6) ஒரொருக்காலும் பன்னமாம் வேர்வை, சீய் என்னு மிவையிரண்டின் கூட்டமாம். (7) கேச ரோமாதிகளினதோ எண்ணிறந்ததின் கூட்டமாம். (8) இவ்வெவ்வேறாய எட்டுக் கூட்டங்களின் கூட்டத்தில் எக்கூட்டத்திறகுத தேகமென்று பெயா? கூட்டத்தைத் தேகமென அங்கீகரித்த வாதியை இதுகேட்டல் வேண்டும்: முன்னர்க் கூறிய எட்டுக் கூட்டங்களுஞ் சேர்ந்த கூட்டத்திற்குத் தேகமென்று பெயரா? அல்லது ஒவ்வொரு கூட்டத்திறகுத தேகமென்று பெயரா? இவ்விரண்டு பக்ஷமும் பொருந்தா.

ஏனெனின், எக்கூட்டத்தை நீதேகமென உடன்படுகின்றனையோ அக்கூட்டமே சாதிக்கத்தகாததாம். ஆண்டு முன்னர்ககூறிய எட்டுக கூட்டங்களின் கூட்டம மகா கூட்டமெனச சொல்லப்பெறும். பஞ்ச ஞானேந்திரிய முதலியவற்றின் வேறு வேறாய் கூட்டமியாதோ அது உளளிட்ட கூட்டமெனச சொல்லப்பெறும். இவ்விரு பிரகாரமாய் கூட்டங்களும் சாதிக்கத் தகாதனவேயாம். ஏனெனின், அவ்விரு பிரகாரமாய் கூட்டங்களும கூட்டமுடையவற்றினின்றும் பின்னமா? அல்லது அபின்னமா? அவற்றுள் முதலாவதாய் பின்னபக்ஷமோ பொருந்தாது. ஏனெனின், கூட்டமுடையவற்றினின்றும் வேறாய்க கூட்டத்தின் வடிவம் யுக்தியினாற் சித்திப்பதின்றாம். மற்ற அபினன பக்ஷமும் பொருந்துகின்றதில்லை; ஏனெனின், மகா கூட்டத்தின் பெயர் தேகமாம் என்னு மிப்பக்ஷத்தில் மகா கூட்டத்தின் கூட்டமுடையதாய் எட்டு உள்ளிட்ட கூட்டங்களோடு எப்போது மகா கூட்டமபின்னமாமோ அப்போது ஒவ்வொரு உளளிட்ட கூட்டத்தின்கண்ணும் மகா கூட்ட வியவகாரமும தேக வியவகாரமும உண்டாக வேண்டும், உண்டாவதோ இன்றாம். அல்லது உள்ளிட்ட எட்டுக் கூட்டத்தின் கண் ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கு தேகமெனப் பெயராமென்னு மிப்பக்ஷத்தில், உள்ளிட்ட கூட்டமுடையதாய் ஒவ்வொரு இந்திரிய முதலியவற்றோடும் எப்போது உள்ளிட்ட கூட்டம் அபின்னமாமோ அப்போது ஒவ்வொரு இந்திரிய முதலியவற்றின்கண்ணும் கூட்டவியவகாரமும தேகவியவீகாரமும உண்டாகவேண்டும், உண்டாவதோ இன்றாம்; ஆகையினா லபின்னபக்ஷமும பொருந்தாது. ஈண்டுக் கூட்டத்தின் உள்ளடங்கியதின் பெயர் கூட்டமுடையதெனப்படும். மகா கூட்டத்தின் உள்ளடங்கிய துள்ளிட்ட கூட்டமாதலின் அது கூட்டமுடையதெனக் கூறப்பெறும். அங்ஙனமே உள்ளிட்ட கூட்டத்தின் உள்ளடங்கியது ஒவ்வொரு இந்திரிய முதலியனவுமா மாதலின் அது கூட்டமுடையதெனக் கூறப்பெறும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! முன்னர்த தாங்கள் கூட்டம் கூட்டமுடையவற்றி னின்றும் பின்னமா? அபின்னமா? என்னு மிரண்டு பக்ஷத்தின்கண்ணும தோஷங்

கூறினீர் ஆதலின், யான் இரண்டு பக்ஷத்தையு மங்கீகரியேன்; மற்றோ முன்னர்க் கூறிய இந்திரியாதிகள் யாவையோ அவையாவும் ஒருங்குகூட்டிக் கூட்டமாம். ஆகையினா லிப்பக்ஷத்தின்கண்ணே தூஷணமின்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! இப்பக்ஷத்தின்கண்ணும் கூறியது கூறல் என்னுங் குற்றமுண்டாம். ஏனெனின், எல்லாக் கூட்டமுமுடையவற்றின் ஒரு ஞானத்தால் விஷயஞ்செய்யும் வடிவ ஒருங்குகூடலே கூட்டமென எல்லா நூல்களின்றுணி பொருளாம். எல்லா மொருங்கு கூடிற கூட்டமாம் என்னுமிதனா லிப்பொருள் துணியப்பெறுவதாம்: - ஒருங்குகூடிய வடிவக் கூட்டத்தாற் சிறப்புற்றது கூட்டமாம். தேவதத்த தனிகன் உற்பன்னமானான் என்னும் இவ்விடத்தே சிறப்புடையோனாய் தேவதத்தனிடத்தே உற்பத்தியின் சேர்க்கை யுண்டாகமாட்டாது, மற்றோ சிறப்பாய் தனத்தினகண்ணே உற்பத்தியின் சேர்க்கை யுண்டாகின்றது. அதுபோல ஒருங்குகூடிய வடிவக்கூட்டச் சிறப்புடையது கூட்டமா மென்னு மிவ்விடத்தினும், ஒருங்குகூடிய வடிவக்கூட்டம் சிறப்பாம், அதன் கண்ணே கூட்த்டதைச் சேர்க்கினோ கூட்டங் கூட்டமாமெனத தோற்றும். கடங் கடமாமென்பதிற கூறியது கூறல் உண்டாவதேபோல கூட்டங் கூட்டமா மென்பதினும் கூறியது கூறல் வெளிப் படையாம். ஈண்டுச் சேர்க்கையென்பது சம்பந்தமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஒருங்குகூடிய சிறப்புடையவற்றின் பெயர் கூட்டமாம் என்னு மிப்பக்ஷத்தில் தாங்கள் தோஷங்கூறினீர்கள், ஆகையினா லிப்பக்ஷம் அங்கீகரிக்கத்தகாததாம். மற்றோ இந்திரிய முதலியவற்றின் ஒன்றறகொன்றுள்ள ஒருங்குகூடலுககே கூட்டமெனப் பெயராம்.

சமாதானம்: - ஹே குமர! ஒருங்குகூடலென்பது சமபந்தத்திற்காம். அது தாதான்மியமா? சையோகமா? சமவாயமா? இவற்றுள் முதலாவதாய் தாதான்மிய பக்ஷமோ பொருந்தாது. ஏனெனின், பேதத்தைச் சகிப்பதாய் அபேதமதாதான்மிய சம்பந்த மெனப்பெறும். ஆண்டபேக்ஷையற்ற அபேதமோ வாஸ்தவமாம், அனுயோகிப பிரதியோகிகளை யபேக்ஷிப்பதாய் பேதமோ கற்பிதமா மென்பது துணிபாம். ஆகையினால் வாஸ்தவமாய் அபின்ன வஸ்துக்கட்கு ஒருங்குகூடலைக் கூறல் என்முகத்தின்கண் நாவில்லையென்னும் வாக்கியத்திறகுச் சமானமாம். இந்த ரீதியாய் முதலாவதாய் தாதான்மிய பக்ஷம் பொருத்தமற்றதாம். சையோக சமபந்தத்திற்கு ஒருங்குகூடலெனப் பெயராமென்னு மிரண்டாவது பக்ஷமும் பொருத்தமற்றதாம்.

ஏனெனின், இருதிரவியங்கட்குச் சையோக சம்பந்தமாம்; அது சம்யுக்த இருதிரவியங்களினின்றும் வேறாய்ப புலப்படுவதின்றாம். இக்காரணத்தினாலேயே பிரபாகரா சையோகத்தை விகற்பமாத்திரமெனக் கூறினர். சம்வாய சம்பந்தத்திற்கு ஒருங்குகூடலெனப் பெயராமென்னும் மூன்றாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், குணகுணி முதலியவற்றிற்கு நையாயிகர் சம்வாய சம்பந்த மங்கீகரித் துளார். அச்சம்வாயம் தன் சம்பந்திகளாய் திரவிய குணங்களிடத்தே சையோக சம்பந்தததா லிருக்கின்றதா? அல்லது சம்வாயசம்பந்தததா லிருக்கின்றதா?

அவற்றுள்; முதல் பக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், இருதிரவியங்கட்குச் சம்யோக முண்டாம், சம்வாயமோ திரவியமன்றாம். ஆகையினா லதற்குச சையோகம் பொருந்தாது. சம்வாய சம்பந்தததாற் றன் சம்பந்திகளின்கண் சம்வாய மிருக்கு மென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், எச்சம்வாய சம்பந்தத்தாற சம்வாய மிருக்குமோ அச்சமவாயம் முதற்சம்வாயத்தினும் அபின்னமா? அல்லது பின்னமா? அவற்றுள், முதலாவதாய் அபின்ன பக்ஷமோ பொருந்தாதாம். ஏனெனின், தன்னுடைய இருப்பின்கண் தன்னுடைய அபேக்ஷா வடிவ ஆன்மாசிரய தோஷமுண்டாகும். பின்னமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும பொருதாது; ஏனெனின், அவ்விரண்டாவது சம்வாயம் தன் சம்பந்திகளிடத்தே எச்சம் வாயத்தா லிருக்கின்றது? முதற் சம்வாயத்தால் இரண்டாவது சம்வாயம் தன் சம்பந்திகளிடத்தே இருக்கின்றதென்னினோ அன்னியோன்னிய ஆசிரய தோஷ முண்டாம்; ஏனெனின், முதற்சம்வாயம் இரண்டாவது சம்வாயத்தால தன் சம்பந்தி களிடத்தே யிருக்கின்றது, இரண்டாவது சம்வாயம் முதற சம்வாயத்தாற்றன் சம்பந்திகளித்டதே யிருக்கின்றது. இத் தோஷ நிவிர்ததியின் பொருட்டு இரண்டாவது சம்வாயம் மூன்றாவது சம்வாயத்தாற் றன் சம்பந்திகளிடத்தே யிருக்கின்றதென அங்கீகரிக்கினோ, அம்மூன்றாவது சம்வாயம் எச்சமபந்தத்தாற் றன் சம்பந்திகளிடத்தே யிருக்கின்றது? முதற் சம்வாயத்தாற் சம்பந்திகளின் கண்ணே யிருக்கின்றதெனினோ, சக்கிரிகாதோஷம் உண்டாம்.

ஏனெனின், முதற் சம்வாயம் இரண்டாவதாலிருக்கின்றது, இரண்டாவது மூன்றாவதா லிருக்கின்றது; மூன்றாவது மீண்டும் முதலாவதா லிருக்கின்றது. இது சக்கரம்போற் சுழலாநிற்கு . மூன்றாவது சம்வாயத்தின் இருப்பின் பொருட்டு நான்காவது சம்வாயமும் நான்காவதின் பொருட்டு ஐந்தாவதும் என இவ்வண்ணம் சம்வாயங்களின் தாரையை அங்கீகரிக்கினோ அநவஸ்தா தோஷமுண்டாம். ஆகையினாலே சம்வாய சமபந்தவடிவ ஒருங்குகூடலின் பெயர் கூட்ட மன்றாம்; அல்லது சையோக சம்வாய சம்பந்தவடிவ ஒருங்குகூடறகுப் பெயர் கூட்டமாமேலா யினோ, விருக்ஷங்களின் கூட்டம் வனமெனப்படும். இவ்விடத்தே விருக்ஷங்கட்குப் பரஸ்பரசையோக சம்பந்தமேனும் சம்வாய் சம்பந்தமேனுமின்றாம். ஆகையினாலே கூட்டவியவகாரம் உண்டாகலாகாது, கூட்டவியவகாரமோ உண்டாகின்றது. ஆனாலும் சையோக சம்வாய சம்பந்தவடிவ ஒருங்குகூடலின் பெயர் கூட்டமன்றாம். அல்லது, சம்பந்தத்தை யெவ்வாதி கூட்டமென உடன்படு கின்றனனோ அவனை இது கேட்டல வேண்டும்: -- சம்பந்த மென்ப தீண்டிரண்டு பதங்களாம. ஒன்றோ சம் என்னும் பதமாம், மற்றொன்றோ பந்தம் என்னும பதமாம் அவற்றுள், சம் என்னும் பதத்திறகு யாது பொருள்? பந்தமென்னும் பதத்திற்கு யாது பொருள்? இதை வாதி கூறல் வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்? சம் என்னும் சப்தத்திற்கு நன்றாக என்பது பொருளாம், பந்தம் என்னும் சப்தத்திற்குப் பந்தனமென்பது பொருளாம்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! இப்பொருளை நின்வசனத்தாலன்றி எச்சம்சார சம்பந்த வஸ்துவின்கண்ணும யான் கண்டதில்லை; மற்றோ அது நின்வசனத் தின்

கண்ணேயே யிருக்கின்றது. இப்போ திவ்வர்த்தத்தை வெளிப்படையாக நிரூபிப்பாம். எவ்வஸ்து முக்காலத்தினும் பரிணாமத்தை யடையாதோ அது நல்லதெனச் சொல்லப்பெறும். இச்சம் பூரண ஜகத்து ஜடமாம்; ஆகையினாலே கயிற்றரவு போலப் பரிணாமத்தையடையும். சுருதியின் கண்ணும் ஆன்மாவின் வேறாய் சர்வ ஜகத்தும் மித்தையெனக் கூறப்பட்டுள்ளது, ஆகையினாலே ஆன்மாவின் வேறாய் எவ்வத்துவின் கண்ணும் நல்லதாந தன்மை பொருந்தாது; அங்ஙனமே பந்த மென்னும் பதத்தின் பொருளாய் பந்தனமும் பொருந்தாது. எனெனின், உலகின்கண் கட்டுப்பட்ட வஸ்துவைக் காட்டினும் பந்தனம் வேறாக்க காணப்படுகிறது. கட்டுப்பட்ட இரண்டு கோக்களைப் பார்ககிலும கயிறு வடிவபந்தனம் வேறாம். அல்லது மூர்த்த வஸ்துவே உலகததின் கண்ணே பந்தனமாகக் காணப்படுகிறது; அமூர்த்தவஸ்து பந்தனமாவதின்றாம். இக்காரணத்தினாலேயே அமூர்த்த ஆகாசத்தைக் கடபடாதி பதார்த்தம் பந்தனஞ் செய்வதில்லையாம். அங்ஙனமே இத் தேகத்தின்கண் இந்திரியாதிகளைப் பரஸ்பரம் பந்தனஞ் செய்வதாய் இந்திரியாதி சர்வக் கூட்டத்தினின்றும் வேறாய்க கயிறு முதலிய போலொரு மூர்த்த பதார்த்த த்தையும் கண்டிலேம். ஆகையினாலே சம்பந்தபதத்தின் பொருள் யாதொன்றும் பிரசித்தமில்லை.

இந்தப்பிரகாரம் கூட்டம் தேகமென்னு மிப்பக்ஷததைக கண்டனஞ் செய்தேம். இப்போது கூட்டத்து அடங்கிய இந்திரிய முதலியவற்றின் அனான்மத் தன்மையை நிரூபிப்பாம். முமுக்ஷுக்களின் ஆன்மஞானத்தின் பொருட்டு ஒவ் வொரு இந்திரிய முதலியவற்றின் அனான்மத்தன்மையையும் விசாரிப்பது யோக்கி யமாம். அறிஞு புருஷனானவன் இந்திரிய முதலியவற்றின் ஆன்மத்தன்மையை யாண்டும் அனுபவிப்பதின்றாம். ஏனெனின், யாவற்றினும் உள்ளாவது ஆன்மா வெனப்படும்; இந்திரியமோ பாகியமாம்; ஆகையினாற் கடாதியைப் போன்ற னான் மாவாம். இந்தப் பிரகாரம் அறிஞனது அனுபவப் பிரமாணத்தினாலே இந்திரியங்கட் கனான்மத்தன்மை கூறப்பெற்றது. இப்போது அனுமானப் பிரமாணத்தினாலும் இந்திரியங்களின் அனான்மததன்மையைச சித்தஞசெய்வாம்.. வாக்காதி இந்திரியங்கள் அனான்மா ஆவதிற்கு யோக்கியமாம்; திருசியமாதலின், பரிச்சின்ன மாதலின்; எவ்வெவ் வஸ்துத் திருசியமும் பரிச்சின்னமுமாமோ அவ்வவ் வஸ்து அனான்மாவேயாம, தேகம் போல.

சங்கை: - ஹே பகவன்! யான்மாவென்னும்; என்னு மிது சாஸ்திரத்தின் கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளது.. சுதந்திரனைக் கர்த்தாவென்பர் அந்தச சுதந்திரத்தன்மை தத்தம் வியாபாரத்தின்கண்ணே இந்திரியங்கட்கு மிருக்கின்றது. ஆகையினாலே இந்திரியமே யான்மாவாம்

சமாதானம்: - யாது யாது சுதந்திரமாமோ அஃதஃது சேதனமாம். சேதனத் தன்மையினானன்றிச சுதந்திரத்தன்மை நிலைபெறாதாம், அக்கினியினானன்றித் தூபம் நிலைபெறாதது போல. ஆகையினால் பரமான்மாவாய்ச சேதனனாய என்னாலன்றிச சம்பூரண இந்திரியங்களின் கண் சேதனத்தன்மையின்றாம். இக் காரணத்தினாலே அசேதன இந்திரியங்கட்குத் தமது எந்த வியாபாரத்தின்கண்ணும்

சுதந்திரத் தன்மையின்றாம்; அசேதனமாய் இரதமுதலியன சேதனமாய் அசுவ முதலியவற்றினானன்றிச் சுதந்திரமாய்க கமனஞ்செய்ய மாட்டாதன்றோ? ஞானேந்திரியங்களும் அந்தக் கரணமுஞ்செய்யும ஞானவடிவ வியாபாரமும், கருமேந்திரியங்களும் பிராணனுஞ செய்யும் கிரியா வடிவ வியாபாரமும் ஆகிய சம்பூரண வியாபாரங்கள் பரமான்மாவாய் என் சமீபத்தன்மையினாலேயே சித்தமாம். ஆகையினாலே சுதந்திரத்தன்மை சேதனமாய் ஆன்மாவின் கண்ணேயேயாம். ஜட இந்திரியங்களின்கண் சுதந்திரத்தன்மையின்றாம். அல்லது வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கட்குச் சப்தோச்சாரண முதலிய தத்தம் வியாபாரங்களின் சுதந்திரத் தன்மை யிருப்பினும், அன்னிய வியாபாரத்தின்கண் இந்திரியாதிகள் சமாதத முடையனவன்றாம்.

ஆகையினால் அவற்றின்கண் ஆன்மத்தன்மை பொருந்தாதாம். இப்போதிப் பொருளை வெளிப்படையாய் நிரூபிபபாம்.—சபதத்தின் உச்சாரணம வாக்கிந்திரி யத்தின் வியாபாரமாம், கிரகணம் பாணி இந்திரியத்தின வியாபாரமாம், கமனம் பாத இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம், மலத்தின் பரித்தியாகம் பாயுரு இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம், ஆநந்தம் உபஸ்த இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம்; எங்ஙனம் அரசனானவன் தத்தம் காரியத்தின்கண் தாசாகளைச சோபபிக்கின்றனனோ அங்ஙனம் பரமான்மாவாய யான் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண் இந்திரியாதிகளை நிலை பெறுத்துகின்றேன். கருத்திஃதாம்: - ஜட இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தின் நியமமானது அந்தாயாமியாய் ஆன்மாவாய என்னைப் போதிக்கின்றது.

ஏனெனின், சேதனத்தினானன்றி ஜடங்களின் பிரவிர்த்தி நியமமாய் உண்டாவ தின்றாம், மற்றோ வாயுவினாலே சலிப்பிக்கப்பட்ட காய்ந்த இலையைப் போல நியமமற்ற பிரவிர்த்தி யுண்டாய்விடும். இவ்விதம் ஞானேந்திரியங்களிடத்தும பிராணாதியினிடத்தும் அறிக. உருவ முதலியவற்றின் ஞானம, சப்த ஞானம, கந்த ஞானம, இரசஞானம, ஸ்பரிச முதலியவற்றின் ஞானம் என்னு மிவை முறையே சக்ஷு, சுரோத்திரம், கிராணம், இரசனம், துவக்கு என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களின் நியமமான வியாபாரமாம். முற் கூறிய ரீதியினாலே இவ்வியாபாரங்களின் நியமமும் சர்வ அந்தரியாமியாய் ஆன்மாவைப் போதிப்பதாம். இந்திரியங்கடகேபோலப் பிராணன்கட்கும் நியமமாய வியாபாரம் உண்டு; ஏனெனின், அன்னத்தையும் ஜலத்தையும் சூக்ஷும்மாய நாடித் துவாரங்களில் பிராணன் செலுத்திவைக்கின்றது; ஆகையினாலே பிராணன்கட் கிஃதோ ராச்சரியவடிவத தொழிலாம், மற்றதோ வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களின் இருப்பின் காரணத்துவவடிவ ஜீவனமும் பிராணன்களின் காரியமாம். இவ்விரு வியாபாரத் தினும் வேறாய் எவ்வியாபாரத்திற்கும் பிராணன் காரணமன்றாம்.

சங்கற்பம், நிச்சயம், அபிமானம், ஸ்மரணம் என்னு மிந்நான்கும் முறையே மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், என்பவற்றின் நியமமான வியாபாரமாம். இப்போது பஞ்ச பூதங்களின் வியாபார நிரூபணத்தையும், விஷயங்களின் வியாபார நிரூபணத்தையும் செய்வாம். பாத்திரமானது நெய்யைத் தாங்குவது போல உலகத்தைத் தாங்குவது பிருதிவியின் வியாபாரமாம், * கிலேதனம் [கிலேதனம் =

ஈரமாக்குதல்] ஜலத்தின் வியாபாரமாம, அரிசி முதலியவற்றைப் பக்குவஞ் செய்வது தேயுவின் வியாபாரமாம், சங்கோச விகாச வடிவக்கிரியை வாயுவின் வியாபாரமாம், திதியின் கண்ணும் சலனத்தின்கண்ணும் அனுகூல அவகாசத்தன்மை ஆகாசத்தின் வியாபாரமாம். இவ்வியாபாரங்களிலும் வேறாய்ப் பிருதிவியாதிகட்கு வேறொரு வியாபாரமுமின்றாம. ஜீவனைப் பந்தனஞ் செய்வதாய் யாதொரு சுரோத்திராதி இந்திரியங்களின் இயற்கையுளதோ அவ்வியற்கையை வெளிப்படுத்து மிதுவே சத் தப, பரிச, ரூப, ரச, கந்த விஷயங்களின் வியாபாரமாம்; ஏனெனின், விஷய சமபந்தமின்றிக கேவல இந்திரியங்களிற் பந்தனஞ் செய்வதன் காரணத்தன்மை யின்றாம். இக்காரணத்தினாலேயே சுருதியின்கண் விஷயங்களை அதிக்கிரகங்க ளெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இந்திரியாதிகளின்கண் சுதந்திரமின்மையின், ஆன்மா வன்றாம் அவை அங்ஙனமாயினும ஞானசக்தி யுடைமையின் சர்வஞ்ஞ பரமான் மாவிற்கு வுபாதியாய புத்தி சுதந்திரமாதலின் அஃதேன் ஆன்மா ஆகாது?

சமாதானம்: - புத்தியின்கண் சர்வஞ்ஞ பரமேசுரர்க்கு வுபாதியாந்தன்மை பிரசித்தமா யிருப்பினும் அப்புத்தி யான்மாவன்றாம்; ஏனெனின், புத்தியின்கண் சர்வ வஸ்துக்களையும விஷயம் செய்யும் சாமர்த்தியம் யாதுளதோ அது பரமான் மாவாய் என் சமீபத்தன்மையின் அதீனமாம், புத்தியின்கண் சுதந்திரமன்றாம்.

ஈண்டிது அபிப்பிராயமாம்: - எல்லா வுலகையும் ஒளிர்விப்பதாய் ஒரு சேதனம் ஞான சபத்ததிற்கு முக்கியப்பொருளாம். எங்ஙனம் ஜலம் தன் சமபந்தத் தால் அஸ்வச்ச கடாதிபதார்த்தத்தில் சூரியாதிப் பிரதி பிம்பக்கிரகணஞ் செய்யும் யோக்யதையை வெளிப்படுத்துகின்றதோ அங்ஙனம் புத்தியும் தன் சம்பந்தத்தால் அஸ்வச்ச கடாதி பதார்த்தங்களில் சேதனப் பிரதி பிம்பக்கிரகணஞ் செய்யும் யோக்யதையை வெளிப்படுத்துகின்றது; ஆவரணத்தின் நிவிரத்தியைச் செய்கின்றது. புத்தியானது தானும் சேதனத்தின் பிரதிபிம்பத்தைக் கிரகணஞ் செய்கின்றது. ஆகையினாற் புத்தி ஞான சப்தததின் கௌணப் பொருளாம். இது கூறியதா லிது சித்தித்தது: - எங்ஙனம் சூரியப்பிரதி பிம்பத்தோடு கூடியிரா நின்ற தர்ப்பணமானது சுவர் முதலிய பதார்த்தங்களை ஒளிர்விக்கின்றதோ, ஒளிர்வித்தபோதினும் தர்ப்பணமாயதான் ஒளிவடிவமல்லவோ; அங்ஙனம் புத்தியானது சேதனத்தின் பிரதிபிம்பத்தைக் கிரகணஞ்செய்து எல்லா வஸ்துக்களையும் விளக்கி வைத்த போதினும் புத்தியாய் தான் ஒளியுருவமன்றாம், ஆகையினால் பரமான்மாவாய் என் சமீபத்தன்மையினாலே புத்தியின்கண் சாமர்த்தியமாம். பரமான்மாவாய என்னை யன்றிப் புத்தியின்கண் சாமார்த்தியமின்றாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய திருச்சந்நிதான சமீபத்தினாலேயே அர்ச்சுனனிடத்திற் சாமர்த்தியமாம்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய திருச்சந்நிதான சமீபமின்றி அர்ச்சுனனிடத்திற் சாமர்த்தியமின்றா மன்றோ; ஆகையினால் புத்தி யான்மாவன்றாம்.

வியாபக பரமான்மாவாய் யான் அந்தப் புத்தியின் ஜடத்தன்மையையும் நிச்ச யித்துள்ளேன்; ஏனெனின், புத்திவிஷயகார பரிணாமத்தை அடைகின்றது. யாது

பரிணாமத்தை யடைகின்றதோ அது ஜடமாம். மண் முதலிய போல் சேதனம் பரிணாமத்தை யடையாது; ஆகையினாலும் புத்தி யான்மாவன்றாம். இப்போது முன்னர்க் கூறிய பிராணனது அனான்மத்தன்மையைச் சுருதிப் பிரமாணத்தாற் சித்தஞ் செய்வாம்: - பிராணன் ஜீவன் ஹேதுவாயினும், இந்திரியங்களின் அபேக்ஷையால் உள்ளாயினும், பரமான்மாவாய் என் சாமர்த்தியத்தாலே ஜீவனத்தின் கண் பிராணன் ஹேதுவாம. இது சுருதியின்கண்ணும் கூறப்பட்டுள்ளது. பிராணனாலும் அபானனாலும் எப்பிராணியும் ஜீவிப்பதில்லை, மற்றோ, பிராண னுக்கும் அபானனுக்கும் அதிஷ்டானமாய் ஆன்மாவால் பிராணி ஜீவிக்கின்றது; ஆகையினாற் பிராணன் ஆன்மாவன்றாம்.

வாக்கிந்திரிய முதலாக முன்னர்க் கூறப்பட்டவற்றிற்கு எவ்வகையானும் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆன்மத்தன்மையின்றாம்; ஏனெனின், யாது சம்பூர்ண வாக் காதிகளின் பிரயோஜகமாமோ அது ஆன்மாவெனப்படு மென இதனாற் சித்தித்தது. இதன் கருத்திதுவாம்: - யாது தன் சமீபத்தன்மையினாலே வாக்காதிகளைத் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண் பிரவிருத்திப்பிக்குமோ எதன் பொருட்டு இவ் வாக்காதிகள் பிரவிருத்திக்குமோ, அது ஆன்மாவெனப்படும். இவ்வான்மாவின் இலக்கணம் வாக்கிந்திரியம் முதலியவற்றின்க ணின்றாம்; ஏனெனின், வாக்காதிகள் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சாதகமன்றாம்; மற்றோ தத்தம் வியாபாரத்தின் சித்தியைச் செய்யும்; ஆகையினால் ஆன்மா அன்றாம்.

வாக்காதி யாவும் ஒருங்கு கூடிக் கூட்ட வடிவாம்; ஆகையினாற் பரமான்மா வாய் என் பொருட்டாம். இல்லம் முதலிய பதார்த்தங்கள் மண் காட்ட முதலிய கூட்டவடிவமாம்; ஆகையினால் இல்லறத்தோன் பொருட்டா மன்றோ. எவ்வெப் பதார்த்தம் அயலார் பொருட்டாமோ அது அது அனான்மாவாம; இல்ல முதலிய அனான்மாபோல், ஆகையினாலே என் சுகசாதனங்களாய் வாக்காதிகளிடத்தே பரமான்மாவாய் என்னான்மத்தன்மை யெங்ஙனமாம்? கருத்திதுவாம்: - அவ் வாக் காதிகள் ஆன்மவடிவன்றாம், இவ்வாக்காதியாவு மொருங்கு சேர்ந்துந் தம் பொருட் டன்றாம், ஒவ்வொன்றும் தன் பொருட்டன்றாம், மற்றோ பரமான்மாவாய் என் பொருட்டாம்; ஆகையினால் இவ்வாக்காதிகள் யாவும் என் வடிவமன்றாம். எல்லா வாக்காதிகளும் ஒருங்குகூடியும் என்னுடைய சொரூபம அன்றாங்கால் ஒவ்வொரு வாக்காதியும் என்னுடைய சொரூபம் எங்ஙனமாம்? பின்னையோ ஆகமாட்டா.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வெல்லா வாக்காதிகளும் ஈஸ்வரராய தங்களு டைய தாசர்கள்; தங்களுடைய ஏவுதலின்றியே தங்களுடைய பயத்தினாற் சப்தத்தின் உச்சாரண முதலிய தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யாநிற்பர்; அரசனுடைய பயத்தா லடிமைகள் தத்தமது காரியங்களைச் செய்வதே போலும். ஆகையினால் கூட்டத்தின் கண்ணே தங்களுடைய பிரவேசத்திற்கு யாதொரு பயனுமில்லை.

சமாதானம்: - இவ்வாக்காதிகள் என்னுடைய பயத்தால் தத்தமது வியாபாரங் களைச் செய்த போதிலும் பரமான்மாவாகிய என்னைத் துவம்பதத்தின் அர்த்த ரூபமாய் இவ்வாக்காதிகள் அறிகிறதில்லை; எல்லா வுலகிற்குங் காரணமாய்

தற்பதார்த்தமாய் என்னையும் இவ்வாக்காதிகள் அறிகிறதில்லை. துவம் பதார்த்த த்தையும் தத் பதார்த்தத்தையும் இவ்வாககாதிகள் அறியாதபோது இவற்றின் ஏகத்துவத்தை எவ்வண்ண மறியும்? பின்னையோ அறியாவென்க. ஆகையினால் பரமான் மாவாய யானே இக்கூட்டத்தின்கட் பிரவேசஞ்செய்து யான் யாரென விசாரஞ் செய்வேன். இவ்வாக்காதி இந்திரியங்களோடு தாதாத்மிய அத்தியாசஞ் செய்து யான் சப்தோசசாரணஞ் செய்வேன், யான் காண்பேன், என்னும் இவ்வண்ண மாய் அபிமானமே பரமேஸ்வரரது பிரவேசமாம். இதுவே பிரதிபிம்பவாதம், அவச்சேதவாதம், என்பவற்றாற் சாஸ்திரத்தின்கண் கூறப்பட்டுள்ளது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தாங்கள் செய்ய வேண்டிய தங்கள் வடிவ விசா ரத்தை இச்சரீரத்தின்கட் பிரவேசியாமலே செய்யலாமே; யாதின்பொருட்டித் துன்பமயச் சரீரத்தின்கட் பிரவேசிக்கவேண்டும்.

சமாதானம்: - என்னுடைய வடிவ மெங்ஙனமாமோ அங்ஙனம் நிகழ்க, இக் காற்றன் வடிவ சிந்தனத்தாற் சிறிது பயனுஞ சித்தியாது. ஆகையினால் கூட்டத்தின் கட் பிரவேசித்து இவ்வாக்காதிகட்குச் சுகத்தை யடைவித்துத் தன் வடிவத்தை நிர்ணயஞ் செய்வேன். ஈண்டு வாக்காதிகட்குச சுகத்தினடைவும் தன் சொரூபததின் நிர்ணயமும் என்னு மிவ்விரு பிரயோஜனமும பிரவேசத்திற்காம். இந்தப்பிரகாரம் பரமான்மா சிந்தனஞ் செய்து தன் வடிவ சிந்தனத்தை விட்டொழித்துச சரீரத்தின்கட் பிரவேசஞ்செய்தற் பொருட்டுத் துவாரத்தை விசாரஞ் செய்தது.

அந்தச் சர்வதேவதைகட்கும் பிதாவாய பரமேசுரர் தம் தாசரின் பிரவேசத் துவாரங்களாகிய மூக்கு முதலியவற்றிற் றம் யோக்யதையைக் காணாதவராய்த் தம் சமீபத் தன்மையால் (சந்நிதி மாத்திரத்தால்) தலை யுச்சியின் எல்லையைப் பிளந்து இச்சரீரத்தின்கண்ணே பிரவேசஞ் செய்தனர். ஆண்டுச் சிரத்தின்கண்ணே யிராநின்ற வாம தக்ஷிண மத்தியமென்னும் முக் கபாலங்களின் மத்திய பாகம் தலையுச்சியி னெல்லையெனக் கூறப்பெறும். இதனைக் கேசமின்றிய இளைத்த புருடனுடைய மஸ்தகத்திற் காணலாம்; அல்லது பெண்கள் கேச விபாகரேகையின் முடிவுடைய இடத்திற்குத் தலையுச்சியி னெல்லை யெனப்படும். இது யாவருக்குந் தெரிந்த விஷயமேயாம். எங்ஙனம் பிரசித்தமாய் துவாரகாபுரியின்கண் பிரவர்ஷணம் எனப் பெயரிய பர்வதத்தினின்றுங் குதித்து, ஆகாசவடிவ மேன்மார்க்கமாய் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் முதலில் பிரவேசஞ் செய்தனரோ அங்ஙனம் இந்த மநுட சரீரவடிவ புரியின் கண் கிருஷ்ணவடிவ பரமாத்மாவானவர் மேல் மார்க்கமாய்ப் பிரவேசஞ் செய்தனர். ஆகையினால் எல்லா மநுட சரீரங்களும் துவாரகாபுரிகளாம். ஈண்டு மநுட சரீரத்தின் கண்ணேயே ஆத்ம சாட்சாத்காரத்தின் யோக்யதை யிருக்கின்றது. ஆகையினால் மநுட சரீரத்தின்கண் பிரவேசங் கூறப்பட்டது. அந்த மநுட சரீரங் கொண்டு சர்வ சரீரங்களின் கிரகணமுஞ் செய்யத்தக்கதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுருதியின் கண்ணும், ஸ்மிருதியின் கண்ணும், நவத்துவாரம் பிரசித்தமா யிருக்கின்றது; இத்தலையுச்சித் துவாரமானது பிரசித்தமா

யில்லை; ஆகையினால் இத்துவாரத்தாற் சரீரத்தைத் துவாராவதிபுரியென்று எவ் வண்ணஞ் சொன்னீர்கள்.

சமாதானம்: - பரமேஸ்வரர் மஸ்தகத்தைப் பிளந்து இச்சரீரவடிவ புரியின் கண் பிரவேசஞ் செய்தனர், ஆகையினான் மஸ்தகத்தின் மேற்பாகத்தி லிராநின்ற துவாரத்தை உபாசக புருஷர் விஹ்ருதி நாமத்தாற் கூறுகின்றனர். உலகின் கண்ணும் மஸ்தகத்தில் கடுத்தைலத்தின் தாரணத்தாற் கடுத்தன்மையைப் புத்திமானான புருஷன் அனுபவிக்கின்றனன்; மூட புருடா ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானையும் அவருடைய துவாரத்தையும் அறிவது முடியாததாம்; ஆகையினாற் பரமேஸ்வரது பிரவேசத்தின் துவாரம் அப்பிரசித்தமன்றாம். வாக்காதி தாசாகளின் பிரவேச நவத்துவாரத்திற்குச் சமானம் இப்பரமேஸ்வரரின் பிரவேசத் துவார மன்றாம். ஆகையினால் அந்த நவத்துவாரங்களோடு கூட இத்துவாரத்தைச் சுருதி ஸ்மிருதிகளில் எண்ணிக்கை செய்யவில்லை. இக்காரணத்தால யோகி புருஷன் மேல்வாயிலாய்க் கிளம்பிய பிரமலோகத்தி னடைவின் வாயிலாய் முத்திக்குக் காரணமான தேவயான மார்ககததை யடைகின்றனன். அக்காரணத்தால் இம் மேல் வாயில் நந்தனமாம். எதனால் ஆநந்தத்தி னடைவுண்டாமோ அது நந்தன மெனப் படும். இந்திரனுடைய வனத்தின் நாமம் நந்தனமாயினும் கீழே விழும் பயத்தாலுண்டாந துக்கத்தோடு இந்திரனுடைய வனங் கூடியிருக்கின்றது; ஆகையி னா லதன்கண் சுக்காரணத் தன்மையின் சம்சயமிருக்கின்றது.

இப்போது இந்த மேலவாயிலை நந்தனவன சமானமாய்க கூறுவாம்: - எங்ங னம் சுவாககத்தின்கண் அடைந்துள்ள கர்மிபுருஷரின் சுககாரணம நந்தன வனமோ, அங்கனம் இமமேல வாயிலும் பிரமலோக வாயிலாய் முத்திவடிவ சுகத்தின் காரணமாம். இந்தப்பிரகாரம, ஜீவரூபமாய்ப பரமாதமாவின் பிரவேசஞ் சொல்லப் பட்டது. இப்போது உபாதியின் அபிமானத்தால் அப்பரமாத்மாவிற்குச் சம்சாரத்தி னடைவை நிரூபணஞ்செய்வாம்.

பிரசித்த நவத்துவாரம், நாபி, மேல்வாயில் என்னும் இப்பதினொரு துவாரங் களுள்ள சரீர ரூப்பபுரியை யடைந்து அக்கினி முதலிய தேவதைகளின் பிரபுவாய்ப் பரமாத்மாவாயுள்ள இந்திரரானவர் தாம் வாசஞ் செய்யும் பொருட்டு மூன்று கிருகங்களைச் செய்தனர். நேத்திர இந்திரியம் இருக்கும் கோள்கை முதல் வாச ஸ்தானமாம். சித்தத்தின் இடமாய் இதயகமலத்தின் ஸ்தலம் இரண்டாவது வாச ஸ்தானமாம்.. இதய கமலத்தின் உள்ளாகாசம் மூன்றாவது வாச ஸ்தானமாம். அகங்காரவடிவ சையையின்கட் சேதனவடிவ பரமாத்மாவின் பிரதிபிம்பரூப கர்ப்பத் தைத் தாரணை செய்பவளாய் ஞானசக்தி வடிவ தையலோடு சயனத்தை யடைந்த இந்திரவடிவ ஆத்மா, நனா, கனா, துயில் என்னும் இம்மூன்று சொப்பனங்களையும் காணுகின்றது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கனாவோ சொப்பனவடிவாம். ஆதலால் நனாத் துயில்கட்குச் சொப்பனவடிவத் தன்மையைக் கூறல் பொருந்தாது.

சமாதானம்: - இவ்விந்திரவடிவ ஜீவாத்மா தனது சொரூப ஞானமின்றியதாம். ஆகையினால் நனா, கனா, துயிலென்னும் இம்மூன்றும் சொப்பன சொரூபமாம். ஏனெனின், வஸ்துவின் சொரூப மெப்படியோ அப்படியே அதனைக் காணுதல் நனாவெனப்படும். இந்த ஜீவாதமா அதவிதீய ஆநந்தரூப தன் வடிவத்தை மறந்து துக்கியென்றும், கர்ததாவென்றும், போக்தாவென்றும் தன்னை நினைந்து கொண்டது. ஆகையினால் அஞ்ஞானவடிவ நித்திரையால் எவ்வெவ் வஸ்துவைக் காணுகின்ற தோ அவையெலலாங் கனாவாம. அவற்றுள் முதலில் நனவடிவக கனாவை நிரூபணஞ் செய்வாம். உண்மையாய்ச சுத்த பரமாத்மா வானது சப்த ஸ்பரிசாதி பாகிய ஸ்தூல போகங்களின் அடைவின் பொருட்டு அநாதி அஞ்ஞானத்தாற் போகத்தின் காரணமாய் தர்மா தர்மங்களை யெக்காலத்தில் அங்கீகாரஞ் செய்கின்ற தோ அதன் பெயர் நனாவாம. இருநனாக்காலத்தில் இடது வலது நேத்திரங்களிற் பகவானானவர் பெண் ஆண் வடிவமாய் வெளிப்படுவர். ஆண்டு வலது நேத்திரததின் கணுள்ள ரூபம் அதிகப் பிரகாச ரூபபலமுடையதாம்; ஆகையினால் போக்தா புருஷரூபமாம். இடது நேத்திரத்தின்கணுள்ள ரூபம் அதிகப் பிரகாசரூப பலமுடைய தன்றாம். ஆகையினால் போக்கியம் ஸ்திரீ ரூபமாம். இவ்வகையானே போக்தா போக்கிய வடிவமாய்ப பரமேஸ்வரரின் உபாஸனை சுருதியின் கண்ணே கூறப்பட்டி ருக்கின்றது. இந்தப் பிரகாரம் வியஷ்டி சரீரத்தின் அபிமானத்தால் தம்மைப் பரிச்சின்னமாய் உடன்பட்ட பகவானானவர் வாக்காதி சர்வேந்திரியங்களையு மங்கீகாரஞ் செய்து கர்மபலத்தின் அங்கீகார வடிவ போகத்தை யடைந்தனர்.

ஆண்டுப் பாகியமாகிய பலவகைப் போகங்களை நிரூபணஞ செய்வாம்: - யான் பிறந்தேன், இவர் எனது தந்தை, இவள் எனது தாய், இவர் எனது தமையன், இவள் எனது தமக்கை, இவர் எனது உறவினர், இவர் எனது தாசர், இவள் எனது மனைவி, இவன் எனது மைந்தன், இவள் எனது மகள், இவன் எனது மித்திரன், இவன் எனது சத்துரு, இவன் எனது உதாசீனன் (மித்திரத்தன்மை, சத்துருத்தன்மை இன்றியவன்றன் பெயர் உதாசீனனாம்), இவர் எனது நியாமகராம், (தருமமரியாதையின்கண் யாவர் நிலைபெறுத்துகின்றனரோ அவர் நியாமகரெனப் படுவர்; தந்தை, ஆசிரியா, அரசன் முதலியோர் போலவாம்), இவர் எனது இருதவிக்காம் (யாகம் செய்விப்பவராய் பிராஹ்மணர் இருத்விக கெனப்படுவர்), இவர் எனது குருவாம, இது பெண், இது ஆண், இது அலி என இந்தப் பிரகாரம் சேதன சரீரத்தின்கண் போகங்கள் சொல்லப்பட்டன.

சப்தத்திற்கு முன்னிலையிலிருக்கு மிப்பியின்கண், இது வெள்ளியென்னுங் கூற்றானது வெள்ளியத்தியாசமின்றிப் பொருந்தமாட்டாதோ, அங்ஙனம் இப்புருடனும் ஆத்மாவின் வாசகமாய் யானென்னுஞ் சப்தத்தைத் தேகாதிகளிடத்தில் யான் வெள்ளையனென்பது முதலாகக் கூறுகின்றனன். ஆகையினால் சரீராதிகளி டத்தே யானென்னுஞ சப்தத்தின் கூற்றானது யான் வெள்ளையனென்னும் ஞானத்தை மயல்வடிவ மாக்குகின்றது. இவ்விதம் தேகாதிகளோடு தாதாத்மிய வத்தியாசத்தால் ஆத்மாவின்கண் பேதஞானத்தின் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டது.

இப்போது அவ்வத்தியாசத்தால் பாகிய வஸ்துக்களை விஷயஞ் செய்வதாய் பேதஞானத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம்: - இவரென்னுடைய தந்தை, இவளென்னுடைப தாய், இவர்கட்கு வேறா யெவரும் என்னுடைய தந்தையு மென்னுடைய தாயுமிலா. இத்தேவதையி னாலயம், நதிதீரமே முதலாய் வஸ்துக்கள் எல்லா வுலகரின் பொருட்டாம். இவை முதலாய் பேதங்களை அஞ்ஞானவடிவ நித்திரையால் உறங்கா நின்ற வான்மா கனாவைப் போற் காணுகின்றது; ஒவ்வோரிடத்தில் காரணமின்றியே சோகத்தை யடைகின்றது; மற்றொவ்வோ ரிடத்தில் மகிழ்வை யடைகின்றது.

இப்போது பிராணன்களின் அத்தியாசங்களை பறிவிப்பதாய் ஆன்மாவின்கண் பிராணன்களினது தர்மங்களி னத்தியாசத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - யான் பசியுடையோன், யான் தாகமுடையோன் என விவ்வண்ணம் பிராணன்களின் தன் மங்களாய் பசிதாகங்களை ஆத்மாவின்கண் அங்கீகரிக்கின்றனன்.

இப்போது ஆன்மாவின்கண் மனோதர்மங்களி னத்தியாசத்தைக் காண்பிப்பாம்: - காமம், சங்கற்பம், சம்சயம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், லஜ்ஜை, விருத்திஞானம், பயம் எனச் சுருதியின் கண்ணே மனோதன்மங்களை ஆமாவின் கண் அங்கீகரித்து, இப் புருடன் றபிப்பன். உண்மையாயோ ஆன்மா அசங்கமாம், நிர்க்குணமாம், தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றதாம், ஆநந்தசேதன வடிவினதாம். அவ்வான்மாவே தன் சொரூபா அஞ்ஞானத்தால் ஆகாசாதிபஞ்ச பூதத்தின்கண்ணும், அவற்றின் காரியமாய் பிரபஞ்சத்தின்கண்ணும், இவ்வஸ்து நன்றென்றும, இவ் வஸ்து நன்றன்றென்றும் இவ்விதம் பல்வகையாய் பேதபுத்திகளைச் செய்து, பல்வகையாய் சுகதுக்கங்களை யிவ் வுலகின்கண் அடைபாநிற்கும். இது பேத ஞானத்தி னவாந்தர பலமாம். முக்கிய பலமோ, சுருதியின் கண்ணே கூறிய ஜனனமரணத்தின் பிரவாகமாம். முன்னர்க் கூறிய ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரிய ங்களின் வியாபாரங்கள் ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் வியாபாரங்கள், பூதங்களின் காரியப்பிரபஞ்சத்தின் வியாபாரங்கள் இவ்வெல்லாவற்றையும் அஞ்ஞானத்தினால் ஆத்மா தன்னிடத்தி லங்கீகரிதததுள்ளது. முன்னர்க கூறிய எத்துணை நனா அவஸ்தையின் ஞானங்களுளவோ அத்துணையு மத்தியாசத்தால் வியாப்தமாம். ஆகையினால் சச்சிதாநந்த அநந்தவடிவ ஆன்மாவின் நனாமு நனாமுழுவதும் கனாவாம். ஏனெனின், பிரபோதத்திற்கு பாண்டு அபாவமாமோ மித்தியா வஸ்துவிற்கு யாண்டு தரிசனமாமோ அதற்குக் கனாவெனப் பெயராம். இக்கனாவி னிலக்கணம் நனாவின்கண்ணு பொருந்துகின்றது.

ஏனெனின், அஞ்ஞானாவஸ்தையின்கண் ஆத்மஞானவடிவப் பிரபோதத் தினபாவமு மிருக்கின்றது; யான் பிராஹ்மணன், யான் க்ஷத்திரியன், யான் குருடன் என விவ்வகையாய் அநாத்ம தேகாதி தர்மங்களின் ஆத்மாவின்கண் ஆரோபண வடிவ மித்தியா தரிசனமு மிருக்கின்றது; ஆகையினால் நனாக்கனாவடிவமாம். இப்போது இவ்வர்த்தத்தை லோகப்பிரசித்தியினானும் வெளியாக்குவாம்: -- எந்தப் புருடனானவன் சக்ஷ யிந்திரியமே முதலாயுள்ள பிரத்தியக்ஷ ஞான சாமக் கிரியை யாவற்றோடும் கூடியுளனோ, அப்புருடன் கடாதி வஸ்துக்களைக் கடாதி ரூபமா யறியாமல், படாதி ரூபமா யறியின், அந்த மயங்கிய புருஷனை நனாவ

வஸ்தையின் கண்ணும் உலகர் உறங்குகின்றனனென்பர். ஆகையினால் இவ்வுலக வியவகாரத்தினின்றும் விபரீதக்காட்சியின் பெயர் கனாவெனத் துணியப்பெறும். அவ்விலக்கணம் நனாவின்கண்ணும் முற்கூறிய நெறியே பொருந்தும். இந்தப்பிரகார மிவ்வாநாதவடிவ வாத்மாவும விபரீத தரிஸன விசிஷ்டமாம்; ஆகையினால் அதனது நனாவுங் கனாவடிவமேயாம். கனாவின்கண் இந்திரியங்களி னொடுக்க மிருக்கின்றது; அவ் வொடுக்கம் நனாவின் கணில்லையென்றாலும், மித்தியா தரிசனவடிவ தாமம் நனாவின் கண்ணும், கனாவின் கண்ணுஞ் சமானமாம். ஆகையினால் நனாவுங் கனாவடிவமாம். இவ்வண்ணம் பொய்யாய நனா அவஸ்தையின் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டது.

இப்போது கனா அவஸ்தையை நிரூபிப்பாம்: - இவ்வண்ணம் நனாவவஸ்தையின்கண் பல்வகையாய் கனாக்களைக கண்ணுற்று, இந்திராணி யோடு கூடிய பரமாத்வ்வடிவ இந்திரரானவர் வேறு ஸ்தானமாய் ஹிருதய கமலதலத்தில் பிரவேசஞ் செய்தனர். ஈண்டு ஆன்மாவின்கண் கர்த்துருத்தன்மை, போக்துருத்தன்மைகளி னுபாதியாய் புத்தியின் பெயர் இந்திராணியாம். அவ்விட த்தில் இந்திர னிந்திராணிகளின் சமீபத்திற் பூர்வ பூர்வ கன்மா நுசாரமாய்க் கூத்தாடி யைப் போல் பல்வகையாய் தன்வடிவங்களை மனங் காண்பியா நிற்கும். ஈண்டிது தாற்பரியமாம்: - அம்மனம் ஞானாகார விடயாகார பரிணாமங்களையடையும். அநந்த ஜன்மங்களில் உத்பன்னமாய் பதார்த்தங்களின் சமஸ்காரத்தோடு மனங் கூடியிருக்கின்றது. அக்காரணத்தால் மனத்தின்கண் இத்தகைய சாமர்த்திய முளது.

இப்போது பிரசித்தமாய் நனாவினின்றுங் கனாவின்கண் இந்திரியங்களின் உப ராமத்தன்மை வடிவ விலக்ஷணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - அக்கனாவவத்தை யின்கண் மனத்தாலுண்டாக்கிய பல்வகையாய் காரியவடிவ நாட்டியத்தைப் பரமான் மாவடிவ இந்திரர் காண்பர். எத்தகைய பரமான்மாவெனின் ஞானகர்மேந்திரியங் களற்றவர், நனாவின் சம்ஸ்காரத்தோடு கூடியவர், கனாப் போகத்தைத் தருங் கன்மங்களோடு கூடியவராவர். (இவ்விடத்தில் இரண்டு பிரக்கிரியை சாஸ்திரத்தின் கண்ணே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கனாவின்கண் மனமே ரதாதி விடயாகாரமாயும், ஞானாகாரமாயும் பரிணமிக்கும் எனச் சில நூலாசிரியர் உடன்பட்டிருக்கின்றனர்; மற்றுஞ் சில நூலாசிரியரோ மனத்தின்கண்ணே யிரா நின்ற வாசனையோடு கூடிய வஞ்ஞானமே கனாவின்கண் ரதாதி விடயாகாரமாயும் ஞானாகாரமாயும் பரிணமிக்கு மென வுடன்பட்டிருக்கின்றனர்), இப்போது நனாவினின்றும் வேறுவித விலக்ஷணத் தன்மையுங் கனாவின்கண்ணே காண்பிப்பாம்: - அக்கனா வவத்தையின்கண் திருஷ்டாவானவன் றன்சொரூபத்தினிடத்தும் திருசிய பதார்த்தத்தின்கண்ணுஞ் சொரூபநியமம், தேசநியமம, காலநியமம், காரண நியமம் என்னு மிந்நான்கு வகை யாய் நியமங்களி னபாவங்களைக் காணுகின்றனன். இப்போது திருசிய பதார்த்தத் தின்கண் சொரூப நியமத்தினபாவத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - கனாவின்கண்ணே தோற்றா நின்ற யானையானது பிற்கணத்தில் மரமாய்த தோற்றும், அம்மரம் பிற்கணத்தில் மலையாய்த் தோற்றும், அம்மலை பிற்கணத்தில் திருணமாய்த் தோற்றும். இவ்வணஞ் கனவின்கண் திருசியபதார்த்த வடிவங்கட்கு நியமமின்றாம். இப்போது திருஷ்டாவின்கண் சொரூப நியமமின்மையை நிரூபிபபாம - இவ்விதம்

கனவின்கண் பிராஹ்மண திருஷ்டாவானவன் கணத்தின்பின் சூத்திரனாய்த் தோற்று வன், கணத்தின் பின் தன்னைப் பசுவாய்க காண்பன், கணத்தின் பின் ஒவ்வோ ரிடத்தில் தன்னைத் தேவதையாய்க காண்பன், கணத்தின் பின் ஒவ்வோரிடத்தில் தன்னை மஹாராஜனாய்க் காண்பன். இவ்வணம் திருஷ்டாவின் சொரூபத்தின் கண்ணும் நியமமின்றாம்.

இப்போது கனவின்கண் தேசநியம மின்மையைக் காண்பிபாம்: - சொப்பன வஹமெனப் பெயரிய சூக்கும் நாடிகளின் கண் ணிராநின்ற திருஷ்டாவானவன் அந்தச் சூட்சும ஸ்தானத்தின்கண் சமுத்திரததையும், மேருகிரியையும், ஏழு தீவுக ளோடு கூடிய பிருதிவியையும் காணுகின்றனன். ஆகையினாற் கனவின் கண் தேச நியமுமின்றாம். இப்போது காலநியம மின்மையைக் காண்பிப்பாம்: - மஞ்சத்தின் மேலிராநின்ற விப்புருடன் இரவின்கண் சூரியனோடு கூடிய பகலைக் காணுகின்ற னன். ஆகையினாற் கனவின்கண் காலநியமமுமின்றாம். இப்போது காரண நியமமின்மையைக் காண்பிப்பாம்: - இப்பாரத கண்டத்தின்கண் ணிரா நின்ற புருடனானவன் இப்புருட சரீரத்தினாலே சூரிய சந்திராகளைக கனவின்கண் பட்சணஞ் செய்கின்றனன். பக்ஷணத்திற்கு யாதொரு காரணமுமின்றாம். ஏனெனின், வஸ்துவின் பக்ஷணத்தில் மூன்று காரணங்களுள்: - ஒன்றோ! பக்ஷணஞ் செய்வதற்கு யோக்கியமாய் முகத்தோடுள்ள வஸ்துவின் சம்பந்தம், மற்றொன்றோ! முகத்தின பேக்ஷையால் வஸ்துவின்கண் அற்பத்தன்மை; மற்றொன்றோ! போக்தா புருஷனுடைய வாற்றல்; என்னு மிமமுக காரணங்களுமின்றாம். எனினும் கனவின் கண் சூரிய சந்திரர்களைப் பக்ஷணஞ் செய்கின்றனன். கனவின்கண் ரதத்தின் காரணமாய் தச்சன், காஷ்டம், வாசசி முதலியன.வின்றெனினும் சங்கற்ப மாத்திர த்தால் ரதத்தை யுண்டாக்குகின்றனன். ஆகையினாற் கனவின்கண் காரணத்தின் நியமமுமின்றாம். இதனால் மாயையையன்றிக் கனவிற்கு வேறொரு காரணமு மின்றாம், மற்றோ! மாயையே அதன் காரணமாம். ஆகையினால் சுருதியின் றாற் பரியத்தை யுணர்ந்த ஸ்ரீ வியாசபகவான் முதலிய மஹான்கள் கனாவை மாயா மாத்திரமாய்க கூறியிருக்கின்றனர்.

இப்போது சுழுப்தி அவஸ்தாவடிவ மூன்றாவது கனாவை நிரூபிபபாம்: - அந்த இந்திரனாய வாதமாவானவர் கனவைக் கண்ட பின்னரேனும், நனவைக் கண்ட பின்னரேனும் இந்திராணியோடு கூடியவராய் மூன்றாவதாய் ஹிருதய கமலத்தின் உள்ளாகாசவடிவ ஸ்தானத்தின்கண் பிரவேசஞ்செய்தனர். ஈண்டிது கருத்தாம்: - நனவின் பிற்காலத்திற கனவுண்டாம், கனவின் பிற்காலத்திற றுயிலுண் டாமென்னும் நியமமில்லை. ஏனெனின், ஒரொருகால் நனவின்பின் றுயிலுண்டாம், துயிலின்பின் கனவுண்டாம், ஓரொருகால நனவின்பின் கனவுண்டாம், கனவின்பின் றுயிலுண்டாம். அந்த ஹிருத யாகாசத்தின்கண் போக்கிய வடிவ இந்திராணியை யாலிங்கனஞ்செய்து அவ்விந்திராணியோடும் அபேதத்தை யடைவர். (போக்துரு போக்கியத் தன்மைகள் வெவ்வேறாய்ப புலப்படுவதில்லை யென்பது கரந்த்தாம்.)

சங்கை: - ஹே பகவன்! துயிலின்கண் அஞ்ஞானத்தின் காரியவடிவ போக்கிய மின்றெனினும், அஞ்ஞானவடிவ போக்கியம் ஆண்டுளதாம். ஆகையினால் போக்துரு போக்கியங்களின் அபேதம் பொருந்தாது.

சமாதானம்: - துயிலின்கண் ஆவரணவடிவ மாயையை இத் திருஷ்டாவான வன் கண்டும் கண்டிலன். ஈண்டிது கருத்தாம்: - எங்ஙனம விளக்கா லிருட்டின் ஞானமுளதாவதின்றோ! அங்ஙனம ஒரு பிரமாணத்தா லஞ்ஞானந் துணியப் பெறுவ தில்லை. மற்றோ சாக்ஷியாய் சேதனத்தாலே அஞ்ஞானந் துணியப்பெறும். அந்தச் சாக்ஷியானது துயிலின்கண்ணு முளது. ஆகையினால் திருஷ்டாவாய் சேதனன் துயிலின்கண் அஞ்ஞானத்தைக் காண்பன், துயிலினின்றும் நனவை யடைந்த புருடனானவன் யானொன்று மறியாமலிருந்தேன் என வஞ்ஞானத்தை ஸ்மரிக்கின்றனன். யாது யாது ஸ்மிருதி ஞானமாமோ அதது முன் னனுபவத்தாற் சந்நிபமென்பது நியமமாம். ஆகையினால் யானொன்று மறியாமலிருந்தேன் என்று நனவின் கண்ணுண்டா மஞ்ஞானத்தின் ஸ்மரணமானது துயிலின் கண் அஞ்ஞானத்தி னனுபவத்தைத் துணிவிக்கின்றது. இந் நெறியே துயிலின் கண் சாமானிபமாய் அஞ்ஞானத்தைக்கண்டும் வெளிப்படையாய்க கண்டிலன். ஆகையினால் துயிலின்கண் போக்தாவையும் போக்கியத்தையும் அபேதமாகக் கூறினோம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அஞ்ஞான ரூப ஆவரணஞ் சுழுப்தியின் கண் வெளி ப்படையாகவில்லாக்கால் பிரதிபந்தகமின்மையினாலே யிப்புருடன் தன் வடிவத் தைச் சுழுபதியின்கண் ணறியலாமாதலின் சுழுபதிமாத்திரத்தினாலேயே யெல்லாச் சீவர்கட்கும் மோக்ஷ முண்டாக டாகவேண்டும்.

சமாதானம்: - சுழுபதி யவஸ்தையின்கண் இந்தத் திருஷ்டாவானவன் அத்வி தீய வாநந்தரூப தன் ஸ்வ ரூபததை அறிகின்றா னில்லை.

ஏனெனின், சுழுப்தியின்கண் விசேஷகஞானமின்றாம். இது கருத்தாம்: - சுழுப்தியின்கண் பிரதிபந்தக மின்றெனினும் சாஸ்திரம், ஆசிரியர் முதலாயுள்ள ஞானத்தின் சாமக்கிரியைகள் ஆண்டின்றாம். ஆகையினால் சுழுப்தியின்கண் மோக்ஷத்தின் சாதனமாய் வான்மஞான முண்டாவதில்லை. சுழுப்தியின்கண் தன் சொரூபத்தின் ஞானமுளது. இக்காரணத்தாலே ஆன்ம சாக்ஷாத்கார மின் றாதலினா லும் சாட்சி பாஸியமாய் பொய்யவித்தை யிருத்தலினாலும் துயில் கனாவடிவமாம். இங்ஙனம் சுருதியின்கண் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஏனெனின், யாண்டு பிரபோத மின்றோ! பொய் வஸ்துவின் காட்சியுளதோ! அது கனவாம் என முன்னே கூறிய கனவினிலக்கணம் துயிலின்கண் ணும் பொருந்துகின்றது. இந்தப்பிரகாரம் நனவு, கனவு, துயில் என்னும் மூன்றுகனவை யுடையவரும் நேத்திரம், ஹிருதயகமலம், ஹிருதய கமலத்தினுள் ளாகாசம் என்னு முக்கிருகங்களை யேனும், தந்தையின் சரீரம், தாயின் சரீரம், மீண்டுந் தந்தையின் சரீரம், என்னு முக்கிருகங்களையேனு முடையவரும் இச் சரீரவடிவத துவாரவதீபுரியின் கண் இருப்பவரும், தேகாதியின் கண் யானெனதென்னு மபிமானமுடையவரும், யானெனதென்னு மபிமானவடிவ

ஜன்மத்தை யடைந்தவருமாய் பரமாத்மதேவரானவர் குருவினுடைய கிருபை யினால் அஞ்ஞானவடிவ நித்திரையினின்றும் விழித்து இத்தகைய விசாரஞ் செய்வாராயினர்: - உண்மையாய் உற்பத்தியின்றிய பரமாத்மாவாகிய யான் எப்பஞ்ச பூதங்களினின்றும் விசேஷ ரூபமாய் வெளிப்பட்டேனோ! அவ் விவ்வாகாசாதி பஞ்சபூதங்கள் பரமாதமாவாய் என்னுடைய வுபாதிவடிவமா யுறபன்னமா யிருக்கின்றன. இப்பஞ்சபூதங்க ளெத்தகையனவெனின், சரீராதிபேதத்தா லநந்தவித மாம். சுருக்கமாய் இருவிதமாம்; சில ஜட ரூபமாம், சில அஜடரூபமாம். அவற்றுள்; போக்கிய ரூபமாய்ச சடமாம், போக்தா ரூபமா யஜடமாம்.

இப்போது பூதங்களினிடத்தே போக்கியத்தன்மையையும், போக்துருத் தன்மை யையும் வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஆண்டுப் பாஹிய வாகாசாதி பஞ்சபூதம் ஸ்தாவரசங்கமத்தாற் கேவல போக்கியமாம். விருக்ஷாதி ஸ்தாவரங்கட்கும், மநுஷியாதி சங்கமங்கட்கும், பரஸ்பர போக்துரு போக்கியத்தன்மை நியமமா யின்றாம். ஒரொருகால் ஸ்தாவரம் போக்தாவாம், ஜங்கமம் போக்கியமாம்; மற்றொருகால் ஸ்தாவரம் போக்கியமாம்; ஜங்கமம் போக்தாவாம. யாண்டு யாது உபகாரமாமோ அது போக்கியமாம். எதன்பொருட்டு உபகாரஞ்செய்யுமோ அது போக்தாவாம். மநுஷியாதிகள் ஜலத்தின் றெளித்தல வடிவ வுபகாரத்தைத் தருவின் பொருட்டுச செய்கின்றனர்; ஆகையினால் மநுஷியாதி ஜங்கமங்கள் போக்கியமாம். தருவாதி தாவரங்கள் போக்தாவாம். தரு முதலியன நிழல், காஷ்டம், பலம் முதலிய வற்றின் பிராப்திவடிவ உபகாரத்தை மநுஷியாதிகளின் பொருட்டுச் செய்கின்றன. ஆகையினால் மநுஷியாதி ஜங்கமங்கள் போக்தாவாம். தரு முதலிய தாவரங்கள் போக்கியமாம். இது யாவர்க்கும் தெரிந்ததேயாம். இந்தப் பிரகாரம் போக்தா வடிவத்தாலும், போக்யவடிவத்தாலு மிரு வகையாய் பிரபஞ்சம் என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. இப்போது ஆராய்ந்து நோக்குங்கால் சேதனவடிவமாய் என்னிடத்தி லேயே போக்துருத்தன்மை, போக்கியத்தன்மை பொருந்துவதாய் எனது அத்விதீயத் தன்மையை உணர்த்துகின்றன. இப்பொருளை நிரூபிபபாம்: -

ஜடவஸ்த்துக்கட்குப் போக்துருத்தன்மை முக்காலத்தினும் பொருந்துவ தில்லை. ஏனெனின், யாது கர்த்தாவாமோ அதுவே போக்தாவாம். ஜடவஸ்துக்கட்குப் போகரூபக்கிரியையின் கர்த்துருத்தன்மையில்லை. ஆகையினால் போக்துருத் தன் மையும் ஜடவஸ்துக்கட்குப் பொருந்துவதில்லை.

ஈண்டிது கருத்தாம்: -

இவ்வஸ்து எனது சுகசாதனம், இவ்வஸ்து எனது துக்கசாதனம் என்னுமிவ் வகையாய் ஞானம் போகமெனப்படும். அது சேதனமாய் ஆன்மாவின்கண்ணேயே கூடும். ஏனெனின், எல்லா ஜடவஸ்துக்களும் சேதனமாய் ஆன்மாவின் சுகசாதனமாம். ஜடவஸ்து ஜடத்தின் சுகசாதனமன்றாம். ஆகையினால் போகத்தின் ஆசிரயவடிவ போக்தா ஆத்மாவாம். போகரூபக்கிரியையின் கர்த்தாவும் ஜடவஸ்து வன்றாம். ஏனெனின், சுதந்திரன் கர்த்தாவெனப்படுவன். அச்சுதந்தரத்தன்மை ஆன்மா

வின் வேறாய ஜடவஸ்துவிற் பொருந்துவதில்லை. ஆகையினால் கர்த்தாவும் ஆத்மாவேயாம். இப்பொருளைப் பூர்வம் நிரூபித்தாம்.

இப்போது ஜடவஸ்து போக்கியமுமன்றா மென்னு மிப்பொருளை நிரூபிப்பாம்: - இவ்வஸ்து எனது சுகசாதனம் என்னும் அந்தக்கரண விருத்தியின்கண் ஆரூடமாய் பல சேதனத்தன்மையின் ஆசிரயத்வ வடிவ போக்கியத்தன்மையும் ஜடவஸ்துவின் கட் பொருந்தாது. கருத்திதுவாம்: - சேதன ஜடங்களின் சம்பந்தத்தைச செய்வதாய் அஞ்ஞானமானது விசாரகாலத்தில் நீங்கும். ஆகையினால் இவ்வஸ்து எனது சுகசா தனமென்னும் அந்தக்கரண விருத்தியின்கண் ஆரூடமாய் பலசேதன ரூப்பபிரகாசம் ஆன்மாவாய் யானே யாம்; என்னிற் பின்னமாய் எதுவும் பிரகாச வடிவமன்றாம். அந்தக்கரண விருத்தியின்கண் இரானின்ற பிரகாசமும் பரமாதமாவாய் எனது சம்பந்தத்தா லுளது; சுதந்தரமாய் அந்தக்கரண விருத்தியின்கண் பிரகாசமின்றாம். எங்ஙனம் சூரியனது பிரதிபிம்பததைக் கவர்ந்தே தர்ப்பணமானது சுவா முதலியவற்றை யொளிர்விக்கின்றதோ அந்தத் தர்ப்பணமானது தான் பிரகாச ரூப மன்றாமோ அங்ஙனம் புத்தியும் பரமான்மாவின் பிரகாசத்தைப் பெற்று பிரகாசிப்பிக்கும் என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. ஆகையினால் சமஷ்டி வியஷ்டி தேகங்களின் பிரகாசகன் பரமாத்வாய் யானாம்; எல்லாத் திருசியங்களுமென் னதீனமாம். எங்ஙனம் மஹா ராஜாவின் சபையின்கண் இராஜாவின் ஆக்ஞையின்றி எப்புருடனும சுதந்திரமாய் வசனிப்பதின்றோ அங்ஙனம் பரமாத்மாவாய் என்னாலன்றி எத்திருசிய வஸ்துவும் சுதந்திரமாய் வசனிப்பதில்லை.

இப்போது ஆத்மாவின் வேறாய் எவையும் அநிர்வசநீயமாமென்னு மிப்பொருளை நிரூபிப்பாம்: - முப்பரிசசேதமுமற்ற கூடஸ்தனாய என்னிடத்தில் போக்துரு போக்கிய வடிவப்பிரபஞ்சங் கற்பிதமாம். ஏனெனின், பரமான்மாவாய எனது அஞ்ஞானத்தால் சம்பூர்ணமாய ஜகத்து உற்பன்னமாயது. இரஜ்ஜுவின் அஞ் ஞானத்தாற் றோற்றாநின்ற சர்ப்பங் கற்பிதமாமாறு போல என்னிற பின்னமாய் எவ்வஸ்துவின் துணிவு முண்டாவதின்றாமென்பது கருத்தாம். சுருதி வசனத்தி னாலே பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத்தன்மை சித்தமாயினும் அசம்பாவனை நிவிர்த்தி யின் பொருட்டு பிரபஞ்சத்தினது வடிவமியாதென ஊகத்தாலும் ஆராயத்தக்கதாம். கருதியுங்: - சுருதியுங் குருவும் பலாதகாரமாய்ப பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத் தன்மையை என்னை யங்கீகரிக்கச் செய்கின்றனவென வாதியின் சித்தத்திலுள்ள பச்சாத்தாபத்தின் நிவிர்த்தியின் பொருட்டு ஊகத்தால் அவசியம் பிரபஞ்சத்தின்கண் மித்தியாத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யவேண்டும்.

ஆண்டுப் பிரபஞ்சத்தின் சொரூபமியாது? நாமரூபக்கிரியை யென்னும் முன் றன் கூட்டத்தின் பெயர் பிரபஞ்சமா? அல்லது, ஒவ்வொரு நாமாதிகளின் பெயர் பிரபஞ்சமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், அக்கூட்டம் நாமரூப க்கிரியையினின்றும் பின்னமா? அல்லது அபின்னமா? அவற்றுள், பின்ன பக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், நாமரூபக்கிரியையின் வேறாய்க கூட்டத்தின் வடிவத்தைக் கண்டிலேம். இரண்டாவதாய் அபின்னபக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஒவ்வொரு நாமாதிகளினிடத்தும் கூட்ட விவகாரமும் பிரபஞ்ச விவகாரமும் உண்டாக

வேண்டும், உண்டாவதோ இன்றாம். இப்பொருளை தேகத்தின் கண்டனப் பிரசங்கத்தில் விஸ்தாரமாய் நிரூபிததேம். ஈண்டு நாம மென்னும் இப்பதத்தால் சப்தத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்; ரூபமென்னுமிப்பதத்தால் இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்தின் விஷய பூத அருத்தத்தின் கிரகணஞ் செய்து கொள்ளல் வேண்டும்; கிரியையென்னு மிப்பதத்தாற கருமத்தைக் கிரகிக்க வேண்டும்.

இப்போது நாமரூபக்கிரியையின் கூட்டத்தின் பெயர் பிரபஞ்சமாம் என்னும் இம்முதற் பக்ஷத்தின்கண் வேறு தூஷணங் கூறு பொருட்டு விகற்பிப்பாம்: - அந்நாமரூபக் கிரியையும் நாமரூபக் கிரியை வடிவமா? அன்றா? அவற்றுள், அந்திப்பக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், நாமரூபக கிரியைக்கு நாம ரூபக் கிரியை வடிவத்தை அங்கீகரியாவிடின் நாமரூபக் கிரியைக்கு அப்பிரபஞ்சத் தன்மை யுண்டாம். கருத்திஃதாம்: - பிரபஞ்சவடிவ நாமரூபக கிரியையைப் பிரபஞ்சத்தின் புறம்பாயுடன்படின், ஒன்றோ வியாகாத தோஷமாம், மற்றொன்றோ சுருதியோடு விரோதமுமாம்.

நாமரூபக் கிரியை நாமரூபக் கிரியை வடிவமாம் என்னு மிம்முதற் பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், நாமரூபக்கிரியை யொவ்வொன்றிற்கும நாமரூபக்கிரியா சொரூபத்தன்மையா? அல்லது ஒவ்வொன்றிற்கு மொவ்வொரு ரூபத்தன்மையா? இவ்விரண்டு விகற்பத்தின் தாற்பர்ய மிஃதாம்: - ஒரு நாமம் நாமரூபக்கிரியை வடிவமா? ஒரு ரூபம் நாமரூபக்கிரியை வடிவமா? ஒரு கிரியை நாமரூபக்கிரியை வடிவமா? அல்லது நாமம் நாம வடிவமா? ரூபம ரூபவடிவமா? கிரியை கிரியை வடிவமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், ஒவ்வொரு நாமாதி கட்கும் நாமரூபக் கிரியையென்னும் மூவுருவத் தன்மையின்கண் அனுபவமின்மை யென்பது முதற் றூஷணமாம். ஒரு நாமம் நாமரூபக்கிரியா ரூபமாய்ப் புலப்படமாட்டாது; அங்ஙனமே ரூபமும் கிரியையும் நாமரூபக்கிரியா வடிவமாய்ப புலப்படமாட்டா. ஒவ்வொரு நாமாதிகளும் நாமரூபக்கிரியை வடிவமென்னும் இப்பிரதமபக்ஷத்தில் அந்வஸ்தாதோஷத்தைக் காரணமாயுடைய பிராக்லோபம், விநிகமனாவிரஹம், பிரமாணாபகமம் என்னும் முத்தோடங்களுள் இவ்வெல்லாத் தோடங்களின் கூட்டவடிவ இரண்டாவது தோடமும் பிராப்தமாம்.

இப்போது அத்தோடங்களை நிரூபிப்பாம்: - பேதத்தைச் சகிப்பதாய் அபேதம் தாதாத்மிய சம்பந்தபெனப்படும், அத்தாதாத்மியம் இருவகையாம். ஒன்றோ திரவியத் திற்கும் குணத்திற்கும், கிரியைக்கும் கிரியாவானுக்கும், ஜாதிக்கும் வியக்திக்கும், அவ்யவத்திற்கும் அவயவிக்கும், விசேஷங்கட்கும் நித்திய திரவியங்கட்கும் சமவாய சமபந்தம் என நையாயிகா அங்கீகரித்துளர். அச்சமவாய சம்பந்த ஸ்தானத்தில் வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண் தாதாத்மிய சம்பந்தமங்கீகரிக்கப்பட்டு ள்ளது. இத்தலத்தில் திரவிய குணாதிகளின் அபேதமோ வாஸ்தவமாம்; பேதமோ கற்பிதமாம். இவ்வார்ததை முன்னரே கூறட்டட்டது. முற்கூறிய திரவிய குணாதி களின் வேறாய் இடத்தில் மற்றொரு தாதாத்மியமாம், அது தூரதேசத்தின் கண்ணுள்ள பின்ன பின்ன விருக்ஷங்களின் றாதாத்மியம் புருடனுக்குப் புலப்படு தலாம். இத்தானத்தில் விருக்ஷங்களின் பரஸ்பர பேதமோ வாஸ்தவமாம்;

அபேதமோ கற்பிதமாம். இவ்விரு வகையாய் தாதாத்மியங் கூறியதால், இப் பொருள் துணியப்பெற்றதாம் - நாமரூபக்கிரியை யொவ்வொன்றிர்கும் முதற்றா தான்மிய சம்பந்தத்தாலோ நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தன்மையின்றாம், இரண்டாவது தாதாத்மிய சம்பந்தததாலோ நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தன்மையுளது; ஆகையி னால், வாசகிந்திரியத்தின் கண்ணுள்ள நாமத்திற்குப் பாகிய கடாதிகளோடு தாதாத் மியத்தின்கண் நாமத்திற்குங் கடாதிகட்கும் பரஸ்பரபேதம் வாஸ்தவமாவதே போல் அபேதங்கற்பிதமாவதே போல் நாமத்தின்கண் நாமத்தின் தாதான்மியததை யங்கீகரி ப்பினும் முதல் நாமத்தோடு இரண்டாவது நாமத்திற்கு வாஸ்தவபேத மங்கீகரிக்க வேண்டும், அவ்விரண்டாவது நாமத்தின்கண் மூன்றாவது நாமத்தின் தாதாத்மிய மும், மூன்றாவது நாமத்தின்கண் நான்காவது நாமத்தின் தாதான்மியமும் அங்கீகரிக்க வேண்டிவரும், வரவே இவ்வகை யனந்த நாமங்களின்றாரையை யங்கீகரிப்பின் அனவஸ்தா தோஷமுண்டாம். இவ்வண்ணம் ரூபக்கிரியைகளினிட த்தும் அனவஸ்தை முதலிய தோஷங்களையறிக.

அனவஸ்தா தோஷத்தை வாதி யங்கீகரிப்பினோ பிற்பின் நாமங்களினாலே யே அருத்தத்தின் ஞான ரூபவியவகாரத்தின் சித்தியாம், முன்முன்னாமங்களின் வியர்த்தத்தன்மை வடிவப் பிராக்லோபதோஷம் பிராப்தமாம். அந்த நாமங்களால் விசிஷ்டமாய் கடத்தின்கண் எந்நாமம் கடமென்னும் வியவகாரத்தை யுண்டாக்கியது என்னும் விநிகமனா வீரகவடிவ இரண்டாவது தூடணமாம். அநந்த அர்த்தத்தின்கண் ஒரு அர்த்தத்தின் சாதக யுக்தியை விநிகமனமென்பர், அபாவத்தை விரஹமென்பர். ஒரு வஸ்துவின்கண் அனந்த நாமங்களை விஷயஞ் செய்வதாய் ஒரு பிரமாணமு மின்றாம், ஆகையினாற் பிரமாணாபகமரூப மூன்றாவது தோஷம் பிராப்தமாம், அபகமமென்பது அபாவத்திற்காம்; ஆகையினால் ஒவ்வொரு நாமாதிகளும் நாமரூப க்கிரியை வடிவமென்னும் வாதியின் கற்பனை பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணமும் சுருதிப் பிரமாணமும் அற்றதாம். ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் ஒவ்வொரு நாமாதிகளின்கண் நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தன்மையைக் கண்டிலேம், சுருதியோ சம்பூரண ஜகத்தை நாமரூபக்கிரியை வடிவமெனக் கூறியிருக்கின்றது, ஒவ்வொரு வஸ்துவிற்கும் நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தைச் சுருதி கூறவில்லை; ஆகையினால் ஒவ்வொரு நாமாதிகளும் நாமரூபக்கிரியை வடிவமன்றாமென்பது சித்தித்தது.

நாமம் நாமவடிவமாம், ரூபம் ரூபவடிவமாம், கிரியை கிரியைவடிவமாம். இவ்விரண்டாவது பக்ஷத்தின் கண்ணும் முன்னர்க் கூறிய அனவஸ்தாதி தூஷணங்க ளின் பிராப்தியுண்டாம். ஆகையினால் அசங்கதமாம். அல்லது நாமம் நாமவடிவமா மென்னு மிந்நியமம் பொருந்தாது; ஏனெனின், சுரோத்திர இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்தின் விஷயமாதலின் நாமத்திற்கு ரூபசொரூபத்தன்மையும் பொருந்தும். இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்திற்கு விஷயமா மர்த்தம் ரூபமெனப்படும், இது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. நாமம் ஒருகால் நாமவடிவமாம், ஒருகாலோ ரூபவடிவமாம் என்னும் இந்நியமமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், நாமத்தின் நாமம் சொரூபமாயே புலப்படும், ரூபசொரூபமாய் எக்காலும் நாமம் புலப்படலின்றாம். இது கூறியதால் நாமரூபக்

கிரியையின் கூட்டம் பிரபஞ்சமன்றாம் என முற் கூறிய பக்ஷத்திற்கும் சமாதான முணர்க.

இப்போது வேறு பிரகாரத்தினாலும் பிரபஞ்சத்தின் அநிர்வசநீயத் தன்மையை நிரூபிப்பாம். அவ்வகை யிதுவாம்: - நாமரூபக் கிரியையின் கூட்டம் பிரபஞ்சமென ப்படும், ஆண்டு நாமரூபக்கிரியையின் வடிவின் சித்தி யெப்போதாமோ அப்போது அவற்றின் கூட்டவடிவப் பிரபஞ்சம் சித்தமாம், அந்நாமரூபக் கிரியையின் வடிவ நிர்வசனம் ஆவதின்றாம், ஆகையினால் அவற்றின் கூட்டவடிவப் பிரபஞ்சத்தின் நிர்வசனமும் ஆவதின்றாம். இப்பொருளின் சித்தியின்பொருட்டு முதலில் விகற்பத் தைச் செய்வாம்: - நாமரூபக்கிரியையின் கூட்டத்திற்குப் பிரபஞ்சமென்று பெயர் என்னு மித்தலத்தில் நாமத்திற்கு யாது வடிவம், ரூபத்திற்கு யாது வடிவம், கிரியைக்கு யாது வடிவம்; அவற்றுள், சப்தத்திற்கு நாமமெனப் பெயர் என வாதி சொல்லின் அவ் வாதியை யிது கேட்கவேண்டும், சப்தத்தின் சொரூப மியாது, அச் சப்ததின் சொரூபத்தை நீ நிரூபணஞ்செய். கருத் திதுவாம்: - இலக்கணப் பிரமா ணங்களால் வஸ்துவின் சித்தியாம். சப்தம் நாமமெனப்படும் என்றிவ்விதங் கேவலம் உரையாடன் மாத்திரையானே வஸ்துவின் சித்தி யுண்டாகமாட்டாது; ஆகையினால் சப்தத்தின் சித்தியின் பொருட்டு அச் சப்தத்தின் இலக்கணத்தை நீ கூறுதி. ஆண்டு வாதி சப்தத்தின் இலக்கணத்தை இவ்வாறு கூறின்: -

சங்கை: - சபதத்தை விஷயஞ்செய்வதாய் சப்தஞானங்களின் காரணம் சப்தமெனப்படும். எங்ஙனம் கடத்தை விஷயஞ்செய்வதாய் இது கடமென்னும் சப்த ஞானங்க ளிரண்டிற்கும் கடங் காரணமோ அங்ஙனம் சப்தத்தை விஷயஞ் செய்வதாய் இது சப்தமென்னும் சப்தஞானங்க ளிரண்டிற்கும் சப்தங் காரணமாம். இச் சப்தத்தின் இலக்கணத்தை அதிவியாப்தி தோஷத்தாற் சித்தாந்தி கண்டனஞ் செய்கின்றார்: -

சமாதானம்: - எவ்விலக்கணம் தன்னிலக்கியத்தின்கண்ணு மிருந்து இலக்கி யத்தின் வேறாய் இலக்கியமல்லாத வஸ்துவின்கண்ணு மிருக்கின்றதோ அவ்விலக்கணம் அதிவியாப்தி தோஷமுடையதாம், "கோடுடையதுகோ" என்பது போல், இவ்விடத்தே கோடு இலக்கணமாம், கோ இலக்கியமாம். அக்கோடு வடிவ இலக்கணம் தன்னிலக்கியமாய் கோவின்கண்ணு மிருக்கின்றது இலக்கியத்தின் வேறாய் மகிடாதி இலக்கியமல்லாததின்கண்ணு மிருககின்றது. ஆகையினால் அக்கோடு வடிவ இலக்கணம் அதிவியாப்தி தோஷத்தோடு கூடியதாம். அத்துஷ்ட இலக்கணத்தால் வஸ்துவின் சித்தியுண்டாக மாட்டாதது போல், இச்சப்தத்தின் இலக் கணமும அதிவியாப்தி தோஷமுடையதாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் இது சப்தமென்னு மிவ்வகையாய் சப்தஞானங்கள் சப்தகாரணமாமோ அங்ஙனம் மலடி மகன் என்னும் இவ்வகையாய் சப்தஞானங்களின் காரணம் மலடிமகனுமாம்; ஆகையினால் இத்துஷ்ட இலக்கணத்தால் சப்தத்தின் சித்தியுண்டாகமாட்டாது.

இப்போது வேறு இலக்கணத்தால் வாதி சப்தத்தின் சித்தியைச் செய்கின்றான்: -

சங்கை: - சத்திய அருத்தத்தை விஷயnjசெய்வதாy ஞானத்தின் காரணம் சpதமெனப்படும். மலடிமகன் உளன் என்னும் ஞானத்திறகு மலடிமகன் காரணமாம் எனினும் மலடிமகனுளன் என்னும ஞானம் சத்திய அருத்தத்தை விஷயஞ் செய்வதின்றாம், மற்றோ அசத்திய மலடிமகனை விஷயஞ்செய்கின்றது; ஆகையினால் மலடி மகனிடத்தே இவ்விலக்கணத்திற்கு அதிவியாபதியின்றாம். சத்திய அருத்தத்தை விஷயஞ்செய்வதாய் கடமென்னும் ஞானத்தின் காரணம் கடம் என்னும் சப்தமாம்; ஆகையினால் தோடமின்றிய இவ்விலக்கணத்தாற் சப்தத்தின் சித்தி பொருந்தும். இவ்வகையாய் வாதியி னிலக்கணத்தை அவ்வியாப்தி தோஷத்தாற் சித்தாந்தி கண்டனஞ் செய்கின்றார்: -

சமாதானம்: - எவ்விலக்கணம் தன்னிலக்கியத்தின் ஏகதேசத்தின்கண் இருக்குமோ ஏகதேசத்தின்கண் இராதோ அது அவ்வியாப்தி தோஷமுடையதாம். எங்ஙனம் "வெண்ணிறமுடையதுகோ" என்னும் இவ்விடத்தே வெண்ணிறம் கோவினிலக்கணமாம்; அது நீலநிறக கோவின் கண்ணே இராது, ஆகையினால் அவ் வியாப்தி தோஷமுடையதாமோ அங்ஙனம் சத்திய அருத்தத்தை விஷயஞ் செய்வதாய் ஞானத்தின் காரணத்வவடிவ இலக்கணமும் பேரியாதிகளின் றொனிவடிவ சப்தத்தின்கண் இன்றாம்; ஏனெனின், பேரிசபதத்தா லெப்புருடனுக்கும் அருத்தத்தின் ஞானமுண்டாவதின்றாம், ஆகையினால் அவ்வியாப்தி தோஷத்தோடு கூடிய இவ்விலக்கணததால் சப்தத்தின் சித்தியுண்டாவதின்றாம்.

இப்போது தொனிவடிவ சபதத்தின்கண் அவ்வியாபதிதோஷத்தின் நிவாரணத்தின் பொருட்டு அன்னிய இலக்கணத்தால் வாதி சப்தத்தின் சித்தியைச் செய்கின்றான்.

சங்கை: - வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் அருத்த ஞானத்தின் காரணத்தன்மை சப்தத்தின் இலக்கணமாம். இவ் விலக்கணத்திற்குத் தொனி வடிவ சப்தத்தின்கண் அவ்வியாதியின்றாம்; ஏனெனின், தொனியை வர்ணங்களின் அபிவியஞ்சகமென மீமாம்சகர் அங்கீகரித்திருக்கின்றனர். ஆகையினால் தொனிக்கு வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமுளது. எவ்வஸ்து எதன் றோற்றத்தைச செய்விக்குமோ அவ்வஸ்து அதன்பிவியஞ்சகமாம். ஈண்டிது கருத்தாம்: - எங்ஙனம் நையாயிகர் மதத்தில் கடத்தன்மை முதலிய ஜாதி யாண்டு முளதெனினும், அந்த ஜாதி யாண்டும் புலப்படுவதின்றாமோ, மற்றோ கடாதி வியக்தியின் கண்ணேயே கடத்தன்மை முதலிய ஜாதி புலப்படுமோ ஆகையினால் கடாதி வியகதிகள் கடத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளின் அபிவியஞ்சகமாமோ அக்கடாதி வியக்திகட்குக் கடத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமுளதோ அங்ஙனம் மீமாம்சகர் வர்ணங்களை நித்தியமென அங்கீகரித்துளர். அந்நித்தியவர்ணங்கட் கெப்போதும் பிரதீதி யுண்டாக வேண்டும் என்னு மிச் சங்கை நிவிர்த்தியின் பொருட்டுத் தொனியை அபிவியஞ்சகமென மீமாம்சகர் அங்கீகரித்துளர். அத்தொனிக்கு வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது, வர்ணங்கட்கும் வர்ணங்களிற்றாதான்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது. ஆகையினால் வர்ணங்களோடு தாதான்மிய சம்பந்தத்தால் வர்ணங்கட்கு அர்த்த ஞானத்தின் காரணத்தன்மை யிருக்கின்றது

போல வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தொனிவடிவ சப்தத்திற்கும் அர்த்த ஞானத்தின் காரணத்தன்மை யிருக்கின்றது. ஆகையினா லித்தோட ரஹித இலக்கணத்தால் சப்தத்தின் சித்தி யுண்டாம்.

இப்போது அவ்வாதியி னிலக்கணத்தைக் கண்டனஞ் செய்யும் பொருட்டுச் சித்தாந்தி வாதியைக் கேட்கின்றனன்: -

சமாதானம்: - வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தாற் சம்பூரணமனுடர் களின் ஞானகாரணத்தன்மை சப்தத்தின் இலக்கணமா? அல்லது எம்மனுடனுடைய இந்திரியத்தோடு சப்தத்தின் சம்பந்தமாமோ, அம்மனுடனுடைய ஞானகாரணத் தன்மை சப்தத்தின் இலக்கணமா? அவற்றுள் முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், வர்ண தாதாத்மியமுடைய சப்தமும் நியமயாய் எல்லா மனுடர்களின் ஞான காரணமாக மாட்டாது. இக்காரணத்தாலே செவிடனிடத்தும், துயில்வோனிடத்தும், மூர்ச்சையுடையோ னிடத்தும், பிரமத்த (உன்மத்த) புருடனிடத்தும், நோயாளி யினிடத்தும் அர்த்தஞானத்தை சப்தம் உற்பன்னஞ் செய்வதின்றாம். ஆகையினால் இவ்விலக்கணம் அசம்பவதோடமுடையதாம், எவ்விலக்கணம் தன்னிலக்கியத்தின் கண் இருப்பதின்றாமோ அது அசம்பவதோட முடையதாம். எங்ஙனம் "ஒற்றைக் குளம்புடையது கோ" வென்னு மிவ்விடத்தே ஒற்றைக்குளம்புவடிவ இலக்கணம் எக்கோவின்கண்ணு மிருப்பதின்றாம்; மற்றோ அசுவாதிகளின்கண் இருக்கின்றது அங்ஙனம் சர்வமனுடரின் ஞானகாரணத்தன்மை எச்சப்தத்தின்கண்ணு மின்றாம்.

வர்ணங்களோடு தாதாத்மியமுடையதாய் எம்மனுடனுடைய இந்திரிய சம்பந்த முடைய தாமோ அம்மனுடனுடைய ஞானகாரணத்தன்மை சப்தத்தின் இலக்கணமாம். இவ்வேறு பக்ஷத்தை யுடன்படினோ முற்கூறிய அசம்பவதோட மின்றா மெனினும், மலையின்கண் வன்னிஞான காரணதூமாதிகளினிடத்தே அதி வியாப்தி வடிவதூஷணத்தால் இவ்விலக்கணத்திற்குங் காப்புப் (ரக்ஷிப்பு,) பொருந்துவதின்றாம். ஈண்டிது கருத்தாம்: - சப்தத்திற்கும் அருத்தத்திற்கும் பரஸ்பரம் தாதாத்மிய சம்பந்தமின்றாம்; தூமமென்னும் வருணங்களோடு தூமவடிவ அர்த்த த்திற்குத் தாதாத்மிய சம்பந்த மிருக்கின்றது. சக்ஷு இந்திரியத்தின் சம்பந்தத்தாற் புருடனுடைய வன்னிஞான காரணத்தன்மை யுடையதும் தூமமாம்; ஏனெனின், தூமத்தை நேத்திரங்களாற் பார்த்து மலை முதலியவற்றில் வன்னியின் ஞானம் புருடனுக் குண்டாகின்றது. ஆகையினா லிச்சப்தத்தின் இலக்கணத்திற்குத் தூமத்தின்கண் அதிவியாப்தி யுண்டாதலின், இவ்விலக்கணத்தாலும் சப்தத்தின் சித்தி யுண்டாவதின்றாம்.

இப்போது தூமத்தின்கண் அதிவியாப்தி தோஷ நிவிர்த்தியின் பொருட்டு வாதியானவன் அன்னியரீதியாய் அவ்விலக்கணத்தால் சப்தத்தின் சித்தியைச் செய்கின்றான்: -

சங்கை: - வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய முடையதாய் எம்மனுடனுடைய சுரோத்திர இந்திரிய சம்பந்த முடையதாமோ அம்மனுடனுடைய அர்த்தஞான

காரணத்தன்மை சப்தத்தின் இலக்கணமாம். இவ்விலக்கணத்திற்குத் தூமத்தின்கண் அதிவியாபதி யின்றாம்; ஏனெனின், தூமத்திற்கு முற்கூறிய ரீதியாய் வருணங் களோடு தாதாத்மியமு மிருக்கின்றது. நேத்திர இந்திரிய சம்பந்த முடையதாய்த் தூமம் மனுடர்களின் வன்னிஞான காரணமுமாம். என்றாலும், சுரோத்திர இந்திரிய சம்பந்த முடையதாய்த தூமம் ஞானத்தின் காரணமன்றாம், சப்தமோ சுரேத்தி ரேந்திரிய சம்பந்த முடையதாய் ஞானத்தின் காரணமாம். ஈண்டுச சுரோத்திர சம்பந்தம் சுரோத்திர இந்திரிய ஜன்னிய ஞானவிஷயத் தன்மை வடிவமென முணர்க.

இப்போது இச்சப்தத்தி னிலக்கணத்திற்கும் சப்தத்வ ஜாதியின்கண் அதி வியாப்தி தோஷத்தாற் சித்தாந்தி கண்டனஞ் செய்கின்றார்: --

சமாதானம்: - முன்னர்த் தூமத்தின்கண் அதிவியாப்தி தோஷ நிவாரணத்தின் பொருட்டு இலக்கணத்தின்கண் சுரோத்திர இந்திரியத்தின் சம்பந்தஞ் சொல்லப் பட்டது. அச்சம்பந்தமும் சப்தசித்தியின் காரணமன்றாம், ஏனெனின், சப்தத்தின் கண்ணுள்ள சப்தத்தன்மைச் சாதிக்கு வர்ணங்களோடு தாதாத்மிய சமபந்தமாம். சுரோத்திர் இந்திரிய சம்பந்தததால் ஞானகாரணத்தன்மையும் அச்சபதத் தன்மையின்கண் இருக்கின்றது. ஆகையினால் சப்தத்தன்மைச் சாதியின்கண் இலக்கணத்திற் கதிவியாப்தி யுண்டாம். குணமாய் வருணங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமுடையதாய்ச் சுரோத்திர இந்திரிய சம்பந்தத்தால் ஞானகாரணமாவது சப்தமெனின், இவ்வகையாய் குணபத நிவேசத்தால் சப்தத்வ ஜாதியின்கண் அதிவியாப்தி யுண்டாகாது; ஏனெனின், சப்தத்வ ஜாதியின்கண் குணத்வதர்ம மின்றாம். என்றாலும், குணத்திற்கு இனி ஆகாச நிரூபணத்தின் கண் கண்டனஞ் செய்வோம், ஆகையினால் இவ்விலக்கணத்தாலும் சப்தத்தின் சித்தி யுண்டாக மாட்டாது.

சங்கை: - இலக்கியத்தின் வேறாயவஸ்துவின்கண் இலக்கண மிருப்பின் அதிவியாப்தி தோஷமுடையதாம். முற்கூறிய இலக்கணம் சப்தத்வஜாதியின் கண் இருக்கின்றதென்றாலும், அச்சப்தத்வஜாதி இலக்கியசப்தத்தின் வேறன்றாம்; ஏனெனின், ஜாதி வியத்திகட்குத் தாதாத்மியமாம் ஆகையினாற் சப்தத்வ ஜாதியும் சப்த இலக்கணத்தின் இலக்கியமாம்.

சமாதானம்: - சப்தத்வ ஜாதியைச் சபதஸ்வரூபமென. அங்கீகரிக்கினோ, சப்தத்தின் சொரூபம் ரூபபாவத்தை யடையும். கருத்திதுவாம்: -

இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்தின் விஷயமாய் அருத்தம் ரூபமெனப்படும், இந்த ரூபத்தினிலக்கணம் சப்தததன்மை முதலிய ஜாதியின்கண்ணு மிருக்கின்றது. ஆகையினாற் சம்பூரண ஜகத்திற்கு நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தைக் கூறுகின்ற சுருதியின்கண் ஜாதியாதிகள் ரூபத்துட் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்போது சப்தத்வஜாதியைச் சப்தரூபமென அங்கீகரிக்கினோ, நாமரூபங்கட்குப் பேதஞ் சித்திக்க மாட்டாது.

சங்கை: - சப்தத்வஜாதி சம்பூரண சப்தங்களி லிருக்கின்றது; சப்தமோ யாண்டு மிருப்பதின்றாம்; ஆகையினாற் சப்தத்வ ஜாதிகளும் சப்தத்திற்கும பேதம் பிரசித்தமாம்.

சமாதானம்: - சம்பூரண ககாரத்தின்கண் கத்வஜாதியும், சம்பூரண சப்தத்தின் கண் சப்தத்வஜாதியு மிருக்கின்றமை போல சம்பூரண கடாதி அருத்தத்தின் கண்ணும் சப்தத்தின் சம்பந்தமும் தோற்றுகின்றது; ஆகையினால் யாண்டும் மனு ஷத்தன்மை சப்தத்வ ஜாதியின் கண்ணும் சப்தத்தின் கண்ணும் சமானமாம். எவ் வகையாலும் ரூபத்தினின்றும் நாமத்தின் பேதம் சித்தியாதென்பது கருத்தாம்.

இந்தப் பிரகாரம் நாமத்தின் அநிர்வசநீயத தன்மையைச சித்தஞ்செய்து இப்போது ரூபக்கிரியைகளின்கண்ணு அநிர்வசநீயத தன்மையைச சித்தஞ் செய்வாம். நாம் மெவ்வகையானுஞ் சித்தமாகாதது போல ரூபக்கிரியைகளும் எவ்வகையானுஞ் சித்தியாது; ஏனெனின், அற்ப முகம் பெரிய உதரம் என்பது கடத்தின் வடிவம் அது கடத்தின் வேறாய்ப புலப்படாதது போலக் கிரியையும், ரூபத்தின் வேறாய்ப புலப்படுகின்றதின்றாம், ஆகையினால் ரூபம் ரூபத்தின் வேறன்றாவது போலக் கிரியையும் ரூபத்தின் வேறன்றாம்.

இப்போது நாமத்தின் வேறாய் ரூபத்தின் அநிர்வசநீயத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - சம்பூரண ரூபங்கள் நாமத்தின் அனுகூல ஞானத்தை யுற்பன்னஞ் செய்கின்றனவாதலின் ரூபம் வாஸ்தவமன்றாம், மற்றோ விகற்பமாத்திரமாம். சுருதியின் கண்ணும் சர்வ விகாரமும் நாமமாத்திர மென்று கூறப்பட்டுள்ளது. மனுடனிடத்தே கூர்மையாய் முனையோடுகூடிய கோடு அசத்திய மாவதுபோல ரூபமும் அசத்தியமாம்.

சங்கை: - அசத்திய மலடி மகனிடத்தும் மனுடக்கோடிடத்தும், மலடி. மகனெனவும் மனுடக கோடெனவும் ஞானமுண்டாவதில்லை. கடாதி பதார்த்தங் களின் கண்ணோ கடம் படம் என்னும் ஞானமுண்டாகின்றது, ஆகையினால் மலடி மகனுக்கும் கடபடாதி ரூபங்கட்கும் துல்லியத் தன்மையின்றாம்.

சமாதானம்: - நரசிருங்கத்தின் கண்ணும் வந்தியா புத்திரனிடத்தும் நரசிருங்கம் வந்தியா புத்திரன் என உண்டாய ஞான மெதனா னீங்கும்; ஏனெனின், சாங்கிய சாஸ்திரக்காரர் வந்தியா புத்திராதி அசத்திய பதார்த்தங்களை விகற்ப ஞானத்தின் விஷயமாய் அங்கீகரித்துளா; நையாயிகா ஆஹாரய ஞானத்தின் விஷயமாய் அங்கீகரித்துளர். எத்தலத்தில் எவ்வததுவி னத்தியந்தாபாவமாமோ அத்தலத்தில் அவ்வத்துவின் ஞானம் புருடனுடைய இச்சையாலுண்டாயின, அது ஆஹார்ய ஞானமெனப்படும். ஜலத்தின்கண் அக்கினியி னத்தியந்தா பாவமிருக் கின்றது ஜலத்தின்கண் அக்கினியின் ஞானமெனக் குண்டாகுகவென்னு மக்ச்சை

யுண்டாயின், அவ்விசசையினால் ஜலமக்கினியை யுடையதென்னும ஞானம் புருடனுக் குண்டாம்; இந்த ஞானத்தை நையாயிகர் ஆஹார்ய ஞானமென்பர். இதனால், கடம்படமென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயம் கடபடாதிக ளாவது போல் வந்தியா புத்திரன் நரசிருங்கம என்னு மாஹார்ய ஞானத்திற்கு விஷயம் வந்தியா புத்திரன் நரசிருங்காதிகளுமாமாதலி னிரண்டும் சமானமாம் என்பது சித்தித்தது.

சங்கை: - கடம், வந்தியா புத்திரன், என்னும ஞானங்கட்குச சமானத் தன்மையில்லை; ஏனெனின், கடாதி ஞானங்களோ இந்திரியத்தாற் ஜன்னியமாம், வந்தியா புத்திர ஞானமோ இந்திரியததாற ஜன்னியமன்றாம்.

சமாதானம்: - சம்பூரண இந்திரியங்களால கடாதிகளின் ஞானங்கள் ஜன்னிய மாமாதலின், அவை வந்தியா புத்திர ஞானத்தினும் விலக்ஷணமா? அல்லது ஒவ் வோரிந்திரியங்களால் ஜன்னியமாதலின் வந்தியா புத்திர ஞானத்தினும் விலக்ஷண மா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், கந்தஞானத்திற்கு ஒரு கிராணேந்திரியங் காரணமாம், நேத்திராதி இந்திரியங்கள் காரணமன்றாம். அங்ஙனம் ரூபஞானத்திற்குச் சக்ஷு இந்திரியங் காரணமாம், அன்னிய இந்திரியங் காரணமன்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - எங்ஙனம் தனத்தை விருத்திசெய்யு மிச்சையால் வியாபாரத்தின்கண் முயன்ற புருடனுக்கு மூலதனத்தின் ஹானியுமாமோ அங்ஙனம் வந்தியா புத்திரனினும் விலக்ஷணத்தன்மை கடாதிகளிற சித்திக்கும் பொருட்டுச் சர்வ இந்திரிய ஜன்னியஞான விஷயத் தன்மையை யங்கீகரிக்கில், கந்தாதிகட்கு வந்தியாபுத்திரத் துல்லியத்தன்மையே சித்திக்கின்றது; ஏனெனின், கந்தாதிகளின் கண் சர்வ இந்திரிய ஜன்னியஞான விஷயத்தன்மையின்றாம். ஒவ்வோரிந்திரிய ஜன்னியஞான விஷயத்தன்மை கந்தாதிகளின்கண் ணுளது, அசத்திய நரசிருங்க வந்தியா புத்திரனிடத்தி லின்றாம். ஆகையினால் விலக்ஷணமாம். இவ்விரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், கந்தாதிகளின்கண் ஒவ்வோ ரிந்திரிய ஜன்னியஞான விஷயத்தன்மை வடிவ விசேஷத்தன்மையை யங்கீகாரஞ் செய்யினோ நின்மதத்தில் நரசிருங்காதிகளின் ஞானம் மனவடிவ இந்திரியத்தா லுண்டாம். இதன்கண் யாதொரு பிரதிபந்தகமுமின்றாம். இவ் விசேஷத் தன்மையினாலும் வந்தியா புத்திரனிலும் கந்தாதிகளின் விலக்ஷணத்தன்மை சித்திக்க மாட்டாதென்பது கருத்தாம்.

சங்கை: - மனத்தால் வந்தியா புத்திரனுடைய ஞானம் உண்டாகாது; ஏனெனின், நேத்திராதி இந்திரியங்களா லன்றி மனம் எந்த ஞானத்தையும் உற்பன் னஞ் செய்யமாட்டாது, நேத்திராதி இந்திரியங்கட்கு வந்தியா புத்திரனோடு சம்பந்தமின்றாம், ஆகையினால், மனத்திற்கு இந்திரியங்களினபேக்ஷையே வந்தியா புத்திர ஞானத்தின்கண் பிரதி பந்தகமாம்.

சமாதானம்: - சம்பூர்ணஞானங்களின் உற்பத்தியின்கண் இந்திரியங்களி னபேக்ஷையை மனஞ்செய்கின்றதென்னும் நியமமின்றாம்; ஏனெனின், நேத்தி

ரேந்திரியாதிகட்கு விஷயமாகாத சுகதுக்காதிகளின் ஞானம் மனத்தா லுண்டாது போல வந்தியா புத்திர நரசிருங்க ஞானங்கள் மனத்தா லுண்டாவதற்கும் யாதொரு பாதகமுமின்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - நேத்திராதி யிந்திரியங்களாலன்றிச் சுகதுக்காதி அனந்த ஞானங்களை மனமுற்பன்னஞ் செய்யும்; அந்த மனத்திற்கு இந்திரியங்களாலன்றி வந்தியாபுத்திர ஞானத்தை யுறபன்னஞ் செய்வதில் யாதொரு பாரமு மின்றாம்.

சங்கை: - மனத்தால் அசத்திய வஸ்துவின் ஞானம் உலகின்கண் பிரசித்த மின்றாம்.

சமாதானம்: - வைரியின்கணுள்ள துக்கம் சுகரூபமாய் வந்தியா புத்திரனைப் போல அசத்தியமாம். அங்ஙனமேனும் அந்த வைரியின் றுக்கத்தைச சுகரூபமாய்ப் புருடனுணர்கின்றனன். இது உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாம். இஃதொப்ப அசத்திய வந்தியாபுத்திர நரசிருங்கங்களின் ஞானமனததா லுண்டாம்.

இப்போது லோகப்பிரசித்தியினாலும் ரூபம் நாமத்தினும் வேறன்று என்னுமிப் பொருளை நீரூபிப்பாம. கடாதிய பதார்த்தங்களிற புருடரின் பிரவிர்த்தி யுண்டாம். அந்தப் பிரவிர்ததி இச்சையாற் சனித்ததாம்; ஏனெனின், இச்சை யின்றி எவ் வஸ்துவின் கண்ணும் பிரவிர்த்தி யுண்டாகாது, அவ் விச்சை ஞானத்தால் ஜன்னியமாம்; ஏனெனின், அன்னிய தேசத்தின்கண் இராநின்ற பதார்த்தங்களின் ஞானாபாவத்தால் அப்பதார்த்தங்களி னிச்சை யுண்டாவதின்றாம். இந்நெறியே பிரவிருத்தியின் முன்னர் இச்சையின்வாயிலாய்ப் பிரவிர்த்தியின் காரண ஞானம் சப்தத்தாலன்றி விசாரமுடைய புருடனுக் குண்டாகாது; மற்றோ சப்தத்தை விஷயஞ் செய்து கொண்டு ஞானம் அருத்தத்தை விஷயஞ் செய்யும். ஆகையினால் ஒரு ஞானத்திற்கு விஷயம் நாமரூபத்தின் அபேதமே சித்தமாம். இந்தப்பிரகாரம் யுக்தியினால் நிரூபணஞ் செய்யின் நாமரூபக்கிரியை சித்திப்பதில்லையாம்.

இப்போது பஞ்சபூதத்தின்கண் யுக்தியினா லநிர்வசநீயத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - அப்பஞ்சபூதம் நாமரூபக்கிரியையின் வேறாய் எத்தானத்தின் கண்ணு மிரா. ஆகையினால் அநிர்வசநீயமாம். அப்பஞ்சபூதத்தின்கண்ணும் பிரதமம் ஆகாசத்தின் வடிவ மியாதென நீ அங்கீகரிக்கின்றனை?

சங்கை: - அவ்காச சொரூபம் ஆகாசமாம். இது எல்லா வுலகருக்கும் பிரசித்தமாம்.

சமாதானம்: - அவ்காசசொரூபம் ஆகாசமென நீ கூறுவதால், ஆவரணா பாவத்தின் அதிகரணம் ஆகாசமாம் என்றாகாசத்தி னிலக்கணம் சித்தமாம். அவ்விவ் விலக்கணம் வந்தியாபுத்திரனிடத்திலு மிருக்கின்றது. ஆகாசத்தின்கண் ஆவரணா பாவ மிருப்பது போல் வந்தியா புத்திரன்கண்ணும் ஆவரணாபாவ முளது. அசத்திய வஸ்துவின் கண்ணும் அபாவாதி கரணத்தன்மை சாஸ்திரத்தின் கண்ணே

கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையினால், ஆகாசத்திற் கவ்காசசொரூபம் உன்னா லங்கீகரிக்கப்பட்டது போல வந்தியாபுத்திரன் அவகாச சொரூபனென அங்கீகரிக்கப்ப படாததேன்? பின்னையோ வந்தியாபுத்திரனுக்கும் அவகாச சொரூபமோ பொருந்து கின்றது. ஆகாச இலக்கணத்திற்கு வந்தியாபுத்திரனிடத்தில் அதிவியாப்தி யுண்டாகின்றதாதலின், இத்துட்ட இலக்கணத்தால் ஆகாசத்தின் சித்தியுண்டாக மாட்டாதென்பது கருத்தாம்.

சங்கை: - யாது சப்தகுண முடையதாமோ அவகாச சொரூபமாமோ அது ஆகாசமெனப்படும். வந்தியாபுத்திரனிடத்தில முற்கூறிய நெறியே அவகாச சொரூ பத்தன்மை யுளதெனினும், சப்தகுண மதன்கண் இன்றாம்; ஆகாசத்தின்கண் சப்தகுண முளது. ஆகையினால் வந்தியாபுத்திரனினும் ஆகாசத்திற்குப் பேதமுளது. ஆகாசத்தி நிலக்கணத்திற்கு வந்தியாபுத்திரனிடத்திலதிவியாபதியின் றென்பது கருத்தாம்.

சமாதானம்: - சப்தகுணத்தினாலும் வந்தியாபுத்திரனினும் ஆகாசத்தின் பேதம் சித்தமாவதின்றாம்; ஏனெனின், அச்சபதகுணம் ஆகாசவடிவ குணியினின்றும் பின்னமா? அபின்னமா? அவற்றுள், முதலாவதாய பின்னபக்ஷமானது பொருந்தாது, ஏனெனின்! கடத்தினின்றும் படம் வேறாமாதலின் கடத்திற்குப் படம் குணமன்றாம். அஃதொப்ப ஆகாசவடிவ குணியிலும் சப்தகுணத்தைப் பின்னமாய் உடன்படினோ, ஆகாசத்திற்குச் சப்தங் குணமாகாது. சப்தகுணம் ஆகாசத்தினு மபின்னமாம் என்னு மிரண்டாவது பக்ஷமும பொருந்தாது; ஏனெனின், கந்தகுணத்திற்குக் கந்தத்தினு மபேதமுளது, ஆண்டுக் கந்தத்திற்குக் கந்தகுண முளதென எவருங் கூறுவதில்லை. அதுபோல ஆகாசத்தினும் அபேதம் சப்தகுணமென அங்கீகரிக்கினோ, ஆகாசத்திற்குச் சப்தகுணம் என்னு மர்த்தத்தின் சித்தி யுண்டாகமாட்டாது. சப்தத்திற்கும் ஆகாசத்திறகும் கற்பிதபேத மங்கீகரிக்கின் குணகுணீ பாவம் பொருந்துமெனினும், எங்ஙன மியக்கனோ அங்ஙனமே அவனுக்குப் பலியென்னும் நியாயத்தாற் கற்பித பேதம் கற்பித ஆகாசத்தையே சித்தி செய்யும், கற்பிதபேதத்தால் வாஸ்தவ ஆகாசத்தின் சித்தியுண்டாகாது.

சங்கை: - குணத்திற்கும் குணிக்கும் தாதாத்மிய சம்பந்தமுண்டாம். பேதத்தைச் சகிப்பதாய் அபேதம் தாதாத்மிய மெனப்படும், அப்பேதாபேத மிரண்டும் வாஸ்தவமா மாதலின், வாஸ்தவபேதத்தால் வாஸ்தவ ஆகாசத்தின் சித்திகூடும்.

சமாதானம்: - பகையாய் இயற்கையோடு கூடிய பதார்த்தங்கள் ஓரிடத்தில் இரா, உஷ்ணஸ்பரிசமும் சீதஸ்பரிசமும் ஒருவத்துவின்கண் இரா, இவ்வகையாய் யுக்தியோடு கூடிய புத்திரூப நேத்திரத்தால் சமானசத்தமுடைய ஆகாயத்தின் பேதமும் அபேதமும் யாண்டுங் கண்டதில்லையாம். துராக்கிரகத்தால் வாஸ்தவ பேதாபேதங்களை யங்கீகரிக்கின், முற்கூறிய பேதபக்ஷத்தின்கண்ணும் அபேத பக்ஷத்தின் கண்ணும் தோஷம் பலாத்காரமா யுண்டாமாதலின் வாஸ்தவபேதமும் அபேதமும் ஒரு வஸ்துவின்கட பொருந்தா. அல்லது பேதாபேதத்தால் வாதி குணகுணீ பாவத்தைச் சித்தஞ்செய்யின், அந்தப் பேத அபேதங்களின் சொரூபத்தை

ஆராயின் சித்தியாது; ஏனெனின், சப்தாதிகுணத்தின் ஆகாசாதி குணியின் பேதமும் அபேதமும் வாதியுடன்படின், அவனிடத்திது கேட்க வேண்டும் - அந்தப் பேதம் அபேதமென்னும் சப்தம் ஆகாசாதி வஸ்துவினும அபின்னமா? அல்லது பின்னமா? அவற்றுள், முதலாவதாய் அபின்னபக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், பேதா பேதங்களை வஸ்துவின் வடிவமென உடன்படினோ, இது பின்னம் இது அபின்னம் இவையிரண்டு வஸ்துக்கள் என்னு மிவ்வகையாய் கூற்று அசங்கத்மாம்.

கருத்திதுவாம்: - கடகடத்தைக் கொண்டுவர படபடத்தைக கொண்டுவாவென இவ்வகையாய் சப்தத்தை எத்தானத்தின்கண்ணும் அறிஞன் உச்சாரணஞ் செய்வ தில்லை; ஏனெனின், இச்சப்தம் புனருத்தி தோஷத்தோடு கூடியதாம், (ஒருதரம் உச்சாரணஞ்செய்த சப்த்ததை மீண்டும் உச்சாரணஞ் செய்தலுக்குப் புனருத்தியெனப் பெயராம். அல்லது கூறியது கூறலாம்) இதுபோல், பேதாபேதங்களை வஸ்துவின் சொரூபமென அங்கீகரிக்கின், இக்கனி தருவினின்றும் வேறாம், இக்கடம் மண்ணி னும் அபேதமாம், இவை யிரண்டு வஸ்துக்கள் என்னு மிககூற்றின்கண்ணும் புனருத்தி தோஷமுண்டாம், ஆகையினால் பேதமும் அபேதமும் வஸ்துவின் சொரூபமன்றாம். பேதமும் அபேதமும் வஸ்துவினின்றும் பின்னமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், பேதமுடையதைப் பின்னமென்பர். பேதமும அபேதமும வஸ்துவினின்றும் பின்னமாம். இதனால் வஸ்துவின் பேதமு டையது பேதமு மபேதமுமாமெனச சித்தித்தது. ஆண்டு இரண்டாவது பேதத்தின் கண் மூன்றாவது வஸ்துவின் பேதத்தை யங்கீகரிக்கின், மூன்றாவதின்கண் நான்காவது பேதம் என இவ்வகையாய்ப பேதத்தின்றாரையை யங்கீகரித்து அனவஸ்தர தோஷமுண்டாம். இத்தோஷத்தின் நிவிருத்தியின் பொருட்டும் பிரதம்பேத அபேத்ததின் சித்தியின் பொருட்டும் இரண்டாவது பேதம் வஸ்துவின் வடிவமெனக் கூறின், இந்த நின்வசனம் கொக்தைக்கட்டல் போலாம். கொக்கைக் கட்ட இச்சித்த ஒரு புருடன் இந்த விதமான உபாயத்தைச் சித்தத்தின் கண்ணே சிந்திததனன்: - மீனினிடத்தே சித்தத்தை நிலைக்கவைத்து வெயிலி லிராநின்ற கொக்கின் றலையில் வெண்ணெயை வைப்பனேல் அவ்வெண்ணெய் சூரியனுடைய வெயிலினால் இளகி இக்கொக்கின் நேத்திரத்தின்கண் விழும், அவ்வெண்ணெய் விழலாற் குருடாய கொக்கை யான் கட்டிவிடுவன் என மனதில் நினைந்து அவ்வண்ணமே உபாயஞ்செய்யின், அப்புருடனுடைய உபாயம் வியர்த்தமாமன்றோ? ஆம் ஏனெனின், கொக்கி னண்மையிற் சென்றாலன்றி யதன் சிரத்தின்கண் வெண்ணெயை வைத்தல் முடியாதாம், அதணைமையிற் (அதன் சமீபத்தில்) சென்ற போதே அதனைக் கட்டுதல்கூடும். இதுபோலப் பிரதம பேதா பேதங்களை வஸ்துவின் வேறென அங்கீகரித்து அவற்றின் சித்தியின் பொருட்டுக் கற்பனை செய்யப்பட்ட இரண்டாவது பேதத்தை வஸ்துவின் வடிவமென அங்கீகரிப்பதிற் கேவலம் வியர்த்தப்பிரயாசமாம். ஆகையினாற் சப்தகுணத்தின் சித்தியெவ் வகையாலு மாவதின்றாம். சப்தத்தின், அசித்தியாயின் ஆகாசத்திற்கு வந்தியா புத்திரனிலும் விலக்ஷணத்தன்மை சித்திக்கமாட்டாது.

ஆகாசத்தின் சப்தகுணம் யுக்தியினாற் சித்தமாகாதது போல வாயுவின் ஸ்பரி சகுணம், அக்கினியின் ரூபகுணம், ஜலத்தின் இரசகுணம், பிருதிவியின் கந்த

குணம் என்பனவும் முற்கூறிய நெறியே சித்தியாதாம். அந்த ஸ்பரிசாதி குணங் களி னபாவத்தால் வாயுமுதலிய பூதங்கட்கும் வந்தியாபுத்திர சமானத்தன்மை யுண்டாம். அல்லது அவகாசத்தைக் கொடுப்பது ஆகாசமாம், ஸ்பரிசத்தைச் செய்வது வாயுவாம், அன்னாதிகளைப் பாகஞ்செய்வது அக்கினியாம், தாகத்தை நிவாரணஞ் செய்வது ஜலமாம், உலகரைத் தாரணஞ் செய்வது பிருதிவியாம். இவ் வகையாய் இலக்கணம் ஆகாசாதிகட்கு லோகப்பிரசித்தமாம். இவற்றினாலும் ஆகாசாதிகளின் சித்தியாவதின்றாம்; ஏனெனின், அவ்வாகாசாதி பஞ்சபூதங்கள் எல்லா வுலகரின் பொருட்டு அவகாசாதிகளைக் கொடுக்கின்றனவா? அல்லது யாதாவதொரு பிராணியின் பொருட்டுக் கொடுக்கின்றனவா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷமோ அசம்பவ தோஷத்தோடு கூடியுள்ளது; ஏனெனின், வாதபித்தாதி தாதுக்களின் குறைவு மிகுதிகளால் ஜடபாவத்தை யடைந்துள்ள பிராணிகட்கு ஆகாசம் அவகாசஞ் செய்வதின்றாம், வாயு ஸ்பரிசத்தைச் செய்வதின்றாம், அக்கினி பாகாதிகளின் காரணழன்றாம், ஜலம் அவற்றின் தாகத்தை நீக்குவதின்றாம், பிருதிவிதாரணை செய்வதின்றாம், இந்தப் பிரகாரம் அன்னிய தர்மங்களிடத்தும் யாண்டும் அநுகமா பாவமுளது. ஆகாசாதிபூதங்கள் யாதாவதொரு பிராணிக்கு அவகாசாதிகள் கொடுக்கு மென்னு மிரண்டாவதுபக்ஷ மங்கீகரிப்பதால், ஆகாசாதிபூதங்கட்கு மித்தியாத் தன்மையே சித்திக்கும், ஏனெனின், சொப்பன பதார்த்தங்கள் எக் காலத்தின்கண் புலப்படுமோ அக்காலத்தின் கண்ணுள்; புலப்படுவதற்கு முன்னும் பின்னும் இல்லையாம், ஆகையினால் மித்தையாம், அஃதொப்ப ஆகாசாதி பூதமும எவ்வெப் புருடனுக்குப் புலப்படுமோ அவ்வப் புருடனுடைய பிரதீதி காலத்தின்கண்ணுண்டு; புலப்படுவதற்கு முன்னும் பின்னுமில்லையாம்; ஆகையினால் மித்தையாம். ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களே மித்தை யாங்கால் அப்பூதங்களின் காரியமாய் பிரபஞ்ச மெங்ஙனஞ் சத்தியமாம்; மற்றோ அந்தப் பிரபஞ்சமும் அசத்தியமேயாம். அசத்திய வந்தியா புத்திரனுடைய புத்திரனும் அசத்தியனே யாவன், சத்தியனாகமாட்டான்; அதுபோல் அசத்திய பஞ்சபூதங்களின் காரியப் பிரபஞ்சமும் சத்தியமாகமாட்டாது. ஆகையினால் ஆன்மாவின் வேறாய் பஞ்ச பூதமும் அதன் காரியப் பிரபஞ்சமும் வந்தியாசுதனைப் போன்று அசத்திய மெனச் சித்தித்தது.

இப்போது ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்தின் காரணமாய் மாயையின் அசத்திய ரூபத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஆண்டுக் காரியப் பிரபஞ்சமானது மாயையினா லன்றிச் சித்தியாதென்னும் அநுப்பத்திவடிவ அருத்தாபத்திப் பிரமாணத்தால் மாயையின் சித்தியாமா? அல்லது சுருதிப் பிரமாணத்தால் மாயையின் சித்தியாமா? அல்லது அனுமானப் பிரமாணத்தால் மாயையின் சித்தியாமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், அசத்திய வந்தியாபுத்திரனுடைய உற்பத்தி மாயை யினாலும் உண்டாவதில்லை யென முற்கூறிய நெறியே பிரபஞ்சம் அசத்திய மாதலின், அந்தப் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி மாயையினாலும் சம்பவிப்பதின்றாம்.

சங்கை: - உலகின்கண் அசத்தியத்திற்கும் மாயையால் உற்பத்தி காணப்படு கின்றது. பூமியின்கண் இராநின்ற மாயாவியாய் ஈடன் தன் மாயையினால் ஆகாசத்தின் கண் இராநின்ற அசத்தியமாகிய தன்னுடைய வேறு வடிவத்தைக்

காண்பிப்பன். அதுபோல அசத்தியப் பிரபஞ்சத்திற்கும் மாயையால் உற்பத்தி பொருந்தும்.

சமாதானம்: - அத்தலத்தின் கண்ணும் நிமித்தகாரணரூப மாயையால் சத்திய மாயாவி புருடனுக்கே நாநாரூபமாய்ப பிராதுர்ப்பாவங் கண்டேம்.

கருத்திதுவாம்: - ஆகாசத்தின்கண் இராநின்ற வடிவத்திற்குப் பரிணாமி யுபா தான காரணம் மாயையன்றாம், மற்றோ மாயையின் விஷயமாய் நடனுடைய ஆன்மாவே அவ்வவ் வடிவமாய்த் தோற்றா நிறகும். ஆகையினால் அசத்திய வஸ்துவின் உற்பத்தியின்கண் மாயை யாண்டும் சமர்த்தமாதலைக் கண்டிலேம் இக்காரணத்தால் மாயை பரதந்திரமாம்; சுதந்திரமன்றாம்.

மாயை சுருதிப் பிரமாணத்தாற் சித்தமா மென்னு மிரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், மாயைக்குச் சகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, நாசகாரணத் தன்மையைச சுருதி வாக்கியங்கள் கூறி யிருக்கின்றன வென்றாலும், அந்தச் சகத் தின் காரணத்தன்மை மாயைக்கின்றாம்; மானய தானே அசத்தியமாம். அசத்திய மெதற்கும் காரணமும் காரியமுமன்றாம். மாயையினாற் சகத்துரபத்தியைப் போதிக்கும் சுருதிக்கு அத்துவிதீயப் பிரஹ்மததை யறிவிடபதிற கருத்தாம், மாயையைப் போதிப்பதிற கருத்தின்றாம்; ஏனெனின், பயனோடு கூடிய அருத்த த்தைச் சுருதி போதனஞ் செய்யும், அந்தப் பயனுடைய அடைவு அத்துவிதீய ஆன்மா வின் ஞானத்தாலாம்; மாயையின் ஞானத்தா லாகாது.

மாயை யனுபவத்தாற் சித்தமாமென்னும் இம் மூன்றாவது பக்ஷமும் பொருந் தாது; ஏனெனின், எக்காலத்தில் அவிவேகி புருடன் தன்னுடைய சச்சிதாநந்த சொரூபத்தை யனுபவியானோ, அக்காலத்தின்கண் இப்புருடன் மாயையால் அஞ் ஞானியென்னு மிவ்வகையாய் அபரோக்ஷ ஞானத்தின் விஷயமா யங்கீகரிப்பன். உறங்காநின்ற பாலகன் தன்னுடைய தேகத்தை இராக்கதனென நினைந்து பயத்தை யடைவன், அதுபோல் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவும் சத்துச் சித்தாய் தன்னுடைய சொரூபத்தை மறந்து ஆன்ம சொரூபத்தை மறைப்பதாய் மாயையைத் தானே கற்பிக்கின்றது.

கருத்திதுவாம்: -- விசாரமின்றிய பிராந்த புருடனுடைய அனுபவத்தினா லேயோ மாயையின் சித்தியுண்டாகமாட்டாது; ஏனெனின், பிராந்தி ஞானமானது எவ்வஸ்துவின் சித்தியைச் செய்யுமோ அந்த இப்பியின்கண் வெள்ளியும் கயிற்றின் கண் பாம்பும் சித்திக்க வேண்டும்; விசார சஹித அனுபவம் உற்பன்னமாயின் மாயை நிலையாதாம், சூரியனுடைய உதயமாயின் இருட்டானது நிலையாதது போல். ஆகையினால் மாயை யனுபவத்தாற் சித்தியாது. இந்தப் பிரகாரம் எப் பிரமாணத்தாலும் மாயை சித்தியாதாம். ஆகையினால் அத்துவிதீய ஆன்மாவாய் என்னிடத்தில் மாயையின்றாம்.

சங்கை: - மாயை சைதன்ய ஆன்மாவின்கண் இன்றாமாயின், யான் அஞ் ஞானியென்னும் அனுபவம் எதனை விஷயஞ்செய்யும்.

சமாதானம்: - இம்மாயை பரமான்மாவாய என்னிற் பின்னமன்றாம், மற்றோ எனது வடிவமேயாம். பாலகனுடைய சரீரத்தினும் இராக்கதன் பின்னமன்றாம்,, மற்றோ தன்னுடைய சரீரத்தையே இராக்கதனென நினைந்து பாலகன் பயத்தை யடைவன். கருததிதுவாம : -- உண்மை ஞானத்திற்கு விஷயமாகாத ஆன்மாவின் சொரூபமே மாயை, அஞ்ஞானம், அவித்தை என்னு மிவ்வகையாய சப்தங்களாற் கூறப்படும். ஆகையினால் மாயை சுதந்திரமன்றாம்.

சங்கை: - மாயை, அவித்தை, அஞ்ஞானம் என்னு மிவ்வகையாய் சப்த ஞானங்களின் பலத்தால் சைதன்ய ஆன்மாவின் வேறாய்ச சுதந்திரமாயையின் சித்தியேன் உண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்: - சப்தஞானங்கள் பிரமாணமாயின், அதன் பலத்தால் மாயையின் சித்தி யுண்டாம்; அந்தச் சப்தஞானங்கள் பிரமாண வடிவமன்றாம்; ஏனெனின், வஸ்து அசத்தியமா யிருந்த போதினும் சப்தஞானங்க ளுண்டாம். இக்காரணத்தினாலே அசத்திய வந்தியாபுத்திரனிடத்தே வந்தியாபுத்திரன் என இவ்விதமாய் சப்தஞானங் களைக் கண்டுளேம். ஆகையினாற் சப்தஞானங்கட்குத் தம்முடைய விஷயத்தைச் சித்தஞ் செய்வதிற சாமர்த்தியமின்றாம். அவற்றுள், சப்த்ததையோ பூர்வம் நாமவிசாரத்தின்கண் கண்டஞ்ன செய்துள்ளேம்.

இப்போது ஞானவடிவ புத்தியைக் கண்டிப்பாம்: - அந்தப் புத்தியாதுவடிவினது என முதலில் விசாரஞ் செய்யவேண்டும்.

கருத்திதுவாம்: - அந்தப் புத்தி போதவடிவ மா? அல்லது அபோதவடிவமா? அவற்றுள், அபோதவடிவம புத்தியென்னும் இரண்டாவது பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், அபோத வடிவமாதலின் கடாதிகள் சுதந்திரங்களன்றாம், பரதந்திரங்களாம். அதுபோல அபோதவடிவமாதலிற் புத்திக்கும் சுதந்திரத்தன்மை சித்தியாது. புத்தி போதவடிவமாம் என்னும் முதற்பக்ஷத்தின் கண்ணும் அந்தப் போதம் தர்மவடிவமா? அல்லது எல்லாவற்றின் அதிட்டான தாமி வடிவமா? அவற்றுள், தர்மவடிவம் போதமென்னும் முதற்பக்ஷத்தின்கண் போதத் திற்குத் தர்மவடிவத்தன்மை சித்தமாயின், போத வடிவ புத்தி சித்தமாம்; ஆயின் விசாரஞ்செய்யினோ போதத்திற்கே தர்மவடிவத் தன்மை சித்தியாது. தாமிவடிவம் போதமென்னும இரண்டாவது பக்ஷத்தின் கண் போதமானது அதிஷ்டான பரமான் மாவாகிய என்னிடத்து அபின்னமாமாதலின் போதவடிவ புத்தி சுதந்திரமாய்ச் சித்தியாது. இவ்வகையாக நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு முதலில் போதத்தின் சொரூப விசாரத்தைச் செய்தல் வேண்டும். போத சொரூபத்தின் நிர்ணயஞ்செய்வதே போதஸ்வரூப புத்தியின் நிர்ணயமுமாம். அவற்றுள், தர்மவடிவம் போதமா மென்னும் முதற்பக்ஷத்தின்கண் விசாரஞ்செய்வாம்: - அந்தப் போதம் கடபடாதி விஷயங்களின் தர்மமா? அல்லது ஞானத்தின் காரணமாய் சக்ஷு முதலிய

இந்திரியங்களின் தர்மமா? அல்லது ஆன்மாவின் தர்மமா? அல்லது புத்தியின் தர்மமா? அவற்றுள் விஷயத்தின் தர்மம் போதமென்னும் முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், போதமானது கடாதி விஷயங்களின் தர்மமாயினோ கடாதிவிஷயங்கள் சேதனமாக வேண்டும். யாது யாது போத முடையதாமோ அது வது சேதனமாம் என்பது நியமம்.

சங்கை: - கடாதிவிஷயங்கள் சேதனவடிவமாமென யாங்கள் அங்கீகரிக்கின் றோம்.

சமாதானம்: - கடாதிகளைச் சேதனவடிவமா யங்கீகரிக்கினோ கடாதிகட்குத் தமது ஞானத்தி லன்னியாபேக்ஷை வேண்டுவதின்றாம்; ஏனெனின், சேதனம் சொப்பிரகாசமாம். யாது தன் சித்தியின்கண் அன்னியப்பிரகாசத்தி னபேக்ஷையைச் செய்வதின்றோ அது சொப்பிரகாச மெனப்படும். கடாதிகள் தமது சித்தியின்கண் அன்னியப்பிரகாசத்தினபேக்ஷையைச் செய்கின்றன; ஆகையினால் கடாதி விஷயங்களின் தருமம் போதமன்றாம். அல்லது கடாதிவிஷயங்களின் தருமம் போதமென அங்கீகரிக்கினோ போக்துரு போக்கியங்களின் விபரீதத் தன்மையி னடைவுண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - போக்கியவடிவத்தாற் பிரசித்தமா யிரா நின்ற கடாதி விஷயங்கள் போக்துரு வடிவங்களாம், கடாதி விஷயங்களின் வேறாய் போக்தா போக்கியவடிவமாம், ஏனெனின், போதவானே போக்தாவாம். இது போக்தாவி னிலக்கணமாம். கடாதிவிஷயங்களைப் போக்தாவெனப் புகலல் அனுபவ விருத்த மாம். ஆகையினாற் கடாதிவிஷயங்களின் தருமம் போதமன்றாம்.

இந்திரியங்களின் தருமம் போதமாமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந் தாது; ஏனெனின், எது எதனது தர்மமாமோ அஃதெப்போதும் அதன்கண் தோற்ற வேண்டும். அக்கினிக்குஷ்ணப் பரிசம் தர்மமாம். எக்காலத்தினும் அக்கினி உஷ்ணப் பரிசத்தை விட்டுத் தோற்றுவதின்றாம். அதுபோலப் போதமானது இந்திரிய தர்மமா யினோ யாண்டு யாண்டு இந்திரியமுளதோ ஆண்டாண்டு நியமமாய்ப் போதம் பிரதீதியாக வேண்டும். நியமமாய்ப் போதம் பிரதீதியாவதின்றாம், மற்றோ ஒவ்வொரு கால் இந்திரியமிருந்து போதம் பிரத்தியாகும், ஒவ்வொருகால் இல்லா திருந்தும் பிரதீதியாகும். ஆகையினால், இந்திரியங்களின் தருமம் போதமன்றாம்.

இப்போது நியமாபாவத்தை நிரூபிப்பாம்: - சப்தமிருந்தும் செவிடனது நேத்திர இந்திரியம் சப்தத்தை யறிகின்றதில்லை; அவ்வண்ணமே ரூபமிருந்தும் குருடனது சுரோத்திரேந்திரியம் ரூபத்தை யறிகின்றதில்லை. எப்போது மனம் சர்வதான மின்றோ அப்போது எதிரிலிராநின்ற அல்லது பின்னிராநின்ற புருடனைச் சக்ஷு இந்திரியம் அறிகின்றதில்லை. அவ்வண்ணமே சுரோத்திராதி இந்திரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களை யறிவதில்லையாம். இந்திரியங்களின் தர்மம் போதமாயினோ யாண்டு இந்திரியமுளதோ ஆண்டு அவசியம் போதம் தோற்ற வேண்டும், எல்லா விடங்களிலும் போதம் பிரதீதியாவதின்றாம். ஆகையினா

லிந்திரியங்களின் தருமம் போதமன்றாம்; மற்றோ போதத்திற் குபகரணங்களிந்திரி யங்களாம்.

கருத்திதுவாம்: - அந்தக்கரண விருத்தியின்கண் ஆரூடமாய சேதனத்தின் பெயர் போதமாம், அந்த விருத்தி இந்திரியாதிகளினால் உண்டாம், ஆகையினால் இந்திரியங்கள் போதத்தி னுபகரணங்களாம், உபகரணமா யங்கீகரிப்பதில் முற்கூறிய தோடங்களி னடைவுண்டாகாது. அல்லது, இந்திரியங்களிடத்திற் போதமிருப்பதா னால் அஃது அவ்விந்திரியங்களின் தருமமாம், அப்போதம் எவ்விந்திரியங்களினிட த்துந் தோற்றுவதின்றாம்; மற்றோ கடாதி அருத்தங்களின்கண் இருப்பதாய்ப போதம் பிரதீதியாகின்றது.

கருத்திதுவாம்: - ஸ்புரணத்தின் (விளக்கத்தின்) பெயர் போதமாம். அந்தப் போதம் கடம் ஸ்புரணமாகின்றது, படம் ஸ்புரணமாகின்றது என்னும் இவ்வகையாய் அனுபவத்தால் விஷயத்தின்கண் இருப்பதாய்த் தோற்றா நிற்கும். அல்லது, பரோக்ஷஞானத்தின் விஷயீ பூத இந்திரியத்தின்கண் போத மிருக்கின்றதென்பதின் கண் ஒரு பிரமாணமுமின்றாம்.

சங்கை: - நையாயிகர்மதத்தில் ஆன்மாவின்கண் இரா நின்ற போதம் கடாதி பதார்த்தங்களை விஷயஞ் செய்வது போல இந்திரியங்களிடத்தி லிராநின்ற போத மும் கடாதிகளை விஷயஞ் செய்யும். போதத்திறகுக கடாதி விஷயங்களோடு விஷயத்தன்மை வடிவச் சமபந்தம் நையாயிகாகடகேபோல ஈண்டும் பொருந்தும்.

சமாதானம்: - அன்னிய வஸ்துவின்கண்ணே யிராநின்ற போதமானது அன்னிய வஸ்துவை யொளிரவிக்குமாயின், தாதாத்மிய சம்பந்தத்தாற் கடத்தின் கண் இராநின்ற போதம் படத்தை ஏனொளிர்விக்கவில்லை? இந்திரியங்களின்கண் இராநின்ற போதத்திற்குக் கடாதி விஷயங்களோடு விஷயத்தன்மக்ச் சமபந்தத்தை நீ அங்கீகரித்ததுபோல், கடத்தின்கண் இராநின்ற போதத்திற்குப் படாதிகளோடு விஷயத்தன்மைச் சம்பந்தமும் எதனாலும் நிவாரணமாகாது; ஆகையினா லிந்திரியங்களின் தருமம் போதமன்றாம். அல்லது நேத்திசேந்திரியத்தின்கண் இராநின்ற போதத்தால் கடாதிகளின் விளக்கத்தை யங்கீகரிப்பினோ உன்னுடைய மதத்தில் நேத்திரேந்திரியத்திற்குக் கடத்தோடு சமயோக சம்பந்தமும், கடத்தின்கண் இராநின்ற ரூபத்தோடு சம்யுக்த சமவாயசம்பந்தமும் சம்பவித்தல் போல கடாதியின் கண் இராநின்ற இரசாதிகளோடும் சக்ஷுவிற்குச் சம்யுக்தசமவாய சம்பந்தஞ் சம்பவிக்கின்றது. ஆகையினால் கடத்தின் ரூபம் சக்ஷு இந்திரியத்தின்கண் இரா நின்ற போதத்திற் பிரதீதியாவதேபோல் கடத்தின்கண் இராநின்ற இரசாதிகள் சக்ஷு இந்திரியத்தின்கண் இரானின்ற போதத்திற்கு ஏன் பிரத்தியாவதில்லை? மற்றோ பிரதீதியோ ஆதல் வேண்டும். எங்கள் மதத்திலோ இத்தோஷத்தி னடைவின்றாம்; ஏனெனின், ரூபாகார விருத்தியின்கண் ஆரூடமாய் சேதனவடிவ போதத்திற்குத் தாதாத்மிய வடிவ விஷயத்தன்மைச் சம்பந்தம் ரூபத்தின்கண்ணே யுளது, இரசத்தினகண்ணே யின்றாம்; ஆகையினால் சக்ஷு இந்திரியத்தால் இரசாதியின் றோற்ற முண்டாகமாட்டாது. இது கூறியது கொண்டு இது சித்தித்தது: - அன்னிய

பதார்த்தத்தின்கண் இராநின்ற போதமானது அன்னிய பதார்த்தத்தை யொளிர்வியாது; அவ்வண்ண மங்கீகரிப்பினோ கடத்தின்கண் இராநின்ற போதம் படத்தையும் விளக்கும் என்னும் அதிப் பிரசங்க தோஷத்தின் பிராப்தியுண்டாம். கடாதிகளின்கண் தர்ம ரூபமாய்ப் போதமிருப்பினோ கடாதிகட்குப் போத்ததாற பிரகாசங் கூடும், ஆனால் கடாதிகளின்கண் தர்மரூபமாய்ப் போத மிருப்பதின்றாம், கடாதிகளின் தர்மம் போதமாயினோ கடாதிகள் போக்தாவாக வேண்டுமென முன்னர்க் கூறியுள் ளோம். ஆகையினாலிந்திரியங்களின் தருமம் போதமன்றாம்.

ஆன்மாவின் தருமம் போதமா மென்னும் மூன்றாவதுபக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், அன்னியத்தின்கண் இரானின்ற போதம் அன்னியத்தைப் பிரகாசியாது என்னு மித்தோடத்திற் கீண்டும் பிராப்தி யுண்டாம். ஆகையினால் ஆன்மாவாய் என்னிடத்து தர்மரூபமாய்ப் போதமிராதாம்.

சங்கை: - ஆன்மாவின்கண்ணே யிராநின்ற போதமானது கடாதிகளைப் பிரகாசியா விடினும், ஆன்மாவின் பிரகாசத்தின் பொருட்டு ஆன்மாவின் தர்மமாய்ப் போதத்தை யாங்களுடன் படுகின்றோம்.

சமாதானம்: - ஆன்மாவாய் எனது தர்மம் போதமாயின், தர்மத்தைப் பார்க்கினும் தர்மி பின்னமாதலின் போதத்தின் வேறான ஆன்மாவாய் எனக்கு ஜடத் தன்மையுண்டாம். அல்லது கடாதிகளைப் போதம் பிரகாசிப்பதேபோல ஆன்மாவாய் யென்னைப் போதம் பிரகாசியாது; ஏனெனின், கடாதி பதார்த்தங்கள் போதத்தின் கட் கற்பிதங்களாம். ஆகையினால் அதிஷ்டான வடிவ போதமவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கும்.

கருத்திதுவாம்: - கட உபஹித சேதனத்திற் கடங்கற்பிதமாம். எக்காலத்தி லந்தக் கரணவிருத்தி நேத்திரவாயிலாய் வெளிப் போந்து கடாகாரமாமோ அக்காலத்தில கட உபஹித சேதனத்தோடு விருத்தியுபஹித சேதன ரூபபோதத்தி ற்கு அபேதமாம்; ஏனெனின், சேதனத்தின்கண் உண்மையாயோ பேதமின்றாம், மற்றோ உபாதியாற் பேதமாம், அவ்வுபாதிகள் எத்துணைப் பின்ன பின்ன தேசத்தின் கண் இருக்குமோ அத்துணைச் சேதனத்தைப் பேதிக்கும்; எக்கால உபாதிகள் ஏகதேச த்தின்கண் இருக்குமோ அக்கால் அவ்வுபாதிகளையுடைய சேதனங்களைப் பேதியா, மற்றோ ஆண்டு சேதனங்கட்கு அபேதமாம். மடத்திற் பின்ன தேசத்தின்கண் கடமிருக்குமாயின் கடாகாசமும் மடாகாசமும் பேதமாம். மடத்தினுட் கடத்தைக் கொண்டுவரின் மடாகாசத்தோடு கடாகாசம் அபேதமாம். இந்நெறியே கடவுபஹித சேதனத்தோடு அபேதபாவத்தை யடைந்துள்ள கடாகாரவிருதததி யுபஹித சேதனரூப போதத்தின்கண் கடாதிகள் கற்பிதங்களாம். அக்கற்பித கடாதிகளை அதிஷ்டான வடிவ போதம் பிரகாசிப்பிக்கும். இவ்விதம் ஆன்மாவாய் எனக்கு யாதோ ரதிஷ்டான முமின்றாம். மற்றோ யானே என் மகிமையின்கண் இருப்பவனாய்ச சர்வ அநான்ம வஸ்துக்கட்கு மதிஷ்டானமாவேன். போதத்தை யான்மாவாய் எனது அதிஷ்டான மென அங்கீகரிக்கினோ அப்போதமே யான்மாவெனச் சித்தமாம்; ஏனெனின், சர்வத்திற்கும் அதிஷ்டானம் ஆன்மாவேயாம். ஆன்மாவாய் என்னிற் பின்னமாகப் போதத்தைப் பிரகாச சொரூபமாய் அங்கீகரிக்கினோ, அப்போதத்தால் ஆன்மாவாய்

எனது விளக்கம் உண்டாகமாட்டாது. புத்திரன் பண்டிதனானபோதினும் பிதாப் பண்டிதனாவதின்றாம். ஆகையினால் ஆன்மாவின் தர்மம் போதமன்றாமெனச் சித்தித்தது.

புத்தியின் தர்மம் போதமாமென்னும் நான்காவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், அந்த புத்தி போதத்தினும் வேறன்றாம்; போதத்தோடு தாதாத்மிய பாவத்தை யடைந்த புத்தியானது ஞானபதவியை யடையும். அந்தக்கரண பரிணாம வடிவ புத்திக்குச் சுயமே ஞானரூபத்தன்மை யின்றாம். போதத்தைப் புத்தியின் தர்மமென உடன்படினோ போதத்தின் வேறாய் புத்தி ஞானபதவியை யடைய மாட்டாது. அல்லது புத்தியின் தர்மம் போதமாயினோ போதத்தின் வேறாய் புத்தி யாது வடிவினதாம்? போதத்திற் பின்னமாதலின் போதவடிவமோ அன்றாம். மற்றோ அபோதவடிவினதெனப் புத்தியை யங்கீகரிக்க வேண்டி வரும், வரவே அந்த அபோதவடிவ புத்தி கடாதிகளைப் போல் ஆன்மாவாய் என்கண் கற்பிதமாதலின், ஆன்மாவாய் எனது அதீனமாம்; சுதந்திரமன்றாம்.. ஆகையினாற புத்தியின் தர்மமும போதமன்றாம் எனச் சித்தித்தது.

இப்போது போதம் அநந்தமாதலிற் புத்தியும் போதவடிவமாம் என்னுமிவ் வகையாய் வாதியின் சங்கையை நீக்கும் பொருட்டும், போதத்திறகோர் ஆன்ம ஸ்வரூபத்தன்மையின் சித்தியின் பொருட்டும், போதத்தின் சொரூபத்தின்கண் அன்னிய விசாரத்தைச செய்வாம்: - அந்தப் போதம் உலகின்கண் ஒன்றா? அநேகமா? அவற்றுள், ஒன்றென்னும் முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஒரு போதமாயி னோ சமஸ்காரங்களின் பேதமும், பிரமாணங்களின் பேதமும், பிரமைஞானம், ஸ்மிருதிஞானம், அப்பிரமைஞானம் என்னுமிவற்றின் பரஸ்பர பேதமும் உண்டாக மாட்டா.

கருத்திதுவாம்: - நாச அவஸ்தையை யடைந்த ஞானத்தினின்றும் சம்ஸ்காரம் உற்பன்னமாம். அச்சம்ஸ்காரங்களின் பேதம் ஞானபேத்ததினா லன்றிப் பொருந்தாது. பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், உபமானம், சப்தம், அருத்தாபத்தி, அனுபலபதி என்னும் இவ்வாறு பிரமாணங்களின் பேதமும் பிரமைஞானத்தின் பேதத்தினாலன்றிச சித்தியாது; ஆகையினாலொரு போதமின்றாம். இனிப் போதத்தின் ஒருமையே சித்தஞ்செய்யும் பெறும் என்றாலும் அவ்வொருமையின் றிடத்தன்மையின் பொருட்டு ஒருமையின் கண்டனத்தின் விகற்பம் முதலிற் செய்யப்பட்டது.

போதமநேகமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தின்கண்ணும் இவ்விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாம்: -- சொரூபமாயே கடபடங்கட்குப் பேதம் இருப்பதுபோலப் போதங்கட்குப் பரஸ்பரம சொரூபமாய்ப பேதமா? அல்லது கடாகாச மடாகாசங் கட்கு மகாகாசத்தினின்றும் கடமடவடிவ உபாதியினாற் பேதமாவதுபோ லுபாதியாற் போதங்கட்குப பரஸ்பரம் பேதமா? அவற்றுள், சொரூபமாய்ப போதங்கட்குப பேதமென்னும் முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், போத சொரூபத்தன்மை சம்பூர்ண போதங்களினிடத்திற் சமானமாம். ஆகையினா லொரு போதத்தின்கண்

மற்றொரு போதத்தின் பேதமிராது; கடத்தின்கண் கடத்தின்கண் கடத்தின் பேதமிராதது போல; ஆகையினால், சொரூபமாய்ப் போதத்தின் பேதமின்றாம். உபாதியின் பேதத்தாற் போதத்தின் பேதம் என்னு மிரண்டாவது பக்ஷம் எங்கட்குச் சம்மதமாம்; ஏனெனின், கடமடவடிவ உபாதிகளின் பேதத்தால் ஆகாசம் நாவாக மாட்டாது, கடமடவடிவ உபாதியின்கண் இராநின்ற பேதமானது ஆகாசத்தின்கண் ஆரோபணமாம் அஃதொப்ப அபோதவடிவ அந்தக்கரண விருத்தியின் பேதமிருந்த போதினும் அந்தப் பேதமானது போதத்தின்கண் உண்மையாய் இன்றாம், மற்றோ விருத்திவடிவ உபாதியின்கண் இராநின்ற பேதம் போதத்தின்கண் ஆரோபணமாம்; அவ்வாரோபித பேதத்தினாலேயே பிரமை ஞானம், அப்பிரமைஞானம், ஸ்மிருதி ஞானம் என்னு மிவ்வகையாய் பேத வியவகாரமுண்டாம். போதத்தின் உபாதியாய் விருத்திவடிவ ஞானத்தின் பேதத்தால் சம்ஸ்காரங்களின் பேதமும் பிரமாணங்களின் பேதமும் பொருந்தும்; கற்பிதமாய் கானற் சலத்தினாற் பிருதிவி நனையமாட்டாமை போல, கற்பித சர்ப்பத்தாற் கயிறு விஷமுடையதாக மாட்டாமைபோல், ஆரோபித பேதத்தாற் போதத்தின் கண் நாநாத்தன்மை சித்தியாது. அல்லது போதங்கட்குப் பரஸ்பர வாஸ்தவ பேத மங்கீகரிக்கினோ அவனையிது கேட்க வேண்டும்: - அப்போதங்கள் பரஸ்பர அபேக்ஷை யுடையனவா? அல்லது பரஸ்பர அபேக்ஷை யற்றனவா? அவற்றுள், அந்தியபக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின், போதங்களின் பேதம் சித்தியாது; ஏனெனின், அன்னியபோதத்தி னபேக்ஷையின்றிய ஒரு போதத்தாலேயே சர்வ வியவகாரத்தின் சித்தியுங்கூடும், அநந்தபோத மங்கீகரிப்பதில் யாதொரு பயனுமின்றாம். போதம் பரஸ்பரம் அபேக்ஷை யுடையதாமென்னும் முதற்பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், எப்போதமானது தன் பிரகாசத்தின் பொருட்டு மற்றொரு போதத்தின பேக்ஷையைச் செய்யுமோ அப்போதம் அபோதவடிவமாம், கடம் தன் பிரகாசத்தின் பொருட்டுப் போதத்தி னபேக்ஷையைச் செய்கின்றதாதலின் அபோ தவடிவமாம். இது கூறியது கொண்டு போதமொன்றெனச் சித்தித்தது.

இப்போது போதத்தின் சொப்பிரகாசத் தன்மையின் சித்தியின் பொருட்டு அன்னிய விசாரத்தைச செய்வாம்: - அப்போதம் அஞ்ஞாதமாய் (அறியப்படாததாய்ச்) சர்வ வியவகாரத்தின் காரணமா? அல்லது ஞாதமாய் (அறியப்பட்டதாய்க்) காரணமா? அவற்றுள், அஞ்ஞாதமாய்ப் போதம் வியவகாரத்தின் காரணமென்னும் முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஞானவிஷயத் தன்மையின் அபாவத்தை அஞ்ஞாத்தை யென்பர். அவ்வஞ்ஞாத்தை இருவகையாம், ஒன்றோ சொப்பிரகாசத்தன்மை வடிவ மாம், மற்றொன்றோ ஜடத்தன்மைத் தர்மவிசிஷ்ட சேதனசம்பந்தத்தின் அபாவ் வடிவமாம், அவற்றுள் போதத்தின்கண் சுயம்பிரகாசத் தன்மைவடிவ முதல்ஞ்ஞாத் தையைச் சித்தாந்த வடிவமென இனிக் கூறுதும், இப்போது இரண்டாவது அஞ்ஞாத்தையைக் கண்டிப்பாம்: - கடம் அஞ்ஞாத மாயினும் ஜல ஆதாரவடிவ காரியத்தின் காரணமாவதுபோல இப்போதம் அஞ்ஞாதமாய் எக்காரியத்திற்குங் காரணமன்றாம். போதத்தை யஞ்ஞாதமென அங்கீகரிக்கினோ போதமும் ஜடமாதலின் போதமற்றதாய்க் கடாதிகளின் சமானமாம். போதம் ஞாதமாய் வியவ காரத்தின் காரணமாமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஞானத்தின் விஷயமாய் வஸ்துவை ஞாதமெனப்படும்; போதத்தை விஷயஞ் செய்வதாய் இரண்டாவது போதத்தை யுடன்படினோ போதத்திற்குக் கடாதிகளைப்

போல அபோதரூபத் தன்மை யென்னும் ஒரு தூஷணமுண்டாம், மற்றொன்றோ அநவஸ்தைவடிவ தூஷணமாம்; ஏனெனின், முதற்போதம் இரண்டாவது போதத்திற்கு விஷயமாய் வியவகாரத்தின் சாதகமாம், அந்த இரண்டாவது போதம் அஞ்ஞாதமாய் முதற்போதத்தின் சித்தியைச் செய்யுமென்றாலோ! அஞ்ஞாத பக்ஷத்தின்கண் எத்துணைத் தோஷங்கள் முன்னர்க் கூறப்பெற்றனவோ அத்துணைத் தோஷங்களுண்டாம். ஆகையினால் அந்த இரண்டாவது போதமும் மூன்றாவது போதத்திறகு விஷயமாயே முதற்போதத்தின் சித்தியைச் செய்யும்; அம்மூன்றாவது போதம் நான்காவது போதத்திற்கு விஷயமாய் இரண்டாவது போதத்தின் சித்தியைச் செய்யும்; இவ்வகையே போதங்களின் தாரையை யங்கீகரிப்பதில் அருவஸ்தாதோஷ முண்டாம்.

சங்கை: - போதத்தைச் சித்திசெய்வதாய் ஒரு போதமின்றாம்; ஆகையினால் அநவஸ்தாதோஷ முண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்: - போதத்தின் சாதகமாய்ப் போதத்தை அங்கீகரியாவிடில் உலகின்கண் அந்தக் (குருட்டு) த்தன்மையின் அடைவுண்டாம்; எவ்வஸ்துவின் சித்தியும் உண்டாகமாட்டாதென்பது கருத்தாம்; ஆகையினா லிப்போதம் போதமற்ற தன்றாம்.

சங்கை: - போதம் அஞ்ஞாதமாமென்னு மிப்பக்ஷத்தின்கண்ணும் தோஷத்தை முன்னர்த்தாங்கள் கூறினீர்கள், ஞாதபக்ஷத்தின்கண்ணும் தோஷத்தை முன்னர்த் தாங்கள் கூறினீர்கள்; ஆகையினால் அத்தோஷங்களின் நீக்கத்தின் பொருட்டுப் போதத்திற்குச் சுயம்பிரகாசத்தன்மையை யாங்கள் உடன்படுகின்றோம்.

சமாதானம்: - விசாரஞ்செய்து **அத்விதீயபோதம் சுயம்பிரகாசமாம்** என்னு மிவ்வித அருத்தம் நின்மதியின்கண் ஆரூடமாயது எமக்கும் இஷ்டமாம்; போதத்திற்குச் சுயம்பிரகாசத்தன்மையை யாமும் அங்கீகரிக்கின்றோம்.

சங்கை: - போதத்திற்குச் சுயம்பிரகாசத்தன்மை அங்கீகரிப்பதினால் உங்கட்கு யாது லாபமுண்டாம்.

சமாதானம்: - சுயம்பிரகாச சொரூப ஆன்மாவே யான்; என்னிற் பின்னம் போதமன்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - போதமானது ஆத்மாவாய் என்னிற் பின்னமாயின்; கடாதிகளைப்போல் ஆன்மாவாய் யான் திருசியமாவேன். திருசியவஸ்து சுயம் பிரகாச மாகமாட்டாது; மற்றோ அன்னியத்தாற் பிரகாசியமாம். போதத்திற்கு அன்னியத்தாற் பிரகாச மங்கீகரிப்பதில், முன்னர்க்கூறிய அநவஸ்தாதிதூஷணம் உண்டாம். ஆகையினால், போதம் ஆன்மாவாய் என்னின் வேறன்றாம். போதத்திற்கு ஆன்மஸ்வரூபத்தன்மை சித்திக்கவே பூமாநந்தத்தின் (வியாபக வடிவ பிரஹ்மாநந்தத்தின்) பிராப்தியே லாபமாம்.

சங்கை: - பூமாநந்தத்தை யடைந்தபோதிலும் அதன் ரக்ஷிப்பின் சிந்தை உங்களுக்குண்டாம்.

சமாதானம்: - அநித்தியவஸ்துவிற்கு ரக்ஷிப்பு வேண்டும்; நித்திய வஸ்து விற்கு ரக்ஷிப்பு வேண்டுவதின்றாம். சத்தியவடிவ ஆன்மாவாய் எனக்கு அநித்தியத் தன்மை யின்றாம். ஆகையினால் ஆன்மாவாய் என்னின் அபின்னமாகிய பூமாநந்த த்திற்கும் அநித்தியத்தன்மை சம்பவியாது. (பூமா வென்பது வியாபகத்திற்காம்).

இப்போது ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண் அநித்தியத்தன்மையின் அபாவ சித்தியின் பொருட்டு முப்பரிச்சேதத்தின் அபாவத்தை நிரூபிப்பாம்: - எவ்வஸ்து ஆதியிலும் அந்தத்திலும் இராதோ அவ்வஸ்து அநித்தியமெனப்படும், ஆநந்த வடிவ ஆன்மாவாய் யான் முக்காலத்திலு மிருக்கின்றேன், ஆகையினால் ஆநந்த வடிவ ஆன்மாவாய் யான் அநித்தியன் அன்றாம்; மற்றோ நித்தியனாம். என்னிற் பின்னமாய் யாதொரு வஸ்துவுமின்றாம்; பின்னையோ யானே யாண்டுமுளன். இது கூறியது கொண்டு வஸ்துபரிச்சேதத்தின் அபாவம் ஆன்மாவின்கண் காட்டப்பட்டது. எவ்வஸ்து யாதாவதோர் காரணத்தின்கண் இருக்குமோ, அல்லது யாதாவதோர் தேசத்தின்கண் இருக்குமோ, அல்லது யாதாவதோர் காலத்தின் கண் இருக்குமோ அவ்வஸ்து தனது ஆதாரத்தினின்றும் உலகினின்றும் பின்னமாம். அப்பேதத்தால் அவ்வஸ்து அநித்தியத்தன்மையை யடையும், ஏனெனின், "யாது யாது பேதமுடைய வஸ்துவாமோ அது அது அநித்தியமாம்" என்னு மிவ்வகையாய் நியமத்தை **ஸ்ரீ வியாசபகவான்** சூத்திரத்தின்கண்ணே கூறியிருக்கின்றார், கடபடாதி பதார்த்தங்கள் பேதமுடையனவாமாதலின் அநித்தியமாம்; கடபடாதிகளைப்போல ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் யான் எக்காரணத்திலேனும் எத்தேச காலங்களிலேனும் (பின்னமாய்) இருப்பதில்லை.

கருத்திதுவாம்: - சம்பூர்ண தேசகாலாதிகளாய் கற்பிதவஸ்துக்கட்கு ஆநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவாய் யான் ஆதாரமாம். ஆத்மாவாய் எனது ஆதாரம் ஒரு கற்பித வஸ்துவும் ஆகமாட்டாது, ஆகையினால் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் எனக்கு எவ்வகையானும் அநித்தியத்தன்மையின்றாம்; இது கூறியதால் ஆன்மாவின்கண் தேசபரிச்சேத காலபரிச்சேதங்களின் அபாவங் காட்டப்பட்டது. அல்லது தேசம், காலம், அந்தத் தேசத்தா லுற்பன்னமாம் வஸ்து, அந்தத் தேசகாலத்தின்கண் உள்ள (1) சத்திய (2) அசத்தியவடிவ ஜடவஸ்து [(1) தோற்றுங் காரியவஸ்து. (2) தோற்றாக் காரணவஸ்து.] என்னும் இவ்வனைத்தும் அதிஷ்டானவடிவ ஆன்மாவாய் என்கண் இருக்கும், சர்வாதிஷ்டான ஆன்மாவாய் யான் எவ்வனான்ம வஸ்துவின் கண்ணு மிருப்பதில்லை; மற்றோ என் மகிமையின் கண்ணே யானிருக்கின்றேன்.

இப்போது நாநாவகையாய் பிரபஞ்சத்திற்கு அத்விதீய ஆத்மா ஆதாரமென்னு மிப்பொருளை அநேக திருஷ்டாந்தங்களால் ஸ்பஷ்டஞ் செய்வாம்:: - மாலையின் மணிகள் நூலின்கண் இருப்பது போல, இத்தூலப் பிரபஞ்சம் சூத்திர ஆத்மாவாய் என்கண் இருக்கின்றது. பிருதிவியின் சூக்குமமாய் தூளிகள் பிருதிவியின்கண் இருப்பதேபோல, இந்தச் சூக்குமப் பிரபஞ்சம் காரணவடிவ ஈஸ்வரனாய் என்கண்

இருக்கின்றது. கங்காதி நதிகளின் ஜலங்கள் தமது நாமரூபங்களை விட்டொழித்துச் சமுத்திரத்தின்கண் இருக்கின்றது போல இவ்வவ்வியாகிருத வடிவ காரணம் பிரஹ்மஸ்வரூபமாய் என்னிடத்திருக்கின்றது. அக்கினியின் கண் தூமரூப இருட்டி ருப்பதுபோல, சிருஷ்டி காலத்தின்கண் அநித்திய ஜடதுக்க வடிவ இப்பிரபஞ்சம் சச்சிதாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவாய் என்கண் இருக்கும். வாயுவின் ஆதாரத்தால் கந்தமும், திருணமும் இருப்பது போல, இப்பிரபஞ்சம்ஸ்திதி காலத்தின்கண் ஆன்மாவாய் என்கண் இருக்கும். (ஈண்டுக் கந்தமென்பதாற் கந்தத்தின் ஆதாரமாய் பிருதிவியின் சூக்கும் பாகத்தைக் கொள்க.) சரத்து இருதுவின் (கோடைக்காலத்தின்) கண் ஆகாசத்தில் லயபாவத்தையடைந்து மேகமிருக்கு மாறுபோல் பிரளய காலத்தின்கண் இப்பிரபஞ்சம் பரமாத்மாவாய் என்கண் இருக்கும், இவ்விதம் ஆன்மாவிற்குத் தற்பதார்த்த ஈம்வர வடிவத்தாலே உலகின் ஆதாரத் தன்மை கூறப்பெற்றது.

இப்போது துவம்பதார்த்த ஜீவரூபத்தன்மையினாலே கர்த்துருத்வ போக்துரு த்வாதிப் பிரபஞ்சத்தின் ஆதாரத்தன்மையை ஆன்மாவின்கண் மூவித்திருட்டாந் தங்களாற் காண்பிப்பாம்: - நல்ல புருடனிடத்தில் துஷ்டத்தன்மை கற்பித்தல்போலும், துஷ்டபுருடனிடத்திற் சாதுத்தன்மை கற்பித்தல் போலும், பாலகனது சரீரத்தின்கண் இராக்ஷஸத்தன்மை கற்பித்தல்போலும் ஆன்மாவாய் என்கண் சம்பூர்ணசகத்துக் கற்பிதமாம். ஆன்மாவாய் யான் எத்தகையனெனின், சுயம்பிரகாசனும் சுகசொரூப னுமாவன். ஆத்மாவாய் என்கண் அணுமாத்திரையேனும் துன்பமின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சமபூர்ண ஜகத்தின் ஆத்மா தாங்களேயாம். அந்த ஜகத்தின்கண் இராநின்ற துன்பத்தோடு தங்கட்குச் சம்பந்தம் ஏன் இல்லாமற் போம்?

சமாதானம்: - அத்விதீய ஆத்மஸ்வரூபத்தை விசாரஞ்செய்யின், இச்சகத்தின் கண் ஒருகாலுந் துக்கமின்றாம்; ஏனெனின், எவவெவ்வஸ்து உற்பன்னமாமோ அது வது ஜடமாம். துன்பத்தின் உற்பத்தி சர்வப் பிராணிகட்கும் பிரசித்தமாம். ஆகையினால் துன்பமும் ஜடமாம. சேதன ஆன்மாவாய் என்னிடத்தில் ஜடவஸ்து உண்மையாயின்றாம்; ஆகையினால் ஜடதுக்கஸ்வரூபம் யானன்றாம்.

சங்கை: -- துக்கம் உற்பன்னமாதலிற் சடமா மாறுபோல் சுகமும் உற்பன்னம்; ஆதலினாற் சுகமும் ஜடமாம், ஜடவஸ்து உண்மையாயின்றாம் என முன்னர்த் தாங்கள் கூறினீர்களாதலின் சுகஸ்வரூபத்தன்மையும் ஆன்மாவிற்கு உண்டாக மாட்டாது.

சமாதானம்: - துக்கம் உற்பன்னமாவது போல் ஆன்மஸ்வரூபமாதலின் சுகத் திற் குற்பத்தியை விவேகிபுருடன் அங்கீகரிப்பதின்றாம்; மற்றோ சுகத்தை நித்திய மென அங்கீகரித்துளன். மூடபுருடனோ ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் பிரதி பிம்பத் தோடுற்ற அந்தக்கரண விருத்தியைச் சுகரூபமென அங்கீகரித்து அதன் உற்பத்தி நாசங்களை அங்கீகரித்துளன்.

சங்கை: - அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியே முக்கிய சுகரூபம் ஏனாகாது?

சமாதானம்: -- அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியைச் சுகஸ்வரூபமா யுடன்படல் சுருதி யுக்திகட்கு விருத்தமாம்; ஏனெனின், சுருதியோ வியாபக ஆன்மாவையே சுகவடிவமெனக் கூறுகின்றது; பரிச்சின்ன வஸ்துவிற்குச் சுகரூபத்தன்மையைக் கண்டனஞ் செய்கின்றது, அனுமான வடிவயுக்தியினானும் விருத்திக்குச் சுகரூபத் தன்மை சித்தியாது; ஏனெனின், யாது யாது உற்பத்தி யுடையதாமோ அது வது சுக ஸ்வரூபமன்றாம், உற்பத்தியுடையது துக்கமாதலின் சுகரூபமன்றாம். அது போல் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியும் பிரசித்தமா யுற்பன்னமாதலின், சுகஸ்வரூபமன்றாம்.

இப்போது ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் காரணமான வைராக்கியத்தின் உற்பத் தியின் பொருட்டு விஷயஜன்னிய சுகத்தின்கண் துக்கரூபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - விஷயத்தினின்று முற்பன்னமாய் பலமானது சுகரூபமா? அல்லது அப்பலத்தின் சாதனவிஷயமே சுகரூபமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், விஷயத்தினின்றும் உற்பன்னமாய் பலமானது முக்காலத்தினும் சுகரூபமன்றாம்; மற்றோ துக்கரூபமாம்.

சங்கை: - விஷயஜன்னிய பலம் சுகரூபமன்றாயின், விஷயத்தினின்றும் எனக்குச் சுகமுண்டாயிற்றென்னும் உலகரின் கூற்று அசங்கதமாம். யாவரு மிவ் வண்ணம் கூறாநிற்பராதலின், விஷயஜன்னிய பலமே சுகரூபமாம்.

சமாதானம்: - விஷயத்தினின்றும் சுகரூப பலம் உற்பன்னமாக மாட்டாது; மற்றோ துக்கரூப பலம் உற்பன்னமாம. அத்துன்பத்தின்கண் முன்முன் பிராந்தி ஜன்னிய சம்ஸ்காரங்களால் புருடர்கட்குச் சுகபுத்தி யுண்டாம். அத்துன்பத்தின் கண் சுகபுத்தி மயல்வடிவமாம்; ஏனெனின், அன்னிய வஸ்துவின்கண் அன்னிய புத்தி செய்தலுக்குப் பிராந்தியெனப் பெயராமாதலின், விஷயஜன்னிய பலம் சுக ரூபமன்றாம். விஷயமே சுகரூபமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தைக் கண்டிப்ப தன் பொருட்டு முதலில் ஸ்திரீவடிவ விஷயத்தின்கண் சுகரூபத்தன்மையின் கண்டனஞ் செய்வாம். அதன் கண்டனமாயின் எல்லா விடயங்களிலும் சுகரூபத் தன்மையின் கண்டனமாய்விடும். எல்லா மல்லரினும் பிரதானமாய் மல்லனைச் சயித்தாற் சம்பூர்ண மல்லரின் ஜயமாம். அதுபோல எல்லா வுலகரும எல்லா விஷயங்களிலும் அதிகமா பங்கீகரித்துள்ள ஸ்திரீரூப விஷயத்தின்கண் சுகரூபத்தன்மையின் கண்டனமாய் விடுமேல் சர்வ விஷயங்களிலும் சுகரூபத் தன்மையின் கண்டனம் சித்திக்குமாதலின், முதலில் ஸ்திரீரூப விஷயத்தின் கண்ணேயே சுகரூபத்தன்மையின் அபாவம் கூறுதல் வேண்டும். இறந்த தவளை உப்பி வயற்றினின்றும் வெடித்தால் அது துர்நாற்றமுடையதாம், அதிக மாமசமுடையதாம், உதிரம் மலமூத்திரம் என்பவற்றோடு கூடியதாம், மிருதுவான ஸ்பரிசமுடையதாம், பசையோடு கூடியதாம், இங்ஙனம் ஆராயின் துர்நாற்ற மண்டூத் தோலினிடத்தும் ராரியின் யோனியின் கண்ணும் கிஞ்சித் மாத்திரமும் பேதமின்றாம்; மற்றோ இரண்டும் சமானமாம். அங்ஙனமாயினும் காமிப்புருடர்கட்கு

துர்நாற்ற மண்டுகத் தோலிலும் நாரியின் யோனியின்கண் சுந்தரத்தன்மை தோற்றும்; அது கேவலம் பிராந்தி மாத்திரத்தாலேயே பிரதீதியாம்.

உரோமமின்றிய ஸ்திரீயின் இரண்டு தன (ஸ்தன்னிய) ங்களின்கண்ணும் புருடனுடைய இடுப்பின் கீழிராநின்ற மாமிசபிண்டத்தின்கண்ணும் ஆராயின், ஒரு சிறிதும் பேதமின்றாம். ஆயினும், அவிவேகியாகிய காமிப்புருடனுக்குப் பேதமாய்த் தோற்றும்; அப்பேதங் கேவலம் பிராந்தியாலேயே தோற்றும். உரோமங்களின்றிய புருடனுடைய முகத்திலும், ஸ்திரீயினுடைய முகத்திலும் ஆராயின், ஒரு சிறிதும் பேதமின்றாம். ஆயினும், அவிவேகியாய் காமிப்புருடனுக்கு யாதொரு பேதம் தோற்றுகின்றதோ அது கேவலம் மயல்மாத்திரத்தாலேயே தோற்றும். அலிகட்கும், நாரிகட்கும் ஆராயின், கிஞ்சித்மாத்திரமும் பேதமின்றாம். மயலால் அவிவேகிப் புருடனுக்குப் பேதம் பிரதீதியாம். அங்ஙனம் புருடசரீரத்திலும் ஸ்திரீயின் சரீரத்திலும் ஆராயின் கிஞ்சித்மாத்திரமும் பேதமின்றாம்.

சங்கை: - புருட சரீரத்தின்கண்ணும ஸ்திரீ சரீரத்தின்கண்ணும் பிரசித்த பேதம் உலகருக்குத் தோற்றும். அவ்விரண்டு சரீரங்கட்கும் அபேதங்கூறுதல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம்.

சமாதானம்: - புருட சரீரததின்கண்ணும் ஸ்திரீ சரீரத்தின்கண்ணும் தத்துவ ங்களின் பேதத்தாற் பேதமா? அல்லது ஆன்மாவின் பேதத்தாற் பேதமா? அவற்றுள், தத்துவங்களின் பேதத்தாற் பேதமென்னும் முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஐந்து கர்மேந்திரியம், ஐந்து ஞானேந்திரியம், ஐந்து பூதம், ஐந்து பிராணன், நான்கு அந்தக்கரணம் என்னும் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களின் கூட்டமே ஸ்திரீ புருஷா திப்பிராணி மாத்திரங்களின் சரீரங்களாம். இவ்வார்த்தை முன்னம் தேகத்தின் கண்டனத்தின்கண் கூறிவந்தோம். ஆதலின், தத்துவங்களின் பேதத்தால் ஸ்திரீ புருஷாதி சரீரங்களில் பேதம் சித்தியாது.

ஆன்மாவின் பேதத்தாற் பேதமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஸ்திரீ புருஷாதி சம்பூரணப் பிராணிமாத்திரத்தின் இருதயத்திற் சச்சிதாநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் யானே இருக்கின்றேன். ஆன்மாவாய் யான் அகமென்னும் ஞானத்திறகு விஷயனாவன், அகமென்னும் சபதத்திற்கு இலக்கிய னாவன், யாண்டும் நிறைந்துள்ளே னாவன், ஆதாரமற்றவனாவன். இவ்விதம் நாரி சரீரத்தின் கண்ணும் புருட சரீரத்தின் கண்ணும் இருபத்து நான்கு தத்துவங்களும் ஆன்மாவும் சமானமாயினும், காம ரூபப பிசாசின் வயமாய்ப் புருடனும் ஸ்திரீயும் இவள் ஸ்திரீயென்றும் இவன் புருடனென்றும் இவ்வகையாய் பேதத்தைக் கற்பித்து வாயினின்றும் ஊறிய எச்சிலைப் பரஸ்பரம் பானஞ் செய்கின்றனர்; வேர்வை முதலிய மலங்களைக் கொள்ளுகின்றனர். ஆட்டுக்கடாக்கள் பரஸ்பரம் சரீரதாடனஞ் செய்வது போலும், ஸ்ரீ மஹாதேவரின் மகிழ்வின் பொருட்டுப் பேய்கள் பரஸ்பரம் சரீரத்தாடனஞ் செய்வது போலும், ஸ்திரீயும், புருடனும், காமத்தாலுன்மத்தராய்ப் பரஸ்பரம் சரீரதாடனஞ் செய்வர். இவ் வகையாய் வியாபாரஞ் செய்தபின், அவர்கள்

அங்கத்தினின்றும் வீரியரூபமாய் மிகு நகையோடு கூடிய புருடனைப் போலக் காமன் வெளிப்படுவன்; ஒவ்வொருகால் வெளிப்படான்.

கருத்திதுவாம்: - மகாராஜாவின் சபையின்கண் இராநின்ற புருடனுக்கு யாதாவதொரு நிமித்தத்தால் மிகுநகையின் வேகமுண்டாயின், அந்நகையின் வேகத்தை யடக்கமுடியாதவனாய்ச் சபையினின்றும் வெளியே வந்துவிடுவன், அடக்கமுடியினோ சபையின்கண்ணேயே யிருப்பன், வெளியே வரான். அதுபோல் சரீரத்துள் இராநின்ற தேவதைகளின் சபையின் மத்தியிலிருக்கின்ற காமன் ஸ்ரீ மஹாதேவரின் விநோதத்தின் பொருட்டு நாடகத்தைச் செய்வது போல் நாடகத்தைச் செய்வன். அந்நாடகத்தால் விபரீத * ஆசரணத்தை [* ஆசரணம் = வழிபாடு=கிரியை.] யடைந்துள்ள ஸ்திரீ புருடர்களைக்கண்டு நகையின் வேகத்தை யடக்கமுடியாத காமன் வீரியரூபமாய் வெளிப்படுவன். இது கூறியது கொண்டு இது சித்தித்தது: - வாயின் எச்சில் முதலியவற்றை அதராமிருதரூபமாய்க் கூறுங் காமசாஸ்திரத் திற்கும் புருடர்களின் வைராக்கிய உற்பத்தியின் கண்ணே தாற்பரியமாம். உலகின் கண் தனது விபரீத ஆசரணத்தைக் கேட்டு அவ்விபரீத ஆசரணத்தாற் புருடன் நிவிர்த்தனாவது போல், காமியாய் புருடனுடைய விபரீத ஆசரணத்தைக் கூறுதல் வடிவ நகையைச் செய்யாநின்ற காமசாஸ்திரத்திற்கும் அவ்விபரீத ஆசரணத்தின் நிவிர்த்தியின்கண்ணே முக்கியக் கருத்தாம்; அவ்விபரீத ஆசரணத்தின்கண் கருத்தின்றாம்.

சங்கை: - அந்த மைதுனவடிவ தர்மத்தால் சுகத்தின் பிராபதிவடிவ புருஷார்த் தமின்றாம்; என்றாலும், காமத்தின் சாந்திவடிவ துக்கத்தின் நிவிர்த்திவடிவம் புருஷார்த்தத்தன்மை யாலே பிராபதமாம்.

சமாதானம்: - மைதுனதர்மத்தால் துக்கத்தின் நிவிர்த்தியுமாவதின்றாம், மாறாய்க் கிலேசத்தின் பிராபதியுமாம். பிசாசாதிவடிவ கிரகத்தோடு கூடிய புருடன் அந்தக் † கிரக [† கிரகம் = பீடை] பலத்தால் விபரீதசித்தனாய்ப் பரஸ்பரம் சன்முகனாயேனும் விமுகனாயேனும் தன்னுடைய இடைப்பாகங்களைத் தாடனஞ் செய்வன்; அதனாலதிகக் கிலேசத்தை யடைவதாற் பிசாசுவடிவ கிரகத்தினின்றும் விடுபடானாயினும் அப்புருடன் சுகியாய் புருடனைப்போல முன்வியாபாரத்தை விட்டிருப்பன். அங்ஙனம் காமரூபக் கிரகத்தினின்றும் விடுபடாராயினும் காமிகளாய் ஸ்திரீ புருடர் பூர்வ வியாபாரத்தினின்றும் நீங்கியவராய்ச சுகிகளைப் போலப் புலப்படுவர்; ஆகையினாற் காமத்தின் நீக்கவடிவ துன்பநீக்கமும் மைதுனதர்மத்தா லுண்டாகமாட்டாது, நெய் விறகு முதலியவற்றால் அக்கினியின் சாந்தியுண்டாக மாட்டாது, மற்றோ மாறாய் விர்த்தியாம். அதுபோல் மைதுன தர்மத்தால் எப்போதும் காமத்தின் நீக்கமுண்டாகமாட்டாது; மாறாய் அதனாற் காமத்தின் விர்த்தியாம். அல்லது முதலில் எவ்வஸ்துவின்கண் புருடனுக்கு இச்சையுண்டாமோ அவ்வஸ்துவின்கண் பின்னர் அப்புருடனுக்குப் பிரவிர்த்தியுண்டாம். இது நியமமா மாதலின் இச்சை காரணமாம், பிரவிர்த்தியதன்காரியமாம். காரணமின்றிக் காரிய முண்டாகாது. ஆதலிற் காரியத்தாற் காரணத்தின், அநுமானமாம். நதிஜலத்தின் விர்த்தியால் மழையின் அநுமானமாம். அதுபோல ஸ்திரீ புருடர்கட்குக் காமத்தின்

நிவிர்த்தி யுண்டாயிருப்பின், மீண்டும் மைதுனதர்மத்தின்கண் பிரவிர்த்தி யுண்டாதல் கூடாது. நாடோறும் இவர்களின் பிரவிர்த்தி யுண்டாகின்றது. ஆகையினால் இவர்கட்குக் காமத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாகவில்லையென் றுணரப்படும்.

சங்கை: - மைதுன தர்மத்தின்கண் பிரவிர்த்திரூப ஹேதுவால் ஸ்திரீ புருடர் கட்குக் காமத்தின் அநுமானமாமென்ன மைதுன தர்மத்தின் நிவிர்த்திரூப ஏது வினால் காமாபாவத்தின் அநுமானமும் உண்டாகக்கூடும்.

சமாதானம்: - நிவிர்த்தி ரூபஹேதுவினால், காமாபாவத்தின் சித்தி யுண்டாக மாட்டாது; ஏனெனின், காமத்தினபாவமின்றி நிவிர்த்தியாகாவிடின், நிவிர்த்தி ரூபஹேதுவினாற் காமாபாவத்தின் அநுமானமுண்டாம். அந்நிவிர்த்தி காமாபாவ மின்றியே உண்டாகுமாதலின், நிவிர்த்திவடிவ வியபிசாரி ஹேதுவால் காமாபாவத் தின் சித்தியுண்டாகமாட்டாது. ஈண்டிது கருத்தாம்: -- மைதுன தர்மத்தினின்றும் ஸ்திரீ புருடர்களின் நிவிர்த்தியுண்டாம், அந்நிவிர்த்தி சுகரூப்பலத்தின் பிராப்தியால் இன்றாம்; ஏனெனின், பலத்தின் பிராப்தியாயின் மீண்டும் சாதனத்தின் இச்சை யுண்டாகமாட்டாது. ஈண்டோ மீண்டும் சாதனத்தின் இச்சையைக் காண்கின்றோம். ஆகையினால் சுகரூப்பலத்தின் பிராப்தியால் அந்நிவிர்த்தியின்றாம்; அங்ஙனமே காமாபாவத்தாலும் அந்நிவிர்த்தியின்றாம், மற்றோ எதுபரியந்தம் ஸ்திரீ புருடர்களின் சரீரத்தின்கண் சிரமம உண்டாகவில்லையோ அதுபரியந்தம் மைதுன தர்மத்தின் கண் பரஸ்பரம் பிரவிர்த்தராவர், சிரமமுண்டாய்விடினோ அதினின்றும் நிவிர்த்தராவர். ஆகையினாற் கேவலம சிரமத்தாலேயே நிவிர்த்தியுண்டாம். சுகத்தின் பிராப்தியினாலும் காமத்தி னபாவததாலும் அந்நிவிர்த்தியுண்டாவ தில்லை. பரஸ்பரம் யுத்தஞ்செய்யாநின்ற இருமல்லர்கட்கு யுத்தத்தினின்றும் நிவிர்த்தியுண்டாம். அந்த நிவிர்த்தி சுகவடிவப்பலத்தின் அடைவினாலேனும், காமத்தின் அபாவத்தினாலேனும் உண்டாவதின்றாம்; மற்றோ கேவலம சிரமத்தினா லேயே அந்நிவிர்த்தி யுண்டாகின்றது. ஆகையினால் நிவிர்த்திவடிவ ஹேதுவால் காமத்தினபாவம் சித்திக்கமாட்டாது. அல்லது வீரியம் வெளிவருதலால் ஒரு சிறிதும் சுகமுண்டாகமாட்டாது, மாறாய்த் துக்கமேயாம. என்றாலும், அத்துக்கத்தைப் பிராந்தியினாற் சுகமென நினைக்கின்றனன். அம்மயலாற் சித்தித்தசுகத்திலும் அதிக சுகம் மல மூத்திர பரித்தியாகத்தாலேயுேயுண்டாம்; ஏனெனின், வீரியம் வெளிப் போந்த பின்னர் புருடனுக்குப் பச்சாத்தாபமுண்டாகின்றது; பலத்திற்கு ஹானியு முண்டாகின்றது. மல மூத்திரபரித்தியாகத்தின்பின் பச்சாத்தாபாதிகள் உண்டாவ தின்றாம், மாறாய் மகிழ்ச்சியுண்டாகின்றது.

கருத்திதுவாம்: - யாதாவதொரு சமீபவிருக்ஷத்தில் தேனினடை வுண்டாய் விடின்; தேனை யடையும் பொருட்டு மலைமேற்போதல் வியர்த்தமாவதுபோல, வீரியபரித்தியாக சுகத்தைக்காட்டிலும் மல மூத்திரபரித்தியாக ஜன்னிய அதிக சுகத்தினடைவு நாடோறுமுண்டாயினும், வீரியபரித்தியாக ஜன்னிய சுகத்தின டைவின் பொருட்டுப் புருடர்களின் முயற்சி வியர்த்தமாம்.

சங்கை: - † இரத்தத்திற் (இரமித்தலில்) சுகமுண்டாவது போல மலமூத்திர பரித்தியாகத் தாற் சுகமுண்டாவதின்றாம். [† இரதம் = புணர்ச்சி]

சமாதானம்: - வீரிய பரித்தியாகத்தின்கண் இரதசப்தத்தின் பொருட்டன்மை யை யங்கீகரித்த நீ மல மூத்திரபரித்தியாகத்தின்கண் இரதசப்தத்தின் பொருட்டன் மையை எத்தூடணபயத்தா லங்கீகரிக்கவில்லை? மற்றோ அங்கீகரித்தல் வேண்டும்; ஏனெனின், சுகத்தின் அநுகூல வியாபாரத்தன்மை வடிவமும் இரதசப்தத்தின் பிரவிர்த்தியின் நிமித்தமும வீரியபரித்தியாகத்தின்கண் மல மூத்திரபரித்தியாகத் தின் கண்ணும் சமானமாம். அல்லது சப்த சஹித அபானவாயுவின் பரித்தியாகத் தின்கண்ணே எச்சுகமுளதோ அச்சுகம் சம்பூர்ண * தேவாங்கனைகளின் சம்யோகத் தின் கண்ணும் உண்டாகமாட்டாது, ஆகையினால் மயங்கிய புருடன் தேவாங்கனா ஜன்னிய சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டு யாகாதிகர்மங்களைச் செய்கின்றனன். அது போல அபானவாயுஜன்னிய சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டு யாகாதிகர்மங்களை ஏன் செய்வதில்லை; **கருத்திதுவாம்: -** திருணாதி துச்சவஸ்துக்களின் பிராபதியின் பொருட்டு எப்புருடன் சிந்தாமணியைப் பரித்தியாகஞ்செய்வனோ அப்புத்தியீன புருடனைச் சிந்தாமணி சபிக்கும். அதுபோல, அபானவாயு வெளிப்போதலா லுண்டாம் சுகத்திலும் மிகவும் தாழ்ந்ததாய் தேவாங்கனையாலுண்டாகும் துச்சசுகத்தின் பிராப்தியின் பொருட்டுச் சித்தசுத்திவாயிலாய் மோக்ஷத்தின் சாதன மாகிய யாகாதிகர்மங்களை எப்புருடன் செய்கின்றனனோ அவ்வற்ப மதிப்புருடனை யாகாதிகர்மங்களுஞ் சபிக்கும். [* தேவாங்கனை = தேவதாஸ்திரி]

அல்லது, எவ்வாதி விஷயஜன்னிய சுகத்தை யுடன்படுகின்றனனோ அவனை யிது கேட்கவேண்டும்: - அச்சுகத்திறகு ஸ்திரீயின்சரீரம் காரணமா? அல்லது புருடன்சரீரம காரணமா? அல்லது அவ்விரண்டு சரீரங்களின் சம்பந்தங் காரணமா? அல்லது பிரஜையின் உற்பத்தி காரணமா? அல்லது சமான ஜாதியையுடைய பிரஜையின் உற்பத்தி காரணமா? அவற்றுள், ஸ்திரீ புருஷசரீரம் சுக காரண மென்னும இம்முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது. ஏனெனின், சரீரத்தின்கண் சுகம் உற்பன்ன மாவதாயின், சுகப் பிராப்தியின்பொருட்டு ஸ்திரீ, புருஷ சமீபம் செல்லவேண்டிய தின்றாம்; அங்ஙனமே புருடன் சுகப் பிராப்தியின் பொருட்டு ஸ்திரீயின்சமீபம் செல்லவேண்டிய தின்றாம்; ஏனெனின், சுக சாதனங்களய் தமது சரீரமிரண்டு மிருக்கின்றனவாதலின் தேகத்தின்கண் எந்த ஸ்திரீக்கேனும் புருடனுக்கேனும் சுகமின்றாம்.

ஸ்திரீ புருடர்களின் சம்யோகம் சுகத்தின் காரணமாம், என்னும் இவ்விரண்டா வது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஸ்திரீ புருடர்களின் சம்யோகமே சுக காரணமாயினோ மைதுன தர்மத்தின் பின்னரும் அச்சம்யோகத்தாற் சுகமுண்டாக வேண்டும், சுகமோ உண்டாவதின்றாம்; மாறாய்ப் பச்சாத்தாபமுண்டாம். இக்காரண த்தினால் மகாத்ம புருடர்கள்: -

"அம்மயில் வுற்றனி னடர்ம சானத்தின்
எம்மதி மைதுன மதனி னீற்றினும்

அம்மதி வைகலும் அமர்ந்து வைகுவான்
செம்மரை விழியெழிற் செல்வ னாகுமே." (1)

என்று கூறியிருக்கின்றனர். இதன் பொருளிதுவாம்: - போஜனத்தின் முடிவிலும், மசானத்தின் கண்ணும், மைதுனத்தின் முடிவிலும் புருஷனுக்குத் தோஷதிருஷ்டி யுண்டாவது போல எப்போதும் அஃதிருப்பின் அப்புருஷன் சாக்ஷாத் பரமேசுர சொரூபனாம்; ஆனால் அத்திருஷ்டி சந்தத்மிருப்பதின்றாம். ஆகையினால் ஸ்திரீ புருஷர்களின் சையோகமும் சுகத்தின் காரணமன்றாம்.

பிரஜையின் உற்பத்தி சுககாரணமாமென்னும் இம்மூன்றாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், பிரஜையினுற்பத்தி சுகத்தின் காரணமாயினோ மூட்டை, (ஓர் பூச்சி அல்லது மூட்டுப் பூச்சி) கீடம், பேன் முதலிய பிரஜையி னுற்பத்தியினாலும் நம்மனோர்க்குச சுகமுண்டாக வேண்டும், உண்டாவதோ இன்றாம்; மாறாய்த் துக்கமாம். ஆகையினாற் பிரஜையினுற்பத்தியும் சுககாரணமன்றாம்.

சமான ஜாதியையுடைய பிரஜையினுற்பத்தி சுகத்தின் காரணமென்னும் இந் நான்காவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், உலகின்கண் புத்திராதிவடிவப் பிரஜையோடு கூடியவனா யிருந்தபோதிலும் புருஷன் புத்திராதிகளால் துக்கியா யிருத்தல் கண்டுளேம். **கருத்திதுவாம்: -** பிரதிகூலமாகிய புத்திராதிகளோ பிரசித்த மாய்ப பிதா மாதாக்களின் துக்கத்தின் காரணமாகின்றனர்; அனுகூலமாய் புத்திராதி களும் காத்தல் ஆதரித்தல்களின் சிந்தையின் வாயிலாய்ப் பிதா மாதாக்களின் துக்ககாரணமாகின்றனர்.

ஆண்டுப் பூர்வ கிரந்தத்தால ஸ்திரீரூப விஷயத்தின்கண் சுககாரணததன்மை யின் கண்டனஞ் செய்யப்பட்டது. இப்போது இரசன இந்திரியத்தின் விஷயமாய் இரசாதிகளின்கண் சுககாரணத்தன்மையின் கண்டனத்தைச் செய்வாம்: - ஸ்திரீரூப விஷயம் புருஷனுடைய சுககாரண மல்லாததுபோல் அன்னமும், ஜலமும் இவனது சுக்காரணமன்றாம்; ஏனெனின், போஜனஞ் செய்யப்பெற்ற அன்னமும், பானஞ் செய்யப் பெற்ற ஜலமும் பின்னரிப் புருஷனுடைய துக்ககாரணமாய்த் தோற்றும். **கருத்திதுவாம்: -** போஜனஞ்செய்து திருப்தனாகிய புருஷனுக்கு மேலுஞ் சிறிது அன்னத்தைப் பரிமாறின் உரத்த குரலோடுந் தடுப்பன், ஆகையினா லிப்புருஷனுக்கு அன்னத்தின்கண் துவேஷமுளதென அறியப்படும். யாது துவேஷத்தின் விஷயமா மோ அது துக்கத்தின் சாதனமாம்; சிம்ம சர்ப்பாதிகளைப் போல; ஆகையினால் அன்னாதிகள் சுகத்தின் காரணமன்றாம்.

சங்கை: - அன்னமும் ஜலமும் சுகத்தின் காரணமன்றாயின் சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டு அன்ன ஜலத்தின்கண் உலகரின் பிரவிர்த்தி உண்டாதல் கூடாது, யாவருக்கும் அன்ன ஜலத்தின்கண் பிரவிர்த்தியுண்டாதலைக் கண்டுளேம்; ஆதலின் அன்னமும் ஜலமும் சுகத்தின் காரணமேயாம்.

சமாதானம்: - அன்னமும் ஜலமும் சுகத்தின் காரணமன்றாம்; மற்றோ அன்ன ஜலத்தாற் சிறிது போது பசிதாகங்களின் சாந்தியுண்டாம். ஓங்கி எறியா நிற்கும் தீயின்கண் எறியாநின்ற காஷ்டக்கூட்டமானது கணமாத்திரை அத்தீயின் ஓங்கிய ஜ்வாலையைத் தணிக்கும். ஜலத்தால் நனைக்கப்பட்ட பிருதிவியை வாயு காய வைக்கும், அவ்வாயுவை அனாதரஞ் செய்து ஜலத்தின் தெளித்தலானது கண மாத்திரை அப்பிருதிவியின் உஷ்ணத்தை நிவாரணஞ் செய்யும். இவ்வண்ணம் சரீரத்தினுள் இராநின்ற அக்கினியும் பிராணனும் தடையற்றனவாய்ப் பிராணிகளின் பசிதாகங்களை யுண்டாக்கும். அவற்றுள், பிராணன் பசியையுண்டாக்கும், அக்கினி தாகத்தை யுண்டாக்கும். புருஷனால் உட்கொள்ளப்பட்ட அன்னஜலங்களாற் சிறிது போது பசிதாகங்களின் சாந்தியுண்டாம். **கருத்திதுவாம்: -** அன்னமும் ஜலமும் விழ (உட்கொள்ளப்படுத) லாற் பிராணாக்கினிகளின் நிரோதமுண்டாம். அந்நிரோதத்தாற் கண்மாத்திரை பசிதாகங்களின் சாந்தியுண்டாம்; அப் பசிதாகங்களைச் சகித்தல் வடிவ சாந்தியின்கண்ணேயே அற்பபுத்தியையுடைய பிராந்த புருஷன் சுகத்தை யுடன் பட்டனன். ஆகையினால் இரசனேந்திரிய விஷய அன்னாதிகளின்கண் சுகத்தின் காரணத்தன்மையின்றாம். இவ்வகை சப்தாதிவிஷயங்கள் பிராப்தமுறினும் புருஷர்கட்குச் சுகமுண்டாக மாட்டாது; மற்றோ கண்மாத்திரை இச்சையின் நீக்கமுண்டாம். **கருத்திதுவாம்: -** சப்தாதிவிஷயங்களின் இச்சையினால் முதலிற் சித்தம் சஞ்சலமாம், அச்சப்தாதி விஷயங்கள் அடைவுறினோ கண்மாத்திரை சித்தத்தின் சஞ்சலத்தன்மையின் நீக்கமுண்டாம், அச்சஞ்சலத் தன்மையின் நீக்க வடிவசித்தத்தின் அவஸ்தையையே மூடபுருஷன் சுகரூபமென அங்கீகரித்துளன். அறிஞ புருஷனோ! இங்ஙனமுணர்வன்: - சித்தம் பூதங்களின் சத்துவகுணத்தின் காரியமாம்; ஆகையினால் நிர்மலமாம். அங்ஙனமாயினும், சப்தாதிவிஷயங்களி னிச்சையினாற் சலிப்பிக்கப்பெற்ற சித்தமானது ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பத்தைக் கவர்வதில்லை. அச்சப்தாதிவிஷயங்களின் அடைவு உண்டாயி னோ சிறிதுபோது இச்சை நீங்கிச் சித்தம் நிலையாம். அந்நிலையாய சித்தத்தின்கண் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பமுண்டாம். ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் பிரதி பிம்பத்தாற் றுன்ப வடிவசித்தமும் இன்பமெனத் தோன்றும். அந்தப் பிம்பவடிவ ஆன்மாவே முக்கிய சுகவடிவமாம். இக்கருத்தினாலேயே சாஸ்திரத்தின்கண் விஷயப்பிரர்ப்தி காலத்திலும் அறிஞனுக்கு நித்திய சுகாநுபவங் கூறப்பட்டுளது. அறிவிலானுக்கு க்ஷணிக சுகா நுபவமாம். ஆகையினால் சப்தாதி விஷயங்களாற் கிஞ்சித்மாத்திரையும் புருஷர்கட்குச் சுகமுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ துன்பவடிவ அந்தக்கரணத்தினது பரிணாமத்தின் கண்ணே பிராந்த புருஷன் சுகபுத்தியைச் செய்வன்.

அல்லது விஷயஜன்னிய அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமவடிவ பலத்தின்கண் உற்பத்தி, நாசம், பரிச்சின்னப்பான்மைவடிவ தோஷங்களுளவாதலின், அதன் கண் புத்திமானாகிய புருஷனுக்குச் சுகபுத்தி யெங்ஙனமுண்டாம்? மற்றோ உண்டாக மாட்டாது. ஏனெனின், சுருதியின்கண் வியாபக ஆன்மாவிற்கே சுகஸ்வரூபத்தன் மை கூறப்பட்டுள்ளது.

அல்லது வியாகரணரீதியாய்ச் சுகசப்தத்தின் பொருளைச் செய்யினும் அந்தக் கரணத்தின் பரிணாமத்திற்குச் சுகஸ்வரூபத்தன்மை சித்தியாது; ஏனெனின், எதனால் இந்திரியங்களின் கோள்கை பிரசன்னமாமோ அது சுகமெனப்படும், விஷய ஜன்னிய சுகத்தை விசாரஞ்செய்வதனால் மாறாய்த் தோஷசிந்தையால் ஹிருதய வடிவகோள்கம் தபிக்குமாதலின் எத்துணை விஷயஜன்னிய சுகங்களுளவோ அவை யாவுந் துக்கவடிவமாம். முற்கூறிய முத்தியினின்றும் எக்காரணத்தாலேனும் சுகமுண்டாக மாட்டாது; மற்றோ சுகம் நித்தியமாம், யாது உற்பன்னமாமோ அது சுகரூபமன்றாம்; ஆகையினா லித்தகைய நித்திய சுகவடிவ ஆன்மாவாய் யான் சத்துச்சித்து அத்விதீயவடிவனாம்.

சங்கை: - சத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்னு மிவ்வகையாய சப்கங்களின் பேதத்தால் ஆத்மாவின் சொரூபபேதம் ஏன் உண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்: - புத்திமான்களாய் புருஷர்கட்குச் சத்து முதலிய சத்தங்களின் பேதத்தாற் சத்துச் சித்து ஆநந்தவடிவ அருத்தங்களின் பேதபுத்தி ஒருகாலும் உண்டாக மாட்டாது; ஏனெனின், சப்தங்களின் பேதமுறினும் அருத்தத்தின் ஒருமை உலகின்கட் கண்டனம். ஒரேபுருஷ வியக்தியின்கண் தந்தை, மைந்தன், நாயகன், தமையன் என்னும் இவ்வகையாய் பின்ன பின்ன சப்தங்களை மைந்தன், தந்தை, மனைவி, தம்பி முதலியோர் முறையே கூறுகின்றனர்; அங்ஙனமாயினும், அச்சப்தங்களின் பேதத்தாற் புருஷவியக்தியின் பேதமுண்டாவதின்றாம். அது போல ஆன்மாவாய் என்கண் சத்து, சித்து, ஆநந்தம், பரிபூர்ணம் என்னுமிவ்வகையாய் பின்ன பின்ன சப்தங்களைச் சாஸ்திரங் கூறுகின்றதென்றாலும் சத்து முதலிய சப்தங்களின் பேதத்தால் ஆன்மாவாய் எனக்குப் பேதமுண்டாகமாட்டாது. இப்போது எந்நிமித்தத்தைக் கவர்ந்து சத்துமுதலிய சப்தங்கள் ஆன்மாவை யுணர்த்துமோ அந்நிமித்தங்களைக் காண்பிப்பாம்:- மலடிமகன் அசத்தியனாவதேபோல் ஆத்மாவாய் யான் அசத்தியனன்றாம்; மற்றோ அசத்தியத்தினும் விலக்ஷணமாம். அவ்விலக்ஷ ணத்தன்மை வடிவ நிமித்தத்தைக் கவர்ந்து சத்தியசப்தமானது ஆன்மாவாய் என்கண்ணே பிரவிர்த்தித்தது, கடாதி ஜட பதார்த்தங்கள் அன்னியத்தால் விளங்குவது போல ஆன்மாவாய் யான் அன்னிய மெதனாலும் விளங்குப வனன்றாம். ஆகையினால், ஆன்மாவாய் யான் ஜடனன்றாம்; மற்றோ கடாதி ஜட பதார்த்தங்களினும் விலக்ஷணனாம். அவ்விலக்ஷணத்தன்மை வடிவநிமித்தத்தைக் கவர்ந்தே சேதனசப்தம் ஆன்மாவாய் என்கண்ணே பிரவிர்த்திக்கின்றது. எவ்வஸ்து பிரதிகூலமாமோ அது சுகசப்தத்தின் அருத்தம் ஆகமாட்டாது; மற்றோ துக்கசப்தத் தினருத்தமாம். சிம்மசர்ப்பாதிகளேபோல், எவ்வஸ்து அன்னியத்தின் சேஷ (அங்க) மாமோ அதுவும் சுகசப்தத்தின் அருத்தமன்றாம், மற்றோ துக்கசப்தத்தி னருத்தமாம்; ஸ்திரீதனாதிகளைப்போல. இவ்விதம் ஆன்மாவாய், யான் துக்கவடிவனன்றாம், மற்றோ துக்கத்தினும் விலக்ஷணனாம். ஆகையினால் அவ்விலக்ஷணத்தன்மை வடிவ நிமித்தத்தைக் கவர்ந்து ஆநந்தசப்தம் ஆன்மாவாய் என் கண்ணே பிரவிர்த்தித்தது. இந்நெறியே ஆத்மசப்தமும், ஏக சப்தமும், அத்விதீயசப்தமும், அஸ்தூலசப்தமும், அநணுசப்தமும் பேதமின்றிய சச்சிதாநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் என் கண்ணே பிரவிர்த்தித்தது. ஈண்டிது கருத்தாம்: - ஆன்மாவைப் பிரதி

பாதிக்கப்பட்ட சப்தங்கள் இருவகையாம். ஒன்று விதிமுகமாம்; மற்றொன்று நிஷேதமுகமாம். அவற்றுள், விதிமுகமாய் சத்தியாதி சப்தங்களோ முதலில் ஆன்மாவை யுணர்த்திப் பின்னர் அசத்தியாதிகளினின்றும் வியாவிர்த்தியை யுணர்த்தும். நிஷேதமுகமாய் அத்விதீயாதி சப்தங்களோ முதலில் சாக்ஷாத் (நேரே) வியாவிர்த்தியை யுணர்த்திப் பொருளால் ஆன்மாவை யுணர்த்தும் (வியாவிர்த்தியென்பது பேதத்திற்காம்.) ஆகையினாற் சத்தியாதி சபதங்கட்குப் பேதமுண்டாயினும் அவற்றின் அருத்தத்திற்குப் பேதமின்றாம், மற்றோ ஒரே ஆன்மாவைச் சர்வ சத்தியாதிசப்தங்கள் உணர்த்தும் எனத் துணியப்பெற்றதாம்.

இப்போது யுத்தியினாலும் சத்தியாதிசப்தங்களின் அருத்தத்தின் அபேதத்தை நிரூபிபபாம்: - ஆண்டுச் சுகத்தினின்றும் பிரகாசம் பின்னமின்றாம். ஏனெனின், சுகத்தினின்றும் பிரகாசம் பின்னமாயின், துன்பம் துன்பத்தின் சாதனமாய் சர்ப்பாதிகளைப்போல் பிரகாசமும் பிரதிகூலமாம்.

அல்லது சுகத்தின் சாதனமாய் ஸ்திரீ தனாதிகளைப் போல் அன்னிய போக்தா வின் அங்கவடிவமாம். அநுகூலதமமாதலின் பிரதிகூலமும், அன்னியத்தின் அங்க வடிவமும் பிரகாசமன்றாம். ஆகையினாற் பிரகாசம் சுகத்தினும் பின்னமன்றாம். **கருத்திதுவாம்:** - சுகசாதனங்களாய் மாலை சந்தனாதிவிஷயங்கள் அநுகூலங்க ளாம். அவ்விஷயங்களின் சம்பந்தத்தால் உற்பன்னங்களாய் அந்தக்கரணத்தின் விர்த்திகள் அநுகூலதரங்களாம், அவற்றை யொளிர்விப்பதாய் ஆநந்தவடிவ ஆன்மா அநுகூலதமமாம்; ஆகையினாற் பிரதிகூலத்தன்மையும் அன்னிய சேஷத்தன்மையும் பிரகாசத்தின்கண்ணே பொருந்தாது. தரம், தமம் என்னு மிவ்விரண்டு சப்தங்களும் அதிகத் தன்மையின் வாசகங்களாம்.

சங்கை: - பிரகாசசுகங்களின் பரஸ்பரபேதமுண்டாக வேண்டாமெனினும் அவ்விரண்டு தர்மங்களினும் ஆன்மவடிவதர்மி பின்னம் எனாகமாட்டாது.

சமாதானம்: - இவ்வான்மாப் பிரகாச வடிவத்தினும் பின்னமன்றாம்; ஏனெ னின், ஆன்மா எல்லா அந்தக்கரண விர்த்திகளையும் ஒளிர்விப்பவர். யாது பிரகாசத் தினின்றும் பின்னமாமோ அது எல்லா விர்த்திகளையும் ஒளிர்வியாது. புத்தி யாதி களைப்போல். ஆன்மாப் பிரகாசத்தினின்றும் பின்னமாயினோ அப்பிரகாச சொரூபமாதலின், கடாதிகளைப் போல் அநான்ம சொரூபமாம். கடாதிகட்கே போல அநான்மசொரூபத்தன்மையை ஆன்மாவிற்கு உடன்படல் வாதிக்குஞ் சம்மதமின் றாம், ஆகையினால் பிரகாசத்தினும் ஆன்மா பின்னமன்றாம்; மற்றோ பிரகாச சொரூபமாம். சுகத்தினின்றும் பிரகாசம் வேறன்றென்று முன்னஞ் சொன்னதே போல் பிரகாசத்தினின்றும் சுகமும் வேறன்றாம். ஏனெனின், பிரகாசத்தினின்றும் பின்ன மாயினோ அப்பிரகாச சொரூபமாம்; அப்பிரகாசமான சுகத்திற்குச் சுகரூபத் தன்மை பொருந்தாது.

சங்கை: - விளக்காற் கடாதிகளின் விளக்கங்கூடும்; கடாதிகளினின்றும் விளக்கு வேறாம். அது போலச் சுகத்தின் வேறாய் பிரகாசத்தினாலும் சுகத்தின் விளக்கங்கூடும், சுகப்பிரகாசங்களை யபேதமா யங்கீகரித்தல் நிஷ்பலமாம்.

சமாதானம்: - பழுதைமுதலிய வியாவகாரிக பதார்த்தங்களும் பாம்புமுதலிய கற்பித பதார்த்தங்களும் தம்மின் வேறாய் ஒளியால் விளங்குவதுபோல் தன்னிற் பின்னமாய் பிரகாசத்தாற் சுகம் பிரகாசமாவதின்றாம்; மற்றோ தன்னின் அபின்ன மாய் பிரகாசத்தினாலேயே சுகம் பிரகாசமாம். ஆகையினால் சுகமும் பிரகாசமும் அபேதமாம். ஈண்டிது கருத்தாம்: -- பழுதைமுதலிய திருசிய வஸ்துக்கள் சேதனத் தின்கண் கற்பிதங்களாம் ஆகையினா லவற்றிற்குப் பின்னப் பிரகாசத்தாற் பிரகாசத் தன்மை பொருந்தும். ஆன்ம சொரூப சுகம் கற்பிதமன்றாம்;, மற்றோ சாவத்தின் திஷ்டானமாம்; ஆகையினாற் பின்னப்பிரகாசத்தால் அதனது பிரகாசமாந்தன்மை பொருந்தாது.

பிரகாசத்தினின்றும் ஆன்மா பின்னமன்றாவதுபோல, சுகத்தினின்றும் ஆன்மா பின்னமன்றாம்; மற்றோ அபின்னமாம். பிரகாச சொரூபசுகத்தினின்றும் ஆன்மாப் பின்னமாமேற் கடாதிகளைப் போல அனான்மாவாம். ஆன்மாவிற்கு அநான்மத் தன்மை யங்கீகாரமின்றாம். ஆகையினாற் பிரகாசம், சுகம், ஆன்மா என்னு மிவை மூன்றற்கும அபேதமாமெனச் சித்தித்தது. ஈண்டுப் பிரகாசசப்தத்தாற் சைதன்னியத் தைக் கவர்ந்து கொள்க, சுகசப்தத்தால் ஆநந்தத்தைக் கவர்ந்து கொள்க. ஆத்மா, ஆநந்தம், பிரகாசம் என்னும் இம்மூன்றும் சத்தினின்றும் பின்னமன்றாம்; ஏனெனின், மலடிமகன் சத்தினின்றும் பின்னமாதலின் அசத்தியமாவது போலச் சத்தினின்றும் பின்னமாய் ஆன்மா, ஆநந்தம், பிரகாசம் என்னும் மூன்றற்கும் மலடி மகனுக்குப் போல அசத்தியத்தன்மையே பிராபதமாம். ஆன்மாவிற்கு அசத்தியத்தன்மையை யெவருமங்கீகாரஞ் செய்வதின்றாம். ஆன்மா, ஆநந்தம், பிரகாசம் என்னும் இம்மூன்றும் சத்தினின்றும் பின்னமன்றாமாவதுபோல சத்தும் இம் மூன்றினின்றும் பின்னமன்றாம்; ஏனெனின், ஆன்மா, ஆநந்தம், பிரகாசம் என்பவற்றி னின்றும் சத்தை பின்னமாயினோ 'கடாதிகளைப் போல அனான்ம துக்க ஜடவடிவமாம். அனான்ம வடிவமடைந்த சத்தை, மலடி மகனைப்போல அசாத்தியமாம். **கருத்திதுவாம்: -** ஆன்மா என்பது தனது வடிவத்திற்காம், தன் வடிவினின்றும் சத்தை பின்னமாயின் மலடிமகனைப்போல அசத்தியமேயாம், ஆகையினால் ஆன்மாவினின்றுஞ் சத்தை பின்னமன்றாம். அச்சச்சிதாநந்தவடிவ பரமான்மாவே யான், தேசகால வஸ்து பரிச்சேதமற்றவன் யான். ஆகையினால், பரமான்மாவாய யான் அநந்தனாவேன்; பழுதையின்கட் பாம்பு கற்பிதமாவது போல் அந்த (அந்தமற்ற) ஆன்மாவாய் என்னிடத்திற் சகலப் பிரபஞ்சமுங் கற்பிதமாம். காரணகாரிய தேச காலாதிகளின் வாசக சர்வ சப்தங்கட்கும், அங்ஙனமே சர்வஞானங்கட்கும் பரமான்மாவாய யானே விஷயமாம். இக்காரணத்தினாலேயே வேதாந்த வாக்கியங் களினாலும், அங்ஙனமே வேதாந்தவாக்கிய ஜன்னிய ஞானத்தினாலும் பரிபூர்ண ஆன்மாவையும் யான் கண்டனன். ஆகையினால் யான் கிருத்திருத்தியன். **கருத்திதுவாம்:** - எவ்வான்ம சொரூபத்தை நிச்சயஞ் செய்யும் பொருட்டு இத்துன்ப வடிவ சரீரத்தின்கண் யான் பிரவேசஞ்செய்தனனோ! அவ்வான்ம சாக்ஷாத்காரம்

இப்போதெனக்குப் பிராப்தமாயிற்று; ஆகையினாற் கிஞ்சித்மாத்திரமும் எனக்கிப் போது கர்த்தவ்யமின்றாம். இப்பரமான்ம தேவரானவர் குரு வேதாந்தவாக்கிய ஜன்னிய ஞானத்தால் அபரோக்ஷமாய் தம்முடைய வடிவத்தைக் கண்டனர். இக்காரணத்தினாலேயே **"இவரிந்திரர்"** என்னு மிந்நாமத்தை யடைவுற்ற ஆநந்த ஆன்மா பிரஹ்மரூபமாயினர்; ஏனெனின், பிரஹ்மத்தை யறிபவர்க்குப் பிரஹ்ம ரூபத்தன்மை சுருதியின் கண்ணே பிரசித்தமாம். அவ்விந்திரரெனப் பெயரிய பரமான் மாவை அக்கினி முதலிய தேவதைகள் தேவத் தன்மையையுடைய மனுஷர் இந்திரர் எனப் பரோக்ஷநாமத்தாற் கூறினர். இக் காரணத்தாலேயே இத்தேவதைகள் பிரத்தியக்ஷ நாமக்கிரகணத்தால் துவேஷங் கொள்கின்றனர். உலகின்கண்ணும் மகா புருஷரை ஆசிரியரென்பன வாதிய பரோக்ஷநாமங்களா லழைக்கின் அவர்கள் மேல் அம்மகாபுருடர் சந்தோஷமுடைய ராகின்றனர். தேவதத்தன், யஞ்ஞதத்தன் என இவ்விதம் நேர்நாமத்தால் மகா புருஷரை அழைக்கினோ அவன் பேரில் துவேஷங் கொள்கின்றனர். **கருத்திதுவாம்:** - தேவதையும் சிஷ்டபுருஷரும் பிரத்தியக்ஷநாம கிரகணத்தால் துவேஷிப்பரேல் பரமேசுரர் பிரத்தியக்ஷ நாமக்கிரகணத்தால் துவேஷிப்பரென்பதில் அற்புதம் என்னை? இந்திரரெனப் பெயரிய பரமேசுரரை **இந்திரர்** என்னும் நாமத்தால் இத் தேவதைகள் கூறுவர், தாமும் பிரத்தியக்ஷநாமக் கிரகணத்தால் துவேஷிக்கும்; இக்காரணத்தால் விவேகி புருஷன் பரோக்ஷப் பிரியர்கள் தேவதைகள் எனக் கூறுவன். இவ்வுலகின்கண்ணும் சன்மார்க்கத்தின்கண் சஞ்சரியா நின்ற புருஷர் தேவதைக்குச் சமானமாவர், அவரிடத்தினும் தேவதை களைப் போல நியமமாய்ப் பரோக்ஷ நாமக்கிரகணத்தினாலே மகிழ்வைக் கண்டனம். இக்காரணத்தினாலேயே தந்தை, ஆசிரியர் முதலியோரின் நேரான தேவதத்தாதி நாமங்களைப் புத்திமானான புருஷன் கூறுவதின்றாம். அங்ஙனம் மங்கையர்களும் தங்கள் பதிமுதலியோரின் நேரான தேவதத்தாதி நாமங்களைக் கூறுவதின்றாம், மற்றோ! ஸ்வாமி என்பன முதவிய பரோக்ஷ நாமங்களால் விவகரித்துக் கொள்ளுவர். இவ்வகை ஸனகாதி இருடியர் சாத்துவிகமான பிரஜைகட்கு ஆன்மாவி னுபதேசத்தைச் செய்து கூறுவாறாயினர்: - ஹே ஆன்மஞானத்தின்கண் அதிகாரிகளாய பிரஜைகளே! உங்கள் பொருட்டு அத்தியாரோப அபவாதத்தால் ஆத்மாவின் வடிவம் இதுபரியந்தம் யாம் கூறினேம். அந்த ஆன்மா மகாவாக்கியங் கட்கும், மகா வாக்கிய ஜன்னிய விர்த்தி ஞானத்திற்கும் விஷயமாம். ஆயினும் நீங்கள் கடாதிகளைப் போலச் சொரூபமாய் ஆன்மாவை விடயவடிவமென அறிய வேண்டாம்; மற்றோ வேதாந்தத்தின் தாற்பரிய ஞானவாயிலாய் அவிஷய வடிவமாயே ஆன்மா அறியத்தக்கதாம். **கருத்திதுவாம்:** - கொம்பைப் பிடித்துக் கோவைக் (பசுவை) காண்பிப்பது போல ஆத்மாவைக் காண்பிப்பதில் சமர்த்தரெவரு மின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தாங்கள் சர்வசக்தி சம்பன்னராதலின் கோவைப் போல நேரே ஆன்மாவை எங்கள் பொருட்டு அநுக்கிரகித்தல் வேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே அதிகாரிகளாகிய பிரஜைகளே! அத்தியாரோப அபவாத வடிவ மாயையினாலன்றி அத்விதீய ஆன்மாவைக் கூறுவதில் எப்புருஷன் சமர்த்த னாவன், எவன்றான் கேட்பதிற்சமர்த்தனாவன்; மற்றோ அத்தியாரோப அபவாதத்

தினாலேயே ஆன்மாவைக் குரு கூறுகின்றார் சாஸ்திரம் கூறுகின்றது,, அதிகாரியும் சிரவணஞ்செய்வன். இக்காரணத்தினாலேயே தைத்திரீயசுருதியின் கண் ஆன்மா மன வாக்குகட்கு அவிஷபமெனக் கூறப்பட்டுளது. கேனோபநிஷ த்தின்கண் இது கூறப்பெற்றுளது: - தத்துவஞானிகளின் சம்மதத்தில் ஆன்மா அவிஷயமாம், எவ்வ விவேகி புருஷர் புத்தியா திகளை ஆன்மாவென உடன் பட்டுளரோ அவர் சம்மதத்தே கடாதிகளைப் போல ஆன்மாவும். விஷயமாம். கடோபநிஷத்தின்கண் இது கூறப் பெற்றுள்ளது: - வாக்கிற்கு அவிஷயமாய் ஆன்மாவை யாவன் கூறுவனோ அவ் வான்மாவின் வக்தாவும் ஆச்சரியவடிவமாம். இந்திரியங்கட்கு அவிஷபமாய் ஆன்மாவை யாவன் கேட்பனோ அச்சுரோதாவும் ஆச்சரியவடிவமாம். மனதிற்கு அவிஷயமாய் ஆன்மாவை ஆசிரியர் உபதேசத்தால் யாவன் சாக்ஷாத்கரிப்பனோ அவ்வடைவுற்றானும் ஆச்சரிய சொரூபமாம். ஹே சாத்துவிகப்பிரஜைகளே! இதற்கு மேல் ஆன்மசொரூபத்தை யுபதேசிப்பதிற்கு யாம்சமர்த்தரல்லேம்; மற்றோ திசை மாத்திரமாய் ஆன்மாவின் உபதேசத்தை யாம் உங்கள் பொருட்டுச் செய்தேம். மேல் நீங்கள் சர்வயுத்திகளை யுமுணர்ந்தோர்களே யாவீர், வேதசாஸ்திரங்களையும் நன்றாக அறிந்தேயுள்ளீர். ஆகையினால் உங்களுடைய புத்திகளால் விசாரித்து இந்த ஆன்மாவை நீங்களடைந்து விடுங்கள். இராமேச்சுரத்தை யடையுமிச்சையுடை யோன் ஒருவன், மற்றொருவனை நோக்கி எம்மார்க்கத்தால் யான் இராமேச் சுரத்தையடைதல் கூடும் கூறுமென, அப்புருஷன் தென்றிசையைக் காண்பித்தனன். மேல் செல்லும் புருஷன் தன்மதியினாலேயே இராமேச்சுரத்தை யடைவன். அதுபோல, ஹே பிரஜைகளே! திசைமாத்திரமாய் ஆன்மாவையாம் உங்கள் பொருட்டுக் கூறினேம். மேல் உங்கள் புத்தியால் நீங்கள் ஆன்மாவையறியுங்கள். ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானும், ஸ்ரீ இராமச்சந்திரமூர்த்திக்கு இவ்வண்ணங் கூறியுள்ளார்: -

"திகழ ருண்முறை ராகவ விவத்தைமாத் திரத்தி
னிகழு பாலன மாயுறு ஞெப்தியா மதற்கோ
புகழு கேவல காரணம் புரையறு குமரன்
மகிழு பஞ்சுத்த புத்தியே யாகிமன் னுறுமால்." (2)

இதுபொருளாம்: - ஸாதனசதுஷ்டய ஸம்பன்ன முமூட்சுவானவன் அசேஷ சாஸ்திர பாண்டித்தியமும், பிரமநிஷ்டையுமுடைய வாசிரியரின் ஸந்நிதியை அடைந்து வேதாந்தசிரவணஞ் செய்க. என்னுஞ் சுருதியின் ஆஞ்ஞையைப் பாலனஞ் செய்யும் பொருட்டே சீடன் பொருட்டுக் குருவி னுபதேசமாம்; ஆத்ம சாட்சாத்காரத் திற்கோ! சீடனுடைய சுத்தபுத்தியே கேவலங்காரணமாம். அசுத்த புத்தியுடைய புருஷனுக்குப் பிரமாவினுபதேசத்தினாலும் ஆத்மாவின் சாக்ஷாத்கார முண்டாக மாட்டாது; இக்காரணத்தினாலேயே பிரமாவினுபதேசத்தால் விரோசனனுக்கு ஆத்ம ஞான முண்டாகவில்லை. ஹே ஸாத்வீகப் பிரஜைகளே! வைராக்கியமில்லாத புருஷர்களால் இப்பரமான்மா அறிய யோக்கியமன்றாம்; மற்றோ, வைராக்கிய முடைய புருஷர்களாலேயே இப்பரமான்மா அறிய யோக்கியராதலின் ஹே பிரஜைகளே! ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் பொருட்டு நீங்கள் வைராக்கியத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளுங்கள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எதனால்யாங்கள் வைராக்கியத்தை யடைவோமோ! அத்தகைய வுபாயமியாது.

சமாதானம்: - ஹே அதிகாரிகளாகிய பிரஜைகளே! வைராக்கியமடையும் உபாயத்தை யுங்கட்கு யாம் முன்னமே கூறினேம். சுகத்தின் ஸாதனமாய் ஸ்திரீ புத்திராதிகளிடத்தில் எப்போதும் தோஷத்தைக் காண்பதே வைராக்கிய முண்டாதற் குக் காரணமாம். இந்தப்பிரகாரம் அதிகாரிகளாகிய பிரஜைகட்கு உபதேசஞ்செய்து உலகரின் சோகத்தைக் கெடுப்பவராய் ஸனகாதி மஹாதமாக்கள் மீண்டும் வினாவ இச்சித்துள்ள அதிகாரிகளை அனாதரஞ்செய்து அவ்விடத்தே மறைந்தனர். அந்தச் சனகாதி ரிஷிகள் மறைந்தபின் கிடைத்தற்கரிய வாசிரிய லாபத்தால் மகிழ்வை யடைந்த மனத்தோடு கூடிய அவ்வெல்லா அதிகாரிய பிரஜைகளும் பரஸ்பரம் இவ்விதமான வசனங்களைக் கூறுவாராயினர்: - அதிகாரிகளாய் நம்மனோரது பாக்கியமே பாக்கியம். எக்காரணத்தாற் சனகாதி மஹரிஷிகள் குருவாயினரோ! அச்சனகாதி மஹரிஷிக ளெத்தகைய ரெனின்? ஸர்வப்பிராணிகளிடத்திலுஞ் சமான திருஷ்டியுடையவர்கள், காமக்குரோதமற்றவர்கள், வாயுவானது உள்ளும் வெளியுஞ் சஞ்சரிப்பதேபோல சர்வ புருஷர்களின் உள்ளும் புறம்புஞ் சஞ்சரிக்கின்றவர்கள், பரோபகாரத்தின்கண் நித்தியப்பிரீதி யுடையவர்கள், சீதோஷ்ணாதிகளைச் சகிப்பவர் கள், பிறர்தோஷங்களைக் கூறுவதில் மௌனமுற்றவர்கள், ஸர்வதோஷமு மற்றவர்கள், ஆத்மஞான ஸம்பன்னர்கள், சரத்காலத்தோடு கூடிய சமுத்திரமானது கலக்கமற்றிருப்பது போலக் கலக்கம் அற்றிருப்பவர்கள், சலனமற்றிருப்பவர்கள், நின்மலமான மனதை யுடையவர்கள், பூரணச்சந்திரன் ஒளி போன்ற ஒளியையுடையவாகள்; இத்தகைய ஸனகாதி மஹரிஷிகள் நம்மனோர்க்கு ஹித முண்டாதற்பொருட்டு ஆத்மாவி னுபதேசத்தைச் செய்தபோதினும் நம்மனோர்க்கு வைராக்கியமின்மையின், அவர்கள் உபதேசமெல்லாம் நிட்பலமாயின. செவிடன் ஸமீபத்திற் செய்த ‡ கீதகானாதிகள் [‡ கீதம் = வாத்தியம். கானம் = பாடல்.] வியர்த்தமாவதே போல், ஸனகாதிகளுடைய வசனத்தால் நமக்கு ஆத்மாவின் அபரோக்ஷ ஞான முண்டாகவில்லை; மற்றோ! பரோக்ஷ ஞானமாத்திர முண்டாயிருக்கின்றது, (வித்தையின் அத்தியயனகாலத்திற் சாமானியமாய் அர்த்தஞான முண்டாவதேபோல ஆத்மாவின் பரோட்சஞானம் நம்மனோர்க் குண்டாயிருக்கின்ற தென்பதாம்.) ஸனகாதிகளின் வசனத்தால் எக்ஞாதி கர்மங்களி ன் கர்த்தாவும் போக்தாவுமாய யாம் அத்விதீய ஆத்மஸ்வரூபமன்றாம். இவ்வண்ணம் மஹா சம்சயம் நம்மனோர்க்குண்டாயிருக்கின்றது. தாத்பர்யமிதுவாம்: - மதுர ரஸத்தின் அநுபவத்திற்கு வெல்லங்காரண மாயிருந்த போதிலும், பித்த ரோகத்தையுடைய புருஷனுக்குக் கசப்பின் அநுபுவத்தின் காரணமாம். அதுபோல ஸனகாதி மஹரிஷிகளின் வாக்கியமானது உண்மையாய் ஆத்மஞான காரணமாயிருந்த போதிலும் நம்மனோரது தோஷத்தால் அவ்வாக்கியம் ஸம்சயத்தை யுண்டாக்கியது. ஸனகாதியர்களினுடைய வசனத்தின்கண் நம்மனோர்களின் மனம் நிலைபெறவில்லை; ஏனெனின், ஸனகாதியர்கள் நம்மனோர்க்கு அத்விதீய வாத்மஸ்வரூபத்தை யுபதேசித்தனர். அது பொருந்தாது; ஏனெனின், யாம் கர்மத்தின் கர்த்தாவுங் கர்மபலத்தின் போக்தாவுமாவே மாகலின்

அத்விதீய வாத்மஸ்வரூபம் யாமெவ்வண்ணமாவேம்; மற்றோ அத்விதீய வாத்ம ஸ்வரூப மியாமன்றாம்.

ஸனகாதிகள் முன்னர்யானென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயமும், யானென்னுஞ் சப்தத்திற்கு லட்சியமும் ஆன்மாவென்று கூறினர். அதுவும் பொருந்தாது; ஏனெனின், யானென்னும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை நம்பாலில்லை, யானென்னுஞ் சப்தத்தின் இலக்ஷியத்தன்மையும் நம்பாலில்லை. ஆகையினால் ஹே அதிகாரிகளே! நம்மனோர்க்கு ஆன்மாவின்கண் திடமாய் அசம்பாவனை யுண்டா யிருக்கின்றது. இக்காரணத்தால் நம்மனோரது அசம்பாவனையைப் பார்த்து நாம் வினவாவிடினும் ஸனகாதி மஹரிஷிகள் ஆத்மஞான அடைவின் பொருட்டு நம்மனோர்க்கு வைராக்கியவடிவ வுபாயத்தையே யுபதேசித்தனர். பதார்த்தங்களினிடத்துத் தோஷ திருஷ்டிவடிவ வைராக்கியத்தின் உபாயத்தையும் நம்மனோர்க்குப்பதேசித்தனர். ஆகையினால் ஹே அதிகாரிகளே! நாமனைவருமோருங்கு கூடிப் பதார்த்தங்களினிடத்தில் தோஷங்களை விசாரிப்போம். அவற்றுள், முதலில் இச்சரீரத்தின்கண் யாது தோஷமெனவிசாரஞ் செய்யவேண்டுமெனச்சிந்தித்து, அக்கினி ஹோத்திரத்தைச் செய்யா நின்ற வதிகாரிகள் பரஸ்பரங்கூடித் தோஷங்களை விசாரித்தனர். அவற்றுள், கர்ப்பதுக்கத்தை நிரூபணஞ் செய்யும் பொருட்டு முதலிற் கன்மவசத்தால் ஜீவர்களின் சுவர்க்காதிலோக்கமனாக மனங்களை விசாரிப்பாம்: - மாலையிலுங் காலையிலும் ஹவனஞ்செய்த (தேவதையை யுத்தேசித்துக்கொடுத்த) அக்கினி ஹோத்திரத்தின்கண் இரண்டாகுதிகளுன. அவ்விரண்டு ஆகுதிகளும் எத்தகையன வெனின், அவை ஜலத்தை முக்கியமாகவுடைய பால் முதலியவற்றின் பரிணாம மாதலின், ஜலத்தை முக்கியமாகவுடையன; ஹோமத்தின்பின் அக்கினியினின்றும் சூக்ஷுமவடிவமாய் ஆகாசத்தை யடைவன; கருமத்தைச் செய்யா நின்ற பிரமாதாக்களாய நம்மனோரை வியாபித்துள்ள ஜீவாத்மாவோடு எப்போதுங் கூடியுள்ளவை. இந்தப்பிரகாரம் அந்தரிக்ஷலோகத்தையடைந்த காலை மாலையனவாகிய இரண்டு ஆகுதிகளும், சரீரத்தின் தாக(நாச)காலத்திற் சுவர்க்கமடையும் பொருட்டுத் தகியாநின்ற மூன்றாவது ஆகுதியும், ஆகியவிம் மூன்றாகுதிகளும் கர்மி புருஷர்களாய நம்மனோரைக் கவர்ந்து முதலிற் சுவர்க்கலோகரூப அக்கினியை யடையும்; ஆண்டுப் புண்ணிய கருமத்தைப் போகித்ததன்பின், மேகவடிவ இரண்டாவதக்கினியை யடையும், அதன்பின்னர் மழைவாயிலாய்ப் பிருதிவிவடிவ மூன்றாவதக்கினியை யடையும், அதன்பின்னர் அன்னவாயிலாய்ப் புருடவடிவ நான்காவது அக்கினியை யடையும். ஆண்டு ஜீவன் சுவர்க்கலோகத்தினின்றும் மேகவாயிலாய்ப் பூலோகத்தின்கண் வருவதில் இவ்வளவு பேத முளதாம்: - புண்ணியபாபங்களோடு கூடிய சில ஜீவர் புண்ணிய கர்மத்தினுதயத்தால் முதலில் ஸ்வர்க்க சுகத்தை யநுபவித்துப் புண்ணியகர்மம் அழிந்தபின் ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் வீழ்வர்; மீண்டும் பாபகர்மத்தினுதயத்தால் நரக துக்கத்தை யநுபவித்து அந்நரகத்தினின்றும் பூவுலகின்கண் வீழ்வர். அவ்வீழ்ச்சிக்காலத்தில் எவ்வண்ண மெவ்வண்ண மிச்சீவர்களினது கன்மங்களுதயமாமோ அக்கன்மங்களின் அநுசாரமாய்ப் பராதீனத்தன்மையோடு இச்சீவர் பலவிதமாய் ஜந்துக்களின் யோனியை யடைவர். கேவலம் புண்ணிய கன்மத்தினுதயத்தால் இப்புண்ணியவான்களாய் ஜீவர்கள் ஸ்வர்க்கலோகத்தின்கண் சம்பூர்ண புண்யகர்மங்களின் பலன்களை யநுபவித்து நரகப் பிராப்தியின்றியே மழை

வாயிலாய் ஔஷதங்கணிறைந்த பூவுலகையடைவர். மனுஷ்யசரீரத்தின் காரணமாய் புண்ணிய பாபங்களோடு கூடி மூட அவஸ்தையை யடைந்துள்ள பராதீன ஜீவர் அன்னத்தோடு ஏகவடிவத்தை யடைந்தோராய் மீண்டும் புருட சரீரத்தின்கண் பிரவேசிப்பர். கயிற்றாற் கட்டப்பட்ட கடமானது கூபத்தின்கண் பிரவேசிக்குமாறுபோல், காமவடிவக கயிற்றாற் கட்டப்பட்ட ஜீவர் பிதா சரீரத்தின் கட் பிரவேசிப்பர். சங்கிலியாற் கட்டப்பட்ட சரீரத்தையுடையவனும், தனத்தையும் பந்துக்களையும் பறிகொடுத்தவனும் ஆகிய தோஷத்தோடு கூடிய புருடனை அரசசேவகர்கள் சிறைச்சாலையின் கண்ணே சேர்ப்பர்; அதுபோல கர்மவடிவச் சங்கிலியாற் கட்டுப்பட்டவனும், பந்துக்களற்றவனும், தனியனும் ஆகிய. இச்சீவனை யும் இந்திரியாதிகளின் அபிமானிகளாய் தேவதைகள் பிதா சரீரத்திற் சேர்ப்பர். அத்தாதையின் தேகமானது அந்த (இருண்ட) கூபம் போல் இச்சிவனுக்குப் பயகாரணமாய்த் தோற்றும்; மேலும், பாம்புகளைப்போலப் பயஞ்செய்விப்பனவாய் புழுக்கூட்டத்தா னிறைந்ததாம். எங்ஙனம் தனம் பறிக்கும்பொருட்டு, அரச புருடா உலகரைத் துன்புறுத்துகின்றனரோ அங்கனம் அன்னவாயிலாய்த் தந்தையின் அகட்டி (வயற்றி) லுற்ற ஜீவனைத் தந்தையின் ஜாடராக்கினி துன்புறுத்தும். எங்ஙனம் ஹிமாலய பர்வதத்தின்கண் நோயாற் பீடிக்கப்பெற்ற பலமற்ற புருடனைப் பெருங்காற்றானது வாட்டுமோ, அங்ஙனம தந்தையி னுதரத்தின்கண் இரா நின்ற ஜீவனைப் பிதாவின் பிராணவாயு வாட்டும். பிதாவின் ஆகத்தின்கண்ணே இச்சீவன் மூர்ச்சையோடு கூடியவனாதலால், துக்கா நுபவம் சம்பவியாதெனினும் வைராக்கிய முண்டாம்பொருட்டுத் துக்கா நுபவங் கூறப்பட்டது. யோனிவாயிலாய் மாதாவின் கர்ப்பத்தில் இச்சீவன் புகுவதுபோல் முகவடிவ யோனித் துவாரத்தாற் பிதாவின் கர்ப்பத்தின்கண் இச்சீவன் பிரவேசிப்பன். காமத்தாற் பீடை யடைந்த இந்த ஸ்திரீ யானவள் கர்ப்பதாரணத்தின் இச்சையைச் செய்வதே போலப் பசிதாகத்தாற் பீடை யுற்ற இப்புருடனும் ஜீவனோடுற்ற அன்னவடி கர்ப்பதாரணத்தை யிச்சிப்பன். ஆகையினால் மாதாவின் சரீரத்தின்கண் இச்சீவன் கர்ப்ப பாவத்தை யடைவது போலப் பிதாவின் சரீரத்தின் கண்ணும் கர்ப்பபாவத்தை யடைவன்.

சங்கை: - ஸ்திரீயினுக் கொப்பாகவே ஜீவரூப கர்ப்பத்தைத் தந்தை தரிப்தே யாயின், ஸ்திரீயின் கர்ப்பாதானத்தின்கண் புருடவடிவ பிதாவும், அவனது மைதுன வடிவ வியாபாரமும காரணமாவதுபோலப் புருடனது கர்பபாதானத்தின்கண்ணும் புருடவடிவ பிதாவையும், அவனது வியாபாரத்தையுங் கூற வேண்டும்.

சமதானம்: - அன்னவாயிலாய்ப புருட சரீரத்தின்கண்ணே யடைந்துள்ள ஜீவவடிவ கர்ப்பத்திற்கு உலகின்கண் பிரசித்தமாய பிதாவே மாதாவாம்; ஏனெனின், கர்பபத்தைத் தரிப்பவரே மாதாவெனப்படுவர். மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வர வடிவ புருடன் இதற்குப் பிதாவாம். ஈச்வரனுக்கும் பிதாவிற்கும் உண்டாகும் சமயோகம் மைதுன தர்மம் போல் இக்கர்ப்பத்திற்குக் காரணமாம். ஆகையினால், பிதா மாதாக்களின் சரீரங்களில் சமான கர்பப்பாவத்தை இச்சீவ னடைவன், இச்சீவன் மாதாவின் கர்ப்பத்தின்கண் துக்கத்தை யநுபவிப்பதுபோலப் பிதாவின் உதரத்தின்கண் இராநின்ற இச்சீவன் துன்பத்தை யநுபவிப்பான். ஆண்டு அன்னத்தோடு ஏகவடிவுற்ற இச்சீவன் முதலிற் புருடன் முகத்தை யடைவன். ஆண்டுப் பற்களால் அவன் சரீரம்

பேதனத்தை யடையும், முகத்தின் துர்நாற்றத்தால் அவனது கிராணேந்திரியம் வியாபதமாம். இவ்வண்ணம் பிதாவின் முகத்தின்கண் அனந்த துக்கங்களை யநுப வித்து மீண்டும் துன்பத்தோடு கண்டத்துவாரத்தை யடைவன். ஆண்டு அற்பமார்க்கமாய் கண்டத்துவாரத்தின்கண் இச்சீவன் புழுவைப் போற் சேட்டிப்பன், கபத்தால் வியாபதமாவன், வியாகூல இந்திரியங்களோடு கூடியவனாவன், சக்தியற்றவனாவன், மிகவுந் துக்கியாவன். இவ்விதம் கண்டத்தின்கண் இராநின்ற இச்சீவன் துன்பத்தையடைவன். கருடனுடைய வாயிற் சேர்ந்துள்ள மீனமானது நாலுபக்கமும் சுழலும், கருடனுடைய வாயினின்று தப்பவும் விரும்பும்; அங்ஙன மாயினும் தப்ப முடியாதாம். அதுபோல இச்சீவனும் கண்டத்துவாரத்தில் தடைப்பட்டதாய் அநந்ததுக்கங்களை யநுபவிக்கும். இந்தப்பிரகாரம் கபத்தின் ஸ்தானமாய் கண்டதேசத்தின்கண் அநந்த துக்கங்களை இச்சீவ னடைந்து யோனித் துவாரத்தினின்றும் வெளிப்போதலிற் றுன்பமுறுவது போலக் கண்டஸ்தானத் தினின்றும் துன்பத்தோடும் விடுபடுவன். மீண்டும் இச்சீவன் இருதயதேசத்தின்கண் இராநின்ற பித்தத்தையடையும். அப்பித்தம் இளகியமலம் போலிருக்கும். தோலை யுரித்துவிட்டு ஒரு புருஷனைக் காய்ச்சிய எண்ணெயிலிட்டா லெவ்வண்ணம் துன்பமுண்டாமோ அவ்வண்ணமாய் துக்கத்தை யனுபவிப்பவனாய் இச்சீவன் கபஸ்தானகண்டத்தினின்றும் பித்தத்தையடைவன். ஆண்டு ஹிருதய தேசத்தின் கண் பித்தத்தையடைந்த இச்சீவன் அநந்ததுக்கத்தையடைவன். பிராணவாயுவினால் குரங்கைப் போற்சலிப்பதும், ஜடராக்கினியால் தப்தமானதுமாய் பித்தத்தின்கண் அடைந்துள்ள இச்சீவன் ஒருகாற் கீழே செல்வன், ஒருகால், மேலே செல்வன் ஒருகாற் பித்தத்தின்கண்ணேயே நாலுபுறமும் சுழல்வன். காய்ச்சிய எண்ணெயை யடைந்த ஜலமானது கீழும்மேலும் சுழல்வதுபோல இச்சீவன் பித்தத்தின்கட். சுழல்வன். இவ்விதம் பித்தாசயத்தின்கண் அநந்ததுக்கங்களை அநுபவித்து மீண்டும் வாதத்திற் காசிரயமாய் வாயுவை இச்சீவனடைவன். அவ்வாயுவானது புரீத்திவடிவ கோட்டையின் மத்தியிலிருக்கும், நாபிவடிவ பர்வதத்தினின்றும் வெளிப்படும், புரீ தியென்பது இருதய நாளமாம். வாயுவின்கண் அகப்பட்ட துரும்புபோ லிச்சீவன் * வாதாசய வாயுவின்கண் அகப்படும். [* வாதாசயம் = வாதத்திற் கிருப்பிடமாகிய பை.] தச்சன் காட்டத்தை வாச்சியாற் சேதிப்பது போலப் பிராணவாயு அன்னத்தோடு கூடிய இச்சீவனுடைய சர்வ அங்கங்களையும் சேதிக்கும்; அச்சேதிப்பால் சீவனது இந்திரியம் வியாகூலத்தையடையும். அவ்வாயு அக்கினிக்குச் சமானமாய் உஷ்ணப் பரிசத்தையுடையது, காய்வையுடையது, துக்கத்தாற் சகிக்கத்தக்கது. அவ்வாயுவின் கண்ணிருந்து கொண்டு சிறிது காலம் அங்கே துக்கமனுபவித்து மீண்டும் ஜடராக் கினியை இச்சீவனடையும். ஆண்டு ஜடராக்கினியின்கண் ஜீவனோடுகூடிய அன்னம் பாகமாகும்; அப்பாகத்தாலும் இச்சீவன் பிராரப்தகருமவயத்தால் மரணத்தை யடையான். அப்பாகத்தால் அன்னம் உத்தமம் மத்யமம் அதமம் என்னும் முப்பாவங் களையடையும். ஆண்டு அன்னத்தின் உத்தமபாகம் மனபாவத்தையடையும், அதம்பாகம் விட்டையின் றன்மையையடையும். அன்னத்தின்மத்தியபாகத்தோடு கூடி யேகரூபத்தையடைந்த சீவன் துவக்கு, உதிரம், மாம்சம், மேதை, அஸ்தி, மஜ்ஜை என்னும் ஆறு தாதுக்களைக்கிரமமாயடையும்; ஆண்டு சமானனெனப் பெயரிய வாயுவின் பலத்தால் பூர்வ பூர்வதாதுக்களையடைந்து மீண்டும் உத்தர உத்தர தாதுக்களையடையும். ஆண்டு ஒவ்வொரு தாதுவின் பிரவேசத்தின் கண்ணும்

இச்சீவனுக்கு அந்த துக்கம் பொறுக்க முடியாததாயுண்டாம். ஒரு தாதுவின் பிரவேசத்தின் கண்ணேயே ஜீவனுக்குச சகிக்கமுடியாத துக்கமுண்டாயின், ஆறுதாதுக்களின் பிரவேசத்தின்கண்ணே சகிக்க முடியாத அநந்ததுக்கம் இச்சீவனுக் குண்டா மென்பது பற்றி பதில்யாது கூறவேண்டும்? ஆண்டு முதலிற் றுவக்கின் பிரவேசத்தில் சீவனுக்குண்டாம் துன்பத்தைக் காண்பிப்பாம்: - இச்சீவன் அன்னத்தின் மத்தியபாகத்தோடு ஏகரூபத்தையடைந்து நாடி வாயிலாய் முதலில் துவக்கை யடையும். † கேசத்தின் [† கேசம் = தலை மயிர்.] நுனிக்கூற்றை நூறு கூறாக்கின் ஒரு கூற்றிற்கு ஒப்பாய்ச சூக்குமமானவையும், 72,000, எண்ணிக்கை யுடையவையும், இருதய தேசத்தினின் றும் வெளிப்படுபவையுமாகிய சூக்கும் நாடிமார்க்கமாய் இச்சீவன் துவக்கையடைவன். அத்துவக்கானது சர்வசரீரத்தின் கண்ணும் வியாபகமானதும், கேச ‡ ரோமங்களோடு [‡ ரோமம் = சரீரத்தின்கண்ணுள் மயிர்.] கூடியதுமாம். இத்தகைய சூக்கும நாடிகளிற் பிரவேசித் தலிலும், நாடிமார்க்கத்திற் செல்வதிலும், அந்நாடிகனினின்றும் வெளிப்போதலிலும், நாடிவாயிலாய்த் துவக்கின்கண் ணடைவதிலும் எவ்வெத்துக்கம் ஜீவனுக்காமோ அவை ஸ்மிருதியின் கண்ணே பிரசித்தமாம். அத்துக்கங்களைக் கூறுவதினுங் கூட எமக்கு மோக முண்டாகின்றது. இந்தப் பிரகாரம் துவக்கின்கண் அநந்த துக்கங்களை யனுபவித்து அத்துவக்கினின்றும் மீண்டும் உதிரரூப இரண்டாவது தாதுவை இச்சீவனடையும். டயும். செவ்வாக்கின் இரசத்திற் கொப்பாய் இரக்தவர்ணமாயதும், பயத்தோடு கூடிய புருஷனுக்குக் கண்டமாத்திரத்தாலேயே மோகத்தையுண்டு பண்ணுவதுமாகிய உதிரத்தின் கண்ணே அனந்த துக்கங்களை யனுபவித்து மீண்டும் அந்த உதிரத்தினின்றும் மாம்சவடிவ மூன்றாவது தாதுவை இச்சீவனடையும். மிகவுங் கனமாயதும், இலவ விருக்ஷத்தின் புஷ்பத்திற்குச் சமானமான வர்ணமுடையது மாகிய மாமிசத்தின் கண் அடைந்துள்ள இச்சீவன் ஒருகால் மூர்ச்சையையடைவன், ஒரு கால் பயத்தை யடைவன், ஒருகால் இந்திரிய வியாகூலத்தையடைவன். இந்தப் பிரகாரம் மாம்சத்தின்கண் அநந்ததுக்கங்களை யனுபவித்து மீண்டும் அம்மாமிசத் தினின்றும் விழுந்த இச்சீவன் அக்கினியாலும் பிராணவாயுவாலும் செலுத்தப்பெற்று மேதை வடிவ நான்காவது தாதுவையடைவன். அக்கினியாற் காயவைக்கப்பட்ட நெய்யானது சூரணத்தின்கண்ணே பிரவேசிப்பது போல இச்சீவன் மேதையின் கண்ணே பிரவேசஞ்செய்வன். கோதுமையின் சூரணத்தைப்போன்று வெண்மையாய் மேதையின்கண் அநந்த துக்கங்களை அனுபவித்து மீண்டும் அம்மேதையினின்றும் என்புவடிவ ஐந்தாந்தாதுவை யிச்சீவனடைவன். மண்ணானது காஷ்டக் கூட்டத்தை யடைவது போலப் புருஷகர்ப்பத்தின்கண் இராநின்ற இச்சீவன் என்புகளையடைவன். சரீரரூபகிருகத்தின் தூண்களும் சாஸ்திரங்களில் 360 என எண்ணிக்கை செய்யப் பட்டவையுமான என்புகளின்கண் அநந்த துக்கத்தை யனுபவித்து மீண்டும் அவ்வென்புகளினின்றும் மஜ்ஜைவடிவ ஆறாந்தா துவைப்பைய்யப் பைய்ய பைய்ய இச்சீவனடைவன். காஷ்டத்தின் கண்ணிரா நின்ற ஜலம் பைய்யப்பைய்யக் காட்டத்தின் கண்ணே பிரவேசிப்பது போல இச்சீவன் மஜ்ஜையின்கண்ணே பிரவேசிப்பன். என்புகளினுள்ளிருப்பதும், சாரரூபவீரியத்தோடு கூடியதுமான மஜ்ஜையின் சாரரூபமாய்ச் சிறிதுகாலம் இச்சீவனிருபபன். மீண்டும் ஸ்திரீயின் சம்பந்தரூப நிமித்தத்தாற் பிதாவிற்குக் காமவடிவ அக்கினி மனத்தின்கண் உற்பன்ன மாயின், நாற்புறங்களினும் மஜ்ஜை வீரிய ரூபசாரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும்.

அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் நெய் நெகிழ்வது போலக் காமாக்கினியால் மத்தகத் தினின்றும் பாதபரியந்தம சர்வாங்கங்களினின்றும் மஜ்ஜையின் சாரம் வெளிப்படும். அம்மஜ்ஜையின் சாரரூப வீரியம் பிதாவாற் சகிக்கமுடியாததாம் என்னுமிவ் வர்த்தத்தை நான்கு திருஷ்டாந்தங்களாற் காண்பிப்பாம்: - பத்தாவது மாதத்திற் பிரசவகாலத்தில் ஸ்திரீயால் இக்கர்ப்பம் துக்கத்தாற் சகிப்பதுபோலக் காமாக்கினியு தயமாயின், பிதாவால் இவ்வீரியுரூப கர்ப்பம் துக்கத்தாற் சகிக்கப்படும். ஈரத்தரு வானது தனது பொந்தின்கண் அழலைச் சகிக்க மாட்டாதது போலப் பிதாவும் வீரிய ரூபகர்ப்பத்தை அக்காலத்திற் சகியான். ஒரு புருஷன் சத்துருவின் நாசத்தின் பொருட்டுச் சேனயாக முதலிய வடிவ கர்மங்களைச் செய்வனேல் அக்கர்மங்களாற் சத்துருவின் இருதயம் ஒருபோதும் நிலை பெறாதது. அதுபோல காமாக்கினியின் தாபத்தாற் பிதாவின் வீரியம் நிலை பெறமாட்டாது. இரச (பாதரச) மானது தேகத்தின்கண் நிலைபெறாதது போலக் காமாக்கினியால் நெகிழ்வையடைந்த மஜ்ஜையின் சாரவீரியம் ஒருகாலுந்தேகத்தின்கண் நிலைபெறாது. மாதாவின் உதரத்தினின்றும் கர்ப்பத்தைப் பிரசூத வாயுவானது வெளியே தள்ளும். பிதாவின் சரீரத்தினின்றும் கர்ப்பத்தைக் காமாக்கினியானது சலிப்பிக்கும். ஆகையினால் இரண்டிற்குஞ் சமானத்தன்மை சம்பவியாதெனினும், மாதாவின் சரீரத்தின்கண் இச்சீவன் கர்ப்பரூபமாய் நிலை பெற்றிருப்பது போலப் பிதாவின் சரீரத்தின் கண்ணும் கர்ப்பரூபமாய் நிலை பெற்றிருக்கும். பிரசவகாலத்தின்கண் மாதாவை இக்கர்பபம் வியாமோகம் செய்வது போலப் பிதாவையும் இவ்வீரிய வடிவகர்ப்பம் வியாமோகஞ் செய்யும். ஆகையினால் இரண்டினும் ஜீவனுக்குக் கர்ப்ப ரூபத்தன்மை சமானமாம். (அன்னிய வஸ்துவின்கண் அன்னியபுத்தியின் பெயர் விபாமோகமாம்.) ஆண்டு வீரிய ரூபகர்ப்பம் வெளிப்போங்காலத்து உண்டாகும் பிதாவின் வியாமோகத்தைத் திருஷ்டாந்தத்தாற் காண்பிப்பாம்: - கபதோஷத்தால் வேம்பு முதலிய கசப்பு வஸ்துக்கள் மதுரபாவத்தை யடையுமாறுபோலக் காமாக்கினி வடிவ தோஷ முண்டாயின் இக்காமி புருஷனுக்கு ஸ்திரீ சரீரம் துன்பசா தனமாயினும் சுகசா தனமாய் பிரதீதியாகும். துர்நாற்ற நீரோடு கூடிய பெண்ணின் முகமானது ஆராயின் வெறுக்கத்தக்கதாயினும், காமதோஷத்தாற் காமி யானவனுக்கு நிலாப்போற் சுகசாதனமாய்ப பிரதீதியாம். மலத்தோடு கூடிய ஸ்திரீயின் கண்ணானது ஆராயின், வெறுப்பிற்கு ஏதுவாயிருப்பினும் காம தோஷத்தாற் காமியானவனுக்குக் கமலம் போல இரமணீயமாய்த் தோற்றும். ஸ்திரீயின் நேத்திரங்களின் கடாக்ஷம் விஷத்தோடுற்ற அம்பு போலச் சம்பூரண நரகங்களின் காரணமாமெனினும், காமதோஷத்தாற காமிக்குச் சந்ததம் புஷ்பம் போற றோற்றும். சிலேட்டு மம வெளிப்படும் மார்க்கமாய் ஸ்திரீயின் மூக்கானது ஆராயின் வெறுப்பின் காரணமாயினும் காமதோஷத்தாற் காமிக்குப் பால் போல மதுரமாய்த் தோற்றும். பாயு இந்திரியத்திற்குச் சமானமாய் ஸ்திரீயின் அதரமானது ஆராயின், வெறுப்பின் ஏதுவேயெனினும், காமிபுருஷனுக்குக் காமதோஷத்தால் அமிருதம்போற்றோற்றும். இருட்டிற்குச் சமானமாய்க் கறுப்பா யிராநின்ற ஸ்திரீயின் கேசமானது நேத்திரத்தின் சாமர்த்தியத்தைக் குன்றச் செய்வதே யாயினும், காமதோஷத்தாற் காமியின் நேத்திரங்கட்கு மகிழ்வையுண்டாக்கும். தசையின் முடிச்சாகிய ஸ்திரீயின் தனமானது ஆராயின் வெறுப்பிற்கு ஹேது வேயெனினும், காம தோஷத்தாற் காமிக்கு அமிருதத்தால நிறைக்கப்பெற்ற

பொறகும்பம்போற் றோற்றும். அதிக மாமிசத்தோடு கூடிய ஸ்திரீயின் வயிறும், மாமிசரஹித வயிறும், பன்றி நாய்களின் வயிற்றிற்குச் சமானமாம். விட்டை, மூத்திரங்களின் ஸ்தானமாம், ஆராயின் வெறுக்கக்கூடியதாயினும், காமக்கிரகத் தாற'பீடிக்கப் பெற்ற காமிசகுச் சுககாரணமாய்த் தோற்றும் பாயுவடிவ நதியின்றீர வடிவஸ்திரீயின் ஸ்பிஜமானது விஷ்டா மூத்திரத்தாற பூசப்பெற்றதாமாதலின், ஆராயின் வெறுக்கக் காரணமாயிருப்பினும், காமதோஷத்தாற் காமிக்கு இரமணீய மாய்த் தோற்றும். இடையின் கீழிருக்கும் மாமிசபிண்டத்தின் பெயர் ஸ்பிஜமாம். அதனையே ஜகனமென்றுங் கூறப்பெறும். பகந்தர நோய்க்குச் சமானமானதும், மூத்திர கந்தத்தாற் றூஷிதமான துமாய ஸ்திரீயின் யோனியானது ஆராயின், வெறுக்க ஏதுவாயினும், காமதோஷத்தாற் காமிக்குச் சுவர்க்கசமானமாய்த் தோற்றும். துடையினின்றும் பாதபரியந்தம் மாமிசத்தோடு கூடிய என்பு வடிவஸ்திரீ யின் காலானது ஆராயின், வெறுக்கத்தக்கதேயெனினும், காமதோஷத்தாற் காமிக் குச் சுவர்ணவாழைத் தம்பசமானமா யிரமணீயமாய்த் தோற்றும். இந்தப்பிரகாரம், காமதோஷபலத்தாற் காமிபுருஷனுக்குப் பெண்ணானவள் அமிருத சமானமாய்த் தோற்றுவதே போலக் காமதோஷத்தின் பலத்தாற் பெண்ணிற்கும் புருஷன் அமிருத சமானமாய்த் தோற்றுவன். **ஈண்டிது கருத்தாம்: -** ஒவ்வொரு தோஷம் காரியத்தின் பிரதிபந்தகமாம். நேத்திரத்தின்கண் இராநின்ற பித்த தோஷமானது சங்கத்தின்கண் ணுண்டாம். சுவேத ஞானவடிவ காரியத்தின் பிரதி பந்தக மாவது போல, ஒவ்வொரு தோஷம் விபரீதகாரியத்தை யுண்டுசெய்யும்; அக்கினியாற் றகிக்கப் பெற்ற பிரமபின் பீஜமானது வாழையை யுண்டாக்குவது போல, அல்லது பஸ்மகரோகத்தால் தூஷிக்கப் பெற்ற ஜாடராக்னி மிகுதியாய் அன்னத்தைப் பக்குவப்படுத்துவது போலவாம். இந்தப்பிரகாரம் காமரூபதோஷமும், விபரீதகாரியத்தின் ஆரம்பகமாம். அங்ஙனமே காரியத்தின் பிரதிபந்தகமாம்; ஆண்டு ஸ்திரீயின் முக முதலிய அவயவங்களில் நிலாமுதலிய புத்திவடிவ விபரீத காரியத்தின் ஆரம்பகத்தன்மை காமதோஷத்திற்கு முன்னரே காண்பித்தாம். இப்போது சர்வஞானங்களுக்கும் பிரதிபந்தகமாங் காமதோஷத்தைக் காண்பிப்பாம்: - இவ்வகையாகக் காமிக்குக் காமாக்கினியா லுண்டாம் வீரிய வடிவ கர்ப்பத்தின் கலக்கமாம்போது இக்காமி யானவன் சாஸ்திரப்பிரமாணத்தால் தர்மத்தை யறிய மாட்டான், அதர்மத்தையும் அறியமாட்டான், இரவையும் பகலையும் அறிய மாட்டான், தன்னையும் அன்னிய னையுமறியமாட்டான், சுஹிருத்தையும் (பதிலுபகாரத்தை விரும்பியவனையும்) மித்திரனையு மறியான், ஸ்திரீயின் அவயவங்களில் நேத்திரத்தால் தோஷத்தைக் கண்ட போதினும் இக்காமியானவன் காமதோஷத்தின் பலத்தால் அந்தகனைப்போல் பார்க்கமாட்டான், தோஷத்தைச சிரவணஞ் செய்த போதினும் இக்காமியானவன் செவிடனைப் போல் கேளான், கிராண இந்திரியத்தால் துர்க்கந்தத்தை முகரினும் காமியானவன் கிராணதோஷமுற்ற புருஷனைப் போல முகரான். இரசன இந்திரி யத்தால் இரசத்தின் அனுபவத்தைச் செய்த போதினும் இரசனமின்றிய புருஷனைப் போல் அனுபவிக்கின்றானில்லை. துவக்கிந்திரியத்தால் ஸ்பரிசஞ் செய்த போதினும் இக்காமியானவன் துவக்கிந்திரியமற்றவனே போல் பரிசியான். இவ்வகை ஞானேந் திரியங்களின் சத்தியின் பிரதிபந்தகத்தன்மையைக் காமதோஷத்தின்கண் காட்டப் பட்டது.

இப்போது கர்ம இந்திரியங்களின் சக்தியின் பிரதிபந்தகத்தன்மையைக் காம தோஷத்தின்கண் காட்டுவாம்: - காமதோஷபலத்தாற் பண்டிதனாயினும் இப்புருஷன் ஜடனைப்போற் பேசுவன். இக்காமிபுருஷன் கரங்களோடு கூடியவனேயெனினும் கரங்களற்றவனைப்போல வஸ்துவைக் கிரகிப்பன். பாத இந்திரியவானாயினும் இக்காமியானவன் பாத இந்திரியமின்றிய * பங்குவைப் [* பங்கு = முடம்.] போலக் கமனஞ்செய்வன். மலபரித்தியாக இச்சையையுண்டாக்குவதாய வயிற்றின் உப்பல் இருப்பினும் ரோகமின்றிய இக்காமியானவன் மலத்தின் பரித்தியாகத்தைச் செய்யான்; அல்லது மலத்தின் பரித்தியாகத்தைச் செய்த போதினும் பரித்தியாகத் தைச் செய்யவில்லை. **கருத்திதுவாம்:** - சரீரத்தின் மலதரிசனத்தின் பலம், சரீரத்தின்கண் வைராக்கிய முண்டாதலாம். அம்மலதரிசனத்தால் எப்போது சரீரத்தின்கண் வைராக்கியம் உற்பன்னமாகவில்லையோ அப்போது மலத்தின் பரித்தியாகஞ் செய்தபோதிலும் செய்யவில்லை.

இப்போது பலம் ஐசுவரியம் பிரபுத்தன்மைகளின் பிரதிபந்தகத்தன்மை காம தோஷத்தின்கண் காண்பிப்பாம்: - இக்காமியானவன் பலவானாயினும் பலமற்றவ னைப்போற் பிரத்தியாவன், ஐசுவரியவானாயினும் தாரித்திரனைப்போற் றோற்றுவன், பிரபுத்தன்மையோடு கூடிய அரசனாயினும் இக்காமியானவன் தாச னைப்போற் றோற்றுவன்.

இப்போது அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்தின் பிரதிபந்தகத்தன்மையைக் காம தோஷத்தின்கண்ணே காண்பிப்பாம்: - இக்காமியானவன் புத்திமானாயினும் புத்தி யற்றவனைப்போற் றோற்றுவன்; மனமுடையவனாயினும் மனமற்றவனைப்போற் றோற்றுவன். அகங்காரவானாயினும் இக்காமியானவன் அகங்காரம் அற்றவனைப் போற் றோற்றுவன். சித்த முற்றவனாயினும் இக்காமியானவன் சித்தமற்றவனைப் போற் றோற்றுவன். இந்தப்பிரகாரம் காமரூபசுரத்தின் வயத்தனாய் வீரியரூப கர்ப்பத்தைத் தரியா நின்ற காமியானவன் விவேகிகளால் நிந்திக்கப்படுவன்; பச்சாத் தாபத்தின் விஷயமென முற்கூறிய அவஸ்தையையுமடைவன்.

சங்கை: - காமதோஷமானது ஸ்திரீயின் வேறாய் பதார்த்தங்களில் சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தின் பிரதி பந்தகத்தன்மையை ஏன் செய்கின்றது?

சமாதானம்: - கூடஸ்த ஆன்மாவை மோகவடிவக் கயிற்றாற்கட்டி மகாமோக ன் சுதந்திர அரசாங்கஞ் செய்ய இச்சித்தனன். அந்தமகா மோகன் விவேகத்தினி ன்றும் பயத்தை யடைந்தவனாய்க் காமனைப் பிரதான மந்திரியாக்கினன். அக்காமன் தனது எஜமானனாகிய மகா மோகனுக்கு இவ்வண்ணங் கூறினன்: - ஹே மகாமோக! தாங்கள் சிறிதேனும் விவேகத்தாற் பயப்பட வேண்டியதில்லை; ஏனெனின், எப்புருட சரீரத்தின்கண் விவேக உற்பத்தியின் ஆசையுண்டாகின்றதோ அப்புருட சரீரத்தைச் சர்வ இந்திரியங்களோடு நிந்திதமாய ஸ்திரீ சரீரத்தின் கண் யான் முயல்விப்பேன் என்னும் பிரதிஞ்ஞையைக் காமனானவன் மகாமோகன் முன்னே கூறினன். அந்தப்பிரதிஞ்ஞையைப் பாலனஞ்செய்யும் பொருட்டு மற்றிடங்களில் இந்திரியங்க ளின் வியாபாரத்தின் பிரதிபந்தகத்தைச் செய்து ஸ்திரீயின் கண்ணேயே சர்வ

இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தையும் காமன் பிரவிருத்திப்பித்தனன். இக்கருத்தி னாலே காமியின் சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தையும் ஸ்திரீயின்கண்ணே காண்பிப்பாம்: - அக்காமியானவன் காமமுண்டாங்கால் நேத்திரங்களால் ஸ்திரீயை யேபார்ப்பன், ஒரு மனதோடும் அக்காமியானவன் சுரோத்திர இந்திரியத்தால் ஸ்திரீயைக் கேட்பன், கிராண இந்திரியத்தால் அந்தஸ்திரீயையே முகருவன், இசசன இந்திரியத்தால் அடிக்கடி அந்தஸ்திரீயின் இரசத்தையே பருகுவன், துவக்கிந்திரியத்தால் ஆத்ரபூர்வகமாய்ச் சர்வ அங்கங்களாலும் அந்த ஸ்திரீயையே பரிசிப்பன்.

இப்போது ஸ்திரீவிஷயகமாய் கர்ம இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தைக் காண்பிப்பாம்: - அக்காமியானவன் வாக்கிந்திரியத்தால் அந்த ஸ்திரீயையே சுகத்தின் காரணமெனக் கூறுவன், ஹஸ்த இந்திரியத்தால் ஆதரபூர்வகமாய் அடிக்கடி அந்த ஸ்திரீயையே கிரகிப்பன். இக்காமியானவன் பாத இந்திரியத்தாலும் தேவதையினிடத்தினுங் குருவினிடத்தினும் போல அந்த ஸ்திரீயின் சமீபத்திலேயே கமனஞ் செய்வன். பாயு இந்திரியத்தால் மலத்தின் பரித்தியாகவடிவ வியாபாரஞ் செய்வதற்கும் இக்காமியானவன் முயல்வன், ஆனால் பாயு இந்திரியத்தின் வியாபாரம் ஸ்திரீயின்கண் ஒவ்வாததாமாதலின் அதனைச் செய்யான். இது கூறியது கொண்டு காமிபுருஷனைப் பரிகசித்தல் காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது ஸ்திரீயின் கண் அந்தக்கரண சதுஷ்டய வியாபாரத்தைக் காண்பிப் பாம்: - விவேகியானவன் மனத்தால் தேவதையின் ஸ்மரணஞ் செய்வதே போல் இக்காமியானவன் மனத்தால் ஸ்திரீயையே ஸ்மரிப்பன். யோகியானவன் மதியால் ஆன்மாவை நிச்சயஞ்செய்வதேபோல் இக்காமியானவன் மதியால் அந்த ஸ்திரீயை யே நிச்சயஞ்செய்வன். சுத்தபுத்தியையுடைய விவேகியானவன் இரவினும் பகலினும் சித்தத்தால் விஷ்ணுவைச் சிந்திப்பதேபோல இக்காமியானவன் இரவினும் பகலினும் ஸ்திரீயையே சித்தத்தாற் சிந்திப்பான். இக்காமியானவன் காமதோஷத்தின் பலத்தால் ஸ்திரீயையே ஆன்மாவென எண்ணுவன்; இக்காரணத் தால் ஸ்திரீயால் அடிபடினும் அவளையே அதிகமாயெண்ணுவன்.

இப்போது ஸ்திரீயின் அதீனத்தாற் சனித்தபுருஷனுடைய தோஷத்தைக் கூறும் பொருட்டு முதலில் உலகப்பிரசித்தமாய் ஸ்திரீயின் தோஷத்தைக் காண்பிப் பாம்: - ஸ்திரீயும் தன்ன தீனமான காமியைப் புருஷன் குரங்கையாட்டுவதே போலாட்டுவள்; தனது கருத்தின்படியே சர்வகாரியத்தையும் செய்விப்பள் என்பது கருத்தாம்.

இப்போது, ஸ்திரீயின் விவஸ்தையற்ற இயல்பாய் தோஷத்தைக்காண்பிப் பாம்: - ஒவ்வொருக்கால் ஸ்திரீயானவள் பல்வகையாய் பணிவிடைகளாற் புருஷனைச்சன்மானஞ் செய்வள், ஒவ்வொருக்கால் கூர்மையாய் அம்பு போன்ற வசனங்களாற் புருஷனை நிராதாஞ்செய்வள், ஒவ்வொருக்கால் ஸ்திரீயானவள் பதியைப் பார்த்து இங்ஙன் கூறாநிற்பள்: - ஹே நாத! உடலைக்காட்டினும் உயிரைக்காட்டினும் நீ எனக்கு மிகப்பிரியனாகும். ஒவ்வொருக்கால் இங்ஙன்கூறா

நிற்பள்: - நீயாருக்குக்கணவன் யான் உன்னை அறிந்ததேயில்லை. ஒவ்வொருக்காற் கணவனோடு ஸ்திரீயானவள் பேசுவள், ஒவ்வொருக்கால் ஒருமொழியும் பேசாள். ஒவ்வொருக்கால் ஸ்திரீயானவள் பதியினிடத்தே தனத்தைக்கேட்பாள், ஒவ்வொருக் கால் ஸ்திரீயானவள் கணவனுக்குத் தான் றனத்தைக்கொடுப்பள்.

இப்போது ஸ்திரீயின் நிர்த்தயைத் (தயையில்லாத்) தன்மைவடிவ தோஷத்க் காண்பிப்பாம்: - ஒவ்வொருக்கால் ஸ்திரீயானவள் பரபுருஷனிடத்திற் பற்றுடையவ ளாய் உறங்காநின்ற தன்பதியை நாசஞ்செய்வள்; ஒவ்வொருக்கால் அன்னிய புருஷனிடத்திற்கூறிப் பதியை நாசஞ்செய்விப்பள். இந்தப்பிரகாரம் சாது சுபாவத் தோடு கூடியஸ் திரியும் தனக்கனிஷ்டஞ் (விரோதஞ்) செய்பவனாகிய அன்னிய புருஷனைத் தன்பதியைக்கொண்டேனும் அண்ணன்மார் முதலியோரைக் கொண்டேனும் நாசஞ்செய்விப்பள். வியபிசாரி ஸ்திரீயோ நேயமற்றவளாய்த் தனதுபதி புத்திரன் பிதா முதலியோரையும் அன்னிய பலவானாய புருஷனைக் கொண்டு நாசஞ் செய்விப்பள். ஒவ்வொருக்கால் ஸ்திரீ சிஷ்டபுருஷர்களின் சபை யின்கண் சாது புருஷனையும் பொய்வசனங்களால் சிரிப்பிற்கு யோக்கியமாக்குவள். ஒவ்வொருகால் ஸ்திரீயானவள் தனது அற்பகாரியத்தின்கண் பிதாவையும் தமைய னையும் மைந்தனையும் வித்தை நிறைந்த மறையோனையும் நாசஞ்செய்விப்பள். இவ்வார்த்தை எல்லாவுலகின்கண்ணும் பிரசித்தமாம். இந்தப்பிரகாரம் ஸ்திரீயின் கண்ணே பற்றுள்ள புருஷனுக்கு இச்சன்மத்தின்கண் நிச்சயமாய்த் துன்பமுண்டாம், பரலோகத்தின்கண் நரகப்பிராப்தியாம். ஆகையினால் ஸ்திரீயின்கண்ணே பற்றுற்றி ருக்கும் விவேகி புருஷன் யாவன்? மற்றோ மூடபுருஷனுக்கே பற்றுண்டாம். ஈண்டிது கருத்தாம்: - மன்னர் முதலியோரோ! நேயமற்றவராய்ப் புருஷரை நாசஞ்செய்வர், * டாகினி [* டாகினி = ஓர் பிசாசு.] நேயமுற்ற தாயே நாசஞ்செய்யும்; ஸ்திரீயோ நேயமுற்றவளாயும் நேயமற்றவளாயும் புருஷனை நாசஞ்செய்வள். அந்த ஸ்திரீயும் இருவகையாவள், ஒருத்தியோ தனது ஸ்திரீயாம், மற்றவளோ பரஸ்திரீயாம். அவருள் நேயத்தோடு கூடியவளாயினும் தனது ஸ்திரீ, பதி அன்னிய ஸ்திரீயின் பாற் செல்வதைக்கண்டு குரோதமுற்றவளாய், விடங்கொடுத்தேனும், வேறுயாதாவது மந்திரமுதலிய கொண்டேனுந் தனது பதியை நாசஞ்செய்வள். பரஸ்திரீ அன்னிய புருஷனிடத்தில் நேயமுறுவளேல், அந்தப் பரஸ்திரீ யாதாவ தொரு நிமித்தத்தாற் குரோத முற்றவாளாய் அந்தப்பரபுருஷனைத் தனது பிதா வாயிலாயேனும் தமையன் வாயிலாயேனும் நாசஞ்செய்விப்பள் : இந்தப்பிரகாரம் தனது ஸ்திரீயும் பரஸ்திரியும் புருஷனிடத்தில் நேயமுற்றவளேனும்; இரண்டு லோகத்தினும் பயத்தின் காரணமாவள். தனது ஸ்திரீ புருஷனிடத்தில நேயமற்றவ ளாயின், ஏகாந்தஸ்தானத்தின்கண் காமச்சுரத்தாற் பீடிக்கப்பெற்ற புருஷனைக் கடின வசனங்களால் அடிப்பள் அவனது சமீபத்தினுஞ்செல்லாள். அல்லது காரியாநதர கற்பனை முன்னிலையாய் இக்காமத்தாற் பீடிக்கப்பெற்ற புருஷனைப் பரித்தியாகஞ் செய்து அன்னிய புருஷனிடத்திற் செல்வள். பதியானவன் பரபுருஷனிடத்தில் ஸ்திரீ செல்வதைக் கண்டுகொண்டால் அவள் பலமுடையவளாயிருப்பின் இரவிற் புருஷனைத் தானே கொல்வள், பலமற்றவளாயிருப்பின் அன்னிய புருஷனைக் கொண்டு பதியை நாசஞ்செய்விப்பள். பரஸ்திரீ அன்னிய புருஷனிடத்தில் நேயமற்றவளாயின் அக்கால் அப்புருஷனுடைய மரணத்தின் காரணமாவள். ஏகாந்த

ஸ்தானத்தின்கண் இப்புருஷன் என்னை யிச்சித்தானெனத் தன்னுடைய சம்பந்தி கட்குக்கூறி யப்புருஷனைக் கொல்விப்பள். இந்தப்பிரகாரம் தனது ஸ்திரீயினிடத்திலும் பரஸ்திரீயினிடத்திலும் அநந்தவகையாய் தோஷங்களுள; அத்தோஷங்களைக் காமியானவன் இரவிலும் பகலிலும் சந்தத மனுபவிக்கின்றனன். காமிக்குத் துன்பகாரணம் ஸ்திரீயாவதேபோல காமத்தோடுற்ற ஸ்திரீக்கும் துன்பகாரணம் புருஷனாம்; ஆகையினால் இது சித்தித்ததாம்.: - காமமே சர்வ துன்பத்தின் காரணமாம் ஸ்திரீயும் புருஷனும் துன்பத்தின் காரணமன்றாம். ஸ்திரீயே புருஷனுடைய துன்பகாரணமாயின் காமமின்றிய ஸ்திரீயும் புருஷனுடைய துன்பகாரணமாக வேண்டும், காமமின்றிய ஸ்திரீயோ! புருஷனுடைய துன்பகாரணமன்றாம், புருஷனே ஸ்திரீயின் துன்பகாரணமாயின், காமமின்றிய புருஷனும் துன்பத்தின் காரணமாதல் வேண்டும். காமமின்றிய புருஷனோ! ஸ்திரீயின் துன்பகாரணமாவதின்றாம். ஆகையினால் காமத்தின் உற்பத்தியுண்டேல் துன்பத்தின் உற்பத்தியுண்டாம்; காமத்தின் அபாவத்தால் துன்பத்தின் அபாவமாம்; இவ்வண்ணம் உடன்பாட்டாலும் எதிர் மறையாலும் காமமே சர்வ துன்பத்தின் காரணமாம். இந்தப் பிரகாரம் துன்பத்தின் காரணமாய் காமரூப சத்துருவை அறிந்து புத்திமானாய் புருஷனானவன் அக்காமத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யவேண்டும். இதன்கண்ணே வித்வான்களுடைய அனுபவத்தைக் கூறுதும்: -

“காம கிங்கரத் தன்மையைக் கவர்ந்து காளையர்க
டாமெ வர்க்குமே கிங்கர ராகுவர் தரைமேற்
காம மொன்றினை விடுத்திடிற் காளைய ரிவர்க
டாமெ வர்க்குமே கிங்கரர் தரையி லா யிலரே" (3)

இதன் பொருள்: - ஒரு காமத்தின் அதீனமாய் இப்புருஷன் சர்வத்தின் தாசனாவன் ஒரு காமத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யின் எதற்குந்தாசன் அன்றாம்.

இப்போது காமத்தின் மூலத்தையும் அதன் நிவிர்த்தியின் உபாயத்தையும் காண்பிப்பாம்: - இந்நாரி இரமணீயமானவள் என்னும் புத்தியினால் காமமுற்பன்னமாம், இரமணீயபுத்தியும் சௌந்தரியாதி குணபுத்தியா லுற்பன்னமாம். ஆகையினால் குணபுத்தி இரமணீய புத்திவாயிலாய்க் காமத்தின் காரணமாம். அதன் நாசமின்றிக் காமத்தின் நாசமுண்டாக மாட்டாது. அந்தக்குணபுத்தியின் நாசம்முற் கூறிய ஸ்திரீயின்கண் ணுள்ள தோஷ ஞானத்தாலுண்டாம்; தோஷதரிசனத்தால் குணபுத்தியின் காரணமாய் மோகமும் நாசமாம். அந்த மோகமானது ஜகத்தைக்குருடாக்குவதாம், சுந்தரத்தன்மைக் குணமில்லாத நாரிமுதலியவற்றின்கண் சுந்தரத்தன்மைய புத்தியின் காரணமாம்; ஆவரணசக்தி விக்ஷேபசக்தியோடு கூடியதென்பது கருத்தாம். மேலும் அம்மோகம் அதிவிஸ்தாரமாய் காமவிருக்ஷத்தின் பீஜமாம், ஆகையினால் அம்மோகம் நஷ்டமாயின் க்ஷணமாத்திரத்திற் காமந் தானே நஷ்டமாம், மூலம் நஷ்டமான விருக்ஷம் நாசமாவதேபோல, இச்சை வடிவ காமம் நஷ்டமுறின் குரோதமும் அக்கால் நாசமாம், ஏனெனின், இச்சா ரூப காமத்தை யொரு புருஷன் நிரோதஞ்செய்யின் இச்சாரூப காமமே துவேஷ ரூப குரோதாகார பரிணாமத்தை

யடையும். இச்சையின்றிய புருஷனுக்கு எந் நிமித்தத்தாலும் குரோத முண்டாக மாட்டாது.

இனிக்காமக் குரோதங்களின் நிவிர்த்தியின் பலவருணனம்: -

"மெய்யுணர் வழலி னானே மிளிர்தரு மூலத் தோடும்
பொய்யுறு காமம் வெய்ய சினமதும் பொன்று மாயி
னய்யசம் சாரந் தன்னி னரும் பெரும் பகவா, னான
செய்யவிவ் வானந் தான்மா செவ்வனே திக்கு மன்றே." **(4)**

இதன் பொருள்: - மகாவாக்கியத்தாற் ஜன்னிய ஆன்மஞான ரூப அக்கினியால் மூல அஞ்ஞான சஹிதகாமக்குரோதம் நாசமாயின், இச்சரீரத்தின்கண் மகாவாக் கியத்தின் அர்த்தவடிவ ஆநந்த ஆன்மா பிராதுர்ப்பாவமாம் (வெளிப்படும்) இவ் வர்த்தத்தின்கண் ஸ்மிருதிவசனத்தையுங் காண்பிப்பாம்: -

"நின்னுடை மூலங் காம நிபுணமா யறித வேன்யா
னுன்னுசங் கற்பத் தானே யுதிதநீ யாகு வாயா
லன்னசங் கற்பந்தன்னை யறிந்துயான் விட்டு நீக்கி
னென்னண மென்னி டத்தே யெழுந்துதித் திவோய் நீயே." **(5)**

இதன் பொருள்: - ஹே காம! நின்மூலம் நானறிவன், சங்கற்பத்தினின்றும் நீயும் பன்னமாவாய், அச்சங்கற்பத்தையான் பரித்தியாகம் செய்துளே னாதலின் எவ்வகையானும் என்னிடத்தில் உனது உற்பத்திசம்பவியாது. இந்தப்பிரகாரம் காமத்தின்கண் சர்வ அனர்த்த மூலத்தன்மையையும், காமநிவிர்த்தியின் உபாயத்தன் மையையும், இக்காமியானவன் அறியானாய் வீரியவடிவகர்ப்பத்தோடு கூடியவனாய் க் காமரூபக் கிரகத்தால் வியாகூலமுடையவனாய்ச் சர்ப்பம் போன்ற உபஸ்த வடிவ சர்ப்பத்தாற் கடியுண்டவனாய் அக்கால் ஒன்றுமறியான். காமரூபக்கிரகப் பிரவேசத் தாலும் உபஸ்தவடிவ சர்ப்பம் பக்ஷணஞ் செய்திருத்தலினாலும் இக் காமியானவன் வீரியரூபகர்ப்பத்தால் க்ஷீணமடைந்தவனாய் அவ்வீரியரூப கர்ப்த்தின் தியாகத்தை இச்சிப்பன். அவ்வீரியரூப கர்ப்பமானது சரீரத்தின் சார பூதமாம், சர்வாங்கங்களினி ன்றும் தனிப்படுத்தப்பட்டதாம். அவ்விரியரூப கர்ப்பத்தை இக்காமியானவன் சகியாதபோது நாரியின் யோனியின்கண் பரித்தியாகஞ்செய்வன். இவ்வண்ணம் மைதுனதர்மத்தாற் பிதாவின் அற்பவடிவமாய் வீரியவடிவ கர்ப்பமானது ஸ்திரீயின் யோனியையடையும். பாரத்தாற்றுன்பமுற்ற புருஷன் பாரத்தியாகத்தாற் சுகியாவன்; அதுபோல், வீரிய ரூபகர்ப்பத்தின் தியாகத் தாலிக்கர்ப்பி புருஷனானவன் சுகத்தையடைவன். பிசாசாதிகிரகங்களால் பீடிக்கப்பட்ட புருஷன் துன்பத்தை யடைவன் அக்கிரகம் நீங்கின் சுகமுறுவான். அதுபோல, இக்கர்ப்பி புருடன் வீரிய ரூபகர்ப்பம் வெளிப்படின் சுகமடைவன்; ஈண்டு வீரியம் வெளிப்படலாற் சுகத்தினடவு லௌகிக திருஷ்டியாற் கூறப்பட்டது. விசார திருஷ்டியானோ வீரியம் வெளிப்பட லிற் புருஷனுக்குமகா ஹானியுண்டாகா நிற்கும் ஜீர்ணத் தன்மையையடையாத அன்னமானது பிராணாந்த துக்கத்தை யுண்டு செய்து வெளிப்படும் அது போல

இவ்வீரியமும் பிராணாந்த துக்கத்தை யுண்டு செய்து வெளிப்படும். புருஷனுடைய பலத்தை நாசஞ்செய்வது அஜீர்ண அன்னத்தின் வெளிப்படலாவதேபோல, வீரியத்தின் வெளிப்படலும் புருஷனுடைய பலத்தை நாசஞ்செய்வதாம். அதிசார நோயானது புருஷனுடைய சர்வதேஜசை யழிப்பதேபோல வீரியத்தின் வெளிப்பட லும் புருஷடைய சர்வபலத்தையும் நாசஞ்செய்வதாம். இவ்வகை வீரியம் வெளிப் படலால் புருஷனுக்கு மகா ஆனிகூறப்பட்டது.

இப்போது அவ்வீரியத்தின் நிரோதத்தாற் புருஷனுடைய மகாபலத்தின் பிராப்தியைக் காண்பிப்பாம்: - புருஷனாற்றடுக்கப்பட்ட வீரியவடிவ ஏழாவது தாதுவானது ஓஜமெனப் பெயரிய எட்டாவது தசையையடையும் ஹ்ருதய தேசத்தின்கண் இராநிற்பதும், மஞ்சள் வருணத்ததாய்ச் சீவன் வசிக்குந் தானமாயு ள்ளதும் ஆயதை ஓஜமென ஞானவாசிஷ்டத்தின் கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளது. ஓஜமெனப் பெயரிய தசையால் இச்சீவன் தேஜஸோடு கூடியவனாய்ச்சீவிப்பன். வீரியத்தை நிரோதஞ்செய்யின் புருஷனை யழகறும்படி செய்வதாய் ஜரைய வஸ்தையும் சீக்கிரம் அடையமாட்டாது. மரணமும் சீக்கிரம் அடையமாட்டாது. அப்புருஷனுக்குப் பலமுமழியமாட்டாது. வீரியத்தை நிரோதஞ் செய்பவனாய் பிரஹ்மசாரிக்குப் பரலோகத்தின்கண் பிரஹ்மலோகப் பிராப்தியாம், இவ்வுலகின் கண்ணே மகாகீர்த்தியுமுண்டாம் ஆகையினால் வீரியத்தின் நிரோதத்தினாலேயே பிரஹ்மசாரிக்கு இருவகையுலகும் சித்திக்கும். வீரியத்தின் பரித்தியாகத்தால் காமியானவன் இருவகையுலகினின்றும் பிரஷ்டனாவன். வீரிய நிரோதத்தால் யோகியானவன் ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்வதற்கும் சமர்த்தனாவன், அணிமாதி அஷ்டசித்திகளையுமடைவன். இந்தப்பிரகாரம் வீரியத்தின் நிரோதம் மகாபலத்தின் ஏதுவாம். அவ்வீரியத்தின் பரித்தியாகத்தால் காமியானவன் மகா ஹானியை அடைவன். கரும்பானது ஆலையிலிடலாற் சாரமற்றதாவதே போல இக் காமியும் ஸ்திரீயின் புயங்களின் பீடனத்தாற் சாரரூப வீரியமற்றவனாவன், காம ரூப அக்கினியாற் சர்வாங்கங்களினின்றும் வெளிப்பட்ட வீரியமானது ஆயுசையும் பலத்தையும் விர்த்தி செய்வதாம். அத்தகைய வீரியத்தை யிம்மூடக்காமியானவன் அஞ்ஞானத்தால் மறைப்புண்டவனாய், ஸ்திரீயினிடத்தே பரித்தியாகஞ் செய்வன். இந்தப்பிரகாரம் ஸ்திரீயின் யோனிஸ்தானத்தின் கண்னே பிராப்தமாய் ஜீவனோடுற்ற வீரியத்திற்குப் புருஷசரீரத்தினின்றும் வெளிப்படல் முதல் ஜன்மமெ னப்படும். அந்த யோனியையடைந்த ஜீவன் பல்வகையாய் ஆயிரமவஸ்தைகளை யடைவன்; ஒவ்வோரவஸ்தையும் துக்கசோக * ஸஹஸ்ரங்களால் [* ஸஹஸ்ரம் = ஆயிரம்.] வியாப்தமாம். கர்ப்ப உபநிஷத்தின்கண் அவ்வவஸ்தைகள் விஸ்தாரமாய் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வீரியரூப கர்ப்பத்தைத் தாரணஞ்செய்பவனாய் இப்புருஷன் ஸ்திரீயின் உதரத்தின்கண் கர்ப்பரூபமாய்ப்பிரவேசிப்பன் இக்காரணத் தால் புருஷனது வீரிய ரூப கர்ப்பத்தைத்தாரணஞ் செய்பவளாய் ஸ்திரீயானவள் புருஷனால் சர்வப்பிரகாரத்தானும் இருப்பதற்கு யோக்கியமாவள்.

இப்போது அவ்விரக்ஷணையின் பிரகாரத்தைக்காண்பிப்பாம்: - வஸ்திரங்களா லும் அன்னத்தாலும் கர்ப்பிணி ஸ்திரீயின் ரக்ஷணையைப் புருஷன் செய்வன், தனத்தால் ரக்ஷணை செய்வன், நான்காவது மாதத்தில்

இருதயதேசத்தின்கண் கர்ப்பமிருக்கும் அக்காலெவ்வப் பதார்த்தங்களில் ஸ்திரீயினுக் காசையுண்டாமோ அவ்வப்பதார்த்தங்களைச் சம்பாதித்துக் கொடுப்பதினாலும் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன். அப்பதார்த்தங்களைக் கொடாததினாற் பாலகனுக்குத் துக்கத்தின் பிராப்தி யுண்டா மென்று சுசுருத கிரந்தத்தின்கண் அறையப்பட்டுள்ளது. ஆண்டிது பிரசங்கமாம்: - நான்காவது மாதத்தின்கண் நேத்திர இந்திரிய விஷயமாய உருவாதி பதார்த்தங்க ளினிச்சை ஸ்திரீயினுக்குண்டாய் அப்பதார்த்தங்கள் ஸ்திரீயினுக்குக் கிட்டாவிடின் பாலகனுக்கு நேத்திர இந்திரியத்தின் கண்ணே பீடையுண்டாம். அங்ஙனமே இரசன இந்திரியத்தின் விஷயங்களாய இரசாதிகளை ஸ்திரீயானவ ளிச்சித்து அவ்விரசாதிகள் கிட்டாவிடின் பாலகனுக்கு இரசன இந்திரியத்தின் கண்ணே பீடையுண்டாம். இவ்விதம் எவ்வெவ்விந்திரியங்களின் விஷயங்கள் கர்ப்பிணிக்குக் கிட்டமாட்டாவோ அவ்வவ்விந்திரியங்களின் கண் பாலகனுக்குப் பீடையுண்டாம். ஆதலின், சர்வேந்திரியார்த்தங்களைக் கொடுத்துப் புருஷன் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன். பல்வகையாய் இரதாதிகளைக் கொண்டு ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன், ஸ்நானத்தாலும் * கட்டிலாலும் [* கட்டிலாலும் = படுக்கையாலும்,] ஆசனாதிகளாலும் புருஷன் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன், கிரக வியாபார நீக்கத்தாலும் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன், ஔஷதாதி சேவையினாலும் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன், அபத்திய வஸ்துவின் நீக்கத்தாலும் ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன். இவ்விதம் கர்ப்பிணி ஸ்திரீயின் பாலனத்தைச் செய்தல் புருஷனுக்குசிதமாம். ஏனெனின், உலகின்கண்ணே இம்மரி யாதை பிரசித்தமாம்: - யாவன் உபகாரஞ்செய்வனோ அவன்பால் தூர்ஜனபுருஷனும் உபகாரஞ்செய்வன், சஜ்ஜனபுருஷன் உபகரிப்பனென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா! இந்நாரியும் புருஷனுடைய வீரியரூப கர்ப்பத்தைத் தாங்குவதாற் புருஷன்பா லுபகரிப்பள். **கருத்திதுவாம்:** -- புருஷனது துன்பத்தின் காரணமாய் வீரிய ரூப கர்ப்பத்தை ஸ்திரீயானவள் தன்பாற்றரிப்பள் ஆகையினாற் செய்ந்நன்றி கொன்ற தோஷ நிவர்த்தியின் பொருட்டுப் புருஷன் எல்லாவகையாலும் கர்ப்பிணி ஸ்திரீயை இரக்ஷிப்பன், அல்லது, வீரியரூப கர்ப்பவிசிஷ்ட புருஷன் கர்ப்பரூபமாய் ஸ்திரீயின்கண்ணே பிரவேசிப்பன், மீண்டும் புதிதாய் ஸ்திரீயினிடத்தே யுற்பன்ன மாவன். இக்காரணத்தாற் புருஷனுக்கு ஸ்திரீதாயாம், ஆகையினாலும் இரக்ஷிக்க யோக்கியமாம். கர்ப்பாதானகாலமே முதலாய்ப் பிரசவபரியந்தம் ஸ்திரீயின் இரக்கத்தோடு தாதாத்மிய பாவமுற்ற புருஷனுடைய அம்சமானதை ஸ்திரீ யானவள் தன் றேகத்தைப்போன்று தரிப்பள், ஆகையினாலும் புருஷனால் ஸ்திரீ இருக்க யோக்கியமாவள். ஆண்டு முன்னம் புருஷசரீரத்தின் கண்ணே புகுதல்வடிவ முதற்கர்ப்பத்தாற் சீவனுக்குத் துக்கத்தினடைவு கூறப்பட்டது. இப்போது ஸ்திரீயின் சரீரத்தின்கண்ணே புகுதல்வடிவ இரண்டாவது கர்ப்பத்தாற் சீவனது துன்பவடைவின் நிரூபணஞ்செய்வாம்: - யோனி வாயிலாய் எவ்வுதரத்தின்கண்ணே புகுமோ அவ்வுதரமானது புழுமலாதிகளாற் பூரித்துத்தூஷிதமாம். அவ்வுதரத்தின்கண்ணே அனந்தந் துன்பங்களைச் சீவன் அனுபவித்து மீண்டும் யோனிவாயிலாய் வெளியே வரும் இக்கர்ப்ப துக்கத்தின் பயத்தாலேயே எல்லாமு மூக்ஷக்களும் பிரஹ்ம ஞானத்தை இச்சிப்பர்கள்; பிரஹ்மஞானப்பிராப்தியின் பொருட்டு ஆலசியமற்றவராய் நூலின்கண்ணே கூறிய நிட்காம கருமத்தைச் செய்வர். அக்கர்ப்ப துன்பமானது மரண காலத்தின் கண்ணே புருஷனுக்குண்டாந் துன்பத்தைக்காட்டினும், நரகத்தின்கண்ணே

யுண்டாந் துன்பத்தைக்காட்டினும் கோடி கோடி பங்கதிக துன்பம் யோனியந்திரத் தின்கண்ணே ஜீவனுக்குண்டாம், மரணகாலத்தின்கண்ணே ஜீவனுக்குப் பீடை யுண்டாவதைக் காட்டினும் நூறுபங் கதிகப் பீடை யோனியந்திரப் பிரவேசத்தின் கண்ணுண்டாம்; அங்ஙனம் வெளிப்போதலின்கண்ணே ஜீவனுக்குண்டாம். மாதாவின் வயிற்றின்கண்ணே ஜீவன் வசித்தலானது, நரகத்தின்கண் வசித்தலைக் காட்டினும் அதிகமாம், மாதாவின் உதரத்தின் கண்ணே தேகதாரியாகிய ஜீவன் அனந்த துக்கத்தை யனுபவிப்பான், அந்தத் துக்கங்களை யுரைப்பினும், எமக்கு மிகுமோக முண்டாம். மலமூத்திரங்களின் வீடாய ஜன்னியின் உதரத்தின் கண்ணே வசித்தலாற பொறுக்கவொண்ணாத துக்கததை யிச்சீவ னடைவன். மாதாவின் உதரவடிவ வீடானது, சீயினாலும் இரத்தத்தாலும் பூசப்பட்டுள்ளது; நானாவர்ணத்தோடு கூடிய கபவாதபித்த தாதுவடிவ சித்திரங்களோடு கூடிய மாம்ச மயச சுவரோடு கூடியதாம். இக்காரணத்தாலே சகிக்கக்கூடாததாம். வயிற்றின் புழுவடிவ சர்ப்பசகஸ்ரங்களோடு கூடியதாம். வியாதி வடிவமாய் தேள்களால் நிறைந்ததாம். மாதாவினுடைய மகாப பிராண வாயுவினாற் சலிப்பிக்கப்பட்ட நாடிவடிவ கயறுகளோடு கூடியதாம். எப்போதும் உள்ளே அக்கினியுடையதாம், இக்காரணத்தினாலே பாதி தகிக்கப் பெற்றதாம், கர்ப்பத்திற் கவகாசம் குறைந்ததாயுள்ள மாதாவி னுதரத்தின்கண்ணே சகிக்கமுடியாத துக்கம் ஜீவனுக்குண்டாம். அக்கர்ப்ப துன்பம் விவேகி புருஷனுக்குப் பிரசித்தமாம். விசேஷமாய் யோகியானவன் கர்ப்பதுக்கத்தை ஸ்மரிக்கின்றான். இவ்வகை கர்ப்பத்தின் கண்ணே, அனந்த துக்கங்களை ஜீவனடைவன். ஆயிரஞ் சன்மங்களை யெடுத்துக் கர்ப்பதுக்கத்தை யளவிடினும், அளவிட முடியாததலின், ஒரு சிறிது மாத்திரமே கர்ப்பதுக்கம் உமக்கு யாங் கூறினேம். கர்ப்ப உபநிடதத்தின்கண்ணும் இந்தப்பிரகாரம் சிறிது துக்கங் கூறப்பட்டுள்ளது; கர்பபத்தின் சர்வ துக்கத்தை யுங்கூற எவருஞ் சமர்த்தரன்றாம்; ஆகையினால் முக்கிய முக்கியமாயுள்ள கர்ப்பத்தின் றுக்கங்களை யாங் கூறுவாம்: - அக்கர்ப்பத்தின் கண்ணே எட்டுமாதபரியந்தம் ஜீவனுக்கு மூர்ச்சைவடிவ அஞ்ஞானமிருக்கும். அவ்வஞ்ஞானமானது, சர்வ துக்கங்கட்குங் காரணமாம். கர்ப்பத்தின்கண்ணே ஜீவனுக்குத் தன்னுடைய பசி தாகங்களாலேனும், மாதாவினுடைய பசிதாகங்களா லேனும் மிகவுஞ் சந்தரப்முண்டாம்; சரீரத்தின்கண்ணே அசமர்த்தமுண்டாம்; ஒன்பதாவது மாதத்தில் ஜீவனுக்கு அனந்த ஜன்மதுக்கங்களின் ஸ்மிருதியுண்டாம். ஆண்டு துன்பங்களை உபநிஷத்து இவ்வண்ணம் கூறும்: -

"உணவு பல்வகையுண்டனம் பலமுலை குடித்தே
மணிசெயன்னையர் தந்தைய ரரியமாநேய
ரெணவிறந்தன கண்டனமினிப் பிறந்திடினோ
துணிமகேச்சுரன் பதத்தினைத் தவத்தினாற்றொடர்வேம்." (6)

இதன் பொருள்: - ஒன்பதாவது மாதத்திற் பூர்வ துக்கங்களை ஸ்மரித்து இச் சீவன் இங்ஙனங் கூறாநிற்பன். எண்பத்து நான்கு சரீரங்களில் யான் ஆகாரத்தையு மனந்தவிதமாய்ப் புசித்தேன், யான் அனந்தவகையாய் ஸ்தனபானஞ் செய்தேன், யான்'அனந்தவகையாய் மாதாக்களைப் பார்த்தேன், யான் அனந்தவகையாய் பிதாக்களைப் பார்த்தேன், அனந்தவகையாய் நேயர்களை யான் பார்த்தேன். இந்த

யோனியினின்றும் யான் வெளிப் போந்தவுடனே தவத்தால் பரமேஸ்வரனுடைய சரணாரவிந்தத்தை யானடைவன். என, இவ்வண்ணம் பூர்வ துக்கங்களை ஸ்மரித்துக் கர்ப்பத்தின்கண் இவ்வண்ணஞ் சீவன் கூறுவன், தாய்க்கும் பீடையை யுண்டாக்குவன். இந்தப்பிரகாரம் உதரத்தின் கண்ணே நானா துக்கங்களைச் சகித்துப் பரிபூரணத்தை யடைந்த பாலகனைப் பிரசூதிகால வாயு வானது மாதாவி னுதரத்தி னின்றும், வெளியே தள்ளும் - அந்தப் பாலகனானவன் றெளிவிலாக் றெளிவிலாக் * கலிலாதி [* கலிலம் = ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய சோணித சக்தினங்கள் திரண்ட பிண்ட ரூபம்.] அவஸ்தாக்கிரமமாய்ச் சர்வ ஹஸ்த பாதாதிகளைச் சம்பூரண மாயடைவன். **ஈண்டிது கருத்தாம்:** - முதலிரவின் கண்தெளிவிலாக் கலில் அவஸ்தையை யடையும், ஏழு இரவிற் பூற்புதமாம், அரை மாதத்திற் பிண்டமாம், ஒரு மாதத்திற் கடினத் தன்மையையடையும், இரண்டாவது மாதத்திற் சிரமுண்டாம், மூன்றாவது மாதத்திற் பாதமாம், நான்காவது மாதத்தில் விரல், வயிறு, இடைப்பிரதேசம் உண்டாம், ஐந்தாவதுமாதத்திற் பின்னிடமுண்டாம், ஆறாவது மாதத்தில் வாய், மூக்கு, கண், செவி யுண்டாம், ஏழாவது மாதத்தில் ஜீவசம்பந்தமுண்டாம், எட்டாவது மாதத்திற் சர்வ அங்கங்களும் பூரணமாம், ஒன்பதாவது மாதத்தில் ஞானம் நிறைதலின் முற்பிறப்புகளின் ஸ்மிருதியுண்டாம், இவ்வண்ணம் கர்ப்ப உபநிஷத்தி ன்கண் மாதாவினுத்ரத்தினிடமாக பாலகன்வயவ பூரணத் தன்மையைக் கூறியிருக் கின்றது. அந்த ஜீவனானவன் கர்ப்பாசனத்தை விட்டவனாவன்; கர்ப்பத்தின் கண்ணே இவ்வண்ண மாசனமுண்டாம். பின்பாகமும் கழுத்தும் வட்டமிட்டிருக்கும், ஹஸ்த பாதங்கள் குறுகியிருக்கும் வயிற்றின் கண்ணே தலையை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பாலகனானவன் பிரசவ சமீப காலத்தில் ஜராயுவடி படமின்றி யவனவன். மாதாவின் உதரத்தின் கண் மண்டூகம் போலிங்கு முங்கும் குதிப்பன், கைகளாலுங் கால்களாலுந் தேகக்கிரியைகளாலும் மாதாவின் வயிற்றைப் போதிக்கும் பொருட்டு முயல்வன் ஒவ்வொருகால் அப்பாலகன் மாதாவின் வயிற்றின்கண் ஓடுவன், ஒவ்வொருகால் இருதய தேசத்தின் கண் ஓடுவன், ஒவ்வொருகால் யோனியந்திரத்தின்கண் ஒடுவன். குரங்கானது ஓரிடத்தில் நில்லாதது போல இப்பாலகனும் மாதாவின் உதரத்தின்கண் ஒருக்காலும் நில்லாதலைவன். அந்தப்பாலகனானவன் தன்னுடைய சரீரத்தின் மத்தியில் சிரசை வைத்துக் குனிந்துக்கொண்டிருப்பான்; பல்வகையாகிய கிலேசங் களால் மாதாவிற்குக் கிலேசத்தைக் கொடுப்பான். ஆகையினா லதிநிந்திதமாம். சர்ப்பமானது விழுங்கலால் மண்டூகமானது கத்துவது போல இப் பாலகனுங்கத்து வன். இத்தசயையடைந்த பாலகனைப் பிரசூதிகாலப் பிராணவாயு வானது மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளியே தள்ளும். எலியைச் சர்ப்பந் (உள்ளுக்கு) தள்ளுவது போல் காஷ்டத்தைப் பேதனஞ் செய்வதாகிய ஆயுதத்தின் முனையின் ஆயிரமடங்க திகமாய்க கூர்மையான அற்பயோனி யந்திரத்தினின்றும் வெளிப்போந்து புழுவைப் போலிப்பாலகன் பூமியின் கண்ணே விழுவன். அப்பாலகன் வெளிப்போதலால் ஸ்திரீக்கும் பெரும் பீடையுண்டாம். புழுவோடு கூடிய புண்ணிற்குக் கோபமுண்டா யின் புருஷனுக்குண்டாம் பீடையைக் காட்டினுமதிக பீடை யோனியந்திரத்தின் கண்ணே பாலகனுக்குண்டாய் ஸ்திரீக்குண்டாம். வயிற்றின் கண்ணே புண்ணிருப்பின், சர்ப்பமிருப்பின் நம்மனோருக்குப் பீடை யுண்டாவது போல் கர்பபதாரணத்தாற் காப்பிணி ஸ்திரீககுப் பீடையுண்டாம். சீயினால் பூரிக்கப்பெற்ற

புண்ணைப் பேதனஞ் செய்து அப்புண்ணி னின்றும் புழுக்கள் வெளியானால் நம்மனோருக்குச் சுகமுண்டாவதுபோலக் கர்ப்பத்தினைத் தியாகஞ் செய்த ஸ்திரீக்கும் சுகமுண்டாம். மல மூத்திர மடக்கலால் நம்மனோருக்குத் துக்கமுண்டா வதைக் காட்டிலுமதிகத் துக்கம் கர்ப்பதாரணத்தின்கண் ஸ்திரீக்குண்டாம். நெடுங் காலம் கட்டுப்பட்ட மல மூத்திராதிகளின் பரித்தியாகத்தால் நம்மனோருக்குச் சுகமுண்டாவது போலக் கர்ப்பிணி ஸ்திரீக்குக் கர்ப்பத் தியாகத்தாற் சுகமுண்டாம்.

இப்போது * அபூத [* இல்பொருளுவமை.] உபமானத்தால் ஸ்திரீயின் துக்கத் தைக் காண்பிப்பாம்: - இருபது அங்குலபரிமாண நீளமுடையதும், விஸ்தாரமாயும் விசாலமாயும் சாண் மாத்திர பரிமாணமுடையதும் எலும்பு சுவாசங்களோடு கூடியதுமாகிய ஒரு ஐந்துவானது நம்மனோரது வயிற்றின் கண்ணே இருக்குமானா ல் அந்த ஐந்துவால் நம்மனோருக்குத் துன்பமுண்டாவதுபோல் ஸ்திரீக்குக் கர்ப்ப தாரணத்தாலுண்டாம், பாயுத்துவாரத்தினின்றும் அந்த ஐந்து வெளிப்படலால் நிம்மனோருக்குத் துக்கமுண்டாவதுபோலக் கர்ப்பிணி ஸ்திரீக்குக் கர்ப்பத்தியாகத் தாற்றுன்பமுண்டாம். பதினாறங்குல பரிமிதமத்திய அவகாசமுடைய வட்டவடிவ மாம் வெட்டுமாயுதத்தினின்றும் வெளிப்போதலால் நம்மனோருக்குத் துக்கமுண்டா வது போலப் பாலகனுக்கு மாதாவி னுதரத்தினின்றும் வெளிப்போதலாற்றுக்க முண்டாம். இந்தப் பிரகாரம் மாதாவி னுதரத்தின்கண்ணே பிரவேசித்தலினாலும், உதரத்தினின்றும் வெளிப்போதவினாலும், மாதாவோடு கூடிய இந்த ஜீவனுக்கு அநந் த துக்கமுண்டாம். அந்தத்துக்கங்கள் உலகப்பிரசித்த துக்கங்களைக்கொண்டு உவமிக் கத்தகாதனவாம். இந்தப்பிரகாரம் பிதாவின் ஆன்மஸ்வரூபமானபுத்திரன், உலகரின் பிரவாஹந் தடைப்படாம லிருக்கும் பொருட்டு மாதாவினுதரத்தினின்றும் வெளிப்படுவன். அந்தப்புத்திரன் தன்னுடைய தரிசனத்தாற் பிதாவிற்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுப்பன். உற்பன்னமாகிய புத்திரனைத் தன்னுடைய மடிமீது வைத்தேனும் அல்லது பூமியின்கண்ணே வைத்தேனும் சந்தோஷமனத்தோடு கூடிய பிதா ஜன்மகால ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்வன். ஜன்மத்திற்கு முன்னர்க் கர்ப்பாதான மாரம்பித்து எவ்வெச் ஸம்ஸ்காரம் புத்திரனிடத்தே பிதா செய்வனோ, ஜன்மத்தின் பின்னர் எவ்வெச் லம்ஸ்காரம் பிதா செய்வனோ அவ்வெல்லாச் ஸம்ஸ்காரங்களும் தனக்கே பிதா செய்வன்; ஏனெனின், அந்தத் தந்தையே மீண்டும் புத்திரரூபமாய்ப் புதிதாய் ஸ்திரீயின்கண் உற்பன்னமாவன். பிதாவின் காரியமாகிய சந்ததிப் பிரவாஹத்தைப் பௌத்திராதி ரூபமாய் இப்புத்திரன் விஸ்தாரம் செய்வன். நன்னடையில் நடக்கும் புத்திரன் பிதாவின் சுவர்க்கத்திற்குங் காரணமாவன். இந்த மனுஷ்ய லோகத்திற்கும் புத்திரன் சாதகமாவன். ஏனெனின், புத்திராதிகளாலேயே மனுஷ்யலோகம் வசமுடையதாம். இது கூறியது கொண்டு இது சித்தித்ததாம்: - இவ்வுலகினடைவும் சுவர்க்காதியுலகி னடைவும் புத்திரனாலுண்டாம்; ஆனால் மோக்ஷத்தின் பிராப்தி யானது புத்திரனா லுண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், சுருதியானது புத்திரதனாதிகள் மோக்ஷசாதனமன்றென நிஷேதித்துக் கேவலந் தியாகத்தினாலேயே மோக்ஷ மடையலாமென்று கூறியிருக்கிறது. முன்னர் அன்ன வாயிலாய்ப பிதா சரீரத்திற் பிரவேசித்தபின் வீரியவாயிலாய்ப் பிதா சரீரத்தினி ன்றும் வெளிப்படுதல் வடிவமுதற் ஜன்மம் ஜீவனுக்குக் கூறப்பட்டது, அந்த ஜன்மத்தை யபேக்ஷித்து மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளிப்படுதல்வடிவ

இரண்டாவது ஜன்மம் இச்சீவனுக்குண்டாம். மீண்டும் அன்னவாயிலாய்ப் பிதாவின் சரீரத்தின்கண் அடைந்து வீரிய வாயிலாய் வெளிப்படுதல்வடிவ மூன்றாவது ஜன்மத்தை மேல் நிரூபிப்பாம். சற்கரும் நடையுடைய புத்திரன் ஜனித்தலாற் பிதாவிற்கும் சுவர்க்கப் பிராப்தியுண்டாம். ஆகையினால் எண்பத்துநான்கு லக்ஷம் சரீரங்களில் மனுஷ்யசரீரமே கிடைப்பதற்கு மிகவுமரியதாம். இத்தகைய மனுஷசரீரங் கிடைத்தது கொண்டு புண்ணியகன்மத்தையே மனுஷன் சம்பாதனஞ் செய்ய வேண்டும். இம்மனுஷ சரீரத்தின் அடைவின் பொருட்டு தேவதைகளும் சந்ததம் இச்சிக்கின்றனர். **கருத்திதுவாம்:** - தேவதாதி சரீரங்களிலும், பசுவாதி சரீரங்களிலும் புதிதாய புண்ணியபாபங்களின் சம்பாதனம் உண்டாகமாட்டாது; மற்றொ பூர்வம் மனுஷசரீரத்தின்கண்ணே செய்துள்ள புண்ணயபாவங்களின் பயனாகிய சுகதுக்கங்கள் அனுபவிக்கப்படும். இந்த மனுஷசரீரத்தின் கண்ணும் பாரத கண்டத்தில் விவேகாதி சாதனசதுஷ்டய வடிவ அதிகாரத்தைச் சம்பாதிக்க யோக்கியமாகிய சரீரமானது ஜீவனுக்குண்டாமாயின், எட்டுத்தோஷங்களின் நிவிர்த்தி யுபாயமாகிய பிரஹ்ம வித்தை சம்பாதிக்கப்படும். பிரஹ்மவித்தைக் கயலாகிய உபாயங்களா லெட்டுத் தோஷங்களினிவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது. **கருத்திதுதாம்:** - பாரதகண்டத்தில் அதிகாரியானவன் மனுஷசரீரத்தையடைந்து பிரஹ்மான்ம ஞானத்தையே சம்பாதிக்கவேண்டியது யோக்கியமாம். ஏனெனின், ஆன்ம ஞானமே சர்வ அநர்த்த நிவிர்த்திக்குச் சாதனமாம்; சர்வ யாகாதிகர்மங்களின் பலங்கட்கும் ஆன்ம ஞானத்தின்கண்ணேயே உள்ளடக்கமாம். இப்போது எட்டுத் தோஷங்களை நிரூபிப்பாம்: - இச்சை (1), துவேஷம் (2), பயம் (3), மோகம் (4), பசி (5), தாகம் (6), நித்திரை (7), மலமூத்திரத்தாலுண்டாம் பீடை (8) இவ் வெட்டுத் தோஷங்களும் தேகத்தைத் தரித்துள்ள எல்லா ஜீவர்கட்கு முண்டாம்; ஆன்மஞான மின்றி அன்னிய உபாயத்தால் அழியமாட்டா; மற்றோ ஆன்ம ஞானத்தாலேயே நாசமாம்.

இனி இச்சையின் தொடர்பை நிரூபிபபாம்: - சாத்துவிக புருஷன் முத்தியை யிச்சிப்பன், இராஜச புருஷன் முத்தியையும் விஷயத்தையு மிச்சிப்பன், தாமத புருஷன் கேவலம் விஷயங்களையே இச்சிப்பன், ஆகையினால் இச்சையின்றிய தேகந் தரித்த புருஷனெவனுமின்றாம். இனித்துவேஷத் தொடர்பை நிரூபிப்பாம்: - சாத்துவிக புருஷன் விஷயங்களில் துவேஷத்தையடைவன், இராஜச புருஷன் வைரியின்கண் துவேஷத்தையடைவன், தாமத புருஷன் வைரிகளிடத்தே துவேஷத் தையடைவதோடு மித்திரர்களிடத்துந் துவேஷத்தையடைவன், ஆகையினால், துவேஷமின்றிய தேகதாரி ஜீவரெவருமின்றாம். இனிப் பயத்தின் தொடர்பை நிரூபிப்பாம்: - சாத்துவிக புருஷர் பிரமாதத்தினின்றும் பயத்தை யடைவர், இராஜச புருஷருக்கு யமனினின்றும் பயமுண்டாம், தாமத புருஷருக்குக் கேவலம் அரசரினின்றும் பயமுண்டாம், ஆகையினாற் பயமின்றிய யாதொரு தேகதாரி ஜீவனையுங் காணமுடியாது.

இனி அஞ்ஞானவடிவ மோகத்தொடர்பின் நிரூபணத்தைச் செய்வாம்: - சாத்துவிக புருஷருக்கு ஆன்மாவி னஞ்ஞானமுண்டாம், இராஜச புருஷருக்குச் சாஸ்திரவித்தையி னஞ்ஞானமுமுண்டாம், தாமதபுருஷருக்குச் சர்வ வஸ்துவின்

கண்ணும் அஞ்ஞானமுண்டாம், ஆகையினால் மோகமின்றிய தேகதாரி புருஷர் களொருவருமின்றாம்.

இனிப் பசி தாகம் நித்திரை என்பவற்றின் தொடர்பை நிரூபிப்பாம்: - பசி தாகம் நித்திரை என்னுமிம் மூன்றும் சர்வ தேகதாரி புருஷருக்கும் சமானமாம். மல மூத்திரஜன்னிய பீடையோ தருமுதலிய ஸ்தாவரங்களை விட்டுவிட்டு அன்னிய சர்வ தேக்தாரி ஜீவர்கட்கு முண்டாம், அல்லது மலமூத்திர ஜன்னிய பீடையோ ஸ்தாவர ஜங்கமங்களாகிய சர்வ தேகதாரி ஜீவர்கட்கு முண்டாம். இக் காரணத்தி னாலேயே விருக்ஷாதிகளும் தனது பசைரசத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும், அவ்விரசத்தை உலகின்கண்ணே கோந்தெனக் கூறுவர். இந்தப் பிரகாரம் எட்டுத் தோஷங்களும் சர்வ தேகதாரி ஜீவர்களிடத்தும் இருக்கும். சத்துவ ரஜ தமோ குணங்களின் அபிமானத்தை நாசஞ் செய்வது ஆன்மஞானமாம், அதனாலன்றி எவ்வுபாயத்தாலும் எட்டுத் தோஷங்களின் அழிவு உண்டாகமாட்டாது; ஆன்மஞான மொன்றாலேயே நாசமாம். அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னும் நான்கு பிரகாரமாகிய தேகதாரி ஜீவர்கள் எட்டுத் தோஷங்களையும் விட்டொழித்து ஒருபோதும் இருப்பதின்றாம். பிரஹ்ம வித்தையால் எட்டுத் தோஷங்களை ஜெயிக்கும் பொருட்டு இம்மனுஷ சரீரத்தைப் பாமேஸ்வரன் கொடுத்தார். அந்த மனுஷ சரீரத்தையடைந்து, பிரஹ்மவித்தையின்றிய மூட புருஷன் மாறாய் எட்டுத் தோஷங்களின் வயத்தனாவன். ஆண்டு, முதலிற் பாலிய அவஸ்தையின்கண் தோஷங்கள் தொடர் தலைக் காண்பிப்பாம்: - மாதாவின் உதரத்தினின்றும் ஜன்மித்த பாலகனானவன் பல்வகையாய் சப்தங்களைச் செய்பவனாய்ப் பூமியின்கண்ணே கிடப்பவனாய்த் தாயின் முலையையுண்ண இச்சிப்பன். முலையுண்ணும் வேட்கையினாலுண்டாம் துக்கமே முதலாய் எவ்வளவு துக்கங்களை இந்த அஞ்ஞானி யடைவனோ அவ்வளவு துக்கங்களும் எட்டுத் தோஷங்களாற் ஜன்னிய மாம். இச்சாதி எட்டுத் தோஷ அனுபவஜன்னிய முன்முன் ஸம்ஸ்காரங்களாற் பின்பின் எட்டுத் தோஷங்களை யிச்சீவனடைவன். மாதாவி னுதரத்தின்கண் இப்பாலகன் சமர்த்தனாவது போலச் ஜனித்தபின்னும் தனது இச்சையின்படி கரங்கால் முதலிய அங்கங்களைப் பிரவிர்த்திப்பிக்கச் சமர்த்தனாகான். மூட்டை முதலிய ஜந்துக்களின் நீக்கத்திலும் தனது சரீரத்தைச் சொரிதலிலும் இப்பாலகன் சமர்த்தனாகான்; ஆகையினா லதிதுக்கத்தை யடைவன். தனது இச்சைப்படி அன்னஜலங்களை யிப்பாலக னடையான்; மற்றோ, பசிக்கும் போது தாய் இவனுக்கு நீரைக் கொடுப்பள்; தாகமுண்டாகும் போது அன்னத்தைக் கொடுப்பள். ஆகையி னாலும் அதிதுக்கததை யடைவன். கண்டத்தின் அஸ்பஷ்டத் தன்மையினாலே சிறிது சப்தோசசாரணஞ் செய்தபோதிலும் இப்பாலகன் உச்சாரணஞ் செய்யா தவனாவான். ஒவ்வொருகால் மிகவுந்துக்கியா யிப்பாலகன் பெருஞ் சப்தத்தான் மாதாவை யழைப்பன், அச்சப்தத்தைக் கேட்டுத் தாயானவள் ஒரு சமயம் அதன் சமீபம் வருவள். ஒரு சமயம் வராமலுமிருந்து விடுவள்; ஆகையினாலும் அதிதுக்கத்தை யப்பாலகனடைவன். மலத்தாலும் மூத்திரத்தாலும் வாயிலொழு கும் எசசின் முதலியவற்றாலும் பூசப்பட்ட பாலகனுடைய ஹஸ்தபா தாதியங்கங் களை ஒவ்வொருகாலந்த மாதாவானவள் ஜலத்தாற் கழுவுவள், ஒவ்வொருகால் கழுவவுமாட்டாள். ஆகையினாலும் அதிதுக்கத்தைப் பாலகனடைவன். இப்பாலகன்

வாளா சிரிப்பன், வாளா அழுவன், வாளா பயத்தை யடைவன். மோகத்தோடு கூடியவனாயிப்பாலகன் ஒவ்வொருகால் மலாதிகளையும் புசிப்பன், இப் பாலக னடிக்கடி சப்தோசசாரணஞ்செய்ய இச்சிப்பன், சபதத்தை யுச்சரிக்கச் சமர்த்தோ இன்றாகும்; ஆகையினால் அதிதுக்கத்தை யடைவண் நடக்கவும் வஸ்துவைக் கவர்வதற்கு மிப்பாலகனிச்சிப்பன். அவ்விரண்டுஞ் செய்வதற்கோ சாமர்த்திய மின்றாகும் அதனாலும் பாலகன் அதிதுக்கத்தை யடைவன். மோகத்தையடைந்த இப்பாலகன் தனது தாயைப் பேயினைப்போற் காண்பன். தனது பிதாவையும் தமையனையும் இராக்ஷசனைப்போற காண்பன். இந்தப்பிரகாரம் பாலிய அவஸ்தை யின் கண் இச்சைமுதலிய எட்டுத் தோஷஜன்னிய கோடி துக்கங்களை யனுபவித்து அந்தப் பாலிய அவஸ்தையி னுள்ளடங்கிய குமாராவஸ்தையை யடைவன். அக் குமாராவஸ்தையின்கண் இப்பாலகன் முழங்கால்களாலுங் கரங்களாலும் பையப் பையக்கமனஞ் செய்வன் **கருத்திதுவாம்:** - குமார அவஸ்தையின்கண்ணே சிக்கிரங் கமனஞ்செய்யப் பாலகனிச்சிப்பன் சீக்கிரங் கமனஞ்செய்யப் பாலகனுக்குச் சாமர்த்திய மின்றாகு மாதலி னதிதுக்கமடைவன். சப்தோச் சாரணத்திற் சாமர்த்திய மின்மையினா லொருவஸ் துவையடைய இச்சித்து அன்னியவஸ்துவின் வாசக சப்தோச்சாரணத்தைப் பாலகன் செய்வன். அந்த வாஞ்சிதவஸ்து கிடை'யாமை யானும் அதிதுக்கத்தை யிப்பாலகனடைவன், நாயானது சங்கையோடு கூடியதாய் வீட்டின் கண்ணே புகுவதே போல இப்பாலகனும் சங்கையோடு கூடியவனாய்த் தனது வீட்டிற்புகுவன். மோகத்தையடைந்த இப்பாலகன் இதஞ்செய்பவராகிய தாய் தந்தையரி னின்றும் பயத்தையடைவன். புருஷாபிப்பிராயத்தைப் போதிப்பதாகிய காமுதலியவற்றின் சேஷ்டையாற் புருஷாபிப்பிராயத்தை யறிந்து நாய்முதலிய பசுக்களும் பிரவிாத்தி நிவிர்த்தியை யடையும். இப்பாலகன் ஹஸ்தாதிகளின் சேஷ்டையினாலும் அபிப்பிராயத்தை யறியான், ஆகையினாற் பசுவைக் காட்டிலும் மிகுந்த அதமனாம். சிறிது காலங்கழித்து இப்பாலகன் பாதங்களால் நடப்பன், மிகவும் சஞ்சலமுடையவனாவன், வெளிப்படையாகிய வாக்காற் சப்தோச் சாரணஞ் செய்வன், தனதிதாகிதங்களை யறியான். பிதா மாதாக்களாலும் அன்னிய பந்துக்க ளாலும் பலவான்களாகியப் பாலகர்களாலும் இப்பாலகனடிபடுவன், துர்வசனங்களால் நிராதரத்தையடைவன், நாயானது வீடுகள்தோறும் வீணாய்ச் சுழல்வதேபோ லிப்பாலகனும் வீணாகவே ஓரிடத்தினின்றும் மற்றோரிடத்திற்குச் செல்வன். பைத்தியக்காரன் வீணாகவே வஸ்துக்களைக் கவாவதேபோலும் வீணாகவே சப்தோசசாரணஞ் செய்வதே போலும் இப்பாலகனும் வீணாகவே வஸ்துக்களைக் கவர்வன், வீணாகவே சப்தோசசாரணஞ் செய்வன், தூளியினாற் சர்வாங்கமும் அழுக்குடையவனாய்த் திரிவன், மகாசிரமத்தோடு கூடியவனாவன். அன்னிய பாலகரோடு மிப்பாலகன் வாளாசிநேகஞ் செய்வன், வாளா துவேஷிபபன். தனது வீட்டிலில்லாத வஸ்துக்களையு மிப்பாலகன் இராஜாவைப்போல வேண்டுவன், அந்த வஸ்துவானது கிடையாதிருக்கும் பக்ஷத்திலிப்பாலகன் போஜனஞ் செய்யான், ஒவ்வொருகாலழுவன். இந்தப்பிரகாரம் குமாராவஸ்தையின்கண் இச்சை முதலிய எட்டுத் தோஷஜன்னிய அனந்த துக்கங்களை இச்சீவனனுபவித்து மீண்டும் கோடி துக்கங்கள் உண்டாவதற்கு ஸ்தானமாகிய யெவ்வனாவஸ்தையை இச்சிவனடை வன். அந்த யெவ்வனாவஸ்தையின்கண்ணே ஸ்திரீ பாவத்தாலும் அங்ஙனமே புருஷ பாவத்தாலும் நானாப பிரகாரமாகிய துக்கங்களை அந்த ஜீவனடையா நிற்பன். அந்த

ஜீவனெத்தகையனெனின்? தனது ஆற்றலற்றவனாவன், மேலும் கர்மவடிவ பாசத்தின தீனனுமாவன். எப்போது அந்த ஜீவனானவன் கர்மவசத்தால் நாரியின் றன்மையையடைவனோ அப்போது நாயகனே முதலாக எவ்வளவு தன்சம்பந்தி களுளரோ அவர்களினின்றும் பயத்தையடைவள். எப்போதும் ஸ்திரீயானவள் சுதந்திரமற்றவளாவள். வீட்டிலவளுக்கு மகாவியாபாரமிருக்கும். காமிக்கெப் பொழுதும் ஸ்திரீயினிச்சை யிருப்பதேபோல, ஸ்திரீக்கு மெப்போதும் காமியினிச் சையிருக்கும், சங்கிலியாற் கட்டப்பட்ட சோரர் முதலியோர் துக்கலாயிலாய்க் காலங்கழிப்பர், அஃதொப்ப இந்த ஸ்திரீகளும் பதிமுதலியோரால் தடைப்பட்ட வராயும், தனது சம்பந்தியோரால் தடைப்பட்டவராயும், தர்மலோப பயத்தால் தடை பட்டவராயும் துக்கத்தாற் காலங்கழிப்பர். புருஷன் கிடையாமையாலும், கிடைத்த புருஷனிடத்திற் பிரியமின்மையாலும், அந்த நாரி துக்கவடிவ சமுத்திரத்தில் மூழ்குவள். புத்திர இச்சையினாலும் கர்ப்பதாரணத்தாலும் அனந்ததுக்கங்களை அந்த ஸ்திரீ யடைவள். இந்தப் பிரகாரம் ஸ்திரீ பாவத்தையடைந்த இச்சீவன் யெவ்வன அவஸ்தையின்கண் இச்சைமுதலிய எட்டுத் தோஷங்களால் ஜன்னியமான அநந்த துக்கங்களை யனுபவிப்பன். இச்சீவன் கர்மவசத்தாற் புருஷசரீரத்தை யடைவனா யினும் யெவ்வன அவஸ்தையின்கண் இச்சைமுதலிய எட்டுத் தோஷங்களாற் ஜன்னியமான அநந்த துக்கங்களை யடைவன். அந்த யெவ்வன அவஸ்தையின் கண்ணே சாஸ்திரத்தை யறிந்த புருஷனுக்கோ யமனினின்றும் ஈஸ்வரா திகளினி ன்றும் பயமுண்டாம். வியவகாரத்தின்கண்ணே குசல புருஷனுக்கு அரசராதியரினி ன்றும் பயமுண்டாம். மூடபுருஷனுக்குக் கேவலம் தனது பிதா முதலியோரிடத் தினின்றும் பயமுண்டாம். தனமின்றிய புருஷனுக்குச் சந்ததம் பராதீனத்தன்மை யுண்டாம். யெவ்வன அவஸ்தையின்கண்ணே ஸ்திரீ கிடையாவிடின், அவளைப் பற்றிய இச்சையினாற் புருஷனுக்குத் துக்கமுண்டாம். ஸ்திரீ கிடைப்பினும் அவளிடத்லிச்சை யில்லாவிடினோ, அதனாலும் புருஷனுக்கு அதிதுக்கமுண்டாம். கர்மத்தினதீனமாகியப் புருஷனுக்கு முதலில் யெவ்வனமே சுரத்திற்குச் சமானமாய்ப் பிரதான தோஷமாம். அந்த யெவ்வனவடிவ சுரத்தின்கண்ணும் அபிமான ஜனகமாகிய பிராஹ்மணாதி உத்தம குலத்தின் பிராப்தியும் வித்தையின் பிராப்தியும், தனத்தின் பிராப்தியும், ஆகிய மூன்று தோஷங்களும், மகா அனர்த்தகாரணமாம். உலகப் பிரசித்த சுரத்தின்கண் வாத, பித்த, கபமென்னும் மூன்று தாதுவடிவ தோஷங்கட்குக் கோபமுண்டாயின், அந்தப் புருஷனுக்கு மரணமின்றி வேறு யாதொரு உயாயமு மின்றாம்; மற்றோ மரணமேயுண்டாம். அதுபோல் யெவ்வனவடிவ சுரமும், குலம், வித்தை, தனம் என்னும் முத்தோஷங்களோடு கூடியதாய் அநந்த அநர்த்தங்களை யாரம்பிக்கும். ஆகையினா லந்த யெவ்வனவடிவச் சுரத்தை நீக்குவதற் குபாயம் மரணமின்றி வேறு யாதொன்றையும் யான் காணேன். அந்த யெவ்வன ரூப சுரத்தால் மோகத்தையடைந்த ஜீவன் ஒவ்வொருகால் பாடுவன், ஒவ்வொருகால் நரனாப்பிரகாரமாகிய தன்னுடைய கதியைக் காண்பிப்பன், ஒவ்வொருகால் சிரிப்பன், ஒவ்வொருகால் மதயானையைப்போ லிப்புருஷன் தனது தந்தை முதலியோரைப் போன்ற விருத்தர்களையும் கீழே தள்ளுவன், ஒவ்வொருகால் யுத்தம் புரிவன், யுத்தம்புரியு மன்னியபுருஷரைப் பிளந்தெறிவன், ஒவ்வொருகால் ஆடுவன், நான்குபக்கமும் ஒடுவன், ஒவ்வொருகால் எனக்குச் சமானம் யாரென அகங்கரிப்பன், ஒவ்வொருகால் சயனஞ்செய்வன், இந்தப்பிரகாரம் யெவ்வன அவஸ்தையின்

கண்ணே தடையற்றவனாய் இப்புருஷன் நானாப்பிரகாரமாகிய துஷ்ட சேஷ்டைகளை அடிக்கடி செய்வன். அந்த யெவ்வன அவஸ்தையின்கண் இப்புருஷன் விஷயபோகங்களால் திருப்தியை யடையான். விதிக்கப் பெற்ற கருமத்தையும் நிஷேதிக்கப்பெற்ற கருமத்தையும் அறியான், அவனுடைய மனத்தை ஸ்திரீ ஜனங்கள் எப்போதுங் கவர்ந்து வைத்திருப்பர். மனத்தாலெப்போதும் ஸ்திரீகளையே சிந்தனஞ்செய்வன் என்பது கருத்தாம். பரதனத்தை அபகரிப்பதற்கு அவன் மனமெப்போது மிச்சித்துக்கொண்டிருக்கும். சாஸ்திரத்தின் ஆணையை யத்தியந்தம் விட்டொழித்திருப்பான். இத்தகைய யவ்வனாவஸ்தையையுடைய புருஷனை அதிசீக்கிரங் காலபகவான் வந்தடைவன். யவ்வனமண்டூகத்தைச் சர்ப்பம் விழுங்குவதே போல், வீட்டினிடத்தும் க்ஷேத்திரத்தினிடத்தும் பந்துக்களினிடத்தும் பற்றுற்ற துர்புத்தியோடு கூடிய இந்த ஜீவனை, மிகப் பயங்கரமாகிய காலபகவான் விழுங்குவர். இந்தப் பிரகாரம் யெவ்வன அவஸ்தையின்கண் இச்சை முதலிய எட்டுத் தோஷங்களால் ஜனித்த அநந்த துக்கங்களை இச்சீவனடைவன்.

இப்போது விருத்த அவஸ்தையின்கண் இச்சை முதலிய எட்டுத் தோஷங்க ளால் ஜன்னியமாகிய துக்கங்களைக் காண்பிப்பாம்: - இரவிலும் பகலிலும் துக்கங்கட் கு வீடாயும், சிந்தையோடு கூடியவனாயும் இராநின்றயெவ்வன புருஷனைச் சரை வடிவப் பேயானது விழுங்கும். அந்த ஜரையானது வெண்குஷ்டத்தோடு கூடியதாம். அக்குஷ்டத் தோடு கூடிய ஜரையின் சங்கத்தால் தோஷத்தோடு கூடிய இப்புருஷ னும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் வெண்மையையடைவன். அழகற்றவனாவன், சக்தியற்றவனாவன், துக்கசோகங்களோடு கூடியவனாவன். ஜரையவஸ்தையை யுடைய புருஷன் அனுபவித்த வஸ்துக்களையும் ஸ்மரிக்க முடியாதவனாவன்; ஆகையினால் ஆதரவின்மைக்குப் பாத்திரனாவன். ஜரையவஸ்தையின்கண் இம்மந் தப் புருஷன் காச சுவாசரோகத்தால் வியாகூலத்தையடைவன், யெவ்வன அவஸ் தையின் கண்ணே செய்த பாபகன்மங்களைச் சரையவஸ்தையின் கண்ணே நினைந்து விருத்தனானவன், தன்னைத்திக்காரஞ் செய்து கொள்வன், எத்தகைய எத்தகைய பாபகர்மங்களை யான் செய்தேன் என இந்தப்பிரகாரம் பச்சாத்தாபத்தை யடைவன். வித்தை தனமுடைய ஜரையவஸ்தைப் புருஷனுக்கும் புத்திராதிகள் ஆதரஞ் செய்யமாட்டார்கள் என்றால், மூர்க்கனாயுந் தனமற்றவனாயுமிரா நின்ற கிழவனுக் குறுங்கதையாதோ. இப்புருஷனானவன் பால்யாவஸ்தையின்கண்ணே பராதீனத்தன்மை வடிவ அவஸ்தையை யடைந்ததே போல ஜராவஸ்தையின்கண் ணுமடைவன். வாஸ்தவமாய் ஆராயினோ பால்ய அவஸ்தையைப் பார்க்கிலும் ஜராவஸ்தை மிகவும் நிந்திதமாம். ஏனெனின், சக்தியற்றவனும், மலமுத்திராதி களாற் பூசப்பெற்றவனும் ஆகியபாலகனை அவிவேகியாகிய லௌகிக புருஷனும் நிந்தியான். மலாதிகளாற் பூசப்பெற்ற தாமசவிருத்தனைப்பார்த்து அவிவேகி புருஷனும் நிந்திப்பான். ஆகையினாற் பாலிய அவஸ்தையைப் பார்க்கிலும் ஜரா வஸ்தை அதிக நிகிருஷ்டமாம். இந்தப் பிரகாரம் விருத்த அவஸ்தையின்கண் கால பாசவசமாய் எல்லா ஜீவர்களும் பல்வகையாகிய துன்பங்களையனுபவிப்பர். விருத்த அவஸ்தையின் கண்ணே புருஷனுக்கு விஷயங்களினடைவில் மகா இச்சையுண்டாகும். சக்தி யின்மையினாலும் இந்திரியங்களின் க்ஷயத்தாலும் சிறிது

விஷயங்களையேனும் விருத்தனடையான். விருத்த புருஷனுக்குப் பந்துக்களிடத்தே நேயம் விருத்தியாய்க் கொண்டேபோம். சத்துருக்களினிடத்தே துவேஷம் விருத்தி யாய்க் கொண்டேபோம், ஆனால் அவனுடைய சிநேகத்தா லெம்மித்திரனுக்கும் உபகார முண்டாகமாட்டாது; ஆகையினால் அவனது சிநேகம் வியர்த்தமாம். அவனது துவேஷத்தால் எச்சத்துருவிற்கும் ஹானியுண்டாகமாட்டாது; ஆகையினால் அவனது துவேஷமும் வியர்த்தமாம். இது முதலாக அநந்த துக்கங்களை விருத்தாவஸ்தையின்கண் இச்சீவனடைவன். அதன் பின்னர் யெவ்வன அவஸ்தையின்கண் உதிப்பித்த புத்திரனை யிந்த மனுஷலோகத்தில் நிலை பெறுத்துவன். அந்தப் புத்திரனானவன் பிதாவினிரண்டாவது சரீரமாம், அநந்த புண்ணியங்களா லடைவுற்றவனாவன் தந்தையாற் செய்யத்தக்கதாகிய வேதங்களை அத்தியயனம் செய்பவனாவன், யாகாதிகர்மங்களைச் செய்பவனாவன், யாகாதி களாற் சர்வபூதங்கட்குஞ் சுகம் செய்பவனாவன், பிதாவாலாரம்பிக்கப்பட்ட கூபதடா காதி கார்யங்களையும் பரிபூரணஞ் செய்பவனாவன், பிதாவாற் செய்யாத சுப காரி யங்களையும் செய்பவனாவன், இந்தப் பிரகாரம் பிதாவின் சர்வகாரியங்களையுஞ் செய்பவனாகிய நன்னெறியினடக்கும புத்திரனை இவ்வுலகின்கண்ணே நிலை பெறுத்துவன். ஜரா அவஸ்தையோடு கூடிய பிதா மரணாவஸ்தையையடைவன். அதன் பின்னர்க் காலபகவானாகிய தோப்பாகன் சூக்கும சரீரமாகியதேரைச் சாமக்ரி களோடு கூடியதாக்குவன். அந்தச் சூக்குமசரீரமாகிய தேரானது புண்ணிய பாபங்க ளாகிய சக்கரங்களோடு கூடியதாம். துக்கமாகிய கட்டமுதே முதலிய பதார்த்தங் களால் நிறைந்ததாம். இந்திரியவடிவ துஷ்ட அசுவங்களோடு கூடியதாம். புத்தி யாகிய காஷ்டத்தாற் செய்யப்பெற்றதாம். காச சுவாசங்களோடு கூடியதும் காட்டு முரட்டு சப்தத்தோடு கூடியதுமாம். இத்தகைய சூக்குமசரீரமாகிய இரதத்தைக் காலபகவான் தியாகஞ் செய்வன். இச்சீவன் சரீரசம்பந்தத்தால் பாலிய அவஸ்தை யின் கண்ணும், யெவ்வன அவஸ்தையின்கண்ணும், விருத்த அவஸ்தையின் கண்ணும், அந்த துக்கங்களை யனுபவித்தபோதிலும் அத்தியாச பலத்தா லித்தூல சரீரத்தை நீக்குமிச்சை செய்வதேயின்றாம். மரணகாலத்திலதி துக்கத்தையடைந்த இச்சீவன் தனது மைந்தரையும் பந்துக்களையும் ஸ்மரிப்பன். மரணக்கலக்கத்தால் மகாபயத்தையடைவன், சரீரம் நடுங்கும், தாரபுத்திர உறவினர் எவரும் இந்தப் பிராணியை நாற்புறமும் சுற்றிக்கொண்டிருப்பா; ஆயினும் மரண துன்பத்தினின்றும் காபபாற்றுவதற் கெவருஞ் சமர்த்தராகார். ஹிம்சை யினிடத்திலிரா நின்ற பசுவானது பாதி ஹிம்சையையடைந்துள்ள பசுவைக் காப்பாற்ற முடியாததேபோல பந்துக்கள் காப்பாற்ற முடியாதவராவர். 72,000 தேட்கள் ஒருகாலத்தில் ஊசியின் முனைக்குச் சமானமான முகங்களால் நம்மனோரது சரீரத்தைக்கடித்துவிடின் அதனால் உண்டாந்துன்பத்தைக் காட்டிலு மதிகத்துக்கமானது மரணாவஸ்தையை யடைந்துள்ள புருஷனுக்குச சரீரத்தியாகத்தின் கண்ணுண்டாம். அத்துக்கத்தாற் புருஷனானவன் கரங்களையும் கால்களையும் புரட்டிக் கொண்டிருப்பான், ஹிம்சையை யடைந்த பசுவானது கால்களைப் புரட்டுவதேபோல; அத்துக்கத்தாலி வன் சடத்தன்மையை யடைவன். இத்தகைய துக்கத்தையடைந்த புருஷனைக் கண்டு சர்வபந்துக்களும் சோகத்தை யடைந்து அழுவர். பந்தனத்தாற் றுக்கத்தை யடைந்த காகத்தைக்கண்டு சர்வகாகங்களும் சோகத்தோடு கூடியவையாய்க் கத்தும்; ஆனாலதைவிடுவிப்பதில் அவற்றிற்குச் சாமர்த்தியமின்றாம். வேடனால் கட்டப்பட்ட

ஊர்ப்பன்றியானது மிகுந்தசப்தங்களைச் செய்வதேபோ லளவற்ற சப்தங்களைச் செய்யு மிவனைக் காலனாகிய வேடன் கட்டிச் சம்பந்திகளின் றரிசனமற்ற தூரதேசத்திற் கிழுத்துக்கொண்டு போவன். பாசத்தாற் கட்டுப்பட்ட புறாவானது தீனத்தன்மையை யடையுமாபோற் காலபாசத்தாற் கட்டுற்ற இந்த ஜீவனும் தீனத்தன்மையை யடைவன். தின்பண்டத்தோடுற்ற தூண்டில் முள்ளை ஜலத்தின் கண்ணே செம்படவன் போடுவன். அந்தத் தின்பண்டத்தைப் புஜிக்கும் பொருட்டுற்ற மீனத்தைச செம்படவன் வீட்டிற்குக்கொண்டு செல்லுவது போல மனுஷலோகமா கிய மகா மடுவின்கண் ஸ்திரீபுத்திர தனாதிவடிவ தின்பண்டத்தைப் புஜிக்கும் பொருட்டு அடைந்துள்ள இந்த ஜீவ வடிவ மீனத்தை மிருத்தியுவாகிய செம்படவன் கட்டிப்பரலோகத்திற் கெடுத்துச் செல்வன். வனத்தின்கண் இராநின்ற மிருகத்தை அம்பால் வேடன் அடிப்பதுபோலச் சம்சாரவடிவ வனத்தின்கண் இரா நின்ற ஜீவரூப மிருகத்தைச் சுரமுதலிய வியாதிவடிவ பாணத்தாற் காலரூபவேடன் கொல்லுவன். மரண அவஸ்தையின் கண்ணே சோர்ந்த முகத்தோடு கூடியவனாய் அநந்தவித பயங்கர சப்தங்களோடுள்ள தீன புருஷனைக்கண்டும் காலபகவான் தயையை யடைய மாட்டார். ஏனெனின், பிரஜாபதியின் ஆஞ்ஞையினால் மிருத்தியுவானவர் பிரஜையைக் கொல்வதாகிய உத்தியோகத்தைத் தரித்துள்ளார்; இவ்வார்த்தை **மோக்ஷ தர்மமென்னும்** சாஸ்திரத்தின்கண் வெளியாம். ஜீவஹிம்சைவடிவ அதிகார நிவிர்த்தியின் பொருட்டு அநந்த காலபரியந்தம் தவத்தை மிருத்தியு செய்தார். செய்தும், பிரஜாபதியானவர் மிருத்தியுவின் பொருட்டு அந்த ஹிம்சாவடிவ அதிகாரத்தையே கொடுத்தனர். வழிப்போக்கனைத் திருடன் கொல்வது போல அமைந்த! ஆ மனைவியே! ஆ உடன் பிறந்தோரே! ஆ என்மகளே! என இவ்வண்ணம் ஆயிரக்கணக்கான சப்தங்களைச் செய்யாநின்ற ஜீவ்வடிவப் பதிகனை யிக்கால வடிவக் கள்வன் கொல்வன். ஹிம்சையின் ஸ்தானத்திற் கெஜமானனானவன் தன்காரியத்தின் பொருட்டு ஆட்டைக்கொல்வன். அதுபோல காலபகவானும் தனது காரியத்தின் பொருட்டு இந்த ஜீவனைக்கொல்வன். இந்த ஜீவனானவன் கபத்தாலடைபட்ட கண்டத்தோடு கூடியிருப்பன்; "குர் குர்" என இவ்வண்ணம் அநந்த சப்தங்களைச் செய்வன். ஈண்டுப்பிறப் பிறப்பின் ஒரு * நிலைக்களத் [* நிலைக்களம் = நின்றவிடம்.] தன்மையின் காப்பே, காலபகவானது காரியமெனத் தெரிந்து கொள்க. அபராதியாகிய புருஷனை அரசசேவகர் இழுத்துக்கொண்டு போவது போலக் கூகா வெனக் கதறும் எல்லா உறவினரையும் அநாதரஞ்செய்து, யமகிங்கரர் இந்த ஜீவனை இழுத்துக் கொண்டு போவர். இச்சீவ சரீரத்தின்கண்ணே பிராணனைத் தரிப்பவை யாய 72,000 நாடிகளினின்றும் பிராணன் வெளிப்போதற்கு மிருத்தியுபகவான் அந் நாடிகளின் கட்டை வெட்டுவர். வேளாண்மை செய்யும் புருஷன் அனாயாசமாய்க் கதலி வனத்தைக் கோடரியால் வெட்டுவது போல் இம்மிருத்தியு பகவானும் முடிவு காலமாகிய கோடரியாலிச்சீவனது அங்கங்களோடுள்ள பிராணனது சம்பந்தமாகிய கட்டை வெட்டுவர். மரணகாலத்தில் மிருத்தியு பகவான் காலமாகிய கோடரியாற் புருஷனது சரீரத்தின்கண்ணே கால் நுனியே முதலாய்த் தலைமயிர்வரை அநந்த பீடைகளையுண்டாக்குவர். மூன்றரைக்கோடி கூர்மையான ஊசிகள் ஒருகாலத்தில் நம்மனோரது சரீரத்தின்கண் நுழையுமாயின் எவ்வளவு துன்பமுண்டாகுமோ அவ்வளவு துன்பம் மரணகாலத்தின்கண்ணே புருஷனுக்குண்டாம். கூர்மையாய் மரம் வெட்டுமாயுதங்கொண்டு ஜீவித நம்மனோரது அங்கங்களை அநேகந்தடவை

வெட்டின் எவ்வளவு துன்பம் நம்மனோருக் குண்டாகுமோ அவ்வளவு துன்பம் சர்வதேகதாரி புருஷருக்கும் மரணகாலத்தின்கண் உண்டாம். பாதமே முதலாய்த் தலைவரை தோலையுரித்தா லெவ்வளவு துக்கஞ் சீவிதராகிய நம்மனோருக் குண்டாகுமோ அவ்வளவு துக்கம் மரண காலத்தின்கண் ஜீவர்களுக்குண்டாம். காய்ந்த எண்ணெயின்கண்ணே பிரவேசஞ் செய்வதால் எவ்வளவு துக்கம் ஜீவித ராகிய நம்மனோருக்குண்டாமோ அவ்வளவு துக்கம் மரணகாலத்திற் புருஷருக் குண்டாம். முகநாசி முதலிய ஒன்பது வாயில்களுந் தடைப்படலால் எவ்வளவு துன்பம் நம்மனோருக் குண்டாகுமோ அவ்வளவு துக்கம் மரண காலத்திற் புருஷனுக் குண்டாம். அல்லது, நரக துன்பத்தைக் காட்டிலு மதிகதுக்கம் மரணகாலத்தின் கண்ணுண்டாம். மரணகாலத்தில் புருஷன் சிலகணம் மூர்ச்சையையடைவன், சிலகணம் மூர்சசையினின்றும் விழித்திருப்பன், சிலகணம் பயத்தை யுண்டாக்கத் தக்க யமபடர்களைக்கண்டு பயத்தையடைவன், அந்தப் பயத்தாற் சில சமயம் மல மூத்திராதிகளையும் பரித்தியாகஞ செய்வன், விழிகளினின்றும் கண்ணீரைப் பெருக் குவன், சிலகணம் யமகிங்கரர்களைக் கண்டு மகாபயத்தை யுண்டாக்குஞ் சப்தத்தைச் செய்வன். அந்தயமகிங்கரர் வளர்ந்து பருத்தகாததிரமுடையவர், மிக நீண்டு வளைந்த பற்களோடுற்ற முகத்தையுடையவர், நீல நிறமுடையவர், விரிந்து சுருண்ட கேசமுடையவர், கசையையும் (சவுக்கையும்) பாசத்தையுங் கையிலுடை யவர் ஆவர். அத்தகைய யமகிங்கரரைக் கண்டு பயத்தையடைந்த இச்சீவன் வாயினின்றும் நுரையைக கக்குவன். எல்லாத் துவாரங்களினின்றும் மலத்தைப் பரித்தியாகம் செய்வன். அந்த யமகிங்கரர் எதிரில் வந்து முதலிற் பாபியரைத் துர்வசனங்களாற் றிட்டுவர். பின்னர், கட்டிப் பரலோகத்திற் கிழுத்துக்கொண்டு போவர்.

இப்போது அந்த யமகிங்கரர்களுடைய வசனங்களைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பாபியே! நினது ஜன்மம் சீயென இகழத்தக்கதன்றோ? ஏனெனின், இந்த மனுஷ சரீரத்தை யடைந்தும், நீ நரகத்திற்குக் காரணமாகிய பாபகர்மததையே சம்பாதித்த னை யன்றோ? உனக்கு முக்கிய இதமாகிய மோக்ஷத்தை நீ ஆன்மஞானத்தாற் சம்பாதனஞ் செய்யாது காலத்தைவாளா ஒழித்தனையே? கௌண இதமாகிய சுவர்க்காதிகளையும் யாகாதிகர்மங்களால் நீ சம்பாதனஞ் செய்யவில்லையல்லவா? மாறாய் இவன் எனது சத்துரு, இவன் எனது மித்திரன், இவனென்னா லுபேக்ஷிக்கத் தக்கவன் என்னும் பேதபுத்தியாற் றனக்குத்தானே அநர்த்தத்தை நீ சம்பாதித்துக் கொண்டாயன்றோ? ஆகையினாற்றனது சத்துரு நீ தானேயாயினை யன்றோ? வேறொருவர் உனக்குச்சத்துருவின்றாம். ஏனெனின், குருசாஸ்திர முதலிய ஆன்ம ஞானத்தின் சாமக்கிரிகளையடைந்தும் ஜன்ம மரணரூப் பந்தனத்தை நீ நிவிர்த்தி செய்யவில்லையல்லவா? தனக்குப் பிரதிகூலமா யிராநின்ற அவமானாதிகளை அன்னிய புருஷனுக்குச் செய்யின் அப்புருஷன் தனக்குத்தானே சத்துருவாகின்றான்; ஆகையினாற் பேதபுத்தியே அநர்த்தகாரணமாம். எப்புருஷன் பேதபுத்தியினாலன் னிய ஜீவர்களைப் பீடை செய்வனோ அவனுக்குச் சீவித காலத்திற்றானே அன்னிய அரசர் முதலிய பலமுடைய புருஷரால் பபமுண்டாம். மரணகாலத்தின்கண் யமகிங்கரராகிய எங்களாற் பயமுண்டாம்; ஆகையினாலிரண்டு லோகங்களிலும் பயஹேதுவாகிய பேதபுத்தி ஜன்னிய பாபீடையை எந்த மதி மானாகிய புருஷன்

செய்வன் மற்றோ செய்யான், என்பன முதலிய துர்வசனங்களால் யமகிங்கரர் பாபிகளாகிய ஜீவரைத் தாடனஞ்செய்வர். அரசசேவகர் குற்றவான்களைக் கள்ள முதலிய குற்றங்களை ஸ்மரிப்பித்துக் கட்டியிழுத்துக்கொண்டு செல்வது போல யமகிங்கரரும் பேதபுத்திவடிவ அபராதத்தையும், அநான்ம தேகாதியின் கண் ஆன்ம புத்திவடிவ அபராதத்தையும் ஸ்மரிப்பித்து இச்சீவனைப் பரலோகத்தின்கண் இழுத்துச் செல்வர். ஆண்டு முதலில் தேகதோஷத்தைக் காண்பிப்பாம்: - அடேபாவியே! எந்தத் தேகத்தின்கண்ணே நீ ஆன்ம புத்தி செய்தனையோ அத்தேகம் எத்தகைய தென்னின், பிதாவின் வீரியவடிவ மலத்தாலும், மாதாவின் இரத்தவடிவ மலத்தாலும் உண்டாவதாம்; மலமூததிரங்களா னிறைக்கப்பெற்றதாம். இஃதெல்லா வுலகருக்கு மனுபவசித்தமாம். அங்ஙனமே சாஸ் திரத்தின் கண்ணுங் கூறப்பட்டு ளது: -

"உடலி லுள்ளவை யாகிய வுதிரமே முதல்
நெடிது பாகியம் வந்துறி னீட்டி கவர்ந்தே
கடிது காகங்கள் ஞாளிகள் காவலாற் றப்பர்
சடமிது தனைக் காத்திடச் சகத்தின் மானவரே. " (7)

இது பொருளாம்: - இச்சரீரத்தினுள் இராநின்ற மலமூத்திர மாமிசவுதிராதி மலங்கள் வெளியிற் கிளம்பினோ எல்லாப் புருஷரும் தண்டத்தைக் கிரகித்துத் தனது சரீர ரக்ஷணையின் பொருட்டுச் சந்ததம் காகங்களையும் நாய்களையுமே நிவாரணஞ் (தடை) செய்வர். ஆகையினா லிச்சரீரம் மிகவும் நிந்திதமும், விநாசியுமாம். நூறு வருஷம்வரை சேவித்து வைத்திருந்த போதிலும் இசசரீரம் விட்டொழிப்ப தேயாம், ஆகையினால் செய்ந்நன்றி கொன்றதாம், ஆயிரம் பரிணாமங்களோடு கூடியதாம், புருஷனுக்குட்படாததாம்; இதன்கண் ஆன்மபுத்தி வாயிலாய்ப் புருஷார்த்த நாசகமாம், ஆகையினா லெப்போதும் துக்ககாரண மிச்சரீரமாம். இத்தகைய நிந்தித சரீரத்தின்கண் ஆன்மாபிமானஞ் செய்து நீ அந்த பாபகர்மங்களைச செய்தனை, அந்தப் பாபங்களாற் ஜனிக்கு மருந்ததுக்க முனக் குண்டாம். இவ்விஷயம் வியாசபகவானுங் கூறியிருக்கின்றனர்: -

"மலங்க ளியாவையு மருவுறும் வீடதாய் மகிழ்செய்
நலங்க ளின்றிறங் கொல்வதாய் நாசமே யாகும்
புலன்கொள் புற்கலப் போஷணப் பொருட்டறி வீனர்
நிலங்கொள் பாபங்க ணிறைவுற நிதம்புரி குவரால்." (8)

இது பொருள்: - மலமூத்திரமுதலிய சர்வ அசுசிபதார்த்தங்கட்கு வீடாகியதும், செய்ந்நன்றி கொல்வதும், விநாசியாயதும் ஆகிய சரீரத்தைக் காப்பாற்றி ரக்ஷிப்பதின் பொருட்டு மூடபுருஷன் பாபங்களைச் செய்வன். ஹேபாபியாய ஜீவனே! இந்த அநித்திய தேபோகங்களின் சித்தியின் பொருட்டுத் தார புத்திரதனாதி களிடத்தே மமதை (என தென்னுந் தன்மை) யபிமானத்தால் நீ சிறிதுமாத்திரமும் சுகிர்தத்தைச் செய்தாயில்லை; மாறாய்ப் பாபகர்மங்களை நீ சம்பாதனஞ் செய்திருக்கின்றாய். ஆகையினா லெமக்கு மிகுந்த வருத்தமுண்டா கின்றது. யாகாதிக்ளாற் புண்ணியஞ் சம்பாதிப்பதற்குச் சரீர ஆயாசமும்

தனமுதலியவற்றின் செலவுமுண்டாம்; ஆகையினால் நீ சம்பாதிக்கவில்லை என்றாலும் யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபதஞானத்தைச் சம்பாதிப்பதில் சரீரத்தின் பிரயாசமும் பொருள் முதலியவற்றின் விரயமும் உண்டாவதின்றன்றோ? அத்தகைய அதிசுலப ஆன்மஞானத்தையும் நீ சம்பாதனஞ் செய்யவில்லை. ஆகையினால் ஹேபாவியே! நின் ஜன்மம் சீசீயெனத் திக்காரஞ் செய்யத்தக்க தேயாம். அல்லது மனம்வாக்குகட் கெட்டாத நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை ச் சாக்ஷாத்கரிப்பதற்குச் சமர்த்தில்லையென நீ சொல்லுவாயாயின், சர்வ சுகத்தை யும் செய்விக்கும் நிர்க்குண பிரஹ்மத்தினுபாசனையை நீ ஏன் செய்யா தொழிந் தனை! அல்லது, மனமானது மிகவுஞ் சஞ்சலத்தை யுடையதாதலின் அது நிர்க்குணப் பிரஹ்மத் தியானத்தின் கண்ணே பொருந்துவதில்லையென நீ கூறுவாயாயின், பரஸ்திரீகமனாதி பாப கர்மத்தின்கண் எவ்வளவு நினக்குச சரீராயாசமிருக்கின்றதோ அதுபோலத் தனாதிஹானிவடிவக் கிலேசமுண்டாமோ அவ்வொரு சிறிது கிலேச ஆயாச லேசமாத்திரமும் பரமேஸ்வரனது நாம கீர்த்தனத்தின்கண்ணே கிடையாது. சுவர்க்காதிகளை யடைவிப்பதாய் பரமேஸ்வரனது நாமகீர்த்தனமாகிய சுகிர்தத்தை நீ ஏன் சம்பாதிக்கவில்லை? நீ மனத்தைச் சாவதானப்படுத்தி யெப்போதும் பரபுருஷரின் தோஷத்தை விசாரஞ் செய்தது போல, மகத்தாய் பலத்தை யடைவிப்பதாய் கணமாத்திர ஆன்ம விசாரத்தை நீ ஏன் சமபாதிக்கவில்லை? கணமாத்திர பிரஹ்ம விசார பலத்தை அன்னிய சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் கூறப்பட்டுள்ளது: -

"எவன்மனம் பிரம வாய்வினிற் கணப்போ தேனுநன் னிலைபெறுந் தீர்த்த
மவன்முழு தாடிப் படிமுழு தளித்திங் காயிர மகம்புரிந் தமர
ரெவரையுந் தொழுது தன்பிதுர்க் களையு மிருங்குடும் பக்கட லிருந்தே
நவமுட னெடுத்து மூவுல கினரு நாடிவாழ்த் திடவிளங் குவனால்." (9)

இதுபொருள்: - எந்தப் புருஷனுடைய மனமானது கணமாத்திரமேனும், பிரஹ்ம விசாரத்தின் கண்ணே நிலைபெறுமோ அந்தப்புருஷன் சர்வ தீர்த்தங்களின் கண்ணும் ஸ்நானஞ்செய்தவனாவன். பிருதிவி யாவற்றையுந் (உலகமுழுவதையும்) தானஞ்செய்தவனாவன். ஆயிரக்கணக்கான யாகங்களையு மவன் செய்தவனாவன். சம்பூர்ண தேவதைகளையு மவன் பூஜித்தவனாவன். சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் தன்னுடைய பிதுர்க்களையும் ஈடேற்றினவனாவன். மூன்று லோகத்திலுள்ளோர் களாலுமவன் பூஜிக்கப்படுபவனுமாவன். இத்தகைய ஆன்மவிசாரத்தையும் நீ செய்தாயில்லை. நீ அன்னியப் பிராணிகளின் அழிவின் பொருட்டு மிகுமுயற்சி செய்தது போலச் சிறிதுமாத்திர்மேனும முயற்சி சுவர்க்க அடைவின்பொருட்டேனும் மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டேனும் நீ ஏன் செய்யாதொழிந்தனை? நீ விருக்ஷாதிக ளைப்போல் முயற்சி யின்றியவனாவையாயின்; உன்னை யான் இகழேன். ஆனால், நீ சர்வசக்தி சம்பன்ன மனுடசரீரத்தை யடைந்தும், சாஸ்திரத்தில் விதித்த புண்ணிய கர்மங்களைச் சம்பாதித்தற்கு மாறாய்ப் பாபகாமங்களைச் சம்பாதித்தனை; ஆகையினால் நீ தண்டிப்பதற்கு யோக்கியனாயிருக்கின்றாய். நீர் எனது பாபங்களை எப்படி அறிவீரெனில், கேள்: - இவ்வுலகின்கண்ணே எவ்வெப்பாவங்களை அரசனுக் குத் தெரியாதியற்றினாயோ, உனது பலத்தா லெவ்வெப பாவங்களை நீ பிரசித்தமாய்ச் செய்தனையோ, அவ்வெல்லாப் பாவங்களையும் சூரியசந்திரர்கள்

கூறுவர். அதனால் நினது பாபங்களை யானறிவேன்; அந்தப் பாவங்கள் மர்மத்துக் கொப்பானதாம். மர்மஸ்தானம பேதனத்தை யடையின் மிகுந்த துயரையுண்டாக்கு வது போலப் பாப கர்மமும் பிரசித்தமாய் மிகுந்த துயரையே விளைவிக்கும். யம கிங்கரரின் லயத்தையடைந்த பாபியானவனை மீண்டும் யமகிங்கர ரிவ்வண்ணம் வைவர் - ஹே பாபியே! நீ யிவ்வண்ண மகங்கரித்தனையல்லவா: - இவ்வுலகின் கண்ணே யாவரினும் பலமிகுந்தவன் யான், என்னைப்பார்க்கினும் பலமுடையோன் எப்புருஷனுமின்றாம். இத்தொழிலின்கண்ணே முயன்ற என்னைத் தண்டிக்க வல்லார் யாவர் என்னுங் கெட்ட எண்ணத்தா லானதபிரகாரமாகிய துர்விசாரஞ் செய்து அகங்காரத்தாற் பாபகர்மத்தின்கண்ணே நீ முயன்றனையன்றோ! சாஸ்திர த்திற் கூறிய மரியாதையையும் நீ விட்டொழித்தனையன்றோ! ஆகையினால், யாவருக்கும் நீ சோகந்தர யோக்கியனாகின்றாய். அவ்வகை யாவருக்கும் பீடை செய்பவனாகிய மதியற்ற உன்னைச் சிக்ஷிக்கும பொருட்டு யமகிங்கரராகிய யாம வந்திருக்கின்றோம். யாங்களுன்னைக்காட்டினு மதிக பலமுடையவராக இருக்கின் றோம். நீ செய்த சர்வ பாபங்களையும் யாம் அறிந்திருக்கின்றோம், யமராஜாவின் சபையின்கண்ணே தினமுதலியவை உனது சர்வ பாபங்களையும் என்னிடங் கூறியிருக்கின்றன. பகலின்கண்ணே நீ செய்யும் பாபங்க ளியாவற்றையும் பகலுஞ் சூரியபகவானுங் கூறியுள்ளார், இரவின்கண்ணே நீ செய்யும் பாபங்களி யாவற்றையும் இரவும் சந்திரனும் கூறியுள்ளார், இரண்டு சந்தியாகாலங்களிலும் நீ செய்த பாபங்களனைத்தையும் இரண்டு சந்தியாகாலங்களும் கூறியுள்ளன, எல்லாக் காலங்களிலும் நீ செய்த எல்லாப் பாபங்களையும் ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பிருதிவி யென்னும் பஞ்ச பூதங்களும் கூறியுள்ளன. இரகசியமான் இடத்தில் யான் செய்த பாபங்களைச் சூரியாதிக ளெவ்வண்ண மறிவரென நீ கூறுவாயாயின், அக்கூற்றுச் சரியன்று ஏனெனின், சூரியாதிகள் சர்வஞ்ஞர், சர்வப்பிராணிகளோடு யமராஜாவின் இரகசிய புருஷர் எப்பொழுதுஞ் சுற்றுகின்றனர். பரமேஸ்வரனுடைய மாயையினால் மோகிப்பிக்கப்பட்ட நீ அவ்வெம் புருஷரை அறியாய்; இந்தப் பிரகாரம் துர்வசனங்களைக் கூறிப் பயங்கரமாய் கயிற்றாற் கட்டிக் கசையால் அடித்துப் பாபிகளைப் பரலோகத்தின்கண் ணிழுத்துச் செல்வரவ்வெம் கிங்கரர். பிரசித்த துவாரகாபுரியினின்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானானவர் தனது பரந்தாமத்தி ற்குச் சென்றதன்பின், அந்தத் துவாரகாபுரியையச சமுத்திரம் லயமசெய்து விட்டதே போலச் சரீரமாகிய துவாரகாபுரியின் எஜமானனாகிய இச்சீவன் அப்புரியினின்றும் காலனாகிய சாரதியோடு கூடிய சூக்கும சரீரமாகிய தேரிலேறிப் பரலோகத்திற்குச் சென்றபின், அக்கினியாகிய கடல் சரீரமாகிய துவாரகாபுரியை இலயம் செய்யும். பதி மிருத்தியுவை (மரணத்தை) யடைந்தபின், விதவையானவள் சோபை (அழகு) யற்றவளாவது போலச் சீவனாகிய கிருஷ்ணபகவான் சென்றபின்பு இச்சரீரரூபபுரி சோபையற்றதாம். பிரசித்த துவாரகாபுரியினின்றும் கிருஷ்ணபகவான் சென்றதன் பின்னர், அர்ச்சுனனோடு கூடிய சர்வ பந்துஜனங்களுந் துட்டர்களாய் இடையர்களால் கவரப்பட்ட ஸ்திரீ முதலிய சர்வ பதார்த்தங்களையுங் காப்பாற்ற ஆற்றலற்றவரா யினார். அதுபோல சரீரரூப புரியினின்றும் ஜீவன் சென்ற பின்னர், இவனது ஸ்திரீ தனாதி பதார்த்தங்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு எப்பந்துவும் சாமர்த்தியமுடையவரா கார். முன்னர் இச்சரீரரூப புரியின்கண் சிரசின் உச்சி வாயிலாய்ப் பரமான்மாவான வர் ஜீவரூபமாய்ப் பிரவேசித்தனர். அந்தத் துவாரத்தினின்றும் ஜீவன் புறப்பட்டு

விடின் பிரஹ்மலோகத்தையே யடைவன். நேத்திராதி துவாரங்களினின்றும் இந்த ஜீவன் செல்லின், புண்ணியவானானவன் சுவர்க்காதிகளை யடைவன்; பாபியாயி னோ னேத்திராதி துவாரங்களினின்று சென்றாலும் நரகத்தையே யடைவன். இந்தப் பிரகாரம் பரலோகத்தின்கண்ணே ஜீவன் சென்றபின் அவன் சம்பந்தியின் அவஸ்தை களைக் கூறுவாம்: - இப்புருஷன் ஜீவித்திருப்பின், எந்த ஸ்திரீ புத்திராதி பந்துக்கள் இவனின்றி யொருகவளமும் போஜனஞ் செய்யாரோ, அவர்களே இவனிறந்தபின் சுவாதாய (இனிமையாகிய) அன்னத்தைக் கழுத்துவரை யுண்பர். இவன் ஜீவித்திருப் பின், இப்புருஷனை மிருதுவாகிய கட்டிலின் மேல் (மெத்தையிற்) படுக்கவைப்பர்; இவனிறந்த பின்னர் ஓங்கி யெரியா நின்ற அழலின்கண்ணே போடுவர். ஜீவித்திரு க்கும் புருஷனை மிருதுவாகிய கந்தபுஷ்பங்களா லலங்கரிக்கும் போதும் தொடும் போதும் பயத்தையடைவர்; கட்டையில் வைத்திருக்கும் புருஷனைத தீக்ஷணமாகிய காஷ்டங்களால் தொடுவர். ஜீவித்திருக்கும்போ திவனைக் குதிரையினும், பல்லக்கி னும், யானையினும், தேரினும், கொண்டுசெல்வர்; இறந்தபின் இவனைக் காஷ்டத்தோடு கட்டிக் காஷ்டம்போல் மயானத்திற்கு எடுத்துச்செல்வர். ஜீவித்திரு க்கும் போது மங்கல வாத்தியங்களோடு கிராமத்தினின்றும் வெளிச் செல்வன். இறந்தபின் சோகத்தோடுற்ற ஸ்திரீயின் அழுகையோடு செல்வன். ஜீவியாநின்ற புருடன் முன்பு தயிர் முதலிய மங்கல வஸ்துக்களை யெடுத்துச் செல்பவரே இறந்த தின் பின் இவன் முன்பு புகையோடுற்ற நெருப்பை யெடுத்துச் செல்வர். ஜீவிக்குங்கா லெவரைக் கணமாத்திரையேனும் பிரியானோ அவனே மரிக்கின் வைராக்கிய வானைப் போலச் சர்வ பந்துக்களையும் விட்டுச் செல்வன். ஜீவிதகாலத்தி லெப்பு ருடனின்றி யெத்தாரபுத்திராதி பந்துக்கள் கணமாத்திரையேனும் நிலை கொளாதிருந் தனரோ, அவரே இவனிறந்ததன் பின்னர், இவனின்றிச் சுகமாய் நிலைபெறுவர். சூரியனைக் கண்டு கமலமானது விரிவதேபோல், ஜீவித காலத்தின் கண் எந்தப் புருஷனாகிய சூரியனைக் கண்டு எத்தாரபுத்திராதி பந்துக்களின் முகங்களாகிய கமலங்கள் விரிந்தனவோ, இறந்ததன் பின்னர், அதே புருஷனைத் தரிசித்தாலும் பரிசித்தாலும் அந்தத் தாரபுத்திராதி பந்துக்கள் ஸ்நானஞ்செய்வர். முன்னர், ஜீவித காலத்தின்கண்ணே புருஷனுடைய பாதத்தினின்றும் வெளிவரா நின்ற தீர்த்தத்தைத் தாரபுத்திராதி பந்துக்கள் தம்முடைய மத்தகத்தின்கண்ணே தரித்தனர். இறந்த பின்னர் அவனைத் தீண்டினாலவர்கள் ஸ்நானஞ் செய்யா நிற்பர்; அல்லது தீண்டார். இந்தப் பிரகாரம் பிரத்தியக்ஷ தோஷங்களோடு கூடிய சம்சாரவடிவ சூலத்தின்கண் அடைவுற்ற இச்சீவனானவன், பரமேஸ்வரமாயையினால் மோகிதனாய்ப்பிரத்திய க்ஷப் பிரமாணத்தாற் சித்தமாகிய சமுசாரதுக்கங்களையு மறிகின்றிலன். இப்பிரகாரம் மரணத்தின் பின்னர் பந்துக்களினவஸ்தையானது கூறப்பட்டது.

இப்போது பரலோகத்தின் கண் ஜீவனது அவஸ்தையைக் கூறுவாம்: - இத் தூல சரீரத்தை விட்டொழித்து அதிதுக்கியா யிரா நின்ற இச்சீவன் பரலோகத்திற்குச் செல்வன். பசிதாகத்தாற் பீடிதனாவன், யமகிங்கரரால் நிராதரத்தையடைவன், அநந்தங் கோடியோஜனை தூரத்துள்ள யமபுரிக்குச் சொற்பகாலத்துள் இச்சீவனை யமகிங்கரர்கொண்டு செல்வர். பாசத்தாற கட்டுப்பட்டுக் கசையால் (சவுக்கால்) அடிக்கப்பட்ட பிராணியைப் பலாத்காரமாய் அரச சேவகர் கொண்டு செல்வது போல் இச்சீவனையும் யெமகிங்கரர் பரலோகத்தின்கண் இழுத்துச செல்வர். அந்த

யம்புரியின் கண் பாபி, யமசாசனத்தா லந்த துக்கத்தையடைவன். அந்தத் துக்கங்கள் யாவற்றையும் கூறுவதற்கேனும் கேட்பதற்கேனும் எவருக்குஞ் சாமர்த்திய மின்றாம்; என்றாலும், வைராக்கியத்தின் பொருட்டுச் சிறிதுமாத்திரத் துக்கத்தைச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த யமபுரியின் மார்க்கத்தின் கண் மாமிசம் புசிக்கும் பன்றிகளும் காகங்களும் கழுகாதிகளும் மகா உபத்திரவத்தை யிச்சீவனுக்குச செய்யும். அம்மார்க்கத்தின்கண்ணே பாபியைப் பல் வகையாகிய ஆயுதங்களால் இராக்கதாபோலத் திருடர் கொல்வர். அவ்வாயுதங்களாலும் பாபவசத்தா லிச்சீவனுக்கு மரணமுண்டாக மாட்டாது. அந்த மார்க்கத்தின்கண் அந்தப் பாபியானவன் ஆண்டு மலத்தாலும் சீயாலும் நிறைந்துள்ள நதிகளைத் தாண்டுவன், அந்நதியின்கண் மூழ்குவன், அந்நதியின்கண் இருக்கும் மகரங்களாற் பயத்தையடைவன். யமபுரியின்கண் அக்கினிவளரா நின்ற நரக மிருக்கின்றது; ஜலம், பிருதிவி, வாயு, ஆகாசம் என்பவற்றின் பரிணாமங்களாகிய நரகங்களுமுள. சாஸ்திரங்கள் நிறைந்துள்ள நரகமுமுளது, இருணிறைந்துள்ள நரகமுமுளது, இவை முதலாகிய பல்வகையான நரகங்கள் பாபிகட்குத் துக்கத்தைக் கொடுக்கும். கட்கத்தின் (வாளாயுதத்தின்) முனையைப் போன்று கூர்மையான இலைகளோடு கூடிய விருக்ஷங்களின் வனமாகிய நரகமே முதலாய் மகாபயத்தைக் கொடுக்கத் தக்க நரகங்களில் அந்தப் பாபியானவன் அந்த கற்பபரியந்தம் துக்கங்களை யடைவ ன். பரலோகத்தின்கண் பாபிகளைத் துன்பஞ்செய்வதாகிய நரகங்களைப்பற்றிக் கருடபுராணமுதலியன பிரசித்தமாகக்கூறுகின்றன. ஆகையினா லீண்டுக் கூறவில் லை. இவ்வண்ணம் பாபியானவன் நரகதுக்கங்களை யனுபவித்துக் காலவசத்தால் மீண்டும் மழைவாயிலாய் அன்னபாவத்தையடைந்து மனுஷலோகத்தையடைவன். புண்ணியவானாகிய ஜீவனோ சுவர்க்கத்தின்கண் மகாசுகத்தையனுபவித்து அப்புண் ணிய கர்மம் முடிந்தபின்னர் முற்கூறிய ரீதியாய் மழைவாயிலாய் அன்னபாவத்தை யடைந்து இவ்வுலகின்கண்ணே வருவன். இவ்வகை இவ்வுலகத்தையடைந்து முன் போலப் புண்ணியபாபவசமாய் மீண்டும் பிதாவாயிலாயும் மாதாவாயிலாயும் பல் வகையாகிய ஜன்மங்களை எப்போது மிச்சீவனடைவன். முன்னர், இச்சீவனுக்குப் பிதாவினிடத்தினின்றுஞ் மாதாவினிடத்தினின்றுஞ் ஜனித்தலை நிரூபணஞ் செய் தோம். அவ்விரண்டு ஜன்மங்களையு மபேக்ஷித்து மீண்டும் பிதாவினிடத்தினின்றும் மூன்றாவது ஜன்மம் ஜீவனுக்குண்டாம. இந்தப்பிரகாரம பிதாவினிடத்தினின்றும், மீண்டும் மாதாவினிடத்தினின்றும் ஜன்மம, மீண்டும் பிதாவினிடத்தினின்றும் ஜன்மம என்னும இம்மூன்று ஜன்மங்களுங் கவலையேற்றம்போற் புண்ணிய பாப வசத்தாற் சீவனையடையும். இச்சீவனுக்கு ஆன்மஞான முண்டாகாதிருக்கும் வரையில் மிருத்தியுவும் வந்துகொண்டேயிருக்கும். மீண்டும் ஜன்மமும் வந்து கொண்டே யிருக்கும், மீண்டும் பாலியாவஸ்தையும் வந்து கொண்டேயிருக்கும், மீண்டும் யௌவனாவஸ்தையும் வந்துகொண்டே யிருக்கும், மீண்டும் விருத்தா வஸ்தையும் வந்து கொண்டேயிருக்கும், மீண்டும் மிருத்தியுவும் வந்து கொண்டேயிருக்கும். இந்தப்பிரகாரம சம்சாரததின்கண் இச்சீவன் சுற்றிக்கொண்டே திரிவன். சூரியாதிகட்கு இரவிவாரம், சோமவாரம் முதலிய ஏழு வாரங்களின் தாரை கெடாமலிருப்பது போல் இச்சீவனுக்குச் ஜன்ம மரணாதி ஆறு விகாரமும் கெடாமலுண்டாம். கிழிந்த வஸ்திரங்களை யெறிந்து விட்டுப் புதிய வஸ்திரங் களைப் புருஷன் தரித்துக்கொள்வது போல ஆன்ம ஞானமின்றிய புருஷனும் ஒரு

சரீரததை விட்டொழித்து மற்றொரு சரீரத்தை யெடுத்துக்கொள்வன். சூரியாதி ரூப தேஜசையடைந்து இருட்டொழிந்து விடுவதுபோல், ஜன்மாவஸ்தையை யடைந்து மரணாவஸ்தை லயத்தையடையும். ஒளியுமிருட்டும் இந்த மனுஷ லோகத்தை விட்டொழியாது மாறி மாறி வருவது போல் அவிவேகியாகிய ஜீவனையும், ஜன்ம மரணமும் விட்டொழியாமல் மாறி மாறி வரும. ஆகையினால், சர்வ துக்கங்களுக்குங் காரணம் அஞ்ஞானமாம். அதை நாசஞ்செய்வதாகிய ஆநந்தரூப ஆன்மஞானமானது எதுபரியந்த முண்டாகமாட்டாதோ, அதுபரியந்தம் ஜன்மமாணா தியானந்த துக்கம் ஜீவர்கட்குண்டாம். ஆகையினால், ஆநந்தரூப ஆன்மஞானமே சர்வ அநர்த்த நிவிர்த்யின் காரணமாம், அதனின் வேறாய் சர்வ உபாயங்களும் ஜன்மமரண ஏதுவாம். முன்னர் ஸனகாதி இருஷிகளும் நமக்கு ஆன்ம ஞானத் தையே உபதேசஞ் செய்தனர். இந்தப்பிரகாரம் சர்வ அதிகாரிகளும் வைராக்ய உற்பத்தியின் பொருட்டுத் தேகமே முதலாய்ச் சர்வ அநான்மாவின் கண்ணும் தோஷவிசாரஞ் செய்தனர். அத்தோஷ விசாரத்தா லந்த அதிகாரிகட்குத் தேகாதிகளின் கண் வைராக்யம் உண்டாயது. அவ்வெல்லா அதிகாரிகளுள்ளும் வாமதேவரென்னு மோரதிகாரி மிருத்தியுவையடைந்தார். அதிருஷ்டமாகிய எதிர் காலப் பிரதிபந்தவசத்தாற்சனகாதி இருஷிகளினுபதேசத்தா லந்த வாமதேவருக்கு இச்சன்மத்தின்கண் ஞான முண்டாகவில்லை யாதலின் மீண்டும் பிதாவின் கர்ப்பவாயிலாய் மாதாவின் கர்ப்பத்தின்கண்ணே பிரவேசித்தனர்; ஆண்டுப் பூர்வ சம்ஸ்காரத்தோடுகூடியே வாமதேவர் ஒன்பது மாதபரியந்தமிருந்தனர். ஒன்பதாவது மாதத்தின்கண் நியமமாய்ச் சர்வ ஜீவர்கட்கும் கர்ப்பத்தின்கண்ணே அறிவுண்டாம், அவ்வறிவால் எல்லா ஜீவரும் முன்முன்னுள்ள தமது ஜன்மத்தை ஸ்மரிப்பர். வாமதேவரோ ஒன்பதாவது மாதத்திலான்ம சாக்ஷாத் காரத்தையடைந்தனர்; ஏனெனின், எதிர்காலப் பிரதிபந்தகத்தால் வாமதேவருக்குப் பூர்வஜன்மத்தின்கண் ஆன்மஞானம் உண்டாகவில்லை. ஒன்பதாவதுமாதத்தில் அந்தப் பாவரூபப் பிரதிபந்தகம் நீங்கவே வாமதேவருக்கு முற்கூறிய ஸனகாதிகளினுபதேச ஸ்மரண முண்டாயிற்று, அதனால் மனன நிதித்தியாசனங்களோடு கூடிய வாமதேவர் கர்ப்பத்தின்கண்ணேயே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தையடைந்தனர். முன்னர் எவ்வதிகாரி களோடு கூடி வாமதேவர் ஸனகாதி இருஷிகளின்பாற் பிரஹ்மவித்தையைச் சிரவணஞ் செய்தனரோ, சர்வ விஷயங்களிலும் தோஷவிசாரஞ்செய்தனரோ, தம்முடைய அவ்வெல்லா மித்திரரையும் குறித்துக்கர்ப்பத்தின்கண் இராநின்ற வாமதேவர் இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறினர்: - வாமதேவர் கூறல்: ஹே மித்திரரே! பூர்வ ஜன்மத்தின்கண் யானும் உங்கள் மத்தியிலிருந்தேன், ஆனால் முற்பிறப்பில் பரிசசின்ன தேகாதிகளினிடத்தே ஆன்ம புத்திசெய்து பரிச்சின்ன பாவத்தையான் அடைந்திருந்தேன். இப்போது எனக்குக் கர்ப்பத்தின்கண் ஸனகாதி களினுபதேச ஸ்மரணத்தால் ஆன்ம ஞானமுண்டாய் விட்டது. ஆகையினா லெனது அத்விதீயவடிவத்திற்கு வேறாய்ச் சிறிதுமாத்திரமும் வஸ்துவையான் கண்டேனி ல்லை; மற்றோ சர்வத்தையும் ஆன்மரூபமாகக் காண்கின்றனன். பூர்வம் தக்ஷிணம் முதலிய அஷ்ட திசைகளும் என்னாலேயே பூரணமாயிருந்தன, ஆகாசமும் என்னாலேயே பூரணமாம். சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் யானே சுவாயம்புவாதி மனுக்களாகவும் முன்னர் யுண்டாயிருந்தேன், சூரிய பகவானும் யானே, சக்தியோடு கூடிய இந்திராதி லோகபாலரு மென்னுடைய சொரூபமேயாம். என்னிற் பின்னமாய்

இவர்கட்குச் சத்தையின்றாம். அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜம் என்னு மிந்நான்கு பிரகாரமாகிய பிராணிகளும என்னிற் பின்னமன்றாம்; மற்றோ என்னுடைய சொரூபமேயாம. இரண்யகர்ப்பனே முதலாய் ஸ்தாவரபரியந்தம் எவ்வெப் புண்ணிய பாப ஜீவர்களுளரோ அவ்வியாவரும் என்னுடைய சொரூபமே யாம் என்னிற் பின்னமா யெவ்வஸ்துவு மின்றாமென்பது கருத்தாம்.

சங்கை: - சர்வ வஸ்துக்களும் உம்மிற் பின்னமன்றேல், பிறத்தல், இருத்தல், வளர்தல், மாறல், சிதைதல், அழிதலென்னும் இவ்வாறு விகாரங்களும் ஆன்மாவின் கண்ணே யடைவுறும்.

சமாதானம்: - இவை இந்திரிய சகிததேகத்தின் தர்மங்கள்; பிறத்தல் முதலிய ஆறு விகாரங்களோடு கூடிய தேகமென்னிடத்தே கற்பிதமாம். ஆகையினாற் கற்பித தேகத்தின் தர்மம் அதிஷ்டானவடிவாகிய என்னைத் தொடமாட்டாது. சீதநிவிர்த்தி யின் பொருட்டுக் குன்றிமணிக்கொத்தில் வானரங்கள் கற்பித்த அக்கினியினது உஷ்ணஸ்பரிசத்தால் குன்றிமணிக கொத்தானது தகிக்கப்படமாட்டாது. அதுபோலக் கற்பிததேகாதிகளின் றன்மங்களாகிய ஜன்மாதிகளும் அதிஷ்டானமாகிய என்னைத் தொடமாட்டா. ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாகிய யான் வாக்காதி இந்திரியங்களின் ஜன்மாதிகளையும் அவற்றினது தேவதைகளின் ஜன்மாதிகளையும் யறிகின்றனன். ஆனால் அவற்றின் ஜன்மாதி விகாரங்களின் அதிஷ்டானவடிவ ஆன்மாவாகிய என்னைச் சுகதுக்கங்களடையமாட்டாது; ஏனெனின், அவை யாவு மென்னிடத்தில் கற்பிதமாம். பூர்வம் அஞ்ஞான அவஸ்தையின்கண் சரீர இந்திரியாதிகளின் அத்தியாசத்தால் யான் பிராஹ்மணன், யான் ஸ்தூலன், யான் செவிடன், யான் ஊமை, இவை முதலாகச் சரீர இந்திரியாதிகளின் தர்மங்கள் என்பாற் றோற்றிக் கொண்டிருந்தன.

இப்போது அத்தர்மங்களியாவும், சரீரசகித இந்திரியங்களும், அவ்விந்திரி யங்களின் தேவதைகளும் என்னைத் தொடமாட்டா. ஏனெனின், அத்விதீய ஆன்ம ஞானத்தாலந்தச் சரீராதிகளின் அத்தியாசம் நிவிர்த்தியாய்விட்டது. ஹே மித்திரர்க ளே! இரும்பினாற் செய்த சிறைச்சாலையானது புருஷனைக் கட்டுப்படுத்த ஹேது வாயிருக்கின்றது போல அஞ்ஞானமாகிய இரும்பினாற் செய்யப்பட்ட எண்பத்து நான்கிலக்ஷம் சரீரவடிவபுரிகளும் முன்னர் எனது கட்டுப்பாட்டின் காரணங்களாயி ருந்தன. உலகின்கண்ணே பெருஞ் சரீரத்தோடு கூடிய பருந்தென்னும் பக்ஷியானது மிகுந்த பலமுடையதாம்; ஆகையினால் அது பாசங்களாற் கவரத்தக்கதன்றாம். என்றாலும் திடமான பாசத்தாலதனைக்கட்டி இரும்புக் கூட்டின்கண்ணே தடைப் படுவது போல அஞ்ஞானமாகிய இரும்பினாற் செய்யப்பட்ட எண்பத்திநான்கிலக்ஷ ம் சரீரவடிவப் புரிகளும் கட்ட முடியாத அத்விதீய ஆன்மாவாகிய என்னைத் தேகாதிகளின் கண்ணே ஆன்ம புத்திவடிவப் பாசங்களாற் கட்டுப்படுத்தின. கூட்டின் கண்ணே கட்டுப்பட்ட பருந்தானது வஜ்சத்திற்குச் சமானமான தனது மூக்கால் கூட்டினடியைப் போதித்து வெளியிலோடிப்போம். அது போல யானும் பிரஹ்ம ஞானமாகிய மூக்கால் எண்பத்திநான்கிலக்ஷம் சரீர வடிவப்புரிகளையும், காமக்

குரோதாதி இருப்பு முளைகளடித்த கட்டுத்தறிகளையும், தேகாதிகளின்கண் ஆன்ம புத்திவடிவப் பாசத்தையும் அறுத்தெறிந்து விட்டேன்.

ஹே மித்திரரே! முன்னர் ஸனகாதி இருஷிகள் தேகம், ஸ்திரீ, புத்திரன் முதலியவற்றின் கண்ணேயுள்ள வைராக்கியம் ஆன்ம ஞானகாரணமாமென்று உங்கட்குக் கூறினாரன்றோ, அதனை யானிப்போது ஆன்ம ஞானரூபப் பலத்தினுற் பத்தியால் நிச்சயம் செய்தேன். பூர்வ ஜன்மத்தில் உம்மோடுகூடி யான் விஷயங்களில் தோஷங்களை விசாரித்தேன்; ஆனால் எதிர்கால அதிர்ஷ்டரூபப் பிரதிபந்தவசத்தால் எனக்கு அச்சன்மத்தில் ஆன்ம ஞானமுண்டாகவில்லை. மரணமானயின், அந்தப் பிரதிபந்தங்கெடவே ஸனகாதி இருஷிகளின் கிருபையினால் விஷயவைராக்கியத்தால் எனக்கிப்போது ஆன்மஞானமுண்டாய் விட்டது. ஆகையினால் விஷபவைராக்கியமும் குருகிருபையும் ஆன்ம ஞானத்திற்கு முக்கிய காரணமாம். உங்களுக்கு ஆன்ம ஞானமுண்டாகாமைக்குக் காரணம் ஏதோ பிரதிபந்த வசத்தாலேயேயாம் ஆகையினால் வைராக்கியத்தின்கண்ணும் குருவி னுபதேசத்தின்கண்ணும் ஆன்ம ஞான காரணத் தன்மை யின்றென நீங்கள் அசம்பாவனை யொருகாலும் செய்யாதீர்கள்.

ஹேமித்திரரே! குருவின் கிருபையால் எனக்குண்டாயிருக்கும் ஞானத்தின் மகிமையைக் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்: - அந்த ஞானத்தின் பலத்தால் இந்த அதிகோரவடிவ சம்சாரத்தினின்றுங்கூட யான் பயத்தை யடைகிறதில்லை, காலத்தி னாலும் மிருத்யுவினாலும் யான் பயத்தை யடைகிறதில்லை; ஏனெனின், இரண்டாவது வஸ்துவினால் பயத்தினடைவைச் சுருதி கூறியிருக்கின்றது. யானோ அத்விதீயன். சகலப்பிரபஞ்சமும் என்னிடத்திற் கற்பிதமாம்; இரஜ்ஜுவின்கண்ணே சர்ப்பம் கற்பிதமாவது போலும். கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தால் துவைதபாவம் என்னிடத்தி லுண்டாகமாட்டாது. ஆகையினால் யானத்வி தீயன். மிருத்தியு அற்றவன்யான்; ஏனெனின், என்னிடத்திற் கற்பிதனாகிய மிருத்யுவானவன் அதிஷ்டானவடிவாகிய என்னைச் சிறிதுமாத்திரமும் ஹானிசெய்யமாட்டான். உலகின் கண்ணே தன்னைத் தானே ஒருவருங் கொல்லாதது போல மிருத்யுவிற்கும் ஆன்ம சொரூபமா யிராநின்ற என்னை மிருத்தியு நாசஞ்செய்யான். ஜன்மமும், மரணமும், பாலியமும், யவ்வனமும், ஜரையும் மற்றும் பிறவும் தேகத்தின்கண்ணே காணப்படுகின்றன. அவை அத்விதீய ஆன்மாவாகிய என்கண் இன்றாம். அன்னிய புருஷனுடைய சுகத்தாலும் துக்கத்தாலும் அன்னிய புருஷன் சுகியேனுந் துக்கியேனுமாவமா வதின்றாம். அது போலத் தேகா திகட்கு வேறாய ஆநந்தரூப ஆன்மாவாகிய எனக்குத் தேகாதிகளின் தர்மங்களாகிய ஜன்ம மரணாதிகள் உண்டாகமாட்டா. இச்சை, துவேஷம், பயம், மோஹம், பசி, தாகம், நித்திரை, மல மூத்திரபாதை என்று முற்கூறிய எட்டுத்தோஷங்களும் ஆநந்தரூப ஆன்மாவாகிய என்னைத் தீண்ட மாட்டா; ஏனெனின், இச்சை, துவேஷம், பயம், மோஹம் என்னுமிந்நான்கும் மனத்தின் தர்மங்களாம். பசி, தாகம் இரண்டும் பிராணன்களின் தர்மங்களாம். நித்திரை மன இந்திரியத்தின் தர்மமாம். மல மூத்திரபாதை சரீரத்தின் தர்மமாம். சாக்ஷிவடிவமா யிராநின்ற யான் மன இந்திரியாதி சர்வ திருசியங்களுக்கும் பிரகாசகனாம், ஆகையினால் பிரகாசிக்கப்படுவனவாய்த் திருசியமாகிய

வஸ்துக்களின் தர்மங்கள் பிரகாசகனாகிய என்னைத் தீண்டமாட்டா; பிரகாசிக்கப் படுவனவாகிய கடாதி பதார்த்தங்களின் தர்மங்கள் பிரகாசமாய் சூரியனைத் தீண்ட மாட்டாமைபோலும்.

இப்போதிப்பொருளை வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - மோக்ஷத்தையும், சுவர்க்கத்தையும், இவ்வுலகின்கண்ணேயுள்ள விஷய ஜன்னிய சுகத்தையும் மனமிச்சிக்கும்; ஆநந்தரூப ஆன்மாவாய் யான் அவற்றை இச்சியேன். அஞ்ஞானத் தின் கண்ணும் நரகத்தின் கண்ணும் மனமே துவேஷஞ்செய்யும். இவ்வுலக துன்பத் தின் கண்ணும் துன்பத்தின் சாதனங்களாகியச் சிங்கசாப்பாதிகளிடத்தும் மனமேது வேஷஞ்செய்யும்; ஆநந்த வடிவமாய்ச் சர்வத்திற்கும் ஆன்மாவா யிரா நின்ற யான் எதன் கண்ணும் துவேஷஞ்செய்வதின்றாம். அல்லது விஷய இச்சை யுடைய வனாகியும் பேத திருஷ்டியுடையவனாகியு மிராநின்ற புருஷன் தானிசசித்ததற்குப் பிரதிபந்தகஞ்செய்யும், அன்னிய புருஷனிடத்தில் துவேஷஞ்செய்வன். இவ்விஷயம் உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாம். யான் ஆப்தகாமன், யான் அபேதமாய்க் காண்போன். ஆகையினா லெனக்கெவரோடுந் துவேஷமின்றாம். பயமும் மோஹமும் மனதின் தர்மமாம்; யானத்வி\தீய ஆன்மாவாம். ஆகையினால் பயமெனது தர்மமன்றாம். யான் போதசொரூபன்; ஆகையினால் மோஹமும் எனது தர்மமன்றாம். அல்லது இவ்வுலகின் கண்ணே எப்புருஷன் தன்னிற் பின்னமாய்ச் சத்துருவை யறிகின்றா னோ, பிரதிகூலமா யறிகின்றானோ அப்புருஷனே மோஹத்தையும் பயத்தையு மடைவன். யான் என் சொரூபத்திற்கு வேறாய் எம்மித்திரனையும், சத்துருவையும், உதாசீனனையும் அறிவதில்லை; எவனையும் பிரதிகூலனாகவு மறிவதில்லை, ஆகையினால் எக்காரணத்தாலெனக்குப் பயமும் மோஹமுமுண்டாம். பயத்திற்கும் மோஹத்திற்கும் காரணம் பேதபுத்தியும் பிரதிகூலத்தன்மை ஞானமுமாம். அவை என்னிடத்திலின்றாம். ஆகையினாற் காரணமின்மையின் பயமும் மோஹமும என்னைத் தீண்டமாட்டாவென்பது கருத்தாம். பிராணனது தர்மங்களாகிய பசி தாகங்களும் பிராணனின்றிய ஆன்மாவாகிய எனது தர்மமன்றாம். காரணத்தின் கண் ஒடுங்கா நின்ற நித்திரையும கனாவாகாதபோது மனத்தினது தர்மமாம். வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கட்கோ அது சொப்பன தரிசனகாலத்தின் கண்ணும அதரிசன காலத்தின்கண்ணும் எப்போதுமே தர்மமாம். ஆகையினால் மன இந்திரியங்களின் தர்ம்ம நித்திரையாம். அது மன இந்திரியங்களின்றிய ஆன்மாவாகிய என்னை யடைய மாட்டாது. மலமூத்திரபாதை சரீரதர்மமாம்; சரீரமற்ற ஆன்மாவாகிய எனக்கு அப்பாதையுண்டாகமாட்டாது.

அதிகாரிகளாகிய பிரஜைகள் கூறல்: - ஹே வாமதேவரே! மித்திரராகிய எம் பொருட்டு அத்துவிதீய அமிருத அஜரம் ஆன்மாவாம் என இவ்வண்ணம் நிஷேத வாயிலாய் ஆன்மாவி னுபதேசத்தை எதன் பொருட்டுச் செய்கின்றீர்? ஒருவன் கொம்பைப் பிடித்துக் கோவைக் காண்பிப்பதுபோல விதிமுகமாய் ஆன்மாவை ஏன் காண்பிக்கின்றிலீர்.

வாமதேவர்கூறல்: - ஹே மித்திரரே! உங்களிதத்தின் பொருட்டுப் பல்வகை யாய் வசனங்களால் யான் கூறிய ஆன்ம சொரூபமானது உண்மையாய்க் கோ

முதலியவற்றைப்போல இஃதென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயமன்றாம். அத்விதீய அமிருத அஜரம் என்பது முதலாய நிஷேத வாக்கியமும் இலக்ஷணா விருத்தியால் ஆன்மாவை யுணர்த்துகின்றது. ஹே மித்திரரே! அத்விதீய ஆன்மா நேத்திராதி வெளி இந்திரியங்களா லுணரத்தக்கதன்றாம். அது மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னு மிவ்வந்தக்கரண சதுஷ்டயத்தாலும் அறியமுடியாது.

அதிகாரிகள் கூறல்: - ஹே பகவன்! இந்திரியங்கட் கான்மா விஷயமன்றா மென்றாலும் வேதாந்த வாக்கியத்தா லுற்பன்னமாகிய புத்திவிருத்திக்கும் அஞ்ஞான த்திற்கும் ஆன்மா விஷயமாம்.

வாமதேவர் கூறல்: - ஹே மித்திரரே! புத்திவிருத்தியையும் அஞ்ஞானத் தையும் பிரகாசஞ் செய்வதாகிய சாக்ஷி ஆன்மாவாம். ஆகையினால் ஆன்மா அவற் றிற்கு விஷயமன்றாம்; மாறாய்ப் புத்திவிருத்தியும் அஞ்ஞானமும் ஆன்மாவால் விளங்குவனவாம். ஆகையினால் அவை ஆன்மாவிற்கு விஷயமாம். ஆதலின் ஹே மித்திரரே! முன்னர் ஸனகாதி இருஷிகள் உபதேசித்த தேசகால வஸ்து பரிச்சேத மின்றி யாவற்றையும் விளக்குவதாகிய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை நன்றாய் விசாரித்து நீங்கள் சாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும்.

கருத்திதுதாம்: - எதிர்காலப் பிரதிபந்த சங்கையினால் நீங்கள் ஆன்ம விசா ரத்தினின்றும் நிவிர்த்தியடைந்து விடாதீர்கள். ஏனெனின், புண்ணிய பாபரூப அதிருஷ்டத்தின் பெயர் எதிர்காலப் பிரதிபந்தமாம், அது வர்த்தமானப் பிரதி பந்தத்தின் சகாயத்தாலன்றி விசாரத்தின் பிரதிபந்தக மாகமாட்டாது; மற்றோ வர்த்தமானப் பிரதிபந்தத்தின் சகாயத்தைப் பெற்றே பிரதிபந்தமாம். வர்த்தமானப் பிரதிபந்தமின்றாயின் அதிருஷ்டவடிவ எதிர்காலப் பிரதிபந்த மின்மையும் நிச்சயமாம். ஆகையினால், விஷயத்தின்கண்ணே ஆசகதி, புத்தியின் மந்தத்தன்மை, குதர்க்கம், விபரீதத்தின்கண்ணே துராக்கிரகம் என இந்நான்கு பிரகாரமாகிய வர்த்தமானப் பிரதிபந்தங்களைப் பரித்தியாகஞ்செய்து நீங்கள் விரைவில் ஆன்ம விசாரத்தின்கண்ணே முயலுங்கள்; அதனால் என்போலுங்களுக்கு மீண்டும் ஜன்மத் தின் அடைவு உண்டாகமாட்டாது.

அதிகாரிகள் கூறல்: - ஹே பகவன்! ஆன்ம விசாரத்தின்கண்ணோ யாங்கள் முயலுவோம். ஆனால் தத்துவத்தையறிந்த உமககும் கர்பபதுக்கம் வந்தடைந்த தைக் கண்டு துக்கத்தின் நிவிர்த்திவடிவ ஆன்ம விசாரபலத்தின்கண் எங்கட்குச் சம்சய முண்டாகிறது. ஆன்ம விசாரத்தினால் துக்கத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாமா அல்லது உண்டாகாதா என்னு மிச்சம்சயம் ஆன்ம விசாரப் பிரவிர்த்திக்குப் பிரதிபந்தமாம்.

வாமதேவர் கூறல்: - ஹே மித்திரரே! உம்முடைய திருஷ்டியினால் யான் கர்ப்பத்தின்கண்ணே யிருக்கின்றேன், கர்ப்பதுக்கத்தை யனுபவிக்கின்றேன், எனது திருஷ்டியாலோ யான் சர்வதேக இந்திரியாதிக ளற்றவனாயிருக்கின்றேன். ஹே மித்திரரே! முற்சன்மத்தில் நானும் நீங்களுங்கூடி எந்தகர்ப்ப துக்கத்தை விசாரஞ்

செய்தோமோ அவ்வளவு துக்கத்தை யிப்போது கர்ப்பத்தில் யான் அனுபவிக்கின்றேன்; அல்லது அதனினும் அதிக் துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றேன். ஆனால் யாவற்றினும் ஆன்ம புத்திவடிவ பௌர்ண மாசிச் சந்திரன் றன் சீதளத் தன்மை யாலே கர்ப்ப துக்கவடிவ உஷ்ணகால இரவி யென்னைச் சந்தாபஞ் செய்யவில்லை; ஆகையினால் ஹே மித்திரரே! ஆன்ம ஞானத்தையே நீங்கள் சம்பாதியுங்கள். இந்தப் பிரகாரம் ஆன்ம ஞானத்தின்கண்ணே சிரத்தை செய்விப்பதற்காக அநந்த பிரகாரமாய் வசனங்களைக்கூறி வாமதேவமுனியானவர் மாதாவின் கர்ப்பத்தினின்றும் வெளிப் போந்து பூவுலக முதலாக பிரமலோக பரியந்தம் ஜீவன் முக்தநாய்ச் சஞ்சரித்தனர். அந்த வாமதேவரானவர் ஸனகாதி இருஷிகளுக்குச் சமானமானவர், இவ்வுலக சுகத்தின் கண்ணும் அவ்வுலக சுகத்தின்கண்ணும் இச்சையற்றவர். ஒன்றிலும் முயர்ச்சியற்றவர், நிர்மல சித்தமுடையவர். இத்தகைய வாமதேவரானவர் பிராரப்த கர்ம சமாப்த்தியின் பொருட்டு மனுஷ்ய லோகத்தின்கண்ணும், சுவர்க்காதி யுலகங்களினிடத்தும் கிடைத்த போகங்களைப் போகித்தார். அப்போகங்களால் பிராரப்த கர்மங்கள் நாசமான பின்னர் அவ்வாமதேவரானவர் விதேகமோக்ஷத்தை யடைந்தனர். இவ்வண்ணம் கர்ப்பத்தின்கண்ணே யிருந்த வாமதேவரது வசனத்தைச் சிரவணஞ்செய்து அந்த எல்லா அதிகாரிகளும் ஆச்சரியத்தை யடைந்தனர். அவர்கள் பரஸ்பரம் ஒருவர்க்கொருவர் கூறிக்கொள்வாராயினர், ஆ! ஆ! மகா ஆச்சரியம் இவ்வாமதேவர் சர்வத்திற்கும் அதிகாரிகளாகிய நமது கூட்டத்தினின்றும் எப்புண்ணிய மகிமையால் வெளிப்போந்தனர். சேற்றின்கண்ணே விழுந்தழுந்தும் கோவின் கூட்டத்தினின்றும் யாதாவதொரு கோபுண்ணியத்தின் மகிமையால் வெளிவருவது போல இவ்வாமதேவர் நம்மினின்றும் வெளிப்போந்தனர். கயிற்றால் கட்டுப்பட்ட பறவைகளினின்றும் யாதாவதொரு பக்ஷி புண்ணியபலத்தால் மற்றெல்லாப் பக்ஷிகளையும் பரித்தியாகம் செய்து வெளியிற் போவது போலக் காமக்குரோதாதி ரூப பாசத்தால் கட்டுப்பட்ட நம்மெல்லா ஜனங்களையும் பரித்தியாகம் செய்து இவ்வாமதேவர் இப்பொழுது போய்விட்டார். பஞ்சமுதலிய இடர்களடைந்தபோதிலும் மோக வசத்தால் தேசபரித்தியாகம் உலகர் செய்யார். அவர்களுள் எவராவதொருவர் நேயமற்றவராய்ச் சர்வ பந்துக்களையும் பரித்தியாகம் செய்து அத்தேசத்தினின்றும் வெளியே போய்விடுவது போல இவ்வாமதேவர் நம்மெல்லோரையும் பரித்தியாகம் செய்து போய்விட்டார். மார்க்கத்தின்கண் செல்லாநின்ற அநேக புருஷரில் எவனாவதொரு புருஷனுக்குப் புண்ணியப் பிரபாவத்தாற் பூமியின்கண் இரா நின்ற தனங் கிடைத்து விடுவது போல நம்மெல்லா அதிகாரிகளுள்ளும் இவ்வாமதேவர் ஆத்ம சாக்ஷாத்கார ரூபதனத்தை யடைந்தனர். குருவின் சேவையின் கண்ணே முயன்ற அநேக சீடருள் எவனாவதொரு சீடனே மகாவித்தையை யடைவது போல நம்மெல்லா அதிகாரிகளுள்ளும் இவ்வாமதேவரே பிரஹ்மவித்யாரூப பலத்தையடைந்தனர். ஆகையினா லிவ்வாமதேவரே புருஷர். நாமியாவரும் நபும்சகருக்குச் சமானமாவோம். அநேகர், மந்திரஜபத்தின்கண்ணே முயல்வாராயின், அவருள் எவனாவதொருவனே சித்தியையடைவன்; அது போல விசாரத்தின்கண்ணே முயன்ற நம்மெல்லாரிலும் இவ்வாமதேவருக்கே விசாரஜன்ய ஆன்மஞான ரூபபலம் உண்டாயது. அந்த வேடர்களாற் றடுக்கப்பட்ட மானினங்களுள் யாதாவதொரு மானே வெளிச்செல்வதுபோல நம்மெல்லாத் துக்கிகளுக்குள்ளும் வாமதேவரொருவரே சென்றனர். அந்தப் புத்திமானான வாமதேவருக்கு யாதோ வோரற்புத

புண்ணிய கர்மமிருந்துள்ளது, அந்தப் புண்ணிய கர்மத்தின் மகிமையாற் கர்ப்பத்தின்கண் இருந்த வாமதேவருக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்கார முண்டாயது. நம்மனோருக்குக் குரு சாஸ்திராதி சாதனங்களோடு நிறைந்துள்ள பூவுலகின் கண்ணும் ஆன்மஞான முண்டாகவில்லை. இவ்வாமதேவர் கர்ப்பத்தின்கண் இருந்தே நம்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்தனர்; ஆகையினால் இவ்வாமதேவருக்கு நம்பால் முதிர்ந்த நேயமிருந்ததென அறிந்துகொள்ளத் தக்கதன்றாம்; மற்றோ கேவலம் நம்பால்வைத்த கருணையேயெனத் தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும். நேயமான திருப்பின் வெளிவந்து தமது மாதா பிதாதி முதலியவர்கட்கும் உபதேசஞ் செய்திருப்பர். இவ்வாமதேவரோ பிறந்தவுடனே தாய் தந்தையர் முதலிய சர்வ பந்துக்களையும் உபேக்ஷித்து ஜடனைப்போலும், உன்மத்தனைப் போலும், பேய் போலும், சம்பந்திகளாலறியாத தேசத்தின்கண் சென்றனர். ஆகையினாற் கேவலம் கிருபையால் வாமதேவர் நம்பொருட்டு உபதேசஞ் செய்தனர். நேயத்தால் உபதேசஞ் செய்தாரில்லை கர்ப்பத்தின்கண்ணேயிருந்து வாமதேவர் நம்பொருட் டுபதேசஞ் செய்ததற் கிரண்டு பிரயோஜனமுண்டு. ஒன்றோ, முன்னர் யாம் விசாரஞ்செய்த கர்ப்பதுக்கமானது உண்மையாம்; மற்றதோ ஆன்மஞான பலத்தாற் கர்ப்பதுக்கஞ் சந்தாபஞ் செய்யமாட்டாது. யாமெல்லோரும் நபும்சகரைப்போல நிராதர பாத்திர மாவோம். ஏனெனில், மனுஷசரீரத்தை யடைந்தும் நாம் ஆன்மஞானத்தைச் சம்பாதிக்கவில்லை; அஞ்ஞானத்தால் வீணாகவே காலங்கழித்தோம், இம் மனுஷ லோகத்தின்கண் அநந்தம்பிரகாரமாகிய துக்கத்தை நாமனுபவித்தோம்; சுவர்க்காதி லோகங்களிடத்தும் சிறிதுமாத்திர சுகத்தையும் யாமடையவில்லை. ஏனெனின், சுவர்க்காதி லோகங்களில் மூவகையாய் தோஷங்களுள, ஒன்றோ சாதிசய தோஷமாம், அஃதாவது: - அதிக புண்ணியமுள்ளவனுக்கு அதிக போகத்தினடைவு சுவர்க்கத்தின்கண் உண்டாம். குறைந்த புண்ணியமுள்ளவனுக்குக் குறைந்த போகத் தினடைவுண்டாம். தம்மைக் காட்டினும் அதிக போகங்களோடு கூடிய தேவதைகளைப் பார்த்துக் குறைந்த போகங்களோடுகூடிய தேவதைகட்கு ஈரிஷை யுண்டாம். இரண்டாவது இந்திராதி தேவதைகளின் அதீனத் தன்மைவடிவ தோஷமாம். அப்பராதீனத்தன்மையால் எப்போதும் ஜீவனுக்குப் பயமுண்டாம். மூன்றாவது கீழே வீழ்தலாகிய தோஷமாம். சுவர்க்கத்தின் கண்ணே கர்மதேவதை கட்குத் தமது புண்ணியகர்மத்தின் ஞானமிருக்கும். இத்தனை காலம் யான் சுவர்க்கத்தின்கண்ணே யிருப்பன் என எக்காலத்திற் கீழே வீழும் ஞானமுண்டாமோ அக்கால் அவர்கள் மிகுந்த சோகத்தையடைவர். சுவர்க்கத்தின்கண்ணே இம்மூன்று தோஷங்களு நிவிர்த்தியாவதின்றாம், ஆகையினால் சுவர்க்கமும் துக்கரூபமாம். ஒவ்வொருகால் நாம் புண்ணியவயத்தால் பூவுலகினின்றும் சுவர்க்கத்தை யடைந்தோம். மீண்டும் சுவர்க்கலோகத்தினின்றும் புண்ணியம் க்ஷயமானபின் பூவுலகையடைந்தோம். மீண்டும் புண்ணியவயத்தால் அப்பூவுலகினின்றும் சுவர்க்க லோகத்தை யடைந்தனம். ஒவ்வொருகால் பாவ வயத்தால் நாம் பூவுலகினின்றும் நரகத்தையடைந்தனம். மீண்டு மந்நரகத்தினின்றும் பூவுலகையடைந்தனம். மீண்டும் பாவவயத்தால் நரகத்தையடைந்தனம். ஆகாசத்தின்கண்ணே யிராநின்ற புறாவானது பூமியின்கண் இராநின்ற பெண் புறாவைப் பார்த்துப் பூமியையடையும். பூமியின்கண் இராநின்ற புறாவானது ஆகாயத்தின்கண் இராநின்ற பெண்புறாவைப் பார்த்து ஆகாயத்திற்குச் செல்லும். கிழக்குத்தேசத்தில் இராநின்ற புறாவானது மேற்கு

தேசத்தில் இருக்கும் பெண்புறாவைப் பார்த்து மேற்கே செல்லும். இவ்வகை விஷயசுக ஆசையால் புறாவானது கீழும் மேலும் சுழலுவது போல யாமும் விஷயசுக ஆசையால் ஒவ்வொருகால் தேவதா சரீரத்தையும், ஒவ்வொருகால் மனுஷசரீரத்தையும், ஒவ்வொருகால் ஸ்தாவராதி சரீரத்தையும் அடைந்தோம். அந்தச் சரீரமானது கேவல துக்கத்தையும் சோகத்தையும் கொடுக்கத்தக்கது. இவ்வண்ணம் சர்வ அதிகாரிகளும் ஒருவர்க்கொருவர் விசாரஞ்செய்தனர். அந்த விசாரத்தாலுண்டாகிய வைராக்கிய முடையவர்களும், ஸனகாதிகளி னுபதேசத்தின் கண் னுண்டாய சிரத்தையுடையவர்களும் ஆகிய சர்வ அதிகாரிகளும் மீண்டும் ஒருவர்க்கொருவர் ஆன்மவிசரரத்தைச் செய்தனர்.

ஹே மேன்மை பொருந்திய மறையோர்களே! முன்னர் ஸனகாதிகளி னுப தேசத்தாலும் இப்போது வாமதேவரது உபதேசத்தாலும் எந்த ஆன்மாவை யறிய நாம் முயன்றோமோ அவ்வான்மா யாது? ஆண்டுச் சக்ஷுமுதலிய இந்திரியங்களின் கூட்டங்களோடு கூடிப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் புலப்படா நின்ற இத்தேகமே யான்மாவா? அல்லது சாஸ்திரத்தாற் புலப்படாநின்ற சச்சிதாநந்த சொரூபம் ஆன்மாவா? அவற்றுள், தேகத்திற்கோ ஆன்மத்தன்மை பொருந்தாது; ஏனெனின், தேகம் பிறப் பிறப்போடு கூடியது, எவ்வஸ்து பிறப்பிறப்போடு கூடியதாமோ அவ்வஸ்து ஆன்மாவாக மாட்டாது, கடபடாதி பதார்த்தங்கள் பிறப்பிறப்போடு கூடியனவாதலின் ஆன்மாவன்றாம். அல்லது ஆன்மா தேகவடிவமாயின், சுவர்க்கப் பிராப்தியின் பொருட்டு வேதம் போதித்துள்ள யாகாதிகர்மங்களை யெப்புருஷனும் செய்யான்; ஏனெனின், தேகத்திற்குப் பிறப்புண்டாமாதலின் அதற்கிறப்பு மவசியமுடன்பட வேண்டி வரும். எவ்வெப்பொருள் பிறப்புடையதாமோ அவ்வப் பொருள் இறப்புடைய தாம் என்பது நியமம். நஷ்டமுற்ற தேகம் சுவர்க்க நரகங்கட்குச் செல்லமாட்டாது. ஆகையினால் வேதம் போதித்த புண்ணியகர்மமும் பாவகர்மமும் வீணாய்பபோம். அல்லது தேகத்தை யான்மாவென அங்கீகரிக்கின் சாஸ்திரத்திற்கூறிய கர்மத்திற்கு மாத்திரம் கேவலம் வியர்த்தத்தன்மை யின்றாம்; மற்றோ லௌகிக கர்மத்திற்கும் பயனற்ற தன்மையுண்டாம். ஏனெனின், பாலிய அவஸ்தையின்கண் அத்யயனஞ் செய்த வித்தையானது யவ்வனாவஸ்தையின் கண்ணும் விருத்தாவஸ்தையின் கண்ணும் பயன்படுகின்றது அஃதுண்டாகலாகாது. ஏனெனின், பாலிய அவஸ்தையின் கண்ணுள்ள தேகம் யவ்வனாவஸ்தையின்கண்ணும் விருத்தாவஸ்தையின் கண்ணும் இராது; அவயவங்களின் விருத்தியினாலும், க்ஷயத்தினாலும், தேகத்திற்கு நாசம் சர்வ மதத்தரும் அங்கீகாரம் செய்துளார். சைத்திரன் (வேலை செய்பவன்) செய்த கருமத்தின் பலம் மைத்திரனுக் (அவன் சீனேகனுக்கு) குண்டாக மாட்டாது; மற்றோ சைத்திர புருஷனுக்கே யுண்டாம். ஏனெனின், எக்கர்மத்திற் கெவன் கர்த்தாவோ அவனே அக்கருமபலத்தின் போக்தாவாம்; அன்னியன் போக்தாவாகான். அதுபோல் பாலிய தேகமாகிய ஆன்மா செய்த வித்தையி னத்தியயனமாகிய கர்மத்தின் பலன் யவ்வன தேகமாகிய ஆன்மாவையேனும், விருத்ததேகமாகிய ஆன்மாவையேனும் அடைதல் கூடாது; அடையவோ செய்கின்றது. ஆகையினால் தேக மான்மாவன்றாம்.

சங்கை: - யாவன் கர்த்தாவாவனோ அவனே போக்தாவாவான் என்னும் நியமமின்றாம். ஏனெனின், உலகின்கண்ணே கருத்தாவின் வேறாயே பல போக்தாவைக் கண்டோம். சேவகர்கள் செய்த யுத்தத்தின் பலமானது அரசனை அனுபவிக்கச்செய்யும். சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் கர்ததாவினும் வேறாகவே போக்தாவைக் கண்டோம். பிதா செய்த வைஶ்வானர யாகத்தின் பலத்தைப் புத்திரன் போகிப்பன், புத்திரன் செய்த கயைச்சிராத்தத்தின் பலத்தைப் பிதா போகிப்பன். அதுபோலப் பாலியதேகமாகிய ஆன்மா செய்த வித்தையின் அத்தியயன கருமபலத்தை யவ்வன தேகமாகிய ஆன்மாவும் விருத்த தேகமாகிய ஆன்மாவும் அனுபவிக்குமென்னும் இவ்வார்த்தையும் சம்பவிக்கும்; ஆகையினால் தேகத்தை யான்மாவென அங்கீகரிப்பதில் கருமத்திற்கு வியர்த்தத் தன்மைவடிவ தோஷமின்றாம்.

சமாதானம்: - சேவகனுக்கு அரசனோடு சுவாமித்தன்மைச சம்பந்தமுண்டாதலின், சேவகன் செய்த யுத்தத்தின் பலத்தை அரசன் போகிப்பன். பிதாவிற்குப் புத்திரனோடு புத்திரத்தன்மைச் சம்பந்தமுண்டாதலின், பிதா செய்த வைஶ்வானர யாகத்தின் பயனைப் புத்திரன் போகிப்பன். புத்திரனுக்குப் பிதாவோடு பிதாத்தன்மைச சம்பந்தமுண்டாதலின், புத்திரன் செய்த கயைச்சிராத்தத்தின் பலத்தைப் பிதா போகிப்பன். இவ்வண்ணம் பாலிய தேகத்திற்கு யவ்வனதேகத்தோடும், விருத்த தேகத்தோடும் சுவாமித் தன்மை முதலிய யாதொரு சம்பந்தமுமின்றாம். ஆகையினால் தேகத்தை யான்மாவென அங்கீகரிப்பின், காமங்கட்கு வியாத்தத் தன்மைவடிவ தோஷம வஜ்ஜிரலேபமாம். அல்லது தேகமே ஆன்மாவாயின், பாலகனாயிருந்த யானே இப்போது விருத்தனா யிருக்கின்றேன் என்னும் இப்பாலகவிருத்த ஆன்மபேதத்தை விஷயஞ்செய்யும் பிரத்தியபிஞ்ஞை யுண்டாதல் கூடாது; ஏனெனின், பாலிய தேகத்திற்கும் விருத்த தேகத்திற்கும் பேதம் பிரத்தியக்ஷப பிரமாணத்தாற் சித்தமாம். பரஸ்பர பின்ன பதார்த்தங்கட்கு அபேத ஞான முண்டாகமாட்டாது. பிதாவும் புத்திரனும் பரஸ்பரம் பின்னமாதலின், அவர்கட் கபேதஞான் முண்டாகமாட்டாது. ஆகையினாலும் தேகம் ஆன்மாவன்றாம். அல்லது அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் தேகத்திற்கு அனான்மத்தன்மையே சித்தமாம். இததேகமானது அனான்மா ஆவதற்கு யோக்கியமாம்; ஏனெனின், ஜடமாதலின்; எவ்வெவ்வஸ்து ஜடமாமோ அவ்வெல்லாம் அனான்மாவேயாம், கடாதிகள் ஜடமாதலின் அனான்மாவாவது போல, ஜடதவதர்மத்தால் கடமுந் தேகமும் ஒன்றாயிருந்தும் தேகத்தை ஆன்மாவென அங்கீகரிக்கினோ கடமும் ஆன்மாவாக வேண்டும்; கடமோ ஆன்மாவாக மாட்டாது.

சங்கை: - நேத்திராதி இந்திரியங்களின் ஆதாரத்தன்மை தேகத்தின்கண்ணே யுளது, கடத்தின்கண் இன்றாம்; ஆகையினால் தேகமே சேதனமாம்; கடம் சேதனமன்றாம்.

சமாதானம்: - இந்திரியங்கட் காதாரத்தன்மை வடிவஹேதுவினால் தேகத்தின்கண் கடத்தின் விலக்ஷணத்தன்மை கூறல் சம்பவியாது; ஏனெனின், தேகத்தின் கண் இந்திரியங்களின் ஆதாரத்தன்மை யிருப்பதுபோலக் கடத்தின்கண்ணும் பரம்பரா சம்பந்தத்தா லிந்திரியங்களி னாதாரத்தன்மை யுளது. ஆண்டு விஷயத்

தன்மைச் சம்பந்தததால் இந்திரியங்களின் ஆதாரமாய ரூபாசாதிகளின் ஆதாரத் தன்மை கடத்தின்கண் உளது. இப்பரம்பரா சம்பந்தத்தா லிந்திரியங்களின் ஆதாரத் தன்மை கடத்தின்கண்ணுமுளது. சாக்ஷாத சம்பந்தத்தைப் போலப் பரம்பரா சம்பந்தமும் ஆதாரத்தன்மைக்கு நியாமகமாம். கட்டிலின்கண்ணே யுறங்கா நின்ற புருஷனிடத்தே வீட்டின் கண்ணே யுறங்குகின்றான் என உலகரின் வியவகாரம் உண்டாம். இவ்விடத்திற் புருஷனுக்குச சாக்ஷாத் சம்பந்தம் கட்டிலோடுளது, கட்டில் வாயிலாய் வீட்டோடு பரம்பரா சம்பந்தமுளது. அப்பரம்பரா சம்பந்தங்கொண்டு வீட்டின்கண் புருஷனுக் காதாரத்தன்மை பிரதீதியாவது போலக் கடத்தின்கண்ணும பரம்பரா சம்பந்தததால் இந்திரியங்களின் ஆதாரத் தன்மை சம்பவிக்குமாதலின் தேகத்தைப் போலக் கடமும் சேதனமாக வேண்டும். அல்லது இந்திரியங்களின் ஆதாரத்தன்மையால் தேகத்திற்குச் சேதனத்தன்மை யானது இந்திரியங்களில் முதலிற் சேதனத்தன்மை யுண்டாயினுண்டாம், இந்திரியங்களிற் சேதனத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், சக்ஷு முதலாகிய இந்திரியங்களி லொவ்வோ ரிந்திரியம் சேதனமா? அல்லது சர்வேந்திரியங்களின் சமுதாயம் சேதனமா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், சர்வ இந்திரியங்களுக்குள் ஒரு சக்ஷு இந்திரியத் திற்கே சேதனத்தன்மை யங்கீகரிக்கினோ குருடருக்குச் சக்ஷு இந்திரியமின்றாம். ஆகையினா லவருக்கொரு ஞானமுமுண்டாதல் கூடாது; குருடருக்கும் சப்தாதி களின் ஞானமோ உண்டாகின்றது. சுரோத்திர இந்திரியத்திற்கே சேதனத்தன்மை யங்கீகரிக்கினோ செவிடருக்குச் சுரோத்திர இந்திரியமின்றாம். ஆகையினால் அவருக்கு ரூபாதிகளின் ஞானங்கூட உண்டாதல் கூடாது. செவிடருக்கோ ரூபாதிகளின் ஞானம் உண்டாகின்றது. இந்தப் பிரகாரம் அன்னிய இந்திரியங்களிலும் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். குருடருக்கு உருவத்தின் ஞானமுண்டாகாது எனக் கூறுவதும் பொருந்தாது; ஏனெனின், இரசாதிகளின் ஞானம் குருடருக்குண்டாம். அந்த இரசாதிகள் ரூபவடிவமாம்; ஏனெனின், இந்திரியஜன்னிய ஞானத்திற்கு விஷயமாவது ரூபமெனப்படும். இந்திரியஜன்னிய ஞானத்திற்கு விஷயம் இரசாதிக ளுமாம்; ஆகையினால் இரசாதிகள் ரூபவடிவமாம். இவ்வார்த்தை முன்னர் நாமரூபக் கிரியை வடிவம் ஜகத்தாமென்னு மிவ்வர்த்த நிரூபணத்தின்கண் கூறப்பட்டது. ஆகையினால் ரூபத்தின் ஞானம் குருடருக்குங் கூடும். இவ்வண்ணம் செவிடருக்கும் உதடு அசைதலால் சப்தத்தின் ஞானமுண்டாம். பின்பக்கத்தில் கையால் அக்ஷரங்களை யெழுதுவதினாலும் சப்தத்தின் ஞானம் செவிடருக்கு ண்டாம், அஃதுண்டாகலாகாது; ஆகையினா லொவ்வோ ரிந்தியத்திற் சேதனத் தன்மை சம்பவியாது. அல்லது சர்வ இந்திரியங்களில் ஒவ்வோரிந்திரியம் ஆன்மா வென்பதும் சம்பவியாது; ஏனெனின், சர்வ இந்திரியங்களுக்குள் ஒரு சக்ஷு இந்திரி யத்தை யான்மாவெனினோ சக்ஷு இந்திரியரூப ஆன்மாவே பிரதானமாம்; அன்னிய சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் கௌணமாம். இதை யங்கீகரிப்பது கூடாதாம்; ஏனெனின், சர்வ இந்திரியங்களும் சமானமாம். அவற்றுள், ஒன்றை முக்கியமாய்க் கருதுவதற்கும் அன்னியத்தைக் கௌணமாய்க் கருதுவதற்கும் யாதொரு யுக்தியு மின்றாம்; கேவலம் சொல் மாத்திரமேயாம். ஆகையினால் ஒவ்வோரிந்திரியத் திற்கும் ஆன்மத்தன்மையின்றா மென்பது சித்தித்தது. சர்வ இந்திரியங்களின் சமுதாயம் ஆன்மாவாமென்னு மிரண்டாவதுபக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், சர்வ இந்திரியங்களின் கூட்டம் ஆன்மாவாயினோ ஒரு சக்ஷு இந்திரியத்தின்

நாசத்தால் சர்வ இந்திரியங்களின் கூட்டவடிவ ஆன்மா இராது; ஆகையினால் குருடருடைய சரீரம ஆன்மாவின்றியதாக வேண்டும். நையாயிகர் மதத்தில் ஆயிர நூற்களா லுற்பன்னமாகிய படம் ஒரு நூலி னாசத்தால் நாசமாய் விடுவது போல ஒரு சக்ஷு இந்திரியத்தின் நாசத்தால் ஆன்மாவின் றியதாய்க் குருடா சரீரமாக வேண்டும்; ஆகவோமாட்டாது. ஆகையினால் இந்திரியங்களின் சமுதாயம் ஆன்மா வன்றாம்.

சங்கை: - கிராமத்தின்கண் பிரதான புருஷனாயிருப்பவன் மரணமடையின் பிரதான புருஷத்தன்மை மற்றொரு ஜீவித புருஷனிடத்தே யுண்டாவதுபோல ஈண்டும் சக்ஷு இந்திரியம் நாசமாயின், பாக்கி யிராநின்ற சுரோத்திராதி இந்திரி யங்களில் ஆன்மத்தன்மையிருக்கும்; ஆகையினா லிந்திரியமே ஆன்மாவாம்.

சமாதானம்: - திருஷ்டாந்தத்தில் ஒரு பிரதான புருஷன் நாசமாயினும் அவனது நிரணயரூப வியவகாரத்தின் லோப முண்டாகமாட்டாது; மற்றோ வேறொரு ஜீவித பிரதான புருஷன் அவனது நிர்ணயரூப வியவகாரத்தைச் செய்வன்.

மாறாய்ச் சிலவிடத்திலோ இவ்வண்ணம் காணப்படுகின்றது: - முதற் பிரதான புருஷன் தனது கிராமமாத்திரத்தின் நிரணயததைச் செய்தான். அவனிறந்த பின் இரண்டாவது வந்த பிரதான புருஷன் அன்னியகிராமத்தின் நிர்ணயத்தையும் செய்வன், அதுபோ லீண்டும் சக்ஷு இந்திரியம் நாசமாயின் அதன் காரியமாய நீல பீதாதிரூபங்களின் ஞானம் அன்னிய சுரோத்திராதி இந்திரியங்களாலு முண்டாக வேண்டும். சக்ஷு இந்திரியத்தின் காரியம் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களா லாகமாட்டாது; ஒருகா லாகுமாயின் குருடருக்கும் சுரோத்திராதி இந்திரியததால் நீல பீதாதிரூபங்களின் ஞானம உண்டாக வேண்டும்; உண்டாவதோ இன்றாம். ஆகையினால் உன்னுடைய திருஷ்டாந்தம் விஷமமாம்.

சங்கை: - எனது திருஷ்டாந்தம விஷமமன்றாம்; ஏனெனின், சில இடத்திற் பிரதான புருஷன் மரணமடையின், அவனது நிர்ணயரூப வியவகார லோபமுங் கண்டோம்.

சமாதானம்: - நீ கூறியது கொண்டு இவ்வர்த்தமன்றோ சித்தித்தது: சில கிராமத்தின்கண் பிரதான புருஷன் மரணமடையின் அவனது வியவகாரத்தை அன்னிய பிரதான புருஷன் செய்வன், சில பிரதான புருஷர் மரணமடையின் அவரது வியவகாரத்தை வேரெவரும் செய்யார். மற்றோ அவரது வியவகாரம் லோபத்தை யடையும். அதுபோ லீண்டும் எல்லாக் குருடருக்கும் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களால் நீல பீதாதிரூப ஞானமுண்டாகவேண்டாம்; ஆனா லொவ்வொரு குருடருக்குமே உண்டாக வேண்டுமன்றா, எக்குருடருக்கும் ரூபத்தின் ஞானம் உண்டாவதின்றாம். ஆகையினாற் பிரதான புருஷனுடைய திருஷ்டாந்தத்தால் இந்திரியங்களி லான்மத் தன்மை சம்பவியாது.

சங்கை: - இந்திரியங்களின்று மான்மாவை வேறாயங்கீகரிப்பதிலும், குருட ருக்கு நீலபீதாதி ரூபஞான அடைவின் வடிவதோஷமேன் உண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்: - இந்திரியங்களின் வேறு ஆன்மாவென்னும் பக்ஷத்திலும் குருடருக்கு நீலாதி ரூபஞான அடைவின் வடிவதோஷ முண்டாகாது; ஏனெனின், சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்த ஞானங்களில் முறையே சுரோத்திரம, துவக்கு, சக்ஷு, இரசனம், கிராணம் என்னுமைந், திந்திரியமுங் கரணமாம். குருடரிடத்தே சக்ஷு இந்திரியமின்றாம்; ஆகையினா லவனுக்கு நீலாதி ரூபஞான முண்டாகாது. மணி முதலிய பதார்த்தங்களின் சாக்ஷுஷஞானத்தில் உபகரணமாகிய தீபாதிப்பிரகாசத்தி னபாவமுண்டாயின் கண்ணுள்ள புருஷனும் மணிமுதலிய பதாத்தங்களைக் காணான். அது போல சக்ஷு இந்திரியமற்ற குருடர் ரூபத்தைக்காணார். அல்லது, ஒரு தீபம் நாசமாயினந்த விடத்தில் மற்றொரு தீபத்தி னுறபத்திபாவது போல் ஓரிந்திரிய மழியின் மற்றோ ரிந்திரியத்தி னுற்பத்தியை எவ்வாஸ்திக புருஷனும் அங்கீகாரம் செய்யான்; ஏனெனின், ஆஸ்திகா மதத்தில் தாமாதர்ம ரூப அதிருஷ்டமி ன்றி எக்காரியத்தி னுற்பத்தியும் ஆகமாட்டாது. எந்தச் சார்வாகனாகிய நாஸ்திகனுடைய மதத்தின்கண் தேகத்தின் வேறாய் யாதொரு ஆன்மாவுமின்றோ அவன் மதத்தின்கண் ஓரிந்திரியம் நாசமாயின், அத்தானத்தில் மற்றோரிந்திரியத்தி னுற்பத்தி யுண்டாதல் வேண்டும். எங்கள் மதத்திலும் அதிஷ்டரூப காரணாபாவ மிருத்தலின் ஓரிந்திரியம் நஷ்டமாயின் அத்தானத்தில் மற்றோரிந்திரியத்தி னுற்பத்தி யுண்டாகாது எனக் கூறுவானாயின், அது பொருந்தாது; ஏனெனின், பூர்வ ஜன்மத்தின்கண் ணே சம்பாதித்த புண்ணிய பாபரூப அதிருஷ்டம் உத்தர உத்தர ஜன்மத்தின்கண் காரியத்தி னுற்பத்தியைச் செய்யும் என்பது நியமமாம். பூர்வ ஜன்மம் தேகாதம வாதியின் மதத்திற் சம்பவியாது. எதனா லதிருஷ்ட முண்டாமோ அதனால் ஒரிந்திரியம் நஷ்டமாயின், மற்றோரிந்திரியத்தி னுற்பத்தி தேகான்மவாதி யின் மதத்திலவசியம் உண்டாதல்வேண்டும். அல்லது தேகாதமவாதியின் மதத்தில் ஓரிந்திரியம் நஷ்டமாயின் மற்றோ ரிந்திரியத்தி னுற்பத்தி ரூபதோஷ முண்டாவது போல் இந்திரிய ஆன்மாவாதி மதத்தினும் இத்தோஷமுண்டாம்; ஏனெனின், முற் சன்மமின்மையின் புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்டத்தினுறபத்தி இந்திரிய ஆன்ம வாதிக்கும் சம்பவியாது. ஆகையினால் ஒரு சக்ஷு இந்திரியம் நஷ்டமாயினும் பாக்கியிராநின்ற சுரோததிராதி இந்திரியங்களால் மற்றொரு சக்ஷு இந்திரியத்தினு ற்பத்தி யுண்டாதல் வேண்டும்; கிராமத்தின்கண் ஒரு பிரதான புருஷன் மரிக்கின், அவன் காரியத்தில் மற்றொரு பிரதான புருஷனை மகா ஜனங்கள் நியமிப்பது போலும், ஓரரசன் மரிக்கின் அத்தானத்தில் மற்றோ ரரசனைப் பிரஜைகளங்கீகரிப்ப து போலு மென்க.

சங்கை: - ஒரு சக்ஷு இந்திரியம் நஷ்டமாயின் அத்தானததில் மற்றொரு சக்ஷுவைச் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் அப்போது தாபனஞ்செய்யும்; எப்போது சர்வ இந்திரியங்கட்கும் பரஸ்பர மொருமதியாமோ, அவ்வொருமதி அவற்றிற்கே யின்றாம். ஆகையினாலொரு சக்ஷு நஷ்டமடையின் மற்றொரு சக்ஷுவின் உற்பத்தி சுரோத்திராதி இந்திரியங்களா லுண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்: - இந்திரியங்கட்குப் பரஸ்பரம் ஒருமதி யுண்டாகாதாயின், எவ் விந்திரியத்தினாலும் எக்கிரியையு முண்டாகமாட்டாது. கிராமத்தின்கண் பிரதான புருஷருக்குப் பரஸ்பரம் ஒருமதி யுண்டாகாதாயின் எக்காரியத்தின் சித்தியு முண்டாக மாட்டாது. ஆகையினா லெவ்வகையாலும் இந்திரியங்களில் சேதனத் தன்மையின் சம்பாவனை யுண்டாகமாட்டாது. ரூபரசாதி விஷயங்களோடு சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்கட்குக் கேவலம் சம்பந்தமாத்திரமாம். இந்திரியங்களா லெவ்வாதத்தின் பிரகாசமு முண்டாகமாட்டாது. ஆகையினால் ரூபாதி விஷயங் களைப் பிரகாசஞ்செய்வது இந்திரியங்களின் அபலேபாய வொரு சேதனமாம். இந்தப் பிரகாரம் இந்திரியங்க ளசேதனமாதலின், தேகத்தின் கண் சேதனத்தின் ஆதாரத் தன்மை சம்பவியாது; ஆகையினால் கடத்திறகும் தேகத்திற்கும் விலக்ஷண த்தன்மை பொருந்தாது, மறறோ இரண்டும் சமானமாம்.

சங்கை: - * கத்தைக்காம்பு சுண்ணாம்புடன் கூடிய தாம்பூலத்தின்கண் சிவப்புத் தன்மை யுண்டாவது போ லாகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் சமுதாயரூப சரீரத்தின்கண் சேதனத்தன்மையுண்டாம்; அச்சேதனத்தன்மையே சரீரத்தின்கண் கடத்தின் விலக்ஷணத் தன்மையாம். [* வெள்ளைக்காசுக்கட்டி.]

சமாதானம்: - பஞ்ச பூதங்கள் சேர்தலினால் சரீரத்தின்கண் சேதனத்தன்மை யுற்பன்னமாம் என நீ கூறல் பொருந்தாது; ஏனெனின், பஞ்சபூதமோ கடத்தின் கண்ணும் சேர்ந்துள்ளது ஆகையினால் கடத்தின்கண் சேதனத்தன்மை ஏனுண்டாக மாட்டாது? மற்றோ உண்டாகவேண்டும்.

சங்கை: - கடத்தின்கண் பிருதிவியாதி பூதங்களோ இருக்கின்றன; ஆனால் வாயுகடத்தின்கண் இன்றாம். ஆகையினால் அதன்கண் சேதனத்தன்மை யுண்டாக மாட்டாது.

சமாதானம்: - கடத்தின்கண் வாயுவி னபாவத்தைக் கூறல் சம்பவியாது; ஏனெனின், யாண்டும் ஆகாசத்தின்கண் வாயுவி னவ பவமபரஸ்பரம் சேர்ந்திருக்கும். இக்காரணத்தினாலே விசிறியை யசைத்தலா லவ்வ்வயங்கட்குப் பரஸ்பரம் விபாகமாம். அவ்வாகாசம் கடத்தின் கண்ணு முளது; ஆகையினாற் கடத்தின் கண்ணும் வாயுவுளது. ஆகையினால் சரீரத்தைப் போலக் கடத்தின் கண்ணும் சேதனத் தன்மை யுண்டாதல் வேண்டும், அல்லது வாயுவின் சம்பந்தத்தால் தேகத்தின் கண் சேதனத்தன்மை சம்பவிக்கவுமாட்டாது; ஏனெனின், இறந்த சரீரத்தின் கண்ணும் கடத்தின்கண்ணும் வாயுவின் சமயோகமிருப்பினும் சேதனத் தன்மையைக் கண்டோமில்லை. ஆகையினால் பஞ்சபூதங்கள் சேர்தலினால் சரீரத்தின் கண் சேதனத்தன்மை யுற்பன்னமாம் என்னு முன் வசனம் பொய்யாம். அல்லது இந்திரியத்தின்கண் சேதனத்தன்மை யிருப்பின் இந்திரியத்தின்கண் முக்கிய ஆன்மத்தன்மையும், இந்திரியங்கட் காதாரமாய் சரீரத்தின்கண் கௌண ஆன்மத் தன்மையுமாம், அவ்விந்திரியங்களின் கண்ணோ சேதனத் தன்மையின்றாம். ஆகையினா லிந்திரியங்களில் முக்கிய ஆன்மத்தன்மையுந் தேகத்தின்கண் கௌண ஆன்மத்தன்மையும் சம்பவியா. ஈண்டிது தாத்பர்யமாம: - வேதவிரோதிகளாய்

நாஸ்திகர்கட்குள் அநந்த மதங்களுள். அவருள் ஒருவர் சார்வாகராம், அச்சார்வாக ரும் நான்கு பிரகாரம் ஆவா. அவருள் ஒருவனோ தேகத்தையே ஆன்மாவென அங்கீகரிப்பவன், மற்றவனோ இந்திரியங்களையே ஆன்மாவென அங்கீகரிப்பவன், மூன்றாமவனோ இருதயத்தையே யான்மாவென அங்கீகரிப்பவன், நான்காமவனோ பிராணனையே யான்மாவென அங்கீகரிப்பவன். அவருள் தேகான்மவாதியையும் இந்திரி யான்மவாதியையும் முன்னர்க் கண்டித்தோம். இப்போது இருதய ஆன்மவாதியையும் பிராணான்மவாதியையும் கண்டிப்பாம்: - இருதயதேயத்தில் சர்வ தேகதாரி ஜீவர்கட்கும் ஞானமுண்டாமென்றாலும் அவ்விருதயதேச மான்மாவன்றாம்; ஏனெனின், தேகம் மாமசவடிவமாதலின் ஆன்மாவல்லாதது போல் இருதயதேசமும் மாம்சவடிவமாதலின் ஆன்மாவன்றாம். பாகியவாயு ஆன்மா வல்லாததுபோலப் பிராணனும் வாயுரூபமாதலின் ஆன்மாவன்றாம்.

சங்கை: - எதன் தரிசனமின்மையின் மரணமாமோ அஃது ஆன்மாவெனப்படும் என்னு மிவ்வான்மாவின் இலக்கணம் பிராணனிடத்தே சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், பிராணனது தரிசனமின்மையினாலே மரணமாம். எதுவரை சரீரத்தின்கண் பிராணனது தரிசனமாமோ அதுவரை சரீரத்தின்கண் மரணவியவகாரம் உண்டாகாதாதலின், பிராணனே யான்மாவாம்.

சமாதானம்: - சரீரத்தின்கண் பிராணனது தரிசனமின்மையின் மரணமாம் என நீ கூறுதலால் பிராணனது அப்பிரத்தியக்ஷத்தால் மரணமாமென்னு மிப் பொருள் சித்தித்தது; ஏனெனின், சார்வாகன் ஒரு பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தையே யங்கீகரித்துளான். அந்தப் பிராணன்களின் அப்பிரத்தியக்ஷத்தாலே மரணமாகாது; ஏனெனின், ஸ்தாவர விருக்ஷாதிகளில் பிராணன்களின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் எப்புரு ஷனுக்குமின்றாம் எனினும் தருமுதலியவற்றிற்கு மரண முண்டாகாது. ஜங்கமங்களாய் மனுஷ்யாதி சரீரங்களில் பிராணனது அப்பிரத்தியக்ஷத்தால் மரணமாம் எனப் பிராணான்ம வாதி கூறின், அதுவும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஜங்கம மனுஷ்யாதி சரீரத்தின்கண்ணும் மூர்ச்சை முதலிய அவஸ்தையில் பிராணனது பிரத்தியக்ஷம் ஆகாது. ஆகையினால் மூர்ச்சைமுதலிய அவஸ்தையின் கண் மரணமுண்டாதல் வேண்டும், மரணமோ உண்டாகாது. ஆகையினால் பிராணன் ஆன்மாவன்றாம்.

சங்கை: - எது வெளிப்போதலால் மரணமாமோ அஃது ஆன்மாவெனப்படும் என்று இவ்வான்மாவின் இலக்கணம் பிராணனிடத்தே சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், பிராணனது வெளிப்போதலினாலேயே மரணமாம். மூர்ச்சை யவஸ்தையின்கண் பிராணனானது வெளிப்போதலுண்டாகாது; மற்றோ சரீரத்தினுள்ளேயே பிராணனது, கதியின் நிரோதமாம். ஆகையினால் மூர்ச்சை முதலிய அவஸ்தையின் கண் மரணமாகாது. ஆகையினால் பிராணனே யான்மாவாம்.

சமாதானம்: - யாது வெளிப்போதலால் மரணமாமோ அஃது ஆன்மாவெனப் படும், அத்தகையது பிராணனாம் என நீ கூறுதல் கேவலம் வியர்த்தமாம்; ஏனெனின், ஜாடராக்கினியின் நிர்ககமனத்தினாலும் பிராணிகட்கு மரணத்தைக் கண்டோம்.

ஆகையினால் ஜாடராக்கினியும் நின்மதத்தில் ஆன்மாவாக வேண்டும்; ஜாடராக்கினிக்கு ஆன்மத்தன்மை பிராணன்மவாதிக்கும் அங்கீகாரமின்றாம்.

சங்கை: - அக்கினியின் நிர்க்கமனம் யாருக்காவது பிரத்தியக்ஷமாயின், அது மரண ஏதுவாகும்; ஆனாலது பிரத்தியக்ஷமோவன்றாம்

சமாதானம்: - ஜாடராக்கினியின் நிர்க்கமனத்தின் பிரத்தியக்ஷஞான முண்டா காதெனினும் நாசிகைத் துளையின் முற்பாகத்தின் கண் கை வைக்கின் பிராண வாயுவின் ஸ்பர்ஶ அபாவத்தின் ஞானமுண்டாம. அந்த ஸ்பர்ஶ அபாவரூப ஹேது வால் பிராணன்களின் நிர்ககமனானுமான முண்டாவதுபோல் ஜாடராக்கினியின் * நிர்க்கமனத்திற்கும் சீத ஸ்பரிச ரூப ஏதுவினா லனுமானமாம். [* நிர்க்கமனம் = வெளிப்போதல்.]

சங்கை: - பிராணன்களின் நிர்க்கமனத்தினாலும் ஜாடராக்கினியின் நிர்க்கமன த்தினாலும் பிராணிகட்கு மரணமுண்டா மாதலின், இரண்டுமே யான்மாவாம்.

சமாதானம்: - அக்கினியும பிராணனும் ஆன்மாவாகமாட்டா; ஏனெனின், இரண்டையும் ஆன்மாவென அங்கீகரிக்கின், ஒரு சரீரத்தின்கண் இரண்டான்மா சித்திக்கும். ஒரு சரீரத்தின்கண் இரண்டான்மா அங்கீகரித்தல் விருத்தமாம்; ஏனெனின், முன் மாதா பிதாதிகளைக் கண்ட யானே இப்போது அவர்களை ஸ்மரிக்கின்றேன் என இவ்வண்ணம் ஆன்மாவின் ஏகத்தன்மையை விஷயஞ் செய்வதாய் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானமானது உண்டாதல்கூடாது. ஏனெனின், அன்னியன் கண்ட வஸ்துவின் ஸ்மரணம் அன்னியனுக் குண்டாகாது. ஆகையினால் அக்கினியும் பிராணனு மான்மாவன்றாம். அல்லது யாது வெளிப்படின் மரணமாமோ அஃதான்மாவென வான்மாவின் இலக்கணங் கூறின், உதிரமும் ஆன்மாவாக வேண்டும். ஏனெனின், உதிர நிர்க்கமனத்தாலும் பிராணிகட்கு மரணம் உலகின்கண்ணே கண்டோம். அக்கினியையும் பிராணனையும் ஆன்மாவென வொப்பும் வாதியாய் நினக்கு உதிர மான்மாவாத லுடன்பா டினறன்றோ? அல்லது உதிரத்தை யான்மாவென அங்கீகரித்தல் சம்பவிக்கவுமாட்டாது; ஏனெனின், உதிரத்தை வற்றச் செய்வதாய் ஒரு ரோகவிசேடத்தோடுற்ற பிராணி உதிரமின்றியும் சில விடங்களிற் சீவித்ததைக் கண்டோம். சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் இரண்ய கசிபு முதலியோரின் சரீரம் தவத்தா லுதிரமற்றதாய்க் கேவல மென்பு மாத்திரமா யிருந்ததாய்க் கேட்டிருக்கின்றோம். ஆகையினால் உதிரத்திற் கான்மத்தன்மை சம்பவியாது; அல்லது, பிராணன், அக்கினி, உதிரம் என்னும் இம் மூன்றற்கும் ஆன்மத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், எவ்வெவ் வஸ்து ஜடமாமோ அஃது அனான்மாவாம், கடாதிகளைப் போல். இந்தப்பிரகாரம் சரீரத்தினின்றும் வெளியிலிரா நின்ற பிராணன், அக்கினி, உதிரம் என்பவற்றில் சடத்தன்மை பிரத்தியக்ஷ சித்தமாம. ஆகையினால் சரீரத்துள் இரா நின்ற பிராணன், அக்கினி, உதிரம் என்பவையும ஜடமாம். ஜடவஸ்து ஆன்மாவாகாது, மற்றோ சேதனமே யான்மாவாம். ஆகையினால் பிராணன், அக்கினி, உதிரம் என்னு மிம்மூன்று மான்மாவன்றாம். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னு மிந்நான்கு பிரகாரமாய்

அந்தக்கரணமு மான்மாவன்றாம்; ஏனெனின், ஒரு சரீரத்தின் கண் அந்த ஆன்மா அங்கீகரிக்கின் முன்னர் தந்தை முதலியோரைக் கண்ட யானே இப்போது ஸ்மரிக்கின்றேன் என்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞைஞானம் உண்டாகலாகாது.

சங்கை: - நான் கந்தக்கரணத்தின் சமுதாயம் ஆன்மாவாகாது; ஆனால் ஒவ் வோ ரந்தக்கரணம் ஆன்மாவேனாகாது.

சமாதானம்: - ஒவ்வோ ரந்தக்கரணத்திற்கும் ஆன்மத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், அந்தக்கரணம விருத்திரூபமாய் நேத்திரமுதலிய இந்திரிய வாயிலாய் வெளிப்போந்து கடாதிவிஷயாவசின்ன சேதனாசிரித ஆவரணத்தை நீக்கும்; அவ்விருத்தி யுபஹித சாக்ஷி சேதனம் அக்கடத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும். ஆகையினால் சாக்ஷி சேதனத்தாற கடாதிகள் பிரகாசிக்கும்போது அந்தக்கரணம உபகரணமாம். யாது உபகரணமாமோ அஃது ஆன்மாவன்றாம். உபகரணமு மான்மா வாகுமாயின் தீபாதிப் பிரகாசங்களும், சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களும் விஷயப் பிரகாசத்தின்கண் உபகரணங்களாம, ஆகையினால் ஆன்மாவாகவேண்டும்; ஏனெனின், பிரகாசமின்றி இருட்டின்கண் இராநின்ற கடாதிகளின் ஞானம் சக்ஷுவா லுண்டாகாததுபோலச் சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களற்ற புருஷனுக்கு ரூபாதி விஷயஞான முண்டாகாது. ஆகையினால் அந்தக் கரணத்தைப்போல தீபாதிப் பிரகாசங்களும் சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களும் விஷயப்பிரகாசத்தின் கண் உபகரணங்களாம். ஆன்மா உபகரணமாவதின்றாம், ஆகையினால் அந்தக் கரணம் ஆன்மாவன்றாம்.

சங்கை: - இந்திரியங்களைப்போல மனம், புத்தி, சித்தம, அகங்காரங்கள் ஞானத்தின்கண் உபகரணமன்றாம், மற்றோ கர்த்தாவாம், கர்த்தா ஆன்மாவே யாம்.

சமாதானம்: - மன முதலியவற்றின்கண் கர்த்தாத்தன்மை அங்கீகாரம் செய்திருப்பினும் அவற்றின்கண் ஆன்மத்தன்மை சித்தியாது; ஏனெனின், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் இந்நான்கினுள் ஏதேனும் ஒன்று கர்த்தாவா, அல்லது நான்குமே கர்த்ததாவா. அவற்றுள், ஒன்று கர்த்தாவென்னும் முதற் பக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஜடத்வதர்மம் நான்கன்கண்ணும் சமானமாம். அவற்றுள், ஒன்றிற்குக் கர்த்துருத்தன்மை அங்கீகரித்து மற்றொன்றிற்கு அங்கீகரியாமையின் கண் யாதொரு யுக்தியுமின்றாம். நான்குங் கர்த்தாவாமென்னு மிரண்டாவது பக்ஷ மும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஒரு சரீரத்தின்கண் அநேக கர்த்தாவை யான்மாவா யங்கீகரித்தலில் முன்னர் தோஷங் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையினால் அந்தக்கரணம் ஆன்மாவன்றாம். அல்லது மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் இந்நான்கை யும் ஆன்மாவா யங்கீகரிப்பவனை யிது கேட்டல்வேண்டும். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னு மிந்நான்கு சப்தங்கள் ஆன்மாவா? அல்லது மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னு மிந்நான்கு சப்தங்களினின்று முண்டாய அர்த்தவிஷயக அந்தக் கரணத்தின் நான்கு விருத்திகள் ஆன்மாவா? அல்லது மனம், புத்தி, சிததம், அகங்காரம என்னும் நான்கு சப்தங்களின் நான்கு அர்த்தங்கள் ஆன்மாவா? அவற்றுள் முதற்பக்ஷமு மிரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தா; ஏனெனின், மனம்,

புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னு மிந்நான்கு சப்தங்களும், அவற்றினின்று முண்டாய அந்தக்கரணத்தின் நான்கு விருத்திகளும் அர்த்தப் பிரகாசத்திற குபகரணங்களாம்; ஆகையினா லான்மாவன்றாம். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னு மிந்நான்கு சப்தங்களின் நான்கு அர்த்தங்கள் ஆன்மாவென்னும் மூன்றாவது பக்ஷமும் பொருந் தாது; ஏனெனின், அந்நான்கு அர்த்தங்கள் ஜடமா? அல்லது சேதனமா? அவற்றுள், பிரதமமாய ஜடபக்ஷம் பொருந்தாது; ஏனெனின், எவ்வெவ்வஸ்து ஜடமாமோ அதுவது பரிச்சின்னமாம், எவ்வெவ்வஸ்து பரிச்சின்னமாமோ அதுவது அநித்திய மாம், எவ்வெவ்வஸ்து அநித்தியமாமோ அதுவது அனான்மாவாம், கடாதி பதார்த்தங் களைப்போல் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமாகிய அர்த்தங்களைச சடமா யங்கீகரி க்கின் அனான்மத்தன்மையே சித்தமாம. அநேக ஜடங்களை யான்மாவாக அங்கீகரிப் பதில் முற்கூறிய பிரத்திய பிஞ்ஞைஞான விரோதமுமாம். ஆகையினால் மனம், புத்தி, சித்தமகங்காரமாகிய அர்த்தங்க ளான்மாவன்றாம்.

சங்கை: - எவ்வெவ்வஸ்து ஜடமாமோ அதுவது பரிச்சின்னமாம் என முன்னர்த் தாங்கள் கூறிய நியமம் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆகாசம, காலம், திசை என்னு மிம்மூன்றும் ஜடமேயாம், ஆனால் பரிச்சின்னமன்றாம்; மற்றோ வியாபக மாம். இக்காரணத்தினாலே ஆகாசாதிகள் நித்தியமாம்.

சமாதானம்: - ஆகாசாதிகளில் பரிசசின்னத தன்மையின்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், சுருதியின்கண் ஆகாசாதிகளின் உற்பத்தி கூறப்பட்டுளது. யாது யாது உற்பத்தியையுடைய காரியமாமோ அதுவது தனது உபாதான காரணத்தினேக தேசத்தில் இருக்கும், ஆகையினால் ஆகாசாதிகளும் தமது காரணத்தி னபேகைஷ யால் பரிச்சின்னமாம்.

சங்கை: - ஆகாசம் பரிச்சின்னமாயின், சாஸ்திரத்தின்கண் ஆகாச திருஷ்டா ந்தத்தால் ஆன்மாவின் கண் வியாபகத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப் பெற்றுளது அசங்க தமாம்.

சமாதானம்: - வியாபகத்தன்மை நிரபேக்ஷ வியாபகத் தன்மையென்றும், சாபேக்ஷ வியாபகத்தன்மையென்றும் இருவகையாம். அவற்றுள், நிரபேக்ஷ வியாபகத்தன்மை ஆன்மா வொன்றன் கண்ணேயே யுளது; ஆகாசாதியின் கண் தமது காரியமாகிய வாயு முதலியவற்றை யபேக்ஷித்துச் சாபேக்ஷ வியாபகத்தன் மை யுளது. அந்தச சாபேக்ஷ வியாபகத்தன்மையை யங்கீகரித்தே ஆன்மாவின்கண் ஆகாச திருஷ்டாந்தங் கொடுக்கப்பட்டுளது. ஆன்மாவினபேகைக்ஷயால் ஆகாசாதிகள் பரிசசின்னமேயாம்; ஆகையினால் நித்தியமன்றாம். நையாயிகர் ஆகாசாதிகளை விபுவென அங்கீகரித்துளார், அவரது ரீதியினானும் ஆகாசாதிகட்கு நித்தியத்தன்மை சித்தியாது; ஏனெனின், நையாயிகா ஆகாசாதி விபுபதார்த்தங்களிலும் அன்னியோன் னியாபாவப் பிரதியோகித தன்மைவடிவ வஸ்துபரிச்சேத மங்கீகரித்துளார். பரிச்சின்ன வஸ்து நித்தியமாகாது; ஆகையினால் ஆகாசாதி அநித்தியமாம். இது கூறியதால் சர்வ அனான்ம பதார்த்தங்களிலும் வஸ்துபரிசசேதம், தேசபரிச்சேதம், காலபரிச்சேதமென்னு மூன்று முள. ஆகையினால் சர்வ அனான்ம பதார்த்தங்களும்

அநித்தியமாமெனச சித்தித்தது. அவற்றுள், ஆகாசாதிகள் நித்தியமென்றும், கடாதிகள் அநித்தியமென்றும் உலகருக்குப் பிரபஞ்சத்தின்கண் பேதப்பிரதீதியாம்; அது கேவலம் அவிவேகத்தினா லுண்டாவதேயாம். ஆகையினால் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பவற்றிற்கு ஜடப்பான்மையை யுடன்பட்டு நிததியப்பான் மையை யுடன்படல் அத்தியநத்தம் விருத்தமாம். மனம், புத்தி, சித்த, அகங்காரரூப அருத்தம சேதனமாம் என்னு மிரண்டாவது பக்ஷ மங்கீகரிக்கின் சத்திய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவினின்றும் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் அபின்னமாயே சித்தமாம். அல்லது, சத்து, சித்து, ஆநந்தம், ஆன்மா இந்நான்கிறகும் பரஸ்பரபேதம் விசாரஞ் செய்யின் சித்தியாது. வாதியானவன் சத்து, சித்து, ஆநந்தம், ஆன்மா என்னு மிந்நான் கிற்கும் பரஸ்பரபேதம் அங்கீகரிக்கின், அவனையிது கேட்பாம: - சத்தினின்றும் சத்து பின்னம், சித்தினின்றும் சித்து பின்னம், ஆந்நதத்தினின்றும் ஆநந்தம் பின்னம், ஆன்மாவினின்றும் ஆன்மா பின்னம் என இவ்வண்ணம் பரஸ்பரம் பின்னமா? அல்லது சத்தினின்றும் சித்து பின்னம், சித்தினின்றும் ஆநந்தம் பின்னம், ஆநந்தத் தினின்றும் ஆன்மா பின்னம், இவ்வண்ணம் இந்நான்கிற்கும் பரஸ்பரம் பேதமா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷம் சம்பவியாது; ஏனெனின், உலகின்கண் கடபடாதி வஸ்து க்கள் தமது வடிவத்தினின்றுந் தாம் பின்னமாவதின்றாம். அங்ஙனம் சத்திற்குச் சத்தினின்றும் பேதம், சேதனத்திற்குச சேதனத்தினின்றும் பேதம் எனக் கூறல் சம்பவியாது. சத்து, சித்து, ஆநந்தம், ஆன்மா என்னுமிந்நான்கிற்கும் பரஸ்பரம் பேதமாமென்னு மிரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது. ஏனெனின், பிரகாசஸ்வரூப சைதன்யம் ஆநந்தத்தினின்றும் வேறன்று. ஆநந்தத்தினின்றும் சைதன்யம பின்னமாயின் பிரதிகூலமாம்; யாது பிரதி கூலமாமோ அது ஜடமாம். ஆகையினால் ஆநந்தத்தினின்றும் சைதன்யம் பின்னமன்றாம். அங்ஙனம் ஆநந்தமும் சைதன்யத் தினின்றும் பின்னமன்றாம்; ஏனெனின், பிரகாசஸ்வரூப சைதன்யத்தினின்றும் ஆநந்தம் பின்னமாயின் துக்கரூபமாம்; இந்தப்பிரகாரம் சத்தியமும் ஆநந்தத்தினி ன்றும் சைதன்யத்தினின்றும் பின்னமன்றாம். சத்தியம் ஆநந்தத்தினின்றும் சைதன் யத்தினின்றும் பின்னமாயின் அசத்துருவமாம். சத்தியமும் அசத்தியமாயின் இவ்வஸ்து சத்தியம் இவ்வஸ்து அசத்தியம் என்னு மிவ்வகையாய் பேத வியவகாரம் உலகின்கண் உண்டாகாது. ஆகையினால் ஆநந்தத்தினின்றும் சைதன் யத்தினின்றும் சத்தியம் பின்னமன்றாம். அங்ஙனம் ஆநந்தமும் சைதன்யமும் சத்தியத்தினின்றும் பின்னமன்றாம்; ஏனெனின், ஆநந்தமும் சைதன்யமும் சததியத் தினின்றும் பின்னமாயின், மலடி மகனுக்குச சமானமாய் அசத்தியமேயாம். இவ்வண்ணம சத்துசசித்து ஆநந்த்தினின்றும் ஆன்மாவும் பின்னமன்றாம்; ஏனெனின், ஆன்மா சச்சிதாநந்தத்னின்றும் பின்னமாயின், அசத்து ஜடதுக்க ஸ்வரூப மாதல் வேண்டும். அது சம்பவியாது. ஏனெனின், சர்வப் பிராணிகட்கும் யானுளன் என்னும் பிரதீதியில் ஆன்மாவின் சத்தியரூபத்தன்மை தோற்றாநிற்கும்; யானெப் போதும் அப்பிரியனன்றாம் என்னும் பிரத்தியின்கண் ஆன்மாவின் ஆநந்தரூபத் தன்மை தோற்றாநிற்கும்; யானறிகின்றேன் என்னும் பிரதீதியில் ஆன்மாவின் சைதன்யத்தன்மை தோற்றா நிற்கும். ஆகையினால் சச்சிதானநதத்தினின்றும் ஆன்மா பின்னமன்றாம். அல்லது, யானெனவும் ஆன்மாவெனவும் சர்வாப்பிராணி மாத்திரத்திற்கும் ஆநந்த ஆன்மாவின் ஞான மையமின்றி யுண்டாதலின், யானிருக் கின்றேனா? அல்லதில்லையா? என இவ்வகையாய் சம்சயம் யாவருக்கு

முண்டாகாது; மற்றோ யானெப் போது மிருக்கின்றேன் என்னும் நிச்சயம் சர்வப் பிராணிகட்கு முண்டாம். ஆகையினால் சத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்னு மிம்மூன்றும் ஆன்மாவினின்றும் வேறன்று. ஆன்மாவினின்றும் சச்சிதானந்தம் பின்னமாயின், சத்தியத்திற்குச் சத்தியரூபமாய் ஞானமும், சித்திறகுச் சித்து ரூபமாய் ஞானமும், ஆந்தத்திற்கு ஆநந்தரூபமாய் ஞானமும் எவருக்கு முண்டாகா; ஏனெனின், ஆன்மாவினின்றும் வேறாய் முயற்கோட்டின்கண் சத்தியபுத்தி யெவருக்கு முண்டாகாது. ஆன்மாவினின்றும் வேறாய் கடாதிகளிடத்தே சைதன்ய புத்தியுண்டா காது. ஆன்மாவினின்றும் வேறாய் சிங்கசாப்பாதிகளிடத்தே ஆநந்த யுத்தி யுண்டா காது. ஆகையினால் ஆன்மாவினின்றும் சச்சிதாநந்தம் பின்னமன்றாம்.

சங்கை: - சத்து, சித்து, ஆநந்தம, ஆன்மா என்னு மிந்நான்கிற்கும் பரஸ்பரம் பேதமில்லையென்றாலும், கடபடாதி ஜடவஸ்துக்களால ஆன்மாவின்கண் வஸ்து பரிச்சேதம் ஏன் உண்டாகமாட்டாது?

சமாதானம்: - ஆன்மாவின் வேறாய் எவவஸ்துவும் ஜகத்காரணமன்றாம்; ஏனெனின், ஆன்மாவென்பது தனது சொரூபத்திறகாம். தனது சொரூபத்தினின்றும் யாது பின்னமாமோ அது முயற் கோடுபோலச் சொரூபமற்றதாம். ஆகையினால் ஆன்மாவே சர்வ ஜகத்காரணமாம். காரணத்தினுங் காரியம் பின்னமாய்ப பிரதீதியா காது. மண்ணினுங் கடம் பின்னமாய்ப் பிரதீதியாகாது. அங்ஙனம் காரியமாகிய ஜகத்தும் காரணமாகிய ஆன்மாவினும பின்னமாய்ப் பிரதீதியாகாது.

சங்கை: - ஜகத்தின்காரணம் ஆன்மாவன்றாம்; மற்றோ தனது காரணம் ஜகத்துத்தானேயாம்.

சமாதானம் : - எவ்விடத்தினும் எவ்வஸ்துவுந் தனது காரணம் தானாவதின் றாம்; ஏனெனின், காரிய உற்பத்திக்கு முன்னோடியில் இராநின்ற வஸ்து காரண மாம்; காரணத்தின் பின்னிருப்பது காரியமாம். மண் கடத்தி னுற்பத்திற்கு முன்னுள தாதலின், கடத்தின் காரணம் மண்ணாம். கடம் மண்ணின் பின்னிருப்பதால் மண்ணின் காரியங் கடமாம். தனது காரணம் ஜட ஜகத்துத் தானேயாயின், தானே ஜகத்துத் தன்னின் முன் னிருப்பதுந் தானே தன்னிற் பின்னிருப் பதுமாகக் கூற வேண்டி வரும், அது அத்தியந்தம் விருத்தமாம்.

சங்கை: - அஞ்ஞான பலத்தால் ஜடஜகத்துத் த துகாரணந் தானேனாக மாட்டாது?

சமாதானம்: - அஞ்ஞான பலத்தினாலும் ஜகத்துத் தனது காரணந் தானாகாது, ஏனெனின், அஞ்ஞானபலத்தால் கயிறு முதலியவை கற்பித சர்ப்பாதி கட்கே காரணமாகக் கண்டனம். கயிறு கயிற்றின் பொருட்டுக் காரணமாத லஞ்ஞான பலத்தினாலுஞ் சம்பவியாது. ஆகையினால் ஆன்மாவின் வேறாய் எந்த ஜட வஸ்து விற்குஞ் சத்தையின்றாம். இது கூறியதால் ஆன்மாவின்கண் வஸ்து பரிச்சேதத்தி னபாவங் காண்பிக்கப்பட்டது; இப்போது தேசகால பரிச்சேதத்தினபாவத்தை

ஆன்மாவின் கண் காண்பிப்பாம்: - கோததன்மைச சாதி கோவியத்தியின்கண்ணே இருப்பது போல ஆன்மா ஒரு தேசத்தின்கண் இருப்பதன்றாம்; மற்றோ சர்வ தேசத்தின்கண்ணு மிருக்கும். மழை முதலியன சர்வகாலத்தின் கண் இராது; மற்றோ ஒருகாலத்திருக்கும். அது போ லான்மா ஒருகாலத்திருப்பதன்றாம்; மற்றோ எலலாக் காலத்தினு மிருக்கும். ஏனெனின், தேசகாலாதி லௌகிக ஆதாரங்களெல்லாம் பிரகாசவடிவ ஆன்மாவன்றிச் சித்தியா; ஆகையினால், ஆன்மா தேசகால வஸ்து பரிச்சேதமற்றதாம்.

சங்கை: - ஆன்மாவின் சொரூபம் தேச கால வஸ்து பரிச்சேத மற்றதாயின் பிரபஞ்சத்தின் றோற்றமேனுண்டாம்?

சமாதானம்: - தேசகாலமே முதலாய் உள்ள அநிர்வசநீய ஜகத்தியாவும் ஆன்மாவின்கண் அஞ்ஞானியானவனாற் கற்பிக்கப்பட்டுள. மத்தியான சூரியனிட த்தில் கூகையானது இரவின் கற்பனையைச் செய்யும். உறங்கா நின்ற புருஷனுக்குக் கனவின்கண் நித்திரை தோஷத்தால் நாநாப்பிரகாரமாய் ஜகத்துத் தோற்றாநிற்கும். அதுபோல் ஆன்மாவின் அஞ்ஞானத்தால் சம்பூரண ஜகத்து நமக்குப் பிரதீதியா கின்றது.. சச்சிதாநந்த சொரூப ஆன்மாவின்கண் தேசகால வஸ்துபரிச்சேத மின்றாம். இக்காரணத்தா லான்மா அநந்தமாம். சிருஷ்டியி னாதிகாலத்திற் சனகாதி இருஷிகள் இந்த ஆன்மாவை நம்பொருட் டுபதேசித்தார்; இப்போது வாமதேவரும் இந்த ஆன்மாவை நம்பொருட் டுபதேசித்தார். இந்த அத்விதீய ஆன்மாவையறிய இச்சித்து அதிகாரிகளாகிய நம்மெல்லோரின் சமாஜ் மீண்டு சேர்ந்திருக்கின்றது. இந்த அத்விதீய ஆன்மாவை யறியும்பொருட்டு விசார ஆரம்பகாலத்தில் யாமிச் சங்காதத் தின்கண் யாது ஆன்மாவெனக் கூறினோமோ, அதே அத்விதீய ஆன்மாவை யிப்போது யாம் அந்தக்கரண முதலியவற்றை விசாரித்து நிச்சயஞ்செய்தோம்; இக்காரணத்தினாலே அதிகாரிகளாய் யாமியாவருங் கிருதகிருத்தியர். யாம் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவை யந்தக் கரண விவேகத்தால் நிச்சயஞ் செய்துள்ளோம். ஆகையினால் அந்தக்கரணத்தின் வாசகங்களாகிய இருதயாதி நாமங்கள் யாவற்றை யும் சுத்தாத்மாவின்கண் யாம் சமர்ப்பணஞ்செய்தோம். இருதயாதி நாமங்கள் யாவும் அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனத்தின் வாசகங்களும் அந்தக்கரண விருத்தி விசிஷ்ட சேதனத்தின் வாசகங்களுமாம். ஆண்டுப் பாகத்தியாக இலக்கணையால் அந்தக்கரண பாகத்தையும் விர்த்திவடிவ ஜடபாகத்தையும் தியாகஞ்செய்யின், சம்பூர்ண இருத யாதி பதங்கள் சுத்த ஆன்மாவை யுணர்த்துமென்பது கருத்தாம்.

சங்கை: - மனவாக்கிற்கெட்டாத சுத்த ஆன்மாவின்கண விசிஷ்ட சேதன வாசக இருதயாதி பதங்களைப் பிரயோகஞ்செய்தல் வியர்த்தமாம்.

சமாதானம்: - சுத்த ஆன்மாவின்கண் இருதயாதி பதங்களின் பிரயோகஞ் செய்தல் வியர்த்தமன்றாம், மற்றோ பயனுடைததாம்; ஏனெனின், அதிகாரிகளாய் யாம் இருதயாதி பதங்களைக் கொண்டு சுத்தாத்மாவின் நிச்சயஞ் செய்வது போலச் சர்வ அதிகாரிகளும் இருதயாதி பதங்களைக் கொண்டு சுத்தாதமாவின் நிச்சயஞ் செய்து வுய்கவென அதிகாரிகளுக் குணர்த்தும் பொருட்டு இருதயாதி பதங்களைச்

சுத்த ஆன்மாவின்கண் யாம் பிரயோகித்தோம். ஆண்டுவுபாசனையினாலும் பஞ்ச கோசங்களின் விசாரத்தினாலும் இருதய தேசத்தின்கண் ஆன்மாவின் அபரோக்ஷ ஞானமுண்டாம். இக்காரணததா லான்மா இருதயமெனப்படும், இவ்வாநந்தரூப ஆன்மா சம்பூர்ண விசுவத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும். இக்காரணத்தினாலே இவ்வான்மா மனமெனப்படும். அல்லது சர்வ முமுக்ஷுக்களும் மனத்தால் ஆன்ம நிச்சயஞ் செய்கின்றனர். இக்காரணத்தால் ஆன்மா மனமெனப்படும். தன்பாற் கற்பிதமாய் சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் இவ்வான்மா நன்றாயறியும். இக்காரணத்தால் ஆன்மா சம்ஞானம் எனப்படும். ஆன்மாவின் ஆஞ்ஞையால் சர்வ வாக்காதி இந்திரியங்களும் அக்கினி முதலிய சர்வ தேவதைகளும் நடைபெறும். இக்காரணத்தால் ஆநந்த சொரூப ஆன்மா யாஜ்ஞானம் எனப்படும். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா ஜடசேதன ரூபப் பிரபஞ்சத்தின் பேத விசார பூர்வகமாய்த் தனது சொரூபத்தையும பரமான்மா வையும் விசேடமாயறியுங் காரணத்தால் ஆன்மா விஞ்ஞானமெனப்படும். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் விளக்கி வைப்பதாய் தனது சொரூபத்தை யானென எப்போது மறிதலினால், ஆன்மா பிரஞ்ஞானமெனப்படும். இவ்வாந்தசொரூப ஆன்மா ஒருதர மறிந்த தனது சொரூபத்தையும் மற்றெவ் வான்ம வஸ்துவையும் மறப்பதில்லை யாதலினால், ஆன்மா மேதையென்ப்படும். இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களால் எல்லா வஸ்துக்களையுங் காண்டலின், ஆன்மா திருஷ்டி யெனப்படும். தூண்முதலியன வீட்டினுட் பிரவேசித்து வீட்டைத் தாங்குவதுபோல இவ்வாநந்தத ஸ்வரூப ஆன்மாவும் எல்லாச் சரீரங்களிலும் பிரவேசித்துத் தேகேந்திரியாதிகளைத் தரிக்குமாதலால், ஆன்மா திருதியெனப்படும்; அல்லது காட்டத்தாலும் மண்ணாலும் செய்யப்பட்ட சேதுவானது க்ஷேத்திராதிகளின் மரியாதையைத் தரிப்பது போல் இவ் வாநந்தவடிவ ஆன்மாவும் வர்ண ஆஶ்ரமங்களின் மரியாதையையும், அவற்றின் தர்ம மரியாதையையும் தரிப்பதால், இவ்வான்மா திருதியெனப்படும். காஷ்ட முதலியவற்றின் பாத்திர விசேஷமாய் * பிரஸ்தமானது [* பிரஸ்தம் = இரண்டு சேர் அளவை கொண்ட ஓர் படி.] † யவை [† யவை = ஓர்வித தான்னியம்.] முதலிய அன்னபரிமாணத்தை நிச்சயஞ் செய்விப்பது போலும், இரஜ்ஜு அவச்சின்ன சேதனம் தன்பாற் கற்பிதமாய் சர்ப்ப தண்டாதிகளின் பரிமாணத்தைத் தெரிவிப்பது போலும், இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவும் சம்பூரண விசுவத்தின் பரிமாணத்தை நிச்சயஞ் செய்வதால், ஆன்மா மதியெனப்படும்; அல்லது சர்வப் பிராணிகளுள்ளே யிராநின்ற இவ்வான்மாவானது சர்வப் பிராணிகளினித்ததையும் அஹித்ததையும் நன்றாய் நிச்சயிப்பதால், ஆன்மா மதியெனப்படும்.. இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா இவ்வஸ்து எனக்குக் கிடைக்க வேண்டு மென்றும் இவ்வஸ்து எனக்குக் கிடைக்க வேண்டாமென்றும் திரியா நின்ற மனத் தைத் தடைப்படுத்தச் சமாத்தமாதலின், ஆன்மா மனீஷா எனப்படும். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா, தேகம், இந்திரியம், அந்தக்கரணம், அஞ்ஞானம் முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்தலின், ஆன்மா ஜோதியெனப்படும்; அல்லது அத்தியான்மதுக்கம, அதிதைவதுக்கம், அதிபூததுக்கம் என்னும் மூவகைத் துக்கங்களையும் விஷயஞ் செய்வதாய் அந்தக்கரண விருத்திகளை யான்மா பிரகாசம் செய்தலின், ஆன்மா ஜோதி யெனப்படும்; அல்லது ஆன்மாவின் பிரகாசத்தாற சம்பூாண ஜகத்தும தத்தம் காரியத்தைச சித்தி செய்தலால், ஆன்மா ஜோதியெனப்படும். தாய் தன் மைந்தனை நினைப்பது போல்

இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவும் என்னாலன்றி யிவ்வெல்லா வுலகும் எங்கஞ்ன சித்திககுமென ஸ்மரணஞ்செய்தலின், ஆன்மா ஸ்மிருதி யெனப்படும். இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா நனாக் கனாத துயில் என்னும் மூன்ற வத்தைகளையும் நன்றாகக் கற்பனை செய்யுமாதலின், ஆன்மா சங்கற்ப மெனப் படும். இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவின் இச்சையா லிவ்வெல்லா வுலகும் உண்டா மாதலின், ஆன்மா கிரதுவெனப்படும்; அல்லது ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் பிரபஞ்சத்தை விஷயஞ் செய்வதாய் மாயாவிருத்தி வடிவ ஞானத்தாலிவ்வெல்லா வுலகும் உற்பன்னமா மாதலின், ஆன்மா கிரதுவெனப்படும். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா தனது சமீபத்தன்மையால் பிராணன்களைத் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண் பிரவிர்த்திப்பிக்குமாதலின், ஆன்மா அசுவெனப்படும். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாசுகப் பிராபதியி னிசசையையும், துக்க நிவிர்த்தியி னிச்சையையும் பிரகாசஞ் செய்தலின், ஆன்மா காமமெனப்படும். பிரஜையி னுற் பத்தியின் காரணமாய் தனது ஸ்திரீ சங்கம் இச்சையை இவ்வாநந்த வடிவ ஆன்மா பிரகாசஞ்ஞு செய்யுமாதலின்,, ஆன்மா வசமெனப்படும். இவ்வண்ணம் இருதய தேயத்தின்கண் இராநின்ற அந்தக் கரணம் அதனது விர்த்திகளினது வாசகங்களே சம்பூர்ண இருதயாதி சப்தங்களாம். அவ்வந்தக்கரணத்தின்கண் அதிகாரிகளாய் யாம் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை அறிந் தோமாதலின், விர்த்திசகித அந்தக்கரணத்திற்குள்ள இருதயாதி நாமங்கள் யாவற்றை யும் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவிற்கு யாங்கூறினோம். அந்தக்கரணத்தின் இருதயாதி நாமங்கள் பரமான்மாவின் கண்ணே சம்பவிக்கவும் செய்கின்றன, ஏனெனின், பரமான்மாவின் வேறாய் யாதொரு பதாரத்தமுமின்றாம். வாஸ்தவமாய் ஆராயின் கடபடாதி நாமங்கள் யாவும் பரமான்மாவையே யுணர்த்தும்; ஏனெனின், பரமான்மா வின் வேறா யெவ்வஸ்துவுமின்றாம். எவ்வஸ்துவைக் கடபடாதி நாமமுணர்த்து மோ அவ்விஷயத்தை வார்த்திக்கிரந்த கர்த்தாவாய ஸ்ரீ சுரேஸ்வர ஆசார்ய சுவாமிகளும் கூறியிருக்கின்றனர்: -

"அரிய சொப்பிர காசவஞ் ஞாதமா மறிவே
யுரிய காட்சிமுன் னளவைகட் குறும்விட யம்தாந்
தரிய ரிவினிற் காட்சிமுன் னளவைக டமக்கோ
பெரிய சட்பிர மாணநற் பெற்றியே பிறங்கும்." **(10)**

இதன் பொருள்: - சுவப்பிரகாசமும் அஞ்ஞாதமும ஆயசேதனம் யாதோ அதுவே பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் விஷயமாம், அச்சேதனத்தின் கண்ணே பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கட்குப் பிரமாணததன்மையாம். **கருத்திதுவாம்: -** அஞ்ஞாத (அறியாத) அர்த்தத்தை யாது போதிப்பதாமோ அது பிரமாணமெனப்படும். அஞ்ஞானத்திறகு யாதாசிரயமாமோ அஞ்ஞானத்திற்கு யாதுவிஷயமாமோ அது அஞ்ஞாதமாம். அஞ்ஞானத்திறகு ஆசிரயமும் விஷயமும் சேதனமாம். சேதனத்தின் வேறாய் ஜடவஸ்து அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயமும் விஷயமுமாகாது, ஆகையினால் ஆன்மாவைப் போதிப்பதினாலேயே சம்பூர்ணப் பிரமாணங்களினிடத்திற பிரமாணத் தன்மை சித்திக்கும். இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவே சுத்தப்பிரஹ்மமாம். ஜகத்தின் காரணமாய் மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வரனும் இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவேயாம.

சமஷ்டி சூக்குமசரீர அபிமானியாய் இரண்ய கர்ப்பனும இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவேயாம். சமஷ்டி ஸ்தூலசரீர அபிமானியாய் விராட்பகவானும் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவேயாம். விராட்பகவானுடைய சரீரத்தின்கண்ணும சர்வப் பிராணிக ளாய் நம்மனோரது சரீரத்தின்கண்ணும் போக்தாவாயும், மூவுலகத்தையுந் தாங்குபவராயும், சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பவராயும உள்ளபரமான்மாவாய் இந்திரனும இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவே யாம், அல்லது பிரசித்தமாய் தேவதைகளின் அரசனான இந்திரனும் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவேயாம் மரீசியே முதலாய் பிரஜாபதிகளும் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவேயாம். சரீரத்தை யாசிரயித்துள்ள வாக்காதி இந்திரியங்களும், அக்கினி முதலாய் அவற்றின் தேவதைகளும், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவேயாம். ஆன்மாவின் வேறாய்ச சிறிது மாத்திரமுமின்றாம். கனாவின்கண்ணே வேறு வேறாய்க் கற்பிக்கப்பட்ட பிரமாதாக்கள் யாவரும் யாமேயாம்; நமமிற் பின்னமாய்க் கனாவின் கண் எப்பிரமா தாவுமின்றாம். இவ்வளவு கூறியதால் ஆன்மாவின்கண் சஜாதீய பேதத்தைக் கண்டித்ததாம். இப்போது விஜாதீய பேத்ததைக் கண்டிப்பாம்: - பிருதிவி, ஜலம், தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்னும் பஞ்ச பூதம் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் நம்மிற்பின்னமன்றாம். அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னும் மிந்நான்கு பிரகாரமாய் பூதமானவை ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபத்தாலும், காரிய காரண ரூபத்தாலும் இருவகையாம். அவ்வியாவும ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் வேறன்றாம். அக்கினியின் வேறாயுஷ்ணத்தன்மையும் பிரகாசமுமில்லாமைபோல், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் வேறாய்த தூலசூக்கும ரூபப்பிரபஞ்சமில்லையாம். ஜலத்தின் வேறாய்ச் சீதளத்தன்மையும் நெகிழ்ச்சித்தன்மையு மில்லாமை போல், ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின் வேறாய்ப பிரபஞ்சமின்றாம், பிருதிவியின் வேறாய்க் கடினத்தன்மையும் கந்தமுமில்லாமைபோல, ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின் வேறாய்த தூல சூக்குமப் பிரபஞ்சமில்லையாம். வாயுவின் வேறாய்க் கிரியையும ஸ்பரிசமும் இல்லாமைபோல, ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் வேறாய்ப் பிரபஞ்ச மில்லையாம். ஆகாசத்தினின்று மவகாசமும் சபதமும் பின்னமனறாவதுபோல, ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவினின்றும் ஜகத்துப் பின்னமன்றாம். தோஷமற்ற சூரியப் பிரகாசத்தின்கண் இருட்டினபாவமிருப்பினும் கூகைமுதலாயின சூரியனிடத்தே யிரு டைக் கற்பிக்குமாறு போல், சகத்தின்றிய ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின்கண் அஞ்ஞானிகள் ஜகத்தைக் கற்பிப்பார்கள். அமூர்தத ஆகாசத்தின்கண் மேகமுதலிய மூர்ததப் பதார்த்தங்களிருப்பது போல், ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின்கண் இச்சம்பூரண ஜடஜகத்திருக்கும். நாநாப்பிரகாரமாய் மேகாதிகள் ஆகாசத்தின்கண் ஒவ்வொருகால் பிரதீதியாகுமேயன்றி யெப்போதும் பிரத்தியாகா; அதுபோல ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின்கண் இவ்வெல்லாவுலகும் ஒவ்வொருகால் பிரத்தியாகுமே யன்றி யெப்போதும் பிரதீதியாகா. மாயாவிகளாய் இராக்ஷசருடைய பாலகர் யாதொரு பயனுமின்றி மாயையாற் பதார்த்தங்களைச் செய்வது போல், இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா பிரயோஜனமின்றியே ஜகத்தைச சிருஷ்டிக்கும. கள்ளைக்குடித்த லாற்கண் தெரியாத புருஷன் மறைப்பின்றிய தேசத்தின்கண்ணும் சுவர் முதலிய மறைப்பைக் காண்பன். அதுபோல, இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அசத்தாய ஜகத்தைக் காணும். ஒவ்வொரு புருஷன் தனது சித்ததோஷத்தால் தோஷமின்றிய தனது தந்தையர் சிறியர் முதலியோரிடத்தில் தோஷத்தைக் காண்பது போல்,

இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாப்பிரபஞ்சரூப தோஷமின்றிய தனது சொரூபத்தின்கண் பிரபஞ்சத்தைக்காணும. உறங்கா நின்ற புருஷன் கனவின்கண் தனது ஒருமையைக் காணாது நாநாரூபமாய்த் தன்னைக் காண்பது போல, இவ்வாநந்தரூப ஆன்மா நனாக்கனாத்துயில் வடிவ மூன்று கனாக்களையும் காண்பவனாய்த் தனது ஒருமையைக் காணான். * நலிகையானது [* நலிகையென்பது கயிற்றால் மத்தியிற் குறுக்கிட்டிருப்பது கிளியைக்கட்டும் நூதன மெனப் பிரசித்தம்.] சுற்றின் நலிகையின் மேல் இராநின்ற கிளியானது நலிகையினால் கட்டுப்படாவிடினும் தான் கட்டுப்பட்டி ருப்பதாக எண்ணிச் சுழலும். அது போல இச்சீவான்மா நித்தியமுக்த ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் அஞ்ஞானத்தால் சம்சாரரூப சூலத்தின்கண் சுழலும். கந்தத்தின் ஆசை யால் வண்டானது கமலத்தை விடாததாய் இரவுவரவும் கமலம் சுருங்கியவுடன் அக்கமலத்தினுள்ளே அகப்பட்டுக்கொண்டு அத்தியந்தம துன்பத்தை யடையும். இரவானது கழிந்து விடியற்காலமானவுடனே யான் வெளியில் ஓடிவிடுவன் என இவ்வண்ணம விசாரம் செய்துகொண்டிருக்கும் போதே யானை அக்கமலத்தைத் தின்று போய்விடும்; அதுபோல் இச்சீவான்மா ஸ்திரீமுதலிய விஷயங்களில் ஆசக் தியையடைந்து அநந்தம பிரகாரமாய் துன்பத்தை யடையும். ஒரு தனிகனானவன் மயலால் தனது தனிகத்தன்மையை மறந்து உலகின் கண் துக்கஹேதுவாய் தரித்திரத்தன்மையை அடைவது போல், இவ்வான்மா ஆநந்த சமுத்திரமாய் தனது சொரூபத்தை மறந்து துச்சவிஷய சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டு அத்தியந்தம் தீன தசையை யடையும். சர்வகுண சம்பன்னனாய ஒரு புருஷன் ஒரு வியபிசார ஸ்திரீயால் மோகிதனாய்த தீனத்தன்மையை யடைவது போல, இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா மாயையால் மோகிதனாய் நானாப்பிரகாரமாய் தீனத்தன்மையை யடைவன். மூவுலகத்திற்கும் இறைவனாய் இந்திரன் சர்வ தேவதைகட்கும் அதிபதியாதலின்; காம தேவதையை வசஞ்செய்வதற்குஞ் சாமாத்தியமுடையவனாவன். அங்ஙன மேனும் காமினியை வசஞ்செய்யச் சமர்த்தனாகான்; மற்றோ காமனாற் காமினியின் அதீனமாவன். அதுபோல், மாயையே முதலாய் எவற்றிற்கும் அதிஷ்டானமாய் ஆன்மா மாயையை வயஞ்செய்யச் சமர்த்தமற்றதாம். பிரியமாய் புத்திராதிகள் செய்த நிராதரத்தின்கண், பிதா தோஷத்தைப் பாராதது போல், இவ்வாநந்தரூப ஆன்மா மாயையின் தோஷத்தைப பாராது. கலைமானானது தனது கொம்பின் பாரத்தை மகிழ்வோடு தாங்குவதுபோல், இவ்வான்மா தனது சொரூப அஞ்ஞானத் தால் மாயையின் பாரத்தைத் தாங்கும். துஷ்ட புருஷ சங்கத்தாற் சாது புருஷன் தோஷமடைவது போல், இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா மாயையின் சங்கத்தால் தோஷத்தை யடையும். துஷ்டபுருஷனது திருஷ்டியால், தோஷமற்றவனிடத்தும் தோஷந் தோற்றுவது போல, அஞ்ஞானியின் திருஷ்டியால் ஆன்மாவின்கண் அநந்த தோஷத்தோடு கூடியது சம்சாரமாம். தனது பிரஜையின்கண் இராநின்ற துக்கத்தை அரசன் தன்பால் அங்கீகரிப்பது போல், ஜட அந்தக்கரணத்தின்கண் இராநின்ற துக்கத்தைத் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் ஆன்மா தன்பா லங்கீகரிக்கும். காரண சாமகரியின்றிய ஒரு சொப்பன புருஷனிடத்தே திடீரெனச் சம்பூரண ஜகம் உற்பன்னமாவதுபோல், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின்கண் திடீரெனத் தூலசூக்குமப் பிரபஞ்சம் உற்பன்னமாம். கனாவின் கண் இப்புருஷன் பிரயோஜனமின்றித் தனக்குத் தானே துன்பத்தை யடைவிக்கின்றனன். அதுபோல், இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா நனவின்கண் வியர்த்தமாகவே தனக்குத் துக்கத்தை யடைவிக்கின்றது. கனவினி

ன்றும் விழித்த புருஷனுக்குக கனவின் துக்கம் நாசமாம். எனக்கு முன்னர் துக்கமுண்டாகவில்லை, இப்போதும் எனக்குத் துக்கமில்லையாம்; இனி மேலும் எனக்குத் துக்கமுண்டாகமாட்டாது. இவ்வண்ணம் மூன்று காலத்திலும் கனவின் துக்காபாவ நிச்சயமுண்டாவதுபோல், நனாக்கனாத் துயில்வடிவ சம்சார சொப்பனத் தினின்றும் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரவடிவ விழிப்பையடைந்த இவ்வானந்தசொரூப ஆன்மாவிற்கு சர்வ துக்கங்களின் நாசமுண்டாம. அந்த ஞானாவஸ்தையின்கண், ஆன்மா, எனக்கு முன்னருந் துன்பமின்றாம், இப்போதும் எனக்குத் துன்பமின்றாம், இனிமேலு மெனக்குத் துன்பமுண்டாகாது என உணரும். இவ்வண்ண முக்காலத்தி லும் தனது சொரூபத்தின்கண் அறிஞன் துக்கத்தை யுடன்படான்; மற்றோ துக்கத்தை யந்தக்கரணாதிகளின் தர்மமா யுணர்வன். நனாக்கனாத் துயில்வடிவ சம்சார சொப்பனத்தினின்றும் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரரூப ஜாக்கிரமானது அதிகாரிகளாய் நம்மெல்லோருக்கும் அடைவுற்றிருக்கிறது. இக்காரணத்தால் நாம் மகா புண்ணிய வான்களாம். முன்னர் நாம் அந்தக்கரண வாசகங்களாய், எந்த இருதயாதி நாமங்களை அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே கூறினோமோ, அந்த நாமங்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்த பிரஞ்ஞையென்னும நாமமே அத்தியந்தம் அழகுடைய தாம். ஏனெனின், பிரஞ்ஞையென்னும் நாமத்தின்கண், “பிர" என்றும், "ஞை” என்றும் இருசப்தங்களுள். அவற்றுள், சஜாதீயபேதம், விஜாதீயபேதம், சுவகதபேதம் என்னும் முப்பேதங்களில்லாமை “பிர” சப்தத்தின் பொருளாம்; 'ஞை” சப்தத்திற்குப் பிரகாசம் பொருளாம். அவ்விரு சப்தங்களின் பொருளும் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் கண்ணேயே பொருந்தும். ஆன்மாவின் வேறாய் அனான்மாவின்கண்ணே பொருந் தாது.

ஈண்டிது கருததாம: - சமான ஜாதியையுடைய பதார்ததங்களின் பரஸ்பர பேதம் சஜாதீயபேத மெனப்படும். ஒரு பிராஹ்மணனுக்கு மற்றொரு பிராஹ்மண னினின்றும் பேதம் போல. ஆண்டுப் பிராஹ்மணத்தன்மைச் சாதி இருபாலும் சமானமாம். இச்சஜாதீய பேதமும் ஆன்மாவின்கண் இன்றாம். ஏனெனின், ஆன்மாவிற்குச் சமானமான ஜாதியையுடைய வேறொரு ஆன்மாவின்றாம். விருத்த ஜாதியையுடைய பதார்த்தங்களின் பரஸ்பரபேதம் விஜாதீய பேதமெனப்படும். பிராஹ்மணனுக்கு க்ஷத்திரியனின்றும் பேதமாவதுபோல. ஆண்டுப் பிராஹ்மணத் தன்மை, க்ஷத்திரியத்தன்மை யென்னும் இருஜாதியும் ஒரு நிலைக்களத்தின் கண்ணேயிராது; ஆகையினால், பரஸ்பரம் விருத்தமாம். இவ்விஜாதீய பேதமும் ஆன்மாவின்கண் இல்லையாம். ஏனெனின், ஆன்மாவின் வேறாயொரு வஸ்துவு மில்லை; அனான்ம ஜகத்தானது ஆன்மாவினின்றும் விஜாதீயமெனினும், கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தால் ஆன்மாவின்கண் விஜாதீயபேதம் சித்தியா. சமான சத்தையை யுடைய பதார்த்தமே பேத சம்பாதகமாம். தன்பா லிரா நின்ற பேதம் சுவகத பேதமெனப்படும். ஒரே சரீரத்தின்கண் கை கால் முதலியவற்றின் பரஸ்பரபேதம் உண்டு. இச்சுவகதபேதமும் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் கண் இன்றாம், ஏனெனின், சுவகதபேதமானது சாவயவ (அவயவங்களோடு கூடிய) பதார்த்தங்களிலுண்டாம். ஆன்மாவோ நிரவயவமாம். இவ்வண்ணம் முப்பேதமற்ற பிரகாசசொரூப ஆன்மாவைப் பிரஞ்ஞான நாமத்தால் முன்னர் யாம் கூறினோம். பிரஞ்ஞை யென்னும் சப்தத்திற்கும், பிரஞ்ஞான சப்தத்திற்கும் பொருளொன்றேயாம். அந்தப்

பிரஞ்ஞான சப்தத்தின் பொருள் ஆநந்தசொரூபமாகிய ஆன்மாவே, பிரஹ்மா முதலாய்த் தாவரம் ஈறாயுள்ள சர்வ சரீரத்தின்கண்ணும் வியாபகமாம். காஷ்ட முழுவதிலும் தீயிருப்பது போல, ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்கள், அவற்றின் காரியமாய் தாவர ஜங்கமங்கள் முழுமையையும் பிரஞ்ஞைவடிவ நேத்திரமே விவகரிக்கச் செய்வதாம்; நம்மனோரை மாமிசமய நேத்திரமானது விவகரிக்கச் செய்வதுபோலும்.

ஈண்டிவ்வளவு பேதமுளது: - மாமிசமாய நேத்திரமோ கேவலம் நிமித்தகார ணமாய் விவகரிக்கச் செய்யும். இந்தப்பிரஞ்ஞை ரூபநேத்திரமோ உபாதானகார மாய்ப் பிரபஞ்சத்தை விவகரிக்கச் செய்யும். ஏனெனின், எல்லாவுலகிற்கும் ஆன்மா வினின்று முற்பத்தியையும், ஆன்மாவின்கண்ணே ஸ்திதியையும், ஆன்மாவின் கண்ணே இலயத்தையும் சுருதியானது கூறியுள்ளது. அந்த உற்பத்தி ஸ்திதி இலயத்தின் காரணத்தன்மை உபாதான காரணத்தின் கண்ணேயாம். கடத்தினுற் பத்தி ஸ்திதி இலயம் மண்ணின் கண்ணேயாதலின் மண் கடத்திற்கு உபாதான காரணமாவது போல். அல்லது, மூவுலகிலுமுள்ள சூரியன், சந்திரன், அக்கினி முதலிய பிரகாசங்களும் பிரஞ்ஞைவடிவ நேத்திரத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ பிரஞ்ஞை வடிவமாம். பிரஞ்ஞைவடிவ சைதன்யமின்றிச் சூரியாதிகட்கும் சித்தி யுண்டாவது இன்றாம். இவ்வார்த்தை சம்பூர்ணப் பிராணிகட்கும் அனுபவ சித்தமாம். ஏனெனின், சம்பூரணப் பிராணிமாத்திரமும எக்காலத்தின்கண் எத்தேசத்தின்கண் சிறிது சிறிது வஸ்துவை அறிகின்றனவோ, அவ்வியாவும் பிரஞ்ஞை வடிவ நேத்திரத்தால் அறியப்படுவனவாம். பிரஞ்ஞையாகிய நேத்திரததாலன்றி எவ்வஸ்துவின் ஞானமும் உண்டாகமாட்டாது.

இப்போது சைதன்யரூப்ப பிரஞ்ஞையின் யாண்டும் உள்ள வியாபகத் தன்மை யை யறிவிக்கும் பொருட்டு; முதலில் தருமுதலிய தாவர பதார்த்தங்களில் பிரஞ்ஞை யிருத்தலைக் காண்பிப்பாம்: - நம்மனோர்கட்கு அன்னமுதலிய பதார்த் தங்கள் கிடைத்தலால் சுகத்தின் ஞானமுண்டாகின்றது; அந்த சுகஞானத்தால் சரீர விர்த்தியுண்டாகின்றது; பாணங்களின் அடிப்படலால் துக்க ஞானமுண்டாகின்றது; அந்தத் துக்க ஞானத்தால் சரீரத்தின் க்ஷயமுண்டாகின்றது; அது போல விருக்ஷா திகட்குஞ், சலந்தெளித்தலால் விர்த்தியுண்டாதல் கண்டோம். வேர் முதலியவற்றை வெட்டுதலாலும், அத்தியந்தம் உஷ்ணத்தாலும், அத்தியந்தஞ் சீதத்தாலும் விருக்ஷா திகளின் க்ஷயமுண்டாதல் கண்டோம். அந்த விருத்தியும் க்ஷயமும் சுகதுக்க ஞானத்தாலன்றி உண்டாகமாட்டாது. ஆகையினால், விருத்திரூப ஹேதுவால் விருக்ஷாதிகளின் சுகஞானம் அனுமானமாம். க்ஷயரூபஹேதுவால் துக்கஞானம் அனுமானமாம். இந்தப் பிரகாரம் தாவரங்களிடத்தே சைதன்யரூபப் பிரஞ்ஞை தொடர்ந்திருக்கின்றது. பசும்புல்லோடு கூடிய கையைப் பார்த்துக் கிராமத்திலேனும் வனத்திலேனும இராநின்ற பசுவிற்குப் பிரவிர்த்தியுண்டாகின்றது. தண்டாதிகளோடு கூடிய கையைக் கண்டு நிவிர்தியையடையும். அந்தப் பிரவிர்த்தி சுகசாதன ஞானமின்றிச சித்தியாது. மற்றோ, இவ்வஸ்து எனது சுகசாதனம் என்னும் ஞானத் தால் பிரவிரத்தியுண்டாம். அந்நிவிரத்தியானது துக்கசாதன ஞானமின்றிச் சித்தியாது. மற்றோ, இவ்வஸ்து எனது துக்க சாதனமென்னும் ஞானத்தால் நிவிர்த்தியுண்டாம். இந்த ரீதியானது நம்மனோரது பிரவிர்த்தியின் கண்ணும் நிவிர்த்தியின் கண்ணும்

பிரசித்தமாம். ஆகையினால், பிரவிரத்திரூப ஹேதுவினால் பசுவாதிகளிடத்தில் சுகசாதனத்தன்மையின் ஞானம் அனுமானமாம். நிவிர்த்திரூப ஹேதுவினால் துக்கசாதனத் தன்மையின் ஞானம் அனுமானமாம். இந்தப் பிரகாரம் எறும்பு முதலாய் மனுஷன் வரை எவ்வளவு ஜங்கமங்களுளவோ அவையாவற்றிற்கும் அனுகூல வஸ்துவின்கண் பிரவிர்த்திவியவகாரமும், பிரதிகூல வஸ்துவின்கண் நிவிர்த்திரூப வியவகாரமும் சமானமாம். ஆகையினால், சம்பூரண ஜங்கமங்கள் சுகதுக்க ஞானவான்களாம். வசிட்டாதி முனிவர்க்கும் பிரஹ்மா முதலிய தேவர்கட்கும் சுகதுக்கஞானம் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலறியப் பெறும். அல்லது சேதனத்தன்மையாகிய ஹேதுவினால் வசிட்டாதிகட்குச் சுகதுக்க ஞானம் அனுமான மாம். யாதுயாது சேதனமாமோ அது சுகதுக்க ஞானமுடையதாம், நம்மனோரைப் போல் அந்தச் சேதனத்தன்மை வசிஷ்டாதி முனிகளிடத்தேயும், தேவதைகளிடத் தேயும இருக்கின்றது. ஆகையினால் அவர்களும் சுகதுக்க ஞானவான்களாம். இவ்வண்ணம், சர்வப்பிராணி மாத்திரத்தினும் இராநின்ற சுகதுக்கானுபவத்தையே பிரஞ்ஞையென்னும சப்தத்தாற் கூறியதாகும். சுகததின் கண்ணும் துக்கத்தின் கண்ணும யாதொரு கிரியையுமின்றாம். மற்றோ, எதுவரை சுகதுக்கமாகிய பலம் உண்டாகவில்லையோ அதுவரையே சம்பூர்ணகாரகா கிரியையைச் செய்வர்; சுகதுக்க ரூப்பல முண்டானபின்னர் கிரியையைச் செய்யார். திருப்தியாகிய பயன் உண்டாகாத பரியந்தம் கர்த்தா முதலிய காரகங்கள் போஜனமாகிய கிரியையைச் செய்யும், திருப்தி ரூப பயனுறான்னமாய்விடின் இராநின்ற காரகங்களும் போஜன ரூபக்கிரியையைச் செய்யமாட்டாது. சுகதுக்கங்களாய் பலன்களைப் போகிப்பவர் களாய நமக்குப் பிரஞ்ஞையாகிய நேத்திரத்தாலன்றிச சுகதுக்க முற்பன்னமாகாது. பிரஞ்ஞையாகிய நேத்திரத்தாலன்றிக சுகதுக்கத்தின் ஸ்திதியுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரஞ்ஞாரூப நேத்திரத்தினின்றும சுகதுக்கம பின்னமாயின் முயற்கோடு போல் அசத்தாம். ஆகையினால், பிரஞ்ஞைவடிவ நேத்திரத்தினின்றும் சுகதுக்கம் பின்னமன்றாம்; மற்றோ அபின்னமாம். நம்மனோரது சுகதுக்கம பிரஞ்ஞை வடிவமாவது போல் சர்வதேகதாரி ஜீவர்களின் சுகதுக்கமும் பிரஞ்ஞை வடிவமாம்; பிரஞைையினின்றும் வேறன்றாம். சர்வதேகதாரி ஜீவர்களின் சுகதுக்கம பிரஞ்ஞை வடிவமாம், பிரஞ்ஞையினின்றும் பின்னமாயின் முயற்கோடுபோல் அசத்தாம். அது போல காரியகாரணப் பிரபஞ்சமியாவும் பிரஞ்ஞைவடிவமாம். ஏனெனின், அந்தப் பிரஞ்ஞைவடிவ நேத்திரமிருந்தே பிரபஞ்சத்தின் விளக்கமாம். கயிறிருந்தே சர்பபம் தோற்றவேண்டும், கயிற்றினின்றும் பிரிவுபட்ட சர்ப்பம் முயற்கோடுபோல் அசத் தாம். அது போல், பிரஞ்ஞையினின்றும் பிரிபட்ட சுகதுக்காதிப் பிரபஞ்சம் அசத் தாம்.

சங்கை: - எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குவது புத்தியாதலின் புத்தியே பிரஞ்ஞையாம்.

சமாதானம்: - சுகதுக்காதிகப் பிரபஞ்சம் ஜடமாமாதலின், தனது சித்தியின் கண் பிரஞ்ஞைவடிவம் பிரகாசத்தை யபேக்ஷிப்பது போல், புத்தியும் ஜடமாமாதலின் தனது சித்தியிற் சைதன்யமாகிய பிரஞ்ஞையை யபேக்ஷிக்கும். பஞ்ச பூதங்களின் சத்துவ குணகாரியமாய் புத்தியின்கண் சேதனத்தின் பிரதிபிம்பத்தைக் கவரும்

யோக்யதை யுளதாதலின் பிரஞ்ஞை சபதங் கௌணமாம்; சூரியப் பிரகாசத்தின்கண் பிரகாச சபதங் கௌணமாவது போல், சர்வப் பிரகாசங்களையும் பிரகாசிப்பதாய் பேதமின்றிய ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின்கண்ணே பிரஞ்ஞை சப்தம் முக்கியமாம். மாயாசகித பூதபௌதிக சகலப் பிரபஞ்சத்திறகும, ஸ்வப் பிரகாச சேதனத்தாலேயே பிரகாசமாம். இக்காரணத்தினானே, சுருதி சர்வப் பிரபஞ்சத்தைத் தாங்குவது பிரஞ்ஞை நேத்திரமெனக் கூறியது. அந்தப் பிரஞ்ஞையே சர்வப் பிரஞ்ஞஸ்திதியின் ஆதாரமாம்.மேனெனின், பிரஞ்ஞை பிரபஞ்சத்தின் உபாதான காரணமாம், உபாதான காரணத்தின் கண்ணே காரியத்தின் ஸ்திதி உலகின்கண்ணே கண்டோம; மண்ணாகிய உபாதான காரணததின்கண்ணேயே கடத்தின் ஸ்திதியாவது போல. இவ்வெல்லா வுலகும் தமதுற்பத்தியின் முன் நாசத்தின்பின் வெளிப்படா. நாம ரூபமாய்ப் பிரஞ்ஞையின்கண் இருக்கும் மத்தியகாலத்தில், வெளிப்பட்ட நாமரூப மாய்ப் பிரஞ்ஞையின்கண் இருக்கும். ஆகையினால் எல்லா வுலகும் பிரஞ்ஞை வடிவ உபாதான காரணத்தின்கண் இருக்கும்.

ஈண்டிது அபிப்பிராயமாம: - பரிணாமி உபாதான காரணமென்றும், ஆரம்ப உபாதான காரணமென்றும், விவாதத் உபாதான காரணமென்றும், உபாதானகாரணம் மூவிதமாம். அவற்றுள் சைதன்யரூபப பிரஞ்ஞையானது பிரபஞசத்தின் பொருட்டுப் பரிணாமி யுபாதான காரணமாகாது; ஏனெனின், பிரஞ்ஞை நிர்வயவமாம். சர்வயவமாய் பால் முதலியனவே தயிர் முதலிய பரிணாமத்தையடையும். அல்லது பரிணாமி யுபாதான காரணமானது காரியசமானசத்தை யுடையதாம். பாலின் கண்ணும் தயிரின்கண்ணும் வியாவகாரிக சத்தையேனும் பிராதிபாசிக சத்தை யேனும் சமானமாம். அதுபோல், சைதன்யரூபப், பிரஞ்ஞைக்கும பிரபஞ்சத்திற்கும் சமானத்ததை யின்றாம், மற்றோ, விஷமசத்தையாம். சைதன்யத்தின் கண்ணோ பாரமார்த்திகசத்தையாம். பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே வியாவகாரிக சத்தையாம், அல்லது பிராதிபாசிகசத்தையாம். ஆகையினால் பிரபஞ்சத்தின் பரிணாமி யுபாதான காரணம் பிரஞ்ஞையன்றாம். சைதன்ய ரூபப் பிரஞ்ஞை பிரபஞ்சத்திறகு ஆரம்ப உபாதான காரணமும அன்றாம். ஏனெனின், ஆரம்பம் மிகுந்த பதார்த்தங்களா லுண்டாவதாம்; ஒன்றா லாரம்பமாகாது. நையாயிகர் மதத்தில் அநந்தம் பரமாணு சேர்ந்து ஜகத்தி னாரம்பமாம். பிரஞ்ஞையோ ஒன்றாம். ஆகையினால் ஜகத்திற்கு ஆசம்ப உபாதான காரணமாகமாட்டாது. மற்றோ பிரபஞ்சத்தின் விவர்த்த உபாதான காரணம் பிரஞ்ஞையாம். தனது வாஸ்தவ சொரூபத்தை விடாமல் வேறுவிதமாய்ப் பிரதீதியாவது விவர்த்த உபாதானமெனப்படும்.

இப்பொருளைத் திருஷ்டாந்தததால் வெளிப்படுத்துவாம்: - விசுத்த ஆகாசத் தின் கண் கந்தர்வநகரமும் நீலத்தன்மையும் பிரதீதியாவது போலும், பாலகனுக்குத் தனது மனத்தின்கண் துக்கத்தைக் கொடுப்பவராய் இராக்ஷசாதிகள் பிரதீதியாவது போலும் சைதன்ய ரூபப் பிரஞ்ஞையின் கண் சம்பூர்ண ஜகத்துத் தோற்றும். இக்காரணத்தினாலேயே வேதாந்த சாஸ்திரத்தை யறிந்துள்ள மகாத்மாக்கள் பிரஞ் ஞையை பிரஹ்ம ரூபமாகக் கூறுகின்றனர். ஏனெனின், **"பிரஞ்ஞானம் ஆநந்தம் பிரஹ்மம்"** இம்மகாவாக்கியத்தின்கண் பிரஞ்ஞானத்தைப் பிரஹ்ம சொரூபமெனக் கூறியிருக்கின்றது. பிரஞ்ஞானத்திற்கும் பிரஞ்ஞையென்பதற்கும் பொருள்

ஒன்றேயாம். பிரஞ்ஞையின் வேறாய்த் தூல சூக்கும ரூபப் பிரபஞ்சமின்றாம். ஆகையினால் பிரஞ்ஞைக்குப் பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஜலஜந்துக் களாற் சம்பூர்ண பத்திரமானது நன்றாக வியாப்தமாவது போலச் சைதன்ய வடிவப் பிரஞ்ஞையால் தேசகாலமே முதலாய்ச் சம்பூரணபாவ அபாவரூபப் பிரபஞ்சம் வியாபதமாம். ஒரே ஆகாசமானது பாதாளம், பூமி, சுவர்க்கம் என்னும் மூவுலகங்க ளையும், அவற்றின் வெளிப்பிர தேசத்தையும் வியாபித் திருக்கின்றதே போலச் சைதன்ய ரூபப் பிரஞ்ஞையானது சர்வ ஜகத்தையும் வியாபித்து நிற்கும். ஆகாசத் தின் கண்ணே கற்பிதமாய் கந்தர்வ நகரம், மேகம், நீலத்தன்மை முதலிய யாவும் ஆகாசசொரூபமாம்; அதினினும வேறன்றாம். அதுபோல, சைதன்ய சொரூபப் பிரஞ்ஞையின் கண் கற்பிதமாய் ஜடசேதன ரூபப்பிரபஞ்சம் பிரஞ்வடிவமேயாம்; பிரஞ்ஞையைப் பார்க்கினும் வேறன்றாம். இவ்வண்ணம் விசாரித்துச் சமபூர்ண அதிகாரிகள் விவேகவைராகயம் முதலிய சாதனசம்பன்னர்களாய்ச் சீவப்பிரஹ்ம ங்களின் அபேதத்தை நிச்சயஞ்செய்தனர். அந்நிச்சயத்தால் சரீராதிகளின்கண் யானென் றுள்ள அபிமானத்தை விட்டொழித்தனர். மனைபுத்திரன் முதலியவற்றில் எனதென்றுள்ள அபிமானத்தையும் விட்டொழித்தனர். பிராரப்த கர்மத்திற்குப் போகத்தாலன்றி நிவிருத்தியுண்டாகாதாதலின் பிராரப்த கர்மத்தின் சமாப்தியின் பொருட்டு இச்சை, அநிச்சை, பர இச்சை வாயிலாய்ப் போகங்களை அனுபவித்தனர். ஜீவன் முத்தராய்ச் சர்வ அதிகாரிகளும் சஞ்சரித்தனரென்பது கருத்தாம். வாமதேவ முனிவர் பிராரபதகர்மத்தைப் போகத்தாற் சமாப்தி செய்து விதேகமுத்தியை அடைந்தது போல, சம்பூர்ண அதிகாரிகள் போகத்தாற பிராரபத் காமத்தின் சமாப்தியைச் செய்து ஆநந்த சொரூப ஆன்மா யானென அத்விதீய ஆன்மாவினனுபவத்தைச் செய்தவராய்ச சுக சொரூப்ப பிரஹ்மத்தின்கண் அபேதரூப விதேகமோக்ஷத்தை அடைந்தனர்.

ஸ்ரீ குருமூர்த்தி கூறல்: - ஹே சிஷ்ய! சனகாதி இருஷிகளுக்கும் வாம தேவாதி அதிகாரிய பிரஜைகளுக்கும் பரஸ்பரம் சம்வாதரூப இதிகாசத்தை இதரரின் புத்திரரான இருஷிகள் தமது சீடரின்பொருட்டு வேதவசனங்களாற் கூறினர்; இக்காரணத்தால் இவ்வுபநிஷத்திற்கு ஐதரேய நாமமாம். இவ்விதிகாசத்தைக்கூ றியதற் கிதுபயனாம்: - அத்தியாய ஆரம்பத்தின்கண் முன்னர் கூறியுள்ள அத்விதீய ஆன்மஞானம யாதோ அதுவே மோக்ஷமார்க்கமாம்; அவ்வான்ம ஞானமே புருஷன் சம்பாதிக்க யோக்கியமாம். சத்தியப் பிரஹ்மத்தை யடைவிப்பது ஆன்மஞானமா தலின் ஆன்மஞானம் சத்தியஸ்வரூபம்; அதுவே பிரஹ்மஸ்வரூபமாம். புருஷனித்தகைய ஆன்மஞானத்தினின்றும் பிரமாதத்தை யடையலாகாது; மறறோ அதை யவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். ஆன்மஞானத்தை யுபேக்ஷித்து மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அன்னிய சாதனத்தை முமுக்ஷவானவன் சாபாதிக்கக்கூடாது. எவ்வெப் புருஷர் இவ்வான்மஞானத்தை யுபேக்ஷைசெய்தனரோ, அத்துர்பபுத்தியினை உடைய யாவரும் அபஜயத்தை யடைந்தனர்.

சீடன் கூறல்: - ஹே பகவன்! உலகின்கண் ஒரு மல்லன் மற்றொரு மல்லனால் அபஜயத்தை அடைவதுபோல், ஈண்டு ஆன்மஞானமின்றிய புருஷருக் கெவரால் அபஜயமாம்.

ஸ்ரீ குருமூர்த்தி கூறல்: - ஹே சிஷ்ய! துவைதஞானத்தால் சுருதியானது பயத்தினடைவைக் கூறியிருக்கின்றது ஆகையினால், அந்தர்யாமியாகிய ஈஸ்வரரே யமராஜாவைப்போல், ஆன்மஞானமின்றிய புருஷரை அடஜயப்படுத்துவராம். மாயையின் காரியமாய் யானெனதென்னு மபிமான சம்சாரமானது, யமகிங்கரரைப் போல் ஆன்மஞானமின்றிய புருஷரை அபஜயப்படுத்தும்; ஆகையினால், ஆன்ம ஞானத்தையே முமுக்ஷுக்கள் அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். இப்பொருளின்கண் புருஷருக்குச் சிரத்தையுண்டாம் பொருட்டு ஐதரேய முனிவர் இவ்விதிகாசத்தைக் கூறினர்.

கருத்திதுவாம: - வாமதேவரே முதலாய் முன்னர் எவ்வளவு அதிகாரிகள் உண்டாயினரோ அவர் யாவரும் ஆன்மஞானத்தினாலேயே மோக்ஷத்தை அடைந்தனர். இக்காரணத்தினானே இப்போதுள்ள முமுக்ஷுக்களும் மோக்ஷம் டையும் பொருட்டு, ஆன்மஞானத்தையே அவசியம் சம்பாதிக்க வேண்டும்; இஃதே யிவ்விதிகாசங் கூறியதற்குப்பயனாம். மனுஷசரீரத்தை அடைந்தும் எவன் இவ்விதி காசத்தின் பொருளையறியானோ அவனை வேடன் மிருகத்தைத் துன்பம் செய்வது போலச் சம்சாரரூப * சுபடனானவன் கொல்வன். [* சுபடன் = நல்வீரன்.]

சீடன் கூறல்: - ஹே பகவன்! பாணங்களால் மிருகத்தை வேடன் துன்பம் செய்வன். ஈண்டுச் சம்சாரரூப சுபடனானவன் எப்பாணங்களைக் கொண்டு அஞ்ஞானியைத் துன்பம் செய்வன்.

ஸ்ரீ குருமூர்த்தி கூறல்: - ஹே குழந்தாய்! எப்பாணங்களைக்கொண்டு சம்சார சுபடனானவன் அஞ்ஞானியைத் துன்பஞ்செய்வனோ, அதுபற்றி முன்னர் யாம் விஸ்தாரமாய்க்கூறி இருக்கின்றோம்; ஆயினும் சுருக்கமாக மீண்டும் கூறுவாம். நீ கேட்பாயாக: முதலில் தந்தை தாயரின் வயிற்றிலுள்ள தோல், உதிரம், மாமிசம், மேதை, என்பு, மஜ்ஜை, வீரியம் என்னும் ஏழுதாதுமயமாகிய குழியின்கண் அஞ்ஞானியைத் தள்ளுதலாகிய பாணத்தாற் சம்சார சுபடன் துன்பஞ் செய்வன். கர்ப்பத்தின்கண்ணே மல மூத்திர முதலியவற்றைப் பூசுதல்வடிவ பாணத்தால் சம்சார சுபடன் துன்பஞ்செய்வன். கர்ப்பத்தின்கண் கட்டுப்படுத்துவதாய ஜராயுத் தோல் என்பு முதலிய கட்டென்னும் பாணத்தால் துன்பஞ்செய்வன். சர்ப்பத்திற்குச் சமானமாய் வயிற்றுக்கிருமிரூப பாசமென்னும் பாணத்தாற் துன்பஞ் செய்வன். வயிற்றின்கண் இராநின்ற ஜாடராக்கினியாலும் பிராண வாயுவாலும் உண்டாய்ச சகிக்க முடியாத தாபமென்னும் பாணத்தாற் துன்பஞ்செய்வன். சூக்கும் உபஸ்தத் துவாரத்தினின்றும் வெளிப்போதல் வடிவபாணத்தால் அஞ்ஞானியைச் சம்சார சுபடன் துன்பஞ்செய்வன். கர்பபத்தின்கண் அநேக ஜன்மங்களின் ஸ்மிருதிவடிவ பாணத்தாலும், மூர்ச்சையாற் சர்வபதார்த்தங்களின் மறத்தல் வடிவபாணத்தாலும், சம்சார சுபடன் அஞ்ஞானியைத் துன்பஞ்செய்வன். இவ்வண்ணம் கர்ப்பத்தின்கண் அஞ்ஞானியை நரகத்திற்குச் சமானமான அனந்த துக்கங்களையடைவித்து மீண்டும் பாலிய அவஸ்தையின் கண் சமர்த்தன்மை, பராதீனத்தன்மை ரூப பாணத்தால சம்சார சுபடன் அஞ்ஞானியைத் துன்பஞ்செய்வன். மோகத்தால மலமூத்திராதி பக்ஷணவடிவ பாணத்தாலும், விளையாடக் கிட்டாமை வடிவ பாணததாலும் சம்சார

சுபடன் துன்பஞ் செய்வன். தாய்தந்தை ஆசிரியர் முதலியோரால் உண்டாம் பயவடிவ பாணத்தால் அஞ்ஞானியைச் சம்சார சுபடன் துன்பஞ் செய்வன். இவ்வண்ணம் பாலிய அவஸ்தையின் கண் நரகத்திறகுச் சமானமாய் அநேகந் துன்பங்களை யடைவித்து மீண்டும் யவ்வனாவஸ்தையின் கண் சித்தரூப பூமியின் கண் காம தேவனாற் செய்யபபெற்ற ஸ்திரீ மூர்த்தியின் லேகனமாகிய (அதாவது அடிக்கடி சித்தத்தால் ஸ்திரீயின் ஸ்மரணமாகிய) பாணத்தாலும், பலவகையாய்த் திரிதலவடிவ பாணத்தாலும், சம்சார சுபடன் அஞ்ஞானியைத் துன்பம் செய்வன். இவ்வண்ணம் யவவனாவஸ்தையின்கண் அனந்த துக்கங்களை அடைவித்து மீண்டும் விருத்ததா வஸ்தையின்கண் ஜராவஸ்தை பொருந்துதலால் உண்டாகா நின்ற பலவகைய காச சுவாசாதி நோய்களாகிய பாணங்களால் அஞ்ஞானியைச் சம்சார துனபம் செய்வன். இவ்வண்ணம விருத்தாவஸ்தையின்கண் அநந்த துக்கங்களை அடைவித்து, மீண்டும் மரணாவஸ்தையின்கண் கால சாபத்தால் விழுங்குதல் வடிவபாணத்தாலும், யமகிங்கரரூப பாணத்தாலும் அஞ்ஞானியைச் சம்சார சுபடன் துன்பம் செய்வன். இவ்வண்ணம் மரணாவஸ்தையின்கண் அனந்த துக்கங்களை யடைவித்து, மீண்டும் நரகத்தினகண் பலவகையாய் ஆயுதங்களின் பரிகாரரூப பாணங்களாலும், பிருதிவி ஜலாதிகளின் விகாரமாய் அனந்த நரகங்களின் அடைவுவடிவ பாணங்களாலும்; ஆன்ம ஞானாகித புருடர்களைச் சம்சார சுபடன் துன்படி செய்வன். சுவர்ககத்தினின்றும் கீழே விழுதல் வடிவ பாணத்தால் சம்சார சுபடன் துன்பம் செய்வன். இவ்வண்ணம் பரலோகத்தின்கண் பல்வகையாய் துக்கங்களை யடைவித்து, மீண்டும் இம்மானிட லோகத்தின்கண் தேகாதிகளையடையும் பொருட்டுப் பிதா மாதாக்களின் கர்ப்பத்தின்கண்ணே பிரவேசவடிவ பாணத்தால் ஆன்ம ஞானாகித ஜீவனைச் சம்சார சுபடன் துன்பம் செய்வன். உலகின்கண் ஒருமல்லன் மற்றொரு பலமற்ற மல்லனைக கீழுமேலும் தள்ளி கிழக்கு மேற்கு முதலிய எட்டுத திசைகளி லெறிந்து விளையாடும் போது தனது புஜவடிவ பாணத்தால் அவனை இடித்தல்வடிவ துன்பம் செய்வன். இவ்வண்ணம் அவனை அபஜயம் செய்விப்பன். அதுபோல் இச்சம்சாரரூப சுபடனும் ஆன்மஞானம் இன்றிய தீனஜீவனை எண்பத்து நான்கிலக்கம் சரீரரூபப் பத்துத் திசைகளில் எறிந்து எறிந்து முற்கூறிய பிதா மாதாக்களின் சரீரத்தின்கண் பிரவேச முதலிய பாணங்களால் இடித்தல் வடிவ துன்பம் செய்து அஞ்ஞானிகளாகிய ஜீவரை அபஜயப் படுத்துவன். பேன் முதலிய துச்ச ஜந்துவை அபஜயப்படுத்த நம்மனோருக்கு ஆயாசமுண்டாகாததே போல, ஆன்மஞானமின்றிய புருஷனை அபஜயப்படுத்துவதில் சம்சார சுபடனுக்கும் சிறிது மாத்திரமும் ஆயாசமுண்டாக மாட்டாது. ஹே சிஷ்ய! சம்சார சுபடன் அடைவித்த ஜன்மமரணாதி அபஜயத்தை எந்த எந்தப் புருஷர் அறிகின்றனரோ, அந்த அபஜயத்தின் ஞானபலமாய் வைராக்கியத்தை எந்தப் புருஷர் சம்பாதிக்கின்றனரோ, அந்தச் சுபட புருஷரே இவ்வேதாந்த சாஸ்திர அர்த்தத்தை அறிவர். **கருத்திதுவாம்:** - ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாகாதவரையில் சம்சார சுபடன் பேன் முதலிய துச்ச ஜந்துவைப் போல ஜீவர்களை அபஜயப்படுத்துவன். இச்சீவர்களுக்குக் குருமுகமாய் வேதாந்த சிரவணாதிகளால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாயின், துச்ச ஜந்துவைப்போலச் சம்சாரமே அபஜபத்தையடையும்.

சீடன் கூறல்: - ஹே பகவன்! ஐதரேய உபநிஷத்தின் பொருள் ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதமாம் எனத்தாங்கள் முன்னர்க் கூறினீர்கள்; அது எனது புத்தியின்கண் ஏறவில்லை; ஏனெனின், வேறு உபநிஷத்தானது ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தை யுணர்த்துகின்றதா? அல்லது பேதத்தை யுணாததுகின்றதா? என்னும் ஐயம் எனக்கு ண்டாகின்றது.

ஸ்ரீ குருமூாத்தி கூறல்: - ஹே சிஷ்ய! சர்வ உபநிஷத்துக்களும் ஜீவப் பிரஹ்ம அபேதத்தையே உணர்த்தும்; ஜீவப்பிரஹ்ம பேத்ததின்கண் எவ் வுபநிஷத்திற்கும் தாற்பரியமின்றாம். அவற்றுள் முதலில இருக்கு வேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷத்தின் அர்த்தமாகிய ஜீவப்பிரஹ்மத்தின் அபேதத்தை உன்பொருட்டு யாம் கூறினேம். இப்போது இருக்கு வேதத்தின் கௌஷீதகீ உபநிஷத்துக் கூறிய பொருளையும் கேட்க யோக்கியமாம்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்
முதலாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேஶாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காஸீவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம:

ஆண்டு முதலத்தியாயத்தின்கண் இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷத்தி னர்க்கத்தை நிரூபித்தோம். இப்போது இரண்டாவது அத்தியாயத்தின்கண் இருக்கு வேதத்தில் உள்ள கௌஷீதகீ உபநிஷத்தின் அர்த்தத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்.

ஸ்ரீ குருமூர்த்தி கூறல்: - ஹே மைந்த! யான் பிரஹ்மமாயுள்ளேன் என்னும் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதஞானமானது அநந்தங்கோடி ஜன்மங்களாலும் அடைதற்கரிய தேனும் விவேகியானவன் குருவின் சேவையாலும், சிரத்தை முதலிய சாதனங்க ளாலும் அடைவன். இவ்வான்ம ஞானமன்றி வேறு எப்பதார்த்தங்களும் மனுடருக்கு இத்தமம் அன்றாம்; ஆன்மஞானமே அத்தியந்தம் இத்தமாம். ஏனெனின், நிரதிசய சுகத்தின் அடைவிற்கும், மூலசகித சர்வதுக்கத்தின் ஒழிவிற்கும், ஆன்மஞானமே சாதனமாம். ஆன்மஞானத்தின் வேறாகிய சர்வ பதார்த்தங்களும் பந்தத்திற்குக் காரணமாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வர்த்தத்தின்கண் முன்னர் பிரதர்த்தன ராஜாவிற்கு இந்திரனோடு உண்டாகிய சம்வாதவடிவ இதிகாசத்தைக் கூறுகின்றோம்; அதனை நீ கேட்பாயாக. மகா மகிமைவாய்ந்த ஸ்ரீ காசி க்ஷேத்திரத்தின்கண் திவோதாசன் எனப் பெயரிய ஓர் அரசனிருந்தான். அவனுக்குப் பிரதர்த்தனன் எனப்பெயரிய ஒரு புத்திரனிருந்தான். அவன் வெளியில் உள்ள அரசர் முதலிய சத்துருக்களையும் உள்ளிலுள்ள காமக்குரோதாதி சத்துருக்களையும் ஜயித்திருந்தான்; க்ஷத்திரியரு டைய தர்மத்தின் கண்ணே எப்போதும் பிரீதியுடையவனாயுமிருந்தான். அந்தப் பிரதர்த்தன் அரசனானவன் தர்மயுத்தத்தாற் பிருதிவியில் உள்ள எல்லா அரசர்களை யும் ஜயித்த பின்னர்த் தேவதைகளை ஜயிக்கும் பொருட்டு ஒருவனாகவே வில்லை யெடுத்துக் கொண்டு சுவர்க்கத்துக்குச் சென்றனன். ஆண்டுச் சுவர்க்கவாயிலிற் போயிருந்து கொண்டு இந்திரனிடத்தில் கீழ்வருமாறு கூறித்தூதனையனுப்பினான்.

பிரதர்த்தனன் கூறல்: - ஹே தூதனே! தேவராஜாவாகிய இந்திரனுக்கு யான் கூறும் இவ்வசனத்தைச் சென்று சொல்வாயாக. ஹே தேவராஜனே! எல்லாவுல கினரும் நின்னைத் தேவதைகட்கு இந்திரனெனக் கூறுகின்றனர். என்னையோ மனுஷர்கட்கு இந்திரனெனக் கூறுகின்றனர். ஆயினும் நம்மிருவரிடத்திலும் இந்திரத்தன்மைசம்பவியாது; ஏனெனின், பரம ஐஶ்வர்யம் உள்ளவனே இந்திரன் எனப்படுவன். பரம ஐய்வர்யமாவது எவ்வைஶ்வர்யத்திற்குச் சமமாயேனும், அதிகமாயேனும், மற்றோர் ஐஸ்வர்யம் இன்றாமோ அதுவாம். அத்தகைய பரம ஐஸ்வர்யம் ஒருவனிடத்தேயே பொருந்தும்; இருவரிடத்திற் சம்பவியாது. ஆகையினால், நம்மிருவரிடத்தும் இந்திரசப்தம் முக்கியமன்றாம், மற்றோ கௌண மாம். தேவதத்த புருஷன் சிம்மமா மென்னுமிடத்துச் சிம்மசபதம் மிருகராஜாவாகிய

பசு விசேஷத்தினிடத்தோ முக்கியமாம். தேவதத்த புருஷனிடத்தில் கௌணமாம். ஹே தேவராஜனே! நின்னின் வேறாகிய பிருதிவியில் உள்ள அரசர்கள் யாவரையும் ஜயித்து வந்தேன்; எனது இந்திரத்தன்மையின் கௌணதையை நீக்கும் பொருட்டு நின்னை ஜயிக்க இச்சித்து பான் சுவர்க்கத்தின்கண்ணே வந்தனன். ஆகையினால் ஹே தேவராஜனே! என்னோடு யுத்தஞ் செய்யும் பொருட்டுப் படையெடுத்து விரைவாக நீவரவேண்டும்; அல்லது தனியாகவேனும் வரவேண்டும் உனக்கு யுத்தஞ் செய்யச் சமர்ததின்றாகில், என்னிடத்தில் வந்து யான் அபஜயத்தை அடைந்து விட்டேனெனக் கூறி விடுதி; இவ்விருவார்த்தைகளில் இச்சையெதன்கண் இருக்கின்றதோ அதைச் செய்வாயாக. வில்லைத்தவிர்த்து வேறு சகாயமின்றிய பிரதர்ததனன் என்னுமியான் நினது பிரியஸ்தானமாகிய சுவர்க்கத்தை அடைந்து ள்ளேன். இந்த என்னுடைய பிரபாவத்தை (மகிமையை) விசாரித்துப் பார்த்து உனக்கு உசிதமானதைச் செய்வாயாக.

என இவ்வண்ணம் பிரதாத்தன் அரசனாற் கூறி விடுக்கப்பட்ட தூதன் தேவ சபையின்கண்ணே சென்று அந்தச சுதர்மமெனப் பெயரிய திவ்ய தேவசபையின் கண் வீற்றிருப்பவரும், சூரியனைப் போல தேஜசால பிரகாசிப்பவரும், சம்பூர்ணதேவதை களால் நாற்புறமும சூழப்பெற்றவரும், தேவராஜாவும் ஆய இந்திரனைச் சாஷ்டாங் கமாய் நமஸ்கரித்துப் பிரதாத்தன் அரசன் கூறிய வசனத்தைக் கூறுவானாயினன்.

தூதன் கூறல்: - ஹே பகவன்! சர்வ உலகாகட்கும், சம்பூர்ண உலக பாலூர் கட்கும, தாங்களே ஒப்பற்ற சுவாமியாவீகள்; ஆனால், ஒரு சிறிது வார்த்தை யடியேன் தங்கள் பொருட்டுக கூறுகின்றேன். பூவுலகின் கண்ணே ஸ்ரீ காசியெனப் பெயரிய ஒரு மகா தேசம் உளது. அது தங்களுடைய சுவர்க்கத்தைக்காட்டினும் அத்தியந்தம இரமணீயமானது. ஏனெனின், தேவதைகளின் நதியாகிய ஸ்ரீ கங்கா தேவியானவள் சுவர்க்கத்தை யுபேக்ஷித்து ஸ்ரீ காசிமா நகரத்திற்குச சென்று விட்டனள். ஆகையினால் சுவர்க்கத்தினும ஸ்ரீ காசிமா நகரம் இரமணீயமானதெனத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கின்றது. ஆண்டு ஸ்ரீ கங்கையின் தீரத்தின்கண் ஸ்ரீ காசியெனப் பெயரிய புரி யொன்றிருக்கின்றது. அந்த ஸ்ரீ காசியென்னும் புரி யானது ஸ்ரீ மகாதேவரது திரிசூலத்தின் மேலிருக்கின்றது. தனது அழகால் சுவர்க்கத்தையும் திரஸ்காரம செய்வதாயிருக்கின்றது. அந்த ஸ்ரீ காசிமா நகரின் கண்ணே மரணத்தை அடைந்த அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னுமிந் நான்கு வகையாய் ஜீவர்களும் ஸ்ரீ மகாதேவரது தாரகமந்திர உபதேசத் தால் ஆன்மஞானவாயிலாய் மோக்ஷத்தையடைவர். ஸ்ரீ காசியில் அடையும் மரணத் தால் வேதபாடிப் பிராஹ்மணனால் அடையப்பெற்ற மோக்ஷத்தையே கிருமிபதங்கம் முதலிய துச்ச ஜந்து, அடையும். ஸ்ரீ காசிமா நகரின்கண் ஸ்ரீ பகவானாகிய மகாதேவர் எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். அந்தப் பகவானாகிய ஸ்ரீ மகாதேவர் சர்வப் பிராணி மாத்திரத்தின் ஆன்ம சொரூபமாம். சம்பூர்ண ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் செய்பவராவர். ஸ்ரீ பவானியின் இருதய ரூப கமலத்தை நன்கு விரிக்கும் சூரியனா வர். கர்பபூரம் போன்ற வெள்ளிய வர்ணமுடையவர். ஸ்ரீ பகவானாகிய ஸ்ரீ மகாதேவ ரை நமஸ்காரஞ் செய்யும சமபூர்ண தேவதைகளின் சிரசின்கண் இராநின்ற இரத்தினங்களோடு கூடிய பூஷணங்களின் கிரணங்களால் அவரது சரணகமலம்

பிரகாசித்துக கொண்டிருக்கும். அந்த ஸ்ரீ பகவானாகிய ஸ்ரீ மகாதேவரது உ.பகாரத்தை மதித்துச் சம்பூாண முனிவரும் நான்குவேதங்களும் அடிக்கடி அவரை வர்ணிக்கின்றன; உலகின்கண் மகாராஜாவைக் கட்டியக்காரனும் சாரணனும் வர்ணனஞ செய்வது போல்.

ஈண்டிது தாற்பரியமாம் - அரசனானவன் கட்டியக்காரன் சாரணன் என்பவர்ககுத்தனத்தைக கொடுப்பன். அதனால் அவ்விருவரும் அரசனைப் புகழ்வர். அது போல் ஸ்ரீ மகா தேவரும் முனிவாகட்குப் பிரஹ்ம வித்தையைக கொடுக்கின் றனர். அதனால முனிவர் ஸ்ரீ பகவானாகிய மகாதேவரை வர்ணனஞ் செய்கின்றனர். வேதங்கட்குப் பிரமாணத்தன்மையின் அடைவின் வடிவ உபகாரத்தை ஸ்ரீ பகவானா கிய மகாதேவர் செய்கின்றனர். அதனால் வேதம அவரை வர்ணிக்கின்றது. ஏனெனின், பயனோடு கூடிய அர்த்தத்தைப் போதித்தே வேதங்கட்குப் பிரமாணத் தன்மை சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளது. அனான்ம வஸ்து ஞானத்தால் சுகப்பிராப்தியாகிய பலமேனும் துக்க நிவிருத்தியாகிய பல மேனும் உண்டாகாது. ஆகையினால், அனான்ம வஸ்துவைப் போதித்தால வேதத்தின்கண் பிரமாணத் தன்மை சித்தியாது; மற்றோ சர்வாநதர்யாமியாய் ஸ்ரீ மகாதேவரது ஞானத்தாலேயே சுகத்தின் அடைவும் துக்கத்தின் நீக்கமுமாகிய பலம் கிட்டும். ஆகையினால், ஸ்ரீ பகவானாகிய மகாதேவரைப் போதிப்பித்தே பிரமாணத்தன்மைபை வேதம் அடைகி ன்றது. மேலும் அந்த மகாதேவர் ஆனவர் இச்சித்த மாத்திரத்தினாலே பிரஹ்மா முதலிய சர்வ தேவதைகளும் அனந்தந் தடவை தோற்றத்தையும் மறைவையும் அடைவர். அந்த ஸ்ரீ மகாதேவரை அடைய இச்சித்தே, எல்லா ஸ்திரீகளிலும் முக்கியமானவரும், முற்பிறப்பிலும் சதி வடிவமாய் ஸ்ரீ பகவானான மகாதேவரது தாம்பத்தினியாயிருந்தவரும், இமராஜபுத்திரியாரும் ஆகிய ஸ்ரீ பார்வதி தேவியார் உக்கிரமான தபசைச்செய்தனர். அந்த ஸ்ரீ பகவானான மகாதேவருக்கு முருகக் கடவுளென்றும் கணேசப் பெருமானென்றும் இரண்டு மகாவீரிய சௌரியாலங்கிருத குமாரர்களிருக்கின்றனர். அந்த ஸ்ரீ மகாதேவருக்கு ஜயத்தால் சோபியாநின்ற பிரமதர் எனப் பெயரியகணம சேனாபதியாம். அந்த ஸ்ரீ மகாதேவாது நாமத்தை ஜபித்தலால் சீவர் சம்சாரரூப துக்கத்தை யடையார். அந்த ஸ்ரீ மகாதேவரது சரணகமலத்தைப் பூஜித்தலாற் புருஷனுக்கு மனத்தில் இச்சித்த பயன் யாவுங்கிடைக்கும். இவ்வார் த்தை சிவபுராணத்தின்கண் ஸ்ரீ வியாச பகவானும் பகவானும் கூறியிருக்கின்றனர்: -

"திகழ்மகா தேவ லின்பச் சீர்மகா தேவ யாரும்
புகழ்மகா தேவ வென்னப் புகன்றிடின் மூன்று வாரம்
நிகழ்தரு மொன்றி னுக்கே நின்மல முத்தி யீயும்
மகிழிரண் டினுக்குஞ் சம்பு மன்கட னுடைய னாமே." **(11)**

இதன் பொருள்: - எவன் அதிசிரத்தையோடும் "மகாதேவ மகாதேவ மகா தேவ" என மூன்று தரம் ஸ்ரீ மகாதேவரது நாமத்தைக் கூறுவனோ, அவனுக்கு ஒரு நாமத்தாலேயே முத்திவடிவப் பலத்தினடைவை ஸ்ரீ மகாதேவர் செய்விப்பர். மற்றிரண்டு நாமங்களால ஸ்ரீ மகாதேவர் பக்தர்கட்குக் கடன்காரராவர். ஏனெனின், முத்தியைக்காட்டினும் அதிகமாக வேறொருபதார்த்தம் உலகின்கண் இன்றாம்.

எதன்றன் அடைவிப்பினால் ஸ்ரீ மகாதேவர் கடனினின்றும் நீங்குவரோ! மேலும் அந்த ஸ்ரீ மகாதேவரானவா பிரஹ்மாண்டத்தின்கண் இராநின்ற விஷயபோகங்களின் இச்சையற்றவராவா. பிரஹ்மவித்யா சமுத்திரமாவர். எப்போதுஞ் சுத்தர். சித்த நிரோதஞ் செய்யும் சர்வயோகிகட்குங் குருவாவர். அந்த ஸ்ரீ பகவானாய மகாதேவரி டத்தினின்றும் சர்வஜகத்துமுண்டாம். அந்த ஸ்ரீ பகவானாய மகாதேவரிடத்தில் சர்வஜகத்தும் ஸ்திதிபெற்றிருக்கின்றது. அந்த ஸ்ரீ மகாதேவரிடத்தில் சம்பூரணஜகத் தும் இலயத்தை யடைகின்றது. இத்தகைய ஸ்ரீ பகவானாய மகாதேவரது பெருமை பொருந்திய குணங்களை வருணிப்பதில் எப்பிராணிதான் சமர்த்தமுடையதாம; மற்றோ எவருஞ்சமர்த்தரன்றாம். இத்தகைய ஸ்ரீ பகவானாய மகாதேவரானவர் அந்த ஸ்ரீ காசிபுரியின் கண் எழுந்தருளியிருக்கின்றர். முத்தியைக் கொடுப்பதாய், அயோத்தியாபுரி, மதுராபுரி, மாயாபுரி, ஸ்ரீ காசிபுரி, காஞ்சிபுரி, அவந்திகாபுரி, துவாரகாபுரி என்னும் புரிகள் ஏழுள. அவற்றுள் ஸ்ரீ காசிபுரியினுக்கே அதிக சௌபாக் கியம் இருப்பதாய்ச் சம்பூரணஜீவர்களும் அனுபவிக்கின்றனர். ஏனெனின், ஸ்ரீ காசி புரியின்கண் போக மோக்ஷம் இரண்டும் சுலபமாய்க்கிடைக்கும். ஹே தேவதைகளே! தங்களுடைய அமராவதிபுரியும் ஸ்ரீ காசிபுரிக்குச் சமானம் அன்றாம். ஏனெனின், தங்களுடைய புரியையடைந்தவர்ககுக் கீழே தள்ளிவிடுவார்களென்னும் பயம் எப்போதுமிருக்கும். நரகர்களுடைய போகவதியென்னும் புரியும் ஸ்ரீ காசிபுரிக்குச சமானமாகாது. தங்களுடைய அமராவதிபுரியும நரகர்களுடைய போகவதிபுரியும் ஸ்ரீ காசிபுரிக்குச சமானம் அன்றாயின் அன்னிய புரிகளின் கதையென்னாம். ஸ்ரீ காசிபுரியை ஸ்ரீ கங்காதேவியானவள் எப்போதும் சேவித்துக்கொண்டேயிருக்கின்ற னள். ஸ்ரீ பகவானாய மகாதேவரும் அந்த ஸ்ரீ காசி புரியின்கண் எப்போதுமிருப்பர். சர்வபுரிகளைக்காட்டினும் அதிக சௌபாக்கிய மிருத்தலினானேயே அதனை ஸ்ரீ காசிபுரியென்று கூறுவர். பிரகாசிப்பதற்குக் காசியெனப்பெயராம். அத்தகைய ஸ்ரீ காசிபுரியினுக்கு அரசன் சர்வலோகப் பிரசித்தனாய் திவோதாசனாம். அந்தத்திவோ தாச மகாராஜனானவன் சம்பூர்ண சத்துருக்களையும் ஜயித்துள்ளவன். தனது பிரதிஞ் ஞையைச் சத்தியமாய் நிலை நிறுத்துபவன். க்ஷத்திரியர் தர்மத்தின்கண்ணே பிரீதி யுடையவன். யானை, குதிரை, தேர், காலாள் என்னும் நான்கு வகையாய் சேனையோடு கூடியவன். அந்தத்திவோதாச ராஜனும் அதிகபலவான். யாகாதி கர்மங்களில் தற்பரனாயுள்ளோனாதலின் தேவதைகளாகிய தங்களுக்கும் பிரசித்தி யானவன். அத்தகைய திவோதாச ராஜா ஸ்ரீ காசிபுரியின்கண்ணே இருக்கின்றனன். அந்தத்திவோதாச ராஜாவின் புத்திரனாய பிரதர்த்தன னெனப்பெயரிய அரசனும் மிகப்பிரசித்தனேயாவன். அந்தப்பிரதாத்தன ராஜாவானவன் சம்பூர்ண சுபகுணங்க ளால் தனது தந்தை பாட்டன் முதலாயினோருக்குச் சமானமானவன். சம்பூர்ணப் பிராணி மாத்திரத்தின்கண்ணே தயாதிருஷ்டியுடையவன். அந்தப் பிரதர்த்தன அரசனுக்கு மலை போன்ற யானைகளனந்தங் கோடியிருக்கின்றன. சூரியனுடைய குதிரை கட்குச் சமானமான அனந்தங் குணங்களோடு கூடிய குதிரைகளும் அனந்தங் கோடி இருக்கின்றன. புராரியின் தோக்குச் சமானமான மகாசபதத்தைச செய்வதாய் தேர்களும் அனந்தங்கோடி இருக்கின்றன. பலத்தால் தனக்குச் சமானமான காலாட் களும் அளவற்றனவுள. அந்தப்பிரதர்த்தன ராஜன் சஸ்திரவித்தையின் கண்ணும் அதிகுசலன். போரின்கண்ணே வஞ்சனையற்றவன் அந்தப் பிரதர்த்தன ராஜன் ஸ்ரீ மகாதேவரது பிரசாதத்தால் சமபூர்ண அஸ்திரங்களின் பிரயோகரூப சந்தானத்தை

யறிந்துளன். நிர்மோக்ஷமாகிய விசர்க்கததை யறிந்துளன். அஸ்திரங்களின் மரியாதை வடிவஸ்திதியை அறிந்துளன். உபசம்மாரரூப சமஹ்ருதியை யறிந்துளன். ஆயினும், அஸ்திரத்தை எவர்பேரிலுஞ் செலுத்துவதில்லை. ஏனெனின், அஸ்திரத்தால் கொல்லப்படின் அவனென்னாற கொல்லப்பட்டவனன்றாம். ஒவ்வோரசமர்த்த புருஷன் சேனயாகரூப அபிசார கர்மத்தால் சத்துருவை நாசஞ் செய்வன். அஸ்திரத்தாற் சத்துருவை நாசஞ்செய்யின் அதற்குச் சமானமேயாம். அபிசாரத்திற்கும் அஸ்திரத்திற்கும் சிறிதுமாத்திரமும் விசேடமின்றாம் என விசாரித்து அந்தப் பிரதர்த்தன ராஜா அஸ்திரங்களால் சத்துருவைக் கொல்வதில்லை. மற்றோ, சத்துருகட்கு எவ்வண்ணம் யுத்தஞ்செய்ய இச்சையோ அவ்வண்ணமே யுத்தஞ்செய்வன். அந்தப் பிரதர்த்தன் அரசன் சத்துருக்களால் அடிபடுவதற்கு முன் சத்துருக்களைக் கொல்லான். மற்றோ, சத்துருக்களால் அடிபட்ட பின்னரே சத்துருக்களைக் கொல்வன். சத்துருக்களால் முன்னர் அடிபட்ட போதினும் ஐம்பது வருஷங்கட்குமேல் வயதாய் சத்துருக்களைக் கொல்வதில்லை; பதினாறு வருஷங்கட்குக் கீழ்வயதுள்ள சத்துருக்களையும் கொல்வதில்லை. ஏனெனின், அவன் சூரவீரர்களின் விரதத்தைத் தரித்துள்ளான். சூரவீரர்களின் தர்மம் தனுர்வேதத்தில் இங்ஙனங் கூறப்பெற்றுளது: -

“இனிதின் மூர்ச்சிதர் விகலர்கள் சத்திர மிழந்தோ
ரனிய ரோடமர் புரிபவர டைக்கலம் புகுந்தோர்
பனிசெய் தோடுவ ராகிய பகைவரைப் படிமேற்
குனிவில் வீரராஞ் சூரர்கள் கொலைசெயலாகா."

இதன்பொருள்: - மூர்ச்சையடைந்த சத்துருக்களையும், வியாகுலமடைரையும், சஸ்திரமின்றியவரையும், அன்னியரோடு யுத்தஞ்செய்பவரையும், கின்றவரையும், அடைக்கலம் புகுந்தாரையும் சூரவீரர் கொல்லல் ஆகாது. மேலும் அந்தப் பிரதர்த்தன் அரசனானவன் பிராஹ்மணர்களையும் தேவதைகளையும் கோக்களையும் விருஷபங்களையும் ஒருக்காலும் இகழ்ச்சி செய்வதில்லையென்னும் விரதத்தை மேற்கொண்டவன். ஹே தேவராஜனே! அவனுக்கு மற்றொரு விரதமும் உண்டு. அஃதென்னவெனின், அகங்காரத்தோடு கூடிய க்ஷத்ர தர்மத்தின்கண் இராநின்ற தேவதைகளானாலும், பிராஹ்மணர்களானாலும், அல்லது தனது தந்தையானாலும், பாட்டனானாலும், தன் பலத்தால் அவர் யாவரையும் தான் ஜயிக்க வேண்டுமென்பதே. அத்தகைய பிரதர்த்தனனிடத்தில் ஒருகாலத்தில் நாரதாதி முனிவர் சென்று சம்பாஷணை செய்து கொண்டிருக்குங்கால் பிரசங்க வயமாய் இவ்வாறு கூறுவாராயினர்: - ஹே பிரதர்த்தன அரசனே! பிருதிவியிலுள்ள எல்லா அரசர்களையும் நீ ஜயித்துள்ளனை; ஆனாலும், இந்திராதி தேவதைகள் க்ஷத்ர தர்மத்தால் சமபூர்ண பிருதிவியில் உள்ள அரசர்களைப் பார்க்கிலும் பலவான்களாவர்; ஏனெனின், அவர்களோடு யுத்தஞ்செய்தற்கு அசுரர், தானவர், தைத்தியர் முதலிய எவருஞ் சமர்த்தராகார். அசுரா, தானவர், தைத்தியர் முதலிய எவருமே தேவதைகளோடு போர் செய்யச் சமர்த்தர் அன்றாயின், மனுஷரின் கதையென்னாம். இவ்வுலகின்கண் இந்திரன் ஒருவனை மாத்திரம் ஜயிப்பதற்கு எவர்க்குஞ் சமர்த்தம் இன்றாயின், சம்பூர்ண சேனைகளோடும் லோகபாலகரோடுங் கூடிய இந்திரனை

ஜயிக்க யாவரே வல்லார்; மற்றோ, இந்திரனை ஜயிப்பதில் எவருஞ் சமர்த்தராகார். இவ்வண்ணங் கூறிய நாரதாதி முனிவரின் வசனத்தைக் கேட்டுத் தனது பிரதிஞ் ஞைவடிவ விரதத்தை ஸ்மரித்துத் தேவதைகளோடு போர்புரியும் பொருட்டு உற்சாகத்தோடும் தனியாகவே சுவர்க்கத்திற்கு வந்திருக்கின்றனன். ஹே தேவராஜனே! அந்தப் பிரதர்த்தன் ராஜன் இவ்விடம் வந்து தங்களுடைய புரியின் வாயிலில் சமான பிருதிவியின்கண் இருக்கின்றனன். அவ்வரசன், தூதனாகிய என்னை அழைத்துத் தேவதைகளாகிய தங்களுடைய சமீபத்தில் அனுப்பினான். அவ்வரசன் தங்கள்பாற் சொல்லச் சொல்லிய வசனங்கள் எவற்றையுஞ் சொன்னேன். இனித் தங்களுடைய இச்சை யெப்படியோ அப்படிச் செய்யலாம் எனச் சம்பூர்ண வசனத்தைத் தேவராஜன்பொருட்டுத் தூதன் கூறினன்.

இங்ஙனங்கூறிய தூதன்வசனத்தைக் கேட்டுப் பிரதர்த்தன அரசனுடை பயமற் ற ஆண்மையை விசாரித்துத் தேவராஜாவாகிய இந்திரனும் அதி விஸ்மயத்தை (ஆச்சர்யத்தை) யடைந்தனன்; தனது க்ஷத்ர தர்மத்தை ஸ்மரித்துக் கோபமுடையவ னும் ஆனான். சம்பூர்ண தேவதைகளைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு அதிவிரை வாகவே தனது புரியினின்றும் வெளியே வந்தனன். போர் செய்யும் பொருட்டு அடைந்துள்ள இந்திராதி எல்லாத் தேவதைகளையும் பார்த்து அந்தப் பிரதர்த்தன் அரசனும் தானிருந்த இடத்தினின்றும் அசையாதவனாய் இந்திராதிகளின் பொருட்டு கூறுகின்றான்: - ஹே தேவராஜாவாகிய இந்திரனே! ஹே சம்பூர்ண தேவதைகளே! நீங்கள் கூர்மை பொருந்திய பாணங்களால் முதலில் என்னை அடியுங்கள்; பின்னர் யான் கூாமை பொருந்திய பாணங்களால் உங்களையடிக்கின் றேன்; இது எனது பிரதிஞ்ஞையாம் என இவ்வண்ணம் கூறிய பிரதர்ததன் அரசனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு இந்திர சகித சம்பூர்ண தேவதைகள் குரோதத் தால் மூர் சிதராயினர். பின் குண்டலாகாரமாய்ச் சேனையை வகுத்துப் பிரதர்த்தன் அரசனுடைய நாற்பக்கங்களிலும் சுற்றிக்கொண்டு இவ்வரசனைக் கொல்லுங்கள் கட்டுங்கள் என்பனவாய் வசனங்களைப் பரஸ்பரம் தேவதைகள் கூறினர். ஆண்டு யுத்தத்தின்கண் பலவகையாய் வாத்தியங்களின் கோஷங்களுண்டாயின; சம்பூர்ண இந்திராதி தேவதைகள் கோபத்தோடு கூடியவராய் அந்த அரசன்மீது அம்பின் மாரியைப் பெய்தனர். மேகமானது மலையின் மேல் நீர்மாரியைப் பெய்தது போற் பெய்த அத்தேவதைகளின் அம்புகளால் பிரதர்த்தன் அரசனது தேகமானது பேதித்தது. பின்னர் அவ்வரசனும் விரைவாகவே கூர்மைபொருந்திய பாணங்களால் சம்பூர்ண தேவதைளை படித்தனன். அவனது பாணங்களால் சில தேவதைகட்குத் தோளறுந்து விழுந்தன, சில தேவதைகடகு மார்பு கிழிந்தன, சில தேவதைகளின் மண்டை புடைந்தன. இவ்வண்ணம தேவதைகளின் சேனையில் ஒருவரேனும் பிரதர்த்தன் அரசனது அம்புகளால் அடிபடாதவர் இல்லையாம்; மற்றோ, யாவருமே அடிபட்டனர். புஜங்களில் அம்படியாலுண்டாய பீடையால் துக்கிதராய தேவதைகளெல்லாம் புஜங்களினின்றும் பலவகையாய் ஆயுதங்களைப் பூமியின் கண்ணே நழுவவிட்டனர். போரின் கண்ணே போரின்கண்ணே பிரதர்த்தன் அரசன் சில தேவதைகளை நூறு பாணங்களால் வேதனைப்படுத்தினன். சில தேவதைகளை ஐந்து பாணங்களால் வேதனைப்படுத்தினன். தேவராஜாவாய இந்திரனையோ ஆயிரம் பாணங்களால் வேதனைப்படுத்தினன். பூமியின்கண் விழுந்திராநின்ற ஆயுதங்கள் எவரின்

நீங்கியவோ, அத்தகைய தேவதைகளைப் பார்த்துப் பிரதாத்தன் அரசனானவன் தனது விலலின் நாணியை இறக்கினன். தேவராஜாவாகிய இந்திரனானவன் இவ்வண்ண மாகிய மகா ஆயுதங்களையும், பிரதர்த்தனனுடைய புருஷார்த்தத்தையும் கண்டு விஸ்மயத்தை அடைந்தனன்.

அந்தப் பிரதாத்தன் அரசன் பொருட்டு இந்திரன் இவ்வண்ணங் கூறத் தொடங்கினன்: - ஹே பிருதிவிபதியாகிய பிரதர்த்தன அரசனே! உனது யுத்தத்தாலும் ஆண்மையாலும் யான் மிகவும் மகிழ்வையடைந்தனன். ஆகையினால், எந்தவரம் வேண்டுமென்று உனக்கிச்சையிருக்கின்றதோ அந்த வரத்தை நீ என்னிடத்தே கேட்டுக்கொள். இப்போது அவ்வரத்தை யான் நின்பொருட்டுக் கொடுக்கின்றனன். ஹே பிரதர்த்தன! உனது போரினுக்கும் ஆண்மைக்கும் சமானமாய், எவர் போரையும் ஆண்மையையும் யான் கண்டதில்லை. சுவர்க்கத்தின்கண்ணே வந்து தேவதைகளோடு கூடிய என்னை அபஜயப் படுத்தும்படியான சாமர்த்தியவான்கள் நின்னையன்றி வேறு யாவர் இருக்கின்றார்கள். ஒரு கணத்திற் சம்பூர்ண தேவதை களையும் கூர்மை பொருந்திய அம்புகளால் பேதனஞ் செய்ய யாவரே சமர்த்தராவர்? மற்றோ, நீயே சமர்த்தனானாம். இவ்வண்ணம் தேவராஜனாகிய இந்திரன் கூறியவுடன் அந்தப் பிரதர்த்தன் ராஜாவானவன் இந்திரனுக்குத் தண்டம்போல விழுந்து நமஸ்காரம் செய்து இவ்வண்ணம் கூறுவானாயினன்: - ஹே தேவராஜனே! தேவதைகளோடுகூடிய இந்திரனாகிய என்னை நீ ஜயம் செய்தாய் எனத்தாங்கள் கூறிய வசனத்தால் எனது பிரதிஞ்ஞை ரூப வசனத்தைப் பூரணஞ் செய்தவர்களானீர் கள்.

ஹே தேவராஜனே! துர்ப்புத்தியோடு கூடிய பாலகனாய எனது அபராதத்தை நீர் பொறுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்; ஏனெனின், புஷ்பங்களாலும் அடிப்பதற்கு யோக்கியமல்லாத தேவதைகளாகிய தங்களைக் கூர்மை பொருந்திய பாணங்களால் யான் அடித்தனனன்றோ; ஆதலினாலிஃதெனது மகா அபராதமாம். ஹே தேவராஜனே! என்னால் பூஜிக்கத்தகுந்த எனது தாதை மூதாதை முதலியவர்களா லும் தாங்கள் பூஜிக்கத்தகுந்தவா; ஆதலின், என்னாலோ அத்தியந்தம் பூஜிக்க யோக்கியராவீர். ஹே தேவராஜனே! தேவதைகளாய் தாங்கள் சத்துவகுணப் பிரதானிகள். அதனாலேயே எனது அபராதத்தை எண்ணாமல் தாங்களென் பொருட்டு வரங்கொடுக்க முயன்றீர்கள்; மனுஷனாகிய யான் இரஜோகுணத்தோடு கூடியவ னாய் இருக்கின்றேன். அதனால் தேவதைகளை அடிப்பதாய் பாபத்தின் கண்ணே யான் பிரவிர்த்தனானேன்.

தேவராஜனே! எல்லாவற்றிலும் ஆன்மதரிசிகளாகிய சாது ஜனங்கட்கு இவ்வஸ்து என்னுடையதென்றும் இவ்வஸ்து அன்னியனுடையதென்று முண்டா கும் விஷமபுத்தியானது ஒருகாலு முண்டாவதின்றாம். இக்காரணத்தினாலேயே அபராதியாய் என்னிடத்தே நீர் வரத்தைக்கொடுத்தீர். ஹே தேவராஜனே! இவ்வுலகின் கண்ணே தங்களைப்போன்ற மகாத்மாவே புருஷர்களுக்குள் உத்தம புருஷராம்; ஏனெனின், என்னைப்போன்ற அபராதியாய் புருஷரிடத்தும் தேவதை களாய் தாங்கள் உபகாரமன்றோ செய்தீர்கள். அபகாரிக்கு உபகாரம் செய்தலே

உத்தம புருஷ இலக்கணமாம். ஹே தேவராஜனே! ஸ்தம்பமானது வீட்டைத் தாங்குவது போல் அபகாரியினிடத் துபகாரம் செய்பவன் மூவுலகையுந் தம்பம்போல் தாங்குவன். ஹே தேவராஜனே! உபகாரிக்கு யாவரு முபகாரம் செய்வர், இஃதுலக ரின்கண் வெட்ட வெளியாம்; ஆனால் என்னைப்போன்ற அபகாரியாய் புருஷனுக்குத் தங்களைப் போன்ற ஒவ்வொரு மகான்மாவே உபாகாரத்தைச செய்வர். ஹே தேவராஜனே! மனுஷனாகிய யான் இரஜோகுணத்தோடு கூடியவனாயிருக்கின்றேன், ஆதலின் உலகின்கண் எனக்கு இதத்தையும் அதிதத்தையும் யானறியேன்; ஏனெனின், எனக்கு என்னிதாகிதத்தைப் பற்றிய உணர்வுண்டாயிருப்பின் தேவதைக ளாகிய தங்களோடு போர் செய்யும் பொருட்டு யான் வரமாட்டேனன்றோ? ஆகையினால் போர் செய்யும் பொருட்டு வந்த இவ்வெனதுவரவே, என்னிதாகிதத் தின் அறியாமையை யுணர்த்தும். ஹே தேவராஜனே! ஒரு துச்ச ஜந்துவாகிய கொசுகு அறியாமையால் பெரிய ஒரு மதயானையோடு போர்புரிய வந்தது போல எனது இதாகிதங்களை யறியாத யானும் தேவதைகளாய தங்களோடு போர்புரிய வந்தேன். ஹே தேவராஜனே! மனுஷனாய யான் எனது இதாகிதத்தை அறியாத வனாதலினாலே எனது இதத்தின் பிரார்த்தனையை யான் செய்யவல்லேனல்லன். ஆகையினால் ஹே மூவுலகிறையே! எல்லாத்துயரையுங் கெடுக்க வல்லதாய் ஹித்தமவஸ்து யாதுளதோ அதனைத்தாங்களே விசாரித்து எனக்குக் கொடுக்க வேண்டும். என இவ்வண்ணங் கூறிய பிரதர்த்தனன் வசனத்தைக்கேட்டு இந்திரன் அரசனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான்: - ஹே நரபதியே! யாசித்தலாலன்றித் தனது மதியா லெப்புருஷனும் எவர்பொருட்டும் வரத்தைக் கொடான், மற்றோ யாசனையின் பின்னரே எல்லாரும் வரத்தைக் கொடுப்பார்; ஆகையினால் ஹே மன்னனே! நீயும் என் பால் முதலில் வரத்தைக்கேள் எனக் கூறிய இந்திரன் வசனத்தைக் கேட்டு அம்மதிமானாய மன்னவன் சத்திய வாதியாய் இந்திரனைப் பார்த்து யுத்தியோடு கூடிய வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினான்: - ஹே தேவராஜனே! வேண்டு கோளின்றி யாரு மெவனுக்கும் வரங் கொடுப்பதில்லையெனத் தாங்கள் கூறிய வசனம் சாத்தியமே யாகும். ஆனால், இந்த வசனம் பேததரிசிகளாகிய விஷம புருஷரிடத்தில் பொருந்துமேயன்றித் தங்களைப் போன்ற சமதிருஷ்டியுடை ய வரிடத்தில் பொருந்தாது. ஹே தேவராஜனே! தங்களையன்றி யெப்புருஷன் அபகாரியாய் சத்துருவிற்கு வரத்தைக் கொடுப்பான்; மற்றோ தாங்களே அத்தகையர். ஆகையினால் தேவதைகளாய் தாங்கள் எவரிடத்திலும் விஷம திருஷ்டியுடையவர ன்றாம்; மற்றோ யாவரிடத்தினும் சமதிருஷ்டியுடையவ ரென்பது நிச்சயமாம். ஆகையினால், ஹே தேவராஜனே! தாங்களெனக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு வரத்தின் பிரதிஞ்ஞையைச் செய்தீர்களல்லவா? அதைக் கொடுப்பின் தங்கள் மதியால் இத்தமவரத்தை விசாரித்துக் கொடுக்கவேண்டும். ஹே தேவராஜனே! யான், எனது இச்சைப்படி வரத்தை வேண்டிக் கொள்ளினோ தாங்கள் வரங் கொடுக்கச் செய்த பிரதிஞ்ஞையானது அழிந்துவிடும்; ஏனெனின், வரமென்பது சிரேஷ்டத்திற்காம். சிரேஷ்ட மென்பது ஹிததமத்திற்காம். அந்த இத்தமத்தை யானறிந்திலேன். ஆகை யினால், அறியாமையினால் எவ்வெவ்வரம் யான் வேண்டுவனோ அவ்வியாவும் அசிரேஷ்டமேயாம். அசிரேஷ்டமாயது வரமாகாது. தாங்களோ வரங் கொடுப்பதாய்ப் பிரதிஞ்ஞை செய்திருக்கின்றீர்கள்.

ஆகையினால், தங்களுடைய பிரதிஞ்ஞையைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுத் தாங்களே விசாரித்து எனக்கு வரந்தரவேண்டும். இவ்வண்ணங் கூறிய அரசன் வசனத்தைக் கேட்டு அவனது புத்தி சாதுர்யத்தைக் கண்டு தேவராஜாவாகிய இந்திரன் மீண்டும் மகிழ்வை யடைந்தனன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தேவராஜன் அத்தியந்தம் மகிழ்வையடையின் இந்திரனது பிரசன்னத் தன்மையே வித்தையினடைவில் காரணமாம்; ஏனெனின், குருவின் பிரசன்னத் தன்மையினானன்றி வித்தையின் அடைவுண்டாகாது. சுருதி யின்கண் இந்திரன் தனது உண்மையாய் பிரதிஞ்ஞையினின்றும் நழுவாதவனாயி னான் என்றிவ்வண்ணம் கூறப்பட்டுள்ளது. இது கூறியதாலிக் கருத்தறியப்படும்: - தேவராஜாவாகிய இந்திரன் தனது பிரதிஞ்ஞையை உண்மையாக்கும் பொருட்டு அரசனுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையைக் கொடுத்தனன்; பிரதர்த்தன் அரசனுக்கு வித்தை யீவதில் தேவராஜாவாகிய இந்திரனைத் தடைப்படுத்த எவரேனும் வந்துறினும் அதனைப் பிரதிபந்தஞ் செய்பவர் யாவர்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! பிரஹ்மத்தை யறிந்த பிராஹ்மணன் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தை கூறிய வசனத்தின் ஸ்மிருதியே பிரதிபந்தஞ் செய்வதாம். இப்போது அந்தப் பிரஹ்மவித்தையின் வசன ததைக் கூறுவாம்: - ஒருகாலத்தில் அந்தி காரியினிடத்தி லடைவுற்ற பிரஹ்ம வித்தையானது அத்தியந்தம் துயரை அடைந்து, பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த பிராஹ்மணனிடத்திற சென்றிங்ஙனங் கூறியது: - ஹே பிராஹ்மணனே! வேசியானவள் எல்லாராலும் ஆளப்படுவது போலத் தனலோபத்தால் பிரஹ்ம வித்தையாகிய என்னை வேசிக்குச் சமானமாய் நீ செய்யாதே; மற்றோ, குலீன ஸ்திரீயைப் போல என்னை நீ இரகசியமாய் வைத்துக் கொள்; சிரத்தையா யென்னைச சேவித்துக்கொண்டிரு. அக்காரணத்தால் பிரஹ்ம வித்தையாய் யான் உனக்கு இகலோகத்தின்கண்ணும் பரலோகத்தின் கண்னும் கெடாத நிதிக்குச் சமானமாவேன். ஹே பிராஹ்மணனே! யாவருக்கும் உபகாரம் செய்வதில் எனக்குப் பிரீதியாயிருக்கின்றது; உதாரத்தன்மை யோடு கூடினவன் யான்; தீனர்களிடத்தில் எனக்கு அத்தியந்ங் கிருபையிருக்கிறது. ஆகையினால் பிரஹ்ம வித்தையை இரகசியமாய் வைக்க என்னால் முடியாது என்று நீ கூறுவையேயாயினும், ஹே பிராஹ்மணனே! குணமில்லாத புருஷரின் பொருட்டு நீ என்னை யொருகாலும் கொடாதே, அத்தியந்தம ரூபவதியாய் தனது புத்திரியை நபும்சகனுக்கு எவருங்கொடாதது போல். ஹே பிராஹ்மணனே! இத்த னை தோஷங்கள் எப்போதும் எனக்குத் துக்கத்தைக கொடுப்பதாம்: - குணவான் களாய புருஷரிடத்தில் தோஷத்தின் ஆரோபிதமாய் நிந்தை, குடிலத் (வஞ்சகத்) தன்மை, இந்திரிய அதீனத்தன்மை, நித்தியமும் ஸ்திரீயின் சங்கம், வணக்கமின் மை, மனோவாக்குக காயங்களாற் குருபத்தியின்மை என்பன முதலிய தோஷங்கள் எவன் பாலுளவோ அவன் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையாய் என்னை யொருகாலும் நீ கொடாதே. மற்றோ, இததோஷங்களெல்லாம் இன்றியவனும், சமதமாதி குணங்களோடு கூடியவனுமாகிய புருஷன் பொருட்டு என்னைக் கொடு. அல்லது என்னை இரகசியமாய் வைத்துக்கொள். இவ்விரண்டு பக்ஷத்தில் எப்பக்ஷத்தை யேனும் நீ அங்கீகரிப்பையாயின் நினக்குக் காமதேனுவைப்போல மனதில் இச்சித்த

பதார்த்தங்களை யான் கொடுப்பேன். நீ தனலோபத்தால் குணமின்றியவன் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையாகிய என்னைக் கொடுப்பையாயின் பழமின்றிய கொடியைப் போல யான் மலடியாய்விடுவன். ஹே பிராஹ்மணனே! முற்கூறிய தோஷங்களோடு கூடிய புருஷனுக்கு வித்தையைக்கொடாதே, இவ்வர்த்தத்தின்கண் சர்வ ஜனோபகாரத்தின் பொருட்டு யுத்தியோடு கூடிய வசனத்தை யான் கூறுகின்றேன். நீ கேள். சீடனுடைய இருதயத்தின்கண் இராநின்ற அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்தைச் சூரியாதி தேவதைகளும் நாசஞ்செய்ய மாட்டார். அத்தகைய சீடனுடைய அஞ்ஞானரூப அந்தகாரத்தை எவ்வாசிரியரானவர் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் நாசஞ்செய்விப்பரோ, நீ பிரஹ்ம சொரூப மென்னும் மகாவாக்கியரூப அமிருதத்தை எவ்வாசிரியர் பாஞ்ன செய்விப்பரோ, அந்த மகாவாக் கியரூப அமிருதத்தால் சீடன் செவியைத் துக்கமற்றதாக்குவரோ, எவ்வாசிரியர் அநந்த யுக்திகளால் சீடனுக்கெப்போது ஆத்மாவினுணர்ச்சியை யுண்டாக்கி வைப்பரோ, அவ்வாசிரியரே முமூக்ஷு புருஷருக்குப் பிதாவும் மாதாவுமாவர். குருவைக்காட்டினும் வேறொரு பிதா மாதாவில்லையாம்; ஏனெனின், குருவின் பிரஹ்ம விதயாரூப சம்பிரதாயத்தின்கண் பிரவேசிததலினாலேயே சம்பூர்ண ஜன்மமரணாதி துக்கங்கள் நாசமாம். லௌகிக பிதா மாதாக்களின் சந்ததியின்கண் பிரவேசித்தலால் புத்திரனுக்கு ஜன்மமரணாதி துக்கத்தின் நிவிர்த்தி யுண்டாக மாட்டாது; மாறாய் ஜன்மமாணாதிகளின் பிராப்தியுண்டாம். ஆகையினால் ஜன்ம மரண ரூப துக்க நிவிாததியின் உபாயமாம் பிரஹ்ம வித்யாரூப குரு சம்பிரதாய மன்றி மற்றொன்று மன்றாம்; மற்றோ, பிரஹ்ம விதயாரூப குரு சம்பிரதாயமே ஜன்ம மரண ரூப துகச நிவிர்த்தியின் உபாயமாம். ஆகையினால் குருவே முமூக்ஷு ஜனங்களின் பிதா மாதாவாம். அல்லது பிதா மாதா சப்தங்களின் அர்ததமும் குருவின் கண்ணேயே பொருந்தும்; லௌகிக பிதா மாதாக்களிடத்தே பொருந்தாது. ஏனெனின, காப்பாற்றுபவனைப் பிதாவென்பர், பூஜிதது வைத்துக்கொண்டிருப்ப வளை மாதாவென்பர், ஆண்டு ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தின் பிராப்திவாயிலாய் ஜன்ம மரண ரூப சம்சார பயத்தினின்றும முமூக்ஷு ஜனங்களைக் குரு காபபாற்று கின்றன ராதலின் குருவே பிதாவாம. ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் பிராப்திவடிவ சுவராஜ்யத் தின்கண் சீடனைக் குருவே ஸ்தாபனஞ் செய்வராதலின் குருவே மாதாவாம். குருவிற்குக் காயத்தாலும், வாக்காலும், மனத்தாலும், ஒருகாலும் துரோகஞ் செய்யக் கூடாது; அவற்றுள, அடிததல் முதலியன காயத்தால் ஆற்றுந் துரோகமாம், அனுசிதவசனத்தைக் கூறல வாக்கால் ஆற்றுந் துரோகமாம், அனிஷ்டத்தைச் சிந்தித்தல் மனத்தால் ஆற்றுந் துரோகமாம். வாக்கால் ஆற்றும் துரோகத்தின் பலம் நூலின்கண்ணே கூறப்பட்டுளது: -

“குருவை யும்மெனத் தும்மெனக் கூறுவர்வாதா
லருமறையவர் தங்களை யரிதின்வெல் லுநர்கள்
எரிசுடலையிற் பெருந்தரு வாகியே யிருந்து
திரிகழுகுகள் முதலன சேரவா முவரே.” **(13)**

இதன்பொருள்: - எப்புருஷர் தமது குருவை ஹும்மென்று தட்டுகின்றனரோ

அல்லது தும்மென்று தட்டுகின்றனரோ எப்புருஷர் பிராஹ்மணர்களை வாதத்தால் ஜயிக்கின்றனரோ, அவர்கள் மயான பூமியின்கண் தருச்சரீரத்தை அடைவர்; மாம்சத்தைப் புசிப்பனவாய் கழுகு கூளி முதலிய பக்ஷிகளால் அத்தரு சேவிக்கப்பெறும். **கருத்திதுவாம்:** - எல்லாத் தருசசரீரங்களும் பாவத்தின் பலமாமா யினும் மயான பூமியின்கண் தருச்சரீரத்தின் அடைவு அத்தியந்தம் உக்கிரமான பாவபலமாம்; ஏனெனின், மயான பூமியின்கண்ணுள்ள தருவானது எப்போதும் மயான அக்கினியால் தாகத்தையடையும். ஆகையால் எவ்வகையாலும் புருஷன் குருவுக்குத் துரோகம் செய்யலாகாது. ஹே பிராஹ்மணனே! குருவுக்குத் துரோகம் செய்யலாகாது; மற்றோ குருவினுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும் என யாது யான் கூறினனோ அது பிரஹ்ம வித்தையைக் கொடுத்தருளும் குருவின் கண்ணே கூறினேன். வேதத்தினுக்கோ **கருத்திதுவாம்:** - லௌகிக வித்தையை யுபதேசஞ் செய்யும் குருவிற்கும் புருஷனாருகாலும் துரோகம் செய்யலாகாது. இக் காரணத்தி னாலேயே உலகின்கண் எவ்வத்தியாபகன் எச்சீடனுக்கு லௌகிக வித்தையை அத்தியயஞ்ன செய்துவைப்பனோ அந்த அத்தியாபகனை அச்சீடன் குருவாய் அங்கீகரிப்பன். **கருத்திதுவாம்:** - பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுக்குங் குருவிடத்தினு ம், லௌகிக வித்தையைக் கொடுக்குங் குருவிடத்தினும், எவ்வெச்சீடன் சிரத்தை பக்திகளைச் செய்வானோ அவ்வவன் வித்தை பயனுடையதாம். எவ்வெச்சீடன் சிரத்தை பக்திகளற்றவனாவனோ அவனவன் வித்தை பயனற்றதாம். ஆகையினால் ஹே பிராஹ்மணனே! உனக்குப் பிரஹ்மவித்தை யாகிய என்னைக் கூற இச்சை யுண்டாயின், என்னைக் காப்பதில் உனக்கு அபிப்பிராயமிருப்பின், குணவானான சீடன் பொருட்டு நீ என்னைக் கூறுதி. எச்சீடன் குருபக்தனோ, பிரஹ்மவித்யா சிரவணத்தில யாவனுக்குச சிரத்தையுளதோ, பிரமாதமற் றெவனிருப்பானோ, அர்த்ததாரணததில எவனுடைய புத்தி குசல மாமோ, யாவன் பிரஹ்மசர்யத்தோடு கூடியிருப்பானோ அவனே குணவானாம். இத்தகைய அதிகாரியாய் சீடனுக்கன்றி வேறெவன் பொருட்டும் நீ என்னைக கூறவேண்டாம். இந்தப்பிரகாரம் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவன் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தை கூறிய வசனத்தை ஸ்மரித்துச் சத்திய பாசத்தாறகட்டுப்பட்ட இந்திரன் சம்சய்ததை யடைந்தனன். **கருத்திதுவாம்:** - பிரதர்த்தன இராஜாவின் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தைகொடுப்பது தகுதியா? அல்லது கொடாமை தகுதியா? இவ்வண்ணம் சம்சயத்தையடைந்த இந்திரன மீண்டும் இவ்வண்ணம் விசாரஞ் செய்தனன்: - பிரஹ்மவித்தையானது அதிகாரி சீடனுடைய குணங்கள் யாவை கூறிற்றோ அக்குணங்க ளெல்லாவற்றோடுங் கூடினவன் இப்பிரதர்த்தன ராஜனன்றாம். சிற்சில குணங்கள் பிரதாத்தன அரசனிடத்திலுளவெ னினும் இவன் நமது சத்துருவாதலின் இவன் பொருட்டுப் பிரஹ்ம விததையைக் கொடுத்தல் கூடாது. அல்லது பிரதர்த்தன அரசனானவன் எனது வரத்தைக்கண்டு சத்துருத் தன்மையைப் பரித்தியாகம் செய்தன னாதலின், அதிகாரி சீடரின் குணங்களை யுடையவனாயிருக்கின்றனன். இக்காரணத்தால் இவன் பொருட்டு வித்தையைக் கொடுத்தல் தகுதியாம்; ஈண்டு மிகுந்த விசாரம் செய்வதற்கு யாதொரு பயனுமின்றாம். இவ்வரசன் அதிகாரி சீடரின் குணங்களோடு கூடியவனா குக, அல்லது கூடாதவனாகுக. எவ்வாற்றானும் இவ்வரசன் பொருட்டு ஹித்தம வித்தையை யான் கூறா நிற்பேன்; ஏனெனின், யான் முன்னர் நின்பொருட்டு வரத்தைக் கொடுக்கின்றேனெனக் கூறிய பிரதிஞ்ஞையைப் பிரஹ்ம வித்தையைக்

கொடுத்தலால் உண்மை யாக்கவேண்டும். **கருத்திதுவாம்: -** இரண்டுவாக்கியங்கள் பரஸ்பரம் விரோத மடையின் ஒருவாக்கியம் பலமுடையதாம், மற்றொருவாக்கியம் பலமற்றதாம், எவ்வாக்கியத்திற்கு எவ்வகையானும் கதியில்லாமற் போமோ அவ்வாக்கியம் பலமுடையதாம், எவ்வாக்கியத்திற்கு எவ்வகையானும் கதியுளதாய்ப் போமோ அவ்வாக்கியம் பலமற்றதாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின்கண் பிரஹ்ம வித்தையின் வசனத்திற்குக் கதியுளதாய்ப் போமாதலின் பலமற்றதாம். ஏனெனின், பிரஹ்ம வித்தையின் அதிகாரி யிருதிறத்தராவர்; அவருள், ஒருவனோ உத்தம அதிகாரியாம்; மற்றொருவனோ மத்திம அதிகாரியாம். அவருள் ஸ்திரீ சங்கமற்ற விரக்த சந்யாசி உத்தம் அதிகாரியாம், கிருகஸ்தன் மத்திய அதிகாரியாம். இவ்வரசன் கிருகஸ்தனாதலின் வித்தைக்கு மத்திம அதிகாரியாம். இவ்வண்ணம் பிரஹ்ம விததையின் வசனத்திற்குக் கதி கூடும், (**பொய்புகலற்க**) இதன்பொருள் புருஷன் பொய்ம்மொழிபைப் புகலலாகாதென்பது, இவ்வசனத்திற்கு வித்தை கொடுத்தாலன்றி வேறொரு கதிபின்றாம். ஆகையினால் இவ்வசனம் வித்தையின் வாக்கியத்தைக்காட்டினும் பலமுடையதாம்; என இந்திரன் விசாரித்து அரசன பொருட்டுக் கூறுவானாயினன், ஹே பிரதாத்தன அரசனே! இந்திரனாகிய என்னை நீயறி. யான் எத்தகையனெனின் கேட்பாயாக, சம்பூரண ஜகத்திற்கும் ஆன்மாவாயுள்ளவன், புத்தியாதிகளின் சாக்ஷி, ஆகாசம் சர்வத்தையும் வியாபித்திருப்பது போலச் சர்வ ஜகத்தையும் உள்ளும் வெளியும் வியாபித்து நிற்கின்றேன், கனாவிற்குச் சமானமான சம்பூர்ண ஸ்தூல சூக்கும் ஜகத்தற்றவன்; இக்காரணத்தால் யான் துரிய சிவரூபன். தேசகாலவஸ்து பரிசசேதமற்றவன் யான்; சஜாதியபேதம், விஜாதீயபேதம், சுவகதபேதம என்னும் முப்பேதரூப விதைபைத் தகிக்கு மக்கினி வடிவன் யான். கற்பித சர்ப்பதண்டாதிகளின் அதிஷ்டான இரஜ்ஜுவைப் போற்றூலச் சூக்கும் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் யானே அதிஷ்டானன்; இக்காரணத்தா லேகன்.

கருத்திதுவாம்: - இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானம் தன்னை விஷயஞ் செய்யும் ஞான வாயிலாய்க் கற்பித சாப்பதண்டாதிகளை நாசஞ் செய்யுமாறு போல அதிஷ்டான ஆன்மாவாய் யானும் எனது விஷயக ஞானவாயிலாய்ச் சர்வ கற்பிதப் பிரபஞ்சத் தையும் நாசஞ் செய்பவனாவேன். மாயா விசிஷ்டனாய் யானே ஈஶ்வரனாயுள்ளேன். ஹே பிரதர்த்தன! இத்தகைய எனது வடிவ ததை நீ விசேஷமாயறி எனது சொரூப ஞானமே மனுஷராய் உங்களுக்கு இததமாம்; யாகாதிகர்மபலனாய சுவர்க்க சுகமும் அதன் சாதனமாய் அப்சரசாதியும் பந்தகாரணமாம். ஆகையினால் மனுஷரின் பொருட்டு இதமன்றாம். உபாசனையின் பலமாய் பிரஹ்மலோகசுகமும் அச்சுக சாதனமும் பந்த ஹேதுவாம். ஆகையினால் மனுஷரின் பொருட்டு ஹிதமன்றாம். சுவர்க்கலோக சுகமும், பிரஹ்மலோக சுகமும் மனுஷரின் பொருட்டு ஹிதமன்றா யின், மனுஷலோகத்தின்கண் இராநின்ற வனிதாதி விஷயஜன்னிய சுகம் அத்தியந்த மற்பமாம்; விரைவில் அழிவனவாம். இத்தகைய மனுஷ லோக சுகம் மனுஷரின் பொருட்டு எவ்வண்ணம் இதமாம்; மற்றோ, இதமன்றாம். ஹே பிரதர்த்தன! வாழைத் தம்பமானது சாரமற்றதாவது போலச் சம்பூர்ண சரீரமுஞ் சாரமற்றதாம். ஜலத்தின் கண் உற்பன்னமாகிய புற்புதமானது கணத்தில் நாசமாவதுபோல் இச்சம்பூர்ண சரீரமும் நாசமாவதாம். இத்தகைய அநித்திய சரீரத்தின்கண் வனிதைமுதலிய சாதனங்களால்

உற்பன்னமாய் சுகம் கேவலந் துக்க ரூபமாம். ஆன்மவடிவமாகிய இந்திரனாய யானே ஏக சுகசொரூபமாம். என்னிற் பின்னமாகிய சர்வ அனான்ம வஸ்துக்களும் துக்கரூபமாம். ஆகையினால் ஹே பிரதர்த்தன! இவ்வுலகின்கண் எக்காலத்தினும் எவ்வஸ்துவும் இதமன்றாம்; உலகின்கண் எவ்வஸ்துவும் ஹிதமே யன்றாயின் ஹிததர ஹிததமங்களின் ஆசை யெவ்வண்ணங் கூடும்.

கருத்திதுவாம்: - ஹிதத்தைப் பார்க்கிலும் அதிகமானதற்கு ஹிததரமென்று பெயராம். ஹிததரத்திலும் அதிகமானதற்கு ஹிததமமென்று பெயராம். ஆநந்த சொரூப இந்திரனாகிய என்னிற் பின்னமாகிய எவ்வனான்ம பதார்த்தமும் ஹிதமும் ஹிததரமும் ஹிததமமும் அன்றாம்.

சங்கை: - ஹே தேவராஜ இந்திரனே! உலகின்கண் எப்பதார்த்தமும் ஹிதமும், ஹித்தரமும் அன்றாயின், முன்னாத் தாங்கள் ஆன்மஞானத்தை ஹிததமமெனக் கூறியது எங்ஙனம் பொருந்தும். ஏனெனின், ஹிதஹிததர அபேக்ஷையால் ஹிதத மங் கூறவேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே பிரதர்த்தன! கற்பித முசசரீரங்களின் அபேக்ஷையாற் சுத்த ஆன்மா துரீயமெனப்படும்; அதுபோல, மயக்கம் பொருந்திய உணர்ச்சியாற் சித்தமான ஹிதஹிததர அபேக்ஷயால் ஆன்மஞானம் ஹிதத மெனப்படும். ஆண்டு மனுஷர்கட்கும் தேவதைகட்கும் உண்டாம் விஷயஜன்னிய சுகம் ஹிதமாம். அந்த விஷயஜன்னிய சுகத்தைக்காட்டிலும் வைராக்கியம் ஹிததரமாம், அந்த வைராக்கியத்திலும் ஆன்மஞானம் ஹிததமமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மனுஷலோகத்தின் விஷயஜன்னிய சுகமும் சுவர்க் காதி லோகத்தின் விஷயஜன்னிய சுகமும் ஹிதமென்று வராக்கியம் ஹிததர மென்றும் முன்னர்த் தாங்கள் கூறியது பொருந்தாது; ஏனெனின், மனுஷ லோக சுகத்திலும் சுவர்க்காதி லோகசுகம் உற்கிருஷ்டமாம்; ஆகையினால் மனுஷ லோக சுகமோ ஹிதமாம்; சுவர்க்காதி லோகசுகம ஹிததரமாம்; வைராக்கியத்திற்கு ஹிததரத்தன்மை பொருந்தாது.

சமாதானம்: - மனுஷ லோகசுகத்தைக் காட்டிலும் சுவர்க்காதி லோகசுகத்தின் கண் எவ்விசேஷத்தன்மையை நீ கூறினாயோ அது சொரூபமாயே இருக்கின்றதா? அல்லது சாதனத்தாலா? அவற்றுள்; சொரூபமாயே விசேஷத்தன்மை யுளதென்னும் முதற்பக்ஷம பொருந்தாது; ஏனெனின், மனுஷலோகத்தின் யாதொரு விஷய ஜன்னிய சுகமுளதோ அங்ஙனம் சுவர்க்கலோகத்தின்கண் எவ்விஷயஜன்னிய சுகமுளதோ அங்ஙனம் பிரஹ்மலோகத்தின்கண் எவ்விஷயஜன்னிய சுகமுளதோ அவ்வெல்லாச் சுகங்களிலும் அனுகூலத் தன்மைத்தர்மம் சமானமாம். ஆகையினால் சொரூபமாய்ச் சுவர்க்காதி சுகத்தின்கண் விசேஷத்தன்மை சம்பவியாது. சாதனங்களின் விசேஷத்தன்மையினாலே சுவர்க்காதி சுகங்களின் விசேஷத்தன்மை கூடுமென்னும் இரண்டாவதுபக்ஷமும பொருந்தாது; ஏனெனின், சுவர்க்காதி லோகங்களில் இராநின்ற தேகதாரி ஜீவர்கட்குப் பல்வகையாய் ஆகாரமிருக்கின்றது;

நேத்திராதி இந்திரியங்களோடு கூடிய சரீரமிருக்கின்றது; மனோரம்மியமான ஸ்திரீ யுமிருக்கின்றனள். அதுபோலவே மனுஷலோகத்தின்கண் இரா நின்ற தேகதாரி ஜீவர்கட்குப் பல்வகையாய் ஆகாரமிருக்கின்றது; நேத்திராதி இந்திரியங்களோடு கூடிய சரீரமிருக்கின்றது; மனோரம்மியமான ஸ்திரீயு மிருக்கின்றனள்.

கருத்திதுவாம்: - அமிருத பானத்தால் தேவதைகட்குத திருபதியுண்டாவது போல் நெல் கோதுமை முதலிய அன்னபக்ஷணத்தால மனுஷர்க்குத் திருப்தியுண்டாம். அங்ஙனமே புல் முதலியவற்றைத் தின்னுதலால் மிருகாதிகட்குந் திருப்தியண்டாம். சுவர்க்காதி லோகங்களில் இராநின்ற அப்சர ஸ்திரீகள் தேவதைகளின் சுகசாதன மாவர். அதுபோல் மனுஷலோகத்தின்கண் இராநின்ற ஸ்திரீகளும் புருஷர்களின் சுக சாதனமாவர். இவை முதலாகிய சர்வ சாதனங்களிலும் சமானத்தன்மையுளது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மனுஷலோக சுகமானது பராதீனமா மாதலின் நிக்கிருஷ்டமாம்; சுவர்க்காதி லோகங்களின் சுகம் பராதீனமன்றா மாதலின் உற்கிருஷ்டமாம்.

சமாதானம்: - ஹே பிரதர்த்தன! இராஜசேவையாற் கிடைத்த லௌகிக சுகமானது பராதீனமாம்; அதுபோலத் தேவதைகளின் ஆராதனையாற் கிடைத்த பிரஹ்மலோக சுகமும் சுவர்க்கலோக சுகமும் பராதீனமன்றாம். ஆகையினால் சம்பூர்ண லோகத்தின்கண் ஜீவர்கட்குப் பராதீனத்தன்மை சமானமாம். சுவதந்திரத்தன்மை எவ்வுலகின் கண்ணுமின்றாம். ஏனெனின், நம்மனோர் யாவரினும் அதிகமாகிய இரண்யகர்ப்பனும் அந்தர்யாமியாகிய ஈஶ்வராதீனமாம். இந்திரனாகிய யான் இரண்யகர்ப்பனுடைய அதீனமாம். இரண்யகர்ப்பனும் இந்திரனாய யானும் பராதீன மாயின் அன்னியர்களின் சுதந்திரத்தன்மையின் கதை யென்னாம்? அல்லது மனுஷ லோகமே முதலாய் இரண்ய கர்ப்பலோக பரியந்தம் எவ்வளவு விஷயஜன்னிய சுகங்களுளவோ அச்சுகங்கள் யாவும் ஸாதிசயதோஷத்தோடு கூடியனவாம்; ஆகையினாலும் சமானமாம். ஏனெனின், அந்தர் யாமியாகிய ஈஶ்வர ஆநந்தத்தைப் பார்க்கிலும் நூறு மடங்கு குறைந்ததாம் இரண்யகர்ப்பனுடைய ஆநந்தம்; இரண்யகர்ப்பனுடைய ஆநந்தத்தைப் பார்க்கிலும் நூறு மடங்கு குறைந்ததாம் பிரஜாபதியின் ஆநந்தம்; பிரஜாபதியின் ஆநந்தத்தைப் பார்க்கிலும் நூறு மடங்கு குறைந்ததாம் இந்திரனாகிய எனது ஆநந்தம். இரண்யகர்ப்பனுடைய விஷய ஜன்னிய ஆநந்தமும் இந்திரனாகிய எனது ஆநந்தமும் ஸாதிசய தோஷத்தோடு கூடியனவாயின், மற்றைய ஆநந்தங்களின் கதையென்னாம்? ஹே பிரதர்த்தன! மனுஷர்களாகிய உங்களுக்கு மனுஷலோக ஸ்திரீகளின் ஆலிங்கனத்தாற் சுகமுற்பன்னமாவது போலவே இந்திரனாகிய எனக்கு இச்சுவர்க்கலோக ஸ்திரீகளின் ஆலிங்கனத்தாற் சுகமுண்டாகின்றது. அது போலவே இரண்யகர்ப்ப னுக்கு ஸ்திரீ ஆலிங்கனத்தாற் சுகமுண்டாகின்றது. அதுபோலவே ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்திரீயின் ஆலிங்கனத்தாற் சுக முண்டாகின்றது. விஷய ஜன்னிய சுகத்தின்கண் கிஞ்சித் மாத்திரையும் விசேஷத் தன்மையின்றாம்.

ஆகையினால் சுவர்க்காதி சுகத்திற்கு ஹிததரத்தன்மை சம்பவியாது. மற்றோ, விஷய ஜன்னியசுகம் எனக்கு வேண்டாமென்னும் வைராக்கியமே ஹிததரமாம். ஏனெனின், விஷய ஜன்னிய சுகங்கள்யாவும் கடாதிகளைப் போல அழியும். இவ்வைராக்கிய ரூப சுகம் உத்தம புருஷர்கட்கு ஒரு தரமுற் பன்னமாயின் மீண்டும் அழியாது; மற்றோ, நாளுக்குநாள் விர்த்தியடையா நிற்கும். ஆகையினால் விஷயஜன்னிய சுகத்தினின்று முண்டாகும் வைராக்கியம் ஹிததரமாம்., அல்லது, வாந்திசெய்த அன்னத்தின்கண்ணும் மலமுதலியவற்றின்கண்ணும் உண்டாகும் புருஷனது வைராக்கியத்தில் கேவலம தோஷதிருஷ்டியே காரணமாவதுபோல விஷய ஜன்னிய சுகத்தின்கண் தோஷதிருஷ்டியே வைராக்கிய காரணமாம். தோஷ திருஷ்டியின் வேறாய் யாதொருகாரணமும் வைராக்கியத்தின் பொருட்டின்றாம். விஷயஜன்னிய சுகத்தின் கண்ணோ பாகிய தனாதிகளாகிய அநேக காரணங்களுள. ஆகையினாலும் விஷய சுகத்தினின்றும் வைராக்கியரூப சுகம் ஹிததரமாம். அல்லது, எப்புருஷனுக்கு விஷயத்தின்கண்ணே தோஷ தரிசனத்தினாலும் வைராக்கியம் உற்பன்னமாகவில்லையோ, மாறாய் விஷய சுகத்தின் கண் இச்சை அதிகமாய் உண்டாகிக்கொண்டிருக்குமோ, அத்தகைய வைராக்கிய மின்றிய புருஷனுக்கு இவன் என்னைப் பார்க்கிலும் அதிக சுகியாம், இவனிடத்தில் சுகசாதன மிருக்கின்றது; அது என்னிடத்தில் இல்லையென்று இவ்வகையாகிய விஷமத் தன்மை ஞானவடிவ அக்கினி யெப்போதுந், தாகத்தைக் கொடுக்கும்.

கருத்திதுவாம்: - பிரஹ்மலோக பரியந்தமுள்ள விஷயஜன்னிய சம்பூர்ண சுகங் கிடைப்பினும் தீனத்தன்மையின் நிவிர்த்தியுண்டாகாது; வைராக்கியமுண்டா யின் தீனத்தன்மை நிவிர்த்தியாம். இக்காரணத்தினாலும் வைராக்கியமே ஹிததரமா ம். இவ்வைராக்கியத்தைக்காட்டிலும் யான் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவாயிருக்கின் றேன் என்றுண்டாகும் அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானம் ஹித்தமமாம்; ஏனெனின், வைராக்கியத்தால் மூல அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தியுண்டாகாது. ஆகையினால் மித்தை யுணர்வாலுண்டாகும் சம்ஸ்காரத்தால் வைராக்கியமுடைய புருஷனுக்குப் பயமுண்டாகிக் கொண்டிருக்கும். யான் அத்விதீய ஆன்மாவென்னும் ஞானத்தால் மூல அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தியா மாதலின் ஞானவானுக்குப் பொய்யுணர்சசியா லுண்டாகிய சம்ஸ்காரத்தாற் பயமுண்டாகாது. இக்காரணத்தால் வைராக்கியத்தி னும் அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானம் ஹிததமமாம். அல்லது, ஆன்ம சொரூபாநந்தத் தோற்றத்தின்கண்ணே தடையாகிய துக்க நிவிர்த்தியின்கண் வைராக்கியம் காரணமாம். ஆன்ம சொரூபாநந்தத் தோற்றத்தின் கண் வைராக்கியம் நேரே காரணமன்றாம்; மற்றோ, பரம்பரையாய்க் காரணமாம். எனது அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானமோ ஆன்ம சொரூபாநந்தத் தோற்றத்தின்கண் சாக்ஷாத்காரண மாம். ஆகையினாலும் ஆன்மஞானம் வைராக்கியத்தினும் ஹிததமமாம். ஹே பிரதர்த்தன! யான் இந்திரவடிவ ஆன்மா என்னும் ஞானத்தின் வேறாகிய எவ்வஸ்துவும் உலகின்கண் ஹிததமமன்றாம். எனது ஞானமே ஹிததமமாம். ஹே பிரதர்த்தன! பிரஹ்ம ஹத்தியே முதலாகிய எப்பாபங்கள் உலகின்கண்ணும் சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் பிரசித்தமாமோ, எப்பாபங்களால் அநந்தங் கோடி கற்பங்களில் ஜீவர்கட்கு அநந்தத் துன்பங்களின் பிராப்தியுண்டாகுமோ அத்தகைய பிரஹ்ம ஹத்தியாதி பாபங்களும் எனது ஞானமகிமையால் ஜீவர்களை

யொருக்காலும் ஸ்பரிசம் செய்யமாட்டா. ஹே பிரதர்த்தன! ஞானவானைப் பிரஹ்ம ஹத்தியாதி பாபங்கள் தீண்டமாட்டா என்னும் எனது வசனத்தை ஆன்ம ஞானியின் உறுதிவடிவ அர்த்த வாதமென நீ யறியற்க. மற்றோ மெய்யென்றேயுணர்தி; ஏனெனின், இவ்வான்ம ஞானமகிமையால் எப்பாவமும் என்னைப்பற்றுவதின்றாம்.

இவ்வர்த்தத்தை விஸ்தாரமாய் நின்பொருட்டு யான் கூறுகின்றேன்; நீ ஏகாக்கி ர சித்தவிர்த்தியோடு நின்று கேட்பாயாக: - மூவுலகினுக்கும் இறைவனான இந்திரனாகிய யான் எனது காப்பின் பொருட்டும் பிரஜைகளைக் காப்பாற்றும் பொரு ட்டும் அநந்தம் பாவங்களைச செய்தேனாயினும் ஆன்ம சாக்ஷாத்கார மகிமையால் அப்பாவங்களெனது ரோமத்தையும் கெடுக்கவில்லை. இப்போது அப்பாபங்களைக் காண்பிப்பேன்: - ஹே பிரதர்ததன! ஒருகாலத்தில துஷ்டாவெனப் பெயரிய தேவதையின் மைந்தனான விஸ்வரூபன் தேவதைகளாகிய எங்கட்குப் புரோகிதனா யினான். அவ்விஸ்வரூபன் ஓரிடத்தில் தைத்தியரின் சகோதரியினிடம் உற்பன்ன மானவன்; அவனுக்கு மூன்று சிரங்களிருந்தன; ஒன்று சாத்விக இயல்புடையது, மற்றொன்று தாமச வியல்புடையது, மற்றொன்று இராஜச வியல்புடையது. அவற்றுள், தேவதைகளின் அனுசாரியாய் அவ்விஸ்வரூபன் சாத்விக முகத்தால் அமிருதத்தைப் பானம் செய்தனன். அசுரர்களின் அனுசாரியாய் அவ்விஸ்வரூபன் தாமசமுகத்தால் மதுபானஞ்செய்தனன். இராஜச முகத்தால் அவ்விஸ்வரூபன் மனுஷரைப்போன்று அன்னாதிகளைப் புஜித்தனன். அவ்விஸ்வரூபன் ஒருகால் ஒரு யாகத்தில் இருத்துவிக்காய்த் தேவதைகளின் பொருட்டு ஓங்கிய சப்தத்தால் யாகபாகத்தைக் கொடுத்தனன். தனது மாதாவின் பக்ஷபாதிகளாகிய அசுரர்களின் பொருட்டும் தாழ்ந்த சப்தத்தால் யாகபாகத்தைக் கொடுத்தனன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! விஸ்வரூபன் தேவதைகளின் பொருட்டு யாக பாகத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கொடுத்தது போல், அசுரரின்பொருட்டுப் பிரத்தியக்ஷ மாய் யாகபாகத்தை ஏன் கொடுக்கவில்லை?

சமாதானம்: - யாகபாகஸ்தர் அசுரரன்றாம். ஆகையினால், அவர் பொருட்டுப் பிரத்தியக்ஷ யாகபாகங் கொடுத்தல சம்பவியாது. இவ்வார்த்தை யுலகின்கண்ணும் பிரசித்தமாம். குறிப்பிட்ட நான்கு புருஷர்க்கு அரசன் ஒரு கிராமங் கொடுப்பனாயின், அக்கிராமத்திற்கு அந்நால்வரே பாகஸ்தராம். அந்தக் கிராமத்தின்கண் பிசுன (பொய், கோள்முதலிய) விர்த்தியால் ஜீவியா நிற்பவனாகிய துஷ்டனொருவ னிருப்பின் அவன் கிராமத்தின் பாகஸ்த னன்றாயினும் கிராமபாகத்தை யடைவன். ஆனால் அத்துஷ்ட புருஷனுக்குக் கிராமத்தின் பாகம் பிரசித்தமாய்க் கிடைக்காது; மற்றோ மறைவாய்க் கிடைக்கும். பாகஸ்தராய் நால்வருக்கோ கிராமத்தின் பாகம் பிரசித்தமாய்க் கிடைக்கும். ஆனால் அப்பாகஸ்தனுக்குப் பாகம் கொடுத்தல் கிராமத்தின் சுவாமிக்கு (எஜமானுக்கு) அநர்த்தஞ் செய்விப்பதாம்; ஏனெனின், அப்பிரசித்தமாகிய பாகத்தின் அடைவால் பையப் பையச் சாமர்த்தியத்தை யடைந்த துஷ்ட புருஷன் ஒருகாலத்தில் கிராமத்தின் சுவாமியைக் கொல்வன், கிராமாதி சம்பத்துக்களையும் கவர்வன். ஆகையினால், பாகமின்றிய புருஷனுக்குப் பாகத்தின் அடைவு சுவாமியின் அநர்த்த காரணமாம். இவ்வார்தததை யுலகின் கண்ணே பிரசித்த

மாம். இவ்வண்ணம் விசாரித்துத் தேவதைகட்கு அநிஷ்டம் செய்பவராகிய அசுரரின் பொருட்டு யாகபாகத்தை யடைவிப்பதாகிய வியவரூபன் தன் கிரியைப் பார்த்து அப்புரோகிதனிடத்தே இத்தகைய மதியை இந்திரனாகிய யான் செய்தேன்: - இவ்விஸ்வரூப புரோகிதன் எனது சத்துருவாகிய அசுரரின் ஹிதத்தை விரும்புகின்ற னன்; ஆதலின் அரசனாகி என்னையும் தேசத்தையும் கெடுப்பன்; ஆகையினால் இத்துரான்மாவாகிய விஸ்வரூபன் கொல்ல யோக்கியனாவன்.

இப்போது விஸ்வரூபனது துரான்மபாவத்தைக் காண்பிப்பாம்: -- விஸ்வாசத் தோடு கூடி யிராநின்ற தேவதைகளாகிய நம்மை நாசம் செய்யும் பொருட்டு இவ்விஸ்வரூபன் நமது சத்துருவின் பொருட்டு யாகபாகத்தைக் கொடுக்கின்றனன். ஆகையினால் இவ்விஸ்வரூபன் துரான்மாவாம். நன்றி கொன்ற புருஷனை உலகின் கண்ணும் துரான்மாவென்பர். அல்லது எப்புருஷன் எவனன்னத்தை யெப் போதும் புசிப்பனோ அப்புருஷனுக்கு அவ்வன்ன தாதாவானவன் ஆன்மாவாம். ஆன்ம துரோகியானவன் அத்தியந்தம பாவியாவன், இது எல்லா நூற்களின் றுணி பொருளா ம். இவ்விசுவரூபனோ எப்போதும் தேவதைகளாகிய நம்தன்னத்தைப் புசித்தவனாத லின் தேவதைகளாகிய நாம் விஸ்வரூபனுடைய ஆன்மாவாம். இவன் நம்மோடு துரோகம் செய்பவனாய்த் தனது ஆன்மாவோடு துரோகம் செய்தவனாவன். ஆன்ம துரோகிக்குச் சமானமாகிய பாவியெவனுமில்லையாம். இவ்விசுவரூபன் வேதங்க ளை யுணர்ந்தோன், பிராஹ்மணன், நம்மெல்லா தேவதைகட்கும் புரோகிதன்; ஆகையினாற் கொல்ல யோக்கியனன்றாயினும எஜமானனாகிய நம்மைக் கொல்ல இவன் முயன்றனனாதலின் இத்துரான்மாவாகிய விஸ்வரூபன் அவசியம் கொல்ல யோக்கியனாவன். ஹே பிரதர்த்தன! இவ்வண்ணம் ஆய்ந்து இந்திரனாகிய யான் தேவதைகளின் சபையின்கண் அந்த விஸ்வரூபனது மூன்று மத்தகங்களையும் வஜ்ஜிராயுதத்தால் வெட்டியெறிந்தேன். அப்பாபகர்மத்தால், ஆன்ம ஞான மகிமை யால் எனது ரோமமாத்திரமும் கெடுக்கப்படவில்லை.

ஹே பிரதர்த்தன! ஆன்மஞான மகிமையால் வேதாந்த விசாரமற்ற கோடி சந்நியாசிகளைக் கொன்றும், என்னைப் பாவம் தீண்டவில்லை; முன் ஒருகாலத்தில் ஓரிடத்தே கோடி சந்நியாசிகள் கூடியிருந்தனர். அவர் வருணாசிரம ஆசாரங்களிற் பிரீதியுடையவர்; பிரஹ்மசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்னு மிந்நான்கு ஆசிரமங்களில் உத்தம ஆசிரமமாகிய சந்நியாசத்தோடு கூடினவர்கள்; இவ்விந்திரன் என தான்மாவென்னும் சர்வான்ம ஞானமின்றியவர்கள். அத்தகைய வெளிமுகமாகிய சந்நியாசிகளைப் பார்த்து இந்திரனாகிய யானிது கேட்டனன்: - நீங்கள் எல்லோரும் யாவரென யான் கேட்டவுடன் அவர் என்னைப் பார்த்து, வருணாசிரம கர்மங்களைச் செய்யும் சந்நியாசிகள் யாங்கள் எனக் கூறி, மீண்டுமவர் தெய்வத்தால் மோகமுற்றவராய் இவ்வண்ண மென்னிடத்தில் கூறுவாராயினர்: - சந்நியாசிகளாகிய எங்களை வினவவந்த நீ யாவன். சந்நியாசிகளின் இத்தகைய நிராதரத்தோடு கூடிய வசனத்தைக்கேட்டும் கிருபையோடு கூடிய இந்திரனாகிய யான் அச்சந்நியாசிகளை நோக்கிக் கூறியதாவது: - ஹே சந்நியாசிகளே! உங்கள் யாவருக்கு மான்மா இந்திரனாகிய யான் எனக்கூறிய எனது வசனத்தைக்கேட்டு அச்சந்நியாசிகள் யாவரும் கோபத்தோடு கூடியவராயினர்; அவர் மூர்க்கராயினும்

தம்மைப் பண்டிதரென நினைந்தவராய்த் தெய்வத்தால் மோகமுற்றவராய் மீண்டும் நிராதரத்தோடு கூடிய வசனத்தை இந்திரனாகிய என்னிடத்திற் கூறினர். சரீரரூப விக்கிரகவானாகிய நீ எவ்வண்ண மிந் திரனாவாய்?

கருத்திதுவாம்: - இந்திரனென்னும் சப்தம் இந்திர சப்தத்தினர்த்தம் என்னுமிவ் விரண்டினும் வேறாய் யாதொரு இந்திரனும் சம்பவிப்பதைக் காணோம். அவற்றுள் இந்திர சப்தத்தை யிந்திரனெனக் கூறும் முதற் பக்ஷத்தில் விக்கிரகவானாகிய நினக்கு இந்திர ரூபத்தன்மை சம்பவியாது. இந்திரசப்தத்தி னர்த்தத்தை இந்திரனெனக் கூறும் இரண்டாவது பக்ஷத்திலும், விக்கிரகம், ஹவிஷின்போகம், ஐசுவரியம், பிரசன்னத்தன்மை, பலப்பிரதானம் என்னும் விக்கிராதி ஐந்து விசேஷணங்களோடு கூடிய தேவதை விசேஷம் இந்திரசப்தத்தி னருத்தமா? அல்லது நீ கூறிய சம்பூர்ண சந்நியாசிகளினான்மா இந்திர சப்தத்தி னருத்தமா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷமோ சம்பவியாது; ஏனெனின், சரீரரூப விக்கிரகத்தோடு கூடிய தேவதை விசேஷம் இந்திரசப்தத்தி னருத்தமாயின், யாகத்தின் கண் அதிதியின் பிரத்தியக்ஷ மாவது போல இந்திரனது. பிரத்தியக்ஷ ஞானமும் உண்டாதல் வேண்டும். யாகத்தின் கண்ணே இந்திரனது பிரத்தியக்ஷ ஞான முண்டாவதின்றாம். ஆகையினால், சரீரரூப விக்கிரகவானாகிய தேவதை விசேஷம் இந்திரசப்தத்தி னர்த்தமெனல் சம்பவியாது. ஹவிஷ் அன்னத்தின் போகரூப விசேஷணத்தோடு கூடிய தேவதை விசேஷம் இந்திரசப்தத்தி னருத்த மெனவும் கூறல் சம்பவியாது; ஏனெனின், அதிதியின் பொருட்டு யாகத்தின் கண்ணே கொடுக்கப்பட்ட அன்னத்தை அவ்வதிதி புசிப்பான்; இஃதியாவரும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டதேயாம். அங்ஙனம் யாகத்தின்கண் இந்திராதி தேவதைகளின் பொருட்டுக் கொடுக்கப்பட்ட ஹவிஷ்வடிவ அன்னத்தைத் தேவதைகள் புசிப்பதில்லையாம். தேவதைகள் ஹவிஷ் அன்னத்தை யாகத்தின் கண்ணே புசிப்பாராயின், அதிதியைப் போன்று எங்கட்குத் தோற்றவேண்டும்; ஆனாற் றோற்றுவதில்லையாம்.

சங்கை: - தேவதைகள் பிரசித்தமாகிய ஹவிஷ்வடிவ அன்னத்தைப் பக்ஷணஞ் செய்வதில்லையா மென்றாலும், வண்டானது மலரின் மணத்தை கவர்வது போலத் தேவதைகளும் அன்னத்தின் சாராம்சத்தைக் கவருவர்.

சமாதானம்: - தேவதைகள் அன்னத்தின் சாராம்சத்தையும் கவர்வதின்றாம்; ஏனெனின், தேவதைகள் அன்னத்தின் சாராம்சத்தைக் கவருவாராயின், ஸ்ரீ கணேசப் பெருமானுக்குச் சமர்ப்பித்த மோதகமானது சாராம்ச மற்றதாக வேண்டும் ஆனால் சாராம்ச மற்றதாய் மோதகமாதலைக் காணோம். ஆகையினால் ஹவிஷின் போக வடிவ விசேஷணத்தோடு கூடிய தேவதையும் இந்திர சப்தத்தின் அர்த்தமாய்ச சம்பவிப்பதில்லையாம்.

ஐசுவரியரூப விசேஷணத்தோடு கூடிய தேவதா விசேஷம் இந்திர சப்தத்தின் அர்த்தமென்னும் கூற்றும் பொருந்தாது; ஏனெனின், தன்பால் சுவாமித்தன்மையின் அபிமானமும் மற்றவற்றின்பால் என்னுடைய தென்னும் அபிமானமும் உடைத்தாதல் ஐசுவரியமாம். அல்லது அநேக யாகங்களில் ஏககால அடைவின் பொருட்டு

அநந்த வடிவத்தைத் தரிக்கும்படியான ஆற்றல் ஐசுவரிய மெனப்படும். இவ்விரண்டு பக்ஷத்தின்கண்ணும் தேவதை இராகமுடையதென்றுச் சித்திக்கின்றது. ஆகையினால் இராகத்தை (இசசையை) உடையவளையும் நாநா வடிவங்களைத் தரிப்பவளாயு மிராநின்ற வேசியையும் மதிமானெவனும் பூஜியாதது போல், இராகவானாயும் நாநாவடிவங்களைத் தாரணஞ் செய்பவனாயு மிராநின்ற தேவதையை எப்புத்திமான் பூஜிப்பன்; மற்றோ எவனும் பூஜியானென்க. ஆகையினால் ஐசுவரிய விசிஷ்ட தேவதா விசேஷமும் இந்திர சப்தத்தின் அருத்தமாய்ச் சம்பவியாது.

பிரசன்னத் தன்மைவடிவ விசேஷணத்தோடு கூடிய தேவதா விசேஷம் இந்திர சப்தத்தின் அருத்தமெனக் கூறலும் சம்பவியாது; ஏனெனின், யாகாதி கர்மங்களைச் செய்தலால் தேவதை பிரசன்னமாமா? அல்லது, யாகாதி கர்மங்களின்றியும் தேவதை பிரசன்னமாமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷம் சம்பவியாது. ஏனெனின், கர்மம் செய்தலினாலேயே தேவதை பிரசன்னமாயின் மனுஷராகிய எங்களைப் பார்க்கிலும் தேவதைகளிடத்தே என்ன சிறப்புள்ளது, சேவை வடிவ கர்மத்தைச் செய்யா நின்ற பிராணியிடத்தே மனுஷராகிய யாமும் பிரசன்னத்தை யடைகின்றோம். அங்ஙனம் யாகரூப கர்மத்தைச் செய்யாநின்ற புருஷனிடத்தே தேவதையும் பிரசன்னத்தை யடைகின்றது. ஆகையினால் மனுஷராகிய எம்மைப் பார்க்கிலும் தேவதைகளிடத்தே விசேஷத்தன்மை சித்தியாது. கருமம் செய்யாமலே தேவதை பிரசன்னமாமென்னு மிரண்டாவதுபக்ஷமும் சம்பவியாது; ஏனெனின், கருமமியற்றாமலே தேவதையின் பிரசன்னத்தன்மை யாண்டும் கண்டிலேம். ஆகையினால், பிரசன்னத் தன்மைவடிவ விசேஷணத்தோடு கூடிய தேவதா விசேஷமும் இந்திர சப்தத்தின் அருத்தமன்றாம். இக்காரணத்தால் பலப்பிரதானவடிவ விசேஷணத்தோடு கூடிய தேவதா விசேஷமும் இந்திர சப்தத்தின் அருத்தமாயச் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிரசன்னத்தன்மையின் பின்னரே பலங்கொடுத்தல் பொருந்தும். பிரசன்னத் தன்மை யின்றாயின் பலப்பிரதானமும் தேவதையின் கண்ணே சம்பவியாது. ஆகையினால் பலப்பிரதான ரூப விசேஷணத்தோடுகூடிய தேவதா விசேஷமும் இந்திர சப்தத்தின் அருத்தமன்றாம். இவ்வளவு கூறியதால் விக்கிரகாதி ஐந்து விசேஷணங்களோடுகூடிய தேவதாவிசேஷம் இந்திர சப்தத்தின் அருத்தமாமென்னும் முதற்பக்ஷத்தைச் சந்நியாசிகள் கண்டித்ததாம்.

இப்போது நம்மெல்லோருடைய ஆன்மா இந்திர சப்தத்தின் அருத்தமாமென்னு மிரண்டாவது பக்ஷத்தை சந்நியாசிகள் கண்டித்தல்: - நம்மெல்லோருடைய ஆன்மா இந்திர சப்தத்தின் அருத்தமாய்ச் சம்பவியாது. ஏனெனின், சம்பூர்ண பிராணிகளின் ஆன்மா ஒவ்வொரு சரீரத்தின்கண்ணே வெவ்வேறாம். எல்லா சரீரத்தின் கண்ணும் ஆன்மாவொன்றே ஆயின்? ஒரு சரீரத்தில் சுக துக்கத்தின் அனுபவமுண்டானால் சர்வ சரீரங்களிலும் சுக துக்கத்தின் அனுபவ முண்டாதல் வேண்டும், ஆனால் அனுபவமோ உண்டாவதின்றாம். ஆகையினால், சர்வ சரீரங்களில் ஆன்மாவொன்றன்றாம்; மற்றோ நாநா ஆன்மாவாம். புண்ணிய பாவங்களின் கர்த்தா ஆன்மாவாம; ஆன்மாவே அவற்றின் பலங்களாகிய சுக துக்கங்களின் போக்தாவாம்; ஆன்மா அமூர்த்தமும் விபுவுமாம். புத்தி (1), சுகம் (2), துக்கம் (3), இச்சை (4), துவேஷம் (5), முயற்சி (6), தர்மம் (7), அதர்மம் (8), சம்ஸ்காரம்

(9), சங்கை (10), பரிமாணம் (11), வேற்றுமை (12), சையோகம் (13), விபாகம் (14) என்னும் பதிநான்கு குணங்களோடு கூடியது ஆன்மாவாம். யான்சுகி யான் துக்கி யென்னும் பிரதீதிக்கு விஷயமான்மாவாம். நீ சந்நியாசிகளாகிய எங்களைக் காட்டினும் வேறாய்த் தோற்றுகின்றனையாதலின் எல்லா சந்நியாசிகளுடைய ஆன்மா நீ எங்ஙனமாவாய், மற்றோ நீ யெங்களுடைய ஆன்மாவன்றாம். ஆகையி னால் இந்திர சபதத்தின் அருத்த மிந்திரனன்றாம்; மற்றோ இந்திரனென்னும் சப்தமே இந்திரனாம். இந்திர சப்தத்தினும் வேறாய் எவ்விந்திர தேவதையின் வடிவமுமின் றாம். இவ்வண்ணம் சர்வ தேவதைகளும் சப்தவடிவமாம்; சப்தத்தினும் வேறாய் யெத்தேவதைகளுமின்றாம்.

ஹே பிரதர்த்தன! அந்தப் பகிரமுக (வெளிமுக) சந்நியாசிகள் இவ்வண்ணம் குதர்க்கத்தோடு கூடியதும் நிராதரவோடு கூடியதுமாகிய வசனங்களைக் கூறி, மீண்டும் என்மேற் கோபஞ் செய்தனர். அச்சந்நியாசிகளின் மூர்க்கத்தன்மையையும் வசனங்களின் குரூரத்தன்மையையும் காரணமின்றிக் கோபித்தலையும் கண்டு மீண்டும் கிருபையோடு கூடிய இந்திரனாகிய யான் அச்சந்நியாசிகளைப் பார்த்துக் கூறியதாவது: - ஹே சந்நியாசிகளே! தேவதைகட்கு விக்கிரகாதிகள் இன்றென்றும், சரீரந்தோறும் ஆன்மாவின் வாஸ்தவபேத முளதென்றும், இந்திரனாய நீ எங்களுடைய ஆன்மாவன்றென்றும் முன்னர் நீங்கள் கூறியதின் கண்ணே ஏதாவது வேதவசனம் பிரமாணமாயிருப்பின், நீங்கள் கூறுங்களென் ஹே பிரதர்த்தன! அச்சந்நியாசிகளிடத்தே பிரமாணம் வினவியவுடன் அம்மூர்க்கர் மீண்டுங் குரோத முற்றவராய் ஒரு வேதவசனத்தையுங் கூறிலர். சுழித்த புருவமு முகமுமுடை யராகிய அவர் மீண்டும் என்னை நிந்தித்து போ போவெனக் கூறினர். அக்கூற்றும் முகத்தாற செய்திலா மற்றோ அத்தியந்தம் நிராதரத்தைக் காண்பிப்பதாகிய கரத்தின் சேஷ்டையால் அறிவித்தனர். ஹே பிரதர்த்தன! இங்ஙனம் சந்நியாசிகள் நிராதரம் செய்தபின், மூவுலகையுங் காப்பாற்றும்பொருட்டு முயன்று கொண்டிராநின்ற இந்திரனாகிய யான் எனது மனத்தில் இவ்வகையாராய்ந்தேன்: - இச்சந்நியாசிகளை யாது செய்வது யோக்கியம், **கருத்திதுவம்:** - இவரை யுபேக்ஷிப்பது யோக்கியமா? அல்லது தண்டிப்பது யோக்கியமா? அவற்றுள் உபேக்ஷித்த லென்னு முதற் பக்ஷமோ சம்பவியாது. ஏனெனின், மூவுலகத் தாரையும் அதர்மத்தினின்றுங் காப்பாற்றும் பொருட்டு எனது அவதாரமாம். தண்டித்தல் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமோ அபராத நிரணயமின்றிப் பொருந்தாது. ஆகையினால் இச்சந்நியாசிகள் அபராதத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டும்.. அபராத நிரணயத்தின் பின்னரே தண்டித்தலுசிதமாம்.

ஆண்டு அபராத நிர்ணயத்தின் பொருட்டுச் சந்நியாசத்தையும், சந்நியாச தர்மங்களையும், சந்நியாசபலத்தையும் உணாத்துவிப்பதாகிய சுருதியின் பொருளை நிரூபிபபாம்: - விவேகாதி சாதன சதுஷ்டயமுடைய புருஷன் ஆன்மசாக்ஷாத்கார மடையும் பொருட்டுச் சம்பூர்ண காமங்களின்றி யாகரூப சந்நியாசததைச் செய்க. சர்வ கர்மங்களையுந்தியாகித்துச் சந்நியாசியானவன் சிரவணமனன நிதித்தியாசன ங்களால் வேதாந்த அர்த்த விசாரமொன்றே யெப்போதுஞ் செய்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் சந்நியாசம் வேதாநத விசாரம் என்பவற்றால் எப்புருஷனுக்கு அத்விதீய ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார முண்டாமோ அவன் ஜன்ம மரணரூப

சம்சார துக்கத்தையடையான். இவ்வண்ணம் சுருதியானது கூறியிருக்கின்றது. ஈண்டு விவேகாதி சாதன சம்பத்தி வாயிலாய்ச் சர்வ கர்மங்களின் தியாகத்தின் பெயர் சந்நியாசமாம். எப்போதும் வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் விசாரம் சந்நியாசியின் தர்மமாம், ஜன்மமரணாதி அனர்த்த நிவிர்த்தி பிரஹ்ம பாவத்தின் பிராப்தி வடிவான மோக்ஷத்தின் அடைவு சந்நியாசததின் பயனாம். இவ்வகையாய் சந்நியாசம் இவரிடத்தில் இன்றாம்.

அல்லது இருவகையாகிய சந்நியாசம சுருதியின்கண்ணே கூறி இருக்கின்றது. ஒன்றோ கிரமமாகிய சந்நியாசம், மற்றொன்றோ கிரமமின்றிய சந்நியாசம். அவற்றுள், முதலாவது பிரஹ்மசாரியாதல், பின்னர் கிரகஸ்தனாதல், அதன் பின்னர் வானப்பிரஸ்தனாதல், அதன் பின்பு சந்நியாசியாதல் என்னும் இக்கிரம சந்நியாசத்தைத் தீவிரமான வைராக்கிய மின்றிய புருஷனுக்கு 70 வயதுக்கு மேல் செய்து கொள்ளச் சுருதியானது கூறியிருக்கின்றது. எப்புருஷனுக்கு விஷயங்களிட த்தே தீவிரமான வைராக்கியமுளதோ, அப்புருஷனுக்குக் கிரமமின்றியும் சுருதி யானது சந்நியாசத்தை விதித்திருக்கிறது. எத்தினத்தில் ருஷனுக்கு விஷயங்களில் தீவிர வைராக்கிய முண்டாமோ அத்தினத்திலேயே சந்நியாசம் செய்துகொள்க, பிரஹ்மசாரியா யிருப்பினும், கிரகஸ்தனாயிருப்பினும், வானப்பிரஸ்தனா யிருப்பி னும், இவ்விருவகையாய் சந்நியாசத்தின்கண் கிரம சந்நியாசமோ இவர்கட்கின்றாம். ஏனெனின், இவ்வியாவரும் யவ்வனா வஸ்தை யுடையவர்கள். மற்றதாகிய கிரம மின்றிய சந்நியாசமும் இவர்களிடத்து இன்றாம். ஏனெனின், இவ்வியாவரும் ஆன்ம ஞானம் இன்றியவர்களாம், நீதியற்றவர்களாம், கோபவடிவப் பகைவன்றன் வயப்பட்டவர்களாம்; இக்காரணத்தால் துன்மதிமூர்க்கர் தமதிஹிதத்தைக் கேட்டிலர், மாறாய் ஹிதத்தை யுபதேசிக்கும் இந்திரனாகிய என்னோடு துவேஷிக்கின்றனர். மரணத்தின் சமீபத்துற்ற நோயாளியானவன் ஹிதஞ்செய்யும் வைத்தியனோடு துவேஷிப்பன்; அங்ஙனம் இச்சந்நியாசிகள் மிருத்தியுவின் சமீபத்துற்றவராய் என்னோடு துவேஷத்தை யடைகின்றனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இச்சந்நியாசிகள் அபராதிகளாயினும் தாங்கள் பொறுத்துக் கொள்வது யோக்கியமாம், வேறு எவருடைய உபதேசத்தாலேனும் இவர்கட்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாம்.

சமாதானம்: - இந்திரனாகிய எனது வசனத்தை இவர்கள் அங்கீகரிக்காத போது இவர் எவர் உபதேசத்தையும் அங்கீகரியார். ஏனெனின், இச்சந்நியாசிக ளுணரும் பொருட்டு இவர் தம் நிராதரத்தோடு கூடிய வசனத்தைச சகித்துக் கொண்டும், கிருபையோடு கூடிய இந்திரனாகிய யான் இவர்களிடத்தே சுருதிப்பிரமா ணத்தைக் கேட்டேன். **கருத்திதுவாம்:** - நிராதரத்தைச் சகித்துக்கொண்டு உபதேசிப்ப வர் என்னையன்றி வேறெவருமின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அத்தகைய பகிர்முக சந்நியாசிகளிடத்தே தாங்கள் யாதின் பொருட்டுச் சுருதிப்பிரமாணத்தை வினவினீர்கள்.

சமாதானம்: - ஹே பிரதர்த்தன! யான் வினவியதற்கு அபிப்ராய மியாதெனின், இச்சந்நியாசிகள் ஆன்மாவின் வாஸ்தவபேதத்தின்கண் யாதாவது வேத வசன மோதுவாராயின், அந்த வேதவசனத்தானே இவர்பொருட்டு யான் ஆன்ம உபதேசம் செய்யலாமென்பதே; எனதிவ் வபிப்பிராயத்தை யறியாராய் இம் மூட சந்நியாசிகள் காரணமின்றியே என்மேற் கோபப்பட்டனர். வேதவசன வடிவப்பிரமாணத்தையு மிவரறிந்திலர். குதர்க்கத்தை வாளாகூறுவர். ஆகையினால் இவர் தண்டிக்க யோக்கியர்.

அல்லது, சண்டாளர், பகைவர், தாழ்ந்தோர், துராசாரர் என்னு மிநநால்வரில் எவனேனும் எதார்த்தவினாவை வினவின், மதிமானானவன் அவ்வினாவிற்கு உத்தரம் கூறல்வேண்டும் என்பது சாஸ்திர நியமமாம். இந்நியமத்தையுமிவர் விட்டொழித்தனர். ஏனெனின், சாக்ஷாத் இந்திரனாகிய என்னாற் கேட்டு மிவர் விடை பகர்ந்திலான்றோ.

அல்லது இத்துன்மதிச் சந்நியாசியர் ஜன்மமும் நிஷ்பலமாம். ஏனெனின், சர்வ கர்மத்தின் தியாகவடிவ சந்நியாசத்தை இவர் தரித்துளார்; ஆகையினால் இவர் கர்மத்திற்கு மதிகாரிகளல்லர். வைராக்கியாதி சாதனங்களை யுடையோரல்லர். ஆகையினால், இவர் ஞானத்திற்கு மதிகாரிகளல்லர். வைராக்கியம், விவேகம், சமாதிஷட்சம்பத்தி, முமுக்ஷுத்தன்மை என்னு மிந்நான்கு சாதனங்களோடு கூடிய புருஷர் வேதாந்த சிரவணத்தின்கண் அதிகாரியாவர்.

சங்கை: - சந்நியாசிகளிடத்தே வைராக்கியத்தின் அபாவத்தைத் தாங்கள் எவ்வண்ண மறிந்தீர்கள்?

சமாதானம்: - கோபவடிவ ஏதுவால் இவர்களது வைராக்கியத்தின் அபாவம் அறியப்பட்டது; யாண்டுக் கோபமுளதாமோ ஆண்டு வைராக்கியமின்றாம். ஏனெனின், முதலிலோ ஜீவர்கட்குச ஜன்மமே கஷ்டவடிவமாம்; அந்த ஜன்மத்தினும், ஜன்மத்தின் காரணமாகிய காமம் கஷ்டதரமாம்; அக்காமத்தினும் கோபம் கஷ்டதம மாம். அந்தக் கோபம் இந்தச் சந்நியாசிகளிடத்தே யுளது; ஆகையினால இவரிடத்தே வைராக்கியத்தின் அபாவமுளது.

இப்போது காமத்தினும் கோபத்திற் கதிகத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - காமத்தால் ஜன்னியதுக்கமானது பரிணாமகாலத்தின் கண்ணே பிராணிகட்குண்டாம். காமத்தின் வாத்தமான காலத்தில் (நிகழ்காலத்தில்) துன்பமுண்டாகாது. கோபமோ பரிணாமகாலத்தின் கண்ணும் வர்த்தமானகாலத்தின் கண்ணும் எப்போதும் ஜீவாகடகுத துன்பந்தருவதாம். ஆகையினால், காமத்தினுங் கோபம் அதிக துக்கரூப மாம்.

அல்லது மற்றும் காமத்தினுங் கோபத்திற் கதிகத்தன்மை யுளது. காமமோ எச்சரீரத்தின் கண்ணே யுற்பன்னமாமோ அசசரீரரூப ஆசிரயத்தைச் சந்தாபம் செய்யும்; அன்னியத்தைச சந்தாபம செய்யமாட்டாது. அயலாரை யடிக்கும் வடிவ

பலத்தோடு கூடிய கோபமோ எச்சரீரத்தின்கண்ணே யுறபன்னமாமோ அச்சரீரரூப ஆசிரயத்தையும், எச்சரீரத்தின் மீது கோபமாமோ அச்சரீரரூப விஷயத்தையும் சந்தாபம் செய்யும். இக்காரணத்தினாலேயே கோபத்தோடு கூடிய சில பிராணிகள் தமது மத்தகத்தை (சிரசை) யுடைத்துக் கொள்வர்; கிணறு முதலியவற்றில் விழுவர். ஆகையினால் காமத்தைக்காட்டிலும் கோபம் கஷ்டதமமாம்.

அல்லது மற்றும் காமத்தைக்காட்டினும் கோபத்திற் கதிகத்தன்மை யுளது. உற்பத்தியின் காரணம் காமமாம்; ஆகையினாற காமம் இரஜோகுணத்தின் பரிணாம மாம். கோபம் நாசத்தின் காரணமாதலின் தமோ குணத்தின் பரிணாமமாம்; ஏனெனின், அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுவேதஜம், உறபிஜ்ஜம் என்னும் இந்நான்கு வகையாய் பிராணிகளின் சரீரம, மனம், வாக்கு என்பவற்றா லிம்சையேற்படின் அது கோபத்தாலேயே உண்டாம்; கோபத்தாலன்றி இம்சை உண்டாகாது. ஆகையினாலும் காமத்தைக் காட்டினுங் கோபமதிகமாம்.

அல்லது, குஷ்டம் முதலிய நோய்கள் தோலை யழிப்பது போல் விஸ்வத்தின் கண்ணே வியாபித்திரா நின்ற புருஷனுடைய கீர்த்தியை யக்காலத்திலேயே கோபம ழிக்கும்.

அல்லது, அயலாரை யடிக்கும் வடிவ பலத்தோடு கூடிய இக்கோபமானது ஜீவர்களைச் சுவர்க்கத்தினின்றும் திரும்பும்படி செய்யும். **கருத்திதுவாம்:** - சுவர்க்கத்தின் காரணமாய் யாகாதி கன்மங்களும் கோபித்தலினால் சுவர்க்கரூப பலத்தி னேதுவன்றாய் விடும். துர்ச்சன புருஷர், இராஜத் துவாரத்தின்கண்ணே (இராஜனது அரண்மனையின் வாசற்படியின்கண்ணே) புகுதல்வடிவ பலத்தோடு கூடியவராய்ப் புகச்செயும் புருஷரை இராஜத் துவாரத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தி விடுவது போல் கோபமும் புருஷனைச் சுவாக்கத்தினின்றும் திருப்பிவிடும்.

அல்லது குதிரையை நடத்தும் புருஷனைத் துஷ்ட அசுவமானது குழியின் கண்ணே தள்ளுவது போல இக்கோபமும புருஷனை நரகத்தின்கண்ணே தள்ளும். ஆகையினால் சுகத்தையடைய இச்சித்த புருஷனுக்குக் கோபத்திற்குச் சமானமாய் எப்பகையுமின்றாம்; கோபமே பரமசத்துருவாம். ஆகையினால் சுகத்தை யடைய விச்சித்த புருஷன் அவசியம் கோபத்தைத் தடுக்கவேண்டும். இக்கோபம் காமத்தைக் காட்டினும் அதிக துக்கத்தைக் கொடுப்பதாம்.

அல்லது, ஒங்கி யெரியா நின்ற பேரழலானது காய்ந்த காஷ்டத்தையும் ஈரமாய் விந்தனத்தை (விறகை)யும் தகிக்கும்; அங்ஙனம் புருஷனிடத்தே யுதயமான கோபமும் சுவர்க்கசாதனத்தையும், மோக்ஷ சாதனத்தையும் நாசம் செய்யும்.

கருத்திதுவாம்: - சாதனங்களிடத்தேயுள்ள பலத்தை யுதிப்பிக்கும் வல்லமை கோபத்தாலழிந்து போய்விடும்.

அல்லது தருவின்கண் அக்கினிவடிவ ஹேதுவின் ஞானத்தால் இரசத்தோடு கூடிய தன்மை யின்மையின் அனுமிதி ஞானம் தூரதேசத்தின்கண் இரா நின்ற புருஷனுக்கு உண்டாம்; அவ்வனுமானத்தின் பிரகாரமிதுவாம். இவ்விருக்ஷம், இரசத்தோடு கூடிய தன்மையின்மையது. அழலோடு கூடியிருத்தலின், பிரசித்த விருக்ஷம் போல இவ்வனுமானத்தால விருக்ஷத்தின்கண் இரசத்தோடு கூடிய தன்மையினின்மையி னிச்சயம் உண்டாமாறுபோலக் கோபரூப ஏதுவின் ஞானத்தால் இச்சந்நியாசிகளிடத்தும் வைராக்கியமின்மையின் அனுமதி ஞானமுண்டாம். அவ்வனுமானத்தின் பிரகாரமிதுவாம்: - இவ்வெல்லாச் சந்நியாசியரும் வைராக்கிய மற்றவர்; கோபத்தோடு கூடியவராதலால்; பிரசித்த அஞ்ஞானியைப்போல் இவ்வனு மானத்தால் இச்சந்நியாசிகளிடத்தே வைராக்கிய மின்மையின் ஞானம் உண்டாம்.

அல்லது யாண்டுக் குரோதமுளதாமோ ஆண்டு இச்சையு மவசியமிருக்கும்; இச்சையின்றிக் கோபமுண்டாகாது ஏனெனின், இச்சையின் விஷயத்தை யாவரேனுந் தடுப்பின் அவ்விச்சையே கோபாகார பரிணாமத்தையடையும். இவ்வார்த்தை கீதையின்கண் ஸ்ரீ பகவானானவர் "காமமிது கோபமிது" என்னும் சுலோகத்தின் கண்ணே பிரதிபாதித் தருளியிருக்கின்றார். உலகின்கண்ணும் இவ்வார்த்தை பிரசித்த மாம். ஒரு புருஷன் ஒரு வஸ்துவை யிச்சித்து ஒரு புருஷனிடத்தே செல்லின் அவ்வஸ்துவினது அடைவின்கண் யாவரேனும் தடை செய்யின் அவர்மீது அவனுக்கு அத்தியந்தம் கோபமுண்டாம். இச்சை யுதயமாகாவிடின் அதன் பலத்தை எவருந் தடை செய்வதின்றாம். அசத்தாய மலடிமகனுடைய அரசாங்கத்தை யெவருந் தடுப்பதின்றாமன்றோ, ஆகையினால் தடுப்பதால் பலத்தைக் கைவிட்ட இச்சையே கோபாகார பரிணாமத்தையடையும். இச்சந்நியாசிகளிடத்திற் கோபங் காணப்படுதலின்; கோபத்தின் காரணமாய் இச்சையும் அவசியம் இவர்களிடத்தே யுண்டாம். யாண்டிச்சையுளதோ ஆண்டு வைராக்கிய மின்றாம், ஆகையினால் இச்சந்நியாசிகள் வைராக்கியமற்றவராவார்கள்.

அல்லது இச்சந்நியாசிகளிடத்தே காமமுங் கோபமுமிருக்கின்றன. அவையோ நீங்கும் உபாயமற்றவையா யிருக்கின்றன. இக்காரணத்தால் அவை ஜயிப்பதற்கு அசக்கியமாம். அத்தகைய காமக்குரோதங்க ளிருப்ப இச்சந்நியாசிகளிடத்தே வைராக்கியம் எங்ஙன் சம்பவிக்கும்? மற்றோ, இவர்களிடத்தே வைராக்கியமின்றாம். ஸ்திரீயின் சம்சர்க்கத்தின் இச்சையின் பெயர் காமமாமென்றாலும், ஈண்டுக் காம சப்ததால் இச்சாமாத்திரத்தைக் கவர்ந்து கொள்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தாங்கள் நீங்கு முபாயமற்றன காமக்குரோதங்களெனக் கூறினீர்கள், அது பொருந்தாது; ஏனெனின், முமுக்ஷு ஜனங்கள் உபாயத்தாற் காமக்குரோதங்களை நிவிருத்திப்பர்.

சமாதானம்: - எவ்வுபாயத்தால் முமுக்ஷு ஜனங்கள் காமக்குரோதங்களை நிவிருத்தி செய்வார்களோ அவ்வுபாயம் இச்சந்நியாசிகளிடத்தே யின்றாம்; ஏனெனின், பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த மகான் புருஷரின் சேவையும் வினாவுதல வடிவ சங்கமுமே காமக் குரோதங்களின் நிவிருத்தி யுபாயங்களாம். அவ்வுபாயம்

இவர்களிடத்தின்றாம். சர்வ பிரஹ்ம வேத்தாக்களிலும் முக்கியமாயுள்ள இந்திரனாகிய என்னோடு இச்சந்நியாசியா வாக்கால் வசனித்தலையும் செய்திலரேல், இவர் சேவையும் வினாவுதலும் செய்வதியாங்ஙன், ஆகையினாலிவர்தங் காமக்குரோதத்தின் நிவிரத்திக்கு யாதொரு உபாயமுமின்றாம்.

அல்லது வைராக்கியமின்றிய இச்சந்தியாசிகட்குச் சந்நியாச ஆசிரமத்தை தரித்திருப்பதால் எப்பலத்தின் பிராப்தியு முண்டாகமாட்டாது, மாறாய் இத்தே காபி மானிகட்கிச் சந்நியாசத்தால தாழ்வுண்டாம.

அல்லது வைராக்கியமின்றிய இவர்களுடைய சந்நியாசம் பயனற்றதாம். ஏனெனின், சந்நியாசமும் சந்நியாசத்தினபயனு மிருவகையாம். ஒன்றோ விவிதிஷா சந்நியாசமாம், மற்றொன்றோ வித்வத் சந்நியாசமாம். அவற்றுள், பிரஹ்ம ஞான மடையும் பொருட்டுச் சர்வ கருமங்களின் தியாகம் செய்தலை விவிதிஷா சந்நியாச மென்பர். ஆன்ம சாக்ஷாதகாரத்தின் அடைவின் பின்னர் ஜீவன்முத்தி சுகத்தின் பொருட்டுச் சர்வ கருமங்களின் தியாகம் செய்தலை வித்வத் சந்நியாசமென்பர். அவற்றுள, ஆசிரியர் வாயிலாய் வேதாந்த சிரவணம செய்து ஆன்மாவை நிச்சயம் செய்தல் விவிதிஷா சந்நியாசத்தின் பயனாம். ஜீவன் முத்திச் சுகத்தின் அடைவு வித்வத் சந்நியாசத்தின் பயனாம். அவற்றுள், விவிதிஷா சந்நியாசத்தின் பயனாகிய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் சம்பாவனை இச்சந்நியாசிகளிடத்தே யின்றாம்; ஏனெனின், இவர்பால் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் இச்சையின்றாம்; இச்சையின்மையின் இம்மூர்க்க சந்நியாசிகள் ஆன்ம சாக்ஷாத்கார மடையும்பொருட்டுக் குருவின் சமீபத்திலும் செல்லார். குருவின் சமீபததை யடைந்தாலன்றி ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் துர்லபமாம். ஆகையினால் விவிதிஷா சந்நியாசத்தின் பலமாகிய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமும் இவர்களிடத்தே சம்பவியாது. விவிதிஷா சந்நியாசத்தின் பலமாகிய ஆன்ம சாக்ஷாத்கார மிவர்கட் குண்டாகாதபோது, ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் பின் னுண்டாவதாகிய ஜீவன் முத்தியின் ஆநந்தவடிவ வித்வத் சந்நியாசத்தின் பலமிவர்கட் கெங்ஙன முண்டாம். ஆகையி லிருபயனு மின்மையின் இவர்களுடைய சந்நியாசம் பயனற்றதாம்.

அல்லது, இச்சந்நியாசியர் சந்நியாச சப்தத்தினர்த்தம் தம்பாற் பொருந்துகின்றதா? இன்றாவெனவும் அறிந்தாரில்லை. சந்நியாச சப்தத்தின் அர்த்தத்தை இவர் அறியாத போது அன்னிய அர்த்தத்தை இவரெங்ஙன மறிவர்?

இப்போது சந்நியாச சப்தத்தின் அருத்தத்தைக் காண்பிப்பாம், சந்நியாச சபதத்தின்கண் இருபதமுள. ஒன்றோ "சம்" பதமாம்; மற்றது "ந்யாச" பதமாம்.

அவற்றுள், யான் பிரஹ்ம ரூபனா மென்னும் ஆன்மஞானவடிவ பாணத்தால மூலாஞ்ஞானத்தோடு காமக்குரோதாதி சத்துருக்களின் நாசம், "சம்" பதத்தின் பொருளாம். மீண்டும் பிறத்தலின்றிப் பிரஹ்ம பாவமாய் நிலைபெறல் நியா சப்தத்தின் அருத்தமாம். அருத்தமாம். இரண்டு பதங்கட்கு மொருங்கே இவ்வர்த்தமாம்: - ஆன்மஞானவடிவ பாணத்தால் மூலாஞ்ஞானத்தோடு கூடிய காமக்குரோதாதிகளை

நிவிருத்தி செய்து மீண்டும் பிறவாமல் பிரஹ்ம பாவமாய் நிலைபெற்றிருத்தலாம். இச்சந்நியாச சப்தத்தினர்த்தம இவ்வைராக்கிய மின்றியவ ரிடத்தேயின்றாம். ஆகை யினால் இவர் தம சந்நியாசம் பயனற்றதாம்.

அல்லது, இச்சந்நியாச சப்தத்தினருத்தம் வித்வத் சந்நியாசத்தின் கண்ணே பொருந்துமென்னினும் விவிதிஷா சந்நியாசத்தின்கண்ணே பொருந்தாது. ஆகையி னால் விவிதிஷா சந்நியாசத்தின் சங்கிரகத்தின் பொருட்டு வேறுபிரகாரமாய்ச் சந்நியாச சப்தத்தின் அருத்ததததைக் கூறுவாம். அவற்றுள், சாதனசகித இவ்வுலக சுகத்தின் தியாகமும், சாதனசகித பரலோக சுகத்தின் தியாகமும், சம்பதத்தின் அருத்தமாம். ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டுக குருவின் சமீப மிருத்தல் “ந்யாச” பதத்தின் அர்த்தமாம். இரண்டு பதங்கட்கு மொருங்கே இவ்வர்த்தமாம், சாதனசகித சம்பூரண சுகங்களைப் பரித்தியாகம் செய்து ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டுக் குருவின் சமீபஸ்திதியாம். இவ்விவிதிஷா சந்நியாச சப்தத்தின் அர்த்தம் இச்சந்நியா சிகளிடத்தே யின்றாம். ஆகையினாலும் இவர் தம் சந்நியாசம் நிஷ்பலமாம்.

அல்லது, விவிதிஷா சந்நியாசமும் வித்வத் சந்நியாசமும் மோக்ஷகாரணங்க ளாம். அவ்விரண்டு மிவர்பா லின்றாம். கேவலம் சந்நியாச மாத்திரததை யிவர்கள் தரித்திருக்கின்றனர். கேவலம் சந்நியாச மாத்திரத்தால் மோக்ஷமுண்டாக மாட்டாது. கேவலம் சந்நியாச மாத்திரத்தாலேயே மோக்ஷமுண்டாமாயின், சந்நியாசியின் வேஷத்தைத் தரித்திராநின்ற நடர் (வேஷதாரி) கட்கும் மோக்ஷமுண்டாக வேண்டும் உண்டாவதோ இன்றாம். ஆகையினால் சந்நியாச மாத்திரம் மோக்ஷ காரணமன்றா ம், மற்றோ, விஷய ஜன்னிய சுகத்தின் இச்சையின் பரித்தியாகத்தாலும், காமக்குரோதாதிகளின் பரித்தியாகத்தாலும் மோக்ஷமுண்டாம்.

சங்கை: - காமக்குரோதாதிகளை வசஞ்செய்ய முடியாதவன் என்ன உபாயம் செய்வது.

சமாதானம்: - எவ்வகையாலுங் காமக் குரோதாதிகளை வசஞ்செய்வதிற் சமர்த்த மில்லாதவன் அடிக்கடி சற்சங்கத்தையும், வேதாந்த சாஸ்திர விசாரத்தை யும் செய்க. சரற்காலமானது ஜலத்தின் மலினத்தன்மையை நஷ்டம் செய்வது போலச் சற்சங்கமும் வேதாந்த சாஸ்திர விசாரமும பையப்பையக் காமக்குரோதா திகளை நாசஞ்செய்யும். துஷ்ட அஸ்வமானது அஸ்வவித்தையை யறிந்துள்ளவ னால் அநந்தந் தடவை பழக்கிவைப்பினும் நெடுநாட்பின் தனது தோஷமற்றதாகின் றது போல், காமக்குரோதாதிகளின் வசமுற்ற துஷ்ட மனமானது குரு சாஸ்திரங் களால் சிக்ஷிக்கப்படினும் நெடுநாட்பின் தோஷமற்றதாம். ஆகையினால் சிரத்தை யோடு தடையின்றி நெடுநாள்வரை யியற்றிய சற்சங்கமும் வேதாந்த சாஸ்திர விசாரமுமே காமக்குரோதாதிகளின் நிவிருத்தி வாயிலாய்ப புருஷர்கட்கு மோக்ஷ சாதனமாம. இச்சந்நியாசிகளிடத்தே இச்சாதனங்களின் ஆசையுமின்றாம்; ஏனெனின், இவரோ மூடர், ஆயினும் இவர்கட்குத் தம்மிடத்தே பண்டிதத்தன்மையின் அபிமானமுளது. அபிமானி புருஷனுக்குச் சற்சங்க முண்டாகமாட்டாது. இச்சந்நியாசிகள் குருவேகாந்த வசனத்தையும் அநாதரம் செய்துளார்; ஆன்மஞான

மற்றவர்; கர்மக்கிரியையின்கண்ணே தற்பரர். கர்மிகட்கு 70 வயதுக்குப் பின்னரே சந்நியாசத்தின் அதிகாரமாம். 70 வயதுக்கு முன் கர்மிகட்குச் சந்நியாசத்தின் அதிகாரமின்றாம். எப்புருஷனுக்கு விஷயங்களிடத்தே தீவிர வைராக்கிய முண்டா மோ, ஆன்மஞானத்தின் அடைவினிச் சையுண்டாமோ, அப்புருஷனுக்குச் சந்நியாச த்தைக் கிரகணமசெய்வதில காலத்தின் நியமமின்றாம். இச்சை யுண்டான போது கவாந்து கொளளலாம். ஏனெனின், சுருதியின்கண் ஆன்மா அனான்மாக்களின் விவேகத்தின் பொருட்டுச் சந்நியாசம் விதித்துளது. அவ்வான்மா அனான்மாக்களின் விவேகத்தை யிமமூட. சந்நியாசியர் செய்திலராதலிற் தாழ்ந்தோராவர். ஸ்ரீ சுரேஸ்வர ஆசாரியர் வார்த்திகத்தின் கண்ணும் இவ்வார்த்தை கூறியுள்ளார்: -

"தகுபிரத்தியக் காகிய தத்துவ முணர்வா
நிகழ்கருமங் களெவற்றினற் றியாகமே யியைய
மிகுசுருதிகள் மிழற்றி மோதலின் மிளிாந்தே
புகுமதுதனைப் போக்கினன் பதிதனாய்ப் போமே." **(14)**

இதன்பொருள்: - தேகாதிகளினின்றும் ஆன்மாவை வேறு பிரித்தறியும் பொருட்டுச் சர்வ கர்மங்களின் தியாகவடிவ சந்நியாசததைச சுருதியானது விதித்தி ருக்கின்றது. எப்புருஷன் சந்நியாசத்தைத் தரித்துக்கொண்டு ஆன்ம விசாரத்தைப் பரித்தியாகம் செய்துளானோ அப்புருஷன் தாழ்ந்தோனானவன்.

அல்லது எப்புருஷன் தீவிர வைராக்கியமின்றியவனோ பிரஹ்மலோகத்தை யடைய இச்சித்துளானோ அப்புருஷனுக்கு 70 வருஷத்தின் பின்னர்க் கிரம சந்நியாச த்தின்கண் அதிகாரமாம். அச்சந்நியாசத்தாற பிரஹ்மலோகத்தை யடைவன், இவ்வகையாய் கிரமசந்நியாசமும் அக்கிரமசந்நியாசமும் எவனின்றியவனாய்க கேவலம் வேஷமாத்திரத்தை யாவன் தரித்துக்கொண்டுளானோ அவனுக்குப் பிரஹ்ம லோகப் பிராப்தியும் மோக்ஷப்பிராப்தியு முண்டாகா; மற்றோ, இரண்டினும் பிரஷ்டனாவன்.

அல்லது, இச்சந்நியாசியர் சதாசாரத்தோடு கூடியவர், பிராஹ்மணர், ஆகையி னால் மிகவும் மேலோரே யாவரென்றாலும் துஷ்ட அஸ்வமானது நெறியை விட்டொழித்துக் கெட்ட நெறியிலோடுவது போல் இச்சந்நியாசியரும் ஆன்மவிசார வடிவமார்க்கத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து குமார்க்கத்தின்கண்ணே செல்லுகின்றனர் நனா. இவாகளைச சிக்ஷிப்பவர் எவருமின்றாம்; ஏனெனின், சிக்ஷை செய்பவர் இருவ ர் அவருள் ஒருவரோ குருவாக வேண்டும் மற்றொருவரோ அரசனாகவே கவேண்டும். அவருள்குருவோ இச்சந்நியாசிகட்கு எவருமின்றாம்; இருப்பினன்றோ இவர்களைப் பலாத்காரமாய் ஆன்ம விசாரரூப மார்க்கத்தின்கண்ணே சரிப்பிக்கலாம். இச்சந்நியாசிகள் தமது பலத்தால் தம்மை வேதாந்த விசாரத்தின்கண்ணே முயல்வி த்துக் கொள்வதிலும் சமாத்துடையரனறாம்; ஏனெனின், இந்திரனாய் என்னால் உபதேசிக்கப்பட்டு இச்சந்நியாசியர் வேதார்த்தததின்கண் மதியை யொருமைப்படுத் திலர். ஆகையினால் இங்ஙனம் அறியலாமன்றோ இவர் தம் மனம் எவ்வகையாலும்

வயமாவதன்றாம். ஆகையினால், இத்துரான்ம சந்நியாசிகள் அரசனால் சிக்ஷிக்க யோக்கியர். அவ்வரசன் மூவுலகிற்கு இந்திரனாய பானாம் ஆகையினால் யானே இவர்களைச் சிக்ஷிப்பேன் என இவவண்ணம சந்நியாசிகளின் அபராதத்தை யாராய்ந்து தண்டிப்பதற்கு நிச்சயித்தேன்; மீண்டும் இவ்வண்ணம விசாரம் செய்தனன். அதாவது இச்சந்நியாசிகட்கு யாது தண்டம் செய்வதென்பதே. ஆண்டுத் தனத்தைப் பறித்துக்கொள்ளுந் தண்டமோ இவர்களிடத்தே சம்பவியாது; எனெனின், இச்சந்நியாசிகளிடத்தே தனத்தின் சங்கிரகமின்றாம். இரண்டாவது தலையை மொட்டையடித்தல் வடிவதண்டமும் இவரிடத்தே சம்பவிபாது, ஏனெனின் இவர் முதலிலேயே தலையை மழித்துக்கொண்டுளார். மூன்றாவது தேசத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தல் வடிவதண்டமும் இவரிடத்தே சம்பவியாது. ஏனெனின், சம்பூரணதேச மென்னுடையதாம். அல்லது இச்சந்நியாசிகட்கு இத்தூல சரீரத்தோடு மூவுலகத்தினின்றும் வெளியே போகச சாமர்த்தியமிருப்பின் இவர்கட்குத் தேசத்தி னின்றும் வெளிப்படுத்தல்வடிவ தண்டம் சம்பவிக்கும்; ஆனால் அத்தகைய சாமர்ததியம் இவர்கட்கின்றாம். மூவுலகமெல்லா மென்னுடைய தேசமாதலின் தேசத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தல் வடிவதண்டமும் இச்சந்நியாசிக ளிடத்தே சம்பவியாது. எஞ்சியதாய் இச்சந்நியாசியர் தம் சரீரத்தின் நாசரூப தண்டமே செய்த லுசிதமாம் என விசாரம் செய்து சம்பூர்ண லோகங்களையுங் காப்பாற்றும் இந்திரனா ய யான் வேதாந்த விசாரமற்ற சம்பூர்ண சந்நியாசிகளையும் வனத்தின்கண்ணே கொன்று நாய்களின் பொருட்டுக் கொடுத்தனன். அச்சந்தியாசிகளின் மத்தகங்கள் மாம்சமின்றிய என்பு வடிவுடையனவாம். ஆகையினால் அவைகள் பூமியின் கண்ணே புருண்டுகிடந்தன. அந்தர்யாமியாய் இந்திரனான என்னாலேவப்பட்ட அந்நாய்கள் காமிகட்குக் காண்பிக்குமாறு அச்சந்நியாசிகளின் தசைகளைக் கவ்விக்கொண்டேகி யாகபூமியின் தென் திசையில் பக்ஷித்தன; அதனால் கர்மிகட் கிவ்வர்த்தத்தைப் போதித்தனவாயின. ஹே கர்மிகளே! வைராக்கியமின்றி நீங்கள் கர்மங்களைத் தியாகம் செய்யாதீர்கள், அங்ஙனம் செய்வீர்களேல் இச்சந்நியாசிக ளுக்குத் தூர்க்கதி யுண்டானது போல் உங்களுக்கு முண்டாம். இவ் வர்த்தத்தைப் போதிப்பதின் பொருட்டே. இந்திரனாகிய என்னா லேவப்பட்ட நாய்கள் யாக பூமியின்கண் சந்நியாசிகளின் மாமிசத்தைப் பக்ஷணம் செய்தன. வனத்தின்கண்ணே விழுந்திருந்த அச்சந்நியாசிகளின் தலைகள் * கர்ஜூர விருக்ஷாகார பரிணாமத்தை யடைந்தன. [* கர்ஜூரம் = பேரீச்சு.] அதன் பின்னர்க் காஜூர விருக்ஷத்தின் சாரரூப ரசமானது மேற்பாகத்திற்குச சென்றது. மீண்டும் அந்த இரசம் பூமியின் கண்ணே விழுந்தது; அவ்விரசத்தினின்றும் கரீர விருக்ஷமுண்டாயது. அக்கரீரமானது சௌமிய சுபாவத் தோடு கூடியது. இக்காரணத்தினாலேயே தேவதைகட்குப் பிரசன் னத் தன்மையைச் செய்து வைப்பதின் பொருட்டு அக்கரீரம் யாக ஆஹுதியின் சாதனமாம்.

சங்கை: - கரீரத்தின் கண்ணே சௌமியத் தன்மை எவ்வேதுவால் அடைந்துள்ளது?

சமாதானம்: - பரம்பரையாய்க கரீரமானது சந்நியாசிகளினின்று முண்டாயது. சந்நியாசிக ளியல்பாயே குரோதமற்றவாகள் சௌமிய சுபாவத்தோடு கூடியவர்கள்,

ஆகையினால் காரணத்தின் சௌமியத் தன்மையால் க்ஷீரத்தில் சௌமியத் தன்மை யுளது.

சங்கை: - முன்னர்த் தாங்கள் சந்நியாசிகளிடத்தே குரோதாதிகளிருக்கின் றனவென்று சொன்னீர்கள், இப்போது குரோதாதிகளற்ற சௌமிய சுபாவம் சந்நியாசி களுக்குளதெனக் கூறினீர்களாகலின் முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று முரணாகின்றதே?

சமாதானம்: - தேகத்தை விடுவதன் முன்னர் அச்சந்நியாசிகளிடத்தே குரோதாதிகளிருந்தன; ஆயினும் தேகபரித்தியாகவடிவ தண்டத்தால் பாபவடிவ குரோதாதிகள் அவர்கட்கு நிவிருத்தியாயின. சந்நியாசிகளின் சுபாவமாய் சௌமியத் தன்மை அதன்கண்ணே நிலைபெற்றது.

சங்கை: - அங்ஙனமாயினும் சந்நியாசிகளின் சௌமியத்தன்மையானது க்ஷீரத்தில் எங்ஙனம் வந்தது.?

சமாதானம்: - அச்சந்நியாசிகளின் வீரியமானது மேற்கதியையுடையதாம்; அவ்வீரியத்தோடு கூடிய அச்சந்நியாசிகளின் மஸ்தகங்களினின்றும் கர்ஜூர விரு க்ஷம் உண்டாயது. அம்மஸ்தகங்களில் நெடுநாள் வரை காமரூப அக்கினியின் கலக்கமற்ற வீரியத்தை அச்சந்நியாசிகள் தரித்திருந்தனர். அந்தச் சௌமிய சுபாவத் தோடு கூடிய வீரியமே கர்ஜூர ரசபாவமுறையாய்க் க்ஷீரபாவத்தை யடைந்தது. அந்தச் சௌமியமாய க்ஷீரத்தின் ஆகுதியால் யாவற்றிற்கும் ஆன்மாவா யிரா நின்ற இந்திரனாய யான் பிரசன்னமாவேன். சர்வ ஜீவர்கட்கும் உபகாரமாய் சௌமிய தம்மழையைப் பெய்விப்பேன். **கருத்திதுவாம்:** - சந்நியாசிகளோ சௌமியர்கள். அவர் தம் வீரியத்தினின்றுமுண்டாய க்ஷீரம் சௌமியதரமாம்; க்ஷீரத்தின் பரிணாம வடிவ மழை சௌமியதமமாம். ஈண்டுத் தரதம சப்தங்கள் அதிகத்தன்மையின் வாசகங்களாம், க்ஷீர சபதம் மூங்கிலின் வாசகமாம்.

சங்கை: - சரீரத்தைவிட்ட பின்னர் அச்சந்நியாசிகட் கென்ன கதியுண்டாயது.

சமாதானம்: - முன்னர் அச்சந்நியாசிகட்கு ஆன்ம விசாரத்தின்கண் யாதோ ஒரு பாப கருமம் தடையாயிருந்தது. அந்தப் பாப கருமமானது இந்திரனாய் எனது தண்டனையால் நிவிர்த்தியடைந்தது. பின்னா அவர் கோபாதியற்றவராயினர்; இச்சரீரத்தை விட்டொழித்துச் சன்மாந்தரத்தையடைந்தனர்; அஜ்ஜன் மாந்தரத்தில் பிரஹ்ம வித்தையின் பிரவிரத்தகர்களாய் ஸ்ரீ வியாசபகவான் ஸ்ரீ நாரதாதி மஹரிஷிகளுடைய பிரஹ்ம வித்யாரூப சந்ததியின்கண்ணே உற்பத்தி யாயினர். ஆண்டு யான் பிரஹ்மமாயுளன் என்னும் ஆன்ம ஞானத்தால் அவர் தம் சமபூர்ண விகாரம் நஷ்டமாய்விட்டது. இந்திரனாய் என்னோடு அவர் அபேத பாவத்தை யடைந்தனர். ஹே பிரதர்த்தன! இவ்வண்ணம் விஸ்வரூப புரோகிதனையும் சாபானுக்கிரகங்களைக் கொடுப்பதில் வல்லுநராய்க கர்மகாண்டத்தின்கண்ணே தற்பரராய் பிராஹ்மண சந்நியாசிகளையும் இந்திரனாய் யான் கொன்றேன்

என்றாலும் ஆன்மஞான மகிமையால் எனக்குக கிஞ்சித்மாத்திரமும் பாபப்பரிசம் உண்டாகவில்லை. ஹே பிரதர்த்தன! கேவலம் விஸ்வரூப புரோகிதனையும் சந்நியாசிகளையும் மாத்திரம் யான் கொல்லவில்லை; மற்றோ வேறு கோடாநு கோடி தைத்தியாகளையும் யான் கொன்றுளேன். அத்தைத்தியரோ வேதங்களை யறிந்தோர் மாயையின் ஆசாரியனாய மய தைத்தியனையும் மோகம் செய்வதாய் மாயையோடு கூடியவர்; எனக்குச் சமானமாய் பலமுடையோர் அவர்களுள் சிலர் என்னைக்காட்டிலும் அதிக பலமுடையோர்; சூரியனைப் போல தேஜசுடையோர். அத்தைத்தியர் தம் அநந்த வகையாய் மாயைகளையும் விசித்திர பலத்தையும் திரஸ்காரம் செய்து ஆன்மஞான மகிமையால் அத்தைத்தியரை இந்திரனாய் யான் கொன்றனன். ஆண்டுச் சுவர்க்க லோகத்தின்கண் பிரகலாதனது சம்பந்தியாய் தைத்தியரையும் யான் கொன்றனன்; அந்தரிக்ஷ லோகத்தின்கண் புலோமையின் புத்திரர்களையும் யான் கொன்றனன். பூவுலகின்கண்ணே காலகஞ்சியரெனப் பெயரிய தைத்தியர்களை யான் கொன்றனன். ஹே பிரதர்த்தன! இவ்வண்ணம் விஸ்வரூப புரோகிதனையும், கோடானு கோடி சந்நியாசிகளையும், கோடானுகோடி தைத்தியர்களையும் யான் கொன்றனன்; ஆனால் அந்தப் பிராஹ்மணர்களின் சாபத்தாலும் அத்தைத்தியர்களின் பாணங்களாலும் எனது ரோமமாத்திரமும் ஆன்மஞான மகிமையால் கெடவில்லை; உலகின்கண்ணே யெனக்கு அபகீர்த்தியு முண்டாகவில்லை; மாறாய் எனக்கு இவ்வகையாய் கீர்த்தியுண்டாயது. அஃதாவது, உலகத்தாலும் வேதத்தாலும் நிந்திதமாய் அநேக கர்மங்களை இந்திர னியற்றின னெனினும் ஆன்மஞான மகிமையால் அவனுக்குச் சிறிதுமாத்திரமும் பரபஸ்பரிச முண்டாகவில்லை யென்பதாம். ஹே பிரதர்த்தன! நீக்கமுடியாதனவாய் அந்தப் பிராஹ்மண சந்நியாசிகளின் சாபமும், நீக்கமுடியாதனவாய் தைத்தியர்களின் பிரஹ்மாஸ்திர முதலாய் எவ்வளவேர் அஸ்திரங்களும், மய தைத்தியனையும் மோகிப்பிக்கும் படியான எவ்வளவோ தைத்தியர்களின் மாயைகளும், என்னிலும் அதிக பலவான்களாய் தைத்தியர்கள் பிரயோகித்த மிருத்தியுவின் முகசமானமான வையும் சுமேருகிரியையும் பிளக்குமாற்ற லுற்றவையுமாய் பாணங்களும் ஆன்ம ஞான மகிமையால் எனது ரோமத்தையும் அசைக்கவில்லை. ஹே பிரதர்த்தன! இந்திரனாய் எனக்கு ஆன்மஞான மகிமையால் நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்த போதிலும் பாவத்தின் ஸ்பரிசம் எங்ஙன முண்டாகவில்லையோ, அங்ஙனம் எத்தேவ தைகளேனும் மனுஷர்களேனும் இவ்வான்மஞானத்தைச் சம்பாதிப்பர்களாயின் அவர்கட்கும் ஆன்மஞான மகிமையால் நிஷித்தகர்மம் செய்வதால் பாவத்தின் பரிசமுமுண்டாகாது.

பாபகர்மங்களை யுற்பத்தி செய்யும் நிஷித்தகர்மங்களை யிப்போது சுருக்கமாய் நிரூபிப்பாம்: - தமது மாதா பிதாக்களை நாசம் செய்வதால் ஜீவர்கட்குப் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; பொன்னைக் களவு செய்வதால் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; வேதபாடி பிராஹ்மணனை யடித்தலால் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; கர்ப்ப நாசம் செய்வதால் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; பிரஹ்மவேத்தாவாம், பிரஹ்மத்தை யறிந்தவ னாகிய மகாத்மாவை யடித்தலாற் பாபோற்பத்தி யுண்டாம்; தனது மித்திரனை யடித்தலாற் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; பிராஹ்மணனுக்கும் அல்லது பிராஹ்மணாதி மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் கள்குடித்தலால் பாப உற்பத்தியுண்டாம்; தன் மாதாவோடு

மைதுனம் செய்தலால் பாப உற்பத்தியுண்டாம். அவற்றினுள்ளும் பொன்னைத் திருடுபவன், பிரஹ்மஹத்தியைச் செய்பவன், கள் குடிப்பவன், குருபத்தினியைப் புணராநின்ற புருஷன் என்னு மிந்நால்வரும் கர்ம சண்டாளராம்; இக்காரணத்தால் பதிதராம். இந்நால்வரோடு ஒருவருஷ பரியந்தம் எப்புருஷனேனும் மாந்து தலயிலல் (புசித்தல், உண்ணல்) முதலிய சம்பந்தம் செய்யினும் இந்நால்வரின் சமான பாவத்தையே யடைவன். இவ்வைவரும் மகா பாதகராம். இவை முதலாக எவ்வளவு பாபங்கள் சாஸ்திரங்களில் கூறபபெறுகின்றனவோ, அவ்வெல்லாப் பாப கர்மங்களாலும் தத்துவஞானியின் ரோமமாத்திரமும் அசைவதுயின்றாம். ஹே பிரதர்த்தன! எவனுக்கெனது அத்விதீய ஆன்மஞானம் உண்டாயிருக்கின்றதோ, அவனுக்கு ஒருகால் பாபகர்மம் செய்ய இச்சை யுண்டாமாயினும் அப்பாப கர்மத்தா ல் அவனுடைய முககாந்தியழியாது. ஆன்ம ஞானமின்றிய புருஷனுக்குப் பாபகர்மததால் முககாந்தி யழிந்துவிடும். ஆகையினால், இவ்வுலகின்கண்ணே பிரஹ்ம வித்தைக்குச் சமானமான வஸ்து யாதொன்று மின்றாம். பிரஹ்ம வித்தை யே யாவற்றினுமேலாம். ஹே பிரதர்த்தன! இந்தப் பிரஹ்ம வித்தையின் மகிமை யைக் கண்டனையா? தத்துவ ஞானியானவன் பாப கர்மத்தை இச்சித்த போதிலும், அநந்த பாப கர்மங்களைச் செய்த போதிலும் அவனுடைய சர்வான்ம திருஷ்டியைக் கண்டு உறவினரும் அரசனும் அவனைப் பந்தியினின்றும் வெளிப்படுத்திலர்; அவனுக்குச் சரீரதண்டமும் செய்திலர், வாக்கினாலும் அவனைவைதிலர்; மாறாய் அவனது ஆன்மஞான மகிமையைக்கண்டு அற்புதத்தையடைவர். உறவினரும் அரசனும் மற்றையரும் தத்துவஞானியை அதிகத்தினு மதிகமாய் ஆதரிப்பர்; ஏனெனின், சம்பூர்ண ஜகத்தை ஆன்ம சொரூபமாய் அறிந்த தத்துவ ஞானியினும் வேறாய் எவ்வரசர் முதலியோருமின்றாம்; மற்றோ சம்பூர்ண அரசர் முதலியவர்கட் குந் தத்துவ வேத்தா ஆன்மாவாம். தனது ஆன்மாவின் அனிஷ்டத்தை யெப்பிராணி யும் செய்வதேயின்றாம். ஆகையினால், தத்துவ வேத்தாவாகிய புருஷனைப் பந்துக்களும் அரசன் முதலியோரும் நிராதரம் செய்யார்; மற்றோபாவரும் அவனை ஆதர்மே செய்யா நிற்பர். ஆகையினால், அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானமே புருஷனு க்கித்தமமாம். இவ்வண்ணம் இந்திரன் வாயிலாய் ஹிததமமான ஆன்ம ஞானத்தை க் கேட்டுப் பிரதர்த்தனன் தனதபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிப்பதாய் சரீரத்தின் சேஷ்டையால இந்திரனக் கேட்பானாயினன்.

இப்போது அச்சேஷ்டையைக் காண்பிப்பாம்: - இந்திரனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு அவ்வரசன் முகம் விரிவைபடைந்தது; நேத்திரமும் கமலம் போல் விரிந் தொளிர்ந்தது. ஆனால் தங்கள் வசனத்தால் யான் கிருதராததனாபினேன் என்பதாய் வசனத்தையும் விரோதத்தோடு கூடிய தங்களுடைய வசனத்தால் எனக்கையம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது என்பதாய் வசனத்தையும அவவரசன் இந்திரன் பாற் கூறவில்லை; மற்றோ மௌனமாயிருநதனன். இவ்வகையாய் சேஷ்டையால் அவ்வரசன் தனது ஜடத்தன்மைபைக் குறிப்பித்தனன். இஷ்ட அர்த்தத்தையும் அனிஷ்ட அர்த்தத்தையும் கண்டு அதனாலுண்டாய கர்த்தவ்ய அர்த்தத்தின் அநிச்ச யம் ஜடத்தன்மையாம். ஆண்டு இந்திரனை யான் வரத்தால வசம் செய்துளேன், ஆகையினால் இத்தம் ஆன்மஞானத்தை அவசியம் என் பொருட்டுக் கொடுப்பர். இவ்வகையாய் இஷ்ட அர்த்தத்தின் தரிசனம் அவ்வரசனுக் குண்டாயது. என்னை நீ

யறியென்னும் இவ்வசனம் இந்திரன் கூறினாரன்றோ? இதன்கண் என்னை யென்னும் சப்தத்திற்கு அனேக அர்த்தம உண்டாகக் கூடியதாயிருக்கின்றதே. யான் சிறிது மாத்திரங் கூறுவேனாயின் எனது புத்தியின் மந்தத்தன்மை சித்தமாமென இவ்வகையாய் அனிஷ்ட அர்த்தத்தின் தரிசனம் அவ்வரசனுக்குண்டாயது.

இங்ஙனம் ஜடபாவத்தை யடைந்த அவ்வரசனைக்கண்டு சர்வஞ்ஞனாய இந்திரன் தனது மனத்தின்கண்ணே இவ்வண்ண மாராயலானான்: - இவ்வரசன் தனது மனத்தின்கண்ணே இவ்வண்ண மாராய்கின்றனன் போலும்? ஆன்மஞானத்தைத் துதி செய்யா நின்ற இந்திரனானவர், ஆன்மஞானத்தின்கண்ணே எனக்கு விசுவாச முண்டாம் பொருட்டுத் தம்மைப் பாபகர்மங்கள் தீண்டவில்லை எனக்காண்பித்தார். அங்ஙனமேனும் இந்திரனா லுபதேசிக்கப்பட்ட ஹிததமஞான விஷயத்தில் எனக்கு ஐயம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது; ஏனெனின், என்னை நீயறியென முன்னர் என்பொருட்டிந் திர னுபதேசித்தனரன்றோ? இதன்கண்ணே எனக்கு என்னை யென்னும் சப்தத்தாலும் ஞானத்தாலும் எவ்வர்த்தத்தை இந்திரன் உணர்த்தினார்; ஆயிரம் கண்களோடு கூடியதும், வஜ்ஜிராயுதம் தாங்கிய கரத்தோடு கூடியதும், சம்பூர்ண தேவதைகள் சேவிக்கப்பெற்ற பாதங்களோடு கூடியதும், சசி தேவியின் பதியாயதுமாகிய எத்தூல சரீரம் என் முன்னுளதோ அது முற்புகன்ற வென்னையென்னும் சப்தத்திற் கருத்தமா? அல்லது இத்தேகத்தினும் வேறாய் சரீரத்தினுள்ளே இராநின்ற வேறுயா தாவது ஆன்மாவென அர்த்தமா? சரீரத்தினுள்ளே இராநின்ற ஆன்மா யாது கொல்! என்னை நீயறியெனக் கூறியது ஜீவான்மாவா? சாக்ஷியாய் ஆன்மாவா? **கருத்திதுவாம்: -** என்னை நீயறியென்னும் இந்திரன் கூறினாரன்றோ? இதன்கண் என்னை யென்னும் சப்தத்திற்கு யாது பொருள், தூலசரீரம் பொருளா? ஜீவான்மா பொருளா? சாக்ஷியாய் சேதனம் பொருளா? அவற்றுள் தூல சரீரத்தின் கண்ணும் ஜீவனிடத்து என்னை நீயறியென்னும் இந்திரன் வாக்கியத்தின் விஷயத்தன்மை சமபவியாது; ஏனெனின், தூல சரீரம் ஜீவன் என்னும் இரண்டும் பரிச்சின்னமாம்; அந்தப் பரிசசின்ன ஞானத்தால் அபரிச்சின்ன பலத்தின் அடைவுண்டாகாது. மூன்றா வதாய் சாக்ஷிவடிவ கூடஸ்தரின்கண்னும் என்னை நீயறி யென்னும் இந்திரனது வசனத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் விஷயத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், அந்தச் சாக்ஷிசேதனம் மனவாக்குகட் ககோசரமாம். இவ்வகையாய் ஐயத்தை யான் வெளிப் படுத்துவேனாயின் மதியின் மந்தத்தன்மை சித்தமாம்; இந்த ஐயத்தை வெளிப்படுத் தா தொழிவேனாயின் எனக்கு ஐயந்திரிபற்ற ஆன்மஞான முண்டாகமாட்டாதென; இவ்வண்ணம் சிந்தித்து வியாகூலத்தோடு கூடிய மனத்தையுடைய இவ்வரசன் என்னை நோக்கிச் சிறிதும் வசனியாதிருக்கின்றனன்; ஏனெனின், தனது மதியின் குறைவைச் சம்பாதிக்குந் தொழிலில் மதிமான் கட்கு உருசியுண்டாகாதன்றோ.

அல்லது, இவ்வரசன் இக்கருத்தாலும் மௌனத்தைத் தரித்திருப்பான். மனுஷராய் யாம் நமது ஹித்தமத்தை யறிந்திலேம்; ஆகையினால் தாங்கள் சுயமே யாராய்ந்து ஹிததம வரத்தைக் கொடுங்கள் என்பதாய் யான் இந்திரன் பொருட்டுக் கூறியபோது இந்திரன் சுயமே என்பொருட்டு ஹிததம வரத்தைக் கூறினனன்றோ; ஆகையினால் இந்திரனை வரப்பிரதானத்தால் யான் எனது வசம் செய்துளேன். யான் கேளாவிடினும் தனது பிரதிஞ்ஞையை யுண்மை யாக்கும் பொருட்டுத் தானே

யிந்திரன் எனது சம்சய நிவிர்த்தியைச் செய்வனென இங்ஙனம் ஆராய்ந்து இவ்வரசன் என்பால் வினவாதிருக்கின்றனன். ஆன்ம ஞானத்தினடைவு இவனுக்கு ண்டாகவில்லை. இக்காரணத்தால் யான் கிருதார்த்த னாயினேன் என்னும் வசனத்தையும் இவன் கூறாதிருக்கின்றனன். ஆகையினால் நமது பிரதிஞ்ஞையை யுண்மையாக்கும் பொருட்டு இவ்வரசனுக்கு ஹிததம ஆன்மஞானத்தின்கண் எதுவரை ஐயத்தின் அபாவமுளதாமோ அதுவரை வினவாவிடினும் இவன் பொருட்டு உபதேசித்தல் யோக்கியமாம். இங்ஙனம் ஆராய்ந்து மீண்டும் இந்திரன் இங்ஙனம் விசாரிப்பானாயினன்; இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அலௌகிக பதார்த்தமாம், மனவாக்குகட் ககோசரமாம். ஆகையினால் இவ்வான்மாவை நேரே கூறுதற்கு யான் சமர்த்தனன்றாம்; இந்தப் பிரதர்த்தன அரசனும் நேரே யான்மாவை யறிதற்குச் சமர்த்தனன்றாம். மற்றோ உபாதிவாயிலாய் ஆன்மாவைக் கூறற்கு யான் சமர்த்தனாவேன்; இவ்வரசனும் உபாதிவாயிலாய் ஆன்மாவை யறிவதில் சமர்த்தனாவன். ஆகையினால் எவ்வுபாதியின் வாயிலாய் இவன் பொருட்டு ஆன்மாவை யானுபதேசிக்கலாம். அவ்வுபாதிகளுள்ளும் தூலசரீரம் இந்திரியம் முதலிய உபாதிகளை யபேக்ஷித்து கிரியா சக்தியையுடைய பிராணன் ஞான சக்தியையுடைய புத்தி என்னு மிரண்டு உபாதிகளும் ஆன்மாவிற்குச் சமீபித்தன வாம். ஆகையினால் உலகப்பிரசித்த பிராணனையும் பிரஞ்ஞைவடிவ உபாதியையும் அங்கீகரித்து இவ்வரசன் பொருட்டு அலௌகிக ஆன்மாவை யானறைவேன்.

இப்போது சமபூர்ண உபாதிகளைக்காட்டிலும், பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ உபாதிகளிடத்தே அதிகத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிருப் பின் தேகேந்திரியாதிகளின் திதியாம், பிராணப் பிரஞ்ஞைக ளில்லா விடின் தேகேந் திரியாதிகளின் திதியுண்டாகாது. இவ்வன்வய வியதிரேகங்களால் சம்பூர்ண சரீராதி உபாதிகளின் சாதகத்தன்மை பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிடத்தே சித்திக்கும். ஆகையினாற் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளே சர்வ வுபாதிகளினும் மேலாயதாம். இவ்விடத்தே யிஃதபிப்பிராயமாம். எவ்வுபாதியைக் கூறின் முமுக்ஷுவிற்குச் சுகமாயே ஆன்மாவின் போதமாமோ இலாகவமாமோ (எளிதின் முடித்லாமோ) அவ்வுபாதியை யங்கீகரித்துத் தத்துவ ஞானியாய் புருஷன் ஆன்மாவின் உபதேசத்தைச் செய்க என்பதாய் நியமும் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிடத்திலேயே பொருந்தும். ஏனெனின், எஃதிருப்பதினாலே தேகாதிகளின் திதியாமோ எஃதில்லா திருப்பின் தேகாதிகளின் அபாவமாமோ என்னும் அன்வய வியதிரேகத்தால் தேகாதிகளின் சங்காதத்தின் (கூட்டத்தின்) சாதகத்தன்மை ஆன்மாவினிலக்கணமாம். அவ்விலக்கணம் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிடத்தும் சம்பவிக்கின்றது; ஆகையினால் பிராணப் பிரஞ்ஞைக ளான்மாவாம். இவ்வண்ணம் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிடத்தே முமுக்ஷுவிற்கு ஆன்மபுத்தி யுண்டாகுமிடத்தும் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளை நேரே யறிய முயல்வியா நிற்கும், சுத்த ஆன்மாவின் கண்ணும் சுகமாயே முமுக்ஷுவிற்குப் புத்தியுண்டாம். **கருத்திதுவாம்:** - அத்தியந்த சூக்கும அருந்ததி நக்ஷத்திரத்தை யறியா நின்ற புருஷன் அன்னிய னொருவனுக் கருந்ததியைக் காண்பிக்க வேண்டின் அருந்ததியின் சமீபத்திலிருப்பதாய் (சமீபத்திலிருக்கும்) தூலநக்ஷத்திரங்களை முன்னருந்ததி வடிவமாய்க் காண்பித்துக் காண்போனுடைய திருஷ்டியானது அத்தூல நக்ஷத்திரத்தின் கண் ணிலைபெறின் முறையே சாக்ஷாத்

தருந்ததியின் கண்ணும் அவன் திருட்டிசேரும்; அதுபோல சுத்த ஆன்மாவை யறிவிக்கும் பொருட்டுப் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளையே ஆன்ம ரூபமாய் முதலில் உபதேசிக்கவேண்டும்.

அல்லது பிராணப் பிரஞ்ஞை சப்தங்களின் இலக்ஷணாவிருத்தியினால் ஆன்மாவின் போதமங்கீகரிப்பதில் பிராணப் பிரஞ்ஞைகட்கு ஆன்மாவோடு சாக்ஷாத் சம்பந்தம் சம்பவிக்கும்; ஆகையினால் இலாகவமுமாம். சரீராதி யுபாதிகளை யங்கீகரித்து ஆன்மாவைப் போதிப்பினோ பிராணப் பிரஞ்ஞை வாயிலாய் ஆன்மாவின் போதமுண்டாம்; சாக்ஷாத்போத முண்டாகாது. சரீராதிபதங்களின் இலக்ஷணாவிருத்தியினால் ஆன்மாவின் போதமங்கீகரிப்பதில் சரீராதிகட்கு ஆன்மாவோடு பிராணப்பிரஞ்ஞை வாயிலாய்ப் பரம்பரா சம்பந்தம் சம்பவிக்கும். சாக்ஷாத் சம்பந்தம் சம்பவியாது. அந்தப் பரம்பராசம்பந்தம் கௌரவரூப தூஷணத்தோடு கூடியதாம். ஆகையினால் பிராணப்பிரஞ்ஞை வடிவ உபாதியை யங்கீகரித்தே ஆன்மாவை யுணர்த்துவது சுகமத் தன்மையையும் இலாகவத் தன்மையையுடையதாம்.

சங்கை: - முற்கூறிய அன்வய வியதிரேகங்களால் தேகேந்திரி யாதிகளின் சாக்ஷாத் தன்மைவடிவ ஆன்மாவின் இலக்கணம பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிடத்தே சம்பவியாது; ஏனெனின், பிராணப் பிரஞ்ஞைகட்குப் பரஸ்பரம்வியதிரேகமாம். **கருத்திதுவாம்:** - பிராணனை விடுத்துப் பிரஞ்ஞையிருக்கும்; பிரஞ்ஞையை விடுத்துப் பிராணனிருக்கும்.

சமாதானம்: - கிரியா சக்திபையுடைய பிராணன் பிரஞ்ஞையின்றி யிராது; ஞான சக்தியையுடைய பிரஞ்ஞையும் பிராணனின்றி யிராது. யாண்டுப் பிரஞ்ஞையின் அபாவமாமோ ஆண்டு பிராணனுக்கும் அபாவமாம். ஸ்தாவர விருக்ஷங்களிடத்தே பிரஞ்ஞைவடிவ யுத்தி பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுவதின்றாம். ஆகையினாற் பிராணனும் அவ்விருக்ஷாதிகளிற் காணக்கிடையாதது போலவாம்.

சங்கை: - சரீரத்தின் கண்ணே சஸ்திரத்தால் காயமுண்டாம், அக்காயம் நெடு நாட்பின் கூடிவிடும்; அதுபோல் விருக்ஷத்தின்கண் கோடரி முதலிய வற்றாலுண்டாகிய காயமும் நெடு நாட்பின் கூடிவிடும். சரீரத்தின் விருத்தியுண்டாவது போலத் தருக்கட்கும் விருத்தியுண்டாம். ஆகையினால் காயத்தின் சேர்க்கை வடிவ ஹேதுவினாலும் விருத்திவடிவ ஹேதுவினாலும் விருக்ஷங்களிடத்தே பிராணனது அனுமானம் சம்பவிக்கும். ஆகையினால் பிரஞ்ஞைவடிவ யுத்தியை விடுத்தும் பிராணன் விருக்ஷங்களிடத்தே யிருக்கும்.

சமாதானம்: - காயத்தின் சோக்கைவடிவ ஹேதுவினானும் விருத்திவடிவ ஹேதுவினானும் விருக்ஷங்களிடத்தே பிராணனது அனுமானம் சம்பவிப்பது போலக் கொடியினுயர்ந்த தேசத்தில் செல்கை வடிவஹேதுவினால் அதற்குப் பிரஞ்ஞை வடிவப் புத்தியினனுமானமும் உண்டாதல் கூடும். விருக்ஷத்தின்கண்

சூக்குமவடிவமாய்ப் பிராணப்பிரஞ்ஞை களிருக்கின்றனவென்றாலும் வெளிப்படை யாயின்றாம்.

சங்கை: - யாண்டுப் பிரஞ்ஞையின் அபாவமாமோ ஆண்டுப் பிராணனுக்கும் அபாவமுண்டாம் என முன்னர்த் தாங்கள் கூறியது சம்பவியாது; ஏனெனின், துயிலின் கண்ணே பிரஞ்ஞைவடிவப் புத்தியின் அபாவமிருப்பினும் பிராணனது இருப்பைக் கண்டோம்,

சமாதானம்: - துயிலவஸ்தையின்கண் பிரஞ்ஞையினத்தியந்தா பாவமின்றாம்; மற்றோ, காரண சொரூபமாய்ப் புத்தி சுழுப்தியின்கண்ணே இருக்கின்றது. ஆகை யினால் யாண்டுப் பிரஞ்ஞையி னபாவமுளதாமோ ஆண்டுப் பிராணனதபாவமும் அவசியம் உண்டாம் என்பது துணியப்பட்டது. யாண்டுப் பிராணனதபாவமாமோ ஆண்டுப் பிரஞ்ஞையினபாவமும் அவசியமுண்டாம்; கடாதிகளிடத்தே பிராணன தபாவமுளதாதலின் அவற்றில் பிரஞ்ஞையி னபாவமுமுளது. ஆகையினால், பிராணனும் பிரஞ்ஞையும் ஒன்று மற்றொன்றை விடுத்து இரா என்பது துணியப் பட்டது. அந்தப் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளிரண்டும் ஆன்ம ஞானத்திற் கேதுக்களாம்; ஏனெனின், ஸ்தம்பாதிகள் ஜடமாதலின் தமது பிரதீதியில் தீபாதிப் பிரகாசங்களை அபேக்ஷிக்கின்றன; அதுபோலப் பிராணனும் பிரஞ்ஞையும் ஜடமாதலின் தமது பிரதீதியின்கண் வேறு யாதாவதொரு பிரகாசத்தை யபேக்ஷிக்கும் அது பிராணப் பிரஞ்ஞைகளைப் பிரகாசஞ்செய்வதாய் கூடஸ்த ஆன்மாவாம். இவ்வகையாய் யுக்தியால் பிராணப் பிரஞ்ஞைகட்கு ஆன்மஞானத்தின் காரணத் தன்மை யுளது. ஈண்டிது அபிப்பிராயமாம்: - பிராண சப்தமும் பிரஞ்ஞா சப்தமும் சக்தி விருத்தியினாலோ ஆன்மாவின் போதகமன்றாம்; ஏனெனின், சக்தி விருத்தியினா லே சத்தியாதி பதங்களும் ஆன்மாவைப் போதியாது; மற்றோ, இலக்ஷணா விருத்தியினால் பிராண சபதமும் பிரஞ்ஞா சப்தமும் ஆன்மாவின் போதகங்களாம். அவ்விலக்கணை சக்கிய அர்த்தத்தின் பொருந்தாமையினானன்றி யுண்டாகாது. கங்கையின்கண்ணே கிராமமுளது என்னுந தொடர்மொழியில் கங்காபதத்தின் சக்கிய அர்த்தம ஜலத்தின் பிரவாஹமாம். அந்தப் பிரவாஹத்தின்கண்ணே கிராமத்தின் அதிகரணத்தன்மை பொருந்தாததாம். ஆகையினால் கங்கா பதத்திற்குத தீரத்தின்கண்ணே இலக்ஷணையாம. அங்ஙனம் ஈண்டு பிரசங்கத்தின் கண்ணும் பிராணன் யான் பிரஞ்ஞையான் என்னு மிவ்வசனம் இந்திரனாற் கூறப்பட்டதன்றோ; ஆண்டுச் சரீரத்தினுள்ளே சஞ்சாரம் செய்யா நின்ற வாயு பிராண சப்தத்தின் சக்கியார்த்தமாம். அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி விசேஷ புத்தி பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் சக்கிய அர்த்தமாம். அவ்விரண்டு சக்கிய அர்த்தத்தின்கண் ஆன்மத்தன்மை சம்பவியாது. ஆகையினால் பிராண சப்தத்திற்கும் பிரஞ்ஞை சப்தத்திற்கும் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளின் பிரவர்த்தகமாய் சேதன ஆன்மாவின்கண் இலக்கணை சம்பவிக்கும். இவ்வர்த்தததை நிரூபணம் செய்யும் பொருட்டு முதலில் பிராணப் பிரஞ்ஞை சப்தங்களின் சக்கிய அர்த்தத்தையும்,, சக்கிய அர்த்தத்தின் பொருந்தாமை யையும் காண்பிப்பாம்: - ஆண்டுப் பிராண னென்னும் சப்தத்தின்கண் இருபதங்களுள். ஒன்றோ 'பிர' என்னும் பதமாம், மற்றொன்றோ 'அன' என்னும் பதமாம். அவற்றுள் பிர என்னும் பதத்திற்கு அதிசயமென்பது பொருளாம்; அன என்னும் பதத்திற்குச்

சலன ரூபக்கிரியை பொருளாம். அங்ஙனமே பிரஞ்ஞையென்னும் சப்தத்தின் கண்ணும் இருபதங்களுள, ஒன்றோ பிர என்னும் பதமாம்; மற்றொன்றோ ஞை என்னும் பதமாம். அவற்றுள் பிர என்னும் பதத்திற்கு அதிசயமென்பது பொருளாம்; ஞை யென்னும் பதத்திற்கு ஞானமென்பது பொருளாம்; அவ்விரண்டு பதங்கட்கு மொருங்கே இப்பொருள் துணியப்பெறும், அதிசயமாய் யாது சலியாநிற்குமோ அது பிராணனெனப்படும். அதிசயமாய் யாது அறியா நிற்குமோ அது மதியெனப்படும். சரீரத்துள் இராநின்ற வாயு அதிசயமாய்ச் சலிக்குமாதலின் அது பிராணனெனப்படும். அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி விசேஷ புத்தி கடபடாதி பதார்த்தங்களை அதிசயமா யறியும்; ஆதலின் பிரஞ்ஞையெனப்படும். வாஸ்தவமாய் விசாரம் செய்யினோ பிராணனிடத்தே சலித்தல் பொருந்தாது; ஏனெனின், பிராணன் ஜடமாம். ஜடத்தினிடத்தே, சுதந்திரமாய்க் கிரியை சம்பவியாது. இரதாதி ஜடபதார்த்தத்தில் சேதன அசுவாதிகளின்றி எக்காலத்தினும் எத்தேசத்தினும் சுதந்திரமாய்ச் சலன ரூபக்கிரியை உண்டாகாது; அங்ஙனமே ஜடப்பிராணனிடத்தும் சேதனமின்றிச் சுதந்திரமாய்ச் சலன ரூபக்கிரியை சம்பவியாது. இவ்வண்ணம் புத்தியின் கண்ணும் கடபடாதி பதார்த்தங்களை அறியும் ஆற்றல் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிராணனைப் போன்றே புத்தியும் ஜடமாம். ஜடவஸ்து தன்னையும் அன்னிய எப்பொருளையும் அறியமாட்டாது. **கருத்திதுவாம்:** - முதலில் மூலதனம் ஒருவனிடத்தில் இருப்பினன்றோ அந்தத் தனத்தின் விருத்தியினும் சம்பாவனையுண்டாம், மூலதனமின்றித் தனத்தின் விரத்தி சம்பவியாதன்றோ? அங்ஙனம் சாமானியமாய்ப் பிராணனிடத்தே சலனரூபக்கிரியை உண்டாமாயின், புத்தியினிடத்தே ஞானமிருக்கு மாயின் அந்தக்கிரியையின்கண்ணும ஞானத்தின்கண்ணும் அதிசயரூப விசேஷத் தன்மை வடிவ விசேஷத்தன்மை சம்பவிக்கும். அங்ஙனமந்தச் சடப்பிராணனிடத்தே சலன ரூபக்கிரியை சம்பவியாது; புத்தியின்கண் ஞானம் சம்பவியாது. ஆகையினால், எந்த சேதன ஆன்மாவின் சமீபத்தன்மையால் சரீர இந்திரியாதிகளி னித்டதோ அந்தரவாயுவினிடத்தோ சலனரூபக்கிரியை யுண்டாம், அந்தச் சேதன ஆன்மாவே பிராண சப்தத்தின் இலக்ஷியார்த்தமாம். இங்ஙனம், பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் இலக்ஷிய அர்த்தமும் சேதனமாய் ஆன்மாவே யாம். ஏனெனின், சேதன ஆன்மாவே சம்பூர்ண ஜடபதார்த்தங்களையும் பிரகாசிப்பிக்கும் சுவப்பிரகாசத் தன்மையாலே பேதமற்ற தனது சொரூபத்தையும் பிரகாசிப்பித்துக் கொள்ளும். அன்னிய எப்பொரு ளும் ஆன்மாவைப் பிரகாசிப்பியாது. இத்தகைய சுவப்பிரகாச ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் யானே பிராணப்பிரஞ்ஞை சப்தங்கட்குப் பொருளாம். என்னிற பின்னமாய் எவ்வஸ்துவும் பிராணபிரஞ்ஞை சப்தங்கட் கருத்தமன்றாம். இந்தப் பிரகாரம் தனது மனத்தின்கண்ணே விசாரித்து அந்தத் தேவராஜாவாய இந்திரன் பிரதர்த்தன ராஜாவிற்குக் கூறத் தொடங்கினான்: - ஹே பிரதர்த்தன! நாநாப் பிரகாரமாய் கிரியையின் காரணம் யானே யாவன், ஆகையினால் யான் பிராண சொரூபன், பேதமற்ற சுயம்பிரகாசன் யான்; ஆகையினால் யானே பிரஞ்ஞைவடிவ ன், சம்பூர்ணப் பிராணிகட்குச் சீவனகாரணன் யான்; ஆகையினால் யானே ஆயுஷ் வடிவன். யான் சுயம் ஜன்ம மரணரகிதன்; ஆகையினால் யானே அமிருதவடிவன். ஹே பிரதர்த்தன! பிராணன், பிரஞ்ஞை, ஆயுஷ், அமிருதம் ஆய எனது வடிவத்தை யான் உன் பொருட்டுக் கூறினேன். அச்சொரூபத்தை நீ யடிக்கடி விசாரம் செய்து அனான்மாகார விஜாதீய விர்த்திகளைப் பரித்தியாகம் செய்து அந்தச் சொரூபாகார

சஜாதீய விர்த்திகளால் எனது சொரூபத்தைச் சாக்ஷாத்காரம் செய்தி. இது குடமென்னும் அந்த ஞானங்கள் ஒரு கட பதார்த்தத்தை விஷயம் செய்யலாவது போலவாம். ஹே பிரதர்த்தன! புருஷனைக் காட்டினும் தண்டம் பின்னமாவது போல ஆயுஷ் அமிருதமென்னும் இரண்டு விசேஷணங்களைப் பிராணனினும் பின்னமாய் நீ யறிய வேண்டாம்; மற்றோ ஆயுஷ் அமிருதம் என்னும் இரண்டு விசேஷணங்களைப் பிராணனினும் அபின்னமாய் நீ யறிதி. ஆகாசத்தை நபமென்பர், நபத்தை ஆகாசமென்பர். ஆகாசபதத்திற்கும் நபபதத்திற்கும் அர்த்த பேதமின்றாம். அதுபோல் ஆயுஷ் அமிருதபதத்தின் அருத்தத்திற்கும் பிராணபதத்தின் அருத்தத்திற்கும் பேதமின்றாம்; மற்றோ, ஆயுஷ் அமிருதம் பிராணனது வடிவமாம், பிராணனாயுஷ் அமிருதவடிவமாம்.

சங்கை: - ஆயுஷ் அமிருதம் பிராணன் என்னும் மூன்றுபதங்கட்கும் ஒரே அர்த்த மங்கீகரிக்கின் கூறியது கூறலென்னும் அடைவுண்டாம். ஓரர்த்தத்தைப் போதிப்பதாய் அநேக பதங்களி னுச்சாரணத்தைக் கூறியது கூறலென்பர். யாண்டுக் கூறியது கூறல் என்னும் தோஷமாமோ, ஆண்டொருபதத்திற்கே பயன் படுந்தன்மை யுண்டாம்; மற்றப்பதம் பயனற்றதாம்.

சமாதானம்: - சத்தியம், ஞானம், ஆநந்தம் என்னும் மூன்று பதங்கள் ஆன்மா ஒன்றனையே யுணர்த்துவ தாகின்றது. ஆனால் மூன்று சப்தங்களின் பிரவிர்த்தியின் நிமித்தம் வேறு வேறாம். ஆகையினால் கூறியது கூறலென்னும் குற்றமின்றாம். அங்ஙனமே ஈண்டும் ஆயுஷ், அமிருதம், பிராணன் என்னுமிம் முப்பதங்களும் ஒரே யர்த்தத்தை உணர்த்துவதாம். ஆனால் அவற்றின் பிரவிர்த்தி நிமித்தம் வேறு வேறாம். ஆகையினால் கூறியது கூறலென்னு குற்றமின்றாம்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்; உலகாகட்கு ஜீவனகாரணம் யாதாமோ அஃது ஆயுஷெனப்படும். அத்தகைய ஜீவனகாரணம் பிராணனாம்; ஏனெனின், சரீரத்தின்கண்ணே எதுவரை பிராணனிருக்குமோ அதுவரை அதன்கண் ஜீவன் வியவகாரமாம். பிராணனின்றிச ஜீவன் வியவகாரம் உண்டாகாது. இந்நிமித்தங் கொண்டே பிராணனை ஆயுஷென்று கூறுகின்றனர். சரீரத்தை விட்ட பின் சுவர்க்கரூப அமிருதத்தையும் சரீரமிருக்குங்காலோ மோக்ஷரூப அமிருதத்தையும் பிராணனாலேயே ஜீவனடைவன். இந்நிமித்தங்கொண்டே பிராணன் அமிருதமெனப்படும். அவ்வாயுஷ் அமிருதசொருபப் பிராணனென் ஆன்மாவாம். அல்லது பிராணவடிவமெனது ஆன்மாவாம் அதுபோலப் பிரஞ்ஞை வடிவமும் எனது ஆன்மாவாம். ஏனெனின், ஞானசக்திவடிவப் பிரஞ்ஞையினாலேயே ஆகாசாதி வியாவகாரிகப் பிரபஞ்சத்தையும், கனவுமுதலிய பிராதிபாசிகப் பதார்த்தங்களையும் ஆன்மாவாய் யானறிவன். ஹே பிரதர்த்தன! எப்புருஷன் பிராணவடிவ எனது ஆன்மாவை ஆயுஷ்வடிவமாய் உபாசனை செய்வனோ அவன் 100 வருஷபரியந்தம் ஜீவிப்பன். எப்புருஷன் பிராணவடிவ எனதான்மாவை அமிருதரூபமா உபாசனை செய்வனோ அவன் அக்ஷயமாய சுவர்க்கத்தை யடைவன். எப்புருஷன் பிராணவடிவ எனது ஆன்மாவை ஆயுஷ் அமிருதமென்னும் இரு வடிவமாயும் யோசனை செய்வனோ, அவன் சதவருஷயரியந்தம் ஜீவிப்பதுடன் அக்ஷய சுவர்க்கத்தையு மடைவன். ஹே

பிரதர்த்தன! பிராணவடிவ உபாதியோடு கூடிய எனது ஆன்மாவை யுபாசிப்பதற்கே இத்தகைய பலமுண்டாமாயின் பிராணவடிவ உபாதியற்ற சுத்த ஆன்மாவின் ஞானத்தால் புருஷனுக்கு மகாபலத்தின் அடைவுண்டா மென்பதில் யாது ஆச்சரியமாம். இங்ஙனம், இந்திரன் பிராண சொரூப ஆன்மாவைக் கூறியவுடன் பிரதர்த்தனன் அதன்கண்ணே காரணத்தைக் கேட்பானாயினன்.

பிரதர்த்தனன் கூறல்: - ஹே பகவன்! பிராணவடிவன் யான் என்னுந் தங்களுடைய வசனத்தைக்கேட்டு முற்கூறிய முனிகளின் வசனங்களை நினைந்து எனது மனத்தில் இவ்வகையாய் ஐயம் நிகழுகின்றது. **கருத்திதுதாம்: -** தாங்கள் பிராணனையே பிரதானமாகக் கூறினீர்கள், முனிகள் பிராணனைப் பிரதானமாகக் கூறினார்களில்லை ஆகையினால், எப்பொருளின்கண்ணே யான் ஆன்ம புத்தி செய்வது.

இப்போது அம்முனிகளின் வசனங்களைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு அரசன் கூறுகின்றனன்: - தேவராஜனாகிய இந்திரனே! ஒருகாலத்தில் எனது சபையை நோக்கிச் சில முனிவர் வந்தனர், வந்து சமபாஷித்துக் கொண்டிருக்குங்கால் ஒரு பிரசங்கவாயிலாய் அந்த வேதங்களை யறிந்த முனிவர் என் பொருட்டிவ் வசனத்தைக் கூறினர்; அதாவது உள்வாயுவோடு கூடிய சம்பூர்ண இந்திரியங்களின் வாசகம் பிராணசப்தமாம். கேவலம் உள்வாயுவின் வாயுவின் வாசகம் பிராண சப்தமன்றாம். ஏனெனின், அதிசயமாய்த் தனது வியாபாரத்தை யாது செய்யுமோ அது பிராணனெனப் பெறும். இந்தப் பிராணசப்தத்தின் அர்த்தம் சம்பூர்ண இந்திரியங் களிடத்தும் பொருந்தும்; ஆகையினால் சம்பூர்ண இந்திரியங்கட்குப் பிராண சப்தத்தின் அர்த்தத்தன்மை சித்திக்கும். அவ்வெல்லாப் பிராணன்களுக்கு ஒன்றற்குப் பிரதானமாந்தன்மை நியமமாய்ச சித்தியாது; மற்றோ, தத்தம் வியாபாரத்தில் யாவற் றிற்கும் பிரதானத்தன்மையுண்டு. ஏனெனின், வாக்கிந்திரியததிற்குச் சப்தோச் சாரணம் காரியமாம். சக்ஷு இந்திரியத்திற்கு ரூபாதிகளின் தரிசனம் காரியமாம். இவ்வண்ணம் அன்னிய இந்திரியங்கட்கும் தத்தம் காரியம் வேறுவேறாம். அக்காரிய பேதத்தால் இந்திரியம் வேறு வேறேயாயினும் தத்தம் காரியத்தின் கண்ணே எல்லா இந்திரியங்களும் ஒரு தன்மையை யடையும். கிராமத்தின்கண்ணே வேறுவேறா யிரா நின்ற மகாஜன புருஷர் விவாகாதி காரியத்தின் பொருட்டு யாவரும் ஒருமைப் படுவதுபோல, எக்கால் ஒரிந்திரியம் தனது வியாபாரத்தில் பிரவிர்த்தி யடையுமோ அக்கால் அன்னிய இந்திரியங்கட்குத் தமது வியாபாரத்தின் கண்ணே பிரவிர்த்தி யுண்டாகாது. இதுவே இந்திரியங்கட்கு ஏகத்தன்மையாம். ஏனெனின், எக்காலத்தில் வாக்கிந்திரியம் சப்தோச்சாரண வடிவமாய் தனது வியாபாரத்தைச் செய்யா நிற்குமோ, அக்காலத்தில் நேத்திராதி இந்திரியங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யாது. எக்கால் நேத்திரேந்திரியம் ரூபாதிகளின் தரிசனவடிவ வியாபாரத்தை யுற்பன்னம் செய்யுமோ, அக்கால் வாக்காதி இந்திரியங்கள் தமது வியாபாரத்தை யுற்பன்னஞ் செய்யா; இங்ஙனம் சர்வ இந்திரியங்களிடத்து மறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். ஒரு வர(கணவ)னுக்குத் தனது விவாகத்தின்கண்ணே பிரதானத்தன்மை யும் மற்றொருவனுடைய விவாகத்தின்கண்ணே கௌணத்தன்மையுமாம்; ஆதலின் நியமமாய் வரனிடத்தே பிரதானத்தன்மையேனும் கௌணத்தன்மையேனுமின்றாம்.

அங்ஙனமே, வசனாதி வியாபாரத்தின்கண்ணே வாக்கிந்திரியத்திற்குப் பிரதானத்தன் மையாம், நேத்திராதி இந்திரியங்கட்குக் கௌணத்தன்மையாம். ரூபதரிசனத்தின்கண் சக்ஷு இந்திரியத்திற்குப் பிரதானத்தன்மையாம், வாக்காதி இந்திரியங்கட்குக் கௌணத்தன்மையாம். இங்ஙனம சர்வ இந்திரியங்களில் தத்தம் வியாபாரத்தின் கண்ணே பிரதானத்தன்மையும், அன்னிய இந்திரிய வியாபாரத்தின் கண்ணே கௌணத்தன்மையும், அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். நியமமாய்ப் பிரதானத்தன்மை யெவ்விந்திரியத்தின் கண்ணுமின்றாம்; ஆகையினால், யாவும் சமானமாம். சுருதியின் கண்ணும் வாக்காதிய சம்பூர்ணப்பிராணன்களுக்குச் சமானத்தன்மையும் அநேகத்தன்மையும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அல்லது யுக்தியினால் விசாரித்துப் பார்க்கினும் வாக்காதி சம்பூர்ணப் பிராணன்களுக்குச் சமானத்தன்மையே சித்திக்கும்; விஷமத்தன்மை சித்தியாது. ஏனெனின், இப்புருஷன் எக்காலத்தில் வாக்கிந்திரியத் தால் சப்தோசசாரணம் செய்வனோ, அக்காலத்தில் நேத்திரேந்திரியத்தாற் பாரான், எக்காலத்தில் நேத்திரத்தாற் காண்கின்றனனோ அக்காலத்தில் வாக்கிந்திரியத்தால் வசனியான். இங்ஙனம், சம்பூர்ண இந்திரியங்கட்கும் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண் பிரதானத் தன்மையாம்; அன்னிய இந்திரிய வியாபாரத்தின்கண் கௌணத்தன்மை யாம். நியமமாய் வாக்காதி இந்திரியங்கட்குப் பிரதானத் தன்மையே யுண்டாயின், தரிசனரூப வியாபாரத்தின்கண் சக்ஷுவிற்கேபோல் வாக்கிந்திரியத்திற்கும் பிரதானத் தன்மை யுண்டாதல் வேண்டும்; தரிசனரூப வியாபாரத்தின்கண் வாக்கிந்திரியத் திற்குப் பிரதானத் தன்மையில்லை. அல்லது நியமமாய் இந்திரியங்களிடத்தே கௌணத்தன்மையே யுடன்படின், சப்த உச்சாரணரூப வியாபாரத்தின்கண்ணும் வாக்கிந்திரியத்திற்குப் பிரதானத்தன்மை யுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ கௌணத் தன்மை உண்டாக வேண்டும்; கௌணத்தன்மையோ உண்டாகமாட்டாது. இங்ஙனம் சர்வ இந்திரியங்களிடத்தேயும் பிரதானத்தன்மை கௌணத்தன்மைகட்கு நியமமின் றாம். அல்லது வாக்காதி சம்பூர்ணப் பிராணன்களிடத்தே ஏககாலத்திற் கிரியை உண்டாகமாட்டாது. மற்றோ ஏக இந்திரியத்தின் வியாபாரம் உபராமமடையுங்கால் மற்றோ இந்திரியம் தனது வியாபாரத்தைச் செய்யும்.

சங்கை: - எல்லா இந்திரியங்களும் ஏககாலத்தில் தத்தம் வியாபாரத்தை உற்பன்னம் செய்யாவிடின் இவ்வுலகரினனுபவம் வியர்த்தமாம். வாக்கிந்திரியத்தா ல் வசனியா நின்ற யான் சக்ஷு இந்திரியத்தால் ரூபத்தைக் காண்கின்றேன், சுரேத்திர இந்திரியத்தால் சப்தத்தைக் கேட்கின்றேன், கிராண இந்திரியத்தாற் கந்தத்தைக் கவர்கின்றேன், துவக்கிந்திரியத்தால் ஸ்பரிசத்தை யறிகின்றேன், இரசன இந்திரியத்தால் இரசத்தையறிகின்றேன், பாணி இந்திரியத்தால் கிரகணம் செய்கின்றேன், பாத இந்திரியத்தால் யான் நடக்கின்றேன், உபஸ்த இந்திரியத்தால் யான் ஆநந்தத்தை யடைகின்றேன், பாயுரு இந்திரியத்தால் யான் மலாதிகளைப் பரித்தியாகம் செய்கின்றேன், பிராணனால் உசுவாசாதிக் கிரியையைச் செய்கின்றே ன், அகங்காரத்தால் அகம்பாவத்தை யானடைகின்றேன், மனத்தால் சங்கற்ப விகற்பங்களைச் செய்கின்றேன், சித்தத்தால் சாமானியரூபமாய்ப் பதார்த்தங்களை யானறிகின்றேன், புத்தியால் தேகத்தின்கண்ணே இரா நின்ற சுகதுக்காதி பதார்த்தங் களைச் சாமானியமாயும் விசேஷமாயும் யானறிகின்றேனென்னும், இவ்வகையாய உலகரின் அனுபவப்பிரமாணத்தால் சம்பூர்ண இந்திரியங்களிடத்தே ஏககாலத்திலே

யே சம்பூர்ண வியாபாரம் பிரதீதியாம். ஆகையினால் நியமமின்றிப் பிரதானத் தன்மையைக் கொண்டு சம்பூர்ண இந்திரியங்கட்குச் சமானம் கூறல் சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஏககாலத்தில் சம்பூர்ண இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தின்கண் உலகரின் அனுபவமியாது உன்னால் கூறப்பட்டதோ அது மயல்வடிவமாம். ஏனெனின், எந்த க்ஷணத்தில் ஓரிந்திரிய வியாபாரமாமோ அந்த க்ஷணத்தில் மற்றோரிந்திரிய வியாபாரமுண்டாகாது. மற்றோ மற்றொரு க்ஷணத்தே மற்றோரிந்திரிய வியாபார முண்டாம. மூன்றாவது க்ஷணத்தே மூன்றாவதிந்திரிய வியாபாரமுண்டாம். இந்தப்பிரகாரம் க்ஷணத்தின் பின் க்ஷணத்தின் பின் இந்திரியங்களின் வியாபாரமாம். ஆனால், அந்த க்ஷணமதி சூக்கும்மாமாதலின் அவிவேகி புருஷர்கட்கு ஏககாலத்தில் எனக்குச் சமபூர்ண தரிசனாதி வியாபாரம் உற்பன்னமாயது என மயக்கவுணர்ச்சி யுண்டாம். மேலுங்கீழு மிராநின்ற அநேக பத்மபத்திரங் (தாமரையிலை)கள் ஏககாலத்தில் ஊசியாற் குத்தப்படுவதின்றாம். மற்றோ முதற்க்ஷணத்தே ஊசியின் கண்ணே கிரியையுண்டாம், இரண்டாவது க்ஷணத்தே முன்னிடத்தினின்றும் ஊசியின் விபாகம் உற்பன்னமாம், மூன்றாவது க்ஷணத்தே ஊசியின் முற்சை யோகநாசமுண்டாம், நான்காவது க்ஷணத்தே பத்மபத்திரரூப உத்தரதேசத்தோடு ஊசியின் சையோகம உற்பன்னமாம். இங்ஙனம், ஒவ்வொரு பத்திரமுங் குத்துப்படுவதில் நந்நான்கு க்ஷணங்களாம்; ஆனால், அக்ஷ்க்ஷணமதி சூக்குமமாம்; ஆகையினால், அவிவேகி ஜனங்கட்கு ஏககாலத்தின்கண்ணே யான் அநந்தம் பத்ம பத்திரங்களை ஊசியாற் குத்தினேன் என மயக்க உணர்ச்சியுண்டாம். இவ்வண்ணம் வாக்காதிப் பிராணன்களின் வியாபாரமும் வேறு வேறு காலத்திலுண்டாம்; ஆனால், அக்கால மதிசூக்குமமாம். ஆகையினால், ஏககாலத்தன்மையின் மயல் அவிவேகி புருஷருக்குண்டாம். ஆகையினால், சம்பூர்ணப் பிராணன்களும சமானமாம்

ஹே தேவராஜேந்திரனே! இங்ஙனம் சமபூர்ணப் பிராணன்களிடத்தே சமானத் தன்மையை முனிகள் முனனர் என்பொருட்டுக கூறியுள்ளார்கள்; தாங்களோ வாயு வடிவப் பிராணனிடத்தேயே ஆன்மபுத்தியின் விதானத்தை (விரிவை)ச் செய்தீர்கள். அஃதெக் காரணத்தாலென்னும் ஐயம் எனது சித்தத்தின் கண்ணே நிகழ்கின்றது எனக் கூறிய பிரதர்த்தன அரசன்றன் வசனத்தைக் கேட்டுப் பிராணனுடைய பிரதானத் தன்மையின் கண்ணே காரணங் கூற இச்சித்த இந்திரனானவா அவ்வரசன் வசனத்தை யங்கீகரித்துக் கூறத்தொடங்கினார்: -

ஹே பிரதர்த்தன! இவ்வுலக ஜீவன் காரணத்தன்மை பிராணனிடத்தே யிருக்கின்றது; பரலோக ஜீவன் காரணத்தன்மையும் பிராணனிடத்தே யுளது. அன்னிய எவ்வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்துமின்றாம். அந்த ஜீவனத்தின் காரணத் தன்மையே பிராணனிடத்தே ஆன்மபுத்தியின் ஏதுவாம். அந்த ஜீவன் காரணத் தன்மையே வாக்காதி இந்திரியங்களினின்றும் பிராணனிடத்தே விசேஷத்தன்மையாம்; வேறு யாதொரு விசேஷத்தன்மையுமின்றாம்.

ஹே பிரதர்த்தன! முன்னர் நீ இருஷிகளின் வசனத்தால் பிராணனிடத்தே பிரதானத்தன்மை கௌணத்தன்மைகளின் நியமமின்மை கூறினாயல்லவா? அந்த

நியமமின்மையும் வாயுவடிவ முக்கியப் பிராணனிடத்தே சம்பவியாது. மற்றோ வாக்காதி இந்திரியவடிவ கௌணப் பிராணன்களிடத்தேயே அந்த நியமமின்மை சம்பவிக்கும். ஏனெனின், எதுவரை பிராணன்களின் வியாபாரம் சரீரத்தின் கண்ணே நிகழ்ந்து கொண்டே யிருக்குமோ அதுவரை சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்களிடத் தே வசனாதி ரூபக்கிரியை நிகழும். பிராணனது வியாபாரம் உபரமமாங்கால் எவ்விந்திரியத்தின் கண்ணும் எக்கிரியையு முண்டாகாது; இவ்வார்த்தை சர்வ உலகரின் அனுபவசித்தமாம். பிராணனிருப்பின், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுரு, உபஸ்தம், துவக்கு, சக்ஷு, சுரோத்திரம், சிங்குவை, கிராணம் என்னும் இப்பத்து இந்திரியங்களிடத்தே ஒவ்வோரிந்திரியங்களின் வியாபாரமின்றியும், அல்லது சாவேந்திரியங்களின் வியாபாரமின்றியும், பிராணிகளின் ஜீவனத்தைக் கண்டோம். வாக்கிந்திரியத்தின் வசனரூப வியாபாரமின்றியும், ஊமைப்பிராணி ஜீவிக்கின்றது; ஹஸ்த இந்திரியத்தின் கிரகணரூப வியாபாரமின்றியும், குணப் புருஷன் ஜீவிக்கி ன்றனன், பாயுரு இந்திரியத்தின் மலவிசர்க்க ரூப வியாபாரமின்றியும், சிலரோகிப் பிராணி ஜீவிக்கின்றது; உபஸ்த இந்திரியத்தின் ஆநந்த வடிவ வியாபாரமின்றியும் பிரஹ்மசாரி ஜீவிக்கின்றனன்; துவக்கிந்திரியத்தின் ஸ்பரிசனவடிவ வியாபாரமின்றி யும் குஷ்டிப்பிராணி ஜீவிக்கின்றன; சக்ஷு இந்திரியத்தின் தரிசனவடிவ வியாபார மின்றியும் அந்தகப் புருஷன் ஜீவிக்கின்றனன்; சுரோத்திர இந்திரியத்தின் சிரவண வடிவ வியாபாரமின்றியும் செவிடன் ஜீவிக்கின்றனன்; இரசன இந்திரியத்தின் இரசக்கிரகணவடிவ வியாபாரமின்றியும இரசன தோஷத்தோடு கூடிய புருஷன் ஜீவிக்கின்றனன்; கிராண இந்திரியத்தின் கந்தக்கிரகணவடிவ வியாபாரமின்றியும் கிராண தோஷவானாய் புருஷன் ஜீவிக்கின்றனன்; அந்தக்கரணத்தின் நிச்சய வடிவ வியாபாரமின்றியும் ஜட உன்மத்த புருஷன் ஜீவிக்கின்றனன். இவ்வண்ணம் இவ்வண்ணம் சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரமின்றியும் பிராணி ஜீவிக்கும; ஆனால், பிராணனுடைய வியாபாரமின்றி எப்பிராணியும் எவ்விடத்தும் ஜீவித்தலை க் கண்டிலேம். ஆகையினால், சர்வ இந்திரியங்களினும பிராணன் உத்கிருஷ்டமாம். இக்காரணத்தால், ஹே பிரதர்த்தன! பிராணரூப உபாதியை யங்கீகரித்துப் பிராண சொரூபன் யான் என்பதாய் உபதேசத்தை நின்பொருட்டு யான் செய்தனன். சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்களினும் பிராணனுக்கு உத்திருஷ்டத்தன்மையை யங்கீகரித்தே சுருதி பிராணனை "உக்த" ரூபமாய் உயாசிக்கக் கூறியுள்ளது. கோளகங்களாலும், இந்திரியங்களாலும், தேவதைகளாலும் கூடியிருப்பினும் இச்சரீரம் மூர்ச்சையாதி யவஸ்தையின்கண் மரணமடைந்ததற்குச் சமானமாம். அச்சரீரத்தை ஆசனாதிகளி னின்றும் இப்பிராணன் எழுப்பும். இக்காரணத்தாற்றான் பிராணனை "உக்த" மென்னு ம் நாமத்தால் விவேகி புருஷன் உபாசனை செய்வன். அல்லது, சம்பூர்ண வாக்காதி களினின்றும் முன்னர்க் காரண ரூபமாய் பிராணனே கிளம்புவன். இக்காரணத்தினா னும் பிராணன் "உக்த" மெனப்படும். யாது யாவற்றினும் முன்னர்க் கிளம்புதலை யடையுமோ அது சிரேஷ்டமாம். ஹிரண்யகர்ப்பன் யாவற்றினும் முன்னர்க கிளம்புதலை யடைவன். ஆகையினால் சிரேஷ்டனாவன் அங்ஙனமே, பிராணனும் யாவற்றிற்கும் முன்னர்க் கிளம்புதலை யடையும்; ஆகையினால் சிரேஷ்டமாம். யாது சிரேஷ்டமாமோ அது இத்தமமாகும். ஆகையினால், பிராண சொரூப ஆன்மா வாய யானே இத்தமனாம் என்னின் வேறாய் யாதும் இத்தமமன்றாம்.

இப்போது பிராணனுக்குப் பிரஞ்ஞைவடிவத் தன்மையைக் காண்பித்தற் பொருட்டு கூறுகின்றார்: - ஹே பிரதர்த்தன! எங்ஙனம் நேத்திராதி ஞான இந்திரியங்கட்கும், வாக்காதிகர்ம இந்திரியங்கட்கும் முக்கியப் பிரஞ்ஞைவடி.வத் தன்மையின்றாமோ, மற்றோ அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி சம்பந்தத்தால் நேத்திராதி இந்திரியங்கட்குக் கௌணப் பிரஞ்ஞை வடிவத்தன்மையாமோ அங்ஙனம் பிராணனுக்குக் கௌணப் பிரஞ்ஞை வடிவத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ பிராணனுக்கு முக்கியப் பிரஞ்ஞை வடிவத்தன்மையாம்.

கருத்திதுவாம்: - ஆயுஷ், அமிருதம், பிராணன் என்பவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் பேதமின்றாம்; மற்றோ, பிராணனே ஆயுஷ் அமிருத சொரூபமாம். இதனை முன்னரே கூறிவந்துளோம். அங்ஙனமே பிராணனுக்கும் பிரஞ்ஞைக்கும் பரஸ்பரம் பேதமின்றாம்; மற்றோ, பிராணனே பிரஞ்ஞை வடிவமாம். அல்லது, உலகப்பிரசித்த வாயுரூப்ப பிராணனும் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி வடிவப் பிரஞ்ஞையும் கட்டிலின் கால பின்னபின்னமாய்ப பிரதீதியாமாறு போலப் பின்னபின்னமாய்ப பிரதீதியாகா; மறறோ, ஜீவன காலத்தின்கண் சர்வ ஜீவர்களின் சரீரத்தின்கண் ஒன்றாயே பிராணப் பிரஞ்ஞைகள் பிரதீதியாம். மரணகாலத்தின்கண்ணும் ஒன்றாயே பிராணப் பிரஞ்ஞைகள் லோகாந்தரத்தின் கண்ணே செல்லும்; ஆகையினால், பிராணனும் பிரஞ்ஞையும் அபின்னமாம். உலகப்பிரசித்தமாய் பிராணனிடத்தும பிரஞ்ஞையிடத்துங்கூடப் பேதம் சித்தியாதபோது, பிராணப்பிரஞ்ஞைச் சப்தங்கட்கு இலக்ஷிய அர்த்தமாய் அலௌகிக அத்விதீய ஆன்மாவாய் என்னிடத்தே எக்காரணத்தாற் பேதம் சித்தியாம்; மற்றோ எவ்வாற்றானும் பேதம் சித்தியாது; ஆகையினால், பிராணப் பிரஞ்ஞை வடிவ ஆன்மாவே யான். அல்லது அன்வய வியதிரேகத்தாலும் பிராணனுக்கே ஆன்மத்தன்மை சித்தமாம். ஏனெனின், சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணும் மரணா வஸ்தையின் கண்ணும் பிராணனுளது. ஆகையினால், பிராணனுக்குச் சுழுப்தி மரணத்தின்கண் அன்வயமாம். வாக்காதி இந்திரியங்கட்குச் சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணும் மரணாவஸ்தையின்கண்ணும் இலயம் உண்டாம்; ஆகையினால், அவ்வாக் காதிகட்கு ஆண்டு வியதிரேகமாம். இந்தப் பிரகாரமாய் அன்வய வியதிரேகமே பிராணனுக்கு ஆன்மரூபத்தன்மையைச சித்தம் செய்யும்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காட்டுமாறு தொடங்குகின்றார்: - எச்சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே தூலசூக்கும சரீரங்களின் அபிமானியாய் இஜ்ஜீவான்மா சயனத்தை யடைந்ததாய்ச் சிறிதுமாத்திரமேனும் சுவப்ன பதார்த்தங்களைக் காண்பதின்றோ! அச்சுழுப்தியின் கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா பிராண உபகித பரமான்மாவோடு அபேதபாவத்தை யடையும். அவை நனக்கனா வவஸ்தையின் கண்ணும் அபேதமாயே யிருப்பினும் உபாதியாற் பேதமும், வாஸ்தவத்தால் அபேதமும் என அவற்றிற்கு இரண்டுமுள. ஈண்டுச் சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணோ கேவலம் அபேதமேயாம்.

கருத்திதுவாம்: - வாக்காதி பஞ்சகர்ம இந்திரியங்கள், நேத்திராதி பஞ்சஞானேந்திரியங்கள், அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், வாக்காதிகளின் விஷயம் என்னுமிவ் வெல்லா வுபாதிகளும் நனாவவஸ்தையின் கண்ணும், கனாவவஸ்தையின்

கண்ணும், ஆன்மாவைப் பேதம் செய்வனவாம்; அவ்வுபாதிகளாலும் சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணே ஆன்மாவின் பேதம சித்தியாது; ஏனெனின், இவ்வெல்லா வாக்காதி இந்திரியங்களும் தத்தம் விஷயங்களோடு சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண் பிராணவுபகித பரமான்மாவாய் என்னிடத்தே இலயத்தையடையும். ஆகையினால், சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண் பரமான்மாவாய் எனக்கு ஒருமையே சம்பவிக்கும். ஹே பிரதர்த்தன! யானத்விதீய ஆன்மாவாதலின் சொரூபமாய் என்னிடத்தே பேதம் சம்பவியாது; மற்றோ வாக்காதிய உபாதிகளால் ஆன்மாவாய் என்கண்ணே பேதம் பிரதீதியாகும். அவ்வாக்கு முதலிய வுபாதிகள் சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணே இலயமடையும். ஆகையினால் சர்வ பேதங்களுமற்ற பிராணசொரூப ஆன்மாவாய் எனது ஏகத்தன்மையே சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே சித்தமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் வாக்காதி சம்பூரண இந்திரியங்களின் இலயம் பிராணனிடத்தேயாமெனத் தாங்கள் கூறினீர்கள்; அதனாலிது நிச்சயமாம்: - வாக்காதி இந்திரியங்களின் உபாதானகாரணம பிராணனா ம். ஏனெனின்! காரிய இலயத்தினாதாரம் உபாதான காரணமேயாம, நிமித்த காரணமன்றாம்; கடத்தின் இலய ஆதாரம் மண்ணாம், குலாலனன்று மாதலின் குலாலனைப்போல் வாக்காதி இந்திரியங்கட்குப் பிராணனினும் வேறாயே யொரு நிமித்தகாரணங் கூறவேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே பிரதர்த்தன! வாக்காதி இந்திரியங்களின் உபாதான காரண மும் நிமித்தகாரணமும் பிராணவடிவ ஆன்மாவாய் யானேயாம். ஒரே ஊர்ண நாபி (உலண்டு, சிலந்தி, நூற் பூச்சி) யாகிய ஜந்துவானது நூலினுக்கு உபாதான நிமித்தகாரண மாவது போல். நையாயிகர் தம்மதத்தில் கட ஈஸ்வா சம்யோகத்திற்கு ஒரு ஈஸ்வரனே உபாதான நிமித்தகாரணமாவர். ஹே பிரதர்த்தன! சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண் எந்தப் பிராணவடிவ ஆன்மாவாய் என்திடத்தே வாக்காதி இந்திரியங்கள் இலயத்தை யடையா நிற்குமோ, அந்தப் பிராணவடிவ ஆன்மாவாய் என்னிடத்திருந்தே நனா வவஸ்தையின்கண் சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் உற்பன்னமாகின்றன. மிருத்திகையினின்றும் உற்பன்னமாய் கடம் மிருத்திகை யினின்றும் பின்னமாவதின்றாம், அங்ஙனமே, பிராணவடிவ ஆன்மாவாய் என்னினின்றும் உற்பன்னமாய் வாக்காதி இந்திரியங்கள் என்னிற பின்னமாயெவ் வகையாலும் ஆவதின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணவடிவ ஆன்மாவினி ன்றும் பின்னமன்றாம் ஆயின் பின்னமாயேன் தோற்றவேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே பிரதாத்தன! இவ்வாக்காதிகள் பிராணவடிவ பரமான்மா வாய் எனது விபூதிகளாம்; ஆகையினால், ஆன்மாவாய் என்னிற் பின்னமாய் உற்பன்னமாகா. மற்றோ, எனது சொரூபமாயிருந்தே என்னிடத்திருந்துற் பன்னமாம். அவிவேகத்தா லவற்றின் பேதம் பிரதீதியாகும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! வாக்காதி இந்திரியரூப விபூதிகட்குப் பிராண வடிவ ஆன்மாவினின்றும் அபின்ன ரூபமாய்த் தாங்கள் உற்பத்தி கூறினீர்கள், அது சம்பவியாது; ஏனெனின், உலகின் கண்ணே பின்னங்கட்கே காரியகாரண பாவம் கண்டோம்.

சமாதானம்: - பின்னங்கட்கே காரியகாரண பாவமுண்டாமென்னும் நியமம் சம்பவியாது; மற்றோ அபின்னங்கட்கும் காரியகாரண பாவமுண்டாம். ஓங்கி யெரியா நின்ற அக்கினியினின்றும் கணம் (பொறி) உற்பன்னமாம். அக்கணம் அக்கினியினின்றும் பின்னமன்றம், மற்றோ அபின்னமாம். அங்ஙனமே நனா அவஸ் தையின் கண் பிராணவடிவ ஆன்மாவாய் என்னினின்றும் வாக்காதி இந்திரியங்க ளுற்பன்னமாம். அவ்வாக்காதி இந்திரியங்களினின்றும் அக்கினியாதி தேவதைக ளுற்பன்னமாம்; அவ்வக்கினியாதி தேவதைகளினின்றும் சப்தோச்சாரணாதி விஷயங்களுண்டாம்.

இப்போது திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு இவ்வர்த் தத்தையே யுக்திகளால் நிரூபிப்பாம்: - ஹே பிரதர்த்தன! சுழுப்தி யவஸ்தயின்கண் சுழுப்த புருஷன் விஷயசகித வாக்காதி இந்திரியங்களைக் காண்கிலன்; அங்ஙனமே அன்னிய எந்நனாப் புருஷனும் சுழுப்த புருஷனுடைய வாக்காதி இந்திரியங்களைக் காண்கிலன். சுழுப்த புருஷனுடைய பிராணனையோ அன்னிய நனாப்புருஷன் காண்கின்றனன். இக்காரணத்தினாலும் பிராணனுக்கே வாக்காதி இந்திரியங்களின் காரணத்தன்மை சித்திக்கும். ஏனெனின், எவ்வஸ்துவிலிருந்து எவ்வஸ்து பிரதீ தியாமோ, எவ்வஸ்துவிலிருந்து எவ்வஸ்து ஆண்டுப் பிரதீதி யாகாதோ அவ்வஸ்துவிற்கு அவ்வஸ்து காரியமாம். மண்ணிலிருந்தே கடாதிகள் பிரதீதியாம். கடாதி உற்பத்தியின் முன்னர் மண்ணிலிருந்து கடாதிகள் ஆண்டு பிரதீதியாவதி ன்றாம்; ஆகையினால் மண்ணினுக்குக் கடாதிகள் காரியமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எஃது இருந்து எது தோற்றுமோ அது அதனது காரியமாம் எனக்காரிய இலக்கணம் தாங்கள் கூறினீர்களன்றோ? அவ்விலக்கணம் அதிவியாபதித் தோஷமுடையதாம். ஏனெனின், சூரியாதிப் பிரகாசங்களிருந்தே கடாதிகளின் பிரதீதி சக்ஷு இந்திரியத்தா லுண்டாகின்றது; பிரகாசமின்றி அந்த காரத்தின்கண்ணே யிராநின்ற கடாதிகளின் பிரதீதியாவதின்றாம். ஆகையினால், கடாதிகளும் பிரகாசத்தின் காரியமாக வேண்டும்; பிரகாசத்தின் காரியம் கடாதிகளா வதின்றாம். [அன்வய வியதிரேகம் = உடன்பா டெதிர்மறை.]

சமாதானம்: - எவ்வஸ்து இருந்தே எவ்வஸ்து உற்பன்னமாமோ அவ்வஸ்து வின் வேறா யெவ்வஸ்துவினின்றும் உற்பன்னமாகாதோ, அவ்வஸ்துவிலிருந்தும் எவ்வஸ்து ஒருகால் ஆண்டு உற்பன்னமாகாதோ அவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவின் காரியமாம். நூலிருந்தே படமுற்பன்னமாம், நூலின் வேறாய் மண்ணிருந்த போதி னும் அதினின்றும் படத்தினுற்பத்தி யுண்டாகாது. படத்தினுற்பத்தியின் முன்னர்த் தந்துக்களிருந்த போதினும் துரிவேமாதி சாமக்கிரியின்றி ஆண்டுப் படமுற்பன்னமா காது. ஆகையினால், நூற்கட்குப் படம் காரியமாம்; மண்ணிற்குக் கடம் காரியமாம்,

சூரியாதிப் பிரகாசத்திற்குக் கடம் காரியமன்றாம். ஆகையினால் இக்காரியத்தின் இலக்கணம் தோஷமற்றதாம். அந்த இக்காரிய இலக்கணம் வாக்காதி இந்திரியங்க ளிடத்தும் பொருந்தும்; ஏனெனின், சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே பிராணனிருந்து ம் ஆண்டுவாக்காதி இந்திரியங்கள் உற்பன்னமாகா, நனா அவஸ்தையின்கண் பிராணனிருந்தே வாக்காதி இந்திரியங்கள் உற்பன்னமாம்; பிராணனினும் வேறாய் எக்காரணத்தினின்றும் வாக்காதி உற்பன்னமாகமாட்டா. ஆகையினால் வாக்காதி இந்திரியம் பிராணனது காரியமாம்.

கருத்திதுவாம்: - அக்கினியை விட்டுப் புகையிராது, மற்றோ யாண்டுப் புகையிருக்குமோ ஆண்டவசியம் அக்கினியிருக்கும், அக்கினியோ புகையை விட்டும் தப்தாய் பிண்டத்தின்கண்ணே இருக்கும். அக்கினி வியாபகமாம், புகை வியாப்பியமாம்; அங்ஙனமே, பிராணனை விட்டு வாக்காதி இந்திரியங்களிரா, பிராணனோ சுழுப்தியின்கண்ணே வாக்காதி இந்திரியங்கள் இலயமடைந்த போதினும் இருக்கும். ஆகையினாற் பிராணன் வியாபகமாம்; வாக்காதி இந்திரியங்க ள் வியாப்பியமாம். காரணம் வியாபகமாம், காரியம் வியாப்பியமாம். அல்லது சுழுப்தியின்கண் விஷயத்தோடு வாக்காதி இந்திரியங்களின் கூட்டம் பிராணனிடத் தே இலயமடையா திருப்பின் சுழுப்தியின்கண்ணே சுழுப்த புருஷனாலும் அன்னிய நனாப் புருஷனாலும் விஷயசகித வாக்காதி இந்திரியங்கள் அறியப்படல் வேண்டும்; ஆண்டு அங்கனம் பிரதீதியாவதின்றாம். ஆகையினால், இஃதறியப் பெறலாம்: - சுழுப்தியின்கண் விஷயசகித வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணனிடத்தே இலயமடை ந்து விடும் என்பதே. தண்டாதிகளாற் பிரத்வம்சமாய கடம் மண்வடிவ தனது காரணத்தின்கண் இலயத்தையடையும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! வாக்காதி இந்திரியங்கட்கும் சப்தோச்சாரணாதி விஷயங்கட்கும் பரஸ்பரம் பேதமாம்; ஆகையினால் சுழுப்தியின் கண்ணே வாக்காதி இந்திரியங்கள் இலயமடைந்திருப்பினும் அவற்றினது விஷயங்களின் இலயம் சம்ப வியாது.

சமாதானம்: - காரணத்தி னபாவமுண்டாமாயின் காரியமுற்பன்ன மாகமாட் டாது. விளக்கின்றி விளக்கின் காரியமாய் பிரபை யுற்பன்ன மாகமாட்டாது; அங்ங னமே வாக்காதி இந்திரியங்கள் இலயமடையின் அவற்றின் காரியமாய் சப்தோச் சாரணாதி விஷயங்களும் சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் உற்பன்னமாகா. ஆகையினா ல், அவ்விஷயங்கட்கும் இலயம் சம்பவிக்கும். எவ்வஸ்து எவ்வஸ்துவின் கண்ணே இலயமாமோ அவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவினின்றும் உற்பன்னமாமென்பது நியமமாம். ஓங்கி யெரியா நின்ற அக்கினியின்கண் * கணங்களின் [*கணம் = தீப்பொறி.] இலயமாம். அவ்வக்கினியினின்றும் அக்கணங்களின் உற்பத்தியுண்டாம். அங்ஙனமே சுழுபதி யவஸ்தையின்கண் வாக்காதி இந்திரியங்கட்குப் பிராணனிடத்தே இலயமா ம்; நனா அவஸ்தையின்கண் அந்தப் பிராணனினின்றும் வாக்காதிகளின் உற்பத்தியு ண்டாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அக்கினியின்கண்ணே எவ்வெக்கணம் இலயத்தை யடையா நிற்குமோ அவ்வக்கணம் மீண்டு உற்பன்னமாவதின்றாம்; மற்றோ அவற்றினும் பின்னமாயே கணமுற்பன்னமாம்; அங்ஙனம் சுழுபதியின்கண் பிராணனிடத்தே லயமாய் வாக்காதி இந்திரியங்களினின்றும் பின்னமாயே வாக்காதி இந்திரியங்கட்கு நனவின்கண் உற்பத்தியுண்டாக வேண்டும்.

சமாதானம்: - அக்கினியினின்றும் உறபன்னமாய் கணம் பூர்வம் விலீனமாய் கணத்தினின்றும் பின்னமாய்ப் பிரதீதியாம்; அங்ஙனமே நனவின்கண் பிராணனினின்றும் உற்பன்னமாய் வாக்காதிகள் பூர்வம் விலீனமாய் வாக்காதிகளினின்றும் பின்னமாய்ப் பிரதீதியாகா. மற்றோ சுழுப்தியின்கண்ணே எவ்வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணனிடத்தே இலயமடைந்தனவோ அவ்வாக்காதி இந்திரியங்களே மீண்டும் நனவின்கண் பிராணனினின்றும் உற்பன்னமாய்ப் பிரதீதியாம்; ஆகையினால், அவற்றினது பேதத்தின்கண் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் சம்பவியாது.

சங்கை: - வர்த்தமான வாக்காதி இந்திரியங்களினின்றும் முன்னர் இலயமடைந்த வாக்காதி இந்திரியங்களின் பேதம் அனுமானப் பிரமாணத்தாற் றுணியப்பெறும். அவ்வனுமானத்தின் பிரகாரம் இதுவாம்: - முன் வாக்காதி இந்திரியங்கள் வர்த்தமான வாக்காதி இந்திரியங்களின் வேறாம்; விலீனமாதலின்; எந்தெந்தவஸ்து முன் விலீனத்தன்மையை யடையுமோ அதுவது வர்த்தமான வஸ்துவின் வேறாம். முன் அக்கினியின் கண்ணே விலீனமடைந்த கணம் வர்த்தமான கணத்தினும் வேறாமாறு போல் இவ்வனுமானப் பிரமாணத்தால் பூர்வ உத்தர வாக்காதி இந்திரியங்கட்குப் பேதமே சித்தித்தது.

சமாதானம்: - இவ்வனுமானத்தினாலும் வாக்காதி இந்திரியங்களின் பேதம் சித்தியாது; ஏனெனின், எவ்வேது தனது சாத்தியத்தை விட்டு வேறிடத்திராதோ அவ்வேதுவினால் அச்சாத்தியத்தின் சித்தியுண்டாம். தூமரூப ஹேது வன்னிவடிவ சாத்தியத்தை விட்டு வேறிடத்திராது; ஆகையினால், தூமரூப ஹேதுவினால் பர்வதத்தின்கண் வன்னியின் துணிவுண்டாம். எவ்வேது தனது சாத்தியத்தை விடுத்து மற்றிடத்து மிருக்குமோ அவ்வேதுவினால் அச்சாத்தியத்தின் சித்தியுண்டாகாது. பிரமேயத்வ ஹேது வன்னியின்மையை யுடையதாய் ஜலாதிகளிடத்தேயு மிருக்கும். ஆகையினால் பிரமேயத்வரூப வியபிசாரி ஹேதுவினால் பர்வதத்தின்கண் வன்னி வடிவ சாத்திய சித்தியுண்டாகாது. அங்ஙனமே இவ்விலீனத்தன்மை வடிவ ஹேதுவும் பேதரூப் சாத்தியத்தை விட்டு வேறிடத் திருக்குமாதலின் வியபிசாரியாம். ஏனெனின், மிகவுந் தூளியான் மறைபட்ட கடத்தின்கண் விலீனத்வரூப ஹேதுவோ இருக்கின்றது; ஆனால் நிகழ்காலத்திருப்பதாய் அக்கடத்தினின்றும் அதற்குப் பேத முண்டாவதின்றாம். மற்றோ, முன்னர்த் தூளியான் மறைபட்ட கடமே தூளியற்றதாய்ப் பிரதீதியாமாதலின், விலீனத்வ வடிவ வியபிசாரி ஹேதுவால் வாக்காதி இந்திரியங்களின் பேதசித்தி சம்பவியாது.

சங்கை: - தூளியான் மறைபட்ட கடத்தின்கண் வர்த்தமான அக்கடத்தின் பேதவடிவ சாத்திய மின்றாவது போல், விலீனத்வ வடிவ ஹேதுவும் அதன்கண் இல்லையாம். ஆகையினால், விலீனத்வ வடிவ ஹேது வியபசாரியன்றாம்.

சமாதானம்: - வஸ்துவின் அதரிசனத்தின் நாமம் இலயமாம்; அதரிசனத்தின் வேறாய் இலயசபதத்தின் அருத்தம் யாதொன்று மின்றாம். நனாவின்கண் கனாப் பொருள்களின் தரிசனமுண்டாவதின்று ஆதலின் கனாப்பொருள்கட்கு நனாவின் கண் இலயங்கூறப்பெறும். அதுபோலத் தூளியால் மறைபட்ட கடத்தினுக்கும் அக்காலத்தில் தரிசனமுண்டாவதில்லை யாதலின் விலீனத்வ வடிவ ஹேது அக்கட த்தின்கண்ணே சம்பவிக்கும்.

சங்கை: - அதரிசனத்தின் நாமம் இலயம் எனத்தாங்கள் கூறினீர்கள், அது பிராதி பாசிகமாய் கனாப்பொருள்களிடத்தே பொருந்து மென்றாலும், வியாவகாரிகப் பொருள்களிடத்தே பொருந்தாது. ஏனெனின், யாண்டும் அதரிசன மென்பதே இலயமா குமாயின், தேசாந்தரத்தின்கண் இராநின்ற புத்திராதி பந்துக்களின் தரிசனம் எவருக்கு முண்டாகாதாதலின், எனது புத்திராதி பந்துக்கள் இலயமடைந்தனர் என இவ்வகையாய் வியவகாரம் உலகத்தின்கண்ணே யுண்டாக வேண்டும்; இவ்விதம் கூறுவாரெவரு மின்றாம், ஆகையினால், அதரிசனமென்பது இலயமன்றாம்.

சமாதானம்: - எக்காலத்தில் புத்திராதி பந்துக்களின் அதரிசனமாமோ அக்காலத்தில் அவற்றின் இலயமேயுண்டாம். எக்காலத்தில் அந்தப்புத்திராதி பந்துக்களின் தரிசனமாமோ அக்காலத்தில் அவர்க்கு மீண்டு முற்பத்தியுண்டாம். இவ்வர்த்தத்தை யங்கீகரிப்பதில் சிறிதுமாத்திரையும் எமக்கு ஹானியின்றாம்.

சங்கை: - இலயமடைந்த புத்திராதிகட்கு மீண்டும் உற்பத்தி யங்கீகரிக்கினோ மரணமடைந்த புத்திராதி பந்துக்களும் மீண்டு முற்பத்தியாதல் வேண்டும்; மரணம டைந்த அன்னாரை மீண்டெவரும் பார்ப்பதின்றாம்.

சமாதானம்: - புத்திராதி பந்துக்களின் தரிசனத்தின்கண் மரணமும் ஜீவனமும் காரணமன்றாம்; மற்றோ, அவற்றினும் வேறாயே அதிர்ஷ்டாதிகள் காரணமாம். ஏனெனின், அத்தியந்தம் தூரதேசத்தின்கண் இராநின்ற உயிரோடுற்ற பந்துக்களின் தரிசனமும் ஓரொருகால் மீண்டு முண்டாகாமற் போகின்றது. ஆகையினாற் சீவனமும் மரணமும் மீண்டு முண்டாந் தரிசன காரணமன்றாம்.

சங்கை: - தூரதேசத்தின்கண் இராநின்ற பந்துக்களின் தரிசனம் அத்தேசத்தின் கண்ணே சென்றால் சம்பவிக்கும. மரணமடைந்த உறவினர் தரிசனம் எவ்வாற்றா னும் சம்பவிப்பதின்றாம். ஆகையினால் ஜீவனமே மீண்டுண்டாந் தரிசன காரண மாம்; மரணமன்றாம்.

சமாதானம்: - ஜீவனம் ஓரொருகால் மீண்டுமுண்டாம் தரிசன காரணத் தன்மை நீ கண்டது போல், மரணத்திற்கும் ஓரொருகால் மீண்டுமுண்டாந் தரிசன

காரணத்தன்மை சம்பவிக்கும், ஏனெனின், கனாவின்கண் நெடுநாட்குமுன்னர் மரித்த உறவினரும் ஓரொருகால் உலகருக்குக் காணக்கிடைப்பர். ஆகையினால், நியமமாய் ஜீவனமேனும் மரணமேனும் மீண்டுமுண்டாதற்குத் தரிசனம் காரணமன்றாம்; மற்றோ, அதிஷ்டாதிகளே மீண்டுமுண்டாக தரிசனத்திற்குக் காரணமாம்.

சங்கை: - தரிசனகாலத்தில் புத்திராதி பந்துக்களின் உற்பத்தியுண்டாமென முன்னர்த் தாங்கள் கூறினீர்கள்; அது சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின்கண் உண்டாகாநின்ற மைந்தர் முதலாயினார்க்கு இவ்வகையாய் ஞானம் நியமமாக உண்டாகிறது: - தேவதத்தனெனப் பெயரிய யான் யஞ்ஞதத்தன் எனப் பெயரிய தநதையிடத்திருந்தே உற்பன்னமானேன். ஆகையினால் இங்ஙனம் உணரப்படுமன் றோ? அந்தப் பிதாவிடத்திருந்தே உண்டானேன் என்பதாய் ஞானமோ வியாபகமாம். புத்திராதிகளின் உற்பத்தி வியாப்பியமாம். வியாபகத்தாலன்றி வியாப்பியத்தின் ஸ்திதியுண்டாவ தின்றாம்; அக்கினியினாலன்றித் தூமத்தின் ஸ்திதியுண்டாகாதது போல். காணும்போது காணும்போது புத்திராதிகளின் உற்பத்தி யுண்டாகுமாயின் அவன்பால் நின்றும் யானிப்போது உற்பன்னமாயினேன் என்னும் ஞானம் புத்திராதிகட்கு உண்டாக வேண்டும். இத்தகைய ஞானம் எவர்க்குமுண்டாவதின்றா ம். ஆகையினால், வியாபகவடிவ ஞானாபாவ முண்டாதலின், அந்த ஞானத்தின் வியாப்பிய வடிவ புத்திராதிகளின் உற்பத்தியும் தரிசன காலத்தின்கண் உண்டாகாது.

சமாதானம்: - அவன்பால் நின்றும் யான் உற்பன்னமாயினேன் என்னும் ஞானத்திற்கு உற்பத்தியின் வியாபகத்தன்மை யாண்டுமிருப்பின், நினது பூர்வ பக்ஷம் சம்பவிக்கும். ஆனால், அந்த ஞானத்திற்கு உற்பத்தியின் வியாபகத்தன்மை யாண்டுமின்றாம். ஏனெனின், கடாதி ஜடபதார்த்தங்களின் உற்பத்தியோ உண்டாம்; ஆனால், கடாதி ஜடபதார்த்தங்களிடத்தே அதன்பால் நின்றும் யான் உற்பன்னமாயி னேன் என்னும் ஞானமுண்டாகாது.

சங்கை: - அதன்பால் நின்றும் யான் உற்பன்னமாயினேன் என்னும் ஞானம் கடாதி ஜடபதார்த்தங்களிடத்தே இன்றாமென்றாலும், கடாதிகளைக் காணும் புருஷனுக்கு இவ்வகையாய் ஞானமுண்டாம் **மண் முதலியவற்றினின்றும் இக்கடம் உண்டாயிற்று**. ஆகையினால், யாண்டு உறபன்னமாமோ ஆண்டு இவ்வ கையாய் ஞானம் அவசியமுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்: - காண்போனுடைய ஞானத்திற்குக் கடோற்பத்தியின் வியாபகத் தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், ஓரதிகரணத்தின்கண்ணே யுள்ள பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம் வியாப்ய வியாபக பாவமாம்; ஓரதிகாணத்தின்கண் உள்ள தூமத்திற்கும் வன்னிக்கும் பரஸ்பரம் வியாப்ய வியாபக பாவமாவது போலுமென்க. பின்ன பின்ன அதிகரணத்தின் கண்ணே யிருப்பதற்கோ பரஸ்பரம் வியாபய வியாபக பாவமின்றா ம்; சீதஸ்பரிசத்திற்கும் உஷ்ணஸ்பரிசத்திற்கும் பரஸ்பரம் வியாப்ய வியாபக பாவம் உண்டாகாதது போலுமென்க. அங்ஙனமே உற்பத்திக்கும் முற்கூறிய ஞானத்திற்கும் ஓரதிகரணமின்றாம். மற்றோ உற்பத்தியின் அதிகரணம் கடமாம்; ஞானத்தின் அதிகரணம் கடத்தைக் காண்போனாம். பின்ன பின்ன அதிகரணத்தின்கண் ணேயுள்ள

உற்பத்திக்கும் ஞானத்திற்கும் பரஸ்பரம் வியாப்ய வியாபக பாவமங்கீகரித்தல் அத்தியந்தம விருத்தமாம். ஆகையினால் உற்பத்திக்கும் முற்கூறிய ஞானத்திறகும் பரஸ்பரம் வியாப்ய வியாபகபாவம் சம்பவியாது.

சங்கை: - கடாதிஜட பதார்த்தங்களின் உற்பத்திக்கும் முற்கூறிய ஞானத்திற் கும் பரஸ்பரம் வியாப்பிய வியாபக பாவம் சம்பவியாதெனினும், சைதன்ய மனுடா தியர்க்கு அவன்பால் நின்றும் யான் உற்பன்னமானேன் என்னும் ஞானம் உண்டா மாதலின், சைதன்ய மனுஷாதியரின் உற்பத்திக்கே முற்கூறிய ஞானம் வியாபக மாம்; ஜடங்களின் உற்பத்திக்கு வியாபகமன்றாம்.

சமாதானம்: - அவன்பால் நின்றும் யானுண்டானேன் என்னும் ஞானம், சேதன மனுஷாதியரின் உற்பத்திக்கு வியாபகமென்பது சம்பவியாது; ஏனெனின், சேதன மனுஷாதிகளும் உற்பத்தியின் பின்னர் இவ்வண்ண மறியார். **இவன்பால் நின்றும் உற்பன்னமானேன்**, மற்றோ தாய் தந்தையர் தம் வசனத்தால் அந்தக் குமாரனுக்கு நெடுநாட்குப்பின் அந்த ஞான முண்டாமாதலின், சேதனத்தின் உற்பத்தி க்கு முற்கூறிய ஞானம் வியாபகமாமென நீ நிகழ்த்தலும் பயனற்றதாம். அல்லது, சேதனத்தின் உற்பத்திக்கு முன்னர் கூறிய ஞானம், வியாபகமாம் என்னும் நினது வசனம என் வாயிலே நாவில்லை யென்னும் வசனம்போல் வியாகாத தோஷத்தோடு கூடியதாம். ஏனெனின், சைதன்யம் ஆன்ம சொரூபமாம்; ஆகையி னால் நித்தியமாம்; அத்தகைய நித்திய சைதன்யத்திற்கும் வுற்பத்தி கூறுதல் முற்றிலும் முரணாம்.

சங்கை: - இத்தேவதத்தனெனப் பெயரிய புருஷன் உற்பன்னமானான் என்பதாய் அனுபவம் யாவருக்கு முண்டாமாதலின் சைதன்யத்திற்கும் உற்பத்தி சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்: - உலகரின் அனுபவம் மெய்யாயின் சைதன்ய உற்பத்தியைத் துணிவிக்கும்; ஆனால் அவ்வுலகரின் அனுபவம் மயல்வடிவமாம்; ஏனெனின், அன்னிய வஸ்துவின் தர்மங்களை அன்னியவஸ்துவின்கண் ஆரோபணம் செய்வ தை மயக்கவுணர்வென்பர்; இரஜ்ஜு வினிடத்தே இது சர்பபமென உண்டாம் ஞானம் மயக்கமாவதுபோல். உற்பத்தியும் நாசமும தேகதர்மங்களாம்; சைதன்ய தர்மமன் றாம். மற்றோ அஞ்ஞானரூப தோஷத்தால் அவிவேகி புருஷன் சைதன்ய ஆன்மா வின்கண் உற்பத்தியையும் நாசத்தையும் அங்கீகரித்துளான்; ஆகையினால் அவன் மயக்கததை யுடையவனாம். அவனுடைய அனுபவத்தால சைதன்ய உற்பத்தி சித்தி யுண்டாகாது.

சங்கை: - சைதன்யத்திற்கு வுற்பத்தியும நாசமும உண்டாகா திருக்குமாயின் தரிசன காலத்தில் புத்திராதிகளின் உற்பத்தியும் அதரிசன காலத்தின்கண் அவர் தம் இலயமும் கூடுமென்னும் திருஷ்டி சிருஷ்டி கூடுமென்னும திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமானது எங்கனந்துணியப்பெறும்?

சமாதானம்: - தரிசன காலத்திலும் அதரிசன காலத்திலும் சைதன்யத்தின் உற்பத்தியையும் நாசத்தையும் யாமும் உடன்படுவதின்றாம். மற்றோ, ஆண்டும், சரீராதி அனான்ம பதார்த்தங்களின் உற்பத்தியும நாசமுமே யுண்டாம்.

அல்லது, ஜன்ம சப்தத்தின் அர்த்தத்தை விசாரித்தபோதினும் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமே சித்தமாம். ஏனெனின், உற்பன்னமாவதனை ஜன்மமென்பர். அவ்வுற்பன்னமாதல் தரிசனத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, வஸ்துவின் தரிசனமே உற்பன்னமாதலாம். அதிகாலையில் சூரிய தரிசனமாயின் உலகர் சூரியன் உதயமா னானெனக் கூறாநிற்பர். இவ்வுலகரது வியவகாரத்தால் தரிசனத்தின் பெயரே யுற் பன்னமாதல் (உதயம்) என்பதாயிற்றன்றோ? ஆகையினால், புத்திராதி பதார்த்தங்க ளின் தரிசனமே அவர்தம் முற்பத்தியாம் புத்திராதிகளின் அதரிசனமே அவர்தம் இலயமுமாம். இத்திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமே யுத்தம் சித்தாந்தமாம்.

சங்கை: - முதலில் மாதாவின் உதரத்தினின்றும் புத்திரனுதிப்பின், பிதா அப்பாலகனுக்கு ஜன்ம சமஸ்காரம் செய்வர்; தேவதத்தாதி நாமங்களையும் வைப்பர். அதுபோல் புத்திரனைக் கண்டபோதும் ஜன்ம சம்ஸ்காரம் உண்டாதல் வேண்டும்; ஏனெனின், தங்கள் மதத்தில் எஞ்ஞான் றெஞ்ஞான்று புத்திர தரிசனமாமோ அஞ்ஞான்றஞ்ஞான்று புத்திரோற்பத்தி யாமன்றோ?

சமாதானம்: - இத்தோஷம் கேவலம் எமது மதத்தின்றாம் மற்றோ வாதியாய் நின்மதத்தும் இத்தோஷம் சமானமாம்; ஏனெனின், நின்மதத்தில் மூத்த குமரன் சரீரத்தைக்காட்டினும் இளைய குமரன் சரீரம் வேறாம். ஆகையினால் அவன் சம்ஸ்காரமும் பின்னபின்னமாம், அங்ஙனமே புத்திரனது பாலிய சரீரத்தைக் காட்டி னும் யவ்வன சரீரம் பின்னமாம். பாலிய சரீரத்திற்கும் யவ்வன சரீரத்திற்கும் அபேதம் நினக்கு முடன்பாடின்றாம். ஆகையினால் பாலிய சரீரத்தைப்போல் யவ்வன சரீர முற்பன்னமாயினும் மீண்டும் ஜன்ம சம்ஸ்கார முண்டாக வேண்டும். யவ்வனாவஸ்தை யடைந்தபின் ஜன்ம சம்ஸ்காரத்தை யாவரும் செய்வதின்றாம்.

சங்கை: - பாலிய சரீரத்திற்கும் யவ்வன சரீரத்திற்கும் பரஸ்பரம் பேதமின் றாம்; மற்றோ அபேதமாம் ஆகையினால், ஜன்ம சம்ஸ்கார அடைவின்வடிவ தோஷம் என்மதத்தே சம்பவியாது.

சமாதானம்: - பாலிய சரீரத்திறகும யவ்வன சரீரத்திற்கும் அபேதம் சம்பவியாது. ஏனெனின், பாலிய சரீர பரிமாணத்தைக் காட்டினும யவ்வன சரீர பரிமாணம் வேறாம். ஆசிரய பேதமின்றிப் பரிமாணபேதம சம்பவியாது. ஐந்துமுழ அளவுடைய வஸ்திரத்தைக் காட்டினும் பத்துமுழ அளவுடைய வஸ்திரம் வேறாம். அதுபோல அற்ப அளவுடைய பாலிய சரீரத்தைக் காட்டினும் தீர்க்க பரிமாணமுடை ய யவ்வன சரீரமும் பின்னமாம். சரீரத்தின் பேதமே ஜன்ம சம்ஸ்காரத்தின்கட் காரணமாம். ஆகையினால், யவ்வன சரீர உற்பத்தியின்கண் ஜன்ம சம்ஸ்காரத்தின் அடைவின்வடிவ தூஷணம் நினக்கு அவசியமுண்டா மன்றோ?

சங்கை: - பாலிய சரீரத்தைக் காட்டினும் யவ்வன சரீரம் பின்னமாயின் தேவதத்தனெனப் பெயரிய புருஷனுக்குத் தனது சரீரத்தின்கண் இவ்வகையாய் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானமுண்டாம். **பாலகனாயிருந்த யானே யவ்வன்னாயிருக்கின்றேன்** அவ்வண்ணம் அவனிடத்தே மற்றவனுக்கும் **அவனே யித்தேவதத்தன்** என பிரத்திய பிஞ்ஞையுண்டாம். அவ்விரண்டும் தேவதத்தனது பால்ய யவ்வன அபேதத்தை விஷயம் செய்யும், அஃதுண்டாகலாகாது. அங்ஙனமே தங்கள் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தின் கண்ணும் அத்தேவதத்தனே யான் அத்தேவதத்தனேயிவன் என்னுமிரண்டு பிரத்திய பிஞ்ஞைகளும் உண்டாதல்கூடாது. யாவருக்கும் இவ்வகையாய் பிரத்திய பிஞ்ஞையோ உண்டாகின்றது.

சமாதானம்: - அத்தேவதத்தனே யான் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் பூர்வோத்தர சரீர அபேதத்தை விஷயம் செய்வதின்றாம்; மற்றோ இருசரீரத்தின்கண் ஆரோபித ஆன்மாவின் ஏகத்தன்மையை விஷயம் செய்யும். அந்தத் தேவதத்த புருஷனிடத்தே மற்றொரு யஞ்ஞதத்த புருஷனுக்கு அவனே யித்தே வதத்தன் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானமுண்டாயினும் தனது சம்பந்திகளின் வசனத்தின் கண் உள்ள சிரத்தையாலுண்டாம். சரீர அபேதத்தால் எம்மதத்தின்கண்ணும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் சம்பவிப்பதின்றாம். ஆகையினால், ஹே வாதியே! பாலிய யவ்வனாதி சரீரங்களில் ஆரோபிதமாய் ஆன்மாவின் ஏகத்தன்மையைக் கவர்ந்தே எல்லாமதத்திலும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞான சம்பவமாதல் கூடும். சரீர ஒருமையை யுடன்படல் பயனற்றதாம்.

சங்கை: - என்மதத்தே ஆன்மாவின் அபேதத்தைக் கவர்ந்தே அத்தேவதத்தனே யான் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞான முண்டாகாது; மற்றோ சரீரத்தை யாரம்பம் செய்வதாய் அவயவங்களின் சேர்க்கை விசேஷம் பாலிய யவ்வன சரீரங்களில் ஒன்றேயாம். ஆகையினால் அந்த அவயவங்களின் சேர்க்கை விசேஷத்தைக் கவர்ந்து முற்கூறிய பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் சம்பவிக்கும்; அல்லது பாலிய யவ்வன சரீரத்தை ஆரம்பம் செய்வதாய் தாய் தந்தையரின் சுக்கில சோணிதத்தைக் கவர்ந்து முற்கூறிய பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்: - ஆரம்பகாரண அபேதத்தால் முன்னர் மொழிந்த பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் சம்பவியாது. ஏனெனின், காரண அபேதத்தால் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் உண்டாயினோ, ஒரு காஷ்டத்தாலேனும் ஒரு கல்லாலேனும் அமைக்கப் பட்ட இரண்டு தம்பங்கட்குங் காரணம் ஒன்றேயாம். ஆகையினால், அவ்விரண்டு தம்பங்களில் அதுவே யித்தம்பம் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞைஞான முண்டாக வேண்டும். வெவ்வேறாய் தம்பங்களிடத்தே இவ்வகையாய் அபேத ஞானம் எவருக்கும் உண்டாவதின்றாம்; ஆகையினால் ஆரம்ப காரணத்தின் அபேதத்தைக் கவர்ந்து அந்தப் பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் சம்பவியாது.

சங்கை: - வெவ்வேறாய் தேகங்களிடத்தே யாரோபித ஆன்மாவின் ஏகத்தன்மையைக் கவர்ந்து அத்தேவதத்தனே யானென்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் தேவதத்தனுக்குண்டாம் என முன்னர் தாங்கள் கூறினீர்கள். அது தேவதத்தனுடைய

பிரத்திய பிஞ்ஞையின்கண்ணே சம்பவிக்குமாயினும், தம்பத்தின் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானத்தின்கண் சம்பவியாது; ஏனெனின், தம்பம் ஜடமாம், ஆகையினால் அந்தத் தம்பமே யான் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் அதற்குண்டாகாது; மற்றோ அந்தத் தம்பத்தைக் காண்போனுக்கு அந்தத் தம்பமே யிதுவென்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் உண்டாம், அஃது உண்டாகலாகாது; ஏனெனின், ஆண்டு ஆன்மாவின் அபேதமின்றாம்.

சமாதானம்: - ஆன்மாவின் அபேதத்தைக் கவர்ந்து தம்பத்தின்கண் அபேதப் பிரத்திய பிஞ்ஞை யுண்டாவதின்றாமென்றாலும் தேவதத்தனிடத்தே அஞ்ஞதத்தனுக்குத் தனது சம்பந்திகளின் வசனங்களிடத்துள்ள நம்பிக்கையால் அந்தத் தேவதத்தனே யவன் என்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானமுண்டாம். அதுபோலத் தம்பத்தைக் காண்கின்ற புருஷனுக்கும் அன்னியனுடைய வசனத்தின்கண் உள்ள விஸ்வாசத்தால் அந்தத் தம்பமே யிதுவென்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானம் சம்பவிக்கும். அல்லது பாலிய யவ்வன சரீரத்தின்கண் பிதா மாதாக்களின் சுக்கில சோணிதத்தின் ஒருமையைக் கவர்ந்து பூர்வவாதி பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானத்தைக் கூறின் அதுவும் சம்பவியாது; ஏனெனின், அங்குரமுண்டாயின் பீஜம் நஷ்டமாய் விடுவதுபோலப் சரீரமுண்டானபின்னர்ச் சுக்கில சோணிதமும் நஷ்டமாய்விடும். ஆகையினால் அந்தச சுக்கில சோணிதத்தைக் கவர்ந்து பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் சம்பவியாது; அல்லது முன்னர் வாதி யிஃதன்றோ கூறினன், பாலிய யவ்வன சரீரத்தின்கண் ஒரே அவயவங்களின் * ரசனாவிசேஷம் [*இரசனை=சேர்க்கை, அல்லது செய்கையாம்.] காரணமாம். ஆகையினால், அந்த அவயவங்களின் ரசனாவிசேஷத்தைக் கவர்ந்தே பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானஞ் சம்பவிக்கும் எனக் கூறுதலுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின் அவயவங்களின் ரசனாவிசேஷததினுக்குச சரீர காரணத்தன்மை எந்தப் பிரமாணத் தாலேனுஞ் சித்தமாயின், அந்த ரசனையைக் கவர்ந்து பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானஞ் சம்பவிக்கும் ஆனால், அவயவங்களின் ரசனைவிசேஷத்திற்குச் சரீரத்தின் காரணத் தன்மை எப்பிரமாணத்தாலும் சித்தமாகாது. ஏனெனின், பிருதிவி முதலியவற்றின் பரமாணுக்கள் அதிசூக்குமங்களாம், ஆதலின் அவற்றின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் எவர்க்கும் உண்டாகமாட்டாதது போலத் தேகத்தை ஆரம்பியா நின்ற அவயவங்களும் அதிசூக்குமங்களாம். ஆகையினால் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணங்களால் அவற்றின் ஞானம் சம்பவியாது. பிரத்தியக்ஷப பிரமாணத்தின் பிரவிர்த்தி யின்மையின் அனுமானாதிகளாலும் அவ்வவயங்களின் ஞானம் சம்பவியாது. அல்லது, பரமாணுக்களால் எக்காரியத்தின் உற்பத்தியும் சம்பவியாது; ஏனெனின், பரமாணு ஜடமாம் அநேகமாம். ஜடவஸ்துவின்கண் காரியத்தின் ஆரம்பஞ்செய்வதின் விசாரம் சம்பவியாது. வாதி பரமாணுக்களச் சேதனமென அங்கீகரிக்கினும் வெவ்வேறு கருத்துடைய அநேக பரமாணுக்களினின்றும் ஒரு காரியத்தின் உற்பத்தி சம்பவியாது. ஆகையினால் பரமாணுரூப அவயவங்களின் ரசனை விசேஷத்தைக் கவர்ந்து அவனே யானென்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானம் சம்பவியாது.

சங்கை: - பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின் விஷயமாய் ஸ்தூல அவயவங்களின் இரசனை விசேஷமே பாலிய யவ்வன சரீர காரணமாம். ஆகையினால் அதனைக் கவர்ந்தே அவனே யானென்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானம் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்: - பாலிய சரீரத்தின்கண் இராநின்ற ஸ்தூல அவயவங்களின் இரசனையே யவ்வன சரீரத்தின்கண்ணே சம்பவிப்பதின்றாம்; ஏனெனின், பாலிய சரீர அவயவங்களின் இரசனை யவ்வன சரீரத்தின்கண் இருக்குமாயின் யவ்வன சரீரத்திற்குப் பாலிய சரீரத்தினும் அதிக பரிமாணமும் அதிக பராக்கிரமும் உண்டாகக்கூடா. பாலிய சரீரத்திலும் யவ்வன சரீரத்தின்கண் அதிக பரிமாணமும் அதிக பராக்கிரமும் உண்டாயிருத்தல் சர்வ லோகர்கட்கும் அனுபவ சித்தமாம். ஆகையினால் பாலிய யவ்வன சரீரங்களில் ஸ்தூல அவயவங்களின் இரசனை வெவ்வேறே யொழிய ஒன்றன்றாம். உலகின்கண்ணும் பரிமாணத்தின் குறைவு மிகுதித்தன்மையால் அவயவங்களினது இரசனையின் பேதமே கண்டோம்; பத்துமணங்கு அளவுள்ள உளுந்து ராசியினின்றும் ஐந்துமணங்கு உளுந்தை எடுத்துவிடின்; அல்லது அவ்வுளுந்து ராசியின்கண் ஐந்துமணங்கு உளுந்தை மிகுதியாய்க்கலந்துவிடின்; ஆண்டு உளுந்து ராசியைக் காப்பாற்றும் புருஷன் அவயவங்களின் இரசனா விசேஷத்தை வெவ்வேறாயே அறிவன், ஏகரசனையாய் உடன்படுவதில்லையா மன்றோ? ஆகையால் பரிமாணத்தின் பேதமிருக்குமாயின் அவயவ இரசனையும் பின்ன பின்னமேயாம்; ஒன்றாக மாட்டாது. ஆகையால், ஹே வாதியே! நினது மதத்தில் பாலிய சரீரத்தினும் வேறாய் யவ்வனசரீரத்தின் உற்பத்தி யுண்டாயினும் மீண்டும் ஜன்ம சம்ஸ்காரம் உண்டாகமாட்டாததுபோலத் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதிகளாய் எமது மதத்தின் கண்ணும் தரிசனத்தாற் புத்திரோற்பத்தி யுண்டாயினும் மீண்டுஞ் ஜன்ம சம்ஸ்காரம் உண்டாவதில்லையாம்.

சங்கை: - யவ்வன சரீரத்தின்கண் இத்தேவதத்தன் உற்பன்னமானான் என்னும் ஞானம் எப்புருஷனுக்கும் உண்டாகமாட்டாது; ஆகையால், யவ்வன சரீரத்தின்கண் மீண்டும் ஜன்ம சம்ஸ்காரத்தின் அடைவின் வடிவதூஷணம் என் மதத்திற் சம்பவியாது.

சமாதானம்: - எமது மதத்திலும் தரிசன காலத்தின்கண் புத்திராதிகள் உற்பன்னமாயினும், அந்தப் புத்திராதிகளிடத்தே இப்புத்திரன் நமக்குண்டானா னென்னும் ஞானம், பிதா, மாதா முதலிய சம்பந்திகட்குண்டாவதில்லையாம். ஆகையால், திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதிகளாகிய எமது மதத்தினும் மீண்டும் ஜன்ம சம்ஸ்காரத்தினது அடைவின் வடிவ தோஷமில்லையாம்.

சங்கை: - திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதிகளாகிய நுமதுமதத்தில் புத்திராதிகளின் அதரிசனமே அவர்தம் மரணமாம். ஆகையால் எங்ஙனம் மரணத்தின்பின் புத்தி ராதிகளின் தகனக்கிரியை செய்கின்றீர்களோ, அங்ஙனம் அவர்தம் அதரிசனத்தின் பின்னரும் அந்தப் புத்திராதிகளின் தகனக்கிரியை செய்யவேண்டும். அதரிசனத்தின் பின்னர்ப் புத்திராதி பந்துக்களின் தகனக்கிரியையை யெவரும் செய்வதில்லையாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! நினது மதத்தில் யவ்வனசரீர முற்பன்னமாயின், பாலிய சரீரம் நாசமாய்விடும்; ஏனெனின், யவ்வனசரீர மடைந்தும் பாலிய சரீரம் நாசமாகாதிருக்குமாயின், யவ்வன காலத்தின்கண்ணும் பாலிய சரீரத்தின் பிரதீதி யுண்டாக வேண்டும். யவ்வன காலத்தின்கண் பாலியசரீரம் பிரதீதியாவதில்லை

யாம், ஆகையால் யவ்வன காலத்தின்கண் பாலிய சரீரத்தின் நாசமுண்டாம், நாசமடைந்த பாலிய சரீரத்தை நீ தகனம் செய்யாதது போல எமது திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தின்கண்ணும் புத்திராதி சம்பந் திகள் வெளியே சென்றிருப்பாராயின், அவர்தம் தரிசன முண்டாகமாட்டாது. அத்தரிசனமின்மையே அப்புத்திராதி பந்துக்க ளின் மரணமாம்; அத்தரிசனமின்மைரூப மரண மடையினும் அவர்தம் தகனக்கிரியையை யாம் செய்வதில்லையாதலின், எமது மதத்திலும் உனது மதத்திலும் இவ்விடை யொப்பான தாமன்றோ?

சங்கை: - ஹே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதிகளே! தங்கள் மதத்தில் சிறிது மாத்திரை சிறப்புளது; ஏனெனின், புத்திராதி சம்பந்திகள் தேசாந்திரத்தினின்றும் வீட்டிற்கு வருவார்களானால், மாதா பிதாக்கட்கு அவ்விவனே எனது குமாரனென் னும் ஞானமுண்டாம். இவ்வபேத ஞானபலத்தால் முன்பின் சரீரங்களின் அபேதமே சித்தமாம்.

சமாதானம்: - பாலிய சரீரத்தின் பின் யவ்வன சரீரமுற்பன்னமாயினும் அவனே யித்தேவதத்தன் என்னும் அபேதஞானம் நினது மதத்தின்கண்ணும் உண்டாம். ஆகையால், நினது மதத்தின்கண்ணும் பாலிய யவ்வன சரீரங்களின் அபேதமுண்டாக வேண்டும். பாலிய யவ்வன சரீரங்களின் அபேதமோ முற்கூறிய ரீதியாய்ச்சம்பவியாது. ஆகையால், இவ்விடையும் இருவர் மதத்திம் சமானமாம்.

சங்கை: - புத்திராதி சம்பந்திகளின் அதரிசனமே அவர் தம் மரணமாயின் புத்திராதி பந்துக்களின் மரணத்தின் பின் பிதா மாதா முதலிய சம்பந்திகள் சோகித்தலையும் அழுதலையுஞ் செய்வது போலப் புத்திராதி பந்துக்களின் அதரிசன காலத்தின்கண்ணும் சோகித்தலையும் அழுதலையும் செய்தல் வேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! நினது மதத்தில் யவ்வன சரீரமடையுங்கால் பாலக சரீரம் நாசமாயினும், பிதா, மாதாதி, சம்பந்திகள், சோகத்தையும் அழுகையை யும் செய்யாதது போல, திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தினும் புத்திராதி பந்துக்களின் அதரிசனகாலத்தின்கண் பிதா மாதா முதலிய சம்பாதிகள் சோகத்தையும் அழுகையையும் செய்வதில்லையாம்.

சங்கை: - யவ்வன சரீரமடையுங்கால் பாலிய சரீரம் நஷ்டமாயினும் அவ்விவனே எனது மைந்தன் என்னும் அபேதஞானம் மாதா பிதாதி சம்பந்திகட் குண்டாம். ஆகையால், அவ்வபேதஞானமே எனது மததத்தில் தகனாதிக்கிரியைக்கும் சோகாதிகட்குந் தடையாம்.

சமாதானம்: - புத்திராதி பந்துக்களின் அதரிசனத்தின் பின்னர் அவரை மீண்டுங்காணின், அவ்விவனே எனது புத்திரன் என்னும் அபேதஞானம் பிதா மாதாதி சம்பந்திகட்குண்டாம். ஆகையால் அவ்வபேதஞானமே எமது மதத்தின்கண்ணும் தகனாதிக்கிரியைக்கும் சோகாதிகட்குந் தடையாம். ஆகையால் இவ்விடையுமிருவர் மதத்தினும் சமானமாம்.

சங்கை: - புத்திராதி சம்பந்திகளின் அதரிசனமே அவர் தம் மரணமாயின் மீண்டும் தரிசனகாலத்தின்கண் அவர் யாங்கள் மரிக்கவில்லை யெனக்கூறின், அக் கூற்று உங்கள் மதத்தில் அசங்கதமாம். ஆகையால், அதரிசனத்தின் பெயர் மரணமன்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! நினது மதத்தின்கண்ணும் யவ்வன தேகமடை யப் பெறின், பாலிய சரீரம் நஷ்டமாய்விடும். ஆனால் அந்த யவ்வன புருஷன் யான் மரிக்கவில்லையெனக் கூறுவன். ஆகையால், இவ்வசன விரோதத்தால் நினது மதத்தின்கண்ணும் பாலிய சரீரத்தின் நாசம் உண்டாகக்கூடாது. இவ்வார்த்தை நினக்குமங்கீகாரமில்லையாம்.

சங்கை: - பாலிய சரீரத்திற்கும் யவ்வன சரீரத்திற்கும் பரஸ்பரம் பேதமாம், அந்தப்பேதவுணர்வு புருஷனுக்கு உண்டாவதில்லையாம். ஆகையால் முன்பின் சரீரபேதத்தின் அறியாமைரூப தோஷத்தோடு கூடிய யவ்வன புருஷனுடைய யான் மரிக்கவில்லை யென்னும் வசனம் பிரமாண ரூபமன்றாம், மற்றோ அவ்வசனம் பிரமாண மற்றதாம். ஆதலின், அவ்வசனத்தால பாலிய சரீரத்திற்கு நித்தியத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம்: - மீண்டும் தரிசனகாலத்தின்கண் புத்திராதி பந்துக்களில் யாங்கள் மரிக்கவில்லை யென்னும் இவ்வசனமும் முன்பின் சரீரபேதத்தின் அறியாமை வடிவ தோஷத்தோடு கூடிய புருஷனுக்கு ஜன்னியமாம் ஆகையால் அப் பிரமாண ரூபமாம். அவ்வப்பிரமாண வசனததால் முற்சரீரத்தின் நித்தியத் தன்மை எமது மதத்தினும் சித்தியாது. ஆகையால், இவ்வுத்தரமும் இருவர் மதத்தினும் சமானமே யாம். அல்லது முற்சரீரத்தினின்றும் பிற்சரீரத்தின்கண்ணே பேதமிருப்பினும் அந்தப் பேதத்தின் ஞானம் உலகர்கட்கு உண்டாவதில்லையாம். ஆகையால், அந்தப்பேத ஞானத்திற்கு ஏதாவது தடையங்கீகரிக்கவேண்டும். அந்தத் தடையும் முன்பின் சரீர பேதத்தின் அறியாமை வடிவ தோஷமாம். அந்தத் தோஷத்தின் மகிமையினாலேயே முன்பின் சரீரபேதஞானம் புருஷனுக்குண்டாவதில்லையாம். இக்காரணத்தினாலே பிதா மாதா முதலிய பந்துக்கள் புத்திரனுடைய முற்சரீரம் நாசமாயினும் சோகத்தையும் அழுகையையும் செய்வதில்லையாம். அல்லது, முன்பின் சரீர பேத ஞானத்தின் தடையென முற்கூறிய அஞ்ஞானவடிவ தோஷத்தை அங்கீகரியாவிடின் புத்திராதிகளின் முற்சரீரத்தினின்றும் பிற்சரீரத்தின்கண் பேதஞானம் பிதா மாதா முதலிய பந்துகட்கு அவசியமுண்டாம்; அந்தப் பேதஞானத்தால் புத்திராதிகளின் பூர்வ சரீரத்தின்கண் மரண புத்தி யுண்டாம்; அந்த மரண புத்தியினின்றும் பிதா மாதா முதலியவர்கட்குச் சோகாதிகளின் அடைவுண்டாம். ஆகையால், இத்தோஷத் தின் நிவிர்த்தியின் பொருட்டு முன்பின் சரீரத்தின் பேதஞானத்தின் தடையென முற்கூறிய அஞ்ஞானரூப தோஷத்தை யவசியம் யாமும் நீயும் அங்கீகரித்தல் வேண்டும். ஆகையால் ஹே வாதியே! எங்ஙனம் நினது மதத்தில் பாலிய சரீரத்திற்கும் யவ்வன சரீரத்திற்கும் அபேதமின்றோ, மற்றோ பேதமாமோ, அங்ஙனமே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதிகளாகிய எமது மதத்தும் பூர்வதரிசன விஷய புத்திராதியர்க்கும், உத்தர தரிசன விஷய புத்திராதியர்க்கும் அபேதமின்றாம்; மற்றோ

பேதமாம். ஹே வாதியே! எவ்வண்ணம் நினதுமதத்தில் யவ்வன சரீரமடைந்த காலையில் பாலியசரீரம் நஷ்டமாயினும் தாய் தந்தையர் அம்மைந்தனிடத்தே மரணபுத்தி செய்யாரோ அவ்வண்ணம் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமாய் எமது மதத்தின் கண்ணும் அதரிசன காலத்தின்கண் புத்திராதிகட்கு நஷ்டம் வரினும், பிதா மாதாதி சம்பந்திகள் அப்புத்திராதிகளிடத்தே மரணபுத்தியைச் செய்யார். ஆகையால் ஹே வாதியே! நீ எந்த எந்தத் தோஷம் எமது மதத்திற் கூறினாயோ அந்த அந்தத் தோஷம் நினது மதத்தின் கண்ணும் பிராப்தியாம். அந்தத் தோஷங்களின் நிவிருத்தியின் பொருட்டு எவ்வெவ்விடை நீ கூறினாயோ, அவ்வவ்விடை யெமது மதத்தினும் சம்பவிக்கும் என்பது துணியப்பெற்றதாம். அல்லது உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாய் ஜீவர்களின் ஜன்மமரணமே எமது திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தைத் துணிவித்து விடும்; ஏனெனின், அந்த ஜன்மமும், மரணமும், ஞானத்தாலன்றி வேறு எந்தக் காரணத்தாலும் துணியப்பெறமாட்டா; மற்றோ ஞானத்தாலேயே ஜன்மமரணத்தின் சித்தி யாம். எதுவரை புத்திராதி பந்துக்களின் ஜன்மத்தையும் மரணத்தையும் பிதா முதலிய சம்பந்திகள் அறிகின்றாரில்லையோ அதுவரை மகிழ்ச்சி சோகங்களுண்டாகா; மற்றோ புத்திராதிகளின் ஜன்மமரணாதி ஞானத்தின் பின்னரேயே பிதா முதலிய சம்பந்திகள் மகிழ்வு சோகங்களை யடைவர். அங்ஙனம் இப்புத்திராதிகளும் வேறன்னியன் வசனத்தால் தமது ஜன்மத்தை யறிந்து கொண்டு சந்தோஷத்தை யடைவர்; தமது மரணத்தை யறிந்துகொண்டு சோகத்தை யடைவர். தமது ஜன்ம ஞானத்தாலன்றியும் மரண ஞானத்தாலன்றியும் எப்புருஷனுக்கும் மகிழ்ச்சி யினடைவும் சோகத்தினடைவுமுண்டாகமாட்டா; ஆண்டுப் புத்திராதிகளின் ஜன்மத்தையும் மரணத்தையும் பிதா மாதா முதலிய சம்பந்திகள் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாலேயே யறிவர். புத்திராதியர் தமது ஜன்மத்தையும் மரணத்தையும் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாலறியார்; மற்றோ பிதா மாதா முதலிய சம்பந்திகளின் வசனரூப சப்தப் பிரமாணத்தாலும், அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் தமது ஜன்ம மரணத்தை யறிவர். ஏனெனின், யோனியினின்றும் வெளிப்போந்த காலத்தில் இஜ்ஜீவன் துக்கத்தால் மூர்சசையையடைவன்; மூர்ச்சை அவஸ்தையின்கண் எவ்வஸ்துவின் ஞானமும் உண்டாகமாட்டாது; ஆகையால், யோனியினின்றும் வெளிப்போதல் வடிவ தமது ஜன்மத்தை அக்காலத்தில் பிரத்தியக்ஷமாயறியச் சமர்த்துடையவனாகான். அங்ஙனம் மரணகாலத்தின்கண்ணும் இஜ்ஜீவன் துக்கத்தால் மூர்சசைத் தன்மையை யடைவன்; ஆகையால் அக்காலத்தின் கண்ணும் இஜ்ஜீவன் தமது மரணத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய் அறியவல்லானல்லன். மற்றோ, சப்தப் பிரமாணத்தாலும் அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் தமது ஜன்மத்தையும் மரணத்தையும் இஜ்ஜீவன் அறிவன். ஆகையால் ஹே வாதியே! எங்ஙனம் லௌகிக பிதா மாதா முதலிய சம்பந்திகளின் வசனங்களால் நினது ஜன்ம மரணங்களை நீ நிச்சயம் செய்துளாயோ அங்ஙனம் சர்வஞ்ஞ ஈஸ்வரனால் செய்யப்பட்ட வேதப்பிரமாணத்தானும் புத்திராதி பதார்த்தங்களின் தரிசனமே அவர் தம் பிறப்பாம்; புத்திராதி பதார்த்தங்களின் அதரிசனமே அவர்தம் மரணமாம் என்னும் பொருள் சித்தித்தது.

சங்கை: - வாக்காதி இந்திரியங்களையும் அக்கினியாதி தேவதைகளையும் பரித்தியாகம் செய்து கேவலம் புத்திராதி விஷயங்களில் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாத சித்தியின் பொருட்டு யுக்திகளைக் கூறுதல் விருத்தமாம்; ஏனெனின், ஆன்மாவின்

வேறாய் சர்வபதார்த்தங்களும் தங்களுடைய மதத்தின்கண் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதவிஷயமன்றோ?

சமாதானம்: - புத்திராதி விஷயத்தில் அவனே யீந்தத் தேவதத்தன் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் உண்டாவதுபோல வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தும், அக்கினியாதி தேவதைகளிடத்தும், அதுவே யிவ்வாக்கிந்திரியம்; அதுவே இவ்வக்கினி தேவதை, என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் எப்புருஷனுக்கும் உண்டாவதில்லையாம்; ஏனெனின், எவ்வஸ்துவின்கண் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை யுளதோ அவ்வஸ்துவின்கண்ணேயே பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையுண்டாம். அந்தப்பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தில்லையாம். ஆகையால், பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞான விஷயத்தன்மையும் வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்திற் சம்பவியாது. ஈண்டிது கருத்தாம்: - கேவலம் இந்திரியத்தாற் ஜனித்த ஞானத்தைப் பிரத்தியக்ஷ மென்பர். சக்ஷு இந்திரியத்தால் இவன் தேவதத்தனென்னும் பிரத்தியக்ஷ ஞானமுண்டாவது போல், பூர்வசம்ஸ்காரத்தோடு கூடிய இந்திரியத்தாற் ஜனித்த ஞானத்தின் பெயர் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானமாம். தேசாந்தரத்தின் கண்ணேனும் காலாந்தரத்தின் கண்ணேனும் கண்டிராநின்ற தேவதத்தனோடு சக்ஷு இந்திரியத்தின் சம்பந்தமுண்டாயின், அவனே யித்தேவதத்தன் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் உலகர்க்குண்டாவது போலவாம். அவ்விந்திரியங்களுள்ளும், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுறு, உபஸ்தம் என்னும் பஞ்ச இந்திரியங்களிடத்திலேயோ ஞானகாரணத் தன்மையின்றாம். மற்றோ, சப்தோச்சாரணாதி கிரியையின் காரணத்தன்மையுண்டாம். சக்ஷு, துவக்கு, இரசனம், கிராணம், சுரோத்திரம், இவ்வைந்து ஞானேந்திரியங்களிடத்தே ஞானத்தின் காரணத்தன்மையுண்டாம். அவற்றினும் இரசன இந்திரியம் இரசகுணத்தைக் கவரும், இரச ஆசிரய திரவியத்தைக்கவராது. அங்ஙனம் கிராண இந்திரியம் கந்தகுணத்தைக்கவரும், கந்தகுணாசிரய திரவியத்தைக் கவராது. சுரோத்திர இந்திரியம் சப்த குணத்தைக்கவரும், சப்த ஆசிரய திரவியத்தைககவராது. ஆகையால், இம்மூன்று இந்திரியங்களால் ஜனித்த ஞானங்களின் விஷயத்தன்மை வாக்காதி, இந்திரியங்களிடத்தே சம்பவியாது. ஏனெனின், வாக்காதி இந்திரியங்கள் திரவியரூபமாம்; குணரூபமன்றாம். சக்ஷு இந்திரியம் ரூபாதிகுணங்களையும் ரூபாதிகுணங்களின் ஆசிரய திரவியத்தையும் கவரும். அங்ஙனம் துவக்கிந்திரியமும் ஸ்பரிசாதி குணங்களையும், ஸ்பரிசாதி குணங்களினாசிரய திரவியத்தையும் கவரும். அவ்விரண்டினும் சக்ஷு இந்திரியமோ உற்பூத ரூபத்தையும், உற்பூதரூபமுடைய திரவியத்தையும் கவரும். அங்ஙனம் துவக்கிந்திரியமும் உற்பூத ஸ்பரிசத்னையும் உற்பூத ஸ்பரிசமுடைய திரவியத்தையும் கவரும். அந்த உற்பூதரூபமும் உற்பூதஸ்பரிசமும வாக்காதி இந்திரியங்களிலில்லையாம்; மற்றோ அனுற்பூத ரூபஸ்பரிசாதிகள் இந்திரியங்களிடத்தில் இருக்கின்றன. ஆகையால் சக்ஷு இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையும் துவக்கிக் திரிய ஜன்னிய ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையும் வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்து சம்பவியா. மற்றோ சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலும் அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் வாக்காதி இந்திரியங்களின் பரோக்ஷ ஞானமுண்டாம். அங்ஙனம் வாக்காதி இந்திரியங்களினது அக்கினியாதி தேவதைகளினது பரோக்ஷஞானமே யுண்டாம். ஆகையால் பரோக்ஷ

ஞானத்திற்கு விஷயமாய் வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தும் அக்கினியாதி தேவதை களிடத்தும் அதுவே இவ்வாக்கிந்திரியமென்றும் அதுவே இவ்வக்கினி தேவதை யென்றும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் கேவலம் சுருதி வசனத்தினாலேயே வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தும் அக்கினியாதி தேவதை களிடத்தும் திருஷ்டி, சிருஷ்டி, வாதம் சித்திக்கும். புத்திராதி விஷயங்களிலோ அவனே யித்தேவதத்தன் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞைஞானம் சம்பவிக்கும். ஆகையால் அந்தப் பிரத்திய பிஞ்ஞைவடிவ விரோத நிவிருத்தியின் பொருட்டுப் புத்திராதி விஷயங்களிலேயே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதம் யுக்தியால் நிரூபணம் செய்யப்பட்டது. உண்மை யாயோ ஆன்மாவின் வேறாய் சம்பூர்ண ஜடவஸ்துவும் தரிசனகாலத்தின்கண் உற்பன்னமாம், அதரிசன காலத்தின்கண் இலயமாம். நம்மனோராய ஜீவர்கட்கு வாக்காதி இந்திரியங்களின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் உண்டா காதெனினும், அக்கினியாதி யபிமானி தேவதைகட்கு வாக்காதி இந்திரியங்களின் பிரத்தியக்ஷ ஞானமோ யுண்டாம். ஆகையால் தேவதைகளின் அதரிசனத்தால் வாக்காதி இந்திரியங்களின் உற்பத்தியும், தேவதைகளின் அதரிசனத்தால் அவற்றின் நாசமும் சம்பவிக்கும். ஆகாசாதி பூதங்களின் காரியங்களாகிய வாக்காதி இந்திரியங் கட்குத் தரிசன காலத்தின் கண்ணே ஜன்மமும், அதரிசன காலத்தின்கண் மரணமும் உண்டாவதுபோல் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்கட்கும் தரிசனகாலத்தின்கண்ணே ஜன்ம மும் அதரிசன காலத்தின்கண்ணே நாசமுமுண்டாம். பாலிய யவ்வனாதி சரீரங்க ளில் பிரத்திய பிஞ்ஞைவடிவ விரோதத்தின் சமாதானம் முன்னர் செய்யப்பட்டது போல் ஆகாசாதிப் பஞ்சபூதங்களிடத்தும் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானவடிவ விரோதத் தின் சமாதானந் தெரிந்து கொள்க. முன்னர்ப் பாலிய யவ்வன சரீராதிகளிடத்து எங்ஙனம் அவயவத்தினுடைய அவயவரசனையினுடைய பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானத்தினது காரணத்தன்மையின் கண்டனம் செய்யப்பெற்றதோ, அங்ஙனம் ஆகாசாதி பூதங்களிடத்தும் கண்டுகொள்க. ஆகையால் ஆன்மாவின் வேறாய் சர்வ ஜடவஸ்துக்களின் தரிசனமே ஜன்மமாம், அதரிசனமே அவற்றின் நாசமாம்.

சங்கை: - அதரிசனமே வஸ்துவின் நாசமாயின், எக்காலத்தில் புருஷனுக்குத் தடாகஜலத்தின் ஞானமின்றாமோ, அக்காலத்தில் தங்களுடைய மதத்தில் தடாக ஜலம் நாசமாய் விடுமன்றோ? ஆகையால் ஜலத்தின் விரோதியாய அக்கினியின் உற்பத்தி யாண்டுண்டாக வேண்டும்; அங்ஙனமென்று முண்டாகாது, ஆகையால் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதம் அசங்கதமாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! நினது மதத்தினும் இத்தோஷத்தின் அடைவுண்டாம்; ஏனெனின், அன்னிய ஒரு புருஷனுடைய பாலிய அவஸ்தை நாசமாயின், அந்தப்பாலிய அவஸ்தையின் விரோதியாய் யவ்வனாவஸ்தை நினக்கும் அடையவேண்டிவரும், அன்னிய புருஷனுடைய பாலிய அவஸ்தையின் விரோதியாய் யவ்வனாவஸ்தை நினக்குண்டாக மாட்டாது. அதுபோல், அதரிசனகா லத்தின்கண் ஜலத்தின் நஷ்டம் நேரிடினும் ஆண்டக்கினி உண்டாகமாட்டாது.

சங்கை: - யவ்வனாவஸ்தையினது அடைவின்கண் தர்ம அதர்ம ரூபகர்மம் காரணமாம். ஆகையால், அன்னிய புருஷனுடைய யவ்வனாவஸ்தை என்னை யடையமாட்டாது.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! எங்ஙனம் நீ கர்மத்தை அங்கீகரித்துத் தூஷண நிவிருத்தியினைச் செய்தனையோ, அங்ஙனம் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதியாய் யாமும் கர்மத்தை யங்கீகரித்துச் சர்வ தூஷணங்களின் நிவிருத்தியைச் செய்வோம். அதரிச னகாலத்தின்கண் தடாக ஜலத்தின் நாசமுண்டாயினும், கர்ம வசத்தால் ஜலமே ஆண்டுற்பன்னமாம்; அக்கினி யுற்பன்னமாக மாட்டாது.

சங்கை: - ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் காரியங்களாய் சரீராதிகள் சுக துக்கரூப போகசாதனங்களாம். ஆகையால் அவற்றின் உற்பத்தியின்கண் தர்மா தர்மரூப கர்மங்கட்குக் காரணத்தன்மை சம்பவிப்பினும், ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் உற்பத்தியின்கண் கர்மங்கட்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் பொருட்டுக் கர்மங்கட்குக காரணத்தன்மையில்லையாம் என நீ ஆசங்கை செய்யவில்லை; மற்றோ இங்ஙனம் நீ கூறியதால் நினது அறியாமையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டனை. ஏனெனின், சுருதியின் கண்ணும், ஸ்மிருதியின் கண்ணும், வியாச பகவானுடைய சூத்திரத்தின்கண்ணும, இவ்வண்ணம் கூறபபெற்றுளது. ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவ ரூப கர்மங்களோடு கூடிய மாயை விசிஷ்ட பரமான்மா பூதபௌதிக ரூப பிரபஞ்சத்தை உற்பன்னம் செய்யும், அதன் தன் திதியையும் சம்ஹாரத்தையும் செய்யும். பரமான்மா ஜீவர்களின் கர்மங்களின்றியே ஜகத்தின் உற்பத்தியைச் செய்யுமாயின், பரமான்மாவின்கண் விஷமத்தன்மையும் நிராத்தயைத் தன்மை யுமாய் இரண்டு தோஷங்களின் அடைவுண்டாம். ஏனெனின், சிலபுருஷர் தனிகராயி ருக்கின்றனர், சில புருஷரோ தனமற்றவராயிருக்கின்றனர், சில புருஷர் சுகிகளாயி ருக்கின்றனர், சில புருஷர் துக்கிகளாயிருக்கின்றனர், சில புருஷர் பண்டிதராயிருக் கின்றனர், சில புருஷர் மூர்க்கராயிருக்கின்றனர். இவ்வகையாக விஷமப் பிரபஞ்சத்தைச் செய்த பரமான்மா, விஷமத்தன்மை நிர்த்தயைத் தன்மை வடிவ தோஷத்தோடு கூடியதாம். சமதிருஷ்டியையுடைய ஈஸ்வரனிடத்தே விஷமத் தன்மை, நிர்த்தயைத்தன்மை வடிவ தோஷம் சம்பவியாது. ஆகையால் அத்தோஷ நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவசியம் கர்மங்களை யங்கீகரித்தல் வேண்டும். அல்லது, எவ்வஸ்து எந்தஜீவனுடைய சுகசாதனமாமோ, அவ்வஸ்து அந்த ஜீவனுடைய புண்ணியத்தால் உண்டாம். எவ்வஸ்து எந்த ஜீவனுடைய துக்கசாதன மாமோ அவ்வஸ்து அந்த ஜீவனுடைய பாவகர்மத்தால் உண்டாம். அந்தச் சுகதுக்கக் காரணத்தன்மை சரீராதி பௌதிக பதார்த்தங்களில் இருப்பது போல, ஆகாசாதி பஞ்ச பூதத்தின் கண்ணும் உளது. ஆகையால் ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் உற்பத்தியின் கண்ணும் ஜீவர்களின் அதிர்ஷ்டத்திற்குக் காரணத்தன்மை யுளது.

சங்கை: - மூன் முற்சிருஷ்டியின்கண் இராநின்ற ஜீவர்களின் கர்மங்கட்குப் பிற்பிற் சிருஷ்டியின் பொருட்டுக் காரணத்தன்மை சம்பவித்த போதினும் எல்லாச்

சிருஷ்டிகளினும் முதலிலுண்டாய சிருஷ்டியின்கண் கர்மத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. ஆகையால், சம்பூர்ண காரியத்தின் பொருட்டுக் கர்மங்கட்குக் காரணத் தன்மையின்றாம்.

சமாதானம்: - எல்லாச் சிருஷ்டிகளினும் முதலாவதாய் ஒரு சிருஷ்டியின்றாம்; மற்றோ, பீஜ அங்குசம்போல சம்சாரத்தின் பிரவாகம் அநாதியாம். முன் முற் கர்மங்களின் அனுசாரமாய்ப் பிற்பிற் சிருஷ்டி யுற்பன்னமாம். ஆன்ம ஞானமன்றி யன்னிய வுபாயத்தால் இச்சம்சாரத்தினாசம் உண்டாகாது; மற்றோ ஆன்மஞானத்தினாலேயே இச்சம்சாரத்தின் நாசமாம்.

சங்கை: - கர்மங்கட்கே சர்வ சமசாரத்தினது காரணத்தன்மை அங்கீகரிக்கினோ,. மாயையின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மையை அங்கீகரித்தல் பயனில் கூற்றாம்.

சமாதானம்: - கர்மங்களிடத்தே ஜகத்தின் காரணத்தன்மையை யுடன்படுவதால் மாயைக்குப் பயனில் கூற்றாந் தன்மையின்றாம்; ஏனெனின், மாயையினானன்றிக் கர்மங்கட்குப் பலத்தின் வியவஸ்தையே சம்பவியாது. **கருத்திதுவாம்:** - கார்த்திகை மாதத்தின்கண் கிருத்திகை நக்ஷத்திரங்கூடிய சுபதினத்தே எப்புருஷன் சண்முகநாதனது தரிசனம் செய்வனோ, அப்புருஷன் ஏழு ஜன்மங்கள் தனத்தோடு கூடிய வேதங்களை கற்றமறையோனாவன். இவ்வகையாய் பலன் சண்முகநாதனுடைய தரிசனரூப கர்மத்தாலுண்டாம். சாஸ்திரங்களின்கண்ணே கூறப் பெற்ற இதன்கண் இவ்வகையாய் சங்கையுண்டாம்: - சண்முகநாதனுடைய தரிசனஞ் செய்யாநின்ற புருஷனுக்கு ஜன்மாந்தரத்தின்கண் பிராஹ்மண சரீரத்தின் அடைவாய் பலமும், தனாதிகளின் அடைவாய் பலமும் உண்டாம். அந்தப் பிராஹ்மணனினும் வேறாய் புருஷனிடத்தே அந்தத் தரிசனவடிவ கர்மத்தால் துக்கத்தின் அடைவின்றாம். இவ்வகையாய் நியமத்தின்கண் யாது காரணம்? என உளதாஞ் சங்கைக்கு யாமறிகின்றிலேம் என்னும் இவ்வகையாய் விடையன்றி மற்றொரு விடையின்றாம். மற்றோ, யாமறிகின்றிலேம் இவ்வகையாய் விடையே விளம்பல் வேண்டும். யாமறிகின்றிலேம் என்னும் இத்தோற்றம் மாயையே விஷயஞ் செய்யும். ஆகையால், சர்வ புருஷர்களின் அனுபவத்தாற் பெறப்பட்டதும் சர்வகாரியங்களையும் சித்தம் செய்வதும் ஆய மாயை பயனற்றதன்றாம்; மற்றோ பயனுற்றதாம்.

சங்கை: - யாமறிகின்றிலேமென்னும் இவ்வகையாய் சப்தம் பாவரூப மாயையின் வாசகமன்றாம்; மற்றோ, ஞானாபாவ வாசகமாம்; ஆகையால், இச்சப்தத்தின் மாயையின் சித்தி சம்பவிக்கமாட்டாது.

சமாதானம்: - யாம் அறிகின்றிலேமென்னும் சப்தம் யாதாவதொரு ஞானத்தின் அபாவத்தை யுணர்த்துகின்றதா? அல்லது சம்பூர்ண ஞானாபாவத்தை யுணர்த்துகின்றதா? அவற்றுள் முதற்பக்ஷமோ சம்பவியாது. ஏனெனின், எக்காலத்தில் கடத்தின் ஞானம் புருஷனுக்குண்டாமோ அக்காலத்தில் படத்தின் ஞானம்

உண்டாகாது; ஆகையால் அந்தப் படஞானத்தின் அபாவத்தை யங்கீகரித்து யாம் அறிகின்றிலேமென்னும் பிரயோகம் உண்டாதல் வேண்டும். கடஞான காலத்தின் கண் இப்பிரயோக முண்டாகாதாகலின் யாதேனும் ஒரு சிறிது ஞானா பாவத்தையும் யாம் அறிகின்றிலேமென்னும் சப்தம் உணர்த்தாது. யாம் அறிகின்றிலேமென்னும் சப்தம் சம்பூர்ண ஞானாபாவத்தை யுணர்த்துகின்ற தென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் சம்பவியாது; ஏனெனின், அபாவ ஞானத்தின்கண் பிரதியோகியின் ஞானமும் அனுயோகியின் ஞானமும் காரணமாம். பிரதி யோகி அனுயோகி ஞானங்களின்றி அபாவத்தின் ஞானமுண்டாகாது. எவ்வஸ்துவின் அபாவமாமோ அவ்வஸ்து அந்த அபாவத்தின் பிரதியோகியாம். எவ்வஸ்துவின்கண் அபாவமிருக் குமோ அவ்வஸ்து அவ்வபாவத்தின் அனுயோகி யாம். கடாபாவமுடையது பூதலம் என்னுமிடத்து அபாவத்திற்குக் கடம் பிரதி யோகியாம்; பூதலம் அனுயோகியாம். அங்ஙனம் சம்பூர்ண ஞானத்தின் அபாவத்திற்குச் சம்பூர்ண ஞானம் பிரதியோகியாம், ஜீவான்மா அனுயோகியாம், ஆண்டுப் பூத பவிஷ்யத் காலத்தின்கண் (இறந்த எதிர்காலங்களில்) உண்டாகாநின்ற சம்பூர்ண ஞானங்களின் ஞானம் அற்ப அறிவி னனுக்குச் சம்பவியாது. ஆகையால் யாம் அறிகின்றிலேம் என்னும் சப்தம் சர்வ ஞானங்களின் அபாவத்தையும் உணர்த்தமாட்டாது. மற்றோ, பாவரூப மாயையையே உணர்த்தும்; ஆகையால் மாயையை அவசியம் அங்கீகரித்தல் வேண்டும்.

இப்போது வேறு வகையாய் மாயையின் ஆவசியகத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - சுபாவமே ஜகத்தின் காரணமெனச் சுபாவவாதியாய் ஒரு நாஸ்திகன் அங்கீகரித்துளான். காலமே ஜகத்தின் காரணமெனக் காலவாதியாய் ஒரு நாஸ்திகன் அங்கீகரித்துளான். இவை முதலாய் நாஸ்திகர்களின் பக்ஷங்களைக் கண்டன தர்க்க வடிவ இராக்ஷச இறைவன் மாயைவடிவ அன்னையின் சகாயமின்றிப் புசித்தல் முடியாது; மற்றோ, மாயைவடிவ அன்னையின் சகாயத்தாலேயே அந்தப் பக்ஷங்களைப் பக்ஷணம்செய்வன். **கருத்திதுவாம்:** - கண்டனஞ்செய்ய யோக்கியமா ய் நாஸ்திகர்களின் மதங்கள், கண்டனதர்க்கவடிவ இராக்ஷச இறைவன் என்னும் யாவற்றிற்கும் தாய் மாயையாம். அந்தமாயை கண்டன தர்க்க வடிவ இளைய மைந்தனிடத்தில் மிகுநேயமுற்றவள். ஆகையால் நாஸ்திகர்களின் சித்தத்தின் கண் யாம் அறிகின்றிலேம் என்னும் வடிவமாய் வெளிப்பட்ட அம்மாயை கண்டன தர்க்க வடிவ இளைய குமாரனுக்கு நாஸ்திகர்களின் மதவடிவ மூத்த மைந்தர்களைப் பக்ஷணஞ்செய்யும் பொருட்டுக் கொடுப்பள். ஆகையால் கண்டன தர்க்க வடிவ இளைய மைந்தனுடைய ஜயசம்பாதன வடிவை செய்ய முடியாத தொழிலைச் செய்பவளாய் மாயையை அவசியம் அங்கீகரித்தல்வேண்டும்.

அல்லது எக்கால் கண்டன தர்க்கவடிவ இராக்ஷச இறைவன் சர்வ நாஸ்திகர்க ளின் மதங்களையுங் கண்டிப்பனோ, அக்கால் அம்மாயைத் தாய் தனது செய்யமுடி யாத வடிவ கர்மத்தை வெளிப்படுத்தாள்; மற்றோ இரகசியமாய் வைப்பள். மாயை வடிவத்தாய் தனது செய்யமுடியாததாய் கர்மத்தையும் வெளிப்படுத்து வளாயின், கண்டன தர்க்கவடிவ இராக்ஷச இறைவன் அந்த மாயையின் செய்யமுடியாததாய் கர்மத்தையும் கண்டனம் செய்துவிடுவன். தனது தாயைக்கொல்லல் அனுசிதமே யாயினும், தமது குலத்தை நாசஞ்செய்வது இராக்ஷசரினியல்பாம். இக்காரணத்

தினாலே மாயைவடிவ அன்னை கண்டன தர்க்கவடிவ இளைய குமாரனினின்றும் இரகசியமாயிருப்பள்.

கருத்திதுவாம்: - சர்வ நாஸ்திகர்களின் மதங்களையுங் கண்டனஞ் செய்வித்துத் தான் இரகசியமாயிருக்கும் இதுவும் மாயையின் செய்தற்கரிய தொழிலாம். ஆகையினால், யாம் அறிகின்றிலேம் என்னும் அனுபவத்தாற் றுணியப்பெற்ற மாயை அவசியம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதாம்.

சங்கை: - அர்த்தத்தை யுணர்த்திவைக்கும் வசனத்தின் பெயர் விடையாம். யாம் அறிகின்றிலேம் என்னும் வசனம் அர்த்த மின்றியதாம். ஆசையினால், இவ் வசனத்திற்கு விடை வடிவத்தன்மை பொருந்தாது.

சமாதானம்: - பிரதிவாதியின் மௌனத்திற்கு எவ்வசனம் காரணமாமோ அவ்வசனத்தின் பெயர் விடையாம். யாமறிகின்றிலேம் என்னும் வசனமும் பிரதிவாதியின் மௌனகாரணமாம். ஆகையால், இவ்வசனத்திற்கும் விடை வடிவத்தன்மை சம்பவிக்கும். **கருத்திதுவாம்:** - பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களை யங்கீகரித்தே பரஸ்பரம் வாதமுண்டாம். எப்புருஷன் யானறிகின்றிலேன் எனக்கூறுவனோ அப்புருஷனிடத்தே எந்தப் பிரதிவாதியும் கேளான்; மற்றோ, மௌனமுறுவன். ஆகையினால் பிரதிவாதியின் மௌனத்தின் சம்பாதனமே அவ்வசனத்தின் பலமாம்.

சங்கை: - யானறிகின்றிலேன் என்னும் இவ்வகையாய் பிரதீதிக்கு விஷயமாய் அஞ்ஞான ரூப தோஷத்தை அங்கீகாரஞ்செய்து பிரதிவாதியை ஜயிப்பதும் அபஜயசமானமாம்.

சமாதானம்: - அஞ்ஞானம் இருவகையாம், அவற்றுள் ஒன்றோ ஆன்மவிஷயக அஞ்ஞானமாம்; மற்றொன்றோ அனான்மவிஷயக அஞ்ஞானமாம். அவற்றுள் ஆன்ம விஷயக அஞ்ஞானமோ ஜீவர்கள் தம் மகாஹானியின் காரணமாம். ஜன்மாதி அனான்ம பதார்த்த விஷயக அஞ்ஞானம் ஜீவர்கட்கானி செய்வதில்லையாம். **கருத்திதுவாம்:**- எவனுக்கு ஆன்மஞானமுண்டாமோ, அவனுக்குச் சர்வ அனான்மவஸ்துக்களும் பொய்வடிவமா மென்னும் ஞானமுண்டாம். அந்தப் பொய்ப் பிரபஞ்சத்தை விசேஷரூபமாய் அறிய வேண்டுமென்னும் இச்சையும், ஆன்மஞானிக் குண்டாக மாட்டாது. ஆகையால் ஆன்மஞானிக்கனான்ம பதார்த்தங்களின் அறியாமை தூஷண மன்றாம்; மாறாய்ப் பூஷணமாம். அங்ஙனமே ஆன்மஞானமின்றிய அஞ்ஞானிக்கும் ஜன்மாதி அனான்ம பதார்த்தங்களின் அஞ்ஞானம் தூஷண மன்றாம். நேத்திரஹீனனாய குருடனுக்கு ரூபாதி பதார்த்தங்களின் அஞ்ஞானம் தூஷண மன்றாவது போலும், தூளியானிறைந்த உடம்புடையோன் மீண்டுந் தூளியை யடைதல் தூஷணமன்றாவது போலும், ஆன்மஞானமின்றிய அஞ்ஞானிக்கு அனான்ம பதார்த்தங்களின் அஞ்ஞானம் தூஷணமன்றாம்.

இப்போது இவ்வர்த்தத்தையே நிரூபிக்கும் பொருட்டுப் பிரபஞ்ச உற்பத்தியின் கண் தர்க்க அயோக்கியத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவினின்றும் ஜகத்தினுற்பத்தி சாஸ்திரத்தின் கண்ணே கூறப்பட்டுளது. அது சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்மா பிரகாச வடிவமாம், துவைதமற்றதாம், அசங்கமாம், குணங்களற்றதாம், அந்தமாம், கிரியையற்றதாம், மனவாக்கு கட்கெட்டாததாம். இத்தகைய அத்விதீய ஆன்மா நாநாப்பிரகாரமாய விசித்திர உலகை எங்ஙனம் உண்டாக்குமென்னுஞ் சங்கையுண்டாயின், அந்தச் சங்கைக்குச் சமாதானம் செய்யவும அறியவும் எவனும் சமர்த்தனாகான். ஆகையால், பிரபஞ்சத்தினுற்பத்தி தர்க்க விஷயமன்றாம். அந்தப்பிரபஞ்சத்தின்கண் னுள்ள ஒவ்வொரு வஸ்துவும் நூறு கோடி பிரமாணங்களாலும் அறியத்தகாததாம். **கருத்திதுவாம்:** - இவ்வஸ்துவின் வடிவமியாது, இதன்கண் எவ்வளவு தர்மங்களுள், இவ்வஸ்துவிற்கு எவ்வளவு அவயவங்கள், என இவ்வண்ணம் எவ்வஸ்துவையும் அறிதல்முடியாது. ஒருவஸ்துவை உணர்வதின் கண்ணேயும் ஒரு புருஷனுக்குச் சமர்ததின்றாயின், சர்வஜகத்தையு முணர்வதில் எவன்றான் சமர்த்துடையனாவன்; மற்றோ அங்ஙனமெவனும் சமாத்தனாகான். யானெல்லாவுலகையும் உணர்வனென் னும்பிமான முடையவன்பால் யாம் இதுகேட்பாம். எதிரில் இரா நின்ற இக்கடத்தின் சொரூபத்தை முதலில் நீ நிரூபணஞ்செய்தி. இக்கடத்தை நீ நிருபணஞ் செய்வையாயின் சம்பூரணப் பிரபஞ்சத்தையு முன்னால் நிரூபித்தல் கூடும். ஆண்டுக் கடத்தின் சொரூபத்தினதும், அன்னிய பதார்த்தத்தினின்றும் கடத்தின் நீக்கத்தினதும், நீக்கத்தின் பிரயோஜகதர்மங்களினதும் ஆய நிரூபணமே கடத்தின் நிரூபணமாம். ஆகையால் எதிரிலிராநின்ற கடத்தின் சொரூபம் யாது? என்பது சொரூபப்பிரசினமாம். இக்கடம் கடத்தினும் வேறாய் ஏன் ஆகாது? **கருத்திதுவாம்:** - இக்கடத்திற்கு அன்னிய பதார்த்தத்தினின்றும் நீக்கம் எவ்வகையாம்? என்பது நீக்கப்பிரசினமாம். எதிரில் இருப்பதாய் கடத்தின் நீக்கப் * பிரயோஜகமாக [* பிரயோஜகம் = எது.] நேத்திர இந்திரியத்தின் சம்பந்தத்தையே கூறவேண்டும். கடத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளும் நீக்கப பிரயோஜகமாய்ச சம்பவிக்கு மெனினும் கடத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளை இனி நிராகரணஞ் செய்வாம். ஆகையால், கடத்தன்மை முதலிய ஜாதிகட்கு நீக்கப் பிரயோஜகத் தன்மை சம்பவியாது. அந்நேத்திரேந்திரியத்தின் சம்பந்தமோ எதிரில் இராநின்ற கடத்தின்கண் உளது; அன்னிய பதார்ததத்தோடு இல்லையாம். இதன்கண் யாது நியாமகம் என்பது தர்மப்பிரசினமாம். இவ்வகையாய் சித்தாந்தியின் மூன்று வினாக்களைக் கேட்டு வாதியானவன் முதலாவது கடசொரூபத்தை நிரூபணஞ் செய்கின்றனன்.

சங்கை: - இதுவாமென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியம் எவ்வஸ்துவோ அதன் பெயர் கடமாம்.

சமாதானம்: - இதுவாமென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மை வடிவ இலக்கணத்தாற் கடத்தின் சித்தியுண்டாகாது; ஏனெனின், இதுவாமென்னும் சப்தத்தின் வாசசியத்தன்மை எங்ஙனங் கடத்தின்கண் உளதோ அங்கனம் படாதிகளின் கண்ணும் உளது. ஆகையினால் இவ்விலக்கணம் அதிவியாப்தி தோஷத்தோடு கூடியதாம்.

இலக்கியத்தின்கண்ணும் இலக்கியமல்லாததின்கண்ணும் இலக்கணமிருப்பின் அஃது அதிவியாபதியெனப்படும்.

சங்கை: - இது கடமென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மை கடத்தினிலக்கண மாம். பட முதலியவைகளிடத்தே இதுவாம் என்னும் சப்தத்தின் வாச்சி யத்தன்மை யிருப்பினும், இது கடமென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மை பட முதலியவைக ளிடத்தே யில்லையாம். மற்றோ, கேவலங் கடத்தின்கண்ணே உளது. ஆகையால், முற்கூறிய அதிவியாப்திரூப தூஷணம் இவ்விலக்கணத்தின்கண் இல்லையாம்.

சமாதானம்: - இது கடமென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மை எங்ஙனம் எதிரில் இராநின்ற கடத்தின்கண் உளதோ அங்ஙனம் அன்னிய கடத்தின்கண்ணும் உளது. ஆகையால், இவ்விலக்கணமும் அதிவியாப்தி தூஷணத்தோடு கூடியதாமா தலின், எதிரில் இராநின்ற கடத்தின் சித்தியைச் செய்யாது.

சங்கை: - * அகடத்தின் பேதமுடையது யாதாமோ அது கடமெனப்படும்.
[* அகடம் = கடமல்லாதது.]

சமாதானம்: - இவ்விலக்கணத்தினும் கடத்தின் சித்தியுண்டாகாது; ஏனெனின், அகடத்தின் பேதமுடையது யாதாமோ அது கடமெனப்படும் இவ்விலக்கணத்தின் கண் அகடசப்தத்திற்கு யாது பொருள்? கடத்தின் பேதத்தையே அகட மென்று கூறின், அந்தக் கடத்தின் பேதம் அன்யோன்யாபாவ ரூபமாம். ஆகையால், பிரதியோகிரூப கட நிர்ணயத்தாலன்றிக் கட பேதத்தின் நிர்ணயம் சம்பவியாது. கடத்தின் நிர்ணயம் இதுவரை சம்பவிக்கவில்லையாதலின், எதிரிலிராநின்ற கடத்தின்கண் கடபேத சம்சயமுளதாம் அதுபோல், படாதிகளிடத்தும் கடபேத சம்சயமுளதாம். ஆகையால், எதிரில் இராநின்ற கடம்படமாக வேண்டும், படம்கடமாக வேண்டும், கடத்திற்குப் படரூபத்தன்மையும் படத்திற்குக் கடரூபத்தன்மையும் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அல்லது அகடத்தின் பேதரூப இலக்கணத்தால் கடத்தின் சித்தியைச் செய்யின், கடத்தின் சித்தியின் கண் கடத்தின் அபேக்ஷை வடிவ ஆத்மா சிரயதூஷணத்தின் அடைவுமுண்டாம். ஆகையினால் இவ்விலக்கணத்தாலும் கடத்தின்சித்தி சம்பவியாது.

சங்கை: - இந்திரியங்களின் வேறாய் எதிரில் இராநின்ற கடத்தோடுள்ள இந்திரியத்தின் சையோக சம்பந்தத்தின் நிரூபகமாயிருப்பது கடமெனப்படும். இவ்விலக்கணத்தின்கண் இந்திரியங்களின் வேறாய் என்னு மிம்மொழியைப் புகுவிக் காவிடின், இந்திரியங்களிடத்து கடவிலக்கணத்தின் அதிவியாப்தியுண்டாம்; ஏனெனி ன், கடத்தோடுள்ள நேத்திரேந்திரியத்தின் சையோக சம்பந்தம் கடத்தினிடத்தும் நேத்திர இந்திரியத்தினிடத்துமிருக்கும்; ஆகையால், கடம் அச்சம்பந்தத்தின் நிரூபக மாவது போல் நேத்திராதி இந்திரியங்களும் அச்சம்பந்தத்தின் நிரூபகங்களாம். ஆனால் நேத்திராதி இந்திரியங்கள், இந்திரியங்களின் வேறாயில்லையாம்; கடமோ நேத்திராதி இந்திரியங்களினும் வேறாம். ஆதலின் இந்திரியத்தின்கண் இலக்கணத்

தின் அதிவியாப்தியை நீக்கும் பொருட்டு இந்திரியங்களின் வேறாயென்னும் பதம் அவசியமீதல் வேண்டும்.

சமாதானம்: - இவ்விலக்கணத்தினாலும் எதிரில் இராநின்ற கடத்தின் சித்தி யுண்டாகாது; ஏனெனின், எந்தக்ஷணத்தில் நேத்திரேந்திரியத்திற்கு எதிரில் இராநின்ற கடத்தோடு சையோக சம்பந்த முளதாமோ, அந்தக்ஷணத்தில் அக்கடத்தின் சமீபித்துள்ள அன்னிய பதார்த்தங்களோடும் நேத்திர இந்திரியத்திற்குச் சையோக சம்பந்த முளது. அச்சையோக சம்பந்தத்தின் நிரூபகங்கள் அன்னிய பதார்த்தங்களு மாம்; அவை இந்திரியங்களின் வேறாயுமுள. ஆகையால், அப்பதார்த்தங்களில் கடவிலக்கணத்தின் அதிவியாப்தியுண்டாம்.

சங்கை: - ஜலங்கொண்டுவரும் சக்தி யெதன்கண்ணுள தாமோ அது கடமென ப்படும்.

சமாதானம்: - ஜலங்கொண்டுவரும் சக்திவடிவ இலக்கணத்தாலும் எதிரில் இராநின்ற கடத்தின் சித்தியுண்டாகாது; ஏனெனின், எதிரில் இராநின்ற கடத்தின்கண் ஜலங்கொண்டுவரும் ஆற்றலெங்கங்னுளதாமோ அங்ஙனே அன்னிய கடத்தின் கண்ணும் படத்தின்கண்ணும் வேறு யாதாவதொரு பாத்திரத்தின்கண்ணும் ஜலம் கொண்டு வரும் ஆற்றலிறுத்தலைக்கண்டனம். ஆகையால், அவ்வெதிரில் இரா நின்ற கடம் படாதிரூபமாதல் வேண்டும். **கருத்திதுவாம்: -** இக்கடவிலக் கணத்திற் குப் படாதிகளிடத்தே அதிவியாதியாம்.

சங்கை: - ஜலங்கொண்டுவரல் வடிவக்கிரியை கடவடிவ காரகத்தையே அபேக்ஷிக்கும்; படாதிகளை அபேக்ஷியாது. ஆகையினால் படாதிகளிடத்தே முற் கூறிய இலக்கணத்திற்கு அதிவியாதியின்றாம்.

சமாதானம்: - யாது யாது கிரியையாமோ அது வது பூர்வ காரகத்திற்குச் சமானமான காரகத்தை அபேக்ஷிக்கும். பாகரூபக்கிரியை பூர்வ அக்கினிக்குச் சமான் அக்கினியின் அபேஷையைச்செய்யும், கேவலம் பூர்வ அக்கினிமாத்திரத்தின் அபேக்ஷையைச்செய்யாது; அதுபோல், ஜலங்கொண்டுவரல் வடிவக்கிரியையும் கேவலங் கடமாத்திரத்தின் அபேக்ஷையைச் செய்யாது; மற்றோ, பார்த்திவத் தன்மை ரூபத்தால் கடத்திற்குச் சமானமானப்படாதிகளையும் அபேக்ஷிக்கும். ஆகையால், ஜலத்தைக் கொண்டுவரும்சக்தி பட முதலியவைகளின்கண்ணும் உளது. அல்லது ஜலத்தைக் கொண்டுவரும் சக்தியையுடையது யாதோ அதுகடமெனப்படும். இவ்வண்ணம் கடத்தின் இலக்கணத்தைக்கூறின், துவாரத்தோடு கூடிய கடத்தின் கண் ஜலத்தைக் கொண்டுவரும் சக்தியில்லையாம். ஆகையால், அந்தத் துவாரத் தோடு கூடிய கடத்தின்கண்ணே கடபுத்தியுண்டாதல் கூடாது. துவாரத்தோடு கூடிய கடத்தின்கண்ணே கடபுத்தி யெல்லா ஜீவர்கட்கு முண்டாம். **கருத்திதுவாம்: -** கடத்தின் இலக்கணத்திற்குத் துவாரத்தோடு கூடிய கடத்தின்கண் அவ்வியாப்தி யுண்டாம். அல்லது ஜலத்தைக்கொண்டுவரும் சக்தி கடத்தின் இலக்கணமாயின் பச்சைக் (சூளையில் வேகாத) கடத்தின்கண் ஜலத்தைக் கொண்டு வரும் சக்தி

யின்றாம். ஆகையால், பச்சைக் கடத்தின்கண் கடபுத்தி யுண்டாகக்கூடாது; யாவருக்கும் அதன்கண் கடபுத்தியுண்டாம். **கருத்திதுவாம்: -** நேத்திராதி இந்திரியத்தால் சக்தியின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் எவர்க்கும் உண்டாகாது. மற்றோ, காரியரூப ஹேதுவால் சக்தியின் அனுமானமுண்டாம். ஸ்போடாதி (அக்கினிப்பொறி கிளம்புதல்வடிவ) காரியத்தால் அக்கினியின்கண் தாகசக்தியின் அனுமானமுண்டா வது போல பச்சைக கடத்தால ஜலத்தைக் கொண்டுவருதல் வடிவகாரியம் உண்டாகாது. ஆகையால், அனுமானத்தாலும் பச்சைக் கடத்தின்கண் சக்தியின் சித்தி யுண்டாகாது. அல்லது ஜலத்தைக் கொண்டுவர எதன்கண்ணே சக்தியுளதோ அது கடமெனப்படும் எனக் கடத்திற் கிலக்கணங்கூறின் ஜலத்தைக் கொண்டு வரும் சக்தி ஒரு கடமாத்திரத்தின்கண் இல்லையாம். மற்றோ, அன்னிய அநேக பாத்திரத்தின் கண்ணும் ஜலத்தைக் கொண்டுவரும் சக்தியுளது. ஆகையால், அவற்றின் கண்ணும் கடயுத்தி யுண்டாகவேண்டும். கடத்தின் வேறாய் பாத்திரத்தின்கண் கட்புத்தி யெவர்க்கும் உண்டாவதில்லையாம். **கருத்திதுவாம்: -** இக்கடத்தின் இலக்கணத்திற்கு அன்னியபாத்திரத்தின்கண் அதிவியாப்தியுண்டாம். ஆகையால், இத்துஷ்ட இலக்கணத்தினாலும் கடத்தின் சித்தியுண்டாகாது.

சங்கை: - கடத்தன்மை ஜாதியுடையது யாதோ அது கடமாம்.

சமாதானம்: - கடத்தன்மை ஜாதிவடிவ இலக்கணத்தினாலும் கடத்தின் சித்தியுண்டாகாது; ஏனெனின். அந்தக் கடத்தன்மை ஜாதி யாண்டும் வியாபகமா? அல்லது பரிச்சின்னமா? கடத்தன்மை ஜாதியை வியாபகமெனக் கூறினோ கடத்தன்மை ஜாதிக்குக் கடத்தோடு சம்பந்த மிருப்பது போல படாதிகளோடும் அவசியஞ் சம்பந்தம் அங்கீகரிக்கவேண்டும்; ஏனெனின், சர்வ மூர்த்த பதார்த்தத்தோ டும் எதற்குச் சம்பந்தமாமோ அது வியாபகமெனப்படும். ஆகாசத்திற்குச் சர்வ கடபடாதி மூர்த்த பதார்த்தங்களோடும் சம்பந்த முளதாதலின் ஆகாசம் வியாபகமாம். அதுபோன்றே கடத்தன்மை ஜாதியை வியாபகமாய் அங்கீகரிக்கினோ படாதிகளோடும் கடத்தன்மை ஜாதிக்குச் சம்பந்தமுள்தாதலின் படாதிகளிடத்தே கடத்தன்மை ஜாதிவடிவ இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தியுண்டாம். அந்த அதிவியா ப்திவடிவ தூஷண நிவிர்த்தியின் பொருட்டு அக்கடத்தன்மை ஜாதியைப் பரிச்சின்ன மா உடன்படினோ, அந்தக்கடத்தன்மை ஜாதி கடவியக்தியின்கண்ணேயே சுற்றி வரும்; படாதியின்கண்ணே செல்லாது. இந்நியமத்தின்கண்ணே யாதுபிரயோஜகம்; அநந்தங்கோக்களிருந்தபோதிலும் எங்ஙனங் கன்று தனது தாயை அறிந்து அதன்பாற் செல்லுமோ, அங்ஙனங் கடத்தன்மை ஜாதியும் தனது கடவியக்தியை யுணர்ந்து அதன்கண்ணே புகும்; படாதிகளிடத்தே புகாது என்று நீ கூறுவையாயின், அது சம்பவியாது; ஏனெனின், கன்று சேதனமாம்; ஆகையால் அதன்கண்ணே தனது தாயின் ஞானம் சம்பவிக்கும். கடத்தன்மை ஜாதி ஜடமாமாதலின் அதன்கண்ணே இக்கடவடிவ வியக்தி என்னுடையதென்னும் ஞானம் சம்பவியாது. அல்லது, மூர்த்த திரவியத்தின்கண்ணேயே, கமனரூபக் கிரியையை நையாயிக ரங்கீகரித்துளார். பிருதுவி, ஜலம், தேயு, வாயு, மனம் என்னுமிவ்வைந்தும் மூர்த்த திரவியங்களாம். ஆகையால் இவைகளிடத்தே கமனரூபக்கிரியை யுண்டாம். ஆகாசம், காலம், திக்கு, ஆன்மா என்னு மிநநான்கும் அமூர்த்த திரவியங்களாம்; வியாபகங்களாம்.

ஆகையால், இவற்றின்கண்ணே கிரியை யுண்டாகாது. கடத்தன்மை ஜாதி திரவிய ரூபமுமன்றாம்; மூர்த்த ரூபமுமன்றாம். ஆகையால், கடத்தன்மை ஜாதியின்கண் கமனரூபக் கிரியை சம்பவியாது. கிரியையற்ற கடத்தன்மை ஜாதி கடத்தின்கண்ணே புகுதல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம்.

சங்கை: - கடத்வஜாதியின்கண் இயல்பாய்க் கிரியையின்றாம். ஆகையால், அக்கடத்தன்மை ஜாதி சுதந்திர கடவியக்தியின்கண்ணே வரமாட்டாது; மற்றோ, கடத்தின் வேறாய் ஏதாவது வியக்தியின்கண் அக்கடத்தன்மை ஜாதியிருக்கும். எக்காலத்திற் கடத்தின் உற்பத்தியாமோ அக்காலத்தில் அவ்வியக்தியினுக்குக் கடத்தின் சமீபத்தே வருகையுண்டாம். அந்த வியக்தியோடு கடத்தன்மை ஜாதியும கடத்தின்கண்ணே வரும். ரூபாதி குணங்களிடத்தே சுதந்திர கமனவடிவக் கிரியை சம்பவியாது. ஆனால் ரூபாதி குணங்கட்கு ஆசிரயமாய் குசும்பாதி திரவியங்கள் வஸ்திரத்தோடு சம்பவிப்பின், அக்குசும்பாதிகளோடு ரூபாதிகளையும் வஸ்திரத்தின் கண்ணே உணரலாம்.

சமாதானம்: - வஸ்திர சம்பந்தத்தின் முன்னரே குசும்பாதிகளிடத்தே இரக்த ரூபத்தின் பிரதீதியாம்; அதுபோல், கடவியக்தி யொழிந்து யாதாவது அன்னிய வியக்தியின்கண் கடத்தன்மை ஜாதியின் பிரத்தியுண்டாகாது. ஆகையால் அன்னிய வியக்தியின் வரவால் கடத்தன்மை ஜாதிக்குக் கடத்தின்கண் வரவு சம்பவியாது.

சங்கை: - அன்னிய வியக்தியின் வரவால் கடத்வ ஜாதிக்குக் கடத்தின் கண் வரவுண்டாகாது; மற்றோ, எத்தேசத்தின்கண் கடத்தின் உற்பத்தியாமோ அத்தேசத்தின் கண்ணே தனது வெளிப்படையின்பொருட்டுக் கடத்தன்மை ஜாதி முன்னரே நிலைபெற்றிருப்பதாம்.

சமாதானம்: - கடத்தினது உற்பத்தியின் முன்னர்க் கடத்தன்மை ஜாதி ஆண்டிருக்கும் என நீ கூறுவது சம்பவியாது; ஏனெனின், கடத்தினது உற்பத்தியின் முன்னர்க் கடத்தன்மை ஜாதிக்கு ஓராசிரயமுமில்லையாம். கடத்தின் உற்பத்தியின் முன்னர்க் கடத்தன்மை ஜாதிக்குக் கடத்தின் வேறாய் ஏதாவது ஆசிரயத்தை அங்கீகரிக்கினோ உற்பன்னமாய் கடத்தின்கண்ணும் கடத்தன்மை ஜாதியின் சுதந்திர கமனமும், ஆசிரயத்தின் கமனத்தாற் கமனமும் முற்கூறிய யுக்திகளால் சம்பவி யாது.

சங்கை: - எக்காலத்தில் கடம் உற்பன்னமாமோ அக்காலத்தில் கடத்தோடு கடத்தன்மை ஜாதியும் உற்பன்னமாம். ஆகையால், முற்கூறிய தோஷம் இப் பக்ஷத் திற் சம்பவியாது.

சமாதானம்: - கடத்தோடு நீல பீதாதி ரூபங்களின் உற்பத்தியாம். அது போல் கடத்தன்மை ஜாதியின் உற்பத்தி சம்பவியாது; ஏனெனின், ஜாதியின் உற்பத்தியை நையாயிகர் உடன்படவில்லை. உற்பத்தி உடைத்தான பதார்த்தமும் ஜாதியாயினோ, நீல பீதாதி குணமும் கடத்தன்மை ஜாதி வடிவமாதல் வேண்டும்; நீல பீதாதி ரூபங்க

ளை யெவரும் கடத்தன்மை ஜாதியெனக் கூறார். ஆகையால், எவ்வகையாலும் கடத்தன்மை ஜாதியின் சித்தியுண்டாவதில்லையாம். அல்லது அந்தக் கடத்தன்மை ஜாதி அபாவரூபமா? அல்லது பாவரூபமா? அவற்றுள், அபாவவடிவம் கடத்தன்மை ஜாதியென்னும் முதற்பக்ஷத்தின்கண்ணும் எவ்வபாவ வடிவம்? **கருத்திதுவாம்: -** இருவகையாய் அபாவத்தை நையாயிகர் உடன்பட்டுளார்; ஒன்று அநித்தியாபாவம், மற்றொன்று நித்தியாபாவம், ஆண்டு முன்னின்மை பின்னின்மையென்னும் இரண்டும் அநித்தியங்களாம். அன்யோன்யாபாவம், (ஒன்றிலொன்றின்மை) அத்தியந்தாபாவம் (முற்றுமின்மை) என்னும் இவ்விரண்டும் நித்தியங்களாம். அவற்றுள், முதலாவதாய் முன்னின்மை வடிவத்தன்மை கடத்தன்மை ஜாதியின் கண்ணே சம்பவியாது; ஏனெனின், அக்கடத்தன்மை ஜாதி கடத்தின் முன்னின்மை வடிவமா? அல்லது படாதிகளின் முன்னின்மை வடிவமா? அவற்றுள், கடத்தன்மை ஜாதிபைக் கடத்தின் முன்னின்மை வடிவமென வுடன்படினோ கடத்தின்கண் கடத்தன்மை ஜாதியின் பிரதீதியுண்டாதல் கூடாது; ஏனெனின், கடமுற்பன்னமாயின், கடத்தின் முன்னின்மை நாசமாய் விடும். ஆகையால், கடத்தின் முன்னின்மை வடிவம் கடத்தன்மை ஜாதியன்றாம்; அங்ஙனமே படத்தின் முன்னின்மை வடிவமும் கடத்தன்மை ஜாதியன்றாம். ஏனெனின், முன்னின்மையானது எதிர்மறையின் உற்பத்தியின் முன்னர் எதிர்மறையின் சமவாயிகாரணத்தின்கண் இருக்கும். அன்னிய எதன்கண்ணும் முன்னின்மை யிராது. படத்தின் முன்னின்மை படத்தின் உற்பத்தியின் முன்னர்த் தந்துக்களின் கண்ணே இருக்கும்; கடத்தின்கண்ணே இராது, ஆகையால் படாதிகளின் முன்னின்மை வடிவமும் கடத்தன்மை ஜாதியன்றாம். கடத்தன்மை ஜாதியை முன்னின்மை வடிவமென உடன்படினோ, எதிர்மறை உதயமாயின் முன்னின்மை அழியும். ஆகையால் கடத்தன்மை ஜாதிக்கும் அழிவு அங்கீகரிக்க வேண்டி வரும். அக்கடத்தன்மை ஜாதியின் உற்பத்தியும் நாசமும் உனக்கு அங்கீகாரம் அன்றாம். ஆகையால், முன்னின்மை வடிவங் கடத்வஜாதி யன்றாம். பின்னின்மை வடிவம் கடத்வஜாதியாம் என்னும் இரண்டாவது பஷத்தின் கண்ணும் கடத்தின் துவம்சவடிவங் கடத்வ ஜாதியா? அல்லது படாதிகளின் துவம்ச வடிவம் கடத்வஜாதியா? அவற்றுள், கடத்தின் துவம்ச வடிவம் கடத்வஜாதி யாயினோ கடமிருக்குங்காற் புலப்படாது ஒழிய வேண்டும்; ஏனெனின், கடமிருக்குங் காலத்தில் கடத்தின் துவம்சமின்றாம். ஆகையால் கடத்தின் துவம்ச வடிவம் கடத்வஜாதியன்றாம். அங்ஙனமே, படத்தின் துவம்சவடிவமும் கடத்வஜாதியன்றாம். ஏனெனின், படத்தின் துவம்சம் படத்தின் சமவாயி காரணமாய் * தந்துக்களின்கண்ணே [* தந்து = நூல்.] உளது. கடத்தின்கண்ணோ படத்தின் துவம்சம் எப்போதுமிராது. ஆகையால், படத்தின் துவம்சாபாவ வடிவமும் கடத்தன்மை ஜாதியன்றாம். அல்லது, துவம்சாபாவவடிவத்தைக் கடத்தன்மை ஜாதிக் கங்கீகரிக்கினோ துவம்சாபாவத்திற்கு உற்பத்தியுண்டாம். ஆகையால், கடத்வ ஜாதியினுக்கும் உற்பத்தியுடன்பட வேண்டிவரும். ஜாதியின் உற்பத்தியோ உனக்கு உடன்பாடில்லையாம்; ஆகையால் துவம்சாபாவரூபமும் கடத்வஜாதியன்றாம். இவ்வண்ணம், அன்யோன்யாபாவரூபத் தன்மையும் அத்தியந்தாபாவரூபத் தன்மையும் கடத்வஜாதிக்குச் சம்பவியாது; ஏனெனின், கடத்தின் ஒன்றிலொன்றி ன்மை வடிவமும் கடத்தின் முற்றுமின்மைவடிவமும் கடத்வ ஜாதியாயினோ கடத்தின்கண் கடத்வஜாதி தோற்றுதல்கூடாது; மற்றோ படாதிகளிடத்தே கடத்

வஜாதியின் தோற்றம் உண்டாதல்வேண்டும். ஏனெனின், கடத்தின் ஒன்றிலொன்றின்மையும் முற்றுமின்மையும் கடத்தின் கண்ணே இராது; மற்றோ, படாதிகளிடத்தே யிருக்கும். ஆகையால், கடத்தின் ஒன்றிலொன்றின்மை வடிவமும் முற்றுமின்மை வடிவமும் கடத்வ ஜாதியன்றாம். படத்தின் ஒன்றிலொன்றின்மை வடிவமும் முற்றுமின்மை வடிவமும் கடத்வ ஜாதியாம் என வாதி கூறின், அக்கூற்றும் சம்பவியாது; ஏனெனின், படத்தின் ஒன்றிலொன்றின்மையும் முற்றுமின்மையும் கடவியக்தியின் கண்ணே இருப்பது போன்று ஸ்தம்பாதி பதார்த்தங்களிடத்தும் உள. ஆகையால் ஸ்தம்பாதிகளிடத்தும் கடத்தன்மை ஜாதியின் தோற்றம் உண்டாதல்வேண்டும். கடத்தினும் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்களின் ஒன்றிலொன்றின்மைவடிவமும் முற்றுமின்மைவடிவமும் கடத்வ ஜாதியாம் எனக் கூறின், இக்கூற்றும் நலமுடையதன்று; ஏனெனின், இன்மை யுணர்ச்சியின் கண்ணே எதிர்மறை யுணர்ச்சி காரணமாம். எதிர்மறை யுணர்ச்சியின்றி இன்மை ஞானம் உண்டாகாது. கடத்தினும் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்களின் ஞானம் ஈஸ்வரனுக்குண்டாமன்றி எவ்வற்ப அறிவுடைய ஜீவர்கட்கும் உண்டாகாது. ஆகையால், கடத்தினும் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்களின் ஒன்றிலொன்றின்மை வடிவ முற்றுமின்மைவடிவ கடத்தன்மைச் சாதியின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் எப்புருஷனுக்கும் உண்டாகாது. இது கடமென்னும் பிரத்தியக்ஷஞான விஷயத்தன்மை கடத்தன்மை ஜாதியின்கண் வாதியும் அங்கீகரித்துளான். ஆகையால், கடத்தன்மை ஜாதி அபாவரூபமன்றாமெனத் துணியப்பெற்றதாயது. கடத்வஜாதி பாவரூபமாம் என்னும் இரண்டாவது பஷத்தின்கண்ணும் பாவ வடிவ கட டத்வஜாதி நித்தியமா? அல்லது அநித்தியமா? அவற்றுள், அநித்திய ரூபத்தன்மையோ கடத்வ ஜாதியின்கண்ணே சம்பவியாது; ஏனெனின், யாது அநித்திய வஸ்துவாமோ அது அபாவத்தால் வியாப்தமாம். கடாதிகள் அநித்தியமாதலின் அபாவத்தால் வியாப்தமாவதுபோல **கருத்திதுவாம்:** - கடத்வ ஜாதியை அநித்தியமென அங்கீகரிக்கினோ, ஒரு கடம் அபாவமாயின் கடத்வ ஜாதிக்கும் அபாவம் அங்கீகரிக்க வேண்டிவரும். கடத்வ ஜாதிக்கு அபாவமுண்டாயின் யாண்டும் கடாபாவ புத்தி யுண்டாதல்வேண்டும்; அங்ஙனமோ உண்டாவதில்லையாம். ஆகையால் கடத்வஜாதி அநித்தியமன்றாம்; நித்தியமாம் என்னும் முதற்பக்ஷத்தினும் எவ்வேதுவால் கடத்வஜாதி நித்தியம் என்பதை நீ கூறல்வேண்டும்.

சங்கை: - கடத்வஜாதியின் அழிவினுக்கு யாதொரு காரணமும் இன்றாமாதலின், கடத்வ ஜாதி நித்தியமாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! கடத்வ ஜாதியின் நாசத்திற்கு யாதொரு காரணமு மில்லையாமென்பது உனக்குக் கேவலம் மயக்கமேயாம; ஏனெனின், சுருதியின் கண் ஆன்மஞானத்தால் சர்வ அனான்ம பதார்த்தங்களுக்கும் அழிவு கூறப்பட்டுளது. அல்லது கடத்வ ஜாதியின் நாசத்திற்கு யாதொரு காரணமுமில்லையாயின், கடத்தின் நாசத்திற்கும் யாதொரு காரணமுமுண்டாதல் கூடாது. ஏனெனின், ஆசிரயத்தின் நித்தியத் தன்மையின்றி அசிரித வஸ்துவின் நித்தியத் தன்மை சம்பவியாது. ஆகையால் கடத்வ ஜாதியின் நித்தியத்தன்மையின் பொருட்டுக்

கடவியக்தியையும் நித்தியமாய் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அக்கடத்தின் நித்தியத் தன்மை உனக்கும் அங்கீகாரமில்லையாம். ஆகையால், கடத்வ ஜாதி நித்திய மன்றாம். அல்லது, அநித்திய வஸ்துவினாசிரிதமாய் எவ்வஸ்து இருக்குமோ அஃத நித்தியமேயாம். அநித்தியமாய் நூற்களை யாசிரித்திரா நின்ற வஸ்திரமானது அநித்தியமேயாம்; நித்தியமன்றாம். அதுபோல் அநித்திய கடவியக்தியை ஆசிரித்திரா நின்ற கடத்தன்மை ஜாதியும் அநித்தியமேயாம. அந்த ஜாதியின் அநித்தியத் தன்மை உனக்கு அங்கீகாரமில்லையாம். அல்லது, அக்கடத்வ ஜாதியானது பாவரூபமாகுக, அல்லது அபாவரூபமாகுக; இதன்கண்ணே யாம் ஆராய்கின்றிலம். ஆனால், அக்கடத்வ ஜாதியை யங்கீகரிப்பதால் எப்பயனின் அடைவுண்டாம் என்பதை நீ கூறல் வேண்டும்.

சங்கை: - கடத்தின்கண் இராநின்ற படாதிகளின் பேத அனுமிதி ஞானமே கடத்தன்மை ஜாதியை அங்கீகரிப்பதின் பலமாம். அவ்வனுமானத்தின் பிரகாரமிது வாம்: - இக்கடம், படா திகளினும் வேறாம்; கடத்வ ஜாதியுடைய தாதலின்; யாது படாதிகளினும் வேறன்றோ, அது கடத்தன்மை ஜாதியுடையதுமன்றாம்; படாதிகளை ப்போலும்.

சமாதானம்: - கடத்வ ஜாதிரூப ஹேதுவினால், கடத்தின்கண்ணே படாதிகளி ன் பேதம், கடத்தன்மை ஜாதிக்குப் படத்தன்மை ஜாதியினின்றும் பேதம் துணியப் பெறில் துணியப்பெறும். கடத்வ படத்வ ஜாதியின் பேதம் துணியப் பெற்றாலன்றிக் கடபட வடிவ வியக்திகளின் பேதம் துணியப்பெறாது. ஆகையால், முதலில் கடத்வ ஜாதியின்கண் படத்வ ஜாதியின் பேதம் துணியப்பெறுதல் வேண்டும்.

சங்கை: - கடத்வ ஜாதியின்கண் படத்வ ஜாதியின் பேதமும் அனுமானப் பிரமாணத்தாலேயே துணியப் படுத்தல் வேண்டும். அவ்வனுமானத்தின் பிரகாரமிது வாம்: - கடத்தன்மை ஜாதி படத்வாதி ஜாதிகளினின்றும் வேறாம்; கடத்தைப்பற்றி யிருத்தலின்; யாதுயாது கடத்தைப்பற்றி பிராநிற்குமோ அது படத்வாதி ஜாதியினின்றும் பின்னமாம்; கடத்தின்கண்ணே இராநின்ற ரூபாதி குணங்களைப் போல்.

சமாதானம்: - கடத்தைப்பற்றி யிருக்குந்தன்மைவடிவ ஹேதுவினால் கடத்வ ஜாதியின்கண் படத்வாதி ஜாதிகளின் பேதம் துணியப்பெறமாட்டாது; ஏனெனின், கடத்தின் துணிவு இதுவரை உன்னாற் செய்யமுடியவில்லை; கடத்தின் துணிவின்றிக் கடத்தைப்பற்றிய தன்மைவடிவ ஹேதுவின் துணிவுமுண்டாகாது. துணியப்பெறாத ஹேதுவினால் துணியப்பெறாத துணிபொருட் பெறுதியின் அனுமிதியாண்டு முண்டாகாது; மற்றோ துணியப்பெற்ற ஹேதுவினால் துணியப் பெறாத துணிபொருட் பெறுதியின் அனுமிதியுண்டாம். துணியப்பெற்ற தூமவடிவ ஹேதுவினால் மலையின்கண்ணே துணியப்பெறாத வன்னிவடிவ துணி பொருட் பெறுதியின் அனுமிதியுண்டாவது போல், துணியப்பெறாத ஹேதுவினாலும் அனுமதியுண்டாகுமாயின், மலையின் கண்ணே தூமஞானமின்றிய புருஷனுக்கும் வன்னியின் அனுமிதி யுண்டாதலவேண்டும். தூமஞானமின்றி வன்னியின் அனுமிதி

யாவருக்கும் உண்டாவதில்லையாம். அங்ஙனமே கடத்தைப் பற்றியதாந் தன்மை வடிவ துணியப்பெறாத ஹேதுவினால் கடத்தன்மை ஜாதியின்கண் படத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளின் பேதத்தைத துணிபப்பெறுத்துதல் முற்றிலும் முரணாம். ஆகையால், கடத்வ ஜாதியின் வடிவமும் பலமும் நிரூபிக்க முடியாமையின், கடத்வ ஜாதிவடிவ இலக்கணத்தால் கடத்தின் துணிவுண்டாகாதெனத் துணியப்படும்.

சங்கை: - கடமுளது என்பதாய் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மையும், கடமுளது என்பதாய் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையும், கடத்தின் இலக்கணமெனச் சம்பவிக் கும்.

சமாதானம்: - சாமானியமாய்ச் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மையும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையும் கடத்தின் இலக்கணமா? அல்லது கடமுளது என்னும் சபதத்தின் வாச்சியத்தன்மையும், ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையும் கடத்தின் இலக்கணமா? அவற்றுள், முதலாவது பக்ஷமோ பொருந்தாது; ஏனெனின், சாமானியமாய்ச் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மையும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையும் படாதிகளிடத்துமுள. ஆகையால், படாதிகளிடத்தே அவ்விலக்கணத்தின் அதிவியாப்தியுண்டாம். அங்ஙனமே இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், கடமுளதென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியத்தன்மையும் ஞானத்தின் விஷயத் தன்மையும் கடம் முதலில் துணியப்பெறின் துணியப்பெறும்; அக்கடத்தின் துணிவோ இதுவரை யுண்டாகவில்லை. ஆகையால், அக்கடத்தின் விஷயந் தன்மையின் துணிவும் சம்பவியாது. அல்லது கடமுளது என்பதாய் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை வடிவ இலக்கணத்தால் கடத்தின் துணிவு முதலில் அவ்விஷயத் தன்மையின் துணிவுண்டாயி னுண்டாம். அவ்விஷயத் தன்மையின் துணிவு உன்னா லுண்டாவது கடினமேயாம்; ஏனெனின், எக்கடத்தால் யாவரும் ஜலாதியைக் கொண்டு வருகின்றனரோ, அந்த வெளிப்படையாய் கடத்தின் வடிவத்தை உன்னால் நிரூபிக்க முடியாத போது அக்கடத்தின்கண்ணே இராநின்ற ஞானத்தின் விஷயத் தன்மையின் வடிவம் உன்னால் எவ்வண்ணம் நிரூபிக்கமுடியும். மற்றோ, அவ்விஷயத் தன்மையின் வடிவம் உன்னால் எஞ்ஞான்றும் துணியப் பெறவே மாட்டாது. துணியப்பெறாத விஷயத்தன்மையால் கடத்தின் துணிவைச் செய்வை யாயின், துணியப்பெறாத வஸ்துவால் துணியப்பெறாத பொருளைத் துணிதலாம் வடிவ முற் கூறிய தோஷம் உன்னையடையும். ஆகையால், கடமுளதென்னும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை வடிவ இலக்கணத்தினாலும் கடத்தின் சித்தி சம்பவி யாது.

சங்கை: - அடியும் வயிறும் பெருத்து வாய்குவிந்து இருப்பதுயாதோ அது கடமாம்.

சமாதானம்: - இவ்விலக்கணத்தினாலும் முன்னுள்ள கடத்தின் துணிவுண்டா கமாட்டாது; ஏனெனின், பிருதிவியின்கண் எவ்வளவு கடங்களிருக்கின்றனவோ அவை யாவும் இவ்விலக்கணத்தோடு கூடியனவாம். ஆகையால், முன்னுள்ள கடத்தின் இலக்கணத்திற்கு வேறிடத்துள்ள கடத்தின்கண் அதிவியாப்தியாம்.

சங்கை: - எதிரிலுள்ளது யாதோ அது கடமெனப்படும்; அல்லது இக்காலத்தே யாதுள தாமோ அது கடமெனப்படும்.

சமாதானம்: - எதிரிலிருப்பதும் இக்காலத்தில் இருப்பதும் ஆய இவ்விரண்டு இலக்கணங்களாலும் கடத்தின் துணிவுண்டாகாது, ஏனெனின், எதிரிலும் இக்காலத்திலும் கடமிருக்கின்றது போல் அன்னிய படாதி பதார்த்தங்களும் அத்தேசகாலத்தின்கண்ணே இருக்கும். ஆகையால் இக்கடத்தின் இலக்கணத்திற்கு அப்படாதிகளிடத்தே அதிவியாபதியாம். அல்லது ஹே வாதியே! கடமுளது என்பதால் யாவருங் கூறுகின்றனர்; கடமுளதென நீயும் கடத்தை யறிகின்றாய். அதன்கண் எவ்வேதுவால் இது கடமாம் என்னும் சங்கைக்கு வேறொரு உத்தரத்தை நீ கூறவில்லை; மற்றோ யானறிகின்றிலேன் என்பதாய் விடை நீ தருதியா? அல்லது என்மேற் கோபம் செய்து கொள்கின்றனையா? இவ்விரண்டு விடைகட்கு அயலாய்ச் சிறிதுமாத்திரமும் உன்னால் கடத்தின் வடிவம் நிரூபணமாகாது. சர்வலோகப் பிரசித்தமாயதும் எதிரிலிருப்பதும் ஆய கடத்தின்வடிவ நிரூபணம் செய்வதற்கு, நீ சமர்த்தனாகாதபோது சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சத்தின் வடிவத்தைக் கூறுதற்கு நீ எவ்வண்ணம் சமர்த்தனாவாய்; மற்றோ ஆகாய்; ஆகையால், யானறிகின்றிலேன் என்னும் நினது அனுபவத்தால் துணியப் பெற்ற அஞ்ஞானத்தையே கடத்திற்கும் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் உபாதான காரணமென அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

சங்கை: - மாயையைப் பகுதியென்றே மதிக்க இதன்பொருள்: - மாயையை உலகின் உபாதான காரணமெனவறிக. இம்மறைப் பிரமாணத்தால் மாயையின்கண் உலகின் காரணத்தன்மை துணியப்பெறுமாதலின், ஊகங்களால் உலகின் காரணத்தன்மை மாயையின்கண் கூறுதல் பயனற்றதாம்.

சமாதானம்: - சுருதிப் பிரமாணத்தின்கண் யாவர்க்குச் சிரத்தையுளதாமோ அவர்கட்குக் கேவலம் சுருதிப்பிரமாணத்தினாலேயே மாயையின்கண் உலகின் காரணத்தன்மை துணியப்பெறும்; யாவர்க்குச் சுருதிப்பிரமாணத்தின் கண்ணே சிரத்தையின்றோ அவர்கட்கு எனது ஊகங்களாலேயே அஞ்ஞானத்தின் துணிவு பேறுண்டாம். ஆகையால் ஊகங்களால் மாயையின்கண் உலகின் காரணத்தன்மையின் கூற்று பயனற்றதன்றாம். அல்லது இவ்வெல்லா உலகும் சத்தியரூபமாயும் அசத்திய ரூபமாயும் நிரூபிக்க முடியா; ஆகையால், அநிர்வசநீயமாம். அவ்வநிர்வசநீயப பிரபஞ்சத்திற்கு மாயையன்றி வேறெக் காரணமும் சம்பவியாது; மற்றோ, அநிர்வசநீய மாயையே அநிர்வசநீய உலகின் காரணமாய்ச் சம்பவிக்கும். அவ்வநிர்வசநீய மாயையின் நிரூபணமும் அதன் காரியமாய் உலகின் நிரூபணமும் எதனாலும் உண்டாகா; ஏனெனின், உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாய் இந்திர ஜாலத்தைச செய்யா நின்ற புருஷனுடைய மாயையும், அம்மாயையால் இயற்றிய அநேக பதார்த்தங்களையும் யாவருங் காணுகின்றனர். ஆனால் அதன் வடிவ நிரூபணம் செய்வதில் எவரும் சமர்த்துடையான்றாம். இலௌகிகமாய் இந்திர ஜாலிகனது மாயையும், மாயையின் காரியத்தையும் அறிவதிலெவனும் சமர்த்தனன்றாயின், சர்வ சக்தியோடு கூடிய பரமேஸ்வரனது மாயையும், மாயையின் காரியப் பிரபஞ்சத்தையும் எப்புருஷன் நிரூபணம் செய்வன்; மற்றோ எவனும் நிரூபணம்

செய்வதில் சமர்த்தனன்றாம். ஆகையால், மாயையும் மாயையியற்றிய சகல உலகும அநிர்வசநீயமாம். அல்லது எப்பொருளின் உறபத்தியின்கண் யோக்கிய தேசமும் போக்கிய காலமும் காரணமன்றாமோ, அப்பொருள் மாயை இயற்றப் பெற்றதாம். மதுரையின் சமீபத்துள்ள வனத்தின் கண்ணே இரவில் துயிலா நின்ற புருஷன் தனது ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே சூரிய கிரகணத்தோடு கூடிய சமுத்திரத்தைக் காண்கின்றனன். ஆண்டு அற்பமாய் ஹிருதய தேசத்தின் கண்ணே சமுத்திரத்தின் தோற்றம் யோக்யதையின்றாம். இராக்காலத்தின்கண்ணே சூரிய கிரகணத்தின் தோற்ற யோக்யதை இன்றாமென்றாலும் கனவின்கண்ணே அப்பொருட்களின் பிரதீதியுண்டாகின்றது. ஆகையால், கனாப்பொருள் மாயையால் ஆக்கப்பட்டதாம். அங்ஙனமே யோக்ய தேசமும் காலமுமின்றியே சராசரரூபப் பிரபஞ்சத்தை மூடன் காண்பன். ஆகையால் இப்பிரபஞ்சமும் மாயையால் ஆக்கப்பட்டதாம். அல்லது எவருக்குச் சுத்தாத்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் உண்டாயிருக் கின்றதோ, அவருக்கு மாயையும் மாயையின் காரியமும் அசத்தியமாய்ப் புலப்படும். ஆகாசத்தின்கண்ணே இராநின்ற பாம்பினது பாதங்களின் குறிகளைக் குருடன் காண்பன், ஊமையின் மொழியைச் செவிடன் கேட்பன் என்னுமிவை எவ்வண்ணம் அசத்தியமாமோ, அவ்வண்ணம் தத்துவ ஞானியின் திருஷ்டியின்கண்ணே உலகு முற்றிலும் அசத்தியமாம், ஆன்மஞான மின்றிய மூடன், யான் உலகை யறிகின்றனன் எனக் கூறுதல் கேவலம் அபிமானத்தினாலேயாம்; ஜகத்தின் சொரூபத்தை அவன் அறிந்திலன். ஆகையால், மாயாவியாய் பரமேஸ்வரனால் சிருஷ்ட்டிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தை எப்புருஷனும் அறிதல் முடியாது. அல்லது, மாயாவியாய் பரமேஸ்வரனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தின் அஞ்ஞானம தேகதாரிகளாய் ஜீவர்கட்குத் தூஷண ரூபமன்றாம். மற்றோ, ஆன்மஞானமின்றிய ஜீவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்தின் அஞ்ஞானம் பூஷண ரூபமாம். அஞ்ஞானியானவன் எனக்கு எவ்வஸ்துவின் அஞ்ஞானம் முமில்லையாம் எனக் கூறுவானாயின், அக்கூற்றுக் கேவலம் மித்தையேயாம்; ஏனெனின், எத்தூல சரீரத்தின் கண்ணே எப்போதும் ஆன்மபுத்தி யுளதோ, அச்சரீர சொரூபத்தையும் அவிவேகி உண்மையாய் அறிந்திலனாயின் பாகியப் பிரபஞ்ச சொரூபத்தை எவ்வண்ணம் அறிவன்; மற்றோ அறியான். அல்லது எவ்விந்திரியங்களால் சொர்க்க அடைவின் ஏதுவாய் விஹிதகர்மங்களை (யாகாதிகளை)ச் செய்வனோ, நரக அடைவின் ஏதுவாய் நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்வனோ, மோக்ஷ ஹேதுவாய் நிஷ்காம கர்மங்களைச் செய்வனோ, அவ்விந்திரியங்களின் சொரூபத்தையும் இச்சீவன் உண்மையாய் அறிந்திலனாயின் பாகியப் பிரபஞ்சத்தை எங்ஙனமறிவன்; மற்றோ அறியான். அல்லது, எனக்கு எஞ்ஞான்றும் இன்பத்தின் அடைவுண்டாக வேண்டும்; எனக்குத் துன்பத்தின் அடைவு எக்காலும் உண்டாகலாகாது என்னும் மதியால் இச்சீவன் காரியத்தின் கண்ணே பிரவிருத்தனாவன். ஆனால், எனக்கு என்னும் சப்தார்த்தத்தையும் இம்மூடன் அறிந்திலனாயின், பாகியப் பிரபஞ்சத்தை எங்ஙனம் அறிவன்; மற்றோ அறியான். அல்லது பூர்வ ஜன்மத்தின் கண்ணே எனது சம்பந்திகள் யாவர், இனிமேல் எனது சம்பந்திகள் யாவராவர், என்னும் ஞானமும் எவனுக்கின்றாமோ, அம்மூடன் அன்னிய பாகியப் பிரபஞ்பஞ்சத்தை யெங்கன மறிவன்; மற்றோ அறியான். அல்லது பாலிய அவஸ்தையின் கண்ணும் யவ்வனா வஸ்தையின் கண்ணும் எந்தெந்தப்பொருள்களை இப்புருஷன் அனுபவிப்பனோ,

அந்தந்தப் பொருள்களின் நினைவும் சரியாய் இவனுக்குண்டாவதின்றாம். வரும் பதார்த்தங்களையும இவன் சரியாயறியான் என்னின் சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் எங்ஙனம் அறிவன்; மற்றோ அறியான். ஆகையால், எப்புருஷனுக்கும் பிரபஞ்சத்தின் உண்மையாய் பிரத்தியக்ஷமின்றாம். அல்லது, உலகின் கண்ணும் எந்தெந்தப் பொருள் இந்திரிய ஜன்னிய ஞான விஷயமன்றாமோ, அந்தந்தப்பொருள்களின் ஞானத்தின் கண்ணே சப்தத்தையே பிரமாணமாய்க் கண்டோம். கழிந்த ஒவ்வொரு வியவகாரமும் தனது குல ஆசார முதலியனவும், இந்திரிய ஜன்னிய ஞான விஷயங்களன்றாம்; மற்றோ, தாய் தந்தையராதி பெரியோர் வசனவடிவ சப்தப் பிரமாணத்தால் அக்குல ஆசாராதிகளின் ஞானம் மைந்தர்கட்கு உண்டாம். அங்ஙனமே, முற்கூறிய வகையே கடாதிப் பிரபஞ்ச சொரூபமும் எவ்விந்திரியத் தானும் நிர்ணயமாகாது. ஆகையால் பிரபஞ்சமும் இந்திரியத்திற்கு விஷயமாகாது அவ்வதீந்திரிய பிரபஞ்ச சித்தியின் கண்ணும் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தை யுணர்த்து வதாய் சப்தமே பிரமாணமாம்.

சங்கை: - தாய் தந்தையராதி பெரியோர் குலாசாராதி தர்மங்களைக் கூறா நிற்பர். அங்ஙனம் தரிசன காலத்தில் பதார்த்தங்களின் உற்பத்தியும், அதரிச காலத்தின்கண் பதார்த்தங்களின் இலயமும் உண்டாமெனத் தாய் தந்தையராதி பெரியோர் கூறுவதின்றாம். ஆகையால், சப்தப் பிரமாணத்தினாலும் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதசித்தி சம்பவியாது.

சமாதானம்: - தாய் தந்தையராதியர் தம் வசனத்தால் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தின் சித்தியுண்டாகாதொழிக, ஆனால் அவ்வியாவருக்கும் குருவாய் ஸ்ரீ வேதபகவானானவர் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தைக் கூறாநிற்பர். ஆகையால், சுருதிப் பிரமாணத்தினாலேயே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தின் சித்தியுண்டாம். அல்லது, எந்த மனு முதலிய பெரியோர் தம் வசனத்தை எல்லா உலகரும் பிரமாண ரூபமாய் அங்கீகரித்துளாரோ, அந்தமனுமுதலிய பெரியோரும் நம்மனோரைப் போன்றே வேத வசனத்தினாலேயே ஆன்மஞானத்தை யடைந்துளார்.

சங்கை: - அவ்வேத பகவான் எவருடைய வசனத்தால் ஞானத்தை யடைவர்.

சமாதானம்: - அவ்வேத பகவானும் வேத வசனங்களாலேயே ஞானத்தை யடைவர். வேறொருவர் மொழியால் வேத புருஷனுக்கு ஞானமுண்டாகாது; ஏனெனின், வேத புருஷனுடைய சரீரமாய் சப்தரூப வேதமானது பாரதாதிகளைப் போலப் பௌருஷேயமன்றாம மற்றோ அபௌருஷேயமாம் ஆண்டு பூர்வ கற்பத்தின் கண்ணே வர்ணங்கட்கும், சுலோகங்கட்கும், கதைப் பிரசங்கங்கட்கும் எவ்வெத் தொடர்புளதாமோ, அவ்வத் தொடர்பினின்றும் சிறிது விலக்ஷணமும் சிறிது சமானமுமுள்ள தொடர்பு எதற்கு மறு கற்பத்தின்கண்ணே யுளதாமோ அதனைப் பௌருஷேயமென்பர். மகா பாரதாதிகள் அத்தகையனவாம். ஏனெனின், முற்கற்பத்தில் மகா பாரதத்தை ஸ்ரீ வியாசபகவான் எங்ஙனம் கூறினாரோ, அங்ஙனமே மகா பாரதத்தை பிற்கற்பத்திற் கூறவில்லை; மற்றோ முன்னினும் சிறிது விலக்ஷணமாயே கூறினார். ஆகையால், மகா பாரதாதிகள் பௌருஷே

யங்களாம். வேதத்தின்கண்ணேயோ இது நியமமாம். முற்கற்பத்தில் பரமேஸ்வரனால் எவ்வண்ணம் வேதங்களுண்டாயினவோ, பிற்கற்பத்தின் கண்ணும் அவ்வண்ணம் வேதங்கள் பரமேஸ்வரனிடத்திருந்து உண்டாம். சிறிதுமாத்திரமும் முன்பின் வேதத்தின் கண் விலக்ஷணத்தன்மை யுண்டாகாது. ஆகையால், வேதம் அபௌருஷேயமாம். அல்லது நம்மனோரது மொழியில் அன்னிய பிரமாணத்தின் அபேக்ஷை யுண்டாம். அன்னிய பிரமாணத்தின் ஸகாயத்தினாலன்றி நம்மனோரது வசனம் எப்பொருளையும் சித்தம் செய்யமாட்டாததுபோல, ஶ்ரீ வேதபகவானுக்குத் தனது ஞானத்தின் பொருட்டும் பிரமாணத்தின் பொருட்டும் வேறெப் பிரமாணத்தின் அபேக்ஷையுமின்றாம். ஆகையால், ஶ்ரீ வேதபகவான் நம்மனோருக்கு எங்ஙனம் ஆணையிடுவரோ அங்ஙனம் அவ்வாணையைச் சிரத்தையோடு கூட அவசியம் யாம் அங்கீகரித்தல் வேண்டும்; மகாராஜாவின் ஆணையைச் சிரத்தையோடும் பிரஜைகள் அங்கீகரிப்பது போல, அந்த வேதபகவான் சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணும் மரணாவஸ்தையின் கண்ணும் பிராணனிடத்தே சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்களின் இலயத்தை யுணர்த்தும். நனாவவஸ்தையின் கண்ணும் ஜன்ம காலத்தின் கண்ணும் அந்தப் பிராணனினின்றே வாக்காதி இந்திரியங்களின் உற்பத்தி கூறப்பட்டுளது. இவ்வகையாய் ஶ்ரீ வேதபகவானுடைய ஆணையை அவசியம் நம்மனோர் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அல்லது, அந்த ஶ்ரீ வேதபகவான் தாய் தந்தையரைப் பார்க்கிலும் அதிசுகிருதராம். ஆகையால், மாயாமய அநிர்வச நீயப் பிரபஞ்சத்தின்கண் இராநின்ற ஜீவர்களாய் நம்மனோர் மீது கருணை செய்து, எவ்வெவ் வசனங்கள் உபதேசிக்கப் பெற்றுளவோ அவ்வியாவும் நம்மனோர்க்கு மோக்ஷ சாதனங்களாம். அல்லது, சூரியனுடைய எதிரிலிராநின்ற நேத்திரமானது சூரியனுடைய தேஜஸால் மங்கிப்போய்விடும். அங்ஙனம் ஶ்ரீ வேதபகவானுடைய ஞானம் எவ்வஸ்துவாலும் மங்கவே மாட்டாது. மற்றோ சர்வ வஸ்துக்களையும் விஷயம் செய்யும்; ஆகையால், ஶ்ரீ வேதபகவானுக்கு எவ்வஸ்துவின் அஞ்ஞானமுமின்றாம். இக்காரணத்தினாலேயே பிரமம், பிரமாதம், விப்ரலிப்சை முதலிய தோஷங்கள் ஶ்ரீ வேதபகவானிடத்தின்றாம். (வசனிக்கு மிச்சையை விப்ரலிப்சை யென்பர்). அல்லது வேதம் என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தவிசாரம் செய்யினும் ஆவரணமற்ற ஞான வடிவத்தன்மையே வேதத்திற்குச சித்திக்கும்; யாது ஞானவடிவமாமோ, அது ஜடமும் பரிச்சின்னரூபமும் அன்றாம். இது முதல் அத்தியாயத்தின் கண்ணே கூறினேம். ஆகையால், பரிபூரண சைதன்யவடிவ பிராண உபஹித பரமான்மாவே வேதவடிவமாம். இக்காரணத்தினாலேயே வேதத்தைச் சப்தப் பிரஹ்மமென்பதாம். இத்தகைய பிரஹ்மரூப ஶ்ரீ வேதபகவானை நோக்கி நீர் இவ்வசனத்தை யாதின் பொருட்டுக் கூறினீர் என வினவ எச்சீவனும் சமர்த்துடையனன்றாம். நேத்திரமின்றிய குருட்டுக் குமரன் விழியுடைப் பிதாவை நோக்கி நீலாதி ரூபஞானத்தின்கண் வினவக்கூடியவனாகான். ஆகையால், ஶ்ரீ வேதபகவான் கூறிய பொருளை நிச்சயிப்பதில் எவ்வகையாய் நம்மனோர் மதி சமர்த்துடையதாமோ, அவ்வகையாய் முயற்சி நாம் செய்வது தகுதியாம். அல்லது, தர்மான்மாவா யிராநின்ற அரசன் வசனத்தைப் பிரஜை பரித்தியாகம் செய்யாததுபோலும், தாய் தந்தையரின் வசனத்தை நன்மைந்தன் பரித்தியாகம் செய்யாதது போலும், மற்றோ சிரத்தையோடும் அவ்வசனங்களைக் கவர்வது போலும், ஶ்ரீ வேதபகவானுடைய வசனத்தையும் சுரோதா (கேட்கும்) புருஷன் ஒருக்காலும் பரித்தியாகம் செய்யலா

காது. மற்றோ சிரத்தையோடும் வேதவசனத்தை யவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அவ்வேத வசனத்தால் இப்பொருள் துணியப் பெறும்: - சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணே விஷயசகித சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணனிடத்தே இலயத்தையடையும். நனாவவஸ்தையின்கண் அந்தப் பிராணனிடத்தினின்றே வாக்காதி இந்திரியங்கள் உற்பன்னமாம். அல்லது, சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணனிடத்தே இலயத்தையடையும். அதுபோல் மரணாவஸ்தையின் கண்ணும் சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிராணனிடத்தே இலயத்தையடையும். நனாவவஸ்தையின்கண்ணே சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் அந்தப் பிராணனினின்றும் உண்டாவது போல், ஜன்ம அவஸ்தையின் கண்ணும் சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் அந்தப் பிராணனினின்று முண்டாமெனத் துணியப்பெறுமன்றோ.

அல்லது தேகத்தில் பிராணன் இருப்பின் வாக்காதி இந்திரியங்களின் இருப்புண்டாம். லோகாந்தரத்தின்கண்ணே பிராணன் சென்றால் வாக்காதி இந்திரியங்களும் ஆண்டு செல்லும் என்பதாய் அன்வயவியதிரேக நிச்சயமே பிராண வடிவ பரமான்மாவின் துணிவாம். அன்வயவியதிரேக நிச்சயமானது பிராணனது துணிவின் சாதனமாம். ஆகையால், சாதனத்தைத் துணிவு வடிவாய்க் கூறல் சம்பவியாது என்றாலும் பூமியின் கண்ணே யிராநின்ற தனத்தின் சித்தியானது, அஞ்ஜன (மை) வடிவ சாதனத்தாலுண்டாம். ஆகையால், அவ்வஞ்ஜன ரூப சாதனத்தையும் உலகின் கண்ணே சித்தியென்பர்; அதுபோல் மரணாவஸ்தையின்கண் அன்வயவியாதிரேக நிச்சயத்தாலே பிராணவடிவ ஆன்மாவின் சித்தியுண்டாம். ஆகையால், அவ்வன்வய வியதிரேக சாதனத்தைச் சித்திவடிவமாய்க் கூறப்பெற்றுளது.

இப்போது மரணாவஸ்தையின்கண் இந்திரியங்களின் இலயத்தை வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: -- மரணாவஸ்தையின்கண் இப்புருஷன் நானாவகையாய் நோய்களால் அத்தியந்தம் துக்கத்தை யடைவன்; அத்துக்கத்தால் மூர்ச்சையை யடைவன்; ஆற்றலற்றவனாவன். ஆகையால், அம்மரணாவஸ்தையின்கண் இப்புருஷன் சிறிதுமாத்திரமும் சப்த உச்சாரணத்தின்கண் ஆற்றலற்றவனாவன். இவ்வகையாய் அவனது தீன அவஸ்தையைக்கண்டு ஸ்திரீ புத்திராதி சர்வ பந்துக்களும் அதிதுக்கத்தையடைவர். அந்தப்புருஷனுடைய சமீபத்திலிருந்துக் கொண்டு இவ்வண்ணம் வினவுவர்: - ஹே தந்தையே! பிரியமாய் மைந்தனான என்னை நீ யறிகின்றனையா? ஹே நாயகனே! பிரியமாய் மனைவியான என்னை நீ யறிகின்றனையா? ஹே அண்ணா! நன்மித்திரனாய என்னை நீ யறிகின்றனையா? இவ்வண்ணம் ஸ்திரீ புத்திராதி பந்துக்களால் கேட்கப்பெறினும், அப்புருஷன் காஷ்டத்தைப்போல ஒன்றுமறியாதிருப்பின், அவ்வெல்லா உறவினரும் இங்ஙனங் கூறுவர்: - இவனுக்கு எவ்வஸ்துவின் ஞானமும் இப்போதில்லையாம், ஞானமிருப்பின் பிரியமித்திரனாய எனது வசனத்தை முன்போல இவன் கேட்பானன்றோ! முன்போல் என் முகத்தை நோக்குவனன்றோ! என்னோடு சிறிதேனும் வசனிப்பனன்றோ! இப்புருஷன் முன்ஜீவித அவஸ்தையிற்போல இப்போது என்னை நோக்குகின்றானில்லை, பேசுகின்றானுமில்லை, ஆகையால் இப்போது இவனிடத்து

உணர்வின்றென அறிந்துகொள்ளலாம் என இவ்வண்ணம் சர்வ பந்து ஜனங்களுங் கூறா நிற்பர்.

ஆகையால் அம்மரணாவஸ்தையின்கண் வாக்காதி சகல இந்திரியங்களும் தத்தம் விஷயங்களோடு பிராணனிடத்தே இலயத்தையடையும். சுழுப்தியின் பின்னர் இப்புருஷன் நனவையடைவன்; அங்ஙனமே மரணத்தின்பின் இஜ்ஜீவன் ஜன்மத்தை யடைவனாயின் விஷயங்களோடு கூடிய சம்பூர்ண வாக்காதி இந்திரியங்கள் மீண்டும் அந்தப் பிராணனினின்றும் உற்பன்னமாம்.

சங்கை: - ஜீவித அவஸ்தையின் கண் இஜ்ஜீவனுக்கு வாக்காதி இந்திரியங்கள் போகங்களை அடைவிக்கும் தன்மை போல் மரணகாலத்தின்கண்ணும் வாக்காதி இந்திரியங்கள் போகங்களை யேனடைவிக்கவில்லை.

சமாதானம்: - முன்னர் ஜீவித அவஸ்தையின் கண் எவ்வாக்காதி இந்திரியங்கள் தாசரைப்போல இஜ்ஜீவனுக்குப் போகங்களை யடைவித்தனவோ, அவ்வாக்காதி இந்திரியங்களே மரணாவஸ்தையின்கண் இஜ்ஜீவனது ஆற்றலின்மையைக் கண்டு அவனைப் பரித்தியாகம் செய்யும். **கருத்திதுவாம்:** - மரணாவஸ்தையின் கண் அவ்வாக்காதி இந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களினின்றும் உபராமத்தை யடைந்து இஜ்ஜீவனுக்குப் போகங்களை யடைவிக்கமாட்டாது; இதுவே வாக்காதி இந்திரியங்களின் பரித்தியாகமாம். அசமர்த்த அரசனைப் பிரஜைகள் பரித்தியாகம் செய்வது போலும், தனத்தை யடைவுறாத நல்வீரன் யுத்தமத்திய காலத்தில் தனது சுவாமியைப் பரித்தியாகம் செய்வது போலும், மரணாவஸ்தையின்கண் வாக்காதி இந்திரியங்களும் ஜீவனாலாற்றும் ஆன்ம அபிமானரூப தனத்தைப் பெறாதவையாய் இஜ்ஜீவனைப் பரித்தியாகம் செய்யும்.

சங்கை: - மரணாவஸ்தையின்கண் வாக்காதி இந்திரியங்களின்றியே வேறொரு காரணத்தாலே நாமாதி வியவகாரம் எனுண்டாகாது.

சமாதானம்: - அன்னியத்தாற் சாதிக்கப்பெற்ற வியவகாரமானது அதனினும் வேறாய் எதனானும் சித்தியாது. எக்கிராமத்தைச சமபூர்ண வைசியர் பரித்தியாகம் செய்து செல்வரோ, அக்கிராமத்தில் வைசியராற் சாதிக்கத்தக்க வியாபாராதி காரியங்கள் வேறு சில பிராஹ்மணாதிகளால் ஆகாதது போல வாக்காதி இந்திரியங்கள் பரித்தியாகமாயின் இப்புருஷனிடத்தே வாக்காதி இந்திரியங்களாலாக்கப் பெறும் நாமாதி வியவகாரம் அன்னிய எக்காரணத்தாலும் உற்பன்ன மாகாது.

சங்கை: - மரணாவஸ்தையின்கண் இப்புருஷனைப் பரித்தியாகம் செய்துவிட்டு வாக்காதி இந்திரியங்கள் யாண்டேகும்.

சமாதானம்: - மகாராஜாவின் ஜயரூப காரியத்தைச் செய்யும்பொருட்டுப் போரின் கண்ணுற்ற அற்ப தேசாதிபதியாய் அரசன் பகைவரால் நாசமடைவனாயின் அவனுடைய நல்வீரன் அன்னிய அரசனை ஆசிரயம் செய்ய இச்சிப்பன். ஆனால்,

அந்நல்வீரன் தனது சுவாமிக்கு அத்தியந்தம் பக்தனாதலின் அன்னிய எவ்வரசனையும் ஆசிரயம் செய்யான்; மற்றோ தனது சுவாமிக்கும் சுவாமியாய் மகாராஜாவையே ஆசிரயிப்பன், அதுபோல் ஜீவித அவஸ்தையின்கண் விஷயங்களும் தேவதைகளோடுற்ற வாக்காதி இந்திரியங்களும் யானெனதென்னும் அபிமானியாய் ஜீவனது ஆசிரிதங்களாம். மரணாவஸ்தையின்கண் அஜ்ஜீவன் மூர்ச்சிதனாதலைக் கண்டு அவ்வாக்காதி இந்திரியங்கள் யாவற்றிற்கு மதிபதியாய் பிராணனை ஆசிரயிக்கும். ஆதலின், பிராணனிருப்பின் வாக்காதிகட்குத் தேகத்தின்கண் இருப்பும், பிராணனின்றேல் வாக்காதிகட்கு இன்மையும் ஆமென்னும் அன்வய வியதிரேகங்களால் பிராணனிடத்தேயே வாக்காதி யாவற்றின் இலயமும் பிராணனின்றே அவற்றின் உதயமும் துணியப்பெறுமாதலின், பிராணனின் வேறாய்ச் சிறிது மாத்திரமும் ஒரு பொருளும் இன்றாமெனச் சித்தமாயதென்றுணர்க.

அல்லது, ஜீவித அவஸ்தையின் கண் பிராணனிருப்பதால் பிரஞ்ஞையுமிருக்கின்றது, மரணகாலத்திலோ பிராணன் செல்வதால் பிரஞ்ஞையும் நில்லாது; ஆகையால், பிராணப் பிரஞ்ஞைகட்கு அபேதமுளதென யாது முன்னர் கூறினோமோ அது தோஷமறத் துணியப்பெற்றதென்க. ஏனெனின், பிராணனற்ற புருஷனிடத்தே பிரஞ்ஞையையும் கண்டிலேமன்றோ! **கருத்திதுவாம்:** - எக்கால் புருஷனது பிராணன் புறம்போந்து செல்லா நிற்குமோ, அக்கால் அப்புருஷனது உறவினர் இப்போதிப் புருஷனிடத்தே ஞானமின்றாமெனக் கூறாநிற்பர்; இவ்வுலக வியவகாரத்தானும் பிராணப் பிரஞைகட்கு அபேதமே துணியப்பெறும்.

அல்லது, பிராணரூபமாயும் பிரஞ்ஞை வடிவமாயும் இராநின்ற என்னை நீயறியென்பதாய் இந்திர வசனத்தின்கண் எங்ஙனம பிராண் சபதத்தின் அர்த்தம் சுவாசமாத்திரமன்றோ, மற்றோ பரமான்மாவே பிராண சப்தத்தின் அருத்தமாமோ, அங்ஙனம் பிரஞ்ஞா சப்தத்தின் அருத்தமும் கேவலம் புத்தி மாத்திர மன்றாம்; மற்றோ சுயம்பிரகாச சைதன்யமே பிரஞ்ஞா சபதத்தின் பொருளாம்.

ஆண்டுப் பிராணனது அத்விதீய ரூபத்தன்மையை முன்னர் கூறினோம்; இப்போது பிரஞ்ஞையின் அத்விதீய ரூபத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - இந்திரன் கூறல், ஹே பிரதாத்தன! பிரஞ்ஞை யென்னும் பதத்தின் பொருளாய் சம்வித்தா (உணர்வா)னது உண்மையினொன்றா மென்றாலும் உபாதியின் சம்பந்தத்தால் ஒரே சம்விததானது நானாவடிவமாய்த் தோற்றும், அவ்வகையை உன் பொருட்டு யான் கூறுகின்றேன் கேள்! அவ்வண்ணமே நானாவடிவை யடைவுற்ற சம்வித்தானது எவ்வகையாய் மீண்டு மேகபாவத்தை யடைவுறுமோ, அவ்வகையையும் யான் நின்பொருட்டு கூறுகின்றேன், நீ ஏகாக்கிரமனத்தனாய்க் கேட்பாயாக. வாக்கு முதலிய ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், சுரோத்திராதி ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், சரீரம், அந்தக்கரணம், என்னும் பன்னிரு கரணங்களும் தத்தம் விஷயங்களோடு கூடியதாய்ப் பிரஞ்ஞைவடிவ சம்வித்தைப் பேதிப்பிக்கும். அவற்றுள் சப்தத்தின் உச்சாரணம் வாக்கிந்திரியத்தின் விஷயமாம், வஸ்து வைக்கவர்தல் ஹஸ்தம் (கை) என்னும் இந்திரியத்தின் விஷயமாம்; செல்வது பாத இந்திரியததின் விஷயமாம; மலம்பரித்தியாகம் பாயுரு இந்திரியத்தின் விஷயமாம், ஆநந்தம் உபஸ்த

இந்திரியத்தின் விஷயமாம். இக்கர்மேந்திரியங்களின் பஞ்ச விஷயங்களும் பஞ்ச கர்மேந்திரியங்களும் பிரஞ்ஞையின் பேதத்தை யுற்பன்னம் செய்யும்.

சப்தம் சிரவணேந்திரியத்தின் விஷயமாம்; ஸ்பரிசம் துவக்கிந்திரியத்தின் விஷயமாம்; ரூபம சக்ஷு இந்திரியத்தின் விஷயமாம்; இரசம் இரசன இந்திரியத்தின் விஷயமாம்; கந்தம் கிராண இந்திரியத்தின் விஷயமாம்; இச்சப்தாதிகள் பஞ்ச ஞானேந்திரிய விஷயங்களாம். சுகதுக்கம் இரண்டும் சரீரத்தின் விஷயமாம். இச்சை சங்கற்பம் முதலியன அந்தக்கரணத்தின் விஷயமாம். இங்ஙனம் முற்கூறிய வாக்காதிய பன்னிரு கரணங்களும் தத்தம் விஷயங்களோடு கூடியனவாய்ப் பிரஞ்ஞையின் விபாகத்தைச் செய்யும். பத்துக் கோபாலர் தமது பிரயோஜனம் சித்திக்கும் பொருட்டு ஒரே கோவைக் கறப்பது போல **கருத்திதுவாம்:** - அந்தக் கோவினின்றும் பாலைத் தனிப்படுத்துவது போல வாக்காதிய பன்னிரு கரணங்களும் ஒரே பிரஞ்ஞைவடிவ கோவைக் கறக்கும். சிதாபாச ரூபப் பிரஞ்ஞையின் பாகங்களைத் தனிப்படுத்திக்கொள்ளும் என்பது கருத்தாம். இவ்வண்ணம் அந்த ஒரே பிரஞ்ஞை உபாதியின் வயத்தால் அநேகந் தன்மையை யடையாநிற்கும். ஒரே அக்கினியின் சிகையைப் பன்னிரு காஷ்டவடிவ உபாதியின் வயத்தாற் பன்னிரு வகையாய் உலகர் கூறுவது போல் வாக்காதி இந்திரியங்களின் பேதத்தால் ஒரே பிரஞ்ஞையை வேறு வேறாய் யாம் கூறுகின்றோம். பன்னிரு தீபங்களால் கிருகாதி தேசத்தின் கண் பன்னிரு வகையாய் பிரகாசங்கள் உற்பன்னமாவது போல் வாக்காதிய பன்னிரு கரணங்களால் ஒரே போதம் விஷயங்களிடத்தே பன்னிரு வகையாய் உற்பன்னமாம். ஒரே பிரஞ்ஞையின் எவ்வெப்பாகத்தை எவ்விந்திரியம் பின்னப்படுத்துகின்றதோ அவ்வப் பிரஞ்ஞையின் பாகம் அவ்வவ்விந்திரிய விஷயத்தை யொளிர்விக்கும் என்பது கருத்தாம். இக்காரணத்தினாலே சக்ஷு இந்திரியத்தாற் ஜனித்த அந்தக்கரண விர்த்தியின் கண் இராநின்ற சிதாபாச வடிவப் பிரஞ்ஞையின் பாகமானது சக்ஷு இந்திரியத்திற்கு விஷயமாய் ரூபாதிகளையே யொளிர்விக்கும்; இரசாதிகளை யொளிர்வியாது. இவ்வண்ணம் அன்னிய இந்திரியங் களிடத்தும் அறிந்துகொள்க.

அல்லது முற்கூறிய வாக்காதிய பன்னிரு கரணங்களும் பிரஞ்ஞையோடு கூடத் தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்தே தமது நாமாதி விஷயங்களையடையும். பிரஞ்ஞையின் தாதான்மியமின்றி எவ்விந்திரியமும் தமது விஷயத்தை யடைவுறாது. **கருத்திதுவாம்:** - வாக்காதி இந்திரியங்களின்றி நாமாதி விஷயங்களி ன் சித்தி யுண்டாகாது; ஆகையால், நாமாதி விஷயங்கள் வாக்காதி இந்திரியங்களின் சொரூபமாம். அங்ஙனமே பிரஞ்ஞையின்றி வாக்காதி இந்திரியங்களின் சித்தியு முண்டாகாது. ஆகையால், வாக்காதி இந்திரியங்களும் பிரஞ்ஞைவடிவமாம் பிரஞ் ஞையின் வேறாய் வாக்காதிகளில்லையாம். இவ்வாற்றால் பிரஞ்ஞைக்கு அத்விதீய ரூபத்தன்மையே சித்தமாம்.

சங்கை: - வாக்காதி இந்திரியங்கள் பிரஞ்ஞையின் அபேக்ஷையின்றியே தமது விஷயங்களை ஏன் ஒளிர்வியா?

சமாதானம்: - வாக்காதிய பன்னிரு கரணங்களும் பிரஞ்ஞையின் வலுவினாலேயே தத்தம் விஷயங்களை அறியும். பிரஞ்ஞையின்றித் தமது வலுவால் எவ் வஸ்துவையும் வாக்காதிகள் அறியமுடியா.

இப்பொருளையே லௌகிக அனுபவத்தால் இப்போது வெளியிடுவாம்: - எவன் மனம் சர்வதானமின்றாமோ, அவனை நோக்கி அயலானொருவன் ஏதாவது கூறின், அப்போதவன் எனது மனம் நினது மொழியின்கண் இல்லையாதலின், யானினது வசனத்தையறிந்திலன்; நீ பின்னும் அதனைக் கூறுதியெனக் கூறுவன். இவ்வண்ணம் நேத்திரத்தால் ரூபத்தைக் காணினும் தேகத்தால் சுகதுக்கத்தை யனுபவிக்கினும் மனச்சாவதானமின்றியவன் சிறிது மாத்திரத்தையும் அறியான். வாக்காதி இந்திரியங்கட்குத் தத்தம் விஷயங்களோடு சம்பந்தமிருப்பினும் பிரஞ்ஞையின்றி எவ்விஷயப் பிரகாசமுமாகாதென்பது கருத்தாம். அல்லது, வாக்கிந்திரிய முதலாய் பன்னிரு கரணங்களும் அவற்றின் நாமாதி பன்னிரு விஷயங்களும் பிரஞ்ஞையின்றி ஒருபோதும் பிரதீதியாகா. மண்ணின்றிக் கடசராவாதி விகாரங்கள் பிரதீதியாகாமை போல். ஆகையால், இது துணியப்பெற்றதாம். எவ்வஸ்து யிருப்பின் எவ்வஸ்த்துப் புலப்படா நிற்குமோ, எவ்வஸ்து யில்லா விடின் எவ்வஸ்து புலப்படாதோ அவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவினின்றும் வேறன்றாம். மண்ணிருப்பின் கடத்தின் பிரதீதியாம், மண்ணில்லாவிடின் கடத்தின் பிரதீதியுண்டாகாது. ஆகையால், கடாதிகள் மண்ணினின்றும் வேறன்றாம்; மற்றோ மண்ணினின்றும் கடாதிகள் அபின்னமாம். அங்ஙனம், வாக்காதி துவாதச கரணங்களும், நாமாதி துவாதச விஷயங்களும் பிரஞ்ஞையிருப்பின் பிரதீதியாம். பிரஞ்ஞையின்றேற் பிரதீதியாகா. ஆகையால், அவ்வாக்காதிகள் யாவும் பிரஞ்ஞையின் வடிவாம்; அவற்றிற்குப் பிரஞுஞையினின்றும் சிறிதுமாத்திரமும் வேற்றுமையின்றாம்; ஆகையால் அந்தப் பிரஞ்ஞை ஏக ரூபமாம்; பிராணனினின்றும் அபின்னமாம் எனத் துணியப்பெற்றது. பிரதர்த்தனன் கூறல்: - ஹே பகவன்! கூறிய முறையே பிரஞ்ஞைக்குச் சர்வ ரூபத்தன்மையுண்டாயின் வாக்காதிய இந்திரியங்களும் பிரஞ்ஞையின் சொரூபமேயாம். ஆகையால் பிரஞ்ஞையின்கண் ஆன்மபுத்தி செய்யும்படி தாங்கள் உபதேசித் தீர்கள். அதுபோல் வாக்காதிய இந்திரியங்களிடத்தே ஆன்மபுத்தி செய்வதில் யாது தோஷம்; இந்திரன் கூறல்? ஹே பிரதர்த்தன! வாக்காதிகட்குப் பிரஞ்ஞைவடிவத் தன்மையிருப்பினும் வாக்காதிகட்குச் சர்வ ரூபத்தன்மையின்றாம். ஆகையால், அவற்றின் கண்ணே ஆன்ம புத்திசெய்தல் சம்பவியாது. பிரஞ்ஞையினிடத்தும் பிராணனிடத்தும் முற்கூறிய முறையே சர்வரூபத்தன்மை யுளதாதலின், பிராணனிடத்தும் பிரஞ்ஞையினிடத்துமே ஆன்மபுத்தி செய்தல் யோக்கியமாம். ஆகையால், ஹே பிரதர்த்தன! வாக்காதிகட்குப் பிரஞ்ஞை வடிவத்தன்மை யுளதாதலின், அவற்றின்கண்ணும் ஆன்மபுத்திசெய்தல் யோக்கியமாம் என்னும் ஐயத்தை விட்டொழித்து, பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவமாயுள்ள இந்திரனாய் என்னை நீ நிச்சயம் செய்தி. யான் வாக்கிந்திரியத்தால் உனக்குபதேசம் செய்த போதிலும் உண்மையாய் வாக்கிந்திரியம் அற்றவனாயிருக்கின்றேன். வாக்காதிகளாற் சிறப்புற்ற ஆன்மா : வக்தா, சுரோதா, திருஷ்டா என்பன முதல்வாய் நாமங்களை யடையாநிற்கும். ஒரே பிராஹ்மணன் அடுதற்றொழிலால் அடுவானென்னும் பெயரையடையா நிற்பன், பாடல்தொழிலாற் பாடகன் என்னும் பெயரை யடையா நிற்பன். அதுபோல் ஒரே

அத்விதீய ஆன்மா வாக்காதிகளாற் சிறப்புற்றதாய் வக்தாமுதலிய பெயர்களைப் பெறும். அவ்வாக்காதி கரணங்களைப் பரித்தியாகம் செய்து எஞ்சிநிற்பதாய் பிராணப்பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவை நீ நிச்சயம் செய்தி. அவ்வான்மாவானது தத்தம் வியாபாரங்களோடு கூடிய வாக்கு முதலிய கரணங்களை யொளிர்விப்பதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிராணனையும் பிரஞ்ஞையையும் முன்னர்த் தாங்கள் அத்விதீய ரூபமெனக் கூறினீர்கள்; அவை வாக்கு முதலிய யாவற்றையும் ஒளிர்விப்பனவெனப் புகன்றீர்கள். அவை சம்பவியா; ஏனெனின், உலகின் கண்ணே யொளிரும் கடாதிகட்கும், ஒளிர்விப்பனவாய் தீபாதிகட்கும் பரஸ்பரம் பேதமே கண்டனம்.

சமாதானம்: - வாக்கு முதலிய பன்னிரு கரணங்களும், நாமாதி பன்னிரு விஷயங்களும், பரஸ்பரம் அபேக்ஷை யுடையனவேயாம் ஆதலின் அவ்விரண்டிற்கு ம் பரஸ்பரம் பேதம் சித்தமாவதில்லையாம். அவ்விரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் பேத நிரூபணங் கூடாதாயின், அதிஷ்டானவடிவப் பிராணப்பிரஞ்ஞைகளோடு அவ்வாக்கா திகளின் பேதத்தை எவ்வகையால் நிரூபித்தல்முடியும். இரஜ்ஜுவினின்றுங் கற்பித சர்ப்பம் பின்னமாகாதது போலப் பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவாய் என்னினின்றும், கற்பித வாக்காதிகளும் பின்னமாகமாட்டா என்பது கருத்தாம்.

இப்போது வாக்கு முதலிய கரணங்களிடத்தும் நாமாதி விஷயங்களிடத்தும் பரஸ்பரமுள்ள சாபேக்ஷைத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - பூதமாத்திரங்களாம் நாமம் எவைகட்கோ அந்நாமாதி துவாதச விஷயங்கள், அவ்வாக்காதிய பன்னிரு கரணங்களை ஆசிரயித்தே சித்தமாம்; வாக்காதிகளாலன்றி நாமாதிகளின் சித்தியுண்டாகாது. இவ்வண்ணம், பிரஞ்ஞை மாத்திரமாம் நாமம் எவைகட்கோ அத்தகைய வாக்காதி துவாதச கரணங்களும், நாமாதி விஷயங்களை ஆசிரயித்தே சித்தமாம்; நாமாதி விஷயங்களாலன்றி வாக்காதி கரணங்களின் சித்தியுண்டாகாது; ஏனெனின், கேவலம் வாக்காதிய கரணங்களையே யுடன் பட்டு நாமாதி விஷயங் களை யுடன்படாவிடின், வாக்காதிகளிடத்தே கரணத்தன்மையே இருக்கமாட்டாது. ஏனெனின், வாக்காதிகளிடத்தேயுள்ள காரணத்தன்மைத் தர்மம் நாமாதி விஷயங்க ளால் நிரூபிதமாம். இக்காரணத்தினாலேயே உலகின்கண்ணே கரணமுளதென்னும் இச்சப்தத்தைக் கேட்டபின் எவ்விஷயத்தின் கரணமென அறியும் வேட்கை யுண்டாதல் புருஷனிடத்தே கண்டோம். ஆகையால் வாக்காதிய கரணங்கட்கு நாமாதிய விஷயங்களின் அபேக்ஷையுளது. அதுபோல் நாமாதி விஷயங்களையே யுடன்பட்டு வாக்காதிய கரணங்களை யுடன் பாவிடின், நாமாதி விஷயங்களிடத்தே விஷயத்தன்மை தர்மம் இராது. ஏனெனின், நாமாதி விஷயங்களிடத்தே யிராநின்ற விஷயத் தன்மைத் தர்மம் வாக்காதிய கரணங்களால் நிரூபிதமாம். இக்காரணத்தி னாலேயே உலகின்கண் விஷயமுளதென்னும் சப்தத்தைக் கேட்பின் எக்காரணத்தின் விஷயம் எனக் கரணத்தையறியும் வேட்கையுண்டாதல் புருஷனிடத்தே கண்டோம். ஆகையால், நாமாதி விஷயங்கட்கும் வாக்காதிய கரணங்களின் அபேக்ஷையுளது. தந்தையென்னும் பெயரும் மைந்தனென்னும் பெயரும், மைந்தனும் தந்தையும் உளரேலுளவாம். தந்தையின்றே லெவரும் மைந்தன் எனக் கூறிலர், மைந்தனின்றே

லெவரும் தந்தையெனப் புகல்கின்றிலர். அங்ஙனே வாக்காதிகளிடத்தே கரணப்பெயர் நாமாதி விஷயங்களிருப்பினால் உண்டாம; நாமாதிகளிடத்தே விஷயப்பெயர் வாக்காதி கரணங்களிருப்பினால் உண்டாம. ஆகையால், வாக்காதிய கரணங்கட்கு நாமாதிய விஷயங்களின் அபேக்ஷையுளது, நாமாதி விஷயங்கட்கு வாக்காதிய கரணங்களின் அபேக்ஷையுளது. ஒன்று அபாவமாயின் மற்றொன்றினது சித்தி யுண்டாகாது.

சங்கை: - சுருதியின்கண்ணே பூதமாத்திரவடிவ நாமாதிய விஷயங்கள் பத்துள் வாக்காதிய கரணங்களும் பத்து ஆகையால், பன்னிரு கரணக்கூற்றும், பன்னிரு விஷயக்கூற்றும சுருதியோடு முரணாநிற்கும்.

சமாதானம்: - சுருதியின்கண்ணே சரீரம் அந்தக்காணமென்னு மிருகரணங்க ளையும், சுகதுக்கம் காமாதிகள் என்னு மிரண்டு விஷயங்களையும் பரித்தியாகம் செய்து, கேவலம் வாக்காதிய பாகிய காரணங்களையும், நாமாதிய பாகிய விஷயங்க ளையும் பத்து வகையாய்க கூறியுளது; ஆகையால், சுருதியோடு மிந்நூற்கு விரோத மில்லையாம்.

சங்கை: - வாக்காதிய கரணங்களும் நாமாதிய விஷயங்களும் பரஸ்பரம் அபேக்ஷையுடையனவேயாம் என்றாலும், தமது துணிவின்கண் மூன்றாவதொன்றை அபேக்ஷையைச செய்யா. ஆகையால், வாக்காதிகளை யொளிர்விக்கும் வடிவ ஹேதுவால் ஆன்மாவின் சித்தியுண்டாகாது.

சமாதானம்: - எவ்வெவ் வபேக்ஷையுடைய பதார்த்தங்களுளவோ அவை பரஸ்பரம் அபேக்ஷையாற் சித்தியா; மற்றோ தம்மின் வேறாய் ஒரு நிரபேக்ஷ வஸ்துவின் அபேக்ஷையினாலே சித்தியாம். இரஜ்ஜுவின்கண் இது சர்ப்பமென்னும ஞானம் புருஷனுக்குண்டாம்; அந்த ஞானத்தின்கண் இதுவென்னும் சப்தத்தின் அத்தமாய இரஜ்ஜு விசேஷ்ய ரூபமாய்ப் பிரதீதியாம்; சர்ப்பம் விசேஷண ரூபமாய்ப பிரதீதியாம. அவ்விரஜ்ஜுவின்கண் சர்பபம் இதுவென்னும் ஞானமுண்டாயின், அந்த ஞானத்தின்கண் சர்ப்பமோ விசேஷ்ய ரூபமாய்ப பிரதீதியாம், இதுவென்னும சப்தத்தின் பொருளாய் இரஜ்ஜுவோ விசேஷண ரூபமாய்ப் பிரதீதியாம். விசேஷணமும் விஷேயமும் பரஸ்பரம் அபேக்ஷையோடு கூடியதாம். ஆகையால், அவற்றை, விஷயம் செய்வதாய் ஞானமும் பரஸ்பரம் அபேக்ஷ யுடையதேயாம். ஆகையால், இது துணியப்பெற்றதாம்: - இது சர்ப்பம், சர்ப்பமிது என்னும் இவ்விரண் டு ஞானங்களும் பரஸ்பர அபேக்ஷ உடையனவாம். ஆனால் நிரபேக்ஷா இரஜ்ஜு வின்றிப் பரஸ்பரம் அபேக்ஷ மாத்திரத்தால் அந்த ஞானங்களின் சித்தியுண்டாகாது. மற்றோ நிரபேக்ஷா இரஜ்ஜுவை அபேக்ஷித்தே அந்த ஞானங்களின் சித்தி யுண்டாம்; அதுபோல் வாக்கு முதலிய கரணங்களும் நாமாதி விஷயங்களும் பரஸ்பரம் அபேக்ஷ உடையனவேயாயினும், அவற்றிற்கு நிரபேக்ஷையையுடைய ஆன்மாவன்றிச் சித்தியுண்டாகாது; மற்றோ நிரபேக்ஷையையுடைய ஆன்மாவினா லேயே அவற்றின் சித்தியுண்டாம்.

அல்லது, வாக்கு முதலிய கரணங்களும் நாமாதி விஷயங்களும் பரஸ்பரம் பின்னமன்றாம்; அங்ஙனம் ஆன்மவடிவ ஆசிரயத்தினின்றும் பின்னமன்றாம். இப்பொருளை அனுமானப் பிரமாணத்தாலும் சித்தம் செய்வாம். அவ்வனுமானத்தின் பிரகாரமிதுவாம்: - விஷயங்களோடு கூடிய வாக்கு முதலிய கரணம், பரஸ்பரமும் ஆசிரயத்தினின்றும் பின்னமன்றாம்; என்று மொன்றற்கொன்ற பேக்ஷை உடையன வாதலின், எவ்வெப்பொருள் ஒன்றற்கொன்று சாபேக்ஷை யுடையதாமோ அவை பரஸ்பரமும் ஆசிரயத்தினின்றும் பின்னமன்றாம், முற்கூறிய இரஜ்ஜு சர்ப்பவிஷயக ஞானம் பரஸ்பரம் சாபேக்ஷை உடையதாதலின் பரஸ்பரமும் இரஜ்ஜுவடிவ ஆசிரயத்தினின்றும் பின்னமன்றாம்.

அல்லது, நாமாதி விஷயங்கள் வாக்காதி கரணங்களினின்றும் ஆன்மவடிவ ஆசிரயத்தினின்றும் பின்னமன்றாம்; அதுபோலத் தனது ஞானத்தினின்றும் பின்னமன்றாம். இரஜ்ஜுவின்கண்ணே தோற்றா நின்ற சர்ப்பமானது இது சர்ப்ப மென்னும் ஞானத்திலும் வேறாகாது; வேறாயினோ, அந்த ஞானத்தின் நிவிர்த்தி காலத்தின் கண்ணும் பிரதீதியாக வேண்டும். கற்பித சர்ப்பம் இது சர்ப்பம் என்னும் இந்த ஞானத்தின் நிவிர்த்தி காலத்தில் பிரதீதியாகாது. ஆகையால் கற்பித சர்ப்பம் தனது ஞானத்திலும் வேறன்றாம். அதுபோல் நாமாதி விஷயங்களும் தனது ஞானத்திலும் வேறன்றாம்.

அல்லது சக்ஷு முதலிய கரணங்களால் புருஷர்களுக்கு அந்தக் காரணத்தின் விர்த்திவடிவ ஜடஞானம் உற்பன்னமாம். அவ்விர்த்திரூப ஞானம் ரூபாதி விஷயங்களின் ஆசிரயவடிவினவாம்; அவ்விர்த்திவடிவ ஞானங்களின் திருஷ்டா வாய பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ யான் சைதன்யனாதலின் அவ்விர்த்திவடிவ ஜடஞானம் சைதன்யவடிவ ஆன்மாவாய என்னினின்றும் பின்னமன்றாம். கனவின் கண்ணே ஜீவர்கட்குத் தேர் முதலிய பதார்த்தங்களின் ஞானம் உற்பன்னமாம்; அத்தேர் முதலிய விஷயங்களோடு கூடிய ஞானம் சுவப்பன திருஷ்டா புருஷனைப் பார்க்கிலும் வேறன்றாம். அதுபோல் விஷயசகித விர்த்திரூப ஜட ஞானம் திருஷ்டா வாம்; ஆன்மாவாய என்னிற் பின்னமன்றாம். ஆகையால், பிராணப்பிரஞ்ஞை சப்தங்களின் இலக்ஷியார்த்தமாய் ஆன்மாவே அத்விதீயமாம். அவ்வான்மாவின் வேறாய் எவ்வஸ்துவும் இன்றாம்.

இப்பொருளையே சக்கிரத்தின் உபமானத்தால் காண்பிப்பாம்: - தேரின் சக்கிரத்தின்கண் மூன்று பாகமுளது ஒன்று நேமியாம், மற்றொன்று அராவாம், மற்றொன்று நாபியாம், அவற்றுள் பூமியோடு பரிசமுற்றதாய் கங்கணவடிவ காஷ்டம் நேமியாம். நேமியானது யாவற்றிற் காசிரிதமாமோ, அத்தகைய மத்திய வக்கிரகாஷ்டம் அராவாம். அவ்வராக்களின் ஆதார காஷ்ட மியாதாமோ எதன் கண்ணே சலாகை சுற்றாநிற்குமோ அது நாபியாம். **கருத்திதுவாம்: -** நேமி, யராவின் ஆதாரமாயிருக்கும். அரா, நாபியின் ஆதாரமாயிருக்கும். அந்நாபி எதனதாசிரதமாயு மிராது; மற்றோ யாவற்றிற்கு ஆதாரமாம்; அதுபோல் நாமாதி விஷயங்கள் வாக்காதி கரணங்களின் ஆசிரிதமாயிருக்கும்; வாக்குமுதலிய கரணங்கள் பிராணப் பிரஞ்ஞை வடிவ ஆன்மாவாய் எனது ஆசிரிதமாயிருக்கும்; பிராணப் பிரஞ்ஞை வடிவ

ஆன்மாவாய் யான் எதனுடைய ஆசிரிதமாயுமிரேன்; மற்றோ சகல விஷயங்களுக்கும் வாக்காதிகளுக்கும் ஆன்மாவாய் யான் அதிஷ்டானன். ஆகையால், ஹே பிரதர்த்தன! நாமாதி விஷயங்களாயும் வாக்காதி கரணங்களாயும் இராநின்ற சகல சம்சாரவடிவ சக்கிரத்திற்குப் பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவாய் யான் நாபியாம், ஏனெனின், பிரசித்தமாய் தேர்ச் சக்கிரத்தின் நாபி எதனது ஆசிரிதமுமன்றாவது போல், ஆன்மாவாய் யானும் எவ்வன்னிய ஆசிரிதனு மன்றாம்; மற்றோ சகல ஜகத்தும் எனது ஆசிரிதமாம்.

அல்லது, விஷயம். விஷயியென்னு மிரண்டிற்கும் ஜகத்தென்று பெயராம். அவற்றுள், நாமாதிகள் விஷயங்களாம்; வாக்காதிய காரணங்கள் விஷயிகளாம். அந்த விஷயவிஷயிரூப சகலப் பிரபஞ்சத்தையும் பிரகாசம் செய்விப்பவன் பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவாய யானாம்.

அல்லது, பிராணப்பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவாய் என்னினின்றே இத்தூல சூக்கும சகலப் பிரபஞ்சமும் உற்பன்னமாயின; ஆன்மாவாய் என்னிடத்தே சகலப் பிரபஞ்சமும் இப்போது திதி பெற்றிருக்கின்றன, ஆன்மாவாய் என்னிடத்தே சகலப் பிரபஞ்சமும் இலயத்தையடையும். மூட பாலகன் தனது சரீரத்தின்கண்ணே கற்பனை செய்த இராக்ஷசனுடைய உற்பத்தி ஸ்திதி இலயமென்னும் மூன்றும், அப்பாலகனாலேயே உண்டாம். அங்ஙனம் பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவாய் என்னாலேயே சகலப் பிரபஞ்சமும் உற்பத்தி திதி இலயத்தை யடையா நிற்கும்.

அல்லது, சர்வ பேதமுமற்ற ஆகாசத்தின்கண் கடமடாதி உபாதிகளின் வயத்தால் பேதம் பிரதீதியாவது போலச் சரீராதி யுபாதிகளினாலே அத்விதீய ஆன்மாவாய் என்னிடத்து நாநாப்பிரகாரமாய் பேதம் பிரதீதியாம்.

அல்லது, அத்விதீய ஆன்மாவாய் என்னிடத்து உபாதிதிருஷ்டியையுடைய பகிர்முகப் புருஷர்க்கு மாத்திரம் பேதம் பிரதீதியாம்; உபாதிதிருஷ்டியற்ற உன்முகப் புருஷர்கட்கு, அத்விதீய ஆன்மாவாய் என்னிடத்து பேதம்பிரதீதி உண்டாகாது. வர்ணத்தாலெழுதிய விருக்ஷாதிவடிவ சித்திரங்களோடுற்ற வஸ்திரத்தின்கண்ணே தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சம்பவியாதெனினும், விருக்ஷாதிவடிவ சித்திரங்களின் திருஷ்டியால் அவிவேகியர்க்கு இவ்விருக்ஷத்தின் மூலதேசம் கீழிருக்கின்றது; சாகைகள் மேலிருக்கின்றனவென விஷமதிருஷ்டியுண்டாம். எவர்க்கு விருக்ஷாதிவடிவ சித்திர திருஷ்டியில்லையோ, மற்றோ கேவலம் வஸ்திர திருஷ்டியாமோ, அவர்க்கு அவ்விஷம திருஷ்டி உண்டாகாது. அதுபோலப் பிரபஞ்சரூப உபாதியின் திருஷ்டியால் அவிவேகியர்க்கு அத்விதீய ஆன்மாவாய் என்னிடத்து பேதப்பிரதீதியுண்டாம். உபாதிதிருஷ்டியின்றிய விவேகியர்க்குப் பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவாய் என்னிடத்து பேதபுத்தி உண்டாகாது.

இப்போது, பிராணப்பிரஞ்ஞை சப்தங்களின் வாஸ்தவப்பொருளைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பிரதர்த்தன! வாயுவடிவப் பிராணனைப் பார்க்கிலும் ஆன்மாவாய் யான் பின்னனாமெனினும், அண்டஜம், ஜராயுஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜ்ஜம்

என்னுமிந்நான்கு வகையாய் ஜீவர்களின் ஜீவனம் ஆன்மாவாய் என்னாலேயே யுண்டாம். இக்காரணத்தாலே அத்விதீய ஆன்மாவாய் யானே பிராண சப்தத்தின் பொருளாவேன்; அங்ஙனமே பிராண சப்த ஜன்னிய ஞான விஷயமாவேன்.

சங்கை: - சைதன்ய ஆன்மாவின் கண்ணேயே பிராணிகளின் ஜீவன காரணத் தன்மையுளது, வாயுவடிவப் பிராணனிடத்தே இல்லையாம்; இப்பொருளின் கண்ணே யாது பிரமாணம்?

சமாதானம்: - தைத்தரீய உபநிஷத்தில் சைதன்ய ஆன்மாவின்கண்ணேயே ஜீவன் காரணத்தன்மை கூறப்பட்டுளது. ஆண்டுக் கூறியதாவது: - பிராணனாலும், அபானனாலும் எப்பிராணியும் ஜீவிப்பதின்றாம்; மற்றோ எச்சைதன்ய ஆன்மாவின் சமீபத்தன்மையால் இப்பிராண அபானாதிகள் விவரிக்குமோ, அச்சைதன்ய ஆன்மா வாலேயே இவ்வெல்லாப் பிராணிகளும் ஜீவிக்கின்றன. ஆகையால், சர்வப்பிராணி களின் ஜீவனகாரணமாய் அத்விதீய ஆன்மாவே பிராண சப்தத்தின் பொருளாமெனத் துணியப்படுமென்க.

இப்போது பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் அர்த்தத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஐந்து ஞானேந்திரியம், ஐந்து கர்மேந்திரியம், அந்தக்கரணம், சரீரம் என்னும் பன்னிரு கரணங்களையும், நாமாதிகளாய் அவற்றின் விஷயங்களையும், எனது சுவப்பிரகாச சொரூபத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் அறிகின்றேன். இக்காரணத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் பொருளாம்.

அல்லது எனது பிரகாசம் இருந்தால் மாத்திரம் சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சம் பிரதீதியாம்; தனது பிரகாசத்தால் ஜடஜகத்தின் விளக்கம் உண்டாகாது; இக்காரணத் தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் பொருளாவேன்.

அல்லது தேசபரிச்சேதம், காலபரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதம் என்னுமுப் பரிச்சேதமு மற்றவனாவேன்; ஆன்மாவாய் யான் அங்ஙனே சுவப்பிரகாசனாவேன். இக்காரணத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் பொருளாம்.

அல்லது உலகின் கண்ணே ஞானத்தினும் வேறாய் பாகிய இரஜ்ஜு முதலிய ஜடபதார்த்தங்களைக் கற்பித சர்ப்பாதிகளின் அதிஷ்டான ரூபமாய்க் கண்டோம். ஆன்மாவாய் யான் ஞானத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ ஞானவடிவமாம். அங்ஙன மே ஆன்மாவாய் யான் பாகியமுமன்றாம்; மற்றோ யாவற்றினும் உள்ளாம். இவ் வண்ணம் இரஜ்ஜூ முதலிய பாகிய அதிஷ்டானத்தைப் பார்க்கினும் விலக்ஷண ரூபத்தோடு கூடியிருப்பினும், ஆன்மாவாய் யான் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அதிஷ்டானமாம்; இக்காரணத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் பிரஞ்ஞை சப்தத் தின் பொருளாம்.

அல்லது சஜாதீய பேதம், விஜாதீயபேதம், சுவகதபேதம் என்னும் முப் பேதமற்ற ஆன்ம சொரூபப் பிரஞ்ஞையோடு யான் நித்தியமும் கூடியவனாவேன்.

இக்காரணத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவாய் யான் பிரஞ்ஞை சப்தத்தின் பொருளா வேன்.

இப்போது ஆன்ம பதப்பொருளைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பிரதர்த்தன! நின் பொருட்டு யான் அடிக்கடி பிராணப்பிரஞ்ஞைவடிவ எவ்வான்மாவை யுபதேசித்தே னோ, அவ்வான்மாவே நினதுண்மையான சொரூபமாம்; அங்ஙனம் ஸ்தாவர ஜங்கமங்கட்கும் அவ்வான்மாவே உண்மையாய் வடிவமாம். அவ்வான்மாவே சர்வப் பிராணிகளிடத்தும் அகம் சப்தத்தின் இலக்கணையாலறியப்படும்; யானென்னும் ஞானத்திற்கும் விஷயமாம்; உண்மையாய் யானென்னும் சப்தத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் சம்பந்தப்படாததாம். அவ்வான்மாவே ஆகாசத்தைப்போலப் பேத மற்றதாய் இவ்வுலகின்கண்ணே நிலவுறும்.

அல்லது கடமடாதி நாநா உபாதியின் கண்ணே யிராநின்ற ஆகாசத்திற்கு ஆகாசமே ஒரு நாமமாம். **கருத்திதுவாம்:** - கடவுபாதியின்கண்ணே யிராநின்ற ஆகாசத்திற்குக் கடாகாசமெனப் பெயராம்; மடவடிவ உபாதியின்கண்ணே யிரா நின்ற ஆகாசத்திற்கு மடாகாசமெனப் பெயராம்; இவ்வண்ணம் நாநா உபாதியின் கண்ணே இருப்பினும், ஆகாசம் ஆகாசமென்னும் பெயரற்றதாகாது. ஆகையால், தொடர்ந்துள்ள ஒரு ஆகாசப்பெயர் ஆகாசத்தின் ஒருமையைப் போதிக்கும்; அங்ஙனம், நாநா சரீரரூப உபாதிகளிடத்தே யிராநின்ற அத்விதீய ஆன்மாவிற்கும் ஒரு ஆன்மாவே பெயராம். ஆகையால் யாண்டுந் தொடர்ந்திராநின்ற ஒரு ஆன்மா வென்னும் பெயர் அத்விதீய ஆன்மாவாய் எனது ஒருமையை யுணர்த்தும்.

சங்கை: - ஆன்மா உண்மையாய் ஒன்றேயாயின் நாநாரூபமாய் என் தோற்ற வேண்டும்?

சமாதானம்: - அவித்யாவடிவ தோஷபலத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவொன்றே ஜகத்துருவமாய்ப் பிரதீதியாம். ஒரே கனாக்காணும் புருஷன் கனாவின்கண் நித்திரா தோஷ பலத்தால் அநந்த ரூபமாய்ப் பிரதீதியாவன். கனவின்கண்ணே பிரதீதியாகா நின்ற தேர்முதலிய பொருள்கள் கற்பிதங்களாதலின் கனாக்காண் போனினும் வேறன்றாம்; அது போல் அஞ்ஞானத்தாற் கற்பிதமாய் இவ்வெல்லா உலகும் அத்விதீய ஆன்மாவாய் என்னினின்றும் பின்னமன்றாம்.

இப்போது ஆநந்த சப்தத்தின் அர்த்தத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பிரதர்த்தன! சம்பூர்ண ஜீவர்கட்கும் ஆன்மாவாய் யான் அதிசயமாகப் பிரியனாவேன்; ஆகையால், ஆன்மாவாய் யான் ஆநந்தவடிவன். **கருத்திதுவாம்:** - இவ்வுலகின் கண்ணேயும் பரலோகத்தின்கண்ணேயும் போகிக்க யோக்கியமாய் ஸ்திரீ முதலிய பதார்த்தங்கள் பிரியங்களாம்; அவ்விஷயங்களால் உற்பன்னமாய் அந்தக் கரணப் பரிணாமவடிவ சுகம் பிரியதரமாம். ஆன்மா சகலத்தின் சேஷிவடிவமாதலின் பிரியதமமாம். ஸ்திரீ புத்திராதி பதார்த்தங்கள் எதன்பொருட்டாமோ அது சேஷியாம்; அவ்வண்ணம் சேஷியாயிருப்பது ஆன்மாவாம். அன்னிய சம்பூர்ண பதார்த்தங்கள் ஆன்மாவின் சேஷரூபமாம்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - சம்பூர்ணப் பிராணிகள் சுகத்தையும், சுகத்தின் சாதனமாய் ஸ்திரீ புத்திராதிகளையும் இச்சை செய்யின், ஆன்மாவின் பொருட்டே இச்சிக்கின்றன. எனக்கு இன்ப முண்டாகுக, எனக்கு ஸ்திரீபுத்திராதிகளின் அடைவுண்டாகுக என இவ்வகையாய் இச்சையைச் சம்பூர்ண ஜீவர்கள் செய்வர், கேவலம் சுகத்தின் இச்சையே உண்டாமாயின் வைரியின் சுக இச்சையும் உண்டாக வேண்டும்; வைரியின் சுக இச்சை எவரும் செய்வதின்றாம். மற்றோ, ஆன்மசம்பந்தியாய் சுகத்தைச் சகலப்பிராணிகளும் இச்சிக்கும்; ஆகையால், ஆன்மாவின் பொருட்டே சுகத்தின் இச்சையும், சுக சாதனங்களாய் ஸ்திரீ புத்திராதிகளின் இச்சையும் உண்டாம். சுகத்தின் பொருட்டும் சுகசாதன ஸ்திரீ புத்திராதிகளின் பொருட்டும் ஆன்மாவை எவரும் இச்சிப்பதின்றாம்; ஆகையால், அத்விதீய ஆன்மாவாய் யானே சர்வத்தின் சேஷிரூபமாம். அன்னிய பதார்த்தங்களெல்லாம் ஆநந்த வடிவ ஆன்மாவாய் எனது சேஷரூபமாம். போக சாதனங்கள் சேஷமெனப்படும்; போக்தா சேஷி யெனப்படும்.

அல்லது, மனுஷ்யலோகம் முதலாகப் பிரஹ்மலோகப் பரியந்தம் எத்துணை விஷயஜன்னிய சுகத்தின் தாழ்வு உயர்வு உளவோ, அவை எதன்கண்ணே சென்று முடிவையடையுமோ அவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா யான்.

இப்போது, இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிபபாம்: - மனுஷ்ய லோகத்தின் ஆநந்தத்திலும் நூறு மடங்கு அதிக ஆநந்தம் பிதுர்க்கட்குண்டாம்; பிதுர்க்களினும் நூறு மடங்கு அதிக ஆநந்தம் கந்தர்வருக்குண்டாம்; கந்தர்வரினும் நூறு மடங்கு அதிக ஆநந்தம் கர்ம தேவதைகட்குண்டாம; கர்ம தேவதைகளினும் நூறு மடங்கு அதிக ஆநந்தம் ஆஜான தேவதைகட்குண்டாம்; ஆஜான தேவதைகளி னும் நூறு மடங்கு அதிக ஆநந்தம் பிரஜாபதிக்குண்டாம்; பிரஜாபதியினும் நூறு மடங்கு அதிக ஆநந்தம் ஹிரண்ய கர்பபனுக்குண்டாம். விஷய ஜன்னிய சுகத்தின் கண் ஹிரண்ய கர்ப்பலோகத்தின் சுகம் எல்லாவற்றினும் மேலாம். அவ்விரண்ய கர்ப்பனது ஆநந்தம் ஆநந்தக்கடல வடிவ ஆன்மாவாய் எனக்கு ஒரு கண (நீர்த்துளி) சமானமாம். (நீர்த்துளி) சமானமாம். **கருத்திதுவாம்:** - விஷய ஜன்னிய சகல சுகத்தினும் மேலாய் ஹிரண்ய கர்பபனது ஆநந்தமும் ஆநந்த சமுத்திர ஆன்மா விற்கு ஒரு கண சமானமாயின், மனுஷ்யாதிகளின் ஆந்தத்தின் கதை யென்னாம்? ஆகையால், சகல ஆநந்தத்திற்கும் முடிவு வடிவம் ஆன்மாவாய் யானாதலின் ஆநந்த வடிவனாவேன்.

அல்லது சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்னும் இவ்வகையாய் விஷயங்க ளை உலகர் சுக்காரணமாய் அங்கீகரித்துளார். அச்சப்தாதி விஷயங்களும் பரமான்மா வாய் எனது சுகத்தையே யடைவிக்கும். சப்தாதி விஷயங்களால் வெளிப்பட்ட சுகம் ஆன்மாவாய் எனது வடிவமேயா மென்பதுகருத்தாம்.

சங்கை: - சப்தாதி விஷயங்களால உறபன்னமாய் சுகத்திறகு ஆன்ம ரூபத் தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், சச்சிதாநந்தரூப ஆன்மாவின் இலக்கணம் அச்சுகத்தின் கண்ணின்றாம்.

சமாதானம்: - எப்புருஷருக்கு வேதாந்த வாக்கியங்களால் ஆன்மாவின் உண்மைஞானம் உண்டாமோ, அப்புருஷர் சப்தாதிவிஷய ஜன்னியசுகத்தின் கண்ணும் விருத்திரூப உபாதியை விட்டொழித்துச் சுகமாத்திரத்தைச் சச்சிதாநந்த ரூபமாயே யங்கீகரித்துள்ளார். ஆன்ம ஞானமற்ற மூடரோ, சப்தாதி விஷயங்களை யே சுகரூபமாக அங்கீகரித்துள்ளார். இக்காரணத்தினாலேயே தத்துவத்தை உணர்ந்த புருஷனுக்கு விஷயப்பிராப்தி காலத்தினும் ஆன்ம சொரூப நித்திய சுகத்தின் பானமே (விளக்கமே) உளதென்றுச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பட்டுளது.

அல்லது சப்தாதி விஷயங்களிடத்தே எச்சுகம் தோற்றுகின்றதோ, அதுவும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் எனது சம்பந்தத்தாலேயே தோற்றாநிற்கும். வெல்லத்தின் கண்ணே யுள்ள மதுரத்தன்மை எவ்வஸ்துவின் சம்பந்தத்தினாலு மின்றாம்; மற்றோ தானே வெல்லத்தின்கண் அம்மதுரத்தன்மையுளது. அவ்வெல்லத்திற்கு எவ்வஸ்து வோடு சம்பந்தமாமோ, அவ்வஸ்துவும் மதுரமாய்த்தோற்றும். அங்ஙனம், ஆன்மாவா ய் என்னிடத்துள்ள ஆநந்த ரூபத்தன்மை எதனது சம்பந்தத்தானுமின்றாம்; மற்றோ ஆன்மாவாய் யான் தானே ஆநந்தவடிவனாம். அவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் எனது சமபந்தத்தால் சப்தாதி விஷயங்களில் ஆநந்த ரூபத்தன்மை பிரதீதியாம. சுயமே சபதாதிகளிடத்தே ஆநந்தரூபத்தன்மை யின்றாம். அங்ஙனமேனும், ஆன்ம ஞான மின்றிய மூடன் சப்தாதிகளையே சுக ரூபமாய் நினைந்துளான். வாயுவின் ஸ்பரிசம் சீதளமுமன்றாம், உஷ்ணமுமன்றாம்; மற்றோ ஜலத்தின் சீத ஸ்பரிசத்தினும், அக்கினியின் உஷ்ண ஸ்பரிசத்தினும், வாயுவின் ஸ்பரிசம் விலக்ஷணமேயாம். அங்ஙனமேனும் சீத ஸ்பரிசமுடைய ஜலத்தோடும், உஷ்ண ஸ்பரிசமுடைய அக்கினியோடும், வாயுவின் சம்பந்தம் உண்டாயின், சமுத்திர சம்பந்தியாய் வாயுவைச் சாஸ்திர சம்ஸ்காரமற்ற மூடபுருஷன் சீத ஸ்பரிசவாயுவெனக்கூறுவன்; தேயுசம்பந்தியாய வாயுவை உஷ்ண ஸ்பரிச வாயுவெனக்கூறுவன்; விசாரவானாய் புருஷன் வாயுவை உஷ்ண ஸ்பரிசமுடைய தென்றேனும், சீத ஸ்பரிசமுடைய தென்றேனும அங்கீகரியான். ஏனெனின், ஜலத்தின் சூக்ஷ்ம அவயவங்களை வாயு எடுத்துக்கொண்டுவரும்; அந்தஜலத்தின் அவயவங்கள் சரீரத்தோடு சம்பந்திக்கின் சீதளத்தன்மை பிரதீதியாம்; அஜ்ஜலத்தின் அவயவங்கள் சூக்ஷமமாம். ஆகையால், அவற்றின் சாக்ஷுஷ பிரத்தியக்ஷமுண்டாவதின்றாம்; இங்ஙனம் உஷ்ண ஸ்பரிசத்தி னும் அறிந்துகொள்க. அங்ஙனம் சப்தாதி விஷயங்களிடத்தே ஆநந்தவடிவ ஆன்மா வின் தாதான்மிய சம்பந்தத்தாலேயே ஆநந்த ரூபத்தன்மையாம்; சுயமே சப்தாதி விஷயங்களிடத்தே ஆநந்த ரூபத்தன்மையின்றாமென்றாலும், ஆன்மஞானமின்றிய மூடனுக்கு விஷயங்களிடத்திருந்தே எனக்குச் சுகத்தினடைவுண்டாம் என்னும் மயலுண்டாம்; ஆகையால், ஹே பிரதர்த்தன! அத்விதீய ஆன்மாவாய் யானே ஆநந்தசொரூபனாம்.

சங்கை: - ஆன்மாவே ஆநந்தரூபமாயின், ஆன்மா எப்போதும் உள்ளதாம்; ஒருகாலத்தினும் ஆன்மாவிற்கு அபாவமின்றாம். ஆகையால், எப்போதும் ஆநந்தத் தின் அடைவுண்டாதல்வேண்டும்; எப்போதும் ஆநந்தத்தின் அடைவுண்டாவதின்றாம். அல்லது சப்தாதி விஷயங்களே நமக்கு ஆநந்தமீவதென யாவருங் கூறுகின்றனா ன்றோ? அதன்கண்ணே இதுகாரணம்.

சமாதானம்: - ஹே பிரதர்த்தன! புத்திமுதலிய சர்வ ஜடபதார்த்த சங்காதங்கட்குஞ் சாக்ஷியாய் பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவாய் யானே ஏக சுகரூபனாவேன். இத்தகைய ஆன்மாவாய் எனது விஷயக அஞ்ஞானமானது ஜீவர்களுக்குண்டாயின், அவ்வஞ்ஞானத்தால் மறைப்புண்ட மூடர் சப்தாதி விஷயங்களின் அடைவை இச்சிப்பர்; அவ்விச்சையால் அநந்த துன்பங்களையடைவர். ஹே பிரதர்த்தன! அவ்வஞ்ஞான ஜன்னிய துக்கங்களை நீயும் முன்னர் அனுபவித்தே வந்திருக்கின்றாய். ஆகையால், ஆநந்தரூப ஆன்மா எப்போதும் இருந்தபோதினும், அஞ்ஞானரூப ஆவரண வயத்தாற் புருஷருக்கு ஆன்மாநந்த விளக்கமுண்டாவதில்லையாம்.

அல்லது, சப்தாதி விஷயங்கள் எனது சுககாரணம் என்று யாவருங் கூறுவதன் கண்ணே இது காரணமாம்: - சப்தாதி விஷயங்கள் கிடையாதகாலத்தே அச்சப்தாதிகளின் இச்சையாற் புருஷர்தம் புத்தி சஞ்சலத்தையடையும். பூர்வ புண்ணிய வயத்தால் அச்சப்தாதி விஷயங்களின் அடைவுண்டாமாயின், சிறிது போது அவ்விச்சையின் நிவிர்த்தியுண்டாம். அவ்விச்சை நிவிர்த்தியாகவே சிறிது போது அப்புத்தி சஞ்சலத்தைவிட்டு ஏகாக்கிரத்தையடையும். எத்துணை வேறொரு பதார்த்தத்தின் இச்சையுண்டாகாதிருக்குமோ, அத்துணை அவ்வேகாக்கிர புத்தி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் என்னால் வியாப்தமாம். இக்காரணத்தினாலே அவ்வேகாக்கிர புத்தி சுகரூப ஆன்மாவைப் போலச் சுகரூபமாயே பிரதீதியாம். அயப்பிண்டத்தின் கண்ணே உஷ்ணஸ்பரிசமும் ஒளிர்வுடைமையும் இல்லையென்றாலும், அக்கினியோடு கூடிய அயப்பிண்டமானது அக்கினியைப்போன்றே உஷ்ணஸ்பரிசமுடையதாகவும் ஒளிர்வுடையதாகவும் பிரதீதியாம். அங்ஙனம் புத்தியானது சுகரூபமன்றென்றாலும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் என்னால் வியாப்தமானதாய் அவ்வேகாக்கிரபுத்தி சுகரூபமாய்ப் பிரத்தியாம். **கருத்திதுவாம்:** - ஆநந்தரூப ஆன்மாவின் பிரதி பிம்பத்தோடு கூடிய புத்தியின் ஏகாக்கிர அவஸ்தையையே மூடன் சுக ரூபமென அங்கீகரித்துளான்; அப்புத்தியின் ஏகாக்கிர அவஸ்தையானது சப்தாதி விஷயங்களின் அடைவினாலேயே உண்டாம். சப்தாதிவிஷயங்களாலன்றி அப்புத்தியின் ஏகாக்கிரத் தன்மையுண்டாகாது என மூடன் நினைந்து, சப்தாதி விஷயங்கள் எனக்குச் சுகத்தின் அடைவைச் செய்விக்கும் எனக் கூறாநிற்பான்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆநந்தரூப ஆன்மாவின் பிரதி பிம்பத்தோடுற்ற புத்தியின் ஏகாக்கிர அவஸ்தையானது லோகப்பிரசித்த சுகமாயின், சர்வப்பிராணிமாத்திரத்திற்கு விஷயஜன்னிய சுகம் சமானமாகவேண்டும்; விஷயஜன்னிய சுகமோ சமானமாகாது.

சமாதானம்: - ஹே பிரதர்த்தன! துவாரத்தோடுற்ற கடுகுகள் பெருங்கடலை அடைந்தபோதிலும் தமது துவாரத்தளவே நீரைக்கவரும். தமது துவாரத்திலும் அதிக நீரைக்கவராது, அதுபோல ஆநந்தக்கடல்வடிவ ஆன்மாவாய் என திடத்து அடைந்துள்ள விஷயஜன்னிய புத்தி தனதளவே ஆன்மாநந்தத்தைக் கவரும்; தனதளவினும் அதிகமாய் ஆநந்தத்தைக்கவராது. **கருத்திதுவாம்:** - அதிநிர்மலமாய கண்ணாடியிடத்தே சூரியனது பிரதிபிம்பம் அதிகமாயுண்டாம்; மலினமாய்

ஆடியிடத்தே சூரியப் பிரதிபிம்பம் குறைவுடைத்தாகும்; அங்ஙனம் சுத்தசத்துவ குணத்தோடுற்ற ஏகாக்கிர புத்தியின்கண் ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பம் ஸ்பஷ்டமாம். ஆகையால், ஆண்டு ஆநந்தத்தின் அதிகத்தன்மை பிரதீதியாம். மலினசத்துவ குணபுத்தியின்கண்ணே ஆநந்தத்தின் பிரதிபிம்பம் ஸ்பஷ்டமாயிராது. ஆகையால், ஆண்டு ஆநந்தத்தின் குறைவு பிரதீதியாம். இக்காரணத்தினாலேயே நீண்டநாட்களின் பின் இல்லின்கண் வந்த புருஷனுக்கு எங்ஙனம் முதலில் ஸ்திரீ தரிசனத்தாலும் புத்திராதியின் தரிசனத்தாலும் ஆநந்தமுண்டாமோ, அங்ஙனம் மீண்டுண்டாம் தரிசனத்தால் ஆநந்தம் உண்டாகாது; மற்றோ பிரதமதரிசன ஜன்னிய ஆநந்தத்தைக் காட்டிலும் குறைவாய் ஆநந்தம் உண்டாம். ஏனெனின், பிரதமம் புத்திராதிகளின் தரிசனத்தால் புத்தி அத்தியந்தம் ஏகாக்கிரமமாம்; ஆகையால், ஆநந்தத்தின் அதிகத்தன்மை பிரதீதியாம். பின்னரோ அன்னிய பதார்த்தத்தின் இச்சையினால் புத்தி சஞ்சலத்தையடையும்; ஆகையால், மீண்டும் புத்திராதிகளின் தரிசனம் உண்டாயினும் பிரதமத்தில் எங்ஙனம் ஆநந்தமுண்டாயிற்றோ அங்ஙன முண்டாகாது. ஆகையால், இது துணியப்பெற்றதாம்: - ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பத்தோடு கூடிய யாதொரு ஏகாக்கிர புத்தியுளதோ, அதனை மூடபுருஷன் சுகரூபமென அங்கீகரித்துளான்; அச்சுகமானது இச்சையின் நிவிர்த்தியின்றி. உண்டாகாது. ஆகையால், இச்சையின் நிவிர்த்தி அச்சுகத்தின் கண்ணே காரணமாம். அவ்விச்சையின் நிவிர்த்தி சப்தாதி விஷயங்களின் அடைவினாலன்றி உண்டாகாது. ஆகையால், சப்தாதிவிஷயங்களைச் சுகத்தின் காரணமென நினைந்து அவிவேகியாய் புருஷன் அச்சப்தாதி விஷயங்களினடைவின் பொருட்டு முயல்வன். இவ்வண்ணம் தும்மல், சொறிதல் முதலியவற்றினின்றும் எச்சுகமுற்பன்னமாமோ, அதன்கண்ணும் முற்கூறிய வகையைத் தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

ஆகையால், ஹே பிரதர்த்தன! சம்பூர்ண சரீரங்களில் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவாய் யானே சுகத்தைக் கொடுப்பவனாம். என்னின் வேறாய்ச சுகங்கொடுப்ப வன் எவனுமில்லை. அவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவே நினது சொரூபமாம்.

ஹே பிரதர்த்தன! அத்விதீய ஆநந்த சொரூபம் ஆன்மாவாய் யானாவேன் என்றிவ்வகையாய ஆன்மஞானத்தால், இப்போது நினது அஞ்ஞானம் நிவிர்த்த மாயது. ஆகையால், தூலசரீரமும் நின்னுடையதன்றாம்; எப்போது தூலசரீரத்தின் அபாவம் நினதிடத்தே யாயதோ, அப்போது தூலசரீரத்தின் தர்மங்களாய் ஜரை, மரணம் முதலியன நினதிடத்தே எவ்வண்ணமுணடாம்; மற்றோ உண்டாகமாட்டா.

ஹே பிரதர்த்தன! புத்தி முதலியவற்றின் சாக்ஷிரூபமாக யாதொரு நினது சொரூபமுளதோ, அதன்கண்ணே மதியுமில்லையாம். மதியில்லாததால் மதியின் தர்மங்களாய புண்ணிய பாவங்கள் முதலியனவும் நினது வடிவத்தில் இல்லையாம். **கருத்திதுவாம்: -** உலகின்கண்ணே பிரகாசிய கடாதிகளின் தர்மங்கள் பிரகாசகதீபா திகளைத் தீண்டா. அதுபோலப் பிரகாசிய புத்தியின் புண்ணிய பாவரூப தர்மங்கள் பிரகாசக சாக்ஷியாய் ஆன்மாவைத்தீண்டா. அந்தப்புண்ணிய பாவங்களில்லையாத லால் இவ்வுலகின் கண்ணேயும் பரவுலகின்கண்ணேயும் சுகதுக்கரூப பலத்தின் போக்தா ஆன்மாவாகாது. ஹே பிரதர்த்தன! புண்ணிய பாவரூப் கர்மங்களின்

பலத்தின் போக்தாவானவனுக்கு அதிக போகங்களால் விர்த்தி யுண்டாம்; அற்பபோகங்களாற் குறைவுண்டாம். நீ கன்மங்களின் கர்த்தாவும் போக்தாவுமன்றாம்; ஆகையால், நினக்கு விர்த்தி குறைவுகள் எக்காரணத்தாலுண்டாம்; மற்றோ உண்டாகாதாம். ஹே பிரதர்த்தன! எனது சொரூபமாய் அத்விதீய ஆன்மாவே நினது சொரூபமாம், நீயே சர்வசாக்ஷியாவாய், அத்தகைய ஆன்மவடிவ நீ புண்ணிய பாவரூப கர்மத்தின் பராதீனனாக ஒருகாலுமாகாய்; மற்றோ நினது சமீபத்தன்மை யைக்கொண்டே மதிமுதலியவற்றைப் புண்ணிய பாவம் செய்யுமாறு செய்கின்ற னை. ஹே பிரதர்த்தன! பரமான்ம தேவனாய நீ எப்புருஷனைச் சுவர்க்கத்திற்கனுப்ப இச்சிக்கின்றனையோ, அப்புருஷனைப் புண்ணிய கர்மம் செய்யுமாறு செய்வாய். எப்புருஷனை நரகத்திற்கனுப்ப இச்சிக்கின்றனையோ, அப்புருஷனைப் பாவகருமம் நீ செய்யுமாறு செய்கின்றனை. எப்புருஷனை மனுஷ்ய லோகத்திறகனுப்ப நீ இச்சிக்கின்றனையோ, அப்புருஷனை புண்ணியபாப மிரண்டையும் செய்யுமாறு செய்கின்றனை.

சங்கை: - புண்ணிய கர்மத்தையும் பாவ கர்மத்தையும் பரமான்மா செய்கின்ற தென்று உடன்படின் ஜீவரைப்போல விஷமத்தன்மை நிர்த்தயைத் தன்மை வடிவ தோஷ அடைவு பரமான்மாவிடத்து முண்டாம்.

சமாதானம்: - புண்ணிய கருமத்தால் இப்புருஷன் புண்ணியவானாம், பாவ கருமத்தாற் பாவியாம், இங்ஙனமே சுருதியின்கண்ணே கூறப்பட்டுளது. அப்புண்ணிய பாவகர்மங்களின் ஞானம் அற்ப அறிவினராய் ஜீவர்கட்கின்றாம்; மற்றோ, முற்றறிவினராய் பரமான்மாவிற்குண்டாம். ஆகையால், இச்சீவனது பூர்வ புண்ணிய கர்ம அனுசாரமாய்ப் பிற்பிற் பிறப்பின்கண்ணே புண்ணிய கர்மங்களை ஈஸ்வரன் செய்விப்பர்; இச்சீவனது பூர்வ பாவகர்ம அனுசாரமாய்ப் பிற்பிற் பிறப்பின்கண்ணே பாவகர்மங்களைப் பரமான்மா பண்ணுவியா நிற்பர். ஆகையால், பரமான்மாவிடத்தே விஷமத்தன்மை, நிர்த்தயைத்தன்மை வடிவதோஷ அடைவுண்டாகாது. ஆகையால், ஹே பிரதர்த்தன! சர்வ கர்மங்களையும் பிரேரகம் செய்வது பரமான்ம எனது சொரூபமாய் நீயாம்; அது புண்ணிய பாவகர்மங்களின் அதீனமன்றாம்.

அல்லது ஹே பிரதர்த்தன! சம்பூர்ண புத்தியாதிகளின் சாக்ஷியும், எல்லாவற் றின் பிரேரகமுமாய் எந்த நினது வடிவத்தை யான் கூறினேனோ, அந்த நினது வடிவமே சர்வ லோகங்களையும் பாலனம் செய்யும் (காப்பாற்றும்); தாயானவள் பாலகரைப் பாலிப்பது போலவென்க.

அல்லது ஹே பிரதர்த்தன! இல்லின் எஜமானன் தனது புத்திராதி யுறவினர் க்கு நாநாவகையாய் போகங்களை யடைவித்துத் திருப்தி செய்வதுபோலப் பரமான்ம தேவனாய் நீயும், சம்பூர்ண ஜகத்தையும் தனதாயெண்ணி, நாநாவகையாய் போகங்களை யடைவித்து எஞ்ஞான்றும் திருப்தி செய்விக்கின்றாய். ஹே பிரதர்த்தன! காஷ்டத்தாலும் மண்ணாலும் செய்யப்பெற்ற பிரசித்த சேது வானது ஜலத்தின் மரியாதையைத் தாரணம் செய்யுமாறு போலப் புண்ணியவான் துறக்கத் தையடைவன், பாவியானவன் நரகத்தையடைவன் என்னு மிவ்வகையாய்

மரியாதையைத் தரிப்பதாய் வேதத்தோடும் பிராஹ்மணரோடும் பகைப்பவராய் இராக்ஷ ஜாதியரை நினது பலத்தாற் பரமான்மாவாய் நீயே வசம்செய்வாய்; அரசனானவன் தனது பலத்தால் துஷ்டபுருஷரை வசம் செய்வதுபோல் வென்க. ஹே பிரதர்த்தன! தாவர ஜங்கம சர்வ பூதங்களிடத்தே ஆகாசம்போலச் சமான வியாபகமாய் பரமான்ம தேவரானவரை நின்பொருட்டு யான் கூறினேன். அவ்வத்விதீய பரமான்மாவாய் என்னை ஆன்மசொரூபமாய் நீயறி. ஹே பிரதர்த்தன! இவ்வத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானமே மனுஷரின் பொருட்டு ஹிததமமா மென்பது எனதுடன்பாடாம். ஆன்மஞானமின்றி எவ்வஸ்துவும் ஜீவர்கட்கு இததமமன்றாம் ஸ்ரீ சங்கராநந்த முனிவர் கூறல்: - ஹே சிஷ்ய! தனது பிரதிஞ்ஞையை உண்மையாக்கும் பொருட்டுத் தேவராஜாவாய இந்திரனானவர் இவ்வண்ணம் ஹிததமமாய் ஆன்மஞானத்தைப் பிரதர்த்தன அரசன் பொருட்டுக் கூறினார். அவ்விந்திரனது உபதேசத்தைக் கேட்டு அந்தப் பிரதர்த்தன அரசனானவன் இந்திரனைப்போல் ஆன்மஞானத்தோடு கூடியவனானான். பின் தேவராஜாவாய் இந்திரனுக்குத் தண்டம் போல அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து, இந்திரனது ஆஞ்ஞையைப் பெற்று அவ்வரசன் தன திருப்பிடமாய் ஸ்ரீ காசிமாபுரியை யடைந்தனன். அவன் ஸ்ரீ காசிக்கு வந்தபின் பிராரப்த கர்மத்தை முடிக்கும்பொருட்டு நாநாவகையாய் போகங்களைப் போகித்தனன். போகங்களைப் போகித்துப் பிராரப்தம் முடிந்தவுடன் சரீரத்தை விட்டொழித்து அவ்வரசனானவன் இந்திரனது உண்மையாய் அத்விதீய வடிவத்தை அடைந்தனன்; பிரஹ்மத்தோடு அபேத வடிவமாய் விதேகமோக்ஷத்தை அடைந்தனன். ஹே சிஷ்ய! யாதொரு ஆன்ம ஞானத்தை நின்பொருட்டு யான் கூறினேனோ, அவ்வான்ம ஞானத்தையே பிரதர்த்னாதி மகா அதிகாரிகள் இந்திராதி மகா குருமார்களிடத் திருந்து பெற்றனர். ஆகையால், இவ்வான்ம ஞானமே அத்தியந்தம் துர்லபமாம். மேற்கூறிய ஆன்ம ஞானம் கிடையாமையினாலே குருபதவிக்கு யோக்கியமாய் பிராஹ்மணனும் சிஷ்ய பாவத்தை யடைவன்; மேற்கூறிய ஆன்மஞானம் கிடைத்தமையினாலே சிஷ்ய பதவிக்கு யோக்கியமாய் க்ஷத்திரியாதியரும் குருபாவத்தை அடைவர். ஆகையால், ஆன்மஞானமே குருத்தன்மையைச் சம்பாதிக்கும்.

அல்லது, ஆன்மஞானத்தின்கண் இரா நின்ற பெருமையானது அன்னிய எப்பொருள்களினுமில்லையாம்; மற்றோ, அப்பெருமை ஆன்மஞானத்தின் கண்ணேயே யுளது. இக்காரணத்தினாலே சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தின்கண்ணே ஞானத்திற்குச் சமானமாய் தக்ஷிணையின் அடாவங் கூறப்பட்டுளது. ஆண்டிது பிரசங்கமாம்: - ஆன்மஞானத்தை அடைவிப்பவராய் குருவின் பொருட்டுச் சீடன் சமுத்திர பரியந்தமுள்ள பிருதுவியைத் துணையாகக் கொடுப்பினும் ஆன்மஞானத்திற்குச் சமானமாக அத்தக்ஷிணையாக மாட்டாது; ஆகையால், ஆன்மஞானமே யாவற்றினும் அதிகமாம்.

அல்லது உலகின்கண்ணும் குருசப்தம் அதிக அர்த்தத்தின் வாசகமாம்; அவ்வெல்லாவற்றினும் அதிகம் அத்விதீய ஆன்மாவாம். ஆகையால், அவ்வத்விதீய ஆன்மாவை விஷயம் செய்வதாய் ஆன்மஞானமும் அதிகமாம். ஆகையால், இது துணியப்பெற்றதாம்: - எவனுக்கு அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாயதோ

அவனே குருபதவிக்கு யோக்கியனாம்; எவர்க்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரமின்றோ அவர் யாவரும் சிஷ்யபதவிக்கு யோக்கியராம்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.
இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வஸ்வராப்யாம்நம:

ஆண்டு இரண்டாவது அத்தியாயத்தின்கண் இருக்குவேதத்தின் கண்ணுள்ள கௌஷீதகீ உபநிஷதர்த்தத்தை நிரூபணம் செய்தோம். ஆண்டுத் தேவராஜாவாய் இந்திரன் பிரதர்த்தன அரசன் பொருட்டுப் பிராணப் பிரஞ்ஞைகளால் உபகித ஆன்மாவை உபதேசம் செய்தனன். அந்தப்பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ உபாதியினின் றும் வேறுபிரித்து ஆன்மாவை அறிவதில் எவன் ஆற்றலற்றவனாவனோ, அம்முமுக்ஷு புருஷனுக்குப் போதமுண்டாம் பொருட்டுப் பிராணாதி உபாதிகளினி ன்றும் வேறு பிரித்து, ஆன்மாவின் உண்மையாய் வடிவத்தைக் கூறுவதாய் கௌஷீதகீ உபநிஷத்தின் நான்காவது அத்தியாயப் பொருளை இப்போது இம்மூன்றா வது அத்தியாயத்தின்கண்ணே கூறுவாம்.

ஆண்டும் முன்னத்தியாயத்தில் ஆன்மஞானமே ஹிததமமென்னப்பட்டது. அதைக்கேட்ட சீடன் அத்தியந்தம் ஆச்சரியத்தை யடைந்தனன். மேலும் ஜயத்தோடு ற்ற அச்சீடன் தனது குருவை இவ்வாறு வினாவினன். சீடன் கூறல்: - ஹே பகவன்! முதல் அத்தியாயத்தின்கண் சனகாதி இருஷிகட்கும் வாமதேவாதி அதிகாரிகட்கும் பரஸ்பர சம்வாதவடிவ இதிகாசத்தால் இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷதங் கூறும் ஆன்மஞானத்தைத் தாங்கள் கூறினீர்கள். அவ்வான்மஞானம் சம்சாரவடிவ சூலத்தின் நிவிர்த்தி சாதனமாம். இரண்டாவது அத்தியாயத்தின்கண் இந்திரப் பிரதர்த்தன சம்வாதத்தால் அவ்வான்ம ஞானத்தையே திடப்படுத்தி என் பொருட்டுத் தாங்கள் கூறினீர்கள். இவ்வான்ம ஞானமே மனுஷர்கட்கு இததமமென்றும், ஆன்ம ஞானத்தின் வேறாய் எப்பதார்த்தமும் ஹிததமமன்றாமென்றும், முன்னர் தாங்கள் கூறிய வசனத்தைக்கேட்டு யானிப் போது கிருத கிருத்தியனாயினேன். ஆனால், என திருதய ரூபகமலத்தைத் தங்கள் வசனவடிவ பவனத்தால் (காற்றால்) கிளம்புதலை யடைந்த சம்சயரூபப் பிரமாமானது (வண்டானது) சுற்றுகின்றது. காற்றின் வேகத்தால் கிளம்பிப் பிரமாம் கமலத்தைச் சுற்றாநிற்கும்; அதுபோல் முற்கூறிய தங்கள் வசனத்தாலுற்பன்னமாய் சம்சயம் என திருதயத்தைச் சுற்றுகின்றதென்பது கருத்தாம்.

இப்போது அச்சம்சயத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பகவன்! இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் முடிவில் இவ்வத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானத்தாற் குருபதவிக்கு யோக்கியமாய் பிராஹ்மணாதியர்களும் சிஷ்யபாவத்தை அடைவர் என்றும், சிஷ்ய பதவிக்கு யோக்கியமாய் க்ஷத்திரியாதியர்களும் இவ்வத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானத் தால் குருபாவத்தை அடைவரென்றும் முன்னாத் தாங்கள் கூறியது கூடாததாமென

எனக்குப்புலப்படுகின்றது. இது கூறியதால் தாங்கள் ஆன்மஞானத்தைத் துதிசெய்தீர்களா? அல்லது இவ்வார்த்தை முன்னர் எப்போதேனும் முண்டாயதா கலின் என் பொருட்டுத்தாங்கள் கூறினீர்களா? என்னும் இவ்வையம் எனக்குண்டா கின்றது என்பது கருத்தாம்.

ஹே பகவன்! எனக்கோ இவ்வார்த்தை கூடாததென்றே பிரதீதியாகின்றது; ஏனெனின், கிரீடந்தரிக்க யோக்கியமாயது சிரமாம், பாதங்களில் தரிக்க யோக்கிய மாயவை பாதரக்ஷைகளாம், அப்பாதரக்ஷைகளைச் சிரத்தின்கண்ணே தரிப்பதின்றாம், கிரீடத்தைப் பாதங்களில் தரிப்பதின்றாம். அதுபோலப் பிராஹ்மணாதியர்களிடத்தே நிகழாநின்ற குருத்தன்மை க்ஷத்திரியாதி சீடர்களிடத்தேயிராது; க்ஷத்திரியாதி களிடத்தே நிகழாநின்ற சிஷ்யத்தன்மை பிராஹ்மணரிடத்தேயிராது. இவ்வண்ணம் கூடாததாய்ப் பிரதீதியாதலின், ஹே பகவன்! ஆன்மஞானவடைவினால் சீடரிடத்தே குருத்தன்மை வேதத்தில் யாண்டேனும் கூறப்பட்டிருக்குமாயின், அதனை என்பொருட்டுத் தாங்கள் கூறவேண்டும்; தங்களின் வேறாய் எப்புருஷனும் எனக்கு உணர்த்திவைக்க வல்லானல்லன் என்றிவ்வண்ணங்கூறிய சீடனது வசனத்தைக் கேட்டு, அத்தியந்தம் மகிழ்வையுற்ற ஸ்ரீ குருவானவர் சீடன் பொருட்டுக் கூறுவராயினர்: - ஹே குழந்தாய்! ஆன்மஞானத்தின் அடைவினால் சீடனும் குருபாவத்தையடைவன், ஆன்மஞானத்தின் அடைவுயின்மையால் குருவும் சிஷ்ய பாவத்தையடைவன் என யான்நின்பொருட்டு முன்னர்க் கூறியது ஆன்மஞானத்தின் துதியை உத்தேசித்தன்றாம்; மற்றோ இவ்வார்த்தை முன்னரே உண்டாயிருக் கின்றது. ஆண்டுக் கௌஷீதகீயெனப் பெயரிய இருஷியானவர் தீர்க்ககாலபரியந்தம் தவத்தைப்புரிந்தனர், அவர்க்கு அத்தவமகிமையால் வேதமந்திரங்களையறியும் வல்லமை யுண்டாயது. மீண்டும் அக்கௌஷீதகியெனப் பெயரிய இருஷியானவர் முமுக்ஷுக்கட்கு மங்கலமுண்டாம் பொருட்டுத் தம் சீஷரைநோக்கிக் கௌஷீதகீ யெனப் பெயரிய உபநிஷத்தைக்கூறினார். அவ்வுபநிஷத்தின்கண் இவ்வார்த்தை கூறப்பெற்றுளது, அங்ஙனமே பிருகதாரண்ய உபநிஷத்தின்கண் சூரியபகவான் யாஞ்ஞுவற்கியமுனியின் பொருட்டு இவ்வார்த்தைகூறியுள்ளார். ஆண்டுக் கூறியுள்ளதாவது, க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் மூன்று வர்ணத்தார் களும் சிஷ்ய பதவிக்கு யோக்கியரேயன்றிக் குருபதவிக்கு யோக்கியரல்லர்; பிராஹ்மணன் குருபதவிக்கு யோக்கியனாம்; சிஷ்ய பதவிக்கு யோக்கியனன்றா மென்றாலும், ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டுப் பிராஹ்மணனும் க்ஷத்திரிய அரசனுடைய சீடனானான். இவ்வார்த்தை பிருகதாரண்யக உபநிஷத்தின் கண்ணும் அவ்வண்ணமே, கௌஷீதகீ உபநிஷத்தின் நான்காவது அத்தியாயத்தின்கண்ணும் பிரசித்தமாம். ஆகையால், ஹே குமர! ஆன்மஞான மகிமையால் சிஷ்யனும் குருபாவத்தை யடைவன் என யான் முன்னர்க் கூறியது ஆன்மஞானத்தின் ஸ்துதி வடிவ அர்த்த வா தமன்றாம்; மற்றோ மெய்ம்மையாம். ஆண்டுக் கௌஷீதகீ உபநிஷத்தின் கண்ணே பாலாகி யென்னும் அந்தணனுக்கு அரசனோடுற்ற சம்வாத வடிவப் பழைமையான இதிகாசங்கூறப்பட்டுளது. அவ்விதிகாசத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக; அதைக்கேட்பதனால் இச்சம்சயம் நீங்கிவிடும். கர்க்க கோத்திரத்தின் கண் உற்பன்னமாய் பாலாகரெனப் பெயரிய ஒரு பிராஹ்மணரிருந்தா; அவர் ஆறங்கங்களோடு கூடிய நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனம் செய்தவர்;

தர்மத்தின் கண்ணே நிஷ்டையுடையவர். அத்தகைய அவ்வந்தணருக்குப் பாலாகி யெனப் பெயரிய ஒரு மைந்தருண்டாயினர். அவரும் தமது பிதாவைப்போல வேதவேதாங்க வித்தையின்கண்ணே குசலராயினர்; ஆனால் யானெல்லா மறை யோரினும் வித்தையின்கண் அதிகனாவேன்; எனக்கொப்பாய் எவ்வுலகின்கண்ணும் வித்துவானில்லையென்னும் இவ்வகையாய் வித்தை மதத்தாலும், தன மதத்தாலும், யவ்வன மதத்தாலும், அந்தப் பாலாகியெனப் பெயரிய அந்தணருக்குத் தர்மத்தின் கண்ணே நிஷ்டை யறவே யொழிந்தது. அவர் சர்வ திசைகளிலுமுள்ள பண்டிதர் களை ஜயம் செய்யும் பொருட்டு ஹிமாலய பர்வதமுதல் சேதுபந்த இராமேஸ்வர பரியந்தம் இடையிலுள்ள குருதேசம், பாஞ்சாலதேசம், காசிதேசம், மிதிலாதேசம் இவை முதலாய் சர்வ தேசங்களிலும் சஞ்சரித்தனர்; அவர் தங்கீர்த்தி சர்வ தேசங்களிலும் உண்டாயது. பேசுவதிலோ அத்தியந்தம் வாசாலராயிருந்தனர், அவர் ஆன்மாவின் வேறாய் சர்வ அநான்மாக்களையும் அறிந்திருந்தனர்; ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் அற்றவராயிருந்தனர்; பிராணனையே யான்மாவாக அங்கீகரித்திருந் தனர். இத்தகைய புத்திமானாய அப்பாலாகிப் பிராஹ்மணர் தமது வித்யாபலத்தால் பாஞ்சாலாதி தேசங்களில் இராநின்ற பிராஹ்மணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் என்பவர் யாவரையும் ஜயம் செய்தனர். இங்ஙனம் சர்வதேச மறையோரையும் ஜயம் செய்து கொண்டு அத்தியந்தம் அபிமானமுடையவராய் அவர் ஸ்ரீ காசிதேசத்தில் இரா நின்ற மறையோரை ஜயிக்கும் பொருட்டு ஒருகால் ஸ்ரீ காசி தேசத்தை யடைந்தனர். ஆண்டு ஸ்ரீ காசிராஜா ஒருவரைவிடுத்து மற்றெல்லாப் பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசியர்களையும் ஜயித்தனர். மீண்டும் அவர் அஜாத சத்துருவெனப் பெயரிய ஸ்ரீ காசிராஜாவை ஜயிக்க இச்சித்து அவ்வரசர் சமீபத்தே சென்றனர். அவ்வரசரோ அதிசயமாய் தர்மான்மா, சர்வ தர்மாத்மக்களாய் புருஷரிலும் முக்கியர், விநயத் தோடு கூடியவர், சத்தியத்தின்கண்ணே நிலையுடையவர், மகான்ம புருஷரின் சேவையின் கண்ணே நித்தியம் பிரீதியுடையவர். அவர் பலத்தினும் அதிக பலவானாய் எப்பகைவனும் பூமியின் கண்ணே யுண்டாகவேயில்லை. ஆதலினாலே அவர் அஜாத சத்துருவெனப் பெயரை யடைந்திருந்தனர்; அல்லது உட்சத்துருவாய் அகங்காராதிகளவர்க்கு நஷ்டமாயிருந்தனவாதலின் அவர் அஜாத சத்துருவெனப் பெயர் பெற்றிருந்தனர்.

இப்போது உட்சத்துருக்களின் அபாவத்தைக் காண்பிப்பாம்: - தமது சத்துரு வினிடத்தும் தமது மித்துருவினிடத்தும், உதாசீனரிடத்தும் அவருக்குக் கனவின் கண்ணும் விஷமபுத்தியின்றாம்; மற்றோ யாவரிடத்தும் சமான புத்தியிருந்தது. தமது சரீரத்தினிடத்தும் கிருமியினிடத்தும் அவ்வரசருக்கு விஷமபுத்தியில்லை; மற்றோ இரண்டினிடத்தும் சமானபுத்தியிருந்தது.

கருத்திதுவாம்: - இவன் நமது சத்துரு இவன் நமது மித்திரு என்னும் இவ்வகையாய் விஷமபுத்தியினாலே இராகத் துவேஷாதிகளுண்டாம். விஷமபுத்திவடிவ காரணாபாவ முண்டாகவே இராகத்துவே ஷாதி ரூப காரியமும் உற்பன்னமாகாது. அவ்விஷமபுத்தி அவ்வரசர் பாலின்றா மாதலின், சம்பூர்ண இராகத்துவேஷாதிகளின் அபாவமிருந்தது. அவ்வரசர் சபையிலி ருக்கும் போது அவரை ஜெயிக்கும்பொருட்டு அவ்வந்தணர் ஆண்டுச் சென்றனர். பிரசங்கம்

யாதொன்றுமின்றியே அவ்வந்தணர் அரசரை நோக்கி இவ்வசனத்தைக் கூறுவாராயினர்: - ஓய் அரசனே! நீ பிரஹ்ம ஞானமற்றவனாயிருக்கின்றாய் ஜன்ம மரணரூப சம்சார சமுத்திரத்தின்கண்ணே மூழ்கி இருக்கின்றாய். ஆதலின் நின்பொருட்டும் பிரஹ்மத்தின் உண்மையாய் வடிவத்தை உபதேசஞ் செய்கின்றேன், நீ உன் மனத்தைச் சாவதானப்படுத்திக்கேள் எனக்கூறினார். அங்ஙனங்கூறிய பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் வசனத்தைக்கேட்டு அவ்வரசர் அத்தியந்தம் மகிழ்ச்சியை யடைந்து, அவ்வந்தணரை நோக்கி அரசர் கூறுகின்றார்: - ஹே ஆரியரே! யான் பிரஹ்மத்தை நின் பொருட்டு உபதேசிக்கின்றேன், எனப் பிரசங்கமின்றியே நீர் கூறியமொழி மழையால் எனது செவியைக் குளிர்வித்தீர்; தங்களுடைய இவ்வசனத் தைக்கேட்டு எனது இருதயத்தின்கண் அத்தியந்தம் ஆநந்தம் உண்டாயது. ஒருவனுக்கு ஒரே மைந்தனிருந்து அவன் நெடுநாள் தூரதேசம் ஒன்றன் கண்ணே சென்றிருந்து, எவனேனும் ஒருவனால் அம்மைந்தன் இறந்தானெனக் கூறக்கேட்ட தந்தை தனசம்பத்தியுடையவராய் விருத்தாவஸ்தையை அடைந்தவராயிருந்து தமது மரண சமீபகாலத்தில் ஒருகால் அம்மைந்தன் வந்தடைந்துவிடின், எங்ஙனம் அம்மைந்தனது வசனத்தைக்கேட்டு அக்கிழத் தந்தைக்கு ஆநந்தமுண்டாமோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மோபதேசப் பிரதிஞ்ஞைவடிவமாய் தங்கள் வசனத்தைக் கேட்டு எனக்கு அத்தியந்தம் ஆநந்தமுண்டாயது. ஹே அந்தணரே! எனது சபையின்கண் அநேக புத்திமான்களாய் பிராஹ்மணர் வருகின்றனர்; வந்து வேதங்களின் பாடோச்சாரணஞ் செய்தும் வேதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பித்தும் தத்தமது விசித்திரமாய் தொழிலைக் காண்பிக்கின்றனர். உலகின்கண்ணே பிரசித்தமான நாநாவகையாய் வித்தைகளை அம்மறையோர் கூறுகின்றனர். பிரஹ்மவித்தையின் பிரசங்கம் உண்டாயினும், அது என்னாற் கேட்கப்படினும் எம்மறையோரும் பிரஹ்ம வித்தையைக் கூறுகின்றிலர், ஆனால் அம்மறையோரோ, வித்தையால் உலகின் கண்ணே பிரசித்தமானவரும் விருத்த அவஸ்தையோடு கூடியவரும் அநந்தருமா வர். **கருத்திதுவாம்:** - பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசம் செய்யக்கூடாததில் மூன்று காரணங்ளுள். ஒன்றோ அப்பிரசித்தியாம், மற்றொன்றோ அயோக்யதை, மற்றொன்றோ அசகாயத்தன்மையாம். இம்முக்காரணங்களும் இம்மறையோர் இடத்தில்லையாம். ஏனெனின், பிரஹ்ம வித்தியாவான் வடிவமாய் இம்மறையோர் க்கு யாண்டும் பிரசித்தியுண்டாதலின் அப்பிரசித்தி வடிவகாரணமும் இவரிடத்தின் றாம்; இம்மறையோர் விருத்தாவஸ்தையோடு கூடியுள்ளார், சிரத்தையோடுங்கூட யானிவர்பால் பிரஹ்ம வித்தையைக் கேட்டனன். ஆகையால், அயோக்யத்தன்மை வடிவ காரணமும் இவர்பாலின்றாம். இவ்வாயிரமறையோர் ஒருங்கு கூடியிருத்தலின் அசகாயத் தன்மைவடிவ காரணமும் இவர்பாலின்றாம்; மற்றோ பிரசித்தி யோக்யதை சகாயத்தன்மை என்னும் முக்காரணமும் பிரஹ்மவித்யா உபதேசத்திற்காக இம்மறை யோரிடத்தேயுள். ஆயினும் இம்மறையோர் என் பொருட்டு எப்பொழுதேனும் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தாரில்லை. ஹே மறை யோரே! தங்களிடத்தே இம்மூன்று காரணங்களுமில்லை; ஏனெனின், பாலிய அவஸ்தையோடு கூடியவராதலின் பிரசித்தி ரூபகாரணமும் தங்களிடத்தின்றாம்; யான் தங்களிடத்தே பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்டேனில்லையாதலின் யோக்யதை வடிவகாரணமும் தங்கள்பாலில்லை; தாங்கள் ஒருவராயிருத்தலின் சகாயத்தன்மை வடிவகாரணமும் தங்களிடத்தின்றாம். இங்ஙனம் உபதேசித்தற்குரிய முககாரணங்க

ளில்லாதிருந்தும், பிரஹ்மத்தின் உபதேசத்தை நின்பொருட்டு யான் செய்கின்றேன் எனத்தாங்களென்னை நோக்கிக் கூறிய வசனத்தைக் கேட்டு, யானளவிறந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தனன். ஆகையால், ஹே பிராஹ்மணரே! தாங்கள் பிரஹ்ம உபதேசத்தை என்பொருட்டுச் செய்தாலும் செய்யாவிடினும், பிரஹ்மோபதேசத்தின் பிரதிஞ்ஞை வடிவமாய் தங்கள் வசனத்திற்காக யானித்தக்ஷிணையை மனத்தின்கண்ணே ஆயிரம் கோக்களைப் பிரஹ்ம வக்தாவின் பொருட்டு யானீவேன் எனத் தாரணஞ்செய்தேன் அக்கோக்களோ கடத்தைப்போல மடியுடையன; ஒரு வருஷத்தில் கன்றீயத்தக்கன; அத்தியந்தம் சௌமிய சுபாவத்தையுடையனவாம். அத்தகையனவாய் ஆயிரம் கோக்களையும் தங்களுக்கீந்தேன் என இவ்வண்ணம் கூறி, அவ்வரசர் நூலின்கண்ணேகூறிய கோதானவிதிப்படி சுவர்ணாதியசா மக்ரியோடு கூட ஆயிரங்கோக்களைப் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் பொருட்டுத் தானம் செய்தனர். பிரஹ்மோபதேசத்தின் பிரதிஞ்ஞைமாத்திரத்தால் ஆயிரங்கோக்களைக் கொடுப்பதில் அஜாதசத்துரு அரசர்க்கபிப்பிராயமிதுவாம்: - பிரஹ்மவேத்தாவும், உதாரத்தன்மை முதலிய சர்வகுண சம்பன்னனுமாய் என்னை அறியாமலிப் பிராஹ்மணர் ஜனகராஜாவினிடத்தேசெல்வர், மோகவசமாய் பிராஹ்மணர் இவ்வகையாய் வசனத்தைக்கூறாநிற்பர், எங்ஙனம் பிதா புத்திரன் பொருட்டுத் நனாதி பதார்த்தங்களைக்கொடுப்பரோ, புத்திராதியர் அத்தியயனம் செய்துள்ள வித்தையையும் கேட்பரோ, அங்ஙனமே ஜனகராஜாவும் பிராஹ்மணரின் பொருட்டுத்தனத்தின் தானத்தையும் பிரஹ்மவித்தையின் தானத்தையும் செய்வர், தாமும் பிராஹ்மணரிடத்தினின்றும் பிரஹ்மவித்தையைச் சிரவணஞ் செய்வர், என இங்ஙனமியாவர் கூறாநிற்பரோ அவர் அஜாதசத்துருவாய் எனது மகிமையை அறியாதவராய்க் கேவலம் மயலாற்கூறாநிற்பர்; ஏனெனின், ஜனக ராஜாவிற்கு எம்மறையோனேனும் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்கின், உபதேசித்தபின் அவர் அம்மறையோன் பொருட்டு ஆயிரங்கோக்களைத் துணையாய்த் தானஞ்செய்வர். அஜாதசத்துரு ராஜாவாய்யானோ பிரஹ்மவித்தையையானின் பொருட்டுக் கூறுகின்றேன் என வசனமாத்திரத்தைக்கூறும் பிராஹ்மணனுக்கும் ஆயிரங்கோக் களைக் கொடுத்தேன்; ஆகையால் ஜனகராஜாவைக்காட்டினும் எனது உதாரத்தன் மையதிகமாம். அவ்வெனது உதாரத்தன்மையை அறியாமல் ஜனகராஜாவின் சமீபத்தில் உலகர் செல்வர். இவ்வகையாய் அஜாதசத்துருவின் அபிப்பிராயத்தை அற்பமதியையுடைய பாலாகிப் பிராஹ்மணர் அறிந்திலர்; மற்றோ இவ்வகையறிந் தனர்: - இவ்வரசனுக்குப் பிரஹ்மத்தையுணர அத்தியந்தந் தீவிரஜிஞ் ஞாசையுளதா தலின், பிரஹ்மவித்யா உபதேசத்தின் முன்னரேயே ஆயிரங்கோக்களை என்பொருட் டுக் கொடுத்தனன்; ஆகையால், இவன் ஜிஞ்ஞாசையைப் பூரணமாக்கவேண்டும் என்பதாய் மயல் பாலாகிப் பிராஹ்மணருக்குண்டாய் எப்பிரஹ்மத்தின் வடிவத்தைத் தமது குருவிடத்தே கற்றிருந்தாரோ அதனை உபதேசிக்கத் தொடங்கினார். ஆண்டு வியஷ்டி ரூபத்தைத் தாரணம் செய்வதாய் அத்தியாத்மம், சமஷ்டிரூபத்தைத் தாரணம் செய்வதாய் அதிதெய்வம் என்னு மிரண்டின் வடிவ பிராணனே பிரஹ்ம மாம். இவ்வண்ணம் அவ்வியாகிருத பரியந்தம் சவிசேஷப் பிராணரூபப் பிரஹ்மத் தைத் தாம் அறிந்தபடி அரசரின் பொருட்டு உபதேசித்தனர். ஆனால் அவ்யாகிருதத் திற்குமேல் யாதொரு நிர்க்குணப் பிரஹ்ம முண்டோ அதனைப் பாலாகியானவர் அறிந்தாரில்லை; ஆகையால், அரசரின் பொருட்டுக் கூறினாரில்லை. இங்ஙனம்,

எவ்வெப் பிரஹ்மோபதேசததைப் பாலாகி யானவர் அரசரின் பொருட்டுச் செய்தனரோ அவ்வவ் வுபதேசத்தை அஜாத சத்துரு வானவர் யான் முன்னரே யறிந்திருக்கின்றேன் எனக் கூறுதலினாலும், நிஷேதத்தை யுணர்த்துவதாய் கைச்சேஷ்டையாலும் கண்டனஞ் செய்து கொண்டே போயினர். மீண்டும் அப்பிராஹ்மணர் இங்ஙனங் கூறத்தொடங்கினார்: -- ஓய் அரசனே! ஆதித்தியன் (1), சந்திரன் (2), மின்னல் (3), மேகமண்டலத்தின் சப்தம் (4), ஆகாசம் (5), வாயு (6), அக்கினி (7), ஜலம் (8) என்னும் எட்டும் அதிதெய்வப் பிரஹ்மபுருஷராம். பிரதிபிம்பத்தைக் கவர யோக்கியமாய் தர்ப்பணாதிப் பிரகாசவஸ்துக்கள் (1), பத்துத் திசைவடிவ சுரோத்திரம் (2), வேகமாய்ச் செல்லா நின்ற புருஷன் பின்னுண்டாம் தொனிவடிவ சப்தம் (3), புருஷசமான ஆகாரமாய் சாயைவடிவம் (4), தூலசரீரம் (5), சூக்குமசரீரம் (6), தக்ஷிண நேத்திரத்தின்கண் இராநின்ற சூக்கும சரீரத்தின் ஆகாரம் (7), வாம நேத்திரத்தின்கண் இராநின்ற சூக்கும சரீரத்தின் ஆகாரம் (8) என்னும் எட்டும் அத்தியாத்மப் பிரஹ்ம புருஷர்கள். **கருத்திதுவாம்: -** ஆதித்தியாதி பதினாறு ஸ்தானத்தின்கண் இராநின்ற சோடச பிரஹ்ம புருஷரைப் பிரஹ்ம புத்தியால் யானுபாசிக்கின்றேன். ஆகையால் ஒய் அரசனே! நீயும் அப்பதினாறு புருஷரைப் பிரஹ்மபுத்தியோடு உபாசனை செய். அவ்வுபாசனையால் நினக்கு மகாபலத்தின் அடைவுண்டாம் என இங்ஙனம் கூறிய அந்தணர் வசனத்தைக்கேட்டு, அவ்வரசர் பாலாகிப் பிராஹ்ணரை நோக்கிக் கூறுகின்றார். ஹே பிராஹ்மணரே! இப்பதினாறு பிரஹ்ம புருஷரை யான் முன்னர் நன்றாயறிந்துளேன்; யான் முன்னர் அப்பிரஹ்ம புருஷரை யுபாசித்துமுள்ளேன். ஆகையால் முன்னர் அறிந்ததை மீண்டும் உபதேசித் தல் வியர்த்தமாம். இங்ஙனம் பாலாகிப் பிராஹ்மணர் எவ்வெப் பிரஹ்ம வஸ்துவை அறிந்துளாரோ அவ்வெல்லாவற்றையும் அரசர் யானிதை முன்னரே யறிந்துளேன் என்னும் உத்தரத்தாற் கண்டனஞ் செய்தனர். இதன்மேல், நிர்க்குணப் பிரஹ்ம சொரூபத்தை பாலாகிப் பிராஹ்மணர் அறிந்தாரில்லை. அரசரின் பொருட்டு அது வன்றோ உபதேசிக்கவேண்டும். என்னை? பாலாகிப் பிராஹ்மணர் முன்னர் இப்பிரதிஞ்ஞை செய்தனரன்றா - ஒய் அரசனே! யான் நின்பொருட்டுப் பிரஹ்மோப தேசத்தைச் செய்கின்றேன் என, பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் அந்தப் பிரதிஞ்ஞை பொய்யாகவன்றோ முடிந்தது. ஆகையால் அவர் தம் வதனம் (முகம்) அத்தியந்தம் வெட்கத்தோடு கூடியதாய் வாடியது; திருடனைப்போல் கீழ்முகத்தோ டும் அவர் சபையின் கண்ணே மௌனத்தையடைந்தனர். அப்பாலாகிப் பிராஹ்மணரோ குலமதத்தாலும், வித்யாமதத்தாலும், தனமதத்தாலும் அத்தியந்தம் அகங்காரியாவர். பிராஹ்மண, க்ஷத்திரிய, வைசியரென்னும் மூன்று வர்ணங்களை யும் திரஸ்காரம் செய்ததாலுண்டாய் பாவத்தால் நஷ்டமடைந்த முககாந்தியை யுடையவர், சரத்காலத்தின் மேகத்தைப் போலப் பயனற்ற கர்ஜனையை யுடையவர்; அத்தகையரை அரசர் நோக்கி அவர் தம் அபிமான நிவிருத்தியின் பொருட்டு நிர்த்தயையுடைய புருஷனைப்போல உரத்த சுரத்தால் இவ்வசனத்தைக் கூறுவாராயினர், ஹே துஷ்ட புத்தியையுடைய பாலாகிப் பிராஹ்மண! எப்பிரஹ்ம ஞானத்தை நீ யென்பொருட்டு கூறினாயோ அவ்விவ்வளவு தானா நினக்குப் பிரஹ்மஞானம். அல்லது இதனினும் அதிகமும் ஏதாவது ஞானம் உனக்குண்டா? இதனினும் அதிகமாய் நினக்கு ஞானம் இருப்பிற்கூறுதி. ஹே பாலாகி! நின்னினும் அதிக வித்தையுடையோர் ஆயிரமறையோர் ஈண்டு எனது சபையின் கண்ணே

இருக்கின்றனர். ஆனால், வித்யாமதத்தால் மோகிதர் நினக்குச் சமானமாய் எம்மறையோருமின்றாம்; மற்றோ நீ ஒருவனே வித்யாமதத்தால் மோகத்தை அடைந்துளாய். ஆகையால், ஹே பாலாகி! நினக்கு முற்கூறிய ஞானத்திலும் அதிக ஞானமிருப்பின் என் பொருட்டுக் கூறுதியென இங்ஙனம் கூறிய அரசர் வாய்மொழி களைக் கேட்டு அப்பாலாகியானவர் இவ்வண்ணங் கூறுவாராயினர்: - ஹே அரசரே! எப்பிரஹ்ம உபதேசத்தை யான் உம்பொருட்டு உபதேசித்தனனோ, அப்பிரஹ்ம சொரூபமே குருவானவர் முன்னர் என் பொருட்டு உபதேசித்தனர், இதனினும் அதிகமாய் பிரஹ்மத்தின் சொரூப உபதேசத்தைக் குருவானவர் எனக்கு உபதேசிக்கவில்லை. ஆதலின், முற்கூறிய காரியப்பிரஹ்மத்தின் சொரூபத்தின் வேறாய் நிர்க்குணப் பிரஹ்ம சொரூபத்தை யான் அறிந்திலேன் என இங்ஙனம் கூறிய மறையவர் வசனத்தைக் கேட்டு, அவ்வரசர் இவ்வசனத்தைப் பாலாகியின் பொருட்டுக் கூறத்தொடங்கினார்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மண! முன்னர் நீ யாதொரு பிரஹ்மத்தை எனக்கு உபதேசித்தனையோ, அவ்வுனது உபதேசத்தால் நிர்க்குணப் பிரஹ்ம சொரூபத்தை அறிதல்முடியாது ஆகையால், யான் நின்பொருட்டுப் பிரஹ்ம உபதேசம் செய்கின்றேன் என்னும் நினது வசனம் பொய்பாம், பொய் கூறுதற்குமேல் யாதொரு பாவகர்மமுமின்றாம்; இக்காரணத்தினாலேயே மதிமானாய் புருஷன் தனது மொழியை பொய்யாக்கான்.

கருத்திதுவாம்: - தான் மெய் பேசுவதால் ஒருகால் தாரபுத்திரதனாகிய பதார்த்தங்களை விடும்படியாக நேரிடினும், அக்கால் விட்டொழித்தாயினும் மதிமானானவன் மெய்யே பேசுவன், தன் மொழியைப் பொய் யாக்கான்; ஏனெனின், பொய் பேசுபவன் இவ்வுலகின்கண்ணே கர்ம சண்டாளனாம். **கருத்திதுவாம்: -** சண்டாளரிருவகையாவர் ஒருவரோ ஜாதியிற் சண்டாளர், பிரசித்தமாய் நாய் முதலியவற்றைப் பக்ஷணம் செய்பவராய் சண்டாளர்; அவர்பாற் சண்டாளத்வ ஜாதியுண்டாம். மற்றொருவரோ கர்மத்தால் சண்டாளர், பொய் பேசும் புருஷர்; அப்புருஷர் விசேஷமாய்க் கர்மசண்டாளராம். ஆகையால், பொய் மொழிக்குச் சமானமாய் யாதொரு பாவ கர்மமுமின்றாம்.

அல்லது **வர்ணிகட்கே தான் வதமெங் குளதோ அங்குச் சாக்கி யநிருத மறைக** இதன்பொருள் யாண்டுப் பிராஹ்மணாகியர்க்கு ஹிம்சை உண்டாகக் கூடுமோ ஆண்டுப் பிராஹ்மணாதியரின் காப்பின் பொருட்டுச் சாக்ஷியாய் புருஷன் பொய் மொழியையும் புகலலாம், அப்பொய் பேசுதலால் சாக்ஷிக்குப் பாவமுண்டா காது; மாறாகப் புண்ணிய உற்பத்தியுண்டாம். என்று இது முதலாய் நூல்கள் பொய் பேசக் காரணம் கூறியுள்ளது; அக்காரணமின்றி எப்புருஷன் பொய் பேசுவானோ அப்புருஷனுடைய நாவைப் பாணத்தால் யமகிங்கரர் அறுபபர்.

அல்லது உலகின்கண்ணே எவ்வளவு அதர்ம புருஷர்களுளரோ, அவ்வியாவ ரினும் பொய் பேசும் புருஷனே முக்கிய அதமனாம்.

அல்லது எப்புருஷன் அக்கினி முதலிய தேவதைகளின் சமீபத்தும், குருவின் சமீபத்தும், அரசன் சமீபத்தும் பொய்பேசுகின்றனனோ, அபபொய்பேசுபவனை

விசாரியாமலே அரசன் கொல்லலாம் என நூலின்கண்ணே கூறியிருப்பினும், ஹே பாபியாய பாலாகியே! நீ பிராஹ்மணனாயிருக்கின்றாய்; இக்காரணத்தால் நினது சரீரத்தை யான் கொலை செய்திலேன்; யானோ சர்வதர்மத்தையு மறிந்துளேன்; அவற்றினும் ராஜசபையின்கண் விசேஷமாய் யான் தர்மத்தை யறிந்துளேன்.

அல்லது ஹே பாலாகி! அநேக சாதுப்பிராஹ்மணரை நீ நிராதரம் செய்துளாய், அப்பாப கர்மத்தினாலேயே யான் பிரஹ்ம உபதேசத்தை நின்பொருட்டுச் செய்கின்றேன் என்னும் நினது பிரதிஞ்ஞை பொய்யாயது; ஏனெனின், இது நன்னூல் துணிபாம்: - எவ்வதம புருஷர் சமதரிசிகளாய் சாது பிராஹ்மணரைச் சரீரத்தாலும், வாக்காலும், மனத்தாலும் துக்கிகளாக்குவரோ அவ்வதம புருஷருடைய சர்வ * மநோரதங்களையும் சூரியாதி தேவதைகள் நஷ்டமாக்கும் அப்புருஷர்க்கு எம்மநோரதமும் சித்தியாது. [* மநோரதம் = இச்சை, இன்பம், விருப்பமென்னும் பொருளாம், ஈண்டு இன்பம் என பொருள் கொள்ளற்பாற்று.]

அல்லது எப்புருஷர் சர்வப்பிராணிகட்கும் துக்கத்தையுண்டு பண்ணுவாரோ, அப்புருஷர் இவ்வுலகின்கண்ணும் பரலோகத்தின் கண்ணும் தமக்கே துக்கத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொள்ளுகின்றனா. அங்ஙனமே எப்புருஷர் சர்வப்பிராணி கட்கும் சுகத்தையுண்டுபண்ணுகின்றனரோ, அப்புருஷர் இவ்வுலகின்கண்ணும் பரலோகத்தின் கண்ணும் தமக்கே சுகத்தையுண்டு பண்ணிக் கொள்ளுகின்றனர். **கருத்திதுவாம்: -** எப்புருஷர் தமது மத்தகத்தை அயலார் மத்தகமென உணாந்து தாடனஞ்செய்வரோ, (அடித்துக்கொள்வரோ) அப்புருஷர் தாமே துக்கத்தை யடைவர், அங்ஙனம தமது ஆன்மசொரூபமாய் சர்வப்பிராணிகளையும தம்மிற பின்னமாய் நினைந்து, எப்புருஷரேனும் ஒரு பிராணியைத துக்கப்படுத்துவாராயின் அவ்வதமபுருஷர் தமக்கே துன்பத்தை விளைவித்துக் கொள்கின்றனர்.

அல்லது ஹே பாலாகி! வித்யாதி மதத்தாலுண்டாய மோகத்தால் நீ அநேக சாதுப்பிராஹ்மணர்களை நிராதரஞ் செய்துளாய்; அந்நிராதர ரூபபாப கர்மத்தின் பலன் இப்போது நின்னை வந்து பற்றியதாதலின் பிரஹ்ம உபதேசத்தை யான் நின்பொருட்டுச் செய்கின்றேன் என்னும் பொய்மமொழியை நீ என்பொருட்டுக் கூறினாய், இத்தகைய பொய்ம்மொழியை இன்று இன்று முதல் எக்காலும் எவர் முன்னும் நீ சொல்லாதொழிதி. ஹே பாலாகி! சமதமாதி சாதனங்களோடு கூடிய முமுக்ஷுப் பிராஹ்மணர்களை விசேஷமாய்க் குருவே சிக்ஷிப்பர், க்ஷத்திரி யாதியர் சிக்ஷை செய்ய யோக்கியான்றாமென்றாலும் நீ சமதமாதிசாதனரகித உன்மத்த பிராஹ்மணனாதலின் யானின்னைச் சிக்ஷை செய்கிறேன்.

கருத்திதுவாம்: - ஒரு தர்மசாஸ்திரம இங்ஙனம் கூறுகின்றது: - "**தன்னுடைத் தர்மந் தன்னி னழுவினோ ன் தண்ட மிறைவனாற் றழுவுதல்கடனே**" இதன்பொருள்: - எப்புருஷன் தனது வருணாசிரம தர்மமற்றவனாய் விபரீத ஆசரணத்தை இயற்றுவானோ, அப்புருஷன் அரசனால் தண்டிக்க யோக்கியனாவன். மற்றொரு தர்மசாஸ்திரத்தின் கண் இது கூறப்பட்டுளது: - "**அக்ஷதனந்தணனாகு தலமைவே.**" இதன் பொருள்: - சரீரதண்டத்தைப் பிராஹ்மணனுக்கு அரசன்

ஆற்றுதல் கூடாது. இவ்விருசாஸ்திரங் களின் வியவஸ்தையில் யான் வாக்கால நின்னை நிராதரம் செய்தனன். **கருத்திதுவாம்: -** நான்கு வகையாய் தண்டம் நீதி சாஸ்திரத்தின் கண்ணே கூறப்பட்டுளது. அவை, திக்தண்டம் (1), வாக்தண்டம் (2), தனதண்டம் (3), சரீர தண்டம் (4) இந்நான்கு தண்டங்களில் எத்தண்டமும் நினக்குயான் ஆற்றாதொழியின் முதற்கூறிய நூல் பயனற்றதாய் முடியும்; அம்முதற் சாஸ்திரத்திற்குப் பிரமாணத்தன்மையின் பொருட்டு, நின்பால் தண்டம் செய்வதின் அடைவு அவசியமுண்டாம். அத்தண்டத்திலும் சரீரதண்டம் பிராஹ்மணனிடத்தே கொலை **"அக்ஷதனந்தண னாகுதலடைவே."** என்னு மிரண்டாவது சாஸ்திரத்தினாலேயே நிவாரணமாயது. ஆகையால், சரீர ஹநந (கொலை) ரூபதண்டம பிராஹ்மணனிட த்தே சம்பவியாது; அல்லது தனத்தைக் கவர்தல் வடிவ தண்டமும் சம்பவியாது; எனெனின், பிக்ஷுப். பிராஹ்மணனிடத்தே தனத்தின் யோக்யதையின்றாம். திக்தண்டமும் வாக்தண்டமும் துரான்மாவாய் பிராஹ்மணனிடத்தேயும் சம்பவிக்கும்; இக்காரணத்தால் ஹே பாலாகி! நின்னைக் கொடிய தீ மொழியால் யான் தாடனம் செய்தனன். தர்ம சாஸ்திரத்தின் கண் அரசனுக்கு இத்தர்மம் கூறப்பட்டுளது: -- உத்தம புருஷரின்பொருட்டும் அதம புருஷரின் பொருட்டும் அரசன் எப்போதும் ஹிதத்தை யுபதேசம் செய்க என்னு மிந்நூலை யங்கீகரித்து யான் நின்பொருட்டு ஹிதோப தேசத்தைச செய்கின்றேன், நீ கேட்பாயாக. ஹே பாலாகி! நீ முன்னர் கூறிய சோடச பிரஹ்ம புருஷரது ஞானத்தால் மோக்ஷத்தின் பிராப்தியுண்டாகாது; மற்றோ அப்பதினாறு புருஷர்களுக்கும் சகல உலகிற்கும் காரணமாய் பரமான்மாவின் ஞானத்தாலேயே மோக்ஷப்பிராப்தி யுண்டாமாதலின், அப்பரமான்மாவே நீ யறிய யோக்கியமாகும். அப்பரமான்மாவின் ஞானம் குருவின் உபதேசத்தால் அன்றி யுண்டாகாது; ஆகையால், ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டு உனது குருவினிடத்தில் நீ போகுதி. குருவின் உபதேசத்தால் ஆன்மஞானத்தை நீ சம்பாதியாது விடுவையாயின், இவ்வித்யாமதம் மறித்தும் மறித்தும் நினக்கு ஜனன மரண ரூப நரகததை யடைவிக்கும். ஹே பாலாகி! எப்பரமான்மாவானவர் இவ்வுலக உற்பத்தி, திதி, லய காரணராவரோ அவரே பிரஹ்ம சப்தத்தின் பொருளாம்; பிரஹ்ம சப்தஜன்னிய ஞானவிஷயமாம். இவ்வண்ணங்கூறிய அஜாதசத்துரு அரசரின் வசனத்தைக் கேட்டு அந்தப் பாலாகிப் பிராஹ்மணர் அபிமானமற்றவரானார். இவ்வகையாய் அபிப்பிராயத்தால் அப்பாலாகியானவா அஜாதசத்துரு அரசரையே குருரூபமாய்த் துணிந்தனர். இப்போது அப்பாலாகிய பிராஹ்மணரின் அபிப்பிராயத் தைக் காண்பிப்பாம்: - எவ்வான்மாவின் ஞானத்தால் புருஷனிடத்தே குருத்தன்மை யாமோ, அவ்வான்மா அத்தியந்தம குருவாம்; அவ்வான்மாவை உபதேசம் செய்பவர் எப்புருஷரோ அவருக்கும் குருத்தன்மை யோக்கியமாம். அகங்காராதிகள் எப்புருஷனை ஆசிரயித்திருக்குமோ அவனையும் லகுத்தன்மை யுடையவனாக்கும்; ஆகையால், அவ்வகங்காராதிகள் அத்தியந்தம் லகுவாம், அவ்வகங்காராதிகளை எப்புருஷன் நிவிர்த்திசெய்வனோ அப்புருஷனும் குருவாதற்கு யோக்கியமாம். இவ்விருவகையாய் இலக்கணங்களும் இவ்வஜாத சத்துரு அரசரிடத்தே பொருந்து கின்றன; ஏனெனின், வித்யாமதம், தனமதம், குலமதம் என்னும் இம்மூவகையாய் மதமும் எனக்கு நரகத்தை ஈவதாம்; இவ்வுலகின் கண்ணும் அம்மத சம்பந்தத்தால் மகான்ம புருஷரின் சபையின்கண் நிராதர ரூபலகுத்தன்மையை யானடைந்தனன்;

ஆகையால், வித்யாதிகளின் மதம் அத்தியந்தம் லகுவாம்; அநந்தம் வகையாய் துக்கங்களைச் செய்வதாம். இவ்வகையாய் எனது மதத்தை இவ்வரசர் அனாதரரூப உபாயத்தால் நிவிர்த்தி செய்தனர்; அரசரோ தாம் வித்யாதி மதங்களற்றவர். இக்குருவின் இலக்கணம் இவ்வஜாத சத்துருவென்னு மிவ்வாசரிடத்திற் பொருந்து கின்றது; ஆகையால், இவ்வஜாத சத்துரு அரசரே எனது குருவாதற்கு யோக்கியரா வர்.

அல்லது இவ்வரசரை விட்டொழித்து வேறு எவ்வாசிரியரிடத்தேனும் யான் செல்வேனாயின் என்பால் செய்ந்நன்றி கொன்றதாந் தன்மைத் தோஷம் உண்டாம்; ஏனெனின், எப்புருஷன் ஒரு புருஷன் செய்த உபகாரத்தை நினையானோ அப்புருஷன் செய்ந்நன்றி கொன்றவனாவன். இவ்வரசர் எனது அகங்காராதிகளை நிவிர்த்தி செய்தனர், ஆதலின் இவ்வரசர் எனக்கு மகா உபகாரம் செய்துளார்; இவ்வரசரது உபகாரத்தை மறந்து யான் அன்னிய குருவை அடைவனாயின் யானும் செய்ந்நன்றி கொன்றவனாவேன்; ஆகையால், இவ்வரசரையே குருவாய் உடன்பட்டு இவரையே சரணாகதி யடைவேன்.

அல்லது இவ்வுலகின்கண்ணே அஜாதசத்துரு அரசா எங்ஙனம் பிரஹ்மத்தின் உண்மையாய் வடிவத்தை அறிவரோ, அங்ஙனம் எவனும் அறியான்; **கருத்திதுவாம்:** - உலகின்கண் தவிதீயையிற் தோற்றும் நிலவை (மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனை) எவன் விழிகளால் பிரத்தியக்ஷமாய்க கண்டிருக்கின்றானோ அவனே மற்றொரு புருஷனுச்கு நிலவைக் காண்பிக்க வலலவனாவன், எவன் தானே நிலவைக் காண்கிலனோ அவன் மற்றவனுக்கு நிலவு காண்பிக்க வல்லவனாகான். அது போல் இவ்வரசரின் வேறாய் புருஷர் பிரஹ்மத்தின் உண்மையாய் வடிவத்தை அறியவில்லை யாயின் என் பொருட்டு அதனை அவர் எங்ஙனங் கூறுவர்.

அல்லது, முன்னர் எவ்வாசிரியர்பால் யான் வித்யா அத்தியயனம் செய்தனனோ அவர்க்கும் பிரஹ்மத்தின் உண்மையாய் வடிவஞானமின்றாம்; ஏனெனின், அவர் தமக்குப் பிரஹ்மத்தின் உண்மையாய் வடிவஞானம் இருக்குமா யின் பிராணனுக்குச் சமானமாய் பிரியசிஷ்யனாய் என் பொருட்டு, அவ்வாசிரியர் பிரஹ்ம வித்யா உபதேசத்தைச செய்தேயிருபபர்; அவ்வாசிரியர் பிரஹ்ம வித்யா உபதேசத்தை என் பொருட்டுச் செய்திலர்; மற்றோ எவ்வளவு வித்தைகள் அவ்வாசிரி யருக்கு வருமோ அவ்வளவு வித்தைகளெல்லாவற்றையும் அவ்வாசிரியர் என் பொருட்டுக் கொடுத்துளார். பிரஹ்ம வித்தையை அவ்வாசிரியர் என்பொருட்டுக் கூறாமையின் அவருக்குப் பிரஹ்மத்தின் உண்மை வடிவ ஞானமின்றென்றே அறியலாமன்றோ, மேலும் ஹிமாலய பர்வதம் முதல் சேதுபந்த இராமேஸ்வர பரிய ந்தம் பிராஹ்மண, க்ஷத்திரிய, வைசியராய் மூன்று வர்ணங்களில் எத்துணைப் பிரசித்தமாய் வித்வான்களுளரோ, அவ்வியாவரையும் யான் ஜயித்து இவ்வரசரை ஜயிக்கும் பொருட்டு ஈண்டு உற்றனன். ஆகையால், இவ்வரசரினும் முன்னுள்ள எனது ஆசிரியரினும் வேறாய் எவ்வளவு மறையோர் முதலிய வித்வான்களுளரோ அவர் யாவரும் எனது சிஷ்ய பாவத்தை அடைந்துளார். ஆகையால், அவர்பால் நின்றும் பிரஹ்ம வித்தை அடைவின் சம்பாவனை உண்டாகாது. அம்மறையோர்

முதலாயினார்க்குப் பிரஹ்ம வித்தை வருமாயின் என்னால் பராஜய மடைந்திரார். அவ்வெல்லா மறையோரையும் யான் பராஜயம் செய்தே வந்துளேன் ஆதலின் அவரிடத்தே பிரஹ்ம வித்தையின் சம்பாவனை உண்டாகாது. இவ்வஜாத சத்துருவாய் அரசர் மனுஷராயிருப்பினும் குணங்களால் தேவதைகட்கு ஒப்பாவர்.

அல்லது தேவதைகளினும் அதிக குணவானாவர், ஏனெனின், இவ்வரசர் பிரமாதமற்றவராய்ப் பிரஹ்ம வித்தையைத் தரித்துளார். அதிகாரியாய் முமுக்ஷு ஜனங்களின் பொருட்டும் பிரஹ்ம வித்யா உபதேசம் செய்துளார்; ஆதலின், இவ்வரசர் தேவதைகளினும் உயர்ந்தோர். இந்திராதி தேவதைகளோ தேவதாஸ்திரீ களின் முகத்தின் தரிசனவடிவ மதுபானத்தால் அத்தியந்தம் மோகத்தை அடைந்துளார்; ஆகையால், அத்தேவதைகள் பிரஹ்ம வித்தையை அறிந்திருந்தார் ஆயினும் அறிந்திலர். இப்பூவுலகின்கண் மதுபானஞ் செய்யும் புருஷன் தான் கிருகாதிகளை அறிந்திருந்தபோதிலும் அறிந்திலன். இவ்வஜாத சத்துரு அரசர் இவ்வளவு லக்ஷுமியை அடைந்திருந்தும் முனிவரைப்போன்று அபிமான மற்றவராய் இருக்கின்றனர். புத்திராதிப் பிரிய வஸ்துக்களை யடைந்தும் இவ்வரசர் மகிழ்ந்திலர்; அப்பிரிய வஸ்துக்களையடைந்தும் இவ்வரசருக்குச் சோகமுண்டாவ தில்லையாம்.

கருத்திதுவாம்: - எவ்வஸ்துவின்கண் புருஷனுக்கு இராகமுண்டா மோ, அவ்வஸ்துவடைப்பபெறின் அப்புருஷனுக்கு மகிழ்சசியுண்டாமாதலின், இராகமே மகிழ்ச்சியின் காரணமாம்; எவ்வஸ்துவின் கண்ணே புருஷனுக்குத் துவேஷமுண்டாமோ, அவ்வஸ்துவை அடையப்பெறின் அப்புருஷனுக்குச் சோகம் உற்பன்னமாமாதலின், துவேஷமே சோகத்தின் காரணமாம். அவ்விராகமும் துவேஷமும் இவ்வரசரிடத்தில்லையாம்; ஆகையால், மகிழ்ச்சியும் சோகமும் இவ்வரசர் பாற்சம்பவியா; ஏனெனின், இவ்வரசருக்குத தனது புத்திரன் எங்ஙனமோ அங்ஙனமே சத்துருவுமாம்; புத்திரரிடத்தே இவ்வரசருக்கு இராகமின்றாம் சத்துரு வின்பால் துவேஷமின்றாம்.

அல்லது இவ்வுலகின்கண்ணே ஓர் அஜாதசத்துரு அரசரே காமக்குரோதம் அற்றவராவர்; வேறெப்புருஷரும் காமக் குரோதங்களற்றவரன்றாம்; ஏனெனின், இவ்வரசர் காமதோஷத்தோடு கூடியவராயின் என் பொருட்டு ஆயிரங்கோக்களைக் கொடாரன்றோ, ஆனால் இவ்வரசரோ யான் பிரஹ்ம உபதேசத்தை நின்பொருட்டுச் செய்கின்றேன் என்னும் எனது வசனமாத்திரததானே ஆயிரங்கோக்களை என்பொருட்டுக் கொடுத்தனர் ஆதலின், இவ்வரசர்பால் காமதோஷமின்றாம். எப்புருஷன் காமதோஷமுடையவனாவனோ, அப்புருஷன் சுபாத்திரத்தின்கண் (பாத்திரமுடையவரின்கண்) தானம் செய்யான், மற்றோ குபாத்திரமாய் (பாத்திரமில் லாதவராகிய) வேசியாதி ஸ்திரீகள், வேசியின் பின் வாத்தியங்களை வாசிக்கும் புருஷர், நாநாவகையாய் மகிழ்ச்சியைச் செய்விப்பவராய் வேஷதாரிகள், என்றற் றொடக்கத்தனவாய் எத்துணைக்குப் பாத்திரங்களுளவோ அக்குபாத்திரங்கட்கு ஆயிரம் ரூபாய் காமி புருஷன் கொடுப்பன்; ஆனால் பிரஹ்ம வேத்தாவாய சுபாத்திர புருஷன் பொருட்டு ஐந்து கௌடியும் (பலகரையும்) காமி புருஷன் கொடமுடியா தவனாவன். ஆகையால், இது துணியப்படுமன்றோ: - எவ்வெப்புருஷர் தத்தந்திரவி

யம் சுபாத்திரத்தே செல்வாமோ அப்புருஷர் காமதோஷமற்றவராவர். எப்புருஷர் தம் திரவியம் குபாத்திரத்தே செல்வாமோ அப்புருஷர் காமதோஷமுடையராவர். இவ்வரசரது திரவியமோ சுபாத்திரத்தின்கண்ணே செலவாகின்றதாதலின் இவர் காமதோஷமற்றவராவர்.

அல்லது காமதோஷத்தாலுண்டாய ஜனனமரணாதி தோஷங்களை எப்புருஷ னறிவனோ, அப்புருஷனே காமதோஷமற்றவனாவன். காமஜன்னியதோஷ ஞானமுறாத புருஷன் காமமற்றவனாதல் முடியாது. இவ்வரசரோ காமஜன்னிய ஜனனமரணாதிதோஷங்களை நன்றாயறிந்திருக்கின்றார்; ஆகையால், இவ்வரசர் காம தோஷமற்றவராவர்.

அல்லது இவ்வரசரிடத்தே குரோதமுமின்றாம்; ஏனெனின், குரோதவானாய வன் தனக்கெவனேனும் அபராதஞ்செய்யின் அக்குரோதி அவ்வபராதியை யடிப்பன்; அடிப்பதிற் சமர்த்தின்றாயின் தனது தலையை உடைத்துக்கொள்வன்; இக்குரோதவா னிலக்கண மிவ்வாசர்பாலின்றாம்; ஏனெனின், சபையின்கண்ணே வந்து அஞ்ஞானியாய் யான் இப்பிரஹ்ம வேத்தாவாய் அஜாதசத்துரு அரசரை அவமரியாதை செய்தும் இவர் என் மீது குரோதமுடையராகவில்லை, மாறாய் எனது இதத்தை இச்சித்தனர்; ஆகையால், இவ்வரசரிடத்தே குரோதமின்றாம். இவ்வரசரிடத் தே குரோதமிருக்குமாயின், அபராதியாய் எனது இதத்தை இச்சியாரன்றோ.

அல்லது யான் முன்னர் எனது குருவாயிலாயும் சாஸ்திரவாயிலாயும் இது கேட்டுளேன்: - பிரஹ்மததையுணாநத ஒருவனையன்றி மற்றெலலாப்பிராணிகளி னிருதயத்தையும் காமக்குரோதங்கள் விடா.. பிரஹ்மததையுணர்ந்த புருஷனிடத்தே காமககுரோதங்களிரா. இங்ஙனம் குருசாஸ்திர வசனத்தினாலும் இவ்வஜாதசத்துரு அரசரே பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவரெனத் துணியப்படுவர்; ஏனெனின், இவ்வரசரிடத் தே காமக்குரோதங்களின் அபாவமிருத்தலின்; ஆகையால் இத்தகைய பிரஹ்ம வேத்தாவாய அரசரைப் பரித்தியாகம் செய்து பிரஹ்ம வித்தையை யடையும் பொருட்டு வேறொரு தேவதையின் சமீபஞ்செல்லல் எனக் குசிதமன்றாம்.

அல்லது தேவதைகளால் பிரஹ்ம வித்தை கிடைப்பதில் எனக்கு ஐயமுண்டா கின்றது; ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே எங்ஙனம் மனுஷாதிகளின் பிரத்தியக்ஷ தரிசனம் உண்டாமோ, அங்ஙனம் தேவதைகளின் பிரத்தியக்ஷ தரிசனம் எவனுக்கும் உண்டாவதின்றாம் தேவதைகளின் தரிசனத்தின் பொருட்டு அநேக காலபரியந்தம் யான் தவத்தைப் புரியினும இப்பிறப்பின்கண்ணே எனக்கு அத்தேவதைகளின் தரிசனம் உண்டாமோ அல்லது மறுபிறப்பிலுண்டாமோ என்னும் ஐயம் எனக்கு உண்டாகின்றது. அல்லது மகத்தாய் தவம் புரிந்து இப்பிறப்பின்கண்ணே தேவதையின் தரிசனங் கிடைப்பினும், சர்வ தேவதைகளினும் முக்கியமாய் பிரஹ்மவேத்தா தேவதையின் தரிசனம் கிடைப்பது மிகவுந்துர்லபமேயாகும். அல்லது தவத்தின் மகிமையால் ஒருகால் அம்முக்கிய பிரஹ்மவேத்தா தேவதையின் தரிசனமும் எனக்குக் கிடைக்கக் கூடுமேனும், அத்தேவதை போகமிகுதியோடு கூடலின், இரஜோகுணத்தோடு கூடியுளதாதலின், என் பொருட்டுப்

பிரஹ்ம வித்யா உபதேசத்தைச செய்யுமோ, அல்லது செய்யாதோ, அல்லது ஏதாவது திரவியாதி பதார்த்தங்களை யடைவித்து எனக்கு மோகத்தை யுண்டாக்கி விடுமோ, என, இவ்வகையாய் சம்சயம் எனக்கு உண்டாகின்றதாதலின் தேவதைகளின் உபதேசத்தால் பிரஹ்ம வித்தையின் அடைவில் எனக்குச சம்பாவ னையின்றாம். தேவதைகளின் வேறாய் இவ்வுலகின்கண்ணே இராநின்ற எவ்வளவு பிராஹ்மண, க்ஷத்திரிய, வைசியரென்னும் மூவருணத்தில் பிரசித்த விதவான்க ளுள்ரோ, அவரியாவருமே என்னால் அபஜெயத்தை அடைந்தவரே யாதலின், அவராலும் பிரஹ்ம வித்தை யடைவின் சம்பாவனை (எண்ணம்) எனக்கு உண்டாவ தின்றாம். இவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து, அப்பாலாகிய பிராஹ்மணர் பிரஹ்ம வித்தையை யடையும்பொருட்டு, அஸ்தததின்கண்ணே காஷ்டத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவ்வரசரின் சமீபத்தே சென்றனர். பிராஹ்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்னும் மூவகையாய் பாலகரும், எட்டாவது வருஷத்தில அஸ்தத்தில் காஷ்டத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு, ஆசிரியரது சமீபத்தையடைந்து, இவ்வகையாய்ப் பிரார்த்திப்பர். ஹே பகவன்! யான் உமது சிஷ்யன் ஆகையால், எனக்கு உபதேசம் செய்வீராக என்றார். அங்ஙனமே பாலாகிப் பிராஹ்மணரும் அவ்வரசர் பாலடைந்து இங்ஙனங் கூறுவாராயினர்: - ஹே பகவன்! யான் தங்களுடைய சிஷ்யன் ஆகையால், என் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசம் செய்வீராக. இவ்வகையாய் வசனத்தால் பாலாகியானவர் இவ்வர்த்தத்தைப் போதிப்பவராயினர். இவ்வுலகின்கண்ணே எப்புருஷன் பிரஹ்ம வித்தையால் அதிகனோ அப்புருஷனே குருபதவியினுக்கு யோக்கியனாவன்; அவன் மறையோனேயாகுக, அல்லது க்ஷத்திரியனேயாகுக, அல்லது வைசியனேயாகுக, அல்லது சூத்திரனேயாகுக, அலலது ஸ்திரீயேயாகுக, அல்லது நபும்சகனேயாகுக. அல்லது இராக்ஷசனேயாகுக, எவ்வாற்றானும் பிரஹ்ம வித்தை யுடையவனே குருபதவியினுக்கு யோக்கியனாம். எப்புருஷனுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையின் அடைவு உண்டாகவில்லையோ, அவன் பிராஹ்மணனே ஆயினும் அன்னிய வித்தைகளில் பிரஹஸ்பதிக்குச் சமானனே யாவன், ஆயினும் அப்புருஷன் சிஷ்ய பதவியினுக்கே யோக்கியனாவன்; குருபதவியினுக்கு யோக்கியனன்றாம். ஒரு பிரஹ்ம வேத்தாவே குருபதவியினுக்கு யோக்கியனாவன். இங்ஙனம் தமது அபிப்பிராயததை அப்பாலாகியானவர் உணர்த்தி வைப்பாராயினர். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் அபிமானமற்ற பாலாகிப் பிராஹ்மணரை அஜாதசத்துரு அரசர்கண்டு தமது ஆசனத்தினின்றும் எழுந்தனர். இருகையையுங் கூப்பி அவ்வரசர் பாலாகியின் பொருட்டு நமஸ்காரம் செய்தனர். இவ்வகையாய் வசனத்தை அவ்வரசர் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின்பொருட்டுக் கூறுவாராயினர்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! இவ்வுலகின்கண்ணே பிரஹ்மாவானவர் பிராஹ்மணத்வ ஜாதியையுடைய சர்வப் பிராஹ்மணர்களையும் குருரூபமாய் உண்டாக்கியுள்ளார்; க்ஷத்திரியாதி அன்னிய வருணங்களை இயல்பாயே சிஷ்ய ரூபமாய்ப பிரஹ்மாவா னவர் உண்டாக்கியுள்ளார். ஆகையால், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! நீர் பிராஹ் மணராயிருந்தும் க்ஷத்திரியனாய் எனது சிஷ்ய பாவரூப விபரீத கருமத்தின் இச்சையை எதன்பொருட்டுச் செய்கின்றீர்; மற்றோ இவ்விபரீத கருமம் செய்தல் உமக்கு உசிதமன்றாம்.

அல்லது ஹே அந்தணரே! விபரீத கர்மத்தின்கண்ணே முயற்சி முக்காரணங்க ளாலுண்டாம். ஒன்றோ குரோதத்தாலாம், மற்றொன்றோ பயத்தாலாம், மற்றொன் றோ அஞ்ஞானத்தாலாம். அவற்றுள், குரோதத்தாற் தங்களுக்கு இவ்விபரீத கர்மத்தின்கண் முயற்சி உண்டாயிருக்குமாயின், என் பேரில் க்ஷமை செய்து அக்குரோதத்தை நீக்கிக்கொள்ளுங்கள்.

கருத்திதுவாம்: - அற்ப புத்தியையுடைய பாலகனாய் யான் இராஜதர்மத்தை அங்கீகரித்து எவ்வெக் கொடு மொழி தங்கள் பொருட்டுக் கூறினேனோ, அவ்வெல்லா எனது அபராதத்தையும் தாங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்; அவ்வாறு பொறுத்துக் கோடல் மறையோர்க்கியல்பாம்.

அல்லது ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! யான் தங்கட்குக் கொடுமொழி கூறியதானது, அபராதமின்றிக கூறியதன்றாம்; மற்றோ யான் அநேகர் வாயிலாய்ப் பாலாகியானவர் தனமதத்தாலும், குலமதத்தாலும், வித்யாமதத்தாலும் அநந்தம் சாதுப் பிராஹ்மணர்களை நிராதரம் செய்துளார்; யான் எவ்வண்ணம் கேட்டிருந்தே னோ முன் அவ்வண்ணமே தங்களைக் கண்டனன். இக்காரணத்தால் தங்கள் மதநிவிர்த்தியின் பொருட்டு யான் தங்களுக்குக் கொடுமொழி கூறினேன். தங்கள் பொருட்டுப் பிரயோகித்த கொடுமொழியானது எனது பிரமாதத்தாற் கூறியதன்றாம். மற்றோ தர்மசாஸ்திரத்தின் அனுசாரமாய்க் கூறியதாம்; ஏனெனின், தர்மசாஸ்திரத் தின் கண்ணே இது கூறப்பட்டுளது: - தூராசாரியாய் பிராஹ்மணனுடைய துராசரணத்தை நன்றாக நிர்ணயம் செய்து அரசன் அந்தப் பிராஹ்மணரை வாக்கால் நிராதரம் செய்க என்பதைத் தர்ம சாஸ்திரத்தின்கண் யான் கேட்டுளேன். இக்காரணத் தினாலே யான் தங்கட்குக் கொடுமொழி கூறினேன்.

அல்லது, ஹே மறையோரே! தங்களைப் போன்ற பிராஹ்மணர்களே என் பொருட்டு இராஜ தருமத்தை உபதேசித்தனர். அத்தர்ம ஆசாணத்தின்கண்ணே எனது பிரமாதமேதேனும் தமக்குக் காணப்பெறினும் பாலகனாய் என்பேரில் க்ஷமை செய்ய வேண்டும். ஹே மறையோரே! தங்களது கலக்கத்தைக் கண்டு எனக்கு மிகவும் சோகமுண்டாகின்றது. யானும் எனது அரசும், அரச தன்மங்களும் சீசீ யென அவருக்குக் கனவேயன்றோ. அரசர்களின் தர்மங்களை அங்கீகரித்தல்லவா யான் பிராஹ்மணரை நிராதரிக்கும்படி நேரிட்டது.

அல்லது ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! எனது பயத்தால் நீர் இவ்விபரீத கர்மத்தின்கண் முயன்று இருப்பீராயின் அது ஒருகாலும்கூடாது; ஏனெனின், நீச ஜாதியையுடைய யாதாயினும் ஓர் அபராதிப் பிராணியிருப்பின், அதனையும் யான் கொல்வதில்லையாயின் உம்மைப் போன்ற உத்தம பிராஹ்மணர்களை யான் எங்ஙனம் கொல்வன். ஹே பிராஹ்மணரே! எவனாயினும் ஒரு புருஷன் திருடுதலா கிய முதல் அபராதத்தைச் செய்யின், அச்சோர புருஷரின் பொருட்டுத் தனாதி பதார்த்தங்களைக் கொடுத்துத் திருடுதலினின்றும் யான் நிவிர்த்தி செய்கின்றேன். அத்தனத்தைக் கவர்ந்தும் அப்புருஷன் மீண்டும் திருடல் வடிவ மற்றோர் அபராதத் தைச் செய்வானாயின், அப்புருஷனை எனது தேசத்தினின்றும் யான் வெளிப் படுத்தி

விடுகின்றேன், தேசத்தினின்றும் வெளிப்படுத்திய பின்னரும் அப்புருஷன் திருடுதல் வடிவ மூன்றாவது அபராதத்தைச் செய்வானானால், நாயின் காலுக்குச் சமானமாய் ஆகாரத்தோடு கூடிய இரும்பு முத்திரையை அக்கினியின்கண்ணே நன்றாகக் காயவைத்து, அத்திருடனுடைய மஸ்தகத்தில் அடையாளம் செய்து விடுவேன். அப்புருஷன் மீண்டும் நான்காவது முறை திருடுதல் முதலிய அபராதத்தைச் செய்யின், அப்புருஷனுடைய ஒரு கையை யான் வாங்கிவிடுவேன். அப்புருஷன் மீண்டும் ஐந்தாவது முறை திருடுதல் முதலிய அபராதத்தைச் செய்யின், அவனுடைய மற்றொரு கையையும் வாங்கிவிடுவேன். அப்புருஷன் மீண்டும் ஆறாவது முறை திருடுதல் முதலிய அபராதத்தைச் செய்யின், அவனுடைய ஒரு காலை வெட்டிவிடுவேன். அப்புருஷன் மீண்டும் ஏழாவது முறை திருடுதல் முதலிய அபராதத்தைச் செய்யின், அவனுடைய மற்றொரு காலையும் வெட்டிவிடுவேன். இங்ஙனம், ஏழுமுறை அபராதஞ் செய்யப்பெற்ற புருஷனை யான் பிராணனற்றவனாய்ச் செய்வதில்லை. எட்டாவது முறை அப்புருஷன் அபராதஞ் செய்யின், அவனை யான் கொன்றுவிடுவேன். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! போரின்கண்ணும் பகைவனைத் தர்ம யுத்தத்தினாலேயே யான் கொல்வேன். அதர்மத்தால் எச்சத்துருவையும யான் கொல்வதில்லை. ஏனெனின், சூரவீரர் யுத்தஞ்செய்யும் பொருட்டு எனது எதிரில்வரின், பதினாறு வயதுக்குமேல் ஐம்பது வயதுக்குட்பட்டவர்களாயும், சாவதானராயும், முதலில் என்மேற் பாணத்தைச் செலுத்தியவராயும் இருப்பின், யான் கொல்வதுண்டு. கிழத்தன்மை யுடையவனையும், பாலிய அவஸ்தை யுடையவனையும், அசாவதான புருஷனையும் போரின்கண்ணே யான் கொல்வதில்லை. பகைவரையும் அபராதி புருஷரையும் யான் கொல்வதில்லையாயின், சம்பூர்ண தேகதாரிகளாற் பூஜிக்கப்பட்ட பிராஹ்மணராகிய உம்மை யான் எங்ஙனங் கொல்வேன்; மற்றோ பிராஹ்மணரை ஒருகாலும் யான் கொல்வதில்லை. ஆகையால், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! இவ்வகையாய் எனது இயற்கையை விசாரித்து நீர் பயமற்றவராகலாம்.

கருத்திதுவாம்: - பிராஹ்மணனாய் க்ஷத்திரியனுக்குச் சிஷ்யனாதலாய் விபரீதகர்மம் இரண்டு லோகத்தின்கண்ணும் நிந்திதமாம்; அந்நிந்தித கர்மத்தின்கண் எனது பயத்தால் நீர் முயலாதொழிய வேண்டும்.

ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! நீர் உம்முடைய அஞ்ஞான நிவிர்த்தியின் பொருட்டு இவ்விபரீத கர்மத்தின்கண்ணே முயல்வதாயின், முன்னுள்ள தங்கள் குருவினிடத்தே நீர் செல்லலாம்; அவர் தம் உபதேசத்தாலேயே உமது அஞ்ஞான நிவிர்த்தியுண்டாம். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! உன்பொருட்டு யான் நமஸ்காரம் செய்கின்றேன். எவ்விடத்தினின்றும் நீர் வந்தீரோ, அவ்விடத்திற்கே மீண்டும் நீர் செல்லுதல் வேண்டும்.

ஸ்ரீ குரு கூறல்: - ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம், அஜாதசத்துரு அரசரானவர் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் பொருட்டுக் கூறவே அப்பாலாகியானவர் அச்சபையினின்றும் செல்லவில்லை. மற்றோ தமது இலஜ்ஜையையும், சிந்தையையும், உணர்த்திவைப்பான் வேண்டி கீழ் முகமுடையராய்ப் பாதத்தின் நுனிப்பாகத்தால் பூமியைக்

கீறுவாராயினர்; பெருமூச்சு விடுவாராயினர். இங்ஙனம் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் சரீரசேஷ்டையைக் கண்டு, அவ்வரசர் பாலாகியாரின் இருதயக் கருத்தை யுணர்ந்தனர் ஆண்டுப் பிராஹ்மணராயிருந்தும் க்ஷத்திரியனது சிஷ்யனாதல் என்னும் விபரீத கர்மத்தின்கண் இச்சையுண்டாய் பாலாகியாரின் இலஜ்ஜையை, கீழ்முகமாயிருத்தல் பாதத்தாற பூமியைக்கீறல்வடிவ இரண்டு சேஷ்டையால் இராஜா அறிந்தனா. இவ்வரசரைப் பரித்தியாகம் செய்துவிட்டு எங்ஙனம்யான் பிரஹ்மவித்தையை யடைவன் என்பதாய் பாலாகிப்பிராஹ்மணரின் சிந்தையைப் பெருமூச்சு வடிவ சேஷ்டையால் இராஜா அறிந்தனர்; ஏனெனின், பாதத்தாற் பூமியைக் கீறலும், தாழ்ந்த முகமும், இலஜ்ஜையாலன்றி யுண்டாக மாட்டாது; மற்றோ இலஜ்ஜையாலேயாம். அங்ஙனமே பெருமூச்சுக் கிளம்பலும் சிந்தையின்றி யுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ சிந்தையாலேயேயாம். **கருத்திதுவாம்:** - எவ்வஸ்து எவ்வஸ்துவின்றியுண்டாகாதோ எவ்வஸ்துயிருப்பின் எவ்வஸ்து உண்டாகுமோ, அவ்வஸ்துவால் தனதுமானமுண்டாம். எங்ஙனம் அக்கினியின்றித் தூமம் உண்டா காதோ, அக்கினியிருப்பின் தூமமுண்டாமோ அதனால் தூமரூபஏதுவால் பர்வதா திகளிடத்தே அக்கினியின் அநுமானமுண்டாமோ அங்ஙனம், இலஜ்ஜையினாலன்றித் தாழ்ந்த முகமும் பாதத்தாற பூமியைக் கீறலும் உண்டாகாது; மற்றோ இலஜ்ஜை யினாலேயே உண்டாம். அதனால் தாழ்ந்த முகம் பூமியைக் கீறல்வடிவ இரண்டு ஹேதுக்களினால் பாலாகியாரின் இலஜ்ஜையின் அனுமானத்தை இராஜாசெய்தனர். அங்ஙனம் சிந்தையினாலன்றிப் பெருமூச்சுக்கிளம்புத லுண்டாகாது; மற்றோ சிநதையினாலேயே யுண்டாம். ஆகையால் பெருமூச்சுவடிவ ஏதுவால பாலாகிப் பிராஹ்மணர் சிந்தையின் அநுமானத்தை இராஜா செய்தனர். அன்னிய புருஷனு டைய அந்தக்கரணத்தின் தர்மங்களாய் இலஜ்ஜை, சிந்தைகளின் பிரத்தியக்ஷஞானம் அன்னிய புருஷனுக்குண்டாவதின்றாம்; மற்றோ அநுமிதி ஞானமுண்டாம். இங்ஙனம் பாலாகிப்பிராஹ்மணரின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து அவ்வரசர் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் பொருட்டுக் கூறுவாராயினர்; ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! உத்தம வர்ணத்தோடு கூடிய தர்மாத்மாவாய பிராஹ்மணர் இந்த க்ஷத்திரியர் என் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையின் உபதேசத்தைச்செய்வர் என்பதாய் இச்சைகொண்டு க்ஷத்திரியர்களின் சமீபம் செல்வாம் என்பதாய் விபரீதகர்மத்தை யானத்தியந்தம் அநுசிதமா யெண்ணியுள்ளேன்; ஏனெனின், தாம் யாகத்தைச் செய்தல், மற்றொரு யஜமானன் பொருட்டு யாகத்தைச் செய்வித்தல், தாம் வித்தையை அத்தியயனம் செய்தல், சிஷ்யர்களின் பொருட்டு வித்தையை அத்தியயனம் செய்வித்தல், தாம் தானம் செய்தல், தூயோனாய யஜமானனிடத்திருந்து தானம் வாங்கல் என்னும் ஆறுகர்மங்கள் பிராஹ்மணர்க்காகச் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளது. தான் மகத்தை யாற்றல், தானமீதல், வித்தையை அத்தியயனம் செய்தல் என்னும் மூன்றுகர்மங்களும் பிராஹ்மணர்கட்குச் சமானமாயே க்ஷத்திரியர்கட்குமாம். ஆனால் யாகத்தைச் செய்வித்தல், வித்தையை அத்திபயனம் செய்வித்தல், தானமேற்றல் என்னும் மூன்று கர்மங்களும் க்ஷத்திரியர்கட்கு எச்சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் கூறவில்லை. ஆகையால், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! ஆசாரியனாய்ப் பிராஹ்மணரின் பொருட்டு, வித்யா உபதேசம் செய்வதின்கண் எனக்குச் சாஸ்திரரீ தியாய் அதிகாரமின்றாமென்றாலும், எனது நியமமிதுவாம்: - தர்மான்மாவாய் பிராஹ்மணர் தனமுதலாகப் பிராணபரியந்தம எவ்வஸ்துவைக் கேட்பினும் கொடுப்

பதென்பதாம். ஆகையால், ஹே அந்தணரே! பிராஹ்மணராய் நீர் எனது ஆசிரியராயினும் நீர் என்னிடத்தே பிரஹ்மவித்தையை யாசித்தீர்; உம்பொருட்டு யான் பிராணனினும் அதிப்பிரியமாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடாவிடின் எனது நியமம் பங்கமாய்விடுமாதலின், எனது நியமத்தைக்காப்பாற்றும் பொருட்டு யாசக் குருவாய் உமக்குப் பிரஹ்ம வித்தையின் தானத்தை யான் செய்கின்றேன். ஆகையால் உமக்கும் எனக்கும் குருசிஷ்யபாவ சம்பந்தமின்றாம்; மற்றோ * தாதா யாசக பாவசம்பந்தமிருக்குக. [* தாதா = ஈகையாளன்.]

கருத்திதுவாம்: - உம்மிடத்தே சிஷ்யமதியை வைத்து என்னிடத்தே குருமதியை வைத்து, உம்பொருட்டு யான் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறவில்லை. மற்றோ உம்மிடத்தே யாசகபுத்தியால் என்னிட த்தே தாதா புத்தியினால் உம்பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசத்தை யான் செய்கின்றேன்; அந்தப் பிரஹ்மவித்தையை நீர் கேட்பீராக. இங்ஙனமியம்பி அவ்வரசர் பாலாகிப்பிராஹ்மணரை நமஸ்கரித்தனர்; தமது சிம்மாசனத்தின்மீது பாலாகிப்பிராஹ்மணரை உட்காரவைத்தனர்; அவ்வரசரோ பூமியின் கண்ணே யிருந்து கொண்டு பாலாகிப்பிராஹ்மணரின் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையி னுபதே சத்தைச் செய்தனர்.

அரசர் கூறல்: - ஹே பிராஹ்மணரே! பிராணா ஜடபதார்த்தங்களின் வேறாய்த தேசகாலவஸ்து பரிசசேதமற்றதாய்ச் சுவப்பிரகாச ஆநந்த சொரூபமாயது ஆன்மாவாம். அதனையே நீர் பிரஹ்மரூபமாய் அறிந்துகொள்வீராக என, இங்ஙனம் கூறிய அரசர் வசனத்தைக் கேட்டுண்டாய் விசுவாசத்தோடு கூடிய பாலாகிப் பிராஹ்மணருக்கு, அன்வய வியதிரேகத்தால் ஜடப்பிராணனுடைய அனான்மத் தன்மையை யுணர்த்திவைக்கும் பொருட்டு, அவ்வரசர் தமதாசனத்தினின்றும் எழுந்து அந்தணரின் கையில் தமதுகையைத் தாரணஞ் செய்து சிம்மாசனத் தினின்றும் பாலாகிப் பிராஹ்மணரை இறக்கினர். † (குகிய [† குகிய = இரகசிய.] அர்த்தத்தைச் சபையின்கண்ணே யுபதேசித்தல் கூடாதாம்; அக்காரணத்தால் சபையைவிட்டுப் பாலாகியாரோடும் அரசர் அந்தப்புரத்தின் கண்ணே சென்றனர். ஆண்டு அந்தப்புரத்தின் வாயிலில் ஒருவன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனன். சர்வ இந்திரியங்களின் சேஷ்டையற்ற கேவலப்பிராணன் மாத்திரம் அப்புருஷனுக்கு சலித்துக்கொண்டிருந்தது; அவ்வுறங்குவோன் சமீபத்தே அந்தணரோடு கூடிய அரசர் நின்றனர். பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் அபிமதமாய பிராணனது ஆன்மத்தன்மையை நீக்கும் பொருட்டு, அவ்வரசர் பாலாகிப்பிராஹ்மணர் அறிந்துள்ள பிராணனது சம்பூர்ண நாமங்களை உரத்த சத்தத்தால் உச்சரித்து அவ்வுறங்கிய புருஷனை எழுப்பினார்.

இப்போது அந்தப் பிராணனது நாமங்களைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஆதித்திய ரூப! ஹே சந்திர ரூப! ஹே பிருஹத்! ஹே பாண்டுர நீரக! (இதன்பொருளிதுவாம்: - வெண்ணிறம் வாய்ந்த ஜலத்தை ஆசிரயம் செய்யும் பொருளை!) (ஹே நீரசம் விருத்த! இதன் பொருளிதுவாம்: - ஒரே வஸ்திரத்தால் கீழும் மேலும் புருஷன் மறைவுற்றவனாவன்; அதுபோலக் கீழும் மேலும் ஜலத்தால் மூடப்பட்ட வஸ்துவே!)

ஹே பிரியதரிசன! ஹே சோமநாமா! ஹே பிராஹ்மணர்களின் அரசே! ஹே தீப்தி சகஸ்ரபாக்! (இதன் பொருளிதுவாம்: - எண்ணிக் கையற்ற தேவதை வடிவக் கிரணங் களோடு கூடியவஸ்துவே!) இங்ஙனம் பிராணனது சமஷ்டி ரூபத்தைக் கூறுவதாய் சூரியாதி தேவதைகளின் வாசக நாமங்களை உரத்த சத்தத்தால் உச்சாரணம் செய்து அவ்வரசர் பிராணனை யழைத்தனர் எனினும், பிராணன் நனவை யடையவில்லை; ஏனெனின், பிராணன் அசேதனமாம். இக்காரணத்தினாலேயே சுக துக்கரூப பலத்தின் போக்தா பிராணனன்றாம். எங்ஙனம், ஜடமாய் கடமானது, ஹே கடமே! ஹே குறுகிய கழுத்துடையதே! ஹே ஜலதாரணஞ்செய்யும் பொருளே! என்றற்றொடக் கத்து நாமங்களால் அழைக்கப்பெறினும், அது தன்னையும் அழைக்கும் புருஷனையும் அறிவதின்றாம். இக்காரணத்தாலே கடம் அசேதனமாமோ, அங்ஙனம் பிராணனும் அசேதனமாம். இங்ஙனம் அவ்வரசர் ஆதித்தியாதி நாமங்களால் அழைத்தும் பிராணன் தன்னையும் அரசரையும் அறியாதபோது அந்தணர் கடத்தைப் போலப் பிராணனிடத்தும் அனான்மத்தன்மை நிச்சயம் செய்தனர். அதன்பின்னர் அவ்வரசர் இவ்வண்ணம் ஆராய்ந்தனர்: - மனவாக்குகட்கு விஷயமில்லாத சுத்த ஆன்மாவைக் கடாதிகளைப் போல இது என்னும் தன்மை வடிவத்தால் சாக்ஷாத் சம்போதனஞ் செய்வதில் (நேரே யழைப்பதில்) எவர்க்கும் சமர்த்தமின்றாம்; அறிவதிலும் எவர்க்குஞ் சமர்த்தமின்றாம். ஆகையால், தூலாருந்ததி நியாயத்தால் சுத்த ஆன்மாவையுணர்த்தி வைக்கும் பொருட்டு முதலில் போக்தாவடிவ விசிஷ்ட ஆன்மாவை அறிவிக்கும் உபாயத்தை அவ்வரசர் செய்தனர்.

கருத்திதுவாம்: - அத்தியந்தம் சூக்கும் அருந்ததி நக்ஷத்திரத்தை அறியாநின்ற புருஷன் அந்நியன் எவனுக்கேனும் அருந்ததிபைக் காண்பிக்க வேண்டுமாயின், முதலிலேயே வாஸ்தவ அருந்ததியைக்காண்பியான்; ஏனெனின், அருந்ததி நக்ஷத்தி ரம் அதி சூக்குமமாம். ஆகையால் முதலிலேயே அதன்கண் அவனது திருஷ்டி போய்ச் சேரமாட்டாது; மற்றோ, அவ்வருந்ததியின் சமீபத்திலிருப்பதாய் தூல நக்ஷத்திரங்களை அருந்ததியென முதலிற் காண்பிப்பன். அந்தத் தூல நக்ஷத்திரங்க ளின்கண்ணே அவனது திருஷ்டி சேர்ந்த பின் பையப்பைய அவ்வாஸ்தவ அருந்ததி யையும் கண்டுகொள்வன்; அங்ஙனம் அவ்வரசர் பிராணனிடத்தே அனான்மத் தன்மையை யுணர்த்திச் சுத்த ஆன்மாவை உணர்த்தி வைக்கும் பொருட்டு, முதலில் போக்தாரூப விசிஷ்ட ஆன்மாவையுணர்த்திவைக்கும் உபாயஞ்செய்வாராயினர். அவ்வுபாயத்தைக்காண்பிப்பாம்: - அந்தப்புரத்தின் வாயிலில் உறங்கா நின்ற புருஷனுடைய கையைத் தமதுகையாற் பற்றிக்கொண்டு உருட்டினார். மற்றொரு புருஷனை ஏவி அவ்வுறங்கா நின்ற புருஷனுடைய பிற்பாகத்தே தடியால் அடிப்பித்தனர். இங்ஙனம்கையாலுருட்டியதாலும் தடியாலடித்ததாலும் உற்பன்னமா ய் பீடையையுடைய சுகதுக்க அநுபவஞ்செய்பவனாய் போக்தாபுருஷன் பீடையால் நனாவையடைந்தனன், பஸ்மத்தால் மறைபட்ட அக்கினி, பஸ்மம் நீங்கிய மாத்திரத்தே நன்கொளிருமாறுபோல் அப்புருஷன் மிகுந்த குரோத முடையவனா னான். இவ்வாறாய் அவனைக் கண்டு அவ்வந்தணர் நேத்திராதி இந்திரியங்களோடு கூடிய போக்தாவாய் ஆன்மாவைப் பிராணனினும் வேறாய் நிச்சயம் செய்தனர்; ஆனால் போக்தாவினும் வேறாய்ப் புத்தியாதிகளின் சாக்ஷியாய் சுத்த ஆன்மாவை அப்பாலாகிப் பிராஹ்மணர் அறிந்தாரில்லை.

இப்போது சுத்த ஆன்மாவே போக்தா ஏன் ஆகாது, என்றிவ்வாறாய் வாதியின் சங்கையை நிவிர்த்தி செய்யும் பொருட்டு, எந்நிமித்தத்தைக் கவர்ந்து போக்தாசப்தம் விசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண்ணே பிரவிர்த்தமாமோ அந்நிமித்தத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஆண்டுப்போஜன ரூபக்கிரியை போக்தா சப்தத்தின் பிரவிர்த்தியின் நிமித்தமாய்ச சம்பவியாது; ஏனெனின், போஜன ரூபக்கிரியை நியமமாய்ச் சர்வ போக்தாவிடத்தே யிராது.

கருத்திதுவாம்: - போஜன ரூபக்கிரியை யுடையவனிடத்தே போக்தா சப்தத்தின் பிரவிர்த்தியுண்டாமாயின், யாது யாது கிரியையாமோ அது துக்கரூபமாம் என்பது நியமம். ஆகையால், துக்கவானாய் புருஷனிடத்தேயே போக்தாசப்தத்தின் பிரவிர்த்தியாம், சுகமுடையவனாய் புருஷனிடத்தே போக்தா சபதத்தின் பிரவிர்த்தி யுண்டாகாது. சுகியாய் புருஷன் உலகின்கண்ணே போக்தாவெனப்படும்.

அல்லது போஜன ரூபக்கிரியையைப் போக்தா சப்தத்தின் பிரவிர்த்தியின் நிமித்தமென அங்கீகரிக்கின், போக்தாத் தன்மையற்ற முகம், பல், நாவு முதலிய வற்றினிடத்தும் போஜன ரூபக்கிரியை யிருக்கின்றது; ஆகையால், அவற்றையும் போக்தாவெனல்வேண்டும். முகாதிகளை எவரும் போக்தாவெனப் புகல்வதின்றாம்.

அல்லது, போஜன ரூபக்கிரியையின் பயனாய் திருப்திரூப நிமித்தத்தைக் கவர்ந்து போக்தாசபதத்தின் பிரவிர்த்தியுண்டாமாயின், திருப்தி இருவகையாம்; ஒன்றோ புஷ்டி ரூபதிருப்தி; மற்றொன்றோ துஷ்டிரூபதிருப்தி. அவற்றுள், புஷ்டி ரூபத்திருப்திவானின் பெயர், போக்தாவாயின் சுவர் முதலிய ஜடப்பொருளும் போக்தாவாக வேண்டும்; ஏனெனின், மண் முதலியவற்றின் பூச்சால் (பூசுதலால்) பித்தி (சுவர்) முதலியவற்றிற்குப் புஷ்டியுண்டாம், உலகின்கண்ணே பித்திமுதலிய வற்றை எவரும் போக்தாவென்பதின்றாம். ஆகையால், புஷ்டி ரூபத்திருப்தியும் போக்தா சப்தத்தின் பிரவிர்த்தியின் நிமித்தமன்றாம்; மற்றோ எஞ்சியதால் சுகதுக்க ரூபத் திருப்தியே போக்தா சப்தத்தின் பிரவிருத்தியின் நிமித்தமாம். அச்சுகதுக்கம் இரண்டினுள்ளும் சுகமே போகசப்தத்தின் முக்கியப்பொருளாம். துக்கம் போக சப்தத்தின் முக்கிய அர்த்தம் அன்றாம், மற்றோ கௌண அர்த்தமாம்; ஏனெனின், உலகின்கண் வனிதாதி (ஸ்திரீ முதலிய) விஷயஜன்னிய சுகமுடைய புருஷனுக்கே போகவானெனப் பெயராம். சூலத்தின் (துக்கத்தின்) கண்ணே யிராநின்ற புருஷனை யெவரும் போகவானெனப் புகல்வதின்றாம். ஆகையால், போகசப்தத்தின் முக்கியப் பொருள் துக்கமன்றாம்.

சங்கை: - துக்கத்தின்கண் சுகரூபத் தன்மையினாலே போகசப்தத்தின் அர்த்தத் தன்மை உண்டாக வேண்டாம். ஆனால், சுகத்தை யுண்டுபண்ணுந்தன்மைவடி வாய்த்துக்கத்திற்குப் போகசப்தத்தின் அர்த்தத்தன்மை ஏன் உண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்: - இவ்வுலகின்கண்ணே எப்புருஷனுடைய பிரீதியையும் துக்கம் உண்டாக்குவதில்லை யாதலின் அத்துக்கத்தால் சுக வடிவதிருப்தி சம்பவியாது.

கருத்திதுவாம்: - எப்பதார்த்தத்தின் கண்ணே பிரீதியுண்டாமோ அப்பதார்த்தமே சுகரூப திருப்தியை யுண்டாக்குவதாகும். துக்கத்தின்கண் எப்பிராணிக்கும் பிரீதியுண்டாகாது; ஆகையால் சுகரூபதிருப்தியைத் துக்கமுண்டாக்காது.

அல்லது அநுகூலமாய் வனிதாதி விஷயங்களை யடிக்கடி போகிப்பதால் புருஷருக்குச் சுகமுற்பன்னமாம். அதனை யுலகினர் திருப்தி யெனக்கூறுவர். அத்திருப்தி அநுகூல பதார்த்தங்களாலுண்டாம்; பிரதிகூல துக்காதிகளால் ஒருகாலும் உண்டாகாது. ஆகையால் போகசப்தத்தின் முக்கியப் பொருள் துக்கமன்றாம்; மற்றோ போகசப்தத்தின் கௌண அர்த்தம் துக்கமாம். தேவதத்தன் சிம்மம் என்னுமிடத்தே சிம்மசப்தத்தின் முக்கியப் பொருள் மிருகராஜாவாய் பசு விசேஷமாம்; தேவதத்தனோ சிம்மசப்தத்தின் கௌணப்பொருளாம். சிம்மத்தின் கண்ணே யிரா நின்ற குரூரத்வாதி குணங்கள் தேவதத்தனிடத்தும் உள; ஆகையால் அவனைச் சிம்மமென்பர். அது போலப் போகசப்தத்தின் முக்கியப் பொருள் சுகமாம்; கௌண அர்த்தம் துக்கமாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் சுகத்தினடைவு புருஷனுடைய சித்தத்தின்கண் யான் சுகியாயுள்ளேன் என்னும் அபிமானரூப அதிசயத்தன்மையை உற்பன்னம் செய்யுமோ, அங்ஙனம் துக்கத்தினடைவும் புருஷனுடைய சித்தத்தின் கண் யான் துக்கியாயுள்ளேன் என்னும் அபிமான ரூப அதிசயத் தன்மையை உற்பன்னமாகும். அதிசயத்தன்மையினது உற்பத்தியின் காரணத்தன்மை சுகத்தின் கண்ணேயும் துக்கத்தின் கண்ணேயும் சமானமாம். ஆகையால், போகசப்தத்தின் கௌண அர்த்தம் துக்கமாம்; சுகமே போகசப்தத்தின் முக்கிய அர்த்தமாம். இங்ஙனம் சுகதுக்க ரூபபோகத்தின் ஆசிரயமாய் விசிஷ்ட ஆன்மாவடிவ போக்தாவின் உபதேசத்தைப் பாலாகியாரின் பொருட்டு அரசர் செய்தனர். அப்போக்தா ஆன்மாவின் ஞானத்தால் மோகூத்தினடைவுண்டாகாது; மற்றோ, சுத்த ஆன்மாவின் ஞானத்தால் மோக்ஷத்தினடைவுண்டாம். இக்காரணத்தால் சுத்த ஆன்மாவை யுணர்த்தும் பொருட்டு, அவ்வரசர் அந்தணருக்குக் கூறுவாராயினர்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! சுகதுக்க ரூப போக அடைவின்காலத்தில் போக்தாரூபவிசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண் யான்சுகி யான்துக்கி என்னுமநுபவத்தால் துணியப் பெற்ற யாதொரு போக்துருத்தன்மை யுளதோ, அப்போக்துருத்தன்மை சுத்த அசங்க ஆன்மாவின்கண் உண்மையாய்ச் சம்பவியாது; மற்றோ காரியகாரண பாவமற்ற சுவப்பிரகாச ஆநந்தரூப ஆன்மாவின்கண் அத்தியாசத்தினாலேயே போக்துருத் தன்மை தோற்றா நிற்கும். சர்ப்பத்தன்மையற்ற இரஜ்ஜுவின்கண் அத்தியாசத்தால் சர்ப்பம் பிரதீதியாம். அதுபோலச் சுகதுக்கரூப போகமற்ற அத்விதீய சுத்த ஆன்மாவின்கண் அத்தியாசத்தால் போக்துருத்தன்மை பிரதீதியாம்.

அல்லது சஜாதீய, விஜாதீய, சுவகத பேதங்களற்ற சுத்த ஆன்மாவின்கண் அஞ்ஞானரூபமாயையாலன்றிப் போக்துருத்தன்மையின் அத்தியாசம் சம்பவியாது; இக்காரணத்தினாலேயே வேதத்தின் தாற்பரியத்தை அறிந்துள்ள மகான்ம புருஷர் அவ்வத்விதீய ஆன்மாவின்கண் மாயையைக் கற்பனை செய்கின்றனர்.

கருத்திதுவாம்: - எப்பொருள் எப்பொருளின்றித் துணியப் பெறமுடியாதோ, அப்பொருள் அப்பொருளின் கற்பனையைச் செய்விக்கும். பகற்பொழுதின் கண்ணே

போஜனத்தைச் செய்யாத புருஷனிடத்தேயுள்ள தூலத்தன்மை இராப்போஜனமன்றிச் சம்பவியாதாதலின், அத்தூலத்தன்மையானது அப்புருஷனுடைய இராப்போஜனத்தின் கற்பனையைச் செய்விக்கும். அதுபோல அகர்த்தா அபோக்தாவாய் சுத்த ஆன்மாவின் கண் யான்சுகி யான்துக்கி என்னும் யாதொரு போக்துருத் தன்மையின் அத்தியாசமுளதோ அவ்வத்தியாசம் மாயையின்றிச் சமபவியாது. ஆகையால், அவ்வத்தியாசம் சுத்த ஆன்மாவின்கண் மாயையின் கற்பனையைச் செய்விக்கும். இங்ஙனம் அர்த்தாபத்தி ரூபப்பிரமாணத்தால் சித்தமாய் மாயைக்கு இரு சுபாவங்களுண்டாம். அவற்றுள் ஒன்றோ ஆவரண சக்திவடிவ சுபாவமாம், மற்றொன்று விக்ஷேப சக்திவடிவசுபாவமாம். மாயையின் ஆவரணசக்திவடிவசுபாவம் நனவு, கனவு, துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தைகளிலும் இருக்கும். எதுவரை ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாதகாரம் புருஷனுக்குண்டாகாதோ, அதுவரை மாயையின் ஆவரணசக்தி நிவிர்த்தியாகாது; மற்றோ அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானத்தினாலே மாயையின் ஆவரண சக்தியினழிவுண்டாம். மாயையின் மற்றைய விக்ஷேப சக்திரூபசுபாவமோ இருவகையாம். அவற்றுள் ஒன்று நனவு வடிவம், மற்றொன்று கனவு வடிவம். எவ்வவஸ்தையின்கண் நேத்திராதி இந்திரியங்களால் பாகிய கடபடாதி தூலபதார்த்தங்களின் ஞானமுண்டாமோ, அவ்வவஸ்தை நனவென்ப்படும். எவ்வவஸ்தையின்கண் பூரவசம்ஸ்காரங்களைக் கவர்ந்து கேவலம் மனத்தாலேயே ஞானமுற்பன்னமாமோ, அவ்வவஸ்தை கனவெனப்படும். இந்நனவும் கனவும் விக்ஷேப ரூபமாம். ஆகையால், ஹே பாலாகிப்பிராஹ்மணரே! எங்ஙனம் ஜாக்கிரத்தின் கண்ணே சுகத்தையடைந்தேனும் துக்கத்தையடைந்தேனும் யான்சுகி யான்துக்கி என்னும் போகரூப அதிசயத்தன்மை புருஷனிடத்தே யுற்பன்னமாமோ, அங்ஙனம் கனவின்கண்ணும் சுகதுக்கத்தின் அடைவினால்யான்சுகி யான்துக்கி யென்னும் போகரூப அதிசயத்தன்மை புருஷனிடத்தே யுற்பன்னமாம். கனவின் கண்ணே போகரூப அதிசயத்தன்மைக்கு யாதொன்று ஆதாரமாயுளதோ, அதுவே நனவின்கண்போகரூப அதிசயத்தன்மையின் ஆதாரமாம். ஆண்டுக்கனவின்கண் சுக துக்க ஜன்னிய போகத்தின் ஆதாரம் கேவலம் மனமேயாம். மனத்தின் வேறாய் யாதும் கனவின்கண்ணே போகத்தின் ஆதாரமன்றாம். ஏனெனின், நேத்திராதி இந்திரியங்கட்கோ கனவின் கண்ணே இலயமாம்; ஆகையால், இந்திரியங்களிடத்தும் போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது. பிராணனும் சுத்த ஆன்மாவும் கனவின் கண்ணுமுள; ஆயினும் அவற்றினிடத்தே போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், பிராணனோ ஜடமாமாதலின் அதனிடத்தே போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது. சுத்த ஆன்மாவோ அசங்கமாம்; ஆகையால் அதன்கண்ணும் போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது. இங்ஙனம் கனவின் கண் இந்திரியாதிகளினிடத்தே போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது; எஞ்சியதாய் மனமே கனவின்கண் சுகதுக்க ஜன்னிய போகாசிரயமாம். கனவின்கண் போகத்தினாதாரம் மனமென அங்கீகரிக்கப்பெற்றபோது, நனவின்கண்ணும் அம்மனத்தையே சுகதுக்க போகாசிரய மெனவுடன்படல் தகுதியாம்.

அல்லது கனாப்போக ஆதாரமாய் மனத்தையங்கீகரித்து நனாப்போகத்தின் ஆதாரமாய் மனத்தினும் வேறாய்தொன்றை யங்கீகரிக்கினோ, கனவின் பின்னர் உண்டாகும் நனவின்கண் புருஷனுக்குக் கனவின்கண்ணே இராஜசுகத்தை

யநுபவித்த யான்றானே இப்போது நனவின் கண்ணே காந்த (ஸ்திரீ) சுகத்தைய நுபவிக்கின்றேன் என்னும் பிரத்தியபிஞ்ஞையுண்டாகின்றது. இது நனாக்கனாப் போக்தாக்களின் அபேதத்தை விஷயம் செய்கின்றது; அத்தகைய இது அசங்கதமா மன்றோ! ஆகையால், கனாவிர்கும் நனாவிற்கும் ஒரேமனரூப போக்தாவையுடன் படல் வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆகாசாதிப் பஞ்ச சூக்கும பூதத்தினின்றும் பிராணனது உற்பத்தியுண்டாயதாதலின், பிராணன் ஜடமாம். அதுபோல் ஆகாசாதிப் பஞ்சசூக்குமம் பூதத்தினின்றும் மனத்தினது உற்பத்தியும் உண்டாயதாதலின் மனமும் ஜடமாம். ஜடப்பிராணனிடத்தே போகத்தின் ஆதாரத்தன்மையை எங்ஙனந் தாங்கள் கண்டனம் செய்தீர்களோ, அங்ஙனம் ஜடமனத்தின் கண்ணும் போகத்தின் ஆதாரத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே மறையவரே! பிராணனைப்போல மனமும் அசேதனந் தான் என்றாலும் பிராணனிலும் மனத்தின்கண்ணே விசேஷமுளது; ஏனெனின், ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களில் கலந்த சத்துவ குணத்தால் அந்தக்கரணத்தின் உற்பத்தி யுண்டாயது; ஆகையால் மனம் பிரகாசகமாம். ஆகாசாதிடஞ்ச பூதங்களில் கலந்த இரஜோகுணத்தினின்றும் பிராணன் உற்பத்தியாயது; ஆகையால் பிராணன் பிரகாசகமன்றாம். தீபம் கடம் என்னுமிரண்டினிடத்தும் ஜடத்தன்மைத் தர்மம் சமானமாமாயினும் தீபத்தாலேயே சடம் ஒளிரும்; கடத்தால் தீபம் ஒளிராது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜடமனத்தைப் பிரகாசகமெனவுடன்படின் தீபாதியைப் போல் மனதின்கண் பாகியத்தன்மை சித்தமாம்.

சமாதானம்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! மனத்தின் விர்த்திரூபப் பிரகாச ம் சுதந்திரமாய் எப்பொருளையும ஒளிர்விப்பதின்றாம்; மற்றோ சேதன ஆன்மாவின் ஆபாசத்தை யபேக்ஷித்தே பதார்த்தங்களை யொளிர்விக்கும். அந்தச் சேதன ஆன்மாவின் ஆபாசத்தைக் கவர்ந்து அந்த மனத்தின் விர்த்தி ரூபப்பிரகாசம் தனது ஜடபாவத்தைப் பரித்தியாகம் செய்யும்.

அல்லது நாநாவகையாய் ஞானமுடையது அந்தக்கரணமாம் என நூலின் கண்ணே கூறப்பட்டதும், சேதனத்தை யபேக்ஷித்தே நாநாவகையாய் ஞானமுடைய அந்தக்கரணம் சம்பவித்தல் என்பதாம்.

கருத்திதுவாம்: - அந்தக் கரணம் இயல்பாயே சேதனமாயின் ஒருவகையாய் ஞானமே எஞ்ஞான்றும் உண்டாதல் வேண்டும்; சந்ததம் ஒருவகையாய் ஞானம் உண்டாவதின்றாம். அந்தக்கரணத்திற்குச் சேதனாபேஷைபை யங்கீகரிக்கினோ சந்ததம் ஒருவகையாய் ஞானத்தின் அடைவுவடிவதோஷம் உண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், எக்காலத்தில் இச்சாதிகளின்றும் விலக்ஷணமாய்ச் சேதனத்தின் பிரதி பிம்பத்தைக் கவரத்தக்கதாய் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியுறபன்னமாமோ, அக்கால் அது ஞானமாம்; அந்நியகாலத்தில் அது ஞானமன்றாம். இங்ஙனம் நாநா ஞானம்

அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே சம்பவிக்கும். அத்தகைய அந்தக் காணத்தின்கண் அவித்யா ஜன்னிய தாதாத்மிய அத்தியாச ரூப சம்பந்தத்தால் இராநின்ற இப்பரமான்மா விஞ்ஞான மயப்பெயரை யடையும். அவ்வந்தக் கரணத்தின் கண்ணே யிருந்தில் வாநந்த சொரூப ஆன்மா சம்பூர்ண தேகாதிகளை யொளிர்விக்கும். இக்காரணத்தால் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா புருஷனென்னும் பெயரை யடையும். இத்தகைய ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின்கண் அந்தக் கரணத்தின் பரிணாமவடிவ துக்கம் எங்ஙனம் உண்மையாயின்றோ, அங்ஙனம் அந்தக் கரணத்தின் பரிணாம வடிவ சுகமும் உண்மையாய் ஆன்மாவிடத்தில்லையாம். இது கூறியது கொண்டு இவ்வநுமானம் சித்தமாம்: - ஜன்னிய சுகம் ஆன்மாவின்கண் இன்றாம்; ஜடமாதலின், பரிச்சின்னமாதலின், திருசியமாதலின் யாது யாது ஜடபரிச்சின்ன திருசிய வஸ்துவாமோ அது ஆன்மாவின்கண் உண்மையாய் நிகழாதாம், ஜடபரிச்சின்ன திருசிய ரூபதுக்கம் ஆன்மாவின்கண் உண்மையாய் நிகழாததேபோல.

அல்லது சுகதுக்கமே போலச் சுகதுக்க அடைவின் சாதனமும் ஜடபரிச்சின்ன திருசிய ரூபமாம். ஆகையால், அச்சாதனமும் ஆன்மாவின்கண் உண்மையாய் நிகழாது; ஆகையால் காரிய காரணபாவமற்ற சுயம்பிரகாச ஆன்மாவே விஞ்ஞான மயபோக்தாவின் உண்மையாய் வடிவமாம். இப்பொருளைப் பாலாகிப்பிராஹ்மண ரின் பொருட்டு உணர்த்தி வைப்பான் வேண்டி, அவ்வரசர் இவ்வகையாய் விசாரத்தைத் தமது மனத்திற் செய்வாராயினர்: - இம்மறையோர் எமது பூர்வ உபதே சத்தால் பிராணனினின்றும் வேறாய் விஞ்ஞானமய போக்தாவாய் ஆன்மாவை உணர்ந்தாராயினும், விஞ்ஞானமயப் போக்தா பொய்யாமாதலின் அதன் ஞானத்தால் பாலாகிப்பிராஹ்மணர்க்கு மோக்ஷததின் அடைவுண்டாகாது; மற்றோ சுத்த ஆன்மாவின் ஞானத்தால் மோக்ஷமுண்டாம். ஆகையால் தமது பிரதிஞ்ஞையை உண்மையாக்கும பொருட்டு இம்மறையவர்க்கு விஞ்ஞானமய போக்தாவின் உண்மைவடிவ உபதேசம் செய்தலவேண்டும். என இங்ஙனம் விசாரித்து அவ்வரசர் விஞ்ஞானமய போக்தாவின்கண் வினாவுதல் செய்வாராயினர்.

இப்போது அவ்வினாவுதலைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! இவ்வுறங்கிய புருஷன் கிளம்பிய தொழிலால் நீர் விஞ்ஞான மயனைப் பிராணனி னின்றும் வேறாயும் போக்தாவாயும் அறிந்துளீர்; ஆனால், இவ்விஞ்ஞான மய போக்தா எத்தேசத்தின்கண்ணே இருந்து உறங்கினான்? (1) விஞ்ஞான மயபோக்தா வின் சயனத்தின் ஆதாரமியாது? (2) இவ்விஞ்ஞான மயபோக்தா, எத்தேசத்தினின் றுங் கிளம்பி நனாவவஸ்தையின்கண்ணே வந்தனன்? (3) இங்ஙனம் விஞ்ஞான மயபோக்தாவின்கண் மூன்று வினாக்களை அரசர் செய்தனர்.

இப்போது உலகரின் வியவகாரத்தைக் கவர்ந்து அவ்வினாக்களின் பரஸ்பர பேதத்தைக் காண்பிப்பாம்: - உலகின்கண் உறங்காநின்ற புருஷன் ஒருகால் தன்பாலிருந்தே உறங்குவான், நில்லா நின்ற புருஷன் தன்னை யாசிரித்தவனாயே உறங்குவதுபோல, ஒருகால் தன்னிற் பின்னமாய் சய்யை முதலியவற்றில் இரா நின்றவனாய்ப புருஷன் உறங்காநிற்பன். ஆகையால், உறங்கா நின்றவனுக்கு ஆதார நியமமின்றாம்.

சங்கை: - உறங்கா நின்றவன் தனது ஆதாரத்தைப்பற்றிய முதற்கேள்வி சம்பவிப்பதே யாயினும், சயனத்தின் ஆதாரமியாது என்னும் இரண்டாவது கேள்வி சம்பவியாது; ஏனெனின், யாதுஉறங்கா நின்ற புருஷனுக்கு ஆதாரமாமோ, அதுவே அவனது சயனத்தின் ஆதாரமுமாம்.

சமாதானம்: - யாது சயனஞ்செய்யும் புருஷனுக்கு ஆதாரமாமோ, அதுவே அவனது சயனத்தின் ஆதாரமாம் என்பது உலகில் நியமமன்றாம்; மற்றோ, ஒவ்வோரிடத்தே சயனஞ் செய்யும் புருஷனுக்கும், சயனத்திற்கும் ஒரே ஆதாரமாம்; அது ஒரேமஞ்சம் சயனஞ் செய்யும் புருஷனுக்கும் அவனது சயனத்திற்கும் ஆதாரமாவதுபோலவாம். ஒவ்வோரிடத்தே, சயனஞ்செய்யும் புருஷனுக்கும் அவனது சயனத்திற்கும் வெவ்வேறு ஆதாரமாம். சயனஞ் செய்யும் புருஷனுக்கு ஆதாரம் மஞ்சம் முதலியனவாம், மஞ்சத்தின் மேல் இராநின்ற பஞ்சு முதலியன அவனது சயனத்தின் ஆதாரமாம். இங்ஙனம், சயனஞ்செய்யும் புருஷனுடைய ஆதாரத்தையும் சயனத்தின் ஆதாரத்தையும் உலகத்தார் வெவ்வேறு என அங்கீகரித்துண்மையின், முதல் வினாவால் இரண்டாவது வினாப் பொருள் உடைத் தாதலின்றாம்; மற்றோ, வேறாயே இரண்டாவது வினாச் சம்பவிக்கும்.

சங்கை: - முதல் வினாவிலும் இரண்டாவதுவினா வேறெனப்பெறப்படினும், மூன்றாவது வினா இரண்டாவது வினாவிலும் வேறெனச்சம்பவியாது; ஏனெனின், யாது சயனத்தின் ஆதாரமாமோ, அதுவே சயனஞ்செய்யும் புருஷனுடைய வரவின் அவதியாம். சயன ஆதாரத்தின் நிச்சயம் உண்டாமாயின், சயனஞ் செய்யும் புருஷனுடைய வரவின் அவதி நிச்சயமும் உண்டாய்விடும்; ஆகையால், மூன்றாவது வினாப்பயனற்றதாம்.

சமாதானம்: - யாது சயனத்தின் ஆதாரமாமோ, அதுவே சயனஞ்செய்யும் புருஷனுடைய வரவின் அவதியாம் என்பது நியமமன்றாம்; ஏனெனின், உலகின்கண் சயன ஆதாரத்திலும் வேறாயும் வரவின் அவதியைச் சிலர் பாற்கண்டோம். மஞ்சத்தின் மேல் உறங்காநின்ற புருஷன் மஞ்சத்தினின்றுங் கிளம்பி வெளியே வந்தனன் என இவ்வண்ணம் எவருங் கூறுவதின்றாம்; மற்றோ, மஞ்சத்தினின்று மெழுந்து வீட்டின்கண் இருந்து அவ்வீட்டினின்றும் வெளியே வந்தனன் என உலகர் கூறாநிற்பர்; இவ்வகையாய் உலகரின் வியவகாரத்தால் சயனத்தின் ஆதாரமாய் மஞ்சத்தினின்றும் வரவின் அவதியாய் கிருகம் (வீடு) பின்னமாயே பிரதீதியாம். ஆகையால், இரண்டாவது வினாவால் மூன்றாவது வினாப்பொருள் சம்பவிப்ப தின்றாம்; மற்றோ, இரண்டாவது வினாவிலும் வெறாயே மூன்றாவது வினாச்சம்பவிக்கும். இங்ஙனம், அவ்வரசர் பாலாகிப் பிராஹ்மணரின் பொருட்டுச் சயனஞ் செய்யாநின்ற விஞ்ஞானமய போக்தாவின் வடிவத்தை யுணர்த்திவைக்கும் பொருட்டும், கனாத்துயில் வடிவ இருவகையாய் சயனத்தின் சொரூபத்தை உணர்த்தி வைக்கும் பொருட்டும், இருவகையாய் சயனத்தின் ஆதாரத்தை உணர்த்தி வைக்கும் பொருட்டும், சயனகர்த்தாவாய் விஞ்ஞானமய போக்தாவினது வரவின் அவதியை உணர்த்திவைக்கும் பொருட்டும் மூன்று வினாக்களைக் கேட்டனர். இங்ஙனம் இரகசியார்த்தத்தை உணர்த்தி வைப்பனவாய் அரசரின் மூன்று

வினாக்களையும் அப்பாலாகிப்பிராஹ்மணர் கேட்டு, அவ்வினாக்கட்கு விடையளிக்கும் பொருட்டுத் தமது சித்தத்தின்கண்ணே அநேகந்தடவை ஆராய்ந்து பார்த்தனர்; ஆனால் அவ்வரசர் தம் வினாக்களின் விடையைச் சிறிது மாத்திரமும் அவ்வந்தணர் அறிந்திலர். இவ்வண்ணம் பாலாகியாரின் அஞ்ஞானத்தைக் கண்டு அவ்வரசர், தமது பிரதிஞ்ஞையை உண்மையாக்கும் பொருட்டு அவ்வினாக்களின் விடையைக்கூறுவாராயினர்; அவ்விடையோ பாலாகிப்பிராஹ்மணரின் சர்வசம்சயத் தையும் நிவாரணம் செய்வதாம். ஆண்டுக் கனா அவஸ்தையின்கண் விஞ்ஞானமய போக்தாவின் வடிவத்தை வெளிப்படையாய் உணர்த்தி வைக்கும் பொருட்டு, முதலில் கனாத்துயில் வடிவ இருவகையாய் சொப்பனத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பாலாகிப்பிராஹ்மணரே! இப்போக்தாப் புருஷனது சயனம இருவகையாம், ஒன்றோ கனாவடிவ சயனமாம், மற்றொன்றோ துயில் வடிவசயனமாம். அவற்றுள் முதலதாய் கனாவடிவ சயனத்தைக் கூறக்கேட்பீராக: - நனா அவஸ்தையின்கண் இவ்வான்மா அந்தக் கரணத்தின்கண் இராநின்ற சேதனத்தின் ஆபாசவடிவ விஞ்ஞானத்தால் நேத்திராதி இந்திரியங்கட்குத் தத்தம ரூபாதிவிஷயங்களைக் கவர ஆற்றலைக்கொடுக்கும். இக்காரணத்தினாலே நனாவவஸ்தையின்கண் இவ்வான்மா சக்ஷுமயன் சுரோத்திரமயன் என்பதாதி நாமங்களைப் பெறுவன். ஆகையால், நனா அவஸ்தையின் கண் விஞ்ஞானமய போக்தாவின் வெளிப்படையாய் விளக்க முண்டாகாது. கனா வடிவ சயனத்திற்கு எதிர்ப்பட்டு அவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவாய் ஆன்மா நேத்திராதிகளின் சாமர்த்தியத்தை உபசம்ஹாரம் செய்து சயனத்தை யடையும். அக்கனாக் காலத்தில் இப்போக்தாவாய ஆன்மாசக்ஷுமயன் சுரோத்திரமயன் என்றறொடக்கத்து நாமங்களை விட்டொழித்துக் கேவலம் விஞ்ஞானமய நாமத்தையடையும்.

கருத்திதுவாம்: - அக்கனா அவஸ்தையின்கண் சயனகர்த்தாவாய் விஞ்ஞானமய போக்தாவின் வடிவம் நேத்திராதி இந்திரியங்களினும் வேறாய்த் தோற்றும். இங்ஙனம் சயனகர்த்தாவாய் விஞ்ஞானமய போக்தாவின் சொரூபத்தைக்கூறி இப்போது அதன் ஆதாரத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அந்தணரே! இவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவாய் ஆன்மா கனவின்கண் ஹிதையெனப் பெயரிய நாடியிலிருந்து சயனத்தை யடையும்; அல்லது இருதயத்தின் கண்ணிருந்து இவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவாய் ஆன்மா சயனத்தையடையும். அல்லது புரீதத் என்னுமிடத்திருந்து இப்போக்தாவாய் ஆன்மா சயனத்தையடையும்.

இங்ஙனம், வெவ்வேறு சுருதி வாக்கியங்களின் அநுசாரமாய்ச் சயனகர்த்தா வாய் புருஷனுடைய ஆதாரத்தைக் கூறி இப்போது இருதய சொரூபத்தையும், புரீதத் என்பதின் சொரூபத்தையும் ஹிதையெனப் பெயரிய நாடியின் சொரூபத்தையும், வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஆண்டெல்லாப் பிராணிகளின் உதரமும் (வயிறும்) உரஸ்தானமும் (நெஞ்சும்) துவாரத்தோடு கூடியதாம். அவ்விரண்டின் மத்திய தேசத்தில் கீழ்முகத்தோடு கூடிச் சித்தம் வசிக்கும் இடமாய் மாம் சமய கமலத்தை இருதயமென்பர். அவ்விருதயத்தை நாற்பக்கங்களிலும் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதாய் சர்ப்பாகார சர்மமாயதும், உலகின் கண்ணே ஆந்திரையெனப் பெயர் பெற்றதும் யாதோ அதன் பெயர் புரீததெனப்படும். தனது இருதயத்தின்

ஞானமும் புரீதத்தின் ஞானமும் எப்பிராணிகட்கும் நேத்திரங்களா லுண்டாகா; மற்றோ அந்நிய எப்பிராணியின் உதரமேனும் போதிக்கப்பெறின் அதன் இருதயத்தின் ஞானமும், புரீதத்தின் ஞானமும் அந்நியப் புருஷனுக்கு நேத்திரங்களா லுண்டாம்.

இப்போது நாடிகளைக் காண்பிப்பாம்: - ஒரு கேசத்தை ஆயிரங்கூறாக்கிடவரும் ஒரு கூறினளவொபபாய அளவுடைய அந்த நாடிகள் இருதய தேசத்தின் கண்ணே இருக்கின்றன; நூலாற்பின்னிய வலையின் முதன் முடிப்பினின்றும் அநந்த நூற்கள் வெளியாம்; அது போல இருதய தேசத்தினின்றும் அநந்த நாடிகளின் வெளிப்போத லுண்டாம். ஆண்டுப்பிரசின உபநிஷத்தின்கண் எவ்வளவு நாடிகளின் எண்ணிக்கை கூறப்பட்டுள்ளதோ அவ்வெண்ணிக்கையை இப்போது காண்பிப்பாம்: - ஒரு விருக்ஷத்தினின்று முதலில் தூலமாய் ஸ்கந்தம் கிளம்பும், அந்த ஸ்கந்தத்தினின்றும் அந்திய ஒரு சிறிது தூலசாகை கிளம்பும், அந்தத் தூல சாகையினின்றும் அத்தியந்தம் சூக்கும அநநிய சாகைகிளம்பும்; அதுபோல் இருதயரூப ஏகவிருக்ஷத்தினின்றும் ஸ்தூல ஸ்கந்தங்களின் சமானமாய் நூற்றொரு நாடிகள் கிளம்பும், அந்த ஸ்கந்தரூப நாடிகளுள் ஒவ்வொரு நாடியினின்றும் சிறிது தூல சாகையின்சமமாய் ஒவ்வொரு நூறு நாடிகள் கிளம்பும், அவ்வொவ்வொரு நூறு சர்வ நாடிகளுள் ஒவ்வொரு நாடியினின்றும் அத்தியந்தம் நியூனமாய் (குறைவாய்) சாகைகட்குச் சமானமாய் 72,000 எழுபத்தீராயிரம் நாடிகள் கிளம்பும்; அவ்வெல்லா நாடிகளும் சேர்ந்து 72,72,10,201, எழுபத்திரண்டு கோடியே எழுபத்திரண்டு இலக்ஷத்துப் பதினாயிரத் திருநூற்றொன்றாம். இவ்வளவு நாடிகள் இருதயரூப விருக்ஷத்தினின்றும் கிளம்பும். அன்னத்தின் பரிணாமமாய் ரசத்தால் அவ்வெல்லா நாடிகளும் பூரணமாம்; அவற்றுள்ளும் சில நாடிகள் பிங்கல இரசத்தாற் பூரணமாம்; சில நாடிகள் வெண்மை இரசத்தாற் பூரணமாம்; சில நாடிகள் கறுப்புரசத்தாற பூரணமாம்; சில நாடிகள் மஞ்சள் இரசத்தாற் பூரணமாம்; சில நாடிகள் சிவப்பு இரசத்தாற பூரணமாம். அத்தகைய இரசங்களின் சூக்ஷுமத் தன்மையின் விசாரத்தினாலும் எமது மனம் மோகத்தை யடைகின்றது.

கருத்திதுவாம்: - எவ்வஸ்து எதனுள்ளே புகுமோ அவ்வஸ்து அதன் பேகைஷயால் சூக்ஷுமமாம். எங்ஙனம் புருஷன் தனது வீட்டின் கண்ணே புகுதலின் அவ்வீட்டின் அபேகைஷயால் சூக்குமமாவன்; அங்ஙனம், முதலிலோ நாடிகளே அத்தியந்தம் சூக்குமமாம்; அந்நாடிகளுள்ளும் அன்னத்தின் பரிணாமவடிவ ரசம் புகும்; அவ்விரசத்தின் சூக்ஷுமத் தன்மையின் கண் எத்திருஷ்டாந்தமும யான் கண்டிலேன். இங்ஙனம், இருதய தேசத்தினின்றும் வெளிப்போந்த சூக்கும நாடிகள் பாதம் முதலாய் மஸ்தகபரியந்தம் சர்வ சரீரத்தினும் வியாபித்து நிறகும். விருக்ஷத்தின் இலைகளில் ஜலஜெந்துக்கள் வியாபித்து நிற்பது போல, அததகைய சூக்கும நாடிகளில் சர்வ இந்திரியங்களையு முபசம்ஹாரம் செய்து மனமடையும். அம்மனம் தர்ம அதர்மரூப பாசத்தாற கட்டுண்டிருக்கும், நாநாப் பிரகாரமாய் சம்ஸ்காரங்களோடு கூடி நிற்கும், கனாவவஸ்தையின் காண்பான் காட்சி காணப் படும் பொருள் என்னுந் திரிபுடிரூபமாய் நிற்கும்; சாக்ஷியாய் சேதனத்தால் விளங்குவதாகும். இத்தகைய மனம் எக்கால் நாடிகளிடத்திற புகுமோ அக்கால் விஞ்ஞான மயபோக்தாவாய் ஆன்மா தனது மாயாபலத்தாலும், முன்முன்

சம்ஸ்காரங்களின் சகாயத்தினாலும் அநந்தம் வகையாய் பதார்த்தங்களை ஆண்டுக் காணும். கனவின்கண் ஒருகால் பயிக்கமேற்போன் (பிசைக்ஷ எடுப்போன்) மகாராஜாவாவன், ஒருகால் மகாராஜாவும் பயிக்கமேற்போனாவன். கனவின்கண் ஒருகால் நீசஜாதியையுடைய சண்டாளனும் உத்தம பிராஹ்மணனாவன்; ஒரு காலுத்தம் பிராஹ்மணனும் சண்டாளனாவன். கனவின்கண் ஒருகால் இரண்யகர்ப்பனும், ஸ்தாவரமாயும், கிராமப்பன்றியாயும் கிருமியாயும் ஆவன்; ஒரு கால் ஸ்தாவரமும் கிராமப் பன்றியும் கிருமியும் பிரஜாபதியாம். இங்ஙனம் மாயையால் மோகிதமாய் தேகதாரி ஜீவன் புண்ணிய பாவ கர்மாநுசாரமாய்க் கனவின் கண்ணே மேலாய் சரீரத்தையும் கீழாய் சரீரத்தையும் அடைவன்.

இப்போது நனாக்கனாக்களின் சமானத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! மாயையால் கனவின் கண்ணே தேர் முதலிய பதாரத்தங்கள் தோற்றா நிற்கும். உண்மையாய் ஆண்டுத் தேர்முதலிய பதார்த்தங்களில்லை. கனாப்பொருள்கள் உண்மையாயினோ நனாவின்கண்ணும் புலப்பட வேண்டும், நனாவின் கண்ணோ புலப்படுவதில்லையாம்; ஆகையால், கனாபபொருள்கள் மித்தையாம். அதுபோல நனாப்பொருளும் மாயையாற் பிரதீதியாம்; உண்மை யாயோ யில்லையாம். நனாப்பொருள்கள் உண்மையாயிருப்பின் சமாதிகாலத்தின் கண்ணும் தத்துவத்தை யறிந்தோனுக்குத் தோற்றவேண்டும்; தத்துவ வேத்தாவிற்குச் சமாதிகாலத்தில் பதார்த்தங்கள் தோற்றுவதில்லையாம்; ஆகையால், கனாவைப் போல் நனாப்பொருள்களும் பொய்யாம்.

அல்லது எங்ஙனம் கனாவில் தமதான்மாவின் அஞ்ஞானம் ஜீவர்கட்குண்டா மோ, அங்ஙனமே நனாவின் கண்ணும் ஜீவர்கட்கு ஆன்மாவின் அஞ்ஞானமுளது; ஆகையாலும் நனாவுங்கனாவும் துல்லியமாம்.

அல்லது எங்ஙனம் கனாவின்கண் பதார்த்தங்களின் விபரீத விளக்கம் உண்டாமோ, அங்ஙனமே நனாவின் கண்ணும் பதார்த்தங்களின் விபரீத விளக்க முண்டாம்; ஆகையாலும் நனாக்கனாவிரண்டும் துல்லியமாம்.

சங்கை: - நனாக்கனாக்கள் இரண்டினுக்கும் துல்லியத்தன்மை சொல்லுதல் கூடாது; ஏனெனின், கனாப்பதார்த்தங்கள் அற்பகாலத்திருப்பனவாம், நனாப் பதார்த்தங்களோ நீண்டகால மிருப்பனவாம்.

சமாதானம்: - எங்ஙனம் நனாவின்கண்ணே தனம், வஸ்திரம், திருணம் முதலிய சகல ஜடபதார்த்தங்களும் பார்த்திவத்தன்மை வடிவமாய்ப்புலப்படுமோ, அங்ஙனமே கனாவின் கண்ணும் தனமுதலிய பதார்த்தங்கள் பார்த்திவத்தன்மை வடிவமாய்ப் புலப்படும். எங்ஙனம் நனாவின்கண் தனம் முதலிய ஜடபதார்த்தங்கள் இருக்கின்றனவெனப் பிரதீதியாமோ, அங்ஙனமே கனாவின் கண்ணும் தனம் முதலிய ஜடபதார்த்தங்களிருக்கின்றன எனப்பிரதீதியாம்; ஆகையால், நனாக்கனா விரண்டும் சமானமாம். நனாப் பொருள்களில் நீண்டகாலம் இருத்தல் தன்மையும், கனாப்பதார்த்தங்களில் அற்பகாலம் இருத்தல் தன்மையும் ஆகிய விசேஷதர்மங்கள்

அஞ்ஞானத்தால் கற்பிதங்களாம்; ஆகையால், அக்கற்பித தர்மங்களால் நனாக் கனாப் பதார்த்தங்கட்கு விலக்ஷணத்தன்மை சித்தியாது.

அல்லது, எங்ஙனம் கனாவவஸ்தையின்கண் ஒரே கனாக்காணும் புருஷன் அஞ்ஞானத்தாலாய பதார்த்தங்களைக் காண்பானோ, அங்ஙனமே, நனா அவஸ்தையின் கண்ணும் ஒரே ஆநந்தசொரூப ஆன்மா அஞ்ஞானத்தாலாய அநந்த பதார்த்தங்களைக் காண்பன்; ஆகையாலும், நனாக்கனாவிரண்டும் சமானமாம். இங்ஙனம் கனா அவஸ்தையை நிரூபித்து மீண்டும் அவ்வரசர் கூறத்தொடங்கினார்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! இக்கனா அவஸ்தையின்கண் உறங்காநின்ற விஞ்ஞானமய போக்தாவின் சொரூபத்தை வெளிப்படையாக யான் உன்பொருட்டுக் காண்பித்தான். அவ்விஞ்ஞானமய போக்தாப் பிராணனினும் வேறாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் அரசனது புரியைக் காவல் செய்யும் புருஷன் (சேவகன்) அரசனிலும் வேறாவனோ, அங்ஙனம் இப்பிராணனும் சேவகனைப் போலத் தூலசரீர ரூபப்புரி யின் காப்பைச்செய்யும். விஞ்ஞானமய போக்தாவாய் ஆன்மா மகாராஜாவைப் போலப் பிராணன் முதலிய சகல ஜடபதார்த்தங்களையும் தத்தம் காரியத்தின்கண் பிரவிர்த்திப்பிக்கும்; ஆகையால், அவ்விஞ்ஞான மய போக்தாவினின்றும் பிராணன் பின்னனாம்.

அல்லது மகாராஜாவானவர் தமதுபுரியின் காப்பின் பொருட்டு, ஒருபிரதான மந்திரியை அப்புரியின் கண்ணே ஸ்தாபித்துத் தமது சேனையை நடத்திக்கொண்டு வேட்டை முதலிய செய்யும் நிமித்தத்தால் தமது தேசத்திற் சஞ்சரிப்பர். அது போல் இவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவும் தூலசரீர ரூபப்புரியின் காப்பின் பொருட்டுப் பிராணரூபப் பிரதான மந்திரியை ஸ்தாபனம் செய்து, மனசகிதசர்வ இந்திரியங்களை யுங் கவர்ந்து தனதிச்சைப்படி இக்களேபரத்தின் (உடலின்) கண்ணே சுழலா நிற்கும்.

கருத்திதுவாம்: - அஞ்ஞானத்தாலாய அநேக பதார்த்தங்களைக் காண்பன் என்பதாம்.

இங்ஙனங் கனாவடிவமுதற் சயனத்தை நிரூபித்தேம்; இப்போது துயில்வடிவ இரண்டாவது சயனத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மறையவரே! இங்ஙனம் நாடி முதலியவற்றில் சஞ்சரியா நின்ற மனமானது எக்காலத்தில் தனது காரணவடிவ அஞ்ஞானத்தின்கண் இலயத்தையடையுமோ, அக்காலத்தில் இவ்வான்மதேவர் பரி பூரணத்தன்மை வடிவ இரண்டாவது சுழுப்தியாகிய சயனத்தையடைவர்.

கருத்திதுவாம்: - சேதனத்தின்கண்ணுள்ள பரிச்சின்னத்தன்மையானது உண்மையா யின்றாம்; மற்றோ பரிச்சின்ன உபாதியின் சம்பந்தத்தால் சேதனத்தின் கண் பரிச்சின்னபாவமாம். ஈண்டந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்யத்தின் பெயர் விஞ்ஞா னமய போக்தாவாம்; அவ்வந்தக்கரணம் நனவின்கண்ணும் கனவின்கண்ணும் இருக் கின்றது; ஆகையால், நனவின் கண்ணேயும் கனவின்கண்ணேயும் விஞ்ஞானமய போக்தாவாய் ஆன்மாவின் பரிச்சின்னத்தன்மை நிவிர்த்தியாகாது. துயிலிடத்தோ அந்தக்கரணத்திற்கு அஞ்ஞானத்தின்கண்ணே இலயமுண்டாம்; ஆகையால்,

அவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவாய் ஆன்மா, பரிச்சின்னபாவத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து சத்திய பரமான்மாவோடு அபேத வடிவ பூரணத்தன்மையை யடையும்.

இப்போது சுழுப்திரூப இரண்டாவது சயனத்தின் ஆதாரத்தை நிரூபணம் செய்வாம்: - அவ்விஞ்ஞானமய போக்தா அந்நாடிவடிவ துவாரத்தால், இருதய கமலத்தின் உள்ளே யிராநின்ற பரமான்ம வடிவ மகா ஆகாசத்தையடையும்.

கருத்திதுவாம்: - அவ்விஞ்ஞான மயபோக்தா பரிச்சின்னபாவத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து, மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவோடு அபேதரூப பரி பூரணத்தன் மையையடையும். இது கூறியதால் விஞ்ஞானமய போக்தாவின் இரண்டாவது சயன ஆதாரம் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவெனக் காண்பிக்கப் பெற்றது. அந்தமாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவிடத்தேயே நேத்திராதி சர்வ இந்திரியங்களோடுங்கூடிய மனம் இலயமாம். காரணத்திடத்தேயே காரியம் இலயமாமென்பது நியமமாம். மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவே இந்திரியாதி சகலப் பிரபஞ்சத்திற்கும் உபாதானகாரணமாம்; ஆகையால், சுழுப்தியில் அம்மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவின்கண் இந்திரியாதிகளின் இலயம் சமபவிக்கும். * கடலின் நீரே கனத்தன்மையையுற்று இலவணபாவத்தை யடையும்; ஆகையால், கடல் நீர் இலவணகாரணமாம், அக்காரணரூப கடல் நீரிற் சேர்ந்த இலவணபிண்டம் இலயபாவத்தையடையும்; அங்ஙனமே சுழுப்தியவஸ்தை யின்கண் இந்திரியசகிதமனம் பரமான்மவடிவ காரணத்தின்கண் இலயபாவத்தை யடையும்.

---

* கடல்நீர் இலவணமாய்த் தடித்ததென்று கடல் நீருக்கும் இலவணத்திற்கும் காரணகாரிய பாவம் கூறி, காரணமாய் கடல் நீரில் காரியமாய் இலவணம் இலயமாகுமென்று ஈண்டு கூறியது, ஒன்றிலொன்று இலயத்தன்மை அடையும். சாதுரிசியத்தை முன்னிட்டேயன்றி, இத்திருஷ்டாந்தமே தான் உடன்பாடென்பது அன்று; யாதுடன்பாடெனின் ஜலத்தினின்றும் தடித்த ஆலாங்கட்டி காரணவடிவ ஜலத்தில் காரியவடிவ ஆலாங்கட்டி இலயமாவது போலும்.

அல்லது படத்தின்கண்ணே சித்திரித்திராநின்ற சித்திரம் படத்தைச் சுருக்கின் இலயபாவத்தையடையும்; அதுபோல மனம் இலயமாயின் மனத்தாற் கற்பிதமாய் சர்வ பதார்த்தங்களுக்கும். இலயமாம். அக்காலத்தில் சர்வகாரியப் பிரபஞ்சமுமற்ற ஒரு அத்விதீய பரமான்மா எஞ்சியதாய் நிற்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே காரியப் பிரபஞ்சம் இலயமாம் என்றாலும் அஞ்ஞான ரூபகாரணம் ஆண்டுளது; ஆகையால், சுழுப்தியின் கண்ணே பரமான்மாவிற்கு அதவிதீய ரூபத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம்: - சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண் அஞ்ஞானமிருந்த போதிலும், அவ்வஞ்ஞானம் வெளிப்படையாய் ஆண்டு விளங்காது; ஆகையால் இராதது போலவேயாம்.

இப்போது இவ்வர்த்தத்தையே உலகப்பிரசித்த திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப் படையாக்குவாம்: - ஒரு யவ்வன அவஸ்தையையுடைய காமிப்புருஷன் நெடுநாட் குப் பின்னர், தனது வீட்டிற்கு வந்து அததியந்தம் அழகையுடையவளும், பதினாறு வயதை யுடையவளும் ஆய தனது பிரிய ஸ்திரீயோடு ஆலிங்கனம் செய்துமாக (மாசி) மாசத்தின்கண் மாளிகையிற் சயனம் செய்யுங்கால், அக்காமியானவன் ஆநந்தத்தால் பரிபூர்ணனாய் வெளிப்பொருள்களையும் உட்பொருள்களையும் சிறிது மாத்திரமும் அறியானாயிருப்பன்; அக்கால் தன்னையும் தனது பிரிய பிராண நாயகியையும் கண்டுகொண்டிருப்பினுங் காணான். அதுபோலவே இவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவும் துயிலின் கண்ணே பரமான்மாவோடு தாதான்மிய பாவத்தையடைந்து தன்பால இராநின்ற மாயையையும் அறிகின்றிலன்; மற்றோ அஞ்ஞான விர்த்தி களாற் கேவலம் தனது சொரூப ஆநந்தத்தையே அநுபவிப்பான். இக்காரணத்தாற் சுருதியின் கண்ணே அவனை ஆநந்தபுக் (புசிப்போன்) என்று சொல்லப்பட்டுளது.

அல்லது சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் எப்போது இவ்விஞ்ஞானமய போக்தா ஆண்டிராநின்ற மாயையையும் அறிகின்றானில்லையோ, அக்கால் இலயபாவத்தை யடைந்திராநின்ற மாயையின் காரியங்களாய் கனாப்பொருள்களையும், நனாப் பொருள்களையும் எங்ஙனமுணர்வன்; மற்றோ எப்பொருளையும் ஆண்டு உணரான், கேவலம் ஆநந்தத்தாற் பரிபூர்ணமாயிருப்பான்.

இப்போது துயிலின்கண் உள்ள துக்க நிவிர்த்தியையும், பரமாநந்தப் பிராப்தியையும், குமாரன், மகாராஜா, மகாப் பிராஹ்மணன் என்னும் மூன்று திருஷ்டாநதங்களால் நிரூபணம் செய்வாம்: - குமார திருஷ்டாந்தமாவ திங்ஙனமாம்: - அன்னாதிகளையயில்வ (உண்ப)தில் ஆற்றல் அற்ற பாலகனைத் தாயானவள் கழுத்துவரையில் பாலைப் பானம் செய்யும்படி செய்து மூட்டைகொதுகு முதலியன வற்றகோமளம் (மிருது) ஆகிய படுக்கையில் படுக்கவைத்திடின், அப்படுக்கையின் கண் உறங்கா நின்ற அப்பாலகன் பரமாநந்தத்தையடைவன்; சுகமாய் நகைப்பன். ஆநந்தத்தாற் பரிபூரண முற்றபாலகன் தனது சமீபத்தில் இராநின்ற தாய்தந்தை யராதியரைக் காணினுங் கண்டிலன்; கேவலம் ஆநந்தத்தாற் பரிபூரணமாயிருப்பன். அங்ஙனம் சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண் இவ்விஞ்ஞானமய போக்தா பரமாநந்தத்தின் அடைவால் சர்வ துக்கங்களு மற்றவனாவன். அக்கால் ஆநந்தத்தாற் பரிபூரண முற்ற இவ்விஞ்ஞான மயபோகதா மாயையைக்கண்டு கொண்டிருப்பினும் காணான்.

இப்போது மகாராஜாவின் திருஷ்டாந்தத்தை நிரூபிப்பாம்: -- நாநாவகையாய் தனங்களாற் பூரணமாயதும், பகைவரற்றதுமாய் சம்பூர்ண பிருதுவியையு மாளப்பட்டவரும், திடகாத்திரரும், முற்றிலும் பலமுடையவரும், யவ்வனாவஸ்தை யோடு கூடியவரும, சர்வ நோய்களுமற்ற சரீரத்தையுடையவரும், ரூபத்தோடு கூடியவரும், ஹஸ்தபாதாதி அங்கங்களின் பளபளப்பான லாவண்யத்தோடு (பேரழகோடு) கூடியவரும், உலகமுழுதும் பரவிய கீர்த்தியையுடையவரும், தர்மசம்பன்னரும், வேத வேதாங்கங்களை யுணர்ந்தவரும், மனோஹரமான அநந்த ஸ்திரீகளாற் சேவிக்கப்பட்டவரும், அந்தத் தருணி (இளம்பெண்) களாற் பாடப்பட்ட மாதுர்ய கீதத்தாலும், நாநாவகையாய் வாத்தியசப்தங்களாலும் சேவிதரும்,

மறையோராலும் சாரணராலும் கட்டியக்காரராலும் செய்யப்பட்ட ஆசீர்வாதம் ஜயஜயவென்னும் சப்தம் முதலியவற்றாற் சேவிதரும், தந்தைக்குச் சமானமாய் குணவான்களும், தந்தை தாய்களிடத்து மிகுந்த பக்தியுற்றவருமாய் அநேக மைந்தர்களாற சேவிதரும், மற்றும் எல்லாகுணங்களோடுங் கூடியவரும் ஆய மகாராஜாவானவர் எங்ஙனம சர்வ போகங்களின் அடைவாற் பரமாநந்த முற்றிருப் பரோ அங்ஙனம். இவ்விஞ்ஞான மயபோக்தா சுழுபதியின்கண் சிறிது மாத்திரமும துக்கத்தை யுணர்ந்திலன்.

கருத்திதுவாம்: - இச்சையின் விஷயமாய் ஸ்திரீ தனம் முதலிய பொருள்களின் அடைவுண்டாகாதிருப்பின், அவ்விச்சையால் அநந்த துக்கங்களின் உற்பத்தியுண்டாம். அத்துக்க நிவிர்த்திக கிரண்டுபாயமுண்டு; ஒன்றோ ஸ்திரீ தனாதி பதார்த்தங்களின் அடைவாம், மற்றொன்றோ இச்சையின் நிவிர்த்தியாம். அவற்றுள், மகாராஜா திருஷ்டாந்தத்திலோ சர்வ பதார்த்தங்களின் அடைவால் துக்காபாவமாம். சுழுப்தியில் விஞ்ஞான மயபோக்தா விடத்து இச்சைமுதலிய சர்வ விக்ஷேபத்தின் நிவிர்த்தியினால் சர்வ துக்கங்களின் அபாவமாம்.

இப்போது மகாப்பிராஹ்மணரூப திருஷ்டாந்தத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஆண்டு முதலில் மகாப்பிராஹ்மணனுடைய சொரூபத்தைக் காண்பிப்பாம்: - நேத்திராதியா கிய இந்திரியங்களையும் உள்மனாதிகளையும் வசஞ்செய்தவரும், எல்லாக் காமங்க ளையும் விட்டொழித்தவரும், கிடைத்த லாபங்கொண்டு மகிழ்வுற்றவரும், மனோ வாக்குக் காயங்களால் துஷ்ட ஜனங்கள் செய்யும் அபகாரத்தை யறிந்த போதிலும், இங்ஙனம் மனத்தின்கண் ஓர்ந்து (அறிந்து) அத்துஷ்டரோடு துவேஷத்தைச் செய்யாத வரும், (அவ்வோர்தலாவது: - எத்துக்கம் அவமானம் முதலியன தனக்குப் பிரதி கூலமாயிருக்கின்றனவோ, அத்துக்கத்தையும் அவமான முதலியவைகளையும் எப்புருஷன் சரீரத்தாலும் மனவாக்குகளாலும் வேறொரு பிராணியிடத்தே செய்கின் றனனோ, அவனுக்கே அத்துக்க அபிமானமுதலியவைகள் இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலுமுண்டாகும். இங்ஙனம் தனக்கநுகூலமாய் சுகத்தின் அடைவை எப்புருஷன் அந்நிய பிராணியிடத்தே செய்வானோ, அவனுக்கு இகலோகத்தின் கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் அச்சுகத்தின் அடைவுண்டாம்; ஆகையால், புருஷன் எப்பிராணிக்கும் துக்கத்தைச் செய்ய இச்சிக்கலாகாது; மற்றோ, சர்வப் பிராணிகட்கும் சுகமேசெய்ய இச்சை செய்தல் வேண்டும் என்பதாம். இவ்வண்ணம் ஓர்ந்து எப்பிராணிகட்கும் துன்பம் செய்யலாகாது; மற்றோ இன்பமே செய்ய வேண்டும் எனச்சிந்திப்பவரும்,) சர்வ வேதார்த்தங்களையும் அறிந்தவரும், பரநிந்தை செய்யா தவரும், தனது தோஷத்தின்கண்ணேயே எப்போதுந் திருஷ்டியுடையவரும், துஷ்டப் பிராணிகளின் சங்கமற்றவரும், ஆன்மாவினும் வேறாய் சகல ஜகத்தும் அநித்தியம், ஆன்மாவே ஏகம் நித்தியம் என்னும் நித்தியா நித்திய விவேகத்தால் எப்போதும் அலங்கரிக்கப் பட்டவரும், பூர்வபக்ஷ தர்க்கத்தின் கண்ணும், சித்தாந்த தர்க்கத்தின் கண்ணும் அதிகுசலரும், இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் இராநின்ற நாநாவகையாய் அன்னபானாதி பதார்த்தங்களும், மனோஹர ஸ்திரீகளும், சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் என்னும் பஞ்ச விஷயங்களுமாகிய இவ்வெல்லாவற் றையும் வாந்தி செய்த அன்னத்தைப் போலக் கண்டு இவற்றில் ஆசையற்றவரும்,

தூல சரீரத்தையும் சூக்கும சரீரத்தையும் அபிமானிக்கும் புருஷருக்குப்புண்ணிய பாவவசத்தால் சுகத்தின் அடைவும் துக்கத்தின் அடைவும் அவசியம் உண்டாம் என்னுந் தோஷ திருஷ்டியால் தூல சூக்கும சரீரங்களினின்றும் விடுபட இச்சை யுற்றவரும், பிரஹ்மசர்ய ஆசிரமத்தையேனும் கிருகஸ்த ஆசிரமத்தையேனும் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தையேனும் பரித்தியாகம் செய்து விதி பூர்வகமாய்ச் சிகை யஞ்ஞோபவீதம் முதலியவற்றைப் பரித்தியாகம் செய்து தண்டாதிகளைக் கவரும் வாயிலாய்ச் சந்யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்து ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டுச் சுரோத்திரிய பிரஹ்ம நிஷ்ட குருவின் சமீபம் செல்பவரும், ஆசிரியர் முகார விந்தத்தினின்றும் உதித்தருளிய வசனங்களின் அத்விதீய பிரஹ்மத்தின்கண்ணே தாற்பரிய நிச்சயரூப சிரவணத்தைச் செய்து அவ்வர்த்தத்தின்கண் நாநாவகையாய் யுக்திகளால் விரோதபரிகாரரூப மனனத்தைச் செய்து, அப்பொருளின் கண்ணே சித்தத்தின் ஏகாக்கிரத் தன்மைவடிவ நிதித்தியாசனத்தைச் செய்து, யான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன் என்னும் சாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தவரும், இங்ஙனம் இந்திரிய நிக்கிரக முதலாய்த் தத்துவ சாக்ஷாத்காரம் ஈறாய்ச் சொல்லிய சுபகுணங்களால், அலங்கரிக்கப் பட்டவரே மகாப்பிராஹ்மணரெனப்படுவர்.

இத்தகைய மகாப் பிராஹ்மணர் எங்ஙனம் இராகத் துவேஷாதிகளற்றவராய்ப் பரமாநந்தத்தை யடைந்திருப்பரோ, அங்ஙனம் சுழுப்தி அவஸ்தையின் கண் இவ்விஞ்ஞானமய போக்தா பரமாநந்தத்தை யடைவர். எங்ஙனம் இத்தகைய மகாப் பிராஹ்மணனிடத்தே அநர்த்தம் செய்வதாய் இராகத்துவேஷாதிகளில்லை யாமோ, அங்ஙனமே சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் இவ்விஞ்ஞானமய போக்தாவிடத்தும் அநர்த்தம் செய்வனவாய் இராகத்துவேஷாதிகளிரா.

கருத்திதுவாம்: - இராகத்துவேஷாதிகள் யாவும் அந்தக்கரணத்தின் கண்ணதே யாம்; அவ்வந்தக்கரணம் சுழுப்தியின்கண் இலயபாவத்தையடையும்; ஆகையால், அதன் தர்மங்களாய் இராகத்துவேஷாதிகள் சுழுப்தியின்கண் உண்டாகா.

அல்லது எப்பொருள்களில் சுகசாதனத்தன்மையின் ஞானமுண்டாமோ அப் பொருள்களில் இராகமுண்டாம்; சுகசாதனத்தன்மையின் ஞானமின்றி இராகமுண்டா கா; ஆகையால் சுகசாதனத்தன்மை ஞானம் இராககாரணமாம். எப்பொருள்களில் துக்கசாதனத்தன்மை ஞானமுண்டாமோ அப்பொருள்களில் துவேஷமுண்டாம். துக்கசாதனத்தன்மையின் ஞானமின்றித்துவேஷ முண்டாகமாட்டா; ஆகையால் துக்கசாதனத்தன்மையின் ஞானம் துவேஷ காரணமாம். அச்சுகசாதனத்தன்மை ஞானமும் துக்கசாதனத் தன்மைஞானமும் எப்பொருள்களிலும் தத்துவ வேத்தாவா ய் மகாப் பிராஹ்மணனுக்கில்லையாம்; ஏனெனின், அத்விதீய ஆன்மாவினும் வேறாய் எல்லா உலகையும் முயற்கோடுபோல் அறிந்திருக்கின்றனராதலின், அசத்தியவஸ்துவின்கண் சுகசாதனத்தன்மையும் துக்கசாதனத்தன்மையும் சம்பவி யாவென்பதொருதலையாம்; ஆகையால் முற்கூறிய மகாபிராஹ்மணனிடத்தே இராகத்துவேஷம சம்பவியா. அங்ஙனமே சுழுப்தியவஸ்தையின் கண்ணும் அந்தக் கரணம் இலயமாகவே சுகசாதனத்தன்மையின் ஞானமும் துக்கசாதனத்தன்மையின் ஞானமும் எப்பொருளிடத்தும் சுழுப்த புருஷனுக்குண்டாகமாட்டா; ஆகையால்

அதன்கண்ணும் இராகத்துவேஷத்தின் அபாவம் சம்பவிக்கும். இங்ஙனம் சுழுப்தி வடிவ இரண்டாவது சயனத்தின் நிரூபணத்தைச் செய்து மீண்டும் அவ்வரசர் கூறுகின்றார்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! சயனஞ்செய்யாநின்ற புருஷனுக்கு யாது ஆதாரம் என்னும் முதற் கேள்விக்கும் சயனத்திற்கு யாது ஆதாரம் என்னுமிர ண்டாவது கேள்விக்கும் இவ்விடை யான் கூறினேன். பரமான்மவடிவ ஆகாசமே சயனகர்த்தாவாய் விஞ்ஞானமய போக்தாவிற்கும் சுழுப்திரூப சயனத்திற்கும் ஆதாரமாம். அந்தப்பரமான்மாவினும் வேறாய் யாதொன்றும் அவற்றிற்கு ஆதாரமன்றாம். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! விஞ்ஞானமய போக்தாவிற்குப் பரமான்மாவோடு அபேதமாதலும் அந்தக்கரணாதிகட்கு அதன் கண்ணே இலயமாத லும் ஆகிய இதுவே சயனத்தின் சொரூபமாம். எங்ஙனங் கடாகாசம் மகாகாசத் தினும் வேறன்றாமோ, மற்றோ கடாகாசம் மகாகாசஸ்வரூபமாமோ, அங்ஙனமே யான் உன் பொருட்டுக் கூறிய விஞ்ஞானமய போக்தா பரமான்மாவினும் வேறன் றாம்; மற்றோ பரமான்மாவின் சொரூபமாம். அப்பரமான்மாவே சர்வப்பிராணி களிடத்தும் வியாபித்து அவற்றையொளிர்விக்கும். இக்காரணத்தினாலேயே சுருதியின்கண் அப்பரமான்மா ஆகாசமெனப்படும். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! கடமடாதி அநேக உபாதிகளிலிருந்த போதிலும் மகாகாசம் யாண்டும் ஆகாச ரூபத்தாற் புலப்படா நிற்கும்; இக்காரணத்தால் ஆகாசம் ஒன்றாம். அதுபோல் உனதான்மாவும் எனதான்மாவும் மற்றப்பல பிராணிகளின் ஆன்மாவும் யான் எனது சொரூபத்தை அறிகின்றிலேன், அந்நியத்தையும் யானறிகின்றிலேன் என விங்ஙனம் அஞ்ஞானத்தின் ஆசிரய ரூபமாய்ப் பிரதீதியாம்; யான் சுகமாய்ச சயனம் செய்தனன் என விங்ஙனம் சுழுப்தியின் சாக்ஷிவடிவமாய்ப் புலப்படா நிற்கும்; ஆகையால் சர்வப்பிராணிகளிடத்தும் ஒரு ஆன்மா தொடர்ந்து நிற்பதாம். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! நனாவவஸ்தையின்கண்ணும் கனாவவஸ்தையின்கண்ணும் ஆன்மாவிற்கு உண்மையாய் ஏகரூபத்தன்மையே யுளதாமெனினும், நனாவவஸ்தை யின் கண்னும் கனாவவஸ்தையின் கண்ணும் அந்தக்கரண விசிஷ்டமாய் ஆன்மா விஞ்ஞானமய பாவத்தையடையும்; ஆகையால், அவ்விஞ்ஞானமய பாவமே நனாக்கனாவவஸ்தைகளில் ஆன்மாவின் பேதத்திற்குக் காரணமாம். சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணோ தனது காரியசகித அந்தக்கரணத்திற்கு அஞ்ஞானத்தின் கண் இலயமுண்டாம்; ஆகையால், சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் ஆன்மாவின் பேத முண்டாகாது. கடமடாதிரூப உபாதிகளிருந்தாற்றான் ஆகாசத்தின் பேதம் பிரதீதி யாம். கடமடாதி உபாதிகள் நாசமாயின், ஆகாசத்தின்கண்ணே பேதப் பிரதீதியுண்டா கா. அங்ஙனமே அந்தக் கரணமும் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களும், நனாக்கனாக் கண்ணே ஆன்மாவைப் பேதஞ்செய்வனவாம். அம்மனசகித சர்வ வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களும் சுழுப்தியவஸ்தையின் கண்ணே பரமான்மா விடத்து இலயபாவ த்தையடையா நிற்கும்; ஆகையால, சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண் ஏக அத்விதீய பரமான்மாவிருக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் அந்தக் கரணாதிகாரிய மின்றாமென்றாலும், காரணரூப அஞ்ஞானம் ஆண்டுளது; ஆகையால், அஞ்ஞானரூப உபாதியின் வயத்தால் ஆன்மாவின் பேதம் சுழுப்தியின்கண்ணும் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்: - அஞ்ஞானத்திற் கிருவடிவமாம்; ஒன்றோ ஆவரண சொரூபமாம், மற்றொன்றோ விக்ஷேப சொரூபமாம். அவற்றுள், ஆவரண சொரூப அஞ்ஞானத்தின்கண் பேதத்தின் ஜனகத்தன்மையுளதா? அல்லது விக்ஷேபவடிவ அஞ்ஞானத்தின்கண் பேதத்தின் ஜனகத்தன்மையுளதா அவற்றுள் ஆவரண ரூபத்தால் அஞ்ஞானத்தின்கண் பேதத்தின் காரணத்தன்மையுளது என்னும் முதற் பக்ஷமோ சம்பவியாது; ஏனெனின், சுழுப்தியின் கண் ஆன்மாவை மறைக்கும் அஞ்ஞானமோ உளது, ஆனால் அவ்வஞ்ஞானம் ஆண்டு ஆன்மாவின் போதத்தையுற்பன்னம செய்யாது; ஆகையால், ஆவரண சொரூப அஞ்ஞானத்தின்கண் ஆன்மாவின் பேதகாரணத் தன்மை சம்பவியாது. சுழுபதியின்கண் விக்ஷேப சொரூப அஞ்ஞானம் ஆன்மாவின் பேதத்திற்குக் காரணமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் சம்பவியாது; ஏனெனின், விக்ஷேபம் இருவிதமாம். ஒன்றோ நனா வடிவமாம், மற்றொன்றோ கனாவடிவமாம். இவ்விருவகையாய் காரியவடிவ விக்ஷேபமும் சுழுப்தியின் கண்ணே இலயபாவத் தையடையும்; ஆகையால், விக்ஷேபரூப அஞ்ஞானமும் ஆன்மாவின் பேதத்தை யுண்டு செய்யாது.

இப்போது இப்பொருளையே திருஷ்டாந்தததால் வெளிப்படை யாக்குவாம். வர்ஷா (மழை) காலத்தில் இருள் சூழ்ந்த இரவின்கண் சம்பூர்ண மேகாதிகள் அந்தகாரத்தின்கண் இலயபாவத்தையடையும். அங்ஙனம் சுழுப்தி யவஸ்தையை யடைந்த ஆன்மாவின் அஞ்ஞானத்தின்கண் சர்வகாரியப் பிரபஞ்சமும இலய பாவத்தையடையும். சூரிய பகவானது உதயத்தால் அவ்வந்தகாரமானது நீங்கின் மீண்டும் அம்மேகாதிகள் அவ்வந்தகாரத்தினின்றும் வெளிப்படும்; அங்ஙனம் மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவினின்றும் மீண்டும் கர்மங்களின் வயத்தால் நனாவுண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - நனாப் பிரபஞ்சத்தின் போகத்தைக் கொடுப்பதாய் புண்ணிய பாவரூப கர்மங்களுண்டாமாயின், மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவினின்றும் நனாப் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியாம். கனாப்போகங்களைக் கொடுப்பதாய் புண்ணிய பாவரூப கர்மங்கள் உற்பவமாகுமாயின், அப்பரமான்மாவினின்றும் சொப்பனப் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியாமாதலின், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! நனாக்கனாத்துயில் என்னும் இம்மூன்று அவஸ்தைகளின் அடைவின்கண் ணியமமின்றாம்; மற்றோ, தனது சொரூப அஞ்ஞானத்தால் இப்பரமான்ம தேவர் கர்மங்களின் வயத்தால் ஒருகால் கனாவவஸ்தையின்பின் நனாவவஸ்தையை யடைவர். ஒருகால் துயில் அவஸ்தை யின் பின் நனாவவஸ்தையை யடைவர். ஒருகால் நனாவவஸ்தையின்பின் கனாவை யடைவர். ஒருகால் நனாவவஸ்தையின்பின் துயிலை யடைவர். ஒருகால் கனாவவஸ்தையின் பின் துயிலை யடைவர். இங்ஙனம் கர்மங்களின் அதீனமாய் இஜ்ஜீவான்மா சர்வ சரீரங்களிலும் நனாக்கனாத்துயில்வடிவ மூன்று அவஸ்தைகளையுமடையும். பாலகன் தடியால் ஆகாசத்திற் செலுத்திய பந்தானது நான்கு திசைகளிலும், பூமியிலும், ஆகாசத்திலும் நிரந்தரம் சுழலா நிற்கும். அதுபோல் முன்பு செய்த சுபாசுப கர்மத்தின் வயமே இப்பரமான்ம தேவர் ஒருகால நனவையடைவர், ஒருகால் கனவை யடைவர், ஒருகால் துயிலை யடைவர்; இங்ஙனம் நிரந்தரம சுழலாநிற்பர். எங்ஙனம் வாயுவால் சலிப்பிக்கப்பெற்ற பஞ்சிற்கு நிலை ஒருகாலும் உண்டாகமாட்டாதோ, அங்ஙனமே கர்மரூப வாயுவின் வயத்தால

இத்தேகத்தின் கண் நனாமுதலிய அவஸ்தைகளின் பிரவாஹம் ஒருகாலும் நிலைபெறாது; மற்றோ, நிரந்தரமுமே நனாமுதலிய அவஸ்தைகளின் பிரவாஹம் செல்லா நிற்கும். ஆகாசத்தின்கண் சம்பூர்ண மேகமண்டலத்தை வாயு சுழலவிக்கு மாறுபோலக் கர்மரூப வாயுவும் தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தக்ச் சுழல்விக்கும். எங்ஙனம் ஜலத்தின் பிரவாஹம் காய்ந்த காஷ்டத்தை ஒருகால் மேல் ஸ்தானத்தின்கண் கிளப்புமோ, ஒருகால் கீழ் ஸ்தானத்தின்கண் அமிழ்த்துமோ, அங்ஙனமே புண்ணிய பாவ ரூப காம வசத்தால் இஜ்ஜீவான்மா ஒருகால் தேவசரீரத்தை யடையும், ஒரு கால் மனுஷ்ய சரீரத்தை யடையும், ஒருகால் கிருமி சரீரதததை யடையும், ஒருகால் தருமுதலிய தாவர சரீரத்தை யடையும்.

கருத்திதுவாம்: - புண்ணிய கர்மத்தின் மிகுதியுண்டாயின், தேவசரீரத்தை யடையும். புண்ணிய பாவங்கள் சமானமாயின் மனுஷ சரீரத்தை யடையும். பாவகர்மத்தின் மிகுதியுண்டாயின், கிருமிமுதலிய சரீரங்களை யடையும். இங்ஙன ம், கர்ம வயத்தால் இஜ்ஜீவன் நாநாவகையாய் சரீரத்தை யடைவன். தேவதையே முதலாய்க கிருமிவரை எல்லாச் சரீசங்களிலும் நனாக்கனாத் துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தைகளையும் இஜ்ஜீவனடைவன். நனா முதலிய மூன்ற வஸ்தைகளு மற்ற பிராணி எதுவுமின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மனுஷ்யாதிகளிடத்தே மூன்றவஸ்தைகள் சம்பவிக் குமெனினும், தேவதைகளிடத்தே மூன்றவஸ்தைகள் சம்பவியா; ஏனெனின், சாஸ்திரத்தின்கண் தேவதைகட்கு அஸ்வபநங் (சொப்பனமின்மை) கூறப்பட்டுளது. ஆகையால், சொப்பனாவஸ்தை தேவதைகளிடத்தே சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! தேவதைகட்கு அஸ்வப்நங் கூறியதானது தேவதைகளிடத்தே சொப்பனாவஸ்தை உண்டாவதின்றாம் என்னும் அபிப்பிராயத்தாற் கூறியதன்றாம்; மற்றோ தேவதைகளிடத்தே சத்துவ குணத்தின் பிரதானத்தன்மை உளதாதலின், மனுஷரைப்போலக் கணந்தோறும் சொப்பனம் உண்டாகமாட்டாது; மற்றோ தேவதைகளிடத்தே அற்ப சொப்பன முண்டாம். இவ்வபிப்பிராயத்தினாலே சாஸ்திரத்தின்கண் தேவதைகட்கு அஸ்வப்நங் கூறப்பட் டுளது. எவ்வாற்றானும் தேவதைகளிடத்தே சொப்பனமின்றென உடன்படினோ, சர்வ தேவதைகளிலும் முக்கியமாய் விஷ்ணுபகவான் ஆதிசேடராய் சய்யையின்கண்ணே சயனஞ் செய்கின்றனரெனக் கூறும் சாஸ்திரம் அசங்கதமாகும்; ஆகையால், தேவதைகள் முதலிய சர்வப் பிராணிகளும் நனா முதலிய மூன்றவஸ்தைகளோடு கூடியவர்களென்பது பெறப்படும். ஆதலினால் ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! சுழுப்தி அவஸ்தையின்கண் சத்திய பரமான்மாவோடு அபேத பாவத்தை யடைந்த விஞ்ஞானமய போக்தா கர்மங்களின் வயத்தால் நனாமுதலிய அவஸ்தைகளை யடையும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்நிய உபநிஷத்துகளில் துயிலின்கண்ணே மாயாவிசிஷ்டப் பரமான்மாவின்கண் அந்தக் கரணமுதலியவற்றிற்கு இலயம் கூறப் பட்டிக்கின்றது. ஆனால் இக்கௌஷீதகீ உபநிஷத்தின்கண்ணோ பிராணனிடத்தே

சர்வவாக்கு முதலிய இந்திரியத்தோடுகூட அந்தக்கரணத்திற்கும் இலயம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; ஆகையால், சுருதிகட்குப் பரஸ்பரம் விரோதமாம்.

சமாதானம்: - உறக்கத்தினின்றும் எழுந்த புருஷன் **"யானொன்று மறிகின்றிலேன்"** என, நனவின்கண்ணே இவ்வாறு சிந்திப்பன் இச்சிந்தனையின் கருத்தாலோ மாயாவிசிஷ்டப் பரமான்மாவின்கண்ணே சகலவாக்காதிகளுக்கும் இலயம் சித்தமாம். சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் பிராணனது இலயத்தை உலகர் அங்கீகரிப்பதின்றாம்; மற்றோ பிராணனை விடுத்து அந்நிய சர்வ வாக்காதிகளின் இலயத்தைச் சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் உலகர் அங்கீகரித்துளார். ஆகையால், உலகரின் அபிப்பிராயத்தை யங்கீகரித்துச் சுருதியானது பிராணனிடத்தே வாக்காதி இந்திரியங்களின் இலயத்தைக் கூறியுளது; ஆகையால், பிராணசப்தத்தின் இலக்கணா விர்த்தியினால் மாயாவிசிஷ்டப் பரமான்மாவையே கவர்க. இவ்வாற்றால் இரண்டு சுருதிகட்கும் பகையின்றா மாதலின், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் பரமாத்ம சொரூபப் பிராணனிடத்தே தூல சூக்கும வடிவ சர்வப் பிரபஞ்சமும் இலயபாவத்தையடையும்; ஏனெனின், சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் மனசகிதவாக்காதி இந்திரியங்கள் இலயபாவத்தை யடையாதிருப்பின், நனாவைப் போலத் துயிலின்கண்ணும் அவ்வாக்காதிகளின் பிரதீதியாம், ஆண்டோ மன சகிதவாக்காதிகளின் பிரதீதியுண்டாவதின்றாம்; ஆகையால் வாக்காதிகளின் இலயமே துயிலின்கண் அறியப்படும். ஹே அந்தணரே! எங்ஙனம், ஆதார ஆதேய பாவசம்பந்தத்தால் பூதலத்தின் கண் கடம் அடையப் படுமோ ஆண்டு பூதலம் எங்ஙனம் ஆதாரமும் கடம் ஆதேயமுமாமோ, அங்ஙனம் சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் இவ்விஞ்ஞானமய போக்தா ஆதார ஆதேயபாவ சம்பந்தத்தால் பரமான்மாவை யடையாது; மற்றோ, ஆதார ஆதேய பாவமின்றிய கேவல அபேத சம்பந்தத்தால் பரமான்மாவை யடையும். கிருகாகாசத்தின்கண் அடைவுற்ற கடாகாசம் கடமழிந்த பின்னர்க் கிருகாகாசத்தோடு ஏகத்தன்மை வடிவசம் பந்தத்தையடையும். போலச் சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் இவ்விஞ்ஞானமய போக்தா அந்தக்கரணாதி உபாதியற்றதாய்ப் பரமான்மாவோடு ஏகத்தன்மைவடிவ சம்பந்தத்தையடையும். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! எங்ஙனம் கிருகாகாசத்திற்குச் செலவும் வரவும் உண்டாகாவோ, மற்றோ கடாகாசத்திற்கே கிருகத்தின்கண் வரவுண்டாமோ, கிருகத்தினின்றும் போக்குண்டாமோ அங்ஙனமே இருதயதேசத்தின்கண்ணே யிராநின்ற பரமாத்மாவிற்குப் போக்கும் வரவும் உண்டாகமாட்டாது. கடாகாசத்திற்குச் சமானமாய் விஞ்ஞானமய போக்தாவிற்கோ நித்தியமும் சுழுப்தியின்கண்ணே போக்கும் நனவிண்கண்ணே வரவுமுண்டாம். ஹே மறையவரே! உண்மையாய் ஆராயின் விஞ்ஞானமய போக்தாவின் சொரூபத்தின் கண்ணும் போக்கும் வரவும் சம்பவியாது; மற்றோ அந்தக்கரண உபாதியின் போக்குவரவால் விஞ்ஞானமயனிடத்தே போக்குவரவு புலப்படும். கடோபாதியின் கமனா கமனத்தால் (போதல் வருதலால்) கடாகாசத்தின்கண் கமனா கமனம் காண்பது போல், உண்மையாய் கடாகாசத்தின்கண் கமனமும் ஆகமனமும் இல்லையாம். இப்பரமான்மதேவர் ஆகாசத்தைப் போல் உடம்பினுள்ளும் புறம்பும் யாண்டும் வியாபகமாவர். அங்ஙனமாயினும் ஹிருதய தேசத்தின் கண்ணே யவருக்கு அந்தர்யாமித் தன்மையானது சித்திக்கும், மற்றிடத்தே அந்தர்யாமித்தன்மை

சித்தமாகாது. இக்காரணத்தால் இருதயதேசத்தின்கண் பரமான்மாவின் திதி (இருப்பு) கூறப்பட்டது.

இங்ஙனம், அந்தர்யாமியாய் பரமான்மாவால் நேரே பிரகாசிக்கப்பட்ட மனத்தின்கண் சம்பூரண வாக்காதி இந்திரியங்களினின்றும் உள்ள விசேஷணத்தன்மையை இப்போது நிரூபிப்பாம்: -- சுகத்தை அனுபவிக்கும் பொருட்டும் துக்கத்தை அநுபவிக்கும் பொருட்டும் சம்பூர்ணப் பிராணிகளின் சரீரம் உற்பன்னமாயது; ஏனெனின், சரீரத்தாலன்றிச் சுகதுக்கங்களின் போகமுண்டாகாது. சப்தாதி விஷயங்களின் ஒளிர்வை உபபோகமென்பர், அச்சப்தாதி விஷயங்களின் ஒளிர்வு சுரோத்திராதி இந்திரியங்களாலன்றி உண்டாகாது; மற்றோ, சுரோத்திராதி இந்திரியங்களாலேயே சப்தாதி விஷயங்களின் ஒளிர்வுண்டாம். அச்சம் பூர்ண சுரோத்திராதி இந்திரியங்களின் நியாமகம் மனமாம். ஏனெனின், தத்தம் சப்தாதி விஷயங்களோடு சுரோத்திராதி இந்திரியங்கட்குச் சம்பந்தம் உண்டாயினும், எத்துணை மனத்தின் சம்பந்தம சுரோததிராதி இந்திரியங்களோடு உண்டாகாதோ, அத்துணை இச்சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் தமது சப்தாதி விஷயங்களையறியா; மற்றோ, மனத்தின் சம்பந்தம் உண்டான பின்னரே சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் சப்தாதி விஷயங்களையறியும். ஆகையால், இது அறியப்படும்: - சம்பூர்ண சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் மனத்தின் அதீனமாம் என, இப்போது அப்பொருளையே உலகப்பிரசித்த திருஷ்டாந்தத்தால் நிரூபணம் செய்வாம்: -- உலகின்கண்ணே காஷ்டத்தாற் செய்த பத்துக்குதிரைகள் ஒரு நீளமான காஷ்டத்தின்கண்ணே இருப்பனவாக அந்நீளமாய் காஷ்டத்தின் நடுத்துளையின்கண்ணே கீழ்முகத்தோடு கூடிய ஒரு கொக்கி உண்டாயின், அப்பத்துக் குதிரைகளின் பாதங்களைக் கட்டிய பத்துச் சூத்திரங்கள் அந்நடுத்துளை வாயிலாயக் கொக்கியின்கண் மாட்டியிருப்பின், அச்சூத்திரங்களைத் தந்தையானவர் பாலகன் கரத்திற் கொடுப்பின், அப்பாலகன் பிதாவின் மடியிலிருந்து அந்தச் சூத்திரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அக்குதிரைகளை நாநாவகையாய்ச சேட்டை செய்விப்பன். அதுபோலச் சரீரரூப தீர்க்கமாய் காஷ்டத்தின்கண் வாக்காதி இந்திரியங்களாகிய பத்துப் பரிகளுள. பிராணவாயுவடிவ சூத்திரத்தால் அவ்வாக்காதிகளாய் பரிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நாடிவடிவ துளைவாயிலாய் அந்தப் பிராணரூப சூத்திரம் இருதய ரூபக் கொக்கியின் கண்ணே மாட்டப்பட்டுளது. பரமேஸ்வரராகிய தந்தையானவர் மனமாகிய பாலகனைத் தமது இருதய கமலமாய் மடியின் கண்ணே உட்காரவைத்துப் பிராணவாயுவாகிய சூத்திரத்தைக்கவர்விப்பர், அதனைக்கவர்ந்து அம்மனமாகியமைந்தன் வாக்காதிய இந்திரியக் குதிரைகளையும் பிராணவடிவச் சூத்திரங்களையும் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண் முயல்விப்பன்; இக்காரணத்தால் சர்வ வாக்காதி இந்திரியங்களிலும் உற்கிருஷ்டத்தன்மை (மேன்மை) புத்தியின் கண்ணே யுளது.

இப்போது மற்றொரு ரீதியினாலும் (வாயிலானும்) வாக்காதி யிந்திரியங்களினின்றும் உற்கிருஷ்டத்தன்மையை புத்தியின் கண்ணே காண்பிப்பாம்: - சூரியபகவானுடைய பிரகாசம் எல்லாப் பொருளிடத்துந் துல்லிய மேயாயினும், உபாதியின் வயத்தால் அச்சூரியபகவானின் ஒளியின்கண்ணே பேதத்தைக் கண்ணுற்றோம்; தாம்பிராதி தாதுக்களாற் செய்யப்பட்ட குசூலத்தின்கண் சூரியபகவானின் ஒளி

அற்பமாய் * அபிவியகதமாம், [* அபிவியக்தம் = வெளிப்படல்.] அக்குசூலத்தினும் சொச்சமாகிய தாப்பணத்தின்கண் சூரியபகவான் ஒளி அதிகமாய் அபிவியக்தமாம், அத்தர்ப்பணத்திலும் கிருபாணத்தி (கத்தியி)ன் கண் அதிகமாய் அபிவியக்தமாம், அக்கிருபாணத்திலும் மணியின்கண் அதிகமாய் அபிவியக்தமாம், அம்மணியிலும் சூரியகாந்த மணியின்கண் அதிகமாய் அபிவியக்தமாம். ஏனெனின், குசூலாதி உபாதி களின் கண்ணே யிரா நின்ற சூரியனுடைய ஒளியானது தாகாதி காரியத்தைச் செய்ய மாட்டாது. சூரியகாந்த மணியின் கண்ணே யிராநின்ற சூரியனது பிரகாசம் தாகாதி காரியத்தையும் செய்யும். ஆகையால், குசூலாதிய சர்வ உபாதிகளைக் காட்டிலும் சூரியகாந்த மணியின்கண் சூரியபகவானின் ஒளியதிகமாய் அபிவியக்த மாம. அவ்வண்ணமே, குசூலசமானமாய் இத்தூல சரீரத்தின் கண்ணும், கண்ணாடி யொப்பாயப் பிராணனிடத்தும், கத்தியொத்ததாய் கர்மேந்திரியத்திடத்தும், மணி போன்ற ஞான இந்திரியத்திடத்தும், சூரியகாந்த மணிக்கொப்பான மதியின் கண்ணும், இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா இயல்பாய் ஒரு வடிவத்தானே இருக்கு மாயினும், மதியாய் அந்தக்கரணம் அதிசொச்சமாம்; ஆகையால், அவ்வந்தக்கரணத் தின்கண் இரா நின்ற இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா போக்தாவெனும் பெயரையடையும். அந்நியமாய் ஆகாதி (சரீரமுதலிய) உபாதிகளின் கண்ணே யிராநின்ற ஆன்மா போக்தா வென்னும் பெயரையடையாது. சூரிய பகவான் சூரியகாந்த மணியின்கண் இருந்து தாகாதி காரியத்தைச செய்வதுபோல இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா அந்தக் கரணத்தின்கண் இருந்தே கர்த்துருத்வ போக்துருத்வரூப சம்சாரத்தையும் லோகாந்தரத்திற் கமனாகமனத்தையும் அடையும். அற்ப அந்தக்கரணத்தின்கண் வியாபக ஆன்மாவின் ஸ்திதி சம்பவியாதாமாயினும், அற்ப தர்ப்பணம் மகாபர்வத த்தின் பிரதிபிம்பத்தைக் கவர்வது போல அற்ப அந்தக்கரணமும் அதிசொச்சமாதலி ன் ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பத்தைக் கவரும். இதுவே அந்தக்கரணத்தின் கண் ஆன்மாவின் திதியாம்.

அல்லது அவ்வந்தக்கரணம் எப்போதும் இருதயகமலரூப கிருகத்தின்கண்ணே யே நிவாசம்செய்யும; ஒருகால் நனா அவஸ்தையின்கண் அவ்வந்தக்கரணம் நேத்திராதி ஸ்தானத்தின்கண் நிவாசம்செய்யும். எக்கால் சுழுப்தியாமோ அக்கால் நேத்திராதி ஸ்தானங்களை விட்டு அவ்வந்தக்கரணம் இருதயகமலரூப தனது கிருகத்தின்கண் வந்து சேரும். அவ்வந்தக்கரணத்தின் ஆகமனத்தால் விஞ்ஞானமய போக்தாவும் இருதய தேசத்தையடைவன்.

கருத்திதுவாம்: - சைதன்யத்தின்கண் இயல்பாயோ கமனாகமனரூபக் கிரியை யின்றாம்; மற்றோ உபாதியின் கமனாகமனத்தால் சைதன்ய ஆத்மாவின் கண்ணேயும் கமனாகமனமுண்டாம். அவ்வந்தக்காணம் நனவின்கண்ணே தக்ஷண நேத்திராதி ஸ்தானங்களிலிருக்கும்; ஆகையால் விஞ்ஞானமய போக்தாவும் ஆண்டி ருக்கும். சுழுப்திகாலத்தின்கண் நேத்திராதி ஸ்தானங்களை விட்டொழிதது அவ்வந் தக்கரணம் இருதயகமலரூபமாய் தனது கிருகத்தின்கண் வந்துவிடும்; ஆகையால் விஞ்ஞானமய ஆன்மாவும் இருதயகமலத்தையடையும்.

அல்லது பசுவும் மனுஷ்யனும் தமது கிருகத்தைவிட்டு அந்நிய தேசத்தை யடைந்து ஹானியையேனும் இலாபத்தையேனும் அடையின் அவ்வானியையும் இலாபசமானமாய்க் கருதி மீண்டும் தத்தம் கிருகத்தின்கண்வந்து சேர்வது போல, புத்திரூப அந்தக்கரணமும் தனது இருதய தேசரூப கிருகத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து நேத்திராதி தேசத்தின்கண்ணே சென்று, ஹானியையேனும் இலாபத்தை யேனும அடைந்து அவ்வானியையும இலாப சமானமாய்க கருதி அவ்வந்தக்காணம நேத்திராதி தேசத்தினின்றும் மீண்டும் தனது இருதய கமலரூப கிருகத்தின்கண் வந்துசேரும. எங்ஙனம் விதேச (அந்நியதேச) த்தினின்றும் தனது கிருகத்தையடை ந்த ஜீவனுக்கு இலாபத்தின் ஆராய்வால் சுகத்தின் பிராப்தியும், ஹானியின் ஆராய்வால் துக்கத்தின் பிராபதியும் உண்டாமோ, அங்ஙனமே நேத்திராதிவடிவ விதேசத்தை விட்டு இருதயகமலரூபமாய் தனது கிருகத்தையடைந்த புத்தியானது இலாபத்தை விசாரித்து சுகத்தை யநுபவிக்கும்; ஹானியை விசாரித்துத துக்கத்தை யநுபவிக்கும். இருதய கமலம் ஒன்றை விடுத்து நகசிகை பரியந்தமுள்ள சம்பூரண சரீரமும், நேத்திராதி இந்திரியங்களோடு கூடிய சம்பூர்ண கோளகங்களும், புரீதத் தென்னும் நாடியும், சிரமும், புத்திக்குப் பர (அந்நிய) தேசமாம். இருதய கமலமொன் றே புத்திக்குச் சொந்த தேசமாம்.

அல்லது, நனாக்கனாக்களிலுள்ள போகங்களைக் கொடாநின்ற கர்மங்கள ழியுங்கால் இருதயகமல மத்தியிலிராநின்ற தகராகாசரூப பரமான்மாவின் கண்ணுள்ள புத்தியானது தனது காரணத்தின்கண் மூர்ச்சையையடையும். எங்ஙனம் அத்தியந்தம் மூர்சசையையடைந்துள்ள புருஷனை உலகத்தாரா மரித்தவன் எனக் கூறுவரோ, அங்ஙனம் துயிலின்கண் தனது காரணத்தில் மூர்ச்சையையடைந்துள்ள புத்தியிடத்தே இலயவியவகாரமுண்டாம். எங்ஙனம் ஆகாசத்தின்கண் அடைந்துள்ள சூக்குமமாய் பஞ்சை ஆகாயத்தின் கண்ணே இலயமாயதென உலகர் கூறா நிற்பரோ, அங்ஙனம் இருதயகமலத்துள்ளே பரமான்மரூப ஆகாசததின்கண் அடைந்துள்ள புத்தியை இலயமாயதென வேத மவிளம்பா நிற்கும். சித்திரவஸ்திரத்தைச் சுருக்கின் அதன் கண்ணுள்ள சித்திரம இலயபாவத்தையடைவது போன்று, பித்ததாதுவினால் இருதய கமலத்தின் சங்கோசரூப ஏதுவினாலும் புத்தியின் கண் இலயவியவகார முண்டாம். ஆகையால், ஹே பாலாகிய பிரஹ்மணரே! அவ்விஞ்ஞானமய போக்தா சுழுப்தியவஸ்தையின் கண் அந்தக்கரண உபாதி இலயமாகவே, பரமான்மாவோடு அபேதரூபசயனத்தை யநுபவிதது மீண்டும் நனாப்போகத்தைக் கொடாநின்ற கர்மமானது உதயமாயின், நனாவவஸ்தையையடையும். எங்ஙனம ஊர்ணநாபி (சிலம்பிபபூச்சி) யென்னும் ஐந்து விசேஷமானது அந்யசாதனங்களின் அபேக்ஷ யின்றியே அநந்த நூற்களைத்தன்பானின்று உண்டாக்குமோ, அங்ஙனம் சயனத்தினின்று மெழுந்த இப்பரமான்ம தேவர் பிராணாதியநந்த சிருஷ்டியை (தம்மால்) உண்டாககுவா. எங்ஙனம ஓங்கியெரியா நின்ற பெரிய அழலானது தனது சமான ரூபமுடைய அற்பகணத்தையுண்டாக்குமோ அங்ஙனமே சயனத்தினின்று மெழுதத இவ்வான்மதேவரும் பிராணனையும், அந்தக் கரணத்தையும், ஞானகர்ம இந்திரியங்களையும், அவ்விந்திரியங்களின நானாவியாபாரங்களையும் உண்டாக் குவர். அவ்வக்கினியாதி இந்திரியங்களினின்றும் அக்கினியாதி தேவதைகள் உண்டா வர். அவ்வககினியாதி தேவதைகளினின்றும் சப்தாதி விஷயங்களும் சம்பூர்ண

போகங்களும் உண்டாம். இவ்வண்ணம் நனா அவஸ்தையின் கண்ணே தினந் தினமும் வாக்காதி இந்திரியங்களின் உற்பத்தியுண்டாம்; அங்ஙனமே அக்கினியாதி தேவதைகளின் உற்பத்தியுண்டாம; அங்ஙனமே நாமாதி விஷயங்களின் உற்பத்தி யுண்டாம். சுழுப்தியவஸ்தையின் கண்ணே தினம் தினமும் வாக்காதி இந்திரியங் களின் இலய முண்டாம்; அங்ஙனமே அக்கினியாதி தேவதைகளும் நாமாதி விஷயங்களும் இலயமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நனவின் கண்ணே நித்தியமும், வாக்காதிகளின் உற்பத்தியும், சுழுப்தியின்கண்ணே நித்தியமும், வாக்காதிகளின் இலயமும் உண்டா மெனத் தாங்கள் கூறினீர்கள்; இப்பொருளில் எனக்கு நிச்சயமுண்டாகவில்லை.

சமாதானம்: - ஹே மறையவரே! வேதபகவான் கூறிய பொருளின்கண் ஒரு காலும் புத்திமானாய் புருஷன் அவிசுவாசம் (விசுவாசமின்மை) செய்தல் கூடாது; மற்றோ எப்பொருளைச் சாஸ்திரம் போதிப்பிக்கின்றதோ அப்பொருளையே புத்திமா னாய புருஷன் அங்கீகரித்தல் வேண்டும்; ஏனெனின், சுவர்க்காதி பதார்த்தங்கள் இந்திரிய ஜன்னிய ஞானவிஷயங்களன்றாம்; இவ்வதீந்திரிய (இந்திரியங்களுக் கெட்டாத) விஷயங்களின் ஞானம் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலேயே யுண்டாம். சாஸ்திரப பிரமாணத்திலும் வேறாய் பிரதீதியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் அத்துறக் கம் முதலியவற்றின் ஞானம் உண்டாகமாட்டாது.

கருத்திதுவாம்: - எப்பொருளின்கண்ணே பரஸ்பரம் விரோதியாய் இருபிரமா ணங்களின் பிரவிர்த்தி யுண்டாமோ, அப்பொருளின்கண் ஐயம் நிகழும்; அஃதீண்டுச் சம்பவியாது; ஏனெனின், வேதத்ததாற் போதிப்பித்த பொருளின்கண் எபபிரத்திய க்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் பிரவிாததியும் உண்டாகாது ஆகையால், வேதார்த்தத்தின் கண் ஐயப்படல் மதிமானுக்குத் தகுதியன்றாம்

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம: -- சாஸ்திரப் பிரமாணததால் போதிப்பித்த சுவர்க்காதிகளும், இந்திராதி தேவதைகளும், தர்ம அதர்மரூப அதிரஷ்டமும், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண விஷயமாகாவென்பது யாவருக் குந் தெரிந்ததேயாமன்றோ; ஏனெனின், சாஸ்திரத்தாற் கூறிய சுவர்க்காதி களிடத்தும் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் பிரவிாததி யுண்டாமாயின், சர்வ ஜீவர்கட்கும நேத்திராதி ரூபப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் சுவர்ககாதிகளின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம உண்டாதல் வேண்டும்; ஆனால் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் ஜீவர்கட்குச் சுவர்ககாதிகளின் அநுபவமோ உண்டாவதின்றாம். அல்லது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் ஜீவர்கட்குச் சுவர்க்கத்தின் அநுபவம உண்டாமாயின், சுவர்க்க நரகாதிகளிடத்தே மூடருக்குப் பரஸ்பரம் விவாதம் உண்டாகலாகாது; ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் விஷயமாய் கடாதிபதார்த் தங்களிடத்தே எப்புருஷ னும் விவாதம் செய்வதின்றாம்; ஆனால சுவர்க்க நரகாதிகளிடத்தே மூடருக்கு அநந்தமவகையாய் விவாதம் உண்டாதல் உலகின்கணணேயே சுவர்கக நரகாதிகளி ல்லை எனச் சிலர் கூறாநிற்பா, இம்மனுஷ உலகின்கண்ணேயே சுவர்க்க நரகங்களுளவெனவும், இம்மனுஷ உலகினும் வேறாய் யாதொரு சுவர்க்க நரகமும்

இலவெனவும், தனாகி பதார்த்தங்களோடுற்ற புருஷன் சுவர்கக சுகத்தைப் போகிப்பன் எனவும், நிரத்தனத் தரித்திரியாய் புருஷனும் பசு முதலியனவும் நரக துக்கத்தைப் போகிக்கும் எனவும் சில மூடர் கூறாநிற்பர். சுவர்க்க நரகாதிகளிடத்தே இவ்வண்ணம மூடர் விவாதம் செய்யா நிறபர், அது உண்டாகலாகாது; ஆகையால, பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தால் சுவர்க்காதிகளின் அநுபவம் எவ்வுயிருக்கும் உண்டாகா து. சாஸ்திரப் பிரதி பாதிதமாய் சுவர்க்காதிகளின் பிரத்தியக்ஷ ஞானமே யோகிக் குண்டாமாயினும், யோகியின் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தோடு விரோதியாது; ஏனெனின், சாஸ்திரத்தின் அநுகூல ஆசரணத்தினாலேயே யோகிக்குப் பிரத்தியக்ஷமுண்டாம். ஆகையால், அவ்வியோகியின் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் பூர்வ சித்த சாஸ்திரப பிரமாணரூப தனது காரணத்தோடு முரணி நிற்கமாட்டாது. ஆகையால், சாஸ்திரப் பிரதிபாதித சுவர்க்காதி அர்த்தத்தின்கண் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் பிரவிர்த்தி உண்டாகமாட்டாது எனத் துணியப்பெற்றறாம். அல்லது எங்ஙனம் சாஸ்திரப் பிரதிபாதித சுவர்க்காதி அர்த்தத்தின் கண்ணே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் பிரவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாதோ, அங்ஙனம் அநுமானப் பிரமாணத் திற்கும் பிரவிர்த்தியுண்டாகாது; ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தை யபேக்ஷித்தே பின் அநுமானப் பிரமாணம் பிரவிர்த்திக்கும்.

கருத்திதுவாம்: - எப்புருஷனுக்கு முன்னர் அடுக்களை முதலியவற்றில் மறித்தும் மறித்தும் புகைவன்னிகளின் உடனிகழ்ச்சிக் காட்சியாற புகை வன்னியின் வியாப்பியமாம் என்னும் வியாப்திஞானம் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் உண்டாகி ன்றதோ அப்புருஷனே மலையின்கண் புகையைக்கண்டு முன் வியாப்தியை நினைந் தவனாய்ப் பர்வதத்தின்கண்ணே வன்னியின் அநுமானம் செய்வன்; ஆகையால், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் அநுமானப் பிரமாணத்தின் காரணமாம். அந்தப் பிரத்திய க்ஷப் பிரமாணம் முற்கூறிய முறையே சுவர்க்காதி பதார்த்தங்களிடத்தே பிரவிர்த்தி யாது; ஆதலின் அநுமானப் பிரமாணமும் சுவர்க்காதி பதார்த்தங்களைப் போதிப்பதில் ஆற்றல் அற்றதேயாம். அல்லது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் அபேக்ஷையின்றியே அநுமானப்பிரமாணம் தனது அர்த்தத்தை யுணர்த்துமாயின், அநுமானமென்னும் பெயரையே இழந்து நிற்கும்; ஏனெனின், அநுமானம் என்னும் சப்தத்தின்கண் இருபதங்களுள். அவற்றுள், ஒன்றோ **“அநு”** என்னும் பதமாம்; மற்றொன்றோ **“மானம்"** என்னும் பதமாம். அவற்றுள், அநுபதத்தின் பொருளோ பின்னென்பதாம்; மானபதத்தின் பொருளோ பிரமாணமென்பதாம், அவ்விரு பதங்கடகு ஒருங்கே பின்னுண்டாம் பிரமாணம் என அநுமான சத்தப்பொருள் சித்தமாம். இங்ஙனம் அநுமானசத்தத்தை யாராயினும் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் பின்னரே அநுமானப் பிரமாணத்தின் பிரவிர்த்தி சித்திக்கும். அல்லது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தா லுண்டாய பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திற்கு அற்பவிஷயத்தின்கண்ணே பிரவிர்த்தியாம். இக்காரணத்தினாலும் சாஸ்திரத்தாற் கூறப்பட்ட சுவர்க்காதிகளிடத்தே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்திறகுப் பிரவிர்த்தி யுண்டாகமாடடாது; ஏனெனின், இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்தைப் பிரத்தியக்ஷ ஞானமென்பர். அது ஒருவிதமன்றாம், மற்றோ நேத்திராதி இந்திரிய பேதத்தாற் பின்னபின்னமாயே பிரத்தியக்ஷ ஞானம் உண்டாம். அவற்றுள், சக்ஷு இந்திரியத்தால உற்பன்னமாய் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திறகுச் சாக்ஷுஷப் பிரத்தியக்ஷமெனப பெயராம். இரசன இந்திரியஜன்னிய பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திற்கு

இராசனப் பிரத்தியக்ஷமெனப் பெயராம். துவக்கிந்திரிய ஜன்னிய பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திற்குத் துவாசப் பிரத்தியக்ஷமெனப் பெயராம். கிராண இந்திரியஜன்னிய பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திற்குக் கிராணஜப் பிரத்தியக்ஷமெனப் பெயராம். சுரோத்திர இந்திரியஜன்னியப் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திற்கு சிராவணப் பிரத்தியக்ஷமெனப் பெயராம். இவ்வண்ணம் இந்திரியங்களின் பேதத்தால் பிரத்தியக்ஷ ஞானமும் பின்னபின்னமாயே உண்டாம். ஆகையால், சர்வ பதார்த்தங்களிடத்தும் ஒரு பிரத்திய க்ஷ ஞானத்தின் பிரவிர்த்தி யுண்டாகமாடடாது; மற்றோ பின்னபின்ன ரூபாதி விஷயங்களிடத்தே பின்னபின்னமாயே சாக்ஷுஷாதி ஞானங்களின் பிரவிர்த்தி யுண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - சாக்ஷுஷ ஞானத்தின் விஷயமாய் ரூபாதி பதார்த்தங்களை இராசனஞானம் விஷயம் செய்யமாட்டாது. இராசன ஞானத்திற்கு விஷயமாய் இரசாதிகளைச் சாக்ஷுஷஞானம விஷயம் செய்யமாட்டாது. இங்ஙனம் அந்நியப் பிரத்தியக்ஷ ஞானங்களிடத்தும் அறிந்து கொள்க. இவ்வண்ணம் அற்ப அர்த்தத்தை விஷயம் செய்வதாய் பிரத்திபக்ஷஞானம் சாஸ்திரப் பிரதிபாதித அர்த்தத்தை விஷயம் செய்தல முடியாது.

அல்லது எக்காலத்தில் தேவதத்தனது நேத்திரங்களின் சம்பந்தம கடாதி பதார்த்தங்களோடு உண்டாமோ அக்காலத்தில் தேவதத்தனுக்கே கடத்தின் பிரத்திய க்ஷ ஞானமுண்டாம்; தேவதத்த புருஷனிலும் வேறாய் யஞ்ஞதத்த புருஷனுக்கு இந்திரிய சமபந்தமின்றி அக்கடத்தின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் உண்டாக மாட்டாது. ஆகையால், பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திற்கு யோக்கியமாய் கடாதிவிஷயங்களிடத்தும் சுதந்திரப் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின் பிரவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ விஷயத் தோடு இந்திரிய சம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்தே பிரத்தியக்ஷத்தின் பிரவிரத்தியுண்டாம். இது கூறியதால் இது துணியப்படும்: - பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திற்கு யோக்கியமாய் கடாதி பதார்த்தங்களிடத்தும் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின் சுதந்திரப் பிரவிரத்தி யுண்டாக மாட்டாதாயின், வேதப்பிரதி பாதித சுவர்ககாதி அதீந்திரிய பதார்த்தங்களிடத்தே எங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷத்தின் பிரவிர்த்தி யுண்டாம்; மற்றோ உண்டாகமாட்டாது. அல்லது வேதப் பிரமாணத்தின் அபேக்ஷையின்றிய கேவலப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண ம் தோஷ மற்றதாக மாட்டாது; மற்றோ தோஷத்தோடு கூடியதேயாம். ஏனெனின், நேத்திராதி இந்திரியங்களின் பெயர் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாம். அந்நேத்திராதி இந்திரிபங்களிடததே குருட்டுத்தன்மை செவிட்டுத்தன்மை முதலிய தோஷங்களின் பிரத்தியக்ஷ ஞானமே சர்வ புருஷர்கட்கும் உண்டாம். ஆகையால், தோஷத்தோடு ற்ற பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் வேதத்தின் அபூர்வ அர்த்தத்தைப் போதனஞ செய்விபாது. அல்லது வேதத்தாற் போதித்த சுவாக்காதி அர்த்தத்தின்கண் மொழிந்த முறையே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் பிரவிர்த்தியின்மையின், அநுமானப் பிரமாணமும் அச்சுவர்க்காதி பதார்த்தங்களிடத்தே பிரவிர்த்தியாது, ஏனெனின், பிரததியக்ஷப் பிரமாணத்தை அபேக்ஷித்தே அநுமானப் பிரமாணத்தின் பிரவிர்ததி யுண்டாம். இவ்வார்த்தையை முன்னர் மொழிந்து வந்தோம்.

சங்கை: - வேதப்பிரதிபாதித சுவர்க்காதி அர்த்தத்தின்கண்ணே பிரத்தியக்ஷ அநுமானப் பிரமாணங்களின் பிரவிருத்தி யுண்டாகாதாயினும், அர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்களின் பிரவிர் தி சுவர்க்காதி பதார்த்தங்களிடத்தே யுண்டாம்.

சமாதானம்: - அவ்வர்ததாபத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் அநுமானப் பிரமாண த்திலும் அபின்னமா? அல்லது பின்னமா? அவற்றுள், முதலாவதாய் அபின்ன பக்ஷம் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவ்வர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் அநுமானப் பிரமாணத்துள் அடங்கியவையென அங்கீகரிக்கினோ, அநுமானப் பிரமாணத்தின் பிரவிரத்தியின்கண் கூறிய சம்பூர்ண தோஷங்களும் அர்த்தா பத்தி முதலிய பிரமாணங்களிடத்தும் உண்டாம். ஆகையால், அநுமானப் பிரமாணத்தினின்றும் அபின்னமாய் அர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் சம்பவியா. அவை அநுமானப் பிரமாணத்தினின்றும் பின்னமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவற்றை அநுமானப் பிரமாணத்தினின்றும் பின்னமென அங்கீகரிப்பினும், அவை சுதந்திரமாய் எப்பிரமா (எவ்வுண்மை) ஞானத்தையும் உண்டு செய்யமாட்டாது. மற்றோ, ஏதாவது திருஷ்டாந்தத்தை அங்கீகரித்தே எவனுக்கேனும் பிரமா ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும். திருஷ்டாந்தமின்றி அர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் யாண்டும் ஞானத்தையுண்டாக்கா அத் திருஷ்டாந்தம் பிரத்தியக்ஷத்திலும் வேறன்றாம்; மற்றோ, பிரத்தியக்ஷத்துள் அடங்கியது திருஷ்டாந்தமாம். பிரத்தியக்ஷத்தின் கண்டனம் முன்னர் விஸ்தாரமா ய்ச் செய்துவந்தேன். ஆகையால், அர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் அநுமானப் பிரமாணத்தினின்றும் வேறாயினும், வேதப்பிரதிபாதித சுவர்க்காதி ரூப அர்த்தத்தின்கண்ணே பிரவிரத்தியா. ஆகையால், ஹே பாலாகிய பிராஹ்மணரே! சம்பூர்ண தோஷங்களற்ற இவ்வேத பகவான் எவ்வெப்பொருளைப் போதிப்பரோ, அப்பொருளையே அவசியமாய்க கவர்தல முமூக்ஷுக்கட்கு யோக்கியமாம், தர்மாத்மாவாய் இராஜாவின் ஆணையைப் பிரஜைகள் கவர்வதே போல் வேத பகவான் கூறிய பொருளைக் கவர்தல் மதிமான்களாய் புருஷர்க்கு யோக்கியமாம். வேதார்த்ததின்கண் ஒருகாலுமு அசம்பாவனை செய்யறக. அந்த வேத பகவானான வரோ தினமும் நனா அவஸ்தை யடைந்தவுடன் வாக்காதி இந்திரியங்கடகு உற்பத்தியையும், அக்கினியாதி தேவதைகட்கு உற்பத்தியையும், நாமாதிவிஷயங் கட்கு உற்பத்தியையும் கூறியிருக்கின்றனர். சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் அச்சம்பூர்ண வாககாதிகளின் இலயத்தை வேத பகவானானவர் கூறியுள்ளார். ஆகையால, ஹே மறையவரே! இவ்வகையாய் வேதப் பொருளின்கண் நீர் சிரத்தையைச் செய்யும். ஹே மறையவரே! பூர்வம் உறங்கா நின்ற புருஷன் எழுங் காலத்தில் இச்சரீரத்தின்கண் இராநின்ற ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் உபதேசத்தை யான் தங்கட்குச செய்துளேன். பின்னர் இருதயகமலத்தின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவின் உபதேசத்தை யான் தங்கள் பொருட்டுச் செய்துளேன். ஆகையால், தாங்கள் ஆன்மாவின் கண்ணே பரிச்சின்ன திருஷ்டியைச் செய்யற்க; மற்றோ ஆன்மாவின் கண்ணே பூரண திருஷ்டியைச் செய்க இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே மறையவரே! ஒரே பரிபூர்ண ஆகாசம் கடமடசராவாதி உபாதிகளில் இருப்பது போல ஒரே பரிபூர்ண ஆன்மாவும் வாக்காதி யுபாதிகளிலிருக்கும். வாக்காதி விசிஷ்ட ஆன்மாவை மூடன் கூறுவோனெனவும்,

கேட்போனெனவும், காண்போனெனவும் அங்கீகரித்துள்ளான். அதுபோலத் தாங்கள் ஆன்மாவைப் பரிச்சின்னமாய்க் கருதலாகாது; மற்றோ உபாதியை விட்டுப் பரி பூர்ண ஆன்மாவைத் தாங்கள் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மாவானது யாண்டும் பரிபூர்ணமாமாயின், ஹிருதய தேசத்தின்கண் ஆன்மாவின் திதியை முன்னர் தாங்கள் எதன்பொருட்டுக் கூறினீர்கள்.

சமாதானம்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! மயிர் * மழிப்பதற்குச் [* மழிப்பது - சிரைப்பது.] சாதனமாய் கத்தியானது நாவிதனது அடப்பத்தின் ஏகதேசத் திருப்பது போல், இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாகேவல மிருதய தேசத்தின்கண் இராது; மற்றோ சர்வப் பிராணிகளின் உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்து நிற்கும். அங்ஙனம நிற்பினும் அந்தக் கரணத்தின்கண்ணும், இந்திரியங்களிடத்தும், சரீரத்தினிடத்தும் ஆன்மாவிசேஷமாய்ப் புலப்படும். இக்காரணத்தால் ஹிருதயம், இந்திரியம், சரீரம் என்பவற்றில் ஆன்மாவின் திதியை யான் கூறினேன் அக்கினி சாமானிய ரூபமாய் எவ்விடத்து முளதெனினும காஷ்டத்தின்கண் விசேஷரூபமாய்ப புலப்படும். இக்கார ணத்தாற காஷ்டத்தின்கண் அக்கினியுளதென உலகர் கூறாநிற்பர். ஆகையால், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! எங்ஙனம் நாவிதனது அடப்பத்தின்கண் கத்தியானது விரைவாயே புலப்படுமோ, அங்ஙனம் இருதய கமலத்தின்கண் இராநின்ற புத்தி யானது அத்தியந்தம் சொச்சமாதலின அப்புத்தியின்கண் ஆன்மாவின் பிரதீதி விசேஷமாயுண்டாம. இவ்வபிப்பிராயத்தாற் புத்தியின்கண் ஆன்மாவின் திதியை பான் கூறினேன். எங்ஙனம நாவிதனது அடப்பத்தின்கண் கத்தியானது இருக்குமோ மற்றிடத்திராதோ அங்ஙனம புத்திவடிவ தேசத்தின்கண் ஆன்மாவிருக்கும்; மற்றிடத் திராது என்னுங்கருத்துப்பற்றி ஆன்மா புத்தியின்கண் இருப்பதாக யான் கூறவில் லை. இங்ஙனம் இருதயத்தின்கண் ஆன்மாவின் விசேஷ விளக்கத்தைப் போதிப் பதாய் கத்தியின் திருஷ்டாந்தக் கருத்தை நிரூபித்து. இப்போது ஹிருதயத்தை யபேக்ஷித்துச சரீராதிகளிடத்து ஆன்மாவின் அறப்பபிரகாசததைப் போதிப்பதாய் அக்கினி திருஷ்டாந்தத்தின் கருத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பாலாகிய பிராஹ்ம ணரே! ஆநந்த சொரூப ஆன்மா ஜராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னும் நான்கு வகையாய் சரீரங்களை உண்டாக்கித் தனது சைதன்ய ரூபத்தால் நகத்தின் நுனியிலிருந்து சிதைபரியந்தம் அவ்வெல்லாச் சரீரங்களிலும் வியாபித் தது. அக்கினி யாண்டும் சமானமாயினும் அரணி வடிவ காஷ்டத்தின்கண் அதன் விசேஷ விளக்கத்தைக் கண்டு காஷ்டத்தின்கண் அக்கினியுளதென யாவருங் கூறா நிற்பர். அது போலவே இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சைதன்ய சொரூபமாய் எவ்விடத்து சமானமாய் இருப்பினும், சரீரத்தின்கண் சைதன்யததின் விசேஷ விளக்கத்தைக்கண்டு ஆண்டு ஆன்மா வுளதெனக் கூறலும் பொருந்தும். ஈண்டு சரீரத்தின்கண் ஆன்மாவின் விசேஷ விளக்க கூறியது; கடாதிகளைக் குறித்தென வறிக. அந்தக்கரணத்தைக்குறித்துச் சரீரத்தின்கண் ஆன்மாவின் அற்ப விளக்கமே யுண்டாம். ஆகையால், ஹே மறையவரே! ககனத்திறகுச் (ஆகாயத்திற்குச்) சமானமாய் யாண்டும் பரிபூரண ஆன்மா இச்சரீரத்தின்கண் சைதன்ய ரூபமாய்த் தோற்றாநிற்கும். இக்காரணத்தாற்றான் நகநுனியிலிருந்து சர்வசரீரத்தின்கண்

பரமான்மாவின் பிரவேசம் சுருதியாற் கூறப்பட்டுளது. ஹே மறையவரே! மண்ணான து கடாகார பரிணாமத்தை அடையுமாதலின் மண்ணின்கண் முககியப் பிரஞ்ஞையும் கௌணப் பிரஞ்ஞையும் சம்பவியா. அதுபோல் மன இந்திரிய தேகாதி ரூபக் கூட்ட மும் அந்த வகையாய் பரிணாமத்தை யடையுமாதலின் இக்கூட்டத்தினிடத்தும் முக்கியப் பிரஞ்ஞை கௌணப் பிரஞ்ஞைகள் சம்பவியா; மற்றோ, பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவின் தாதான்மிய அத்தியாசபலத்தால் அவிசார காலத்தே சரீராதிகளிடத்திற் சைதன்ய சொரூபப் பிரஞ்ஞை யுண்டாம். விசாரிக்கினோ சரீராதிகளிடத்தே பிரஞ் ஞை சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மனத்தின்கண்ணும் இந்திரியத்தின் கண்ணும் சரீரத் தின் கண்ணும் பிரஞ்ஞையின்று எனத்தாங்கள் கூறினீர்கள் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், புத்திவடிவப் பிரஞ்ஞை அம்மனாதிகளிடத்தும் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்: - ஹே மறையவரே! சைதன்ய ஆன்மாவினும் வேறாய் மன இந்திரிய சரீராதியாவும் ஜடங்களாம், விகாரமுடையனவாம். ஆகையால், அம்மனா திகளிடத்து இரா நின்ற புத்திரூபப் பிரஞ்ஞையும ஜடமாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் சரீராதிகள் பரிணாமத்தை யடையாநிற்குமோ, அங்ஙனம் புத்தியும் பரிணாமத்தை யடையுமாதலின், புத்தி ஜடமேயன்றிச் சைதன்ய ரூபமன்றாம். ஆகையால் ஹே மறையவரே! ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் வேறாய் எவ்வஸ்துவின்கண்ணும் ஞான சொரூப்ப பிரஞ்ஞையின்றாம்; மற்றோ ஆன்மா ஒன்றே ஞானவடிவமாம். ஹே அந்தணரே! எங்ஙனம் ஆன்மாவின் வேறாய் எவ்வனான்மாவின் கண்ணும் ஞான மின்றாமோ, அங்ஙனம் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் வேறாய் எவ்வனான்ம வஸ்துவின் கண்ணும் சுகமுமின்றாம்; மற்றோ ஆன்மா ஒன்றே சுகரூபமாம். இவ் வண்ணம் சுகமாயும் ஞானமயமாயும் இராநின்ற ஆன்மா, சுகஞானங்களற்ற மன இந்திரிய தேகாதிகளைத் தனது தாதாத்மிய சமபந்தத்தால் சுகத்தோடு கூடியதாயும் ஞானத்தோடு கூடியதாயும் இருக்குமாறு செய்விக்கும். எங்ஙனம் தனிகன் தனது சேவகரைத் தனத்தோடு கூடியவராயிருக்குமாறு செய்வானோ, அங்ஙனம் சுகஞான வடிவ ஆன்மா, மன இந்திரியாதிகளைச் சுகஞான வடிவத்தோடு கூடியதாயிருக்கு மாறு செய்விக்கும். ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! இத்தகைய சுக ஞானவடிவ ஆன்மாவை யாசிரயித்தே சம்பூர்ண வாக்காதி அத்தியாத்மங்களும், அக்கினியாதி அதிதேவதைகளும், தத்தம் நாமாதிவிஷயங்களை நிச்சயம் செய்யும். இந்த ஆன்மாவின் சம்பந்தமின்றிச் சுதந்திரமாய் வாக்காதி யெவையும் எவ்வர்த்தத்தையும் நிச்சயம் செய்யமாட்டா. யதார்த்த ஞானத்தோடேனும் விபரீத ஞானத்தோடேனும் கூடிய ஒரு தனிகனுடைய நிச்சய அநுசாரமாயே அவன் தாசன் எக்காரியத்தையும் நிச்சயிப்பன்; அத்தனிகன் நிசசயததைத தழுவாமல் தாசன் சுதந்திரமாய் நிச்சியான்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தனிகனது பாகியகாரியத்தின்கண்ணே தாசருக்குப் பராதீனமாயிருக்குமாறு நேரினும ஞானரூப உள் நிசசயத்தின்கண் அவர்க்குத் தனிகனது அபேக்ஷை யேலாததேயா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! ஞானரூப உள் நிச்சயவுதயத் தில் தாசருக்குத் தனிகனபேக்ஷையில்லை; தனிகனது நிச்சய மின்றித் தாசரின் நிச்சயம் பயனற்றதே யாமென்றறி தல்வேண்டும்.

கருத்திதுவாம்: - ஞானரூப நிச்சயத்தாற் புருஷருக்குக் காரியத்தின்கண் முயற்சியுண்டாம். அம்முயற்சியும் தனிகனது நிச்சயமின்றிச் சுதந்திரமாய்த் தாசருக்கு உண்டாகாது, தனிகன் சம்மதியைக் கவர்ந்தே தாசருக் கெக்காரியத்தி லேனு முயற்சியுண்டாம். அதுபோல் ஞானவடிவ ஆன்மாவைப் பற்றியே சமபூர்ண வாக்காதி தேவதைகளும், தனித்தனி வாக்காதிகளும், இக்காரியம் இன்றியமையாது செய்யத்தக்க தென்றும், இக்காரியம் செய்யத்தகாததென்றும், இவ்வசனம் சொல்லத் தக்க தென்றும், இப்பொருள் காணத்தக்கதென்றும், பதார்த்தங்களை நிச்சயிக்கும் ஞானசொரூப ஆன்மாவின்றிச் சுதந்திரமா யெவ்வாக்காதி தேவதைகளும் எப்பொரு ளையு முணரா. ஈண்டுத் திருஷ்டாந்தத்திலும் சித்தாந்தத்தின்கண் இத்துணைச் சிறப்புளது: - திருஷ்டாந்தத்தின்கண்ணே தனிகனின் ஞானத்தினும் வேறாயே தாதனது ஞானமுண்டாம். சித்தாந்தத்தின்கண்ணோ ஆன்மாவின் சொரூப ஞானத்தினும் வேறாய் யாதொரு ஞானமும் வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தின்றாம்; மற்றோ ஆன்மசொரூப ஞானமே அவற்றோடு கூடியதாய் நாநா பாவத்தை யடையா நிற்கும். ஆகையால், ஆன்மாவே ஞானசொரூபமாம்; ஆன்மாவினும் வேறாய் சர்வ அனான்ம பதார்த்தங்களும் ஜடமாம். ஹே மறையவரே! போகசாதனமாய் தனாதிகளோடு கூடிய ஒரு வணிகன் தன்மைந்தரோடுந் தாதரோடுமே யத் தனாதியைப் போகிப்பன், அவரின்றித் தனித்தவன் அவற்றைப் போகியான்; தனித்தவற்றை அவன் போகிப்பனேல் அவனது சர்வ தனத்தையும் சோரர் கொண்டே குவராதலின் அவரோடுகூடியே அவனவற்றைப் போகிப்பன். அதுபோன்று இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவும் வாக்காதி தேவதைகளினுடனின்றே போகத்தைப் போகிக்குமேயன்றி, அவையின்றிக் கேவலந்தானே போகத்தைப் போகியாதென வுணர்க. தனிகனாய் வணிகனுடைய மைந்தர் முதலிய பந்துக்களும் தாதர்களும் அத்தனிகனைவிட்டுச் சுதந்திரமாய் எப்பொருளையும் போகியார்; மற்றோ அவனுட னே யவர் போகத்தைப் போகிப்பர். அவ்வாறே வாக்காதிகளும் ஆன்மாவின்றிச் சுதந்திரமாய் எப்பொருளையும் போகியா; மற்றோ ஆன்மாவுடன் கலந்தே போகங்க ளைப் போகிக்கும். ஈண்டிது கருத்தாம்: - சுகதுக்க அநுபவத்தைப் போகமென்பர். அப்போகம் உபாதியற்ற துய ஆன்மாவின் கண்ணே பொருந்தாது அதுபோல் வாக்காதி ஜடபதார்த்தங்களிடத்தும் பொருந்தாதாம்; மற்றோ, அந்தக் கரணாதி யுபாதிகளோடு கூடிய ஆன்மாவே போகாசிரயமாம். உண்மையாயோ எதுவும் போகாசிரயமன்றா மாதலின் அப்போகம் மித்தையாம். ஹே அந்தணரே! யான் தங்கள் பொருட்டுச் சுத்தான்ம ரூபமாய்க் கூறிய இருதயாகாயமாகிய பரமான்மாவே இச்சர்வ சங்காதத் (கூட்டத்)திற்கு மதிபதியாம். அப்பரமான்மாவே இச்சங்காதத்தோடு தாதாத்மிய அத்தியாச மடைந்ததாய் மதிமான்களாலு மறிய முடியாததாம். ஹே மறையவரே! ஆன்மா அறியத்தகாத தாகாதேல் எல்லா நூல்களிலும் வல்லுநராய் தங்கட்கு ஆன்மாவின் உண்மை வடிவத்தின்கண் மயலுண்டாகாதன்றோ, முன்னர்த் தாங்கள் பிராணனையே ஆன்ம ரூபமாய் என் பொருட்டு உபதேசம் செய்தீர்களாத

லின், தங்களது இம்மயலே ஆன்மாவின் தூர்விஞ்ஞேயத்தன்மையை யுணர்த்து கின்றது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா. இச்சங்காதத்துள் துர்விஞ்ஞேயமாயின், இச்சங்காதத்திலும் வேறாய் அயலெத்தானத்தேனுமுள்ள ஆன்மாவை யென்பொருட்டு உபதேசிக்கவேண்டும், அத்தானத்துள்ள ஆன்மாவை யான் நிச்சயம் செய்து கொள்கின்றேன்.

சமாதானம்: - ஹே மறையவரே! இச்சங்காதத்தை விடுத்து அயலிடத்துள்ள ஆன்மாவை யறிவதிற் சற்றேனும் நீர் உற்சாகங்கொள்ளாதீர்; மற்றோ இச்சங்காதத் துள்ளேயே ஆன்மாவையறிய உற்சாகத்தை நீர் செய்யும். கனலின் தோற்றத் தானங்களாய் காஷ்டங்களோடு கூடிய கனலை விடுத்துக் காஷ்ட சம்பந்தமற்ற கனலடைவின் வேட்கையை எம்மதிமானுங் கொள்ளானன்றோ, அங்ஙனமே ஆன்மாவின் தோற்றத்தானமாய் இச்சங்காதத்தை விட்டொழித்து அயலிடத்தே யான்மாவைத் தேடுதல் பயனில் கூற்றேயாம். ஆகையால், ஹே அந்தணரே! இத்தேகத்தின்கண்ணே அந்தக்கரணாதி யெல்லா வுபாதிகளுமற்ற கூடஸ்த ஆன்மாவைப் பிரஹ்ம ரூபமாய் நிச்சயமசெய்யும் என அஜாதசத்துரு அரசரானவர் முற்கூறிய மூன்று வினாக்களின் பொருளை விஸ்தாரமாய்க்கூறினார்.

இப்போது அம்மூன்று வினாக்களின் பொருளையே சுருக்கமாய் நிரூபிக்கின் றார்: - ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! இருதய ஆகாசரூபமாய் எவைக்கும் ஆன்மா வாயுள்ளதே சயனகர்த்தாவாய் புருஷனுக்கும் சயனத்திற்கும் ஆதாரமாம். அவ்விருதய ஆகாசசொரூப ஆன்மாவே சயனகர்த்தாப் புருஷனது வரவின் முடிவு வடிவமாம். வாக்காதி காரணங்களின் இலய ரூப சயனம் இருவகையாம். அவற்றுள் ஒன்றோ சொப்நரூப சயனமாம்; மற்றொன்றோ சுழுப்திரூப சயனமாம். அவற்றுள் முதலாவதாய் சொப்நரூப சயனத்தின் கர்த்தாக்கள் புத்தியின்றிச் சம்பூரண வாக்காதிகளாம்; இரண்டாவதாய் சுழுப்திரூப சயனத்தின் கர்த்தாவோ புத்தியாம். இருவகையாய் சயனங்களினின்றும் வருங் கர்த்தாக்களும் புத்தியோடுற்ற வாக்காதி இந்திரிய சமூகமாம். முற்கிரந்தத்தில் விஞ்ஞானமய போக்தாவைச் சயன கர்த்தா வாயும் ஆகமன கர்த்தாவாயும் கூறினன். ஈண்டோ புத்தியையும் வாக்காதிகளையும் சயன கர்த்தாக்களாய்க் கூறினனாதலின் முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று முரண்படுவ தாகப் புலப்படுமேனும், ஆராயினோ அம்முரண் பொருந்தாது; ஏனெனின், புத்தி விசிஷ்ட சைதன்யத்தின் பெயர் விஞ்ஞானமயமாம். ஆண்டுச் சைதன்யாம் சத்தின் கண்ணோ கருத்துருத்வப்பான்மை சம்பவியாது; மற்றோ எஞ்சியதாய்ப் புத்தியின் கண்ணே கர்த்திருத்வத்தன்மை சம்பவிக்கும். இக்கருத்தே பற்றி ஈண்டுப்புத்தி சயனகர்த்தா வென்னப்பட்டது ஆதலின் முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று முரண்படலின் றாம். ஹே மறையவரே! பிராணரூப உபாதியின் கண்ணும் பிரஞ்ஞாரூப உபாதியின் கண்ணும் தங்கள் பொருட்டு யான் கூறிய இருதயாகாசரூப ஆன்மாவையே முன்னர் தேவராஜாவாகிய இந்திரர் பிரதர்த்தன அரசரின் பொருட்டுக் கூறினார். இவ்வான்மா வின் சாக்ஷாத்கார மகிமையாலே அத்தேவ ராஜாவாய் இந்திரர் மூவுலகிற்கும் வேதனையைப் புரியும் அசுரர்களையும் நீதியற்ற விசுவரூபாதி பிராஹ்மணரையும்

வேதாந்த விசாரவிஹீன அநந்தஞ் சந்யாசியரையும் கொன்றனர் என்றாலும் அவ்வான்ம ஞானமகிமையால் அவ்விந்திரரது ரோமமாத்திரமுங் கெடவில்லை. இவ்வான்ம ஞானமகிமையாலே அத்தேவ ராஜாவாய் இந்திரர் சர்வ தேவதைகளின் மத்தியில் அத்தியந்தம் மேன்மையை யடைந்திருக்கின்றனர்; போர்முதலிய காரியத்தில் எத்தேவதையின் அபேக்ஷையையும் செய்திலர்; மற்றோ, பலனெனப் பெயரிய அசுரன் முதலிய எல்லா அசுரரையும் தனியாயே கொன்றனர். இக்காரணத் தாற்றான் அவர் எல்லா பலவான்களிலும் முக்கிய பலவானானர். அவ்விந்திரர் தனது தேஜசால் விசேஷமாய் விளங்குவர்; அதனால்தான் ஸ்வராட்டென்னும் பெயரை யடைந்தனர். சுபகுணங்களாலும் கீர்த்தி முதலியவற்றாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்ற அவ்விந்திரர் சர்வ தேவதைகளிலும் முக்கியமாயினர். ஆகையால், ஹே பாலாகிப் பிராஹ்மணரே! அத்விதீய ஆன்மஞான மகிமையால் அமரேசர் யாவருக்கும் சுவாமி யானது போல், இக்காலத்தும் ஆநந்த சொரூப ஆன்ம ஞானத்தை விவேகாதி சாதனங்களாற் சம்பாதித்த புருஷனும் அவ்வான்ம ஞான மகிமையால் எல்லா ஜீவர்களுக்கும் சுவாமி யாவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தேவராஜாவாய் இந்திரர் ஆன்மஞான மகிமையால் எல்லா அசுரர்களையும ஜயித்தனர், என முன்னர்த் தாங்கள் கூறினீர்களன்றோ, அது பொருந்தாது; ஏனெனின், புராணங்களில் அசுரர்களால் இந்திரனது பராஜயமும் அநந்தவாரமெனக் கூறப்பட்டுள தன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மறையவரே! எத்துணை தேவராஜாவாய் இந்திரர் பிரஜாப தியின் உபதேசத்தால் ஆன்மஞானத்தை யடையவில்லையோ, அத்துணையே இந்திரரையே ஜயம் செய்து அசுரர் மூவுலகத்திற்கும் அதிபதியாயினர்; பிரஜாபதியின் உபதேசத்தால் ஆன்மஞானத்தைப் பெற்ற பின்னரோ, அசுரர் யாவரையுங் கொன்று தாமே மூவுலகிற்கும் அதிபதியாயினர். ஆகையால், இவ்வாநந்த சொரூப அத்விதீய ஆன்மஞானமே யாவற்றிலும் அதிகமாம்; அதனையே புருஷர் முயற்சியாற் சம்பாதி க்க வேண்டும்.

ஸ்ரீ குருகூறல்: - ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் கௌஷீதகீ இருஷியானவர் தமது சீடரின் பொருட்டுப்பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்துத் தூஷ்ணீம்பாவத்தை (மௌனத்தை) யடைந்தனர். பிரஹ்ம நிரூபணத்தின் பின் அந்தப் பிரஹ்மத்திற்கு அவசியம் கூறத்தகுந்ததாய் சத்தியத்திற்குஞ் சத்தியம் என்னும் குகிய நாமத்தை அர்த்தத்தோடும், அந்தக் கௌஷீதகீ இருஷியானவர் தம் சீடரின் பொருட்டு உபதேசி க்கவில்லை. மற்றோ, யாஞ்ஞுவற்கியரின் தவத்தால் மகிழ்ந்த சூரியபகவான் அவர் பொருட்டுச் சத்தியத்திற்குஞ் சத்தியம் என்னும் பிரஹ்ம நாமத்தை அர்ததத்தோடும் உபதேசித்தனர். கௌஷீதகீ இருஷியோ தேவராஜாவாய் இந்திரரால் அச்சத்தை யடைந்தவராய்ச் சம்பூர்ண பிரஹ்ம வித்தையைத் தமது சீடரின் பொருட்டுக் கூறாதொழிந்தனர்; மற்றோ, நான் கத்தியாய் ரூப கௌஷீதகீ உபநிஷத்தின் முதல் அத்தியாயத்தின் கண்ணே பிராணரூப பர்யங்கத்தே (மஞ்சத்தே) இராநின்ற பிரஹ்மத்தின் உபாசனையை உபதேசித்தனர், இரண்டாவதத்தியாயத்தின்கண் அங்கங்களோடு கூடிய பிராண வித்தையை உபதேசித்தனர்; மூன்றாவதத்தியாயத்

தின்கண் இந்திரப் பிரதர்த்தன சம்வாத வாயிலாக நிர்க்குணப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தனர்; நான் கர்வதத்தியாயத்தின்கண் பாலாகி அஜாதசத்து சம்வாத வாயிலாக அந்நிர்க்குணப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தனர். இத்துணை வித்தை களைக் கௌஷீதகீ இருஷியானவர் தம்சீடரின்பொருட்டு, உபதேசித்து இந்திரரினி ன்றும் அச்சத்தை யடைந்தவராய் வித்தையை உபதேசித்தலினின்றும் உபராமத்தை யடைந்தனர். இவ்வெல்லா விஷயங்களும் நான்காவதத்தியாயத்திற கூறப்படும்.

சுபம்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.
மூன்றவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம:

ஆண்டு முதல் அத்தியாயத்தின்கண் இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷத்தின் பொருள் நிரூபணம் செய்யப்பட்டது; இரண்டாவதத்தியாயத்தின்கண்ணும் மூன்றாவதத்தியாயத்தின் கண்ணும் இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகீ உபநிஷத்தின் பொருள் நிரூபணம் செய்யப்பட்டது. இப்போதேழத்தியா யங்களால் யஜுர் வேத உபநிஷத்துக்களின் பொருளை நிரூபிப்பாம்: - அவற்றுள், முதலிற் பிருஹதாரண்ய உபநிஷத்தின் பொருளை நான்கத்தியாயங்களால் நிரூபிப்பாம்: - ஆண்டு முன்னர் மூன்றாவது அத்தியாயத்தின் முடிவில் குருவானவர் சீடன் பொருட்டு, தேவராஜாவாய் இந்திரரினின்றும் அச்சத்தை யடைந்தவராய்க் கௌஷீதகீ இருஷி தம்சீடர் பொருட்டுச் சம்பூர்ண பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசத்தைச் செய்யா தொழிந்தனரென்றும், சூரியபகவான் யாஞ்ஞுவற்கிய இருஷியின் பொருட்டுச் சம்பூர்ண பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தனரென்று முள்ள விசித்திர கதையைக்கூறினார்; இவ்விசித்திரத்தைக் கேட்ட சீடன் அதிவிஸ்மயத்தை யடைந்தனன். சூரியபகவானானவர் யாஞ்ஞுவற்கியரின் பொருட்டு உபதேசித்த பிரஹ்ம வித்தையைக் கேட்கச் சீடனுக்கு அவாவிருப்பினும் அத்தியந்தம் புத்திமானாதலின் நேரே அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையைப்பற்றி வினவாது கௌஷீதகீ இருஷியானவர் இந்திரரினின்றும் பயத்தை யடைந்தனர் என்னும் வசனத்தைக் கேட்டு ஐயத்தோடு கூடியவனாய் முதலில் கௌஷீதகீ இருஷியின் பயகாரணத்தைக் கேட்டனன். பயகாரணத்தைக் கேட்பதில் சீடனது இரகசியக் கருத்திதுவாம்: - கௌஷீதகீ இருஷியின் பயகாரணத்தை யான் கேட்பேனாயின், பயகாரணத்தைக் கூறியவராய் ஸ்ரீ குருவானவர் அச்சமபூர்ண பிரஹ்ம வித்தையையுங் கூறுவர். இக்கருத்தாற் சீடன் முதலிற் கௌஷீதகீ இருஷியின் பயகாரணத்தைக் கேட்கத் தொடங்கினன்.

சீடன் கூறல்: - ஹே பகவன்! கௌஷீதகீ இருஷியானவர் அச்சப்படும்படியாய் இந்திரர் என்ன கொடுந்தொழிலைச் செய்தனர்; இவ்விசித்திரமாய கதையைக் கேட்கவேண்டுமென வெனக்கு இச்சையுளதாகின்றது; ஆதலால் தாங்கள் கிருபை கூர்ந்து அடியேன் பொருட்டதனைக் கூறல்வேண்டும். இவ்வண்ணம் வினவிய சீடனது வினாவைக்கேட்டு, ஸ்ரீ குருவானவர் வேதமந்திரங்களால் கூறப்பட்டுள்ள தத்யங் அஸ்வினர்கட்கும் இந்திரருக்கும் பரஸ்பரம் நடந்ததாய் சம்வாதரூப விசித்திரக் கதையை உபதேசிக்கும் பொருட்டு, முதலில் பிரஹ்மவித்தையின் பிரவர்த்தகராய சம்பூர்ண குரவரைச்சிந்தனை செய்தனர். ஏனெனின், விவேகாதி. சாதன சதுஷ்டயங்கள் பிரஹ்மவித்யா சிரவணத்திற்குச் சாதனமாவது போலப் பிரஹ்ம வித்தையின் பிரவர்த்தகராய் ஆசிரியர்களின் சிந்தனையும் பாவத்தடையை

யொடுக்கும் வாயிலாகப் பிரஹ்மவித்தையடைவின் சாதனமாதலின் பிரஹ்ம வித்தையின் அத்தியயன காலத்தில் பிரஹ்மவித்தையின் பிரவர்த்தகராய் ஆசிரியர்களின் சிந்தனையை முமுக்ஷு ஜனங்கள் அவசியம் செய்யற்பாலதேயாம். ஆண்டு மதுகாண்ட முடிவின்கண்ணும் யாஞ்ஞவற்கிய காண்டமுடிவின்கண்ணும் புருஷ நாமங்கள் பொருந்திய இருஷிகளின் பெயர்கள் கூறப்பட்டுள்ளனவாதலின், அவ்விருவம் சங்களையும் புருஷவம்சமென்பர். அன்றியும் கிலகாண்டமுடிவின்கண் ஸ்திரீநாமங்கள் பொருந்திய இருஷிகளின் பெயர்கள் உளவாதலின் அவ்வம்சத்தை ஸ்திரீ வம்சமென்பர். அவற்றுள், மதுகாண்டத்தின்கண்ணும் யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின் கண்ணும் இராநின்ற இருபுருஷ வம்சத்தின்கண்ணும அங்ஙனமே கிலகாண்டத்தின்கண் இராநின்ற ஸ்திரீ வம்சத்தின்கண்ணும் இராநின்ற இருஷிக ளைச் சில நூலாசிரியர் பேதமா யங்கீகரித்துளார், வேறு சில நூலாசிரியரோ அவரை யபேதமாயங்கீகரித்துளார்; அவ்விருபக்கங்களுள் அபேதபக்ஷமே சிரேஷ்டமாம். ஏனெனின், ஏக அத்விதீய பிரஹ்மமே குருமூர்த்தியின் திவ்யமங்கள மூர்த்தத்தைத் தரித்துச் சீடன் பொருட்டு உபதேசிக்கும் இது வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் சித்தின்கண் தாந்தமாம். ஆகையால், அபேத பக்ஷத்தை யங்கீகரித்து முதலில் ஸ்திரீ வம்சத்தின் கண் இரா நின்ற இருஷிகளின் பரம்பரையை நிரூபிப்பாம்: -

ஸ்ரீ குரு கூறல்: - ஹே சிஷ்ய! இவ்வுலகின்கண்ணே பௌதிமாஷீயெனப் பெயரிய ஸ்திரீ பிரஹ்ம வித்தையின் அதிகாரிகளாய் நம் யாவருக்குந் தாயாவள்; ஏனெனின், பௌதிமாஷீயின் புத்திரர் இவ்வுலகின்கண் எல்லா மறையவரின் பொருட்டும் அறிதற்கரிய பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுத்தார். அவரை ஸ்திரீ வம்சத்தின் கண்ணே பௌதிமாஷீயின் புத்திரரென்பர். இருபுருஷ வம்சத்தின் கண்ணும் அவரைப் பௌதிமாஷ்யர் என்பர். ஹே சிஷ்ய! இப்பௌதிமாஷீயின் புத்திரன் முதலாக இரண்யகர்ப்ப பரியந்தம எத்துணைப் பிரஹ்மவித்தையின் பிரவர்த்தக ஆசிரியர்களுளரோ, அவ்வியாவர் பெயரையும் யாம் நின்பொருட்டுக் கூறுகின்றோம். அவர் பெயரைக் கேட்பதனாலும் சிந்தித்தலினாலும் பிரஹ்ம வித்தையின் பிரதிபந்தகமாய் சம்பூர்ண பாவங்கள் அழியும். அதன்பின் சம்பூர்ண வேதாந்த அர்த்தங்களை யறிவதில் நீ வல்லவனாவாய் இவ்வார்த்தை சாக்ஷாத் சுருதியின்கண்ணும் கூறப்பட்டுளது.

(சு-ம்.)

"எந்தை யாகிய பரசிவன் பாலெவற் கரிய
முந்து மன்புள தன்னண முதுகுர வரின்பா
லந்த மின்றிய வன்புள தம்மகான் றனக்கே
இந்த நான்மறை யியம்பிய பொருளெலா மிலங்கும்."

இதன் பொருளோ: - எப்புருஷனுக்கு ஸ்ரீமன் மகாதேவரிடத்தேனும் மகா விஷ்ணுவாதி தேவதைகளிடத்தேனும் பரமபக்தி யுளதாமோ, தேவதைகளிடத்தே பரமபக்தி இருப்பது போலப் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுப்பவராய் ஆசிரியரிடத்தே பரமபக்தி யுளதாமோ அம்மகான்ம புருஷனது புத்தியின்கண் உபநிஷதங்கள்

உரைத்த பொருள்கள் ஒளிராநிற்கு மென்பதாம். எவனுக்குத் தேவதைகளிடத்தும் ஆசிரியரிடத்தும் பரமபக்தி யின்றாமோ, அவன் மதியின்கண்ணே அருமறை முடிகள றைந்த பொருள்கள் விளங்காவாம் ஆதலின் முமுக்ஷுவானவன் அவசியம் குரு பக்தியைச் செய்யவேண்டும்.

இனி வம்சாவலிபை வருணிப்பாம்: - ஹே சிஷ்ய! அந்தப் பௌதிமாஷீயின் புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் காததியாயனீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யினிடத்திலிருந்து பிரஹ்மவித்தையை யடைந்தனர். அக்காத்தியாயனீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண்ணே கௌபவனரென்பர்; அக்காத்யாய னீ புத்திரராய் கௌபவனரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாரத்வாஜீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையை யடைந்தனா. அந்தப் பாரத்வாஜீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் பௌதிமாஷ்ய ரென்பர்; இப்பௌதிமாஷ்யரைப் பூர்வ பௌதிமாஷ்யரினும் வேறென வுணர்க. அப் பாரத்வாஜீ புத்திரராய் பௌதிமாஷ்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைக் கவர்ந்தனர். அந்தப் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின்கண் கௌப வனரென்பர். இக்கௌபவனரும் முற்கௌபவனரினும் வேறெனவறிக. அப்பாராசரீ புத்திரராய் கௌபவனரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஔபஸ்வஸ்தீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்த ஔபஸ் வஸ்தீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின்கண் கௌஷிகரென்பர் அந்த ஔபஸ்வஸ்தீ புத்திரராய் கௌஷிகரேனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். இப்பாராசரி புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியும் பூர்வ பாராசரி புத்திரரினும் வேறென வுணர்க. அந்தப் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின்கண் கௌண்டின்யரென்பர். அந்தப் பாராசரி புத்திரராய் கௌண்டின்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் கௌசிகீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அக்கௌசிகீ புத்திரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் சாண்டில்யரென்பர். அக் கௌசிகீ புத்திரராய் சாண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஆலம்பீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் அங்ஙனமே வையாக்ரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். (இருகுரவரா லென்றுணர்க) அவ்வாலம்பீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் கௌசிகரென்பர். அவ்வியாக்ரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின்கண் கௌதமரென்பர். அவ்விரு வருள், ஆலம்பீ புத்திரராய் கௌசிகரெனப் பெயரிய இருஷியோசாக்ஷாத் பிரஹ்மா வின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். வியாக்ரீ புத்திரராய் கௌதம ரெனப் பெயரிய இருஷியோ, காபீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் அங்ஙனமே காண்வீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். (இருகுரவராலெனவுணர்க). அக்காபீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் அக்கினி வேய்யரென்பர். காண்வீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியினுக்குப் புருஷ வம்சத்தின்கண் சமான சங்கியையுடைய ஒருநாம மின்றாமாதலின் அது எழுதவில்லை யென்றுணர்க. அவ்விருவருள் காண்வீ புத்திர

ரெனப் பெயரிய இருஷியோ, சாக்ஷாத் பிரஹ்மாவின்பானின்றே பிரஹ்ம வித்தை யைப் பெற்றனர். காபீ புத்திரராய் அக்கினி வேஶ்யரெனப் பெயரிய இருஷியோ ஆத்ரேயீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் அங்ஙனமே சாண்டில்ய ரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். (இருகுர வராலென வுணர்க). அவ்வாத்ரேயீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் ஆனபிம்லாதரென்பர். சாண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷியின் பேதத்தைப் போதிப்பதாய் ஒரு நாமம் ஸ்திரீ வம்சத்தின்கண் இன்றாமாதலின் கூறவில்லை யென்றறிக. அவ்விருவருட் சாண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷியோ சாக்ஷாத் பிரஹ்மாவினின்றே பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். ஆத்ரேயீ புத்திரராய் ஆனபிம்லாதரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் கௌதமீ புத்திரரெனப்பெயரிய இருஷியின்பானின்று ம்பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அக்கௌதமீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின்கண் ஆனபிம்லாதரென்பர். அக்கௌதமீ புத்திரராய் ஆனபிம்லாதரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாரத்வாஜீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அப்பாரத்வாஜீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் கௌதமரென்பர். அந்தப பாரத்வாஜீ புத்திரராய் கௌதமரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இரண்டிருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்விரண் டிருஷிகளுள் ஒருவரைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் சைதவரென்பர், மற்றொருவரைப் பிராசீன யோக்கியரென்பர். அப்பாராசரீ புத்திரராய் சைதவரெனப் பெயரிய இருஷியு ம் பிராசீன யோக்கியரெனப்பெயரிய இருஷியும் ஆகிய இவ்விரு சகோதரரும் வாத்சீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாத்சீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி மதுகாண்டத்தின்கண் இராநின்ற புருஷ வம்சத்தின் கண்ணே பாராசர்யர் என்னப்படுவர், யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டத்தின்கண் இராநின்ற புருஷ வம்சத்தின் கண்ணே பாராசர்யாயண ரெனப்படுவர். அவ்வாத்சீ புத்திரராய் பராசர்யாயணரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்தப் பாராசரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி மதுகாண்டத்தின்கண் பாரத்வாஜரெனப்படுவர், யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டத்தின்கண்ணோ கார்க்கியாயணரெனப்படுவர். அந்தப் பாராசரீ புத்திரராய் பாரத்வாஜரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் வார்க்காருணீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் அங்ஙனமே கௌதமரின்பானின்றும் பிரஹ்மவித் தையைப் பெற்றனர். (இருதாவர்களாலெனவறிக). அவ்வார்க்காருணீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டத்தின்கண் உத்தாலகாயன் ரெனப்படுவர், மது காண்டத்தின் கண்ணோ பாரத்வாஜ ரெனப்படுவர். அவ்விருவருள் வார்க்காருணீ புத்திரராய் பாரத்வாஜரெனப் பெயரிய இருஷியோ சாக்ஷாத் பிரஹ்மாவின் பானின்றே பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். கௌதமரெனப் பெயரிய இருஷியோ இரண்டாவது வார்க்காருணீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வார்க்காருணீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞு வற்கிய காண்டத்தின்கண் ஜாபாலாயன ரெனப்படுவர், மதுகாண்டத்தின் கண்ணோ பாரத்வாஜரெனப்படுவர். அவ்வார்க்காருணீ புத்திரராய் பாரத்வாஜரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஆர்த்தபாகீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வார்த்தபாகீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞுவ

ற்கிய காண்டத்தின்கண் மாத்யந்தி நாயனரெனப்படுவர்; மது காண்டத்தின்கண்ணோ பாராசர்யரெனப்படுவர். அவ்வார்த்தபாகி புத்திரராய் மாத்யந்தி நாயனரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் சௌங்கி புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அச்சௌங்கீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டத்தின்கண் சௌகராயணரெனப்படுவர். அச்சௌங்கீ புத்திரராய் சௌகராயண ரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் சாங்க்ருதீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாங்க்ருதீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டத்தின்கண் காஷாயணரெனப்படுவர். அச்சாங்க்ருதீ புத்திரராய் காஷாயணரெனப பெயரிய இருஷியானவர் ஆலம்பாயனீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாலம்பா யனீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டத்தின் கண் சாயகாயன ரெனப்படுவர், மதுகாண்டத்தின்கண்ணோ வைஜபாயனரெனப்படுவர். அவ்வாலம்பா யனீ புத்திரராய் வைஜபாயனரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஆலம்பீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாலம்பீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷவம்சத்தின் கண் கௌசிகாயனியென்பர். அவ்வாலம்பீ புத்திரராய் கௌசிகாயனியெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஜாயந்தீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்த ஜாயந்தீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியை இருபுருஷ வம்சத்தின்கண்ணும் கிருதகௌசிகரென்பர். அந்த ஜாயந்தீ புத்திரராய் கிருதகௌசிகரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் மாண்டூகாயனீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அம்மாண்டூகாயனீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் பாராசர்யாயணரென்பர். அம்மாண்டூகாயனீ புத்திரராய் பாராசர்யாயணரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் மாண்டூக புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அம்மாண்டூக புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் பாராசர்யரென்பர். அம்மாண்டூகீ புத்திரராய் பாராசர்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் சாண்டிலீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாண்டிலீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் ஜாதூகாண்யரென்பர். அச்சாண்டிலீ புத்திரராய் ஜாதூகர்ண்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ராதீதரீ புத்திர ரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் அங்ஙனமே யாஸ்கரெனப் பெயரிய இருஷி யின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர்; (இருகுரவராலெனவறிக.) அந்தராதீதரீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வம்சத்தின்கண் ஆசுராயணரென்பர். அவ்விருவருள் யாஸ்கரெனப் பெயரிய இருஷியோ சாக்ஷாத் பிரஹ்மாவின்பானின்றே பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர்; ராதீதரீ புத்திரராய் ஆசுராயணர் எனப்பெயரிய இருஷியோ பால்லுகீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அப் பால்லுகீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியைப் புருஷ வமசத்தின்கண் திரைவணீயென்பர்.

இப்போது ஸ்திரீ வம்சத்தின்கண் இராநின்ற அதிகமாய் ஆறு இருஷிகள் ஆசுராயண இருஷியின்பால் உள்ளடங்குவதைக் காண்பிபபாம்: - அப் பால்லுகீ புத்திரராய் திரைவணீ யெனபபெயரிய இருஷியானவர் கிசௌசகீ புத்திரரெனப்

பெயரிய இரண்டு இருஷிகளின் பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அக்கிரௌசகீ புத்திரரெனப பெயரிய இரண்டு இருஷிகளும் வைதப்ருதீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வைதப்ருதீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் கார்ஷகேயீ புத்திரர்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அக்கார்ஷகேயீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி பிராசீன யோகீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்ற னர். அப்பிராசீனயோகீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷி யானவர் சாஞ்சீவீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாஞ்சீவீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பிராஸ்நீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அப்பிராஸ்நீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஸ்திரீ வம்சத்தின் முடிவின்கண் உள்ளவர். ஆசுரியெனப் பெயரிய தேசத்தின் கண் இருப்பதினாலேனும் அல்லது ஆசுரியெனப் பெயரிய குருவின் சமீபத்திருப்பதினாலேனும் அப்பிராஸ்நீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியை ஆசுரிவா சீ யென்பர். அப் பிராஸ்நீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் முற்கூறிய ராதீதரீ புத்திரராய் ஆசுராயணரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாசுராயணரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் முற்கூறிய ஜாதூ கர்ண்யரெனப் பெயரிய இருஷிக்கோ தேசிகராம்; திரைவணீயெனப் பெயரிய இருஷியின் சீடராம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! திரைவணீயெனப்பெயரிய இருஷியின் குருமார்க ளின் பரம்பரையின்கண் இராநின்ற பிராஸ்நீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் திரைவணீயெனப்பெயரிய இருஷியின் சீடராய் ஆசுராயணரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் எவ்வாறு பிரஹ்மவித்தையைக் கவர்ந்தனர்? தமது சீடரின் சீடர்பானின்றும் வித்தையைக் கவர்தல் சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்: - தமது சீடரின் சீடர்பானின்றும் வித்தையை யத்தியயனம் செய்தல் அசங்கதமாயினும், ஒருநிமித்தத்தால் பூர்வமத்தியயனம் செய்தவித்தை மறந்தேனும் ஐயமுண்டாயேனுமிருப்பின் மீண்டும் வித்தையின் அத்தியயனத்தைப் பிரசித்தமாய்க் கண்டோம். மகாபாரதத்தின் கதாபர்வத்தின் கண்ணும் இவ்வார்த்தைப் பிரசித்தமாயுளது; ஆண்டிது கூறப்பட்டுளது: - ஒரு காலத்தில் பன்னிரண்டு வருஷ பரியந்தம் துர்ப்பிக்ஷம் (பஞ்சம்) உண்டாயது. அத்துர்ப்பிக்ஷத்தாற் சம்பூர்ண பிராஹ்ம ணர்கட்கும் வித்தையின் மறதியுண்டாயது. சரஸ்வதியின் கிருபையால் சாரஸ்வத ரெனப் பெயரிய ஒரு பிராஹ்மணருக்குமாத்திரம் வித்தையின் மறதியுண்டாக வில்லை. துர்ப்பிக்ஷம் நீங்கிய பின்னர் மீண்டும் அவ்வெல்லா பிராஹ்மணரும் அச்சாரஸ்வதரெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர்பானின்றும் வித்தையை அத்தியயனம் செய்தனர். இங்ஙனம் வித்தையை மறந்து மீண்டும் வித்தையின் அத்தியயனம் சம்பவிக்கும். முன்னர் மொழிந்த ஆசுராயணரெனப் பெயரிய இருஷியின் குருவாகிய திரைவணீயெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஔபஜந்தனியெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்த ஔபஜந்த னியெனப் பெயரிய இருஷியானவர் ஆசுரியெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ் வாசுரியெனப் பெயரிய இருஷியானவர்

மூன்று வம்சத்தின்கண்ணும் சமானரூப முடையவர். ஆசுரியெனப் பெயரிய இருஷியே முதலாய்க் கீழ்க்கீழ் உள்ளனவாய் நாநாவகையாய் இருஷிகளின் வம்சத்தின் பேதமானது எப்புருஷனாலும் சமாதானம் செய்யக்கூடாததாம்.

கருத்திதுவாம்: - பௌதிமாஷீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியே முதலாய் ஆசுரியெனப் பெயரிய இருஷபரியந்தம் இருஷிகளினுடைய நாமங்களின் விலக்ஷணத்தன்மையைக் கண்டும் சங்கியையின் விலக்ஷணத்தன்மையைக் கண்டும் சில நூலாசிரியர் ஸ்திரீ வம்சத்தைப் பின்னமாயே அங்கீகரித்தனர். மற்றுஞ் சில நூலாசிரியராய் மகான்மபுருஷர் அளவிறந்த இடங்களிலுள்ள நாமங்களின் சமானத்தன்மையைக் கண்டு ஸ்திரீ வம்சத்தைப் பின்னமா யங்கீகரித்திலர்; மற்றோ அபின்னமா யங்கீகரித்துளார். அங்ஙனமே, இரு புருஷவம்சத்தின் கண்ணும் சில நூலுடையார், அக்கினி வேஶ்யரெனப் பெயரிய இருஷியே முதலாய்க் கௌசிகாயனியெனப் பெயரிய இருஷி பரியந்தம் பரஸ்பரம் நாமங்களின் விலக்ஷணத்தன்மையைக் கண்டு பேதமே அங்கீகரித்துளார். அக்கினி வேஶ்யரெனப் பெயரிய இருஷியின் முன்னருள்ள இருஷிகளுக்கும் அங்கனே கௌசிகாயனியெனப் பெயரிய இருஷியின் பின்னருள்ள இருஷிகளுக்கும் பரஸ்பரம் அபேதமே அங்கிகரித்துளார். சில நூலுடைய புருஷரோ, யாண்டும் அபேதமே அங்கீகரித்துளார்; ஏனெனின், ஒரே இருஷிக்கு நாநாவகையாய் நாமம் சம்பவிக்கும். நாமங்களின் பேதத்தைக் கண்டு இருஷிகளின் பேதத்தை யுடன்படல் நிஷ்பலமாம். அல்லது, அவ்வம்சங்கட்குப் பரஸ்பரம் பேதமங்கீகரித்தபோதிலும் அபேதமங்கீகரித்தபோதிலும் எவ்வாற்றானும் ஆசுரியெனப் பெயரிய இருஷியின்கண் ஸ்திரீ வம்சத்தின் அங்ஙனே இரு புருஷ வம்சத்தின் அபேதமே சித்தமாம்.

கருத்திதுவாம்: - ஆசுரியெனப் பெயரிய இருஷியின் முன்னருள்ள மூன்று வம்சத்தின்கண் பேதாபேதங்களின் விவாதமாம். ஆசுரியெனப் பெயரிய இருஷியின் பின்னர்க் கேவலம் பேதமே யுளது. இங்ஙனம் ஸ்திரீ வம்சத்தை நிரூபித்தனம்.

இப்போது இருபுருஷ வம்சத்தையும் நிரூபிப்பாம்: -ஆண்டு அவ்வாசுரி யெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பாரத்வாஜரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அப்பாரத்வாஜரெனப் பெயரிய இருஷி யானவர் ஆத்ரேயரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாத்ரேயரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் மாண்டியெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அம்மாண்டியெனப் பெயரிய இருஷி யானவர் கௌதமரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அக்கௌதமரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் வேறொரு கௌதமரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வேறொரு கௌதமரெனப்பெயரிய இருஷியானவர் வாத்சியர் எனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாத்சியரெனப் பெயரிய இருஷி யானவர் சாண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அசசாண்டில்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் கைசோர்ய காப்பியர் எனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அக்கை

சோர்ய காப்பியரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் குமார ஹாரிதரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அக்குமார ஹாரிதரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் காலவரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அக்காலவரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் விதர்ப்பீ கௌண்டின்யரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அக்கௌண்டின்யரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் வாத்சனேயாத் பாப்ரவரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாத்சனேயாத் பாப்ரவரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பதியெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அப்பதியெனப் பெயரிய இருஷியைச் சௌபரியென்றுங் கூறுவர். அச்சௌபரி பதியெனப் பெயரிய இருஷி யானவர் அபாஸ்யாங்கிரசரெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வபாஸ்யாங்கிரசரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் துவாஷ்ட்ர ஆபூதியெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அத்துவாஷ்ட்ர ஆபூதியெனப் பெயரிய இருஷியானவர் துவாஷ்ட்ர விஸ்வரூபரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அத்துவாஷ்ட்ர விஸ்வரூபரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் அஸ்வினரெனப் பெயரிய இருஷிகளின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். இவ்வஸ்வின ரெனப் பெயரிய இருஷிகளுக்கு வித்தையை உபதேசித்த நிமித்தத்தாற்றான் தேவராஜாவாய இந்திரர் தத்யங்கதர்வணரெனப் பெயரிய இருஷியின் மேற் கோபஞ் செய்ததாம். அவ்வஸ்வினரெனப்பெயரிய இரண்டு இருஷிகளும் தத்யங்கதர்வண ரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அத்தத் யங்கதர்வணரென்பார் தேவராஜாவாய் இந்திரனுக்குங் குருவாம். அத்தத்யங்கதர்வ ணரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் தைவ ஆதர்வணரெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அத்தைவ ஆதர்வணரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பிராத்வம்சன மிருத்யுவெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அப்பிராத்வம்சன மிருத்யுவெனப் பெயரிய இருஷியானவர் பிரத்வம்சனரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அப்பிரத்வமசனரெனப்பெயரிய இருஷியானவர் ஏகர்ஷியெ னப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வேகர் ஷியெனப் பெயரிய இருஷியானவர் விப்ரசித்தியெனப்பெயரிய இருஷியின்பானி ன்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்விபரசித்தியெனப் பெயரிய இருஷியானவர் வியஷ்டியெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வியஷ்டியெனப்பெயரிய இருஷியானவர் சனாருவெ னப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சனாரு வெனப் பெயரிய இருஷியானவர் சனாதனரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சனாதனரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் சனகரெனப் பெயரிய இருஷியின் பானின்றும் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சனகரெனப் பெயரிய இருஷியானவர் விராட்பகவான் பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்விராட்பகவானானவர் ஹிரண்யகர்பபன்பானின்றும் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். ஹிரண்யகர்பபனின் முன்னியாதொரு பிரஹ்ம வித்யாவக்தாவுமின்றாம். மற்றோ ஹிரண்யகர்ப்பனே சர்வத்திற்கு முடிவுவடிவ

னாம். அவ்விரண்ய கர்ப்பன் பொருட்டு எப்போதும் எனது நமஸ்கார முளதாகுக. அவ்விரண்ய கர்ப்பனானவர் சர்வ ஜகத்திற்கும், வேதரூப விருக்ஷத்திற்கும் மூலமாவர். இங்ஙனம், ஸ்திரீ வம்சத்தோடு புருஷ வமசத்திற்கு அபேதத்தை யங்கீகரித்துப் புருஷ வம்சத்தை நிரூபித்தோம்.

இப்போது பேதபக்ஷத்தை யங்கீகரித்து ஸ்திரீ வம்சத்தை நிரூபிப்பாம்: -

ஸ்ரீ குரு கூறல்: - ஹே சிஷ்ய! இருபுருஷவம்சத்தின்கண் இருஷிகளினுடைய நாமங்களின் சமானத்தன்மை அநேகவிடங்களிற் காணப்படுகின்றதாதலின், இரண்டு புருஷ வம்சத்திற்கும் அபேதம் சம்பவிப்பினும் ஸ்திரீ வம்சத்தின்கண் இருஷிகளின் சங்கியையின் பேதம் காணப்படுகின்றது. அங்ஙனமே பிரகரணத்திற்கும் பேதங் காணப்படுகின்றது; அங்ஙனமே அவ்விருஷிகளின் நாமங்கட்கும் விலக்ஷணத் தன்மை காணப்படுகின்றது. ஆகையால் ஸ்திரீ வம்சத்திற்குப் பேதமேயுளதென எனது சித்தத்தின் கண்ணே தோற்றுகின்றதாதலின், அப்பேதபக்ஷத்தை யங்கீகரித்து இப்போது நின்பொருட்டு ஸ்திரீ வம்சத்தின் நிரூபணத்தைச் செய்கின்றோம். அதனை நீ கேட்பாயாக. முன்னர் அபேதபக்ஷத்தை யங்கீகரித்து பௌதிமாஷ்யரெனப் பெயரிய இருஷியே முதலாய் உத்தரோத்தரம் ஆசுரியெனப் பெயரிய இருஷியே ஈறாய் ஸ்திரீவம்ச நிரூபணம் செய்தோம். இப்போது பிரஹ்மாவினின்றும் கீழ்க்கீழ் இருஷிகளின் நாமங்களை நிரூபணம் செய்வாம். ஹே சிஷ்ய! பூர்வம் புருஷவம்ச முடிவின்கண் கூறப்பட்ட ஸ்வயம்பு வாகிய பிரஹ்மாவினின்றும் விராட்பகவான் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்விராட்பகவான்பானின்றும் காவஷேய ரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அக்காவஷேய ரென்னும் இருஷியைத் துரவென்றும் கூறுவர். அத்துரவெனும் காவஷேய இருஷியின்பானின்றும் யஞ்ஞவசகூ வென்னும் இராஜ ஸ்தம்பாயன இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்த யஞ்ஞவசகூவென்னும் இருஷியின் பானின்றும் குமரியென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவிததையைப் பெற்றனர், அக்குஶ்ரியென்னும் இருஷியின் பானின்றும் வாத்சியரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாத்சியரென்னும இருஷியின்பானின்றும சாண்டிலயரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாண்டிலயரென்னும் இருஷியின் பானின்றும் வாமககூஷாயணரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாமககூஷாயணரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் மாஹித்தியென்னும் இருஷியானவா பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அம்மாஹித்தியென்னும் இருஷியின்பானின்றும் கௌத்சரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அக்கௌதசரென்னும் இருஷியின் பானின்றும் மாண்டவ்யரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவிததையைப் பெற்றனர். அம்மாண்டவ்யரென்னும் இருஷியின் பானின்றும் மாண்டூகாயனியென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அம்மாண்டூகாயனியென்னும இருஷியின்பானின்றும் சாஞ்சீவி புத்திரரென்னும இருஷியானவார் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாஞ்சீவி புத்திரரென்னும் இருஷியே முதலாய்க கீழ்க்கீழ் பௌதிமாஷீ புத்திரர் ஈறாயுள்ள சீடரின் பரம்பரையை முன்னர்க கூறிவந்தேம். அப்பரமபரையையே யீண்டுச்சாஞ்சீவி புத்திரரினின்றுங் கீழ்க்கீழ்

அறிந்துகொள்க. கீழ் அறிந்துகொளக. ஆனால் முன்னிலும் இங்கித்துணைப் பேதமுளது. முன்னர் ஸ்திரீ நாமசம்பந்தமற்ற பௌதிமாஷ்ய கௌபவனாதி நாமங்களைப் பரித்தியாகம் செய்தும், முன்னர் மொழிந்த ஆசுராயண இருஷியின் கண் உள்ளடக்குவதைப் பரித்தியாகம் செய்தும், அன்னிய சம்பூர்ண சிஷ்யர்களின் பரம்பரையை முன்போலவுணாக. ஆகையால், ஹே சிஷ்ய! பௌதிமாஷீ புத்திரரெனப் பெயரிய இருஷியே முதலாய் எத்துணை இருஷிகள் ஸ்திரீவம்சத்தின் கண் உளராவரோ, அவ்வெல்லா இருஷிகளின் ஆதியாசிரியர் ஸ்வயம்புவாய் பிரஹ்மாவாம்; அந்தப் பிரஹ்மாவையே இரண்யகாபயரென்பர். சிலமதிமான்களாய் புருஷர் சூரியபகவானையும் ஸ்திரீவம்சத்தின் ஆதியாசிரிய ரென்பர். ஆகையால், ஹே சிஷ்ய! அந்தப்பிரக்கிரியையும் யாம் உன்பொருட்டுக் கூறுகின்றோம் கேள்: - அச் சூரியபகவானுடைய தேஜஸானது முமுக்ஷு ஜனங்களாற் சந்ததமுஞ் சிந்தை செய்தற்குரியதாம். அச்சூரிய பகவானானவர் ஜீவர்களாய் நம்முன் நின்று மதிவிர்த்தி களியாவற்றையும் தர்மாதிகளிற் பிரவிர்த்திப்பிப்பர். அச் சூரியபகவான் மாயா விசிஷ்டர் ஈஸ்வர சொரூபமாம்; இரண்யகர்ப்ப சொரூபமாம்; வைஶ்வானி சொரூப மாம்; அச் சூரியபகவான் பூமி, அந்தரிகம், சுவர்க்கம் என்னும் மூவுலகவடிவமாம். இருக்கு, யஜுர், ஸாமம் என்னும் மும்மறை உருவமாம். நனா, கனா, துயில் என்னும் மூவவஸ்தை வடிவமாம்; பிரஹ்மா, விஷ்ணு, மகாதேவரென்னும் மும்மூர்த்திரூபமாம். அச் சூரியபகவான் பிரணவத்தினர்த்த வடிவமாம். இத்தகைய சூரியபகவானிடத்தினின்றும் அம்பிணீயென்னுந் தேவதை பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றது. அவ்வம்பிணீ யென்னும் தேவதைபானின்றும் வாக்குத்தேவதை பிரஹ்ம வித்தையை யடைந்தது; அவ்வாக்குத் தேவதைபானின்றும் கஶ்யபரென்னும் நைத்ருவி இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்தைத்ருவி கஶ்யபரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் சிற்பரென்னுங் கஶ்யப இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சிற்பகஶ்யப் ரென்னும் இருஷியின் பானின்றும் ஹரிதகஶ்யபரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வரித கஶ்யபரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் வார்ஷகணரென்னும் அசித இருஷியான வர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வார்ஷகண அசித்தரென்னும இருஷியின் பானின்றும் ஜிஹ்வாவான் என்னும் பாத்யோக இருஷியானவர் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அந்த ஜிஹ்வாவான் பாத்யோகரென்னும் இருஷியின் பானின்றும் வாஜஶ்ரவசூவென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாஜஶ்ரவசூ என்னும் இருஷியின்பானின்றும் குஶ்ரியென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். குஶ்ரி யென்னும் இருஷியின் பானின்றும் உபவேசியென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வுபவேசியென்னும் இருஷியின்பானின்றும் அருணரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வருணரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் உத்தாலகரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தைபைப் பெற்றனர். அவ்வுத்தாலக ரென்னு மிருஷியின்பானின்றும் யாஞ்ஞுவற்கியரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வியாஞ்ஞுவற்கியரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் ஆசூரியென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாசரி யென்னும் இருஷியின்பானின்றும் ஆசுராயணரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்ம வித்தையைப் பெற்றனர். அவ்வாசுராயண ரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் பிராஶ்நீ

புத்திரரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அந்தப் பிராஸ்நீ புத்திரரென்னும் இருஷியின்பானின்றும் சாஞ்சீவி புத்திரரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மவித்தையைப் பெற்றனர். அச்சாஞ்சீவி புத்திரரென்னும் இருஷியை முன்னர்ப் பிரஹ்மாவாற் பிரவிர்த்திப்பித்த வம்சத்தின்கண் மாண்டூகாயனியென்னும் இருஷியின் சிஷ்ய ரூபமாய்க் கூறப்பட்டது. இவ்வாறு பிராசீனயோகி புத்திர ரென்னும் இருஷியே முதலாய்ப் பௌதிமாஷீ புத்திரரென்னும் இருஷிவரை ஸ்திரீ நாமம் பொருந்திய நாமங்களால், முன்னிரூபணம் செய்யப்பட்ட இருஷிகளில் யாவரையும் புருஷ நாமமற்றவராய்ச் சாஞ்சீவி புத்திரரென்னு மிருஷியின் சிஷ்ய பரம்பரையில் அறிக.

இங்ஙனம், சூரியபகவான்பானின்றும் வெளிப்போந்த பிரஹ்ம வித்தையும், சுவயம்புவாய் பிரஹ்மாவினின்றும் வெளிப்போந்த பிரஹ்ம வித்தையும், சாஞ்சீவி புத்திரரென்னும் இருஷியின்கண்ணே ஏகபாவத்தை யடைந்தன. மலையின் இரு சிகரங்களினின்றும் வெளிப்போந்த நதியின் இரு பிரவாஹங்கள் சிறிது தூரஞ் சென்று ஒருமையை யடைவதுபோலச் சூரியபகவான்பானின்றும் பிரஹ்மாவின் பானின்றும் வெளிப்போந்த பிரஹ்ம வித்யாரூப நதிகளிரண்டும் சாஞ்சீவி புத்திரரென்னும் இருஷியை யடைந்து ஒருமையை யடைந்தன.

கருத்திதுவாம்: - பிரஹ்மாவினின்றும் சூரியபகவானினின்றும் சாஞ்சீவி புத்திரபரியந்தம் இராநின்ற இருவகையாய் சிஷ்ய பரம்பரையைப் பிரஹ்மவித்தை யடைந்துளது. சாஞ்சீவி புத்திரரினின்றுங் கீழ்க்கீழ் ஒருவிதமாய் சிஷ்ய பரம்பரை யைப் பிரஹ்ம வித்தை யடைந்துளது. இங்ஙனம் பேதபக்ஷத்தை அங்கீகரித்து ஸ்திரீ வம்சம் நிரூபிக்கப்பெற்றது.

இப்போது அந்தப் பேதபக்ஷத்தை பங்கீகரித்து இரு புருஷ வம்சங்கட்கும் எத்துணையம்சத்தில் சமானரூபத் தன்மையுளதோ, எத்துணை யம்சத்தின்கண் அவற்றிற்கு இலக்ஷணத் தன்மையுளதோ, அவ்விரண்டையும் நிரூபிப்பாம்: - ஆண்டுப் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தின் மூன்றாவது நான்காவது அத்தியாயரூப மதுகாண்டத்தின் கண்ணும் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தின் ஐந்தாவது ஆறாவது அத்தியாயரூப யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண்ணும் பௌதிமாஷ்யரென்னும் இருஷியே முதலாய்ச் சுவயம்புவாய் பிரஹ்மா பரியந்தம் அநேகவிடங்களில் புருஷ வம்சத்தின் சமானரூபத் தன்மையே இருப்பதைக் கண்டேம். ஆக்கினிவேஶ்யரென் னும் இருஷியினுக்கும், கௌசிகாயனரென்னும் இருஷியினுக்கும் மத்திய வர்த்திக ளாய் இருஷிகளிடத்தே சமானரூபத் தன்மையின்றாம். மற்றோ, விலக்ஷணத் தன்மையாம். அவற்றுள் முதலில் மதுகாண்டத்தின்கண்ணுள்ள விலஷணத் தன்மையை நிரூபணம் செய்வாம்: - ஆக்கினி வேஶ்யரென்னும் இருஷியினுக்குக் குரவரிருவர் உளரானார். ஒருவரோ, சாண்டில்யரென்னும் இருஷியாம், மற்றொரு வரோ ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷியாம். அவ்விருவருள் ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷியினுக்கு வேறொரு ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷி குருவானார். அவ்வே றொரு ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷியினுக்கு மூன்றாவது ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷி குருவானார். அம்மூன்றாவது ஆனபிம்லாதரென்னும் இருஷியினுக்குக்

கௌதமரென்னும் இருஷி குருவானார். அக்கௌதமரென்னும் இருஷியினுக்குச் சைதவரென்னும் இருஷியும், பிராசீனயோக்கிய ரென்னும் இருஷியும் குருவானார் (இருகுரவரெனவுணர்க). சைதவ பிராசீன யோக்கியரென்னும் இரண்டு இருஷிகட்கும் பாராசர்யரென்னும் இருஷி குருவானார். அப்பாராசர்யரென்னும் இருஷியினுக்குப் பாரத்வாஜரென்னும் இருஷி குருவானார். அப்பாரத்வாஜரென்னும் இருஷியினுக்கு வேறொரு பாரத்வாஜரென்னும் இருஷியுங் கௌதமரென்னும் இருஷியுங் குருவா னார். (இருகுரவரெனவுணர்க,) அவ்விரண்டு இருஷிகளுள் கௌதமரென்னும் இருஷி யினுக்கு அன்னிய பாரத்வாஜரென்னும் இருஷி குருவானார். அப்பாரத்வாஜரென்னும் இருஷியினுக்கு அன்னிய பாராசர்யரென்னும் இருஷி குருவானார். அப்பாராசர்யரெ ன்னும் இருஷியினுக்கு வைஜபாயனரென்னும் இருஷி குருவானார். அவ்வைஜபா யனரென்னும் இருஷியினுக்குக் கௌசிகாயனி யென்னும் இருஷி குருவானார். இங்ஙனம் மதுகாண்டத்தின்கண் ஆக்கினிவேஶ்யரென்னும் இருஷியே முதலாய்க் கௌசிகாயனி யென்னும் இருஷிபரியந்தம விலக்ஷணத்தன்மை கூறப்பட்டது.

இப்போது யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டத்தின்கண் உள்ள அவ்விலக்ஷணத் தன்மை யை நிரூபணம் செய்வாம்: - ஆண்டு ஆக்கினிவேஶ்யரென்னும் இருஷியினுக்குக் கார்க்கியரென்னும் இருஷி குருவானார். அக்கார்க்கியரென்னும் இருஷியினுக்கு இரண்டாவது கார்க்கியரென்னும் இருஷி குருவானார். அவ்விரண்டாவது கார்க்கிய ரென்னும் இருஷியினுக்குக் கௌதமரென்னும் இருஷி குருவானார். அக்கௌதமரெ ன்னும் இருஷியினுக்குச் சைதவரென்னும் இருஷி குருவானார். அச்சைதவரென் னும் இருஷியினுக்குப் பாராசர்யாயணரென்னும் இருஷி குருவானார். அப்பாராசர்யா யணரென்னும் இருஷியினுக்குக் கார்க்கியாயணரென்னும் இருஷி குருவானார். அக்கார்க்கியாயணரென்னும் இருஷியினுக்கு உத்தாலகாயனரென்னும் இருஷி குருவானார். அவ்வுத்தாலகாயனரென்னும் இருஷியினுக்கு ஜாபாலாயனரென்னும் இருஷி குருவானார். அந்த ஜாபாலாயனரென்னும் இருஷியினுக்கு மாத்யந்திநாயன ரென்னும் இருஷி குருவானார். அம்மாத்யந்தி நாயனரென்னும் இருஷியினுக்குச் சௌகராயணரென்னும் இருஷி குருவானார். அச்சௌகராயணரென்னும் இருஷியி னுக்குக் காஷாயணரென்னும் இருஷி குருவானார். அக்காஷாயணரென்னும் இருஷி யினுக்குச்சாயகாயனரென்னும் இருஷி குருவானார். அச்சாயகாயனரென்னும் இருஷியினுக்குக் கொௗசிகாயனியென்னும் இருஷி குருவானார். ஹே சிஷ்ய! மதுகாண்டத்தின்கண் இரா நின்ற புருஷ வம்சத்தின்கண்ணும் யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டத்தின் கண்ணுள்ள புருஷ வம்சத்தின் கண்ணும் இத்துணையே விலக்ஷணத் தன்மையுளது. அவ்விலக்ஷணத் தன்மையைக்கண்டு சிலவித்வான்களாய் புருஷர் அவ்விரு புருஷவம்சங்கட்கும் பேதத்தையே அங்கீகரித்துளார். சில அறிஞர்களோ, மதுகாண்ட முடிவின்கண்ணும், யாஞ்ஞுவற்கியகாண்ட முடிவின்கண்ணும், கிலகா ண்ட முடிவின் கண்ணும், ஒரேவம்சத்தின் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டுளதென்றும், ஆனால் மதுகாண்டாதிரூப உபாதியின் வேற்றுமையால் வம்சத்தின் வேற்றுமை காணப் பெறுகின்றதென்றும், உண்மையாய் வம்சத்தின் பேதமின்றாமென்றும் கூறுவர். சில அறிஞரோ கற்பபேதத்தால் வம்சத்தின் பேதத்தை யங்கீகரித்துளார், வேதத்துட்பொருளை உண்மையா யறிந்துள்ள ஸ்ரீமத் சங்கராசார்ய சுவாமிகள் முதலிய பெரியரோ எல்லாவகையானும் அவ்வம்சங்கட்கபேதமே அங்கீகரித்துளார்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்வம்சங்கட்கு எவ்வாற்றானும் அபேதமேயுளதாயின், ஒருதரங் கூறுதலாலே தடையொடுங்கும் வாயிலாய் வித்தையினடைவு வடிவ பலத்தின் சம்பவம் கூடியே விடுமாதலின், மும்முறை வம்சத்தைக் கூறல் பயனற்றதாம்.

சமாதானம்: - மும்முறை வம்சத்தின் கூற்றுப் பயனற்றதன்றாம்; மற்றோ பயனுற்றதேயாம். ஏனெனின், ஒரே பிராணன் ஜேஷ்டரூபத்தா லாராதனை செய்யப் பெற்றதாய் வெவ்வேறாய் பயனையடைவிக்கும். அஃதொப்ப ஒரே இருஷியின் வம்சம் மதுகாண்டத்தின்கண் இரா நின்ற நாமங்களாற் சிந்தனை செய்யப்பெற்றதாய் மதுவித்தையின் பிரதிபந்தகமாய் பாவகர்மத்தின் நிவிர்த்தி வாயிலாய் மதுவித்தை வடிவ பலத்தையடைவிக்கும். அஃதே யாஞ்ஞவற்கிய காண்டத்தின்கண்ணுள்ள நாமங்களாற் சிந்திக்கப் பெற்றதாய் யாஞ்ஞவற்கிய வித்தையின் பிரதிபந்தகமாய பாவ கர்மங்களின் நிவிர்த்திவாயிலாய் யாஞ்ஞவற்கிய வித்தைவடிவ பலத்தை யடைவிக்கும். அஃதே கிலகாண்டத்தின்கண்ணுள்ள நாமங்களாற் சிந்திக்கப் பெற்ற தாய்ச் சர்வ வித்தையின் பிரதிபந்தகமாய் பாவகர்ம நிவிர்த்திவாயிலாய்ச்சர்வ வித்தை வடிவ பலத்தையடைவிக்கும். ஆகையால், முக்காண்டத்தின்கண்ணும் இருஷிகளின் நாமங்கட்குப் பேதமேயன்றிச சொரூபத்தின்கண்ணே பேதமின்றாம். அல்லது ஸ்திரீ வம்சத்தின் கண் முன்னர்ச்சிறிதுமாத்திரம் விலக்ஷணத்தன்மை கூறிவந்தேம்; ஆனால், அவ்விலக்ஷணத்தன்மையும் பேதகாரணமாகமாட்டா தென வறிக. ஏனெனின், எங்ஙனம் இருபுருஷ வம்சத்தின் கண்ணே ஆக்கினி வேசிய ரென்னு மிருஷியினுக்கும் கௌசிகாயனியென்னும் இருஷியினுக்கும் இடையிலி ராநின்ற இருஷிகளுடைய நாமங்களின் பேதமானது இருபுருஷ வம்சத்தின் பேதத் தை உற்பன்னம் செய்யமாட்டாதோ. அங்ஙனம் சிலவிடத்தே குறைவாக இருஷிக ளைக் கூறலும், சிலவிடத்தே அதிகமாக இருஷிகளைக் கூறலும், சிலவிடத்தே இருகுரவரைக் கூறலும், சிலவிடத்தே பிரஹ்மாசூரியரூப இருசம்பிரதாயங்களைக் கூறலும் ஆகிய இவ்வெல்லா வகையாய் விலக்ஷணத்தன்மையும் ஸ்திரீ வம்ச வேற்றுமையைச் சித்தஞ் செய்ய மாட்டாதென்க. அல்லது பிரஹ்மவித்தையின் பிரவர்த்தகராய சூரியபகவானானவர் சுவயம்புவாய் பிரஹ்மாவினும் வேறல்லர். அவ்வாறே சுவயம்புவாய் பிரஹ்மாவினும் விராட்டுப்பகவான் உண்மையாய்ப் பின்னமன்றாம், அங்ஙனே விராட் பகவானின்றும் இருஷி யுண்மையாய்ப் பின்ன மன்றாம்; மற்றோ உபாதியால் இவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் பேதம் தோற்றும். ஆகையால், இருஷிகளின் சொரூபத்திற்குப் பேதமின்றாம்; மறறோ அவர் தம நாம மாத்திரத்திற்கே பேதமாம். அல்லது சாஞ்சீவி புத்திரசென்னும் இருஷியே முதலாய்ப் பிரஹ்மாபரியந்தம் சுருதியே அவ்விருஷிகளின் சமான ரூபத்தன்மை யைக் கூறுகின்றதாதலின், பௌதிமாஷீ புத்திரபரியந்தமும் அவ்வம்சங்களிற பேத வுணர்வுறாம் லபேதவுணர்ச்சியே உறல் வேண்டும். அல்லது, மூன்று வம்சத்தின் கண்ணும் இராநின்ற இருஷிகட்குப் பரஸ்பரம் பேதமாமே லாகுக, அல்லதபேதமாமே லாகுக. எல்லாவகையாலும் முமுக்ஷு புருஷர் அவ்விருஷிகளை யடிக்கடி சிந்தனையே செய்தல் தகுதியாம். ஒருகால் சர்வ இருஷிகளையும் சிந்திப்பதற்கெ வனுக்குச் சாமர்த்தியமின்றாமோ, அவனும் பௌதிமாஷீ புத்திரரென்னு மிருஷியை யோ அவசியமாகவே சிந்தித்தல் வேண்டும். ஏனெனின், பிரஹ்மவித்தையின்

அதிகாரிகளாய் நம்மியாவருக்கும் குரு பௌதிமாஷீ புத்திரரென்னும் இருஷியாம். அந்தப் பௌதிமாஷீ புத்திரரென்னும் இருஷியானவர் ஸ்திரீ வம்சத்தின் கண்ணும் புருஷ வம்சத்தின்கண்ணும் பிரசித்தராம். இங்ஙனம் வம்ச வியாக்கியான முடிவெய் தியதென வுணர்க. ஹே குழந்தாய்! முன்னர் நீ பயகாரணங் கேட்டாயன்றோ? அதனைக் கூறும் பொருட்டு இவ்விருஷிகளின் வம்சத்தை யாம் நின்பொருட்டுக் கூறினோம்.

இப்போது அவ்விருஷிகளின் வம்சத்தின்கண் ஒரு விசித்திர இதிகாசத்தை யாங் கேட்டுளேம்; அவ்விதிகாசத்தை நீயுங் கேட்பாயாக. அதனைக் கேட்டதனால் நினதையம் நீங்கும். அவ்விதிகாசம் இந்திரரின் அசுவினி குமாரரின் இரகசியத் தொழிலை வெளிப்படுத்துவதாம். அசுவினி குமாரர்களைக் கண்டு கோபத்தோடு கூடிய ஒரு இருஷியானவர்'இங்ஙனங் கூறுவாராயினர்.

ஸ்ரீ குரு கூறல்: - ஹே சிஷ்ய! ஒரு இருஷியானவர் ஒரு காரிய சித்தியின் பொருட்டு அசுவினி குமாரர் தம் சமீபஞ் சென்றனர், அவ்வசுவினீ குமாரரோ ஒரு நிமித்தத்தால் அவ்விருஷியை யவமரியாதை செய்தனர். அதனாற் குரோதத்தோடு கூடிய அவ்விருஷி அசுவினி குமாரரை நோக்கி: - ஹே அசுவினி குமாரரே! நீவிர் முன் இரகசியமாய்ப் பாவமியற்றினீர், அதனை யான் நன்றாயுணாவேன், அகங்கார த்தோடு கூடிய நீவிர் எனது காரியத்தைச் செய்யாதொழிவீரேல், மேகம் மகா மழையைப் பொழிவதொப்ப நுமது பாவகர்மத்தை வெளியாக்கி விடுவேன், என விவ் வண்ணங்கூறிய இருஷியின் வசனத்தைக் கேட்டு அம்மகான்மாக்களாய் அசுவினீ குமாரர் இங்கன மாராய்வாராயினர்: - இவ்விருஷி நமது பாவகர்மத்தை வெளிப்படுத்தின், அதனால் நமக்குச் சிறிதேனு மானியின்றாம்; மாறா யுலகின் கண் நமக்குக் கீர்த்தியேயுண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - அஞ்ஞானியின் பாவ கர்மம் வெளிப்படுமாயின் பரலோகத் துண்டாம் அவனுடைய துர்க்கதியை விசாரித்து உலகரெல்லாம் அவனை நிந்திப்பர். ஆன்ம ஞானியின் பாவ கர்மத்தைக் கண்டு உலகர் நிந்தியார்; மாறா யிங்ஙனமன்றோ இயம்பா நிற்பர். இத்தத்துவ வேத்தாவாய ஞானியானவன் இத்தகைய உக்கிரமான பாவகர்மத்தைச் செய்யினும், ஆன்மஞான மகிமையால் இவனது ரோமமாத்திரமும் அசையாதாம். இங்ஙனமியாவரும் தத்துவவேத்தாவாய் புருஷனைக் கீர்த்திப்பர் எனத் தமது மனத்தின்கண்ணே விசாரஞ்செய்து அவ்வசுவினீ குமாரர் கூறுவாராயினர்: - ஒய் இருஷியே! குரூரமாய் புருஷனைப்போல யாங்கள் அத்தகைய எப்பாவத்தை இயற்றினோம், எவ்வாறு யாங்கள் அப்பாவகர்மத்தை யியற்றினோமோ, எந்நிமித்தத்தால் இயற்றினோமோ, அவ்வெல்லா விருத்தாந்தத் தையும் எம்பொருட்டு நீர் கூறும். ஒய் இருஷியே! நீர் எமது இரகசிய பாவத்தை வெளிப்படையாய்ச் சொல்லாதொழிவீரேல், யாங்கள் உமது காரியத்தைச் சித்தஞ் செய்து தரமாட்டோமாதலின் உமது காரியசித்தியின் பொருட்டு எமது பாவகர்மத் தைப் பிரகடம் செய்யும்; பிரகடம் செய்வீரேல் உமது காரியத்தைச் சித்தஞ்செய்து தருகின்றோம். இது எங்களுண்மையான வசனமெனக் கொள்ளும். இவ்விதமாகக் கூறிய அசுவினீ குமாரரின் வசனத்தைக்கேட்டுத் தமது காரியசித்தியின் பொருட்டு

அவ்விருஷியானவர் அவருடைய குகியமாய பாவத்தையும் அதன் நிமித்தத்தையும் அவர் முன்பு கூறத்தொடங்கினர்.

இருஷி கூறல்:- ஹே அசுவினீ குமாரரே! பிரஹ்மாவின் சீடராய் விராட் பகவானே முதலாய்ப் பௌதிமாஷ்ய பரியந்தம் சிஷ்ய பரம்பரையால் விசித்திரமாய் இப்புருஷ வம்சம் பிரவிர்த்த்துளது, இதன்கண்ணே பிரஹ்மாவினின்றுங் கீழ்க்கீழ்ப் பன்னிரண்டாவதாய்த் தத்யங் கதர்வணரென்னும் இருஷியுளார். அவர் தைவ அதர் வணரென்னும் இருஷியினுக்குச் சீடரானார். உம்மிருவருக்குங் குருவானார். அவர் பிரஹ்ம வித்தையோடு கூடியவர், மதுகாண்டப் பொருளை உணர்ந்தவர். அத்தகைய அவர் உம்மிருவருக்கும் வேதபாடத்தையும், வேதப் பொருளையும் படிப்பித்தனர், ஆனால் உமது வைராக்கிய அபாவத்தைக் கண்ணுற்று அவர் உம்பொருட்டு, உபநிஷத் துருவ வேதாந்தபாகப் பொருளைப் படிப்பித்திலர்; மற்றோ அர்த்தத்தோடு கூடிய வேதத்தின் கர்மகாண்டத்தைப் படிப்பித்தனர். அவ்வாசிரியர்பானின்றும் வேதத்தையும் அதன் பொருளையும் படித்தபடி நீங்கள் துவாஷ்ட்ர விசுவரூபரென் னும் இருஷிக்குக்கூறினீர். அவரோ, ஆபூதியென்னுந் துவாஷ்ட்ரருக்குக் கூறினார், அவரோ அபாஸ்யரென்னும் அங்கிரச இருஷியினுக்கு வேதத்தை விளம்பினர். இங்ஙனம் அவ்வேதவித்தை பரம்பரையாய்ப பௌதிமாஷ்யரென்னும் இருஷியின் கண் அடைவுற்றது. அப்பௌதிமாஷ்ய ரென்னும் இருஷி மனுஷ்யலோக வர்த்திக ளாய் அதிகாரிகளாய் நம்யாவர் பொருட்டும் குருவானார். இங்ஙனம் வேத வித்தையின் சம்பிரதாயத்தைப் பிரவிதாதிப்பிதது அத்தத்யங் கதர்வணரென்னும் இருஷியானவர் பிரஹ்மஞான மகிமையால * மகாயசசை யடைந்திருந்தனர். [* மகாயசசை = பெருங்கீர்த்தியை.] ஒரு தேசத்தே ஆசிரமஞ்செய்து நிவாசம் செய்து கொண்டிருந்தனர். அங்ஙனம் இருந்தவர் பக்ஷபாதமற்றவராய்த் தேவதைகட்கும், அசுரர்கட்கும், மனுஷ்யர்கட்கும் சுகத்தை யுண்டாக்கினர்.

கருத்திதுவாம்: - எவ்வெப்புருஷருக்குச் சுவர்க்கரூப பலப்பிராப்தியில் இச்சை யுளதாமோ, அல்லது பசு புத்திசாதி ரூப பலத்தை யடைவதில் இச்சையுளதாமோ, அல்லது வைரியைக் கொல்வதில் இச்சையுளதாமோ, அவ்வப்புருஷருக்கு அவ்வவ் வுபாயத்தோடு கூடி அவ்வப் பலத்தை யடையுமாறு உபதேசித்துவந்தார். உலகருக்கு இதமுண்டாம் பொருட்டு அக்கர்மங்களின் பரிணாம காலத்தின்கண் உண்டாம் சுகதுக்கங்கள் யாவற்றையும் உபதேசஞ்செய்து வந்தனர்.

கருத்திதுவாம்: - துறக்க அடைவின் உபாயங்கேட்பின் அவன் பொருட்டு இது கூறுவர்; தர்சபௌர்ணமாச மென்னும் யாகத்தை நீ செய்வையேயாயின் நினக்குச் சுவர்க்க அடைவுண்டாம்; ஆனால், புண்ணிய கருமம் கழிந்துவிடின் சுவர்க்கத்தினின் றுங் கீழே தள்ளுவதால் மகாதுக்கமுண்டாம். மீண்டும் உத்தம் குலத்தின்கண் நீ பிறப்பாய். எவனேனும் சத்துருவைக்கொல்ல உபாயம் அவர்பாற் கேட்பின் அவன் பொருட்டு இங்ஙனங் கூறுவர்: - நீ சேனயாகத்தைச் செய்வையேயாயின் நினது சத்துருவோ மரிப்பன். ஆனால், பின் நினக்கு நரகத்தின் அடைவுமுண்டாம். எவனேனும் சித்தசுத்தி உபாயத்தைத் தத்யங் இருஷிபாற் கேட்பானாபின், அவர் அவன் பொருட்டோ பலத்தின் விழைவை விடுத்து நீ கர்மங்களைச் செய்வையே

யாயின் நினக்குச் சித்த சுத்தியானது உண்டாம்; பின் சிரவணாதி வாயிலாய் ஆன்மஞானத்தின் பிராப்தியும் நினக்குண்டாமெனக் கூறுவர். இங்ஙனம் அத்தத்பங்க தர்வண இருஷியானவர் சர்வ ஜீவர்களின் பொருட்டும் ஹிதோபதேசத்தைச செய்தனர். எவனேனும் பிரஹ்ம வித்தையையடையும் வேட்கையனாய் அத்தத்யங் இருஷியின் சமீபத்தேவரின் அவர் அவன் பொருட்டோ, விவேகம், வைராக்கியம். சமாதி, ஷட்சம்பத்தி, முமுக்ஷுத் தன்மை யென்னும் சாதன சதுட்டயங்களை நீ முதலில் சம்பாதனம் செய்து வருவையேற் பின் உன் பொருட்டு, யான் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசிப்பேன் எனக் கூறாநிற்பர். இவ்வண்ணம் அந்த மகரிஷியானவர் யாவருக்கும் ஹிதோபதேசத்தைச் செய்து வந்தனர்; அவர் கீரத்தியானது மூவுலகின் கண்ணும் பத்துத் திசையின்கண்ணும் பரவியது. ஹே அசுவினி குமாரரே! அத்தத்யங் மகரிஷிக்குச் சர்வப்பிராணிகளிடத்தும் சிநேகமிருப்பினும், நீங்கள் இருவரும் பாலிய அவஸ்தையேயே முதலாய் அம்முனிவரின் சீடராயுள்ளீராதலின் நம்மிருவர் பாலும் அதிசிநேகம் வைத்திருந்தார். இவ்விதச் சிநேகத்தோடு கூடிய தத்யங்கதர்வண முனிவரின்பால் நீர் பிரஹ்மவித்தையை யடைய யாசித்தும் உமக்கு விஷயாசக்தி யிருப்பதைக் கண்டு அவர் நும்பொருட்டு பிரஹ்மவித்தையை ஈந்திலர். விவேகாதி சாதனங்களைத் திடம் செய்விக்கும் பொருட்டு, அடிக்கடி இங்கனங் கூறுவாராயினர்: - அகாலத்தில் பெய்யும் மழை பயனற்றதாமாபோலும், சூரிய சமீப தீபம் பயனற்ற தாமாபோலும், முன்புசித்த அன்னம் அஜீரணமாகப்பின் புசித்த அன்னம் பயனற்ற தாமாபோலும், அவ்வஸ்துவின் இச்சையற்றானுக்கு அவ்வஸ்துவைக் கொடுத்தல் பயனற்றதாமாபோலும், விவேகாதி சாதன சதுஷ்டயரூப அதிகாரமின்றியவனுக்கு உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தை பயனற்றதேயாம். ஆகையால், பிரஹ்ம வித்தையை யடையும் பொருட்டு விவேகாதி சாதன சதுஷ்டய ரூப அதிகாரத்தை நீவிர் சம்பாதியுமென அத்தத்யங்கதர்வண முனிவர் நும்பொருட்டு உபதேசித்தனர். ஹே அசுவினி குமாரரே! ஒரு காலத்தில் நீர் இருவரும் ஒரு நிமித்தத்தால் தேவராஜாவா ய் இந்திரனை அவமரியாதை செய்துள்ளீர், சுந்தரரூப அபிமான முடையவராயும், வித்தை யபிமான முடையவராயும் நீரிருந்ததனாற்றான் தேவராஜாவாய் இந்திரரையும் அவமானம் செய்தீர். அவ்வவமானத்தைக கண்ட இந்திரன் கோபத்தோடு கூடியவனாய் நுமது யாகபாகத்தை நீக்கினன்; மூவுலகத்தின்கண்ணும் இவ்வகையாய் ஆஞ்ஞையையும் செய்தனன்: - ஹே சம்பூர்ண உலகரே! இவ்வசுவி னீ குமாரரிருவரும சிகிச்சை செய்பவராதலின், அசுத்தராம், முற்பிறப்பின் கண்ணும் நீச ஜாதியுடையவராம் ஆகையாலும் அசுத்தராம்;; அசுத்த புருஷரின் பொருட்டு யாகபாகமீதல் உசிதமன்றாம். ஆதலின், இன்று முதல்எப்புருஷனும் இவ்விருவர் பொருட்டும் யாகபாகததைக கொடுத்தல்கூடாது. ஹே அசுவினீ குமாரரே! இங்ஙனம் தேவராஜாவாய் இந்திரர் சர்வ தேவதைகள் முனிவர்கள் எதிரிற் கூறவே உமமிருவ ரின் பாகம் எல்லா யாகங்களிலும் இல்லாமற்போயது. யாகபாகமற்ற நீவிரிருவரும் அத்தியந்தம தாபத்தை யடைந்தீர். தத்யங்கதர்வணரென்னும் குருவின்பாற் சென்று மீண்டும் யாகபாகத்தை யடையும் உபாயத்தை நீர் கேட்டீர். ஹே குரவரே! இன்று தேவராஜாவாய் இந்திரரானவர் சபையின் மத்தியில் எங்களிருவருக்கும் யாகபாக மில்லாமல் நீக்கினர்; இப்போது நாங்களிருவரும் என்ன உபாயம் செய்யத்தக்கது என்பதைத் தாங்கள் தயை செய்து கூறவேண்டும். ஹே தேசிகேந்திரரே! தாங்கள் ஆஞ்ஞை செய்யின் சம்பூர்ண தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரரைப் போரால் திருப்தி

செய்வதிலும் யாங்கள் வல்லேம். இதன்கண்ணே சிறிதுமாத்திரையும் தாங்கள் ஐயப்படவேண்டியதின்றாம்; ஆனால் தங்கள் ஆஞ்ஞையின்றி யாங்கள் போர் புரிவதில் வல்லமை யுடையவரல்லேம்.

இப்போது ஆசிரியரின் ஐயம் நீங்கும் பொருட்டுத் தங்கள் வல்லமையை அசுவினீ குமாரர் நிரூபித்தல்: - ஹே ஆசிரியரே! எங்களிருவருள் ஒருவரேனும் மூவுலகத்தோடு கூடிய பிரஹ்மாவையும், விஷ்ணுவையும், மகாதேவரையும் சம்பூர்ண தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரரையும் ஜயிப்பதில் எங்கட்கு வல்லமையுண்டேல் யாங்களிருவருங் கூடின் யாரைத்தான் ஜயிக்கமாட்டோம்; யாவரையும் ஜயங்கொள்வதிற் சமர்த்துடையே மென்பதொருதலை யேயாம். ஏனெனின், மிருத சஞ்சீவினீவித்தையை யாங்களறிவோமாதலின் எச்சஸ்திரத்தானும், எவ்வஸ்திரத் தானும், எவ்வியாதியானும் எமக்கு மரணம் கிடையாது. ஹே தேசிகோத்தமரே! தேவதைகள, அசுரர்கள், மனுஷர்கள் என்னுமிவர்கள் செய்யும் பல் வகையாய் மாயைகளும எங்களைச் சிறிதுமாத்திரையும் தீண்டாவாம். சர்பபாதிகளிடத்திருக்கும் ஜங்கமரூப விஷமும், காலகூடாதி ஸ்தாவரவிஷமும் மற்றுமுள்ள பல் வகையாய் எல்லாவிஷங்களும் எங்கள் மயிர்மாத்திரையையும் அசைக்கக் கூடியன வன்றாம். ஹே ஆசிரியேந்திரரே! பலவகையாய் ஔஷதங்களும், பல்வகையாய் மந்திரங்களும், பல்வகையாய் பூதபிசாசாதிகளும், சேனயாகரூப அபிசார கர்மமும, பிராஹ்மணரின் பல்வகையாய் சாபங்களும், மரண சாதனங்களேயாயினும் அவையாவும் எமமைத தீண்டவே மாட்டா. தங்கள் கிருபையாலும் இயல்பாயும் யாங்கள் சித்தியோடு கூடியுள்ளேமாதலின் அம்மாயாதி யெவற்றையும் நீக்கும் உபாயத்தை யாங்களறிவேம். ஆகையால், எங்களை ஜயிக்க எவருஞ் சமர்த்தான்றாம். ஹே ஆசிரியோத்தமரே! போரின்றியும் யாங்களிருவரும் தேவதைகளை ஜயிப்பதிற் சமர்த்துடையவராவோம். சுவர்க்கத்தின்கண்ணே பிரவாகமுற்ற ஸ்ரீ கங்காநதியின் கண் ஒருமருந்தை யாங்கள் கலக்கிவிட்டோமாயின் சம்பூர்ண தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரர் ஒருகணத்தி லிறந்துவிடுவர். ஹே ஆசிரயோத்தமரே! ஒருமந்திரப் பிரயோகத்தால் சம்பூர்ண தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரரது சித்தத்தில் சுவர்க்கத் தினின்றும் வைராக்யமுண்டாம்படி செய்து விடச் சமர்த்துடையோம். அன்றியும் அவரைச் சுவர்க்கலோகத்தினின்றும் பூவுலகின்கண்ணே தள்ளிவிடவும் சமாத்துடையோம், மேலும் அன்னிய திசையிலிருக்கும் அவரை மோகமடையும்படி அன்னிய திசையின்கண்ணே இருக்குமாறு செய்யவும் வல்லேம். ஹே ஆசிரியோத்தமரே! தேவதைகட்குச் சுவர்க்கத்துள்ள அப்சரசின் (தேவதாஸ்ரீயின்) கண்ணே காமாபிலாஷைபாம்; மானுட ஸ்திரீகளிடத்தே காமாபிலாஷை யுண்டாகாது என்றாலும் சம்பூர்ண தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரர்க்கும், சம்பூர்ண முனிவருக்கும், மானுட ஸ்திரீகளிடத்தே அபிலாஷையுண்டாமாறு செய்யச் சாமர்த்தியம் எங்களிடத்துளது. ஹே அசுவினி குமாரரே! உமதாசிரியருக்கு விசுவாசமுண்டாம் பொருட்டு, இம்மொழிகளால் உங்கள் பலத்தைக் கூறினீர்கள்; இம்மொழிகளைக் கேட்ட உமது குருவானவர் தமது மனத்தில் நெடுநேரம் ஆராய்ந்து உங்கள் பொருட்டு இவ்வண்ணங் கூறுவாராயினர்: - ஹே அசுவினி குமாரரே! எல்லாப் பகைவரையும் நாசமாக்கும் சமர்த்துடையவராயிருந்தும் குரோதரூப உட்சத்துருவின் வசமாதல் உங்கட்கு நலமன்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - பாகிய சத்துருக்களை ஜயிப்பதில் நீவிர் சமர்த்தடைந் திருப்பதுபோலக் காமக்குரோதாதி யுட்சத்துருக்களை ஜயிப்பதின்கண்ணும் நீர் சமர்த்தையடைமின்.

இப்போது குரோதத் தன்மையின்கண் சத்துருத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினி குமாரரே! உம்மிருவருக்கும் இந்திரரேனும் வேறெவரேனும் சத்துருவன்றாம், மற்றோ இக்குரோதமே உமது சத்துருவாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! குரோதத்தைத் தாங்கள் சத்துருவென்று சொல்லுமா று அக்குரோதஞ் செய்யும் அபராதமியாதோ?

சமாதானம்: - ஹே அசுவினி குமாரரே! சர்வ தேவதைகளாய் உங்களாற் பூஜித்தற்கு யோக்கியமாய் இந்திரரை நாசஞ்செய்வதிலுங்கட் குண்டாயிருக்கும் பிரவிர்த்தியானது கேவலம் கோபமகிமையானேயாம், கோபமின்றி இத்தகைய நிஷித்த கர்மத்தின்கண் எப்புத்திமானுக்கும் பிரவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது. மற்றோ, கோபவசமாயே ஜீவன் குருமுதலிய விருத்த புருஷரைத் திரஸ்காரம் செய்வதில் முயலவன். ஹே அசுவினி குமாரரே! முன்னர் உங்களுக்கொருகாலும் இந்திரரை வெற்றிகொள்ள வேட்கை யுண்டாகவில்லை யல்லவா? இக்கால் உங்களுக்கு இந்திரரை வெற்றி கொள்ள விழைவுண்டாயிருப்பதன் காரணமென்னோ; இதனை நீவிரே விசாரித்துப்பாரும். குரோதமின்றி வேறொருகாரண மிதன்கண் இன்றாம்; மற்றோ, உடன்பாட்டானும் எதிர்மறையானும் குரோதமே காரணமாம். ஆதலின் அஃதே உங்களது பரமசத்துருவாம. ஹே அசுவினி குமாரரே! சம்பூர்ண சத்துருக் கட்கும் இராஜா காமக்குரோதமும் அவற்றின் கிங்கரராய் இந்திரியங்களுமாம். அவ்வியாவற்றையும் ஜயிக்காமல் தேவசரீர அடைவுண்டாகாது; மற்றோ காமக் குரோதாதிகளை வெற்றிகொள்வதினாலேயே தேவதா சரீரப் பிராப்தியுண்டாம். ஆகையால் இஃதுணர்ந்துகொள்ளலாமன்றோ, நீவிரிருவரும் முற்பிறப்பில் காமக் குரோதாதி இராஜாவையும், இந்திரிய ரூபகிங்கரரையும், வெற்றிகொண்டீர்; அதனாலே இஞ்ஞான்று உங்கட்குத் தேவதா சரீரப்பிராப்தி யுண்டாயது. எவ்வாற்றலால் முன்னர் நீர் காமக்குரோதாதிகளை வசம்செய்தீரோ அவ்வாற்றலிப் போது யாண்டுசென்றதோ. ஹே அசுவினீகுமாரரே! எமது மனத்தில் இங்ஙனமறி கின்றேன்: - ஒரு தேசத்தரசன் வேறொரு தேசத்தரசனை வெற்றி கொள்ளின் மற்றொரு காலத்தே அவ்வரசன் ஆற்றலையுற்று முன்வைரத்தை நினைந்து சென்றவ்வரசனை வெற்றிகொள்வன். அஃதொப்ப முற்பிறப்பில் நீவிரிருவரும் காமக்குரோதாதி சகிதசம்பூர்ண இந்திரியங்களையும் ஜயம்செய்து வந்தீர், அவ்விந்திரிய ரூபகிங்கரர் பூர்வவைரத்தை நினைந்து குரோதரூப அரசனைக்கூட அழைத்துக்கொண்டு சுவர்க்கத்தின்கண்ணே உம்மை ஜயங்கொள்ள வந்திருக்கின் றனர். ஹே அசுவினி குமாரரே! குரோதரூப உட்சத்துருவை வெற்றி கொள்வதில் உங்கட்குச் சாமர்த்தியமின்றேல், இந்திரரை ஜயிப்பதில் எவ்வாறு சாமர்த்திய முண்டாம். மற்றோ இந்திரரை ஜயிப்பதில் உமக்காற்றலின்றாம். தேவதைகளின் சபையின்கண் இந்திரர் வசனரூப பாணங்களால் உங்களை முன்னர் தாடனம் செய்ததும் காமரூப சத்துரு வசப்பட்ட உங்களைக்கண்டேயாம்.

கருத்திதுவாம்: - சிறிதுங்காமமில்லாத பிரஹ்மஞானிக்கு எல்லா உலகும் ஆன்மசொரூபமாமாதலின் அவரைத்தாடனம் செய்வோர் எவருமின்றாம். காம முடைய புருஷனுக்கே யாண்டாண்டும் நிராதரமுண்டாம்.

இப்போது குரோதத்தைப்போன்றே காமத்தின்கண்ணும் உடன்பாடெதிர் மறையால் அநர்த்த காரணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! தேவராஜாவாய் இந்திரர் முன்னர் உங்களையேன் நிராதரம் செய்யவில்லை, இப்போதேன் செய்தனர் என்னும் விசாரமற்றவராயிருக்கின்றீர். உங்களது இந்நிரா தரத்தின்கண் காமமன்றிக் காரணம் வேறின்றாம். மற்றோ காமமேகாரணமாம். எத்துணை உம்பாற் காமம் உதிக்கவில்லையோ அத்துணை இந்திரர் உம்மை நிராதரம் செய்யவில்லை. எப்போது உம்பாற காமோற்பத்தி உண்டாயதோ. அப்போது இர்திரர் உம்மை நிராதரம் செய்தனா. ஆகையால் காமமே உமது நிராதர காரணமாம். ஹே அசுவினி குமாரரே! சம்பூர்ண தேவதைகளாற் பூஜித்தற்கு யோக்கியராய் இந்திரரை வெற்றிகொள்வதில் நீங்களிருவரும் எங்ஙனம் சமர்த்துடையராவீர். மற்றோ இந்திரரை வெற்றி கொள்வதிற் சமர்ததுடையராகீர். என்னை? ஒரு காமரூப சத்துரு அமரர் யாவரும நிறைந்த * அவையின்கண் உம்மை அவமானம் செய்வித்ததன்றா. [*அவை = சபை.] அக்காமரூப ஒரு சத்துருவை வெற்றி கொள்வதிற் சாமர்த்தியம் உங்கட்கின்றேல் சர்வ தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரரை நீர் எவ்வண்ணம் வெற்றிகொள்வீர்.

கருத்திதுவாம்: - முன்னர்க் காமரூப ஒரு சத்துரு உமக் கவமானத்தை உண்டாக்கினன்; இப்போது குரோதரூப புத்திரனோடு கூடிய அக்காமரூப சத்துரு உமக்கென்ன அர்த்தத்தைத்தா னியற்றான்; மற்றோ எல்லா அநர்த்தத்தையுமே செய்வன். ஹே அசுவினி குமாரரே! சம்பூர்ண தேகதாரிகளாய் ஜீவர்கட்குக் காமக்குரோதமே பரம சாத்துருவாம். எப்புருஷன் காமக்குரோதரூப உட்சத்துருக் களை உபேக்ஷித்துப் பாகிய இராஜாதி சத்துருக்களை வெற்றிகொள்ள இச்சிப்பனோ, அப்புருஷன் அத்தியந்தம் மூர்க்கன். ஆகையால் உங்கட்குச் சத்துருக்களை வெற்றி கொள்ளச் சாமர்த்தியமிருப்பின் காமக் குரோதரூப மகா பலவான்களாய் சத்துருக்களை நீவிர் வெற்றி கொண்மின்.

இப்போது காமத்தின் மகா மகிமையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினி குமாரரே! சம்பூர்ண ஜகத்தை யுற்பன்னம் செய்பவராய் பிரஹ்மாவையும் இக் காமன் ஜயித்துளான், சம்பூர்ண ஜகத்தைப் பாலனம் செய்பவராய் விஷ்ணுவையும் இக்காமதேவன் வெற்றிகொண்டுளான், சம்பூர்ண ஜகத்தையும் சம்ஹாரம் செய்யா நின்ற உருத்திரனையும் இக்காமதேவன் ஜயம் செய்துளான், சம்பூர்ண தேவதை கட்கும் அதிபதியாய் இந்திரனையும் இக்காமதேவன் வெற்றி கொண்டுளான். ஹே மைந்தர்காள்! பிரஹ்மாதி ஈஸ்வரர்களையும் காமதேவன் ஜயித்தனனேல் ஸ்திரீ கிரீடையில் மிகவுமாவலுற்ற அந்நிய தேவதைகளைக் காமதேவன் ஜயிக்கானெ ன்பதில் யாது கூறக் கிடந்துளது; மற்றோ சர்வப் பிராணிமாத்திரத்தைக் காமதேவன் தன் அதீனஞ்செய்வன். சம்பூர்ண ஜகத்தையும் உற்பத்தி, திதி, இலயம் செய்யும் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, மகேசுரர் முதலிய ஈஸ்வாரிடத்தே காமாதீனத்தன்மை

சம்பவியாதாயினும் யாண்டுங் காமத்தின் மகிமையை யறிவிக்கும் பொருட்டுப் பிரஹ்ம, விஷ்ணுவாதி ஈஸ்வரர் லீலைமாத்திரையால் காமாதிகளைத் தரித்துளார். உண்மையாய்ப் பிரஹ்மாதிகள் காமாதிக ளற்றவரேயாவர். ஹே அசுவினி குமாரரே! எல்லாத் தேகதாரி ஜீவர்கட்கும் பகையாய் காமமே உங்களால் ஜயிக்கத்தக்கதாம். ஆனால் அக்காமதேவனை நீவிர் ஜயிக்கவில்லை, மாறாய்க் காமதேவன் உம்மிரு வரையும் ஜயங்கொண்டனன். இக்காமதேவனைக் காட்டினும் குரோதம் அதிசயமாய்ப் பலவானாமாதலின், குரோதத்தை ஜயிப்பதில் நீவிர் அத்தியந்தம் முயலவேண்டும்; ஏனெனின், அநந்தம்வகையாய் உபாயங்களால் முனிவராயினார் காமதேவனையோ தம் வயப்படுத்தியுளார், ஆனால் காமதேவனது புத்திரனாகிய குரோதத்தை ஜயம்கொள்வதில் அம்முனிவரும் சமர்த்தராகிலர். இக்காமக் குரோதரூப பிதா புத்திரரிருவரும் மகா சூரவீரசாவர். இவரை ஜயிப்பதில் எவர்க்கும் சமர்த்தின்றாம்; மற்றோ சம்பூர்ண ஜகத்தையும் ஜயித்து இக்காமக் குரோதமென்னு மிருவரும் வெற்றியாற் † கவினுற்று [† கவின் = அழகு.] விளங்காநிற்பர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! நீவிர் இருவரும் பகைவரை யழிப்பதிற் சமர்த்தரேல் அத்தியந்தம் மானத்தோடு கூடியவரேல், முதலில் காமக்குரோத ரூபசத்துருவை வெற்றி கொண்மின்; பின்னர்த் தேவராஜாவாய் இந்திரரை வெற்றி கொள்வதில் முயன்மின்.

இருஷி கூறல்: - ஹே அசுவினி குமாரரே! இவ்வண்ணம குரோதத்தைச் சாந்தி செய்யும் வசனங்களால் அத்தத்யங் இருஷியாய் உமது குருவானவர் வைரநிவிர்த்தி உபதேசத்தை உம்பொருட்டுச் செய்தனரெனினும் குரோதரூப அக்கினியால் வெதும்பிய நீவிர் இருவரும் அம்மொழிகளாற் சாந்தியைச் சாரவில்லை; அதைக்கண்ட உமது ஆசிரியர் சாமபேதமென்னும் இரண்டு உபாயத்தையும் விட்டொழித்து உம்மிருவரையும் சாந்தராக்கும் பொருட்டு, உபப்பிரதானரூப உபாயத்தைச் செய்தனர்.

கருத்திதுவாம்: -- சாமபேத உபப்பிரதான தண்டமென்னும் நான்கு உபாயங்களால் உலகின்கண்ணே பிராணிகள் வயப்படும். அவற்றுள் பிரியவசனங்களாற் குரோதாதிகளின் நிவிர்த்தியைச் சாமமென்பர். அந்நிய சத்துருவின் பக்ஷ பாதத்தினின்றும் நீக்கித் தனது பக்ஷத்திற் கொண்டுவருதலைப் பேதமென்பர். மனவாஞ்சித பதாாததங்களை ஈயும் பிரதிஞ்ஞையை உபப்பிரதான மென்பர். தாடனத்தைத் தண்டமென்பர். இந்நான்கு உபாயங்களில், பிரிய வசனங்களாற் குரோதாதிகளின் நிவிர்த்தி வடிவ சாமோபாயத்தையும், காமக்குரோதாதி சத்துருக்களின் பக்ஷபாதத்தினின்றும் நீக்கித் தனது சமத்தன்மைவடிவ பக்ஷத்தின்கண்ணே ஸ்தாபனவடிவ பேதோபாயத்தையும் தத்யங் இருஷியானவர் இயற்றினர். ஆனால், அச்சாம போதரூப உபாயத்தால் அசுவினி குமாரர்கட்குக் காமக்குரோதாதிகளின் சாந்தி யுண்டாகவில்லை; ஆதலின் அம்மதிமானாய் தத்யங் இருஷியானவர் அவ்விரண்டு உயாயத்தையும் விட்டொழித்து உபப்பிரதானவடிவ மூன்றாவது உபாயத்தைச் செய்தனர்.

இப்போது அவ்வுபப்பிரதானரூப உபாயத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் வைர பரித்தியாகம் செய்யின் எந்தப் பிரஹ்ம

வித்தையின் அடைவின் பொருட்டு முன்னர் நீங்கள் எம்மை வேண்டிக் கொண்டீர்களோ, அந்தப் பிரஹ்மவித்தையை யாம் உம்பொருட்டு உபதேசிப்போம்; ஆகையால், உங்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யடையவிழை விருப்பின் தேவராஜா வாய் இந்திரரிடத்தே வைர பரித்தியாகம் செய்ம்மின்.

இருஷி கூறல்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வாறாய் வசனத்தை உம் பொருட்டுத் தத்யங் இருஷி கூறியபோது நீவிர் இருவரும் இங்ஙனங் கூறுவீராயி னீர். ஹே எமது தேசிகேந்திரரே! சாமரூப உபாயத்திற்கும் போதரூப உபாயத்திற்கும் இது காலமல்ல. உபப்பிரதானரூப உபாயத்திற்கும் இது காலமல்ல. ஏனெனின், விவேகாதி சாதனசதுட்டயரூப அதிகாரத்தை நீர் சம்பாதிப்பீராயின் யாம் உம்பொருட் டுப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசம் செய்வேமென, முன்னர் அநந்தவாரம் கூறியுள் ளீர்களன்றோ; ஆகையால், பிரஹ்மவித்தையின் உலோபத்தாலும் இந்திரனோடு வைர பரித்தியாகத்தை யாங்கள் செய்யேமாதலின் கிருபையினால் எம்பொருட்டுப் போர்புரிய ஆஞ்ஞையை ஈயவேண்டும். ஒரு கணப்போதில் சம்பூர்ண தேவர்களோடு கூடிய இந்திரரை யாங்கள் ஜயித்து விடுவோம். இதன்கண் தாங்கள் சிறிது மாத்திரை யும் ஐயமுறவேண்டிய அவசியமில்லை. ஹே அசுவினி குமாரரே! இவ்வாறாய் உங்கள் வசனத்தைக்கேட்டு உமது ஆசிரியர் உபப்பிரதானரூப உபாயத்தையும விட்டொழித்து உம்பொருட்டுத் தண்டரூபியாய் வசனங்களைக் கூறுவாராயினர். அத்தத்யங் இருஷியோ உங்கட்கு இதத்தையே செய்யவிருப்பமுடையவர்; சர்வப் பிராணிகளிடத்தும் சமான திருஷ்டியுடையவர்.

இப்போது அத்தண்டரூபீ வசனங்களை நிரூபிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! எப்புருஷன் ஐந்து உயிர்களையேனும் இருக்கின்றனனோ, அப்புருஷனைப் பஞ்ச பூதங்களையும் சரீரமாயுடைய ஈஸ்வரனென அறிமின். அவ்வைந்து உயிரைக் காக்கும் புருஷனை எவனேனும கொல்வனேல் அவன் ஈஸ்வர சகித பஞ்ச பூத ஸ்வரூப சம்பூரண விசுவத்தைக கொன்றவனாவன்.

கருத்திதுவாம்: - ஈஸ்வர சகித சம்பூர்ண விசுவத்தைக் கொன்றுண்டாம் பாவத்தை அப்புருஷன் அடைவன். ஹே அசுவினி குமாரரே! ஐந்து ஜீவர்களை இரக்ஷிக்கும் புருஷனைக் கொல்வதால் இத்துணைப் பாவமுண்டாமாயின், மூவுல கங்களையுங் காப்பாற்றும் இந்திரரைக் கொல்வதால் மகாபாவமுண்டாம் என்பதிற் கூறவேண்டுவதும் உண்டோ? ஹே மைந்தர்காள்! எவன் உபகாரஞ் செய்யாநின்ற தனது சுவாமியைக் கொலலுகின்றனனோ, அவ்வதமன் சம்பூர்ண குடும்பத்தோடு கூடிய தனது மாதாவையும் பிதாவையும் கொன்றவனாவன். சம்பூர்ண குடும்பசகித தனது தாய் தந்தையரைக் கொல்வதாலுண்டாம் பாவத்தை எஜமானத் துரோகியடை வனென்பது கருத்தாம். சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் பிரஹ்ம ஹத்யாதி பாவங்களின் நிவிர்த்தியுபாயங் கூறப்பெற்றுளது; ஆனாற செய்ந்நன்றி கொன்றதோஷ ஜன்னிய பாவநிவிர்த்தியின் உபாயுமோ எச்சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் இயம்பக்காணோம். ஆகையால், செய்ந்நன்றி கொன்ற தோஷத்திற்குச் சமானமாக எப்பாவகர்மமும் உலகின் கண்ணின்றாம். ஹே அசுவினி குமாரரே! எப்புருஷன் தனது சுவாமிக்குத்

துரோகம் செய்கின்றனனோ அவ்வதமபுருஷன் அந்ததாமிசிரமெனப் பெயரிய அருநரகின் கண்ணே நெடுங்காலபரியந்தம் நிவாசம் செய்வன்.

கருத்திதுவாம்: - பிரஹ்மஹத்திசெய்யும் புருஷனைக்காட்டிலும் தனது சுவாமிக்குத் துரோகஞ்செய்யும் புருஷன் அத்தியந்தம் அதமனாம்; ஏனெனின், பிரஹ்மஹத்தி செய்யாநின்ற புருஷன் ஆயிரங்கோடி கற்பங்களின்பின் நரகரூபீ சமுத்திரத்னின்றும் ஒருகால் முக்தனாதல் கூடும். ஆனால், தனது சுவாமிக்குத் துரோகம் செய்யாநின்ற செய்ந்நன்றி கொன்ற புருஷன் ஒருகாலும் நரகத்தினின்றும் விடுபடான்; ஆகையால் செய்ந்நன்றி கொல்கைவடிவப் பாவகர்மத்திற்குச் சமானமாக எப்பாவகர்மமும உலகத்திலின்றாம். ஹே அசுவினி குமாரரே! பூமியின் ஏகதேசத்தை இரக்ஷிக்கும் ஒரு சிற்றரசனேனும் வைரிகளாற் கொல்லத்தக்கவனன் றாயின், மூவுலகத்தையும் ரக்ஷிக்கும் இந்திரர் எங்ஙனங்கொல்ல யோக்கியராவர்; மற்றோ, அவ்விந்திரர் கொல்ல யோக்கியான்றாம். ஹே அசுவினி குமாரரே! அற்பப் பிருதிவிக்கரசனும் கொல்ல யோக்கியனன்றெனச் சாஸ்திரங் கூறுவதற்குக் காரண ம்; பூவுலகின்கண் எத்துணை இறைவர்கள் இருக்கின்றார்களோ, அவ்வியாவரும் இந்திராதி லோகபாலரி னம்சரூபர்களாமாதலின் அவ்விறைவர்கள் கொல்லத் தக்கவர்களன்றா மென்பதேயாம். இந்திராதி லோகபாலரின் அம்சரூப பிருதிவியின் அரசரும் கொல்ல யோக்கியரன்றேல் சாக்ஷாத் இந்திராதி லோகபாலர் எங்ஙனங் கொல்ல யோக்கியராவர்; மற்றோ, இந்திராதியர் கொல்ல யோக்கியராகார். ஹே குமார்களே! பிருதிவி மாத்திரத்தில் தேவதைத் தன்மையுற்ற பூசுரராய பிராஹ்மண ரை யொருகாலுங் கொல்வது தகுதியன்றாமாயின், மூன்று லோகங்களிலும் தேவ தைத்தன்மை பொருந்திய இந்திராதி தேவதைகள் எங்ஙனங் கொல்ல யோக்கியராவ ர்; மற்றோ கொல்ல யோக்கியரேயாகார். ஹே குமராகளே! பூசுரராய் பிராஹ்மணர் கொல்லத்தக்கவ ரன்றாமென்று சாஸ்திரம் சாற்றுவதற்குக் காரணம்; சுவர்க்கத்தின் கண்ணுள்ள இந்திராதி தேவதைகள் யாவரும் பிராஹ்மணருடைய தேகத்தின் கண்ணே அம்சரூபமா யுள்ளாராதலின் வேதமுணர்ந்த பிராஹ்மணர் கொல்ல யோக்கியான்றா மென்பதேயாம். இந்திராதி தேவதைகளின் நிவாசஸ் தானமாய் பிராஹ்மணசரீரமும் கொல்ல யோக்கியமன்றேல் சாக்ஷாத் சுவர்க்கத்தின்கண்ணே யிராநின்ற இந்திராதி தேவதைகள் எங்ஙனம் கொல்ல யோக்கியராவர்; மற்றோ கொல்ல யோக்கியரேயாகார். ஹே குழந்தைகாள்! அதம புருஷர் சரீரத்தாலும், மனத்தாலும், வாக்காலும், கோக்களையும், பிராஹ்மணரையும், தேவதைகளையும் இம்சை செய்வர். அங்ஙனே சர்வ லோகத்திற்கும் உபகாரம் செய்யும் தர்மாத்மாவாய் இராஜாக்களையும் இம்சிப்பர்; அவ்வதம புருஷரோ நூறு கோடிகற்பங்களாயினும் நிரயத்தினின்றும் நீங்கார். ஹே பாலர்காள்! மத்தகத்தான் மலையின் பேதனம் உண்டாகாததே போலப் பத்து லோக பாலரை ஜயம் செய்யாமலும், சர்வ தேவதைகளை ஜயம் செய்யாமலும், இந்திரரை ஜயிப்பதற்கு எத்தேவர்களாலும், தானவராலும் முடியவே முடியா; மற்றோ, லோகபாலரையும் அந்நிய தேவதைக ளையும் வெற்றி கொண்ட பின்னரே இந்திரரை வெற்றி கோடல் சம்பவிக்கும். இந்திரன் 1, அக்கினி 2, யமன் 3, இரக்ஷன் 4, வருணன் 5, பிரபஞ்சனன் 6, தனேசன் 7, ஈஸ்வரன் 8, சேஷன் 9, பிரஹ்மா 10 என்னும் இப்பதின்மரும் திசைகாப்பாளராம். அவருள், கிழக்கு முதலிய எட்டுத்திசைகட்கும் இந்திராதி எண்மரும

திக்குப்பாலகராம் பிரஹ்மா மேற்றிசைக்குப் பதியாம், சேஷன் கீழ்த்திசைக்குப் பதியாம். இப்பத்துத் திக்குப்பாலகரையும் ஜயிப்பதன் கண்ணும் எத்தேவதைக ளேனும் தானவரேனும் சமர்த்தற்றவராமேலாயின், சர்வ தேவதைகட்கும் அதிபதி யாய் இந்திரரை ஜயம் செய்ய யாரேவல்லார்; மற்றோ எவரும் வல்லாரல்லர், ஹே புத்திரர்காள்! உம்மிருவர்பால் எச்சமர்த்துளதோ அஃதும் இந்திராதி தேவதைகளின் அநுக்கிரகத்தானேயாம். இந்திராதி தேவதைகட்குக் கோபமுண்டாயின் நீவிரிருவரும் காட்டமொப்பச் சமாத்தற்றவராவீர். ஹே குமரர்காள்! நீவிரிருவரும் பன்னிரு சூரியர் களையும், எட்டு வசுக்களையும், பதினொரு உருத்திரரையும், நாற்பத்தொன்பது மருத்கணங்களையும் எங்ஙனம் வெற்றிகொள்வீர்; மற்றோ, அவரைஜயிப்பதற்கு உமக்காற்றலின்றாம். ஹே அசுவினி குமாரர்களே! சம்பூரண லோகபாலகரும, சமபூர்ண தேவதைகளும், சம்பூர்ண முனிகளும், சம்பூர்ண சித்தர்களும், சம்பூரண சாரணர்களும், பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும், ருத்திரரும், சம்பூரண சக்திகளும், ஆகாசாதிப் பஞ்சபூதங்களின் அபிமானி தேவதைகளும், சந்திரனும், சம்பூர்ண கிரகங்களும், சம்பூர்ண நக்ஷத்திரங்களும், சம்பூர்ண தாராகணங்களும் ஆகிய இவரே முதலாய் எவ்வளவு விசுவமுளதோ அவ்வியாவும் இந்திரரது பக்ஷத்தனவாம்; உம்பக்ஷத்திலோ எத்தேவதையுமோ இன்றாம். நீவிரிருவரும் இந்திரரோடு போர் புரியின் இவ்வெல்லாலோக பாலகரும மற்றையரும முதலில உமமோடு போர்புரிய எதிர் நிற்பர். அச்சம் பூர்ண லோகபாலாதியரை நீர்வெற்றிகொள்ளின் இந்திரர் உம்மோடு போர்புரிவர். அச்சம்பூர்ண லோகபாலாதியரை ஜயிப்பதில் உமக்குச் சமர்த்தின்றாம்; ஆகையால், இந்திரரோடு போர்புரியும் வேட்கையை நீர்விடுமின். ஹே அசுவினி குமாரரே! யாண்டுயுத்தம் செய்தலன்றிக் காரிய சித்தியாகாதோ, ஆண்டுயுத்தம் செய்தலும் உசிதமாம்; ஆனால் பலத்தாலும், புத்தியாலும், சூரவீரர் சகாயத்தாலும் தனக்கு சமானமாயிருப்பின் அவர்களோடே யுத்தஞ்செய்த லுசிதமா ம். பலத்தாலும் புத்தியாலும் அன்னிய சூரவீரரின் சகாயத்தாலும் தன்னினும் அதிகரேல் அவரோடு யுத்தஞ்செய்த லுசிதமன்றாம். இத்தேவராஜாவாய் இந்திரரோ பலத்தானும் புத்தியானும் அன்னிய தேவதைகளின் சகாயத்தானும் நும்மிருவரிலும் அதிகராமாதலின் இந்திரரோடு போர் புரிதல் உங்கட்கு உசிதமன்றாம்.

இப்போது இந்திரரது அதிகத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! நும்மிருவாபால் எத்துணைச் சமர்த்துளதோ, அத்துணைச் சமர்த்துச் சம்பூர்ண தேவதைகளுக்குள் ஒவ்வொருவர்கட்கும் உளது; சுவர்க்கத்தின்கண் இந்திரரது சமீபத்தே எத்துணைத் தேவதைகள் நிவாசம் செய்கின்றனரோ, அச் சம்பூர்ண தேவதைகளுள் ஒவ்வொரு தேவதையும் உலகத்தை உற்பத்திசெய்வ திலும், திதி செய்வதிலும், சம்ஹரிப்பதிலும் சாமர்த்தியமுடையதாம். இத்தகைய அநந்தந் தேவதைகளோடு கூடிய இந்திரரோடு போர்புரிவதில் உமக்குச் சாமர்த்தியமின்றாம். ஹே அசுவினீகுமாரர்களே! சுவர்க்கத்தின்கண் இராநின்ற இந்திராதி தேவதைகளோடு துவேஷம் செய்வது கேவலம் சுவர்க்கத்தினின்றுங் கீழ் வீழ்தற்கே காரணமாம். ஆகையால, உங்கட்குச் சுவர்க்கத்தின்கண் இருப்பதற்கு இச்சையிருப்பின் இந்திரரோடு நீர் துவேஷம் செய்யவேண்டாம். இந்திரரோடு துவேஷம் செய்வதினால் சுவர்க்கத்தினின்றும் உங்கட்குக் கீழ்வீழ்ச்சியுண்டாம்.

இருஷி கூறல்: - ஹே அசுவினி குமாரர்களே! இவ்வுலகத்தின்கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் பயத்தையுணாத்துவதாய் நாநாப் பிரகாரயுக்தியோடு கூடிய இவ்வகையாய் வசனரூபீ தண்டத்தால் அத்தத்யங் இருஷியாய் உமது குருவானவர் உம்மிருவரையும தாடனம் செய்தனர். அவ்வசனங்களைக் கேட்டும் நீவிர் குருவசன த்தை யங்கீகரித்திலீர்; ஏனெனின், ஒன்றோ இந்திரர் உமது யாக பாகத்தை நீக்கினர், மற்றொன்றோ சர்வ தேவதைகளின் சபையின்கண் உம்மிருவரையும் அவமானஞ் செய்தனராதலின் அத்தியந்தந் துக்கிகளாயினீர். ஆகையால் இதகாரியாய் குருவசன த்தையும் நீரங்கீகரிக்கவில்லை. ஹே அசுவினி குமாரரே! நீவிரிருவரும் மீண்டும் ஆசிரியரைப் பார்த்து, ஹே ஆசிரியோத்தமரே! இந்திரனோடு யுத்தம் செய்வதால் ஒருகால் மரணமேவரினும் நரகமேவரினும் அவற்றையாங்கள் அங்கீகரிக்கின்றோம்; ஆனால் தாங்கள் எங்கட்குப் போர்செய்ய அனுமதி கொடுங்கள். ஹே அசுவினி குமாரரே! இங்ஙனங் கூறிய உங்கள் வசனத்தைக்கேட்டு உமதாசிரியர் மீண்டும் யாகபாகத்தை யடையுமிசசைவடிவ உமதபிப்பிராயத்தை யறிந்து கிருபையோடு கூடிய அவா முயல்வின்றியே யாகப்பாக அடைவின் பொருட்டு மீண்டும் இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினர்: - ஹே குமராகாள்! அத்தியந்தங் கோமளமாய் புஷ்பங்களாலும் எச்சத்துருவோடும் போர் செய்வது யோக்கிய மன்றா யின், கூர்மையாய் சஸ்திரங்களாற் போர்செய்வது எங்ஙனம் தகுதியாம்; மற்றோ எவ்வாற்றானும் போர் செய்வது தகுதியேயன்றாம். ஏனெனின், போரின்கண்ணே இத்துணை ததோடங்களுள்ளன: - முதலாவது நமக்கு வெற்றியாமோ அல்லது பகை வருக்கு வெற்றியாமோ என்னுமையம்; இரண்டாவது மேன்மைதங்கிய புருஷரின் நாசம அவசியமுண்டாதல். மூன்றாவது போரின் கண்ணே யடைந்துள்ள புருஷன் சஸ்திரங்களின் காயத்தாலன்றியுறவினரின் மரணத்தாலன்றி வெற்றியையடை யான்; நான்காவது அபஜயமடையினோ அளவிலா நிந்தை என்னுமிநநான்கு தோஷங்கள் எல்லாப்போர்களினும் அவசியமுண்டாம். ஆகையால போர்புரிதல் தகுதியன்றாம். ஹே அசுவனீ குமாரரே! எப்போரின் கண் மரணத்தினின்றும் புருஷ னுக்கு நரகமுண்டாமோ, உயிர் வாழ்தலா லுலகின்கண் அபகீர்த்தியுண்டாமோ; எப்போரின் கண்ணே பிராஹ்மணர்களின் நாசமும பந்துக்களின் நாசமும் தேவதை களின் நாசமும் உண்டாமோ அத்தகைய அதர்மமாய் போரின்கண்ணே க்ஷத்திரிய இராஜாவும் முயலுதல் கூடாதாம்; மற்றோ அத்தகைய அதர்ம யுத்தத்தினின்றும் க்ஷத்திரிய இராஜா ஓடிப்போதலே நலமாம். ஹே குழந்தைகாள்! இக்கணபங்குரமாய் சம்சாரத்தின்கண் அதிகாரிக்குரியதாய் சரீரத்தை யடைந்த புருஷனானவன் ஆன்ம ஞானத்தையே சம்பாதிப்பது யோக்கியமாமன்றிப் போர் முதலியவற்றைச் சம்பாதித் தல் யோக்கியமன்றாம். இச்சம்சாரமோ, வாழைஸ்தம்பம் சாரமற்றதாமாறுபோலச் சாரமற்றதாம்; உயிர்வாழுங்காலமெல்லாம் சம்பூர்ண துக்கங்களால் பூர்ணமாயதாம்; இமைக்கொட்டுமளவே உயிர்வாழ்க்கையையுடையதாமென்றறிக. இத்தகைய அநித்திய சம்சாரத்தின்கண் மனுஷ்ய சரீரத்தையடைந்த புருஷன் தனது இதத்தினு பாயத்தையே சம்பாதித்தல் வேண்டும். அவ்விதத்தினுபாயம் அத்விதீய ஆன்ம ஞான மேயாம். ஆன்மஞானத்தினும் வேறாய் போர் முதலிய எல்லாக்கர்மங்களும் புருஷருக்ககித சாதனங்களாம். ஆகையால், ஹே குழந்தைகளே! தேவ ராஜராகிய இந்திரரோடு போர்புரிதல் இவ்வுலகத்தின் கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் உங்கட் குத் துன்பத்தின் காரணமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தாங்கள் எல்லா வகையாலும் யுத்தத்தை நிஷேதம் செய்தீர்கள், அது சம்பவிபாது. ஏனெனின், யுத்த சாஸ்திரத்தின்கண் அநந்த வகையாய்ப் போர்புரியும் நெறி கூறப்பட்டுளதாதலின் அந்த யுத்த சாஸ்திரம் பயனற்றதேயாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே அசுவனீ குமாரரே! யுத்த சாஸ்திரம் பயனற்றதன்றாம்; யுத்தம் செய்வதினானன்றித் தனது மரணத்தின் நிச்சயமாமேலாயினும், யுத்தம் செய்தலால் ஜீவனத்தின் சம்பாவனையாகுமேலாயினும், அக்கால் புருஷன் போர்புரி கவென யுத்தசாஸ்திரம் யுத்தத்தை விதித்துளது. நவின்றவகையாய்ப் போர்புரியுங் காலம் உம் இருவர்பாலும் உண்டாகவில்லை. மற்றோ, போர்புரிதலினால் அன்றியே உங்கள் காரியத்தின் சித்தியுண்டாகக் கூடுமாதலின், ஹே அசுவினி குமாரரே! யுத்தம செய்யுமிசசையைப் பரித்தியாகம் செய்து மீண்டும் யாகபாக அடைவினுபா யத்தை உமது புத்தியால் நீவிர நிச்சயம் செய்யும். ஹே அசுவினி குமாரரே! இத்தூல சரீரத்தின் பராக்கிரமத்தைப்பாக்கிலும் புத்திபின் பராக்கிரமம் அதிகமாம்; ஏனெனின், புருஷனாற் செலுத்தபபெற்ற சஸ்திரம் ஒரு சத்துருவை ஜயம் செய்யும், ஒருகால் ஒரு சத்துருவையுங்கூட ஜயம் செய்யாது. நாநா வகையாய் உபாயங்களை நிச்சயம் செய்யும் புத்தி ரூபியாய் சஸ்திரமோ, மதிமானாற் செலுத்தப்பெற்றதாய்ச சம்பூர்ண ஜகததையும் ஜபம் செய்யும். ஆகைபால, சரீர பராக்கிரமத்திலும் புத்தியின் பராக்கிர மம் அதிகமாயதேயாம்; ஹே சிசுக்காள்! புத்தியின் பராக்கிரமத்தைக கேண்மின். கோடி ஜன்மங்களாலும் சரீரத்தின் யுத்தாதி பாராக்கிரமததால் எப்பதாத்தங்கள் சம்பாதனம் செய்ய முடியாவோ அப்பதார்த்தங்களையும் புருஷனானவன் மதியின் பராக்கிரமததால் சிறிது காலத்திற்றானே சம்பாதனஞ் செய்து கொள்ளக்கூடும். கோடி ஜன்மங்களையடைந்தும் யுத்தாதிரூப சரீர பராக்கிரமத்தால் இரண்யகர்ப்பலோக த்தையடைய முடியாது; புத்தியால் நிச்சயம் செய்துள்ள இரண்யகர்பபரது உபாசனா ரூப உபாயத்தாற் சிறிது காலத்திற்றானே இரண்யகர்ப்பலோகத்தின் பிராப்தியுண்டா தல் கூடும். ஆகையால் சரீர பராக்கிரமத்திலும் புத்தியின் பராக்கிரமமே அதிகமாய தாமாதலின் ஹே மைந்தர்காள், நீவிரும் மதியினால் மீண்டும் யாகபாக அடைவின் உபாயத்தை நிச்சயம் செய்ம்மின்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மீண்டும் யாங்கள் யாகபாகத்தைப் பெறப் போரன்றி வேறோருபாயத்தையுமறியோம்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்தர்காள்! இந்திரரோடு போர்புரிவதால் உங்கட் கொருகாலும் யாகபாகம் கிடைக்கமாட்டாது. ஆகையால், மீண்டும் யாகபாகம் அடைவதன் பொருட்டு உங்கட்கு ஓரெளிதாய் உபாயங்கூறுகின்றேன்; நீங்கள் சாவதானமாய்க் கேணமின், சர்யாதியென்னும் அரசன் யாகஞ்செய்ய முயன்றுளான், அவ்வரசனது மருமகன் சியவனரென்னும் இருஷியாம், அவ்விருஷியை யாகத்தின் ஹோதாவாக்கச் சர்யாதியரசன் மனத்தின்கண்ணே சங்கற்பித்திருக்கின்றனன்; ஆனாலவ்விருஷி நேத்திரமற்றவராதலின், இவ்விருஷியானவர் எங்ஙனம் எனக்கு யாகம் செய்விப்பர் என்னும் ஐயத்தை யவ்வரசன் கொண்டிருக்கின்றனன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்தசியவன இருஷியானவர் எங்ஙனம் அவ்வரசனுக்கு மருமகன் ஆயினர், அவ்விருஷி நேத்திரமற்றவ ரெங்ஙனமாயினர் என்பவற்றையெல்லா மெங்கட்குத் தயையினாற் கூறவேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே குமரர்காள்! அவ்வரசனுக்குச் சுகன்யையென்னும் ஒரு பெண்ணிருந்தனள். அப்பெண் பாலிய அவஸ்தையின்கண் தனது பிதாவோடு வனத்தின்கண்ணே சென்றிருந்தனள். அவ்வனத்தின்கண் சியவனரென்னும் இருஷி வெகுகாலம் தபம் செய்துகொண்டிருந்தனர்; அவருடைய சரீரமெல்லாம் மண்ணால் மூடப்பட்டிருந்தது. நேத்திரங்களாற் சூரியபகவானைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்; எல்லாத் தவசிகளிலும் உத்தமராயிருந்தனர். இத்தகைய சியவன இருஷியைக் கண்டு, அக்கன்யை பிருதுவியின் துவாரத்தின்கண் யாது பிரகாசமாய்த் தோற்றுகின்றதென ஆலோசித்து, ஒரு திருணத்தைக் கையிலெடுத்துப் பூமியின் துவாரத்தின்கண் இராநின்ற சியவன இருஷியின் நேத்திரங்களைக் குத்தினள், குத்தியபின் அந்நேத்திரங்களினின்றும் இரத்தப் பிரவாஹ முண்டாயது, அவ்வுதிரத்தைக் கண்டு அவ்வரசன் அம்மண்ணின் கண் முனியைக் கண்டனன்; கண்டு அத்தியந்தம் பயத்தையடைந்தனன். அவ்வரசன் நேத்திரமற்றிருக்கும் அவ்விருஷியைக்கண்டு தனது குமாரியை அவ்விருஷிக்குச் சேவை செய்யும் பொருட்டுக் கொடுத்தனன். ஹே குமார்காள்! இங்ஙனம் அவ்விருஷி குருடராயுள்ளார், விருத்த அவஸ்தையோடு கூடியுள்ளார். அவ்விருஷியை நீவிர் நேத்திரமுள்ளவராய்ச் செய்வீரேல், யவ்வன அவஸ்தை யுடையவராகச் செய்வீரேல், அவ்விருஷி வல்லமையுள்ளவராதலின், பெயர்த்தும் உங்கட்கு யாகபாகத்தை யடைவிப்பர். ஹே அசுவினி குமாரர்களே! இங்ஙனம் உமது குரு கூறியவுடன் நீவிரிருவரும் அவ்விருஷியைக் கண்ணோடு கூடியவராக்கினீர்; யவ்வன அவஸ்தையோடு கூடிய வராக்கினீர். பின்னர் அவ்விருஷியும் பலாத்காரமாய் உம்பொருட்டு யாக பாகத்தைக் கொடுப்பித்தனர். (இவ்விஷயம் பாகவத்தின் நவமஸ்கந்தத்தின் கண்ணே விஸ்தாரமாய்க் கூறப்பட்டுளது.) இங்ஙனம் உங்கட்கு யாகபாகத்தின் பிராப்தியுண்டாயது. பின்னர் ஒருகாலத்தில உமது குருவினாசிரமத்தில் தேவராஜாவாய் இந்திரர் வந்தனர், தமதாசிரமத்தின் கண்ணே வந்துற்ற அவ்விந்திரருக்கு உமது ஆசிரியர் மிகவுஞ்சன்மானம் செய்தனர். பின்னர்ச் சுகபூர்வகமாய் ஆசனத்தின் கண்ணே உட்கார்ந்து நாநாவிதமாய் கதைகளால் அத்தியந்தம் மகிழ்ச்சியை யடைந்தனர். இவ்வண்ணம் மகிழ்ந்திருந்த இந்திரரை நோக்கி, உமதாசிரியர் ஹே தேவராஜாவாய இந்திரரே! மூன்று லோகத்திற்கும் பதியாய் இந்திரராகிய நீர் எனதாசிரமத்தின்கண் அதிதியாயடைந்துளீராதலின் உம்பைப் பிரசன்னராக்கும் பொருட்டு யான் எப்பதார்த்தத்தைக் கொடுப்பேன் எனக் கூறினர். ஹே அசுவனீ குமாரரே! இங்ஙனம் உமதாசிரியர் கூறவே, அத்தேவராஜாவாகிய இந்திரரானவர் உமதாசிரியரை நோக்கி, ஹே மகரிஷியே! என்னைப் பிரசன்னனாக்க உமக்கிச்சையுளதேல் சர்வப்பிராணிகட்குந் துர்லபமாய் பிரஹ்ம வித்தையை என் பொருட்டு உபதேசியும் எனக்கூறினர். இங்ஙனங்கூறவே உமதாசிரியர் மகா சம்சயத்தையடைந்தனர். பெண்ணின் தநதையானவர் ஒருவனை நோக்கி யான் உனக்கெனது பெண்ணைத்தருகின்றேனென்று கூறிப் பின் வரன்பாற் கல்வி முதலிய குணங்களின்மையைக்கண்டு அப்பெண்ணின் தந்தை இக்குணஹீனன் பொருட்டுப் பெண்ணைக்கொடுக்கலாமா? கொடுக்கலாகாதா? எனச்சம்சயத்தை

யடைவதேபோல் உமதாசிரியரும் தேவராஜரின் பொருட்டு முன்னர் பிரியபதார்த்தத்தை ஈவதாய்ப் பிரதிஞ்ஞைசெய்தனர். ஆனாலத்தேவராஜாவாகிய இந்திரரோ குரு பக்தியற்றவர், விஷயாசக்தராதலின் பிரஹ்மவித்தைக்கு அதிகாரி யன்றென ஆலோசித்து, இந்திரரின் பொருட்டுப்பிரஹ்மவித்தையைக்கொடுத்தல் கூடுமா? அல்லது கூடாதா? என்னுஞ்சம்சயத்தையடைந்தனர்.

கருத்திதுவாம்: - இந்திரரின் பொருட்டுயான் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக் காவிடினோ எனது வசனம் பொய்க்கும், உபதேசிக்கினோ அந்திகாரியாய் இந்திரர் பொருட்டுக் கொடுத்த பிரஹ்மவித்தை பயனற்றதேயாய்விடும். இவ்விதம் வித்தை யை ஈயும் பக்ஷத்தினும் ஈயாப் பக்ஷத்தினும் தோஷங்களை விசாரித்து உமதாசிரி யர் மகாசம்சயத்தையடைந்தனர். மீண்டும் உமதாசிரியர் தனது மனத்தின்கண்ணே இவ்வண்ணமாராய்வாராயினர்: - அந்திகாரியாய் புருஷரின் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையைக் கொடுப்பதால் பொய்வசனிப்பதாலுண்டாம் பாவத்தை போலப் பாவ முண்டாகமாட்டாதாதலின் எனது பிரதிஞ்ஞையை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டு இந்திரருக்கு அவசியம் பிரஹ்ம வித்தையைக் கொடுக்கவேண்டுமென ஆராய்ந்து உமது குரு கூறுவாராயினர். ஹே தேவராஜாவாகிய இந்திரரே! சர்வ லோகத்தின் கண்ணும பிரசித்தராய் அசுவினி குமாரரென்னும் இரண்டு சீடர்கள் எமக்கிருக் கின்றனர், அவர்கள் பிரஹ்மவித்தையை யடைய வேண்டுமென்று முன்னர் என் முன் பிரார்த்தனை செய்தனர். ஆனால் அவர்பால் வைராக்கியாதி சாதனங்களின் மையைக்கண்டு அவர்பொருட்டு யான் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கவில்லை; அத்தகைய துர்லபமாய் பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசத்தை உமக்கு யாம் செய்கின்றோம்; நீர் சாவதானமாய்க் கேளும். ஹே தேவராஜரே! சுகசப்தத்தின் முக்கியப்பொருள் ஆன்மசொரூப ஆநந்தமாம். ஆன்மசொரூப ஆநந்தத்தினும் வேறாய் விஷயஜன்னிய ஆநந்தம் சுகசப்தத்தின் கௌணார்த்தமாம். அதுபோல் வித்யாசப்தத்திற்கும் முக்கிய அர்த்தம் பிரஹ்மவித்தையேயாம்; பிரஹ்மவித்தை யினும் வேறாய்வித்தை வித்தைச்சப்தத்தின் கௌணார்த்தமாம்.

இப்போது பிரஹ்ம வித்தையின்கண் வித்தைச்சப்தத்தின் முக்கிய அர்த்தத்தன் மையைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு முதலில் வித்தைச்சப்தத்தின் அர்த்தத்தைக் காண்பிப்பாம்: - காரிய ரூபத்தால் அநந்த ரூபங்களையடைவுற்றதாய், வாசனா ரூபியாய் ஜாலத்தின் மூல ரூபமானதாய், சர்வப்பிராணிகட்கும் பயத்தைக் கொடுப்ப தாய் உள்ள அஞ்ஞானத்தைக் கிஞ்சித்தும் எஞ்சாமல் நீக்குவதுயாதோ அதுவே வித்தையெனப்படும். அல்லது வைராக்கியாதி சாதன யுக்தமான அதிகாரிகளின் பொருட்டு ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவைக் கொடுப்பது யாதோ, அதுவே வித்தை யெனப்படும்; அல்லது அதிகாரிகளின் பொருட்டு ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தைச் செய்விப்பது யாதோ அதுவே வித்தையெனப்படும். இங்ஙனம் வித்தைச் சப்தத்தினர் த்தம் பிரஹ்மவித்தையின் கண்ணே பொருந்தும். பிரஹ்ம வித்தையினும் வேறாய் வித்தையின்கண் இவ்வகையாகிய அர்த்தம் பொருந்தாது, ஏனெனின், பிரஹ்ம வித்தையே புருஷர்களின் அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தி செய்விக்கும், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவையடைவிக்கும் பிரஹ்மவித்தையின் வேறாய் எவ்வித்தையும் அஞ்ஞா னத்தின் நிவிரத்தியையும் பரமாநந்தப்பிராப்தியையும் செய்விக்கமாட்டாதாதலின்,

பிரஹ்மவித்தையே வித்தைசசப்தத்தின் முக்கியப் பொருளாம். இவ்விதம் வித்தைச்சபதத்தின் பொருளை நிரூபணம் செய்து உமதாசிரியர் கூறுவதாவது: - ஹே தேவராஜாவே! எல்லா வேதாந்த சாஸ்திரங்களாலுஞ்சொல்லற்குரித்தாய் இப்பிரஹ்ம புருஷன் தனது சச்சிதாநந்த ரூபத்தால் எல்லா வுலகையும் வியாபித்துள்ளான். இக்காரணத்தாலே இப்பிரஹ்மபுருஷன் பூர்ணனென்னும் பெயரை யடைந்துளான். ஹே தேவராஜாவே! அசத்சப்தத்தின் பொருளும், அச்சப்த ஜன்யஞானத்தின் விஷயமும் தற்பதத்தின் பொருளாய் பரோக்ஷ ஈஸ்வரனாம்; சத்சப்தத்தின் பொருளும், சத்சப்த ஜன்யஞானத்தின் விஷயமும் துவம்பதத்தின் பொருளாய் அபரோக்ஷஜீவனாம்; அவ்விரண்டையும் பரமான்மாவின் சதாநந்த சொரூபத்தாற் பூரணமாமென நீரறியும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மாவின் பேதகாரணமாய பிரபஞ்சரூப உபாதியிருக்கும்போது, பரமான்மாவிற்கு யாண்டும் பூர்ணத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! பிரபஞ்சம் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவினும் வேறாயின், ஆன்மாவின் பேதத்தை யுண்டாக்கும்; ஆனால் ஆநந்தசொரூப ஆன்ம அதிஷ்டானத்தினின்றும் பிரபஞ்சம் பின்னமன்றாம். மற்றோ பூர்ணமாய் பரமான்மாவினின்றே இப்பிரபஞ்ச முற்பன்னமாகின்றது, பூர்ணமாய் ஆன்மாவின்கண்ணே இப்பிரபஞ்சம் முழுதும் நிலைபெறுகின்றது, பூர்ணமாய் பரமான்மாவின்கண்ணே இவ்வெல்லா வுலகும் அடங்கா நிற்கும். அதிஷ்டான ஆன்மாவின் சத்தையினும் வேறாய்ச சகத்திற்குச் சத்தையின்றாம். ஆகையினாற் சம்பூர்ண ஜகத்தானது அதிஷ்டானரூப ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பிதமாம. இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தின் ஞானமுளதாகவே கற்பிதசர்ப்பத்தின் நிவிருத்தியுண்டாம் எஞ்சியதாய் இரஜ்ஜூ ரூப அதிஷ்டானமிருக்கும். அதுபோலவே, அதிஷ்டான சொரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார முளதாகவே சம்பூர்ணமாய் கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தின் நிவிருத்தியுண்டாம்; எஞ்சியதாய்ப் பூர்ணமாய் பரமான்மாவே பிரபஞ்சரூப உபாதியற்றதாய் நிலைபெற்றிலங்கும். மழைகாலத்தே ஆகாசத்தினின்றே மேகம் உற்பன்னமாம், ஆகாசத்தின் கண்ணே மேகம் ஸ்திதமாம், ஆகாசத்தின் கண்ணே மேகங்கட்கு இலயமாம். சம்பூர்ண மேகங்கள் நீங்கிவிடின் எஞ்சியதாய் ஆகாச மொன்றேயிருக்கும், அது போலவே கற்பிதப் பிரபஞ்சம் நீங்கின் எஞ்சியதாய் ஒரு அத்விதீய பரமான்மாவேயிருக்கும். ஹே இந்திரரே! ஆகாசம் யாண்டும் நிறைந்து நிற்பதேபோல ஆநந்தசொரூபமாய் பரமான்மாவும் யாண்டும் நிறைந்து நிற்கும். சரீராதி அனான்மபதார்த்தம் பூத பவிஷ்ய வர்த்தமானமென்னும் முக்காலங்களில் ஒரு இயற்கையோடு கூடியதன்றாம்; மற்றோ பாலியம் யவ்வனம் முதலிய நாநாவியற்கையை யடையா நிற்கும். அதுபோல் இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா நாநாவியற்கையை யடையமாட்டாது; மற்றோ முக்காலங்களிலும் ஒரே இயற்கையினையுடையதாய சச்சிதாநந்த சொரூபமுடையதாம். இத்தகைய நிர்க்குணப் பரமான்மாவின் வாஸ்தவசொரூபத்தைச சுத்த அந்தக்கரணவானாய அறிஞனே அநுபவிப்பன்; மலின அந்தக்கரணவானானவனோ ஆன்மாவின் வாஸ்தவ சொரூபத்தையறிய முடியாதவனாவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அறிஞனனுபவிக்கும் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ சொரூபத்தைக் கடபடாதிகளைப்போல் இதந்தைவடிவமாய் என் பொருட்டுக் கூற வேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாநந்தசொரூப பரமான்மாவானது உண்மையாய் அசங்கமாம், நிர்க்குணமாம். ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதிலயமற்றது; ஆகையினா லித்தகைய நிர்ககுண பரமான்மாவைக் கடாதிகளைப்போல் இதந்தை வடிவமாய்ப் போதிப்பதில் எவ்வறிஞனும் சமாத்தனாகான். மற்றோ இத்தகைய நிர்க்குண பரமான்மாவின்கண் உலகின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயம் என்பவற்றை யாரோபித்துச் சீடன் பொருட்டு, அந்நிர்க்குணப் பிரஹ்மோபதேசத்தைக் குரு புரிவர். பிரபஞ்சத்தின் அத்தியாரோப அபவாதமின்றிச் சாக்ஷாத் நிர்க்குண பரமான்மாவைப் போதிப்பதில் எப்புருஷனும் வல்லவனாகான். ஏனெனின், இந்நிர்க்குண பரமான்மா சுவப்பிரகாச ஞான சொரூபமாம்; ஆகையினால், பாகிய சக்ஷு முதலிய இந்திரியங் களாலுமறியமுடியாது. அங்ஙனமே, அந்தாமனபுத்தியாதிகளினாலும் அறிய முடியாது. அங்ஙனமே, அந்நிய எப்பிரமாணத்தாலு மறியமுடியாது. இங்ஙனம் மனவாக்குகட்கு விஷயமாகாத நிர்க்குணப் பரமான்மாவின்கண் உலகினுற்பத்தி ஸ்திதி லயம் எங்ஙனம் சம்பவிக்குமென்னும் விசாரத்தோடு கூடிய மகான்ம புருஷன் ஜகதுற்பத்தியின் சித்தியின் பொருட்டு, அந்நிர்க்குணப் பரமான்மாவின்கண் மாயாகற்பனையைச்செய்வன்; அம்மாயை அஞ்ஞானத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ யான் அஞ்ஞானியாயுள்ளேன் என்னும் அனுபவத்தாற் சித்தமாய் அஞ்ஞான சொரூபமே மாயையாம். ஹே தேவராஜாவாய இந்திரரே! அவ்வஞ்ஞான ரூபமாயை யை இப்பரமான்மாவே யொளிர்விக்குமாதலின், அது சம்பூர்ண பரமான்மாவை மறைக்க மாட்டாது; மற்றோ பரமான்மாவின் சிறிது தேசத்தைமறைக்கும். பரமான்மாமுழுவதையும் மாயை மறைக்குமாயின் இருக்கின்ற திலங்குகின்றதின் பமாமென்னும் வடிவால் ஆன்மாவின்பான (விளக்க) முண்டாதல்கூடாது; ஆனாலெல்லாப்பிராணிகட்கும் யானெப்போதும் இருக்கின்றனன் என்னும் பிரதீதி யின் கண் இருப்புருவத்தாற் பரமான்மாவின்பானம் (விளக்கம்) உண்டாம். யானிலங் குகின்றேன் என்னும் பிரதீதியின்கண் இலங்குதல் வடிவத்தால் பரமான்மாவின் பானமாம். யானெஞ்ஞான்றும் அப்பிரியனன்றாம் என்னுந் தோற்றத்தின்கண்ணே பிரியரூபமாய்ப் பரமான்மாவின் பானமாம். ஆகையினால், ஹே தேவராஜாவாய இந்திரரே! இவ்வாநந்த சொரூப்பாமான்ம புருஷன் தனது சொப்பிரகாச ஞானவடிவத் தாற் சம்பூர்ண புத்தியாதி ஜட பதார்த்தங்களின் திருஷ்டாவாம். சஜாதீய விஜாதீய சுவகதபேதமற்றவனாம், இத்தகைய சொத் சித்தமாய ஆநந்த சொரூப பரமான்மா வை நேராயுணாத்துவதிலெவனுஞ் சமர்த்தனாகான்.

இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜா வே! சப்தஸ்பரிசாதி விஷயங்களின் அனுபவத்தால் உண்டாய சுகத்தை அனுபவியா னவன் வேறெவனுக்கேனுங் கூற வேண்டின், வேறொரு பதார்த்தத்தின் திருஷ்டாந்த த்தானே தனது சுகத்தைக்கூறா நிற்பன். திருஷ்டாந்தமின்றி விஷய ஜன்னிய சுகத்தைச் சாக்ஷாத்தாய்க்கூறுவதிலெவனும் ஆற்றலுடையவனாகான். அனுபவித்த விஷயஜன்னிய சுகத்தையும் சாக்ஷாத்தாய்க்கூற எவனும் சமர்த்தனாகாதபோது,

அலௌகீக ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவை எவன்றான் நேரே கூறவல்லான்; மற்றோ ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவை நேரே கூறுவதிலெவனும் வல்லனல்லன். ஆகையால் ஹே தேவராஜாவே! அந்நிர்க்குணப் பரமான்மாவின் கண் உலகின் அத்தியாரோப த்தைக் காண்பித்து யாம் உம்பொருட்டு ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவையுபதேசிப்போம்; உமதந்தக்கரணம் சுத்தமாயிருப்பின் நீரே சுயம் பரமான்மாவின் உண்மை வடிவத்தை யுணர்ந்துகொள்ளுவீர்.

இப்போது பரமான்மாவின்கண் ஜகத்தின் அத்தியா ரோபத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! இவ்வனாதியாய் சம்சாரத்தின்கண்ணே எங்ஙன மிரவு பகற் பிரவாகம் நிரந்தரம் நிகழ்கின்றனவோ, அதாவது இரவு நீங்கின் பகலுண்டாதலும் பகல் நீங்கின் மீண்டும் இரவுண்டாதலுமாம், இரவு பகற் பிரவாகம் நிரந்தரம் நிகழுமென்பதாம்; அங்ஙனம், ஜகத்தின் உற்பத்திப் பிரளயங்களின் பிரவாகமும் நிரந்தரம் நிகழாநிற்கும். அதாவது ஜகத்தின் உற்பத்தியின் பின் பிரளயமாம், பிரளயத் தின் பின் மீண்டும் உற்பத்தியாம், இங்ஙனம் ஜகத்தின் உற்பத்திப் பிரளயங்களின் பிரவாகம் நிரந்தாம் நிகழாநிற்கும் என்பதாம். இரவு பகற்களினிடைக்காலத்தை யுலகின்கண்ணே சந்தியாகாலமென்பர்; அதுபோல் உலகின் உற்பத்தி நாசங்களினி டைக்காலத்தைச் சாஸ்திரத்தின் கண்ணோ ஸ்திதி காலமென்பர்.

இப்போது ஜகத்தின் சொரூபத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! இவ்வெல்லாவுலகும் நாமரூபக்கிரியா சொரூபமாம். அவற்றுள் விசுவம், லோகம், திருசியம், பிரபஞ்சம் என்னுஞ் சத்தங்களை நாமமென்பர். ஆகாசாதிய பஞ்சபூதங்க ளையும் பஞ்சபூதங்களின் காரியங்களாய் சரீராதி வியக்திகளையும் ரூபமென்பர். ஜகத்தின் உற்பத்தியையும் சம்ஹாரத்தையும் கிரியையென்பர். இங்ஙனம் சம்பூர்ண ஜகத்தின்கண்ணே நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தைக்கூறி, யிப்போது ஒவ்வொரு கடபடாதிபதார்த்தத்தின்கண் நாமரூபக்கிரியை வடிவத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஒரு கடத்திற்குக் கடம் கும்பம் கலசம் என்பன நாமங்களாம், உதரம் பருத்து முகங் குவிந்து நிகழல் கடத்தின் ரூபமாம், நீர் முதலியவற்றை முகந்துகொண்டு வருதல் கடத்தின் கிரியையாம். இவ்வாறு படமுதலிய எல்லாப் பொருள்களிடத்தேயும் நாமரூபக்கிரியையை யுணர்ந்து கோடல் வேண்டும். இப்போது நாமரூபக்கிரியை கட்குப் பரஸ்பரம் அபேதத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! பட முதலிய பதார்த்தங்கள் ஒருகால் நவீன அவஸ்தையை யடையா நிற்கும், ஒரு கால் ஜீர்ண அவஸ்தையை யடையாநிற்கும். அந்தவீனாவஸ்தையும் ஜீர்ணாவஸ்தையும் படாதிபதார்த்தங்களினின்றும் வேறன்றாம்; மற்றோ படாதிகளின் சொரூபமேயாம். அதுபோலக் கொண்டுவருதல் முதலிய கிரியையும் கடாதி பதார்த்தங்களின் அவஸ்தா விசேஷமாம். ஆகையினாற் கடாதி வஸ்துக்களின் சொரூபத்தினும் கிரியை பின்னமன்றாம்; மற்றோ ரூபசொரூபமே கிரியையாம். அக்கடாதிகளின் ரூபம கடாதி நாமங்களினின்றும் பின்னமன்றாம்; ஏனெனின், கடாதிநாமங்களாலன் றிக் கடாதிகளின் ரூபசித்தி யுண்டாகமாட்டாது; ஆகையினாலே கடாதிகளின் ரூபம் நாம சொரூபமாம். இங்ஙனம் நாமரூபக் கிரியை யென்னு மூன்றும் பரஸ்பரம் பின்னமன்றாம்; மற்றோ அபின்னமாம். ஹே தேவராஜாவே! எங்ஙனம் நாமரூபக் கிரியையென்னும் மூன்றும் பரஸ்பரம் பின்னமன்றோ, அங்ஙனம் தனது காரணத்தி

னின்றும் நாமரூபக்கிரியை பின்னமன்றாம்; மற்றோ நாமரூபக்கிரியை தனது காரணத்தினின்றும் அபின்னமேயாம். காரியத்திற்குக் காரணத்தோடு அபேதம் உலகின்கண்ணும் கண்டோம். இரஜ்ஜுவின்கண்ணே கற்பித சர்ப்பதண்டாதி காரியங்கள் இரஜ்ஜுரூப காரணத்தினின்றும் பின்னமாகாது; பரஸ்பரமும் பின்னமாகாது; மற்றோ கற்பித சர்ப்ப தண்டாதிகள் இரஜ்ஜுரூப காரணத்தினின்றும், பரஸ்பரமும் அபின்னமேயாம். அதுபோலவே நாமரூபக்கிரியை தனது காரணத்தினின்றும் பரஸ்பரமும் பின்னமன்றாம்; மற்றோ அபின்னமேயாம். ஹே தேவராஜாவே! எவ்வண்ணம் ஆகாசத்தின் கண்ணே கற்பிதமேகாதிகள் தனது உற்பத்தியின் முன்னர் ஆகாசசொரூபமே யாமோ அவ்வண்ணம் நாமரூபக் கிரியைவடிவ சகல ஜகத்தும் தமது உற்பத்தியின்முன்னர் அத்விதீய பிரஹ்மரூபமாகவே யிருந்தது. இங்ஙனம் சுருதியானது ஜகத்தின் உற்பத்தியின்முன்னர் பிரஹ்மரூபமாய் ஜகத்தின் ஸ்திதியாமெனக் கூறியிருக்கின்றது. பிரஹ்மத்தின்கண்ணே கூறிய ஜகத்தின் ஸ்திதி, பிரஹ்மத்தை ஜகத்தின் காரணமென அங்கீகரியாமற் சம்பவிக்கமாட்டாது. ஏனெனின், தனதுற்பத்தியின் முன்னர் காரியம் காரணத்தின்கண்ணே யிருக்கும்; காரணத்தின் வேறாய் எப்பொருளின் கண்ணும் காரியமிருக்கமாட்டாது. கடரூப காரியம் தனதுற்பத்தியின் முன்னர் மண்வடிவ காரணத்தின்கண் இருந்தது; மண்ணினும் வேறாய் எப்பதார்த்தத்தின்கண்ணும் கடரூப காரியமிராது. ஹே தேவராஜாவே! அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் சுருதியானது கூறிய ஜகத்தின் காரணத்தன்மை மாயையினானன்றிச சம்பவியாது; ஆகையினால் அத்விதீய நிர்க்குணப் பரமான்மாவின்கண் ஜகத்காரணத்தன்மையின் சித்தியின் பொருட்டு அறிஞர் அத்விதீய பிரஹ்மத்தின் கண் மாயாகற்பனையைச் செய்கின்றனர். ஹே தேவராஜாவே! அம்மாயையும் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ அறியப்படாப் பிரஹ்மத்தின் பெயரே மாயையாம். இக்காரணத்தால் விவேகிகளாய் மகான்மபுருஷர் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே ஜகத்தின் காரணத்தன்மைச் சித்தியின் பொருட்டு, அவ்வறியப்படாப் பரமான்மாவையே மாயையின் வாசகங்களாய் அவ்யாகிருதாதி சபதங்களாற் கூறா நிற்பர்.

இப்போது மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின் நாமங்களைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! வேதமுணர்ந்த பெரியார் சிலர் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை அவ்யாகிருதமென்பா, மற்றுஞ் சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் அம்மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவை ஆகாசமென்பர், மற்றுஞ் சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் அம்மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவை அக்ஷரமென்பர், மற்றுஞ் சிலவேத முணர்ந்த பெரியார் அம்மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவை மாயீயென்பர், மற்றுஞ்சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை அதீஸ்வரர் என்பர், மற்றுஞ்சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை அந்தர்யாமியென்பர், மற்றுஞ் சிலவேத முணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை ஈஸ்வரனென்பர், மற்றுஞ் சிலவேதமுணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவைக் காரணமென்பர், மற்றுஞ் சிலவேதமுணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவைப் பிரஹ்மமென்பர், மற்றுஞ் சிலவேதமுணர்ந்த பெரியார் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவைப் பூர்ணமென்பர், என்பதாதி அநந்த நாமங்களால் அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவை வேதமுணாநத பெரியார் கூறா நிற்பர்.

இப்போது அவ்யாகிருத சப்தத்தின் பொருளைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவ ராஜாவே! சிருஷ்டி செய்வதற்கு முன்னர் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின்கண் இவ்வெல்லாவுலகின் நாமரூபங்களும வெளிப்படாமலிருந்தன; அதனால் அம்மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவை அவ்யாகிருத மென்பர். சீதகாலத்தின்கண்ணே சூக்கும வடிவமாய் மேகமானது ஆகாசத்தின்கண் இருக்கும், மீண்டும் மழைகாலத்தே அவ்வாகாசத்தினின்றும் தூலரூபமாய் மேகம உற்பன்னமாம். அது போன்றே 'பிரளய காலத்தின்கண் அவ்வவ்வியாகிருத பரமான்மாவின்கண் நாமரூபக் கிரியா வடிவ உலகானது சூக்குமரூபமாயிருந்தது. மீண்டும் சிருஷ்டிகாலத்தின்கண் அவ்வவ் வியாகிருத பரமான்மாவினின்றுமே தூல ரூபமாய் இவ்வுலகமுண்டாம். ஆகையினால் மாயாவிசிஷ்ட அவ்யாகிருத பரமான்மாவே சம்பூர்ண ஜகத்தின் காரணமாம்.

இப்போது ஹிரண்யகர்ப்பரது சொரூபத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பிருதிவி என்பன பஞ்ச பூதங்கள், நேத்திரம், துவக்கு, இரசனம், கிராணம், சுரோத்திரம், என்பன பஞ்ச இந்திரியங்கள். பிராணன், அபானன், சமானன், வியானன், உதானன், என்பன பஞ்சப் பிராணன்கள். மனம் என்னும் பதினாறு கலைகளின் கூட்டத்தை வேதமுணர்ந்த பெரியார் சூக்கும சரீரமென்பர். அச்சமஷ்டி சூக்கும சரீரத்தின்கண் யானென்னும அபிமானத்தோடு கூடியவராய் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவே ஹிரண்யகர்ப்ப நாமத்தைப் பெறுவர். ஹே தேவராஜாவே! அவ்விரண்யகர்ப்பரைச் சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் சூத்திர ஆன்மாவெனவும் கூறுவர், சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் மிருத்தியுவெனவும் கூறுவர், சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் அசநாயாவென்பர், சில வேதமுணாநத பெரியார் பிரபஞ்சனன் என்பர், சில வேதமுணர்ந்த பெரியார் சுவயம்புவென்பர். சிலவேத முணர்ந்த பெரியார் ஈசனெனன்பர், சிலவேதமுணர்ந்த பெரியார் காரியப் பிரஹ்மமென்பர். என்பனவாதியாய் அநந்த நாமங்களால் ஹிரண்யகர்ப்பரைக் கூறா நிற்பர். ஹே தேவராஜாவே! அவ்விரண்ய கர்ப்பரது சொரூபம் அத்தியந்தம் சூக்கும மாம். நாநாவகையாய் வர்ணங்களோடு கூடியதாம். ஈஸ்வர இந்திரிய பிராணவிஷய அந்தக்கரணமென்னும் இத்துணைப் பதாததங்களின் கூட்டம் அவரது சொரூப மென்பது கருத்தாம்: - ஹே தேவராஜாவே! முதலில் பீஜத்தினின்றும் அங்குர முற்பன்னமாம். அங்குரத்தினின்றும் விருக்ஷமுற்பன்னமாம், பீஜம் அங்குர வாயி லாய் விருக்ஷத்தின் காரணமாம் அங்குரம் சாக்ஷாத் விருக்ஷத்தின் காரணமாம். அதுபோல் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மா இரண்ய கர்பபவாயிலாய்ப் பிரபஞ்சத்தின் காரணமாம், இவ்விரண்ய கர்பபர் ஆகாசாதித் தூல பஞ்சபூதங்கட்கும், பஞ்ச பூதங்களின் காரியமாய் தூல சரீராதிகட்கும் நேரே காரணமாம். இவ்வெல்லா வுலகும் இவ்விரண்ய காப்பரது சொப்பானமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வெல்லா உலகும ஹிரண்யகர்ப்பருடைய சொப்பனமென அங்கீகரிக்கினோ, ஹிரண்ய கர்பபரிடத்தே ஜீவத்தன்மை சித்தமாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! உபாதிதிருஷ்டியால் இவ்விரண்ய கர்ப்பர் தமது சைதன்ய சொரூபத்தை யனுபவம் செய்யாதபோது ஜீவநாமத்தை யடைவர்.

சைதன்ய திருஷ்டியால இவவிரண்ய கர்பபர் தமது வியாபகசொரூபத்தையே யனுபவிப்பர். ஆகையினா லிவவிரண்யகர்பபா ஈஸ்வரநாமத்தைப் பெறுவர். எங்ஙனம் மகா பாரதத்தின்கண் யுதிஷ்டிராதி பஞ்சபாண்டவர்களுள் தேவதைகளின ம்சமும் மனுஷ்யாகளினம்சமும் கூறப்பெற்றுளதோ அங்ஙனம், சமஷ்டிசூக்கும் உபாதியின் திருஷ்டியால் இரண்யகர்ப்பரிடத்தே ஜீவ வியவகார முண்டாம், உபாதி யற்ற வியாபகசைதன்ய திருஷ்டியால் ஹிரண்யகர்பபரிடத்தே ஈசுவர வியவகார முண்டாம்.

இப்போது ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தே ஈஸ்வர சொரூபத்தன்மையை வெளி யாக்கும் பொருட்டு, அவ்விரண்ய கர்ப்பரிடத்தே சர்வான்மத் தன்மையையும், ஜகத்தி னுற்பத்தி ஸ்திதிலயகாரணத்தன்மையையும் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! இவ்விரண்யகாப்பரே ஜடசேதனரூப சம்பூர்ண ஜகத்சொரூபராம், இவ்விரண்ய கர்ப்பரே இந்திராதி சகல தேவதை வடிவராம், இவ்விரண்யகர்ப்பரே தசதிசைச் சொரூபராம், இதனாலே ஹிரண்யகர்ப்பருக்கு யாண்டும் வியாபகத்தன்மை காண்பிக்கப்பெற்றது. இப்போது ஜகத்தின் காரணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! எங்ஙனம் மாயாவீ ராக்ஷசரின் பாலகர் தமது மாயையின் மகிமையால் அநேக பதார்த்தங்களி னுற்பத்தி ஸ்திதி இலயங்களைச் செய்வரோ, அங்ஙனம் இவ்விரண்யகர்ப்பகவான் தமது மாயையின் வலிமையால் சம்பூர்ண ஜகத்தையும் உற்பத்திஸ்திதி இலயம் செய்வர். ஆகையால் இவ்விரண்யகர்ப்பரே சம்பூர்ணஜகத்தின் காரணராம். ஹே தேவராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே இரண்ய கர்ப்பரி னதிகமாயேனும் சமானமாயேனும் எத்தேகதாரி ஜீவருமின்றாம். மற்றோ, சம்பூர்ண தேகதாரி ஜீவர்களினும் இவ்விரண்யகர்ப்ப பகவான் அதிகராம்; ஆகையால் இவ்விரண்ய கர்ப்பகவான் அதிசயத்தன்மைத் தோஷமற்றவர். ஹே தேவராஜாவே! எங்ஙனம் இராஜாவின் பிரியமாய் தாசர் தத்தம் இச்சை யனுசாரமாய்ச் சுபகர்மத்தின் கண்ணும் அசுபகர்மத்தின்கண்ணும் முயல்வரோ, அந்தப்பிரிய தாசரின் இச்சையின் அனுசாரமாயே இராஜா அவரைப் பிரேரிபபரோ, அங்ஙனம பூர்வபூர்வ புண்ணிய பாவரூப கர்மானுசாரமாய்ப் புண்ணியகர்மத்தின்கண்ணும் பாவகர்மத்தின் கண்ணும் முயலா நின்ற ஜீவர்களை இவ்விரண்யகர்ப்பகவான் பிரேரணைசெய்வர். ஆகையால் இவ்விரண்யகர்ப்ப பகவான் அந்தர்யாமியாவர். இப்போது இப்பொருளை யே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! இவ்விரண்ய கர்ப்பகவான் எப்புருஷரை நரகத்தின்கண்ணே கொண்டுபோக இச்சிக்கின்றனரோ, அப்புருஷரை யேவிப் பாவகர்மங்களையே செய்விக்கின்றனர். எவரைச் சுவர்க்கத்தின்கண்ணே கொண்டுபோக இச்சிக்கின்றனரோ, அவரை யேவிப் புண்ணிய கர்மத்தையே செய்விக்கின்றனர். எவரை மனுஷ்ய லோகத்தின்கண்ணே கொண்டு போக இச்சிக்கின்றனரோ அவரை யேவி இரு கர்மங்களையும் செய்விக்கின்றனர். ஹே தேவராஜாவே! எங்ஙன முலகின்கண்ணே தர்மாத்மாவாய் இராஜாவானவர் சுபகர்மம் செய்யாநின்ற புருஷனைச் சுகமடையுமாறு செய்கின்றனரோ அசுபகர்மம் செய்யும் புருஷனைத் துக்க மடையுமாறு செய்கின்றனரோ அங்ஙனம் இவ்விரண்ய கர்ப்பகவானும் புண்ணிய கர்மவான்களாய் புருஷர்கட்குச் சுகத்தையடைவிப்பர். பாவகர்மவான்களாய் புருஷர்கட்குத் துக்கத்தை யடைவிப்பர். இவ்விரண்யகர்ப்ப பகவான் பாவிகளினிச்சை யனுசாரமாய் அவரைப் பாவகர்மத்தின்கண் ஏவுவர்;

தர்மான்மபுருடரினிச்சை யனுசாரமாய் அவரைப் புண்ணியகர்மத்தின்கண் ஏவுவர். ஆகையால் ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தே விஷமத்தன்மைத் தோஷமும் நிர்த்தயைத்தன் தோஷமும் உண்டாகா. தாய் தந்தையர் நாநாவகையாய் பதார்த்தங்களை யடைவித் துப் பாலகனுக்குச் சுகத்தை யடைவிப்பர், ஒருகால் அடித்துத் துக்கத்தையும் விளைவிப்பர்; ஆனால் பாலகனையடிக்குங்கால் அவனிடத்தே தாய் தந்தையர்க்கு நிர்த்தயைத்தன்மையுண்டாகாது. மற்றோ பாலகனுடைய இதத்தின் பொருட்டே தாய் தந்தையர் அவனைத் தாடனம் செய்வர். அதுபோல், இவ்விரண்யகர்ப்ப பகவானும் ஜீவர்களின் சித்தசுத்தியின் பொருட்டு, அஜ்ஜீவர்களின் கர்மானுசாரமாய் அவர்கட்கு நரகதுக்கத்தைக் கொடுப்பர். ஆகையால் இரண்யகர்ப்பரிடத்தே விஷமத்தன்மைத் தோஷமும் நிர்த்தயைத்தன்மைத் தோஷமும சம்பவியாது. ஹே தேவராஜாவே! இவ்விரண்யகர்ப்ப பகவான் சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் சம்பூர்ண ஜகத்தை விசாரஞ்செய்தே உற்பன்னம் செய்தனர்; ஸ்திதி காலத்தின்கண்ணும் சம்பூர்ண ஜகத்தைப் பாலனம் செய்கின்றனர், பிரளயகாலத்தின்கண் சம்பூர்ண ஜகத்தைச் சம்ஹாரஞ் செய்கின்றனர். இரண்யகர்ப்பரினும் வேறாய் ஒரு புருஷனும் இவ்வுலகையுண்டாக்கவும் அளிக்கவும் அழிக்கவும் சமர்த்து டையவனாகான். ஹே தேவராஜாவே! அவ்விரண்யகர்ப்ப பகவான், ஜலத்தைப் பிரதானமாயுடைய ஸ்தூல பஞ்சபூதங்களை யுண்டாக்கி, அஜ்ஜலத்தின் கண்ணே தமது சக்திவடிவ வீர்யத்தை யிட்டனா. அவ்வீர்யமானது உபாசக புருஷரால் ஆற்றிய கர்ம உபாசனைகளின் சூக்கும பரிணாமரூபமாம். அத்தகைய சக்திரூப வீரியத்தை ஜலத்தின்கண் இரண்ய கர்ப்பரிட்டபோது அது ஜலத்தின் மேல் நின்றது. அங்குரத்தின் உற்பத்திகாலத்தில் பீஜமுப்பி யிருப்பதே போல அவ்வீரியம் உப்பியது. அதன்பின் அவ்வீரியம் ததியினுக்குச் சமமாயது. அதன் பின் அவ்வீரியம் அத்தியந்தம் கடினபாவத்தை யடைந்தது, அஃதே பிருதிவிரூப மாயதென்க. அப்பிருதிவியின் சாரரூபம இப்பிரமாண்ட கோளகமாயது. இக்காரணத்தாலேயே இப்பிருதிவி சாரரூப மற்றதாய் க் காய்ந்துள்ளதாய்க் காணப்படுகின்றது. அப்பிருதிவியின் சாரரூபமாய் பிரஹ்மாண் ட கோளகம், கோழியின் முட்டையை யொத்த ஆகாரத்தை யுடையதாம, பூராதி (பூவாதி) சப்தலோகங்கட்கும் ஆதாரமாயதாம். இத்தகைய கோளகம் ஒருவருஷ பரியந்தம் அச்சலத்தின் கண்ணே யிருந்தது. எங்ஙனம காய்ந்த சுரைப்பழம் வாயுவாற் சுழலா நிற்குமோ அங்ஙனம் ஜலத்தின்கண்ணே வாயுவாலடிக்கப் பெற்றதாய் ஒருவருஷம் முடிந்த பின் கோழிமுட்டையைப் போலப் பிளந்தது, அதினின்றும் சப்தலோகங்களையும் சரீரமாகவுடைய விராட்டுப் பகவான் வெளியானார். அவ்விராட்டுப் பகவான் பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமான மென்னும் முக்காலத்திலுமுள்ள எத்துணைப் பிரபஞ்சமுளவோ அவ்வியாவும் விராட்டுப் பகவானுடைய சொரூபமேயாம். இவ்விராட்டுப் பகவானே சம்பூர்ண ஜீவர்கட்கும் போகங்களை யடைவிப்பவர். இவரே உயிர்கட்குச் சுவர்க்கரூப கௌண அமிருதத்தை யடைவிப்பவர். அங்ஙனே மோக்ஷரூப முக்கிய அமிருதத்தை யடைவிப்பவர். இவ்விராட்டுப் பகவானே விருக்ஷாதிய ஸ்தாவரப் பிராணிகட்கும் மனுஷ்யாதி ஜங்கமப் பிராணிகட்கும நாநா வகையாய் அன்னாதிகளை அடைவித்து விருத்தி செய்பவர். ஹே தேவராஜாவே! இவரது மகிமையை யானென்னெனப் புகலவேன். அகிலமியாவும் இவர்மகிமையின் ஒருபாதமாம். முப்பாதங்களோடு கூடிய அம்மகிமை விராட்டுப் பகவானுடைய சொப்பிரகாச சொரூபத்தின்கண்

இருப்பதாம். உலகின்கண் சேனாபதியே முதலாகச் சம்பூரண திரவியாதி பதார்த்தங்கள் அரசனுடைய மகிமையாம். சேனாபதிமுதலிய மகிமையைப் பார்க்கிலும் அம்மகிமையின் ஆசிரயரூப மகாராஜா அதிகமாவர்; அதுபோலச் சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சரூப மகிமையிலும் இவ்விராட்டுப் பகவான திகமாம். ஹே தேவராஜாவே! சகாம புருஷர்கட்குச் சுவர்க்காதி லோகங்களினடைவின் பொருட்டுக் கர்மகாண்டரூபப் பிரவிருத்தி மார்க்கத்திற்குக் கர்த்தாவும் இவ்விராட்டுப் பகவானேயாவர். நிட்காம புருஷருக்கு மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டு ஞான காண்டரூப நிவிருத்தி மார்க்கத்தின் கர்த்தாவும் இவ்விராட்டுப் பகவானேயாம். ஹே தேவராஜாவே! ஆகாசாதிபஞ்ச பூதங்களா லாக்கப்பெற்ற சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சத்தினும் இவ்விராட்டுப் பகவானதிகமானவர், இக்காரணத்தாலே மதிமான்களவரை விராட் டென்கின்றனர். இவ்விராட்டுப் பகவான் சம்பூர்ண பிராணிகளின் சரீரரூப புரிகளை யாசிரயித்து ஸ்திதமாவர், தனது சொரூபத்தால் சம்பூர்ண சரீரங்களை நிறைவிப்பர். இக்காரணத்தால் விராட்டுப்பகவானை அதிபுருஷனென்பர். பிரஹ்மாண்டத்தின்கண் இரா நின்ற இவ்விராட்டுப்பகவானிடத்திருந்தே இவ்வெல்லாச் சரீரங்களுமுண்டா யின, சம்பூர்ண பர்வதங்களும் பிருதிவியும் உண்டாயின, இக்காரணத்தால் அவர் சம்பூர்ண தேகதாரி ஜீவர்களிலும் அதிகர். இவரே யாகவடிவினர், இருக்கு, சாமம், யஜுர், அதர்வணமென்னும் நான்கு வேதங்களின் காரணமுமிவரே. இவர்பானின்றே காயத்திரிமுதலிய சந்தசுகளுண்டாகின்றன, ஆடு முதலாய் கிராமபசுக்களும் வனபசுக்களும் உண்டாகின்றன. இவர் முகத்தினின்றும் தேவராஜாவாய் இந்திரரும் அக்கினியும் சம்பூர்ண பிராஹ்மணர்களு முண்டாயினர். இவர் புஜத்தினின்றும் இந்திரவருணாதி தேவக்ஷத்திரியர்கள் உண்டாயினர் அங்ஙனே பூமிக்கரசராய் மனுஷ்ய க்ஷத்திரியர்களுமுண்டாயினர். இவரது தொடையினின்றும் விஸ்வ தேவாதி தேவவைசியர்களும் சமபூர்ண மனுஷ்ய வைசியர்களும் உற்பன்னமாயினர். இவ்விராட்டுப் பகவானது பாதத்தினின்றும பூஷாவென்னும் தேவசூத்திரரும் சம்பூர்ண மனுஷ்ய சூத்திரரும் உற்பன்னமாயினர். இவரது மனத்தி னின்றும் சந்திரன் உதயமாயினன். இவர் தம் நேத்திரத்தினின்றும் சூரியபகவான் உதயமாயினர். இவர்தம் பிராணனினின்றும் வாயு உற்பன்னமாயது. இவர் தம் நாபியினின்றும் ஆகாசம் உண்டாயது. இவர் தம் மத்தகத்தினின்றும் சுவர்க்கலோகம் உண்டாயது. இவர் தம் சுரோத்திரத்தினின்றும தசதிசைகள் உற்பன்னமாய் வந்தன. இங்ஙனம் அந்நிய தேவதைகளியாவரும் சப்தாதி விஷயங்களும் இவ்விராட்டுப் பகவானிடத்திருந்தே உற்பன்னமாயின. ஹே தேவராஜாவே! நெய்யே முதலாய் திரவியங்களும், வசந்தருதுவே முதலாய் காலங்களும், அக்கினியேமுதலாய் தேவதைகளும், யாகத்தின் கர்த்தாவாய் யஜமானனும், யாகாதிகர்மங்களும், விராட்டுப் பகவானினும் வேறன்றாம்; மற்றோ விராட் பகவானுடைய சொரூபமே யாம். ஹே தேவராஜாவே! சர்வ லோகங்களிலுமுள்ள பிராணிகளியாவற்றின் மத்தகங்களியாவும் விராட்பகவானுடையனவே யாம், ஆகையினாலிவரை எண்ணிக்கையற்ற மத்தகங்களுடையவரென்பர், சர்வப் பிராணிகளின் இந்திரியங்க ளியாவும் இவ்விராட்பகவானுடையனவேயாம். இக்காரணத்தானே இவரை எண்ணிக்கையற்ற இந்திரியங்களோடு கூடியவரென்பர். இங்ஙனம் கரங்கால்முதலிய சர்வ அங்கங்களையு முணர்க. ஹே தேவராஜாவே! இவ்விராட்டுப் பகவானே பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சமுழுவதினும் வியாபித்து இருதய

தேயத்தின்கண்ணே யிருப்பர்; சமபூர்ண புத்திமுதலியவற்றின் சாக்ஷி யாவர், சம்பூர்ண திருசியவர்க்கத்தினின்றும வேறாவர். ஆவரணமற்ற சுயம்பிரகாசர். இத்தகைய சுயம்பிரகாச விராட்டுப்பகவானை யான் சாக்ஷாத்தா யனுபவிக் கின்றேன்; அவ்விராட்டுப் பகவான் நாமரூபான்மக சகலப் பிரபஞ்சத்திற்குங் காரணமாம், இருதயதேசத்தின்கண்ணே இராநின்ற அவர் சப்தோச்சாரணாதி சகல வியவகாரங்களையும் சித்தம் செய்வர். ஹே தேவராஜாவே! பிரதிபந்தம் நிவிர்த்தியாயின் அத்தகைய விராட்டுப்பகவானுடைய சொரூபத்தைப் பிரஹ்மோப தேசத்தால் நீரும் சாக்ஷாத்தா யனுபவிக்கலாம். இவ்விராட்டுப் பகவான் தசதிசை வடிவமாம். ஆகையால், சகலசாமக்ரீசகித யாகசொரூபமும் இவரேயாம், யாவன் யாகத்தா லவ்விராட்டுப்பகவானைப் பூஜிக்கின்றனனோ, அம்மகான்ம புரு ஷன் அந்தயாகரூப தர்மத்தால் அவ்விராட்டுப் பகவானுடைய மத்தகரூப சுவர்க்க லோகத்தையடைவன். சுவர்க்கலோகம் இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய மத்தகமாம், சூரிய சந்திரரிருவரும் இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய நேத்திரங்களாம், வாயு இவ் விராட்டுப் பகவானுடைய பிராணனாம், அந்தரிக்ஷலோகம் இவ்விராட்டுப் பகவானு டைய தேகத்தின் மத்திய தேசமாம், சம்பூர்ண ஜலம் இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய மூத்திராசயமாம், சம்பூர்ண பூலோகம் இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய முகமாம், ஆஹவநீய மென்னுமக்கினி இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய முகமாம், கார்ஹபத்திய மென்னும் அக்கினி இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய இருதயமாம், தக்ஷிணாக்கினி யென்னும் அக்கினி இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய மனமாம், யாகத்தின் கண்ணே சம்ஸ்காரத்தோடு கூடிய பூமியானது இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய * வக்ஷஸ்தலமாம, † குசை இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய ரோமமாம், சம்பூர்ண ஔஷதிகளும் ‡ வனஸ்பதிகளும் இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய கேசங்களாம். இவ்விராட்டுப் பகவானுடைய தியானத்தை உபாசக புருஷர் செயற்பாலதாம். ஹே தேவராஜாவே! விஸ்தாரமாய் விராட்டுப் பகவானுடைய சொரூபத்தை யாம் உம்பொருட்டுக் கூறினேம். [* வக்ஷஸ்தலம் = மார்பு.; † குசை = தர்ப்பை.; ‡ வனஸ்பதி = பூவின்றிப்பழுக்கும் பலாமாம் முதலியன.]

இப்போது சுருக்கமா யவ்விராட்டுப் பகவானுடைய சொரூபத்தை நீர் கேட்பீரா க. எத்துணைப் பிரபஞ்சம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றதோ, பிரத்தியக்ஷ மாய்க காணப்படுகின்றதின்றோ இவையாவும் விராட்டுப் பகவானுடைய சொரூபமே யாம். இத்தகைய விராட்டுப் பகவானாகிய புத்திரன் உற்பன்னமானதைக்கண்டு பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட அவ்விரண்யகர்பபர் விராட்டுரூப புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்ய முகத்தைத் திறந்தனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஹிரண்யகர்ப்ப பகவானுக்குப் புத்திர பக்ஷணமாகிய நிந்தித கர்மத்தில ஏன் இசசையுண்டாயது?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! இப்பசிவடிவ பிசாசானது எந்த ஜீவனுடை ய புத்தியைத்தான் பிரஷ்டமாக்கமாட்டாது, மற்றோ எல்லா ஜீவர்களின் புத்திக ளையும் பிரஷ்டமாக்கும்; இக்காரணததால் அவ்விரண்யகர்ப்பர் புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்வதில் முயற்சி செய்தனர்.

கருத்திதுவாம்: - ஹிரண்யகர்ப்பருக்குச் சமானமாய் ஈஸ்வரர்களையும் பசியாகிய பிசாசானது அநர்த்தத்தின்கண்ணே பிரவிர்த்திப்பிக்குமாயின், அந்நிய அவிவேக ஜீவர்களின் கதையென்னாம்? அல்லது இச்சம்சாரத்தின்கண்ணே நாநாவிதமாகிய நோய்களுள; அவற்றை நீக்கும் உபாயமும் நாநாவகையாய்ச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பெற்றுள. இப்பசியாகிய நோயின் நீக்கத்திற் குபாயமாய் அன்னபக்ஷணமன்றி வேறொன்றையுங் காணோம்; அன்னபக்ஷணமொ ன்றே பசியாகிய நோயை நீக்கு முபாயமாம். இக்காரணத்தாலே எல்லா நோய்களி லும் இப்பசியாகிய நோய் அதிகமாம். அல்லது புத்திரமரணத்தால் தாய் தந்தையர்க் குத் துக்கமுண்டாம், அத்துக்கத்தினும் அதிகதுக்கம் பசியுடையோனுக்குண்டாம். இப்பொருளின்கண்ணே ஹிரண்யகர்ப்பரே திருஷ்டாந்தமாவர்; ஏனெனின், புத்திரனு டைய மரண ஜன்னிய துக்கத்தை யற்பமென நாடி அவ்விரண்யகர்ப்பர் க்ஷுதா (பசி) ஜன்னிய துக்கத்தை நீக்கப் புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்வதில் முயல்வுற்றன ரன்றோ. இதனால் புத்திரமரண ஜன்னிய துக்கத்திலும் க்ஷுதா ஜன்னிய துக்கம் அதிகமாமென வுணர்ந்து கொள்ளலாமன்றோ? அல்லது எங்ஙனம் தயையின்றிய ராக்ஷசர் தேகதாரீ ஜீவர்களை ஹிம்சை செய்கின்றனரோ, அங்ஙனம் இவ்வுலகின் கண்ணே பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட புருஷன் தனது பிதாவையும், மாதாவையும், குருவையும், சகோதரனையும், உறவினரையும் கொல்வன். அல்லது இப்பசியாகிய பிசாசானது சத்தியம், சௌசம், ஸ்ரீ, தைரியம், பலம், வீர்யம், பராக்கிரமம், யச்சு, தர்மம், தயை என்பதே முதலாய் சர்வகுணங்களையும் நாசம் செய்யும்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - பசியாற் பீடிக்கப்பட்டவனாய் இப்புருஷன் தனது ஸ்திரீயையும், பிதா மாதா முதலிய சம்பந் திகளையும் நாய்போலத் திரஸ்காரம் புரிவன். இதனால் பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட புருஷன் தயையற்றவனாவன். தயாவானாய் புருஷன் யாரையும் நிராதரம் செய்யா ன், தயையற்ற புருஷனே பிதா மாதாதி சம்பந்திகளை நிராதரம் செய்வன் என உணர்ந்து கொள்ளக்கிடந்ததன்றோ? அல்லது சர்வ தேகதாரீ ஜீவர்களிடத்தே இப்பசிரூபி பிசாசின் விசித்திரமாய் பலமுளது. ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே நித்திரை, காமம், குரோதம் முதலிய தோஷங்களத்தியந்தம் பிரபலங்களாம். ஆயினு ம் அக்காமாதி தோஷங்களையும், சத்தியாதி சுபகுணங்களையும் இப்பசியாகிய பிசாசானது விரைவாகவே யழிக்கும். ஆகையால் சத்தியாதி சுபகுணங்களைக் காட்டிலும் காமாதி யசுபகுணங்களைக் காட்டிலும் இப்பசிப் பிசாசானது பலமுடைய தாம் என அறிந்துகொள்ளலா மன்றோ? உலகின்கண்ணும் பலவானாய் புருஷனா லேயே பலமற்ற புருஷனுக் கபஜயமுண்டாம்.

இப்போது பசியின் கண்ணே நித்திராதி தோஷங்களின் ஜயகாரணத்தன்மை யை வெளிப்படையாய் நிரூபணம் செய்வாம்: - பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட புருஷன் கோமளமாய் மெத்தையின்மேற் படுத்திருப்பினும் நித்திரையையடையான்; ஆகையால், நித்திராரூப தோஷத்தினும் இப்பசியாய் பிசாசானது பிரபலமாம். பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட புருஷன் எவன்பாலேனும் அன்னத்தைக் கேட்பின், அவ்வன்ன தாதாவாய் புருஷன் நாநாவகையாய் துர்வசனங்களால் அவனை நிராதரம் செய்வன். அந்நிராதரத்தானும் பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட புருஷன் குரோதத்தை யடையான்.

ஆகையால் குரோதரூப தோஷத்தினும் இப்பசியாய் பிசாசானது பலமுடையதாம். அல்லது முழு நிலாப்போன்ற முகத்தையும், மலைபோற் பருத்த இருதனத்தையும், மிருதுவாய் தேகத்தையும், பதினாறு வயதுடைய யவ்வன அவஸ்தையையும், மாதுர்யத்தோடு கூடிய மிருதுவசனத்தையும், தெய்வப்பெண்கட்குச் சமானமாய் அழகையும், காமத்தோடு கூடிய சரீரத்தையும் உடைய ஸ்திரீகளால் ஆலிங்கனம் செய்யப்படினும் பசியோடு கூடிய யவ்வன் புருஷன் பாலகனைப் போலக் காம தோஷத்தை யடையான்; ஆகையால், காமதோஷத்திலும் பசிரூபபிசாசானது பலவானாம். அல்லது பசியோடு கூடிய புருஷன் சுவர்ணாதி திரவியங்களையும் அசுவாதி பசுக்களையும், தானியங்களையும், பூமியையும், தனம் நிறைந்த மூவுலகத் தையும் இச்சியான் ஆகையால், இப்பசியாய் பிசாசானது லோப தோஷத்திலும் பலமுடையதாம். அல்லது காமக் குரோத லோபமென்னும் முத்தோஷங்களும் மூவுலகத்தையும் வெற்றி கொண்டுள்ளன; ஆகையால் காமம், குரோதம், லோபம் என்னும் முத்தோஷங்களும் மகாபலமுடையனவாம். அக்காமக்குரோத லோபங்க ளும் இப்பசிப் பிசாசின் பயத்தால் யாண்டாண்டோ ஓடித்திரிகின்றன.

கருத்திதுவாம்: - காமக்குரோத லோபமென்னும் மூன்று சூரவீரரும் பசிப்பிசா சின் பயத்தால் இங்ஙனம் துர்க்கதியை யடைவராயின், காமக்குரோத லோபங்களால பஜயமடைந்த சத்தியாதிகுணங்களை இப்பசிப் பிசாசானது அபஜயம் செய்யாது எனக்கூறல் சம்பவியாது; ஆகையால் இப்பசிப் பிசாசானது சத்தியாதி சுபகுணத்தி னும் காமக்குரோதாதி யசுபகுணத்தினும் பலமுடையதாம். பசியாய் பிசாசின் வசமா கிய இவ்விரண்யகர்ப்ப பகவான் தமது புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்ய இச்சை செய் தனர். ஹே தேவராஜாவே! இவ்வண்ணம் ஹிரண்யகர்ப்பர் விராட்டுரூப புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்யும் பொருட்டு, முகத்தைத் திறந்தபோது அவ்விராட்டானவர் இரண்யகர்ப்பராய பிதாவை நோக்கிப் பயத்தையடைந்தனர்; **"பாண்"** எனச் சப்தம் செய்தனர். ஹே தேவராஜாவே! இத்தேகாபிமானமே ஜீவர்கட்கு அநர்த்த காரணமாம்; ஏனெனின், தேகாபிமானத்தோடு கூடியதாலன்றோ விராட்டுப் புத்திரர் பசியாற் பீடிக்கப்பட்டவராய் ஹிரண்யகர்ப்ப பிதாவை நோக்கிப் பயத்தை யடைந்தனர். மரணத்தின் பின்னர் இத்தூல சரீரத்தை நாய்முதலிய ஐந்துக்கள் பக்ஷணம் செய்யும் என்னும் ஞானம் விராட் புருஷருக்குண்டேனும், ஜீவிதகாலத்தின்கண்ணே தேகாபி மான மகிமையால் சாக்ஷாத் பிதாவின் பொருட்டும் இவ்விராட்டானவர் சரீரதானம் செய்திலர்; ஆகையால் இத்தேகாபிமானமே சர்வ தர்மங்கட்கும் பிரதிபந்தகமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! விராட்டுப் பகவானானவர் ஹிரண்யகர்ப்ப பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரதானத்தைச் செய்திலர் என்னும் இதன்கண்ணே தேகாபிமானந் தடையன்றாம்; மற்றோ வேறே யாதோ தடையுளதாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரத்தைக் கொடுப் பதில் விராட்டுப் பகவானுக்குத் தடையாதுளது? பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரத்தைத் தானம் செய்தல் நமது அநிஷ்ட சாதனமாம் என்னும் அநிஷ்ட சாதனத்தன்மை ஞானம் தடையா? அல்லது பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரத்தைத் தானம் செய்தல் பயனற்றதாம் என்னும் நிஷ்பலத்தன்மை ஞானம் தடையா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷம்

பொருந்தாது; ஏனெனின், ஒரு புருஷன் ஒரு பொருளை மற்றொரு புருஷன்பால் வைத்தானாக, அவன் அப்பொருளை யெப்பொழுது கேட்கின்றனனோ, அப்பொழுது வைத்த புருஷனுக்கு அப்பொருளைக் கொடுப்பதால் எவ்வநிஷ்டப் பிராப்தியு முண்டாகாது; மாறாய்க் கொடாவிடில் பிரதீதியின் ஹானிரூப அநிஷ்டத்தினடைவு ண்டாம். அதுபோலப் பிதாவின் வீரியத்தாற் புத்திரனது சரீரமுண்டாமாதலின், புத்திரனது சரீரம பிதாவினுடையதேயாம். அப்புத்திர சரீரத்தைப் பிதா பக்ஷணஞ் செய்யின் புத்திரனுக்குச் சிறிது மாத்திரமும் அநிஷ்டப் பிராப்தியுண்டாகாது; மாறாய்க் கொடாவிடின் பிரதீதியின் ஹானிரூப அநிஷ்டப் பிராப்தியுண்டாம்; ஆகையால, பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரதானஞ் செய்வதில் அநிஷ்ட சாதனத்தன்மை ஞானம் பிரதிபந்தகமன்றாம். பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரதானம் செய்வதில் நிஷ்பலத் தன்மை ஞானம் பிரதிபந்தகமா மென்னு மிரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், இவ்வநித்திய சரீரங்கொண்டு எவர்க்கேனு மெக்காரியமேனும் சித்தமாக க் கூடுமேல் இதனினும் மேலாய் வேறொரு கர்த்தவ்பமுமின்றாம்; மற்றோ இதனா னேயே சரீரத்தின் சபலத்தன்மையாம். ஆகையால் பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரதானம் செய்வதில் நிஷ்பலத்தன்மை ஞானமும் பிரதிபந்தகமன்றாம். அல்லது அந்நிய ஒரு பசியாற பீடிக்கப்பட்ட புருஷனுக்கு மற்றொரு புருஷன் அன்னாதிபதார்த்தங்களைக் கொடுப்பின் அவ்வன்ன தாதாவாய் புருஷனுக்குச சுவர்க்காதி லோகங்கள் கிடைக்கு ம் எனச் சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. அன்னாதிகளை யீவதினாலும் புருஷர் கட்குச் சுவர்க்காதி லோகங்களின் பிராப்தியாமேல் சாக்ஷாத்தனது சரீரதானம் செய்வதால் பலப்பிராபதி யுண்டாகமாட்டாதெனக் கூறல் அத்தியந்தம் அநுசித்மாம்; மற்றோ சரீரத்தைத் தானம் செய்வதால் ஜீவர்கட்கு மகாபலத்தின் பிராப்தியுண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: -- யாவனேனு மொரு பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட அதிதியின் பொருட்டு அன்னதானம் செய்யப்பட்டவனுக்கும் சுவர்க்காதிப் பலப்பிராபதி யுண்டாமாயின், பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட சாக்ஷாத் பிதாவின் பொருட்டு இத்தூல சரீரத்தைத் தானம் செய்வதாலிப்புருஷன் எப்பலத்தைத்தானடையான்; மற்றோ சர்வ பலன்களையு மடைவானென்பதாம். ஆகையால பிதாவின் பொருட்டுச் சரீர தானம் செய்வதில் நிஷ்பலத்தன்மை ஞானம் பிரதிபந்தக மன்றாம். அல்லது இவ்வசுசியாய் சரீரத்தின்கண் எப்புருஷன் ஆன்ம அபிமானத்தைச செய்வனோ அவன் பாலிது கேட்கவேண்டும்?

(க-வி.) **மல மூத்திர மாமிச மாதிநிறை**
யிலமா முட னானென வெண்ணுதியே
னிலமீ துறு நீளவை தம்மினுநீ
யுலமா யக முன்னுற லென்னிலையே

இதன் பொருள்: - ஹே தேகாபிமானிகளாய் ஜீவர்களே! மலம், மூத்திரம், மாமிசம், உதிரம், மஜ்ஜை, அஸ்தி என்பனவாதி அசுத்த சமுதாயரூபம் இச்சரீரமாம். இத்தகைய அசுசியாய் சரீரத்தின்கண் நீங்கள் ஆன்ம புத்தி செய்வீரளாயின் சரீரத்தினின்றும் வெளியே யிராநின்ற மலமூத்திர மாம்சாதிகளிடத்தே ஆன்மபுத்தி யை நீங்கள் ஏன் செய்கின்றிலீர்? மற்றோ சரீரத்தினும் வெளித்தேசத்தி லிராநின்ற

விஷ்டாமுத்திராதி மலங்களிடத்தும் நீங்கள் ஆன்மபுத்தி செய்யவேண்டும். சரீரத்தினும் வெளித்தேசத்தே யிராநின்ற விஷ்டா மூத்திராதிகளிடத்தும் சரீரத்துள்ளே இராநின்ற விஷ்டா மூத்திராதிகளிடத்தும் சிறிதுமாத்திரமும் விலக்ஷணத் தன்மையின்றாம். ஆகையால், சரீரத்தினும் வெளித்தேசத்திரா நின்ற விஷ்டா மூத்திராதி மலங்களிடத்தே நீங்கள் ஆன்மபுத்தி செய்பாததே போல், விஷ்டா மூத்திராதிகளின் சமுதாயரூப இச்சரீரத்தின்கண்ணும் நீங்களான்மபுத்தி செய்தாலுசித மாகாதென்பதாம். இங்ஙனம் தேகாபிமான ரூபகாரிய அவித்தையின் கண் அநர்த்த காரணத்தன்மையைக் காண்பித்தாம்.

இப்போது தேகாபிமான காரணமாய் அஞ்ஞானரூப மாயையின்கண்ணே சர்வ அநர்த்த காரணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமேஸ்வர ரது மாயையானது தன்னை யாசிரயித்த புருஷனையும் மயக்குவதாம்; இக்காரணத் தினாலே இம்மாயையானது மாயையினாசிரயமாய் விராட்டுப் புருஷனை மோகிப்பித்தது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மாயையானது விராட் புருஷனை மோகிப்பித்ததென எவ்வண்ணம் அறிதல் கூடும்?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! இச்சரீரமானது பிதாவின் வீரியத்தாலுண் டாயதாதலின் பிதாவினுடையதேயாம்; புத்திரனுடையதன்றாம். துர்கந்தத்தோடு கூடியதாம், எப்போதும் அபவித்திர (அசுத்த) மாயதாம்; கணந்தோறும் நாசமுறுவ தாம்; கடத்தைப்போல அநான்மவடிவமாம்; திரத்தன்மையற்றதாம். இத்தகைய கீழாய் சரீரத்தையும் அவ்விராட்புருஷர் பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட பிதாவின் பொருட்டுக் கொடுத்திலர்; ஆகையால் இவ்வெலலாம் மாயையின் மகிமையேயென அறியத் தக்கதாம்.

கருத்திதுவாம்: - எப்புருஷன் திரவியாதி பதார்த்தங்களைத் தானஞ் செய்வதில் கிருபணனாவனோ அப்புருஷனுக்கு அத்திரவியாதி பதார்த்தங்களிடத்தே அத்தியாசமுண்டாம். அத்தியாசமின்றிக் கிருபணத்தன்மை யுண்டாகாது; ஆகையால், கிருபணத்தன்மைரூப ஹேதுவினால் அத்தியாசத்தின் அநுமானமுண்டாம். அவ்வத் தியாசம் அஞ்ஞானரூபமாயையினாலன்றிச சம்பவியாது; ஆகையால், அத்தியாசரூப ஹேதுவினால் அஞ்ஞான ரூபமாயையின் அநுமானமாம். அது போன்றே ஹிரண்ய கர்ப்பரூப பிதாவின் பொருட்டுச் சரீரதானம் செய்வதில் உண்டாய் விராட் புருஷருடைய கிருபணத்தன்மையே அத்தியாசவாயிலாய் அஞ்ஞான ரூபமாயை யின் அநுமானத்தைச் செய்விக்கும். ஹே தேவராஜாவே! சரீராதிகளில் ஆன்ம அபிமானரூப மோகமும், அஞ்ஞானரூப மோகமும், விராட்டாதி மகா புருஷரையும் அநுசித காரியத்தின்கண் முயல்விக்குமாயின், அந்நிய லௌகிக புருஷரை யநுசித காரியத்தின்கண் முயல்வியாதெனக்கூறல் சம்பவிக்கமாட்டா தன்றோ? ஆகையால், இவ்விருவகையாய் மோகமே ஜீவர்களின் சர்வாநர்த்த காரணமாம். ஹே தேவராஜாவே! விராட்புருஷர் பயத்தால் உச்சரித்த **"பாண்"** என்னும் வாணியானது சர்வதேகதாரி ஜீவர்கட்கும் வர்ணரூப வைகரிவாணியும் தொனிரூப வைகரிவாணி

யும் ஆயது. ஹே தேவராஜாவே! பசியாற் பீடிதராய் ஹிரண்யகர்ப்ப பகவான் விராட்புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்ய முயன்றிடினும் பக்ஷணம் செய்திலர்; ஏனெனின், அவ்விரண்ய கர்ப்பபகவான் வித்தையாற் சம்பன்னராதலின் வித்தையின் பலத்தால் புத்திர பக்ஷணரூப நிஷித்த கர்மத்தினின்றும் நிவிர்த்தியை யடைந்தனர். ஆகையால், இவ்வித்தை எப்புருஷனுக்குத்தா னுபகாரத்தைச் செய்யமாட்டாது. மற்றோ, சர்வ ஜனங்கட்கு முபகாரத்தைச் செய்யும்; இப்பொருளின்கண் ஹிரண்ய கர்ப்பரே திருஷ்டாந்தமாவர். ஏனெனின், புத்திர பக்ஷணரூப நிஷித்த கர்மத்தின்கண் இவ்விரண்ய கர்ப்பர் பிரவிர்த்தராயினும் இவ்வித்தையானது அவரை நிஷித்த கர்மத்தினின்றும் நிவிர்த்திசெய்தது.

கருத்திதுவாம்: - ஹிரண்ய கர்ப்பரை நிஷித்த கர்மத்தினின்றும் வித்தை நிவிர்த்தி செய்ததேபோல அந்நிய எப்புருஷனேனும் இவ்வித்தையைச் சம்பாதனஞ் செய்து கொள்ளிலவனையும் வித்தை நிஷித்த கர்மத்தினின்றும் நிவிர்த்திப்பித்துச் சுபகர்மத்தின்கண்ணே பிரவிர்த்திப்பிக்கும்.

இப்போது வித்தையின் பிரபாவத்தை (மகிமையைக்) காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! லோகத்தாலும் சாஸ்திரத்தாலும் நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்யா நின்ற புருஷரையும், அத்தியந்தம் தீனதசையை யடைந்துள்ள புருஷரையும் இவ்வித்தை சுகமடையுமாறு செய்விக்கும். சுகசாதன திரவியாதி பதார்த்தங்கள் அடையுமாறும் செய்விக்கும். ஹே தேவராஜாவே! இரண்டு லோகங்களையும் ஹானிசெய்வதும் கீர்த்தியை நாசஞ்செய்வதும் ஆபத்துருவமும் தாண்டற்கு முடியாததும் ஆகிய சமுத்திரத்தின் கண்ணே யடைந்திருப்பினும், இப்புருஷன் வித்தையின் மகிமையால் அக்கடலைச் சுகமாகவே தாண்டிவிடுவன். இவ்வித்தையே எல்லாத் தேகதாரிகளாய் ஜீவர்கட்கு மாதாவாம். வித்தையினும் வேறாய் எதுவும் உயிர்கட்கு மாதாவாக மாட்டாது. ஏனெனின், லோகப்பிரசித்த மாதாவின் உதரத்தினின்றும் உற்பன்னமாய் இச்சீவன் இவ்வுலகின்கண்ணும் பரலோகத்தின் கண்ணும் சுகத்தை யடையான். இவ்வித்யாரூபீ மாதாவினின்றும் வெளிப்போந்த இப்புருஷனானவன் இவ்வுலகின் கண்ணும் பரலோகத்தின் கண்ணும் சுகத்தையடைவன். இவ்வித்தையே சர்வ சரீரிகட்குந் தனமாம். இவ்வித்தைக்குச் சமானமாய் எத்தனமுமின்றாம். ஏனெனின், உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாய் சுவர்ணாதி தனங்கள் கொடுப்பதாற் குறைந்து போய்விடும். பரலோகத்தின்கண்ணும் புருஷனோடு கூடச் செல்ல மாட்டாது. இவ்வித்யாரூபீ தனமோ சுபாத்திர புருஷரின் பொருட்டுத் தானஞ்செய்யப் பெறுவதாய்த் தினந்தினம் விருத்தியை யடையா நிற்கும். பரலோகத்தின் கண்ணும் இச்சீவனைப் பரித்தியாகம் செய்யமாட்டாது. ஆகையால், சுவர்ணாதி லௌகிகத் தனத்தினும் இவ்வித்யாரூபீ தனமானது அத்தியந்தம் உற்கிருஷ்டமாம். ஹே தேவராஜாவே! காமக் குரோத லோப மோக க்ஷுதா (பசி) என்பனவாதி சத்துருக் களாற் கொல்ல அகப்பட்ட இப்புருஷன் ஒரு வித்யா ரூபி சஸ்திரத்தானேகாமாதி சத்துருக்களைக் கொல்வன். வித்யாரூபீ சஸ்திரத்தானன்றி அன்னிய எவ்வுபாயத் தானும் காமாதிகளின் நிவிர்த்தி யுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! இவ்வித்தைக்குச் சமானமாய் யாதொரு ஹிதகாரியாய் பதார்த்த

மின்றாம். இக்காரணத்தானே அவ்வித்தை ஹிரண்யகர்ப்பரது இருதயத்தின்கண் இருப்பதாய் அவருக்கிது கூறியது.

இப்போது வித்தையின் வசனங்களைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஹிரண்யகர்ப்ப ரே! புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்தலுமக்கு யோக்கியமன்று. ஏனெனின், எல்லாவுலக ரையும் தர்ம மரியாதையின்கண் ணிலை நிறுத்தற்பொருட்டே உமது வெளிப்பாடா மாதலின் நீர் சர்வலோகர்கட்கு மாசிரியரன்றோ; நீரே மரியாதையைக் கடந்து விடுவீரேல் பின்னெவ்வுயிர் மரியாதையைப் பாலனம் செய்யும்; மற்றோ எவ்வுயிரு ம் மரியாதையைப் பாலியா? ஹே ஹிரண்யகர்ப்பரே! இவ்வுலகின்கண் சர்வ ஜீவர் கட்கும் தத்தம் தர்மத்தின் கண்ணே தாபனஞ் செய்பவர் நீரேயாம். உம்மைத் தர்ம மரியாதையின் கண்ணே தாபனஞ் செய்பவர் வித்தையாய் என்னிற் பின்னமா யெவருமின்றாம்; மற்றோ வித்தையாய் யானே உம்மைத் தர்ம மரியாதையின் கண்ணே தாபனம் செய்பவள். ஹே ஹிரண்யகர்ப்பரே! நீர் எனது உபதேசத்தை யங்கீகரியாது விராட்டுப் புத்திரரைப் பக்ஷணம் செய்வீரேல், இரண்டுலகத்தின் கண்ணும் உமது கீர்த்தியானது நஷ்டமாம் புத்திரனாலுண்டாவதாய் ஆநந்தமும் உமக்கு நஷ்டமாம். ஆகையால், புத்திரனைப் பக்ஷணம் செய்த லுமக்குசித்த மன்றாம். ஹே ஹிரண்யகர்ப்பரே! இப்புத்திர பக்ஷணரூப கர்மமானது சண்டாளராலும் பசுக்களாலும் நிந்திதமாம்; ஏனெனின், பசியாற் பீடித்த சண்டாளரும் பசுக்களும் புத்திர பக்ஷணம் செய்வதின்றன்றோ, ஆகையால், சண்டாளராலும் பசுக்களாலும் நிந்தித புத்திர பக்ஷணரூப கர்மத்தின் கண் முயலுதல் உமக்குசிதமன் றாம். ஹே ஹிரண்யகர்ப்பரே! நாய்முதலிய பசுக்கள் காமத்தால் மயங்கியதாய்த் தனது மாதாவோடும் தனது சகோதரியோடும் மைதுனஞ் செய்யும். அவையும் தமது புத்திரரைப் பக்ஷணம் செய்யாதொழியின், தர்மத்தை நிலை நிறுத்தும் உமதிடத்தே இப்புத்திர பக்ஷணரூப காமம் எங்ஙனம் சம்பவிக்கும். ஹே தேவராஜாவே! இங்ஙனம் வித்தையானது ஹிரண்யகர்ப்பருக்கு உபதேசிக்கவே அவ்விரண்யகர்ப்பபகவான் அவ்வித்தையின் வசனங்களை விசாரித்துப் புத்திரபக்ஷணத்தினின்று நிவிர்த்தியை யடைந்தனர். அவ்விரண்யகர்ப்பபகவான் அவ்விராட்டுப் புத்திரரின் பொருட்டு, ஆன்ம ஞானத்தைக் கொடுத்துச் சர்வ வேதங்களையும் சாற்றி ஆண்டே மறைந்தனர். அதன்பின்னர் விராட்டுப் பகவான் ஒருவராகவே யிருந்தனர். எங்ஙனம் நிர்ஜனப் பிரதேசத்தின்கண்ணே யிராநின்ற பாலகன் பயத்தையடைவனோ, அங்ஙனம் அவ்விராட்டுப் பகவான் ஹிரண்யகர்ப்பபிதாவைக் காணாதவராய்க் கணமாத்திரம் பயத்தையடைந்தனர். கணத்தின் பின்னவ்விராட் புருஷர் விசாரஞ்செய்து அப்பயத்தைப் பரித்தியாகம் செய்தனர்.

இப்போதவ் விசார சொரூபத்தைக் காண்பிப்பாம்: - சுருதியின்கண் இரண்டா வது வஸ்துவினால் பயத்தினடைவு கூறப்பெற்றுளது. எனது சொரூபத்தினும் வேறாய் யாதொரு பதார்த்தமுமின்றாம். ஏனெனின், எனது சொரூபத்தினும் பிரஹ்மம் பின்னமாயின் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே அத்விதீயத் தன்மை யிராது. சாஸ்திரத்தின்கண்ணோ பிரஹ்மத்தை யத்விதீய சொரூபமே யெனக்கூறப்பட்டுளது. ஆகையால், எனது சொரூபத்தினின்றும் பிரஹ்மம் பின்னமன்றாம். எனது சொரூபத்தினும் ஆன்மாப் பின்னமாயினோ என்னிற் பின்னமாய் கடபடாதிகள்

அனான்மாக்களாவதே போல ஆன்மாவும் அனான்மாவாம். ஆன்மாவை யனான்மாவென்னல் சம்பவியாது. ஆகையினாலான்மாவும் எனது சொரூபத்தினும் பின்னமன்றாம். இங்ஙனம் பிரஹ்ம சொரூபத்தை விசாரித்தும் ஆன்ம சொரூபத்தை விசாரித்தும் அவ்விராட்டுப் பகவான் பேத்திருஷ்டியைப் பரித்தியாகம் செய்தனர். அந்தப் பேத்திருஷ்டியாகிய காரணம் நிவிருத்தியாகவே அவர் பயரூப காரியத்தினின்று நிவிருத்தரானார்.

இப்போது பேத திருஷ்டியின் கண்ணே பயகாரணத்தன்மையை வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - உலகின்கண்ணே துக்கசாதனமாய் சிம்மசர்ப்பாதிகளைப் புருடன் றனக்குப் பின்னமா யங்கீகரிக்கின் அவற்றினின்றும் பயத்தை யடைவன். பேததிருஷ்டியை விட்டொழிப்பனேல் எப்பதார்த்தத்தினின்றும் பயத்தையடையான்; ஆகையால், உடன்பாட்டானும் எதிர்மறையானும் பேத திருஷ்டியே ஜீவர்கட்குப் பயகாரணமாம். அப்பேத்திருஷ்டியை அவ்விராட்பகவான் முற்கூறிய விசாரத்தால் பரித்தியாகம் செய்தனர். அதனால் அவ்விராட்டுப் பகவான் நிர்ப்பயத்தன்மையை யடைந்தனர். ஹே தேவராஜாவே! அவர் விசாரத்தாற் பயத்தைவிடினும் காமதோஷத்தால் ஆலிங்கிக்கப்பெற்றவராய் ஸ்திரீயின் றிச்சிறிது சுகத்தையுமடைந்திலர். உலகின்கண்ணே காமிகளுக்கு ஸ்திரீயின்றி இடதுபாகத்தின்கண் இராநின்ற சம்பூர்ண ஆகாசம் சூனிய ரூபமாய்த் தோற்றுவதேபோல், விராட்டுப் பகவானுக்கும் ஸ்திரீயின்றி இடதுபாகத்தின் கண்ணே இராநின்ற சம்பூர்ண ஆகாசம் சூனிய ரூபமாய்த் தோற்றியது.

கருத்திதுவாம்: - சம்பூர்ண காமங்களில் ஒவ்வோ ரம்சத்தின்கண்ணே சூனியத்தன்மையின் ஞானகாரணத்தன்மை உளது. ஸ்திரீ இச்சையையுடைய காமியானவன் இடதுபாக ஆகாசத்தைச் சூனியமாய்க் காண்பான், புத்திரேச்சையுடையவன் அங்க ஆகாசத்தைச் சூனியமாய்க் காண்பன், பசுக்களினிச்சையுடையோன் கிருக அங்கண ஆகாசத்தைச் சூனியமாய்க் காண்பன், தனத்தையிச்சித்த புருஷன் கோசா ஆகாசத்தைச் சூனியமாய்க் காண்பன். இங்ஙனம் எவ்வெப் பதார்த்தங்களிற் புருஷனுக்கிச்சை யுண்டாமோ, அவ்வப் பதார்த்தங்க ளிருக்கப்பட்ட இடத்தைச் சூனியமாய்க் காண்பன். நிஷ்காம புருஷன் ஒருவனே யாண்டும் ஆன்மாவைப் பூரணமாய்க் காண்பன். ஆகையால் பதார்த்தங்களின் இச்சையே துக்க காரணமாம்; அக்காம மகிமையானன்றோ விராட்டுப் பகவானுக்குந் துக்கமுண்டாயது. ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாறு ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப கர்மவசத்தால் விராட்டுப் பகவானிடத்தே உண்டாய காமரூப சர்ப்பத்தால் கடிபட்ட அவர் தமது மனத்தின் கண்ணே இவ்வண்ணம் ஆராய்ந்தனர். யாண்டும் வியாபித்திரானின்ற இவ்வெனது சரீரமானது எப்போகத்தையும் போகிக்கச் சமர்த்துடையதன்றாம் ஆதலின் போகங்களைப் போகிப்பான் இச்சரீரத்தினும் வேறாய் ஒரு அற்பசரீரத்தை யான் உண்டாக்குவேன், அச்சரீரத்தா லெனக்கு விஷயஜன்னிய சுகத்தினடைவுண்டாம். ஹே தேவராஜாவே! இங்ஙனம் விசாரித்து, சத்திய சங்கற்பத்தோடு கூடிய விராட்டுப் பகவான் மற்றொரு சரீரத்தை யுற்பன்னம் செய்தனர். அச்சரீரத்தைச் சுக்தியினிரு * சம்புடம்போலப் பாதி பெண்வடிவமாயும் பாதி யாண்வடிவமாயும் இருக்குமாறு செய்தனர். [* சம்புடம் = சிமிழ்.] ஹே தேவராஜாவே! விராட் பகவானா

லுற்பன்ன மாயஸ்திரீ புருஷான்மக சரீரம் காரணாஞ்ஞானத்தோடு கூடியதாமாத லின், மாயா விசிஷ்ட ஈஸ்வர சொரூபமாம். அச்சரீரம் அந்தக்கரணாதி சூக்கும பதார்த்தங்களோடு கூடியதாமாதலின் ஹிரண்யகர்ப்ப சொரூபமாம். அச்சரீரம் ஸ்தூலபௌதிக பதார்த்தங்களோடு கூடியதால் விராட்வடிவமாம். ஹே தேவராஜாவே! இந்த ஸ்திரீ புருஷாத்மக சரீரம் ஈஸ்வர ஹிரண்யகர்ப்ப விராட்வடிவமாம்; ஏனெனின், சர்வப் பிராணிகளின் சமஷ்டி ஸ்தூல சரீராபிமானி விராட்பகவானாமாதலின், சர்வப் பிராணிகளோடும் விராட்பகவானுக்குத் தாதாத்மிய முளது. சர்வப்பிராணிகளின் சமஷ்டி காரண சரீராபிமானி ஈஸ்வரராமதலின், சர்வப்பிராணிகளின் சங்காதத்தோடு கூட ஈஸ்வருரக்குத் தாதாத்மியமுளது. ஈண்டு அஞ்ஞானரூப மாயையின் பெயர் காரணமாம். அபஞ்சீகிருத பஞ்ச பூதங்களையும் அவற்றின் காரியங்களாய் அந்தக்கரணாதிகளையும் சூக்கும மென்பர். பஞ்சீகிருத பஞ்ச பூதங்களையும் அவற்றின் காரியங்களையும தூலமென்பர். இவ்வாறு சம்பூர்ணப் பிராணிகளின் சங்காத ஸ்தூல சூக்ஷும காரணம் சொரூபமாமாதலின், சர்வப் பிராணிகளின் சரீரத்தோடு விராட் ஹிரண்யகர்பப ஈஸ்வரர்க்குத் தாதாத்மிய சம்பந்தமுளதெனத் துணியப்பெற்ற தென்றுணர்க.

இப்போது பூர்வ விருத்தாந்தத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! விராட் பகவான்பானின்றும் உற்பன்னமாய் ஸ்திரீ புருஷசொரூப வேறு சரீரத்தானே யே இவ்வெல்லா மனுஷ்யாதி சிருஷ்டி யுற்பன்னமாயது. ஆகையால், அவ்விராட் பகவானுடைய வேறு சரீரம் வியஷ்டிக்கோடியின்கண் எண்ணத்தக்கதன்றாம்; மற்றோ சமஷ்டிகோடியின்கண் எண்ணத்தக்கதாம். இப்போது அவ்விராட் பகவானுடைய வேறொரு சரீரத்தால் மனுஷ்யாதி சிருஷ்டி உற்பத்திப் பிரகாரத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! அத்தகைய ஸ்திரீ புருஷ வடிவ சரீரத்தைப் பார்த்து அவ்விராட் பகவான் அச்சரீரத்தை இருபாகமாக்கினர். சுக்தியின் சம்புடத்தின்கண் இராநின்ற கீடமானது அச்சம்புடத்தை இருகூறு செய்வதேபோல் அவ்விராட் பகவான் அச்சரீரத்தை இருகூறு செய்தனர். அவற்றுளொரு கூறு ஸ்திரீ ரூபமாயது, அதனைச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே **சதரூபா** என்பர். மற்றொரு கூறு புருஷ ரூபமாயது, அதனைச் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே **சுவாயம்புவமனு** வென்பர். அவ்விருவர்பானின்றும் இவ்வெல்லா மனுஷ்யாதி சிருஷ்டியும் உண்டாயின. ஹே தேவராஜாவே! இங்ஙனம் விராட் பகவான் **சதரூபா** என்னும் ஸ்திரீயையும் மனுவையும் உற்பன்னம் செய்தபோது, **சதரூபா** என்னும் பெண் மனுபுருஷன் காமபீடிதனா யிருப்பதைநோக்கி வருமுயிர்களின் கர்மானுசாரமாய் இவ்வகையாய் விசாரத்தைத் தனது மனத்தின் கண்ணே செய்தனள்.

இப்போதச் **சதருபா**வின் விசாரத்தைக் காண்பிப்பாம்: - இம்மனுவாய் புருஷர் விராட்பகவானுடைய வடிவமாமாதலின் எனது பிதாவாம்; அல்லது ஒரே விராட்பகவான்பானின்றும் இம்மனுவும் யானும் உற்பன்னமானதால் இம்மனு வெனது சகோதரராம். ஆகையால், இம்மனு புருஷரோடு வியபிசாரி ஸ்திரீயைப்போல் யானெங்ஙனம் விஷயசம்பந்தஞ் செய்வேன்; மற்றோ இம் மனுவோடு விஷயசம்பந்தஞ்செய்தல் எனக்கு உசிதமன்றாம். காமத்தால் மயங்கிய இம்மனு சுவர்க்க அடைவின் சாதனமாய் தர்மத்தையும் நரக அடைவின் சாதனமாய்

அதர்மத்தையும் அறியாரேனும், அவ்வறம் பாவங்களை யான் நன்றாயறிந் துளேனாதலின், இந்நிந்தித கர்மத்தின்கண்ணே முயலுதல் எனக்கு யோக்கியமன்றா ம். அல்லது ஸ்திரீகளிடத்தே புருஷரைப்பார்க்கிலும் அதிக காமமுளதாமாயினும், இவ்வுலகின்கண்ணே காமத்தால் பீடிக்கப்பட்ட புருஷரே விசேஷமாய்த் தர்ம மரியாதையைத் தாண்டுவர். காமத்தாற் பீடிக்கப்படினும் ஸ்திரீயானவள் விசேஷமா ய்த் தர்ம மரியாதையை * உல்லங்கனஞ் செய்யாள். [* உல்லங்ஙனம் = தாண்டல்.] மற்றோ ஸ்திரீகளிடத்தே புருஷரினும் அதிக தைரியமுண்டாம். ஆகையால், எனது இதோபாயத்தை யானுஞ் சிந்தை செய்தல் யோக்கியமாம். ஹே தேவராஜாவே! இவ்வண்ணம் அநே கந்தரம் ஆராய்ந்து **அச்சதரூபா** ஸ்திரீ மனுவை நீக்கும் பொருட்டு, இவ்வகையாய் உபாயத்தைச் சிந்தனை செய்தனள். இப்போது அவ்வுபாயத்தைக் காண்பிப்பாம்: - இம்மனுவானவர் காமத்தால் பீடிக்கப்பட்ட வராயிருத்தலின், இவருக்குத்தர்மோபதேசத்தைச் செய்து யான் நிவாரணஞ் செய்யினும் எனது வசனத்தை யங்கீகாரஞ் செய்யார். ஏனெனின், யாவன் காமத்தாற் பீடிக்கப்படுவனோ அவனுக்கு அக்காலத்தில் சாக்ஷாத் குருவேனும் ஈஸ்வரரேனும் வந்து நிவாரணஞ் செய்யினும் அவர்கள் வசனத்தைக்கேளான்; ஆயின், ஸ்திரீயாய் எனது வசனத்தை எங்ஙனம் இவர் கேட்பர். ஆகையால், தர்மோபதேசரூப உபாயத்தால் இம்மானுவின் நிவாரணம் உண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, இப்பூர்வ சொரூபத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து வேறு சொரூபத்தைத் தரித்து யான் மறைந்து விடுதலே நலம். இஃதே மனுவை நிவாரணஞ்செய்ய வுபாயம். ஏனெனின், உலகின் கண்ணே சமான ஜாதியோடு கூடிய ஸ்திரீயின்கண்ணே புருஷருக்குக காமபாவனை யுண்டாம்; விலக்ஷண ஜாதியை யுடைய ஸ்திரீயின்கண்ணே புருஷருக்குக் காம பாவனை யுண்டாகமாட்டாது; மனுஷருக்கு மனுஷ்யத்வ ஜாதியையுடைய ஸ்திரீயின் கண்ணே காமபாவனையுண்டாம். பசுத்வ ஜாதியையுடைய ஸ்திரீயின் கண்ணே மனுஷருக்குக் காமபாவனை யுண்டாகாது; அதுபோன்றே பசுக்கட்கும் பசுத்வஜாதியையுடைய ஸ்திரீயின் கண்ணே காமபாவனையுண்டாம். மனுஷ்யத்வ ஜாதியையுடைய ஸ்திரீயின்கண்ணே பசுக்கட்குக் காமபாவனை யுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், இச்சொரூபத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து யான் வேற்றுருவத்தைக் கவர்வேன். ஹே தேவராஜாவே! இங்ஙனமோர்ந்து அந்தச் **சதரூபா** என்னும் பெண்ணானவள் முன்னுருவத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து கோ (பசு) சரீரத்தைக் கவர்ந்தனள். அவள் கோரூபமானதைக்கண்டு அம்மனுவும் விருஷப (எருது) ரூபத்தைத்தரித்தனர். அவ்விரண்டின்பானின்றும் சம்பூர்ண கோக்களும் விருஷபங் களும் உண்டாயின. மீண்டும் **அச்சதரூபா** கோ ரூபத்தை விடுத்து அசுவினீ ரூபத்தைக் கவர்ந்தனள்; அப்பெண்குதிரையைக் கண்டு அம்மனுவும் அசுவசரீரத்தைத் தரித்தனர்; அவ்விரண்டின்பானின்றும் சம்பூர்ண அசுவங்களும் அசுவினிகளும் பிறந்தன. இங்ஙனமெந்த எந்த ஜாதியையுடைய சரீரங்களை **அச்சதரூபா** எடுக்கின்றனளோ அவ்வச்சாதி யையுடைய புருஷசரீரத்தை அம்மனுவும் கவர்ந்தனர், அவ்விருவர்பானின்றும் அவ்வச்சாதியையுடைய பெண்களும் ஆண்களும் உண்டாயின. ஹே தேவராஜாவே! இவ்விதம் அவ்விருவர் பானின்றும ஸ்திரீ புருஷரூப சம்பூர்ண ஸ்தாவர ஜங்கமரூபப் பிராணிகளு ண்டாயின. இவ்வண்ணம் ஹே இந்திரரே! அப்பரமான்ம தேவர், இருகால்களை யுடைய மனுஷ்பாதிகளையும், நாற்கால்களையுடைய அசுவாதிகளையும்,

கால்களற்ற சர்ப்பாதிகளையும் உண்டாக்கினர். இத்துணைக் கிரந்தத்தால் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவினின்றும் ஜகத்தினுற்பத்திப் பிரகாரத்தை நிரூபணஞ் செய்தோம்.

இப்போது அஜ்ஜகத்தின்கண்ணே பரமான்மாவின் பிரவேசப் பிரகாரத்தை நிரூபணம் செய்வாம்: - ஹே தேவராஜாவே! எப்பரமான்மதேவர் சமஷ்டி அஞ்ஞான ரூப உபாதியின்கண்ணே புகுந்தவராய்ச சகத்தின் கர்த்தாவாய ஈஸ்வரரென்னப் பெயர்பெற்றனரோ, எப்பரமான்மதேவர் சமஷ்டிசூக்கும் உபாதியின் கண்ணே புகுந்த வராய் ஹிரண்யகர்ப்பரென்னும் பெயரைப் பெற்றனரோ, எப்பரமான்மதேவர் சமஷ்டி ஸ்தூல உபாதியின்கண்ணே புகுந்தவராய் விராட்டென்னும் பெயரைப் பெற்றனரோ, அப்பரமான்ம தேவரே சம்பூர்ண சரீரரூபப் புரிகளிடத்தே பிரவேசித்தனர். மகாகாசம மடரூப உபாதியின்கண்ணே புகுந்ததாய் மடாகாசம் என்னும் பெயரையடையும், அம்மடாகாசம் மடத்தினுள் அற்பகிருகத்தின் கண்ணே புகுந்ததாய் அபவரக ஆகாச மென்னும் பெயரையடையும், அவ்வபவரக ஆகாசம் கடரூப உபாதியின்கண்ணே பிரவேசித்ததாய்க் கடாகாசமென்னும் பெயரையடையும். அதுபோன்றே இப்பரமான்ம தேவர் சமஷ்டி அஞ்ஞானரூப உபாதியின்கண்ணே புகுந்தவராய் ஈஸ்வரரென்னும் பெயரையடைவர், சமஷ்டி சூக்கும் உபாதியின் கண்ணே புகுந்தவராய் ஹிரண்ய கர்ப்பரென்னும் பெயரையடைவர், சமஷ்டி ஸ்தூல உபாதியின்கண்ணே புகுந்தவராய் விராட்டென்னும் பெயரையடைவர். அப்பரமான்ம தேவரே தமது சைதன்ய ரூபத்தா ல் சர்வப்பிராணிகளின் சரீரத்தின்கண்ணே பாதமே முதலாய் மத்தகபரியந்தம் பிரவேசம் செய்தனர். இக்காரணத்தானே ஜீவனென்னும் பெயரை யடைவர். ஈண்டிது தாற்பரியமாம்: - அன்னாதி பதார்த்தங்கட்குக் கிருகத்தின் கண்ணே பிரவேசமாம். ஆண்டு அன்னாதி பதார்த்தங்களின் கிருகத்தின்கண்ணுள்ள சம்யோக சம்பந்தமே அவற்றிற்குக் கிருகத்தின் கண்ணே பிரவேசமாம். இவ்வகையாய் பிரவேசமோ பரமான்மாவிற்குச் சம்பவியாது; மற்றோ, அஞ்ஞானாதி உபாதிகளிடத்தே இருந்து விளங்குதலேயாம், இஃதே பரமான்மாவின் பிரவேச மென்றுணர்க. இப்பிரவேசத் தையே சாஸ்திரத்தே ஆபாசவாதத்தானும் அவசசேதவாதத்தானும் கூறப்பட்டுளது. யாண்டும் நிறைந்திராநின்ற ஆகாசத்தை மயங்கிய புருஷன் கடத்தின்கண்ணே யிருப்பதா யங்கீகரித்துளான். ஆனால், அவ்வாகாசம் உண்மையாய்க் கடத்தின்கண் இன்றாம்; மாறாய்க் கடாதி சர்வபதார்த்தங்களும் ஆகாசத்தின்கண்ணே யிருக்கும். அதுபோலச் சர்வ ஜகத்தின் அதிஷ்டானரூப பரமான்மாவை விசார ஹீனபுருஷன் சரீரத்தின் கண்ணே யிருப்பதாய்க் காண்பன். ஆனால், அப்பரமான்ம தேவர் உண்மை யாய்ச் சரீராதிகளிடத்தே யிருப்பவரன்றாம்; மாறாய்ச் சரீராதி ஜடபதார்த்தங்கள் பரமான்மாவை யாசிரயித்திருக்கும். ஹே தேவராஜாவே! கடாதிகளுண்டாவதற்கு முன்னரே யாண்டும் ஆகாசம் உளதெனினும் கடோற்பத்தியின் பின் கடத்தின் கண்ணே ஆகாசம் புகுந்ததென உலகர் கூறாநிற்பர். அங்ஙனமே, சரீர உற்பத்தியின் முன்னரே பரமான்மா யாண்டுமிருப்பினும் சரீரோற்பத்தியின் பின் சரீரத்தின் கண் ஆன்மா புகுந்தது என்னும் வியவகாரமுண்டாம். சூரிய பகவானுடைய பிரகாசம் சர்வ பதார்த்தங்களிடத்தே சமான மேயாமெனினும் சூரிய காந்த மணி யிடத்தே புகுந்து தாகாதி காரியத்தைச் செய்யும். கடாதி பதார்த்தங்களிடத்தே யிராநின்ற சூரிய தேஜசானது தாகாதி காரியத்தைச் செய்யமாட்டாது. அது போல் இவ்வாநந்த சொரூப

பரமான்மா யாண்டும் சமானமாயே வியாபகமாமெனினும் ஹிருதய தேசத்தின்கண் விசேஷமாய் உபலப்தியாம். இக்காரணத்தாலே இருதய தேசத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின் ஸ்திதியை நூற்களில் நுவலப்பட்டுளது. ஹே தேவராஜாவே! நாவிதன் கத்திகளைவைக்கும் பெரிய அடைப்பப்பையின் ஏக தேசத்தின்கண்ணே கத்தியின் விரைவாய் உபலபதி (தோற்றம்) உண்டாம்; அவ்வாறே சம்பூர்ண சரீரத்தில் ஒரு ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின் விரைவாய் உபலபதியுண்டாம். இக்காரணத்தானே ஹிருதய தேசத்தின் கண்ணே ஆன்மாவின்ஸ்திதி கூறப் பெற்றுளது. ஹே தேவராஜாவே! அக்கினி சாமானியரூபமாய்ச் சர்வ பதார்த்தங் களிடத்தே யிருப்பினும் விசேஷரூபமாய்க் காஷ்டத்தின் கண்ணே உபலப்தி யுண்டாம்; அவ்வண்ணம் சாமானியரூபமாய் இப்பரமான்ம தேவர் யாண்டும் நிறைந்திருப்பினும் விசேஷரூபமாய்ச சரீரத்தின் கண்ணே உபலப்தியாவர். சொரூபமாய் அக்கினியின்கண்ணே குறைவும் மிகுதியும் இன்றாமென்றாலும் காஷ்டரூப உபாதியின் குறைவு மிகுதிகளினால் அதன்கண்ணே குறைவு மிகுதிகள் புலப்படாநிற்கும்; அது போல், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின்கண் உண்மையாய்க் குறைவு மிகுதிகளின்றாமென்றாலும் சரீராதி யுபாதிகளின் குறைவு மிகுதிகளா லான்மாவின்கண்ணே குறைவு மிகுதிகள் புலப்படாநிற்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மா சர்வசரீரங்களிலும் விசேஷரூபமாயிருக்கு மாயின் சர்வ ஜீவர்கட்கு மான்மசாக்ஷாத்கார முண்டாக வேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! அக்கினி சர்வ காஷ்டங்களிடத்துமுள தாமெனினும், கடைந்த காஷ்டத்தின்கண்ணே கனல் கிளம்பும்; அதுபோல, இவ்வாந ந்த சொரூப ஆன்மா சர்வ சரீரங்களிலு மிருந்தபோதினும், சிரவணாதி சாதனங்க ளோடு கூடிய சரீரத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமுண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணமின்றியே இருப்பு விளக்க ரூபங்களால் சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஆன்மாவின் ஞானமுண்டா மென்றாலும் பரிபூர்ண ஆநந்த அத்விதீய ரூபத்தால் ஆன்மாவின் ஞானம் சிரவணாதி சாதனங்களின்றி யுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ சிரவணாதி சாதனங்களானே அத்விதீயரூபமாய் ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். காஷ்டரூப உபாதியின் பேதத்தா லக்கினி யானது பெருந்தன்மையையும் அற்பத்தன்மையையும் அடையும்; உண்மையாய் அக்கினியின் கண்ணே பெருந்தன்மையும் அற்பத்தன்மையு மின்றாம். அதுபோன்றே சரீராதி உபாதியின் பேதத்தால் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவும் மகான்மபாவத் தையும் அற்பபாவத்தையு மடையும்; உண்மையாய் ஆன்மா ஏகரசமாம். ஒரே அக்கினியின் பிரகாசம் காஷ்டரூப உபாதியின் பேதத்தால் நாநாவகையாகும்; அங்ஙனமே ஒரே பரமான்ம தேவா அந்தக்கரணாதி உபாதி பேதத்தால் நாநாவகையை யடைவர். இரவின்கண்ணே சூக்குமரூபமாய்ச் சூரியனுடைய ஒளியிருப்பினும் அந்தகாரத்தான் மறைக்கப்பட்டதாய் எப்பொருளையும் விசேஷ மாய் ஒளிர்விக்க வில்லை; அவ்வண்ணம் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா யாண்டு மிருப்பினும் அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டதாய் ஒளிர்விப்பதின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரகாசசொரூப ஆன்மாவின்கண் அஞ்ஞானத்தால். ஆக்கும் ஆவரணம் சம்பவியாது?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! தினத்தில் அந்தகாரரூப ராகு சூரியனை யாசிரயித்திருந்து அச்சூரியனையே மறைக்கும். அதுபோல் அஞ்ஞான அவஸ்தை யின்கண் பிரகாசசொரூப ஆன்மாவை ஆசிரயித்திருந்து அஞ்ஞானம் அவ்வான்மா வையே மறைக்கும். இக்காரணம்பற்றியே சாஸ்திரத்தின்கண் அஞ்ஞானத்தை சுவாசிரய சுவவிஷயமெனக் கூறப்பெற்றுளது.

கருத்திதுவாம்: - அந்தகாரமானது எவ்வில்லின்கண் இருக்குமோ அவ்வில்லை மறைக்கும். அதுபோல், அஞ்ஞானமும் அந்தகாரரூபமாமாதலின் சுத்த ஆன்மாவைப் பற்றியிருந்து அதனையே மறைக்கும்.

இப்போது முன்னர் மொழிந்த ஆன்மாவின்கண் உலகின் அத்தியாரோபத்தை அபவாதஞ்செய்தலை நிரூபிபபாம்: - ஹே இந்திரரே! சூரியனுடைய ஆதபத்தின் கண்ணும் சூரியனிடத்தும் பிரகாசப்பெற்றி சமானமேயாயினும், சூரிய பகவானே பூர்ணப்பிரகாச சொரூபராம். சூரியனுடைய ஆதயம் பூரணப்பிரகாச சொரூபமன்றாம்; மற்றோ, பரிச்சின்னப் பிரகாசரூபமாம். அதுபோன்றே வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தே ஆன்மாவின் பிரகாசம் பூரணமாயின்றாம்; மற்றோ, பரிச்சின்னப் பிரகாசமாம். ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவே பரிபூர்ணப் பிரகாசமாம். இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா ஒவ்வொரு வாக்காதி இந்திரியங்களிடத்தே யிருப்பினும் உண்மையாய்ப் பரிபூர்ண மேயாம் என்றாலும், யான்வாக்காயுள்ளேன் யான் சுரோத்திரமாயுள்ளேன் என்பதாதி விபரீதஞானங்கட்கு விஷயமாய் ஆன்மா பரிச்சின்னம் போலப் பிரதீதியாம். பரிபூர்ண ஆன்மாவின் கண்ணே பரிச்சின்னதிருஷ்டி ஜனன மரணரூப சம்சாரகாரண மாமாதலின் அறிஞன் ஆன்மாவைப் பரிச்சின்னமாய்ப் பார்க்கலாகாது; மற்றோ, யாண்டும் பரிபூரணமெனவே காணவேண்டும். இப்போது வாக்காதிகளோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் ஆன்மாவின் கண் பரிச்சின்னத்தன்மை யுண்டாயதை நிரூபிப்பாம்: - தேவராஜாவே! ஒரே தேவதத்தன் அன்னாதிகளைச் சமைப்பானாயின் அவனை யடுவோனென்பர்; படிப்பானாயின் பாடகனென்பர். ஆகையால், அடுதற் றொழிலைக் கவர்ந்து தேவதத்தனிடத்தே அடுவோனென்னுஞ் சத்தத்தின் பிரவிர்த்தி யுண்டாம், பாடரூபக்கிரியையைக்கவர்ந்து பாடக சப்தத்தின் பிரவிர்த்தியுண்டாம். பாகரூபக்கிரியையையும் பாடரூபக்கிரியையையும் அற்றிருக்கும் தேவதத்தனுடைய வடிவத்தின்கண் பாசகன் பாடகன் என்னும் பெயர்கள் பிரவிர்த்தியா. ஆகையால், பாச பாடக நாமங்கள் தேவதத்தனுடைய பரிச்சின்னத்தன்மையைப் போதிப்பனவாம்; பரிபூர்ணத்தன்மையைப் போதிப்பனவன்றாம். ஏனெனின், பாசக சப்தத்தானும் பாகக் கிரியை விசிஷ்ட தேவதத்தனுடைய போதமேயுண்டாம்; பாடக்கிரியை விசிஷ்ட தேவதத்தனுடைய போதமுண்டாகாது. அங்ஙனம் பாடக சப்தத்தானும் பாடக்கிரியை விசிஷ்ட தேவதத்தனுடைய போதமேயுண்டாம், பாகக்கிரியை விசிஷ்ட தேவதத்த னுடைய போதமுண்டாக மாட்டாது. ஆகையால், பாசக பாடக நாமங்கள் தேவதத்த னுடைய பரிச்சின்னத் தன்மையைப் போதிப்பனவாம். அது போல வாக்காதி நாமங்களும யாதேனும் ஒரு நிமித்தத்தைக் கவர்ந்து ஆன்மாவின்கண்ணே

பிரவிர்த்தமாமன்றிச் சுத்த ஆன்மாவின்கண்ணே பிரவிர்த்தமாகா. ஆகையால், சம்பூர்ண வாக்காதி நாமங்கள் ஆன்மாவின் பரிச்சின்னத் தன்மையைப் போதிப்பன வாம். எந்த எந்த நிமித்தத்தைக் கவர்ந்து வாக்காதி நாமங்கள் ஆன்மாவின் கண்ணே பிரவிர்த்தமாமோ அந்த அந்த நிமித்தத்தை யிபபோது நிரூபிபபாம்: - இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சப்தோச்சாரண ரூப வியாபாரத்தைச செய்வதால் வாக்கென்னும் பெயரையடைவர். இப்பரமான்ம தேவர் கடபடாதி சர்வ பதார்த்தங்களைக் கவர்வராதலின் ஹஸ்தமென்னும் பெயரைப் பெறுவர். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா மார்க்கத்தின்கண்ணே செல்லுமாதலின் பாதநாமத்தைப் பற்றும்; மலாதிகளின் பரித்தியாகவாயிலாய்ச் சர்வப் பிராணிகளையும் பாலனஞ் செய்யுமாதலின் பாயுவென்னும் நாமத்தைப் பற்றும்; சர்வப்பிராணிகட்கு மாநந்த உற்பத்தியைச் செய்தலின் சிசுனமென்னும் பெயரைச் செறியும்; ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப பலமாய் சுகதுக்க போகங்களின் அதிகாரியாதலின் உபஸ்தமென்னும் பெயரையுறும். இங்ஙனம் வாக்காதிய கர்மேந்திரியங்களோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் ஆன்மாவின்கண் வாக்காதி சப்தங்களின் பிரவிர்த்தி காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது கிராணாதி ஞான இந்திரியங்களோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் ஆன்மாவின் கண்ணே கிராணாதி சப்தங்களின் பிரவிர்த்தியை நிரூபணம் செய்வாம்: - ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா கந்தத்தைக் கவர்தலின் கிராணமெ ன்னும் பெயரைப் பெறும்; காண்கின்ற பதார்த்தத்தைச் சங்கையற்றதாய்க் கூறுமா தலின் சக்ஷுவெனச சாற்றப்பெறும்; சப்தத்தைக்கேட்குமாதலின் சுரோத்திரமென்னும் பெயரைப் பெறும்; மதுராதி ஆறு இரசங்களைக் கவருமாதலின் இரசனமென்னும் பெயரைப் பெறும், சீதோஷ்ண ஸ்பரிசத்சை யனுபவிக்குமாதலின் துவக்கென்னும் பெயரைத் தொடரும். இப்போது ஆன்மாவின்கண் பிராண அந்தக் கரணங்களின் நாமங்களது பிரவிர்த்தியை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சரீரரூப யந்திரத்தின்கண் அதிசயமாய்ச் சலிக்குமாதலின் பிராணனென்னும் பெயரை யடையும். சம்பூர்ண ஜகத்தை விகற்பஞ் செய்யுமாதலின் மனமென்னும் பெயரை மருவும், ஸ்திரீயானவள் கர்ப்பத்தைத் தரிப்பதேபோலத் தனது சொரூபத்தின் கண்ணே சம்பூர்ண ஜகத்தை வாதனைவடிவமாய்த் தரிக்குமாதலின் தீயென்னும் பெயரைச் சேரும், அனுசந்தானரூப விருத்தியின்கண் இலங்குமாதலின் சித்தமென்னும் பெயரைச் செறியும், யானென்னும் நாமம் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஆன்மாவின் போதகமா மாதலினானே உலகத்தின்கண் நீ யார் என எவராலேனுங் கேட்கப்பெற்றவன் யான் தேவதத்தன் என விடை யளிப்பன்; அவ்விடையின்கண் யானென்னும் சப்தத்தை முன்ன ருசசரிப்பன்; தேவதத்த சபதத்தைப் பின்னருச் சரிப்பன்; ஆகையால், யான் என்னும் சப்தம் சர்வப் பிராணிகளின் ஆன்ம வாசகமாம். ஹே தேவராஜாவே! வாக்கே முதலாய் எத்துணை நாமங்கள் முன்னர் மொழியப் பெற்றனவோ அந்நிய தேவமனுஷ்ய அசுரர் முதலிய நாமங்கள் எவையோ அவையாவும் பரிச்சின்ன ரூபமாய் ஆன்மாவைப் போதிப்பதாமன்றிப் பரிபூர்ண ரூபமாய்ப் போதிப்பதாகாது. ஆகையால், வாக்காதி சபதங்களின் அர்த்தமாய் பரிச் சின்ன ஆன்மாவானது அறிஞராலறிய யோக்கியமன்றாம்; மற்றோ, பரிபூர்ண ஆன்மாவே யறிய யோக்கியமாம். ஜலரூப உபாதி பேதத்தால் ஒரே சூரிய பகவான் அநேக பிரதிபிம்ப ரூபமாய்ப பிரதீதியாவர், ஜலரூப உபாதி நீங்கின் அவ்வெல்லாப் பிரதிபிம்பங்களும் பிம்பரூப சூரியனிடத்தே ஒருமையை யடையும்; அதுபோன்றே

ஒரே ஆநந்த சொரூப ஆன்மா உபாதி சம்பந்தத்தால் முன்னாப்புகன்ற வாக்காதி விசேஷரூபத்தை யடையும், அந்தக்கரணாதி யுபாதிகள் நீங்கின் அவ்வெல்லா வாக்காதிகளும் விசேஷரூப ஆன்மாவின் கண் ஒருமையை யடையும். அத்தகைய பரிபூர்ண ஆன்மாவே சொரூபமா யறிய யோக்கியமாம். ஹே தேவராஜாவே! ஒரே மகாகாசம், கடாகாசம், மடாகாசம், கிருகாகாசம் என்பதாதி விசேஷரூபங்களில் அனுகதமா மாறுபோல, ஒரே ஆநந்தசொரூப ஆன்மா வாக்காதி சர்வ விசேஷ ரூபங்களி லனுகதமாம். சஜாதீய பேதம், விஜாதீய பேதம், சுவகதபேதம் என்னும் மூவகைப் பேதங்களற்றதாம். ஏனெனின், சர்வ ஜீவர்களிடத்தே இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா யானென்னும் சப்தத்திற்கும் யானென்னும் ஞானத்திற்கும் விஷய ரூபமாய்ப் பிரதீதியாமாதலிற் பரிபூர்ண அர்த்தத்தைப் போதிப்பதாய் ஆன்ம சப்தமும் அதனையே இலக்ஷணா விர்த்தியாற் போதிப்பதாய் அகம் சப்தமும் என்னும் இவ்விரண்டாலுமே மதிமானாய் புருஷன் பரிபூர்ண ஆன்மாவை யறிவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அநேக புருஷர் தமது சரீரங்களிடத்தே யான் பிராஹ்மணன், யான் தூலன் என அகம்சப்தப் பிரயோகம் செய்வர். ஆண்டுக் கூறும் புருஷரின் வேற்றுமையானும் அகம்சப்த பேதத்தானும் அகம்சப்த அர்த்தரூப சரீரபேதமே காணப்பெறுகின்றது; அதுபோல அகம்சப்த ஆன்ம சப்தங்களின் வக்தாக் களின் பேதத்தானும், அகம்சப்த ஆன்மசப்தங்களின் பேதத்தானும், அகம்சப்த ஆன்மசப்தங்களின் அர்த்தரூப ஆன்மாவிற்கும் பேதமேயுண்டாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! வக்தாக்களின் பேதத்தானும், சப்தப்பிர யோக பேதத்தானும் பதார்த்தங்களின் பேதமேயுண்டாமென்றும் நியுமம் யாண்டும் சம்பவியாது. ஏனெனின், ஒரே கடவியக்தியின்கண் அநேக புருஷர் கடமெனவும் கலசமெனவும் வேறு வேறாய் சப்தோச்சாரணஞ் செய்யுமிடத்தே, கூறியவர்க்கும் சப்தங்கட்குமோ பரஸ்பரம் பேதமாம். ஆனால், கடவியக்தி பேதிப்பதின்றாம்; மற்றோ, ஒரே கடவியக்தி சர்வ சப்தங்களிற்றோற்றும்; அங்ஙனே சர்வ புருஷரும் ஆன்மாவை அகம் ரூபமாயும் ஆன்ம ரூபமாயும் கூறுவர். ஆண்டு வக்தாக்களுக்கும் அகம்சப்த ஆன்ம சப்தங்கட்கும் பரஸ்பரம் வேற்றுமை யுளதா மெனினும், ஆன்ம சப்தத்திற்கும் அகம் சப்தத்திற்கும் இலக்ஷியப் பொருளாய் ஆன்மாவிற்குப்பேதம் சம்பவியாது; மற்றோ, ஒரே ஆநந்த சொரூப ஆன்மா சர்வப் பிராணிகளின் அகம் சப்தத்தின்கண்ணும் ஆன்ம சப்தத்தின்கண்ணும் அனுகதமாய் (தொடர்ந்து) இலங்கும். ஆகையால், வக்தாக்களின் பேதத்தானும் சப்தபேதத்தானும் ஆன்மாவின் பேதமாகா து; மற்றோ, ஒரே யான்மா சர்வப் பிராணி மாத்திரத்தே வியாபகமாம். கிருகத்தின் கண் இராநின்ற ஆகாசத்தைக் கிருகாகாச மென்பர், மடத்தின்கண்ணுள்ள ஆகாசத் தை மடாகாசமென்பர், கடத்தின்கண்ணுள்ள ஆகாசத்தைக்கடாகாசமென்பர்; அவற் றுள் கடாகாச சத்தத்தின் பொருள் கடோபகித ஆகாசமாம்; மடாகாசத்தின் பொருள், மடோபகித ஆகாசமாம். இவ்விரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் பேதம் சம்பவிக்குமேனும் ஆகாச சப்தத்தின் அர்த்தமாய் சுத்த மகாகாசத்திற்குப்பேதம் சம்பவியாது. அது போன்றே முற்கூறிய வாக்காதி நாமங்களின் பொருளாய் விசிஷ்டான்மாக்கட்குப் பரஸ்பரம்பேதம் சம்பவிப்பினும், ஆன்ம சப்தத்தின் அகம்சப்தத்தின் அர்த்தமாய் சுத்தாத்மாவின் பேதஞ் சம்பவியாது; மற்றோ, சர்வ ஜகத்தின் கண்ணும் ஆன்ம

சப்தத்தின் அகம் சப்தத்தின் பொருளாய் சுத்த ஆன்மாத்தொடர்ந்துளது. ஹே தேவராஜாவே! ஆன்ம சப்தத்தின் அகம் சப்தத்தின் அர்த்தமாய் சுத்த ஆன்மாவை யாம் உம்பொருட்டுக் கூறினேம்; இச்சுத்த ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார உபாயத்தை முமுக்ஷு ஜனங்கள் செய்தல் தகுதியாம். ஆன்மாவின் வேறாய் சப்தாதி விஷயங் களின் அடைவின் உபாயத்தை அதிகாரிகளாற்றல் அயோக்கியமாம். ஏனெனின், சாஸ்திரத்தின்கண்ணே மதிமான்கள் இங்ஙனமியம்பியுள்ளார்: - எப்பொருளடைவின் பிற்கணத்தே சுகப்பிராப்தியுண்டாமோ, அப்பொருளடைவின் பொருட்டே மதிமானா னவன் முயல்க, எப்பொருளடைவின்பின் துக்க அடைவுண்டாமோ, அப்பொருளடை வின் பொருட்டு மதிமான் முயலற்க; மற்றோ, அப்பொருள்களை நீககுவான் முயல்க வென. ஆண்டுச் சத்தாதிவிஷய அடைவின் பிற்போ துயிர்கட் கின்பமுண்டாவ தின்றாம், மற்றோ, அந்தவகையாய் துக்கத்தின் அடைவேயுண்டாகின்றது. ஆகையால், சப்தாதிவிஷய அடைவின் பொருட்டு முயலுதல் பயனற்ற காரியமாம். ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார ரூபப்பிராப்தியின் பிற்காலத்தே ஜீவர்கட்கு நிரதிசய ஆநந்தப் பிராப்தியுண்டாமாதலின் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவினடைவின் பொருட்டே மதிமான்கள் முயலுதலுசிதமாம், ஹே தேவராஜாவே! சப்தஸ்பரிசாதி விஷயங்கள் பரிணாம காலத்தில் துக்ககாரணமா மாதலின் மதிமான்களாய் புருஷர் அடைய யோக்கியமன்றாம்; அங்ஙனமே சப்தஸ்பரிசாதி விஷயபோக சாதனங்களாய் தூலசரீரம் சூக்கும சரீரம் காரண சரீரம் என்னும் மூவகையாய் சரீரங்களும் போகப்பிராப்தி வாயிலாய் உத்தரகாலத்தின்கண்ணே அநந்தவகையாய் துக்கங் களின் காரணமாம். ஆகையால் கூறிய மூவகையாய் சரீரங்களையும் அதிகாரியடை தல் தகுதியன்றாம்; மற்றோ பரித்தியாகம் செய்யயோக்கியமாம். ஒரு ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவே அதிகாரி புருஷராலடைய யோக்கியமாம். ஆகையால் ஹே தேவராஜாவே! சப்தாதி விஷயங்களே முதலாய்க் காரண சரீரம் வரையினு முள்ள சர்வ திருசியப் பிரபஞ்சங்களையும் பரித்தியாகம் செய்து இச்சங்காதத்தின்கண் இராநின்ற சச்சிதாநந்த சொரூப ஆன்மாவை யெப்போது இப்புருஷன் அறிகின்ற னனோ அப்போது சர்வ பதார்த்தங்களிடத்தே சச்சிதாநந்த சொரூபமாய் ஆன்மாவை யறிதலில் இப்புருஷன் சமர்த்தனாவன். உலகின்கண்ணே ஒருவனுடைய கோ (பசு) வீட்டினின்றும் வெளியே யெங்கேனும் போய்விடின் அவன் அக்கோவின் அடிச்சுவடு களையுற்ற பூமியைப் பார்த்து, இக்கிழக்குத் திசையிலெனது கோ சென்றிருக் கின்றது வேறெத்திசையிலும் செல்லவில்லை யெனத்துணிந்து அம்மார்க்கத்தே பையப்பையச் செல்லின் அவன் அக்கோவையடைவன். அது போலவே அதிகாரிகளா லடையத்தக்கதாய் இக்கூட்டத்தின்கண் இராநின்ற ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவைப் புருஷன் துணிவனேயாயின் சாவபூதப் பிராணிகளிடத திராநின்ற சச்சிதானந்த சொரூப ஆன்மாவையும் சாக்ஷாத்காரம் செய்யக் கூடியவனாவன். இச்சங்காதத் தின்கண் இராநின்ற ஆன்ம ஞானத்தாலன்றி யாண்டும் நிறைந்த வடிவமாய் ஆன்மாவின் ஞானமுண்டாகாது.

கருத்திதுவாம்: - அந்தக்கரணரூப மார்க்கத்தின்கண் கோவின் அடிச்சுவடு போலச் சாக்ஷிரூபமாயிராநின்ற ஆன்மாவை யதிகாரியானவன் நிச்சயம் செய்யின் ஸ்தாவரஜங்கமரூப சமபூர்ண ஜகத்தைச சச்சிதாநந்த ஆன்ம சொரூபமாய் நிச்சயஞ்செய்வன். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! அவ்வாநந்த சொரூப ஆன்ம

லாபத்திற்கும் மேலாயிவ்வுலகின் கண்னே வேறொரு லாபப்பொருளின்றாம்; மற்றோ ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் அடைவே பரம் இலாபமாம். ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவை யடையின் லௌகிக யசசுகீர்த்தியாதி அற்ப பதார்த்தங்களியாவும் ஆன்ம ஞானியையடையும்.

கருத்திதுவாம்: - லோகத்தின்கண்ணே யுள்ள மனுஷ்யாதிகளினுடைய பாதங்களியாவும் யானையடி யிலடங்கும், அங்ஙனே ஆன்ம ஞானரூப பலத்தின் கண்ணே சர்வ கர்மங்களின் பலன் அந்தர்ப்பாவமாம்; ஆகையால் ஆன்மாவின் வேறாய் சகல பதார்த்தங்களையும் பரித்தியாகம் செய்து ஆநந்த சொரூப ஆன்ம ஞானத்தையே அவசியம் சம்பா தித்தல் தகுதியாம்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுப் புத்திராதி சர்வப் பிரிய பதார்த்தங்களினும் ஆன்மாவின்கண் முக்கியப் பிரியத்தன்மையைக் காண்பிப் பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! உலகின்கண்ணே ஆன்மாவையும் பிரியமென்பர், புத்திராதி பதார்த்தங்களையும் பிரியமென்பார்; அவ்விரண்டினும் ஆன்மாவோ நிரூபா திகப் பிரீதிவிஷயமாம் ஆதலின் அதிசயமாய் பிரியமாம்; மைந்தர் முதலிய பதார்த்தங்களோ சோபாதிகப் பிரீதிவிஷயமாம் ஆதலின் அதிசயமாய் பிரிய மன்றா ம். இப்போது புத்திராதி பதார்த்தங்களிடத்தே சோபாதிகப் பிரீதி விஷயத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! புத்திரனிடத்தே, ஸ்திரீயினி டத்தே, தனத்தினிடத்தே, உறவினரிடத்தே, உலகருக்குப் பிரீதியுண்டாவது ஆன்மாவாய் தன் பொருட்டேயாம்; புத்திராதிகளின் பொருட்டன்றாம். புத்திராதி களின் பொருட்டே யந்தப் பிரீதியுண்டாமாயின், வைரியின் மைந்தர் களிடத்தும் அந்தப்பிரியத்தன்மை யுண்டாக வேண்டும்; ஆனால் வைரியின் புத்திரர்களை யெப்புருஷனும் பிரியமென அங்கீகரிப்பதின்றாம்; ஆதலின், புத்திராதி களிடத்தே யுள்ள புருஷனுடைய பிரியத்தன்மையானது தனது ஆநந்தத்தின் பொருட்டாம். தன தாத்மாவின் கண்ணுள்ள பிரியத்தன்மை வேறொன்றின் ஆநந்தத்தின் பொருட்ட ன்றாம். ஆகையால் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின்கண் நிரூபாதிகப் பிரீதி விஷயத் தன்மையுளது, புத்திராதிகளிடத்தே சோபாதிகப் பிரீதி விஷயத்தன்மை யுளதாமென த்துணியப்பெற்றதன்றோ? இக்காரணத்தானே சுருதியின் கண்ணே புத்திராதி சர்வ பதார்த்தங்களினும் ஆன்மாவை அதிகப்பிரியமெனக் கூறப்பெற்றுளது. ஹே தேவராஜாவே! ஆன்மாவை யபேக்ஷித்துப் புத்திராதியர் பாகியமா மாதலின் அவர்க ளிடத்தே சோபாதிகப் பிரீதி விஷயத் தன்மையாம். அவ்வாறே ஆன்மாவை யபேக்ஷித்துப் பிராணாதிகளும் பாகியமாம்; ஆகையால் அவற்றினிடத்தும் சோபாதிகப் பிரீதி விஷயத்தன்மையே யுளது. இப்போது பிராணாதிகளின் பாகியத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! தூலசரீராகார பரிணாமத்தை யடைந்த சப்தாதி விஷயங்களினின்றும் பிராணவிசிஷ்ட இந்திரியம் அந்தரமாம் (உள்ளாம்); அவ்விந்திரியத்தினின்றும் சங்கற்பவிகற்ப ரூபமனம் அந்தரமாம்; அம்மனத்தினும் நிச்சயரூப புத்தியந்தரமாம்; அப்புத்தியினின்றும் அகங்கார விசிஷ்ட ஜீவன் அந்தரமாம்; அச்சிவனினின்றும் அவ்வியாகிருதமென்னும் காரணாஞ்ஞானம் அந்தரமாம; அக்காரணாஞ்ஞானத்தினின்றும் சுத்த ஆத்மா அந்தரமாம்; அச்சுத்தாத்மா வினின்றும் உள்ளே யாதொரு பதார்த்தமுமின்றாம். இப்போது இப்பொருளையே

யூகத்தால் நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! கடத்தைக் காண்போன் கடரூப விஷயத்தினின்றும் உள்ளாவதே போல் இவ்வாநந்த சொரூபான்மா நேத்திராதி இந்திரியங்களின் வாயிலாய் ரூபாதிவிஷயங்களை யறியுமாதலின் திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவிற்கு விசேஷணமாய் இந்திரியம் ரூபாதிகளை யபேக்ஷித்து ஆந்தரமாம் (உள்ளாம்). இவ்வாநந்த சொரூபான்மா மனத்தால் இந்திரியத்தை யறியுமாதலின், காணும் ஆன்மாவின் விசேஷணமாயமனம் இந்திரியத்தை யபேக்ஷித்து ஆந்தரமாம். இவ்வாநந்தசொரூபான்மா நிச்சயரூப புத்தியால் மனத்தையறியு மாதலின், காணும் ஆன்மா விசேஷணமாய் புத்தி மனத்தை யாபேக்ஷித்து ஆந்தரமாம். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அகங்காரவிசிஷ்ட ஜீவரூபத்தால் அப்புத்தியையறியுமாதலின், காணும் ஆன்மாவின் விசேஷணமாய் ஜீவன் புத்தியை யபேக்ஷித்து ஆந்தரமாம். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அகங்கார விசிஷ்டஜீவனைக் காரண அஞ்ஞான உபகித சாக்ஷரூபத்தால் அறியுமாதலின், காணும் ஆன்மாவின் விசேஷணமாய் அஞ்ஞானம் ஜீவனை யபேக்ஷித்து ஆந்தரமாம். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா தனது சொப்பிரகாச சொரூபத்தால் அவ்வஞ்ஞானத்தை யொளிர்விக்கு மாதலின் காரணாஞ் ஞானத்தினும் ஆன்மா ஆந்தரமாம். ஆன்மாவினும் ஆந்தரமாய் வேறெப் பொருளுமின்றாம்; மற்றோ ஆன்மாவை யபேக்ஷித்து அஞ்ஞானாதி சர்வ பதார்த்தங் களும் பாகியமாம்; ஆன்மாவே யாவற்றினும் ஆந்தரமாம்; இக்காரணத்தானே ஆன்மா ஆநந்த சொரூபமாம். ஆன்மா ஆநந்த சொரூபமாதலிற்றான் புத்திராதியே முதலாய் காரண அஞ்ஞானம் வரையுமுள்ள சர்வ பதார்த்தங்களினும் அதிசயமாய் பிரியமாம்.

சங்கை: - ஹே புகவன்! ஆன்மா வொன்றே பிரியமாம் என்னும் இந்நியமத் தைத் தாங்கள் கூறினீர்கள்; அது சம்பவியாது. ஏனெனின், முக்கியப் பிரியத்தன்மை ஆன்மாவின் கண்ணேயாம், புத்திராதிகளிடத்து ஆகாதென்றாலும் கௌணப் பிரியத் தன்மை மைந்தர் முதலியோரிடத்தேயும் சம்பவிக்குமாதலின், புத்திராதி பதார்த்தங் களும் பிரியமாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவாய இந்திரரே! சுருதியின்கண் ஆன்மாவினும் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்களையும் அழியுந்தன்மை யுடையனவெனக் கூறப் பெற்று ளதாதலின், ஆராய்ந்து பார்க்கின் புத்திராதி பதார்த்தங்களிடத்தே கௌணப் பிரியத்தன்மையும் சம்பவிக்காது எப்புருஷன் ஆன்மாவினும் வேறாய் சரீர புத்திர தனாதிகளைப் பிரியமென்கின்றானோ அப்புருஷனுடைய சரீர புத்திர தனாதி யாவும் அவசியம் அழிவை யெதிர் பார்ப்பனவேயாம்.

கருத்திதுவாம்: - எப்புத்திரதனாதிகளை யுலகர் பிரியமென அங்கீகரித்து உளரோ அவையாவும் அழிவை யுடையனவாதலின், அவற்றின் வியோகம் அவசிய முண்டாம். ஒரு கால் இவனிருக்கப் புத்திராதிகள் போய்விடும், ஒருகால் அவை யிருப்ப இவன் சென்று விடுவன்; இவ்விருவகையாய் வியோகத்தால் ஜீவர்கட்கு அநந்த துக்கங்களின் பிராப்தி யுண்டாமாதலின், புத்திராதி பதார்த்தங்களிடத்தே புத்திமான்களாய் புருஷருக்குப் பிரீதியுண்டாதல் அயோக்கியமேயாம்; மற்றோ நாசமற்ற ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின்கண்ணே மதிமான்கடகுப் பிரீதியுண்டாதல்

யோக்கியமாம். ஆகையால் ஹே தேவராஜாவே! எவன் கேவலம் ஆன்மாவையே பிரியமென வறிகின்றனனோ அவ்வறிஞன் சமீபத்தே சென்று எப்புருஷனும் ஆன்மாவினும் வேறாய் புத்திராதி பதார்த்தங்களைப் பிரியமெனக கூறக் கூடாது; ஒருகா லங்ஙனங் கூறுவானாயின் அவனது பொய்ம மொழியைப் பொறுக்காத வனாய் அவ்வறிஞன் நினது பிரிய புத்திராதிகள் நாசவான்களாம் என ஒருகாற் கூறுவானாயின் அவ்வறிஞன் வசனத்தால் விரைவாகவே அப்புத்திராதிகள் நாசம டையும். எவனேனும் ஒரு மூடன் ஈயத்தை வெள்ளியென நினைந்து, ஒரு பரீக்ஷக புருஷனிடத்தே சென்று இது வெள்ளியெனக் கூறுவானாயின் அப்புருஷனுடைய பொய்ம் மொழியைப் பொறுக்காதவனாய் பரீக்ஷகன் இஃதீயமேயன்றி வெள்ளி யன்றாம் எனக்கூறின் அம்மொழியால் அப்பொய்வெள்ளி யழிந்தே போமன்றோ ஆகையால் ஆன்மாவைப் பிரியமெனவுணர்ந்த அறிஞன்பாற்சென்று புத்திராதியனான்ம பதார்த்தங்களைப் பிரியமெனக் கூறக் கூடாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மாவைப் பிரியமென வுணர்ந்த அறிஞன் வசனமாத்திரத்தான் புத்திராதி யனான்ம பதார்த்தங்களின் நாசம் சம்பவிக்காது.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! எவ்வறிஞன் ஆன்மா வொன்றையே பிரிய மென்றறிகின்றனனோ அவ்வறிஞன் இப்புத்திராதிபதார்த்தங்கள் விநாசமுடையன வாம் என்னும் வசனமாத்திரத்தால் அவற்றை நாசஞ்செய்யச் சமர்த்தனாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அறிஞனோ இராகத் துவேஷாதி யற்றவனாயிற்றே தயாளுவாயிற்றே அங்ஙனமிருப்ப உன்னுடைய புத்திராதிகள் நாசவானென்னுங் கடூர வசனத்தை எங்ஙனங் கூறுவன்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! ஒருகாலறிஞன் இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறாதிருப்பினும் அறிஞன் சமீபத்தே சென்று பொய்ம் மொழி புகலற்க; ஏனெனின், சுருதியின்கண்ணே பிரஹ்ம ஞானியைப் பிரஹ்மமெனக கூறப்பெற்றுள தாதலின், எங்ஙனம் பரமேஸ்வரர் வசன உச்சாரணமின்றியும் உயிர்கட்குப் புண்ணிய பாவபலமாய் சுகதுக்கத்தைக்கொடுக்கின்றனரோ அங்ஙனம், பரமேஸ்வர சொரூபமாய் இவ்வறிஞனும் வசன உச்சாரணமின்றியே புண்ணிய பாவபலமாய் சுகதுக்கத்தைக் கொடுப்பர். ஸ்ரீ கங்காதேவியின் தீரத்தே நிவாசம் செய்து கொண்டு எப்புருஷன் பாவகாமத்தைச் செய்கின்றனனோ அவனுக்குத் துக்க அடைவுண்டாம்; யாவன் ஆண்டு நிவாசம் செய்துகொண்டு புண்ணிய கர்மத்தைச செய்கின்றனனோ அவனுக்குச் சுகத்தினடைவு உண்டாம்; அங்ஙனமே அறிஞன் சமீபஞ் சென்று யாவன் சத்தியவசன உச்சாரணரூப சுபகர்மத்தைச் செய்கின்றனனோ அவனுக்குச் சுகத்தின டைவு உண்டாம்; யாவன் அசத்தியவசன உச்சாரணரூப அசுப கர்மத்தைச் செய்கின் றனனோ அவனுக்குத் துகக அடைவு உண்டாம் ஆதலின், ஸ்ரீ கங்காதேவியைப் போல் அறிஞனிடத்தும், நிர்த்தயைத்தன்மைரூப தோஷப் பிராப்தியுண்டாகாது.

சங்கை: - ஹே பகவன் அறிஞனுடைய சமீபத்தேசென்று எவனேனும் புத்திரா தி யனான்மபதார்த்தங்களைப் பிரியமெனக்கூறின் அவனுடைய புத்திராதி பிரிய

பதார்த்தங்கள் நாசமாம் எனத்தாங்கள் கூறுதல் சம்பவியாது. ஏனெனின், இப்பிறப்பிற் செய்த புண்ணிய பாவரூக கர்மம் இப்பிறப்பிலே சுகதுக்கரூப பலத்தையடை வியாது; மற்றோ மறுபிறப்பிலேயே சுகதுக்கரூப பலத்தை யடைவிக்கும்; இது நூற்புகனெறியாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! மிகுதியாய் ஸ்தானங்களிலோ மறுபிறப் பின்கண்ணே புண்ணியபாவகர்மத்தின் பலமுண்டாமெனினும் அத்தியந்த முக்கிய மாய் சிலபுண்ணிய பாவகர்மங்கட்கு இப்பிறப்பில் சுகதுக்கரூப பலமுண்டாம். அறிஞன் சமீபத்தே சென்று பொய்ம்மொழி கூறலும் அத்தியந்தம் உக்கிரமாய் பாவமாமாதலின், அப்பாவகர்மத்தின் பலமாய் துக்கம இப்பிறப்பின்கண்ணே சம்பவி க்கும். அல்லது ஸ்தாவரரூபமாய்ப்பிரசித்தமாய் அசுவத்தம், துளசி, பிரதிமை முதலிய அற்ப தேவதைகளின் சமீபத்தே சென்று யாவன் பொய்ம்மொழி புகல்வ னோ அவனுக்குத் தேவதைகள் மௌனவிரதம் பூண்டிருப்பினும் பலத்தையடைக்கு மாயின், சர்வதேவதைகட்கும் ஆன்மசொரூபமாய் வசன உச்சாரணாதி வியவகாரம் செய்வதில் ஆற்றலுற்றவனாயுமுள்ள அறிஞன் பொய்புகலும் புருடனுக்குத் துக்கரூபபலத்தை யெங்ஙனமடைவியான்? மற்றோ அவசியம் அடைவிப்பன. ஹே தேவராஜாவே! அறிஞன் சமீபத்தே சென்று எவனேனும் புத்திராதி அனான்ம பதார்த்தங்களைப் பிரியமெனக் கூறுவனாயின் அவனது அவை (கூட்டங்க) ளழிவதே போல அறிஞன் பாற்சென்று எவனேனும் ஆன்மாவே பிரியமெனக்கூறின் அவனது அவைகளழிவுறாவென்க; மற்றோ ஆயுஷ்வான்களாம். ஆகையால் ஹே தேவ ராஜா வே! வைராக்யாதி சாதனமற்றவனாப்ப பிரியரூபமாய் ஆன்மாவை யறிய அசமர்த்த னாய் புத்திராதி பிரியபதார்த்தங்கள் நெடுநாள் வாழ இச்சையுற்றவனாய் இராநின்ற புருடன் பிரியமாய் ஆன்மாவையுபாசனை செய்க. அவ்வுபாசனையால் அவனது புத்திராதி பிரியபதார்த்தங்கள் நெடுநாள்வரை நிலத்தே நிற்கும்.

சங்கை: - ஹேபகவன்! உண்மைஞானத்திற்கு முபாசனைக்குமுள்ள பேதத் தைக் கூறவேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! தியானஞ் செய்ய யோக்கியமாய் வஸ்து இருந்த போதினும இல்லாதபோதினும் கேவலம் குருசாஸ்திர வசனத்தால் மானச ஞானமுண்டாம். அந்த ஞானத்தின் கண்ணே விசுவாசமுற்றுக் குருசாஸ்திரங்களு பதேசித்த அர்த்தத்தின்கண் சஜாதீய விர்த்திகளைப் பிரவாகித்தலும், விஜாதீய விருத்திகளை நிரோதித்தலும் உபாசனையாம். சுருதியின்கண்ணே சுவர்க்கம், மேகம், மனுடலோகம், புருடன், ஸ்திரீ, இவ்வைந்தையும் அக்கினி ரூபமாய் உபாசனை யுரைக்கப்பெற்றுளது. ஆண்டுச்சுவர்க்காதிகளோ அக்கினிரூப மன்றா மேனும் குரு சாஸ்திரவசனத்தால் அச்சுவர்க்காதியின் கண்ணே புருஷனுக்கு அக்கி னிப் புத்தியுண்டாம் அதன்கண்ணே விசுவாசமுற்றுச் சுவர்க்காதிகளிடத்தே நிரந்தர அக்கினியாகார சஜாதீய விர்த்திகளின் பிரவாஹமும், அவற்றால் கடாதிவிஷயக விஜாதீய விர்த்திகளின் நிரோதமும உண்டாம்; இதனையே யுபாசனையென்பர்.

கருத்திதுவாம்: - யதார்த்த அனுபவரூப்ப பிரமைஞானமோ பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் அதீனமும் விஷயாதீனமுமாம், உபாசனையோ பிரமாண விஷயங் களின் அதீனமன்றாம்; மற்றோ குருசாஸ்திர வசனத்தின்கண்ணே விசுவாசம் வைத்தலாலுண்டாம் என்னு மித்துணைப்பேதமே யிரண்டிற்குமாமென்றறிக. முன்னர் பிரியரூபமாய் ஆன்மாவை யுபாசனை செய்தலின் பயன் புத்திராதி பிரிய பதார்த்தங்களின் ஜீவனமெனப் பகரப்பெற்றது. இப்போது பிரியரூபமாய் ஆன்மாவின் யதார்த்த அனுபவ பயனைக் கூறுவாம்: - ஹே தேவராஜாவே! எப்புருஷன் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவைப் பிரியரூபமா யறிகின்றனவே அப்புருஷன் சர்வ தேவதா சொரூபனாவன், இப்பொருளின்கண்ணே நீர் சிறிது மாத்திரமும் ஐயப்பட வேண்டாம். ஆதலின் ஹே தேவராஜாவே! ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின் ஞானத்தால் அதிகாரி புருஷருக்குச சர்வான்ம பாவத்தின் பிராப்தியுண்டாம். கூறிய பொருளானது எனது மனோயுக்தி மாத்திரத்தானே கூறியதன்று; மற்றோ இப்பொருளின் கண்ணே ஒரு புராதன விருத்தாந்த முளது அதனை நீர்கேளும். அவ்விர்த்தாந்தமானது, அநேக மகான்மாக்களாய் பிராஹ்மண சமாஜத்தின்கண் விசாரத்தாற் கிளம்பியது. ஹே தேவராஜாவே! ஒரு காலத்தில் ஒரு நிமித்தத்தால் ஒரு தேசத்தின்கண்ணே அநேகம் பிராஹ்மணர் ஒருங்கு கூடினர்; அம்மறையவரோ நான்கு வேதங்களிலும், ஆறங்கங்களிலும், ஆறு சாஸ்திரங்களிலும், அத்தியந்தம் நிபுணராம். அவ்வந்தணர் சமாஜத்தின் கண்ணே நாநாவகையாய் லௌகிக கதைகளும், வைதிக்கதைகளும் கிளம்பின. ஒரு பிரசங்கத்தை முன்னிட்டு இவ்வகையாய் கதையின் பிரவிர்த்தியான துண்டாயது.

இப்போதக் கதையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! அவ்விப்பிரர் சமாஜத்தின்கண் ஒரு வித்வானாகிய பிராஹ்மணர் சர்வ பிராஹ்மணர்களையும் நோக்கி இவ்வினாவைக் கேட்டனர். ஹே அந்தணர் குழுக்காள்! பிரஹ்ம வித்தையை யறிந்த புருஷன் பிரஹ்ம ஞானத்தால் சர்வான்ம பாவத்தின் அடைவைக் கூறுகின்ற னன்; அதன்கண்ணே யெனக்குச் சம்சயம் உண்டாகின்றது, அதாவது, எந்தப் பிரஹ்ம ஞானத்தா லதிகாரிகட்குச் சர்வான்ம பாவத்தின் அடைவுண்டாமோ, அந்தப் பிரஹ்மமும் யாதாவதொரு பதார்த்தத்தின் ஞானத்தாற் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்ததா? அல்லது, பதார்த்த ஞானமின்றியே சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்ததா? இவ்விரண்டு பக்ஷததுள் முதற் பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கினோ, எப்பதாரத்த ஞானத் தால் பிரஹ்மத்திற்குச் சர்வான்மபாவம் உண்டாயதோ அப்பதார்த்தங்களை நீங்கள் கூறுவீர்களாக. இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கினோ, பிரஹ்மத்தின் ஞானம் நிஷ்பலமாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் பிரஹ்மத்திற்கு ஞானத்தாலன்றியே சர்வான்ம பாவப் பிராப்தியுண்டாயதோ அங்ஙனம் அன்னிய அதிகாரிகட்கும் பிரஹ்ம ஞானமின்றியே சர்வான்மபாவ அடைவுண்டாம்; சர்வான்ம பாவ அடைவின் பொருட் டுப் பிரஹ்ம ஞானத்தைச் சம்பாதனஞ் செய்தல் நிஷ்பலமாம். ஹே பிராஹ்மணர் களே! யாதாவதொரு பதார்த்தத்தின் ஞானத்தால் பிரஹ்மம் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்தது என்னும் முதற் பக்ஷத்தின்கண்ணும் இவ்விசாரம் செய்தல் வேண்டும், அந்தப் பிரஹ்மம் தன்னிற் பின்னமாய் யாதாவதொரு பதார்த்த ஞானத்தால் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்ததா? அல்லது தனது சொரூபஞானத்தால் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்ததா? என்னும் இவ்விரண்டு பக்ஷத்தில் முதற் பக்ஷத்தை

யங்கீகரிக்கினோ, பிரஹ்மஞானம் நிஷ்பலமாம்; ஏனெனின், எவ்வன்னிய பதார்த்த ஞானத்தால் பிரஹ்மத்திற்குச் சர்வான்ம பாவப் பிராப்தியுண்டாயதோ, அவ்வன்னிய பதார்த்த ஞானத்தாலே மற்றைய அதிகாரிகட்கும் சர்வான்ம பாவப் பிராப்தியுண்டா மாதலின், அதன் பொருட்டுப் பிரஹ்மஞானத்தைச் சம்பாதித்தல் நிஷ்பலமாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே! அந்தப் பிரஹ்மம் தனது சொரூப ஞானத்தால் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்தது என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கினோ பிரஹ்ம ஞானம் நிஷ்பலமாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் பிரஹ்மத்திற்குத் தனது சொரூப ஞானத்தால் சர்வான்ம பாவப் பிராப்தியுண்டாயதோ, அங்ஙனம் அன்னிய அதிகாரி ஜனங்கட்கும் தமதான்ம சொரூப ஞானத்தால் சர்வான்ம பாவப் பிராப்தி யுண்டாம்; அதன் பொருட்டாய்ப் பிரஹ்ம ஞானத்தைச் சம்பாதித்தல் நிஷ்பலமாம். ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாறு பிரஹ்மத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் பரஸ்பரம் பேதத்தை யங்கீகரித்து அந்தப் பிராஹ்மணர் சர்வ பிராஹ்மணரை நோக்கி வினாவினர். அவ்வதிகாரிகளின் வினாவைக் கேட்டு அவ்வெல்லா வேதமுணர்ந்த மறையவரும், வேறு யாதாவதொரு பதார்த்தஞானத்தால் சர்வான்மபாவத்தின் பிராப்தியுண்டா மென்னும் முதற்பக்ஷத்தையும், ஞானமின்றியே சர்வான் மபாவப் பிராப்தி யுண்டா மென்னு மிரண்டாவது பக்ஷத்தையும் விட்டொழித்து, ஆன்மாவின் ஞானத்தால் சர்வான்மபாவத்தின் பிராப்தியுண்டாமென்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரித்து அங்ஙனமே, ஆன்மபிரஹ்மங்களி னபேதத்தை யங்கிகரித்து அவ்வினாவிற்கு விடையை விளம்பத் தொடங்கினார்.

இப்போது அவ்விடையைக் கூறுவாம்: - ஹே அதிகாரிகளாய் பிராஹ்மணர் களே! அஞ்ஞானத்தாலேனும், வேறொரு பதார்த்த ஞானத்தாலேனும் அந்தப் பிரஹ்மம் சர்வான்மபாவத்தை யடையவில்லை; மற்றோ பிரஹ்மசப்தத்தின் ஆன்ம சப்தத்தின் அர்த்தமாய் தனது சொரூபஞானத்தால் பிரஹ்மம் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்தது ஆகையால, ஹே மறைபவரே! எவ்வண்ணம் ஆன்ம ஞானத்தால் பிரஹ்மம் சர்வான்மபாவத்தை யடைந்ததோ, அவ்வண்ணம் சர்வான்மபாவப் பிராப்தியின் பொருட்டு அன்னிய அதிகாரி ஜனங்களும் ஆன்ம ஞானத்தையே சம்பாதனம் செய்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மஞானமின்றிக் கேவலம் ஆன்மாவின் ஞானமாத்திரத்தால சர்வான்மபாவத்தின் பிராப்தி சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணரே! அந்தப் பிரஹ்மம் எப்பிராணிகளின் ஆன்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றோ சர்வப் பிராணிகளின் ஆன்ம சொரூபம் பிரஹ்மமாம் ஆதலின், ஆன்மாவின் ஞானமே பிரஹ்மத்தின் ஞானமாம்; பிரஹ்மத்தின் ஞானமே ஆன்மாவின் ஞானமாம்.

இப்போது பிரஹ்மாத்மாக்களின் அபேதத்தை யறிவிக்கும் பொருட்டு வியாகர ண சாஸ்திரரீதியாய்ப பிரஹ்மான்ம சப்தங்களின் பொருளை நிரூபிப்பாம்: - அவற்றுள், தேசகால வஸ்துபரிச்சேதமற்ற அர்த்தமியாதோ, யாவற்றினு மதிக அர்த்தமியாதோ, அதனைப் பிரஹ்மசப்தம் போதிக்கும்; அங்ஙனமே தேசகால வஸ்து

பரிச்சேதமற்ற வஸ்து யாதோ, அங்ஙனமே யாவற்றினும் உள்வியாபக வஸ்து யாதோ அதனை யான்மசப்தம் போதிக்கும். அவற்றுள், தேசகால வஸ்து பரிச்சேத மற்ற பிரஹ்மத்தின் கண்ணுள்ள சர்வத்தினு மதிகத்தன்மையானது யாவற்றோடும் அபேதரூபமேயாம்; அபேதத்தினும் வேறாய் யாதொரு அதிகத்தன்மையும் பிரஹ்மத் தின்கண் இன்றாம். அங்ஙனமே தேசகால வஸ்துபரிச் சேதமற்ற ஆன்மாவின்கண் யாவற்றின் உள் வியாபகத்தன்மையும் யாவற்றோடும் அபேதரூபமேயாம்; அபேதத் தினும் வேறாய் யாதொரு வியாபகத்தன்மையும் ஆன்மாவின்கண் இன்றாம். பிரஹ்மத்திற்கேனும் ஆன்மாவிற்கேனும் எத்தேச காலத்தோடாவது, எத்தூல சூக்கும் பதார்த்தங்களோடாவது பேதத்தை யங்கீகரிக்கினோ முற்கூறிய பிரஹ்ம சப்தத்தின் அர்த்தமும் ஆன்மசப்தத்தின் அர்த்தமும் பிரஹ்மத்தின்கண்ணும் ஆன்மாவின்கண்ணும் பொருந்தாதாம். ஆகையால், எங்ஙனம் ஹஸ்தசப்தமும் காசப்தமும் ஒரே அர்த்தத்தின் வாசகமாமோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மசப்தமும் ஆன்மசப்தமும் சர்வ பேதமற்ற ஒரு அத்விதீய சைதன்ய போதகமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சர்வ பேதமற்ற அத்விதீய சைதன்யம் பிரஹ்ம ப்தத்திற்கும் ஆன்மசப்தத்திற்கும் அர்த்தமாமெனத் தாங்கள் கூறினீர்கள், அது சம்பவியாது; ஏனெனின், உலகின்கண்ணே பிரஹ்மத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் பேதமே பிரதீதியாகின்றமையின்.

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! பிரஹ்மத்தின்கண்ணே யுண்டாம் பேதப் பிரதீதியானது உண்மையாய்ப் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றாம்; மற்றோ உபாதியின் சம்பந்தத்தால் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே அப்பேதப் பிரதீதியான துண்டா மாதலின், அப்பேதம் பொய்யாம், ஆகாசத்தின்கண்ணே யுண்மையாய்ப் பேத மின்றேனும், ஆகாசத்தின்கண் உண்டாய் மேகமின்னல் முதலியன பேத ரகித ஆகாச த்தின்கண்ணும் பேதத்தை யாற்றும்; அவ்வாறே பிரஹ்மத்தின்கண் உண்மையாய்ப் பேதமின்றேனும் பிரஹ்மத்தினின்றும் உற்பன்னமாய் தூல சூக்கும் பதார்த்தங்கள் பேதரகித பிரஹ்மத்தின் கண்ணும் பேதத்தை யாற்றும்.

இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - பேதமற்ற ஆகாசத்தின் கண்ணே கற்பித கந்தர்வ நகரம் பிரதீதியாம், அந்நகர உபாதியால் ஆகாசத்தின் முதற்பேதம் பிரதீதியாம். அதன்பின்னர் கந்தர்வநகரத்தின்கண் இராநின்ற பல் வகையாய் இல்லங்களால ஆகாசத்தின் பேதம் பிரதீதியாம; அதன்பின்னர் அவ் வில்லங்களிலிராநின்ற சிறிய இல்லங்களால் ஆகாசத்தின் பேதம் பிரதீதியாம்; அதன்பின்னர் அவ்வில்லங்களிலிராநின்ற கடாதி பதார்த்தங்களால் ஆகாசத்தின் பேதம் பிரதீதியாம். இவ்விதம் உபாதியின் சம்பந்தத்தால் பேதரகித ஆகாசத்தின்கண் அனேக பேதம் பிரதீதியாமாதலின், அவ்வெல்லாப் பேதங்களும் ஆகாசத்தின் கண்ணே கற்பிதமாம். அங்ஙனமே பேதரகித ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின்கண் முதலில் ஆகாசாதி பஞ்சமகா பூதங்களால் போதப் பிரதீதியுண்டாம். அதன்பின்னர் பஞ்சமகாபூதங்களிலிராநின்ற சம்பூரண தூல சூக்கும சரீரங்களால் ஆன்மாவின் கண்ணே பேதப்பிரதீதியாம. அதன்பின்னர் பிராணன் புத்தி இந்திரியங்கள் முதலிய வற்றால் ஆன்மாவின் கண்ணே பேதப்பிரதீதியாம. இவ்வகையாய் உபாதி

சம்பந்தத்தால் பேதரகித ஆன்மாவின்கண் அனேகம் வகையாய் பேதம் பிரதீதியாம். ஆகையால் அவ்வெல்லாப்பேதங்களும் ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பிதமாம்; அக்கற்பித பேதத்தால் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ ஒருமை நிவிர்த்தியாகமாட்டாது. ஆகையால் ஹே பிராஹ்மணர்களே! ஆன்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் பரஸ்பரம் பேதமின்றாம், மற்றோ அபேதமேயாம். பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் மகாத்ம புருடர் பிரஹ்மஞானத்தால் சர்வான்மபாவத்தடைவைப் புகன்றுளார். அவர்கள் கூறல் பொய்யன்றாம்; மற்றோ மெய்யாம். ஏனெனின், சமஷ்டி வியஷ்டியுபாதிவான் பிரஹ்மம் பூர்வபூர்வம் பிரஹ்மஞானத்தாலேயே சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்தது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மம்யாண்டும் வியாபகமாமேல் தனது வியாபக சொரூபத்தை யெப்போதும் ஏனறியவில்லை.

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணரே! நித்திரையின் கண்ணே யுறங்கா நின்ற மகாராஜா நித்திராதோஷத்தால் தனது மகாராஜாத்தன்மையைக் காண்பதின்றாம்; மற்றோ தன்னைத்தரித்திரனாய்க் காண்கின்றான். அங்ஙனமே அஞ்ஞான ரூபமாயையால் மறைபட்ட இந்தப்பிரஹ்மம் தனது வியாபக் சொரூபத்தைக் காண்பதின்றாம்; மற்றோ தன்னைப் பரிச்சின்னனாய்க் காணும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! பேதமற்ற சுத்த ஆகாசத்தின்கண்ணே மேகம், தூமம், காற்று முதலிய உபாதிகள் பல்வகையாய் பேதத்தையுண்டாக்கும். அங்ஙனமே, பேதமற்ற சுத்த ஆன்மாவின்கண் இவ்வஞ்ஞானரூப மாயையே பேதகாரணமாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இராக் காலத்தின்கண் அந்தகாரம் சூரியப் பிரகாசத்தை ஆச்சாதனம் செய்யும், அங்ஙனமே சம்சார காலத்தின்கண் அஞ்ஞானரூபமாயை பிரகாசசொரூப ஆன்மாவை ஆச்சாதனஞ் செய்யும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! நாற்பக்கங்களிலும் மகாவனஞ் சூழ்ந்தகிராமத்தின்கண் இராநின்ற புருஷனுக்குச சத்துருராஜாவின் சைனியத்தின் சைனியத்தால் கிராமத்தைக் கொள்ளையடிப்பதின் அஞ்ஞானமுளதாக, ஒரு கால் தெய்வயோகத்தால் அக் கிராமவாசியாய் புருஷனுக்குச சத்துருராஜாவின் சைனியத்தின் கொள்ளையடிப்பதின் தரிசன முண்டாயின் அத்தரிசனத்தால் வன வாசியாய் புருஷனுக்குப் பூர்வ அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தியாம்; ஒருதரம் நிவிாத்தியான அவ்வஞ்ஞானம் மீண்டொருகாலும் உற்பன்ன மாகமாட்டாது. அவ்வாறே, இவ்வான்மரூப பிரஹ்மத்தின்கண் அனாதிகாலமாய் அஞ்ஞானமிருந்தது. எத்துணை அதிஷ்டான ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாகவில்லையோ, அத்துணை அஞ்ஞான நிவிரத்தி எவ்வுபாயத்தானும் உண்டாக மாட்டாது; மற்றோ அதிஷ்டான ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தாலேயே அஞ்ஞான நிவிர்த்தி யுண்டாம். அதிஷ்டான ஆன்ம ஞானத்தால் நாசத்தையடைந்த அஞ்ஞானம் மீண்டொரு காலும் உண்டாகமாட்டாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அதிஷ்டான ஆன்ம ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தியாமெனத் தாங்கள் கூறினீர்கள், அது சம்பவியாது; ஏனெனின், அஞ்ஞானம் கடாதி பதார்த்தங்களைப் போலப் பாவரூபமாயின் அதற்கு ஞானத்தால் நீக்கங் கூடும், ஆனால் அவ்வஞ்ஞானமோ பாவரூபமன்றாம்; மற்றோ ஞானாபாவத்தையே அஞ்ஞான மென்பராதலின்.

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! ஞானாபாவரூபம் அஞ்ஞானமன்றாம்; ஏனெனின், பிரகாசசொரூப ஆன்மாவே ஞான சொரூபமாம்; ஆன்மாவின் வேறாய் சடபுத்தியாதிகள் ஞானரூபமன்றாம்; அந்த ஞானரூப ஆத்மா நித்தியமாமாதலின் அதனது அபாவமுடன் படல் சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மாவொன்றே ஞானரூபமாயின் எல்லாவுலகரின் அந்தக்கரண விர்த்தியின் கண் கடஞானம் எனக்குண்டாயது படஞானம் எனக் குண்டாயது என்னும் ஞானவியவகாரம் உண்டாகின்றது; அவ்வியவகாரம் உண்டா கலாகாது. ஏனெனின், தங்கள் மதத்தில் ஆன்மாவின் வேறாய் எப்பதார்த்தமும் ஞானரூபமன்றாம்; ஆன்மா வொன்றே ஞானரூபமா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணரே! அயப்பிண்டத்தின்கண் தாகம் செய்யும் சக்தியும் பிரகாசம் செய்யும் சக்தியும் இன்றாமென்றாலும், அக்கினிக்கு அயப்பிண்ட த்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்த முண்டானவுடன், அவ்வயப்பிண்டம் தகிப்பதுடன் பிரகாசிக்கும் என உலகர் கூறாநிற்பர். அங்ஙனமே, ஜட அந்தக் கரணத்தின் கண்ணும் அதன் விர்த்தியின்கண்ணும் உண்மையாய்ப் பிரகாசத் தன்மையின்றா மென்றாலும், பிரகாசசொரூப ஆன்மாவிற்கு அந்தக்கரணத்தோடு தாதாத்மிய அத்தியாச முண்டா மாயின், அந்தக் கரணத்தின்கண்ணேயும் அதன் விர்த்தியின் கண்ணேயும் பிரகாசத் தன்மை பிரதீதியாம். அந்தக்கரணத்தின்கண் உள்ள பிரகாசத்தன்மை ஆன்மாவினு டையதே யாமாதலின், அந்தக் கரணவிர்த்திகளில் உலகரின் ஞானவியவகாரம் கௌணமாம்; முக்கியமன்றாம்; ஆன்மாவே முக்கிய ஞானரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்தக்கரணாதி ஜடபதார்த்தங்களில் பிரகாசத் தன்மைத் தர்மம் உண்டாகவேண்டாம், ஆயினும் ஆன்மாவின் தர்மமாய் பிரகாசத் தின் அபாவத்தையே அஞ்ஞான மெனலாமே?

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணரே! ஆன்மாவினும் வேறாய் ஞானரூபப் பிரகாசத்தை யங்கீகாரம் செய்யினோ ஆன்மாவின்கண்ணும் பிரகாசத்தின்கண்ணும் ஜடத்தன்மையின் அடைவுண்டாம்; ஏனெனின், யாது யாது பேதமுடைய பதார்த்த மாமோ அதுவது விகாரரூபமேயாம், யாது யாது விகாரரூபமாமோ அதுவது ஜடரூப மாம்; கடாதி பதார்த்தங்களேபோல். ஆன்மாவையும் அதனது பிரகாசத்தையும் ஜடரூபமென அங்கீகாரம் செய்யினோ, எவ்வெப்பதார்த்தம் ஜடமாமோ அவ்வப் பதார்த்தம அனான்மாவேயாம்; கடமும் கடத்துற்ற சுககிலாதி ரூபமும் ஜடமாதலின், அனான்மாவாவதேபோல, ஆன்மாவும் பிரகாசமும் ஜடமாதலின் அனான்ம பாவத் தையடையும். ஆன்மாவிற்கும் பிரகாசத்திறகும் அனான்மத் தன்மையை யொப்புதல் உமக்கும் உடன் பாடன்றாம். ஆகையால் ஆன்மாவினும் பிரகாசம் பின்ன மன்றாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே! எங்ஙனம் ஆன்மாவினும் பிரகாசம் பின்னமன்றோ, அங்ஙனமே ஆன்மா பிரகாசம் என்னும் இரண்டினும் ஆநந்தமும் பின்னமன்றாம். ஆன்மப் பிரகாசங்களிரண்டினும் ஆநந்தம் பின்னமாயினோ, ஆன்மா, பிரகாசம், ஆநந்தம் என்னும் மூன்றன்கண்ணும் முற்கூறிய முறையே அனான்ம பாவத் தன்மை வந்தடையும். அன்னியமாய் ஒரு புருஷனுடைய சரீரமும், சரீரத்தின்கண்

இராநின்ற கௌரத்வாதி தர்மமும், அவற்றை யொளிர்விப்பதாய் தீபமும் பரஸ்பரம் பேதமுடையதேயாம். ஆகையினாலம் மூன்றன்கண் அனான்மத்தன்மை யனுபவத் தால் துணியப்பெறும். அங்ஙனம் ஆன்மா, பிரகாசம், ஆநந்தம் என்னும் மூன்றினுக்கும் பரஸ்பரம் பேதமுடன் படினோ மூன்றினும் அனான்மத்தன்மை வந்தடையுமாதலின், ஆன்மா பிரகாசம் இரண்டினும் ஆநந்தம் பின்னமன்றாம்; மற்றோ ஆன்மாவே பிரகாச சொரூபமும் ஆநந்த சொரூபமுமாம். அல்லது, வாதியானவன் பிரகாசரூப ஆன்மாவின் கண்ணே பிரகாச தர்மத்தை யங்கீகரிக்கின் அவனை யிதுகேட்டல்வேண்டும்: - பிரகாசரூப ஆன்மாவின்கண் இராநின்ற பிரகாச தர்மமானது, அந்தக்கரணாதி ஜடபதார்த்தங்களின் பானத்தின் பொருட்டா? அல்லது ஆன்மாவின் பானத்தின் பொருட்டா? அவற்றுண் முதற் பக்ஷமோ சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்ம ரூபப் பிரகாசத்தானேயே அந்தக் கரணாதி ஜடபதார்த்தங்களின் பானம் சம்பவிக்கின்ற தாதலின், அந்தக கரணாதிகளின் பிரகாசத்தின் பொருட்டு ஆன்மாவின் கண்ணே பிரகாசதர்மத்தை யங்கீகரித்தல் நிஷ்பலமாம். ஆன்மாவின் பிரகாசத்தின் பொருட்டு ஆன்மாவின் கண்ணே பிரகாசதாமத்தின் அங்கீகாரமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், பிரகாசரூப ஆன்மாவின் கண் அன்னியப் பிரகாசத்தாற் பிரகாசியத்தன்மையை அங்கீகரிக்கினோ, ஆன்மா வின் கண்ணே ஜடத்தன்மையின் அடைவுண்டாம். ஏனெனின், எவ்வெப்பொருள் அன்னியப் பிரகாசத்தாற பிரகாசியமாமோ அவ்வப்பொருள் ஜடங்களாம். நேத்திர ஜன்னிய அந்தக் கரணவிரத்தி யவச்சின்ன சைதன்யத்தால் தீபாதி பதார்த்தங்கள் பிரகாசியமா மாதலின், தீபாதிகள் ஜடங்களாம். அதுபோல் ஆன்மாவும் அன்னியப் பிரகாசத்தாற் பிரகாசியமா மாயின், தீபாதிகளைப் போலச் சடமேயாம். அங்ஙனம் ஆன்மாவிற்குச் சடத்தன்மையாதல் உமக்கும் அங்கீகாரமின்றாமன்றோ. ஆகையால் தன்னிற பின்னமாய் பிரகாசத்தால் ஆன்மா பிரகாசியமன்றாம். அல்லது பிரகாச சொரூப ஆன்மா எவ்வன்னியப் பிரகாசத்தால் பிரகாசியமாமோ அந்தப் பிரகாசமும் வேறொரு பிரகாசத்தாற பிரகாசியமா? அல்லது இன்றா? அது வேறொரு பிரகாசத் தாற் பிரகாசிக்கப் படுவதன்று, சொப்பிரகாசமே யாமெனின்; முதலதாய் ஆன்ம ரூபப் பிரகாசத்தைச் சொப்பிரகாசமென வுடன்படுவதில் வரும் அபராதம்யாதோ? ஆன்மரூ பப் பிரகாசத்தை விடுத்த துவிதீயப் பிரகாசத்தைச் சொப்பிரகாச மென வுடன்படுவ தில் உமது பிரயாசம் பயனற்றதேயாம். அவ்விரண்டாவது பிரகாசமும், வேறொரு மூன்றாவது பிரகாசத்தால் பிரகாசியமாம்; அம்மூன்றாவது பிரகாசம் வேறொரு நான்காவது பிரகாசத்தாற் பிரகாசியமாம்; ஏனெனின், உமக்கு அனவஸ்தாதோஷ அடைவுண்டாம். ஆகையால், பிரகாச சொரூப ஆன்மாவேறொரு பிரகாசத்தால் பிரகாசியமன்றாம், மற்றோ தனது சொப் பிரகாசரூபத்தால், ஆன்மா, தன்னையும், ஜட அந்தக் கரணாதிகளையும் ஒளிர்வித்துக் கொள்ளுமாதலின், ஆன்மாவே ஞான சொரூபமாம், முக்காலத்தினும் நித்தியமாம். இத்தகைய ஞான சொரூப ஆன்மாவின் அபாவம எங்ஙனம் சம்பவிக்கும். சம்பவியாதாதலின், ஞானத்தின் அபாவத்தை யஞ்ஞான மெனப்படுமென முன்னர் நீர் கூறியது அத்தியந்தம் விர்த்தமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மாசத்திய சொரூபமும் பிரகாச சொரூபமும் அன்றாம்; மற்றோ சூனிய ரூபமாம். ஆகையால் சூனிய ரூப ஆன்மாவின் கண்ணே பிரகாசதர்மம் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணரே! ஆன்மாவைச் சூனிய ரூபமென அங்கீகரிக்கினோ, அசத்தியமாய் நாசிருங்கத்தின்கண் ஆன்மத்தன்மை யில்லாததே போல அசத்திய ஆன்மாவின் கண்ணும் ஆன்மத்தன்மையிராது. ஆன்மாவின்கண் ஆன்மத் தன்மையின் அபாவம் அங்கீகரித்தல் உமக்கும் உடன்பாடின்றன்றோ; ஆகையால் ஆன்மா சூனிய ரூபமன்றாம். அல்லது, ஆன்மாவைச் சூனியரூபமென அங்கீகரித்து அதன்கண்ணே பிரகாசதர்மத்தை யங்கீகரித்தலும் அத்தியந்தம் விர்த்தமாம். ஏனெனின், சத்தியவஸ்துவே அதிஷ்டானமாம்; அசத்திய வஸ்துவோ எதற்கு மதிஷ்டானமன்றாம். அசத்தியவஸ்துவும் எதற்கேனும் அதிஷ்டானமாயின், மலடிமகனும் ரூபாதிகுணங்கட்கு அதிஷ்டானமாதல் வேண்டும்; மலடிமகனிடத்தே ரூபாதிகுணங்களின் அதிஷ்டானத்தன்மையை யெவருமங்கீக\ரிப்பதின்றாம். ஆகையால் சர்வாதிஷ்டான ஆன்மா சூனியரூபமன்றாம். அல்லது, ஆன்மா நரசிருங்கத்தைப் போல அசத்தியமாயின் நரசிருங்கமுளதெனப் புலப்படல் எப்பிராணிக்கும் உண்டாகாததேபோல, ஆன்மாவும் உளதெனத்தோற்றுதல் கூடாதாம்; ஆனால் எல்லாப் பிராணிகட்கும் யானிருக்கின்றே னென்பதாக இருப்பு வடிவமாய் ஆன்மாவின் பிரதீதியோ உண்டாகின்றதாம். ஆகையால், நரசிருங்கத்தைப்போல ஆன்மா அசத்திய மன்றாம்; மற்றோ எஞ்ஞான்றும் சத்திய ரூபமாம். அத்தகைய சத்திய வடிவ ஆன்மாவின் அபாவம் ஒருகாலுஞ் சம்பவியாதென்க. ஆகையால் ஞானாபாவ ரூபம் அஞ்ஞானமன்றாம்; மற்றோ அஞ்ஞானம் பாவரூபமே யாம். அந்தப் பாவரூப அஞ்ஞானத்தின் நிவிர்த்தி பிரஹ்மவித்தையாற் சம்பவிக்கும்.

இப்போது பிரஹ்மவித்தையின் சொரூபத்தை நிரூபணம் செய்வாம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே; சர்வபேதமற்ற ஸ்வப்பிரகாச சத்திய, ஆநந்தசொரூப இவ்வான்மாவை விஷயம் செய்வதும், மகாவாக்கியத்தினின்றும் உற்பன்னமாயதும் ஆய சைதன்ய ஒளியோடு கூடிய அந்தக்கரண விர்த்தியே பிரஹ்மவித்தையாம். இவ்வகையாய் பிரஹ்மவித்தை எதுவ்ரை உண்டாகவில்லையோ, அதுவரை ஜீவர்களின் அஞ்ஞான நிவிர்த்தி உண்டாகமாட்டாது. எத்துணை அஞ்ஞான நிவிர்த்தி உண்டாகவில்லையோ, அத்துணை ஜனன மரண சம்சார நிவிர்த்தி உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் ஜனன மரண ரூபசம்சார நிவிர்த்தியின் பொருட்டு பிரஹ்மவித்தை அவசியம் சம்பாதிக்கத்தக்கதாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே! சச்சிதாநந்த சொரூப பிரஹ்மமானது சர்வஜீவர்களின் ஆன்ம சொரூபமாமாயினும், பிரஹ்மவித்தையின்றி அஞ்ஞானத்தால் மறைபட்ட இந்த பிரஹ்மமானது ஜனன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ஜீவர்களைக் காப்பாற்ற மாட்டாது; மற்றோ பிரஹ்மவித்தையால் அஞ்ஞானம் நீங்கியபின் ஆவரணமற்றதாய் அனுபவ விஷயமாய் பிரஹ்மமானது ஜனன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ஜீவர்களைக் காப்பாற்றும். கிரகத்தின் கண்ணே மறைபட்டிருந்த தனமானது எதுவரை கிரகத்திற்குரியோனால் அறியப்படாமலிருந்ததோ, அதுவரையில் அக்கிரகத்திற்குரியானுடைய தரித்திரத்தை நீக்கமாட்டாது; அத்தனமே கிரகத்திற்குரியோனால் அறியப்படின் அவனுடைய தரித்திரத்தை நீக்குவதேபோல், எல்லா உயிர்களின் இருதய தேசத்திலிராநின்ற இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா எதுவரை உயிர்களால் அறியப்படவில்லையோ, அதுவரை ஜனனமரண ரூபசம்சாரத்தினின்றும் ஜீவர்களைக்காப்பாற்ற மாட்டாது. பிரஹ்ம வித்தையால் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அறியப்படின் ஜனனமாண சம்சாரத்தினின்றும்

ஜீவர்களைக்காப்பாற்றும். ஆகையால் ஜனன மரண சம்சார நிவிர்த்தியின் பொருட்டும் பரமாநந்தப பிராப்தியின் பொருட்டும் அதிகாரிகளாயினோர் பிரஹ் மவித்தையை அவசியம் சம்பாதித்தல் வேண்டும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! எவ்வான்மரூப பிரஹ்மமானது அபரோக்ஷ ஞானத்திற்கு விஷயமானதாய் ஜனன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ஜீவர்களைக்காப்பாற்றுமோ, அந்த பிரஹ்மமே சமஷ்டி காரண அஞ்ஞானரூப உபாதியோடு கூடியதால் ஈஸ்ரவரத்தன்மையை யடையும். அந்தப் பிரஹ்மமே சமஷ்டி சூக்ஷுமரூப உபாதியோடு கூடியதாய் இரண்ய கர்ப்பத் தன்மையை யடையும். அந்த மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வரரும் ஹிரண்ய கர்ப்பரும் ஜீவர்களைப்போலக் குருவின் உபதேசத்தால் பிரஹ்மஞானத்தை யடையார்; மற்றோ, தாமே சுதந்திரமாய் வேதாந்த அர்த்தத்தை விசாரித்து பிரஹ்மஞானத்தை யடைவர். ஆண்டு மாயா விசிஷ்ட ஈஸ்வரரிடத்தும் ஹிரண்ய கர்ப்பரிடத்தும் இவ்வளவு சிறப்புள்ளது. ஈஸ்வரோபாதியாகிய காரண அஞ்ஞானமானது யான் அஞ்ஞன் என்னும் அகங்காரத்தின்கண் ஆரூடமானதாய் ஆவரண ரூப மாமோகத் தை உண்டாக்கும். அகங்காரத்தின்கண் ஆரூடமாகாமல் கேவல அஞ்ஞானம் ஆவரண ரூப மாமோகத்தை உண்டாகக மாட்டாது. அவ்வகங்காரம் பரமேஸ்வரரி டத்தோ இன்றாம். ஆகையால சர்வஞ்ஞபரமேஸ்வரருக்கு ஆவரணமின்றி எப்போதும் வேதாந்த அர்த்தத்தின் அனுசந்தானமிருக்கும். சமஷ்டி சூக்கும ரூப காரியோபாதியையுடைய ஹிரண்ய கர்ப்பரிடத்தோ அஹங்காரமுளதாதலின் அவர் சிறிது ஆவரணத்தை அனுபவித்தே வேதாந்த அரத்தத்தை அனுசந்திப்பர். ஈஸ்வரரி டத்தும இரண்ய கர்ப்பரிடத்தும் இத்துணை விலக்ஷணத்தன்மை யிருப்பினும் குருவின் உபதேசத்தின் அபேக்ஷை இருவருக்குமின்றாம். அக்கினி, ஜலம், வாயு, விருக்ஷம், அண்டஜாதி நான்குவகையாய் பிராணிகள் என்னும் இவையாவும் பயம், துன்பம், சப்தம், விதி என்பனவாயிலாய்ச சீவர்களை நித்திரையினின்றும் விழிக்கச் செய்யும். அவ்வக்கினி ஜலாதிகளற்ற யாதாமொரு தேயததின்கண் சயனித்து சொப்ப னங்களைக் காண்பவனாய்க் காடசுழுப்தியை யடைந்து சர்வஞானங்களு மற்றவனா யுள்ளவன் தானே நித்திரை யினின்றும் விழிப்பன். அவ்வாறே சமஷ்டிகாரண அஞுஞானரூப உபாதியின்கண் இராநின்ற பிரஹ்மமும் சமஷ்டி சூஷுமரூப உபாதியின் கண் இராநின்ற பிரஹ்மமும் குருவின் உபதேசமின்றித் தாமே வேதாந்த அர்த்த விசாரஞ்செய்து தமது அத்விதீய சொரூபத்தை அடையா நிறகும். ஆகையால், மாயாவிசிஷ்ட பரமேஸ்வரரிடத்தும் இரண்யகர்பபரிடத்தும் குருவினு பதேச அபேக்ஷையின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மாயாவிசிஷ்ட பரமேஸ்வரருக்கும் இரண்யகர்ப்ப ருக்கும் குருவின் உபதேசமின்றியே பிரஹ்மஞானத்தின் அடைவு உண்டாமெனத் தாங்கள் முன்னர்க்கூறியது சம்பவிப்பினும் பரமேஸ்வரரிடத்தும் இரண்யகர்ப்ப ரிடத்தும் ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதிலய காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஏனெனின், பரமேஸ்வரரிடத்தோ ஜகத்துற்பத்திக்கு அனுகூலமாய் யாதொரு வியாபாரமு மின்றாம். உலகின்கண்ணே வியாபாரத்தையுடைய குலாலாதியரோகடாதிகட்கே காரணமாகின்றனர். வியாபாரமற்ற யாதொரு காரணத்தையும் கண்டதேயில்லை.

சமாதானம்: - ஹே அந்தணரே! சுத்த சைதன்னியத்தை ஜகத்தின் காரணமென யாம் அங்கீகரிப்பின், இவ்வுமது பூர்வபக்ஷம் சம்பவிக்கும். அச்சுத்தப் பிரஹ்மத்தை ஜகத்காரணமென யாமும் அங்கீகரிப்பதில்லை; மற்றோ மாயா விசிஷ்ட ஈஸ்வரரை ஜகத்தின் காரணமென யாம் அங்கீகரித்துளேம். ஆகையால், சொப்பன அவஸ்தை யையுங் காடசுழுப்தியையும் அடைந்துள்ள வியஷ்டி உபாதியையுடைய ஜீவனிட த்தே சொப்பனப்பதார்த்தங்களின் உற்பத்திக்குப்பீஜரூபமாய அஞ்ஞானத்தின் அனுபவ மும், தனது சமீபமாத்திரத்தால் பிராணன்களின் தாரணரூப கருமமும் உள்ளன; அது போல் மாயாவிசிஷ்ட பரமேஸ்வரரிடத்தும் சமஷ்டி சூக்கும் உபாதியையுடைய ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தும் ஜகத்துற்பத்தியின் அனுகூல வியாபாரம் சம்பவிக்கும். ஹே பிராஹ்மணரே! சொப்பனாவஸ்தையையும் சுழுப்தியவஸ்தையையும் அடைந்த ஜீவனை வியஷ்டிகாரண ரூப உபாதியினின்றும் வியஷ்டி சூக்ஷுமரூப உபாதியினி ன்றும் வேறு பிரிக்கின், அஜ்ஜீவனுடைய நிர்க்குண சொரூபத்தின்கண் சிறிது மாத்திரமும் கருமம் சம்பவியாது. அதுபோல, சமஷ்டிகாரண அஞ்ஞானரூப உபாதியையுடைய ஈஸ்வரரையும் சமஷ்டி சூக்ஷுமரூப உபாதியையுடைய இரண்ய கர்ப்பரையும் சமஷ்டிகாரண அஞ்ஞானத்தினின்றும் சமஷ்டி சூக்ஷும உபாதியினி ன்றும் வேறுபிரிக்கின் அவருடைய நிர்க்குண சொரூபத்தின்கண் சிறிது மாத்திரமும கர்மம் சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மமானது உண்மையாய் நிர்க்குணமாயின் பிரஹ்மவித்தைபை யாதின் பொருட்டு தரித்ததோ?

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணரே! வியஷ்டி சரீரத்தின்கண் உண்மையாய் அகர்த்தாவாயும் அபோக்தாவாயும் உள்ளவனுக்கு நித்திரையினின்றும் விழிப் புண்டாதல், தனது போகத்தின் பொருட்டன்றாம், மற்றோ, அந்தக்கரணத்தின் தருமங்களாய் ஸ்தூல போகங்களின் பொருட்டாம். அதுபோல உண்மையாய் அகர்த்தாவாயும் அபோக்தாவாயும் இராநின்ற பரமாத்மாவானவர் பிரஹ்ம வித்தை யைத் தரித்தல கேவலம ஜீவாகளின் ஹிதத்தின் பொருட்டேயாம்; சிறிதும் தம்பொருட்டன்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரமேஸ்வரருக்குப் பிரயோசனம் சிறிதுமின்றாயின் உலகத்தை உண்டாக்குவதில முயற்சியுண்டாக வேண்டுவதில்லை; ஏனெனின், உலகத்தின்கண் எவ்வெப்புருஷனுக்கு முயற்சியுண்டாகின்றதோ, அது தனது ஸ்வப் பிரயோஜனத்தின் பொருட்டே ஆகின்றதன்றோ? ஸ்வப் பிரயோஜனமின்றிச் சேதன ஜீவர்களின் முயற்சி உண்டாகக் கண்டோமில்லை.

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணரே! இவ்வுலகின்கண்ணே பிரஹ்மத்தை யுணாந்த ஆசிரியரானவர் தமது சொரூப சாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்து சர்வ பதார்த்தங்களின் இச்சையற்றிருப்பர். ஆகையால், அத்தகைய ஆசிரியருக்கு ஸ்வப்பிரயோஜனம் சிறிதுமின்றேனும், முமுக்ஷுக்களாகிய நம்மனோரது கல்யாண த்தின் பொருட்டு உபதேசரூப காரியத்தின்கண் முயல்வர். அதுபோலப் பரமான்ம

தேவரும் ஸ்வயப்பிரயோஜன மற்றவரேனும் ஜீவர்களின் போகத்தின் பொருட்டு ஜகத்துற்பத்தி காரியத்தின்கண் முயல்வர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சர்வ ஜீவர்களின் சுகத்தின் பொருட்டே பரமேஸ்வர ருடைய முயற்சியாயின் அப்பரமேஸ்வரர் தேகரூப சிறைச்சாலையின்கண் ஜீவர்க ளை யாதின் பொருட்டுச் செலுத்துகின்றார்?

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணரே! உலகின்கண்ணே பிரஹ்ம வேத்தாவாகிய குருவானவர் சீஷருக்கு நாநாவகையான கிலேசத்தைக்கொடுக்கும் பிரஹ்ம சர்யாதி தர்மங்களை உபதேசிப்பர். அவ்வாசிரியரது உபதேசமானது வெளிப்படையாய்த் துக்க காரணமாய்த் தோற்றினும் துக்க காரணம் அன்றாம்; மற்றோ, முமுக்ஷுக்கட்கு சித்த சுத்திவாயிலாய் மோக்ஷரூப சுகசாதனமாம். அவ்வண்ணம் பரமேஸ்வரரும் அவசியம் போகிக்க யோக்கியமாய கர்மங்களின் போகத்தின் பொருட்டும் சாதன சம்பத்திவாயிலாய் மோக்ஷரூப சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டும் ஜீவர்கட்கு சரீராதிக ளைக் கொடுப்பர். ஹே பிராஹ்மணரே! எங்ஙனம் உலகின்கண்ணே குருவின் உபதேசத்தைப் பாலனஞ்செய்யுஞ் சீஷனானவன் பிற்காலத்தில் பரமாநந்தத்தை யடைவனோ, அங்ஙனம் பரமேஸ்வரர் கூறிய வேதங்களைச் சிரத்தையோடுகூட அங்கீகரிக்கும் ஜீவன் பரமாநந்தத்தைப் பெறுவன். ஆகையால், பரமேஸ்வரரது ஆணை வடிவ வேதங்களை அவசியம் அங்கீகரித்தல் வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! துவைத பான (தோற்ற)த்திற்குப் பகையாய் பிரஹ்ம வித்தையோடு நிரந்தரங்கூடிய பரமேஸ்வரரானவர் எவ்வண்ணம் துவைத ஜகத்தை உண்டாக்குவர்.

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணரே! எங்ஙனம் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தோடு கூடிய பிரஹ்மவேததாவானவர் நித்திரை யுற்றவராய்க் கனாப்போகங்களைக் கொடா நின்ற பிராரப்த கன்மவசத்தால் நாநாவகையாய் ஜகத்தை நித்திரையின் கண் உண்டாக்குவரோ, அங்ஙனம் இப்பரமான்மதேவர் பிரஹ்ம வித்தையால் தமது சொரூபத்தை யறிந்தவராயினும மாயையால் சமபூர்ண பூதபௌதிகப பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்குவர். ஈண்டும் இத்துணை விசேஷமாய்: - பிரஹ்ம சாக்ஷாத் காரத்தோடு கூடிய நிஷ்காம புருஷன் தனது கர்மங்களின் அனுசாரமாய்ச சொப்பன பதார்த்தங் களை உண்டாககுவன்; மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவின் கண்ணோ புண்ணிய பாவரூப கர்மங்களின்றாதலின் பரமேஸ்வரர் தமது கருமங்களின் அனுசாரமாய் ஜகத்தை யுண்டாககார்; மற்றோ ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப கர்மங்களின் அனுசாரமாய் ஜகததை யுண்டாககுவர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எவ்வண்ணம் சுத்திரூப அதிஷ்டான ஞானத்தின் பின் கற்பித வெள்ளியின் நிவிர்த்தி உண்டாகுமோ, அவ்வண்ணம் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவிற்கு அதிஷ்டான பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தின் நிவிர்த்தி என் உண்டாகமாட்டாது?

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணரே! கனா அவஸ்தையின்கண் அறிஞனானவன் கனாப் பொருள்களைக் காணினும் தன்னையும் கனாப்பொருள்களையும் வேறாய்க் கண்டிலன்; மற்றோ, இக்கனாப் பதார்த்தங்கள் யாவும் எனது சொரூபமே யாம். அதிஷ்டானமான என்னின் வேறாய் இப்பொருள்களுக்குச் சிறிதுமாத்திரமும் சத்தையின்றாம் என அறிஞனுக்குக் கனவின் கண்ணே அதிஷ்டான ஆன்மாவின் ஞானமுண்டாயினும், எங்ஙனம் கனாப்பொருள்களின் நிவிர்த்தி உண்டாவதின்றோ, மற்றோ பிராரப்த கர்மவசத்தால் அக்கனாப் பொருள்களின் தோற்றம் அவனுக் குண்டாமோ, அங்ஙனம் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தோடு கூடிய பரமான்ம தேவர் சம்பூர்ண துவைதப் பிரபஞ்சத்தைக் காணினும் தமது சொரூபத்திறகு வேறாய்க் கண்டிலர்; மற்றோ, இவ்வெல்லா உலகமும் எமது வடிவமேயாம். எமது வடிவத்தி னும் வேறாய் யாதொரு பொருளுமின்றாம் என்று பரமான்மாவிற்கு அதிஷ்டானப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார முண்டாயினும்; ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப கர்மங்களின் வசத்தால் ஜகத்தின் லயமுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ பொய்யாய் ஜகத்தின் தோற்ற முண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - உலகின்கண்ணே மயல் இருவகையாம். அவற்றுள் ஒன்றோ உபாதியற்ற மயலாம், மற்றொன்றோ உபாதியுற்ற மயலாம், அவற்றுள் அதிஷ்டான ஞானத்தால் யாதினுக்குச் சொரூபமாயே நிவிர்த்தியுண்டாமோ, அது உபாதியற்ற மயலாம். சுத்தி இரச்சுமுதலிய அதிஷ்டான ஞானத்தால் கற்பித வெள்ளி சர்ப்பம் முதலியவற்றிற்கும் அவற்றின் ஞானத்திற்கும் சொரூபமாய் நிவிர்த்தியுண்டாம்; ஆதலின் சுத்தியின்கண்ணே வெள்ளிமயலும் பழுதையின் கண்ணே பாம்பின் மயலும் உபாதியற்ற மயல்களாம். அதிஷ்டான ஞானத்தால் யாதினுக்குச் சொரூப மாய் நிவிரத்தியின்றாமோ, அதன்கண் உள்ள சத்தியத்தன்மை மாத்திரம் நிவிர்த்தி யாமோ அது உபாதியுற்ற மயலாம். செம்பருத்தம் புஷ்பத்தின் சமீபத்திலிரா நின்ற வெண்படிக மணியானது சிவப்பு வர்ணமுடையதாய்ப் பிரதீதியாம். ஆண்டு அதிஷ் டானரூப படிகமணியின் ஞானமுண்டாயினும் செம்பருத்தம் புஷ்பமாய் உபாதியி ருக்கும் வரையிலும் சிவப்பு வர்ணமும் அதன் பிரதீதியும் சொரூபமாய் நிவிர்த்தி யாக மாட்டாது. அதன்கண்ணுள்ள சத்தியத்தன்மைப் புத்தி நீங்கும். செம்பருத்தம் புஷ்பம நீங்கியபின்னரே சிவப்புவர்ணமும் அதன் பிரதீதியும் சொரூபமாய் நீங்கும். ஆகையால் வெண்மை நிறமுடைய படிகமணியின்கண் சிவப்பு வர்ணப் பிரதீ தியானது உபாதியுற்றமயலாம்; இதுபோலவே பிரபஞ்சத்தின் பிரதீதியும் உபாதியுற்ற மயலாமாதலின், பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த புருஷனுக்கு அதிஷ்டானப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார முண்டாயினும், பிராரப்த கன்ம உபாதி நீங்காத பரியந்தம மித்தியா ரூபமாய்ப் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் சம்பவிக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரமாத்மா ஏக அத்விதீயமா யிருப்பின் சம்சாரத்தின் கண் சிலஜீவர் பெத்தர் எனவும் சிலஜீவர் முத்தர் எனவும் பந்த மோக்ஷ வியவகாரம் உண்ட உண்டாகலாகாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தோடு கூடிய அறிஞன் சொப்பனா வஸ்தையை யடைவானாயின் ஆண்டு அஞ்ஞானத்தாற்

கற்பிதர்களாய் அநேக ஜீவர்களைக்காண்பன். ஆண்டுச் சொப்பனத்தைக் காணும் அறிஞனுடைய விதேக மோக்ஷமன்றியே அச்சொப்பன கற்பித ஜீவர்களுள் யாவனே னுமொரு ஜீவன் சிரவணாதி.சாதனங்களால் முத்தியை அடைவன். அம்முக்த ஜீவனின் வேறாய் ஜீவர்கள் பந்தத்தை யடைந்திருப்பர். அதுபோல ஜகத்தின் நிர்வாகத்தின் பொருட்டு மாயாவிசிஷ்ட பரமாத்மா இருப்பினும் இவ்வுலகின் கண்ணே சிலமுமுக்ஷுக்கள் சிரவணாதி சாதனங்களால் முத்தியை யடைவர். அம்முத்த புருஷரின் வேறாய் அஞ்ஞானிகள் சம்சாரரூப பந்தத்தை யடைந்திருப்பர். இந்தப்பிரகாரம் ஏக அத்விதீய ஆன்மாவை அங்கீகரிப்பினும் கற்பித பந்தமோக்ஷ விவஸ்தை சம்பவிக்கும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! ஆத்மஞானத்தோடு கூடிய அறிஞன் கனவின்கண் பலவகையாய் சேதன ஜீவர்களையும் பலவகையாய் கடாதி சடபதார்த்தங்களையும் காண்பன். அக்கனாச்சீவருள் இச்சீவன் அபேத தரிசி யாத லின் முத்தனெனவும், இச்சீவன் பேத்தரிசியாதலின் பெத்தனெனவும், சொப்பனத் தைக் காணுமறிஞன் அச்சீவனின் பந்தமோக்ஷ கற்பனையைச் செய்வன். ஆனால் அப்பந்தமும் மோக்ஷமும் உண்மையாய் விசாரித்துப்பார்க்கின் சொப்பனத்தைக் காணு மறிஞனிடத்து இன்றாம். சொப்பன கற்பித ஜீவரிடத்தும் உண்மையாய் அப்பந்த மோக்ஷமின்றாம். அவை கேவலம் நித்திரா தோஷத்தால் பிரதீதியாம். அதுபோல் வாஸ்தவமாய் விசாரித்துப் பார்க்கினோ மாயாவிசிஷ்ட பரமேஸ்வரரி டத்தும் அந்நிய ஜீவர்களிடத்தும் பந்தமோக்ஷமின்றாம்; கேவலம் அஞ்ஞானத்தால் பந்த மோக்ஷம் பிரதீதியாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! உண்மையாய் பந்தமோக்ஷமின்றாயின் பந்த நிவிர்த்தியின் சாதனங்களையும் மோக்ஷப் பிராப்தியின் சாதனங்களையும் பிரதி பாதனஞ்செய்யும் சாஸ்திரம் பயனற்றதாய் விடுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! கனவின் கண்ணே அநேகம் அஞ் ஞானிகள் சாஸ்திரோபதேசத்தால் சொர்க்கத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அடைவரா தலின், கனவின்கண்ணே கற்பித அஞ்ஞானிகட்குச் சாஸ்திரம் பயனற்றதாகாத தேபோல், நனா அவஸ்தையின்கண்ணும் சாஸ்திரோபதேசத்தால் அஞ்ஞானிகள் சொர்க்காதி லோகங்களையும் மோக்ஷத்தையும் அடைவாராதலின், அஞ்ஞானிகட்கு ச் சுருதி ஸ்மிருதிரூப சாஸ்திரங்கள் பயனற்றனவன்றாம்; மற்றோ பயனுற்றனவே யாம். இந்தப்பிரகாரம் அஞ்ஞானிகட்குச் சாஸ்திரத்தின் பயனுடையதாந் தன்மை கூறப்பட்டது.

இப்போது பிரஹ்ம வேத்தாவிற்குச் சாஸ்திரத்தின் பயனிலதாந் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! கனவின்கண் கனாக்காணும் அறிஞனுக்கும் கனாவின்கண்ணே கற்பிக்கப்பட்ட அந்நிய ஜீவன் முத்தருக்கும் சாஸ்திரம் பயனற்ற தேயாம். ஏனெனின், சுருதி ஸ்மிருதிரூப சாஸ்திரோபதேச ஜன்னிய ஞானம் ஜீவர்களின் அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கும். அவ்வஞ்ஞானம் அவ்வறிஞர்களி டத்தே இன்றாமன்றோ? ஆகையால் அந்த ஞானிகட்குச் சாஸ்திரம் பயனற்றதேயாம்; அதுபோல் நனா அவஸ்தையின் கண்ணும் யாவருக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் உண்டாயதோ, அவருக்கும் பரமேஸ்வரருக்கும் சுருதி ஸ்மிருதிரூப சாஸ்திரங்

களின் பயனற்ற தன்மையை யாம் அங்கீகரித்துளேம், அல்லது ஹே பிராஹ்மணர் களே! சர்வ ஜீவர்களின் உபதேசத்தின்கண் சாஸ்திரத்திற்குச் சாதாரணப் பிரவிர்த்தி உண்டாமாயின் சுருதிஸ்மிருதிரூப சாஸ்திரத்திற்குப் பயனற்ற தன்மையுண்டாம். அங்ஙனம் சாஸ்திரத்திற்குச் சாதாரணப் பிரவிர்த்தி இல்லையன்றோ? மற்றோ அனதிகாரிகளை விடுத்து அதிகாரிகளின் உபதேசத்தில் சாஸ்திரத்திற்குப் பிரவிர்த்தி யாம். வைசிய ஸ்தோமமென்னும் யாகத்திற்கு அதிகாரிகள் வைசியரேயாவர்; பிராஹ்மணரும் க்ஷத்திரியரும் அதற்கு அதிகாரிகளாகார். ஆகையால் அந்தயா கமானது அவ்விருவருக்கும் பயனற்றதாம். அவ்வைசியருள்ளும் யாவன் பலத்தை யிச்சிப்பனோ, ஸ்திரீதனாதி பதார்த்தங்களோடு கூடினனோ பாவம் முதலிய தோஷங்களற்றவனோ அவன் பொருட்டே அந்தயாகம் பயனுடையதாம். கூறிய விசேஷணங்களற்ற வைசியனுக்கும் அந்தயாகம் பயனற்றதேயாம். இங்ஙனமே பிருஹஸ்பதி ஸவநமென்னும் யாகத்தின்கண் பிராஹ்மணருக்கே அதிகாரமாம். க்ஷத்திரிய வைசியருக்கு அதன்கண் அதிகாரமின்றாம். ஆகையால் க்ஷத்திரிய வைசியரைக் குறித்து அந்தயாகம் நிஷ்பலமாம். அந்தப் பிராஹ்மணருள்ளும் யாவன் பலயிச்சை யுடையவனோ ஸ்திரீ தனாதிபதார்த்தங்களோடு கூடினவனோ, பாவமுதலிய தோஷங்கள் அற்றவனோ அவனைக்குறித்தே அந்தயாகம் சபலமாம். கூறிய விசேஷணங்களற்ற அந்நிய பிராஹ்மணனுக்கும் அந்தயாகம் பயனுடைய தாகாது. இவ்வண்ணமே ராஜசூயமென்னும் யாகத்தின்கண் க்ஷத்திரியர்கட்கே அதிகாரமாம். பிராஹ்மண வைசியருக்கு அதன்கண் அதிகாரமின்றாம்; ஆகையால் பிராஹ்மண வைசியர்களைக் குறித்து அந்தயாகம் பயனற்றதாம். அந்த க்ஷத்திரியர் களுள்ளும் யாவன் பலேச்சையுடையவனோ, ஸ்திரீ தனாதி பதார்த்தங்களோடு கூடினவனோ பாவமுதலிய தோஷங்களற்றவனோ அவனைக்குறித்தே அந்தயாகம் சபலமாம். கூறிய விசேஷணங்களற்ற க்ஷத்திரியனுக்கும் அந்த யாகம் பயனற்றதே யாம். இங்ஙனம் வேறு யாகாதி கர்மங்களும் அதிகாரிகளுக்குப் பயனுடையனவாம்; அனதிகாரிகட்குப் பயனற்றனவாம். அதுபோல் முத்தியைக் கூறும் வேதாந்த சாஸ்தி ரமும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் பயனுடையதன்றாம்; மற்றோ ஆத்ம ஞானமின்றிய விவேகாதி சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னர்களாய் முமுக்ஷுக்கட்கே பயனுடையதாம். ஆகையால ஹே பிராஹ்மணர்களே! சமஷ்டிகாரண அஞ்ஞான ரூப உபாதியை யுடைய பரமேஸ்வரரும் சமஷ்டி சூக்ஷுமரூப உபாதியையுடைய ஹிரண்ய கர்ப்பரும் பிரஹ்மவித்தையால் சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்திருக்கின்றனர். அது போல் சமஷ்டி ஸ்தூல உபாதியையுடைய விராட்பகவானும் சுவாயம்பு மனு முதலியோரும் பிரஹ்ம வித்தையினாலேயே சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்திருக் கின்றனர். அதுபோல் இக்காலத்தும் ஒவ்வொரு மஹான்ம புருஷர் பிரஹ்மவித்தை யினாலேயே சர்வான்ம பாவத்தை யடைந்திருக்கின்றனர். அதுபோல் இனிமேலும் ஒவ்வொரு மஹான்ம புருஷர் பிரஹ்ம வித்தையினாலேயே சர்வான்ம பாவத்தை யடைவர். இங்ஙனம் பிரஹ்மவித்தையின் சர்வாத்மபாவரூப பலத்தின் சமானத் தன்மை கூறப்பட்டது.

இப்போது பிரஹ்மவித்தையின் உற்பத்தியின்கண் சிறிது விலக்ஷணத்தன்மை யைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! பறவைகளிடத்தே ஆகாசத்தின் கண்ணே செல்லும் சாதுர்யத்தன்மையும், மீன்களினிடத்தே நீரின் கண்ணே

செல்லுஞ் சாதுர்யத்தன்மையும் ஒரு யத்தனத்தாலும் வந்ததல்ல; மற்றோ பிறப்பிலேயே அவற்றினிடத்தே அந்தச் சாதுர்யத்தன்மை யுளது. அதுபோலவே விராட் பகவானிடத்தும் கபில முனிவரிடத்தும் சனத்குமாரர் முதலியோரிடத்தும் அதிர்ஷ்டாதி ஆகந்துக காரணங்களின்றியே பிரஹ்ம வித்தை உற்பன்னமாம். வால்மீகிரிஷியினிடத்தும் வாமதேவாதி முநிவரிடத்துமோ தேசகாலாதி நிமித்தத்தால் பயன் கொடுப்ப எதிர்முகமாய் அநந்தஜன்ம புண்ணிய கர்மாதி ஆகந்துக நிமித்ததால் பிரஹ்மவித்தை உற்பன்னமாம். யவ்வன காலத்தின்கண் புருஷருக்குப் பூர்வ புண்ணிய கர்ம வசத்தால் புகழ், தனம், புத்திரர் முதலிய சுகப்பிராப்தியுண்டாம்; அதுபோல் வாமதேவாதிகட்குப் பூர்வ புண்ணிய கர்ம வசத்தால பிரஹ்ம வித்தையின் அடைவுண்டாம்; ஹே பிராஹ்மணாகளே! நேத்திரங்களால சர்வ ஜங்ஙகட்கும் ரூபஞான முண்டாவதேபோல் குரு உபதேசித்த சாஸ்திரத்தால் சம்பூர்ண அதிகாரிகட்கும் பிரஹ்ம வித்தையின் அடைவுண்டாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பூர்வம் தாங்கள் விராட்டாதிகளிடத்தே இயல்பாயே பிரஹ்ம வித்தையின் உற்பத்தியைக் கூறினீர்கள். இப்போது சம்பூர்ண பிரஹ்ம வித்தையின் பொருட்டுச் சாஸ்திரங் காரணமெனக் கூறுகின்றீர்கள். ஆகையால், முற்கூற்றுக்குப் பிறகூற்று முரணாகின்றதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணாகளே! விராட்டாதிகளிடத்தே இயல்பாயே பிரஹ்ம வித்தை உற்பத்தியாகினறதென்றும், வாமதேவாதிகளிடத்தே பூர்வ புண் ணிய மகிமையால் பிரஹ்ம வித்தை உற்பத்தியாகின்றதென்றும் கூறியதன்கண் இது தாற்பரியமாம்: - எங்ஙனம் நம்மனோர் முதலியவர்கட்கு பிரஹ்மசர்யாதி சாதன வாயிலாகக் குரு சமீபத்தில் நிவாசம் செய்வதால் பிரஹ்ம வித்தையின் பிராப்தி யுண்டாமோ, அங்ஙனமேவிராட்பகவானிடத்தும், கபிலமுனி முதலியோரிடத்தும், பிரஹ்ம வித்தையின் உற்பத்தியுண்டாகாதாயினும், பிரஹ்ம வித்தையின் உற்பத்தி யின் முன்னர், விராட்டாதிகளிடத்தும், வாமதேவாதிகளிடத்தும், சுருதிஸ்மிருதி ரூப சாஸ்திரங்கட்கோ அவசியம அபேக்ஷையுண்டாம. சாஸ்திர சிந்தனமின்றி விராட்டாதிகளிடத்தும், பிரஹ்ம வித்தை உறபன்னமாகமாட்டாது. ஆகையால், விராட்டாதிகளுடைய பிரஹ்ம வித்தையின் பொருட்டும், சாஸ்திரத்திற்குக் காரணத் தன்மை இருக்கின்றது. எங்ஙனம் ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்வதில் பறவைக்கு வேறு எச்சாதன அபேக்ஷயின்றேனும், இறகுகளின் அபேக்ஷயுண்டாமோ அங்ஙனமே விராட்டாதி மஹாபுருஷர் பிரஹ்மவித்தையை அடைவதில் அத்திய்ய னாதிகளின் அபேக்ஷயைச் செய்யாரேனும், பிரஹ்மவித்தையின் உற்பத்தியின் முன்னர்ச் சுருதிரூப சாஸ்திராபேக்ஷயைச செய்வர். ஆகையால் முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று முரணின்றாமென்றுணாமின். ஹே பிராஹ்மணர்களே! விராட் பகவான் கபிலமுனி முதலியோர் இயல்பாயே பிரஹ்மவித்தையை யடைந்திருக்கின்றனர். வாமதேவர், வால்மீகி முதலியோர் பூர்வபுண்ணிய கர்மமகிமையால் பிரஹ்ம வித்தையை யடைந்தனர். குரு உபதேசித்த சாஸ்திரத்தால சர்வாதிகாரிகளும் பிரஹ்மவித்தையை யடைகின்றனர் என்னும் இம்மூன்று பக்ஷங்களில் எங்ஙனம் சாஸ்திரத்திற்குப் பிரஹ்மவித்தையின் பொருட்டுக் காரணத்தன்மை யுளதோ, அங்ஙனம் அத்விதீய பிரஹ்மத்தின்கண் சாஸ்திரதாற்பர்ய நிர்ணய ரூபச்

சிரவணத்திற்கும், சம்பூர்ணப் பிரஹ்மவித்தையின் பொருட்டுக் காரணத்தன்மை யுளது. பசியுடையோனுடைய திருப்தியின்கண் போஜனமே காரணமாம்; போஜன மின்றி எவனுக்கும் திருப்தி யுண்டாகாது; அங்ஙனமே சிரவணமின்றி எவனுக்கும் பிரஹ்மவித்தை யுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ சம்பூர்ண விராட் பகவான் முதலியோ ருக்கும் சிரவணத்தினாலேயே பிரஹ்மவித்தையுண்டாம்.

இப்போது பிரஹ்மவித்தையின் சொரூபத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! பிரஹ்மசப்தம், ஆன்மசப்தம், பிரஹ்மசப்த ஆன்மசப்தங்களால் உண்டாய் விர்த்திரூப ஞானம் என்பவை யற்றதும், பிரஹ்ம சப்தத்திற்கும் ஆத்ம சப்தத்திற்கும் யாவினும் அதிகம் யாவற்றிற்கும் உள்வியாபகரூபம் என்னும் அர்த்த த்தோடு கூடியதும் யாதோ அதுவே யான் ஆவேன். இவ்வகையாய் அபேதஞானத் தைப் புத்திமான்கள் பிரஹ்மவித்தை என்பர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இத்தகைய பிரஹ்மவித்தை உற்பன்னமாயின், சர்வாத்ம பாவரூப பலப் பிராப்தியின்கண் பிராம ணத்துவாதி உத்தம ஜாதியின் அபேக்ஷை செய்யப்பட மாட்டாது; மற்றோ இந்தப பிரஹ்மவித்தையினால் பிரஹ்மமானது சர்வான்ம பாவத்தை எங்ஙனம் அடைந்த தோ, அங்ஙனமே வேறொரு மனுஷனேனும், முனிவனேனும், தேவதையேனும், தானவனேனும், சிரவணாதி சாதனங்களால் பிரஹ்மவித்தையைச் சம்பாதனஞ் செய்யின், அந்நிச்சயத்தால் சர்வான்ம பாவத்தை யடைவன். ஹே பிராஹ்மணர் களே! யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேதஞானத்தால் அநேகம் பிராஹ்மணர்களும், முனிவர்களும், அசுரர்களும் சர்வான்மரூப பிரஹ்மத்தை யடைந்திருக்கின்றனர். இந்தப் பிரஹ்மவித்தையின் பலன் பிரஹ்மவித்துப் பிராஹ்ம ணர்களாய் எங்கள் யாவருக்கும் பரோக்ஷமன்றாம். மற்றோ பிரஹ்மவித்தையை யடைந்த பிற்கணத்திலேயே இப்பலன் சர்வப் பிராஹ்மணர்களாய் எங்களுக்கு அனுபவமாய்ச் சித்தித்துளது. ஹே பிராஹ்மணர்களே! அதிகாரிகளாய் நம எல்லோருள்ளும் ஒரு வாமதேவரென்னும் முனிவர் உண்டாயினர். அவர் தாயின் கர்ப்பத்தில் இருந்து கொண்டு அதிகாரிகளாய் நம் எல்லோர்மீதிலும் தயைபுரிந்து பிரஹ்மவித்தையின் பலத்தில் நமக்கு விசுவாசம் உண்டாக்கிவைக்கும் பொருட்டு, இவ்வகையாய் வசனங்களைக் கூறினர்.

வாமதேவர் கூறல்: - ஹே அதிகாரிப் பிராஹ்மணர்களே! தாயின் கர்ப்பத்தில் பிரஹ்மவித்தையினால் எனக்குச் சர்வான்மத்தன்மையின் அடைவு உண்டாயது; ஆகையால் சர்வான்மத்தன்மையின் அடைவுவடிவப் பிரஹ்மவித்தையின் பலத்தின் கண் உங்களுக்கு விசுவாசம் உண்டாக்கிவைக்கும் பொருட்டு உங்களுக்கு யான் சிலவசனங்களைக் கூறுகின்றேன். அவ்வசனங்களைச் சாவதானமாய் நீங்கள் கேளுங்கள். ஹே அதிகாரிகளே! உங்களுடைய திருஷ்டியால் உங்கள் மத்தியில் ஒரு வாமதேவன் என்னும் யான் பூர்வ சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து இப்போது தாயாருடைய கர்ப்பத்தில் வசிக்கின்றேன். என்னுடைய திருஷ்டியினாலோ யான் சர்வான்ம ரூபனாயிருக்கின்றேன். ஹே அதிகாரிகளே! முற்பிறப்பில் எனக்கும் அதிகாரிகளாய் உங்கள் யாவருக்கும் சனகாதி முனிகள் சமானமாகவே பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசஞ்செய்தனர். ஆனால் அக்காலத்தில் அதிகாரிகளாய் நாம் யாவரும் விஷயங்களில் வீழ்ந்து கிடந்தோமாதலின், இருதய தேசத்தின்கண் உள்ள

ஆன்மாவையும் நாம் அறிந்திலோம். எவ்வண்ணம் ஜன்மத்திலேயே குருடனானவன் தனது கையில் இராநின்ற அத்தியந்தம் பிரகாசமாகிய மணிகளையும் காண்கின்றான் இல்லையோ, அவ்வண்ணம் விஷயங்களில் வீழ்ந்த தோஷவசத்தால் இருதயதேயத் தின்கண் உள்ள வான்மாவையும் நாம் பார்த்தோமில்லை. ஹே அதிகாரிகளே! அவ்விஷயாசக்திரூப பிரதிபர்த வசத்தால் முற்பிறப்பில் எனக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத் காரமுண்டாகவில்லை; அக்காரணத்தினாலே இப்போது எனககுச சரீரரூப பந்தனப் பிராப்தியுண்டாயது. ஆகையால் ஹே அதிகாரிகளே! எனக்குச சரீரரூப பந்தனப் பிராப்தி உண்டாய் இருப்பதைப்போல, உங்கட்கு மீண்டும் சரீரரூப பந்தனப் பிராப்தி எங்ஙன் முண்டாகாதோ அங்ஙனம் ஒருபாயத்தை நீங்கள் செய்யுங்கள். அவ்வுபாயம், ஆத்மஞானம் அன்றி வேறொன்றும் அன்றாம்; ஆகையால், ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யடையும் பொருட்டுச் சம்பூர்ண அதிகாரிகளாகிய நீங்கள் முயலுங்கள். ஹே அதிகாரிகளே! பிரஹ்ம வித்தையினால் சர்வான்மபாவப் பிராப்திரூப பலத்தைக் கர்ப்பத்தின்கண் யான் இப்போது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஆகையால், பிரஹ்ம வித்தையின் பலத்தின்கண் நீங்கள் சந்தேகப்படாதீர்கள். ஹே பிராஹ்மணர்களே! சத்திய யுகத்தின்கண்ணே (கிரேதாயுகத்தின்கண்ணே) பிரஹ்ம வித்தையால் சர்வான்ம பாவப்பிராப்தி உண்டாம். கலியுகாதிகளிலோ உண்டாகாது என்னும் சந்தேகத்தையும் நீங்கள் கொள்ளாதீர்கள். ஏனெனில், பிரஹ்ம வித்தை உண்டாயின், நான்கு யுகத்திலும் சர்வான்ம பாவப்பிராப்தி யுண்டாம். ஹே அதிகாரிப் பிராஹ்மணர்களே! உங்களுக்கு விசுவாசம் உண்டாக்கி வைக்கும் பொருட்டுச் சர்வான்ம பாவத்தின் பிராப்திரூப பிரஹ்ம வித்தையின் பலத்தை யான் கூறுகின்றேன் நீங்கள் கேட்பீராக. ஹே அதிகாரிப் பிராஹ்மணர்களே! மனுஷ்யாதி சிருஷ்டியின் காரணமாய் சுவாயம்பு மனுவும் யானேயாயிருந்தேன்; சர்வஜகத்தை யும் ஒளிர்விப்பவராய் சூரியபகவானும் யானேயாயிருந்தேன்; கக்ஷீவானென்னும் முனிவரும் யானேயாயிருந்தேன்; உலகின் கண்ணே பிரசித்தமாய் சூரியாதிப் பிரகாசங்களையும் பிரகாசிப்பிக்கும் சைதன்னிய ரூபப்பிரகாசமும் யானேயாயிருக் கின்றேன். இவ்வளவால் வாமதேவர் தம்மிடத்து ஈஸ்வரபாவத்தைக் காண்பித்தன ரென்றறிக. இப்போது தம்மிடத்தே ஜீவ பாவத்தைக் காண்பித்தல்: - ஹே அதிகாரிய பிராஹ்மணர்களே! பதினான்கு லோகத்தின்கண்ணும் உள்ள சர்வ சரீரங்களையும் யானே அடைகின்றேன்.

கருத்திதுவாம்: - உண்மையாய் ஜனன மரண மற்றவனாயிருப்பினும் யான் சரீராதி உபாதிகளின் ஜனன மரணத்தால் என்னிடத்தே ஜனன மரணத்தை அங்கீகரித்துளேன். ஹே அதிகாரிப் பிராஹ்மணர்களே! யாண்டும் விரிந்திராநின்ற திருஷ்டியை யுடைய பிருகுவின் புத்திரராய் சுக்கிரரும் யானே யாவேன். ஹே பிராஹ்மணர்களே! யானே பரசுராம அவதாரத்தைத்தரித்துக் கஸ்யபரின் பொருட்டுத் தனத்தால் நிறைந்த சம்பூர்ணப் பிருதிவியைக் கொடுத்தேன். ஹே அதிகாரிகளே! புண்ணிய பாவரூப கர்மத்தோடு கூடிய ஜராயுஜ, அண்ட, சுவேதஜ, உத்பிஜ்ஜங்க ளென்னும் நான்கு வகையாய் ஜீவர்களுக்கும், மேகரூபமாய் யானே மழையைப் பெய்கின்றேன். அம்மழையானது புண்ணிய பாவங்களின் பலன்களாய் மேல் கீழ் சரீரங்கட்குக் காரணமாம். இதனாலே அம்மழை ஜீவர்களின் சுகதுக்கங்கட்குக் காரணமாம். ஹே அதிகாரிகளே! மூவுலகின்கண் இராநின்ற ஜலங்களைச் சூரிய

ரூபமாய் யானே கவர்கின்றேன், அச்சூர்ய பகவான் வைஸ்வாநராதிரூபத்தால் சர்வத்துள்ளும் வெளியும் சஞ்சரிப்பவராம். ஹே அதிகாரிகளே! பசியாற் பீடித்த பாலகன் மாதாவைச் சரணமடைவது போலத் தைத்தியர்களால் அபஜயத்தை யடைந்த இந்திராதி தேவதைகள் எனது சரணத்தையே அடையா நிற்பர். ஹே அதிகாரிகளே! தாரகாசூரனுடைய பக்ஷபாதியாய் சம்பரனென்னும் துராத்மாவாய் அசுரன் மாயையாற் செய்ததும் தினந்தினமும் தேவர்கட்கெல்லாம் அச்சத்தைக் கொடுப்பதும் ஆய 99 புரிகளையும் ஷண்முகப்பெருமானுடைய ரூபத்தைத் தரித்து யானே துவம்சஞ் செய்தேன்; பிரணவ ரூபதாரக மந்திரமானது முமுக்ஷுக்களின் இருதய அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்வதேபோலு மென்றறிக. ஹே பிராஹ்மணர் களே! இவ்வகையாய் வசனங்களால் அவ்வாமதேவர் என்னும் இருஷியானவர் சர்வான்ம பாவப்பிராபதிரூபப் பிரஹ்ம வித்தையின் பலத்தை முன்னர் நம்பொருட்டு உபதேசித்தனர். அவ்வாமதேவரது வசனம் இப்போது எமக்கு நினைவிலிருக்கிறது. ஆகையால் ஹே பிராஹ்மணர்களே! சர்வான்ம பாவத்தின் பிராப்தி ரூபப்பலத்தின் சாதனம் ஒரு பிரஹ்ம வித்தையேயாம்; ஆகையால் அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை அதிகாரிகள் அவசியம் சம்பாதிக்க வேண்டும்.

தத்யங் இருஷி கூறல்: - ஹே தேவராஜாவே! இந்தப் பிரகாரம் அவ்வறிஞாகளாகிய மறையோர் யாவரும பிரஹ்ம ஆன்மாவின் அபேதஞானத்தாற் சர்வான்ம பாவத்தின் பிராப்தி ரூபப்பலத்தைக் கூறினர். ஆகையால் இக்காலத்தும் எத்தேவதையேனும், தானவனேனும், மனுஷனேனும் பிரஹ்மவித்தையைச் சம்பாதிப்பானாயின், அவனுக்கும் அவசியம் சர்வான்மயாவரூப்ப பிராப்தியுண்டாம். ஹே தேவராஜாவே! யான் அத்விதீயப் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன் என்னும் பிரஹ்மவித்தையை எப்புருஷன் அடைவனோ, அப்புருஷனைத் தம் வசஞ்செய்தலி ல் தேவர்களாய் உங்கட்கும சமர்த்தின்றாம். ஏனெனின், தேவதைகளாய் நீங்கள் யாவரும் உங்களை வசஞ்செய்வதில் சமர்த்துடைய வரன்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - அக்கினியானது தன்னின் வேறாய் காஷ்டாதிகளைத் தகிப்பிக்கும். தன்னைத் தகிப்பியாது; அது போல் தேவதைகளாய் நீங்கள் யாவரும் உங்களிற் பின்னமாய் புருஷர்களை வசஞ்செய்வதில் சமர்த்துடையீர். ஆனால் உங்களை வசஞ்செய்வதில் உங்கட்குச் சமர்த்தின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தேவதைகளாய் நாங்கள் எங்களுடைய ஆத்மாவை வசஞ்செய்வதில் சமத்தற்றவராயினும், எங்களின் பின்னமாய் அறிஞரை வசஞ் செய்வதில் எங்கட்கு ஏன் சமத்தின்றாம்?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! பிரஹ்மவித்தையால் அறிஞனானவன் சர்வான்மபாவத்தை யடைந்துளானாதலின், தேவதைகளாய் உங்களைப் பார்க்கிலும் வேறன்றாவன்; மற்றோ உங்கள் யாவருக்கும் அவன் ஆன்மாவாம். ஆகையால் உங்களுடைய ஆன்மரூபமாய் அறிஞனை வசஞ்செய்வதில் உங்கட்குச் சமர்த்தின்றாம்.

சங்கை: - ஹேபகவன்! ஆத்மாசர்வத்தினும் உள்ளாம்.. இவ்வறிஞன் தூல சரீரத்தோடு கூடினவனாய் வெளியிற் புலப்படுவன்; ஆகையால் இவ்வறிஞன் எங்களுடைய ஆன்மாவாய் எவ்வண்ணம் சம்பவிப்பன்?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! கடரூப உபாதியோடு கூடிய ஆகாசம் யாண்டும் வியாபகம் அன்றேனும் கடரூப உபாதியற்ற ஆகாசம் எல்லாருடைய ஹிருதய தேயத்தின்கண்ணும் இருக்கின்றது. அங்ஙனம் பிரஹ்ம வித்தையால் தேகாபிமானம் நீங்கிய வறிஞன் தேவதைகளாகிய உங்கள் எல்லாருடைய ஆன்மா வாய்ச் சம்பவிப்பன். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! சர்வான்மரூப அறிஞனுக்கு நீங்கள் சிறிது மாத்திரமும் பிரதிகூலஞ் செய்யினும், அனுகூலஞ் செய்யினும் அவ்விரண்டும் உங்களையே பற்றும், அசங்கமாய் அவ்வறிஞனை அவ்விரண்டும் பற்றா. எங்ஙனம் தனது தலையை அன்னியன் தலையென நினைந்து உடைத்துக் கொள்ளு மூடன் தானே பீடையை யடைவனோ, அங்ஙனம் சர்வான்ம ரூப வறிஞனைத் தன்னின் வேறென நினைந்து எம்மூடன் தாடனஞ்செய்வனோ, அம் மூடன் தன்னையே தாடனஞ்செய்து கொண்டவனாவன்.

இப்போது இப்பொருளை வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜா வே! எல்லாப்பிராணிகட்கும் இரண்டுவடிவங்களுள. அவற்றுள் ஒன்றோ அசங்க ரூபமாம், மற்றொன்றோ சங்கமுடைய வடிவமாம். சம்பந்தத்தைச் சங்கமென்பர். சம்பந்தமற்றதை அசங்கமென்பர். சம்பந்தமுடையதைச் சங்கமுடையதென்பர். அவற்றுள் உண்மையாய்ச் சமபந்தமற்ற அறிஞனானவன் சர்வப்பிராணிகளின் அசங்கரூபமாவன். அவித்தையாற் கற்பிதமாய் கர்த்தா, போக்தா, பிரமாதா என்பவை சர்வப்பிராணிகட்கும் சங்கமுடையவடிவமாம். அவற்றுள் தனது அசங்கரூப அறிஞனிடத்தே எம்மூடனேனும் சிறிதுமாத்திரமும் பிரதிகூலத்தன்மையைச் செய்வானாயின், அந்தப் பிரதிகூலத்தன்மை அசங்க அறிஞனைத் தீண்ட மாட்டாது; மற்றோ பிரதிகூலஞ் செய்த சங்கமுடைய பிரமாதாவையே அது பற்றும். எவனேனு மொரு மூடபாலகனானவன் கண்ணாடி சம்பந்தமற்ற * மந்தஹாஸ்யத்தோடு கூடிய தன்முகத்தை எதிர்முகமாயிரா நின்ற கண்ணாடியில் இருப்பதாக நினைந்து தர்ப்பணத்தில் இராநின்ற முகத்திற்குப் பிரதிகூலஞ் செய்ய இச்சை செய்வானாயின், முதலில் தனது கழுத்தில் இராநின்ற முகத்திற்குப் பிரதி கூலத் தன்மையைச் செய்வன். [* மந்தஹாஸ்யம் = புன்சிறிப்பு.] பின்னர் கண்ணாடியில் இராநின்ற முகத்திற்குப் பிரதி கூலத் தன்மையைச் செய்வன். கழுததின்கண் இராநின்ற முகத்திற்குப் பிரதி கூலஞ் செய்தாலன்றிக் கண்ணாடியில் இராநின்ற முகத்திற்குப் பிரதிகூலம் உண்டாகாது. அந்தப் பிரதிகூலத் தன்மையால் தர்ப்பணத்திலுள்ள அசங்க முகத்திற்குச் சிறிது மாத்திரமும் துக்கத்தின் அடைவு உண்டாகமாட்டாது. மற்றோ பிரதிகூலத் தன்மையைச் செய்யும் பாலகனுடைய கழுத்தில் உள்ள முகத்தின் கண்ணே துக்கமாம். அதுபோல் அசங்க அறிஞனுக்குத் தேவதைகளாகிய நீங்கள் சிறிதுமாத்திரமும் பிரதிகூலத் தன்மையைச் செய்வீராயின் அது அறிஞனைப் பற்றாது. கர்த்தா போக்தாக்களாய் உங்களையேபற்றும். துக்கத்தை யுண்டாக்கும் தாடனாதிகளைப் பிரதிகூலமென்பர். சுகத்தையுண்டாக்கும் பூஜனாதிகளை அநுகூலமென்பர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எங்களினும் வேறல்லாத அறிஞனுக்குத் துக்கத்தின் அடைவு உண்டாகாது. எங்களுக்குத் துக்கத்தின் அடைவுண்டாம் என்பதில் காரணம் யாதோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! பிம்பரூபச் சரீரத்திற்கு, அலங்காரஞ் ய்வதால் கண்ணாடியில் இராநின்ற பிரதிபிம்பம் அலங்கார முடையதாம். பிம்ப ரூபச் சரீரத்தைத் திரஸ்காரஞ் செய்வதால் கண்ணாடியின்கண் உள்ள பிரதிபிம்பம் திரஸ்காரமுடையதாம்; அதுபோல் பிரஹ்மரூப அறிஞனானவன் சர்வ ஜீவர் கட்கும் பிம்பரூபமாம். சம்பூர்ண ஜீவர்களும் அவனது பிரதிபிபயரூபமாம். ஆகையால் தேவதைகளாய் நீங்கள் அறிஞனுக்குச் சுகத்தையேனுந் துக்கத்தையேனுஞ் செய்வீர்களாயின் அச்சுகதுக்கங்கள் உங்களையே அடையும். அறிஞனுடைய அசங்க ரூபத்தின்கண் அவற்றின் சம்பந்தம் சம்பவியாது. ஹே தேவராஜாவே! எவனேனும் சிரத்தையோடும் அசங்க அறிஞனைப் பூஜனஞ் செய்யின், அது அதைச் செய்யா நின்ற புருஷனிடத்தே சபலமாம். அறிஞனிடத்து அப்பூஜனத்தின் சம்பந்தம சம்பவியாது. எவனேனும், நீராலேனும், தூளியாலேனும் சூரியபகவானை மறைப்பா னாயின் அவ்விரண்டும் அவரை மறைக்க முடியா; மற்றோ மாறாய் மறையா நின்ற புருஷனையே மறைக்கும். அதுபோல் அறிஞனுக்குச் செய்த பூஜனாதிகள் அவ்வசங்கனைத் தீண்டா; மற்றோ செய்யா நின்ற புருஷனிடத்தே அவை சபலமாம். இங்ஙனம் பலசகித பிரஹ்மவித்தைக கூறப்பட்டது.

இப்போது அவித்தையின் சொரூபத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! யாவன் தன்னிற் பின்னமாய்த் தேவதைகளைக் கருதி அவர்களை உபாசனை செய்கின்றனனோ, அத்தகைய பேத்தரிசியாய் அஞ்ஞானி ஜீவரூபி பசுக்கட்கு நீங்கள் சுவாமியாவீர்கள். இப்போது அஞ்ஞானி ஜீவர்களைப் பசுரூபமாய் நிரூபணஞ் செய்வாம். ஹே தேவராஜாவே! உலகின்கண்ணே பிரசித்தமாய் கோ சாலையானது மரத்தாலும் மண்ணாலும் செய்யப்பட்டுளது. அங்ஙனம் அஞ்ஞானவடிவ மண் மரங்களால் இச்சம்சாரவடிவ சாலையைப் பிரஹ்மா உண்டாக்கினர். அச்சாலை பேததரிசிகளாய் அஞ்ஞான ஜீவரூப கோக்களிருப்பதற்கு ஸ்தானமாம். அப்பசுக்களா னவை தேவதைகளாய் உங்கட்கு ஹவ்யம் (தேவான்னம்) கவ்யம் (பிதுரன்னம்) முதலிய பதார்த்தங்களைக் கொடுக்கும்; ஆகையால் அவ்வஞ்ஞானி ஜீவர்கள் உங்கள் ஆசிரயமாயிருப்பர். உலகின்கண்ணே பால்முதலியவற்றைக் கொடா நின்ற கோக்களை உலகர், தமதாஸ்ரயமாய் அங்கீகரிப்பதேபோலும், ஹே தேவராஜாவே! உலகப்பிரசித்த கோ சாலையின்கண் அச்சாலையின் பாரத்தைத் தாங்கும் அநேக தூண்களிருக்கின்றன. அந்தத் தூண்களில் ஒரு நீளக்கயிறு கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அந்நீளக்கயிற்றில் அநேகம் சிறிய கயிறுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அச் சிறியகயிறுகளுள் ஒவ்வொருகயிற்றோடும் ஒவ்வொருகோ கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அதுபோல் இச்சம்சாரம் ஒரு சாலையாம்; இச்சாலையின் பாரத்தால் வியாகூலப் பட்ட காமக்குரோதாதிகள் அச்சாலையின் தூண்களாம். அக்கினி ஹோத்ராதிகர் மங்கள் பிராஹ்மணர்கட்குச் செய்ய யோக்கியங்களாம், என்பதாதி விதிவாக்கியங் களும், பிராஹ்மணாதிகளை ஹிம்சை செய்வது யோக்கியமன்றாம்; என்பதாதி நிஷேதவாக்கியங்களும் ஆயவிருவகை வேதவசனங்களும் ஒரு நீளக்கயிறாம்.

அக்கயிறானது காமக்குரோதாதிரூப தூண்களோடு கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அக்கினி ஹோத்ராதி கர்மங்களின் அதிகாரிகளை யுணர்த்துவதாய் பிராஹ்மணாதி நாமங்கள் சிறிய கயிறுகட்குச் சமானமாம். அச்சிறிய கயிறுகள் விதிநிஷேத வசனரூப நீளக்கயிற்றின் கண் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அச்சிறிய கயிறுகளுள் ஒவ்வொரு கயிற்றோடும் ஒவ்வொரு அஞ்ஞானிஜீவரூப பசு கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஹே தேவராஜாவே! அக்கயிறுகளில் அநேக அஞ்ஞானி ஜீவர்கள் கட்டப்பட்டிருப்பினும், யாகதானாதி கர்மங்களைச் செய்யும் அஞ்ஞானி கிரஹஸ்தர்கள் தேவதைகளாய் உங்களுக்குக் காமதேனுவின் சமானமாம். இப்போது அஞ்ஞானிகளாய் கிரஹஸ்தரிடத்தே காமதேனுத்தன்மையைக் காண்பிபபாம்: - ஹே தேவராஜாவே! அக்கினி ஹோத்ராதி கர்மங்களைச் செய்யும் அஞ்ஞானியாய் ஒருகிரஹஸ்தன், தேவதைகளாய் உங்கள் யாவரையும், சர்வபிதிர்ககளையும், அதிதி முதலிய மனுஷர்களையும், சர்வ முனிவர்களையும், அந்நிய அநேகம பிராணிகளையுங் காப்பாற்றுவன். ஆகையால், இவ்வஞ்ஞானியாய் இல்லறத்தான் உங்கள் யாவருக்கும் காமதேனுவாய் கோவாம. ஹே இந்திரரே! உலகின்கண்ணே ஒவ்வொரு குடும்பியாய் இல்லறத்தானுக்கு அநேகம் பசுக்களுள, அதுபோல் தேவதைகளாய் உங்கட்கு அநேகம் பசுக்களின்றாம்; மற்றோ ஒரே இல்லறத்தானானவன், காமதேனுவாய் கோவைப்போல் உங்கள் யாவரையுங் காப்பாற்றுவன். ஹே தேவராஜாவே! உலகின்கண்ணே ஒரு குடும்பிக்கு அநேகம் பசுக்களுளவாமாயின் அப்பசுக்களுள் ஒருக்கால் ஒரு பசுவையேனும் கள்வன் கொண்டு போவானாயின் அக்குடும்பி மகாதுக்கத்தை யடைவன். ஒருபசு போவதாலேயே அக்குடும்பிக்கு மகா துக்க முண்டாகுமாயின், எல்லாப்பசுக்களும் போய்விடின் துக்கமுண்டாம் என்பதைப்பற்றிச சொல்லவேண்டியதில்லை யன்றோ. ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! எல்லாப்பசுக்களும போவதால் அக்குடும்பிக்குத் துக்கமுண்டாவதே போல், உங்கள் யாவருக்குமுரிய பசுக்களாகிய அஞ்ஞானிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையினால் அஞ்ஞானம் நாசமாயின் உங்கள் யாவருக்கும் துக்கமுண்டாம். ஹே தேவராஜாவே! உலகின்கண் குடும்பியானவன் கள்வர்களினின்றும் தன்பசுக்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, இரவும் பகலும் சர்வதானமாயிருந்து அக்கள்வர்களை நீக்குமுபாயத்தைச் செய்வன். அங்ஙனமே பிரஹ்மவித்தையை யடையும் பொருட்டு யாவன் பிரஹ்மசரியாதிச் சாதனங்களைச சம்பாதிப்பனோ, அவனுடைய அச்சாதனங்களைப் பங்கப்படுத்தும் பொருட்டு, அநந்தம் வகையாய் உபத்திரவங்களை நீங்கள் செய்வீர்கள். ஜீவர்களுடைய புத்திகளை விபரீதஞ்செய்வதே உங்களுடைய உபத்திரவமாம். ஆகையால், எம்முமுக்ஷுக்கள் பிரஹ்ம வித்தையை யடைய இச்சிக்கின்றனரோ, அவர்கள் முதலில் சிரத்தையோடும் தேவதைகளை ஆராதனஞ் செய்யவேண்டும். அதனால் தேவதைகள் பிரசந்நமாயின், அதிகாரிகட்கு நற்புத்தியைக் கொடுத்துப் பிரஹ்மவித்தையின் சாவப் பிரதிபந்தங்களையும் நீக்கிக் காப்பாற்றுவர். இவ்விஷயம் அந்நிய சாஸ்திரத்தின் கண்ணுங் கூறப்பட்டுளது.

“தண்டங் கொண்டு தகும்பசு வோம்பல்போல்
விண்ட லத்தவ ரோம்பிலர் வேலைசூழ்
மண்ட லத்தவ ருக்கருள் வாஞ்சையே
லண்டு புந்தியை நல்வழி யார்ப்பரால்.”

இதன் பொருள்: - பசுக்களைக் காப்பாற்றும் புருஷன், கையில் தண்டத்தை ஏந்திக் கொண்டு சிம்மாதிகளினின்றும் பசுக்களைக் காப்பாற்றுவதேபோலத், தேவதைகள் கையில் தண்டமேந்திக்கொண்டுப் பக்தாகளைக காப்பாற்றர். மற்றோ எப்பக்தர்களைக் காப்பாற்ற தேவதைகட்கு இச்சையுளதோ, அவர்கட்கு நற்புத்தியைக் கொடுப்பர். ஆகையால் அப்பிரஹ்மவித்தை உண்டாவதின் முன்னர் பிரதிபந்தம் நீங்கும் பொருட்டு முமுக்ஷுக்கள் அவசியம தேவதைகளை ஆராதிக்கவேண்டும். யாவன் பிரஹ்ம வித்தையை யடைவதின் முன்னர் தேவதைகளை ஆராதித்தில னோ, அவனுக்குப் பிரஹ்மவிதை யுண்டாவதில அநந்தம்வகையாய் விக்கினங் களைத் தேவர்கள் செய்வர். ஹே தேவராஜாவே! உலகின்கண் பசுக்களைக் களவு செய்யா நின்ற அத்தியந்தம் பலவானாய் கள்வன் பசுக்களையுடைய குடும்பிக்குப் பிரியமாயிரான். அதுபோல் அஞ்ஞானி ஜீவரூப உங்களுடைய பசுக்களைப் பிரஹ்ம வித்தையின் அடைவின் வாயிலாய்க் களவு செய்யும் அறிஞனானவன், தேவதை களாய் உங்கட்குப் பிரியமாயிரான். ஆயினும், சர்வ தேவதைகளின் ஆன்மரூபமாய் அவனிடத்தே தேவதைகளினுடைய துவேஷம சம்பவியாது. என்றாலும், சித்த சுத்தி யற்ற கர்மாதிகாரிகளாகிய ஜீவர்களை அறிஞன் கர்மமற்றவராக்கின், அவ்வறிஞனி டத்தே தேவதைகட்குத் துவேஷமுண்டாம். இவ்விஷயம் கீதையின் கண்ணே ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் ஆச்சுனன் பொருட்டுக் கூறியருளி யிருக்கின்றார்.

கரும சங்கரா மிருமஞ் ஞானிகட்
குரனொண் வேற்றுமை புரிதரா தொழி.

இதன் பொருள்: - சித்த சுத்தியற்று, கர்மாதிகாரிகளாகிய ஜீவர்களை அறிஞனானவன் கர்மமற்றவராக்கலாகாது; மற்றோ அவர்களைச் சுபகர்மத்தில் சேர்ப்பிக்க வேண்டும். இப்பகவானுடைய வசனத்தை எவ்வறிஞன் தாண்டுகின்றன னோ, அவனிடத்தே தேவதைகளின் துவேஷமுண்டாம். ஆகையால், ஹே தேவரா ஜாவே! பிரஹ்மவித்தை யுண்டாவதன் முன்னர் நீங்கள் விக்கினஞ் செய்யினும், பின்னர் அவ்வித்தையின் சர்வான்ம பாவப்பிராப்திரூபப் பலத்தைப் பிரதிபந்திப்பதில் உங்கட்குஞ் சமர்த்தின்றாம். ஆகையால், இவ்வறிஞன் எல்லாருடைய ஆன்மரூபமாம் ஆதலின் உங்களுடைய ஆன்மாவுமாம. அங்ஙனமே, அத்விதீய பிரஹ்மரூபமாம் ஆதலின் உங்களிலும் அதிகனாம். அத்தகைய அறிஞன் சமீபத்தே சென்று ஆன்மாவினும் பின்னமாய் புத்திராதி அநாத்மப் பதார்த்தங்களைப் பிரியரூப மெனக் கூறாதொழிக வென முன்னாக கூறியது பொருந்துமென்றுணர்க. ஹே தேவராஜாவே! புத்திராதி சர்வ அநான்மப் பதார்த்தங்களினும் பிரியமானது ஆநந்த சொரூப ஆத்மாவாம். அதனை யறியாமல் எப்புருஷன் மரிப்பனோ, அவ்வஞ்ஞானி யின் சொரூபமாயிருப்பினும், இவ்வாநந்தசொரூப ஆத்மா அவனை ஜனன மரணப பிரவாகத்தினின்றுங் காப்பாற்றாது. குரு புஸ்தக வாயிலாய் வேதம் சமீபமாயிருந்த போதிலும், எது பரியந்தம் இவன் குரு முகத்தினின்றும் அவ்வேதத்தை அத்தியயஞ்ன செய்திலனோ, அதுபரியந்தம் அத்தியயனஞ் செய்யப்படாத வேத பகவான் பிராஹ்மணனைப் பவித்திரம் செய்விக்கமாட்டாது. மற்றோ குருமுகத்தினி ன்றும் அறியப்பட்ட வேதமே பிராஹ்மணனைப் பவித்திரஞ் செய்யும். அது போல், இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவும் குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் அறியாத ஜீவர்களை

ஜனன மரணரூப சம்சாரத்தி னின்றுங் காப்பாற்ற முடியாததாம். மற்றோ குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் அறியப்பட்ட இவ்வான்மா ஜீவர்களைச் சமசாரத்தினின்றும் காப்பாற்றும். ஹே தேவராஜாவே! குரு சாஸ்திர வாயிலாய் யாகாதி கர்மங்களை அறிந்திருப்பினும், அநஷ்டானமின்றிப் புருஷர்களுக்குப் பலப்பிராபதி யுண்டாக மாட்டாது. அதுபோல், இவ்விவேகாதி சாதனங்களைக் குரு சாஸ்திர வாயிலாக அறிந்திருந்த போதிலும், அநுஷ்டானமின்றிப் புருஷர்கட்கு ஆத்மஞான ரூபப்பலப் பிராப்தி யுண்டாகமாட்டாது. ஹே தேவராஜாவே! யாவன் ஆநந்தசொரூப ஆன்மா வை அறியாமல் அசுவமேதாதி மகா யாகங்களைச் செய்வனோ, அவனுக்கு அந்த யாக்கர்மங்கள் சிறிது காலம்வரைச் சொர்க்கத்தின்கண்ணே சுகப்பிராப்தியை யுண்டாக்கும், மீண்டும் க்ஷயத்தை யடைந்த அக்கருமங்கள, இசசீவர்கட்குப் பரமதுக்கத்தைக் கொடுக்கும். ஆகையால், எப்புருஷனுக்கு நித்தியாநந்த அடைவின் இச்சை உளதாமோ, அப்புருஷன் அந்நிய சர்வ உபாதிகளையும் பரித்தியாகஞ்செய்து, ஆன்ம ஞானப் பிராப்தியின் பொருட்டு முயலவேண்டும். ஹே தேவராஜாவே! எப்புருஷன் ஆன்மஞான சம்பாதனத்தில் வல்லவனல்லனவனோ, அப்புருஷன் உபாசனையையும் நிஷ்காம கர்மங்களையும் செய்யவேண்டும். அவற்றின் மகிமையால் சித்த சுத்திவாயிலாய் இவ்வுலகத்திலேனும் பிரஹ்மலோகத்திலேனும் அவ்வுபாசகனுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையின் பிராப்தியுண்டாம். பிரஹ்ம வித்தையின் பிராப்தியே உபாசனையின் முக்கிய பலமாம். இப்போது உபாசனையின் அவாந்தர பலத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே தேவராஜாவே! இவ்வுபாசக புருஷன் சம்சாரத்தின் கண் இருப்பவனாயினும், இரண்யகர்ப்பனுக்க்ச்க சமானமாய் ஐஸ்வரியத்தை யடைவன்.

கருத்திதுவாம்: - ஹிரண்ய கர்பப பகவான் எவ்வெப் பதார்த்தங்களை இச்சிக்கின்றனரோ, அவ்வப் பதார்த்தங்களைத் தனதிச்சை மாத்திரத்தால் உற்பன்னஞ் செய்வர். அதுபோல், இவ்வுபாசக புருஷனும் கர்ம உபாசனையின் மகிமையால் சர்வ பதார்த்தங்களையும் தனதிச்சை மாத்திரத்தால் உற்பன்னஞ் செய்வன். ஹே தேவராஜாவே! யான் பிரஹ்மமாயுள்ளேன் என்பதாய் புத்தியால், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்காரஞ்செய்வனோ, அப்புருஷனுக்கு இவ்வெல் லா அநான்மப் பிரபஞ்சமும் பரித்தியாகஞ் செய்ய யோக்கியமாம். உங்களுக்கு வாந்தி செய்த அன்னமானது தியாகிக்க யோக்கியமானதே போலுமென்க. ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவை அறியாமல் எப்புருஷன் அந்நிய அநாத்ம பதார்த்தங்களை அறிவனோ, அப்புருஷனை சாஸ்திரத்தை யுணர்ந்த மகான்மபுருஷர், அநான்மாவை யறிந்தவனென்பர். பாலாகிப் பிராஹ்மணரானவர் ஆத்மாவின் வாஸ்தவ சொரூபத்தை யறியாமல் பிராணனையே ஆன்மாவென வறிந்திருந்தார். இக்காரணத்தால் அவ்வனாத்மக்ஞராய் பாலாகியானவர் ஸ்ரீ காசியின்கண் அஜாத சத்துருவென்னும் ராஜாவினுக்குச் சிஷ்யராயினர். இக்கதையை நீர் நன்றாக அறிந்திருக்கின்றீர். ஆகையால் ஹே தேவராஜாவே! ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவினும் வேறாய் எவ்வனான்ம பதார்த்தங்களும் அறிய யோக் கியமன்றாம். இப்போது ஆன்மாவினும் வேறாய் சர்வபதார்ததங்களையும அநான்ம ரூபமாய் நிரூபணஞ்செய்வாம். ஹே தேவராஜாவே! இத்தூல சரீரத்தின் கண்ணே அபிமானியாய் ஜீவனுக்கு நேத்திராதி இந்திரியங்களால், ஸ்தூலபதார்த்தங்கள்

பிரதீதியாவதைச் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே நனா அவஸ்தை எனப்படும். அந்நனா அவஸ்தை ஞாதா, ஞானம், ஞேயம், அங்ஙனம் தியாதா, தியானம், தியேயம் என்பதாதி திரிபுடி சொரூபமாம. சாக்ஷி சைதன்னியத்தால விளங்குவதாமாதலின் திரிசியசொரூபமாம். யாதுயாது திரிசிய பதார்த்தமாமோ அது அது அநான்மாவே யாம். எங்ஙனம் கடாதிபதார்த்தங்கள் திரிசியமாதலின் அநான்மாவாமோ அங்ஙனம் திரிபுடிரூப நனாப் பிரபஞ்சமும் திரிசியமாமாதலின் அநான்மாவேயாம். ஹே தேவராஜாவே! சொப்பனாவஸ்தையின்கண் தேர்முதலிய பதார்த்தங்களினும் உற்பத்திக்கு யோக்கியமாய் தேசகாலாதிகளின் அபாவமிருப்பினும், பூர்வபூர்வ வாசனைகளோடு கூடிய மனம் அநேகவகையாய் பதார்த்தங்களைச் சொப்பனத்தின் கண்ணே உற்பன்னமாக்கும்; ஆகையால், அச்சொப்பனபதார்த்தம் மாயாமாத்திரமாம். தேசகாலாதி சாமக்கிரியையின்றியே ஆகாசத்தின்கண் கந்தர்வ நகரம் தோற்றுகின்ற மையின் மித்தையாவதே போலச் சொப்பன பதாரத்தமும் மித்தையாம். உற்பத்தி நாசவானாம். ஆகையால், அசசொப்பனப் பதார்த்தமும் ஆன்மரூபமன்றாம்; மற்றோ அநான்மரூபமாம். ஹே தேவராஜாவே! புரீதத்ரூபி கோட்டை மத்தியிலுள்ள இதயத்தின் கண் நாடிரூபமார்க்கமாய்ச் சென்று துயிலவஸ்தையின்கண் அஞ்ஞானத்தோடு கூடாநின்ற ஜீவனும் சுத்த ஆத்மாவினும் வேறாம்; ஆகையால், கடாதிகளைப்போல அதுவும் அநான்ம ரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நனாக்கனாச் சுழுப்தியின் கண்ணுள்ளச் சர்வபதார்த்தங்களும் ஆன்ம ரூபமன்றாயின், அவற்றின் வேறாய் ஆன்மாவிற்குச் சொரூபம் யாதோ? அதணைத்தாங்கள் கிருபையினாலே உபதேசிக்கவேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! அவ்வான்மா சொப்பிரகாச சொரூபமாம். எந்தப்பிரகாசமானது தனது பிரகாசத்தின்கண்ணும் அந்நியபதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின் கண்ணும் வேறொரு பிரகாசத்தை யபேக்ஷியாதோ, அது வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண் சொப்பிரகாச மெனப்படும். அத்தகைய சொப்பிரகாச சொரூபம் ஆன்மாவாம். ஆன்மாவினும் வேறாய் சம்பூர்ண வஸ்துக்கள் பரப் பிரகாசங்களாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இந்த சொப்பிரகாச ஆத்மாவின் இலக்ஷணத்திற்குச் சூரியாதிப் பௌதிகப் பிரகாசத்தின்கண் அதிவியாபதியாம். ஏனெனின், சூரியாதிப் பிரகாசமும் தனது பிரகாசத்தின்கண்ணும் கடாதிபதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின் கண்ணும் அந்நிய எப்பிரகாசத்தையும் அபேக்ஷிப்பதின்றா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! சூரியாதி பௌதிகப் பிரகாசம் தனது பிரகாசத்தின கண்ணும் கடாதிபதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின் கண்ணும் வேறொரு பௌதிகப்பிரகாசத்தை யபேக்ஷை செய்வதின்றாம். ஆயினும் சைதன்னிய ரூப அலௌகிகப் பிரகாசத்தைச் சூரியாதிப் பிரகாசமும் அபேக்ஷிக்கும். ஆகையால் சூரியாதிப் பிரகாசங்களினிடத்தில் சொப்பிரகாச ஆன்மாவின் இலக்ஷணத்திற்கு அதிவியாப்தி யுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் ஹே தேவராஜாவே! சுழுப்தி யவஸ் தையின்கண் எவ்வான்மாவிற்கு இருதயதேயத்தின் கண்ணே நிவாசம் சாஸ்திரங்களால் கூறப்பட்டுளதோ, சொப்பன அவஸ்தையின்கண் எவ்வான்மா

விற்கு மனத்தின்கண்ணே நிவாசம் சாஸ்திரங்களால் கூறப்பட்டுளதோ, ஜாக்கிர அவஸ்தையின் கண் எவ்வான்மாவிற்குத் தூலசரீரத்தின் கண்ணே நிவாசம் சாஸ்திரங்களால கூறப்பட்டுளதோ, அச்சொப்பிரகாச ஆன்மாவை நிஷேதமுகமாய் யாம் உம்பொருட்டு உபதேசம் செய்கின்றோம். முன்னர் 3 - வது அத்தியாய முடிவில் தேவராஜாவாய் இந்திரரால் பயத்தையடைந்த கௌஷீதகீ யென்னும் இருஷியானவர் சத்தியத்திற்குஞ் சத்தியம் என்னும் பிரஹ்மத்தினுடைய குஹ்ய நாமத்தை அர்த்தத்தோடும் தமது சீஷரின் பொருட்டே உபதேசஞ் செய்ய வில்லை யென்று கூறப்பட்டதன்றா. இப்போது அவ்வர்ததத்தை ஈண்டு வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம: - ஹே தேவராஜாவே! சுழுப்தி யவஸ்தையை யடைந்த ஜீவனுடைய ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கர்மேந்திரியங்களைந்தும், அந்தக்கரண சதுஷ்டயமும், அஞ்ஞானத்தின்கண் லயமாம். சுழுப்தி யவஸ்தை நீங்கிய பின்னர் சம்பூர்ண இந்திரியங்களோடு கூடிய அந்தக்கரணம் அவ்வஞ்ஞானத்தினின்றும் உற்பன்னமாம். எவ்வெப்பொருள் உற்பத்தி நாசமுடையதாமோ, அவ்வப்பொருள் கடாதிகளைப் போல் அசத்தியமேயாம. ஆகையால் உற்பத்தி நாசமுடைமையின், அந்தக்கரணசகித சகல இந்திரியங்களும் அசத்தியமாம். சுழுப்தி யவஸ்தையை யடையின் பிராணன் லயத்தை யடையமாட்டாது. சுழுப்தி யவஸ்தை நீங்கின் பிராணன் உற்பன்னமாகா தாதலின் அது சாத்தியமாயினும் இவ்வாநந்த சொரூபவான்மா உண்மையாய்ச் சத்தியரூபமாம்; ஆகையால் சத்தியப் பிராணனைப் பார்க்கிலும் மேன்மை பொருந்தியதாம். இப்பிராணன் ஜடரூபமும் அநாத்ம ரூபமுமாதலின், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவினும் தாழ்மையுடையதாம். இக்கருத்தினானே சுருதியானது பிரஹ்மத்தைச் சாத்தியத்திற்குஞ் சாத்தியமெனக் கூறிற்று. அவற்றுள், முதற் சத்திய சப்தத்தால் பிராணசகித சம்பூர்ண பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சத்தைக் கவர்ந்து கொள்க. அப்பிரபஞ்சரூப காரியத்திற்கு இவ்வாநந்த சொரூப பரமான்மா விவர்த்தோபாதான காரணமாமாதலின் இப்பரமாத்மா சத்தியத்தினுஞ் சத்தியமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிராணசகித சம்பூர்ண பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சம் அநித்தியமாமாதலின், அதைச சத்தியமாமெனக் கூறல சம்பவியா தன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! ரூபாதி குணங்களற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைச சாக்ஷாதகாரஞ் செய்விக்கும் பொருட்டு, அந்தப் பிரஹ்மத்திற்கு இரண்டு ரூபங்கள் சுருதியின் கண்ணே கூறப்பட்டுள்ளன அவற்றுள், முதல் பிரஹ்ம த்தின் ரூபம் நான்கு விசேஷணங்களோடு கூடியிருக்கிறது. அந்நான்கு மிவையாம்: - பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்திற்கு யோக்கியமாதலின் சகலருக்கும் பிரசித்தமாம். ஆகையால் அதைச் சத்தியமென்பர். தேசகாலாதி பரிச்சேத முடையது ஆதலின் அதை ஸ்திதிமான் என்பர். பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் சித்தமாய் அவயவங்களின் சேர்க்கை விசேஷத்தோடு கூடியதாதலின் அதை மூர்த்தம் என்பர். பிரத்தியக்ஷ நாசமுடையதாதலின் அதனை மர்த்யம் என்பர். இவ்வண்ணம் சத்தியம், ஸ்திதிமான், மூாத்தம மர்த்யம் என்னும் நான்கு விசேஷணங்களோடு கூடியது முதல் பிரஹ்ம ரூபமாம். முதல் சத்திய ரூபத்தின் சாரம் சூரிய மண்டலத்தின் கண்ணே உளது. அச்சூரியமண்டலம் சகலருக்கும் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் சித்தமாம், தப்தம் செய்யும் சுபாவத்தோடு கூடியதாம், பரமேஸ்வரரது விக்கிரகமாம்,

அத்தகைய சூரியமண்டலத்தின்கண் முதற்சத்திய ரூபத்தின் சாரமிருக்கின்றது. இக்காரணத்தானே அச்சூரிய மண்டலமானது சர்வ ரூபாதிகளின் பிரகாசகமாம். இப்போது நான்கு விசேஷணங்களோடு கூடிய பிரஹ்மத்தின் இரண்டாவது ரூபத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! பிரஹ்மத்தின் இரண்டாவது ரூபம் பரோக்ஷமாதலின் கேவலம் சாஸ்திரப பிரமாணத்தால் அறியப்படும்; ஆகையால் அதனைச் சுருதியின்கண் **த்யத்** என்னப்பட்டுளது. யாண்டும் நிறைந்திருத்தலின் அதனைக் **கதிமான்** என்னப்படும். காணப்பட்ட அவயவச் சேர்க்கை விசேஷமற்ற தாதலின், அதனை **அமூர்த்த** மென்பர். நாசமற்றதாதலின் அதனை **அமிர்த**மென்பர். இங்ஙனம் **த்யத், கதிமான், அமூர்த்தம், அமிர்தம்** என்னும் நான்கு விசேஷணங் களோடு கூடிய பிரஹ்மத்தின் இரண்டாவது ரூபம் கூறப்பட்டுளது. அவற்றுள், சூரியமண்டலத்தின்கண் இராநின்ற சமஷ்டி சூக்கும சரீர அபிமானியாய் ஹிரண்யகர்ப்பர் முதல் த்யத் சப்த அர்த்தத்தின் சாரரூபமாம். ஏனெனின், ஹிரண்யகர்ப்பருடைய சரீர ஆரம்பம் செய்வதின் பொருட்டே சூக்கும பூதங்களின் உற்பத்தியாம். இத்துணையால் பிரஹ்மத்தின் அதிதெய்வரூப இரண்டு சொரூபங் களை நிரூபணஞ்செய்தோம் இப்போது அந்தப் பிரஹ்மத்தின் அத்யாத்மரூப இரண்டு சொரூபங்களை நிரூபணஞ்செய்வாம். ஹே தேவராஜாவே! அத்யாத்மரூப இக்கூட்டத்தின்கண் இராநின்ற பிரஹ்மத்தின் இரண்டுரூபங்களையும் முன் போல் சாரபாவமாய் அறிதல்வேண்டும். அவற்றுள், சக்ஷு சத்பதார்த்தத்தின் சாரரூபமாம். தெக்ஷிணநேத்திரத்தி லிராநின்றக சூக்ஷுமவியஷ்டி அபிமானி புருஷன், த்யத் சப்தார்த்தத்தின் சாரரூபமாம். இவ்விரண்டு ரூபங்களினும் வேறாய் பஞ்ச பூதம் அசாரரூபமாம். இப்போது சத்சப்தத்தின் அர்த்தத்தையும் த்யத்சப்தத்தின் அர்த்தத்தை யும் நிரூபணஞ்செய்வாம். ஹே தேவராஜாவே! பிருதிவி, ஜலம், தேஜசு யென்னும் மூன்று பூதங்கள் பிரத்தியக்ஷஞான விஷயங்களாமாதலின், அம்மூன்றையும் சுருதி சத்சபதத்தாற கூறியது, வாயு, ஆகாசம் என்னும் இரண்டும் பரோக்ஷ ஞானவிஷயங் களா மாதலின் அவ்விரண்டையும். சுருதி த்யத் சப்தத்தால் கூறியது. இப்போது தூலசூக்கும் சமஷ்டி வியஷ்டிகளின் அபேதத்தை நிரூபணம் செய்வாம். ஹே தேவராஜாவே! சூரிய மண்டலமும் புருஷருடைய தெக்ஷிணநேத்திரமும் பிருதுவி, ஜல, தேஜோரூப மாதலின் அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் அபின்னமாம். சூரிய மண்டலத்தின்கண் இராநின்ற புருஷனும் தெக்ஷிண நேத்திரத்தின்கண் இராநின்ற புருஷனுமாகிய அமூர்த்த புருஷன் ஒருவனேயாம். தூல சரீரத்திற்குள்ளாமாதலின் அப்புருஷனை ஆன்மா வென்னப்படும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஸ்தூலத்தை பிருதிவி, ஜல, தேஜசுவடிவ மூன்று பூதரூபமா யங்கீகரிக்கின் சூக்ஷமத்தை வாயு, ஆகாசமென்னும் இரண்டு பூதரூபமாய் அங்கீகரிக்கின், தூலத்திற்கும் சூக்குமத்திற்கும் சரீரரூபத்தன்மை சம்பவியாது. னெனின் சுருதியின்கண் சர்வ சரீரங்களையும் பஞ்ச பூதரூப மெனக் கூறப்பட்டுளது, அசசுருதியினுக்கு விரோதமா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! பஞ்சீகரணப் பிரக்கிரியையின் ரீதியால் பிருதிவி, ஜலம், தேஜசு என்னும் மூன்று ஸ்தூல பூதங்களில் ஆகாசம், வாயுவென்னும் இரண்டு சூக்ஷும பூதங்களுள்ளன. ஆகையால, ஸ்தூலத்திற்குச்

சரீர ரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும்; இங்ஙனம சூக்குமத்தை யாரம்பியா நின்ற வாயு, ஆகாசம் என்னும் இரண்டின்கண்ணும் சூக்ஷுமரூபமாய் பிருதிவி, ஜலம், தேஜசு என்னும் மூன்று பூதங்களும் உள்ளன. ஆகையால், அவ்வமூர்த்த சூட்சுமத்திற்கும் சரீரரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும்; இப்போது சூக்ஷுமசரீரத்தின் நாநா வகையாய் ரூபங்களை நிரூபணஞசெய்வாம்: - ஹே தேவராஜாவே! பூர்வ பூர்வ வாசனைகளால் ஜனித்த அச்சூக்ஷும சரீரத்திற்கு நாநாவகையாய் ரூபங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒரு ரூபத்தை யாம் உம்பொருட்டு கூறுகின்றோம்; நீர் கேட்பீராக. எக்காலத்தில் ரஜோகுணத்தோடு கூடிய இப்புருஷன் ஸ்திரீ முதலிய பதார்த்தங்களைக் காண்ப னோ, அக்காலத்தில் இப்புருஷன் அரிதாரத்தால் ரஞ்சிக்கப்பட்ட வஸ்திரத்திற்குச் சமானமான ரூபவானாவன். எக்காலத்தில் இப்புருஷன் சத்துவ குண மகிமையால் சிரத்தாதி குணங்களுடையவனாவனோ, ரஜோகுண மகிமையால் குரோதாதிகளோடு கூடியவனாவனோ, அக்காலத்தில் இப்புருஷன் சிறிது வெண்மையாய் மலைக்கம்பளத்திற்குச் சமானமான ரூபத்தையுடையவனாவன். எக்காலத்தில் இப்புருஷன் ஏகாந்ததேசத்தின்கண் இருந்தும ரஜோகுண மகிமையால் விஷயங் களை நினைப்பனோ, அக்காலத்தில் இப்புருஷன் இந்திரகோப சமானமாக அத்தியந்த ரத்தவர்ணமுடையவனாவன். மழைக்காலத்தின்கண் உண்டாகாநின்ற அத்தியந்தம் ரத்தரூபமுடைய ஒரு ஐந்து விசேஷத்தை இந்திரகோபமென்பர். எக்காலத்தில் இப்புருஷன் சத்துவகுணமகிமையால் வித்தையோடு கூடினவனாயினும் ரஜோகுண மகிமையால் உலகங்களோடு ஈரிஷைசெய்வனோ, அக்காலத்தில் இப்புருஷன் தாகசக்திமானாயும், பிரகாச சக்திமானாயும் இராநின்ற அக்கினியின் சுவாலையைப் போன்ற ரூபமுடையவனாவன். எங்ஙனம் வெண்கமலம் இயல்பாயே சுத்தமும் * கோமளமும் [* கோமளம் = மிருது.] ஆமோ, அங்ஙனம் ஒருகாலத்தில் இப்புருஷன் சத்துவ குண மகிமையால் பிறப்பிலேயே சமதமாதி குணங்களுடையவனும் கோமளமான இயற்கையுடையவனும் ஆவன். எக்காலத்தில் இப்புருஷன் சுத்த சத்துவகுணங்களோடு கூடியவனாவனோ, அக்காலத்தில் இப்புருஷன் மின்னலுக்குச் சமானமாய்ச் சர்வப் பிரகாசக ஞானவானாவன், இரண்யகர்ப்பபகவான் சர்வ பதார்த்த விஷயக ஞானவானாவதேபோலும். ஹே தேவராஜாவே! சகாம புருஷனுக்கே உபாச னையின் மகிமையால் ஹிரண்யகர்ப்பனைப்போல சர்வஞ்ஞத்தன்மை கிடைக்கும். அதுவும் உபாசனையாகிய மானசகர்மத்தால் உண்டாதலின் அநித்தியமாம். ஆகையால் முமுக்ஷு ஜனங்கள் அந்த சர்வஞ்ஞத் தன்மையையும் இச்சை செய்தல் கூடாது.

கருத்திதுவாம்: - எவ்வளவு பதார்த்தங்களின் இச்சை உளவோ, அவையாவும் ஆத்மரூப ஆநந்தத்தின் பிரதிபந்தகமாமாதலின், முமுக்ஷுகட்குச் சர்வ ஆசைகளையும் விட்டொழித்தலே உசிதமாம். ஹே தேவராஜாவே! இந்தப் பிரகாரம் புண்ணிய பாவரூப கர்மங்களாலும், வாசனைகளாலும், ஜன்னியமாய் ஆயிரம் வடிவங்கள் அமூர்த்த சூக்ஷுமபுருஷனுக்காம். அவ்வெல்லா ரூபங்களையும் கூற யாம் வல்லேமல்லேம். சுருதிபகவதியும் அவ்வெல்லா ரூபங்களையும் கூறச் சமர்த்துடையவளாகாள். ஆகையால், சுருக்கமாய் உமபொருட்டு யாம் கூறினேம். இப்போது மூர்த்த அமூர்த்தங்களென்னும் இரண்டு வடிவங்களையும் நிஷேதம் செய்யும் பொருட்டு முதலில் அவற்றுள் அவித்தையின் காரியத்தன்மையைக்

காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! நூற்களின் காரியமாய் வஸ்திரத்தின்கண் நூற்கள் தொடர்ந்து நிற்பதே போல், தூல சூக்கும ரூப இப்பிரபஞ்சமானது அவித்தையினின்று முற்பன்னமாதலின், அக்காரணரூப அவித்தை சம்பூரபணப் பிரபஞ்சரூப காரியத்தின்கண் தொடர்ந்து நிற்கும். ஹே தேவராஜாவே! வஸ்திரமுதலிய பதார்த்தங்களும், அவற்றின் காரணங்களாய் நூற்கள் முதலியவையும் திரிசியங்களாதலின் அநான்மாவாவதே போலத் தூல சூக்கும் பிரபஞ்சமும், அவற்றின் காரணமாய் அவித்தையும் திரிசியரூபமாதலின் அநான்மாவேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தூல சூக்குமரூப காரியப் பிரபஞ்சமும் அதன் காரணமாய் மாயையும் திரிசிய ரூபமாதலின் ஆன்மா அன்றாகுக. ஆனால் அவ்விரண்டின் அபாவரூப நிஷேதமானது ஆன்மா ஏன் ஆகமாட்டாது?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! பிரபஞ்சரூப காரியமும் அவித்தை வடிவகாரணமும் ஆன்மாவன்றாவதே போல அவற்றின் அபாவரூப நிஷேதமும் ஆன்மாவன்றாம். ஏனெனின், எதிர்மறையின் சத்தை எங்ஙனமாமோ அங்ஙனமே அபாவத்தின் சத்தையும் ஆம். சுத்தியின்கண்ணே பிரதீதியாகாநின்ற வெள்ளியானது கற்பிதமாதலின் அக்கற்பித வெள்ளியி னபாவமும் கற்பிதமே யாம். அது போல், அநான்மப பிரபஞ்சத்தின் அபாவமும் அநான்மாவேயாம். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! சர்வ அநாத்மப் பிரபஞ்சத்தையும் நிஷேதஞ் செய்து இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவின் உபதேசத்தை யாம் உம் பொருட்டுச் செய்தேம். இதனினுமதிக உபதேசத்தை எப்பிரஹ்ம வேத்தாவாய் குருவும் சீஷன் பொருட்டுச் செய்யார். மற்றோ எல்லாப் பிரஹ்ம வேத்தாக்களாய ஆசிரியரும் சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும நிஷேதித்து இவ்வாநந்த சொரூப ஆத்மாவின் உபதேசத்தைத் தம் சீஷரின் பொருட்டுச் செய்துளார்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரபஞ்சத்தை நிஷேதிக்காமலே நீ ஆநந்தசொரூபப் பிரஹ்மம் என விதிமுகத்தால் ஆன்மாவின் உபதேசத்தைக் குரு ஏன் செய்யலாகாது?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா மன வாக்குகட்கு விஷயமாகாதாம் ஆதலின் விதி முகத்தால் அதின் உபதேசஞ் செய்வதில் எப்புருஷனும் வல்லனல்லன். இக்காரணத்தாலே பிரஹ்ம வேத்தாக் களாய் ஆசிரியர்கள் சர்வ அநாத்மபபிரபஞ்சங்களை நிஷேதித்து முமுக்ஷுக்கட்கு ஆத்மாவின் உபதேசத்தைச செய்திருக்கின்றனர்.

கருத்திதுவாம்: - பிரஹ்மத்தின் உபதேசம் இருவகையாம். அவற்றுள், ஒன்றோ விதிமுகத்தால் உபதேசிப்பதாம். மற்றொன்றோ, நிஷேதமுகத்தால் உபதேசிப்பதாம். அவற்றுள், இவ்வந்தர்யாமியாய் ஆத்மா பிரஹ்ம சொரூபமாம், சத்தியசொரூபமாம், ஞானசொரூபமாம், ஆநந்தசொரூபமாம், பரிபூரண சொரூபமாம் என்னும் இவ்வகையாய் உபதேசத்தை விதிமுக உபதேசமென்பர். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா காரிய சொரூபமன்றாம், காரண சொரூபமன்றாம், தூல சொரூப

மன்றாம், சூக்கும் சொரூபமன்றாம் என்னும் இவ்வகையாய் உபதேசத்தை நிஷேதமுக உபதேசமென்பர். இவ்விருவகை உபதேசத்தினுள் நிஷேதமுக உபதேசத் திற்கு மேன்மை கூறும்பொருட்டு முதலில் விதிமுக உபதேசத்தின்கண் தாழ்மை யைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! நீர் பிரஹ்ம ரூபம் யாம் பிரஹ்ம ரூபம் என விதிமுகமாய் ஞானத்தை முன்னர் உபதேசிததனமன்றோ? அவ்விதிமுக போதம் சப்தத் தொடர்பாய் விசிஷ்டமாயே உற்பன்னமாம். ஆகையால், மனவாக்குகட்கு விஷயமாகாத ஆன்மாவின்கண் அவ்விதிமுக போதம் சம்பவியாது. அல்லது "**தத்வமசி**" (அந்தப் பிரஹ்மம் நீயாயிருக்கின்றாய்) என விதிமுகமாய் பிரவிர்த்தமாய் போதத்தின்கண் தத்பதப்பொருட்கும், துவம்பதப்பொருட்கும் பரஸ்பரம் அபேதம் பிரதீதியாம்; அதுவோ சம்பவியாது. ஏனெனின், தத்பதப் பொருளாய் மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வரரிடத்தோ சர்வஞுத்தன்மையும் பரோக்ஷத் தன்மையுமிருக்கின்றன. துவம்பதப் பொருளாய் அவித்யாவிசிஷ்ட ஜீவனிடத்தே அற்பஞ்ஞுத்தன்மையும், அப்ரோக்ஷத் தன்மையும், துக்கித் தன்மையுமிருக்கின்றன. இங்ஙனம் விரோத தர்மங்களையுடைய தத்துவம் பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் அபேதம் சம்பவியாது. மற்றோ அக்னியும், பனியும், பரஸ்பரம் விருத்த தாமங்களை யுடையனவாதலின், அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் வேற்றுமை இருப்பதே போல, விருத்த தர்மங்களையுடைய தத்துவம் பதார்த்தங்கட்கும் பரஸ்பரம் பேதமே சம்பவிக்கும் என்னும் ஆசங்கை நீங்கும்பொருட்டும் தத்துவம் பதார்த்தங்களின் அபேதம் சித்திக் கும் பொருட்டும் தத்துவமென்னும் இரண்டு பதங்களில் பாகத்தியாக இலக்ஷணை யை அங்கீகாரஞ் செய்ய வேண்டிவரும். பதத்தின் வாச்சியாரத்த ஏகதேசத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, ஏகதேசத்தைக் கவர்ந்து கொள்வதனைப் பாகத்தியாக இலக்ஷணை என்பர். ஈண்டு தத்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் ஈஸ்வரராம். அதன்கண் இருபாகங்களுள். அவற்றுள், ஒன்றோ சைதன்ய பாகமாம், மற்றொன்றோ மாயை மாயையாற் செய்த சர்வஞுத்துவாதி தர்மங்களாகிய பாகமாம். அவற்றுள், இரண்டாவது பாகத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து முதற் சைதன்னிய பாகத்தில் தத்பதத்தின் இலக்ஷணையைச் செய்து கொள்ளல் வேண்டும். இந்தப் பிரகாரம் துவம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் ஜீவனாம். அதனிடத்தும் இருபாகங்களும் அவற்றுள், ஒன்றோ சைதன்னிய பாகமாம். மற்றொன்றோ அவித்தை, அவித்தையாற் செய்த அற்பஞ்ஞுத்து வாதித் தர்மங்களாகிய பாகமாம். அவற்றுள், இரண்டாவது பாகத்தைப் பரித்தி யாகஞ்செய்து சைதன்னிய ரூப முதற்பாகத்தின்கண் துவம் பதத்தின் இலக்ஷணையைச்செய்து கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விரு சைதன்னிய பாகங்கட்கும் பரஸ்பரம் அபேதம் சம்பவிக்கும். இவ்வண்ணம் இலக்ஷணா விருத்தியை அங்கீகரித்து விதிமுக உபதேசமானது கேவலம் கிலேசகாரணமாம். அல்லது விதிமுகமாய் ஆன்மாவை உபதேசிப்பதில் அநுமானப் பிரமாணத்தின் அபேக்ஷை வடிவ கௌரவ தூஷணத்தின் பிராப்தியாம். ஏனெனின் சச்சிதாநந்த சொரூப தொம்பதார்த்தம் அதிகாரியினுடைய சொரூபத்தினின்று பேதியாததேபோல, சர்வ ஜீவர்களின் சொரூபத்தினின்றும் போதிப்பதில்லை. அது போலவே தத்பதார்த்தத்தின் கண்ணும் அதனது பேதமின்றாம் என்னும் இவ்வகைப் பொருளைச் சித்தஞ் செய்வ தாய் அநுமானப் பிரமாணத்தை அவசியம அபேக்ஷிக்க வேண்டிவரும். அவ்வநுமான த்தின் பிரகாரம் இதுவாம்: - துவம் பதத்தின் அர்த்தமாய் ஜீவன் பரமான்மாவின் வேறன்றாம், சச்சிதாநந்த சொரூப மாதலின், அதிகாரியின் ஆன்மாவைப் போல்,

எனனும் அநுமானப் பிரமாணத்தின் அபேக்ஷை விதிமுக உபதேசத்திற் குண்டாதலின், விதிமுக உபதேசம் தாழ்ந்ததாம். அல்லது விதிமுக உபதேசத்தில் தத்பதார்த்த, துவம்பதாரத்த சோதனங்களின்றி இரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் அபேதம் சம்பவியாதாதலின், தத்துவம் பதார்த்தங்களின் சோதனம் அவசியம் செய்ய வேண்டும். தேகாதி ஜடபதார்த்தங்களின் நீக்கத்தாலன்றித் தத்துவம் பதார்த்த சோதன முண்டாகாது. ஆகையால் தேகாதி ஜடபதார்த்தங்களின் நீக்கத்தை அவசியம் செய்தல் வேண்டும். அந்நீக்கம் யுத்திரூப அநுமானத்தால அன்றிச் சித்தியாதாதலின், அத்தேகாதி ஜடபதார்த்தங்களின் நீக்கத்தின் பொருட்டுப் பலவகையாய் அநுமானங்களின் அபேக்ஷையைச் செய்ய வேண்டும். இங்ஙனம் அநேக அநுமானங்களின் அபேக்ஷவடிவக் கௌரவ தோஷம விதிமுக உபதேசத்தின் கண்ணே பிராப்தமாம். ஆதலினாலும் விதிமுக உபதேசம் தாழ்ந்ததாம். விதிமுக உபதேசத்தின்கண் எவ்வெவ்வநுமான அபேக்ஷ உளதாமோ அவ்வவ்வ நுமானமும் சுதந்தரமாய் எவ்வர்த்தத்தையும் சித்தி செய்யமாட்டாது; மற்றோ அந்நியப் பிரமாணத்தை யாபேக்ஷிக்கும். அநுமானப் பிரமாணம் அன்னியப் பிரமாண த்தை யபேக்ஷியாதிருப்பின், அதன்கண் அநுமானத் தன்மையே இன்றாம். ஏனெனின், அநுமானமென்னும் சப்தத்தின் கண் இருபதங்கள் உள. அவற்றுள், ஒன்றோ **"அநு"** என்னும் பதமாம், மற்றொன்றோ **"மான"** என்னும் பதமாம், அவற்றுள், **"அநு"** வென்னும் பதத்தின் பொருள் பின்னருண்டாவதாம். **"மான"** என்னும் பதத்தின் பொருள் பிரமாணமாம். அவ்விரண்டினுக்கும் ஒருங்கே பின்னுண்டாம் பிரமாண மென்பது திரண்டபொருளாம். அநுமானப் பிரமாணமானது ஒரு பிரமாணத்தை அபேக்ஷ செய்யாதாயின், அநுமானமென்னும் சப்தமே அதனிடத்தே பயனற்றுப் போம். இது கூறியதால் இது துணியப்பெறும்: - ஜீவனானவன் பிரஹ்மத்தினும் அபின்னன், சச்சிதானந்த ரூபமாதலின், அதிகாரிகளின் ஆத்மாவைப்போல. என இவ்வண்ணம ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதசாதகம் அநுமானமாம். தேகாதிகள் அனாத்மாக்க ளாகத் தகுதியுடையனவாம், ஜடங்களாயிருத்தலின், திரிசியங்களா யிருத்தலின், பரிசசின்னங்களாயிருத்தலின், கடாதிகளைப்போல, இவ்வண்ணம் தேகாதிகளிடத் துள்ள அனான்மத்தன்மையின் சாதகம் அநுமானமாம். இவ்வநுமானங்கட்கு யாதே னும் மூலரூபப்பிரமாணம் மொழியவேண்டும். அம்மூலரூபப் பிரமாணத்தின் சகாயத்தால் அவ்வநுமானங்கள் விதிமுக உபதேசத்தின்கண் சகாயத்தைச் செய்யும். தூமரூப ஹேதுவினால் மலையின்கண் அக்கினியின் அநுமானம் உண்டாக வேண்டுமானால் முதலில வீடு முதலியவற்றில் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் தூமரூப ஹேதுவினகண் அக்கினியின் வியாபதிஞானம் உண்டாதல்வேண்டும். வியாப்திஞானமின்றி தூமரூப ஹேதுவினால் பர்வதத்தின் கண் அக்கினியின் அநுமானமுண்டாகாது. ஆகையால், தூமத்தின்கண் வியாப்தியைக் கவர்வதும் பர்வதத்தின்கண் தூமத்தைக் கவர்வதுமாயப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் பர்வதத்தின் கண் அக்கினியின் அநுமானத்தின் மூல ரூபமாம். அது போல் ஈண்டுப் பிரசங்கத்தில் ஜடத்தன்மை முதலிய ஹேதுக்களால் தேகாதிகளிடத்தே அநான்மதத்தன்மை யநுமானத்தின் கண்ணும், ஜடத்துவாதி ஹேதுக்களிடத்தே அநான்மத்தன்மைரூப சாத்தியத்தின் வியாப்தி ஞானத்தின் பொருட்டும், ஜடத்வாதி ஹேதுஞானத்தின் பொருட்டும், அன்னிய ஒரு பிரமாணத்தினபேக்ஷையுண்டாம். ஆண்டுப் பிரத்திய க்ஷப் பிரமாணமோ அவ்வநுமானத்தின் மூலமாகமாட்டாது. ஏனெனின்,

திருஷ்டாந்தரூப கடாதிகளிடத்தே ஜடத்வாதி ஹேதுக்கள் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் சித்தமாயினும், அநான்மத் தன்மைரூப சாத்தியத்தின் பிரத்தியக்ஷம் கடாதிகளிடத்தே உண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், ஆன்மாவின் பேதத்தை அநான்மத் தன்மை என்னப்படும். அவ்வான்மாவின் பேதம் அந்நியோன்ய அபாவரூபமாம். பிரதியோகி ஞானத்தாலன்றி அபாவத்தின் ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. ஆதலின், பிரதியோகிரூப ஆன்மாவின் பிரத்தியக்ஷமின்றி அதன்பேதப் பிரத்தியக்ஷம் சம்பவிக்கமாட்டாது. ஆகையால், முற்கூறிய அநுமானத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் மூலமன்றாம். அல்லது ஜடத்தன்மைரூப ஹேதுவினால் தேகாதி களிடத்தே அநான்மத்தன்மைக்குச் சாதகமாய்ப் பூர்வ அநுமானத்தின்கண் திருஷ்டாந் தரூப கடாதிகளிடத்தே அநான்மத்தன்மை, பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் காணப்பெறினும் அவ்வநான்மத்தன்மை அக்கடாதிகளிடத்தே யிருக்கும்; கடாதிக ளின் வேறாய் தேகாதிகளிடத்து அவ்வநான்மத்தன்மை யிராதாம்; கடத்தை விஷய ஞ்செய்வதாய் இது கடமென்னும் ஞானம் கடத்தின்கண் ஸ்தம்பத்தன்மைத் தர்மத்தை விஷயஞ் செய்யமாட்டாது. ஆயினும் அந்தஸ்தம்பத்தன்மைத் தர்மம் ஸ்தம்பத்தினின்றும் நீங்கமாட்டாது; மற்றோ ஸ்தம்பத்தின்கண்ணே இருக்கும். அது போல் கடாதி திருஷ்டாந்தங்களில் ஆத்மத்தன்மைத் தர்மம் உண்டாகாதொழிக. என்றாலும், அவ்வான்மத்தன்மைத் தர்மம் தேகாதிகளிடத்தே இருக்குமென்னும் இவ்விபரீத அர்த்தத்தை அங்கீகரிப்பதில் யாதொரு பாதக தர்க்கமுமின்றாம்.

சங்கை: - ஆன்மா சைதன்னியமாம். தேகமே ஆன்மாவாயின், தேகத்தின்கண் ஜடத்தன்மை யுண்டாகலாகாது, தேகத்தின் கண்ணே ஜடத்தன்மைப் பிரத்தியக்ஷ மாய்ப் பிரதீதியாமாதலின் தேகம் ஆத்மாவன்றாம்; என்னும் தர்க்கம் தேசத்தின் ஆத்மத்தன்மைக்குப் பாதகமாய்ச் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்: - எச்சார்வாக நாஸ்திகர் ஆத்மத்தன்மைத் தர்மத்தைத் தேகத்திற் கே இயல்பாய் அங்கீகரித்துளரோ, அவர்கள் முன்பு இவ்வுனது தர்க்கம் சம்பவியாது. ஏனெனில், கடாதிகளிடத்தே இராநின்ற ஜடத்துவ திரிசியத்துவ முதலிய தர்மங்கள் கடாதிகளின் சுபாவத்தை நீக்கமாட்டாததேபோல, தேகத்தின்கண் இராநின்ற ஜடத்துவ, திரிசியத்துவ முதலிய தர்மங்களும் தேகத்தின் ஆத்மத்தன்மைச் சுபாவத்தை நீக்கமாட்டாது. அல்லது நையாயிகர் மதத்தில் சத்தையென்னும் ஜாதி, திரவியம், குணம், காமம் என்னும் மூன்று பதார்த்தங்களினிடத்து இருக்கும், ஆனால் அச்சத்தாஜாதி அத்திரவியாதிகளின் சுபாவத்தை வேறாக்கமாட்டாது. அதுபோல் ஜடத்துவத் திரிசியத்துவாதி தர்மங்கள் ஆன்மாவின் கண்ணும் அநான்மாவின் கண்ணு மிருக்கும். ஆனால் அவ்வான்மா அநான்மாக்களின் சுபாவத்தை வேறாக்க மாட்டாது. என அங்கீகரிப்பதில் தேகாத்மவாதியாய் சார்வாகனுக்கு யாதொரு பாதக தர்க்கமுமின்றாம்; அஃதிருப்பினன்றோ, அதன் பயத்தால் ஜடத்துவத் திரிசியத்துவாதி தர்மங்கள் ஆன்மாவின்கண்ணே அங்கீகரிக்க முடியாமற்போம்.

கருத்திதுவாம்: - யாண்டுத் தூமரூப ஹேதுவினால் அக்கினியின் அநுமான முண்டாமோ, ஆண்டுத் தூமரூப ஹேது காரியமாம். அக்கினி அத்தூமத்தின் காரணமாம். அக்கினியின்றித் தூமத்தின் ஸ்திதி எங்கேனுமங்கீகரிக்கின், தூமத்திற்

கும் அக்கினிக்கும் பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமிராது என்னுந்தர்க்கம் ஆண்டுப் பாதகமாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின்கண் அநான்மத்தன்மைரூப சாத்தியமின்றியும், ஜடத்துவ திரிசியத்துவாதி தர்மங்களை அங்கீகரிப்பின் இதன்கண் யாதொரு பாதக தர்க்கமுமின்றாம் ஏனெனின், ஜடத்துவத் திரிசியத்துவாதி தர்மங்கட்கு அநான்மத் தன்மைத் தர்மம் காரணமாயின், அநான்மத்தன்மைத் தர்மரூப சாத்தியமின்றி ஜடத்துவத் திரிசியத்துவாதி தர்மரூப ஹேதுவிராது. அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமின்றாம். ஆகையால், ஆத்மாவின்கண் ஜடத்துவத் திரிசியத் துவாதி தர்மங்களை அங்கீகரிப்பதில் யாதொரு பாதக தர்க்கமும் தேகான்மவாதிக் கின்றாம்.

சங்கை: - யாண்டும் சைதன்னிய ரூபமாகவே ஆன்மாவின் அநுபவமாம். ஜடதேகத்தையே ஆன்மாவென உடன்படின், அவ்வநுபவத்திற்கு விரோதமா மன்றோ?

சமாதானம்: - சைதன்னிய ரூபமாக உண்டாம ஆன்மாவின் அநுபவத்தின் கண் யாது கரணம்? நேத்திராதி பாகிய இந்திரியங்கள் கரணமா? அல்லது மனங் கரணமா? அவற்றுள் முதற் பட்சமோ சம்பவியாதாம். ஏனெனின், பாகிய அநான்ம பதார்த்தங்களை விஷயஞ்செய்வதாலும், நேத்திராதி இந்திரியங்களைப் பாகிய இந்திரியங்களென்பர். அவை அந்தர ஆன்மாவை விஷயஞ் செய்யின், அவற்றின் கண் பாகிய இந்திரியத் தன்மை இராதாதலின், அவை ஆன்மாவை சைதன்னிய ரூபமாகக் கவரா. இனி அவ்விரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், ஆன்மாவை சைதன்னிய ரூபமாக மனங்கவரின் ஆன்மாவின்கண்ணே ஜடத்வாதி தர்மங்களின் பகையுண்டாமாதலின், அம்மனம் ஆன்மாவைச் சைதன்யரூபமாய்க் கவராதென்க; மற்றோ, யான் உளன் என ஆன்மாவின் சத்தாமாத்திரத்தை மனங்கிரகிக்குமாதலின், ஆன்மாவின்கண் ஜடத்துவாதி தர்மங்களின் நிவாரண முண்டாகமாட்டாது.

சங்கை: - யான் உளன் என்பதாய் ஞானம் ஆன்மாவின் சைதன்னிய ரூபத்தை விஷயஞ்செய்யாதாயினும், யான் உணர்கின்றேன் என்பதாய் ஞானம் ஆன்மாவின் சைதன்னிய ரூபத்தை விஷயஞ் செய்யும்.

சமாதானம்: - தாம்பூல சம்பந்தத்தால புருஷனுக்கு வாயில் சிவப்புத் தன்மை யுண்டாவதே போல், மனத்தின் சம்பந்தத்தால் ஆன்மாவின்கண் உண்டாய் சைதன்னியத் தன்மையையே யான் உணர்கின்றேன் என்பதாய் அனுபவம் விஷயஞ் செய்யும். சுத்த ஆன்மாவின் சைதன்னியத் தன்மையை அவ்வனுபவம் விஷயஞ் செய்யாது. ஆதலினால், ஆன்மாவின் ஜடத்துவாதி தர்மங்களின் விரோதியாய் சைதன்னியத் தன்மையை எப்பிரத்தியக்ஷப பிரமாணமும் விஷயஞ் செய்யாது. ஆன்மாவின் சைதன்னியத் தன்மையின்கண் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் பிரவிருத்தி யுண்டாகாதபோது, வாதிகட்கு எப்போதும் பரோக்ஷமாய் ஆன்மாவின் வியாபகத்தன்மை முதலிய தர்மங்களிடத்தே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் பிரவிருத்தி உண்டாவது யாங்ஙனம்! மற்றோ உண்டாகாதென்க. இத்துணை

கூறியதால் இது துணியப்பெற்றதாம்: - விதிமுக உபதேசத்திற்குச் சகாயஞ் செய்யும் பொருட்டு முயன்ற முற்போந்த அநுமானங்களின் மூலகாரணத் தன்மை பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் கண்ணே சம்பவியாதாதலின், மூலகாரணம் இன்மையினானே அவ்வனுமானங்கள் ஆன்மாவின் நிரணயத்தின்கண் முயலா. ஆகையால், முற்கூறிய தோஷங்களின் நிவிர்த்தியின் பொருட்டுச் சுருதிப் பிரமாண த்தையே அவ்வநுமானங்கட்கு மூல ரூபமாய் உடன்படல் வேண்டும். அச் சுருதி இஃதாம்.

இதன்பொருள்: - பிரஹ்மம் சத்தியரூபமாம், ஞானரூபமாம், அநந்தரூபமாம், ஆநந்தரூபமாம் என்பதாம். இவ்விதமாய் சுருதிரூப மூலப் பிரமாணங்களை அங்கீகரித்து முற்கூறிய அநுமானங்கள் விதிமுக உபதேசத்தின்கண் உதவிபுரியும். அல்லது எச்சுருதிரூப மூலப்பிரமாணத்தின் சகாயத்தால முற்கூறிய அநுமானங்கள் விதிமுக உபதேசத்திற்குச் சகாயத்தன்மையைச் செய்யுமோ அச்சுருதி வாக்கியமே நிஷேதமுக உபதேசத்தின் பிரதானத் தன்மையை உணர்த்தும். ஏனெனின், சத்தியாதி பதங்கட்கு சக்தி விருத்தியினால் சுத்தப் பிரஹ்மத்தின் கண் பிரவிருத்தியை எவ்வறிஞனும் அங்கீகரிப்பதின்றாம்; மற்றோ பாகத்தியாக இலக்ஷணையால் சத்தியாதி சப்தங்கள் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும். அவற்றுள், சத்திய சப்தம் அசத்தியத்தை நீக்கி பிரஹ்மத்தை யுணாத்தும். ஞான சப்தம் அஞ்ஞானத்தை விலக்கி பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும் அநந்த சப்தம் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதத்தை நீக்கிப் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும். ஆநநந்த சப்தம் துக்கத்தை நீச்கி பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும். இவ்வண்ணம் சத்தியாதி சப்தங்கள்யாவும் அசத்தியாதி தர்மங்களை நிஷேதித்துச் சுத்தப் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும். ஆதலினால் அச்சுருதி வாக்கியங்கள் யாவும், நிஷேதமுக உபதேசத்தின் பிரதானத் தன்மை யையே அறிவிக்குமென்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுருதிவாக்கியங்கள் நிஷேத முகவாயிலாய் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்துவது யாது காரணம்?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! இவ்வதவிதீயப் பிரஹ்மம் சஜாதீய, விஜாதீய சுவகத, பேதமற்றதாய் தனது மகிமையின்கண்ணே நிலைபெற்றிலங்கும். அத்தகைய நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை சுருதிவாக்கியங்கள் யாதேனுமொரு குண விசி ஷ்டரூபமாய் உணர்த்துமாயின் அச்சுருதி வாக்கியங்களின் இடத்தே அப்பிராமாண் யத் தன்மைத் தோஷத்தின் அடைவுண்டாம. சர்ப்பத் தன்மைத் தருமமற்ற ரஜ்ஜுவைச சர்ப்பரூபமாய் உணர்த்துவதாய் இது சர்ப்பமெனும் வாக்கியத்தை உலகின் கண்ணே அப்பிரமாணமாய் அங்கீகரிக்கப் பட்டுளது; அதுபோல் சர்வ தர்மங்களுமற்ற நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை யாதேனும் ஒருகுண விசிஷ்ட ரூபமாய் உணர்த்துவதாய் விதிவாக்கியமும் அப்பிரமாணமாம். ஆதலின் தமது அப்பிரமாணத் தன்மைத் தோஷத்தை நீக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு, சத்தியாதி வாக்கியங்கள் யாவும் நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை நிஷேதமுகமாய் உணர்த்தும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சர்வபேதங்களுமற்ற ஏக அத்விதீய பிரஹ்மம். இவ்வுலகின் கண்ணே பிரசித்தமின்றாம் ஆதலின் அவ்வப்பிரசித்தப் பிரஹ்மத்தை

சாஸ்திரம் எங்ஙனம் அறிவிக்கும். சப்தமானது பிரசித்த பதார்த்தங்களையே யன்றோ அறிவிக்கின்றது.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! லோகப் பிரசித்த அர்த்தத்தையே சாஸ்திரம் போதிப்பிக்குமென்று நியமம் யாண்டு மின்றாம்; மற்றோ, உலகின்கண் அப்பிரசித்த பதார்த்தங்களையும் சாஸ்திரம் போதிப்பிக்கின்றது. யூபசப்தத்தின் பொருள் உலகின்கண்ணே அப்பிரசித்தமாயினும் **"யூபம்தக்ஷதி"** என்னும் வேத வசனத்தால் சம்ஸ்கார விசிஷ்ட காஷ்டவிசேஷம் யூபசப்தத்தின் அர்த்தமாய்ப் பிரதீதியாகும். அது போல் உலகின்கண்ணே அத்விதீய நிர்க்குணப் பிரஹ்மமானது அப்பிரசித்தமாயினும் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்பதாதி சுருதி வசனங்களின் விசுவாசத்தால மதிமான்களாய் புருஷர் அந்நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை அறிய யோக்கியராவர்.

இப்போது விதிமுக உபதேசததையும நிஷேதமுக உபதேசத்தையும் இலக்ஷணத்தோடும் உலகப் பிரசித்தத திருஷ்டாந்தங்களோடும் நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே தேவராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூபவான்மாவைப் போதிப்பிக்கும் பொருட்டுச சாஸ்திரத்திறகு இருவகையாய் பிரவிர்த்தியுண்டாம். அவற்றுள், ஒன்றோ விதிமுகமாய் பிரவிருத்தியாம், மற்றொன்றோ நிஷேதமுகமாய் பிரவிருத்தியாம் இவ்விரண்டும் அதிகாரிகளின் மதியனுசாரமாய் ஆம். இப்போது விதிமுக உபதேசத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! ஒரு தனிகனானவன கோ, சாலையின்கண் சென்று, கோபாலனை நோக்கி எனது கோ யாதெனவினவில் அக்கோபாலனானவன் அக்கோவின கொம்பைப் பிடித்து, இது தங்களுடைய கோ என அத்தனிகனுக்குக் காண்பிப்பன் இதனை சிருங்ககிராகிகா நியாய மென்பர். இங்ஙனம் இந்நியாயததால் ஆன்மாவை எச்சாஸ்திரம போதிப்பிக்குமோ அதனை விதிசாஸ்திர மென்பர். உனதுகரத்தில் நெலலிக்கனி யுளது என்னும் இது லௌகிக விதிவாக்கியமாம். இங்ஙனம் யாதொரு விதிவாக்கியமும் ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவைப் போதியா. ஏனெனின், இவ்வான்மா மனம் வாக்குகட்கு அவிஷய மன்றோ. ஆதலினால் சத்தியம், ஞானம், அந்நதம், பிரஹ்மம் என்பதாதி விதிவாக்கியங்களும், அசத்தியாதிகளின் நீக்கவாயிலாகவே சுத்த ஆன்மாவின்கண் பிரவிர்த்திகளும். இப்போது நிஷேதசாஸ்திரத்தை இலக்ஷணத்தோடும் லோகப் பிரசித்தத் திருஷ்டாந்தத்தோடும் நிரூபிப்பாம: - ஹே தேவராஜாவே! மயங்கிய புருஷர் இலக்ஷியரூபமாய் அங்கீகரித்த அநேகம் பதார்த்தங்களை நிஷேதித்து எஞ்சியதாய் உண்மையாய் இலக்ஷிய பதார்த்தத்தை எச்சாஸ்திரம் அர்த்தத்தால் போதிப்பிக்குமோ அதனை நிஷேத சாஸ்திரமென்பர். தேர் குதிரை முதலிய பல வகையாய் சேனைகளோடு கூடிய ஒரு அரசனை யறியாமல் ஒரு மூடபாலகனான வன் தன் தந்தையை நோக்கி, இக்கூட்டத்துள் அரசன் யாவன் என வினவின் அப்பாலகன் வசனத்தைக கேட்டு அப்பாலகனுக்கு அரசனையறிவிக்கும அவாவின னாய அவன் தந்தை முதலில இவன் அரசன் என்னும் வசனத்தைக் கூறான். மற்றோ இப்பாலகன்பொருட்டு முதலிலேயே இவன் அரசன் என்னும வசனத்தை யான் கூறுவேனாயின், இப்பாலகன் மூடனாதலின் அந்நிய எவனையேனும் அல்லது குடைசாமரம் முதலிய எவற்றையேனும் ராஜனென உணர்வனாதலின், இவன்

ராஜனென்னும் வசனத்தை முதலில் இப்பாலகனுக்குக் கூறல் தகுதியன்றாம். மற்றோ, அரசனின் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்களையும் யான் நிஷேதிப்பேனாயின், எஞ்சியதாய் யாவற்றினும் விலக்ஷணமாய் அரசனை இப்பாலகன் தானேயுணர்வன் என மனத்தின்கண்ணே சிந்தித்து அத்தந்தையானவன் அப்பாலகனுக்குக் கூறுவானா யினன். ஹே மைந்தா! காணப்பட்ட இம்மரமும் ராஜனன்றாம், இக்குதிரையும் ராஜனன்றாம், இவ்யானையும் ராஜனன்றாம், இத்தேரும் ராஜனன்றாம், இக்காலாட் களும் இராஜனன்றாம், பலவகையாய் ஆயுதங்களைத் தரித்திராநின்ற இவர்களும் ராஜனன்றாம், இவ்வெண் குடையும் ராஜனன்றாம், இச்சாமரமும் ராஜனன்றாம், குடை, சாமரை முதலியவற்றைக் கையில் வைத்திருக்கும் புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் ராஜனன்றாம், இந்நீலச் சட்டையையுடைய புருஷனும் ராஜனன்றாம், இம்மஞ்சட் சட்டையையுடைய புருஷனும் ராஜனன்றாம். இச்சிவப்புச் சட்டை யையுடைய புருஷனும் ராஜனன்றாம், இச்சித்திர வஸ்திரமுடைய புருஷனும் ராஜனன்றாம், இச்சுவர்ணமய வாளாயுதத்தைத் தரித்திருக்கும் புருஷனும் ராஜனன் றாம், இச்சுவர்ணமய வில்லைத்தாங்கிய புருஷனும் ராஜனன்றாம், என்பன வாதி வசனங்களால் ராஜாவின் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்களையும் நிஷேதம் செய்தனன். பின்னர் அப்பாலகன் எஞ்சியதாய் யாவினும் விலக்ஷணமாய் அரசனைக் கண்கூடாய்க் கண்டனன். அவ்வரசனானவன் பொன் போன்ற காந்தியோடு கூடிய அங்கத்தை யுடைபவனாயிருந்தான். சிரசிற்கு மேல் வெண்குடை யுடையவனா யிருந்தான். பக்கங்களி லிராநின்ற சேடியர்களின் கைகளாகிய கமலங்களில் சுழலா நின்ற சாமரமாகிய அன்னப் பறவையால் சேவிக்கப்பட்ட மஸ்தகத்தோடு கூடி விளங்கினன். வெண்மையாய் ஆடையை யணிந்திருந்தனன். திவ்யமாய் காந்தி யோடு கூடித் திகழ்ந்தனன். அத்தகைய அரசனை எல்லாச் சேனையினும் வேறாய் அப்பாலகன் கண்ணாற் கண்டனன். இவ்வண்ணம் நிஷேத சாஸ்திரமும் ஆன்மா ஒன்றை விட்டு வேறாய் ஸ்தூல சூக்குமச் சர்வப் பிரபஞ்சங்களையும் நிஷேதிக்கும். அந்நிஷேதத்தின் பின்னர் அவ்வதிகாரியானவன் சர்வப் பிரபஞ்சத்தினும் விலக்ஷண ரூபமாய் ஆன்மாவைத்தானே நிச்சயஞ் செய்வன். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! இந்நிஷேதமுக உபதேசமே, ஆன்மாவைப் போதிப்பதில் மேன்மையாய் உபாயமாம். இந்நிஷேதமுக உபதேசத்தை அங்கீகரியாவிடின், பாவாபாவமற்ற நிர்க்குண பரமான்மாவை யாது போதிப்பிக்கும்; மற்றோ நிஷேதமுக உபதேசமின்றி நிரக்குணப் பரமான்மாவை யுணர்த்துவதில் எவ்வாக்கியமும் சமர்த்துடையதன்றாம். ஆதலினா ல் ஹே தேவராஜாவே! மகா வாக்கியத்தின் லக்ஷியரூபமாய் அத்விதீய ஆத்மா மனம் வாக்குகட்கு அவிஷயமாம். சப்தத்தின் பிரவிர்த்திக்கு நிமித்தமாய் ஜாதி, குணம், கிரியை முதலியவையற்றதாம். ஆகையினாலே சத்தியாதி வேதவாக்கிய ங்களும் அவ்வான்மாவை நேரே பிரதிபாதனஞ் செய்யுமாற்ற லுடையனவன்றாம். அத்தகைய அத்விதீய ஆன்மாவை யாவன் மனத்தால் விஷயஞ்செய்வன்; மற்றோ எவனும் மனத்தால் ஆன்மாவையறிவதில் சமர்த்தனாகான். அத்தகைய அத்விதீய ஆத்மாவை அறிவிக்கும் பொருட்டு, நிஷேத சாஸ்திரம் ஸ்தூல சூக்ஷுமரூப சர்வ ஜகத்தையும் நிஷேதஞ் செய்யும் போது அவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மதேவர் தாமே அதிகாரிகளின் இருதய தாமரையின் கண்ணே பிரகாசிப்பர் தீபம் இல்லின்கண்ணே அடைந்து நேத்திரங்களை மறைப்பதாய் அந்தகார நிவிர்த்தியை மாத்திரஞ்செய்யும், இவ்வளவே தீபத்தின் உபயோகமாம். அந்தகாரம் நீங்கிய பின்னர் கண்ணுடையோன்

சுதந்தரமாயே கடாதிகளைக் காண்பன். அது போல், இப்பாவ அபாவரூப காரியகாரணரூப ஸ்தூல சூக்ஷுமரூப சம்பூர்ண ஜகத்தானது ஆன்மாவன்றாம்; என நிஷேதமுக சாஸ்திரங்கூறின், அதிகாரியானவன் தானே ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத் கரிப்பன். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! அத்விதீய ஆன்மாவை யுணர்வதற்கு இந்நிஷேதமுக உபதேசமே மேலாயதாம். ஏனெனின், விதிமுக உபதேசத்தின்கண் தத்துவம் பதார்த்தங்களின் சோதனையின் அபேக்ஷையும், அநுமானாதிகளின் பேக்ஷையும் மிகையாம். அதுபோல், நிஷேதமுக உபதேசத்தின்கண் எவ்வநுமானாதிகளின் அபேக்ஷையுமின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நேதி நேதி என்னும் சுருதியானது மூர்த்த அமூர்த்தரூப பிரபஞ்சத்தை நிஷேதிக்கும். அவ்விருவகையாய் பிரபஞ்சத்தினின்றும் வேறாயுள்ள ஜடபதார்த்தங்களைச் சுருதி நிஷேதஞ் செய்யவில்லையாதலின், அப்பதார்த்தங்களோடு ஆன்மாவிற்குத் தாதாத்மிய அத்தியாசமுண்டாவதால், அதிகாரிக்குச் சுத்தரூபமாய் ஆன்மாவின் விளக்கம் உண்டாகாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! காரண அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய மூர்த்த அமூர்த்தரூப யாதொரு பிரபஞ்சமானது எம்மால் உமக்குக் கூறப்பட்டதோ அத்துணையே ஜடப்பிரபஞ்சமாம். அதனினதிகமாய் வேறு யாதொரு ஜடப் பிரபஞ்சமுமின்றாம். இக்காரண அஞ்ஞானசகித மூர்த்த அமூர்த்தரூப பிரபஞ்சத்தை நிஷேதஞ் செய்வதினாலே அறிஞனுக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். ஆதலினால், ஹே தேவராஜாவே! நேதி நேதி என்னும் சுருதி அத்விதீய ஆன்மாவினும் வேறாய் சர்வ ஜடப்பிரபஞ்சத்தையும் நிஷேதஞ்செய்யும். அவற்றுள், முதல் நகாரத்தால் காரியகாரணரூப ஸ்தூல சூக்ஷுமரூப பாவப்பிரபஞ்சத்தை ஆன்மாவின்கண் நிஷேதஞ்செய்யும். இரண்டாவது நகாரத்தால் அப்பாவப் பிரஞ்சத்தின் அபாவத்தை நிஷேதஞ்செய்யும். பாவ அபாவரூப ஜடப்பிரபஞ்சமானது ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவினின்றும் நீங்கவே, இவ்வாநந்தசொரூப சொப்பிரகாச ஆன்மாவே எஞ்சியிலங்கும். அக்கினியின் விசேஷபாவத்தின் காரணமாய் காஷ்டமாயது அக்கினியால் தகிக்கப்படவே காஷ்டமற்ற அவ்வக்கினி யானது பூர்வ விசேஷரூபத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து தனது சாமான்யரூபத்தில் நிலைபெறும். அதுபோல், ஆன்மாவின் விசேஷரூபத்தின் காரணமாய் பாவ அபாவ ரூப ஜடப்பிரபஞ்சமானது நீக்கப்படவே, இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவும் உபாதியாலுண்டாய விசேஷரூபத்தை யொழித்துத் தனது சச்சிதாநந்த சொரூபத்தின்கண் நிலைபெறும். ஹே தேவராஜாவே! இது யாம், இது நீர், இது திருசியப் பிரபஞ்சம், இவர் அன்னிய ஜீவர் என்னும் சம்பூர்ணபேதமும் மூர்த்த அமூர்த்தரூப உபாதியாலாயதாம். ஆகையால், அச்சம்பூர்ண பேதம் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின்கண் உண்மையாயின்றாம். ஹே தேவராஜாவே! பேதமற்ற ஆகாசத்தின் கண் புகை, மின்னல், மேகம் என்பவை பலவகையாய் பேதத்தை யுண்டுபண்ணும்; அங்ஙனமே, பேதமற்ற அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் ஸ்தூல சூக்ஷும சரீரங்கள் பலவகையாய் பேதங்களை யுண்டாக்கும். ஹே தேவராஜாவே! ஆகாசத்தின்கண்ணே பேதத்தைச் செய்வனவாய் மேகாதிகட்கு உபாதானகாரணம் ஆகாசமன்றாம். ஆன்மாவின் பேதத்தைச் செய்யாநின்ற ஸ்தூல சூக்ஷுமப் பிரபஞ்சங்கட்கோ ஆன்மாவே உபாதான காரணமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அசங்கவான்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத் தன்மை சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! அசங்க ஆன்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதென்னும் வார்த்தை உண்மையாம். அசங்க ஆன்மாவின் கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மையை யாமும் அங்கீகரிப்பதில்லை; மற்றோ, மாயாவிசிஷ்ட பரமாத்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மையை யாம் அங்கீகரிக்கி ன்றோம். ஆதலினால், ஸ்தூல சூக்ஷுமரூப சம்பூரணப் பிரபஞ்சமும் பரமேஸ்வரரது மாயையாலாக்கப் பெற்றதாமாதலின், சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சமும் மித்தையாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சமும் மாயையாலாக்கப் பெற்ற தாமாதலின், மித்தையாமென்னும் இவ்வார்த்தை சம்பவிக்குமாயினும், மாயை மாயையாலாக்கப் பெற்றதன்றாமாதலின், அது சாத்தியமாம்; மாயையும் வேறொரு மாயையால் ஆக்கப் பெற்றதாமென வுடன்படின், அவ்விரண்டாவது மாயை மூன்றா வது மாயையாலாக்கப் பெற்றதாம் என இங்ஙனம மாயைகளின் அனவஸ்தை யுண்டாம். அல்லது மாயையை வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண் அனாதியென அங்கீகரிக்கப் பட்டுளதாதலின், மாயையின்கண் மாயையின் காரியத்தன்மை சம்ப வியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! யாது மாயையின் காரியமாமோ, அது மித்தையாம் என யாம் கூறிய மித்தியாப்பிரபஞ்ச இலக்கணம் கேவலங்காரியப் பிரபஞ்சத்திற்காம். காரணரூப மாயையின் மித்தியாத் தன்மைக்கு இது இலக்கண மன்றாம். சித்தாந்தத்தின்கண் காரியப் பிரபஞ்சத்தைப்போல மாயையும் மித்தையே யாம். ஆகையால், அதிஷ்டான சைதன்யத்தின்கண் யாது அத்தியஸ்தமாமோ, அது மித்தையெனப்படும். இம்மித்தியாத் தன்மையின் இலக்கணம் மாயையின் கண்ணும் மாயையின் காரியத்தின்கண்ணும் உள. ஏனெனின், எங்ஙனம் ஸ்தூல சூக்ஷமப் பிரபஞ்சம் அதிஷ்டான சைதன்யத்தின்கண்ணே அத்தியஸ்தமாமோ, அங்ஙனம் மாயையும் அத்தியஸ்தமாம்; ஆகையால், இரண்டும் மித்தையாம். உலகின்கண்ணும் * ஐந்திரஜாலிகன் ஏவிய மாயையும் மாயையாலுற்பன்னமாய சம்பூர்ண பதார்த்தங் களும் மித்தையேயாம்; அவ்வண்ணம் மாயையும் மாயையாலாக்கப்பெற்ற சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சமும் மித்தையேயாம். [* ஐந்திரஜாலிகன் = இந்திர ஜாலக்காரன்.] ஹே தேவராஜாவே! எங்ஙனம் உலகின்கண் மாயாவியாய ஐந்திரஜாலிகனால் ஆக்கப்பட்ட ஸ்தூல சூக்ஷும பதார்த்தங்கள் உலகர்க்குப் பிரதீதியாமோ, அங்ஙனம் மாயாவிசிஷ்ட இந்திரனாக்கிய இவ்விந்திரஜால் ரூபப்பிரபஞ்சமும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிரதீதியாம்.

சங்கை : - ஹே பகவன்! ஹ பகவன்! மூவுலகத்தின் கண்ணும் யானே இந்திரன், என்னின் வேறாய் எவனும் இந்திரனின்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! எப்பரமான்மதேவர் முன்சர்வான்ம ரூபமாய் ஆன்மாவை யறிந்தனரோ, அப்பரமான்ம தேவரே ஈண்டிந்திர சப்தத்தால்

கூறப்பெறுகின்றனர். உமக்குச் சர்வான்மரூபமாய் ஆன்மாவின் ஞானமின்றாம்; ஆதலின் நீர் இந்திரரன்றாம். அல்லது பரம ஐஸ்வரியம் யாவருக்குளதோ அவரே இந்திரராவர். இவ்வண்ணம் இந்திர சப்த அர்த்தமும் சர்வான்ம ஞானத்தோடு கூடிய சர்வஞ்ஞ பரமான்மாவின்கண்ணே பொருந்துமன்றி, உமதிடத்தே பொருந்தாது. ஏனெனின், எவ்வைஸ்வரியத்திற்குச் சமானமாயேனும் அதிகமா யேனும் யாதொரு ஐய்வரியமுமின்றோ, அதனைப் பரம ஐஸ்வரியமென்பர். அத்தகை பரம ஐயம்வரியம் உமக்கின்றாம்; மற்றோ உம்மினும் ஆயிரமடங்கு அதிக ஐஸ்வரியம் இரண்ய கர்ப்ப பகவானுக்குளது. ஆகையால், சர்வான்ம ஞானத்தோடு கூடிய பரமான்மதேவரே இந்திரராவர். அவரே எல்லா உலகிற்குங் காரணராவர். ஹே தேவராஜாவே! ஸ்தூலசூக்ஷும சரீரங்களோடு உமக்குத் தாதாத்மிய அத்தியாசமிருத்தலின், அப்பரமான்மரூப இந்திரரினின்றும் நீர் உற்பன்ன மாயினீர்; இக்காரணத்தாலே உம்மிடத்தே இந்திரத்தன்மை சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! யான் இந்திரனல்லாதிருப்பின், யாவருமென்னை இந்திரரென ஏன் கூறுகின்றனர்?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! எம்மனோரது சமீபத்திராநின்ற ஐஸ்வரிய த்தைக்காட்டினும் உம்மிடத்திரா நின்ற ஐஸ்வரிய மதிகமாம்; ஆதலின், யாவரும் உம்மை இந்திரரென்கின்றனர். உண்மையா யாராய்ந்து பார்க்கின், பிரஹ்மாத்ம சாக்ஷாத்காரத்தோடு கூடிய ஈஸ்வரரே இந்திரராவர். அஞ்ஞானத்தால் ஆக்கப் பெற்ற தேகாபிமான காலத்தின்கண் உமதைஸ்வரியமும் நாயின் ஐஸ்வரியமும் சமானமேயாம். ஏனெனின், பலவகையாய் ஐஸ்வரியத்தின்கண்ணும், உமது தேவதா சரீரத்தின்கண்ணும், மூவுலகத்தின் கண்ணும், சுவர்க்கத்தின்கண் உள்ள ஸ்திரீகளி டத்தும் பிரீதியைச் செய்து நீர் ஆசக்தியை யடைவதே போல், நாயும் தனது ஐஸ்வரியாதி பதார்த்தங்களிடத்தே பிரீதியைச் செய்து ஆசக்தியையடைகின்றது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எப்பதார்த்தம் சுந்தரமாயிருக்கின்றதோ அதன் கண் பிரீதிமதியால் ஆசக்தியுண்டாகலாம்; அசுந்தர பதார்த்தத்தின் கண்ணே பிரீதியும் ஆசக்தியு முண்டாகா. அத்தகைய சுந்தர பதார்த்தங்கள் என்னிடத்தே யுளவாதலின், அவற்றின்கண் எனது ஆசக்தி சம்பவிக்கும்; நாயினிடத்தோ யாதொரு சுந்தர பதார்த்தமுமின்றாம்; ஆதலின் நாயினுக்கு ஆசக்தி சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! என்னிடத்தே சுந்தர பதார்த்தம் உளது, நாயினிடத்தே யின்று எனக்கேவலம் உமக்கபிமானம் உண்டாயுளது, ஏனெனின், நிரபேக்ஷை யோடு கூடிய ஐஸ்வரியாதி பதார்த்தங்கள் உம்மிடத்தும் இன்றாம், அங்ஙனமே நாயினிடத்தும் இன்றாம், மற்றோ எம்மனோரைக் குறித்து உமக்கு மகா ஐஸ்வரியமுளது. அங்ஙனமே கீடம் முதலிய துச்சஜந்துக்களைக் குறித்து நாயினுக் கும் மகா ஐஸ்வரியமுளது. எங்ஙனம் எம்மனோரைக் குறித்து உமது சரீரம் கோமளமாமோ, அங்ஙனமே பன்றி முதலியவற்றைக் குறித்து நாயின் தேகமும் கோமளமாம். எங்ஙனம் உமது தேவதா சரீரத்தின்கண் இந்திராணி முதலிய தெய்வப் பெண்களுக்குப் பிரீதியுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே நாயின் தேகத்தின் கண்ணும்

பெண்நாய்கட்குப் பிரீதியுண்டாகின்றது. எங்ஙனம் அமுதம் உங்கட்குப் பிரீதியைப் பயக்கின்றதோ, அங்ஙனமே வாந்தியெடுத்த அன்னம நாயினுக்கும் பிரீதியைப் பயக்கும். எங்ஙனம் உமக்குபகாரம் செய்த ஜீவரிடத்தே நீவிர் பிரீதி செய்கின்றீரோ, அங்ஙனமே நாயும் தனது சுவாமியிடத்தே பிரீதி செய்கின்றது. எங்ஙனம் அபகாரியாய் புருஷர்மீது நீவிர் கோபங் கொள்ளுகின்றீரோ, அங்ஙனமே அபகாரிகளிடத்தே நாயுங் கோபங் கொள்ளுகின்றது. ஹே தேவராஜாவே! மூவுலகத்தையும் யான் இரக்ஷிக்கின்றேன் ஆதலின், இந்திரனாய யானுபகாரம் செய்கின்றேன், இந்நாய் மூவுலகிற்கும் உபகாரம் செய்வதின்றாம் என்னும் அபிமானத்தையும் நீர் செய்யற்க. ஏனெனின், பிருதிவி, ஜலம், அக்கினி, வாயு, சூரியன், திசை, சந்திரன், மின்னல், மேகம், ஆகாசம், தர்மம், சத்திய வாக்கியம், மனுஷ்யத்தன்மை முதலிய ஜாதி, மனபுத்திப் பிராணாதிரூப ஹிரண்ய கர்ப்பரது சரீரம், அங்ஙனம் விராட்பகவானது சரீரம், அங்ஙனம் சிதாபாசன் என்பனவாய் சம்பூர்ணப் பிருதிவியாதி பதார்த்தங்கள் ஸ்தூலரூபமாயும் சூக்ஷும தேவதை வடிவமாயும் சர்வப்பிராணிகட்கும் உபகாரத்தைச் செய்யும். அங்ஙனமே நாய் முதலிய பிராணிகளின் ஸ்தூல சூக்ஷும சரீரங்களும் அதிருஷ்ட வாயிலாய்ப் பிருதிவி முதலிய சர்வ பதார்த்தங்கட்கும் உபகாரத்தைச் செய்யும்.

கருத்திதுவாம்: - எப்பொருள் எப்பிராணிக்குச் சுக்காரணமாமோ, அப்பொருள் அப்பிராணியின் புண்ணிய ரூப அதிருஷ்டத்தால் உண்டாம். எப்பொருள் எப்பிராணியின் துக்ககாரணமாமோ அப்பொருள் அப்பிராணியின் பாவரூப அதிருஷ்டத்தால் உண்டாம் என்பது சாஸ்திர நியமமாம். ஆகையால், நாய்முதலிய எல்லாப் பிராணிகளும் புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்டவாயிலாய்ப் பிருதிவி முதலியவற்றிற்குக் காரணமாம். ஆகையால், நாய்முதலிய பிராணிகள் பிருதிவி முதலியவற்றின் மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். அந்தப் பிருதிவி முதலிய பதார்த்தங்களும் நாய்முதலிய பிராணிகட்குச் சுகமுதலியவற்றை யடைவிக்கும். ஆகையால், அந்தப் பிருதிவி முதலிய பதார்த்தங்கள் நாய்முதலிய பிராணிகளின் மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! யாவர் மீதும் செய்யும் உபகாரரூப தர்மம் நாயின்கண்ணும் உம்மிடத்தும் சமானமேயாம். யான் யாவருக்கும் உபகாரத்தைச் செய்கின்றேன் என்னும் பயனற்ற அபிமானத்தை நீர் செய்யாதீர். இது கூறியதால் இவ்வர்த்தங் காண்பிக்கப்பெற்றது: - எப்பதார்த்தங்கள் பரஸ்பரம் உபகாரஞ்செய்வனவாமோ, அவற்றிற்குக் காரணமொன்றேயாம். இரண்டு சகோதரர்கள் பரஸ்பரம் உபகாரஞ்செய்வர், ஆதலின் அவ்விருவர்க்கும் ஒரே தாய்தந்தையர் காரணமாவர். அதுபோல, இவ்வெல்லா வுலகும் பரஸ்பரம் உபகாரஞ்செய்யும்; ஆதலின், இப்பிரபஞ்சம் முழுவதிற்கும் ஒரேமாயா விசிஷ்ட பரமான்மதேவர் காரணமாவர். அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்ம தேவரே ஸர்வ ஜடப்பிரபஞ்சத்தின் கண்ணும் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் இருப்பவராய் யாவர்மீதும் உபகாரத்தைச் செய்வர்.

இப்போது இவ்வர்த்தத்தை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! பிருதுவிமுதலிய பதார்த்தங்களும், மனுஷர்முதலிய பிராணிகளும் ஆகிய யாவும், எவர் மீதும் சிறிதுமாத்திரமும் உபகாரஞ் செய்வதின்றாம். மற்றோ,

நேதி நேதியென்னும் சுருதியால் முன்னர் உம்பொருட்டு யாங்கூறிய நாசரகித ஸ்வப்பிரகாச பரமான்மாவே பிருதுவி முதலிய பதார்த்தங்களிடத்தும், ஸ்தாவர ஜங்கமப் பிராணிகளிடத்தும் தாதாத்மிய ஸம்பந்தத்தாலிருப்பதாய் யாவர்மீதும் உபகாரத்தைச் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் பிருதுவியினிடத் திருப்பவராய் ஸர்வப் பிராணிகளின் போகசாதனங்களாய சரீரங்களை யுற்பன்னஞ் செய்வர். இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளின் மீதும் பிருதுவி யுபகாரஞ் செய்யும். ஆதாரரூபப் பிருதுவியின்றிச் சீவர்களிடத்தே சுகதுக்க போகஞ் சம்பவியாது. இக்காரணத்தால் அப்பரமான்மதேவரே ஸர்வப் பிராணிகளின் சரீரங்களில் இருப்பவ ராய்ப் புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்டவாயிலாய்ப் பிருதுவியை விருத்தி செய்வர். இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளும் பிருதுவியின் மீது உபகாரஞ்செய்யும். ஈண்டிது அபிப்பிராயமாம்: - பிருதுவிக்கும், சர்வப் பிராணிகட்கும் பரஸ்பரம் காரிய காரண பாவமும், பரஸ்பரம் போக்துரு போக்கிய பாவமுமுள. ஆண்டு ஜட அம்ஸப் பிரதானத்தால் பிருதுவியின்கண்ணும் ஸர்வப் பிராணிகளிடத்தும் காரியத்தன்மை யும் போக்கியத்தன்மையும் உள. சைதன்னியப்பிரதானத்தால் பிருதுவியின் கண்ணும் ஸர்வப் பிராணிகளிடத்தும் காரணத்தன்மையும், போக்துருத்தன்மையும் உள. இந்நெறியை இனிக்கூறும் ஜலாதிகளிடத்தும் அறிந்துகொள்க. ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் ஜலத்தின்கண் இருந்து ஜீவர்களுடைய சரீரத்தில் வீரியவிருத்தியைச் செய்வர்.. இக்காரணத்தால் ஜலம் ஸர்வப்பிராணி களின் மீதும் உபகாரஞ்செய்யும். அப்பரமான்மதேவர் ஜீவர்களின் வீரியத்தின்கண் இருந்து சரீரங்களை யுற்பத்தி செய்வர்; அச்சரீரங்களால் உற்பன்னமாய் புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்டங்களால் மீண்டும் ஜலாதிகளை விருத்திசெய்வர். இக்காரணத்தால் ஸர்வப் பிராணிகளும் ஜலத்தின்மீது உபகாரஞ்செய்யும். இந்நெறி யே மேலும் உணர்க. ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமான்மதேவர் அக்கினியின் கண்ணிருந்து சம்பூரண ஜீவர்களின் வாக்கிந்திரியங்களைச் சப்தோச்சாரணரூப வியாபாரத்தின்கண் பிரவிருத்திப்பிப்பர். உதிரம் முதலிய தாதுக்களைப் பக்குவஞ் செய்விப்பர். இக்காரணத்தால் அக்கினி தேவதை ஸர்வப் பிராணிகளின் மீதும் உபகாரஞ் செய்யும். இப்பரமான்மதேவர் ஸர்வப் பிராணிகளின் வாக்கிந்திரியத்தின் கண் இருந்து மந்திர உச்சாரண வாயிலாய், அக்கினியைச் சம்ஸ்காரத்தோடு கூடியதாய் ஆக்குவர். அவ்வக்கினி வேதத்தின்கண் ஆகவரீய மென்றும், கார்ஹபத்திய மென்றும், தக்ஷணாக்கினி யென்றும் அநேக நாமங்களால் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்காரணத்தால் ஸர்வப் பிராணிகளும் அக்கினியின் மீது உபகாரஞ் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர் வாயுவின்கண் இருந்து, சர்வ ஜீவர்களின் பிராணன்களைச் சலிப்பிப்பர்; இக்காரணத்தால் வாயுவானது சர்வப் பிராணிகளிடத்தும் உபகாரத்தைச் செய்யும். இப்பரமான்ம தேவர் பிராணனிடத்திருந்து புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்டவாயிலாய் வாயுவைப் பிரவிருத்திப்பிப்பர். ஆகையால், சர்வப்பிராணிகளும் வாயுவின் மீது உபகாரஞ் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர் சூரியனிடத்திருந்து சர்வ ஜீவர்களின் நேத்திரங்களை ரூபாதி விஷயங்களின்கண் பிரவிருத்திப்பிப்பர்; இக்காரணத்தால் சூரிய பகவான் சர்வ ஜீவர்களின் மீதும் உபகாரஞ் செய்வர். அப்பரமான்ம தேவர் சர்வப் பிராணிகளின் நேத்திரங்களிடத்திருந்து இவர் சூரியரெ னச் சூரியரைத் துணிவர். இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளும் சூரியரின் மீது

உபகாரத்தைச் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர், கிழக்குமுதலிய பத்துத் திசைகளில் இருந்து சர்வப் பிராணிகளின் சுரோத்திரேந்திரியத்தின் மீது உபகாரஞ் செய்விபபர். ஆகையால், பத்துத் திசைகளும் பிராணிகளின் மீது உபகாரஞ் செய்யும். சர்வப் பிராணிகளின் சுசோத்திரேந்திரியங்களில் இருந்து திசைகளின் பிரதித்தொனிரூப சப்தத்தை அப்பரமான்ம தேவரறிவர்.

கருத்திதுவாம்: - பேரியாதிகளின் சப்த ஜன்னிய பிரதித்தொனிரூப சப்தத்தானே விசேஷமாய்த் திசைகளின் ஞானமுண்டாம். அந்தப் பிரதித்தொனியின் ஞானம் சுரோத்திரேந்திரியத்தால் உண்டாம். ஆகையால், பிரதித்தொனி ஞானவாயி லாய்ச் சுரேத்திரேந்திரியம் திசைகளைத் துணியும், இதுவே திசைகளின் மீது சர்வப் பிராணிகளின் உபகாரமாம். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் சந்திரனிடத் திருந்து சர்வ ஜீவர்களின் மனத்தைப் பிரவிருத்திப்பிப்பர்; இக்காரணத்தால் சந்திரன் சர்வப் பிராணிகளின் மீதும் உபகாரத்தைச் செய்வன். சர்வ ஜீவர்களின் மனத்தின் கண் இருந்து அப்பரமான்ம தேவர் மனத்தின் சங்கற்ப ஜந்நிய கர்மங்களால் சந்திர லோகத்தை விருத்தி செய்வர். அல்லது, இவன் சந்திரன் எனமனத்தால் சந்திரனை அறிவர். இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணியும் சந்திரன் மீதும் உபகாரஞ் செய்யும், ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர், மின்னலின்கண் இருந்து சர்வப் பிராணிக ளின் அந்தகாரத்தை நிவிருத்தி செய்விப்பர்; இக்காரணத்தால், மின்னல் சர்வப் பிராணிகளின் மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். சர்வ ஜீவர்களின் துவக்கின்கண் உள்ள * உஜ்வலத் [* உஜ்வலம் = ஒளிர்வு, பிரகாசம்.] தன்மைவடிவ தேஜசின் அபிமானியின் கண் இருந்து இப்பரமான்ம தேவர் யாண்டும் வியாபித்த மின்னலின் தேஜசையறிவர்; இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளும் மின்னல் மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர் மேகங்களிடத்தே யிருந்து கர்ஜனைவடிவ சப்தத்தால் சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஆநந்தத்தை யுற்பன்னம் செய்கின்ற னர். இக்காரணத்தால் மேகம் சர்வ ஜீவர்களின் மீதும் உபகாரத்தைச் செய்யும். அப்பரமான்ம தேவர் ஜீவர்களின் தொனிரூப சப்தத்தின் கண் இருந்து அக்கர்ஜனை யோடு கூடிய மேகத்தை மேன்மையாய் அங்கீகரித்ளார்.

கருத்திதுவாம்: - முகத்தின்கண் இராநின்ற உமிழ்நீர் பாகியாச ஞானத்தின் கண்ணே காரணமாவதேபோல, அந்தர் (உள்) த்தொனிரூப சப்தமும் பாகியசப்த ஞானத்தின் கண்ணே காரணமாம். இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளும் மேகங்களின் மீது உபகாரஞ் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! இப்பரமான்ம தேவர் ஆகாசத்தின்கண் இருந்து சர்வப் பிராணிகளின் இருதய ரூப துவாரத்தை யடைந்து ளாராதலின், ஆகாசம் சர்வப் பிராணிகளின் மீதும் உபகாரம் செய்யும். ஹிருதயா காயத்தின்கண் இருந்து இப்பரமான்ம தேவர்யாண்டும் வியாபக ஆகாசத்தையறிவர்.

கருத்திதுவாம்: - நேத்திராதிகளால் ரூபமற்ற ஆகாசத்தின் ஞானம் சம்பவியாது; மற்றோ சாக்ஷி சைதன்யத்தால் ஆகாசத்தின் ஞானமுண்டாம். அச்சாக்ஷி சைதன்யம் விசேஷமாய் ஹிருதயாகாயத்தின் கண்ணேயிருக்கும் இக்காரணத்தால் சர்வப் பிராணிகளும் ஆகாயத்தின்மீது உபகாரம் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் தர்மத்தின் கண்ணிருந்து சர்வ ஜீவர்கட்கும்

சுகத்தை யடைவிப்பராதலின், தர்மம் சர்வ ஜீவர்களின் மீதும் உபகாரத்தைச் செய்யும். அப்பரமான்ம தேவர் தர்மமுடைய ஜீவர்களிடத்தே யிருந்து மீண்டுந் தர்மத்தைச் செய்வராதலின், சர்வப்பிராணியும் தர்மத்தின் மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் சாத்திய வாக்கியத்தின் கண்ணிருந்து ஜீவர்கட்கு உண்மையாய் பொருளையுணர்த்துவராதலின், சத்திய வாக்கியம் சர்வ ஜீவர்களின் மீதும் உபகாரம் செய்யும். அப்பரமான்ம தேவர் மெய்பேசும் புருஷர்பாலிருந்து மீண்டும் சத்திய வாக்கியத்தை உசசாரணம் செய்வராதலின், சர்வ ஜீவரும் சத்திய வாக்கியத்தின் மீது உபகாரம் செய்வா. ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் மனுஷ்யத்தன்மை பிராஹ்மணத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளிடத்திருந்து அதிகாரத்தைச் சம்பாதிக்கும் வாயிலாய் ஜாதி யபிமானி ஜீவர் கட்குச் சுகத்தை யடைவிப்பராதலின், மனுஷ்யத்தன்மை பிராஹ்மணத் தன்மை முதலிய ஜாதிகள் சர்வ ஜீவர்களின்மீதும் உபகாரத்தைச செய்யும். அப்பரமான்ம தேவர் மனுஷ்ய வியக்தியின்கண்ணும், பிராஹ்மண வியக்தியின் கண்ணும் இருந்து, யான் மனுஷ்யன், யான் பிராஹ்மணன் என மனுஷ்யத்துவாதி ஜாதிகளைத் துணிவர். ஆதலின், மனுஷ்யாதி சர்வப்பிராணி களும், மனுஷ்யத்துவாதி ஜாதிகளின் மீது உபகாரத்தைச் செய்வர். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவர் தேகம், இந்திரியம், மனம், பிராணன், புத்தி என்பனவாய் இக்கூட்டத்தின்கண் இருந்து விஞ்ஞானமய போக்தாவிற்கு ஜனனமர ணாதிகளை யடைவிப்பர்.

கருத்திதுவாம்: - தேகமுதற் புத்திபரியந்த மிராநின்ற கூட்டமாகிய உபாதியின் கண் இருக்கும் ஜன்மாதி தர்மங்களால் விஞ்ஞான மயனை ஜன்மாதி தர்மங்களுடை யவனாகச் செய்விப்பர். ஆதலின், இக்கூட்டம் விஞ்ஞானமய போக்தாவின்மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். அப்பரமான்ம தேவர் புத்தி விருத்திகளின் கண் இருந்து விடய ஸகித புத்தியை யொளிர்விப்பர்; ஆதலின், அவ்விஞ்ஞான மயன் அக்கூட்டத் தின்மீது உபகாரஞ் செய்வன். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! முற்கூறிய நெறியே பிருதுவி முதலிய வற்றின்கண் இருந்து எப்பரமான்ம தேவர் யாண்டும் உபகாரத்தைச் செய்வரோ, அவர் நாய்க்கும், உமக்கும் ஒருவரேயாவர். ஹே தேவராஜாவே! தேனீயானது ஸர்வ புஷ்பங்களினின்றும் மதுவடிவரசத்தைக் கவர்ந்து ஓரிடத்தாக்கும். ஆதலின், தேனீ மதுவடிவ ரசத்தின்மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். அம்மதுரூப ரசமும் அத்தேனீக்களின் பசியை நீக்குமாதலின், அம்மது வடிவ ரசம் அத்தேனீக்களின் மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். இவ்வண்ணம் தேனீயும், மதுவடிவ ரசமும் பரஸ்பரம் உபகாரஞ் செய்துகொள்ளும். இதுபோல் பிருதுவி முதலாக எவ்வளவு ஜகத்மண்டல முளவோ அவை எவ்வெப்பிராணிகளின் மீது உபகாரத்தைச் செய்யுமோ, அவ்வப்பிராணிகள் அவ்வப்பிருதுவி முதலியவற்றின் மீது உபகாரத்தைச் செய்யும். உலகின்கண் தனிகனானவன் தனது வேலையாட்களி டத்தே தனாதிபதார்த்தங்ளினது அடைவின் வடிவ உபகாரத்தைச் செய்வன். அவ்வே லையாட்களும் அத்தனிகனுக்குப் பலவகையாய் பணிவிடைவடிவ உபகாரத்தைச் செய்வர். ஹே தேவராஜாவே! பிருதுவி முதலிய எவ்வளவு பதார்த்தங்களின் உபகா ரத்தையாம் உம்பொருட்டுக் கூறினோமோ, அவையாவும் திருஷ்டாந்த மாத்தி

ரத்தைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டுக் கூறியவையாம்; உண்மையாய் அவ்வுபகாரம் அந்தவகையாம். இவ்வார்த்தை ஸ்ரீ சுரேஸ்வராசாரியரும் கூறியுள்ளார்: -

யாவும் யாவற்றின் காரிய மாகியே யமையும்
யாவும் யாவற்றின் போஜக மாகியே யமையும்
வீவி லிவ்வகை யிம்மது வித்தைதா னீண்டு
ஓவி லாவிட மத்தன்மைக் கிலேசத்தை யொழிக்கும்.

இதன்பொருள்: - எல்லாப் பொருள்களும் எல்லாப்பொருள்களின் காரியங்க ளாம், எல்லாப் பொருள்களும் எல்லாப் பொருள்களின் போக்தாக்களாம், இவ்வகை யாய் மதுவித்தை விஷமத்தன்மை வடிவக்கிலேசத்தை நீக்குவதாம். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! முற்கூறிய பிருதுவி முதலிய பதார்த்தங்களுள் ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களும் தம்மின் வேறாய் சர்வபதார்த்தங்களின் மீதும் உபகாரத்தைச் செய்யும்.

கருத்திதுவாம்: - பஞ்சீகரணத்தின் ரீதியாய்ப் பிருதுவி தனது பாகங்களைக் கொடுத்து, ஜலாதிகளை நிறைவிக்கும். அந்த ஜலாதிகளும் தத்தம்பாகங்களைக் கொடுத்துப் பிருதுவியை நிறைவிக்கும்; இந்நெறி யாண்டும் காண்க. ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! ஒரு சரீரத்தின் கரசரணாதி அவயவங்கள் பரஸ்பாம் உபகாரஞ் செய்யும் ஆதலின், அவ்வவயவங்கட்கு ஒரே ஆன்மாவாம். அது போலப் பிருதுவி முதலிய பதார்த்தங்களும் முற்கூறிய நெறியே பரஸ்பாம் உபகாரஞ் செய்யும். ஆதலின், அவற்றிற்கும் ஒரே ஆன்மாவை அங்கீகரித்தல் தகுதியாம். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்மதேவர் தமது ஸ்வப்பிரகாச தேஜசால் விசேஷமாய் விளங்குவர். ஜனனமரணாதி விகாரங்களற்றவர். ஆகையால் பரம அமிர்தரூபர், அவரே சம்பூரணப் பிராணிகளின் ஹிருதய தேசத்தின் கண் இருந்து புத்தியின் சர்வ விருத்திகளையும் ஒளிர்விப்பர், உண்மையாய்ச் சங்கரகிதர். ஹே தேவராஜாவே! எப்பரமான்மதேவர் ஸ்தாவரஜங்கமரூப சர்வசரீரங்களிடத்தும் அஸ்திபாதிப் பிரிய ரூபமாய் நிலைபெற்றிருக்கின்றனரோ, அவரே உமக்கும் நாய்க்கும் ஆத்மாவாம். ஹே தேவராஜாவே! கடமடரூப உபாதிகளிலுள்ள பேதமானது, அசங்க வாகாசத் தைத் தீண்டாததேபோலச் சரீரவடிவ உபாதிகளில் இரானின்ற பேதமானது அசங்க ஆன்மாவைத் தீண்டமாட்டாது ஹே தேவராஜாவே! சர்வஜீவர்களின் ஹிருதய தேசத்தின்கண் இருப்பதும், ஜனன மரண மற்றதும், சர்வபேதங்களு மற்றதும், யாவற்றிற்கும் ஆன்மரூபமானதும், ஆய எந்தப் பிரஹ்ம சொரூபத்தை யாம் நும் பொருட்டுக் கூறினோமோ, அதுவே தனதாத்ம ஞானத்தால் சர்வாத்ம பாவத்தை யடைந்தது. இவ்வார்த்தை முன்னர்ப் பிராஹ்மணர்களின் பரஸ்பர விசாரத்தின்கண் யாம் நும்பொருட்டுக் கூறியுள்ளேம். ஹே தேவராஜாவே! அப்பரமான்மதேவரே சம்பூர்ண ஜீவர்களையும், தேவதைகளாய் உங்களையும் தமது வயத்தேவைத்துக் காப்பாற்றுவர். ஆகையால், இந்திரனாகிய யானே, சர்வஜீவர்களையுங் காப்பாற்று கின்றேன் என்னும் உமதபிமானம் பயனற்றதேயாம். சூரியபகவான் பிரஹ்மாண்டத் தின்கண் இருந்து யாவற்றையும் ஒளிரவிப்பதே போல், இப்பரமான்மதேவர் சர்வபூதங்களினுள் இருந்து ஒளிர்விப்பர். ஆதலின் இப்பரமான்மாவே ராஜாவாம்.

இந்திரனாகிய யான் மூவுலகிற்கும் இராஜாவென்னும் உமதபிமானம் பயனற்றதே யாம். தேரின் சக்கரத்தின்கண் நேமி, நாபி, அராவென்னும் மூவகையாய் காஷ்டங்கள் உள, அவற்றுள், பூமியைப் பரிசிப்பதாய்ச் சந்திரனைப்போல வட்டவடி வினதாய் காஷ்டம் நேமியெனப்படும். யாதின்கண் சலாகையுருளா நிற்குமோ அது நாபியெனப்படும். நாபிக்கும் நேமிக்கும் மத்தியில் இராநின்ற வக்கிரகாஷ்டத்தை அரா என்பர். அவ்வராச் சுதந்திரமாய் இராது; மற்றோ நேமி நாபிகளின் ஆசிரிதமாயி ருக்கும். அதுபோலப் பிருதிவியின் அபிமானியாய் ஆன்மாவினம்சம் நேமியோடொ த்ததாம். சரீராபிமானியாய ஆன்மாவினம்சம் நாபியோடொத்தகாம். சர்வ சரீரங்க ளும் பிருதிவியும் அராவோடொக்கும். ஆண்டுப் பிருதிவியின் அபிமானியாய் ஆன்மாவினம்சத்தையும் சரீராபிமானியாய ஆன்மாவினமசத்தையும் பற்றியே சம்பூர்ண சரீரங்களும் பிருதிவியுமிருக்குமன்றிச் சுதந்திரமாயிரா. ஆன்மாவின் அவ்விரண்டம்சங்களும் முற்கூறிய முறையே யாவற்றிற்கு முபகாரம் செய்யும் பொருட்டுப் பிருதிவி முதலியவற்றின்கண் இருப்பனவாம். இம்முறையை நீர்முதலிய பொருள்களின்கண்ணும் அறிந்துகொள்க. ஹே தேவராஜாவே! தேரின் உருளையில் ஒரே சிம்சபாகாஷ்டம், நேமி, நாபி, அரா என்னும் மூவுருவைத் தரித்து உபகாரக உபகார்யபாவத்தையும், ஆதார ஆதேய பாவத்தையுமடையும். அதுபோல், ஒரே பரமான்மதேவர் பிருதிவிமுதலிய அதிதைவபாவத்தையும், சரீராதி அத்தியாத் மபாவத்தையும், பிருதிவி முதலியவற்றின் அபிமானியாய் புருஷபாவத்தையும் அடைந்து, யாண்டும் உபகாரத்தைச் செய்வர். ஹே இந்திரரே! தேவதைகளாகிய நீவிரும் பிருதிவிமுதலிய பதார்த்தங்களும் எவர்மீதும் உபகாரம் செய்வதின்றாம்; ஆகையால், யானே உபகாரம் செய்கின்றேன் என்னும் உமது அபிமானம் பயனற்றதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரமான்மாவே யாண்டுமிருந்து உபகாரத்தைச் செய்யுமென்னும் வார்த்தை சத்தியமாயினும், அப்பரமான்மதேவர் மேன்மை பொருந்திய தேவதாதி சரீரங்களிலிருந்தே யாண்டு முபகாரத்தைச் செய்வர். நாய் முதலிய கீழான சரீரங்களிலிருந்து அப்பரமான்மதேவர் யாவர் மீதும் உபகாரத்தைச் செய்யார்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! மேன்மையாய் சரீரத்தின்கண் இருந்தே பரமான்மா உபகாரத்தைச் செய்வர் என்னும் உமதபிமானம் பயனற்றதேயாம். ஏனெனின், எப்பரமான்மதேவர் தேவதைகளாகிய உங்களது இருதயத்தின்கண் இருந்து யாண்டு முபகாரத்தைச் செய்வரோ, அவரே நாயின் இருதயத்தின்கண் இருந்தும் யாண்டும் உபகாரத்தைச் செய்வர். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! மிகுதியாகக் கூறுவதில் யாது பயன், சுருக்கமாய் ஆன்மாவின் வாஸ்தவசொரூப த்தை நீர் நிச்சயம் செய்யும்.

இப்போது அச்சுருக்கத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே தேவராஜாவே! சத்துவ குணத்தோடுகூடிய இருஷிகளாய் எங்களிடத்தும், இரஜோகுணத்தோடு கூடிய தேவதைகளாகிய உங்களிடத்தும், தமோகுணத்தோடு கூடிய நாய்முதலிய பசுக்களிடத்தும் இப்பரமான்மதேவர் சமானவியாபகராம்.

சங்கை: - ஹே. பகவன்! நாயை யாவரும் நிந்திப்பர், தேவதைகளையோ லோகர் நிந்தை செய்யார்; ஆகையால், தேவதாசரீரம் மேன்மையதாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவராஜாவே! இத்தகையவுமதபிமானமும் பயனற்றதே யாம்; ஏனெனின், எங்ஙனம் தேவதைகளாய் நீவிரும், மனுஷராய யாங்களும், நாயின் பிறப்பை நிந்திக்கின்றோமோ, அங்ஙனமே நமக்கு விஷயத்தில் ஆசக்தியிரு ப்பதைக் கண்ணுற்றுப் பிரஹ்மவேத்தாக்களாய விரக்தபுருஷர், நமது பிறப்பையும் நிந்திப்பர். ஹே தேவராஜாவே! எங்ஙனம் தேவதைகளாகிய உங்கட்கும் மனுஷராய் எங்கட்கும் தத்தம் சரீரத்தின்கண்ணே மேன்மை மதியுளதோ, அங்ஙனமே நாய்க்கும் தன் சரீரத்தில் மேன்மை மதியுளது. ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! எவ்வான்மா வின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கீழாய சரீரத்தின் கண்ணும் மேலாய் மதிதோற்று மோ, அவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவே அதிகாரி புருஷரால் அறிய யோக்கியமாம். ஹே தேவராஜாவே! அத்தகைய ஆநந்த சொரூப ஆன்ம ஞானத்தின்கண் யானென தென்னும் அபிமானமே பிரதி பந்தகமாம். ஆகையால், சரீரத்தின்கண் யானென்னும் அபிமானத்தையும், தேவதா ஸ்திரீகளோடு கூடிய சுவர்க்கத்தின் கண்ணே யெனதெ ன்னும் அபிமானத்தையும் பரித்தியாகம் செய்து, நீர் ஆன்மாவை நிச்சயம் செய்யும். ஹே தேவராஜாவே! எச்சரீரத்தின் கண்ணே யுலகர் யானென்னும் அபிமானம் செய்துளரோ, அச்சரீரமானது நாயின் விட்டை துர்க்கந்தத்தோடு கூடியிருப்பதே போலத் துர்க்கந்தத்தோடு கூடியிருப்பதாம்; கணந்தோறும் பரிணாமத்தை யடைவ தாம். இத்தகைய சரீரத்தின்கண் புத்திமானாய் புருஷன் யானென அபிமானித்தலுசித மன்றாம். ஹே தேவராஜாவே! எதுவரை ஜீவர்கட்குச் சரீராதிகளிடத்தே யானென் னும் புத்தியுள தாமோ, ஸ்திரீபுத்திர தனாதிகளிடத்தே எனதென்னும் புத்தியுள தாமோ அதுவரை ஜீவர்கட்கு ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின் அடைவும், ஜன்ம மரணாதி துக்கங்களின் நிவிருத்தியும் உண்டாக மாட்டா. ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! சரீரத்தின்கண் யானென்னும் அபிமானத்தையும் தேவ ஸ்திரீகளோடு கூடிய சுவர்க்கத்தின்கண் எனதென்னும் அபிமானத்தையும் பரித்தியாகம் செய்து, ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவை நீர் நிச்சயம் செய்யும்.

இருஷி கூறல்: - ஹே அசுவினி குமாரரே! இங்ஙனம் உமதாசிரியராகிய தத்யங் இருஷியானவர் பலவகையாய் யுக்திகளால் இந்திரர்பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசம் செய்தனர். அவ்வும் தாசிரியர், தேவராஜாவிற்குப் பிரஹ்ம வித்தையின்கண் அதிகாரமின்றெனத் தெரிந்திருந்தும், தமது பிரதிஞ்ஞையை யுண்மை யாக்கும் பொருட்டுச் சம்பூர்ணப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசம் செய்தனர். ஹே அசுவினி குமாரரே! இவ்வண்ணம் ஆநந்தத்தைக் கொடுப்பதாய் தத்யங் இருஷியினுடைய வாக்கைக் கேட்டும், அத்தேவேந்திரர் ஆந்தத்தை யடைந்திலர்; மற்றோ, விஷயங்களின் ஆசக்தியால் அந்தகனாய் இந்திரன் மாறாய்க் குரோதத்தை யடைந்தனன். ஒருதயாளுவானவன் பசியோடு கூடிய சர்ப்பத்தைப்பார்த்து அதற்குப் பாற்பானம் செய்விப்பின், அப்பாலைப் பானஞ் செய்த அச்சர்ப்பம் அத்த யாளுவின் பிராண ஹானி செய்யக் குரோதத்தையடையும். அதுபோலத் தன மதத்தால் அந்தகனாய் இந்திரன் தத்யங் இருஷியின் அமிருத மயமாகியவாக்கைக் கேட்டும் குரோதத்தையே யடைந்தனன்.

கருத்திதுவாம்: - உலகின்கண் எப் புருஷனுக்கு எவ்வெப்பொருள்களின்கண் ஆசக்தி யிருக்குமோ, அவ்வப் பொருள்களை எவரேனும் நிந்திப்பின் அப்புருஷர் நிந்தை செய்யும் அவர்மேல் அத்தியந்தங் குரோதத்தை யடைவர்; அது போலச் சுவர்க்காதி போகங்களில் ஆசக்தியையுடைய இந்திரன் அச்சுவர்க்காதி போகங்களின் நிந்தையைக் கேட்டு அத்தியந்தங்குரோதவானாயினன். ஹே அசுவினி குமாரரே! குரோதத்தோடு கூடிய அவ்விந்திரன் தனது மனத்தின்கண் இவ்வாறு ஆலோசிக்க லானான்: - எனது பகைவராய் அசுரர் எனது அரசையான் பரித்தியாகம் செய்யும் பொருட்டு இப்பிராஹ்மணனைத் தமது பக்ஷத்தில் அனுப்பியுள்ளார் போலும், அதனாற்றான் இவன் என் பொருட்டுச் சுவர்க்க பரித்தியாக உபதேசம் செய்கின்ற னன். அல்லது உண்மையாய் விசாரஞ் செய்துபார்க்கின், இப்பிராஹ்மணன் மேன்மை யுடையவனல்லன். ஏனெனின், மேன்மையுடையனாயிருப்பின் பொய் வசனத்தைக் கூறானன்றோ? இத்துராத்மாவோ எவ்வாற்றானும் பொய்யே புகன்றனன். ஏனெனின், மூன்று லோகத்திற்கும் அதிபதியாயிருக்கும் இந்திரனாய் வென்னை நாய்க்குச் சமானமாய்க் கூறினானன்றோ. ஆகையால், இப்பிராஹ்மணனுக்குச் சமானமாய் எம்மித்தியாவாதியுமின்றாம்.

இப்போது இவ்வர்த்தத்தையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - பிரஹ்மஹ த்தி செய்பவனுக்கு மறுபிறப்பில் நாய்ச் சரீர முண்டாமாதலின், நாய்ச் சரீரம் பிரஹ்மஹத்தியின் பலமாம். அந்நாய் மலமுதலிய வசுத்த பதார்த்தங்களைப் பக்ஷணஞ் செய்யும். அந்நாயைத் தீண்டுதலாலும் உலகர் ஸ்நானஞ் செய்வர். நாயோ இவ்வகையாயுள்ளது, இந்திரனாகிய யானோ, நூறு அசுவமேத யாகஞ் செய்து இப்பதத்தை யடைந்துளேன் ஆதலின், அசுவமேத யாகங்களின் பலம் இந்திர சரீரமாம். இந்திரனாகிய நான் எப்போதும் அமிர்தபானஞ் செய்கின்றேன். உலகர்க்கு எனது தரிசனம் நீண்டகாலம்வரை உபாசனை செய்தலாற் கிடைக்கும். இத்தகைய இந்திரனாகிய வென்னை இத்துராத்மாவாய பிராஹ்மணன் எல்லாவகையாலும் நாய்க்குச் சமானமாயே கூறினன்; ஆகையால், இப்பிராஹ்மணன் அத்தியந்தம் மித்யாவாதியாவன். அல்லது, யாகங்களாலந் துர்லபமாய் தெய்வப் பெண்களின் சரீரத்தை இப்பிராஹ்மணன் பெண் நாயின் சரீர சமானமெனக் கூறினன், அவ்வபிப் பிராயத்தால் இவன் இத்தகைய அநுசித வசனத்தைக் கூறினானோ, அவ்வபிப்பி ராயத்தை யான் அறிந்தேன். அல்லது, வஜ்ஜிரத்தைத் தரித்த இந்திரனாய யான் ஒருவனாகவே சம்பூர்ண ஜகத்தையும் வசஞ் செய்வதில் சமர்த்தனாவேன், அத்தகை ய இந்திரனான வென்னிடத்தில் சுவான சமானத்தன்மையை எந்நிமித்தங்கொண்டு இப்பிராஹ்மணன் கூறினன். எவ்வகையாலும் இவன் மித்தியாவாதியே யாவன். ஆகையால், இவன் பிராஹ்மணனல்லன்; மற்றோ, இவன் ஓரசுரனாவன், சுவர்க்கத்தைக் கவரும் பொருட்டுத் தவத்தையுடைய பிராஹ்மண வடிவந்தரித்து தேவதைகளாய் வெம்மனோர் மதிகளையும், அந்நிய பிராஹ்மணாதி வருணங்களின் மதிகளையும் கெடுக்கும் பொருட்டு வந்துளான். அல்லது, இவன் ஒருகால் பிராஹ்ம ணனாயினும் தேவதைகளாகிய வெமது பக்ஷத்துள பிராஹ்மணனன்றாம். மற்றோ, தைத்தியர்களின் குருவாய் சுக்கிரனேயாவன், அல்லது, சுக்கிரனுக்குச சண்டாமர்க்க ரெனப் பெயரிய விரண்டு புத்திரர்களுளர்; அவர்கள் அத்தியந்தம் புத்திமான்கள், அவ்விருவருள் இவன் ஒருவனாவன். அல்லது, இத்துராத்மாவிற்குப் பிராஹ்மணத்

தன்மையை விசாரிப்பதிற் பயனின்றாம். ஆகையால், இவ்வதம புருஷனை யிப்போ தே யான் கொல்லல் வேண்டும். அல்லது, இவ்விடத்தில் நின்று மிவனையான் துரத்தல் வேண்டும். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வண்ணம் அவ்விந்திரன் தனது மனத்தில் ஆலோசித்து, இங்ஙனம் நிச்சயஞ் செய்தனன்: - யான் இவ்வதமப் பிராஹ் மணனை யிப்போதே கொல்லினும், அல்லது இவ்விடத்தினின்றுந் துரத்திவிடினும், உலகின்கண் எனக்கு அபகீர்த்தி யுண்டாம். ஆகையால், வேறோருபாயத்தால் இவ்வதமப் பிராஹ்மணனை யான் கொல்லா நிற்பேன்; அல்லது, எனது அசுவினீ குமாரர்களாகிய மதியுடைய தேவதைகளையும், இவ்வதமப பிராஹ்மணனே யென் னோடு பகைக்குமாறு செய்தவனாவன். ஆகையாலும், இப்பிராஹ்மணன் தண்டித்த ற்குத் தகுதியானவனே யாவன். ஆகையால், இப்பிராஹ்மணனுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசத்தைச் செய்யாதொழியுமாறுயான் ஆஞ்ஞை கொடுப்பேன். இப்பிராஹ்மணன் எனதாஞ்ஞையை மதியாமல் யாவர் பொருட்டேனும் பிரஹ்ம வித்தையின் உபதேசத்தைச் செய்யின், யான் இவன் மஸ்தகத்தைச் சேதிப்பேன். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வண்ணம் உபாயத்தை யாலோசித்து அவ்விந்திரனா னவன் உமது குருவாய தத்யங்ரிஷியை நோக்கி, இவ்வண்ணம் ஆஞ்ஞை செய்தனன்: - ஹே பிராஹ்மண! என் பொருட்டு நீ உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தையை இன்று முதல் வேறொருவர் பொருட்டு உபதேசிக்கின், வஜ்ஜிராயுதத்தால் உனது மஸ்தகத்தைச் சேதிப்பேன். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இந்தப் பிரகாரம் தேவராஜா உமது குருவாய் **தத்யங்** ரிஷியின் பொருட்டு ஆஞ்ஞை செய்தபோது, அவர் அவ்விந்திரன் மீது சிறிது மாத்திரமுங் குரோதத்தைச் செய்திலர்; மாறாய்ப் பிரஸன்ன மனமுடையவராய், அவனது ஆஞ்ஞையால் தனது இஷ்ட சித்தி யுண்டானதா யெண்ணினர்.

இப்போது எவ்விசாரத்தால் **தத்யங்** ரிஷிக்கு மகிழ்வுண்டாயிற்றோ அவ்விசார த்தை நிரூபிப்பாம்: - இத்தேவராஜாவின் ஆஞ்ஞையைக் காப்பாற்றுவேனாயின், எனக்கு இருவகையாய் தோஷநிவிருத்திவடிவ இஷ்டவர்த்தத்தினடைவுண்டாம். அவற்றுள் ஒன்றோ, பிரஹ்மவித்யா உபதேசத்தின்கண், * நிஷ்டுரத்தன்மைரூப தோஷ நிவிருத்தியுண்டாம்; [* நிஷ்டுரத்தன்மை = கடூரத்தன்மை.] மற்றொன்றோ, அந்திகாரி புருஷரின் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்யாதானரூப தோஷ நிவிருத்தி யுண்டாம். ஆகையால், இந்திரனது ஆஞ்ஞை என்னால் காப்பாற்றத் தக்கதாம். அல்லது எங்ஙனம் வித்தையை உபதேசித்ததின் பின்னர்க் குருவின் சந்தோஷத்தின் பொருட்டுச் சிஷ்யன் ஆசிரியர்க்குத் தக்ஷிணை கொடுப்பனோ, அங்ஙனம் இவ்விந்திரனாய சிஷ்யன் இவ்வாஞ்ஞை வடிவ தக்ஷிணையை என்பொருட்டுக் கொடுத்தனன். இத்தக்ஷிணை யெனக்குப் பரமவநுகூலமாயிருக்கின்றது. ஏனெனின், இவ்வாஞ்ஞையின் பின்னர்த் துர்ப்புத்தியையுடைய அந்திகாரியின் பொருட்டு யானொருகாலும் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசஞ் செய்யேன். அல்லது, காமக்குரோ தாதிகளோடு கூடிய அந்திகாரி புருஷரின் பொருட்டுக் கொடுத்த பிரஹ்மவித்தை யானது பயனற்றதாம். சண்டாளன் பொருட்டுக் கொடுத்த கோதானம் நிஷ்பல மாதலே போலும், ரூபமும், யௌவனமு முடைய தனது கன்னியை நபும்ஸகன் பொருட்டுக் கொடுப்பின் நிஷ்பலமாவதே போலும், விஷயாசக்த அந்திகாரியின் பொருட்டுக் கொடுத்த பிரஹ்மவித்தையும் நிஷ்பலமாம். அல்லது, எவ்வித்வானா

னவன் நேயத்தால் மோஹிதனாயேனும், தனத்தால் மோஹிதனாயேனும், விஷயாசக்த வந்திகாரிகளின் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்யா உபதேசஞ் செய்கின்றன னோ, அவ்வித்வான் தன்னையும் பிரஹ்மவித்தையையும், கேட்பவனையும் நாசஞ்செய்தவனாவன்.

கருத்திதுவாம்: - அந்திகாரி புருஷர்க்குப் பிரஹ்மவித்தியா உபதேசஞ் செய்தால் பிரஹ்மவித்தை நிஷ்பலமாம், அந்திகாரியாய் சுரோதா இரண்டு லோகத்திலும் பிரஷ்டனாவன் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறுவோனுக்குத் துவேஷப் பிராப்தி யுண்டாம். இவ்வார்த்தை மஹாபாரதத்தின் கண்ணுங் கூறப்பட்டுளது: -

அறநெறி வழுவியாவ னறைகுவ னவனுமாங்கே
அறநெறி வழுவியாவன் கேட்பனிங் கவனுமாய
செறியிரு வரினுள்ளேகன் செல்வன் அலதுதானே
குறையுறு மிகுதுவேடங் கொள்ளுவன் மெள்ளவன்றே.

இதன் பொருள்: - எப்புருஷன் அதர்மத்தால் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறுவ னோ, எப்புருஷன் அதர்மத்தால் பிரஹ்ம வித்தையைக் கேட்பனோ, அப்புருஷருள் ஒருவன் போய்விடுவன், அல்லது துவேஷத்தை யடைவன். ஆகையால், அந்திகாரி புருஷரின் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தியா உபதேசஞ் செய்தல் யோக்கிய மன்றாம். அல்லது அதிதிக்குச் சன்மானஞ்செய்வதில் தற்பாராயும், தபசிகளாயும், முனிகளா யும் இராநின்ற எங்களுக்கு வேறொரு பாவ உற்பத்தி நிமித்தமுமின்றாம்; அந்திகாரி புருஷர்கட்குப் பிரஹ்மவித்யா உபதேசமே பாவ உற்பத்தி நிமித்தமாம்.

இப்போது இந்திரரது ஆஞ்ஞாரூப கிருபையினால் அப்பாவமும் உற்பன்னமா காது. அல்லது, எவர்களுடைய சங்கத்தால் அந்தவகையாய் பேதபுத்தி யுண்டாமோ, பகிர்முகமனத்தினையுடைய வத்தகைய மநுஷ்யர்கள், தேவதைகள், அசுரர்கள் முதலியோரால் எனக்குச் சிறிது மாத்திரமும் பிரயோஜனமின்றாம். மாறாய், அப்பேத வாதியரின் சங்கத்தாற் சித்தம் பகிர்முகமாம். அப்பேத தரிசிகள் ஜாக்கிராவஸ்தை யின்கண் எவ்வெப் பதார்த்தங்களை யநுபவிக்கின்றார்களோ, அவ்வவ்வநுபவஜன் னிய சம்ஸ்காரமஹிமையால் அவ்வப்பதார்த்தங்களைச் சொப்பனத்தின் கண்ணடை வதுபோல், மரணகாலத்தின்கண்ணும் அவ்வப்பதார்த்தங்களை யடைவர். ஆகையால், பேதபுத்தியே.ஜீவர்களின் ஜனனமரணரூப சம்சார காரணமாம். என்னிட த்தில் பேதபுத்திக்குக்காரணம் வேறொன்றுமின்றாம்; மற்றோ, சீஷர்கட்குப் பிரஹ்ம வித்யா உபதேசரூபகாரியமே எனது பேதபுத்திக்குக்காரணமாம். ஆகையால், அந்தப் பேதபுத்தி ஜன்னிய சம்ஸ்காரம் அஞ்ஞானி ஜீவர்கட்கே போல், எனக்கும் ஒருகால் ஜன்மாதிகளைக் கொடுக்கும். அல்லது யான் குரு, இவன் சீஷன் என்னும் பேதபுத்தி அவித்தையினாலன்றி யுண்டாகாது. ஆகையால், உபதேசகாலத்தின்கண் அந்தப் பேதபுத்தி அவித்தையாலன்றிப் பொருந்தாததாய்ப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் புருஷனிடத்தும் அவித்யாலேசத்தை யுணர்த்தும். ஆகையால், வித்யாவுபதேச காலத்தின்கண் பாமர அஞ்ஞானி புருஷனைப்போல் யான் ஆவேன். அல்லது இதுயான், இதுவெனது, இதுவெனதன்று என்னும் பேததரிசனம் எதுவரை ஜீவர்கட்கு

ஒழியாதோ, அதுவரை தேகரூபகாராக்ரஹத் (சிறைச்சாலை) தினின்றும் ஜீவர்கட்கு விடுபடலுண்டாகாது. ஆகையால், பேததரிசனமே ஜீவர்கட்குப் பந்தன காரணமாம், அத்தகைய வெனது பேத தரிசனத்தை இவ்விந்திரர் கிருபையினாலே நீக்கினார். ஆகையால், தெய்வ அதர்வணரெனப் பெயரிய வெனதாசிரியரினும் இவ்விந்திரர் பரமாசிரியராவர்.

கருத்திதுவாம்: - ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின் பின்னர் ஜீவன் முத்திச் சுகத்தின் பொருட்டு மனோநாசவாசனாக்ஷயங்கள் அவசியம் என்னாற் செய்ய யோக்கியங் களாம். அவ்விரண்டுபாயங்களையும், தெய்வ அதர்வணரெனப் பெயரிய ரிஷியான வர் பரம்பரையாய் என் பொருட்டுபதேசித்தனர். ஆகையால், அவ்விருஷ யெனது குருவாம், இவ்விந்திரரோ சாக்ஷாத்தா (நேரா) கவே யெனக்கு மனோநாசவாசனாயங் களைச் செய்து வைத்தனர். ஏனெனின், சீஷன் பொருட்டு வித்தையை யுபதேசிக்குங் காலத்தில் எனது சித்தம்பகிர்முகமாம், அதன் நிவிருத்தியின் பொருட்டு இவ்விந்திரர் பிரஹ்மவித்தையின் உபதேசம் செய்யாதொழிகவென எனக்காஞ்ஞை செய்துளார். ஆகையால், இவ்விந்திரர் எனது பரமகுருவாவர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வகையாய் விசாரத்தைத் தனதிருதயத்தின்கண்ணே செய்து அத்தத்யங் இருஷியாய் உமது ஆசிரியர் தேவராஜாவாய் இந்திரர் மீது பொறுமை செய்தனர்.

சங்கை: - குருவிற்குத் துரோகஞ் செய்யும் இந்திரன் பொருட்டுச் சாபத்தை யவ்விருஷி ஏன் கொடுத்திலர்.

சமாதானம்: - இவ்வண்ணம் தமது மனத்தின்கண் விசாரம் செய்து அவ் விருஷி இந்திரருக்குச் சாபத்தைக் கொடுத்திலர். இப்போதவ்விசாரத்தைக் காண் பிப்பாம்: - நாய் பாம்பு முதலிய தாமதஜீவர்கள் அபகாரிகளாய் ஜீவர்களிடத்தே குரோதஞ்செய்யும். இவ்வார்த்தை யுலகின்கண்ணே பிரசித்தமாம். அறிஞனும் அபகாரிஜீவர்மீது குரோதஞ் செய்யின், நாய் சர்ப்பம் முதலிய தாமத ஜீவரினும் அறிஞனிடத்தே யாது சிறப்புளதாம்; மற்றோ, நாய் பாம்பு முதலிய வற்றிற்குச் சமானமாகவே அவ்வறிஞனாவன். ஆகையால், யாவன் அபகாரிகளாய் ஜீவர்கள் மீது குரோதஞ் செய்கின்றிலனோ, மாறாய் அவர்மீதுபகாரஞ்செய்வனோ அவனே அறிஞனாவன். அபகாரிகளாய் ஜீவர்கள் மீது யாவன் குரோதஞ் செய்வனோ அவனறிஞனல்லன். அல்லது அபகாரிகளாய் ஜீவரிடத்தே அறிஞன் குரோதிப்பன் என எவனேனும் உடன்படுவானாயின், அவன்பாலிது கேட்க வேண்டும். கூடஸ்த ஆன்மாவிற்கு அபகாரம என நினைந்து அவ்வறிஞன் அபகாரி ஜீவர்மீது குரோதஞ் செய்கின்றனனா? அல்லது சரீராதி ஜடபதார்த்தங்கட்கு அபகாரம் என நினைந்து அவ்வறிஞன் அபகாரிபுருஷர்மீது குரோதஞ் செய்கின்றனனா? அவற்றுள் முதற் பக்ஷமோ பொருந்தாது. ஏனெனின், கூடஸ்த ஆன்மா அவிகாரியாம், அசங்கமாம். ஆகையால், அதன்கண் அபகாரரூபவிகார சம்பந்தஞ் சம்பவியாது. அதுபோலவே இரண்டாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது; ஏனெனின், அறிஞன் சரீராதி ஜடபதார்த்தங் களினும் ஆன்மாவைப் பின்னமாயங்கீகரித்துளான். ஆகையால், சரீராதிகட் கபகார முறினும் அறிஞனுக்கு ஆனியில்லை. ஒரு கல்லால் மற்றொரு கல்லை யடிப்பதாற் சைதன்ய புருஷர்கட்குத் துக்கத்தின் அடை வுண்டாகாததேபோல,

ஜடதண்டாதிகளால் ஜடசரீரத்திற்கபகார முறினும் அறிஞனுக்குத் துக்கம் உண்டாகாது.

சங்கை: - சரீரமானது கற்போலச் சடமாயினும் அச்சரீரம் ஆன்மாவின் சுகசாதனமாம். ஆகையால், சரீரத்திற் கபகாரம் நேரின் அறிஞனுக்குக் குரோதஞ் சம்பவிக்கும். தாசர்கட்கு அபகாரம் நேரின் அரசனுக்குக் குரோத முண்டாவதே போலும்.

சமாதானம் : - ஒரு புருஷன் தனது ஒருகையால் மற்றொரு கையையேனும், காலையேனும், தலையையேனும், அடித்தானாயின் அவ்வடியால் அப்புருஷனுக்குக் குரோத முண்டாகாதன்றோ? ஏனெனின், ஒரு சரீரத்தின்கண்ணே யிராகின்ற ஹஸ்தபாதாதி யவயவங்கட்கு ஆன்மா ஒன்றேயாம். அங்கனமே, ஒரு சரீரத்தால் மற்றொரு சரீரம் தாடனமுறினும் அறிஞருக்குக் குரோத முண்டாகாது. ஏனெனின், சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலும், யுக்தியாலும், தனதனுபவத்தாலும் அறிஞன் எல்லாத் தேகங்களிடத்தும் ஒரே ஆன்மாவை நிச்சயம் செய்துளான். ஆகையால், இத்தகைய அறிஞனுக்குத் தனது சரீரம் சுகசாதனம் ஆவதே போலச் சர்வ சரீரங்களும் சுகசா தனங்களாம். இக்காரணத்தால் அவ்வறிஞன் எவர் மீதும் குரோதஞ் செய்யான். அல்லது, எவன் அபகாரஞ் செய்யும் ஜீவரிடத்தே குரோதஞ் செய்வனோ அவன் ஆன்ம வேத்தாவன்றாம்; மற்றோ, அவன் ஆன்மாவை நாசம் செய்பவனாம். இக்காரணத்தானே நாஸ்திகனாம், யாவரையும் இம்சிப்பவனாம்.

கருத்திதுவாம்: - அசங்க ஆன்மாவிற்கோ அபகாரம் உண்டாகாது, மற்றோ, சரீராதி ஜடபதார்த்தங்கட்கு அபகாரமுண்டாம். அச்சரீராதிகளிடத்தே யாவனுக் கான்ம புத்தியுண்டாமோ, அவனுக்குச் சரீரத்திற் கபகாரம் செய்யும் ஜீவரிடத்தே குரோதமுண்டாம். ஆகையால், சரீராதிகளிடத்தே ஆன்ம புத்தியே குரோத காரண மாம், சார்வாக நாஸ்திகரும் சரீரத்தையே யான்மாவென அங்கீகரித்துளார். ஆகையால், குரோதமுடைய புருஷனிடத்தும் நாஸ்திகனிடத்தும் சிறிது மாத்திரமும் பேதமின்றாம். குரோத உற்பத்தியின் பின்னர், இப்புருஷன் சரீரத்தாலும், மனத்தாலும், வாக்காலும் ஜீவர்கட்கு இம்சை வசியம் செய்வன். ஆகையால், குரோதமுடைய புருஷனே சர்வபூதப் பிராணிகளை ஹிம்சை செய்பவனாவன், இது கூறியதாலிது துணியப்பெறும்: - எவனுக்கு ஏக அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானம் உண்டாமோ, அவன் எப்பிராணியின் மீதும் குரோதஞ் செய்யான், யாவன் எப்பிராணி யின் மேலேனும் குரோதஞ் செய்வனோ அவன் ஆன்ம வேத்தாவன்றாம். அல்லது யாவனுக்கு ஏக அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானமுண்டாக வில்லையோ, மற்றோ, தமது புண்ணிய கருமத்தால் ஜீவர்கட்குச் சுகத்தின் பிராப்தியுண்டாம்; தமது பாவகருமத்தால் ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தின் அடைவுண்டாம். ஆகையால், புண்ணிய பாவமே சுகதுக்கங்கட்குக் காரணமாம், வேறொரு காரணமுமின்றாமென்னும் இவ்வகையாய் ஞானம் எவனுக்கு உண்டாயிருக்கின்றதோ, அப்புருஷனும் அபகாரிகளாகிய ஜீவர்களின் மீது குரோதஞ் செய்வதில்லையாயின், சர்வாத்ம தரிசியாகிய தத்துவ வேத்தா புருஷன் அபகாரிகளாகிய் ஜீவர்களின் மீது எங்ஙனம் குரோதஞ் செய்வன்; மற்றோ, செய்யான். அல்லது, எப்புருஷன் சாஸ்திரத்தை

யறிந்திருந்தும் குரோத முடையவனாவனோ, அப்புருஷன் எங்ஙனம் அறிஞனாவன்; அறிஞனாவன்; மற்றோ, அக்குரோதமுடைய புருஷன் அறிஞனாகான். ஏனெனின், எப்புருஷன் வித்தையையுடையனவனோ அவன் அறிஞனெனப்படுவன். சர்வப் பிராணிகளிடத்தும் ஆத்மபுத்தி செய்து யாவருக்கும் இதத்தை யிச்சிப்பதே இவ்வித்தையின் பலமாம்; அத்தகைய வித்தையின் பலம் குரோதமுடைய புருஷனி டத்தே சம்பவியாது. ஆகையால், எங்ஙனம் கழுதை மண்ணின் பாரத்தை யெடுக்கின்றதோ, அங்ஙனம் குரோதமுடைய புருஷன் நிஷ்பலமாகவே சாஸ்திர ரூபபாரத்தை யெடுப்பன். அல்லது, எப்புருஷன் சிறிதுமாத்திரம் நூற்களைப் படிப்பனோ, அல்லது கேட்பனோ, அல்லது கேளானோ, ஆனால் சர்வப்பிராணி களிடத்தில் ஆன்மா நிறைந்திருக்கின்றதென்று அறிந்து வாக்கால், மனத்தால், காயத்தால் எவ்வுயிர்க்கும் வாதை செய்யாதிருப்பனோ அப்புருஷன் சர்வ சாஸ்திரத்தின் உண்மைப் பொருளை யறிந்தவனாவன், இவ்வார்த்தை மஹாபாரதத்தின்கண்ணுங் கூறப்பட்டுள்ளது: -

சருவ பூதத்தி னுட்குகை தமிலமர்ந் தொளிரும்
நிருவி காரநல் லான்மசிந் நின்மல வொளியை
ஒருக விதையா லல்லது பாதியா லுணரின்
வருப யனெது மேலவற் கிலையென வகுப்பார்.

இதன்பொருள்: - எப்புருஷன் ஒரு சுலோகத்தாலேனும், (கவி) அல்லது, அரைச் சுலோகத்தாலேனும் சர்வபூதங்களிடத்தும் வியாபகமாய ஆன்மாவை யறிவனோ, அப்புருஷனுக்குச் சர்வப்பிரயோஜனங்களும் சித்தித்தனவாம். ஸ்ரீ கீதையின் கண்ணும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அர்ச்சுனன் பொருட்டு அருளிச் செய்திருக்கின்றார்: -

இடரானதுதா னின்பந்தான் யாவர்க்கேனு மாயிடுமேற்
படராநின்ற வவைதானு முறுவான்பரம யோகியென்பான்
சுடராநின்ற வடிவேலோய் தணிநீயென்று துழாயலங்க
லடராநின்ற நெடுமுடியோ னருளிச்செய்ய வவனுரைப்பான்.

இதன் பொருள்: - ஹே அர்ச்சுன! எங்ஙனம் தனக்குச் சுகம் பிரியமாமோ துக்கம் அப்பிரியமாமோ, அங்ஙனம், எப்புருஷன் சர்வப்பிராணிகளின் சுகத்தைப் பிரியமாக வெண்ணுவனோ, துக்கத்தை அப்பிரியமாக வெண்ணுவனோ, அப்புருஷனே பரமயோகியாம். அல்லது, எப்புருஷன் வாக்கால் மனத்தால் காயத்தால் உயிர்கட்கு வாதை செய்கின்றனனோ அப்புருஷன் இவ்வுலகத்தின் கண்ணும், பரலோகத்தின் கண்ணும், ஆத்ம சொரூபாநந்தத்தை யடையான். ஆகையால், ஜீவர்களின் துரோகமே சர்வானர்த்தகாரணமாம். ஹே அசுவினி குமாரரே! உமதாசிரியராகிய **தத்யங்** இருஷியானவர் இவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து இந்திரனுக்குச் சாபங்கொடுத்திலர்; மாறாய் இந்திரன் பொருட்டு இவ்வகையாய வசனத்தைக் கூறுவராயினர். ஹே இந்திரரே! நீர் என் பொருட்டுச் செய்த ஆஞ்ஞையை யான் அவசியங் காப்பாற்றுவேன். யான் உமது ஆஞ்ஞையைக்

காப்பாற்றேனாயின், நீர் எனது மஸ்தகத்தைச சேதித் துவிடும். ஹே சேதித்து விடும். ஹே தேவராஜாவே! பிரஹ்மவித்தையை உபதேசியாதொழிக வென்னும் ஆஞ்ஞையை நீர் என் பொருட்டுச் செய்தீர். அவ்வாஞ்ஞை யெனக்குத்துக்க காரணமன்றாம்; மற்றோ, மாறாய் ஜீவன் முக்திச் சுகத்தின் காரணமாம். ஆனால், சர்வ தேவதைகளின் அதிபதியான இந்திரராய் நீர் சுவர்க்கலோகத்தினின்றும் எனது ஆச்சிரமத்தின்கண் வந்தீர்; ஆகையால், நீர் பிரசன்னமாம் பொருட்டு யானெப்ப தார்த்தத்தை உம்பொருட்டுக் கொடுப்பதென விசாரஞ் செய்கின்றேன். ஆகையால், ஹே தேவராஜாவே! தனத்தாலேனும், சரீரத்தாலேனும், வேறோ ருபாயத்தாலேனும் உமது பிரசன்னத் தன்மையை யான் அவசியம் செய்வேன். நீர் இது விஷயத்துச் சிறிதுமாத்திரமும் ஐயப்படவேண்டாம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! உமது ஆசிரியராய் **தத்யங்** இருஷியானவர் இந்திரர் பொருட்டு இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறியபோது அவ்விந்திரர் சாத்வீக சுபாவத்தை யெய்தினர். முனிவரின் கோமள சுபாவத்தைக்கண்டு பயத்தையடைந்த இந்திரர் இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறுவாராயினர்: -ஹே பிராஹ்மணரே! தமது வருணாஸ்ரம தர்மங்களைச் செய்யா நின்ற பிராஹ்மணர்கட்கும் யானொருகாலுந் துரோகஞ் செய்வதில்லையாயின், யாவர் மீதும் உபகாரஞ் செய்யும் மேன்மைதங்கிய பிராஹ்மணராகிய உமக்குயா னெவ்வாறு துரோகஞ் செய்வேன். ஹே பிராஹ்மணரே! யான் முன்னர் விஸ்வரூபாதிப் பிராஹ்மணர்களைக் கொன்றிருக்கின்றேன், அநந்தம் சந்நியாசி களைக் கொன்றிருக்கின்றேன்; ஆயினும், அவர்களின் துஷ்ட சுபாவத்தையறிந்தே கொன்றனன்; அபராதமின்றி யானெவரையுங் கொல்வதில்லை. ஆகையால், ஹே பிராஹ்மணரே! நீர் எமதாஞ்ஞையைத் தாண்டாதிருப்பீரேல் உமது சிரசைச் சேதியேன், நீர் எமதாஞ்ஞையைத் தாண்டுவீராயின் விஸ்வரூபாதிகட்கேபோல உமக்குஞ் சிரச்சேதமுண்டாம். ஹே பிராஹ்மணரே! முன்னர் யாம் எம்பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசியும் என உபமிடத்துக் கூறினேம், நீரும் எமது வசனத் தையங்கீகரித்து எம்பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்யா உபதேசத்தைச் செய்தீர், அவ்வித்தையி னுபதேசத்தால் எமதிச்சையை நீர் பூரணஞ் செய்தீர், வேறொரு காரியமுமிப்போது செய்யயோக்கியமில்லை; ஆகையால், ஹே பிராஹ்மணரே! உமக்கு மங்கலமுண்டாகுக, யாமிப்போது எமது சுவர்க்கத்திற்குச் செல்கின்றோம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இத்தகைய வசனத்தை யத்தேவராஜா கூறித் தமது சுவர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றனர். உமது குருவாய் தத்யங் இருஷி யானவர் பெருங்கடல் போலக் கலக்கமற்றவராய் அவ்வாச்சிரமத்தின் கண்ணே இருந்தனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன் ! பிரஹ்மவித்தையின் உபதேசத்தால் எமதிச்சையை நீர் பூரணஞ் செய்தீர் என்னும் வசனத்தை இந்திரர் எமதாசிரியரின் பொருட்டுக் கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், இந்திரர்க்குப் பிரஹ்மவித்தையின் அடைவு உண்டாயிருக்குமாயின் எமதாசிரியர்மீது குரோதஞ் செய்யாரன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! தத்யங் அதர்வணராய உமதாசிரியர் தேவராஜாவாய் இந்திரர் பொருட்டுச் சம்பூரணப்பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தனர். நாநாவகையாய் கர்மங்களையும், நாநாவகையாய் உபாசனைகளையும் உபதேசஞ் செய்தனர். நாகாவகையாய் ஜகத்தினுற்பத்தியையு முபதேசஞ்செய்தனர்; ஆனால்,

அவ்விந்திரர் இராகாதிப் பிரதிபந்தக வசத்தால் பிரஹ்மவித்தையை விட்டு மற்றெல்லா வித்தையையுங் கவர்ந்தனர். அதனால், இந்திரர் தமதிச்சையின் பூரணத் தன்மையைக் கூறினர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இங்ஙனம் இந்திரர் சென்ற பின்னர் உமதாசிரியர் மௌனத்தைத் தரித்திருந்தனர். நீ விரிருவரும் வெகு காலத்திற்குப் பின்னர் வைராக்கியாதி சாதனங்களைச் சம்பாதித்துப் பிரஹ்ம வித்தையையடையும் பொருட்டு, உமது ஆசிரியரின் சமீபத்தே சென்று நமஸ்கரித்து இவ்வண்ணங் கூறுவீராயினீர்: - ஹே ஆசிரியரே! யாங்கள் முன்னர்த் தங்கள் பால் பிரஹ்மவித்தையை வேண்டினோம், தாங்கள் வைராக்கியாதி சாதனங்களை நீவிர் சம்பாதித்து வருவீரேல், பின்னர் உம்பொருட்டு யாம் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசஞ் செய்வேம் என உபதேசஞ் செய்துள்ளீர். இப்போது நாங்களிருவரும் வைராக்கியாதி சாதனங்களைச் சம்பாதித்துத் தங்களுடைய சரணாரவிந்தங்களை யடைந்துள்ளேம். ஆகையால், ஹே தேசிகோத்தமரே! தேவரீரது பிரதிஞ்ஞையை உண்மையாக்குமாறு எங்கள் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையை உபதசித்தருளல் வேண்டும். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வகையாய் வசனத்தை நீவிர் கூறியபோது, அவ்வுமதாசிரியர் இவ்வகையாய் விசாரத்தைத் தமது மனத்தின்கண் செய்து பரமசம்சயததை யடைந்தனர்.

இப்போது அவ்விசாரத்தைக் காண்பிபபாம்: - யான் அசுவினீ குமாரரின் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பேனாயின், இந்திரரெனது மஸ்தகத்தைச் சேதிப்பர். யான் அசுவினீ குமாரரின் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசியேனாயின், எனது வசனம் பொய்யாம்; இவ்வணணம் விசாரித்து அவர் பரம சம்சயத்தை யடைந்தனர். யான் எருதுகளுக்கு முன் செல்வேனாயின், எருதுகளின் பாதம் பாதங்களின் மேல் வரும். யான் எருதுகளின் பின் செல்வேனாயின், வண்டியின் சக்கரம் எனது பாதங்களின் மேல் வரும் என வண்டிக்காரன் விசாரித்துச் சம்சயமடைவதேபோல, உமது குருவும் சம்சயத்தையடைந்தனர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வண்ணம் சம்சயத்தையடைந்த உமதாசிரியர் இவ்வகையாய் நிச்சயத்தைத் தம்மனத்தின்கண் செய்தனர்: - அசுவினி குமாரர்கட்கு உபதேசஞ் செய்வதில் எனது மரணமுண்டாமெனினும், அது மேன்மையதாம்; ஆனால், எனது வசனம் பொய்யாகலாலாது. இப்போது மித்தியாவசனத்தால ஜனித்த துக்கத்தினும் மரணஜன்னிய துக்கத்தின்கண் அற்பத்தன்மையைக காண்பிப்பாம்: - இவ்வுலகின் கண்ணே எப்பிராணி யுண்டாயிருக்கின்றதோ, அப்பிராணிக்கு மரணம் அவசியம் உண்டாம். மரணகாலத்தின்கண் நோய் முதலிய நிமித்தத்தால் துக்கமும் அவசியம் உண்டாம். ஆகையால், மரணஜன்னிய துக்கம சகிக்கக்கூடாதென்பதின்றாம்; மற்றோ, சம்பூரணப்பிராணிகளும் அம்மரணஜன்னிய துக்கத்தை அநந்தமுறை யநுபவிக்கின்றன.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்நியஜீவர்களின் மரணம் ஜுரமுதலிய நோய்களாலுண்டாமாதலின், அவர்கட்கு அற்பதுக்கமுண்டாம்; இந்திரரது வஜ்ரா யுதத்தாலுண்டாம் மரணத்தால் பரமதுக்கமுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஜ்வரமுதலிய வியாதிகள், சர்ப்பம், சோரன், சிம்ஹம், விஷம், அக்கினி, ஜலம், சத்துரு, அஜீரணவன்னம் இத்துணை நிமித்தங்களில் யாதாவதொரு நிமித்தங்கொண்டே ஜீவர்கட்கு மிருத்யு உண்டாம். இவ்விந்திராது வஜ்ராயுதம் திவ்ய அக்னி ரூபமாமாதலின், இந்நிமித்தங்கட்குட்பட்டதேயாம்; இ∴தோர் அபூர்வ நிமித்தம ன்றாம். ஆகையால், மரணஜன்னிய துக்கம் சகிக்கக்கூடாததன்றாமென்க; மற்றோ, சகிக்கக்கூடியதாம். இப்போது, மரண ஜன்னிய துக்கத்தினும் மித்தியாவசன துக்கத் தின்கண் அதிகத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - எனது வசனத்தைப் பொய்யாக்குவ னேல் எனக்கு அநந்தங் கோடி கற்பபரியந்தம் நரகத்தின்கண் அநந்தவகையாய் துக்கங்களினடைவுண்டாம்; அந்நரகதுக்கத்தின் நிவிருத்திக்கு யாதோருபாயமு மின்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - ஒருவன் பாவகர்மத்தையும் அதன்பலத்தையும் அறியாமல் பாவஞ் செய்வானாயின், அவனுக்கு அற்பதுக்கப் பிராப்தியுண்டாம். ஒருவன் பாவகர் மத்தையும் அதன் நரகாதி பலத்தையும் சாஸ்திரப்பிரமாணத்தாலறிந்தும் மீண்டும் அப்பாவகர்மத்தைச் செய்வானாயின், அவனுக்கு அப்பாவகர்மத்தால் அதிக துக்ககத் தின் அடைவுண்டாம். யான் மித்தியா வசனரூபமாகிய பாவகர்மபலத்தை யறிவேனா தலின், அறிந்தும் யான் பொய் புகலவேனாயின் எனக்கு அதிகதுக்கமுண்டாம். அல்லது,.எப்புருஷன் தேகாபிமானத்தோடு கூடியவனாய்ப் பொய் பேசுவனோ, அப்புருஷன் உயிரோடு வாழினும் இறந்தவனேயாவன்; ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண் சர்வப் பிராணிகளும பொய்புகன்றவனை யிகழ்வர். மரித்துப் பொய் பேசிய புருஷன் நரகத்தை யடைவன். ஆகையால், இருவகை யுலகினும் பொய்பேசுபவனுக்குத் துக்கமேயுண்டாம். இது கூறியதால் இப்பொருளுணர்த்தலாயது: - எப்புருஷன் காமமுடையவனாவனோ, அப்புருஷனுககோ **துறக்ககாமன் வேட்க** என்பதாதி விதிவாக்கியங்களினும், **பொய்ம்மொழி**யற்க என்பதாதி நிஷேத வாக்கியங்களினும் அதிகாரமுண்டாம். காமமற்ற வறிஞனுக்கு "**துறக்ககாமன் வேட்க**" என்பதாதி விதிவாக்கியங்களில் அதிகாரமின்றேனும், "**பொய்ம்மொழியற்க**" என்பதாதி நிவேதவாக்கியங்களில் அதிகாரம் அவ்வறிஞனுக்கு முண்டாம். இக்காரணத்தாலே அத் **தத்யங்** இருஷியானவா "**பொய்ம்மொழியற்க**" என்னும் நிஷேத வாக்கியத் தைத் தாண்டிலர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வண்ணந் தனது மனததின் கண்ணே உமதாசிரியா விசாரஞ்செய்து, நும்பொருட்டு இங்ஙனங் கூறுவாராயினர்: - ஹே மைந்தர்காள்! பாலிய அவஸ்தை முதலாக யான் ஒருகாலும் பொய் பேசியதே யில்லை. ஆயின், இப்போது விருத்தாவஸ்தையின் கண் பொய். வசனத்தை யாதின் பொருட்டுப் புகலவேண்டும்; மற்றோ, பொய் பேசுதல் எனக்குத் தகுதியான்றாம்; ஆயினும் மித்தியாவசன நிமித்தம யான் எனதுள்ளத்தில் சிந்தஞ்ன செய்ததையும் பொருட்டுக கூறுகின்றேன். ஹே அசுவினீ குமாரரே! தேவதைகட்கும், மனுஷ்யர் கட்கும், அசுரர்கட்கும், அந்நிய சர்வப் பிராணிகட்கும் யான் உபகாரஞ் செய்பவன் என்னும் என தியற்கை உங்கட்குத் தெரிந்ததேயாமன்றோ? பிரிய பதார்த்தங்களைப் போகித்துப் பூர்வ புண்ணியங்களைச சமாப்தஞ் செய்கின்றேன். அப்பிரிய பதார்த்தங் களை நுகர்ந்து பூர்வ பாவ கர்மங்களைச் சமாப்தஞ் செய்கின்றேன். அஞ்ஞானிகட்கு இஷ்ட வஸ்து கிடைப்பின் மகிழ்ச்சியும், அநிஷ்டவஸ்து கிடைப்பின் வாட்டமும் உண்டாவதே போல், எனக்கு இஷ்டா நிஷ்ட வஸ்துக்களின் அடைவால் மகிழ்ச்சி

வாட்டங்கள் உண்டாவதின்றாம்; மற்றோ, இரண்டினடைவினும் யான் சமானனா யிருக்கின்றேன். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வுலகின்கண் பேத்தரிசிகளாய் அஞ்ஞானிகட்கு, சிலர் சத்துருக்களாவர்; சிலர் மித்திரர்களாவர்; சிலர் உதாசீனர்க ளாவர்; சிலர் உறவினராவர்; சிலர் துவேஷிகளாவர்; சிலர் மத்தியஸ்தராவர். அதுபோலச் சமதரிசியாய் எனக்குச் சத்துருக்களேனும், மித்துருக்களேனும், உதாசீன ர்களேனும், உறவினர்களேனும், துவேஷிகளேனும், மத்தியஸ்தர்களேனும் இன்றாம். அவருள், அபகாரமின்றியே இயல்பாய் அபகாரம் செய்பவர் சத்துருவெனப்படுவர். எப்புருஷன் வேறு உபகாரத்தை அபேக்ஷியாமல் உபகாரஞ் செய்வனோ, அவன் மித்துருவெனப்படுவன். உபேக்ஷை செய்பவன் உதாசீனனெனப்படுவன். சிறிது சம்பந்தத்தால் உபகாரஞ் செய்பவன் உறவினனெனப்படுவன். அபகாரத்தை அபேக்ஷித்து அபகாரஞ் செய்பவன் துவேஷி எனப்படுவன். விவாதஞ்செய்யும் இருவருடைய இதத்தை இச்சிப்பவன் மத்தியஸ்த னெனப்படுவன். ஹே அசுவினீ குமாரரே! பிராஹ்மணர்களாகிய நமது சரீரத்தின்கண்ணும சம்பூரண ஸ்தாவரஜங்கம சரீரங்களிடத்தும் நாய்ச சரீரத்தின்கண்ணும் இரண்யகாபபாது சரீரத்தின்கண்ணும் சமானரூபமாய் யான் இருக்கின்றேன்; ஏனெனின், யான் சர்வ வடிவினனா யிருக்கின்றனனாதலின் என்க.

இப்போது சர்வரூபத்தன்மையைக காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! யானே புருஷன், யானே ஸ்திரீ, யானே நபும்சகன், யானே பஞ்ச மகாபூதம், யானே பௌதிகப் பிரபஞ்சம, யானே மனு, யானே சூரியன், யானே சந்திரன், யானே அக்கினி, யானே சம்பூரணஜோதி, யானே பூ, புவ, சுவ, மக, ஜன, தப, சத்திய மேலுலகங்கள், யானே அதல, விதல, சுதல, ரசாதல, தலாதல, மகாதல, பாதாள கீழுலகங்கள். ஹே அசுவினீ குமாரரே! கனவின்கண் கனாக் காணும புருஷனினும கனாபபொருள்கள் வேறாகா. அதுபோல், சம்பூரண ஸ்தூல சூக்ஷுமப் பிரபஞ்சம் என்னிற பின்னமன்றாம்; மற்றோ, எனது சொரூபமேயாம். பிரஹ்மாண்டத்தின்கண் இராநின்ற சுவேதஜம், அண்டஜம், ஜராயுஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னும் நாலவகைச் சீவருளளும சிலர் மேலாயவர், சிலா கீழாயவர், இவ்வியாவருக்குமே யானான் மாவாவேன். சர்வ பேதமுமற்ற பிரஹ்மத்தை யான் ஆன்மரூபமாயறிகின்றேன். இக்காரணத்தால என்னிடத்தே மாயையின் ஸ்பரிசமுமின்றாம். அம்மாயை யிலதாகவே காமம், குரோதம், லோபம் என்பதாதி தோஷமும் எனது சொரூபத்தின் கண் இன்றாம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! பரமான்ம தேவனாய யானே லீலை மாத்திரையானே சம்பூரண ஜகத்தையும் உண்டாக்குகின்றேன், யானே சம்பூரண ஜகத்தையும் காப்பாற்றுகின்றேன், யானே சம்பூரண ஜகத்தையும் சம்ஹாரஞ செய்கின்றேன். ஊர்ண நாபியென்னும் ஐந்துவானது அந்நிய காரணத்தை யபேக்ஷியாமலே தனது சரீரமாத்திரத்தால் நூற்களையுண்டாக்கும், அவற்றைக் காப்பாற்றும், அவற்றைத் தன்பால் லயம் செய்துகொள்ளும். அதுபோல், பரமான்ம தேவனாய யானே சம்பூரண ஜகத்தினுற்பத்தி ஸ்திதி இலயம் செய்வன். ஆனால், ஊர்ண நாபிரூப திருஷ்டாந்தத்தினும் என திடத்தே இத்துணை விலக்ஷணத் தன்மையுளதாம். அஃதாவது ஊர்ண நாபியானது சாவயவமுடையதாய்ச சம்பந்தமுடையதாய் நூற்கட்குப் பரிணாம உபாதானகாரணமாம். பரமான்ம தேவனா

யயானோ, நிரவயவனாய் அசங்கனாய் ஜகத்தின் விவர்த்த உபாதான காரணன் ஆவேன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஊர்ணநாபி ஜந்துவிற்கும் தங்கட்கும் விலக்ஷணத் தன்மையுண்டாயின், ஊர்ணநாபி ஜந்துவின் திருஷ்டாந்தத்தால் தங்களிடத்தே ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சித்தஞ் செய்தல் சம்பவியாது; சமான சுபாவமுடையதே திருஷ்டாந்தமாம்.

சமாதானம்: - ஹே அசுவினீகுமாரரே ! சமான சுபாவமுடைய பதார்த்தம் திருஷ்டாந்தமாம் என்னும் இவ்வார்த்தை சத்தியமாம். ஆயினும், எல்லா அம்சத்தோடுஞ் சமானத்தன்மை திருஷ்டாந்தத்தின்கண்ணே யுண்டாகாது; மற்றோ, ஒவ்வோரம் சத்தோடு திருஷ்டாந்தத்தின்கண் சமானத்தன்மை யுண்டாம். அவ்வோரம்சத்தால் சமானத்தன்மை ஈண்டு முளது; ஏனெனின், ஊர்ணநாபியாய் ஜந்துவானது நூற்களின் உபாதானகாரணமும் நிமித்தகாரணமும் ஆம். அது போல், பரமான்ம தேவனாய நான் ஜகத்தின் உபாதானகாரணமும் நிமித்தகாரணமும் ஆவேன். இங்ஙனம் அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணத்தன்மை மாத்திர அம்சத்தின்கண் ஊர்ணநாபி யின் திருஷ்டாந்தமாம; சர்வ அம்சத்தின்கண்ணுமின்றாம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! கனவின்கண்ணே தோற்றாநின்ற தேர்முதலிய பதார்த்தங்கள் கனாவைக்காணும் புருஷனிலும் வேறன்றாம். அதுபோல், சம்பூரண ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் பரமான்மாவாய் என்னின் வேறன்றாம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இத்தகைய பிரஹ்ம நிஷ்டையின்கண்ணெனதாசிரமத்தில் இருந்து கொண்டிருந்தேன். ஒருகாலத்தில் இந்திரர் எனதாசிரமத்தின்கண் வந்தனர். அவ்விந்திரரை அதிதி யென நினைந்து சக்தியானுசாரம் யானவரைப் பூஜித்து மீண்டும் இந்திரரைப்பார்த்திங்ஙனம் கூறினேன்: - ஹே தேவராஜாவே! நீர் பிரசன்னராமாறு யானெப்பிரிய பதார்த்தத்தைக் கொடுப்பேன், எனக்கூறவும் இந்திரர் அதற்குக் கூறியதாவது: - ஹே இருஷியே! நீர் என்னைப் பிரசன்னராக்கவேண்டின், துர்லபப் பிரஹ்மவித்தையை என்பொருட்டு உபதேசியும் ஹே அசுவினி குமாரரே ! இவ்வண்ணம் இந்திரர் கூறவே அவருக்கு மதுகாண்ட அர்த்தத்தோடு கூடிய துர்லபப் பிரஹ்மவித்தையையே உபதேசம் செய்தேன்; பிரஹ்ம வித்தையின் வேறாய் எவ்வித்தையையும் உபதேசித்திலேன், ஏனெனின், உலகின் கண் பிரஹ்மவித்தையே அத்தியந்தம் துர்லபமாம். பிரஹ்மவித்தையின் வேறாய் சப்த ஸ்பரிசாதி விஷயமோ, சர்வலோகத்திலும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் சுலபமாம். சுவர்க்க லோகத்தின்கண் கருமிகட்கு விஷய வடைவுண்டாவதே போல, நரகத் தின்கண் உள்ள ஜீவர்கட்கும் விஷயவடைவுண்டாம். பிரஹ்ம லோகத்தின்கண் உள்ள ஜீவர்கட்கு விஷயஜன்னிய சுகப்பிராப்தி யுண்டாவதேபோல, மலத்திலுள்ள புழுமுதலிய ஜீவர்கட்கும் விஷயஜன்னிய சுகப்பிராப்தி யுண்டாம் ஆகையால், சப்த ஸ்பரிசாதி விஷயங்கள் துர்லபமன்றாம்; மற்றோ, ஆத்மாவின் வேறாய் சர்வ விஷயங்களின் அடைவும் கர்மோபாஸனைகளால் ஜீவர்கட்குண்டாம். இந்தப்பிரஹ்ம வித்தையோ அத்தியந்தந் துர்லபமாம்; ஏனெனின், எனக்கு முன்னர்ப் பிரஹ்ம வித்தையின் பிராப்தி யுண்டாயிருக்குமாயின், இப்போது ஜனன மரணரூப சம்சாரம் எனக்குண்டாகாதன்றோ! ஜனன மரணரூப சம்சாரம் இப்போதெனக்குத்

தோற்றுகின்றமையின், முன்னரெனக்குப் பிரஹ்மவித்தையின் பிராப்தியின்றென வறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? ஆகையால், பிரஹ்மவித்தை அத்தியந்தந் துர்லபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மவித்தை துர்லபமாதலேபோல், பிரஹ்ம லோகாதிகளின் பிராப்திக்குச் சாதனங்களாய் கர்மோபாஸனைகளும் துர்லபமேயா மன்றோ?

சமாதானம்: - கர்மோபாஸனைகள் துர்லபமன்றாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகின் கண் அநேகம் பிராஹ்மணர்கள் கர்மோபாஸனைகளை உண்மையா யறிந்துளார்கள். அங்ஙனமே, அக்கர்மோபாஸனைகளின் அநுஷ்டானத்தையும் அநேகம் பிராஹ்மண ர்கள் செய்கின்றார்கள். ஆகையால், கர்மோபாஸனைகள் துர்லபமன்றாம்; மற்றோ, பிரஹ்மவித்தையே துர்லபமாம். கீதையின்கண்ணும் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அர்ஜுனன் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையின் துர்லபத்தன்மையைக் கூறியருளி யிருக்கின்றார்: -

“மாயுமாநட ரனேகர்பாலொருவ னென்னையாயுமனம் வைத்துளா
னாயுமாநுட ரனேகர்பாலொருவ னேயறிந்துமுடி வானையா."

இதன் பொருள்: - ஆயிரம் மனுஷ்யர்கட்குள் எவனேனு மொருவனே என்னை யடையும் பொருட்டு முயல்கின்றான்; அமமுயல்கின்ற புருஷர்களுள்ளும் எவனே னுமொருவனே யென்னை யுண்மைவடிவமா யுணர்கின்றான். அல்லது, உலகின் கண்ணும் எப்பதார்த்தத்திற்குச் சமானஜாதியையுடைய வேறொரு பதார்த்தம் இன்றாமோ, அப்பதார்த்தத்தைத் துர்லபமென அங்கீகரித்துளார். எப்பதார்த்தத்தின் சமானஜாதியுடைய வேறொருபதார்த்தம் உண்டாமோ, அப்பதார்த்தத்தை யுலகிண் கண்ணும் ஒருவரும் துர்லபமாய் அங்கீகரிப்பதில்லை. இவ்வகையாய் துர்லபத் தன்மை சுகசாதன சரீராதிகளிடத்தும், விஷயஜன்னிய சுகவடிவ பலத்தினிடத் துமின்றாம்; ஏனெனின், சரீரசொரூபஜாதியால் சர்வசரீரங்களும் சமானஜாதியுடை யனவாம். அங்ஙனமே சுகத்தன்மை வடிவ ஜாதியால் சம்பூரண விஷயஜன்னிய சுகங்கள் சமானஜாதியுடையனவாம். ஆகையால், சம்சார சம்பந்திகளாய் சம்பூரணபதார்த்தங்களிடத்தே துர்லபத்தன்மையின்றாம். காரியப் பிரபஞ்ச சகித அவித்தையை நாசஞ்செய்வதாய் பிரஹ்மவித்தையின் சமான ஜாதியையுடைய வேறெப்பதார்த்தங்களுமின்றாம்; ஆகையால், அந்தப்பிரஹ்ம வித்தையே துர்லப மாம். இப்போது இவ்வர்த்தத்தை வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு முதலில் சர்வ லோகத்தின்கண்ணும் சரீராதிசாதனங்களின் சமானத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! இத்தூலசரீரமின்றிச் சுகதுக்கபோகங்களுண்டாகா. ஆகையால், பிரஹ்மலோகத்தின்கண் இராநின்ற ஜீவர்கட்கும் மலத்தின்கண்ணிரா நின்ற ஜீவர்கட்கும் ஸ்தூலசரீரம் சமானமேயாம். ஆத்மஞானமின்றிப் பிரமலோக த்தின்கண் இராநின்ற ஜீவர்கட்கு விஷயேந்திரிய சம்பந்தத்தால் எங்ஙனஞ் சுகமுண்டாமோ அங்ஙனமே, மலத்தின்கண் இராநின்ற ஜீவர்கட்கும் விஷயேந்திரிய சம்பந்தத்தாற் சுகமுண்டாம். ஆகையால், யாண்டும் சுகமும் சமானமேயாம். இது கூறியதால் யாண்டும் ஸ்தூலசரீரத்தின் சமானத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது யாண்டும் சூக்ஷூமசரீரத்தின் சமானத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே மைந்தர்காள்! வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபத்தம் இவை பஞ்ச கன்மேந்திரி யங்களாம். சுரோத்திரம், தொக்கு, சக்ஷு, ரசனம், கிராணம் இவை பஞ்சஞானேந்திரி யங்களாம். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பன அந்தக்கரணசதுஷ்டயமாம். பிராணன், அபானன், சமானன், வியானன், உதானன் என்பன பஞ்சப் பிராணன்களாம். இவ்வெல்லா வாக்காதிகளும் சூக்ஷூம சரீரத்தினவயவங்களாம். அவ்வாக்காதி அவயவங்களும், பிரஹ்மலோகத்தின்கண் இராநின்ற ஜங்கம ஜீவர்கட்கும் மனுஷ்ய லோகத்தின்கண் இராநின்ற ஜங்கம ஜீவர்கட்கும் சமானங்களேயாம். சில விடங்களில் வெளிப்படுதலின் குறைவு மிகுதிகளைக்குறித்து அவற்றின் விஷமத் தன்மையுந் தோற்றும். ஹே மைந்தர்காள்! வாக்கு முதலாகப் பிராணனீறாய்ச் சூக்ஷூம சரீரத்தின் எத்துணை அவயவங்களுளவோ, அவைமனுஷ்யாதி ஜங்கம சரீரங்களி லிருப்பனவேபோலத் தருமுதலிய தாவர சரீரங்களிடத்தும் உள. ஆனால், மனுஷ்யாதி ஜங்கமர்களிடத்தே அவ்வாக்காதி இந்திரியங்களின் வெளிப்படுத்தலு ண்டாதலே போலத் தருமுதலிய தாவரங்களின்கண் அவற்றின் வெளிப்படையான வெளிப்படுத லுண்டாதலில்லை. ஆகையால், தருமுதலிய தாவர சரீரங்களும், மனுஷ்யாதி ஜங்கம சரீரங்கட்குச் சமானங்களாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! வெளிப்படுத்தலையுடைய இந்திரியங்களோடு கூடிய மனுஷ்யாதி ஜங்கமங்களோடு, வெளிப்படுதலின்றிய இந்திரியங்களையுடைய தரு முதலிய தாவரங்கட்குச் சமானத்தன்மை சாற்றல் அத்தியந்தம் விருத்தமாமன்றோ?

சமாதானம்: - தத்தம் விஷயங்களைக் கவரும்பொருட்டுள்ள வியாபாரங்க ளோடு கூடிய இந்திரியங்களை வெளிப்படுத லுடையனவென்பர். அவ்வியாபார மற்ற விந்திரியங்களை வெளிப்படுதலற்றனவென்பர். அவ்விந்திரியங்களின் வெளிப் படுதலற்ற தன்மை மனுஷ்யாதி ஜங்கமர்களிடத்தும் ஒவ்வொரு காலிருக்கும். இல்லத்தின்கண் இராநின்ற ஒருவன் பாகிய அஸ்வ சப்தத்தைக்கேட்டு அச்சப்தரூப ஹேதுவால் வெளியிலிராநின்ற அஸ்வத்தை மனத்தால் அநுமானிப்பான். அக்கால் சர்வ வாக்காதி இந்திரியங்களும் தத்தம் வியாபாரமற்றனவாம். இவ்வண்ணம் குறைந்த விந்திரியங்களையுடைய செவிடன் குருடன முதலினாருக்கும், தரு முதலியவற்றிற்கும் உண்டாம். ஞானம் இந்திரியங்களின்றி யுண்டாகாது. மற்றோ, இந்திரியங்களாலேயே யுற்பன்னமாம். ஆனால், அச்செவிடர் முதலிய குறைந்த விந்திரியங்களுடைய புருஷர்கட்குநேத்திராதி வெளிப்பட்ட இந்திரியங்களினின்றும் வேறாய் சுரோத்திராகி இந்திரியங்கள் தம் வியாபாரமற்றனவாய் நிகழும். ஆகையா ல், செவிடர் குருடர் முதலியோரிடத்தும், விருக்ஷாதிகளிடத்தும் இந்திரியங்களின் அபாவமின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பாம்பிற்குக் கர்ணரூப கோளகமின்றாமாதலின், அதற்குச் சுரோத்திரேந்திரிய அபாவமுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே அசுவினி குமாரரே! கோளகமின்மையின் இந்திரிய மின்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், சில சரீரத்தின்கண்ணோ, நேத்திராதி இந்திரியங்கள் தத்தம் கோளகத்தின் கண்ணிருந்து காரியத்தைச் செய்யும், சிலசரீரத்தின் கண்ணோ, ஒரே கோளகத்தின் கண்ணிருந்து காரியத்தைச் செய்யும், சில சரீரத்தின் கண்ணோ ஒரே கோளகத்தின்கண்ணே இரண்டிந்திரியங்களிருந்து தத்தம் காரியத்தைச் செய்யும், பாம்பின் நேத்திர கோளகத்திலிருந்து சுரோத்திரேந்திரியமும், நேத்திரேந்திரியமும், தத்தம் காரியத்தைச செய்வதேபோல. ஆகையால், சர்வ சரீரத்தின் கண்ணும் வாக்கு முதலிய சூக்ஷும சரீரத்தின் அவயவங்களிருக்கின்றன. இத்துணைக் கூறியதால் சுகதுக்கங்களின் சாதனங்களாய் வாக்காதி இந்திரியங்கட்கு யாண்டும் சமானத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது யாண்டும் சுகதுக்கரூப பலத்தின் சமானத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினி குமாரரே! வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களுள் ஒரு இந்திரிய வெளிப்பாடுடைய, அல்லது, சம்பூரண வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களின் வெளிப்பாடுடைய மனுஷ்யாதி ஜங்கமங்கட்கும் விருக்ஷாதி ஸ்தாவரங்கட்கும் சுக துக்கங்கள் கேவலம் மனத்தின் கண்ணே யுண்டாம். மனத்தைவிட்டு மற்றெதனிடத்தும சுகதுக்கங்களின் உற்பத்தி யுண்டாவதின்றாம். அச்சுகதுக்கங்கள் ஒரிந்திரிய வியாபாரத்தால் ஆயினுமாகுக, அல்லது அநேக இந்திரிய வியாபாரத்தால் ஆயினுமாகுக, இதன்கண்ணே யாதொரு நியமமுமின்றாம். ஆனால், அச்சுகத்தின் கண்ணும் துக்கத்தின்கண்ணும் சொரூபமாய் யாதொரு விசேஷமுமின்றாம்; மற்றோ, சர்வ சரீரங்களில் சமானமாயே சுகதுக்கமுண்டாம். அல்லது, இந்திரியங்களால் அடைதற்குத் தகுதியாய் சப்த ஸ்பரிசாதி விஷயங்களுள் இச்சித்த விஷயம் கிடைப்பின் புருஷனுடைய மனத்தின்கண் சுக உற்பத்தியுண்டாம்; வெறுக்கும் விஷயம் கிடைப்பின் அவன் மனத்தின்கண்ணே துக்கமுண்டாம். ஆகையால், ஆசக்திரூப விருப்பம் சுக்காரணமாம்; வெறுப்போ துக்ககாரணமாம். அவ்விருப்பம் தேவதைகடகுத தங்கள் சரீரத்தே யுளதாவதேபோல, மலத்தின் கண் இராநின்ற கிருமிமுதலிய நீச (கீழான) ஜீவர்கட்கும் தம் சரீரத்தே விருப்பமுண்டாம். இவ்வண்ணம், துக்கத்தின் அடைவைச் செய்யும் அபகாரி ஜீவர்களிடத்தே துவேஷ முண்டாதலும், தேவதை முதலிய மேலாய் சரீரங்களிடத்தும் கிருமிமுதலிய கீழாய் சரீரங்களிடத்தும் சமானமேயாம். ஆகையால், இராகத் துவேஷ ஜன்னிய சுகதுக்கமும் சர்வ சரீரங்களிடத்தே சமானமேயாம்.

இப்போது இவ்வர்த்தத்தையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! மிருகங்களையடிக்க விரும்பியவனுக்கு மிருகங்களகப்படின் சுகமுண்டாவதே போலும், கானங்கேட்கக் காதலுற்றவனுக்கு அது கேட்கப் பெறின் சுகமுண்டாவதேபோலும், காமியானவனுக்கு ஸ்திரீயின் ஆலிங்கனத்தாற் சுகமுண்டாம். காமிக்கு ஸ்திரீகிடைப்பின் சுகமுண்டாதல்போலவே புத்தி ரேச்சையுடையவனுக்குப் புத்திரன் அடையப்பெறின் உண்டாம்; மைந்தனைப் பெறலால் மைந்தனைக் காதலித்தோனுக்கு உண்டாஞ் சுகமே போலப் பசியுடை யோனுக்கு அன்னங் கிட்டலாலுண்டாம்; இந்நெறியை யாண்டுங் கண்டுகொள்க. ஆகையால்,

ஆசக்திரூப ராகத்தால் சர்வ சரீரங்களிலும் சமானமாயே சுகமுற்பன்னமாமெனத் துணியப்பெறும்.

இப்போது துவேஷத்தாற் சர்வ ஜீவர்கட்கும் துக்க சமானத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே மைந்தர்காள்! இஷ்டமல்லாத வஸ்துவையடையின் ஏக இந்திரிய வியாபாரத்தாலேனும், அநேக இந்திரிய வியாபாரத்தாலேனும் மனத்தின் கண்ணே துக்கமுண்டாம்; அதுவும் சுகம்போல யாண்டும் சமானமேயாம்.

கருத்திதுவாம்: - விஷ்டையின்கண் இராநின்ற கிருமிக்கு மரண காலத்தின் கண் எங்ஙனந் துக்கமுண்டாமோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மலோகத்தின்கண் இராநின்ற ஜீவர்கட்கும் மரணகாலத்தின்கண்ணே துக்கமுண்டாம். இப்போது சிங்காவ லோகன நியாயத்தைக் கைப்பற்றி மீண்டும் சுகத்தின் சமானத்தன்மையை யாண்டுங் காண்பிப்பாம்: - சிங்கம் மிருகங்களை யடித்துப்பின் சேய்மையிற் சென்று மீண்டும் மிருகத்தின் பக்கத்தே திரும்பி நோக்கும்; ஒருகால் வேறுமிருகம் ஆண்டு வரின் அதனையும் அடிக்கும், இதனையே சிங்காவலோகன நியாய மென்பர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! பிரஹ்ம லோகத்தின்கண் இராநின்ற பிரஹ்மாவிற்கு விஷய இந்திரிய சம்பந்தத்தால் எங்ஙனம் சுகமுண்டாமோ, அங்ஙனமே மலத்தின் கண் இராநின்ற கிருமிக்கும் விஷய இந்திரிய சம்பந்தத்தால் சுகமுண்டாம். பிரஹ்ம லோகத்தின் கண் இராநின்ற பிரஹ்மாவினுக்குச் சுகசாதனங்களாக ஸ்திரீ புத்திரன் அன்ன முதலியன உளவாதலே போல், மலத்தின்கண் இருக்குங் கிருமிக்கும் சுகசாதனமாய் ஸ்திரீ புத்திர அன்ன முதலிய பதார்த்தங்களிருக்கின்றன. பிரஹ்மலோகத்தின்கண் இராநின்ற பிரஹ்மா, ஜனன மரணத்தை யடைவதேபோல், மலத்தின்கண் இராநின்ற புழுவும் ஜனன மரணத்தை யடையும். சுகதுக்கத்தை யடைவிக்கும் தேகாபிமானம் பிரஹ்மாவிற்கிருப்பதேபோல், மலக்கிருமிக்கும் இருக்கும். ஆகையால், விஷய ஜன்னிய சுகமும், அதன் சாதனங்களாய் ஸ்திரீ புத்திராதிகளும், மலக்கிருமி முதலாய்ப் பிரஹ்மாபரியந்த முள்ள சர்வ சரீரங்களிலும் உண்டாமாதலின், அவற்றின் கண் துர்லபத்தன்மை சம்பவியாது; மற்றோ, ஜனன மரணத்தை நீக்குவதாய் பிரஹ்மவித்தையே கிடைத்தற்கரியதாம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வண்ணம் பிரஹ்மவித்தையின் கண் துர்லபத் தன்மையை யெனது மனதின் கண்ணாலோ சித்து இந்திரருக்கு அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தேன்; ஆனால், அவ்விந்திரர் பிரஹ்மவித்தையின் அதிகாரி யல்லாமையின் அந்தப் பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்டு அவர் மாறாய்க் கோபமுடையவராயினர். எனக்கு இவ்வகையாய் குருதக்ஷணையையும் கொடுத்தனர். ஹே பிராஹ்மணரே! இன்று முதல் இந்தப் பிரஹ்மவித்தையை நீர் எவருக்கும் உபதேசித்தல் கூடாது. நீர் நேய வயத்தால் எவருக்கேனும் இப்பிரஹ்மவித்தையைக் கூறுவீராயின், உமது மஸ்தகத்தை வஜ்ஜிராயுதத்தால் யான் சேதிப்பேன் என்னும் ஆஞ்ஞையை இந்திரன் எனக்குச் செய்யவும் யான் அவ்வாஞ்ஞையை அங்கீகரித்தேன். அதனால் உங்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பதில் எனக்குப் பெருஞ்சிந்தை (கவலை) உண்டாயி ருக்கின்றது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தாங்கள் தேவராஜாவிற்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்திலேன் என வாக்குக் கொடுத்திருப்பீர்களாயின், தாங்கள் எங்கள் பொருட்டு எங்ஙனம் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பீர்கள்.

கருத்திதுவாம்: - எங்கள் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பீர் களாயின் இந்திரருக்குத் தாங்கள் கொடுத்த வாக்குப் பொய்யாய்விடும். அவ்வாக்கை மெய்யாக்கும் பொருட்டு எங்கட்கு உபதேசஞ் செய்கிலீராயின், முன்னர் எங்கட்குத் தாங்கள் கொடுத்த வாக்குப் பொய்யாய் விடுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தைகாள்! யான் முன்னர்த்தங்களுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசிக்கின்றேனெனக் கூறியிருக்கின்றேன். இப்போது இந்திரருக்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசியேன் எனக்கூறியிருக்கின்றேன். ஆனால், இதன்கண் இத்துணைச்சிறப்புளது. எவருக்கும் யான் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசியேன் என்னும் வசனத்தையான் நியமமாய் இந்திரர்க்குக் கூறவில்லை; மற்றோ, யான் பிரஹ்மவித்தையை எவருக்கேனும் உபதேசிப்பின் நீர் மஸ்தகத்தைச் சேதியும் எனக்கூறியுள்ளேன். ஆகையால், உங்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பதில் எனக்கு யாதொரு பிரதிபந்தகமுமின்றாம். எனது வசனத்தைச் சத்தியமாக்கும் பொருட்டு யான் உங்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை அவசியம் உபதேசிப்பேன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இந்திரரது வஜ்ஜிராயுதத்தால் மரணமுண்டா மென்னும் பயமே எங்களது உபதேசததிற்குப் பிரதிபந்தமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைந்தர்காள்! மரணத்தாலெனக்குப் பயமில்லை. ஏனெனின், இச்சம்சாரத்தின்கண் எச்சீவனுண்டாவனோ அவன் யாதாவதொரு நிமித் தத்தால் அவசியம் மரணத்தையடைவன், அம்மரணத்தின் நிமித்தங்களுள் இந்திரர் எனது மரணத்திற்குக காரணமாயின் அஃதத்தியந்தங் கிடைத்தற்கரியதாம்.

கருத்திதுவாம்: - தத்யங் இருஷியானவர் தனது வசனத்தை வாய்மையாக் கற் பொருட்டு, இந்திரரினின்றுங்கூடப் பயத்தை யடைந்திலர் என்னும் எனது கீர்த்தி யைச் சர்வலோகத்தினருங் கீர்த்திப்பர். ஹே மைந்தர்காள்! சம்பூரண தனங்களும் அழிந்து ஏகுதலும் மேன்மையாம். சம்பூரண ஸ்திரீ.புத்திராதி யுறவினர்களின் விடுபடுகையு மேன்மையாம். தனது மரண முண்டாதலும் மேன்மையாம். ஆனால், பொய் பேசுதல் மதிமான்கட்கு மேன்மையன்றாம். ஹே மைந்தர்காள்! எனது மரணத்தைத் துச்சமாயெண்ணி உங்கட்குப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசிப்பதிலும் எனக்கு மித்தியாவசன சம்பாஷணை மஹா நிந்தையைக் கொடுப்பதாம். ஏனெனின், யானுங்கட்குப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசஞ்செய்ய வாரம்பிக்கும் அக்காலத்தி லேயே தேவராஜாவாய் இந்திரர் எமது மஸ்தகத்தைச் சேதிப்பர். மஸ்தகம் சோதிக்கப்படின், யானுங்கட்கு எங்ஙனம் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசிப்பேன். ஆகையால், மீண்டும் எனது வசனம் பொய்யேயாகும். அங்ஙனமாதலின், யான் நரக மெய்துவேன். ஹே மைந்தர்காள்! இவ்வகையாய் சிந்தை என் மனத்தின் கண்ணுளது. நீங்களிருவரும் புத்திமான்களாதலின், எவ்வுபாய மிப்போது யான்

செய்யத் தகுதியோ அவ்வுபாயத்தை இப்போதெனக்கு நீங்கள் கூறுங்கள். ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! இங்ஙனம் உமதாசிரியர் உங்கள் பொருட்டுக்கூறவே நீவிரிருவரும் உங்கள் அர்த்தத்தில் லோபமுடையவர்களாய் தத்யங் இருஷியின் பொருட்டு இவ்வசனத்தைக் கூறினீர். ஹே ஆசிரியரே! துஷ்ட இந்திரனினின்றும் தாங்கள் பயத்தை யடைய வேண்டியதில்லை. ஏனெனின், அங்கங்களைச் சந்தானஞ் செய்யும் மிருதசஞ்சீவனீ வித்தையை யாங்களறிந்திருக்கின்றோம்; ஆகையால், இந்திரனால் வஜ்ஜிராயுதம் வீசப்படினும், எங்கள் வித்தையின் மகிமையால் நிஷ் பலமாம். ஹே ஆசிரியோத்தமரே! இந்திரரது வஜ்ஜிராயுதம் நிஷ்பலமாதல் தங்கட்கிஷ்டமின்றாயின், யாங்கள் வேறுபாயத்தைச செய்கின்றோம். அவ்வுபாயத் தைத் தாங்கள் கேட்பீர்களா : - இதோ எதிரில் தெரியும் குதிரையின் மஸ்தகத் தையும் தங்கள் மஸ்தகத்தையும் சேதித்துக் குதிரையின் மஸ்தகத்தைத் தங்கள் கழுத்தின் மீதும், தங்கள் மஸ்தகத்தைக் குதிரையின் கழுத்தின்மீதும் வைத்து விடுகின்றோம். அதன்பின்னர் குதிரையின் முகத்தால் தாங்கள் எங்கட்குப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசியுங்கள். தேவராஜாவாய் விந்திரர் வஜ்ஜிரத்தால் தங்கள் மஸ்தகத்தைச சேதிப்பின், நாங்கள் முன்போலத் தங்கள் மஸ்தகத்தைத் தங்கள் கழுத்தினும், குதிரையின் மஸ்தகத்தைக் குதிரையின் கழுத்தினும் வைத்து விடுகின்றோம். ஹே ஆசிரியரே! இவ்வுபாயம் செய்தலாலித்துணைப் பயனுண்டாம்: - முதலாவது, குதிரைக்குந் தங்கட்கும் மரணமுண்டாகாது. இரண்டாவது, எங்களிருவர்க்கும் குரு ஹிம்சை யுண்டாகாது. மூன்றாவது, தங்கட்கு அபமிருத்யு உண்டாகாது. இந்திரனது வஜ்ஜிரத்தால் மிருத்யு உண்டாயின், அது சாஸ்திரத்தின் கண் அபமிருத்யுவெனப்படும். நான்காவது, தங்கட்கு எங்களால் மித்தியாவசன மிலதாகும். ஹே அசுவினீ குமாரர்காள்! நீங்களிருவரும் உங்களர்த்த லோபத்தோடு கூடியவர்களாய் உங்கள் ஆசிரியர்பால் இவ்வண்ணங்கூறவே, சமதரிசியாய் அவர் உங்கள் வசனத்தை அங்கீகரித்தனர். அதன்பின்னர் தயையற்ற புருஷன் பசுவின் மஸ்தகத்தைச் சேதிப்பதேபோலத் தயையற்ற நீங்களும் உமது குருவின் மஸ்தகத் தையும், அசுவத்தின் மஸ்தகத்தையுஞ் சேதித்தீர்கள். அதன் பின்னர் உமது குருவின் மஸ்தகத்தை அசுவத்தின் கழுத்தினும், அசுவத்தின் மஸ்தகத்தை உங்கள் குருவின் கழுத்தினும் வைத்தீர்கள். அதன்பின்னர் ஹயக்கிரீவரென்னும் பெயரையடைந்த உமதாசிரியரானவர் உங்கள் பொருட்டுச் சித்த சுத்தியின் சாதனங்களாய் கர்மோ பாஸனைகளை உபதேசித்தனர். அதன்பின்னா உமதாசிரியர் இவ்வகையாய் உபதேசத்தைச் செய்யத் தொடங்குவாராயினர்: -- ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! எதுபரியந்தம் சித்த சுத்தி யுண்டாகவில்லையோ, அது பரியந்தம் கர்மோபாஸனை கள் செய்யத்தக்கனவாம். சித்தசுத்தியின் பின்னர் கர்மோபாஸனைகளைச் செய்வதற்கு யாதோர்பயனுமின்றாம்; ஆகையால், சித்தசுத்தியின் பின்னர் கர்மோ பாஸனைகள் தியாகிக்கத்தக்கனவாம். கேவலம் வேதாந்த சாஸ்திர விசாரமே நிரந்தரம் செய்யத்தக்கதாம். இவ்வண்ணம் உமதாசிரியர் கூறி இந்திரருக்கு உபதேசித்தப் பிரஹ்மவித்தையையே உங்கட்கு உபதேசித்தனர். உபதேசித்து மீண்டும் இவ்வண்ணங் கூறுவாராயினர்: - ஹே மைந்தர்காள்! உங்கட்கு உபதேசித்த இப்பிரஹ்ம வித்தையை இன்று முதல் மேன்மேல், சங்கை யற்றவர்களாய் எந்த இருஷிகளும் தம் சீஷர் பொருட்டுக் கூறார்; மற்றோ, சங்கையோடு கூடியவர்களாய் **கௌஷீதகி** முதலிய இருஷிகள் தம் சீஷர் பொருட்டு இப்பிரஹ்ம வித்தையை

உபதேசிப்பர். ஏனெனின், தேவராஜாவாய் இந்திரர்கையின் கண்ணே வஜ்ஜிராயுதத்தை யேந்தி என்னைக் கொல்வதன் பொருட்டு ஆகாயத்தின் கண்ணே இருக்கின்றனர். மேலும், அவ்விந்திரர் இத்தகைய சங்கற்பத்தைத் தம் மனத்தின்கண்ணே செய்து கொண்டிருக்கின்றார்: - இப்பிராஹ்மணர் எனதாஞ்ஞையைத் தாண்டி அசுவினீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையின் உபதேசம் முழுவதையும் செய்வாராயின், வஜ்ஜிராயுதத்தால இப்பிராஹ்மணரது மஸ்தகத்தை யான் சேதிப்பேன் என இவ்வண்ணஞ் சங்கற்பித்துக் கொண்டு, அவ்விந்திரர் தமது வசனத்தை மெய்யாக்கும் பொருட்டு ஆகாயத்தின் கண்ணே இருக்கின்றனர். ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! உங்கட்குப் பிரஹ்மவித்தை முழுவதையும் உபதேசித்தவுடனே அவ்விந்திரர் எனது மஸ்தகத்தை அவசியம் சேதிப்பர். எனது மஸ்தகம் சேதிக்கப்பட்டதைக் கண்டுப் பிராஹ்மணர்களியாவரும் பயத்தையடைவர். இந்திரராற்பயமடைந்த பிராமஹ்ணர்கள் தங்கள் பிரியமாய் புத்திரர்கட்கும சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசியார். மற்றோ, **கௌஷீதகி** முதலிய சில இருஷிகள் மாத்திரம் தம் சீஷர் பொருட்டுப் பாதி பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பர். சில இருஷிகளோ தவம் முதலியவற்றால் பரமான்மதேவரைப் பிரசன்னப் படுத்துவர். அப்பரமான்ம தேவரின் அநுக்கிரகத்தோடு கூடிய அவ்விருஷிகள் எவனேனும் ஒரு சிஷ்யனுக்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பர். ஆனால், அவர்கட்கும் தேவேந்திரரால் சிறிது பயம் அவசியமுண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - சூரியபகவானைப் போலத் தேஜசையுடைய சூரியபகவானுடைய சீஷ்ராய் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை ஒழித்து, ஒழிந்துள்ள அந்நியசம்பூரண இருஷிகள் இந்திரரினின்றும் பயத்தை யடைவர். யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஒருவர் மாத்திரம் இந்திரரால் வரும்பயத்தை இலக்ஷியம் செய்யாமல் தம்சீஷர் பொருட்டுச் சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிப்பர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வண்ணம் உமதாசிரியரானவர் சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை உங்கட்கு உபதேசித்த வுடனே அவ்விந்திரர் வஜ்ஜிராயுதத்தால் உமதாசிரியரின் மஸ்தகத்தைச சேதித்தனா. அம்மஸ்தகம் பூமியின்கண்ணே கிடந்ததைக்கண்ட நீவிர் அதனையெடுத்து மீண்டும் குதிரையின் கழுத்தில் வைத்தீர், குதிரையின் கழுத்திலிருந்த உமதாசிரியரின் மஸ்தகத்தைக் கொணர்ந்து உமதாசிரியர் கழுத்தில் வைத்தீர், ஹே அசுவினீ குமாரரே! உமதாசிரியரானவர் எந்தப் பிரஹ்மவித்தையை உங்கட்குபதேசித்தனரோ, எந்தப் பிரஹ்மவித்தையின் லோபத்தால் குருவின் மஸ்தகத்தைச் சேதித்தல் வடிவ அநுசிதகர்மத்தை நீங்கள் செய்தீர்களோ, அந்தப் பிரஹ்மவித்தையை மீண்டும் உங்கட்கு நினைவிக்கும் பொருட்டுச் சுருக்கமாய் யான் கூறுகின்றேன் நீவிர் கேண்மின்: - ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! எங்ஙனம் உலகின்கண் மஹாராஜாவானவர் தாம் வசிக்கும் பொருட்டு முதலில் பெரும் புரியைச் செய்து, அதன் பின்னர் அற்பப்புரிகளைச் செய்வரோ அங்ஙனம், ஜகத் காரணமாய பரமான் மதேவர் முதலில் சமஷ்டிசரீர வடிவினதாய மஹாபுரியை யுற்பன்னஞ்செய்து வியஷ்டி சரீரவடிவினவாய் அசந்தஞ சறியபுரிகளை யுற்பன்னஞ் செய்தனர். அவற்றுள்ளும், கோ, அசுவமுதலிய சில சரீரங்களை நான்கு பாதங்களுடை யனவாயுற்பன்னஞ் செய்தனர். மனுஷியர் முதலிய சில சரீரங்களை இரண்டு பாதங்களுடையன வாயுற்பன்னஞ் செய்தனர். சில சரீரங்களை மூன்று பாதங்களையுடையனவா யுற்பன்னஞ் செய்தனர். சில சரீரங்களை ஒரு பாதமுடையனவாக உற்பன்னஞ்

செய்தனர். பாம்பு முதலிய சிலசரீரங்களைப் பாதமற்றனவாக உற்பன்னஞ் செய்தனர். இவைமுதலாய் யெச்ந்தம் வகைபாய் சரீரங்களை யப்பரமான்மதேவர் உண்டாக்கினர். பறவையானது தனது சரீரத்தைச் சுருக்கித் தனது கூட்டின் கண் புகுவதேபோல, இவ்விபுவாய் பரமான்மதேவரும் பரிச்சின்னத் தன்மை யபிமானரூப அத்தியந்தம் சூக்ஷும சொரூபத்தைத் தரித்து அச்சரீரங்களாகிய புரிகளின்கண் புகுந்தனர். ஹே அசுவினி குமாரர்களே! இவ்வாநந்த சொரூப வான்மதேவர் சம்பூரண சரீரவடிவ புரிகளில் நிவாசஞ்செய்வர். அதனால் இவ்வான்மதேவர் சாஸ்திரத்தின் கண் புருஷரெனப்படுவர். அல்லது, இப்பரமான்மதேவர் தமது உண்மை விளக்க வின்பவடிவத்தால் சம்பூரண சரீர வடிவ புரிகளைப் பூரணஞ்செய்வர். இக்காரணத் தால் அவர் சுருதியின்கண் புருஷரெனப்படுவர். ஹே அசுவினீ குமாரரே! சம்பூரண கடமடாதி பதார்த்தங்கள் உள்ளும் புறம்பும் ஆகாயத்தால் நிறைவிக்கப் பெற்றிரு ப்பதே போல், இவ்வெல்லாப் பிரபஞ்சமும் பரமான்ம புருஷரால் நிறைவிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது. நூற்களால் நிறைவிக்கப் பெற்றதும், குறுக்கு நெடுக்குற்றதுமாய் வஸ்திரம் நூற்களினிடத்தேயிருக்கும்; அது போல் இவ்வெல்லாவுலகும் ஆநந்தவடிவ வான்மாவின் கண்ணேயிருக்கும், எவ்வாநந்தவடிவ வான்மா முன்ன ரெல்லாச் சரீரங்களினும் பிரவேசித்ததோ, அவ்வாநந்த வடிவவான்மாவே இப்போது உங்களிருதயத்தின் கண்ணும், எனதிருதயத்தின்கண்ணும், மற்றெல்லாப் பிராணிகளி ருதயத்தின் கண்ணும் விசேஷரூபமாய்ப் பிரதீதியாம. முன்னர்க் கடத்தின்கண்ணே பிரவேசித்த ஜலமே மத்திய காலத்திற் கடத்தின்கண் இருந்து விளங்குமன்றோ? ஜலம் இயற்கையாய் ஒருவடிவினதாயிருப்பினும் ஸ்தூலகடத்தின்கண் இருந்து ஸ்தூல மெனச்சொல்லப்பெறும். சூக்ஷுமகடத்தின்கண் இருந்து சூக்ஷும மெனச் சொல்லப்பெறும், அக்கினியாற் காய்ந்த கடத்தின்கண் இருந்து காய்ந்ததெனக் கழறப்பெறும். குளிர்ந்த கடத்தின்கண் இருந்து குளிர்ந்ததெனக் கூறப்பெறும், தூளி யால் மறைபட்ட கடத்தின்கண் இருந்து அழுக்குடையதென வறையப் பெறும், நறு நாற்றமுடைய கடத்தின்கண் இருந்து நறு நாற்றமென நவிலப்பெறும். தீநாற்ற முடைய கடத்தின்கண் இருந்து தீநாற்றமெனச் செப்பப்பெறும், வாயுவால் உருளு கின்ற கடத்தின்கண் இருந்து, உருளுகின்றதென உரைக்கப்பெறும். அசையாக் கடத்தின்கண் இருந்து அசையாததென வறையப் பெறும், சூரியனா லொளியுடைய கடத்தின்கண் இருந்து ஒளியுடையதென ஓதப்பெறும். இருளால் மறைபட்ட கடத்தின்கண் இருந்து இருளுருவமெனவியம்பப் பெறும். இவ்வண்ணம், எவ்வெவ்வு பாதியோடு ஜலம் சம்பந்திக்குமோ, அவ்வவ்வுபாதியின் வடிவத்தை அச்சலம்பெறும். அதுபோல், இவ்வாநந்த சொரூப வான்மாவும் ஸ்தூல சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னை ஸ்தூலமென நினையும், சூக்ஷுமசரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைச் சூக்ஷுமமென நினையும்; ஜடசரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைச் சடமென நினையும், மதிமானாய் சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னை மதிமானென மதிக்கும், தனிக சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைத் தனிகனென நினையும். தரித்திர சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைத் தரித்திரனென நினையும், தேவதை முதலிய மேலாய் சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னை மேலானவனென்று நினையும், தாழ்ந்த சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைத் தாழ்ந்தவனென நினையும், சுகிதுக்கி சரீரத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தன்னைச் சுகிதுக்கியென நினையும்.

இவை முதலாய் அநந்தவகையாய் சரீராதியுபாதிகளின் தர்மங்களை அஞ்ஞானத்தால் மோகிப்பிக்கப்பட்டதாய் இவ்வான்மா தன்னிடத்தில் அங்கீகரிக்கும்; விஷயாசக்தனாகிய காமியானவன், காமினி ஸ்திரீயின் தர்மங்களைத் தன்கண் உடன்படுவதேபோல.

கருத்திதுவாம்: - காமினி விசாரமுடையவளா யிருப்பதைக்கண்டு காமியும் விசாரமுடையவனாவன். காமினி துக்கியாயிருப்பதைக் கண்டு காமியுந் துக்கி யாவன். காமினி மகிழ்ச்சியுடையாளா யிருப்பதைக் கண்டு காமியும் மகிழ்வன். அதுபோல், இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா புத்தியாதிகளின் சுகதுக்காதி தர்மங்களற்ற தாயினும் அஞ்ஞானத்தால் ஆக்கப்பெற்ற தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் அந்தப் புத்தி யாதிகளின் சுகதுக்காதி தர்மங்களைத் தன்னிடத்துடன்படும். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இப்பரமான்ம தேவரே இச்சிருஷ்டியின் ஆதியில் ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களையும், அப்பூதங்களின் காரியங்களாய் சரீரங்களையும், சப்தப்பிரபஞ் சத்தையும் உண்டாக்கி அவ்வெல்லாப் பதார்த்தங்களோடுந் தாதாத்மிய பாவத்தை யடைந்து அவ்வெல்லாப் பதார்த்தங்கட்கும் வேறு வேறாய் நாமங்களை வைத்தனர். இப்பரமான்மதேவர் வாக்குமுதலிய விந்திரியங்களோடும், வாக்குமுதலியவற்றை ஏவும்புத்தியோடும், தாதாத்மிய பாவத்தை யடைந்து வசன உச்சாரண முதலிய நாநாவியவகாரங்களைச் செய்பவராய் வாக்குமுதலிய வடிவங்களை யடைவர். அங்ஙனமே நீங்கள் யான் மற்றைப் பிராணிகள் என்பன முதலிய அநந்த வடிவங் களை யடைவர். ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! உண்மையாய்ப் பேதமற்ற அசங்கவான்மா எப்பலவகையாய் பேதத்தை யுண்டாக்கியதோ, அது தனது இந்திர சுபாவத்தை யறியும் பொருட்டுச் செய்யப்பட்டதாம்.

கருத்திதுவாம்: - இப்பரமான்ம தேவர் சம்பூரண ஜகத்தை யுண்டாக்கி யச் சம்பூர்ண ஜகத்தை யாத்மரூபமாய்ப் பார்த்தனர். அதனால், அப்பரமான்மதேவர் இந்திரரென்னும் பெயரை யெய்தினர். அவ்விந்திர நாமம் உலகுற்பத்தியன்றிப் பொருந்தாது. ஆகையால், உண்மையாய்ப் பேதமற்றவரேனும், இப்பரமான்ம தேவர் பலவகையாய் பேதங்களைக் கற்பிப்பர்.

இப்போது சரீரதி உபாதிகளில் மித்தியாத்தன்மையை யுணர்த்துவிக்கும் பொருட்டு, முதலில் அவற்றின்கண் மாயையின் காரியத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! உலகின்கண் மாயாவியாய் இந்திர ஜாலக்காரன் தனது மாயையினால் பலவகையாய் யானை, புலி முதலிய வடிவங்களைத் தரிப்பதே போல், ஒரே பாமான்மதேவர் தமது மாயையால் பலவகையாய் வடிவங்களைத் தரிப்பர். ஆனால், அம்மாயையாலாக்கிய விசேஷ ரூபங்களால் பரமான்மாவின் உண்மைவிளக்க வாநந்தவடிவ உண்மையியற்கை நீங்கமாட்டாது. இப்போது இவ்வர்த்தத்தையே யுத்திகளால் நிரூபிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! இவ்வுலகின்கண் புத்திமான்களாய் கம்மியர் (பொற்கொல்லர்) முதலாயினாரும், அந்நிய வியற்கையினையுடைய சுவர்ணாதி பதார்த்தங்களை அந்நிய வியற்கைத் தாக்குவதில் வல்லவராகார்; மற்றோ, அச்சுவர்ணாதிளில் குண்டலகடகாதி விசேஷ வடிவங்களைச் செய்வர். ஆகையால். வஸ்துவின் சுபாவத்தை வேறோராற்றால்

ய்வதில் எவரும் வல்லவராகார். நூறு சிறபிகள் ஒருங்கு கூடினும், நூலைச் சுவர்ணரூபமாய் ஆக்கமுடியாதன்றோ? ஆயிரங் குலாலர்கள் ஒருங்கு கூடினும் காஷ்டத்தை மண்ணாக்க முடியாதன்றோ?

சங்கை: - ஹே பகவன்! உபாயத்தால் வஸ்துவானது அந்நிய பாவத்தை யடையாதாயின், தாதுமாரண நூலின்கண் (இரசவாத நூலின்கண்) தாமிரம் முதலிய தாதுக்களைச் சுவர்ணஞ்செய்யும் வகையைக் கூறியது அசங்கதமன்றோ?

சமாதானம்: - தாதுமாரண நூன்முறையே யாவன் தாமிர முதலிய தாதுக்களைச் சுவர்ணஞ் செய்வனோ, அவனும் அசத்திய சுவர்ணத்தை யுண்டாக் கான். ஏனெனின், உபாயத்தால் அசத்திய வஸ்துவிற்கும் உற்பத்தி யுண்டாமாயின், அசத்தியமாய் முயற்கோடும், மலடி மகனும் உபாயத்தால் உற்பத்தியாதல் வேண்டும். அசத்தியமாய் நரசிருங்கம் (மநுஷக்கொம்பு) முதலியவையுண்டாகா. ஆகையால், ஔஷதம் முதலிய உபாயங்களால் அசத்திய சுவர்ணத்தின் உற்பத்தி யுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, ஔஷதபலத்தால் தாமிராதி தாதுக்களின் முன்னருள்ள சிவப்புவடிவம் மறைந்து, அவற்றில் மஞ்சள் வடிவமுண்டாம். ஆயினும், முன்னு ள்ள தாமிரதாதுவினும் அப்பொன் வேறன்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பூர்வ தாமிரதாதுவினும், சுவர்ணம் வேறன்றாயின், இச்சுவர்ணம் பூர்வ தாமிரதாதுவினும் வேறு என்னும் பேதப் பிரதீதி அவர்கட் குண்டாகலாகாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஆண்டு தாமிரதாதுவிற்கும் சுவர்ணத்திற்கும் பரஸ்பரம் பேதமின்றேனும் சிவப்புவடிவத்திற்கும், மஞ்சள்வடிவத்திற்கும் பரஸ்பரம் பேத முண்டு. அப்பேதத்தை யங்கீகரித்தே அவர்கட்கு **இச்சுவர்ணம் பூர்வதா மிரத்தினி** ன்றும் வேறாம் என்னும் பிராந்தியுண்டாகின்றது. ஆகையால், ஹே அசுவினீ குமாரரே! மண், சுவர்ணம் முதலியவற்றிற்கு முன்னியற்கை எங்ஙனமுளதோ, அங்ஙனமே சர்வகாலத்தினு மிருக்கும்; ஒருகாலத்தும் அவற்றின் சுபாவம் மாறாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! வஸ்துவினியற்கை மாறாதிருக்குமாயின், குலால தண்டசக்கராதிகள் மண்ணினின்றும் கடத்தை யுண்டாக்குகின்றனவே, அப்போது அக்குலாலாதி காரணங்கள் பயனற்றன வன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே அசுவினி குமாரரே! குலாலாதிகளால் மண் வேற்றுருவ த்தை யடையாது; மற்றோ, குலாலாதிகாரணங்களால் அம்மண் கடம்சராவம் முதலிய விசேஷ ரூபங்களை யடையுமாதலின், குலாலாதிகாரணங்கள் பயனற்றன வன்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கடம் * சராவம் முதலிய விசேஷரூபங்களே, மண்ணின் இயற்கை ஏன் ஆகா? [* சராவம் = ஒரு மட்பாத்திர விசேஷம்.]

சமாதானம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! கடம் சராவம் முதலிய விசேஷ பங்கள் மண்ணின் இயற்கையன்றாம். மண்ணின் இயற்கையேயாமாயின், கடாதி விசேஷ ரூபங்களின் அழிவுண்டானபின், மண்ணின் தோற்றம் உண்டாகலாகாது. கடம் சராவம் முதலியவையின்றியும் மண் தோற்றுகின்றது. ஆகையால், கடம் சராவம் முதலிய விசேஷ ரூபங்கள் மண்ணின் இயற்கை யன்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - எவ்வஸ்துவிற்கு எவ்வியற்கை யுளதோ, அவ்வியற்கை நீங்கின் அவ்வஸ்துவும் நீங்கும். தேயுவினியற்கையாய் பிரகாசம் நீங்கின் அத்தே யுவும் நீங்குமாறுபோலக் கடம் சராவம் முதலிய விசேஷ ரூபங்கள் மண்ணின் இயற்கையாமாயின், கடாதிகள் நாசமடையுங்கால் மண்ணிற்கும் நாசமுண்டாம்; ஆனால், கடாதிகள் நாசமுறினும், மண் நாசமாவதின்றாம்; ஆகையால், கடம் சராவம் முதலிய விசேஷரூபங்கள் மண்ணின் இயற்கையன்றாம். அல்லது, உலகின்கண் விசேஷ ரூபம் நஷ்டமாயின், வஸ்துவின் நாசமுண்டாகாது. மூர்த்த ஸ்வபாவத்தையுடைய பிருதுவி பூர்வ பிண்டவடிவ விசேஷபாவத்தை யொழித்துக் கடபாவத்தையடையும். ஆயினும், தனது மூர்த்தஸ்வபாவம ஒருகாலும் ஒழியாது. இதுகூறியதால் இது துணியப்பெறுமன்றே? மண், சுவர்ணம் முதலிய வஸ்துக்களி ருப்பினும் கடம் சராவம் முதலிய விசேஷ ரூபங்களும், குண்டலம் கங்கணம் முதலிய விசேஷ ரூபங்களும் தோற்றா; ஆகையால், அக்கடாதி விசேஷ ரூபங்கள் மண் முதலிய வஸ்துக்களின்கண் வரவு போக்குடைய தர்மங்களாம். எப்பதார்த்தம் வரவு போக்குடையதாமோ அப்பதார்த்தம் அவ்வஸ்துவி னியற்கையன்றாம். மாயாவியாய் இந்திரஜாலக்காரன், தனது மாயையின். மகிமையால் ஒருகால் சிம்ஹ உருவத்தைத் தரிப்பன், ஒருகால் யானை உருவத்தைத் தரிப்பன், அச்சிம் ஹத்தன்மையும் யானைத் தன்மையும் மாயாவியினிடத்தே யெப்போதுமிரா; மற்றோ, ஒரு நிமித்தத்தை முன்னிட்டு ஒவ்வொரு சமயத்துளவாம். ஆதலின், வரவுபோக்குடையதால் அச்சிம்ஹத்தன்மையும் யானைத்தன்மையும், மாயாவி யினியற்கை யன்றாம். அது போலவே, கடம் சராவம் முதலிய விசேஷ ரூபங்கள் மண்முதலிய வஸ்துக்களின் வியற்கையன்றாம். இப்போது அவ்விசேஷ ரூபங்களில் சத்திய வசத்தியத்தினின்றும் விலக்ஷணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரர்களே! அவ்விசேஷரூபங்கள் வஸ்துவைப் போலச் சத்திய மாயின், வஸ்துவினியற்கையைப் போல் அவ்விசேஷரூபங்களின் பாதமுண்டாகலா காது; ஆனால், வஸ்துவிருப்பினும் அவ்விசேஷரூபங்களின் பாதத்தைக் கண்டோம்; ஆகையால், அவ்விசேஷரூபங்கள் சத்தியமன்றாம்; மற்றோ, சததியத்தினும் விலக்ஷணமாம். அவ்விசேஷரூபங்கள் அசத்தியமுமன்றாம்; ஏனெனின், மலடிமகன், மனுஷக்கோடு முதலிய வசத்திய பதார்த்தங்கள்; இவை விழிமுதலிய பொறிகளின் சம்பந்தத்தால் எவ்வுயிர்கட்குங் கண்கூடாய்ப் புலப்படுவதின்றாம்; இவ்விசேஷ ரூபங்களோ யாவருக்கும் விழிமுதலிய பொறிகளின் சம்பந்தத்தால், கண்கூடாய்ப் புலப்படும். ஆகையால், அவ்விசேஷ ரூபங்கள் அசத்தியத்தினும் விலக்ஷணமாம். எப்பதார்த்தம் சத்தியவசத்தியத்தினின்றும் விலக்ஷணமாமோ, அப்பதார்த்தம் சுத்திர சிதம்போலப் பொய்பேயாம். எப்பதார்த்தம் பொய்யேயாமோ, அப்பதார்த்தம் மாயை யின் காரியமேயாம். ஆகையால், சம்பூரண விசேஷரூபங்கட்கு மாயையே காரண மாம்.

இப்போது அம்மாயையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! உண்மை யாய் அத்தியந்தம் அசத்தாய் விசேஷரூபங்களின் பிரத்தியக்ஷம் நேத்திராதி இந்திரியங்களாற் சம்பவியாது; அவ்விசேஷங்களின் பிரத்தியக்ஷமோ, சர்வஜனங்க ளுக்கும் உண்டாகின்றதாதலின், எதன் மகிமையால் அவ்வசத்திய விசேஷரூபங்க ளின் பிரத்தியக்ஷ முண்டாகின்றதோ, அதன் பெயர் மாயையாம்.

கருத்திதுவாம்: - பகலின்கண் உண்ணாத பருத்த புருஷனுடைய பருமை, இரவுணவின்றிப் பொருந்தாதாதலின், அப்புருஷன் பருமை, அவனது இரவினுண வைக் கற்பிக்கும். அங்ஙனமே, முற்றிலும் அசத்தியமாய் விசேஷ ரூபங்களின் பிரதீதியானது. அம்மாயையினாலன்றிச் சம்பவியாதாதலின், அவ்விசேஷ ரூபங்களின் பிரதீதியே மாயையைக் கற்பிக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! முற்றிலும் அசத்தியமாய் மலடிமகன், மனுஷக்கோடு முதலியவற்றின் பிரத்தியக்ஷஞானம் எவருக்கும் உண்டாவதின்றாம்; ஆனால், முற்றிலும் அசத்தியமாய் விசேஷ ரூபங்களின் பிரத்தியக்ஷஞானம் யாவருக்கும் உண்டாகின்றது. இதன்கண் யாது காரணம்?

சமாதானம்: - ஹே அசுவினி குமாரரே! அசத்தியமாய், மலடிமகன், மனுஷக் கோடு முதலியவற்றிற்கும், கடாதி விசேஷ ரூபங்கட்கும் உண்மையாய்ப் பேதமின் றேனும், செய்பக்கூடாததைச் செய்விக்கு மாயையால் அவற்றின் பேதகற்பனை யுண்டாம். விசேஷரூபங்களும், மனுஷக்கோடு முதலியவற்றினின்றும் அவற்றின் பேதமும், மாயையாற் கற்பனையாம். அது போல், மாயையும் மாயையாலேயே கற்பனையாம். ஏனெனின், கடாதி விசேஷ ரூபங்களும், மனுஷக்கோடு முதலிய வற்றினின்றும் அவற்றின் பேதமும் அசத்தியங்களாம். அங்ஙனமே மாயையும் அசத்தியமேயாம். அசத்தியவஸ்துவின் சித்தி மாயையினாலன்றி யுண்டாகாது.

கருத்திதுவாம்: - குகையின்கண் இராநின்ற புலியின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களா லுண்டாவதேபோல, மாயையின் ஞானம் பிரத்தி யக்ஷாதிப் பிரமாணங்களா லுண்டாகாது. ஏனெனின், எப்பதார்த்தத்தால் எப்பதார்த்த நீக்கமுண்டாமோ, அப்பதார்த்தத்தால் அப்பதார்த்தத்தின் சித்தியுண்டாகாது. பிரகாசத்தால் அந்தகாரத்தின் நீக்கமுண்டாதலின், அந்தகாரத்தின் சித்தியுண்டாகாத தேபோல், பிரமாண ஐந்நிய ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தின் நீக்கமுண்டாதலின், அதனால் அஞ்ஞானவடிவ மாயையின் சித்தி சம்பவியாது. மற்றோ, மாயையினா லேயே மாயையின் சித்தியுண்டாம்.

இப்போது அஞ்ஞானிகளின் பிரதீதியால் மாயையின் சித்தியைச் செய்வாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! அசத்திய மனுஷக் கோடு மலடி மகன் முதலியவற்றினி ன்றும், இப்பி வெள்ளி முதலிய விசேஷரூபங்களின் பேதம் எவ்வேதுவால் உளது என ஒருவன் அஞ்ஞானியை நோக்கி வினாவினானாயின், அவ்வஞ்ஞானி யானறி யேனென்னும் விடையைக் கொடுப்பன்; ஆதலின், யானறியேனென்னும் அஞ்ஞானி யின் பிரதீதியே துர்க்கடமாய் மாயையைச் சாதிப்பதாம்.

இப்போது மாயையின் துர்க்கடத்தன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டு நான்கு வகையாய் மாயாசத்தத்தி னர்த்தத்தை நிரூபிப்பாம்: - அவற்றுள், (1) யாது முக்காலத்தினு மிலதாமோ, அதனை மதிமான்கள் மாயையென்பர். அல்லது, (2) காரிய காரணரூப உலகபேதத்தின் காரணமாயதை நூலுணர்ந்தோர் மாயை யென்பர். அல்லது, (3) நமது சொரூபஞானத்தை நமக்குண்டாக வொட்டாமல் யாது மறைக்கின்றதோ அதனை யறிஞா மாயையென்பர். அல்லது, (4) உண்மை யுணர்வால் யாது நீங்குமோ அதனை யறிஞர் மாயையென்பர். இப்போது இம் மாயா சப்தத்தின் அர்த்தத்தை வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வாநந்தசொரூப வான்மா உண்மையாய் அசங்கமாம், ஸ்வப்பிரகாசமாம், சஜாதீய விஜாதீய சுவகத பேதங்களற்றதாம். இத்தகைய அசங்க அத்விதீய வான்மா வின்கண் மாயையின் சம்பவம் உண்டாகாது. உண்மையாய் ஆன்மாவின் கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. சுருதியின்கண் ஆன்மாவை ஜகத்தின் காரணமெனவும், சர்வ ஜகத் வடிவினதெனவுங் கூறப்பட்டுளது என இவ்வண்ணம் விசாரித்து வேதத்தை யுணர்ந்த புருஷன் அசங்க வான்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மையைத் துணிதற்பொருட்டு மாயா கற்பனையைச் செய்கின்றனன். சூரிய னுதயமாயின் இருளொழிவதேபோல், இவ்வகையாய் ஞானம் ஜீவர்கட்குண்டாகவே அவர்கட்கு அஞ்ஞான நிவிருத்தி யுண்டாம். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவே சம்பூரண ஜகத்துற்பத்தி திதி லயங்கட்குக் காரணமாம். இவ்வெல்லா உலகும் உண்மை விளக்க இன்ப வடிவமாம். இவ்வான்மா சச்சிதாநந்த சொரூபமாம்; பிரஹ்மரூபமாம் என்னும் உண்மை யுணர்வால் அஞ்ஞான நிவிருத்தியுண்டாம. ரஜ்ஜுவின் விசேஷ ரூபங்களாய் சர்ப்பதண்டாதிகள் ரஜ்ஜுரூப வதிஷ்டான ஞானத்தாநீங்கும்; அதுபோல, நிர் விசேஷ வான்மாவின் விசேஷரூபப் பிரபஞ்சமும், அப்பிரபஞ்சத்தின் காரணமாய் அஞ்ஞானமும், அதிஷ்டான வான்ம சாக்ஷாத்காரத்தா னீங்கும். இக்காரணத்தால் சாஸ்திரத்தை யுணர்ந்த புருஷர் அஞ்ஞானத்தை மாயையென்பர். விளக்கால் இருளின் ஞானமுண்டாகாததேபோல, எம்மைப்போன்ற விவேகிபுருஷர் யாண்டு யாண்டு திருஷ்டியைச் செலுத்துகின்றோ மோ, ஆண்டாண்டு மாயையைக் கண்டிலேம்; ஆகையால், உண்மை ஞானத்தால் யாது நீங்குமோ அது மாயை யாம் என மாயாசப்தத்தின் அர்த்தம் சம்பவிக்கும். ஹே அசுவினீ குமாரரே! ஜகத்தின் காரணமாயை ஒன்றாமென்றாலும், இது கடம், இது பட மென்பதாதி அநேக ஞானங்கள் கடாதி விஷயங்களின் அஞ்ஞானங்களை நீக்குமாதலின், அவ்வொரே மாயை யநந்த ரூபங்களைத் தரிக்கும். அவ்வநந்த ரூபங்கள் சாஸ்திரத்தின்கண் தூலாஞ்ஞான மெனப்படும். அவஸ்தாஞ்ஞான மெனவும்படும். மூலாஞ் ஞானத்திற்கும், தூலாஞ் ஞானத்திற்கும் இத்துணைப் பேதமுளது: - எவ்வஞ்ஞானம் பிரஹ்மத்தை யாசிரயித்துப் பிரஹ்மத்தையே மறைக்குமோ, பிரஹ்ம ஞானத்தாலேயே நீங்குமோ அது மூலாஞ்ஞானமெனப்படும். எவ்வஞ் ஞானம் கடாதி விஷயாவச்சின்ன (விஷயத்தால் வரைந்துகொண்ட) சைதன்யத்தை யாசிரயித்து அதனையே மறைக்குமோ, அதன் ஞானத்தாலேயே நீங்குமோ, அது தூலாஞ் ஞானமெனப்படும், அவஸ்தாஞ் ஞானமெனவும்படும். இவ்வவஸ்தா ஞானங்களைக் **கவர்ந்தே இந்திரன் மாயைகளாற் பலரூபங்களை யடைகின்றனன்** என்பது முதலிய சுருதிகளில் அநேக மாயைகள் கூறப்பட்டிருக் கின்றன. ஒரு * அஜை [* அஜை = பிறப்பற்றவள்.] என்பது முதலிய சுருதிகளில்

மாயைக்கு ஒருமை கூறப்பட்டுள்ளது; அது மூலாஞ் ஞானத்தைக் குறித்துக் கூறியதாம். இவ்வகையாய் மாயையால் அப்பரமான்ம வடிவ இந்திரர் பலவகையாய் ரூபங்களைத் தரிப்பர். ஒரே மாயாவியாய் இந்திரஜாலக்காரன் தனது மாயையால் அநேக வடிவங்களைத் தரிப்பதே போல், உண்மையாய் ஏக அத்விதீய வடிவ பரமான்மதேவர் தமது மாயையால் அநந்தரூபங்களைத் தரிப்பர். இவ்வண்ணம் ஸ்ரீ வியாசபகவான் முதலிய தத்துவத்தையுணர்ந்த பெரியோர் மாயையால் ஆன்மாவின்கண் பல உருவத்தன்மையைக் கூறியுள்ளாராயினும், அப்பெரியோர் கட்கு ஆன்மாவின் நானாத்தன்மையிற் கருத்தின்றாம். மற்றோ, ஆன்மாவிற்கு ஒருமையை யுணர்த்தும் பொருட்டு அம்மஹாத்ம புருஷர் லௌகிகப் பிரமாணத் தால் துணியப்பெற்ற நானாவகையாய் பேதங்களை அநுவாதஞ்செய்துளார். உலகப்பிரசித்த அர்த்தத்தைக் கூறுவதாய் வசனமியாதோ, அது அநுவாதமெனப் படும். **தீ பனிக்கு மருந்து** என்னு மிவ்வசனம் லோகப்பிரசித்த வர்த்தத்தை அநுவாத ஞ் செய்யும். ஏனெனின், தீயின் கண் பனி நீக்குங் காரணத்தன்மை யாவர்க்கும் அநுபவசித்தமாம். அதுபோலச் சர்வ அஞ்ஞானி ஜீவர்களின் அநுபவத்தாற் பெறப்பட்ட நானாவகையாய் பேதத்தை யறிஞர் அநுவாதஞ் செய்துளார். மீண்டும் அம்மஹான்மபுருஷர் உலக காரணத்தின்கண் லௌகிகப்பிரமாணங்களின் பிரவிருத்தியின்மையைக் கண்டு சர்வ வியவகாரங்களின் சித்தியின் பொருட்டு ஒரு மாயையையே காரணரூபமாய்க் கற்பித்துளார்.

கருத்திதுவாம்: - சம்பூர்ண அறிஞர் அத்விதீய ஆன்மாவை யறிவுறுத்தும் பொருட்டும், முமுக்ஷுக்களின் புத்தி விருத்தியின் பொருட்டும், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் கண்ணே பலவகையாய் ஜகத்தை யாரோபணஞ் செய்துளார். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வபிப்பிராயத்தாற்றான் **தத்யங்** இருஷியானவர் உங்கட் கறிவுறுத்துவான் வேண்டி ஆன்மாவின் பேதகாரணமாய் சரீரேந்திரிய விஷய பேதத்தை உங்கள் பொருட்டுக் கூறினார். ஆனால், ஆன்மாவின் பேதத்தின் கண் அவருக்குக் கருத்தின்றாம்; மற்றோ, ஆன்மாவின்கண் பேதத்தை. யாரோ பித்து அதன் நிஷேதவாயிலாய் அத்விதீய வான்மாவை யறிவுறுத்துவதில் அவருக்குக் கருத்தாம். இப்போது இந்திரியங்களின் பேதகாரணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! சுவர்க்கத்தின்கண் இராநின்ற தேவராஜாவாய் இந்திரர் மூவுலகின்கண்ணே அநேக காரியங்களைச செய்யும் பொருட்டுத் தனது மாயையால் அநேக ரூபங்களைத் தரிப்பர். அத்தகைய தேவராஜாவின் தேரின்கண் வாயுவின் சமான வேகமுடைய அநேகம் வகையான புரவிகள் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அதுபோல், இச்சம்சாரத்தின்கண் இராநின்ற பரமான்ம வடிவ இந்திரருக்குச் சரீரமாகிய தேரின்கண் அத்தியந்தம் பிரபலமுடைய இந்திரியங்களாகிய குதிரைகளி ருக்கின்றன. அவ்விந்திரியங்களாகிய குதிரைகள் ஒவ்வொரு சரீரத்தின் கண்ணும் பத்துவகையாம். அவ்வெல்லா விந்திரியங்களாய் குதிரைகளும் ஆன்மாவின் பேதத்தைச செய்வனவாம்.

கருத்திதுவாம்: - நேத்திராதி இந்திரியங்கட்கு விஷயங்களோடு சம்பந்தமாங்கால் அந்தக்கரண விருத்தி அவ்விஷயாகாரத்தை யடையும். ஆகையால், நேத்திராதி இந்திரியங்கள் அந்தக் கரண விருத்திகளைப் பேதஞ்

செய்வனவாம்; விருத்திகட்குப் பேதமுறவே அவ்விருத்திகளிற் பிரதி விம்பிதமாய் ஆன்மாவிற்கும் பேதமுண்டாம். இந்நெறியால் நேத்திராதி இந்திரியங்கள் ஆன்மாவின் பேதத்தைச் செய்வனவாம். இத்துணையால் ஆன்மாவின்கண் இந்திரியங்களின் பேதவத்தியாரோபங் காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது அவற்றின் அபவாதத்தைக் காண்பிபபாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! எவ்விந்திரியங்களால் இவ்வான்மா பேததததை யடைந்ததோ, அவ்விந்திரியங்களோடு கூடிய சம்பூரணப் பிரபஞ்சத்திற்கு இவ்வான்மா வதிஷ்டானமாம். இக்காரணத்தாலே **நேதிநேதி** யென்னுஞ் சுருதியானது கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தை நிஷேதித்துச் சர்வ பேதமற்ற அதிஷ்டான வான்மாவைப் போதிக்கும். இத்துணையால் துவம்பதார்த்த த்தின் சோதனங் காண்பிக்கப்பட்டது..

இப்போது தற்பதார்த்த சோதனப் பிரகாரத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! எவ்வஸ்து நானாவித பேதங்களாலும் பேதத்தை யடைவதில்லையோ, அதனை யறிஞர்கள் பிரஹ்மரூபமாய் நிச்சயஞ் செய்துளார்; அந்தப் பிரஹ்மம் கிழக்கு மேற்கு முதலிய திசைகளற்றதாம். இறந்தகாலம், எதிர்காலம், நிகழ்கால மென்னு முக்காலங்களற்றதாம; உள் வெளி இயற்கைகளையுடைய பதார்த்தங்க ளினும் வேறாயதாம், இவ்வண்ணம் தத்துவம் பதார்த்தங்கள் சோதிக்கப்பட்டன.

இப்போது அப்பதார்த்தங்களின் அபேதத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! சர்வ தேகதாரிகளாய ஜீவர்களும் ஏகவத்விதீய வான்மாவை **அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி** யென்பதாதி மஹாவாக்கியங்களால், பிரஹ்மரூபமாய் அறிதல் தகுதியாம். அந்தப் பிரஹ்மரூப வான்மா, காண்போன் வடிவமாயும், கேட்போன் வடிவமாயும் சம்பூரண ஜகத்தை யநுபவிக்கின்றது. சம்பூரண ஜகத்திற்கும் ஆன்மாவாம், சம்பூரண புத்தியாதிகட்குச் சாக்ஷியாம், ஸ்வப்பிரகாச வாநந்த சொரூபமாம். ஹே அசுவினீ குமாரரே! இவ்வண்ணம், உமதாசிரியராகிய **தத்யங்** இருஷியானவர் சர்வ முமுக்ஷு ஜனங்களின் மங்கலத்தின் பொருட்டு உங்கள் வாயிலாய் ஆநந்தஸ்வரூப வான்மாவை உபதேசித்தனர்.

ஸ்ரீ குருகூறல்: - ஹே சிஷ்ய! இந்தப் பிரகாரம் அந்த இருஷியானவர் அசுவினீ குமாரர்களின் பொருட்டு முன்னடந்த ரகஸ்யமான விருத்தாந்தத்தைக் கூறினார். அவ்விருஷியின் வசனங்களைக் கேட்டு அவ்வசுவினீ குமாரர்கள் அத்தியந்தம் மகிழ்ச்சி யடைந்தனர். அந்த இருஷியின் சர்வஞ்ஞத்தன்மையை யறிந்து அவரை நமஸ்கரித்தனர். எக்காரியத்தின் பொருட்டு அந்த இருஷியானவர் தங்கள் பால் வந்தனரோ, அக்காரியத்தை அவ்வசுவினீ குமாரர்கள் முடித்துக் கொடுத்தனர். ஹே மைந்த! முன்னர் நீ, கௌஷீதகி இருஷியின் பயகாரணத்தை வினாவினாய் அதனையாம் நின்பொருட்டு விஸ்தாரமாய்க் கூறினேம், **தத்யங்** இருஷியின் மஸ்தகம் சேதிக்கப்பட்டதைக் கண்ட அக்கௌஷீதகி இருஷியானவர் இந்திரராற் பயத்தை யடைந்தனர். இக்காரணத்தாலே சிஷ்யர்களின் பொருட்டுச் சம்பூரணப் பிரஹ்ம வித்யா உபதேசத்தைச் செய்திலர், இதுவே கௌஷீதகி இருஷியின் பயகாரணமாம். ஹே சிஷ்ய! **தத்யங்** அதர்வண இருஷிக்கும், அசுவினீ குமார

இந்திரருக்கும், பரஸ்பர சம்வாதவடிவ இவ்விதிகாசத்தை யாம் நின்பொருட்டுக் கூறினேம், இவ்விதிகாசம் முன்னர் வேதமந்திரங்களாற் கூறப்பப்பட்டுளது. இப்போது எவ்வர்த்தத்தைக் கேட்க நினக்கிச்சை யிருக்கின்றதோ, அதை எம்மிடத்தே கூறுவாயாக.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.
நான்வது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம:

ஆண்டு நான்காவதத்தியாயத்தின்கண் யஜுர்வேதத்திலுள்ள பிரகதாரண்யக உபநிஷத்தின் மதுகாண்டபபொருளை நிரூபித்தாம்: - இப்போது ஐந்தாவதத்தியாயத்திலும், ஆறாவ தத்தியாயத்திலும் அந்தப் பிருகதாரண்யக உபநிஷத்தின் யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டப்பொருளை நிரூபிப்பாம்: -

ஆண்டுப் பூர்வ அத்தியாயத்தில் **தத்யங்** இருஷியின் * ஆக்கியானத்தைக் கேட்டு [* ஆக்கியானம் = கதை.] அச்சீடன் அத்தியந்தம் ஆச்சரியத்தை யடைந்தனன். மீண்டும், சிறிது பொருளை வினாவும் வேட்கையனாய் அச்சீடன் இரு கரங்களையுங் கூப்பி, ஸ்ரீ ஆசிரியரை நோக்கிக் கூறுவானாயினன்: - ஆண்டுத் தன்னிடத்தே முதிர்மதியுடைய தன்மையை வெளிப்படுத்துவான், அச்சீடன் பூர்வ அத்தியாயங்களில் கேட்ட கதைகளைக் குருவின் பொருட்டு முதலில் கூறுகின்றான். சீடன் கூறல், ஹே பகவன்! முதலாவது அத்தியாயத்தில் தாங்கள் சனகாதி இருஷிகட்கும், வாமதேவாதி அதிகாரி ஜனங்கட்கும் சம்வாதவடிவமாய் **ஐதரேய** உபநிஷதர்த்தத்தின் நிரூபணத்தைச் செய்தீர்கள். இரண்டாவது அத்தியாயத்தின்கண் இந்திரப் பிரதர்த்தன சம்வாதவடிவமாய்த் தாங்கள் **கௌஷீதகி** உபநிஷத்தின் அர்த்த நிரூபணம் செய்தீர்கள். மூன்றாவது அத்தியாயத்தின்கண் அஜாதசத்துரு பாலாகியின் சம்வாதவடிவமாய்த் தாங்கள் அக்கௌஷீதகி உபநிஷதர்த்தத்தையே நிரூபணம் செய்தீர்கள். நான்காவ தத்தியாயத்தில் எப்பிரஹ்ம வித்தையைக் கௌஷீதகி இருஷியானவர் இந்திரரது பயத்தால் கூறிலரோ, அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையையும் **தத்யங்** இருஷி அசுவினீ குமாரர்களின் சம்வாத வாயிலாய்த் தாங்கள் கூறினீர்கள். வேதவித்தையின் பிரவர்த்தகர்களாய இருஷிகளின் வம்சத்தையும் தாங்கள் என் பொருட்டுக் கூறினீர்கள். அவ்விருஷிகளின் வம்சங்களோ, ஹிரண்ய கர்ப்பரே முதலாய், சூரியபகவானே முதலாய், பௌதிமாஷ்யரெனப் பெயரிய இருஷி பரியந்தம் விஸ்தாரமாயுள. ஹிரண்ய கர்ப்பரையும் சூரிய பகவானையும் மூலமாயுடையன. ஒரு ஸ்திரீவம்சம் இரண்டு புருஷவம்சம் என்னும் மூவகையாய் சிஷ்யபரம்பரைகளை யுடைத்தானவை. அத்தகைய அருமையாய் இருஷி வம்சங்களையும் தாங்கள் என் பொருட்டுக் கூறினீர்கள். அம்மூன்று வம்சத்தின்கண்ணும் எவ்வளவோ இருஷிகளின் இலக்ஷண நாமங்களைக் கண்டு, அவர்தம் பேதத்தையும் தாங்கள் கூறினீர்கள். எவ்வளவோ இருஷிகள் எவ்வளவோ இருஷிகளின் நாமங்களினுடைய சமானரூபத் தன்மையைக் கண்டு அவ்விருஷிகளின் அபேதத்தையும் தாங்கள் கூறினீர்கள். அவ்விருஷிகளின் வமசத்தின்கண் தெய்வ அதர்வணரெனப் பெயரிய இருஷியினுடைய சீடராய் **தத்யங் அதர்வண**ரெனப் பெயரிய இருஷியா

னவர் அசுவினீ குமாரர்கட்கும், இந்திரருக்கும், மது காண்டத்தை உபதேசித்ததையும், அத்தகைய அவரது விருத்தாந்தத்தையும் தாங்கள் என் பொருட்டுக் கூறினீர்கள். **தத்யங்** இருஷியினிடத்தே தேவராஜாவாய் இந்திரரது துராத்மத் தன்மையையும் தாங்கள் கூறினீர்கள். ஆசிரியரின் மஸ்தகத்தைச் சேதித்தல் வடிவ உக்கிர கர்மத்தை யும், அதன்கண் முயன்ற அசுவினீ குமாரர்களின் விழைவையுந் தாங்கள் என் பொருட்டுக் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாங்கள் இந்திரர் **தத்யங்** இருஷியினுடைய மஸ்தகத்தைச சேதித்தவுடன் அந்த இருஷியானவர் ஹயக்கிரீவ பாவத்தை (பரிச்சிரமுடைமையை)) யடைந்து அசுவினீ குமாரர்களின் பொருட்டுக் கூறினார்: - ஹே அசுவினீ குமாரரே! இன்று முதல் மேன்மேல் இச்சம்பூரண பிரஹ்ம வித்தையை எவ்விருஷியும் கூறார்; சூரிய பகவானுடைய சீடராய் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஒருவர் மாத்திரம் இந்திரராற் பயமற்றவராய்த் தம் சீடர்பொருட்டுச் சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசஞ் செய்வர் எனத் **தத்யங்** இருஷி கூறியதாய்த் தாங்கள் கூறினீர்கள். மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் அஜாதசத்துருப் பாலாகிப் பிராஹ்மணர் சம்வாதத்தின்கண் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சூரியபகவானி டத்தினின்றும் வேதவித்தையை யடைந்ததாகத் தாங்கள் கூறினீர்கள். அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் எச்சீடன் பொருட்டு அந்தப் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுத்தனர்? எங்ஙனம் அந்தப் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுத்தனர்? அந்தப் பிரஹ்மவித்தை யெத்தகையது? என்னும், மூன்று வினாக்களின் விடைகளைக் கேட்கவேண்டு மென்னும் இச்சை யடியேற் குண்டாகிறது. ஆகையால், அவற்றைத் தயவு செய்து தாங்கள் கூற வேண்டும். இந்தப்பிரகாரங் கூறிய சீடனது வசனத்தைக் கேட்டு, ஸ்ரீ குருவானவர் அத்தியந்தம் ஆநந்தத்தை யடைந்தவராய்க் க.றுவாராயினர்: - ஹே குழந்தாய்! வேதத்தில் விளம்பிய விசித்திரக்கதையை யாம் நின்பொருட்டுக் கூறுகின்றேம், நீ சாவதான மனதுடையவனாய்க் கேட்பாயாக.

ஸ்ரீ குருகூறல்: - ஹே மைந்த! யாஞ்ஞுவற்கியரெனப் பெயரிய இருஷியான வர் முதலில், வைசம்பாயனரெனப் பெயரிய இருஷியின்பானின்றும் வேதவித்தை யை. அத்தியயனஞ் செய்தனர். அதன் பின்னர் ஒரு நிமித்தத்தால் குரோதமுடைய வராய் அவ்வைசம்பாயன இருஷியானவர் யாஞ்ஞுவற்கியரிடத்தினின்றும் சம்பூரணவித்தையை வாங்கிக்கொண்டனர். அந்த வித்தையைப் பரித்தியாகஞ்செய்து அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரானவர் மீண்டும் வித்தையை யடையும் பொருட்டு மஹத்தான தவத்தையாற்றிச் சூரியபகவானை மகிழ்வித்தனர். அச்சூரியபகவான் எத்தகைய ரெனின்: -- சூரியமண்டலத்தின்கண்ணே நிவாஸஞ் செய்பவர்; நாமரூபக் கிரியாவடிவசம்பூரணப் பிரபஞ்சவடிவா யிலங்குபவர், சிவப்புப் புஷ்பத்தின் சமான நேத்திரங்களையுடையவர்; நகமுதல, கேசபரியந்தமுள்ள சம்பூரண சரீரமும் சுவர்ணமயமான காந்தி யுடையதாய் விளங்குபவர். சூரியரினும், மேலுள்ள லோகங்களினும் நேத்திரங்களிலிரானின்ற சூரியபகவானுடைய அத்தியாத்ம ரூபத்தி னின்றும், கீழான லோகங்களினும், மத்தியிலுள்ள லோகங்களினும் இராநின்ற சர்வஜீவர்கட்கும் இஷ்டப்பட்ட பதார்த்தங்களைக் கொடுப்பவராவர், சமஷ்டி சூக்ஷுமஉபாதியுடையவராவர், சமஷ்டிகாரண உபாதியுடையவராவர் இக்காரணத் தால் சுருதியின்கண் அவர் ஹிரண்யகர்ப்ப ரூபராகவும், ஈஸ்வரரூபராகவும் கூறப்பட்டுள்ளார். அவர் சுவாசம் விடுவது போல் முயற்சியின்றியே சம்பூரண

வேதங்களை உண்டாக்கியுள்ளார். அவர், இருக்கு, யஜுர், சாமம் என்னும் மூன்று வேதவடிவினராவர். தினத்தின் முதற்பாகத்தில் இருக்கு வேத வடிவமாய் இலங்கா நிற்பர். தினத்தின் மத்திமபாகத்தில் யஜுர்வேதரூபமா யிலங்காநிற்பர். தினத்தின் அந்தியபாகத்தில் அதர்வ அங்கிரசத்தோடு கூடிய சாம வேதமாய் ஒளிராநிற்பர். உலகத்தின்கண்ணே பிரசித்தமாய் மது, புருஷர்களின் ஆநந்தத்திற்குக் காரணமாவது போல், வசு முதலிய தேவதைகட்கு ஆநந்த ஹேதுவாயதும், சர்வகர்மங்களின் பலத்தைக் கொடுப்பதுமாய் ஆதித்திய ரூப மதுவின்கண் எப்போதும் விளங்கா நிற்பர். அவ்வாதித்ய ரூபமதுவானது, இரக்தம், சுக்லம், கிருஷ்ணம், அதிகிருஷ்ணம், குஹ்யம் என்னும் ஐந்து பிரகாரங்களோடு கூடியிருக்கும். கூறியமுறையே இரக்தாதி ரூபங்களையுடைய இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வாங்கிரசம், உபநிஷத் என்னும் ஐந்து வகையாய் வேதரூப வண்டினங்களால் சேர்க்கப் பெற்றது. உலகின்கண்ணே, தேனீயானது புஷ்பங்களினின்றும் ரசத்தைக் கவர்ந்து மது வைத்தி ருக்குமிடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். அதுபோல், இருக்குவேத முதலிய வண்டினங்கள் யாக முதலிய கர்ம ரூப புஷ்பங்களிடத்தே மந்திரவடிவமா யடைந்து யாகாதி கர்மங்களின் சூக்ஷ்ம அவஸ்தை வடிவ புண்ணியரூப வதிர்ஷ்டமாகிய ரசத்தை ஆதித்ய மதுவின் கண் கொண்டு சேர்க்கும். அதன்பின்னர், அச்சூரியபகவான் யாவருக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரத்தக்க மழையைப் பொழிவிப்பர். இவ்வார்த்தை அந்நிய சாஸ்திரத்தின்கண்ணுங் கூறப்பட்டுளது: -

அழ லயில்வுறு மாகுதி யரியசூக் குமமாய்
எழி லிரவியை யடைதரு மினனிடத் திருந்தே
மழை விளைதரு மழையினின் றன்னமோ மன்னும்
அழி பிரசைக ளன்னத்தி னின்றுந்தோன் றுவரால்.

இதன் பொருள்: - அக்கினியின்கண் அடைவித்த வாகுதிகள் சூக்ஷ்ம வடிவ மாய் ஆதித்தனையடையும். அவ்வாதித்தனால் மழையுண்டாம், மழையால் அன்ன முண்டாம், அன்னத்தால் பிரஜைக ளுறபன்னமாவர். அச்சூரியபகவான் சர்வப் பிராணிகட்கும் வெளியில் நிகழும் பிராணன்களாயிருப்பர். பிரமாமுதல் சர்வ ஸ்தாவர ஜங்கமப்பிராணிகளுடைய ஹிருதயதேசத்தின் கண் இலங்குவர். ஹே மைந்த! அத்தகைய சூரியபகவானை அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரானவர் தவத்தால் மகிழ்வித்தபின்னர், அந்தச் சூரியபகவானிடத்தினின்றும் அந்த யாஞ்ஞுவ ற்கிய முனிவர் சதுர்வேதங்களையும் அத்தியயனஞ்செய்தனர். அதன்பின்னர், கிரகஸ்தாஸ்ரமத்தைத் தரித்து, அம்முனிவர் அதிகாரிகளாய் சீடர்கட்கு நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனஞ்செய்வித்தனர். அம்முனிவரது சீடர்தம் * மண்டலிகள் [* மண்டலி = கூட்டம்.] நான்கு வகையாயின. ஒரு மண்டலியோ, இருக்கு வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்வதாம். மற்றொரு மண்டலியோ, யஜுர்வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்வதாம். மற்றொரு மண்டலியோ, சாமவேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்வதாம். மற்றொரு மண்டலியோ, அதர்வண வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்வதாம். சூரியபகவானானவர் கிழக்கு முதலிய நான்கு திசைகளின் மத்தியிற் பிரகாசிப்பதே போல், அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரும், நான்கு வகையாய் சீடமண்டலிகளின்

மத்தியில் விசேஷமாக விளங்கினர். உலகின்கண்ணே அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவருக்கு மஹா கீர்த்தியுண்டாயது.

இப்போது அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் கீர்த்தியைக் கணிகைக்குச் சமானமாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! யாஞ்ஞுவற்கியரோடு துவேஷஞ் செய்பவராய் ஆஶ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்க ளியாவரும், கணிகையரின் பதிகட்குச் சமானமாவர். அவ்வாஶ்வலாதியரை யாஞ்ஞுவற்கியரின் கீர்த்திவடிவ வாராங்கனை கள் (கணிகையர்கள்) அடைந்தார்கள். உலகப்பிரசித்தமாய் விலைமாதர்கள் காமிகளைத் தாபமடையச் செய்வதேபோல, யாஞ்ஞுவற்கியரின் கீர்த்திவடிவப் பொதுமாதர்களும், ஆஶ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்களைத் தாபமடையச் செய்தனர். புண்ணியவான்களும் புத்திமான்களுமாய் ஜனகாதிகள், ஆஶ்வலாதிப் பிராஹ்மணர் களால் தடுக்கப்படினும் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் கீர்த்திரூப போக மாதரைப் போகித்தனர்.

கருத்திதுவாம்: - உலகின்கண் ஒருவன் ஒரு பரஸ்திரீயின்கண் ஆசக்தனாவ னேல், அவனை யநேகர் தடுப்பினும், அவன் அவர்கள் கூறலை யங்கீகாரஞ் செய்யாததே போல், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் கீர்த்திரூப வாராங்கனை களிடத்தே ஆசக்தியையடைந்த ஜனகராஜா முதலாயினோர் எந்தப் பிராஹ்மணர் கூறியதையும் அங்கீகரித்திலர். உலகின்கண் ஒரு அரசனானவன் ஒரு கணிகை யிடத்தே ஆசக்தனாயின், அதைப்பார்த்து அவ்வரசனது தாசன் அவ்வரசனை அக்கணிகை யினிடத்தினின்று நீக்கும் பொருட்டு அத்தியந்தம் ரூபவதியாயிரா நின்ற தனது புத்திரியை அரசன் பொருட்டுக் கொடுப்பதேபோல, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் கீர்த்திருப வாராங்கனையிடத்தே ஜனகராஜாவிற்கு ஆசக்தியிருப்பதைக்கண்டு அவ்வாராங்கனையிடத்தினின்றும் ஜனகராஜாவை நீக்கும் பொருட்டு அவ்வாஶ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்கள் அசூயை வடிவ ஸ்திரீயினின்றும் நிந்தாவடி வினளாய் நவீனசுந்தரியை உண்டாக்கினர்.

இப்போது ஆஶ்வலாதியரின் நிந்தாவசனங்களைக் காண்பிப்பாம்: - இந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஒரு லௌகிக குருவின் பால் நின்றும் வித்தையை யடைந் திலர்; மற்றோ, சாக்ஷாத் சூரியபகவானிடத்திருந்தே வித்தையை யடைந்துளாரா யின், வாயினாலன்றியே சீடர்கட்கு வித்தையை என் படிப்பித்திலர்? நாம் யாவரும் வாயால் வித்தையைப் படிப்பிப்பதேபோல, யாஞ்ஞுவற்கியரும் வாயாலேயே வித் தையைப் படிப்பிக்கின்றனர்; ஆதலின், சூரியபகவானிடத்தினின்றும் வித்தையைத் தான் படித்ததாகக் கூறல் பொய்யேயாம். அல்லது, சூரியபகவானது தேரிலிருந்து தான் வித்தையைப் படித்ததாகக் கூறலும் பொய்யேயாம். ஏனெனின், முன்னர்ச் சூரியபகவானது இரத்தத்திலிருந்து இந்த யாஞ்ஞுவற்கியர் வித்தையைப் படித்திருப் பாராயின், இப்போது ஓங்கி வளர்ந்தெரியா நின்ற மஹா அக்கினியின் கண் இருந்து வேதங்களை ஏன் படித்திலர். அல்லது தேஜசின் சமூக (கூட்ட)மாய் சூரியன் இவர்க்கு வேதங்களைக் கூறியிருப்பாராயின், இப்போது தேஜசின் சமூகமாய் மஹா வக்கினியானது நம்பொருட்டு ஏன் கூறவில்லை? அல்லது, இவரது தவத்தான் மகிழ்ந்த சூரியபகவான் வேறு வடிவததைத்தரித்து இவர்க்கு வேதத்தைப்படிப்பித்தா

ரென்பதும் சம்பவியாது. ஏனெனின், சூரிய தேவதைக்குச் சரீரமிருக்குமாயின், சரீர முடைய பிராணிகள் அநித்திய மாவதேபோல, அச்சூரிய பகவானும் அநித்தியமே யாவர். அச்சூ ய தேவதை யநித்தமாயின், நம்மைப் பார்க்கினும் அதன்கண் யாது விசேஷமுளது. ஆகையால், சூரியபகவானிடத்தினின்றும் இவர் வேதவித்தையை யடைந்ததில் யாதொரு யுத்தியுஞ் சம்பவிப்பதில்லை, இவ்வுலகின்கண் இவர்க்கு வேறொரு குருவும் பிரசித்தமின்றாம்; ஆதலின், இவர் தமதிச்சைப் பிரகாரம் வேதசமான வாக்கியங்களைக் கற்பித்துப் படிப்பிக்கின்றனரென வறிந்துகொள்ளலா மன்றோ? இவ்வேதம் சூரிய பகவானிடத்தினின்றும் யான் படித்தேன் என உலகெல் லாம் வெளிப்படுத்தி அஞ்ஞானிகட்கு மோஹத்தை யுண்டாக்குகின்றனர். அல்லது, குரு சம்பிரதாய வநுசாரமாய் உதாத்தாதி ஸ்வரவிசிஷ்ட வர்ணங்களின் முன்பின் றொடர்பைப் புத்திமான்கள் வேதமென்பர். இவ்வகையாய் வேதலக்ஷணங்களற்ற வாக்கியங்களைக் கூத்தாடிகளின் வாக்கியங்கட்கொப்பாய் மதிப்பர். யாஞ்ஞுவற்கிய ர்க்கு ஒரு குரு சம்பிரதாயமும் உலகின்கண் வெளிப்படையாய்க் காணோம்; ஆதலின், இவர் வசனமும் கூத்தாடிகளின் வசன சமானமேயாம். அல்லது, இந்த யாஞ்ஞுவற்கியர் அஸ்த அபிநயத்தோடு கூடிய பதக்கிரமத்தின் சம்பிரதாயமற்ற யஜுர் வேதத்தை நடிப்பவனைப் போலப் படிப்பிக்கின்றனர்; ஆதலின், இவருக்கு யஜுர்வேதஞ் சிறிதும் வராது. அல்லது, முன்னர் வைசம்பாயன இருஷியினிடத் தினின்றும் இவர் யஜுர்வேதத்தைக் கற்றனர். அதனையு மிவரிப்போதறிந்திலரா கையின், அந்நிய வேதங்களை யெங்ஙனமறிவர். ஹே குழந்தாய்! இவை முதலாக அநந்தவகையாய் நிந்தா வசனங்களால் ஆஶ்வலாதிப் பிராஹ்மணர் யாஞுவற்கி யரின் கீர்த்திரூப வாராங்கனையைத் தடுப்பதின்கண் மிகமுயன்றனர், ஆனால், அக்கீரத்திரூப வாராங்கனை யானவள் ஜனகராஜாவின் ஹிருதயத்தினின்றும் நீங்கிலள். இத்துணையால் ஆஶ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்களின் நிந்தாவசனங்களைக் காண்பித்தாம்.

இப்போது யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரது பொறுமையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் ஆஶ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்கள் செய்த நிந்தைகளை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் தாம் அறிந்திருப்பினும், அந்நியராற் கேட்டிருப்பினும், சிறிதுமாத்திரமும் கலக்கமடைந்திலர்; மற்றோ, ஆன்மஞான மகிமையால் அவர் மாறாய் மகிழ்ச்சியை யடைந்தனர். மழைக்காலத்தில் கர்ஜனையற்ற மேகம் நீரைப் பொழிதல்போல், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரும் தமது வாயிலாய்த் தமது ஸ்துதியைச் செய்யாது, முன் போலச் சீடர்கட்கு அர்த்தசகித சர்வ வேதங்களையும் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தனர். நிந்தியாநின்ற ஆஶ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்கட்கு அவர் ஒரு சிறிது வசனத்தையுங் கூறிலர், ஹே குழந்தாய்! இந்தப்பிரகாரம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் கீர்த்தியைக் கேட்டு மிதிலையின் பதியாய் ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரைக் காண விழைவுற்றனர். ஜனகராஜாவின் அபிப்பிரா யத்தை யறிந்து அந்த ஆஶ்வலாதியராய் ராஜப்புரோகிதர் அநந்தவகையாய் வுபாயங்களாலும், முற்கூறிய நிந்தாவசனங்களாலும், அவ்வரசனைத் தடுத்தனர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம், ஆஶ்வலாதியராய் புரோகிதர், ஜனகராஜாவைப் பார்த்துக் கூறியும் அந்தப்புத்திமானய ஜனகராஜாவானவர் அவ்வாஶ்வலாதிப் பிராஹ்மணரின் துஷ்ட வபிப்பிராயத்தை யறிந்தும் அவருக்குச் சிறிதுங் கூறிலர்.

ஆனால், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைக் காணவேண்டு மென்னும் வேட்கைமிகுந்தது; ஆதலின், அந்த ஜனகராஜாவானவா அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைக் காணும் பொருட்டு யாகத்தை யாரம்பித்தனர். தமக்குப் பிரியமாய் பிராஹ்மணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் முதலாயினாருக்கும் இங்ஙனம் ஆணையிட்டனர்: - அதாவது, ஹே பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசியரே! யான் யாகஞ்செய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றேன்; ஆகையால், நீவிர் சர்வதேசங்களிலுஞ் சென்று சர்வ பிராஹ்மணர்களையும் அழைத்து வருவீர்களாக. ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் ஜனகராஜாவின் ஆணையைப் பெற்று அவ்வெல்லாத் தூதரும், குருதேசம் பாஞ்சாலதேசம் முதலாய்ச் சர்வ தேசங்களிலும் சென்றனர்; அத்தேசங்களிலிருந்த வித்வான்களாய் மறையவர் யாவருக்கும் விஷயத்தைத் தெரிவித்துச் சீடரோடு கூட அவர் யாவரையும் அழைத்து வந்தனர். அங்ஙனமே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரையும் சர்வ சீடரோடும் அழைத்து வந்தனர். அந்தப் பிராஹ்மணர்களின் வருகையால் ஜனகராஜாவின் அரண்மனையில் வேதங்களின் பெருந்தொனி யுண்டாயது. அவ்வேதங்களின் தொனியானது சூத்திரர்களை விடுத்து அந்நிய பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசியர் யாவருக்கும் பெருமகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதாயிருந்தது.

இப்போது அம்மறையோரது கூட்டத்தே முக்கிய முக்கியமாய் பிராஹ்மண ரைக் காண்பிப்பாம்: -ஹே மைந்த! அந்த ஜனகராஜாவினது யாகத்தின்கண் ஆஶ்வலரெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் இருக்கு வேதத்திற் கூறிய கர்மங்களைச் செய்பவராய் ஹோதாவா யிருந்தனர். ஜரத்காருவெனப்பெயரிய பிராஹ்மணரின் புத்திரராய் ஆர்த்தபாகரெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் ஆண்டுவந்தனர். அங்ஙனம் லஹ்யரெனப்பெயரிய பிராஹ்மணரின் மைந்தராய் புஜ்யுவெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் ஆண்டுவந்தனர். சக்கிரரென்னும் மறையவரின் மைந்தராய் உஷஸ்த ரென்னும் மறையவர் ஆண்டுவந்தனர். அங்ஙனம் குஷீதகரென்னும் மறையவரின் மைந்தராய் கஹோலரென்னும் மறையவர் ஆண்டுவந்தனர். அங்ஙனம் பிரஹ்ம நிஷ்டையினையுடைய கார்க்கியென்னும் பெண்சிரோரத்தினம் ஆண்டுவந்தனள். அங்ஙனம், அருணரென்னும் மறையவரின் மைந்தராய் உத்தாலகர் என்னு மறையவர் ஆண்டுவந்தனர். அங்ஙனம் சகலரென்னு மந்தணரின் மைந்தராய் சாகல்யரென்னும் விப்பிரர் ஆண்டு வந்தனர். அவரையே விதக்த ரென்றுங் கூறும். அவர் அத்தியந்தம் வாசாலர், அத்தியந்தம் மானியாயுள்ளவர். பாவத்தால் மயங்கிய அவர் எப்போதும் யாஞ்ஞவற்கியரோடு துவேஷம் செய்து கொண்டே யிருப்பவர், நான்கு வேதங்களையுங் கூறும் அநேக சீடர்களோடும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும் அந்த யாகத்தின்கண்ணே வந்தனர். அங்ஙனம் ஆஶ்வலாதி மறையோர் தத்தம் சீடரோடு வந்தனர். இவர்களைக் காட்டினும் அயலாய் அநேகம் படித்த மறையவர் தத்தம் சீடர்களோடும் ஆண்டு வந்தனர், யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து அநேகங்கோடி மறையவர் ஆயினர். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் வரவின் உபாயத்தைச் செய்தனர். ஒருபிரசங்கத்தால் அந்த அரசரானவர் ஆஶ்வலாதி மறையவரே முதலாய் சர்வப் பிராஹ்மணர்கட்கும் கைகூப்பிக்கொண்டு இவ்வசனத்தைக் கூறுவாராயினர்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! அசுவமேதாதி யாகங்களினாலே யான் தேவதைகளைப் பூஜிக்க இச்சித்திருக்கின் றேன். அங்ஙனமே, மிகுதியாய் தக்ஷிணையால் சர்வப் பிராஹ்மணர்களையும்

பூஜிக்க இச்சித்திருக்கின்றேன். தாங்களியாவரும் எனக்கு யாகஞ் செய்ய ஆஞ்ஞை கொடுக்க வேண்டும். அதன்பின்னர் யான் சர்வதிசைகளையும் பேரி முதலியவற்றின் சப்தங்களால் பூரணம் செய்கின்றேன். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் ஜனகராஜாவானவர் பிராஹ்மணர்களை நோக்கிக் கூறியவுடன் அம்மறையவரியாவரும் ஜனகராஜா விற்கு யாகஞ் செய்யுமாறு ஆஞ்ஞை தந்தனர். அதன் பின்னர் ஜனகராஜாவிற்கு இவ்விச்சை யுண்டாயது; அதாவது, எவ்வளவோ பிராஹ்மணர் எனது யாகத்தின் கண்ணே ஒருங்கு கூடியிருக்கின்றனரே இவர் யாவரும் மகாத்மாக்கள்; அங்ஙனமே சதாசாரத்தோடு கூடியவர்கள், அங்ஙனமே வேதங்களிடத்தேயும் வேதங்களின் அங்கங்களிடத்தேயும் மகா குசலர். சம்பூரண சீடர்களோடு கூடியவர்; ஆனால், இவர் யாவருள்ளும் அதிகமாக வேத வேத்தாயாவர் என்னுமிச்சையேயாம். அதன் பின்னர் அந்த ஜனகராஜா சர்வப் பிராஹ்மணர்கட்குள்ளே ஒருவரை யதிகரென அறிய இவ்வகையாய் உபாயத்தைச் சிந்தித்தனர். யானிந்தப் பிராஹ்மணர் சமாஜத்தில் ஒரு பிராஹ்மணரை நோக்கி நும்மியாவருள்ளும் எந்தப் பிராஹ்மணர் அதிக வித்வானெ னக் கேட்பின் அவர் யாராவதொரு தமது மித்திரரையே அதிக வித்வானெனக் கூறா நிற்பர். ஏனெனின், எவருக்கு எவரிடத்தே துவேஷமுண்டாமோ அவர் சாக்ஷாத் தேவ தையேனும் குருவேனும் சர்வவித்தையினும் பிரகஸ்பதியேனும் அவரை துவேஷ முடையவர் எப்போதும் எவ்வாற்றானும் நிந்திப்பர். எவருக்கு எவரிடத்தே நேய முண்டாமோ அவர் ஓரக்ஷரமுமறியாரேனும், உழுது பயிர்செய்பவர்போல் மகா மூடரேயெனினும் அந்நேயமுடையவர் அவரை யெப்போதும் புகழ்ந்துக் கொண்டே யிருப்பர். ஆகையால், இராகத்துவேஷமுடைய எப்பிராஹ்மணரையேனும் கேட்பின், எவ்வாற்றானும் யாவரினும் அதிக வித்வானாய் பிராஹ்மணரின் நிச்சயமுண்டாக மாட்டாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எப்பிராஹ்மணர் இராகத்துவேஷ மற்றவராயிருக் கின்றனரோ, அவ்வுதாசீனர்பால் கேட்டு அதிக வித்வானை நிச்சயஞ்செய்து கொள்ளலாமே?

சமாதானம்: - உதாசீன புருஷரைக் கேட்பினும் அதிகத் தன்மையின் ஞான முண்டாகாது. ஏனெனின், சமதமாதி குணங்களின் ஞானத்தால் அதிகத்தன்மையின் ஞானமுண்டாம். குரோதாதி தோஷங்களின் ஞானத்தால் குறைவுத்தன்மையின் ஞானமுண்டாம். அவ்விரண்டு ஞானங்களும் உதாசீன புருஷர்கட்குண்டாகாது. ஆகையால், அவர் தம் வசனத்தாலும் யாவரினும் அதிக அறிஞப்பிராஹ்மணரின் ஞானம் உண்டாகாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! உதாசீன புருஷர்கட்குப் பிராஹ்மணர்களின் குண தோஷங்களின் ஞானம் உண்டாகாதெனினும், அவ்வுதாசீன புருஷர்முன்பு சம்பூரணப் பிராஹ்மணர்களின் குணங்களையும் தோஷங்களையும் வர்ணனம் செய்யின், பின்னர் அவ்வுதாசீன புருஷர் யாவரினும் அதிக அறிஞரைக் கூறுவர்.

சமாதானம்: - தன் முகத்தால் பிராஹ்மணர்களின் குணங்களைக் கேட்டு அவ்வுதாசீன புருஷர் எப்பிராஹ்மணரிடத்தே அதிகத்தன்மையைக் கூறுவரோ,

அக்குணங்களால் தானே முதலில் அவரிடத்தே அதிகத்தன்மையை யறியலா மன்றோ; உதாசீனருக்குக் குணங்களைக் கூறல் பலமற்ற காரியமாம். ஆகையால், உதாசீன புருஷராலும் யாவரினும் மேன்மை பொருந்திய பிராஹ்மணரை யறிதல் முடியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஒவ்வொரு பிராஹ்மணரையும் ஏகாந்த தேசத்தில ழைத்துச்சென்று, ஹே பிராஹ்மணரே! நீர் யாவரினும் அதிகரா? அல்லரா? என வினவின் யாவர் யாவரினும் அதிகரெனக் கூறாநிற்பரோ அவரையே அகிலரினு மதிகரென அறியலாமே?

சமாதானம்: - இவ்வுபாயத்தினாலும் யாவரினும் மேன்மையாய் மறையவரி ன் நிச்சயம் உண்டாகாது. ஏனெனின், ஒவ்வொரு பிராஹ்மணரையும் அழைத்துக் கேட்பின் சம்பூரணப் பிராஹ்மணர்களும் தம்மையே அதிகமாகக் கூறுவர், எம்மறை யவரும் தம்மைக் குறைவாய்க் கூறார்; ஆகையால் இவ்வுபாயமும் பயனின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இரகசியப் பொருளை யுணர்த்தும் வினாக்களை விடுப்பின் எம்மறையவர் அவ்வினாக்கடகு நன்றாக விடைபகர்வரோ அவரை யதிகரென அறியலாமே.

சமாதானம்: - இவ்வுபாயத்தானும் யாவரினுமதிகராய் அந்தணரை யறிதல் சாத்திய மன்றாம்; மாறாய், ஹானியுமுண்டாம். ஏனெனின், அவரிடத்தே இரகசிய மாய் வினாக்களைக் கேட்பின் அவர் கோபமுற்றுச் சபித்துச் சாம்பராக்குவர். ஆகையால், மேற்கூறிய சம்பூரண உபாயங்களும் யாவரினும் அதிகப் பிராஹ்மண ரை நிர்ணயம் செய்யப் பயன்படாவாம்; மற்றோ, பரஸ்பரம் விவாதத்தினானே இப்பிராஹ்மணரிடத்தே அதிகத்தன்மையையும் குறைவுத்தன்மையையும் நிர்ணயிக் கலாம். ஆகையால், இச்சபையின்கண் எல்லா மறையவரையும் பரஸ்பரம் விவாதஞ் செய்யுமாறு செய்து, யாவரினும் மேன்மையராய் அந்தணரை யான் நிர்ணயஞ் செய்வேனாகவும், அதன்கண்ணும் இவரை நோக்கியான், ஹே மறையவரே! நீவிர் யாவரும் பரஸ்பரம் விவாதஞ் செய்ம்மின் எனக் கூறுவேனாயின், இவர் குரோதத் தை யடைந்து என்னைச் சபித்துச் சாம்பராககுவர். ஆகையால, யான் கூறாமலே இம்மறையவர் யாவரும் தம்மிற்பரஸ்பரம் விவாதஞ் செய்யும்படியான ஒரு உபாயத்தைச் செய்யவேண்டும். அவ்வுபாயம் தனத்தாலன்றி வேறொன்றாலாகாது, தனந்தான் சர்வ விவாதத்தையும் உண்டாக்கும். ஆகையால், சர்வப் பிராஹ்மணர்க ளின் மத்தியில் மிகுதியாய் தனத்தை யான் வைப்பேனாயின், அத்தன லோபத்தால் இம்மறையவர் தாமே விவாதிப்பர். அவர்தம் விவாதத்தால் யாவரினும் அதிகமாய் வித்வத் பிராஹ்மணரை யான் நிர்ணயித்துக் கொள்வேன் என்னும் இவ்வகையாய் உபாயத்தை அந்தச் சனகராஜாவானவர் தமது மனத்தின்கண்ணே நிச்சயஞ் செய்தனர்.

இப்போது, தனத்தின் கண்ணே சர்வ விவாதங்களின் காரணத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - விஷய போக சாதனமாய் இத்தனம் எவ்வுயிர்களின் உள்ளத்தைக் கலக்காது? மற்றோ யாவருடைய உள்ளத்தையும் கலக்கும்.

கருத்திதுவாம்: - பிரஹ்ம வேத்தாவாய சந்நியாசியையும் இத்தனம் கலக்குமாயின் அந்நிய குடும்பிகளாய் கிருகஸ்தர்களின் சித்தத்தை இத்தனம் ஏன் கலக்கமாட்டாது? மற்றோ, அவசியம் அவர்கள் சித்தத்தைக் கலக்கும். அல்லது சித்தக்கலக்கக் காரணங்களாய் காமக்குரோத லோபமோகாதிகளும் இத்தனத்தானே யுதயமாம். தனத்தாலன்றி காமக்குரோதாதி விகாரங்களுண்டாகா.

இப்போது உடன்பாட்டானும் எதிர்மறையானும் தனத்தின்கண் காமக் குரோதாதிகளின் காரணத்தன்மைபைக் காண்பிப்பாம்: - ஆண்டு தனமிருப்பின் காமக்குரோதாதிகளுண்டாம் என்னுமிதனை யுடன்பாடென்பர். தனமில்லையாயின் காமக்குரோதாதிகளிரா வென்னும் இதனை எதிரமறையென்பர். அவற்றுள், முதலில் எதிர்மறையைக் காண்பிப்பாம்: - பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட தனமற்ற தரித்திரமுடை யவன் காமஜன்னிய சுகத்தை யடைவதில்லை. ஏனெனின், அத்தனமற்றவன் தனது மனத்தின்கண்ணே இங்ஙனம் விசாரித்து விவாகஞ் செய்யான். யான் விவாகஞ் செய்து கொள்வேனாயின், எவ்வளவு அன்னம் ஸ்திரீ போஜனம் செய்வளோ அவ்வளவு அன்னம் எனக்கே போஜஞ்ன செய்வதற்கு வேண்டும். ஸ்திரீயினுக்குப் போஜனஜ் செய்வதற்காய் யான் எங்கிருந்து ஈவேன் என விசாரித்து அத்தரிததிர முடையவன் ஸ்திரீயைக் கிரகத்தின்கண்ணே கொண்டுவரான். புழுக்களோடு கூடிய தூக்கந்தமாய் பிணத்தை எவனும் தீண்டாததேபோலப் புருஷனைத் தனமற்றவனா ய்க் கண்டு காமத்தாற பெண்ணானவள் பீடிக்கப்பெற்றிருப்பினும், அந்நிரத்தன புருஷனைத்தீண்ட இச்சிப்பதில்லை.

கருத்திதுவாம்: - தர்மசாஸ்திர ரீதியாய் விவாகஞ் செய்துகொண்ட பதிவிரதையான ஸ்திரீயும் தனதுபதி நிரததன தரித்திரமுடையவனாயிருப்பின், அவனது மரணத்தை யெப்போது மிச்சிப்பளாயின், அந்நிய வியபிசாரிகளாய் ஸ்திரீகளின் கதையென்னாம். அல்லது, சித்தாஞ்சனமானது பூமியின்கண்ணுள்ள புதையல்களைக்காணச சாதனமாவதே போலத் தரித்திரமும் சர்வ தர்மங்களின் தரிசனத்தின் கண்ணே சாதனமாம். ஏனெனின், தனது மாதர் முதலியோரிடத்தே எப்புருஷனுக்கும் காம பாவனை யுண்டாகாததேபோல தரித்திரமுடையவனுக்கும் எந்த ஸ்திரீயின்கண்ணும் காமமுண்டாகாது. மற்றோ, பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட தரிததிர முடையவன் அன்னமொன்றைமாத்திர மிச்சிப்பன், அல்லது எங்ஙனம் விவேகியான வன் யாவற்றையும் ஆன்மரூபமென அறிந்து எவர்மீதும கோபஞ்செய்வதே இல்லையோ; அங்ஙனம் தரித்திரமுடையவனும இராஜபயத்தாலும் தர்மராஜாவின் பயத்தானும் எப்பிராணிகளின் மீதும் கோபஞ்செய்யான். அல்லது, தனமற்ற தரித்திர முடையவன் இவ்வண்ணம் விசாரித்து எப்பாவகர்மத்தின்கண்ணும் பிரவிருத்தி யான். இப்போதவன் விசாரததைக் காண்பிப்பாம: - யான் முற்பிறப்பில அத்தியந்தம் பாவகர்மஞ செய்துளேன். அப்பாவகர்மங்களின் பலத்தால் இத்தரித்திரத்தன்மை யென்னை யடைந்திருக்கிறது. இத்தரித்திரத்தன்மைக்கு மேலாய் வேறொரு

பாவகர்ம பலம் யாதாகவேண்டும்; மற்றோ, இத்தரித்திரத்தன்மையே சர்வ பாவ கர்மங்களின் பலமாம். ஏனெனின், பிரஹ்மஹத்தி செய்த புருஷனை யாவரும் நிராதரஞ் செய்வர். அது போல், நான் தரித்திரமுடையவனாயிருப்பதைப் பார்த்து, எனது தாயும் எனது தந்தையும் எனது மனைவியும் எனது மகனும் மற்றவரும் என்னை நிராதரஞ் செய்துளார்; எவருமென்னை யாதரிப்பதில்லை. ஆகையால், முற்பிறப்பின் பாவகர்மபலம் இத்தரித்திரத்தன்மையாம். அதனை நன்றாய் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தும் மீண்டும் யான் பாவகர்மங்களைச் செய்வேனாயின், மீண்டும் மறுபிறப்பில் எனக்கித் தரித்திரத்தன்மை வரும்; ஆகையால், யான் பாவ கர்மம் செய்த லுசிதமன்றாம். சர்ப்பத்தைத் தனது மரணத்தின் சாதனமென வறிந்தா னொருவன், அதனைத்தாண்டானன்றோ. என இவ்வண்ணம் தனது மனத்தின் கண்ணே விசாரித்துத் தனமற்ற தரித்திரி பாவகர்மத்திற் பிரவிருத்தியான். அல்லது, நிர்த்தன தரித்திர முடையவன் சிறிதுமாத்திரமும் தர்மத்தையும் அறியான். ஆயினும் பாவகர்மங்களைச் செய்தானாயின், சாஸ்திரப் பிரமாணத்தால் தர்மத்தை யறிந்த தரித்திர முடையவன் ஏன் பாவகர்மங்களைச் செய்வன்; மற்றோ செய்யான். அல்லது தனமற்ற தரித்திர முடையவர்கள் இராஜாதிகளால் பயந்தவர்களாய் பரதிரவியத்தையும் பரஸ்திரீயையும் இச்சியார்கள். பசியாற் பீடிதர்களாய் அவர் சிறிது உண்டி கிடைப்பினும் திருப்தியடைந்து விடுகின்றனர். ஆகையால், தரித்திர முடையவர்களிடத்தே லோபமும் இராது. இத்துணைக் கிரந்தத்தால் தனமின்றாயின் காமாதி தோஷங்களின் அபாவம் ஆம் என்னும் எதிர்மறை காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது தனமிருப்பின் காமாதி தோஷங்களின் அடைவின்வடிவ உடன்பாட் டைக் காண்பிப்பாம்: - தனமதத்தாற் குருடனாய் தனிகனானவன், தனது பலத்தால் இராஜாவையும் குருவையும் தேவதைகளையும் அவமதிப்பன்; அதனாலவன் இவ்வுலகின்கண்ணும் பரலோகத்தின் கண்ணும் அநந்ததுக்கங்களை அடைவன். அல்லது இத்தனிகன் பரஸ்திரீ முதலியோரிடத்தே மோகத்தை யுடையவனாயின், இவ்வுலகிலவனது கீர்த்தி நஷ்டமாம்; யாவரும் அவனைத் * திக்காரஞ்செய்வர். [*திக்காரம் = சீயென இகழல்.] மரணமடைந்தபின் அவன் நரகத்தின் கண்ணே துக்கத்தை யனுபவிப்பன், அல்லது, ஓங்கியெரியா நின்ற அக்கினியானது நெய்யாலும் காஷ்டங்களாலும் திருப்தி யடையாததேபோல் இத்தனிகனும் தனாதிபதார்த்தங்களை யடைந்து ஒரு போதும் திருப்தியடையான். மற்றோ, மேன்மேலும் பதார்த்தங்களை யடைய வேண்டுமென் றெப்போது மிச்சிப்பான். ஒருகால் முற்புண்ணிய மகிமையால் தனிகனுக்குச் சமுத்திர பரியந்தமுள்ள பிருதிவியை ஆளக்கிடைப்பினும் மீண்டும் சுவர்க்க லோகமடைய இச்சிப்பன். ஆகையால், தனிகனது லோபசாநதி யொருகாலு முண்டாகாது. அல்லது, அந்த லோபத்தால் தனிகனானவன் பரஸ்திரீகளையும், பாதனத்தையும் அபகரிப்பன். ஆகையால், சர்வ ஜனங்களாலும் நிந்திக்கப்படுவன். அத்தகைய நிந்தித கர்மங்க ளைச் செய்யினும், அத்தனிகன் இலஜ்ஜை யற்றவனைப்போல் மற்றவரை நோக்கி நகைப்பன். ஆகையால், சர்வ ஜீவர்களினின்றும் அத்தனிகன் அதமனாவன். அல்லது தனத்தால் மோகமுற்ற இத்தனிகன் தமது ஹிதத்தையும் அஹிதத்தையு மறியான். மற்றோ, மோகவசத்தனாய் அத்தனிகன் தனக்குத் துயரையே தேடிக்கொள்வன். அல்லது தனத்தால் மோக முற்றவனாய் இப்புருஷன் தனது ஹிதத்தைச் செய்யும்

மாதாவையும், பிதாவையும், புத்திரனையும், வேதத்தையுணர்ந்த ஹ்மணர்களையும் வாக்காலும் மனத்தாலும் காயத்தாலும் வதை செய்வன். இவ்வண்ணம் தனிகன் காமக் குரோதாதி சர்வ தோஷங்களையும் அடைவன். தனமற்ற தரித்திரமுடைய வனைக் காமக்குரோதாதி தோஷங்களடையா. மற்றோ, இங்ஙனம் விசாரித்து அத்தரித்திரமுடையவன் எப்போதும் ஆநந்தத்தின்கண் மூழ்கியிருப்பன்.

இப்போது அவனது விசாரத்தைக் காண்பிப்பாம்: - யான் தனிகன்பாற் சென்று அன்னாதிபதார்த்தங்களை யாசித்து அவன் அன்னங்கூடக் கொடானாயின், எனது யாசகமே பலமற்றதன்றோ ஆம். அதனாலெனக்குப் பச்சாத்தாபம் உண்டாம்; ஆதலின், எத்தனிகன்பாலும் சென்று யாசித்தல் தகுதியான்றாம். இவ்வா றெண்ணி நிர்த்தனத் தரித்திரமுடையவன் லோபமுதலியவை யற்றவனாவன். அல்லது, எனது தாயும், தந்தையும், மற்றபந்துக்களும் எனக்கிதத்தைச் செய்பவராதலின், அவர்கள் எவ்வெவ்வாஞ்ஞையை யென்பொருட்டுச் செய்கின்றனரோ, அவ்வாஞ்ஞைகளெல் லாம் என்னாலவசியம் அங்கீகரிக்கத்தக்கனவேயாம் என எண்ணி அந்நிர்த்தனத் தரித்திரமுடையவன் மோகத்தினின்றும் நீங்குவன். ஆகையாலிது துணியப் பெற்றதாம்: - தனத்தானே சம்பூரண காமக்குரோதாதி தோஷங்கள் உற்பன்னமாம். பிரஹ்ம வேத்தாக்கட்கும் தனத்தால் காமக்குரோதாதி தோஷ முண்டாமாயின், வெளிநாட்டத்தோடு கூடிய அஞ்ஞானிகளின் கதையென்னாம். ஆகையால், யாவரினுமதிக வித்வத் பிராஹ்மணரை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு இவர்களது மத்தி யில் சூதாட்டத்திற்குப் பணம் வைப்பதே போல், மிகுதியாய் தனத்தைவைப்பேன். இவருக்குள் யாவர திகராய் அத்திரவியத்தை யெடுத்துக் கொள்வரோ அக்கால் இம்மறையவர் யாவரும் குரோதத்தால் வியாகூலப்பட்டவர் களாய்த் தாமே அம்மறையவரோடும் விவாதிப்பர்.

சங்கை : - ஹே பகவன் ! தனத்தாற் பிராஹ்மணரைக் கலங்குமாறு செய்யின் பாவமன்றோ வரும்.

சமாதானம்: - நீதிபூர்வகமாய் தர்மம் இராஜாக்கட்குப் பாவசாதனமாகாது; மற்றோ, சுகசாதனமாகும். ஆதலின், அத்தர்மத்தைச் செய்தலால் பாவமுண்டாகாது.

கருத்திதுவாம்: - பிராஹ்மணர்களின் கலக்கத்தில் லோபாதி தோஷமே காரணமன்றி மற்றொன்றன்றாம். இவ்வுபாயத்தால் யாவரினும் அதிகப் பிராஹ்மண ரை யறிவதில் சிறிதுமாத்திரமும் பாவமும் உண்டாகமாட்டாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! யாவரினும் அதிகரையறிந்து அவருக்குத் தனத்தைக் கொடுப்பின் ஒருகாலவர் அத்தனத்தைக்கொண்டு பாவகர்மம் செய்யின், கொடுத் தவரையும் பரம்பரையாய்ப் பாவம் பற்றுமன்றா?

சமாதானம்: - யாவரினும் அதிகராய் வித்வானானவர் அத்தனத்தாற் பாவ கர்மத்தைச செய்யார். ஏனெனின், சமதமாதிகுணங்களோடு கூடிய பிராஹ்மணரே யாவரினு மதிகராவர், சமதமாதி குணங்கள் யாண்டு இருக்குமோ ஆண்டுக்

காமக்குரோதாதி தோஷ உற்பத்தி யுண்டாகாது. காமக்குரோதாதிகளின்றிப் பாவகர்மத்தின்கண் பிரவிருத்தியுண்டாகாது. அக்காமக்குரோதாதிகள் சமதமாதிக ளையுடைய குணவானிடத்தே சம்பவியாது. ஆகையால், காமக்குரோதாதிகளற்ற சமதமாதி குணவானாய் யாவரினும் மேன்மை தங்கிய வித்வான் எங்ஙனம் பாவம் செய்யக்கூடும்; மற்றோ, ஒருகாலும் பாவஞ் செய்யக் கூடாதாம். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் விசாரித்து அந்த ஜனகராஜாவானவர் மீண்டும் இவ்வண்ணம் விசாரிக் கலாயினர்: - இப்பிராஹ்மணர் தம் சமாஜத்தில் (கூட்டத்தில்) யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரைக்காட்டினும் எம்மறையவரிடத்தும் யாவரினும் அதிகத்தன்மையின் சம்பாவனையின்றாம்; மற்றோ, சூரியபகவானுடைய சீடராய இவரே யாவரினும் அதிகராய்த் தோற்றுகின்றனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சம்பாஷணை செய்யாடிலே யாஞ்ஞவற்கியரின் மேன்மை யறிந்து கொள்வது எங்ஙனம்?

சமாதானம்: - காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், கர்வம் என்பன முதலிய தோஷங்கள் எவரிடத்தின்றாமோ, அவர் வித்வானேயாவர் என்னும் இவ்வித்வானு டைய இலக்கணம், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே பொருந்தும்; ஏனெனின், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்தே காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் முதலியன இன்றாம். இத்துணை வித்தையை யடைந்திருந்தும் இவரிடத்தே கர்வ மின்றாம்; ஜடபுருஷரைப்போல மௌனத்தைத் தரித்து இந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இருக்கின்றனர். ஆகையால், இவருக்குச் சமானமாய் வேறொரு வித்வானில்லை யென அறிந்து கொள்ளலாமன்றோ?

சங்கை: - ஹே பகவன்! இந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இராகத்துவேஷ மற்றவராயின், உமது தனத்தை எங்ஙனங் கவர்வர். இராகமின்றித் தனாதி பதார்த்தங் களின் கிரகணம் உண்டாகமாட்டாதன்றோ?

சமாதானம்: - இந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் தமது போகத்தின் பொருட்டு எனது தனத்தைக்கவரார்; மற்றோ, ஜீவர்களின் உபகாரத்தின் பொருட்டுத் தனத்தைக் கவர்ந்து இம்மறையவரைச் சபையின் கண்ணே ஜயிப்பர். அல்லது இவ்வெனது தனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் கரத்தின்கண்ணே செல்லின், அத்தனத்தால் எல்லாப் பிராணிகட்கும் உபகாரமேயாகும். ஏனெனின், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் தனமும் சரீரமும் தமது போகத்தின் பொருட்டன்றாம்; மற்றோ, கேவலம் பரோபகா ரத்தின் பொருட்டேயாம். அல்லது, பாமரனொருவன் தனாதி பதார்த்தங்களின் விழைவோடு கூடியவனாய்ப் பிரசன்ன திருஷ்டியால் அரசனைப் பார்ப்பதேபோல், இந்தயாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும் பிரசன்ன திருஷ்டியால் என்னை யடிக்கடி பார்க்கி ன்றனர். ஆகையால், இம்முனிவருக்கு என் மீது பரம அனுக்கிரக மிருக்கின்றதென அறிந்து கொள்ளலா மன்றோ?

கருத்திதுவாம்: - யாண்டு யாண்டுப் பிரசன்னத் தன்மை வாயிலாய்த் திருஷ்டியுளதாமோ, ஆண்டாண்டுத் தனாதி பதார்த்தங்களின் விழைவேனும்,

அனுக்கிரகமேனும் உண்டாம். விழைவின்றி யனுக்கிரகமின்றிப் பிரசன்ன திருஷ்டி யுண்டாகாது. அவற்றுள், தனாதி பதார்த்தங்களின் விழைவோ யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரிடத்தே இன்றாகும், எஞ்சியதாய் அனுக்கிரகத்தானே என்னைப் பார்க்கின்றனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரிடத்தே இராகத்துவேஷ மின்றென நீர் எங்ஙனம் அறியக்கூடும்.

சமாதானம்: - யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை ஜயிக்கும் இச்சையையே தலைமை யாய்ப் பூண்ட அகங்காரமுடைய பிராஹ்மணர் ஒருவருக்கொருவர் நகைத்துக் கொண்டு அடாவிடை வாக்கியங்களை யறைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்வாக் கியங்களை இம்முனிவர் அஞ்ஞானிகளைப்போலக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வசனங்களைக் கேட்டும் இந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜடபுருஷரைப்போல அவர்கட்கு விடையளித்திலர். ஆகையால், இவர்மனத்தே கலக்கமில்லையென வறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? யாவன் கலக்கமற்றவனாவனோ அவனே இராகத்து வேஷமற்ற வனாவன். ஹே சிஷ்ய! இவை முதலாக அநேகவகையாய் விசாரத்தை அந்தஜனகராஜாவானவர் தமது மனத்தின் கண்ணே செய்து பின்னர் காமதேனுவுக்குச் சமானமான 1,000 - கோக்களையும், நாற்பதினாயிரம் பொன் * நிஷ்கங்களைச் சபையின் கண்ணே ஸ்தாபித்தனர். [*நிஷ்கம் = பதினாறு உளுந்தளவு கொண்ட நூற்றெட்டுப் பொன் நாணயங்கள் ஒருங்குற்ற ஒரு நாணயம்.]

கருத்திதுவாம்: - ஆயிரங்கோக்கட் கிரண்டாயிரம் கொம்புகளாம்; அவற்றுள், ஒவ்வொரு கொம்போடு சேர்த்து 20, 20, பொன்னிஷ்கங்களை அரசர் கட்டிவிட்டனர். (90 - தோலாபபரிமாண சுவர்ணத்தை நிஷ்கமென்பர்.) இவ்வண்ணம் சாஸ்திர ரீதியாய் அந்த ஜனகராஜாவானவர் சபையின்கண் கோக்களை ஸ்தாபனஞ் செய்தனர். அதன்பின் எல்லா மறையவரையும் நோக்கி யிவ்வசனத்தை இராஜா கூறினர்: - ஹே மறையவரே! உங்களுக்குள் மேன்மை தங்கிய பிரஹ்ம வேத்தாப் பிராஹ்மணர் எவரோ, அவர் இவ்வெல்லாக் கோக்களையும் தங்களாசிரமத்திற்கு ஓட்டிக்கொண்டு போகலாம். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனங் கூறிய ஜனகராஜாவின் வசனத்தைக் கேட்டு அவ்வெல்லா மறையவரும் தாழ்ந்த முகமுடையவர்களாய் மௌனத்தை யுற்றிருந்தனர். தமது வித்யாபலத்தால் எல்லாப் பிராஹ்மணர் களையும் ஜயிக்க எம்மறையவரும் வல்லவரல்லராயினர். இங்ஙனம் எல்லா மறையவரும் மௌனத்தை யடைந்திருந்ததைக் கண்ட யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சாமவேதம் படிக்குஞ் சீடரை நோக்கி இவ்வசனத்தைக் கூறினர்: - ஹே சாமவேத பாடிகளே! நீவிர் இக் கோக்களியாவறறையும் நமது கிரகத்தின்கண்ணே விரைவிற் கொண்டு போய்விட்டு வாருங்கள். அன்றியும், சர்வப் பிராஹ்மணர்களையும் நோக்கி உரத்த குரலால் யாவரினும் அதிகப் பிரஹ்ம வேத்தாவாய் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சர்வய பிராஹ்மணர்களின் கோக்களையும் கொண்டு செல்கின்றனர் எனக் கூறுங்கள். இவ்வண்ணங்கூறிய யாஞ்ஞுவற்கியரின் வசனத்தைக் கேட்டு அந்தச் சாமவேதம் படிக்கும் பிள்ளைகள் அவ்வண்ணமே சர்வப் பிராஹ்மணர்களுக்குக் கூறி எல்லாக் கோக்களையும் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் ஆசிரமத்திற்கு ஒட்டிக்

கொண்டு சென்றனர். அதன்பின்னர், அந்தப் பிராஹ்மணர்கள் யாவரும் யாஞ்ஞுவற்கியர் மீது கோபத்தை யடைந்தனர், ஜனகராஜாவோ, பரமாநந்தத்தை யடைந்தனர்.

கருத்திதுவாம்: - அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஒரேகாலத்தில் பிராஹ்மணர்களுடைய துக்கத்திற்கும், ஜனகராஜாவின் சுகத்திற்கும் காரணமாயினர். இதனால் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் இப்பொருளைத் தெரிவித்தனர்: - சாங்கிய நூலுடையார் சப்த ஸ்பரிசாதி விஷயங்களிடத்தே சுகதுக்கத்தை யங்கீகரித்துளார். அதனை நீங்கள் அங்கீகரிக்கவேண்டாம்; மற்றோ, தனது மனத்தின்கண்ணே சுகதுக்கங்களிருக்கின்றன வென்னும் இப்பக்ஷத்தை நீங்கள் அங்கீகரித்துக்கொள்ளுங்கள். ஏனெனின், யாது சிநேகத்தோடுகூடிய சித்தமோ, அதன்கண்ணே சுகத்தினுற்பத்தி யுண்டாம்; ஜனகராஜாவிற்குச் சுகம் உற்பன்னமானதேபோல். எச்சித்தம் துவேஷத்தோடு கூடியதாமோ, அதன்கண்ணே துக்க உற்பத்தி யுண்டாம்; பிராஹ்மணர்கட்குத் துக்கமுண்டானதேபோல். சுகதுக்கங்கள் விஷயங்களின் தர்மங்களாயின், யாவருக்கும் அவ்விஷயத்தினின்றும் சுகத்தினடைவே யுண்டாகவேண்டும். அல்லது, துக்கத்தினடைவே யுண்டாக வேண்டும். சிலர்க்குச சுகத்தினடைவு சிலர்க்குத் துக்கத்தினடைவு என்னும் விஷமத்தன்மை சம்பவியாது. இவ்விஷமத்தன்மையோ, சர்வ ஜீவர்கட்கும் அனுபவமாம். ஆகையால், விஷயத்தின் தர்மங்கள் சுகதுக்கங்களன்றாம்; மற்றோ, பாகிய காரணமின்றியே இவ்வஸ்து இரமணீயம், இவ்வஸ்து அரமணீயம் என்னுங் கற்பனையால் மனத்தின்கண் சுகதுக்கம் உண்டாம். ஜனமற்ற வனத்தின்கண்ணுள்ள விருப்பற்ற புருஷனுக்குத் தனது மனத்தினின்றுமே ஆண்டு ஆநந்தமுண்டாம். அந்நிர்ஜன வனத்தின்கண் இராநின்ற இராகிக்குத் தனது மனத்தினின்றுமே ஆண்டுத் துக்கத்தின் பிராப்தியுண்டாம். ஒரு விஷயத்தாலும் அவ்வனத்தின்கண் இராநின்ற புருஷாக்குச சுகதுக்கப் பிராப்தியுண்டாகாது. ஆகையால், மனமே சுகதுக்க ஆசிரயமாம்.

இப்போது துக்கத்தால் ஜனித்த பிராஹ்மணர்களது குரோதத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே மைந்த! இங்ஙனம் கோக்கள் சென்றதைக்கண்டு கோபத்தால் அந்தப் பிராஹ்மணர்களின் ஆசனங்கள் சலிக்கத்தொடங்கின, மீசைதாடிகள் துடித்தன, கீழ்த்தந்தபந்தி வாயுட்சென்றது, மேற்றந்தபந்தி கீழுதட்டை யழுத்தியது, பூத ஆவேசங் கொண்டவன் பலவகையாய்ப் புலம்பலே போலக் கோபத்தோடு கூடிய சிலபிராஹ்மணர் இரக்தத்தாற் பூரிக்கப்பெற்ற நேத்திரங்களால்கண்ணீர்விட்டனர். சிலமறையவர், பயித்தியகாரரைப்போலப் பலவகையாய் சப்தங்களைச செய்தனர். இங்ஙனம், யாகமண்டபத்தில் மகாகோரசப்தம் உண்டாயது. பூரண சந்திரோதயங் கண்ட கடல்கலக்கமுறுவதே போலப் பிராஹ்மணர்யாவரும் கலக்கமுடையவராயி வ்வண்ணங் கூறத்தொடங்கினர்: - வித்வத்பிராஹ்மணர்களாய் நம்மியாவரையும் இந்த யாஞ்ஞுவற்கிய னொருவனாகவேதாண்டி யவமதித்துச சென்றனன். ஆகையால், நமது குலங்கள் திக்காரமாம். நாம் படித்த படிப்பிக்கும் மகாசாலைகள் திக்காரமாம். நமது ஜீவனங்களும் திக்காரமாம். அத்தியயனகாலத்தில் ஆசிரியருக்கு யாம் ஆற்றிய சேவையும் திக்காரமாம். நமது வேதாத்தியயனமும் திக்காரமாம். வேதத்தையத்தியயனம் செய்யும் நமது சீடரும் திக்காரமாம். ஹே குழந்தாய்!

இவ்வண்ணம், சர்வப்பிராஹ்மணர்களின் அவஸ்தையைக்கண்டு ஆஶ்வலரெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் மிகவுங் குரோதமுடையவராய் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் சமீபத்தே வந்து இவ்வண்ணங் கூறுவாராயினர்: - அடே குருசம்பிரதாயமற்ற துராசாரத்தை யுடைய யாஞ்ஞவற்கிய! பிராஹ்மணர்களாகிய நம்மெல்லாருள்ளும் நீயொருவனே என்ன யாவரினும் அதிகவித்வானாகி விட்டனை. ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! உன்னிடத்தே வித்தையினாலோ அதிகத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, லோபத்தாலும் கர்வத்தாலும் உன்னிடத்தோ எம்மினும் அதிகத்தன்மையுளது. யாங்களியாவரும் ஹிரண்யகர்ப்பருக்குச் சமானர், கர்வம் லோபம் முதலிய தோஷங்களற்றவர், சமதமாதி சாதனங்களோடு கூடியவர், தர்க்கரூப மனனசித்தி யின் பொருட்டுப் பதினான்கு வித்தைகளையும் உணர்ந்தவர். (அச்சதுர்த்தச வித்தைகளிவையாம்: - இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என நான்கு வேதங்கள். சிக்ஷை, கற்பம், வியாகரணம், நிருக்தம், ஜோதிஷம், பிங்கலம் (சந்தோவிசிதி) இவையாறும் வேதாங்கங்களாம். மீமாம்சாசாஸ்திரம், நியாயசாஸ்திரம், புராணம், தர்மசாஸ்திரம் என்னும் இவைகள் பதினான்கு வித்தைகளாம். ஆயர்வேதம், தனுர் வேதம், காந்தர்வ வேதம், அர்த்தசாஸ்திரம் இந்நான்கையும் சேர்த்துப் பதினெண் வித்தைகளாம்.)

ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! இப்பிருதிவியின்கண்ணே வெட்கமற்றயாவன்றான் பண்டிதனாகான்; மற்றோ, வெட்கமற்றவன் பண்டிதனேயாவன்; பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த மறையவர்களாய் நம்முள் வெட்கமற்ற நீ பண்டிதனாபதே போல. ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! மகாபலத்தோடு கூடிய வாசுகி முதலிய சர்ப்பங்களை யாவன் கால்களால் மிதிப்பன், மூவுலகங்களையும் தகிக்கும் காலகூடவிஷத்தை யோக சாதனையற்ற யாவன்றான் விழுங்குவன், ஓங்கியெரியாநின்ற அக்கினியைக் கையி லெடுத்துக் கொண்டு யாவன் வீட்டிற்குட்செல்வன்; அதுபோல், இவ்வெல்லா மறையவரையும் உன்னையன்றியாவன்றான் கோபமடையுமாறு செய்விப்பான்; மற்றோ, உன்னையன்றி யொருவனும் பிராஹ்மணர்களைக் கோபமடையுமாறு செய்வியான். நீ யொருவனே கர்வம், லோபம், அடக்கமின்மை முதலியவற்றோடு கூடியவனாய்ப் பிராஹ்மணர்களைக் கோபமடையுமாறு செய்வித்தாய். ஹே யாஞுஞவற்கிய! இவ்வெல்லாப் பிராஹ்மணர்களுள் ஒவ்வொருவர் கோபத்தை படையினும், சம்பூரண ஜகத்தையும் தகிக்கவல்லராயின் கோபத்தோடு கூடிய இவர் யாவரும் உன்னைப்போல அதமப் பிராஹ்மணனை எங்ஙனம் தகியார்? மற்றோ, அவசியம் உன்னையழிப்பர். ஹே சிஷ்ய! என்பனமுதலிய கடூரவசனரூப பாணங்களால் ஆஶ்வலரெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் கர்ணங்களை (செவிகளை)ப் பிளந்தனர். ஆயினும், அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சிறிது மாத்திரமும் கலக்கத்தை யடைந்திலர். கன்மழைபால் அடிபட்ட பர்வதம் கலக்கமுறாததே போல, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும் கலக்கத்தை யடைந்திலர், மாறாய் ஆஶ்வலர் வசனத்தைக் கேட்டு நகைத்துக்கொண்டு அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் இவ்வசனத்தை ஆஶ்வலரெனப் பெயரிய பிராஹ்மணர் பொருட்டுக் கூறுவாராயினர்: - ஹே ஆஶ்வலரே! இந்தப் பிராஹ்மணர்களுடைய சமாஜத்தில் எந்த எந்தப் பிராஹ்மணர் பிரஹ்ம வேத்தாக்களோ, அந்த அந்தப் பிராஹ்மணர் பொருட்டு யானெப்போதும் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

சங்கை: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! உனக்கு இங்ஙனம் பிராஹ்மணரிடத்தே சிரத்தையிருக்குமாயின், சர்வப் பிராஹ்மணர்கட்குமுரிய கோக்களை நீ யேன் அபகரித்துக்கொண்டாய்?

சமாதானம்: - ஹே ஆஸ்வலரே! சுவர்ணத்தோடு கூடிய கோக்களைக் கண்டு அக்கோக்களின்கண் எனக்கபிலாஷை யுண்டாயது; ஆதலின், யான் அவற்றை அபகரித்தனன்; இதன்கண்ணே ஏன்மறையவர் கோபமுறுகின்றனர். ஹே ஆஸ்வலரே! யான் இம்மறையவரின் கோக்களைக்கொண்டு செல்வேனாயின், இம்மறையவர் என்மீது கோபித்தல் பொருந்தும். ஆனால், யான் இந்த மறையவர் கோக்களைக்கொண்டு செல்லவில்லை; மற்றோ, ஜனகராஜா கோக்களைக் கொடுத்தனர் யான் கொண்டு சென்றனன். இதன்கண்ணே பிராஹ்மணர்கட்குக் கோபம் வரக்காரணமியாது? இவ்விஷயத்தை நீர் நன்கு விசாரித்துக்கூறும். ஹே ஆஸ்வலரே! இந்த ஜனகராஜா மிகுந்த தனமுடையவர்; இம்மறையவர் யாவருக்கும் உமக்கும் என்னைப் போலத் தனத்தைவாங்க இச்சையிருப்பின், ஜனகராஜாவி னிடத்தினின்றும் நீவிர் யாவரும் தனத்தை வாங்கிக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் பொருட்டுத் தனங்கொடுப்பதில் யான் அரசரைத் தடுக்கவில்லை; ஆகையால், என்மீது கோபம் கொள்ளுதல் உமக்கு உசிதமன்றாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகையாய் வசனத்தை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஆஸ்வலர் பொருட்டுக் கூறியபோது, அந்த ஆஸ்வலர் நெய்சொரியத் தீ வளர்தலே போலக் கலக்கத்தை மீண்டுமடைந்து, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரோடு விவாதம் செய்ய உத்தேசித்து அவரை நோக்கி எட்டு வினாக்களைக் கேட்டனர். அவற்றுள், நான்கு வினாக்களின் பெயர் அதிமோக்ஷமாம், நான்கு வினாக்களின் பெயர் சம்பத்தாம. அவற்றுள், கர்மிகளின் வாக்கு முதலிய அத்தியாத்மங்கட்கு அக்கினி முதலிய அதிதைவங்களோடுள்ள பரிச்சேதரூப மிருத்தி யுவின் நிவிருத்தியின் சாதனமாய் வாக்காதிகட்கு அக்கினி யாதிகளோடுள்ள அபேதஞானம் மோக்ஷமெனப்படும். அவ்வபேதஞானத்தால் வாக்காதி அத்தியாத் மங்கட்கு அக்கினியாதி அதிதைவபாவ அடைவு வடிவபலம் அதிமோக்ஷ மெனப் படும். அவ்வதிமோக்ஷ ரூபபலத்தை விஷயம் செய்வனவாய் வினாக்களும் அதிமோக்ஷ மெனப்படும். கீழாய் வஸ்துவின்கண் சிறிதுமாத்திர சமான தர்மத்தைக் கொண்டு மேலாய் பார்வை செய்வது சம்பத்தெனப்படும்; சிராத்த அன்னத்தின்கண் அமிருத திருஷ்டியும், பிராஹ்மணரிடத்தே விஷ்ணு திருஷ்டியும் செய்வது போலவாமென்க. அச்சம்பத்தை விஷயம் செய்யும் வினாக்களும் சம்பத்தெனப்படும்.

இப்போது நான்கு அதிமோக்ஷ வினாக்களைக் காண்பிப்பாம்: - ஆஸ்வலர் கூறல், ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! இருத்துவிக்காதி சாதனங்களோடு கூடியிருப்பினும், அக்கினி ஹோத்திராதி கர்மங்கள் பரிச்த பாவஜன்னிய பிரமாதரூப மிருத்தியுவால் வியாப்தமாம். சாஸ்திரத்திற் கூறிய கர்மங்களின் அனுஷ்டானத்தால் அசாஸ்திரீய இந்திரியாதிகளின் விருத்திகள் நீங்குமாயினும், பரிச்சின்ன பாவஞானமின்றி நீங்கா. ஆகையால்,

(1) எந்த ஞானத்தால் யஜமானன் பரிச்சின்ன பாவத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து அபரிச்சின்ன பாவரூப்பலத்தை யடைவன்?

(2) ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! பகலிரவு வடிவகாலத்தால் சம்பூரண பதார்த்தங்கள் பரிச்சின்னமாயிருக்கும். அப்பரிச்சின்ன பாவத்தின் நிவிருத்தி எந்த ஞானத்தாலுண்டாம்?

(3) ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! சுக்கிலபக்ஷம், கிருஷ்ணபக்ஷம் என்னும் காலத்தால் சம்பூரண பதார்த்தங்கள் பரிச்சின்னமாயிருக்கும். அப்பரிச்சின்னபாவ நிவிருத்தி எந்த ஞானத்தாலுண்டாம்?

(4) ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து நிராசிரய ஆகாசத்தின்கண் யஜமானன் எச்சாதனத்தாற் செல்வன்?

இப்போது இந்நான்கு வினாக்களி னுத்தரத்தைக் காண்பிப்பாம்: - யாஞ்ஞுவற் கிய முனிவர் கூறல்,

(1) ஹே ஆஶ்வலரே! கர்மகர்த்தாவாய் யஜமானனுடைய அத்தியாத்ம வாக்கு, அவ்வாக்கின் அதிதைவரூப அக்கினி, அவ்வாக்கின் அதியஞ்ஞரூப ஹோதா என்னும் மூன்றன் அபேதத்தையும் விஷயம் செய்யும் அதிதைவ அக்கினிரூப யஜமானனுடைய வாக்கு யானாயிருக்கின்றேன் என்னும் ஹோதாவின் திருஷ்டியானது, யஜமானனுடைய முதல் பரிச்சேத ஜன்னிய மிருத்தியுவைத் தாண்டுதற்குச் சாதனமாம்.

(2) ஹே ஆஶ்வலரே! யஜமானனுடைய அத்தியாத்ம சக்ஷு, அச்சக்ஷுவின் அதிதைவரூப சூரியன், அச்சக்ஷுவின் அதியஞ்ஞரூப அத்வர்யு என்னும் மூன்றன் அபேதத்தை விஷயம் செய்வதாய் அதிதைவ சூரியரூப யஜமானனது சக்ஷு யானா யிருக்கின்றேன் என்னும் அத்வர்யுவின் திருஷ்டி யஜமானனுடைய இரண்டாவது பரிசசேதத்தை நிவிருத்திக்கும்.

(3) ஹே ஆஶ்வலரே! யஜமானனது அத்தியாத்மரூபப் பிராணன், அந்தப் பிராணனுடைய அதிதைவரூப வாயு, அந்தப் பிராணனுடைய அதியஞ்ஞரூப் உக்காதா என்னும் மூன்றன் அபேதத்தை விஷயம் செய்யும் அதிதைவ வாயுரூப யஜமானனது பிராணன் யானாகின்றேன் என்னும் உத்காதாவின் திருஷ்டியானது யஜமானனுடைய மூன்றாவது பரிச்சேதத்தை நீக்கும்.

(4) ஹே ஆஶ்வலரே! யஜமானனுடைய அத்தியாத்மமாகிய மனம், அம்மனத்தின் அதிதைவரூப சந்திரன், அம்மனத்தின் அதியஞ்ஞரூப பிரஹ்மா என்னும் மூன்றன் அபேதத்தை விஷயம் செய்யும் அதிதைவ சந்திரவடிவ யஜமான னது மனம் யானாகின்றேன் என்னும் பிரஹ்மாவின் திருஷ்டியின் மகிமையால், யஜமானன் ஆகாசத்தின் கண்ணே செல்வன். ஈண்டுத் திருஷ்டி சப்தத்தால் யாண்டும் ஞானங்கவர்க. பரிச்சேதசப்தத்தால் பேதங்கவர்க. இருக்குவேதத்தையறிந்த பிராஹ்மணர் ஹோதாவெனப்படுவர். யஜுர்வேதத்தையுணர்ந்த பிராஹ்மணர் அத்வர்யுவெனப்படுவர். சாமவேதத்தையறிந்த பிராஹ்மணர் உக்காதாவெனப்படுவர். மூன்று வேதங்களையும் அறிந்த பிராஹ்மணர் பிரஹ்மாவெனப்படுவர். இந்நான்கு இருத்து விக்குகளும் யாகத்தைச் செய்விப்பவர் ஆவர். யாகத்தைச் செய்யும் க்ஷத்திரியாதியர் யஜமானரெனப்படுவர். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் அதிமோக்ஷரூப நான்கு வினாக்களின் உத்தரத்தை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறியவுடன் அவ்வாஶ்வலர் மீண்டும் சம்பத்துருவ நான்கு வினாக்களைக்கேட்டனர். ஆஶ்வலர் கூறல்: -

(1) ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! ஹோதாவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்கு எப்பலத்தினடைவுண்டாம்.

(2) அத்வர்யுவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்கு எப்பலத்தின் அடைவுண்டாம்.

(3) பிரஹ்மாவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்கு எப்பலத்தினடை வுண்டாம்.

(4) உக்காதாவின் சம்பத்துருவஞானத்தால் யஜமானனுக்கு எப்பலத்தின் பிராப்தியுண்டாம்.

இப்போதிந்நான்கு வினாக்கட்கும் உத்தரத்தைக் காண்பிப்பாம்: - யாஞ்ஞுவ ற்கிய முனிவர் கூறல்: -

(1) ஹே ஆஶ்வலரே! யாஜ்யா, புரோநுவாக்யா, ஶஸ்யா என்னும் மூன்று மந்திரங்களில் மும்மைச் சங்கையுளது. மூவுலகத்தின் கண்ணும் மும்மைச் சங்கையுளது. மும்மைச் சங்கைரூப சமான தர்மத்தைக் கவர்ந்து ஹோதாவானவர் யாஜ்யாதி மூன்று மந்திரங்களை மூவுல கவடிவமாய்க் காணின், அந்த ஹோதாவின் சம்பத்துருவஞானத்தால் யஜமானனை மூவுலகின் ஜயரூப்பலம் அடையும். **"யஜ"** (வேட்குதி) என்னும் ஏவுதலின்பின் படிக்க ப்பட்ட மந்திரத்தை யாஜ்யாவென்பர். "ப்ரூஹி" (கூறுதி) என்னும் ஏவுதலின்பின் படிக்கப்பட்ட மந்திரத்தைப் புரோனுவாக்கியாவென்பர். ஒரு சுவாசத்தால் படிக்கப் பட்ட மந்திரத்தை "ஶஸ்யா" வென்பர்.

(2) ஹே ஆஶ்வலரே! அத்வர்யு அக்கினியின் கண்ணே ஹவனம் செய்யும் ஆஹுதிகள் ஒளியுடைமை, சப்தமுடைமை, கீழ்ச்செல்கை யுடைமை என்னும் ரூபத்தால் மூவகையாம். எங்ஙனம் ஆஹுதிகளிடத்தே ஒளியுடைமை முதலிய தர்மங்களிருக்குமோ, அங்குளம் தேவலோகம், பிதுர்லோகம், மனுஷ்யலோகம் என்னும் மூவுலகின்கண்ணும் ஒளியுடைமை முதலிய தர்மங்களிருக்கும். அவ்வொ ளிர்வுடைமை முதலிய சமான தர்மங்களைக் கவர்ந்து அவ்வத்வர்யு அவ்வாஹூதி களைத் தேவலோகாதி ரூபமாய்ப் பார்ப்பராயின், அத்வர்யுவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்குத தேவலோகம், பிதுர்லோகம், மனுஷ்யலோகம் என்னும் மூவுலகங்களின் ஜயரூப பலங்கிடைக்கும்.

(3) ஹே ஆஶ்வலரே! விருத்தி ரூபத்தால் மனம் அநந்தமாம். விஶ்வே தேவதைகளும் அநந்தராவர். அவ்வநந்தத் தன்மைவடிவ சாமானிய தர்மத்தைக் கவர்ந்து பிரஹ்மாவானவர் மனத்தை விஶ்வேதேவதாரூபமாய்ச் சிந்தனை செய்வ ராயின், அந்தப் பிரஹ்மாவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்கு அநந்த பலத்தின் அடைவுண்டாம்.

(4) ஹே ஆஶ்வலரே! உத்காதாவானவர் கானம் செய்த யாஜ்யா புரோனுவாக்யா ஶஸ்யா வென்னும் மூன்று மந்திரங்களையும் உக்காதா பிராணாபா னவியான ரூபமாய்ப் பார்க்கின், அவ்வுத்காதாவின் சம்பத்துருவ ஞானத்தால் யஜமானனுக்கு பூ, புவ, சுவ என்னும் மூன்று லோகங்களின் ஜயரூப்பலம் உண்டாம். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஆஶ்வலரின் எட்டு வினாக்கட்கும்

விடைபகரவே அந்த ஆஸ்வலர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை ஜயிக்கத் தன்னிடத்தில் ஆற்றலைக் காணாதவராய் வெட்கத்தை யடைந்து யாஞ்ஞுவற்கிய ரோடு விவாதம் செய்விக்க ஆர்த்தபாகரென்னு மறையவரின் முகத்தை நோக்கிக் கொண்டு மீண்டுந் தாம் வினாதலை விட்டனர். அதன்பின்னர் அவ்வார்த்தபாகர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கி வினவுவாராயினர்.

ஆர்த்தபாகர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! கிரகங்களெத்துணையின? அதிக்கிரகங்கள் எத்துணையின?

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - கிரகங்கள் எட்டாம், அதிக்கிரகங்களெட்டாம்.

ஆர்த்தபாகர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவறகிய! அவ்வெட்டுக் கிரகங்களெவை?, அவ்வெட்டு அதிக்கிரகங்களெவை?

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே ஆர்த்தபாகரே! சுரோத்திரம் (1) துவக்கு (2) சக்ஷு (3) இரசனம் (4) கிராணம் (5) மனம் (6) வாக்கு (7) ஹஸ்தம் (8) என்னும் இவ்வெட்டிந்திரியங்களும் ஜீவரைக் கட்டுப்படுத்தும். ஆகையால், இவ்வெட்டும் கிரகங்கள் எனப்பெறும். சப்தம் (1) ஸ்பரிசம் (2) ரூபம் (3) இரசம் (4) கந்தம் (5) இச்சை (6) நாமம் (7) கிரியை (8) என்னும் இவ்வெட்டும் சுரோத்திராதி எட்டு இந்திரியங்களின் முறையினுற்ற விஷயங்களாம். இச்சப்தாதி விஷயங்களின்றிக் கேவலம் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் ஜீவரைக் கட்டுப்படுத்தா. மற்றோ, சப்தாதி விஷயங்க ளோடு கூடிய சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் ஜீவர்களுடைய கட்டுப்பாட்டின் காரணங்களாம். ஆகையால், சப்தாதி எட்டும் அதிக்கிரக மெனப்பெறும்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஆர்த்தபாகரே! பிரசித்தமாய சமுத்திரத்தின்கண் அடைந்த புருஷனை மகரம் முதலிய கிரகங்கள் பக்ஷணம் செய்துவிடும். அம்மகராதி கிரகங்களை அவற்றினும் அதிக பலம் வாய்ந்த திமிங்கலாதி அதிக்கிரகங்கள் பக்ஷணம் செய்யும். அது போலச் சம்சாரரூப சமுத்திரத்தின்கண் அடைந்த அஞ்ஞானியைச் சுரோத்திராதி இந்திரிய ரூப கிரகங்கள் பக்ஷணம் செய்யும்.

கருத்திதுவாம்: - ஜீவனைச் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் தமததீனம செய்யும். அந்தச் சுரோத்திராதி இந்திரியரூப கிரகங்களைச் சப்தாதி விஷயரூப அதிக்கிரகங்கள் பக்ஷணம் செய்யும்.

கருத்திதுவாம்: - சப்தாதி விஷயங்கள் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களைத் தமத தீனமாக்கும், இதுவே அவற்றின் பக்ஷணமாம். ஹே ஆர்த்தபாகரே! பூனையானது எலியைக் கவர்வதேபோலச் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் இச்சீவனைத் தங்கள் வயம்செய்து கொள்ளும். செம்படவன் ஜலத்தின்கண் உள்ள மீன்களைக் கவர்வதே போலச் சப்தாதி விஷயங்கள் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களைத் தமதுவயம் செய்யும். ஹே ஆர்த்தபாகரே! பிசாசுமுதலிய கிரகங்களாற் பீடிக்கப்பட்ட இப்புருஷன் தனது

இதத்தையும் அகிதத்தையும் அறியாததே போலச் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களின் அதீனமான இச்சீவன் தனது மோக்ஷ ரூப இதத்தையும் பந்தரூப அகிதத்தையும் பாரான். ஹே ஆர்த்தபாகரே! ஒரு பலவானாய் புருஷனால் கட்டப்பட்ட மகரமானது எவனையும் கொல்ல இச்சியாது; ஆயினும், அப்பலமுடைய புருஷவடிவ அதிக்கிரக த்தால் ஏவப்பட்ட அம்மகரம் அந்நிய புருஷனை யடிக்கும் பொருட்டு முயலும். அது போலச் சுரோத்திராதி இந்திரியரூப கிரகங்கள் ஜீவர்களைக் கட்டுப்படுத்த இச்சியா வாயினும் சப்தாதி விஷயரூப அதிக்கிரகங்களின் வயப்பட்டனவாய்ச் சீவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முயலும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரானவர் அஷ்ட கிரகங்களை யும் அஷ்ட அதிக்கிரகங்களையும் கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், அந்நிய சாஸ்திரத்தின்கண் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஓரந்தக் கரணம் என்னும் பதினோரிந்திரியங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றிற்கு விஷயங்களும் பதினொன்றே கூறப்பட்டுள்ளன. அந்நூற்கு முரணாமன்றோ

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! இந்திரியங்களும் விஷயங்களும் பதினொன்றாம். ஆயினும், சுரோத்திராதி எட்டு இந்திரியங்களின் பிரதானத் தன்மையையும், சப்தாதி எட்டு விஷயங்களின் பிரதானத் தன்மையையும் கவர்ந்து யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் எட்டுக்கிரகங்கள் எட்டு அதிக் கிரகங்கள் எனக்கூறினார். அல்லது, துவக்கிந்திரியத் தின்கண்ணும் ஹஸ்த இந்திரியத்தின்கண்ணும் பாதம் பாயு உபஸ்தம் என்னும் மூன்றற்கும் உள்ளடக்கமாமென உடன்பட்டு அம்முனிவர் எட்டுக் கிரகங்களையும் எட்டதிக்கிரகங்களையும் கூறினர். அவற்றினுள்ளும் உபஸ்த இந்திரியத்திற்குத் துவக்கிந்திரியத்தின்கண் உள்ளடக்கமாம். ஏனெனின், துவக்கிந்திரியம் உடம்பு முழுதும் வியாபகமாம்; ஆதலின், ஸ்திரீயின் சம்பந்தத்தால் உபஸ்தத்தின்கண் உண்டாமின்பம் ஸ்பரிசத்தானே யுண்டாயதாம். ஆகையால், அவ்வின்பம் துவக்கிந்தி ரியத்தால் உண்டாயதாம். இந்நெறியே உபஸ்தத்திற்குத் துவக்கிந்திரியத்தின்கண் உள்ளடக்கமாம். பாத இந்திரியத்தாற் செல்கை வடிவக்கிரியை யுண்டாம். பாயு விந்திரியத்தால் மலபரித்தியாக வடிவக்கிரியை யுண்டாம். ஹஸ்த இந்திரியத்தால் கவர்தல் வடிவக்கிரியை யுண்டாம். இங்ஙனம் கிரியையின் சாதனத்தன்மை மூன்றன் கண்ணும் சமானமாம். ஆகையால், பாயுவிற்கும் பாதத்திறகும் ஹஸ்த இந்திரியத்தின்கண் உள்ளடக்கமாம். அல்லது, எக்கால் பாயு இந்திரியத்திற்கு மலபரித்தியாகரூப வியாபார முண்டாமோ, பாத இந்திரியத்திற்குக் கமனரூப வியாபார முண்டாமோ, அக்கால் ஹஸ்த இந்திரியத்திற்கு வளைதல் நிமிர்தல் வடிவ வியாபாரம் அவசியமுண்டாம். ஆகையால், இஃதறியப் பெறும்: - பாயு பாதம் ஹஸ்தம் என்னும் மூன்றிற்கும் நாடிகளின் கட்டுச் சமானமாம், அந்நாடிக் கட்டின் சமானத் தன்மையைக் கவர்ந்து யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் பாயு பாதங்களை ஹஸ்தத்தின்கண்ணே யடக்கிக்கூறினர்.

(1) ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஆர்த்தபாகரது வினாவின் விடையை விளம்பவே அவ்வார்த்தபாகர் மீண்டும் வேறு வினாவத்தொடங்கினர்.

ஆர்த்தபாகர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! ஹிரண்யகர்ப்பர் முதலாயுள்ள ஜட அஜடப்பிரபஞ்சங்களை இந்தக்கிரக அதிக்கிரகரூபமிருத்தியு பக்ஷணம் செய்யும்; ஆகையால், சம்பூரண ஜகத்தும் கிரக அதிக்கிரகரூபமிருத்தியுவின் அன்னமாம். அம்மிருத்தியுவும் எத்தேவதைக்கன்னமாமோ அத்தேவதை யீண்டுயாதாம்?

கருத்திதுவாம்: - கிரக அதிக்கிரகரூப மிருத்தியுவைப் பக்ஷணம் செய்யும் வஸ்துவேறொன்றுண்டா? அல்லதின்றா? வேறொன்றத்தகையதுண்டெனின் பக்ஷணம் செய்யுமது நித்தியமா? அநித்தியமா? நித்தியமென்னின் துவைத அடைவு வரும். அநித்தியமென்னின் அவ்விரண்டாவதைப்பகூணம் செய்வதாய் மூன்றாவ தொன்றையுடன் படவேண்டும், அம்மூன்றாவதைப் பக்ஷணம் செய்ய நான்காவ தொன்றையுடன் படவேண்டும். என இங்ஙனம் அநவஸ்தா தோஷவடைவுண்டாம். கிரக அதிக்கிரகரூப மிருத்தியுவைப் பக்ஷணம் செய்யும் வஸ்து வேறொன்றின் றென்னின், மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டு நானா வகையாய் முயலுதல் பயனில் கூற்றையன்றோ மருவும்?

யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஆர்த்தபாகரே! சர்வபதார்த்தங்களை யும் பக்ஷணஞ் செய்யும் அக்கினியை நீரானது பக்ஷிப்பதேபோலச் சர்வஜகத்தையும் பக்ஷணஞ்செய்யும் கிரக அசிக்கிரகரூபமிருத்தியுவை ஆன்மசாக்ஷாத்காரம்புக்கும். ஆகையால், மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டு முயலுதல் பயனில் கூற்றை மருவா தாம். தேற்றாம் பொடி நீரின் கண்ணுள்ள மண்ணை நீக்கித்தானும் நீங்கும். தேற்றாம் பொடியை நீக்க வேறொரு சாதன அபேக்ஷையின்றாம்; அது போல, மகாவாக்கிய ஜன்னிய அந்தக்கரண விருத்திரூப ஞானமானது காரியசகித அஞ்ஞானத்தை நீக்கித்தானும் தானாகவே நீங்கிவிடும். அந்த ஞான நீக்கத்தின்கண் வேறொரு சாதன அபேக்ஷயுண்டாவதின்றாம்; ஆகையால, துவைத அடைவும் அநவஸ்தையும் ஆய இருவகைத் தோடமுமின்றாம்.

(2) ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் யாஞுவற்கிய முனிவர் இரண்டாவது வினாவிற்கு விடைபகாவே அவ்வார்த்தபாகர் மீண்டும் மூன்றாவது வினாவைக் கேட்டனர்.

ஆர்த்தபாகர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! எக்கால் பிரஹ்மத்தை யுணாந்தோன் ஸ்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகம் செய்வனோ, அக்கால் பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனது பிராணன் அஞ்ஞானியின் பிராணனைப்போல லோகாந்தரத்தின் கண்ணே செல்லுமா? அல்லது செல்லாதா? செல்லுமென்னின், அஞ்ஞானிக்கு லோகாந்தரத்தின்கண் மீண்டும் வேறுசரீர அடைவு உண்டாவதே போலப் பிரஹ்மத் தை யறிந்தவனுக்கும் லோகாநதாததின்கண் மீண்டும் சரீரப்பிராப்தியுண்டாம். செல்லாதென்னின், சரீரத்தின்கண்ணே பிராணன் நிற்கவே மிருத்தியு உண்டாகாது; ஆகையால், பிரஹ்மத்தை யுணாந்தவனது சரீரத்தின்கண் ணொருகாலும் மாணவியவகாரம் உண்டாகலாகாது. பிராரப்த கர்மநாசத்தின் பின் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனது தேகத்தின்கண் யாவருக்கும் மரணவியவகாரம் தோற்றுகின்றது.

யாஞ்ஞுவற்கியா கூறல்: - ஹே ஆர்த்தபாகரே! பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனது பிரார்பதகர்மம் எப்போது க்ஷயமாமோ அப்போது அந்தப் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனது பிராணன் சரீரத்தினின்றும் வெளியே செல்லாது. மற்றோ, இசசரீரத்துள்ளேயே இலயத்தையடையும்.

கருத்திதுவாம்: - அவித்தை, காமம், கர்மம் என்னும் மூன்றும் பிராணனுடைய லோகாநதரகமனத்தின்கண்ணே காரணமாம். அம்மூன்றும் பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனுக்கு ஆன்மஞானத்தால் நீங்கியிருக்கின்றது. ஆகையால், பிரஹ்மத்தையுணர்ந்த புருஷனுடைய பிராணன் லோகாந்தரத்தின் கண்ணே செல்லாது. ஆகையால், பிரஹ்மத்தையுணர்ந்த புருஷனுக்கு அஞ்ஞானிக்கே போல மீண்டும் சரீரப்பிராபதி யுண்டாவதின்றாம். ஸ்தூலசரீரத்தோடு பிராணசம்பந்தமற்று நிற்றலைமரணமென்பர். அச்சம்பந்தமறல் பிராணனது இலயத்தானும் சம்பவிக்கும். ஆகையால், அறிஞனது சரீரத்தின் கண் மரணவியவகாரமும் சம்பவிக்கும்.

சங்கை: - பிரஹ்மத்தை யறிந்தவனது பிராணன் சரீரத்தினின்றும் வெளியிற் செல்வதில்லை; மற்றோ, சரீரத்துள்ளே இலயத்தையடையும் என்னும் இவ்விஷயம் அறிந்துகொள்வது யாங்ஙனம்?

சமாதானம்: - உயிர்த்திருக்கும் அவஸ்தையின்கண் அத்தியந்தம் இளைத் திருக்கும் சரீரமும் மரணத்தின் பின்னர்ப் பேரியைப் போல வீங்கித் தூலபாவத்தை யடையும். அந்த ஸ்தூலத்தன்மையின் காரணம் வேறொரு பதார்த்தமுமன்றாம். மற்றோ, தனஞ்சயனென்னும் பிராணனே அந்த ஸ்தூலத்தன்மையின் காரணமாம்; ஆகையால், மரணத்தின்பின்னர்ச் சரீரத்தின் விலக்ஷண ஸ்தூலத்தன்மைவடிவ ஹேதுவினால் சரீரத்தின்கண் பிராண இலயத்தின் அனுமானமாம்.

சங்கை: - பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனது பிராணன் லோகாந்தரத்தின் கண்ணே செல்லாது என்பதன்கண் யாது பிரமாணமுளது?

சமாதானம்: - இப்பொருளின்கண் சாக்ஷாத் பகவதியாய் சுருதி மாதாவே பிரமாணமாம். அஃதிஃதாம்: -

பொருளிதுவாம்: - ஆறுகள் கடலின்கண் இலயத்தை யடைவதேபோலப் பிரஹ்மத்தையுணர்ந்தவனது பதினோரிந்திரியங்களும் பஞ்சப்பிராணன்களும் ஆய இப்பதினாறு கலைகளும் அதிஷ்டான புருஷனிடத்தே தோற்றாநிற்கும்; அவ்வதிஷ்டான புருஷனிடத்தே இலயத்தையடையும். ஆகையால, பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனுடைய பிராணன் லோகாந்தரத்தின்கண்ணே செல்வதில்லை. பிரஹ்மவேத்தாவின் பிராணனும் லோகாந்தரத்தின் கண்ணே செல்லுமாயின், பிரஹ்மவேத்தாவிற்கும் அஞ்ஞானியைப்போல அவசியம் வேறு சரீரப்பிராபதியுண்டாம். மீண்டும் மீண்டும் சரீரத்தைத் தரிப்பவனுக்கு மோக்ஷப்பிராப்தி சம்பவியாது; ஆகையால், பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனது பிராணன் லோகாந்தரத்தின்கண்ணே செல்லாது.

(3) ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் மூன்றாவது வினாவிற்கு விடைபகர்ந்தபோது அவ்வார்த்தபாகர் மீண்டும் நான்காவது வினாவைச் செய்தனர்.

ஆர்த்தபாகர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! எக்கால் அந்தப் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த புருஷன் விதேகமோக்ஷத்தை யடைவனோ அக்கால் அவன் எவ்வஸ்து வைப் பரித்தியாகம் செய்யான்?

கருத்திதுவாம்: - ஜீவன் முக்தியவஸ்தையைப் போல், ஆண்டு எஞ்சியதாய் துவைதத்தின் இலயமாமா? அல்லது எஞ்சுதலின்றித் துவைதத்தின் இலயமாமா? என்பதாம்.

யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஆர்த்தபாகரே! மற்றெல்லாப் பதார்த் தங்களும் முக்தபுருஷனைப் பரித்தியாகம் செய்யும்; ஆனால், வாமதேவாதி நாமங்கள் முக்தபுருஷரைப் பரித்தியாகம் செய்யா. வாமதேவாதி முக்தபுருஷர் நாமரூபக் கிரியைவடிவ பேதப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் முக்தராயுள்ளார்; ஆதலின், உண்மையாய் அம்முக்தபுருஷரிடத்தே வாமதேவாதி நாமங்களின் சம்பந்தம் சம்பவியாது. ஆயினும், இலௌகிகபுருஷர் இப்போது வாமதேவாதி முக்தபுருஷரின் வாமதேவாதி நாமங்களைக் கவர்வர். ஆதலின், இலௌகிக புருஷரின் திருஷ்டியால் மோக்ஷ அவஸ்தையின்கண் முக்தபுருஷர்கட்கு வாமதேவாதி நாமங்களிருக்கும். அம்முக்த புருஷரின் நாமங்கள் அநந்தமாம். அங்ஙனமே, வில்வேதேவதைகளும் அந்தமாம்; ஆகையால், எப்புருஷன் அவ்வநந்தநாமங்களில் அநந்தவிஶ்வேதேவரை அபேதசிந்தனை செய்வனோ, அப்புருஷனுக்கு அந்தபலத்தின் பிராப்தியுண்டாம்.

(4) ஹே சிஷ்ய! இந்நான்கு வினாக்களையும் ஆர்த்தபாகர் ஞானிகள் விஷயத்தே செய்தனர். இந்நான்கு வினாக்கட்கும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் விடை கூறிவிடவே, அவ்வார்த்த பாகர் மீண்டும் அஞ்ஞானிகள் விஷயத்தே ஐந்தாவது வினாவைக் கேட்டனர்.

ஆர்த்தபாகர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! எக்கால் இச்சீவர்கட்கு மரணாவ ஸ்தை யுண்டாமோ, அக்கால் இச்சீவர்களின் அத்தியாத்மரூப வாக்கிந்திரியம் அதிதைவரூப அக்கினியை யடையும். அத்தியாத்மரூபப் பிராணன் அதிதைவரூப வாயுவையடையும். அத்தியாத்மரூப நேத்திரேந்திரியம் அதிதைவரூப சூரியனை யடையும். அத்தியாத்மரூப சுரோத்திரேந்திரியம் அதிதைவரூப திசைகளையடை யும். அத்தியாத்மரூப மனம் அதிதைவரூப சந்திரனையடையும். அத்தியாத்மரூப சரீரம் அதிதைவரூபப் பிருதிவியை யடையும். சரீரத்துள் இராநின்ற அத்தியாத்மரூப ஆகாசம் அதிதைவரூப பாகிய ஆகாசத்தை யடையும். சரீரத்தின்கண் இராநின்ற அத்தியாத்மரூப ரோமம் அதிதைவரூப ஔஷதிகளையடையும். சரீரத்தின்கண் இராநின்ற அத்யாத்மரூப கேசம் அதிதைவரூப வனஸ்பதிகளையடையும். அத்தியாத்மரூப உதிரமும் வீரியமும் அதிதைவரூப ஜலத்தையடையும். இங்ஙனம் அந்நிய அத்தியாத்மரூப இந்திரியங்கட்கும் தமது அதிதைவ ரூபத்தின்கண் இலயத் தைக்கண்டு கொள்ளல் வேண்டும். அக்கினி முதலிய தேவதைகளை ஆசிரியாததா

ய்த் தத்தம் வியாபாரத்தைச் செய்யாத விதுவே மரணகாலத்தின்கண் வாக்காதி இந்திரியங்கட்கு அக்கினி முதலியவற்றின்கண் இலயமாம். இங்ஙனம், மரணகாலத் தின்கண் சம்பூரண வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கட்கு இலயமுறவே இவ்வஞ்ஞானி ஜீவர் எதனைப்பற்றிப் பரலோகத்தின்கண் சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பர்? ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம், ஆர்த்தபாகர் வினாவைக் கேட்டு, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் அந்த வினாவின் பொருளை இரகசியமென நினைந்து சபையின்கண்ணே அந்த வினாவின் விடையைப் பகர்ந்திலர்; மற்றோ, ஆர்த்தபாகரின் கையைக் கைப்பற்றித் தனித்தவிடத்தே அழைத்துச்சென்று அவ்வினாவின் விடையைக் கூறுவாராயினர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வார்த்தபாகரின் வினாக் கர்மவிஷயகமன்றோ? இனியாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சபையின்கண் இருந்தே பிரஹ்மவித்தையை உபதேசி ப்பரன்றோ ஆகையால், பிரஹ்மவித்தையைப் பார்க்கிலும் கர்மவித்தை அதி ரகசியமாம் எனவன்றோவாம்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! பிரஹ்மவித்தையைக் காட்டினும் கர்மவித்தை ரகசியமாமென்னும் இக்கருத்துபற்றி யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஆர்த்தபாகரை ஏகாந்த தேசத்தின்கண் அழைத்துக்கொண்டு சென்றிலர்; மற்றோ, இக்கருத்துப் பற்றி யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஆர்த்த பாகரை ஏகாந்த தேசத்தின்கண் அழைத்துச் சென்றனர்.

இப்போது அக்கருத்தைக் காண்பிப்பாம்: - மரணத்தை யடைந்த அஞ்ஞானிகள் தங்கள் புண்ணிய பாவரூப கர்மங்களின் அனுசாரமாய்ப் பரலோகத்தின்கண்ணே சுகதுக்கங்களை யடைவர். இவ்வார்த்தை பாலகர் முதல் கோபாலர் பரியந்தம் யாவருக்கும் பிரசித்தமேயாம். ஆகையால், பிரசித்த அர்த்தத்தை யான் வித்வான்களின் சபையின் கண் விசாரம் செய்யின், இவ்வார்த்தபாகரது வினாவின் கண்ணும் எனது விடையின்கண்ணும் துச்சத்தன்மை யடையும்.

கருத்திதுவாம்: - சபையின்கண்ணுள்ள சர்வ வித்வான்களாய மறையவர் களும் எம்மிருவரையும் நோக்கி நகைசெய்வர். உண்ணலாற் பசிதீர்தல் என்பது யாவரும் அறிந்ததே யன்றோ? மதிமான்கள் நிறைந்த சபையின் கண்ணே சென்று ஒருவன் எதனாற் பசிதீரும் எனவினவின் அதைக்கேட்ட ஓரறிஞன் உண்ணலாற் பசிதீரும் எனவிடைபகரின், ஆண்டு வினாவியோனையும் விடையளித்தோளையும் யாவரும் நோக்கி நகையாடுவர். அதுபோல், எம்மீருவருக்கும் சபையின் கண் நகைப்புண்டாமென நினைத்து, யாஞ்ஞவறகிய முனிவர் ஆர்த்தபாகரை ஏகாந்த தேசத்திற கழைத்துச சென்றனா. இப்போது யாஞ்ஞவற்கியரின் விடையைக் காண்பிப்பாம்: -

யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஆர்ததபாகரே! உயிர்த்து வாழும் அவஸ்தையில் இவ்வஞ்ஞானிகள் புண்ணிய பாவ அனுசாரமாய்ச் சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பர். அதுபோல், மரணமடைந்த பின்னரும் இவ்வஞ்ஞானிகள் பூர்வ புண்ணிய பாவரூப காமங்களை யாசிரயித்து சுகதுக்கரூப பலன்களை யனுபவிப்பர்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஆர்த்தபாகரே! யாவன் பாவியாயிருக்கின்றானோ, அவன் நரகத்தை யடைவன். யாவன் புண்ணிய வானாயிருக்கின்றானோ, அவன் தேவபாவத்தை யடைவன். யாவன் புண்ணிய பாவரூப இரண்டு கர்மங்களையு முடையவனாவனோ, அவன் மனுஷசரீரத்தை யடைவன். இச்சீவன் தனது உண்மைவடிவத்தால் அதிகனுமன்று குறைந்தவனு மன்று சமானனுமன்று. ஆயினும், கர்மங்களின் வயத்தனாய் இச்சீவன் அதிகத் தன்மையையும், குறைந்த தன்மையையும், சமானத்தன்மையையும் அடைவன். அவற்றுள், யாவன் புண்ணியாத்மாவாய் ஜீவனோ, அவன் ஹிரண்யகர்ப்பாதி ரூபமாய் அதிகத்தன்மையை யடைவன். யாவன் பாவந்த்மாவாய் ஜீவனோ, அவன் விருக்ஷாதி ரூபமாய்க் குறைந்ததன்மையை யடைவன். எசசீவன் புண்ணியபாவ மிரண்டிற்கும் கர்த்தாவாவனோ, அவன் மனுஷ்யாதிரூப சமானத்தன்மையை யடைவன். ஹே ஆர்த்தபாகரே! யாவன் சரீரத்தாலேனும், வாக்காலேனும், மனத்தாலேனும் பிற ஜீவர்கட்கு இன்பமடைவிப்பனோ, அல்லது துன்பமடைவிப் பனோ அவன் இப்பிறப்பிலேனும், மறுபிறப்பிலேனும், வாக்கு மனங்காயங்களால் சுகத்தையேனும், துக்கத்தையேனும் அடைவன். யாவன், எத்தேசத்தின்கண், எக்காலத்தின்கண், எந்நிமித்தத்தால், எவ்வகையால், எவ்வுடலால், எவ்வவஸ்தை யால் பிறவுயிர்கட்குக் குறைவாயேனும், அதிகமாயேனும், சுகத்தையேனும், துக்கத்தையேனும் உண்டாக்குவனோ, அவன் மறுபிறப்பையடைந்து, அத்தேசத்தே, அக்காலத்தே, அந்நிமித்தாதிகளால், அங்ஙனமே குறைவாயேனும், அதிகமாயேனும், சுகத்தையேனும், துக்கத்தையேனும் அடைந்தனுபவிப்பன்; ஆகையால், இவ்வுலகின் கண்ணும், பரவுலகின்கண்ணும், அஞ்ஞானிகட்குச் சுகதுக்கரூப பலமுண்டாம். அது முற் செய்த புண்ணிய பாவரூபகர்மத்தால் அத்தேசகாலாதிகளில் சமானமேயாம். யடைவன். சிலவிடத்தே விசேஷமாயுமாம். ஸ்ரீ காசி முதலிய புண்ணிய தேசங்க ளில் சூரிய கிரகண முதலிய புண்ணிய காலங்களில் சுபாத்திரராய் பிராஹ்மண ருக் குச்சிறிது தானம் செய்யினும் அது கோடிகோடி மடங்கு விருத்தியையடையும். மழைகாலத்தே உத்தமபூமியின்கண் விதைத்த நெல்முதலிய பீஜங்கள் விருத்தியை யடையும். அதுபோல், உத்தமதேச காலாதிகளிடத்தே கொடுத்த தானமானது விருத்தியை யடையும். ஹே ஆர்த்தபாகரே! யாவன் தனாதிபதார்த்தங்களை விருத்தி செய்ய வியாபாராதிகளைச் செய்கின்றனனோ. அவனுக்கு எங்ஙனம் நாளுக்கு நாள் அப்பதார்த்தங்கள் விருத்தி யடைந்துகொண்டே வருமோ; அங்ஙனம், தேகாபி மானிகளாய் அஞ்ஞானிகட்குப் புண்ணிய பாவரூப கர்மங்கள் நாளுக்குநாள் விருத்தியை யடைந்து கொண்டேவரும். எங்ஙனம் உலகின்கண் அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாய் ஆலம் விதையானது, தேசகாலாதி நிமித்தங்களையடைந்து மகா வடவிருக்ஷத்தின் காரணமாமோ, அங்ஙனமே யாகாதிகாமங்களின் பின்னர்ச் சூக்ஷுமரூபமாயிராநின்ற புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்டமும் தேசகாலாதி நிமித்த த்தையடைந்து மகா சுகதுக்கங்களின் காரணமாம்; ஆகையால், புண்ணிய பாவரூப கர்மமே சுகதுக்கரூப பலபோகத்தின்கண்ணே முக்கிய காரணமாம்.

(5) ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஆர்த்தபாகரின் ஐந்தாவது வினாவின் விடையை விளம்பவே, அவ்வார்த்தபாகர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரைத் துதித்தனர். அங்ஙனமே, அந்த யாஞ்ஞுவற்சிய முனிவரும்

ஆர்த்தபாகரை ஸ்துதி செய்தனர். அதன்பின்னர் அவ்வார்த்தபாகர் புஜ்யு என்னும் பிராஹ்மணரின் முகத்தை நோக்கிக்கொண்டு மீண்டும் வினாவுதலினின்றும் நீங்கினர். அதன்பின்னர் அந்தப் புஜ்யு என்னும் பிராஹ்மணர் யாஞ்ஞுவற்கியரினும் அதிகரித்த தனது மேன்மையைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு தனது பூர்வ விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லிப் பின் வினாவத்தொடங்கினார்.

புஜ்யு கூறல்: - ஹே யாஞுஞுவற்கிய! முன்னர்ப் பிரஹ்மச்சர்ய அவஸ்தையின் கண் பிராஹ்மணனாகிய யான் வேதவித்தையை அத்தியயனம் செய்யும் பொருட்டு, மத்திரமென்னும் தேசத்தின்கண் சஞ்சரித்தனன். ஆண்டுக் கபிகோத்திரத்தின் கண்ணுற்பத்தியான பதஞ்சலரென்னும் பிராஹ்மணரது வீட்டின் கண் ஒரு ஆச்சரிய ரூப விஷயத்தைக் கண்டனன்.

அவ்விஷயம் இதுவாம்: - ஒரு காலத்தின்கண் அப்பதஞ்சலரென்னும் மறையவரின் குமாரியின் சரீரத்தின்கண் பூதம்போல அக்கினிதேவதை பிரவேசஞ் செய்தது. அதன்பின்னர் வித்யார்த்திகளாய் யாங்களியாவரும் அக்குமாரியின் சமீபத்தே சென்று இதனைக் கேட்டனம்: - நினது நாமம் என்? நினது கோத்திரமென்? எனக் கேட்டபின்னர் அவ்வக்கினிதேவதை எங்கள் பொருட்டுக்கூறியதாவது: - சுதன்வா என்பதென்பெயராம்; ஆங்கிரசம் எனது கோத்திரமாம் என அதன்பின்னர்ப் பிராஹ்மணர்களாகிய நாங்கள் யாவரும் அவ்வக்கினி தேவதையின்பாற் கர்மங்களின் பலமுடிவைக் கேட்டோம். அதன்பின்னர் அவ்வக்கினி தேவதை இவ்விடையளித்தது, எவ்விடத்தே பாரிக்ஷிதபுருஷன் இருப்பனோ, அவ்விடமே சர்வ கர்மங்களின் பலமுடிவாம்; அதனினு மதிக கர்மங்களின் பலமின்றாம். இங்ஙனம், அக்கினி தேவதையானது எங்கள் பொருட்டு விடையளித்தபோது, பிராஹ்மணர்களாகிய யாங்களியாவரும் மீண்டும் அக்கினி தேவதையின்பாற் கேட்டதாவது: - அந்தப் பாரிஷிதபுருஷன் எவ்விடத்தேயிருப்பன் என யாங்கள் கேட்டபோது, அவ்வக்கினி தேவதை எங்கள் பொருட்டுப் பாரிக்ஷிதபுருஷனுடைய இடத்தைக் கூறியது. ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! அக்கினி தேவதையை நோக்கி யாங்கள் முன்னர் எந்த வினாவைக் கேட்டனமோ, அதே வினாவை இப்போது உன் பொருட்டுக் கேட்கின்றேன்; அதற்கு நீ விடை யளிப்பாயாக. எவ்விடத்தே பாரிக்ஷிதபுருஷன் இருப்பனோ அவ்விடமியாது? (1) அவ்விடத்தின் அவாந்தரலோகங்களின் பரிமாணம் எத்துணை? (2) அந்தப் பாரிக்ஷிதபுருஷனுடைய சொரூபமியாது? (3) ஹே சிஷ்ய! இவ்வண்ணம் புஜ்யுவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை மூன்று வினாக்கள் கேட்டனர். அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் புஜ்யுவின் பொருட்டு விடை கூறுவாராயினர் : - ஹே புஜ்யுவே! எவ்வினாக்களின் விடையை முன்னர் உம்பொருட்டு அக்கினிதேவதை கூறியதோ, அப்பொருளை நன்றாக அறிந்திருந்தும், நீர் மீண்டும் சபையின் கண்ணே வேதத்தின் குஹ்யமான பொருளை ஏன் கேட்கின்றீர்; மற்றோ, ஒருமுறையறிந்த வேதத்தினிரகசியப் பொருள் மீண்டும் சபையின்கண் கேட்குதல் நினக்குத் தகுதியன்றாமாயினும், ஹே புஜ்யுவே! உமக்கு விஸ்வாஸ முண்டாகும் பொருட்டும், வேதப் பொருளின் இரகசியத்தன்மையைக் காப்பாற்றும் பொருட்டும், சுருக்கமாய் அவ்வினாவினுத்தரத்தை யான் உம்பொருட்டுக் கூறுகின்றேன் நீர் கேட்பீராக. ஹே புஜ்யுவே! உபாஸனையோடு கூட அஸ்வமேதயாகத்தைச் செய்யா நின்ற புருஷன்

அதன் பலத்தை யெவ்விடத்திற் போகிப்பானோ, அவ்விடத்தில் பாரிக்ஷிதபுருஷன் செல்வன்; ஈண்டு, உபாசனையோடு அஸ்வமேதயாகத்தைச் செய்யாநின்ற புருஷனே பாரிக்ஷிதனாவன் என்னுமிப்பொருளை, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் வேதப் பொருளின் இரகசியத்தன்மையைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுக் கூறவில்லை. ஹே சிஷ்ய! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் சுருக்கமாய்க் கூறியவுடன் புஜ்யுவென்னும் மறையவர் யாஞ்ஞவற்கியருடைய சர்வஞ்ஞத்தன்மையின்கண் விஸ்வாசமில்லாத வராய், மீண்டும் அம்முனிவரிடத்தே கேட்பாராயினர். ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! உபாஸனையோடு அஸ்வமேதயாகத்தைச் செய்பவன் எவ்விடத்திற்குச் செல்வனோ, அவ்விடத்தை எம்பொருட்டு விஸ்தாரமாய்க் கூறுதி. ஹே மைந்த! இங்ஙனம் புஜ்யுவென்னும் மறையவர் கேட்டபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் தமது மனத்தின் கண்ணே இவ்வாறு ஆராய்வாராயினர்: - சபையின்கண் வேதத்தின் இரகசியார்த்தத்தைப் பிரகாசப்படுத்துவதில் எனக்கிச்சையின்றேனும், இப்புஜ்யுவான வர் பன்முறை யென்பால் அப்பொருளை வினவுகின்றனர். ஆதலின், சபையின்கண் வேதத்தின் இரகசியப் பொருளைப் பிரகாசஞ் செய்வதால் எப்பாவமுண்டாமோ, அப்பாவம் அந்தப் புஜ்யுவென்னும் மறையவர்க்கேயுண்டாம்; எனக்குண்டாகாது என ஆராய்ந்து அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரானவர் விஸ்தாரமாய் அவ்வினாவுக்கு விடை கூறத்தொடங்கினார்.

யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே புஜ்யுவே! சமுத்திரபரியந்தமுள்ள தனத்தாற் பூரிக்கப்பெற்ற பிருதுவியை வசமாக்கிய அஸ்வமேதயாகக் கருத்தாவா னவன் பரிக்ஷிதனெனப்படுவன். அப்பரிக்ஷித புருஷனையே சாஸ்திரத்தின் கண்பாரிக்ஷிதனென்பர்.

இப்போது சர்வ கர்மங்களின் போகஸ்தானமாய் விராட்பகவானுடைய சரீரத்தைப் பூலோகரூபமாய் வர்ணிப்பவராய், முதலில் அதனளவைக் காண்பிக்கின்றார்: - ஹே புஜ்யுவே! இந்தச் **சம்புத் தீவு** முழுதும் ஒருலக்ஷ * யோஜனை அளவுள்ளதாம்; இந்தத் தீவை நான்கு பக்கத்திலும் மேகலை யென்னும் பூஷணம் போலச் சுற்றியிருக்கும் உப்புக்கடலும் ஒருலக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்.

[* 12 - அங்குலி = 1 - சங்கு, 2 - சங்கு = 1 - சயம், 4 - சயம் = 1 - தனு, 1,000 - தனு = 1 - குரோசம், 4 குரோசம் = 1 - யோஜனை. என்னுமிம்மதத்தே 16,000 - ஹஸ்தங்கள் சேர்ந்து யோஜனையாம். வேறுமதங்களு மிதுவிஷயத்தேயுள.]

(1) அதற்கப்பால் **பிலக்ஷத் தீவாம்**; அது இரண்டு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்; அதனை நான்கு பக்கமும் சூழ்ந்திராநின்ற கருப்பஞ்சாற்றுக் கடலும், இரண்டு லக்ஷம் யோஜனை மளவுடையதாம்.

(2) அதற்கப்பால் **சான்மலித் தீவாம்**; அது நான்கு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்; அதனை நாற்புறத்துஞ் சூழ்ந்திராநின்ற மதுக்கடலும் நான்கு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்.

(3) அதற்கப்பால், **குசத் தீவாம்**; அது எட்டு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்; அதனை நாற்புறமும் சூழ்ந்திருக்கும் நெய்க்கடலும் எட்டுலக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்.

(4) அதற்கப்பால் **கிரவுஞ்சத் தீவாம்**; அது பதினாறுலக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்; அதனை நாற்புறமுஞ் சூழ்ந்திருக்கும் பாற்கடலும், பதினாறு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்.

(5) அதற்கப்பால் **சாகத் தீவாம்**; அது முப்பத்திரண்டு லக்ஷம் யோஜனையளவுடையதாம்; அதனை நாற்புறமும் சூழ்ந்திருக்கும் தயிர்க்கடலும் முப்பத்திரண்டு லக்ஷம் யோஜனையளவுடையதாம்.

(6) அதற்கப்பால் **புஷ்கரத் தீவாம்**; அதுவும், அறுபத்து நான்கு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்; அதன் நாற்புறமும் சூழ்ந்திருக்கும் நன்னீர்க் கடலும் அறுபத்து நான்குலக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம்.

(7) இவ்வேழு தீவுகளும், ஏழு கடல்களும் ஒருங்குகூடி இரண்டுகோடியே ஐம்பத்துநான்கு லக்ஷம் யோஜனை யளவுடையதாம். கூறிய பதினான்குங்கூடி எவ்வளவு யோஜனை யிருக்கின்றதோ, அவ்வளவு யோஜனையளவே நன்னீர்க் கடற்கும் அப்பாலிருக்கும் பூமியினளவதாம். அப்பூமிக்கப்பால் எட்டுக்கோடியே முப்பத்தொன்பது இலக்ஷம் யோஜனை யளவுடையது பொற்பூமியாம். அப்பூமிக்கப் பால் வட்டவடிவமாய் லோகாலோக மென்னும் பர்வதமிருக்கின்றது. அப்பர்வதத்தின் மத்திய தேசத்தைச் சாஸ்திரத்தின்கண் மானசோத்தரமூர்த்த (சிர) ஸ்தானமெனக் கூறப்பட்டுளது. அம்மத்தியதேசத்தில் இரவும் பகலும் எப்போதும் சூரியபகவான் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கின்றனர். அம்மானசோத்தர பரிமண்டலத்தினளவு இலக்ஷத் தொன்பதரைக் கோடி யோஜனையாம் என நூற்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்துனை யோஜனை யளவு இரவுபகலிற் இரவுபகலிற் சூரியபகவான்றன் செல்கையாம். செல்கையின் அளவு யோஜனையினும் முப்பத்திரண்டு பங்கதிகயோஜனையளவு சூரியபகவானுடைய கிரணங்கள் வியாபிக்கும். அவ்வளவு தேசத்தை மதிமான்கள் பூலோகமென்பர். இப்பூலோகம் விராட்டுப்பகவானுடைய சரீரமாம். இப்பூலோகத்தின் கண்ணே சர்வ கர்மங்களின் பலம் போகிக்கப்படும்.

இப்போது உபாசகராலடையப் படுவதற்குத் தகுதியாய் தேசத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே புஜ்யுவே! இப்பூவுலகிற்கப்பால் பூவுலகின் அளவினும் இரண்டு மடங்கதி கமான யோஜனை யளவுடைய பூமியிருக்கின்றது. அப்பூமியானது, சுவற்றைப் போலப் பூலோகத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும். அம்மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் பூமிக்கப்பால் அப்பூமியை நாற்புறம் சூழ்ந்திருக்கும் கடலானது அப்பூமியினும், இரண்டு மடங்கு அதிகயோஜனை யளவுள்ளதாம். அக்கடலை நூலின்கண் * கனகடல் எனக் கூறியிருக்கின்றது. [* கனகடல் = பெரும்புறக்கடல்.] அக்கன கடலுக்கப்பால் பிரஹ்மாண்டம் இருக்கின்றது. அந்தப் பிரஹ்மாண்டத்தின் ஒருகபாலம் வெள்ளிமயமாம். மற்றொருகபாலம் பொன்மயமாம். அவ்விரண்டு கபாலங்களின் சந்தி வாளின் முனைபோல அத்தியந்தம் கூர்மையுடையதாம். அல்லது, ஈயின் இறகுபோல அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாம். இவ்வகையாய் சந்தி பிரஹ்மாண்டத்தினின்றும் வெளியே செல்லும் வழியில் இருக்கின்றது. ஹே புஜ்யுவே! உபாசனையோடு கூடிய அஸ்வமேத யாகத்தைச் செய்யும் பாரிக்ஷித

புருஷன் சரீரத்தைப் பரித்தியாகம் செய்த காலத்தே அவனைப் பலவகையாய் தேவதைகளும், உபாசனைவடிவ பலமும் கனகடல்வரை அழைத்துச் செல்லும். அதற்குமேல் எத்தேவதைக்கும் வலிமையின்றாம். ஹே புஜ்யுவே! உபாசனையோடு கூட அஸ்வமேத யாகம் செய்த பாரிக்ஷிதனைப் போல, அஸ்வமேத யாக மின்றிக் கேவலம் ஹிரண்யகர்ப்பர் உபாசனையைச் செய்த புருஷனும் பாரிக்ஷித னெனப்படு வன். ஏனெனின், சம்பூரண பாவகர்மங்களும் எவனுக்கு க்ஷயமாகியிருக்குமோ அவனைப் பாரிக்ஷிதனென்பர். அப்பாவ கர்மங்களின் க்ஷயம் அஸ்வ மேத யாகத் தாலாதல்போல் உபாசனையாலுமாம். ஆதலின், உபாசனையும் அஸ்வமேத யாகமும் பரிக்ஷித சப்தத்தின் பொருளாம். அந்தப் பரிக்ஷித சப்தப் பொருளை அறிந்தவன் பாரிக்ஷிதனெனப படுவன். இந்நெறியே கேவல உபாசகனிடத்தும் பரிக்ஷித சப்தத்தின் பிரவிருத்தியுண்டாம். ஹே புஜ்யுவே! அந்தப் பிரஹ்மாண்டரூப கடாக சந்தியின்கண் இராநின்ற சூக்ஷுமமார்க்கத்தின் கண் சர்வ தேவதைகட்கு மதிபதியாகிய இந்திரரும் செல்ல வல்லுநரல்லர். இந்திரரும் அம்மார்க்கத்தின்கண் செல்ல வல்லுநரல்லரேல, கனகடலின் அக்கரையிற் செல்வதற்கு வல்லமையற்ற அந்நிய தேவதைகள் அந்தச் சூக்ஷும மார்க்கத்தின் கண் எங்ஙனம் செல்லக்கூடும். மற்றோ, அவ்வந்நிய தேவதைகள் கனகடலோரத்திலேயே யிருப்பர்.

சங்கை: - இந்திராதி தேவதைகளும் அம்மார்க்கத்திற் செல்ல வல்லுநரல்லரே ல், பாரிக்ஷித புருஷன் எங்ஙனம் பிரஹ்மாண்டத்தினின்றும் வெளியே செல்வன்.

சமாதானம்: - அவ்விராட்வடிவ இந்திர தேவதை பக்ஷிவடிவ மெடுத்து அந்தப் பாரிக்ஷித புருஷனைக் கனகடற்கப்பாற்படுத்தும். அக்கனகடலின் அக்கரையின் ஓரத்தே ஹிரண்யகர்ப்பரூப வாயுதேவதை ஆகாசத்தின்கண் இருக்கும், அவ்வாயுவி னிடத்தே பாரிக்ஷித புருஷனைக் கொடுத்துவிட்டு அவ்விந்திர தேவதை பின் திரும்பி வரும். அதன் பின்னர், அவ்விரண்யகர்ப்பவடிவ வாயுதேவதை அப்பாரிக்ஷித புருஷனைச் சூக்ஷுமரூபமாய்த் தனது சரீரத்தோடு அபின்னப்படுத்தி, அச்சந்திரூப மார்க்க வாயிலாய்ப் பிரஹ்மாண்டத்தினின்றும் வெளியே கொண்டு செல்லும். எவ்விடத்தே முன்முன் உபாசக புருஷர் சென்றிருக்கின்றாரோ, அவ்விடத்தே அப்பாரிக்ஷித புருஷன் சென்றிருப்பன். ஆதலின், இது துணியப் பெற்றதாம்: - அப்பாரிக்ஷித புருஷன், ஹிரண்யகர்ப்ப ரூபமாய்ப் பிரஹ்மாண்டத்துள்ளும் வெளியும் வியாபித்திருப்பன்; ஆதலின், சர்வ கர்மங்களின் பலத்தின் முடிபு ஹிரண்யகர்ப்ப லோகமாம். ஹிரண்யகர்ப்ப லோகத்திற்கு மேல் எக்கர்மபலமுமின் றாம். ஹே சிஷ்ய! முன்னர் அக்கினிதேவதை புஜ்யுவிற்கு விடை கூறியதேபோல யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறவும், அந்தப் புஜ்யுவானவர் யாஞ்ஞுவற்கியரை ஜயிக்கும் இச்சையை விட்டொழித்தனர். உஷஸ்தர் என்னும் மறையவரின் முகத்தை நோக்கிக்கொண்டு அந்தப் புஜ்யுவானவர் மீண்டு வினாவுதலினின்றும் நீங்கினர். அதன்பின்னர், அவ்வுஷஸ்தர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை வினாவத் தொடங்கினர்.

உஷஸ்தர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! ஒளியற்ற இரும்பு அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் ஒளியுடையதாவதே போல், விருத்தியவச்சின்ன சாக்ஷி சைதன்ய

சம்பந்தத்தால் கடபடாதி ஜடபதார்த்தங்கள் தோற்றாநிற்கும்; ஆகையால், கடபடாதி ஜடபதார்த்தங்களில் முக்கிய அபரோக்ஷத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, கடாதிகளிட த்தே கௌண அபரோக்ஷத் தன்மையுளது. பிரஹ்மம் ஸ்வப்பிரகாச சைதன்யமாம், ஆதலின், பிரஹ்மத்தின்கண் முக்கிய அபரோக்ஷத்தன்மையுளது. அந்தப் பிரஹ்மம யாவற்றினும் உள்ளும் வெளியும் வியாபகமாம்; ஆதலின், அந்தப் பிரஹ்மமே ஆன்ம ரூபமாம்; இவ்வார்த்தையை யெல்லா நூல்களு மியம்புகின்றன. ஆனால், இவ்வார்த்தை சம்பவியாது; ஏனெனின், சாஸ்திரங்கள் ஆன்மாவின்கண் பிரஹ்ம ரூபத்தன்மையையும் அத்விதீய ரூபத்தன்மையையும் கூறுகின்றன. இதன்கண் யாம் விவாதம் செய்திலேம்; ஆனால், பிரஹ்மரூபத்தன்மையும் அத்விதீயரூபத்தன்மை யும் எவ்வான்மரூபத் தர்மியின்கண் இருக்குமோ, அவ்வான்மா இக்கூட்டத்தின் வேறாய் எமக்குப் புலப்படவில்லை; ஆதலின், ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! இக்கூட்டத்தி னின்றும் ஆன்மா விலக்ஷணமாயின் எமக்குக் கூறுதி, அதன்பின்னாயாம் உன்னைப் புத்திமானென வறிவேம். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் உஷஸ்தர் யாஞ்ஞுவற்கிய ரைக் கேட்டவுடன் அவர் உஷஸ்தரின் பொருட்டுக் கூறுவதாயினர்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே உஷஸ்தரே! இவ்வான்மா அத்விதீய பிரஹ்மரூபமாம்; ஆகையால், அத்தியந்த சமீப ஆத்மாவின்கண் நீர் அசம்பாவனை யடைத லூசி தமன்றாம். **"இவ்வான்மா"** என்னும் விடையை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறியதன்கண் அபிப்பிராயமிதுவாம்: - இவ்வுஷஸ்தர் உண்முகராவரே யாயின் இவ்வான்மாவென்னும் விடைமாத்திரத்தானே ஆன்மாவின் வாஸ்தவ சொரூபத்தை அறிந்து சந்தோஷத்தை யடைவர். ஆனாலவ்வுஷஸ்தர் வெளிமுகர் ஆதலின், இவ்வான்மா என்னும் விடையால் ஆன்மாவின் வாஸ்தவசொரூபத்தை அறிந்திலர்; மாறாய்ச் சம்சயத்தோடு கூடியவராய் மீண்டும் வினாவினர்.

உஷஸ்தர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! அவ்வான்மா யாது?

கருத்திதுவாம்: - ஸ்தூலசரீரம் ஆன்மாவா? அல்லது சூக்ஷுமசரீரம் ஆன்மாவா? அல்லது அவற்றை யொளிர்விக்கும் சாக்ஷி யான்மாவா? அவற்றுள் ஸ்தூலசரீரமும் சூக்ஷுமசரீரமும் ஆன்மாவாமென்னும் இரண்டுபக்ஷங்களும் சம்பவியா. ஏனெனின், ஸ்தூல சூக்ஷுமங்களென்னும் இரண்டு சரீரங்களும் பரிச்சின்னங்களாம்; ஆதலின், அவற்றின்கண் சர்வ வியாபகத்தன்மை சம்பவியாது. சாஸ்திரத்தின்கண் ஆன்மா சர்வாந்தரியாமியெனக் கூறப்பெற்றுளது. அல்லது, புத்திமுதலியவற்றின் சாக்ஷி ஆன்மாவாம் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷமும் சம்பவியாது. ஏனெனின், சாக்ஷி ஆன்மாவாவென்னும்பக்ஷத்தின்கண் யாதொரு பிரமாணமுமின்றாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் உஷஸ்தர் ஆன்மாவின் சொரூபத்தைக் கேட்டவுடன் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் உஷஸ்தரை நோக்கிக் கூறுவாராயினர்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே உஷஸ்தரே! பாலகன் கயிற்றால் குரங்கைப் பலவகையாய் ஆட்டிவைப்பதே போல், யாது உம்முடைய சரீரத்தின் கண்ணே யிருந்து உமது பிராணன், அபானன், உதானன், சமானன், வியானன், புத்திமுதலிய

கூட்டங்களைத் தத்தம் வியாபாரத்தின் கண் முயல்விக்குமோ, அதுவே யுமதான் மாவாம். இது கூறியதால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் இவ்வனுமானத்தை யுணர்த்திய வாறாயது: - பிராணாதிகளை முயல்விக்குமான்மா அப்பிராணாதிகளினும் வேறாம்; பிராணாதிகளை முயல்விப்பதாதலின், எவ்வெப்பொருள் எவ்வெப்பொருளை முயல்விக்குமோ, அவ்வப்பொருள் அவ்வப்பொருளினும் வேறேயாம். குரங்கை யாட்டும் பாலகன் குரங்கினும், வேறேயாதல்போலச் சர்வாந்தரி யாமியாய் இவ்வான்மாவும் பிராணன் முதலிய சர்வக் கூட்டத்தையும் முயல்விப்பதாம்; ஆகையால், பிராணன் முதலிய சர்வக் கூட்டத்தினின்றும் இவ்வான்மா வேறாம். ஹே மைந்த! உஷஸ்தரது மந்தமதியை நோக்கி யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் அனுமானப் பிரமாணத்தால் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை நிரூபித்தார். ஆயினும், அவரது கருத்தை யறியாதவராய உஷஸ்தர் பரிகாசம் செய்து கொண்டு மீண்டும் வினவத்தொடங்கினார்.

உஷஸ்தர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! முன்னர் வெளிப் படையாய் ஆன்மவடிவத்தை அறியும் பொருட்டு யாம் வினாவினேம்; அதற்கு நீ இதுகாறும் வெளிப்படையாய் ஆன்மாவின் வடிவத்தை எம்பொருட்டுக் கூறக் காணோம். ஆகையால், நீ கூட்டத்தினும் விலக்ஷண ஆன்மாவின் வடிவத்தை அறிவையே யாயின், ஆவையறிந்தோன் ஆவின் கொம்பைப்பற்றி இது ஆவென வெளிப்படை யாய்க் காண்பிப்பதே போல, இப்போது வெளிப்படையாய் ஆன்மாவின் வடிவத்தை எம்பொருட்டுக் கூறுதி. ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! முன்னர் யாம் கூட்ட விலக்ஷண ஆன்ம வடிவத்தைக் கேட்டேம். இப்போது நீ பிராணாதிகளை ஏவுவது ஆன்மாவென விடையளித்தாய். இவ்வுனது விடை கூட்டவிலக்ஷண ஆன்மாவைத் துணிவியாது. ஏனெனின், உலகின்கண் வியாபாரமுடைய புருஷனே வேறாய் குரங்கு முதலியவற்றின் பிரேரகனாவன். வியாபாரமற்றவ னெவனும் பிரேரகனாகான். வியாபாரமுடையது இக்கூட்டமாதலின், இக்கூட்டமே பிராணாதிகளின் பிரவர்த்தக மாம். பிராணாதிகளைத் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண் ஏவுவதே ஆன்மாவாம் என நீ கூறியதால், கூட்டத்தின்கண்ணே ஆன்மத்தன்மை சித்தித்தது. ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! ஒருவன் மற்றொருவனை ஆவின்வடிவத்தைக் கேட்டானாக, அவன் கேட்டவனுக்குக் குதிரையை ஆவெனக் காட்டுவதே போல, யாமோ கூட்டத்தின் வேறாய் ஆன்மாவின் வடிவத்தைக்கேட்டேம்; நீயோ கூட்டத்தையே ஆன்மரூபமா ய்க் கூறினாய்; ஆதலின், உனது விடைமுற்றிலும் முரணாம். ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! கூட்டத்தின் வேறாய்க் காதலாமலகம் போல் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை எம்பொருட்டுக்கூறுதி. ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் பரிகாசத்தோடு கூடிய வசனத்தை உஷஸ்தர் சொல்லிய போது யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சிறிதுங் கோபமுறாதவரானார்; மாறாய்த் தமது கம்பீரத்தால் மந்தகாசம் செய்துகொண்டு உஷஸ்தரின் பொருட்டுக் கூறத் தொடங்கினார்.

யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே உஷஸ்தரே! கூட்டத்தினின்றும் வேறாய் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை எம்பொருட்டுக் கூறுதியென நீர் வினவினீ ரன்றோ? அவ்வுமதான்மா அத்தியந்தம் அபரோக்ஷமாம். ஏனெனின், **“யானுளன்”** என அந்தக்கரணவிருத்தியினால் நீரும் ஆன்மாவை யறிந்துள்ளீர்; ஆகையால்,

அபரோக்ஷ ஆன்மாவின்கண் அசம்பாவனை சம்பவியாது. ஹே மைந்த! இவ்விதமாய் உத்தரத்தை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறிய போது அவ்வுஷஸ்தர் மீண்டும், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின்பால் வினவத்தொடங்கினர்.

உஷஸ்தர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! நீ அகம்புத்தியினுக்கு விஷயம் ஆன்மாவென்றனை, இதனால் ஆன்மாவின் நிர்ணயம் ஆய்விடாது. ஏனெனின், அகம்புத்தி அநேக பதார்த்தங்களிடத்தேபாம். அவற்றுள், யான் ஸ்தூலன் என்பதாய் அகம் புத்தி ஸ்தூலசரீரத்தை விஷயம் செய்யும். யான் குருடன் யான் செவிடன் என்பனவாய் அகம்புத்தி இந்திரியங்களை விஷயம் செய்யும். யான் பசிதாக முடையேன் என்னும் அகம்புத்தி பிராணன்களை விஷயம் செய்யும். யான் நிச்சய வான் என்னும் அகம்புத்தி புத்தியை விஷயம் செய்யும்; அகம் அஞ்ஞன் என்னும் அகம் புத்தி அஞ்ஞானத்தை விஷயம் செய்யும். ஆகையால், ஸ்தூலசரீரமே முதல் அஞ்ஞானம் வரையில் கூட்ட முழுவதினும் அகம்புத்திக்கு விஷயத்தன்மை பிரதீதியாம். இவ்வெல்லா வற்றினுள்ளும் யாது ஆன்மாவென அறிதல் முடியாத தேயாம். ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! உனக்கு ஆன்மஞானமிருப்பின் புத்தி முதலிய ஜடபதார்த்தங்களினும் வேறாய் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை யெம்பொருட்டு க்கூறுதி. ஹே குழந்தாய்! இவ்வகை வினவியபோது, அவர் உஷஸ்தரின்பொருட்டுக் கூறுவாராயினர்;

யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே உஷஸ்தரே! அறிஞரது அனுபவத்தாற்றுணியப் பெற்ற ஆன்மாவின் அபரோக்ஷத்தன்மைவடிவமாய் ஆன்மாவை நிரூபணம் செய்ய வேண்டும் என உமது ஆக்கிரகமா? அல்லது கடத்தின்கண் இந்திரிய ஜன்னிய ஞானவிஷயத் தன்மைவடிவ அபரோக்ஷத்தன்மை இருப்பதே போன்ற அபரோக்ஷத்தன்மைவடிவமாய் ஆன்மநிரூபணம் செய்யவேண்டு மென உமது ஆக்கிரகமா? அவற்றுள், நீர் முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகரிப்பீராயின், அறிஞன் ஆன்மசொரூபத்தை நிரூபிப்பதேபோல், யானும் உம்பொருட்டு ஆன்மசொரூபத்தை நிரூபித்தேன். ஆனால், நீர் வெளிமுகராயுள்ளீர், ஆதலின், ஆன்மாவையறிந்திநீர். ஹே உஷஸ்தரே! நீர் இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிப் பினும் சம்பவியாது. ஏனெனின். நித்திய அபரோக்ஷரூப இவ்வான்மா சிதாபாசனோடு கூடிய புத்தியால் கடபடாதி பதார்த்தங்களை அறியும், அப்புத்தியைத் தனது சொப்பிரகாச உருவத்தால் ஆன்மா ஒளிர்விக்கும். ஆதலின், ஹே உஷஸ்தரே! அத்தகைய புத்திமுதலியவற்றின் திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவை நீர் எங்ஙனம் விஷயம் செய்வீர்? மற்றோ, புத்தி சகித சர்வ இந்திரியங்களும் திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவை விஷயம் செய்யமாட்டாது. கடபடாதி பதார்த்தங்களின் பிரகாசகமாய் சக்ஷு இந்திரியத்தைக் கடாதிபதார்த்தங்கள் பிரகாசியா; அதுபோல், விஷய இந்திரிய சம்பந்தத்தால் உற்பன்னமாய் அந்தக்கரண விருத்திகளை இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா ஒளிர்விக்கும். ஆதலின், அவ்விருத்திகள் ஆன்மாவைப் பிரகாசியா. ஹே உஷஸ்தரே! புத்தி முதலிய ஜடபதார்த்தங்களை யொளிர்விப்பதும், யாவற்றினுள் ளும் வியாபித்திருப்பதும், உற்பத்தி நாசமற்றதும் ஆய அதுவே கூட்டத்தின் வேறாய் உமதான்மாவாம்.

சங்கை: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! ஆன்மாவினும் வேறாய் புத்தி முதலிய பதார்த்தங்கள் சாத்தியங்களா? அல்லது அசத்தியங்களா? சத்தியங்களென்னின், கடம் படாதிகளின் அந்தரமாகாததே போல், ஆன்மாவின் கண்ணும் சர்வாந்தரத் தன்மை யுண்டாகாது. அசத்தியங்களென்னின், அங்ஙனமேனும் ஆன்மாவின்கண் சர்வாந்தரத் தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், ஆன்மா சர்வாந்தர வியாபகமாம். இவ்வசனத்தின் கண் சர்வசப்தத்தால் புத்திமுதலியவற்றைக் கவரவேண்டிவரும்; வரவே அப்பதார்த்தங்களோ உனது மதத்தே அத்தியந்தம் அசத்தியமாம்; ஆகையால், அப்புத்தியாதிகளின் அபாவமிருத்தலின், ஆன்மாவின்கண் சர்வாந்தரத்தன்மை சித்தியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே உஷஸ்தரே! இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவினும் வேறாய் எத்துணைப்புத்தி இந்திரியங்கள் சரீரம் முதலிய பதார்த்தங்களுளவோ அவையாவும் ஜடங்களாம்; ஆதலின், கடாதிபதார்த்தங்களைப்போல அவையும் உற்பத்தி நாசமு டையனவாம். இக்காரணத்தாலே அவைகள் கற்பிதங்களாம். அக்கற்பித புத்தியாதி களிடத்தே அதிஷ்டான ஆன்மாவின் வியாபகத்தன்மை சம்பவிக்கும். இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தின்கண்ணே கற்பிதசர்ப்ப தண்ட ஜலதாரை முதலியவைகள் உளவாம். அவற்றின்கண் இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானம் வியாபகமாம். அதுபோலக் கற்பித புத்தியாதிகளிடத்தே அதிஷ்டான ஆன்மா வியாபகமாம்; ஆகையால், ஆன்மாவின் கண் சர்வாந்தரத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஹே சிஷ்ய! இங்ஙனம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூட்டத்தின் வேறாய் ஆன்மாவைக் கூறியபோது அவ்வுஷஸ்தர் இந்த முனிவர் அத்தியந்தம் புத்திமானாதலின், நம்மால் ஜயிக்கப்படார் என நிச்சயித்துக் ககோளர் முகத்தை நோக்கிக்கொண்டு மீண்டும் வினாவுதலினின்றும் நீங்கினர். அதன் பின்னர், ககோளப் பிராஹ்மணர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கி இவ்வினாவைக் கேட்டனர்.

ககோளர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! முன்னர் உஷஸ்தப் பிராஹ்மணரின் பிரசங்கத்தின்கண் ஆன்மாவைப் பிரஹ்ம ரூபத்தன்மையதாக நீ கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், சமான தர்மமுடைய பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம் அபேதமாம். விருத்ததர்மமுடைய பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் அபேதம் சம்பவி யாது, உஷ்ணஸ்பரிசத்தையுடைய அக்கினிக்கும் சீதஸ்பரிசத்தையுடைய பனிக்கும் பரஸ்பரம் அபேதம் உண்டாகாததேபோல், இக்கூட்டத்தின் பிரகாசகமாய் ஆன்மா, பசி, தாகம், சோகம், மோகம், ஜரை, மரணம் என்னும் ஷடூர்மிரூப சம்சாரமுடை யதாய்ப் பிரதீதியாம். பிரஹ்மமோ, பசிதாகாதி ஷடூர்மிரூப சம்சார மற்றதாய்ச் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே காணப்படுகின்றது. ஆகையால், சம்சாரியாய் ஆன்மாவிற்கு அசம்சாரியாய் பிரஹ்மத்தோடு அபேதங்கூறல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகையாய் வினாவைக் ககோளர் செய்தபோது யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ககோளரை நோக்கி விடை கூறுவாராயினர்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே ககோளரே! விருத்த தர்மங்களையுடைய பதார்த்தங்கட்கு அபேதமுண்டாகாது என்னும் வார்த்தை நீர் கூறியது உண்மையே யாயினும், அந்தப் பசி முதலிய தர்மங்கள் ஆன்மாவிற்கின்றாம்; மற்றோ, பசிதாகம்

இரண்டும் பிராணனது தர்மமாம். சோகமோக மிரண்டும் மனத்தின் தர்மமாம். ஜரைமரண மிரண்டும் சரீரத்தின் தர்மமாம். ஆன்மாவிற்கு யாதொரு தர்மமு மின்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - கடாதிகளை யொளிர்விக்கும் சூரியபகவானைக் கடாதிக ளின் தருமம் தீண்டாததேபோலப் பிராணாதிகளை யொளிர்விக்கும் ஆன்மாவைப் பிராணாதிகளின் தர்மங்களாய பசிதாகங்கள் தீண்டா; ஆகையால், எங்ஙனம் பிரஹ்மம் ஜன்மாதி சம்சாரமற்றதோ, அங்ஙனம் இவ்வான்மாவும் ஜன்மாதி சம்சார மற்றதேயாம். இக்காரணத்தால் வேதத்தையுணர்ந்த மஹான்ம புருஷர் ஆன்மா வைப் பிரஹ்மரூபமெனக் கூறுவர். அல்லது, எப்புருஷர்கட்குச் சம்சயமற்ற ஆன்மஞானம் உண்டாயிருக்கின்றதோ, அப்புருஷர்கட்கும் ஜன்மமரணாதி ரூப சம்சாரம் நீங்குமாயின், சாக்ஷாத் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின்கண் ஜன்ம மரணாதி ரூபசம்சாரம் இராதென்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? ஹே ககோளரே! ஜன்மாதி சம்சாரமற்ற அஞ்ஞானாகித சர்வப் புத்தியாதிகளின் சாக்ஷியாய் பிரஹ்ம ரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் விக்ஷேபமுடைய புருஷர்க்குண்டாகாது; மற்றோ, விக்ஷேபமற்ற விரக்த மகான்ம புருஷருக்கே ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாம். இக் காரணத்தால் முன்னர் வாமதேவாதி மஹாபுருஷர், ஆன்மசாக்ஷாத்கார மடையும் பொருட்டு, எல்லா ஏஷணைகளையும் பரித்தியாகம் செய்து சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்தனர். இது கூறியதால் இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - விவேகவைராக்கி யாதிகள் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்திற்குச் சாதனமாதலேபோல், உபாதிசப்தார்த்தமாய் சந்நியாசமும் விக்ஷேப நிவிருத்திவாயிலாய் ஆன்மசாக்ஷாத்கார சாதனமாம். ஈண்டுச் சந்நியாச சப்தத்தால் விவிதிஷா சந்நியாசத்தைக் கவர வேண்டும்.

இப்போது ஏஷணையின் சொரூபத்தையும் அவற்றின் பேதத்தையும் காண்பிப்பாம்: - ஹே ககோளரே! ஏஷணை மூவிதமாம். புத்திர ஏஷணை யொன்றாவதாம், வித்த ஏஷணை யிரண்டாவதாம், லோக ஏஷணை மூன்றாவதாம். அவற்றுள் எனக்குப் புத்திரனுண்டாகவேண்டும் என்னுமிச்சை புத்திரஏஷணை யெனப்படும். அப்புத்திர ஏஷணையால் இப்புருஷன் ஸ்திரீயைத் தேடமுயல்வன். எனக்குத் தனம் உண்டாகவேண்டு மென்னுமிச்சை வித்த ஏஷணை யெனப்படும்; அத்தனமும் இருவகையாம். ஒன்றோ தைவதனமாம், மற்றொன்றோ மானுஷ்ய தனமாம். அவற்றுள், தேவலோக ஜயசாதனதனமாய் கர்ம உபாசனைகள் தேவதன மெனப்படும். இம்மனுஷ்யலோகத்தின் போகசாதனமாய் பசுசுவர்ணாதிரூபதனம், மானுஷ்ய தனமெனப்படும். அவ்விருவித தன இச்சையை வித்த ஏஷணையென்பர். எனக்குச் சுகம் உண்டாகுக என்னும் இச்சை லோக ஏஷணையெனப்படும். அச்சுகமும் இருவகையாம்; ஒன்றோ மனுஷ்யலோகத்தின்கண் வர்த்தமான சுகமாம்; மற்றொன்றோ தேவலோகத்தின்கண் வர்த்தமானசுகமாம். இவ்விருவகையாய் சுக இச்சையை லோகஏஷணையென்பர். இச்சாவிஷய பதார்த்தம் அநந்தமாம் ஆதலின், இச்சையும் அநந்தமேயாய்ச் சம்பவிக்கும்; ஆயினும், இம்மூன்று இச்சைகட்குள்ளே யே சர்வஇச்சைகளும் அடங்கும். உண்மையாய் விசாரித்துப்பார்க்கினோ, வித்த ஏஷணை லோக ஏஷணை என்னும் இருவகை ஏஷணையே சித்தமாம். ஏனெனின், பசு க்ஷேத்திரம் சுவர்ணாதிதனம் முதலியவை பிதாவின் சுகசாதனங்களாயிருக்

கின்றன வேபோலப் புத்திரனும் பிதாவின் சுகசாதனமாம். ஆகையால், இவ்வுலக சுகசாதனமும் பரலோகசுகசாதனமும் வித்தமேயாம். அவ்வித்த ஏஷணையால் சம்பூரண சுகசாதனங்களின் ஏஷணைகள் கவரப்படும். லோக ஏஷணையால் இவ்வுலக பரலோக எல்லாச் சுகரூப பலங்களின் ஏஷணைகள் கிரகிக்கப்படும்; ஆகையால், பல ஏஷணை சாதன ஏஷணை என்னும் இருவகை ஏஷனையே யாண்டும் தொடர்ந்து நிற்பதாம். இக்காரணத்தினாலே சம்பூரண ஜீவர் முதலில் சுகரூப பலத்தை இச்சிப்பர். ஆனால், அச்சுகம் சாதனங்களின்றிச்சித்தியாது. ஆகையால், அச்சுக சாதனத்தையும் இச்சிப்பர். இவ்வுலக விவகாரத்தாலும் இருவகையாய் ஏஷணையே சித்தமாம்.

சங்கை: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! அறிஞன் ஏஷணைகளைப் பரித்தியாகம் செய்வதில் யாது காரணம்.

சமாதானம்: - ஹே ககோளரே! ஜன்மமரணாதி சம்சாரமற்ற சுவப்பிரகாச ஆந்த சொரூப ஆன்மாவின் கண்ணே சுகமாம். ஆன்மாவினும் வேறாய் சர்வ அனான்ம பதார்த்தங்களும் பரிணாமகாலத்தின்கண்ணே துக்கத்தைக் கொடுப்பனவாம். ஆகையால், அவ்வனான்ம பதார்த்தங்களிடத்தே சிறிதுமாத்திரமும் சுகமின்றாம். இவ்வகை விசாரித்து அறிஞன் சர்வ ஏஷணைகளையும் பரித்தியாகம் செய்வன்.

இப்போது ஆன்மாவின் வேறாய் சர்வ அனான்ம பதார்த்தங்களிடத்தே துக்க ரூபத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ககோளரே! இவ்வுலகின் கண்ணே எவ்வளவு சுகம் செய்யும் பதார்த்தங்களுளவோ, அவையாவற்றினுள்ளும் மாதா புத்திரனுக்கு அத்தியந்தம் சுகத்தைச் செய்பவளாம். ஏனெனின், இம்மாதா பாலிய அவஸ்தையின் கண் புத்திரனுக்குப் பால் கொடுப்பள். அங்ஙனமே, நாநாவகையாய் உபாயங்களால் ஜலம் அக்கினியாதிகளினின்றும் புத்திரனைக் காப்பாற்றுவள். அங்ஙனமே, தனது கரங்களால் புத்திரனது மலமூத்திரங்களை யெடுப்பள். அங்ஙனமே, புத்திரனிடத்தே நாநாவகையாய் நேயம் செய்வள். இவை முதலாய் அநந்த உபாயங்களால் மாதாபுத்திரனைக் காப்பாற்றுவள். ஆகையால், மாதாவிற்குச் சமானமாய்ச் சுகம் செய்யும் பதார்த்தம் ஒன்று மின்றாம். ஆனால், கோபத்தோடு கூடியமாதா அடிமுதலியவற்றால் பாலகனைத் துக்கமடையுமாறும் செய்வள். அல்லது, அந்தமாதா மரணமடையின், அப்போதும் அப்பாலகனுக்குப் பரமதுக்க முண்டாம்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - பாலிய அவஸ்தையின் கண் மாதாவின் மரணத்தாலும், யௌவன அவஸ்தையின்கண் ஸ்திரீயின் மரணத்தாலும், விருத்த அவஸ்தையின்கண் புத்திரமரணத்தாலும், பாலகனுக்கும், யௌவனனுக்கும், பிதாவிற்கும், எவ்வளவு துக்கம் உண்டடாமோ அவ்வளவு துக்கம், வஜ்ஜிராயுதத்தால் அடிபடலாலும், உயிரோடு அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்தலாலும், சரீரத்தைச் சேதித்தலாலும், சூலத்தில் வீழ்தலாலும், மலையினின்றும் வீழ்தலாலும் ஜீவருக்கு உண்டாகாது. ஆகையால், அத்தியந்தம் சுகம் செய்யும் மாதாவும், வியோக காலத்தின்கண் ஜீவர்கட்குப் பரமதுக்க காரணமாவள்.

அல்லது, மாதாவின் வியோகம் ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாவதே போலப் பிதாவேமுதலாய் எவ்வளவு சுகம்செய்யும் பிரிய உறவினர்களுளரோ, அவர்கள் வியோகமுண்டாயினும் இச்சிவனுக்குப் பரமதுக்கம் உண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - எப்பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் சம்பந்த முளதாமோ, அப்பதார்த்தங்கட்குத் தேசகாலாதி நிமித்தத்தால் வியோகமும் அவசியமுண்டாம். அவ்வியோகத்தை நீக்கிக்கொள்ள எச்சீவர்கட்கும் வல்லமையின்றாம்; ஆகையால், மாதா பிதாமுதலிய சம்பூரணப் பிரியபதார்த்தங்கள் வியோக காலத்தின்கண் இச்சீவனுக்குத் துக்ககாரணமேயாம். உண்மையாய் விசாரித்துப்பார்க்கினோ முக்காலத்தினும் பதார்த்தங்கள் துக்ககாரணமே யாம். ஏனெனின், எத்துணை புத்திராதி பிரிய பதார்த்தங்கள் கிடைக்கவில்லையோ, அத்துணை அவற்றின் இச்சையால் ஜீவனுக்குத் துக்கமுண்டாம். புத்திராதி பிரியபதார்த்தங்களின் அடைவு உண்டாயின், அவற்றின் இரக்ஷணையாதியில் துக்கமுண்டாம். அந்தப் பிரிய பதார்த்தங்கட்கு நாசமுண்டாயின், அவற்றின் வியோகத்தால் ஜீவர்கட்குத் துக்கமுண்டாம். ஆகையால், ஆன்மாவின் வேறாய் சர்வ பிரிய பதார்த்தங்களும் இச்சீவனுக்குத் துக்ககாரணமாம். இத்துணையால் பிரிய பதார்த்தங்களிடத்தே துக்ககாரணத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது அப்பிரிய பதார்த்தத்தின்கண் துக்ககாரணத்தன்மை காண்பிக்கப் படும்: - ஹே ககோளரே! அக்கினிக் கெவ்வெப்பதார்த்தங்களோடு சம்பந்த முண்டாமோ அவ்வப்பதார்த்தங்களை அக்கினி தாகம் செய்யும்; அதுபோல, சிம்ம சர்ப்பாதி அப்பிரிய பதார்த்தங்களின் சம்பந்தம் எவ்வெச் சீவர்கட்குண்டாமோ அவ்வச்சீவர்களை யவை நாசம் செய்யும். இவ்விஷயம் சர்வசீவர்கட்கும் அனுப வசித்தமாம். ஆகையால், இது துணியப்பெறும்: - மாதாபிதாதி பிரியபதார்த் தங்கள் வியோக காலத்தின்கண் ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாம். சிம்மசர்ப்பசத்துரு முதலிய அப்பிரியபதார்த்தங்களோ சையோககாலத்தின்கண் ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாம். இத்துணையால் மாதாபிதாதி சைதன்ய பதார்த்தங்களிடத்தே துக்ககாரணத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது ஜடபதார்த்தங்களிடத்தே துக்ககாரணத்தன்மை காண்பிக்கப்படும்: - ஹே ககோளரே! சைதன் யரூப பிரிய அப்பிரியபதார்த்தங்கள் வியோக்காலத்தின் கண்ணும் சையோக காலத்தின்கண்ணும் ஜீவர்கட்குத் துக்ககார ணமாம். அதுபோலச் சுவர்ணாதி ஜடபதார்த்தமும் எவ்வெச் சீவர்கட்குப் பிரியமாமோ, அவ்வச சீவர்கட்கு வியோககாலத்தில் அந்தப் பொன் முதலிய ஜடப்பொருள்கள் பரமதுக்கத்தை யுண்டாக்கும். எவ்வெச்சீவர்கட்குச் சுவர்ணாதி ஜடபதார்த்தங்கள் அப்பிரியமாமோ அவ்வச்சீவர்கட்கு அந்தப் பொன்முதலிய ஜடபதார்த்தங்கள் சையோக காலத்தின்கண் பரமதுக்கத்தை யுண்டாக்கும். அக்கினி, பதங்கத்தைச் சுடுவதேபோல், வைராக்கிய மின்றிய ஜீவர்களைப் பிரிய அப்பிரிய பதார்த்தங்கள் எப்போதும் துன்புறுத்திக்கொண்டே யிருக்கும். ஹே ககோளரே! எப்புருஷன் இராகத்தாற் குருடனா யிருக்கின்றானோ அப்புருஷனுக்குச் சம்சாரம் துக்கரூபமாகத் தோற்றாவிடினும், இராகதோஷமற்ற விவேகியானவனுக்குப் புத்திரன், தனம், லோகம், சரீரம், உறவினர் என்னும் சம்பூரண சம்சாரம் துக்க காரணமாயே தோற்றும். ஹே ககோளரே! சம்பூரண அனான்மபதார்த்தங்கள்

ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாயினும், உண்மையாய் விசாரஞ் செய்துபார்க்கினோ, பதார்த்தங்களி னிச்சையே ஜீவர்கட்குத் துக்க காரணமாம் எனத்துணியப் பெறும்; ஏனெனின், தனாதிபதார்த்தங்களின் பிராப்தியையும் சத்துருக்களின் மரணத்தையும் இச்சித்துள்ள இச்சீவன் தனாதிபதார்த்தங்களி னடைவின் பொருட்டும், சத்துருவைக் கொல்லும் பொருட்டும் நானாவகையாய் முயல்வன். ஆனால், தனாதியடைவின் கண்ணும், சத்துருவைக் கொல்வதினும் வல்லமை இல்லனாயின், அவற்றினின்றும் நீங்குவன். எவ்வெப் பொருள்களினின்றும் இவன் நீங்குவனோ, அவ்வப் பொருள்கள் இச்சீவனுக்கும் பரமதுக்க காரணமாம்.

சங்கை: - எப்பொருளின் அடைவின்கண் புருஷனுக்கு வல்லமையின்றோ, அப்பொருளையடைய என் இச்சிக்கின்றான்?

சமாதானம்: - சரீர இந்திரியாதிகளிடத்தே யானென்னும் அபிமானரூப விபரீத ஞானத்தாலும், புத்திரதனாதிகளிடத்தே எனதென்னும் விபரீத ஞானத்தாலும், இச்சீவன் கிடைக்கத் தகுதியற்ற பொருள்களையும் இச்சிப்பன். அப்பதார்த்தங்கள் கிட்டாவிடின் இச்சீவனுக்குப் பரமதுக்கத்தின் பிராப்தியுண்டாம். ஆகையால், பலமற்ற இச்சையே ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாம். அல்லது, மனுஷ்யலோகமே முதலாய் ஹிரண்யகர்ப்ப லோகபரியந்தம் எவ்வளவு தேகதாரிகளுளரோ, அவர்கட்குச் சரீரம் இந்திரியம் புத்திராதி பதார்த்தங்கள் எவ்வாற்றானும் அனுகூலமாகா. ஆகையால், பிரதி கூலமாய் சரீர புத்திராதி பதார்த்தங்கள் ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமேயாம். இத்துணை கூறியதால் அனான்ம பதார்த்தங்களி டத்தே துக்கரூபத் தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது அனான்ம பதார்த்தங்க ளிடத்தே சுகரூப அபாவத்தன்மை காண்பிக்கப்படும்: - ஹே ககோளரே! ஆன்மாவின் வேறாய் எவ்வனான்ம பதார்த்தத்தின் கண்ணும் சுகரூபத்தன்மையின்றாம். எனெனின், எப்பொருள் எச்சீவனுக்குச் சுககாரணமாமோ, அப்பொருளே மற்றொரு காலத்தே துக்ககாரணமாம். எப்பொருள் எச்சீவனுக்குத் துக்க காரணமாமோ, அப்பொருளே மற்றொரு காலத்தே சுககாரணமாம். சுர வியாதி யற்ற புருஷனுக்கு நெய் முதலிய பதாரத்தங்கள் சுககாரணமாம். அந்நெய் முதலிய பதார்த்தங்களே மற்றொரு காலத்தே அச் சுரமுடையவனுக்குத் துக்க காரணமாம். சுரமுடையவ னுக்குத் துக்க காரணமாய் அந்த நெய்யே மற்றொரு காலத்தே சுரமற்றவனுக்குச் சுக்காரணமாம். இவ்வண்ணம், சர்வ அனான்ம பதார்த்தங்களிடத்தேயும் சுககாரணத்தன்மையின் முறை பிறழ்தல் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். அனான்ம பதார்த்தமோ நியமமாய்ச சுகத்தையே யுண்டாக்குமாயின், எல்லாக்காலத்தும் அதனால் சுக உற்பத்தியுண்டாதல் வேண்டும். ஆனால், எல்லாக்காலத்தும் அதனால் சுகத்தினுறபத்தியோ உண்டாவதின்றாம்; ஆகையால், அனான்ம பதார்த்தங்களிட த்தே சுக்காரணத் தன்மையின்றாம்.

சங்கை: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! அனான்ம பதார்ததங்களிடத்தே சுககாரணத் தன்மையுண்டாகாதாயின், சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டுச சம்பூரண ஜீவர்கள் சப்தப் பரிசாதி விஷயங்களின் இசசையை ஏன் செய்கின்றனர்?

சமாதானம்: - ஹே ககோளரே! சப்தப் பரிசாதி விஷயங்கள் எமது சுக சாதனங்கள் என உண்டாம ஜனங்களின் அனுபவம் யதாாத்தமன்றாம்; மற்றோ, மயக்கமேயாம். ஏனெனின், ஆநந்தம் பிரஹ்மரூபம என்னும் சுருதியின்கண் பிரஹ்ம த்தையே ஆநந்த சொரூபமெனக் கூறியிருக்கின்றது. அந்தப் பிரஹ்மம் நித்தியமாம். ஆகையால, பிரஹ்மரூபம ஆநந்தமும நித்தியமுமாம். அந்த நித்திய ஆநந்தத்திற் குச் சத்தாதிகளினின்றும் உற்பத்தியை உடன்படல் மயலினால் அன்றிச் சம்பவி யாது. அல்லது, சுகம் சப்தப் பரிசாதி விஷயங்களால் உண்டாமாயின், அச்சுகம் நித்திய ஆன்மாவினின்றும் பின்னமேயாம். ஆன்மாவினின்றும் யாது பின்னமாமோ, அது துக்கரூபமேயாம். ஆன்மாவினும் வேறாயுணர்ந்த வைரியின் சுகமும் ஜீவர்கட்குத் துக்கரூபமேயாய்த தோற்றும். அதுபோல, சுகம் ஆன்மாவினும் வேறாய் தாமாயின் அது துக்கரூபமேபாம். சுகத்திற்குத் துக்கரூபத்தன்மை சம்பவிபாது; ஆகையால, சுகம் ஆன்மாவினும் வேறன்றாம். அல்லது, சப்தப் பரிசாதி விஷயங்கள் எமது சுகசாதனம் என்னும் லோகரது அனுபவத்தின்கண்ணே காரணமிதுவாம்: - மின்மினிப்பூசசி சம்பூரண வியாபக ஆகாசத்தை விளக்கமாட்டாது, மற்றோ வியாபக ஆகாசத்தின் சிறிது தேசத்தை விளக்கலேபோலச் சப்தப் பரிசாதி விஷயமும் சம்பூரண ஆத்மரூப வியாபக சுகத்தை வெளிப்படுத்தாது; மற்றோ, வியாபக சுகத்தின் சிறிதுமாத் திரத்தை வெளிப்படுத்தும்.

கருத்திதுவாம்: - சப்தப் பரிசாதி விஷயங்களோடு சுரோத்திராதி இந்திரியங்கட்குச் சம்பந்தமாங்கால், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் பிரதிபிம்பத்தைக் கவரும் அந்தக்கரண விருத்தியுண்டாம். அவ்வந்தக் கரணவிருத்தி எவ்வளவு பரிமாணமிருக்குமோ, அவ்வளவு பரிமாணமே ஆன்மரூப சுகம்வெளிப்படும். ஆகையால், அந்தக்கரண விருத்தியின்கண் இராநின்ற சப்தப் பரிசாதி விஷயங்களின் ஜன்னியத்தன்மையை ஆன்மரூப சுகத்தின்கண் ஆரோபணம் செய்து மூடன் சுகத்தை விஷயஜன்னியமென உணர்கின்றான். ஆகையால், சுகம் விஷய ஜன்னியமென்னும் உலகரின் அனுபவம் கேவலம் மயக்கரூபமேயாம். ஆதலின், ஹே ககோளரே! ஆன்மாவினும் வேறாய் சர்வ ஜகத்தையும் துக்கரூப மெனக் கண்டு வாமதேவாதி அறிஞர் ஆன்மரூப நித்திய சுகமடையும் பொருட்டு, எல்லா ஏஷணைகளையும் விட்டுச் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்தனர். இத்துணை கூறிய தால் ஆன்மஞான சாதனமும் ஜீவன் முக்திச் சுகசாதனமும் ஆய சந்நியாசத்தை நிரூபித்ததாயிற்றென்றுணர்தல் வேண்டும்.

இப்போது ஆன்மஞான சாதனமாய் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களின் சொரூபம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ககோளரே! ஸ்வப்பிரகாச சுகரூபப் பிரஹ்மத்தை யடைய இச்சையுடையவனும், சாஸ்திரத்தின் பதார்த்தங்களையும் வாக்கி யாாத்தங்களையு மறிந்தவனும் ஆய சாதன சதுஷ்டயமுடைய முமுக்ஷுவானவன் முதலில் குருவாயிலாய் வேதாந்த வாக்கியங்களைச் சிரவணம் செய்து, அவ்வேதாந் த வாக்கியங்கட்கு அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் தாற்பரிய நிச்சயம் செய்ய வேண்டும்; இதுவே சிரவணமாம். அச்சிரவணத்தின் பின்னர் அந்த முமுக்ஷு, ஜன்மமரணாதி விகாரமுடையதும், ஆசக்திவாயிலாய்ச் சர்வ ஏஷணைகளையும், உண்டாக்குவதுமாய இச்சரீரத்தை அந்வய வியதிரேகத்தால் துக்க காரணமென

அறிந்து சர்வ ஏஷணைகளையும் பரித்தியாகம் செய்து அந்த முமுக்ஷு, பாலகனைப் போல் இராகத்துவேஷமற்றவனாயிருப்பன்.

கருத்திதுவாம்: - இராகத்துவேஷ வாயிலாய் விஷயங்களிடத்தே இந்திரியங்களின் பிரவிருத்தியே ஜீவர்கட்குத் துக்க காரணமாம். இக்காரணத்தாலே இராகத்து வேஷவாயிலாய் இந்திரியங்களின் பிரவி ருத்தியற்ற பாலகன் துக்கத்தை யடை யான். ஆதலின், இம்முமுக்ஷுவும் பாலகனைப்போல், இராகத்துவேஷ வாயிலாய் இந்திரியப் பிரவிருத்தி யற்றவனாய் வேதாந்த அர்த்தத்தை மனனம் செய்வன். நானாவகையாய் யுக்திகளால் விரோத நிவிருத்தி வாயிலாய் வேதாந்த அர்த்தத்தின் சிந்தனத்தைச சாஸ்திர முணர்ந்தோர் மனனமென்பர். அம்மனனம், இராகத்துவேஷ முடைய வெளிமுக புருஷனாலாகமாட்டாது. ஆகையால், இராகத்துவேஷமற்ற வனாய் முமுக்ஷு வேதாந்த அர்த்தத்தை மனனம் செய்வன். அந்தச்சிரவண மனனத் தின் பின்னர் இம்முமுக்ஷு அனான்மாகார விஜாதீய விருத்திகளை விட்டு, ஆன்மாகார சஜாதீய விருத்திகளின் பிரவாகரூப நிதித்தியாசனத்தை நிரந்தரம் செய்வன்.

கருத்திதுவாம்: - மனவாக்குகட்கு விஷயமாய் திருசியப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் யான் விலக்ஷணன், யான் ஆநந்தசொரூபன், யான் ஸ்வப்பிரகாசன், யான் சஜாதீய விஜாதீய சுவகத பேதமற்றவன் என்னும் விருத்திகளின் நிரந்தரப் பிரவாகரூப நிதித்தியாசனத்தின்கண்ணே நிஷ்டையுடையவனும், முற்கூறிய சிரவண மனனங்க ளை நெடுங்கால் பரியந்தம் சிரத்தையோடும் சேவிப்பவனும் ஆய முமுக்ஷு, பிரஹ்ம வித்தையை யடைவன். அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையுடையவனே சுருதியின் கண்ணே பிராஹ்மணனெனக் கூறப்பட்டுளான்.

சங்கை: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! முற்கூறிய சிரவண மனன நிதித்தியாசனங் களைவிட்டு, இம்முமுக்ஷு அந்நிய உபாயத்தால் பிரஹ்மஞானரூப பிராஹ்மண பாவத்தை யடைவனா? அல்லதடையானா? அந்நிய உபாயத்தால் பிராஹ்மணனாவ னேல், அவ்வுபாயம் யாதோ அதை எம்பொருட்டுக் கூறுதி?

சமாதானம்: - ஹே கஹோளரே! முன்னர்க் கூறிய சிரவண மனன நிதித்தியாச னங்களை விட்டொழித்து, இம்முமுக்ஷு வேறு எவ்வுபாயத்தாலும் பிராஹ்மணத் தன்மையை யடைவதேயில்லை. மற்றோ, சிரவணாதிகளாலேயே இம்முமுக்ஷு, பிராஹ்மணத் தன்மையை யடைவன்; ஆதலின், நாமரூபக்கிரியையற்ற ஸ்வப்பிரகாச சுகஸ்வரூப அத்விதீயப் பிரஹ்மமே யானாயுளன், என்னும் நிர்விகற்ப ஞானம் யாவனுக்குண்டாமோ, அந்தப் பிரஹ்மவேத்தாவைச் சுருதி பிராஹ்மண னென்னு . இவ்வண்ணமாய் பிராஹ்மணத்தன்மை சிரவணமனன நிதித்தியாசன மின்றி அந்நிய எவ்வுபாயத்தாலும் உண்டாகாது. ஆதலின், அந்தப் பிராஹ்மணத் தன்மையினடைவின் பொருட்டு, முமுக்ஷு அவசியம் சிரவணாதி சாதனங்களைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். ஹே கஹோளரே! இவ்வகையாய் பிராஹ்மணத் தன்மை யொருகால் சிரவணாதி சாதனங்களின்றி அந்நியசாதனங்களாலாவதாயின்,

சங்கையின்றியே யுண்டாகுக, இதன்கண் எனக்கு ஆக்கிரகமின்றாம். நதியின் அக்கரை சேர்தலாய்பலம் ஓடத்தாலுண்டாம். அல்லது, தோற்பை சுரக் குடுக்கை முதலிய சாதனங்களாலுண்டாம்; தோற்பை சுரக்குடுக்கை முதலிய சாதனங்களா லேயே நதியின் அக்கரையடையும் பலம் கைகூடுமாயின், * நாவாயாற் கரைசேர எம்மதிமானும் நினைந்து ஆக்கிரகம் செய்யான். [* நாவாயால் = ஓடத்தால்.] ஆனால், நதி மகாவேகமுடையதாயின், அத்தியந்தம் விஸ்தாரமுடையதாயின், அந்நதியின் கண்ணே கணக்கற்ற நீர் நிறைந்திருப்பின், அக்கரைசேர நாவாயொன்றே சாதன மாகும். நாவாயன்றித்தோற்பை சுரக்குடுக்கை முதலிய சாதனங்களால் நதியின்கரை சேர்தல் சம்பவியாது; அதுபோல், முற்கூறிய பிராஹ்மணத்தன்மையின்கண் சிரவணாதிகளே சாதனமாம்; சிரவணாதிகளின்றி வேறொரு உபாயத்தால் இவ்வகை யாய் பிராஹ்மணத்தன்மை யுண்டாகமாட்டாது.

கருத்திதுவாம்: - சிரவணாதிகளினும் வேறாய் உபாயம் ஹிரண்யகர்ப்பரது உபாசனையாம். அல்லது, அஸ்வமேத முதலிய யாகாதி உற்கிருஷ்டகர்மமாம். அவ்வுபாசனை கர்மம் முதலிய யாவும் சிரவணாதிகளின்றி ஆன்மஞானத்தை யுண்டாக்காது. மற்றோ, உபாசனையாலும் கர்மத்தாலும் சித்தசுத்தியுள் யுண்டாம்; அதன் பின்னர் விவேகம், வைராக்கியம், சமாதிசட்சம்பத்தி, முமுக்ஷுத்தன்மை யென்னும் நான்கு சாதனங்களின் பிராப்தியுண்டாம். அதன் பின்னர்க் குருவாயிலாய் வேதாந்த சிரவணஞ் செய்து மனன நிதித்தியாசனம் செய்து முமுக்ஷு ஆன்மசாக்ஷா த்காரத்தை யடைவன். ஆகையால், சித்த சுத்தியின்கண் கர்ம உபாசனைகட்குப் யோகமுண்டு; சாக்ஷாத் ஆன்மஞானத்தின்கண் கர்ம உபாசனைகட்குக் காரணத் தன்மையின்றாம்; மற்றோ, சிரவணாதிகட்கே சாக்ஷாத்காரணத்தன்மையாம். ஆன்ம வேதாந்த சாஸ்திரம் ஜீவ ஈஶ்வரரின் அபேதத்தை யுணர்த்துகின்றதா? அல்லது பேதத்தையுணர்த்துகின்றதா? என்னும் பிரமாணகத் அசம்பாவனை வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணத்தால் நீங்கும். ஆன்மா நித்திய வியாபக சுகரூபமா? அல்லது அநித்திய பரிச்சின்ன துக்கரூபமா? என்னும் பிரமேயகத் அசம்பாவனை வேதாந்த சாஸ்திர மனனத்தால் நீங்கும். அநித்திய அசுசித் துக்க ரூப தேகாதிகளிடத்தே நித்திய சுசி சுகரூபத்தன்மைப் புத்தி விபரீதபாவனையாம். அவ்விபரீதபாவனை நிதித்தியாசனத்தால் நீங்கும். இங்ஙனம் அசம்பாவனை விபரீத பாவனைகளை நீக்கும வாயிலாய்ச் சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்கள் ஆன்ம ஞான சாதனமாம். ஆகையால், சிரவணாதிகளாலேயே பிராஹ்மணத் தன்மையை யடையலாம். ஹே ககோளரே! எப்புருஷன் குருவாயிலாய் வேதாந்த சிரவணத்தைச் செய்திலனோ, அங்ஙனமே மனன நிதித்தியாசனங்களைச் செய்திலனோ, அங்ஙனமே வித்த ஏஷணை, புத்திர ஏஷணை, லோக ஏஷணை என்னும் மூவகையாய் ஏஷணைகளைப் பரித்தியாகம் செய்திலனோ, கேவலம் விஷய போகத்தின்கண்ணே ஆசக்தனோ, அத்தகைய சாதன ரகித புருஷனுக்கு எவ்வுலகின் கண்ணேனும், எக்காலத்தின் கண்ணேனும் முற்கூறிய பிராஹ்மணத்தன்மை யுண்டாயிருக்கு மாயின், எனபொருட்டுக் கூறுவீராக. மற்றோ, அத்தகைய சாதன ஹீன புருஷனுக்கு எவ்வுலகின் கண்ணும், எக்காலத்தின்கண்ணும் பிராஹ்மணத் தன்மை யுண்டாக மாட்டாது. ஆகையால், ஹே ககோளரே! அன்னத்தை யுண்ணல் நியமமாய்த் திருப்தி உபாயமாம், அன்னம் உண்ணாமல் அந்நிய எவ்வுபாயத்தாலும் புருஷனுக்குத்

திருப்தியுண்டாகாது. அதுபோலப் பிரஹ்மஞான அடைவின்வடிவப் பிராஹ்மணத் தன்மையின் கண்ணே சிரவண மனன நிதித்தியாசனமே நியமமாய் சாதனமாம். இக்காரணத்தால், ஹிரண்யகர்ப்பருக்கும கணமாத்திரை வேதாந்தவாக்கிய விசாரம் செய்தே ஆன்மஞானம் உண்டாயதெனக் கூறப் பெற்றுளது. யோகியும் பிரணவ அர்த்தத்தை விசாரித்தே ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் பெறுவன். சிரவண மனன நிதித்திபா சனமின்றி எப்புருஷனும் ஆன்ம ஞானத்தையடையான். ஹே மைந்த! இங்ஙனம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் விடை கூறவே, அக் ககோளப் பிராஹ்மணா அம்முனிவரைப் புத்திமானெனவறிந்து ஜயிக்குமிச்சைபை விட்டொழிததனர். கார்க்கியின் முகத்தை நோக்கிக்கொண்டு மீண்டும் வினாவுதலினின்றும் நிவிருத்தி யடைந்தனர். அதன்பின்னர் தர்க்கத்தின்கண்ணே குசல வசக்து இருஷியின் புத்திரீயாய் கார்க்கியானவள் அனுமானப் பிரமாணத்தையங்கீகரித்து யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை வினாவத்தொடங்கினள்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! இவ்வுலகின்கண்ணே எவ்வெப்பொருள் காரியமாமோ, அவ்வப்பொருள் தமது காரணத்தின்கண் இருக்கும். அங்ஙனம் உள்ளும் வெளியும் காரணத்தால் வியாப்தமாம். படரூபகாரியம் தந்துரூப காரணத்தின்கண்ணே இருக்கும். உள்ளும் வெளியும் தந்துரூப காரணத்தால் வியாப்தமாம் என்னும் இவ்விஷயம் யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாம். அதுபோல், இம்மனுஷ்ய லோகத்தின்கண்ணே இராநின்ற எவ்வளவு ஸ்தாவர ஜங்கமரூப * பார்த்திவ பதார்த்தங்களுளவோ, அவையாவும் காரியரூபமாம்; ஆதலின், காரண ரூப ஜலத்தின்கண் இராநிற்கும். [* பார்த்திவம் = பிருதுவிசம்பந்தம்.] அங்ஙனமே, உள்ளும் புறம்பும் காரணரூப ஜலத்தால் வியாப்தமாம். ஒருகால் பார்த்திவ பதார்த்தம் ஜலத்தால் வியாப்தமன்றா மாயின், சத்துமாவின் முஷ்டியைப் போல் விசீர்ணபாவத்தை யடைதல்வேண்டும். இக்கடாதி பார்த்திவ பதார்ததங்கள் விசீர்ண பாவத்தை யடைவதில்லை. ஆகையால், இஃதறியப்பெறுமன்றோ: - கடாதி பார்த்திவ பதார்த்தங்கள் ஜலரூப காரணத்தால் வியாப்தமாம். இதுகூறியதால், இவ்வனுமானம் உணர்த்தப்பட்டது: - ஸ்தாவர ஜங்கமரூப பார்த்திவ பதார்த்தம், ஜலரூப காரணத்தால் வியாப்தமாம், காரியரூபமாதலின், படம்போல். ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! பிருதிவியைப்போல் அந்த நீருமகாரியரூபமாம். ஆதலின், அந்நீரும் தனதுகாரணமாய் ஒன்றன்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். அந்நீரின் காரணம் யாது? அதன்கண்ணன்றோ, அந்நீர் குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருக்க வேண்டும். அதை நீர் கூறுவீராக? ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் கார்க்கி வினவவே யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் விடைகூறத்தொடங்கினார்.

யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! அந்நீர் வாயுரூப காரணத்தின் கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும், வேதாந்த மதத்தின்கண் நீரின் உபாதான காரணம் தேயுவாம். தேயுவின் உபாதான காரணம் வாயுவாம். ஆதலின், வாயுவை நீரின் உபாதான காரண மெனக்கூறல் சம்பவியாதாயினும், உலகின் கண்ணே அக்கினிரூப தேயுவிற்குக் காஷ்டரூப இந்தனத்தின் கண்ணே புலப்படுத்த லுண்டாம். காஷ்டரூப இந்தனமன்றி வேறெப்பதார்த்தத்தின்கண்ணும், அக்கினிரூப தேயுவிற்குப் புலப்படுதலுண்டாகாது. காஷ்டத்தின்கண் இராநின்ற தூமமற்ற

அக்கினியின் கண் ஜலவிரோதித்தன்மை பிரத்தியக்ஷமாய்க காணப்படுகின்றது. ஆதலின், ஜலவிரோதியாய் அக்கினியின்கண் ஜலத்தினுபாதான காரணத்தன்மை சமபவியாது. காஷ்டரூப இந்தனமற்ற அக்கினியின்கண் ஜலகாரணத்தன்மை சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலன்றி மற்றெப்பிரமாணங்களாலும் பெறப்படாது. சாஸ்திரப் பிரமாணம் ஒன்றினாலேயே பெறப்படும். ஈரவிறகோடுகூடிய அக்கினியின்கண் தூமசம்பந்த வாயிலாய் ஜலகாரணத்தன்மை பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் துணியப்பெறுமாயினும், அவ்விடத்தேஜலகாரணத்தன்மை அக்கினியின் கண்ணு ளதா? அல்லது ஈரவிறகின் கண் இராநின்ற ஜலத்தின்கண் இருக்கின்றதா? என்னும் நிர்ணயம உண்டாகமாட்டாது, ஆதலால், அக்கினியைப் பரித்தியாகம் செய்து வாயுவின்கண் ஜலகாரணத்தன்மை கூறப்பட்டது.

கருத்திதுவாம்: - புத்திரனுடைய காரணமாய் பிதாவானவர் புத்திரனுடைய புத்திரனுக்கும் காரணமாம். அதுபோல், தேயுவின் காரணமான வாயுவானது தேயுவின் காரியமாய் நீரினுக்கும் காரணமாதல் கூடும். இதன்கண் சிறிது மாத்திரையும் விரோதமின்றாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறவே அந்தக் கார்க்கியானவள் மீண்டும் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை இவ்வண்ணம் வினவினள்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! அந்தவாயு எக்காரணத்தின் கண்ணே குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! அந்தவாயு அந்தரிக்ஷ லோகத்தின் கண்ணே குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருக்கும்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! அவ்வந்தரிக்ஷலோகம் எக்காரணத்தின்கண் குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! அவ்வந்தரிக்ஷலோகம் கந்தருவ லோகத்தின் கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! அக்கந்தருவலோகம் எக்காரணத்தின் கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! அக்கந்தருவ லோகம் சூரிய லோகத்தின் கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! அந்தச் சூரிய லோகம் எக்காரணத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! அச்சூரிய லோகம் சந்திர லோகத்தின் கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! அச்சந்திர லோகம் எக்காரணத்தின் கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! அச் சந்திரலோகம் நக்ஷத்திர லோகத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே அந்நக்ஷத்திர லோகம் எக்காரணத்தின் கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! அந்நக்ஷத்திரலோகம் தேவலோகத்தின் கண்ணே குறுக்குநெடுக்குமாயிருக்கும்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! அத்தேவ லோகம் எக்காரணத்தின் கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! அத்தேவ லோகம் இந்திர லோகத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! அவ்விந்திர லோகம் எக்காரணத்தின் கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! அவ்விந்திர லோகம் பிரஜாபதி லோகத்தின்கண்ணே குறுக்குநெடுக்குமாயிருக்கும்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! அந்தப் பிரஜாபதி லோகம் எக்காரணத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! அந்தப் பிரஜாபதி லோகம் பிரஹ்ம லோகத்தின் கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும்.

இப்போது அந்தரிக்ஷாதி சப்தார்த்தத்தை நிரூபிப்பாம்: - அவகாச ரூபத்தால் சர்வ லோகருக்கும் பிரசித்தமாய் ஸ்தூல ஆகாசத்தை யந்தரிக்ஷ மென்பர். கந்தர்வலோகம், சூரியலோகம், சந்திரலோகம், நக்ஷத்திரலோகம், தேவலோகம், இந்திரலோகம் என்னும் ஆறுவகையாய் சப்தங்கள் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் உத்தா உத்தர சூக்ஷுமம அவஸ்தைகளின் வாசகங்களாம்.

கருத்திதுவாம்: - அந்தரிக்ஷ லோகத்தை ஆரம்பிப்பதாய் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங் களினின்றும் அந்தரிக்ஷலோகத்தை எப்பக்கமும் சூழ்ந்திராநின்ற கந்தருவ சரீரங்க ளை யாரம்பிக்கும் பஞ்சபூதம் சூக்ஷமமாம். அதுபோன்றே கந்தருவ லோகத்தை நாற்புறமும் சூழ்ந்திராநின்ற சூரிய லோகத்தை யாரம்பிக்கும் பஞ்சபூதம், கந்தருவலோகத்தை யாரம்பிக்கும் பூதங்களிலும் சூக்ஷுமமமாம். இவ்வண்ணம்

இந்தச்லோகபரியந்தம் ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் சூக்ஷுமத் தன்மையை யறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இதன்கண்ணும் இத்துணை விலக்ஷணத்தன்மையுளது, கந்தருவ லோகம் முதலாய் இந்திரலோகபரியந்தம் ஆறுவகையாகப் பூதங்களி னவஸ்தை யாது கூறப்பட்டதோ, அதுவும் பூர்வபூர்வ அவஸ்தையை யபேக்ஷித்துச் சூக்ஷுமமாம். உத்தர உத்தர அவஸ்தையை யபேக்ஷித்துத் தூலமாம். கந்தருவ லோகத்தை யபேக்ஷித்துச் சூரியலோகம் சூக்ஷுமமாம். சந்திரலோகத்தை யபேக்ஷித்துச் சூரியலோகம் ஸ்தூலமாம். அதுபோலவே சந்திரலோகமும் சூரிய லோகத்தைக் குறித்துச் சூக்ஷுமமாம். நக்ஷத்திரலோகத்தை யபேக்ஷித்து அச்சந்திரலோகமும் ஸ்தூலமாம். இவ்வண்ணம் இந்திரலோக பரியந்தம் ஸ்தூலத் தன்மையையும் சூக்ஷுமத்தன்மையையும் அறிந்துகொள்க.

இப்போது இந்திரலோகம், பிரஜாபதிலோகம், பிரஹ்மலோகம் என்னும் மூன்று சப்தங்களின் பொருளை நிரூபிப்பாம்: - சம்பூரண திருசியப்பிரபஞ்சத்தை ஆன்மரூபமாய் யாவர் பார்க்கின்றாரோ அவர் இந்திரரெனப்படுவர், இவ்வகையாய் இந்திரசப்தத்தின் பொருள் விராட்புருஷனிடத்திலேயே பொருந்தும். ஏனெனின், இச்சம்பூரண விசுவம் விராட்புருஷ சரீரத்தின்கண் இருக்குமாதலின், அவ்விசுவத்தை ஆன்மரூபமாய் அவ்விராட்புருஷர் காண்பர். ஆகையால், இந்திர சப்தத்தால் விராட்புருஷரைக் கவர்ந்து கோடல் வேண்டும். பிரஹ்மாண்ட ரூபக் கடாகத்துள்ளும் வெளியும் இராநின்ற சூத்திராத்மாவைப் பாரிக்ஷிதபுருஷன் அடைவன். ஆகையால், பிரஜாபதி சப்தத்தால் சூத்திராத்மாவைக் கவர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். மாயை அஞ்ஞானம் என்னும் சப்தங்கட்குப் பொருளாய் சர்வகாரண அவ்வியாகிருதம் சூத்திராத்மாவின் இருப்பிற்கு ஆதாரமாம். ஆகையால், பிரஹ்மலோக சப்தத்தால் அந்த அவ்வியாகிருதத்தைக் கவர்ந்துகொள்க. அந்த அவ்வியாகிருதம், சமஷ்டி ரூபத்தால் ஒரு வகையாம், வியஷ்டி ரூபத்தால் அநேக வகையாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் வசனங்களைக் கேட்டு அந்தக் கார்க்கியானவள தமதுமனத்தின்கண்ணே இவ்வண்ணம் விசாரம் செய்தனள்.

அவ்விசாரமிதுவாம்: - சர்வ ஜகத்தின் காரணரூப அவ்லியாகிருதம் சுத்தான் மாவை யாசிரயித்திருக்கும்; ஆயினும், அந்த அவ்வியாகிருதம் நீர்முதலியவற்றைப் போல் அனுமானப்பிரமாணத்தால் அறியமுடியாது. ஏனெனின், காரியம் யாதோ அது காரணத்தால் வியாப்தமாம், காரியத்தன்மைத் தருமமுடையதாதலின், படரூப காரியத்தைப்போல். என்னு மிவ்வனுமானம் பிரவிருத்திக்கும் முன்னரே, யாது யாது காரியமாமோ, அது அது காரணத்தால் வியாப்தமாம். என்னும் வியாப்திஞானமும், காரியத்தன்மைவடிவ ஹேதுவின் ஞானமும் அவசியம் வேண்டும். வியாப்தி ஞானமும் ஏதுஞானமுமின்றி அனுமானப்பிரமாணத்தால் எப்பொருளின் துணிவு முண்டாகாது; அவ்வியாகிருத ஆசிரயரூபமாயுண்டாம். ஆன்மாவின் ஞானத்தின் கண். முற்கூறிய வியாப்திஞானத்திற்கும், காரியத்தன்மை வடிவ ஏதுவின் ஞானத் திற்கும், சிறிதுமாத்திரமும் உபயோகமின்றாம். ஏனெனின், அஞ்ஞானமாயாரூப அவ்வியாகிருதம் அநாதியாம். ஆகையால், அந்த அவ்வியாகிருத்தத்தின்கண் காரியத்தன்மை சம்பவியாது. சுத்த ஆன்மாவின்கண் காடியத்தன்மையும்

காரணத்தன்மையும் சம்பவியா. ஆகையால், அவ்வியாகிருத ஆசிரய ஆத்மா அனுமானப்பிரமாணத்திற்கு விஷயமன்றாம். உண்மையாய் விசாரித்துப்பார்க்கினோ, சூத்திராத்மாவும் அனுமான விஷயமன்றாம். ஏனெனின், லோகப்பிரசித்த, திருஷ்டாந் தத்தைக்கொண்டு அனுமானப் பிரவிருத்தியுண்டாம். லோகப்பிரசித்த திருஷ்டாந்த மன்றி எவ்வனுமானத்தின் பிரவிருத்தியு முண்டாகாது. லோகப்பிரசித்த திருஷ்டாந் தமோ, சூத்திரத்மாவின் சித்தியின்கண் இன்றாம். இக்காரணத்தானே பிரஹ்மாண்ட த்தினும் வெளியே சூத்திராத்மா இருக்கின்றாரென்னும் பிரக்கிரியையை எந்நையாயி கரும் எழுதவில்லை. ஆகையால், சூத்திராத்மாவும் அவ்வியாகிருதத்திற் காசிரய மாய் சுத்தாத்மாவும், அனுமானரூப தருக்கத்திற்கு விஷயமன்றாம் என்னும் இவ் வகையாய் விசாரத்தைச் செய்யாமல், அந்தக் கார்க்கியானவள் ஆக்கிரகத்தால் மீண்டும் யாஞ்ஞவற்கியரை வினவத்தொடங்கினள்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அந்த அவ்வியாகிருதரூப பிரஹ்மலோகம் எக்காரணத்தின்கண் குறுக்கு நெடுக்குமாம்.

ஹே சிஷ்ய! கேவலம் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தால் அறிய யோக்கியமாய் ஆன்மாவின் வாஸ்தவசொரூபத் தைக் கார்க்கியானவள் தனது மூர்க்கத்தன்மையினாலே, அனுமானப் பிரமாண ரீதியாய்க் கேட்கவே அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறத் தொடங்கியதாவது: - ஹே கார்க்கியே! இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா கேவலம் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தால் அறிய யோக்கிய மாம். ஆகையால், சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலேயே ஆன்மாவின் சொரூபம் நீ கேட்க யோக்கியமாம். ஆனால், அந்த மரியாதையை விட்டொழித்து அனுமான ரீதியாய்க் கேட்கின்றனை, உனது வினாப்பயனற்றதாம். ஏனெனின், சர்வத்தின் அதிஷ்டான ஆன்மா எவ்வனுமானத்திற்கும் விஷயமன்றாம்; ஆகையால், ஹே கார்க்கியே! சர்வ அதிஷ்டானரூப ஆன்ம தேவதையை அனுமான ரீதியாய் நீ யொருகாலும் கேட்க வேண்டாம். ஹே கார்க்கியே! விசாரமற்றவளாய் நீ துராக்கிரகத்தால் கடந்த வினாவைச்செய்வையேயாயின், நினது மஸ்தகம் பூமியின் கண்ணே வீழ்ந்து போம். ஏனெனின், யாவன் பரம உற்கிருஷ்ட பதார்த்தத்தை நிக்கிருஷ்ட பதார்த்த சமானமா ய்க்காண்பனோ, அவனுக்கு மகா அனர்த்தப் பிராப்தியுண்டாம். அருச்சுனனது அஸ்தத்தின்கண் இராநின்ற பாசுபதாஸ்திரம் அந்நிய சரத்திற்குச் சமானம் ஆகத்தகுதியாம். அஸ்திரத்தன்மைத் தர்மமுடையதாதலின், மற்றொரு சரத்தைப் போல. என்னும் அனுமானத்தைச் செய்து, பாசுபதாஸ்திரத்தை அந்நிய சரத்திற்குச் சமானமாய்ச் செய்தல் தகுதியன்றாம்; ஒருவன் துராக்கிரகத்தால் அந்தப் பாசுபதாஸ் திரத்தை அந்நிய சரத்திற்குச் சமானமாய்ச் செய்வனாயின், அந்தப் பாசுபதாஸ்திரம் அந்த விபரீத தரிசியாய் புருஷனது மஸ்தகத்தைச் சேதித்துப் பூமியில் வீழ்த்தும். அதர்வண வேதத்தினின்றும் உற்பன்னமாய் மாரண மந்திரமானது மிகவுங் கோபத்தோடு கூடிய துர்வாச முனிவர் ஹிருதயத்தின் கண்ணிருப்பின், அம்மந்திரம் பிராகிருத மந்திரங்கட்குச் சமானமாகத் தகுதியதன்றாம்; ஆயினும், யாவன் துராக்கிரகத்தால் அம்மந்திரத்தைப் பிராகிருத மந்திரங்களோடு சமானமாக்குவனோ, விபரீததரிசியாய் அவனது மஸ்தகத்தை அந்த அதர்வண வேத மந்திரமானது பூமியின்கண்ணே கிடத்தும். அதுபோல், ஹே கார்க்கியே! அனுமானத்திற்கவிஷய

மாய் ஆன்மாவை, நீர் முதலியவற்றைப் போல் அனுமானவிஷயமென நினைந்து, நீ ஆன்மாவைப்பற்றிய கடந்த வினாவைச்செய்வையாயின் நினது மஸ்தகம் பூமியின் கண்ணே வீழ்ந்துவிடும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் வசனத்தைக் கேட்ட கார்க்கியானவள் அத்தியந்தம் பயத்தை யடைந்த னள். பின்னர் அருண இருஷியின் மைந்தராய் உத்தாலகரது முகத்தை நோக்கிக் கொண்டு வினாவுதலினின்றும் நிவிருத்தியடைந்தனள். அதன் பின்னர் அந்த உத்தாலக இருஷியானவர் அத்தியந்தம் கோபமுடையவராய்ப் பூர்வம் அக்கினி தேவதை உபதேசித்த அத்தியந்தம்குஹ்யமான (இரகசியமான) அர்த்தத்தை வினவத்தொடங்கினர்: - ஆண்டு, புஜ்யுவைப்போலத் தமது வித்தையின் மேன்மையை யறிவிக்கும் பொருட்டு, அந்த உத்தாலகர் தமது பூர்வ விருத்தாந்தத் தைக் கூறுவாராயினர்.

உத்தாலகர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! பூர்வம் பிரஹ்மச்சரிய ஆசிரமத் தின்கண் அநேகம் பிரஹ்மச்சாரிகளாய் நாங்கள் வேதாத்தியயனம் செய்யும் பொருட்டு, மத்திரதேசத்தின்கண் பதஞ்சலரென்னும் பிராஹ்மணரது வீட்டில் இருந்தோம். ஒரு காலத்தே அந்தப் பதஞ்சலரது மனைவியின் சரீரத்தின்கண் பேய் போல் அக்கினிதேவதை புகுந்தது. அதன்பின்னர், பதஞ்சல குருவோடு யாங்கள் யாவரும அவ்வக்கினிதேவதையை இங்ஙனம் கேட்பவராயினோம்: - நீ யார் என, அதன்பின்னர் அந்த அக்கினி தேவதை, பிராஹ்மணர் களாகிய எங்கள் யாவரையும் நோக்கி இங்ஙனங்கூறியது: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! ஆதர்வணம, எனது கோத்திரமாம். கபந்தன், எனது பெயராம். உங்கள் யாவருக்கும் உபகாரத்தைச செய்யும் பொருட்டு, இந்த ஸ்திரீயின் சரீரத்தின் கண்ணே புகுந்துளேன் எனக்கூறி, அவ்வக்கினிதேவதை சீடர்களாய எங்களாற் சூழப்பட்ட பதஞ்சலரென்னும் எமது குருவை நோக்கி இங்ஙனம் கூறியது: - ஹே பதஞ்சல! மாலையின் புஷ்பங்களைச சூததிரம தரிப்பதேபோல், இவ்வெல்லாப் பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சமும எச்சூத்திரத்தாற கோர்க்கப்பட்டுளவோ, அச்சூத்திரத்தை நீ யறிதியோ என அக்கினி தேவதை கேட்ட போது, எமது குருவானவர் அக்கினி தேவதையை நோக்கிக கூறியதாவது: - ஹே அக்கினிதேவதையே! சம்பூரண ஜகத்தையும் எச்சூத்திரம் தரித்துக் கொண்டிருக் கின்றதோ, அச்சூத்திரத்தை யானறிந்திலேன் என விடையளித்தபின், அந்த அக்கினி தேவதை மீண்டும் எனது குருவை நோக்கி இங்ஙனங் கேட்டது: - ஹே பதஞ்சல! சர்வ ஜகத்தையுமு பிரேரிப்பிகுமு அந்தர்யாமியை நீ யறிதியோ என மற்றொரு வினாவை அக்கினி தேவதை எமது ஆசிரியரை நோக்கிக் கேட்டபோது, எமது குருவானவர் இவ்விடையை யளித்தனர்: - ஹே அக்கினி தேவதையே! அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும் யானறிந்திலேன் என எமதாசிரியர் அக்கினி தேவ தையை நோக்கிக் கூறியபோது, அவ்வக்கினிதேவதை கிருபையோடு கூடியதாய்ப் பதஞ்சலரென்னும் எமது குருவை நோக்கி இங்கனங்கூறியது: - ஹே பதஞ்சல! யான் நின்பால் எச்சூத்திரத்தின் சொரூபத்தையும் அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும் கேட்டேனோ, அச்சூத்திரத்தையும், அந்தர்யாமியையும் யாவனறிவனோ, அவன் சர்வஞ்ஞுத் தன்மையை யடைவன்.

கருத்திதுவாம்: - அவன் பரமான்மாவையும், பூ முதலிய சப்த லோகங்களையும், சம்பூரண தேவதைகளையும், சம்பூர்ண பிராணிகளையும், பஞ்ச பூதங்களையும், ஆன்மாவையும் அறிவன். இவ்வண்ணம் சூத்திர அந்தர்யாமிகளின் ஞானமேன்மையைக் கூறி எங்கள் யாவருக்கும் அந்த அக்கினிதேவதை சூத்திர சொரூபத்தையும், அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும் கூறியது. ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! அந்த அக்கினிதேவதையின் உபதேசத்தால் யாம் சூத்திர சொரூபத்தையும், அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும் நன்றாக அறிவோம். நீ அச்சூத்திர சொரூபத்தை யும், அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும், அறியாதவனாய்ச் சர்வப் பிராஹ்மணர்களது கோக்களையும், உனது கிரகத்தின்கண்ணே கொண்டு செல்வையேயாயின், விரைவி லேயே உனது மஸ்தகம் பூமியின் கண்ணே வீழ்ந்துவிடும். ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் வினாவை உத்தாலகர் செய்தபோது, அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் உத்தாலகரை நோக்கிக் கூறுவாராயினர்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே உத்தாலகரே! பூர்வம் அக்கினி தேவதை உம்பொருட்டு எச்சூத்திரத்தின் வடிவத்தையும், அந்தர்யாமியின் வடிவத்தையும் கூறியதோ, அச்சூ திரத்தையும் அந்தர்யாமியையும், நான் நன்றாயறிந்திருக் கின்றேன். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் உத்தாலகரை நோக்கிக் கூறியபோது, அவ்வுத்தாலகர் கோபமடைந்து யாஞ்ஞுவற்கியரை நோக்கிக் கூறியதாவது: -ஹே யாஞ்ஞுவறகிய! அஞ்ஞானியாய் பாமர புருஷர் யாம் எல்லாப் பொருளையும் அறிந்திருக்கின்றேம் எனக்கூறுவர். அது போல், நீயும் யான் சூத்திரத்தை யறிந்திருக்கின்றேன், யான் அந்தர்யாமியை யறிந்திருக்கின்றேன் என வசன மாத்திர உச்சாரணத்தைச செய்கின்றனை; ஆனால், அவ்விரண்டின் சொரூபத் தையும் நீ கூறுகின்றாயில்லை. ஆகையால், நினக்கு அவ் விரண்டின் ஞானமில்லை யென வறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? ஏனெனின், எப்பொருளின் ஞானம் எப்புருஷனுக் கிருக்குமோ, அப்புருஷன் யான் அதனை யறிந்திருக்கின்றேனென வசனமாத்திர உச்சாரணத்தைக் கூறமாட்டானன்றோ? மற்றோ, அப்பதார்த்தத்தின் சொரூபத்தைக் கூறுவன். ஆகையால், நீ சூத்திரத்தின் சொரூபத்தையும் அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தையும் அறிந்திருப்பையேயாயின், என்பாற் கூறுதி. நீ அறியாயாயின், யானிரண்டையும் அறிவேனென்னும் பலமற்ற கர்ச்சனையைச் செய்யாதொழிதி. ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் வினாவை உத்தாலகர் கேட்டபோது, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் அவரை நோக்கிக் கூறுகின்றார்: ஹே உத்தாலகரே! நீர் சர்வஜகத்தின் பந்தனகாரண சூத்திரங் கேட்டீரன்றோ? அச்சூத்திரம் பிராண ரூபவாயுவாம். ஏனெனின், நூல் படத்தைத் தரிப்பதேபோல, இந்தப் பிராணரூபவாயு இவ்வுலகத் தையும் அந்நியலோகத்தையும் சர்வ பூதப் பிராணிகளையும் தரிக்கும். இக்காரணத் தானே மரணகாலத்தின்கண் பிராணன் லோகாந்தரம் செல்லின், கரங் கான் முதலிய அவயவங்கள் யாவும் சிதிலமடைந்துபோம்; சூத்திரத்தை வெளிப்படுத்தின் மாலையின் புஷ்பம் சிதிலமாவதே போல். இவ்வகையாய் லோகப் பிரசித்தி யுக்தியினாலும் பிராணனுக்கே சூத்திரரூபத் தன்மை சம்பவிக்கும். ஈண்டுப் பிராணவாயு சப்தத்தால் சமஷ்டி வியஷ்டி சூக்ஷும சரீரத்தைக் கவர்ந்து கொள்க. ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சூத்திரத்தின் சொரூபத்தைக் கூறிய போது, உத்தாலகர் யாஞ்ஞுவற்கியரது வசனத்தை யங்கீகரித்து மீண்டுங்

கூறுவதாவது: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! பூர்வம் அக்கினி தேவதை எமக்குச் சூத்திர சொரூபத்தைக் கூறியவண்ணமே நீயுங் கூறினாய். ஆதலின், சூத்திர சொரூபத்தின் கண் மீண்டும் வினாவிலேன்; ஆனால், அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தை யென்பாற கூறுதி. ஹே சிஷ்ய! இவ்வண்ணம் உத்தாலகர் கூறியபோது, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறுகின்றார்: - ஹே உத்தாலகரே! எந்த சர்வஞ்ஞப் பரமான்மதேவரைப் பிருதிவி, ஜலம், அக்கினி, புவலோகம், வாயு, சுவர்க்கம், ஆதித்தியன், திசை, சந்திரன், தாரகை (நக்ஷத்திரம), ஆகாசம், இருள், தேஜஸ் என்னும் 12 அதிதைவங்க ளின்கண் சுருதியானது கூறியிருக்கின்றதோ, எந்தப் பரமான்ம தேவரை, ஸ்தாவர ஜங்கமரூப சர்வ அதிபூதங்களிடத்தே சுருதியானது கூறியிருக்கின்றதோ, எந்த சர்வஞ்ஞப பரமான்ம தேவரைப் பிராணன், வாக்கு, சக்ஷு, சுரோத்திரம், மனம், துவக்கு, புத்தி, உபஸ்த இந்திரியம் என்னும் எண்வகையாய் அத்தியாத் மங்களிடத்தே சுருதியானது கூறியிருக்கின்றதோ, எந்தப் பரமான்ம தேவர் பிருதிவி முதலிய 21 ஸ்தானங்களி லிருந்தபோதிலும், அந்த ஸ்தானங்களினின்றும் வேறே யாவரோ, கிருகத்தையுடைய புருஷன் கிருகத்தினின்றும் வேறாக இருப்பதே போல, எப்பரமான்ம தேவர் பிருதிவி முதலிய வற்றினின்றும் வேறாயிருப்பரோ, பிருதிவி முதலிய வற்றினுள்ளே இருந்த போதிலும் எந்தப் பரமான்ம தேவரை யவையறி யாவோ, அப்பரமான்ம தேவர் பிருதிவி முதலியவற்றை நியமமாய்த் தத்தம் காரியத்தின்கண் முயலும் பொருட்டு வேறொரு சரீரத்தைத் தரிக்கிலரோ; மற்றோ, ஜீவாகளாகிய நம்மனோருக்குசசுக்கில சோணித விகாரரூப இச்சரீர மிருப்பதே போல், எப்பரமான்ம தேவருக்குப் பிருதிவி முதலியனவே சரீரமாமோ, எங்ஙனம் அரசன் தனது சேவகரை நானாவகையாய் வியாபாரங்களில் நியமம் செய்து முயல்விப்பனோ, அங்ஙனம் எப்பரமான்ம தேவர் பிருதிவி முதலியவற்றின் அபிமானிகளாய் சேதனரூப லிங்க சரீரங்களைத் தத்தம் வியாபாரங்களில் நியமமாய் முயலவிப்பரோ, அந்த மாயையின் அதிபதியாய் பரமான்ம தேவரே அந்தர்யாமியாம். ஆகையால், ஹே உத்தாலகரே! எந்த அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தை நீர் முன்னாக் கேட்டீரோ, அந்த அந்தர்யாமியாய் பரமான்ம தேவர் உமமுடைய என்னுடைய சர்வ ஜீவர்களுடைய ஆன்மரூபமாம். அந்தர்யாமியாய் அவர், ஜனனம், மரணம், பசி, தாகம், சோகம், மோகம் என்னும் ஷடூர்மியற்றவர். குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் உத்தாலகரை நோக்கி, பிருதிவியாதிகளிடத்தே இருபத்தொருமுறை அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தை உபதேசம் செய்தனர்.

கருத்திதுவாம்: - யாவர் பிருதிவியின் கண்ணே இருப்பரோ, பிருதிவி யினும் வேறாவரோ, பிருதிவி எவரை யறியாதோ, பிருதிவி எவருக்குச் சரீரமோ, யாவர் பிருதிவியைத் தனது காரியத்தின்கண்ணே செலுத்துவரோ, அப்பரமான்ம தேவரே உமதந்தர்யாமியும் அமிருதமுமாவர். இவ்வண்ணம் நீர் முதலி.பவற்றின் கண்ணும் அறிந்துகொள்க. இங்ஙனம் பிருதிவி முதலியவற்றின்கண் 21 - முறை அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தைக் கூறி, அந்தத் தர்மான்மாவாய் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் நேதி நேதியென்னும் சுருதியை அங்கீகரித்துச் சர்வ தர்மங்களையும் நிஷேதம் செய்வனவாய் அதிருஷ்டத்வாதி ஆன்மாவின் தருமங்களைக் கூறுவாராயினர்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே உத்தாலகரே! இவ்வந்தர்யாமியாய் பரமான்மதேவர் ஞானவானுடைய விழிகட்கும் புலப்படார்; செவிகளாலுங் கேட்கப்படார். மனத்தாலுஞ் சிந்திக்கப்படார். சுத்த புத்தியாலும் நிச்சயிக்கப்படார். இங்ஙனம் அந்நிய எவ்விந்திரியத்தாலும் இவ்வந்தர்யாமியாய் பரமான்மதேவர் அறியமுடியாதவா ஆவர். ஆகையால், இப்பரமான்மதேவர் அதிருஷ்டத்வ அசுருதத் வாதி (காணக்கூடாததன்மை கேட்கக்கூடாததன்மை முதலிய) தர்மங்களை யுடையவர். இவ்வந்தர்யாமியாய் ஆன்மா, திருஷ்டி (சக்ஷு ஜன்னிய அந்தக்கரண விருத்தி) சுருதி (சுரோத்திர ஜன்னிய அந்தக்கரண விருத்தி) மதி (மனோவிருத்தி) விஞ்ஞாதி (புத்திவிருத்தி) இவ்வகையாய் விருத்திகளை யொளிர்விக்கும். இக்காரணததால் அந்தர்யாமியாய் ஆன்மாவை திருஷ்டா, சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞாதா என்பன முதலிய நாமங்களால் சுருதி புகலும். ஹே உத்தாலகரே! நேத்திராதி இந்திரியங்களின் புத்தி முதலியவற்றின் எவ்வளவு பாகிய அந்தர (வெளி யுள்) வியாபாரங்களுளவோ, அவை யாவற்றையும் இவ்வந்தர்யாமியாய் ஆன்மா அறிகின்றார். ஆனால், நேத்திராதி இந்திரியங்கள் அந்தர்யாமியாய் பரமான்மாவை அறியா; ஆகையால், அந்தர்யாமியாய் ஆன்மாவின் வேறாய் எப்பொருளும் திருஷ்டா, சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞா தாரூபமன்றாம். மற்றோ, அந்தர்யாமியாய் ஆன்மாவே, திருஷ்டா, சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞாதாரூபமாம். ஆகையால், ஹே உத்தாலகரே! இவ்வந்தர்யாமியாய் பரமான்மதேவரே உமதான்மாவாம்; அந்தர்யாமி யினும் வேறா யுமதான்மாவின்றாம். ஏனெனின், எப்பொருள் சைதன்யரூப்ப பரமான்மாவினும் வேறாமோ, அப்பொருள் ஜடமாம், எப்பொருள் ஜடமாமோ அபபொருள் கடாதிபோல் உற்பத்தி நாசமுடையதாம். ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் விடையை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறியபோது அவ்வுத்தாலக இருஷியானவர் மீண்டும் வினாவுதலினின்றும் உபராமத்தை யடைந்தனர். அதன்பின்னர், வஸக்நு என்னும் இருஷியின் புத்திரியாய் கார்க்கி யென்னும் பெண் சிரோரத்தினமானவள் எல்லாப் பிராஹ்மணர்களையும் நோக்கி, இவ்வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினள்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! நீங்கள் யாவரும் எனது வசனத்தைக் கேட்பீர்களாக. இந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் பால் யான் இரண்டு வினாக்களைக் கேட்பேன். இந்தப் பிரஹ்மவேத்தாவாகிய முனிவர் என்னுடைய இரண்டு வினாக்களுக்கும் விடையளி ப்பராயின், உங்கள் யாவருள்ளும் எம்மறையவரும் இம்முனிவரை ஜெயிக்க மாட்டார்கள். அநேக மின் மினிப் பூச்சிகளுக்குள் ஒரு மின்மினிப் பூச்சியேனும் சூரியனை ஜயிக்கமாட்டாததுபோல், எம்மறையவரும் இவரை ஜயிக்கமுடியாது. ஆகையால், நீங்கள் யாவரும் யான் வினவுமாறு எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிராஹ்மணர்களின் உத்தரவின்றியே கார்க்கி யானவள் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை ஏன் வினவவில்லை?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையான விசாரத்தைத் தம்மனத்தின் கண்ணே செய்து, அந்தக் கார்க்கியானவள் பிராஹ்மணர்களிடத்தே உத்தரவு கேட்டனள்.

அவ்விசாரம் இதுவாம்: - ஒருகால் எம்மறையவரேனும் தமது மனத்தின்கண் வினாவுதற்கு நினைந்துகொண்டிருப்பரேல், மத்தியில் ஸ்திரீயாகிய எனது வினாவைக் கேட்டு அம்மறையவர் கோபமுற்று என்னைச் சபிப்பராதலின், எல்லா மறையவரின் உத்தரவைப் பெற்று யான் வினவுதல் தகுதியாம்; என விசாரித்து அந்தப் புத்திமதியாகிய கார்க்கியானவள் பிராஹ்மணர்களின் பால் உத்தரவு கேட்டனள். அதன்பின்னர், அம்மறையவர் யாவரும் கார்க்கிக்கு வினாவ உத்தரவு தந்தனர். அம்மறையவர்களின் உத்தரவைப் பெற்று அந்தக் கார்க்கியானவள் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கி, இவ்வண்ணம் கூறுவாளாயினள்.

கார்க்கி கூறல் : - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! இவ்வுலகின் கண்ணே எங்கனம் நீர் பிரசித்தமுடையவரா யிருக்கின்றீரோ, அங்ஙனம் கார்க்கியாகிய யானும் பிரசித்த முடையவளா யிருக்கின்றேன். எங்ஙனம நீர் அதிக புத்திமானாயிருக்கின்றீரோ, அங்ஙனம் கார்க்கியாகிய யானும் அதிக புத்தியுடையவளாக விருக்கின்றேன். ஏனெனின் நீதிசாஸ்திரத்தின்கண் புருஷனைக் குறித்துப் பெண்கட்குப் புத்தியும், அவிவேகமும், தைரியமும, காமமும, குரோதமும் நான்குமடங்கு அதிகமெனக் கூறியிருக்கின்றது. எல்லாப பெண்களிலும் உத்தமோத்தமமான சரஸ்வதி தேவிக்குச் சமானமாயிராநின்ற மிகவுங் கூர்மையான புத்தியுடையவள் யான்.

சங்கை: - ஹே கார்க்கியே! நீ யாவரினு மதிகையென நின்னை நினைக்கும் படியாய் அவ்வளவு புத்தி நினக்கிருப்பது யாது?

சமாதானம்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! எல்லா உலகின் கண்ணும் ஆத்ம புத்தியே எனது அதிகத்தன்மைக்குக் காரணமாம். அதனால் யான் சர்வ ஜகத்தையும் புருஷபாவமற்றதாய்க் காண்கின்றேன்; தங்கள் ஒருவரையே புருஷராக நினைக்கின்றேன். ஏனெனின், உலகின்கண்ணே எவ்வளவு பெண் ஆண் அலி உளவோ அவை யாவற்றையும் யான் ஆன்மரூபமாய்ப பார்க்கின்றேன். ஆகையால், இது துணியப்பெறும்: - எவருக்கு யாண்டும் நிறைந்துள்ள ஆன்மஞான மிருக்கின்றதோ, அவரே புருஷராம். எவருக்கு வியாபக அத்விதீய ஆன்மஞான மின்றோ, அவ்வஞ்ஞானிகள் அலிகளாவர். அல்லது பெண்களாவர்.

இப்போது அஞ்ஞானிகளிடத்தே அலித்தன்மையைக் காண்பிப்பேன். ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! சக்தியற்றவரை உலகின்கண் அலியென்பர். இவ்வகையாய் அலியின் இலக்கணம் அஞ்ஞானிகளிடத்தே பொருந்தும்; ஏனெனின், இவ்வஞ்ஞானி கள் அத்தியந்தம் சமீபமாய் இருதயதேசத்தின்கண் இராநின்ற ஆநந்த வடிவ சொப்பிரகாச ஆன்மாவை அறிவதற்குக்கூட வல்லரல்லராயிருக்கின்றனர். ஆதலின், இவர் யாவரும் அலிகளேயாவர். இப்போது அஞ்ஞானிகளிடத்தே பெண் தன்மை யைக் காண்பிக்கின்றேன் ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! உன்னதஸ்தனங்களையுடைய கார்க்கியாகிய யான் பெண்ணல்லேன்; மற்றோ, எப்புருஷருக்கு ஆநந்தசொரூப அத்விதீய ஆன்மஞானமின்றோ, அவ்வஞ்ஞானிபுருஷரே பெண்களாவர். ஏனெனின், உலகப்பிரசித்தமாய் பெண்கட்குத் தங்கட்கு வேறாய்ப் பதிகளுண்டு. எப்போதும் அப்பெண்கள் பதிகளின் அதீனமாகவே யிருப்பர். ஒரு காலும் பெண்ணானவள்

சுதந்தரமாயிராள்; அதுபோல், அஞ்ஞானிகளாகிய ஜீவர்கட்கும் தங்களுக்கு வேறாய்ப் பதியுண்டு; எப்போதும் அஞ்ஞானியாய் ஜீவரூப ஸ்திரீயானவள் அப்பதியின் அதீனமாயிருப்பள்; ஆகையால், அஞ்ஞானிகளே பெண்களாவர். ஹே யாஞ்ஞவற் கியரே! அப்பெண்களுக்குள்ளும் இவ்வஞ்ஞானிகள் வாராங்கனைகட்குச் சமானமா வர். ஏனெனின், வாராங்கனையை அநேகம் புருஷர் போகிப்பதே போல், இவ்வஞ்ஞானி ஜீவரூப ஸ்திரீயையும் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் முதலிய அநேகம் பதிகள் போகிப்பர். ஆகையால், இவ்வெல்லா அஞ்ஞானிகளும் வாராங்கனைகட்குச் சமானமாவர். என்னிடத்தே காமக்குரோதாதிகளின்றாம்; ஆதலின், யானே புருஷன். ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! உலகப்பிரசித்த ஸ்திரீயானவள் புருஷசம்பந்தத்தால் கர்ப்பத்தைத் தரிப்பள். அதுபோல், இவ்வஞ்ஞானி ஜீவர்களும் காலரூப புருஷ சம்பந்தத்தால் ஏழாவது தாதுவாய் வீரியரூப கர்ப்பத்தைத் தரிப்பர்; இக்காரணத்தினாலும், இவ்வஞ்ஞானிகளே ஸ்திரீகளாவர்.

இப்போது காமாதி விகாரங்களின் அபாவத்தைத் தம்மிடத்தே கார்க்கி காண்பித்தல்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! கார்க்கியாகிய யான் உயர்ந்த யௌவன அவஸ்தையோடு கூடியிருக்கின்றேன். அங்ஙனமே, எல்லா யௌவன புருஷர்கள் மத்தியிலிருக்கின்றேன். அங்ஙனமாயினும், சிறிதுமாததிரையும் காமாதி விகாரங் களை யடைந்திலேன். ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! ஏகாந்த தேசத்தின்கண் பெண்ணான வள் சேலையற்றிருப்பதே போலச் சபை மத்தியின் கண் யான் சேலையற்ற நக்னளா யிருக்கின்றேன். இவ்வெல்லாப் பிராஹ்மணரும காமாதி விகாரங்களின் பயத்தோடு கூடியவர்களா யிருக்கின்றனராதலின், என்பக்கம் பார்ப்பது கூடவில்லை. எனக்குத் தேகாபிமானம் நீங்கியிருக்கின்றது; ஆகையால், இவ்வெல்லா மறையவரையும் யான் நேத்திரங்களாற் காண்கின்றேன், எனதஸ்தத்தால் தீண்டுகின்றேன். ஆயினும், என்னிடத்தே சிறிதுமாத்திரையும் காமாதிவிகாரம் உண்டாவதின்றாம். ஆகையால், யான் பெண்ணன்று; மற்றோ, அஞ்ஞானிகளே பெண்களாவர்.

சங்கை: - ஹே கார்க்கியே! சாஸ்திர திருஷ்டியால் நின்னிடத்தே பெண் தன்மையின்றாயினும், லோகதிருஷ்டியால் நின்னிடத்தே பெண் தன்மை யுண்டா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! லோக திருஷ்டியாலும் ஸ்திரீ சப்தத்தின் பொருள் யாவரிடத்திற் பொருந்துமோ, அவரே ஸ்திரீயாம்; என்னிடத்தே ஸ்திரீ சப்தத்தின் பொருள் பொருந்துவதில்லை. ஆகையால், யான் எங்ஙனம் ஸ்திரீயாவேன்; மற்றோ, ஸ்திரீயல்லேன்.

இப்போது வியாகரண ரீதியாய் ஸ்திரீ சப்தத்தின் பொருளைக் காண்பித்தல்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! இவ்வகையாய் சப்த சமூகங்கள் எப்பிராணியின் கண்ணேயுளவோ, அப்பிராணியைப் புத்திமான்கள் ஸ்திரீயென்பர். அச்சப்தங்களி வையாம்: - யான் நல்ல அழகிய பெண், யான் யௌவன அவஸ்தையோடுங்கூடி யிருக்கின்றேன், யான் அழகிய உருண்ட ஸ்தனங்களோடு கூடியவள். இவ்வுலகின் கண்ணே எனக்குச் சமானமாய் எந்த ஸ்திரீயும் சுந்தரமாயில்லை; இவர் எனது

பதியாவர்; இவன் எனது மைந்தன், இவள் எனது மகளாவள், இத்தனமும் அன்னமும் எனது கிருகத்தின்கண்ணே இருக்கின்றன; யான் மலடி, யான் மிகுந்த குடும்பமுடை யவள் என்பன முதலாய், யான், எனது என்னும் அபிமானத்தால் உற்பன்னமாய் நானாவகைச் சப்த சமூகங்கள் எவ்வெவ்வஞானி ஜீவரிடத்தேயிருக்குமோ, அவ்வஞ்ஞானி ஜீவர்களே இவ்வுலகின் கண்ணே ஸ்திரீகளாம். ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! எப்பிராணி ஆநந்தசொரூப ஆன்மஞானத்தாற் பூரணமாயிருக் கின்றதோ, அந்தப் பிராணியை, சுருதி, புருஷன் எனக் கூறுகின்றது. அந்த ஆன்ம ஞானத்தோடு கூடிய பிராணியானது சரீரத்தால் ஸ்திரீயாகுக, அல்லது புருஷனாகுக, அல்லது நபும்சகனாகுக, இவற்றின்கண்ணே சிறிதுமாத்திரையும் ஞானிக்கு ஆனியின்றாம். எவ்வாற்றானும் ஆன்மஞானவானே புருஷனாம். ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! ஒரே நடன் தனது மாயையால் ஸ்திரீகளை மோகம் செய்பவ னாய் சுந்தர புருஷரூபத்தைத் தரிக்கின்றனன். கணமாத்திரையில் அந்நடன் புருஷ னுடைய தைரியத்தை நாசம் செய்யும் சுந்தரஸ்திரீ ரூபத்தைத் தரிப்பன், கணமாத்திரையில் அந்நடன் நபும்சகரூபத்தைத் தரிப்பான். ஆனால், அந்த ஸ்திரீ முதலிய கற்பித ரூபங்களால் அந்நடனுடைய பூாவ உண்மை வடிவம் வேற்றுத் தன்மையையடைந்திடாது, அதுபோல், ஒரே இவ்வாநந்த சொரூபஆன்மா தனது மாயையால் ஒருகால் புருஷ சரீரத்தை யடையும், ஒருகால் ஸ்திரீ சரீரத்தை யடையும், ஒரு கால் நபும்சக சரீரத்தையடையும்; ஆனால், அக்கற்பித சரீரரூப உபாதிகளால் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ ஏகத்தன்மை வடிவம நீங்கமாட்டாது. ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! ஒரே புருஷன் கனவின்கண்ணே நித்திரா தோஷத்தால, புருஷ, ஸ்திரீ, யானை, குதிரை முதலிய அநேகரூபங்களை அடைவன்; ஆனால், அக்கற்பிதரூபங்களால் கனாக்காணும் புருஷனுடைய வாஸ்தவ சொரூபம் நீங்குவ தில்லை. அதுபோல், ஒரே பரமான்ம தேவர் தமது மாயையினால் ஸ்திரீ, புருஷ, நபும்சக, ஹஸ்தி, அசுவம் முதலிய அநேக ரூபங்களைத் தரிப்பர்; ஆனால், அக்கற்பித ரூபங்களால் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ சொரூபம் நீங்க மாட்டாது. ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! ஆன்ம ஞானரூப புருஷ பாவத்தையும், சர்வஞ்ஞத் தன்மையையும் அடைந்திரா நின்ற கார்க்கியாகிய யான் வாக்குவடிவ வில்லின்கண் இரண்டு வினாக்களாய் பாணங்களைப் பூட்டி உம்மை யடிக்கும் பொருட்டு வந்திருக்கின்றேன். ஆகையால், ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! வாதரூப யுத்தத்தின்கண் உமக்குச் சமர்த்திருக்கு மாயின் தைரியத்தைத் தாங்கி என்னோடு வாதரூப யுத்தஞ்செய்யவாரும். உமக்கு வாதரூப யுத்தத்தில் தைரிய வல்லமை யில்லையாயின், என் முன் வந்து நமஸ்காரத்தைச் செய்யும். இவ்விரண்டு வகையுள் எங்ஙனம் உமக்குப் பிரீதியோ அங்ஙனஞ் செய்யும். ஹே யாஞ்ஞுவற் கியரே! ஸ்ரீ காசிராஜாவாகிய திவோதாசரது மைந்தராகிய பிரதர்த்தன ரென்னுமரசர் ஒருவராகவே வில்லம்பை எடுத்துக் கொண்டு சென்று இந்திரரோடு போர்புரியச் சுவர்க்க பூமியை யடைந்ததே போலவும், இந்த ஜனக ராஜாவானவர் சுவர்ணமணி இரத்தினங்களால். அலங்கரிக்கப் பெற்ற வில்லைத் தாங்கி இரும்புமயக் கூர்மையாய் அம்புகளைக் கரங்கொண்டு, பகைவரை நலிவுறுத்தப் போரின்கண்ளே பகைவரின் முன்பாய் நிற்பதேபோலும், தைரியத்தைத் தரித்துக் கார்க்கியாகிய யானும் வினவடிவ அம்புகளால் உம்மைத் தொலைக்கும் பொருட்டு ஈண்டு நிற்கின்றேன். ஆதையால், ஹே யாஞ்ஞுவற்கியரே! அவ்வினாக்களின் விடையை

நீரறிவீரேல் என்பொருட்டுக் கூறுவீராக. ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கார்க்கியானவள் யாஞ்ஞவற்கியரை நோக்கிக் கூறியபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கார்க்கியை நோக்கிக் கூறியதாவது: - ஹே கார்க்கியே! நினக்கு வினவ இச்சையிருப்பின், யாதொரு தடையுமின்றி வினவலாம். ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனங் கூறிய யாஞ்ஞவற்கியர் வசனத்தைக்கேட்ட கார்க்கியானவள் வினாவத் தொடங்கினாள்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! எச்சூத்திராத்மாவின் சொரூபத்தைச் சாஸ்திர வேத்தாப் புருஷர் பிரஹ்மாண்டத்தின் மேற்கபாலத்தின் மேலுள்ளதாய்க் கூறியுள்ளாரோ, எச்சூத்திராத்மாவின் சொரூபத்தைச் சாஸ்திரத்தை யுணர்ந்த பெரியோர் பிரஹ்மாண்டத்தின் கீழ்க்கபாலத்தினும் கீழிருப்பதாய்க் கூறியுள்ளாரோ, எச்சூத்திரமாவின் சொரூபத்தை இரண்டு பிரஹ்மாண்ட கபாலங்களின் மத்தியில் கூறியுள்ளாரோ, எச்சூத்திராத்மாவின் சொரூபத்தைச சாஸ்திர முணர்ந்த பெரியார் பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமான சொரூப சகலப் பிரபஞ்சத்தின் வடிவமாய்க் கூறியிருக்கின்றாரோ, அச்சூத்திராத்மா எக்காரணத்தின்கண் குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருக்கும்?

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வினாவோ, முன்னரே கார்க்கியாற் செய்யப்பட்டது. அங்ஙனமே, இதற்கு விடையும் முன்னரே கருணை நிறைந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவராற் கூறப்பட்டது. ஆகையால், மீண்டும் கார்க்கியானவள். இவ்வினாவை ஏன் வினவவேண்டும்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! முன்னர் அனுமானரூப தர்க்கத்தைக் கவர்ந்து கார்க்கி இவ்வினாவை வினவினள். இப்போதோ சாஸ்திர ரீதியைக் கவர்ந்து வினவுகின்றனள். இவ்வகையாய் விலக்ஷணத் தன்மையை உணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டே முன்பின் வினாவின் கண் சப்தங்களின் பேதத்தைக் கார்க்கி வைத்திருக்கின்றனள். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் வினாவைக் கார்க்கி கேட்டபோது, யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கார்க்கியை நோக்கிக் கூறியதாவது.

யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! நீ எந்தச் சூத்திராத்மாவாகிய காரியத்தைக் கூறினாயோ, அச்சூத்திராத்மாவாகிய காரியம் ஆவரண விக்ஷேப சக்திகளோடு கூடிய அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசத்தின்கண்ணே குறுக்கு நெடுக்குமாயிருக்கும். ஹே குமர! இவ்வகையாய் விடையை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறவே அந்தக் கார்க்கி யானவள் யாஞ்ஞவற்கியரை நமஸ்கரித்துக் கூறத்தொடங்கியதாவது: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! முதல் வினாவிற்கு விடையை நீர் என்பாற் கூறினர். இப்போது இரண்டாவது வினாவை உம்பால் வினவுகின்றேன், நீர் சாவதானமாய் அவ்வினாவிற்கு விடை கூறவேண்டும். ஹே குழந்தாய்! கார்க்கி இங்ஙனங்கூறிய போது யாஞ்ஞவற்கியர் அக்கார்க்கியை நோக்கி ஹே கார்க்கியே! கம்பீரமாய் நின் இரண்டாவது வினாவை வினவுதி. ஹே மைந்த! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறியவுடன் அந்தக் கார்க்கியானவள் முதல் வினாவின் கண் சூத்திராதமாவின் ஆதாரம் யாது கேட்டனளோ, அதனையே மீண்டும் இரண்டாவது முறை கேட்டனள். யாஞ்ஞவற்கியரும் முதல் வினாவின்

விடையின்கண்ணே எந்தச் சூத்திர ஆன்மாவின் அவ்வியாகிருதரூப ஆகாச ஆதாரத்தைக் கூறினரோ, அதனையே இரண்டாவது வினாவின் விடையின்கண்ணும் கூறினர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! முதல் வினாவை இரண்டாவது முறை செய்வதில் கார்க்கியின் கருத்தியாது?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! கார்க்கியானவள் முதலாவது வினாவை இரண்டாவது முறை செய்ததின் கருத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக: - வீடானது கேவலம் ஸ்தம்பங்களை யாசிரயித்திராது; மற்றோ, ஸ்தம்பங்களையும் சுவருக ளையும் ஆசிரயித்திருக்கும். அதுபோல், சூத்திராத்மரூப காரியமும் அவ்கியாகிருத ரூப ஆகாசத்தின்கண்ணும் வேறொரு காரணத்தின்கண்னும் இருக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தால் கார்க்கி முதல் வினாவை மீண்டும் இரண்டாவது முறை செய்தனள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் முதல் வினாவின் விடையை மீண்டும் இரண்டாவது முறையேன் கூறினர்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அம்முனிவர் முதல் வினாவின் விடையை இரண்டாவது முறை கூறியதின் கருத்தை நீ கேட்பாயாக. சூத்திராத்மாவாகிய காரியம் அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசத்தன்றி வேறெதன் ஆசிரிதமாயுமிராது; மற்றோ, மேகம் கேவலம் பூதாகாசத்தின் ஆசிரிதமாயிருப்பதே போல, இச்சூத்திராத்மாவாகிய காரியமும் கேவலம் அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசத்தின் ஆசிரிதமாயேயிருக்கும் என்னுங் கருத்தால், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் அதன் விடையையே மீண்டும் இரண் டாவது முறை கூறினர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் விடையை யாஞ்ஞனற்கிய முனிவர் கூறியபோது, அந்தக் கார்க்கியானவள் மீண்டும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் பாலிது கேட்டனள்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கியரே! அந்த அவ்வியாகிருத ஆகாசம் எதன் கண் குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருக்கின்றது? என்னும் இந்த வினாவை வினாவுவதிற் கார்க்கியின் அபிப்பிராயமிதுவாம்: - அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசத்தின் அதிஷ்டான மாகிய ஆன்மா மனவாக்குகட்கு அவிஷயமாம். ஆகையால், அவ்வான்மாவை யாஞ்ஞவற்கியர் கூறாதிருப்பரேல், அப்பிரதிபைரூபத் தோல்வித்தானத்தை யடைவர்; கூறுவரேல், விப்பிரதிபத்திரூபத் தோல்வித்தானத்தையடைவர். இருவகை யாலும் யாஞ்ஞவற்கியர் அபஜயமேயடைவர். அவற்றுள் கூறத் தகுதியாய் பொரு ளின் அறியாமையை அப்பிரதிபையென்பர். முரண்படக் கூறலை விப்பிரதிபத்தி யென்பர். அபஜயகாரணத்தைத் தோல்வித்தானமென்பர். ஹே குழந்தாய்! இவ் வகை வினாவைக் கார்க்கி செய்தபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கார்க்கியை நோக்கிக் கூறியதாவது: - ஹே கார்க்கியே! எல்லாருடைய புத்தி முதலியவற்றின் சாக்ஷியாய் நித்தியமும் அபரோக்ஷமாய் ஆன்மரூப அக்ஷரத்தின்கண் அவ்வியாகிருத ஆகாடம் குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருக்கும். ஈண்டு அவ்வியாகிருத ஆகாசசப்தத்தால் மூலாஞ்ஞானத்தைக் கவர்ந்து கொள்க. அந்த மூலாஞ்ஞானம் ஜீவனையேனும் ஈஸ்வரனையேனும் ஆசிரயித்திராது. மற்றோ, ஜீவேஸ்வர

விபாகமற்ற சுத்த சைதன்யத்தை யாசிரயித்திருக்கும். அந்தச் சுத்த சைதன்யரூப ஆன்மா யாண்டும் வியாபகமாம்; உற்பத்தி நாசமற்றதாம். ஆகையால், சுத்த ஆன்மாவே அக்ஷரமாம். அவ்வான்மரூப அக்ஷரத்தை யாசிரயித்து அவ்வியாகிருத ஆகாசமிருக்கும். இப்போது முற்கூறிய அப்பிரதிபை, விப்பிரதிபத்தி ரூபத்தோல்வித் தானத்தை நீக்கும் பொருட்டு, அனான்மபதார்த்தங்களின் நீக்கவாயிலாய் அக்ஷர ஆன்மாவின் சொரூபத்தை நிரூபணம் செய்வாம்: - ஹே கார்க்கியே! வில்வப்பழத் தைக் குறித்துக் கடம் ஸ்தூலமாம், மலையைக் குறித்தோ அக்கடம் சூக்ஷுமமாம். இவ் வண்ணம் எவ்வளவு ஸ்தூல சூக்ஷும பதார்த்தங்களுளவோ, அவை யாவற்றினும் இவ்வக்ஷர ஆன்மா விலக்ஷணமாம். திரணம்போல எவ்வளவு குறுகிய பதார்த்தங்களுளவோ, அங்ஙனமே பனைமரம் போல் எவ்வளவு நீண்ட பதார்த்தங்க ளுளவோ, அவை யாவற்றினும் இவ்வக்ஷர ஆன்மாவிலக்ஷணமாம். அக்கினியைப் போல் எவ்வளவு சிவப்புவர்ணமுடைய பதார்த்தங்களுளவோ, அவையாவற்றினும் இவ்வக்ஷர ஆன்மா விலக்ஷணமாம். ஜலம்போல எவ்வளவு சிநேகமுடைய பதார்த்தங்களுளவோ, அவை யாவற்றினும் இவ்வக்ஷர ஆன்மா விலக்ஷணமாம். நிழற் கொப்பான பூமியைப்போல எத்துணைக் கறுப்பு வர்ணமு டைய பதார்த்தங்களுளவோ அவை யாவற்றினும் இவ்வக்ஷரான்மா விலக்ஷண மாம். தமால விருக்ஷத்தைப் போலக் கறுப்பாயும் இருள்போல் விழிகளைத் தடைப்படுத்துவதாயும் உள்ள எத்துணைப் பதார்த்தங்களுளவோ, அவை யாவற்றி னும் இவ்வக்ஷரான்மா விலக்ஷணமாம். இவ்வக்ஷரான்மா செல்கையற்றதாமா தலின், நடையுடை வாயுவினும் விலக்ஷணமாம். இவ்வக்ஷர ஆன்மா துவாரமற்ற தாதலின், துவாரமுடைய ஆகாசத்தினும் விலக்ஷணமாம். இவ்வக்ஷரான்மா அமூர்த்தமாம்; சங்கமற்றதாம்; ஆகையால், மூர்த்தமாய்ச சங்கமுடையதாய் தேயுவினும் விலக்ஷணமாம். இவ்வக்ஷரான்மா மதுரம் முதலிய இரசங்களற்றதாம்; ஆகையால், மதுர ரசமுடைய ஜலத்தினும் விலக்ஷணமாம். இவ்வக்ஷரான்மா கந்தமற்றதாம்; ஆகையால், கந்தமுடைய பிருதிவியினும் விலக்ஷணமாம். ஹே கார்க்கியே! இவ்வக்ஷரான்மாவின் சொரூபம், பஞ்ச ஞானேந்திரியமுமன்றாம்; பஞ்சகர்மேந்திரியமுமன்றாம்; மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னும் அந்தக்கரண சதுஷ்டயமுமன்றாம்; பிராணன், அபானன், சமானன், வியானன், உதானன் என்னும் பஞ்சப் பிராணனுமன்றாம்; மோக்ஷபரியந்த மிருப்பதாய் இரண்டுலோகத்தினும் கமனம் செய்யும் சூக்ஷுமசரீரமுமன்றாம்; அத்விதீய ஆன்மாவைப் பேதப்படுத்து வதாய் அவித்தைரூபக் காரண சரீரமுமன்றாம். ஹே கார்க்கியே! இவ்வக்ஷர ஆன்மா கேவலம் உள்ளிலேயே யிருக்குமாயின், வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்கள் யாவர் விளக்குவர். இவ்வக்ஷரான்மா கேவலம் வெளியிலேயே இருக்குமாயின், உள்ளிலுள்ள பதார்த்தங்களை யாவர் விளக்குவர். ஆன்மாவினும் வேறாய் சர்வ பதார்த்தங்களும் ஜடரூபங்களாம். ஆகையால், அவற்றினிடத்தே பிரகாசத்தன்மை சம்பவியாது. இவ்வக்ஷரான்மா தமது சொப்பிரகாசரூபத்தால் உள்ளிலும் வெளியிலு முள்ள சர்வயதார்த்தங்களையும் ஒளிர்விக்கும். ஆகையால், யாவற்றிற்கும் சாக்ஷியாய் அக்ஷர ஆன்மா உள் வெளித்தன்மையற்றதாம். இவ்வக்ஷர ஆன்மா நிர்விகார அசங்கமாம்; ஆதலின், போக்தாத் தன்மையும் போக்கியத் தன்மையும் அற்றதாம். ஹே கார்க்கியே! ஆகாசத்தின்கண் மேகங்களின் சமூகமும் அந்தகாரமும்

பிரதீதியாவதே போலவும், இரஜ்ஜுவின்கண் சர்ப்பதண்டாதிகள் பிரதீதியாவதே போலவும், இவ்வக்ஷர ஆன்மாவின்கண் இவ்வுலகமெலலாம பிரதீதியாம்.

கருத்திதுவாம்: - மேகாதிகளால் ஆகாசபேதம் உண்டாகாததே போலும், கற்பித சர்ப்பாதிகளால் இரஜ்ஜுவின் பேதமுண்டாகாததே போலும், கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தால் அதிஷ்டானரூப அக்ஷர ஆன்மாவின் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், அக்ஷர ஆன்மா சர்வபேதமு மற்றதாம் ஹே குழந்தாய்! இத்துனை கூறியதால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் உபாதியற்ற அக்ஷர ஆன்மாவின் சொரூபத்தைக் கூறியதாம். அவ்வக்ஷர ஆன்மாவின் சொரூபம் எவருடைய சித்தத்தின் கண்ணே பதியவருவதில்லையோ, அவர்கட்கு அநுக்கிரகம் செய்யும் பொருட்டு மாயா விசிஷ்ட அந்தர்யாமியை யறியும் லிங்கங்களைக் காண்பிக்கின்றார்: - அப்பிரத்தியக்ஷ பதார்த்தத்தைக் காண்பிப்பதை லிங்கமென்பர். மலையின்கண்ணே அப்பிரத்தியக்ஷமாகிய தீயைத் * தூமலிங்கமானது அறிவிக்கும். [* தூமம் = புகை.] ஹே கார்க்கியே! தாசன் நியமமாய் இராஜாவின் ஆஞ்ஞையின் கண்ணே இருப்பதே போல, இச்சூரிய சந்திரரும் நியமமாய் ஜகத் வியவகாரத்தை நடத்துவர். ஆதலின், எப்பரமான்மாவின் ஆஞ்ஞையினால் இச்சூரிய சந்திரர் நியமமாயிருக்கின்றனரோ, அச்சர்வஞ்ஞ பரமான்ம தேவரே சூரிய சந்திரரின் அதிபதியாவர் என்றறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? ஆகையால், சூரிய சந்திரரின் நியமமாய் பிரவிருத்தி அந்தர்யாமியை யறிவிப்பதாய் லிங்கமாம். ஹே கார்க்கியே! எவ்வெப்பொருள்கள் குருத்வ தர்மமுடையனவாமோ, அவை ஓராதார முடையன வன்றாயின் கீழே வீழ்ந்துபோம். குருத்வ (கனத்தன்மை) தர்மமுடைய வஸ்திராதி கள் புருஷரூப ஆதாரமின்றிப் பூமியின் கண்ணே விழுவதே போலும். அங்ஙனமே சம்பூரணப் பூதப்பிராணிகளின் பாரத்தைத்தரிக்கும் பிருதிவியும், சுவர்க்கமும் குருத்வதரும் முடையனவேயாம். ஆனால், அவற்றிற்குக் கீழ்வீழ்தலாந் தன்மை யின்றாம். ஆகையால், யாரோ ஒரு சர்வஞ்ஞ பரமான்ம தேவர் பிருதிவியையும் சுவர்க்கத்தையும் தரிக்கின்றாரென அறிந்து. கொள்ளக் கிடந்ததன்றோ? ஆகையால், குருத்வதருமமுடைய பிருதிவியின் திதியும் சுவர்க்கத்தின் திதியும் பரமான்மாவை யறிவிக்கும் லிங்கமாம். ஹே கார்க்கியே! அரசனால் ஏவப்பட்ட சேவகன் நியமமாய்க் காரியம் செய்வன், அது போல் இமைகொட்டல் முதலாய்ச் சம்வற்சர (வருஷ) பரியந்தம் எத்துணை முகூர்த்தம், பிரஹரம், தினம், பக்ஷம், மாதம் இருதுவடிவ காலங்களுளவோ, அவை நியமமாய்ச் சர்வபூதப் பிராணிகளின் ஹிதத்தையும் அஹிதத்தையும் செய்யும்; சர்வ பதார்த்தங்களின் ஆயிஷையும் கணக்கிடும்; ஆதலின், யாரோ ஒரு சர்வஞ்ஞ பரமான்மதேவர் காலத்தை ஏவுபவராய் இருக்கின்றாரெனக் கொள்ளக்கிடந்ததன்றோ? ஆதலின், நியம பூர்வகமாய் காலப் பிரகிருத்தியும் பரமான்மாவை யறிவிக்கும் லிங்கமாம். ஹே கார்க்கியே! ஹிமாலயம் முதலிய பர்வந்த்தினின்று முண்டாய நாவகையாய் கங்காதி நதிகள் உற்பத்தி காலத்தே எவ்வெக்கிழக்கு முதலிய திசைணிற் சென்றனவோ, அவ்வத்தி சைகளில் இன்று வரையும் நியமமாய்ப் பிரவாகம் சென்று கொண்டே யிருக்கின்றன. ஒருகாலும் அவற்றிற்கு மாறாயதன்மை யுண்டாவதில்லை. ஆகையால், ஒரு சர்வஞ்ஞ பரமானம் தேவர் கங்கை முதலிய நதிகளை நியாயமாய்ச் செலுத்துபவர் என் அறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? ஆகையால், கங்காதி நதிகளின் நியமமாகிய

பிரவாஹமும் அந்தரியாமியாய் பரமான்மாவை யறிவிக்கும் இலிங்கமாம். ஹே கார்க்கியே! சாஸ்திர ரீதியாய்த் தானம் செய்யும் தர்மாத்மாவாய் புருஷனைப் பிராமாணிக சிஷ்ட புருஷர் ஸ்துதி செய்வர். அந்தத் தர்மாத்மாவாய் புருஷனைச் சிஷ்டபுருஷர் ஆசிாப்பர். சிரயிப்பர். எப்புருஷன் பிரமாதத்தால் தீதாய் சூது முதலிய காரியத்தே பொருளை விரயம் செய்வனோ, அப்பு ஷணைப் பிராமாணிக சிஷ்ட புருஷர் உபேக்ஷையும் நிந்தையும் செய்வர். ஆகையால், கர்ம பலத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு சர்வஞ்ஞ பரமான்மதேவர் இருக்கின்றார். அவரது பயத்தால் பிராமாணிக சிஷ்டபுருஷர் தர்மாத்மாவை யாசிரயிக்கின்றனர், அவனைத் துதிசெய்கின்றனர்; சர்வஞ்ஞ பரமான்மாவை யங்கீகரியாதிருப்பின், பிரமாதம் செய்பவனைப் பிராமாணிக சிஷ்டபுருஷர் உபேக்ஷையும் நிந்தையும் செய்வதே போலத் தர்மாத்மாவை ஏன் செய்வதில்லை என்றறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? ஆகையால், இவ்வண்ணமாய் பிராமாணிக சிஷ்டபுருஷரின் வியவகாரமும் சர்வஞ்ஞ பரமான்மாலை யறிவிக்கும் இலிங்கமாம். ஹே கார்க்கியே! யாககர்த்தா புருஷரைத் தேவதை யாசிரயிக்கும், சிராத்தாதி கர்மம் செய்யும் புருஷரைப் பிதுர்க்களாசிரயிப்பர். ஆகையால், சர்வ காரியங்களிலும் சமர்த்தராய் தேவதை கட்கும் பிதுர்க்கட்கும் மனுஷ்ய அதீன ஜீவனமும் அந்தர்யாமியாய் பரமான்மாவை யறிவிக்கும் இலிங்கமாம். ஆகையால், ஹே கார்க்கியே! எவ்வக்ஷர ஆன்மாவை ஆசிரயித்து அவ்வியாகிருத ஆகாசம் இருக்கின்றதென யான் முன்னம் கூறினே னோ, அவ்வக்ஷர ஆன்மாவின் ஆஞ்ஞையினாலே இவ்வெல்லாவுலகும் நிகழா நிற்கும். ஹே கார்க்கியே! எவ்வக்ஷர ஆன்மாவை யறியாது எப்புருஷன் யாகதான தப ஹோமமுதலிய அநேக கர்மங்களை, நெடுங்கால் பரியந்தம் செய்வனோ, அவ்வஞ்ஞானிக்கு அந்த யாகாதி கர்மங்கள் அழியும் பலனைக்கொடுக்கும்.

கருத்திதுவாம்: - எனது சொரூபத்தை யறியாதியற்றிய சம்பூரண் யாகாதி கர்மங்கள் அழியும் பலத்தைக் கொடுக்குக்வென்னும் நியமத்தை எப்பரமான்மதேவர் செய்தனரோ, அப்பரமான்ம தேவரிடத்தே அசம்பாவனை செய்தல் யோக்கியமன்றா ம். ஹே கார்க்கியே! கிருமிகனோடுகூடிய, நாயை நோக்கி, யாவரும் நாய்க்காகச் சோகிப்பர். அதுபோல், அதிகாரிக்குறிய மனுஷ்ய சரீரத்தையடைந்து இவ்வக்ஷர ஆன்மாவை அறியாது யாவன் இறக்கின்றனனோ, அவ்வஞ்ஞானியானவன் கிருபனனவன்; யாவரது சோகத்திற்கும் விஷயமாவன். ஹே கார்க்கியே! யாவன் இவ்வக்ஷர ஆன்மாவையறிந்து இச்சரீரத்தைப் பரித்தியாகம் செய்வானோ அவ்வறிஞன் இவ்வுலகின் கண்ணே கிருதகிருத்தியனாவன். அவனே பிரஹம வேத்தாவாய் பிராஹ்மணன்.

சீடன் கூறல்: - ஹே பகவன்! யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கார்க்கியின் பொருட்டு எங்ஙனம் அக்ஷர ஆன்மாவின் ஞானத்தை உபதேசித்தாரோ, அங்ஙனம் அக்ஷர ஆன்மாவின் ஞானசாதனங்களை ஏன் உபதேசிக்கவில்லை?

ஸ்ரீ குரு கூறல்: - ஹே குழந்தாய்! குருமுகமாய் வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்னும் மூன்றும் அக்ஷர ஆன்மாவின் ஞானசாதனங்களாம். அச்சாதனங்களை முன்னர்க் ககோளப் பிராஹ்மணரை நோக்கி

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறினாரன்றா? அதனைக் கார்க்கியும் கேட்டுக்கொண்டிருந் தமையின், மீண்டும் கார்க்கியை நோக்கி யாதின் பொருட்டு உபதேசிக்க வேண்டும் என்னுங் கருத்தால் மீண்டுங் கூறவில்லை யென்றுணர்ந்து கொள்ளுதி. அல்லது, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் பிரஹ்ம சாக்ஷாக்காரரூப பலமுடைய புருஷனைப் பிராஹ்மணனெனக் கூறினார். அந்தப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ரூபபலம் சிரவணாதி சாதனங்களன்றி யுண்டாகாது; ஆகையால், ஒரு விருத்த குமாரியை நோக்கி இந்திரர் எம்பால் நீ ஒரு வரங்கேட்டுக்கொள் என்றனர், எனவே அந்த விருத்த குமாரியா னவள் இவவர ததைக கேட்டனள்: - எனது அருமைக் குமரன் பொற்பாத்திரத்தே பாற்குடிக்குமாறு வரம் வேண்டுமென்றனள், எனவே அவ்விருத்தகுமாரி, பதி, புத்திரன், தனம் என்பவை முதலிய சர்வ பதார்த்தங்களையும் கேட்டதாயதன்றோ? அதுபோலப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ரூபபலத்தைக் கூறியது கொண்டு, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சம்பூரண சிரவணாதி சாதனங்களைக் கூறியதாகத் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மாயாவிசிஷ்ட அந்தர்யாமியின் வடிவத்தை முன்னர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் உத்தாலகரின் பொருட்டுக் கூறினாரன்றோ? கார்க்கியும் கேட்டுக்கொண்டு தானேயிருந்தனள். இப்போது கேட்காமலே கார்க்கியை நோக்கி மீண்டும் அந்தர்யாமியின் வடிவத்தை ஏன் கூறினர்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! எவ்வபிப் பிராயத்தால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் மீண்டும் அந்தர்யாமியின் சொரூபத்தை கார்க்கியை நோக்கிக் கூறினாரோ, அவ்வபிப்பிராயத்தை நீ கேட்பாயாக, உத்தாலகப் பிராஹ்மணரின் பொருட்டுக் செய்த இரண்டாவது வினாவின் விசாரத்தில் எவ்வந்தர்யாமியைக் கூறினரோ, அவ்வந்தர்யாமி அஷர ஆன்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அக்ஷர ஆன்மாவின் வடிவமாம்.

கருத்திதுவாம்: - சுத்த ஆன்மாவை அக்ஷரமென்பர். அதுவே மாயாவடிவ உபாதியைத் தழுவி உலகின் உற்பத்தியையும், ஸ்திதியையும், லயத்தையும், நியம னத்தையும், பிரவேசத்தையும், மற்றைய காரியங்களையும் செய்யும். அப்போது அவ்வக்ஷர ஆன்மா அந்தர்யாமி யெனப்படும். ஆதலின், அக்ஷர ஆன்மாவினும் அந்தர்யாமி வேறன்றாம். இவ்வார்த்தத்தை யுணர்த்தும் பொருட்டு, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் மீண்டும் அந்தர்யாம்பின் வடிவத்தைக் கூறினர் என்று உணர்க.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே கார்க்கியே! இவ்வக்ஷர ஆன்மா நேத்திர முதலிய சர்வ திருசியப் பிரபஞ்சங்களின் சாக்ஷியாம். ஆகையால், அவ்வக்ஷர ஆன்மாவை நேத்திர முதலிய திருசியப் பிரபஞ்சங்கள் உணரா. எங்ஙனம் சவரினும் கடம் வேறாமோ, அங்கனம் திருஷ்டர், சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞாதா ரூபமாய் இச் சீவான்மா அவ்வக்ஷர ஆன்மாவினின்றும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அக்ஷர ஆன்ம வடிவமாம். ஆகையால், ஹே கார்க்கியே! ஸ்தூல சூக்ஷும பிரபஞ்சரூப விக்ஷேபத்தின் காரணமாய் ஆன்மாவை மறைக்கும் அவ்வியாகிருத ஆகாசமானது இவ்வக்ஷர ஆன்மாவின்கண்ணே யிருக்கும். ஹே சிஷ்ய! யாஞ்ஞுவற்கிய வடிவ

மேகத்தினின்றும் உண்டாய் வாக்கியவடிவ அமிர்தமானது சிரத்தை யுடைய புருஷர்களின் செவிகளின் தாபத்தைச் சேதிப்பதாம்; அதனால், அத்தியந்தம் துர்லபமாம். அத்தகைய அமிர்தவடிவ வசனத்தை அக்கார்க்கியானவள் கேட்டு பரமாநந்தத்தை மிகவும் அடைந்தனள். கருணையோடு கூடிய அந்த கார்க்கியானவள் சர்வ பிராஹ்மணர்களையும் நோக்கி இவ்வண்ணம் கூறத்தொடங்கினள்.

கார்க்கி கூறல்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! நீங்கள் யாவரும் கூடிய இச்சபையின் கண் கார்க்கியாகிய யான் பக்ஷபாதமற்றவளாய் ஒரு வசனத்தைக் கூறுகின்றேன். அதனை நீங்கள் யாவரும் பொறுமையுடன் ஒருமையாய்க் கேட்பீர்களாக; இவ்வுலகின்கண்ணே யான் அநேகம்வகையாய் புருஷர்களைக் கண்டிருக்கின்றேன்; ஆயினும், யாஞ்ஞவற்கியருக்குச் சமானமாய் ஒருவரையும் யான் கண்டதில்லை. இப்போது ஆன்ம ஞானத்தோடு கூடிய யாஞ்ஞவற்கியரே புருஷர் என்னும் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் பொருட்டு, ஆன்மஞானமற்ற அஞ்ஞானிகளின் நிந்தை காண்பிக்கப்படுகின்றது. ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின்கண்ணே யான் சில புருஷரை வெண்மையாய் வீட்டுக்குச் சமானமாய்க் கண்டுளேன்.

கருத்திதுவாம்: - எங்ஙனம் வெள்ளிய வீடானது தூரத்தில் ரமணீய மாயிருக்குமோ, உள்ளே ஜடத்தன்மையோடு கூடியிருக்குமோ அங்ஙனம் சில புருஷர் தூரத்தில் ரமணீயமாய்க் காணப்படுகின்றனர்; உள்ளே தமோகுணத்தால் ஜடத்தன்மையோடு கூடியிருக்கின்றனர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின்கண் யான் சில புருஷரைப் பாரஞ்சுமக்கும் எருதிற்குச் சமானமாய்க் கண்டுளேன்.

கருத்திதுவாம்: - எங்ஙனம் எருதானது தனக்குப் பயனின்றியே பாரத்தை எடுக்குமோ அங்ஙனம் சில புருஷர் சாஸ்திரங்களைப் படித்து அந்நியர்களுக்கோ சாஸ்திரார்த்தங்களை உபதேசிக்கின்றனர். ஆனால், தமது மனத்தின்கண்ணே அணுமாத்திரையும் சாஸ்திரார்த்தத்தை தரிக்கார். ஆகையால், பயனின்றியே சாஸ்திர பாரத்தை எடுப்பர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின்கண் யான் சில புருஷரைக் கிளிக்குச் சமானமாய்க் கண்டுளேன்.

கருத்திதுவாம்: - கிளியானது சுந்தரமான சப்தங்களையே உச்சரிக்கின்றது. ஆனால், அச்சப்தங்களின் அர்த்தத்தை அறிவதில்லை அதுபோல், சில புருஷர் சுந்தர சப்தங்களையே உச்சரிக்கின்றனர். ஆனால், அச்சப்தங்களின் அர்த்தங்களை அறிகின்றிலர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின் கண்ணே யான் சில புருஷரை விசால நேத்திர முடையவர்களாயினும் குருடருக்குச் சமான மாயிருப்பதைக் கண்டுளேன்.

கருத்திதுவாம்: - எங்ஙனம் குருடன் அத்தியந்தம் சமீபத்திலிராநின்ற பதார்த்தங்களையும் காண்பதில்லையோ, அங்ஙனம் சில புருஷர் அத்தியந்தம் சமீபமாய் இருதய தேசத்தின்கண் இராநின்ற ஆத்மாவையும் அறிந்திலர். ஹே

பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின்கண்ணே யான் சில புருஷரைச் சித்திரத்திற்றீட்டிய மூர்த்திகட்குச் சமானமாய்க் கண்டுளேன்.

கருத்திதுவாம்: - சித்திரத்திற்றீட்டிய மூர்த்தி காண்பதற்கு மிகவும் அழகாயிருக்கும். ஆனால், ஏதாவது காரியம் செய்வதிலோ, அது சாமர்த்திய மற்றதாம்; அதுபோல், சில புருஷர் பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாயிருப்பர்; ஆனால், ஏதாவது காரியத்தின் கண்ணோ வல்லமையில்லாதவராவர். ஹே பிராஹ்மண ர்களே! இவ்வுலகின்கண்ணே யான் சில புருஷரை அபத்திய போஜனத்திறகுச் சமானமாய்க் கண்டுளேன்.

கருத்திதுவாம்: - எங்ஙனம் அபத்திய போஜனமானது முதலில் சுககாரணமாமோ, பரிணாமகாலத்தில் துக்ககாரணமாமோ, அங்ஙனம் சில புருஷர் சபையின்கண் உலகருக்குச் சத்திய அர்த்தத்தை உபதேசித்துச் சிறிதுமாத்திரம் பிரசன்னத்தன்மையை'உண்டாக்குவர். ஏகாந்ததேசததின்கண் அசத்திய அர்த்தத்தை உபதேசித்துத் துக்ககாரணமாவர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின்கண் யான் சில புருஷரைப் புலிக்குச் சமானமாய்க் கண்டுளேன்.

கருத்திதுவாம்: - எங்ஙனம் புலியானது மான் முதலியவற்றைக் கொல்லு மோ, அங்ஙனம் சில புருஷர், மனம், வாக்கு, காயங்களால் எப்போதும் ஜீவர்கட்கு ஹிம்சையைச் செய்வர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின்கண் யான் சில புருஷரை மதுக்குடித்து மதம் பிடித்த குரங்குக்குச் சமானமாய்க் கண்டுளேன்.

கருத்திதுவாம்: - எங்ஙனம் மதுக்குடித்து மதம்பிடிதத குரங்கானது அத்தியந்தம் சஞ்சலமாயிருக்குமோ, அங்ஙனம் சில புருஷர் அஞ்ஞானமாகிய மதுவைக்குடிதது, சாஸ்திர விருத்தமாய் நானாவகையான தொழிலைச் செய்வர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின் கண்ணே யான் சில புருஷரைக காமரூப சத்துரு வசமிருப்பதாய்க் கண்டுளேன். சில புருஷரைக் குரோதரூப சத்துரு வசமிருப்பதாய்க் கண்டுளேன். சில புருஷரை லோபம், மோகமுதலிய சத்துருக் களின் வசமிருப்பதாய்க்கண்டுளேன். ஹே பிராஹ்மணர்களே! வேதங்களையும், வேதத்தின் அங்கங்களையும் அறிந்துள்ள தெய்வ புருஷனும், சத்துவம், ரஜசு, தமசு யென்னு முக்குணங்களோடு கூடியவனாயிருப்பதால், விஷயங்களிடத்தே விருப்பு டையவனாக விருப்பதாயே கண்டுளேன். அத்தெய்வ புருஷனுக்குக் கனவின் கண்ணும், நனவின் கண்ணும் சிறிது மாத்திரையேனும் விலக்ஷணத்தன்மை யின்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - நனவின்கண் நித்திரையின் விரோதித் தன்மையிருப்பதுவே கனவினும் விலக்ஷணத் தன்மையாம். அவ்விலக்ஷணத் தன்மை முக்குண அபிமானிகளாகிய தேவதைகட்கு நனவின் கண்ணே சம்பவியாது. ஏனெனின், அத்தேவதைகள அத்விதீய ஆத்ம ஞானத்தால் தமது அஞ்ஞானத்தை நீக்கிலர். எதுவரை ஜீவர்கட்கு அத்விதீய ஆத்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகவில்லையோ, அதுவரை அஞ்ஞான நிவிருத்தியு முண்டாகாது. முக்குண அபிமானியாய் தெய்வ

புருஷனுக்குப் பிரஹ்மஞானம் உண்டாயினும், அஞ்ஞானரூப நித்திரையின் கண்ணே யுண்டாகும் அந்த ஞானத்தால் அவனுடைய மூல அஞ்ஞானம் நீங்க மாட்டாது. ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின் கண் எவ்வளவோ புருஷர் வியாகரண சாஸ்திரத்தைப் படித்துளார். அந்த வியாகரணத்தால் பதார்த்தங்களின் ஞானத்தில் அந்தப் புருஷர்களின் புத்தி குசலமாம். எவ்வளவோ புரூஷர் மீமாம்சா சாஸ்திரத்தைப் படித்துளார்; அம்மீமாம்சா சாஸ்திரத்தால் வாக்கியார்த்த ஞானத்தில் அப்புருஷர்களின் புத்தி குசலமாம். சிலபுருஷர் நியாய சாஸ்திரத்தைப் படித்துளார். அந்த நியாய சாஸ்திரத்தால் பிரமாண ஞானத்தில் அந்தப் புருஷர்களின் புத்தி குசலமாம். சில புருஷர் தர்ம சாஸ்திரங்களைப் படித்துளார். அந்தத் தர்மசாஸ்திரத் தால் தர்ம அதர்ம ஞானத்தின்கண் அப்புருஷர்களின் புத்தி குசலமாம். சில புருஷர் இவ்வண்ணம் அந்நிய சாஸ்திரங்களையும் படித்துளார். அவ்வப் பொருளின்கண் அப் புருஷர்களின் புத்தி குசலமாயிருப்பதைக் கண்டுளேன். ஆனால், அத்விதீய பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களின் அர்த்தத்தின்கண் அப்புருஷர்களின் புத்தியின் குசலத் தன்மையை யான் கண்டதில்லை. ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின் கண்ணே எப்புருஷருக்கு வேதாந்த சாஸ்திர அர்த்தத்தின் ஞானமிருக்கின்றதோ, அதுவும் பூரணமாயில்லை. மற்றோ சிறிதே யாம். அச்சிறிய ஞானத்தால் சம்சய நிவிருத்தி யுண்டாகமாட்டாது. ஹே பிராஹ்மணர்களே! சில புருஷர்கட்குச் சம்பூரண வேதாந்த சாஸ்திரார்த்த ஞானமிருப்பினும், காமக் குரோதாதிப் பிரதி பந்தங்களின் வசத்தால் அந்த ஞானம் அப்புருஷர்களின் மூல அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதில் சமர்த்துடையதாகாது, அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் ஆற்றலை யிழந்த தானியங்கள் எப்பலத்தையும் உற்பன்னமாக்க மாட்டாததேபோல், காமக்குரோதாதி பிரதி பந்தங்களோடு கூடிய ஞானமானது அப்புருஷர்களின் மூல அஞ்ஞானத்தை நிவிருத்தி செய்ய மாட்டாது.

இப்போது காமக்குரோதாதிகளை அபேக்ஷித்து, அகங்காரத்தின்கண் ஞானத்தின் முக்கியப் பிரதிபந்தத்தன்மை காண்பிக்கப்படும்: - ஹே பிராஹ்மணர் களே! அபராதியாய் சோர புருஷர்களின் சிறைச்சாலையானது ஸ்தம்பங்களை ஆசிரயித்திருக்கும். அத்தம்பங்களுள்ளும் ஒரு மத்திய ஸ்தம்பமானது முக்கியமாம். வேறு கோணங்களிலுள்ள ஸ்தம்பங்கள் அமுக்கியங்களாம். அதுபோல், அஞ்ஞானிகளின் சிறைச்சாலையாய் இச்சமுசாரமானது காமக் குரோதாதி ஸ்தம்பங்களை ஆசிரயித்திருக்கும். அத்தம்பங்களினுள்ளும், இவ்வகங்காரம் மத்திய மூலஸ்தம்பமாம். காமக்குரோதாதிகள், கோணங்களிலிருக்கும் ஸ்தம்பங்களாம். கோண ஸ்தம்பங்கள் நசித்தும் எதுவரை மூலஸ்தம்பமானது இருக்குமோ, அதுவரை வீட்டிற்கு அழிவுண்டாகாது. அதுபோல், காமக் குரோதாதிகளின் நீக்கமுண்டாயினும், எதுவரை இவ்வகங்காரம் உளதாமோ, அதுவரை இச்சமுசாரத்தின் நிவிருத்தி யுண்டாகமாட்டாது; ஆகையால், ஆத்ம ஞானத்தின்கண் முக்கியப் பிரதி பந்தகமாம். இப்போது அகங்காரம் யாண்டும் வியாபித்திருத்தல் என்பதைக் காண்பிக்கப்படும்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வகங்காரம் சர்வ ஜீவர்களிடத்தும் இருக்கின்றது. அகங்காரமற்ற எச்சீவர்காளையும் யான் கண்டிலேன். ஏனெனின் இந்த ஜனக ராஜாவின் யாகத்தில் சர்வதேசத்திலுள்ள அறிஞர்களாகிய பிராஹ்மணர்கள் யாவரும் ஒருங்கு கூடியுள்ளார். அவருள், எவ்வளவோ பிராஹ்மணர்கள்

காமதோஷம் ஒன்றற்றவரா யுள்ளார். எவ்வளவோ பிராஹ்மணர்கள் காமம், குரோதமென்னும் இரண்டு தோஷமற்றவராயுள்ளார், எவ்வளவோ பிராஹ்மணர்கள் காமம், குரோதம், லோபம், மோக மென்பதாதி யனேகம் தோஷமற்றவராயுள்ளார். ஆனால், அகங்காரமற்ற ஒரு பிராஹ்மணரையும் யான் காணேன்; ஆகையால், அகங்காரம யாண்டும் வியாபகமாம். இப்போது அகங்காரம் அறிய முடியாததென்பது காண்பிக்கப்படும்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! அகங்காரத்தினும் வேறாய் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் என்பனவாதியாய் தோஷங்களில் புத்திமானானவன் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலும் தனது அனுபவத்தாலும் துக்க காரணத்தன்மை யுளதென வறிந்து, அக்காமாதிகளைப் பரித்திகம் செய்வன். ஆனால், அகங்காரத்தின் கண் உள்ள துக்ககாரணத் தன்மையைச் சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலேனும், அனுபவத் தாலேனும் அறியமுடியாது. ஏனெனின், சர்வ சாஸ்திரங்களையும் உணர்ந்த அறிஞனிடத்தும் அகங்காரம் காணப்படுகின்றது. சாஸ்திரப் பிரமாணத்தாலும், அனுபவப் பிரமாணத்தாலும் அறிஞனானவன் அகங்காரத்தின் கண்ணே துக்க காரணத் தன்மையை அறிந்திருப்பானாயின், மீண்டும் ஏன் அகங்கரிப்பன். ஆகையால், அந்தச் சாஸ்திரம உணர்ந்த புருஷன் அகங்காரத்தின்கண் துகக்காரணத தன்மையை அறியான். இவ்விஷயத்தே சாஸ்திர வேத்தாக்களாய் நீங்கள் யாவருமே திருஷ்டாநதமாவீர். இப்போது அகங்காரத்தின்கண் இகலோக பரலோக துக்க காரண ததன்மை காண்பிக்கப்படும்: - ஹே பிராஹ்மணாகளே! எங்ஙனம் கட்குடித்த புருஷன் விபரீத தரிசியாவனோ, அங்ஙனம் அகங்கார வடிவமாகிய கட்குடித்து, இப்புருஷன் விபரீத தரிசியாயிருப்பான். அவ்விபரீத தரிசனத்தால் இவ்வகங்காரியா னவன் தனது மாதா பிதாக்களையும், மற்றைய உறவினரையும், தேவதைகளையும், பண்டிதப் பிராஹ்மணர்களையும் நிராதரஞ் செய்வன். கிருஷ்ண சர்ப்பத்திற்குச் சமானமாய் விரைவிலே மரணகாரணமாய் ராஜாவையும், அகங்காரியானவன் அவமதிப்பன. உறங்கா நின்ற சர்ப்பத்திற்குச் சமானமாய் மரணகாரணமாய் இராநின்ற அறிஞர்களாகிய பிராஹ்மணர்களையும், க்ஷத்திரியாகளையும், வைசியர்களையும் அகங்காரியானவன் அவமதிப்பன். இவ்வண்ணம் சர்வஜீவர் களையும் அவமதிக்கும் அகங்காரியானவன் இவ்வுலகின்கண்ணே விரைவாகவே பிராணாந்த துக்கத்தை யடைவன். சர்வப் பிராணிகளையும் அவமதிதது அதனாலுண்டாய பாவ கர்மத்தால் அகங்காரியானவன் இறந்தபின் இரௌரவ நரகத்தையடைவன். ஆகையால், இகலோகத்தின்கண்ணும், பரலோகத்தின்கண்ணும் அகங்காரமே ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வண்ணமாய் அகங்கார தோஷம் இந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரிடத்திலில்லை. ஆகையால், காமக்குரோதாதி தோஷங்களும்யாஞ்ஞவற்கியரிடத்தின்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - வியாபகமாய் இராநின்ற அக்கினி இலதாயின், வியாப்பியமாய் இராநின்ற தூமம் ஆண்டிலதாகும். அதுபோல, வியாபக அகங்காரமிலதாயின், வியாப்பியக் காமக்குரோதாதிகள் ஆண்டிரா. ஆகையால் ஹே பிராஹ்மணர்களே! மூவுலகின்கண்ணும் இந்த யாஞ்ஞவற்கியா ஒருவரே புருஷர், யாஞ்ஞவற்கியருக்குச் சமானமாய் எப்புருஷரும் இலராவர். ஏனெனின், சுருதியின்கண் யாண்டும் பூரணமாயிருப்பவனைப் புருஷனென்னப்பட்டுளது. இந்தப் பிரஹ்ம வேத்தாவாய் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரால் ஸ்தூல சூக்ஷுமரூப சம்பூரண

ஜகத்தானது பூரணமாயிருக்கின்றது; ஆகையால், இந்த யாஞ்ஞுவற்கியர் ஒருவரே புருஷராவர்.

கருத்திதுவாம்: - சுருதியானது பிரஹ்மத்தை யாண்டும் பூரணமெனக் கூறியிருக்கிறது. பிரஹ்மத்தையுணர்ந்தவன் பிரஹ்மரூபமேயாவன் என்னுஞ் சுருதியின்கண் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனைப் பிரஹ்மரூபனெனக் கூறியிருக்கின்றது; ஆகையால், பிரஹ்ம வேத்தாவாகிய யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரிடத்தே யாண்டும் பூரணத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! அத்தகைய இந்த யாஞ்ஞுவற்கியருடைய சொரூபத்தைக் கார்க்கியாகிய யான் சாஸ்திரப் பிரமாணத் தாலும், எனது அனுபவத்தாலும் நிச்சயஞ் செய்துளேன். ஹே பிராஹ்மணர்களே! வேறொரு ஆச்சரியத்தையும் நீங்கள் பாருங்கள். மாமிசமயமாய் இராநின்ற சக்ஷுவாலும், வாக்காலும ஆத்மா அறிய முடியாததாம் என்னுஞ் சுருதி வாக்கிய மானது அசத்தியம் போல எனக்குத் தோற்றுகிறது. ஏனெனின், சுருதியோ, யாண்டும் பூரணமாய் புருஷன் மாமிசமய நேத்திரங்களால் அறியப்படான் எனக் கூறியிருக் கின்றது. கார்க்கியாகிய யான் இம்மாம்சமய நேத்திரங்களால் யாண்டும் பூரணமாய் யாஞ்ஞுவற்கிய புருஷரை என தெதிரிலேயே பார்க்கின்றேன்; ஆகையால், அச்சுருதி வாக்கியத்தின்கண் சத்தியத்தன்மையின் சம்பாவனையின்றாம். ஹே பிராஹ்மணர் களே! வாஸ்தவமாய் விசாரித்துப் பார்க்கினோ, அச்சுருதி வாக்கியம் சத்தியமேயாம். ஏனெனின், மாமிசமய நேத்திரங்களால் நீங்கள் யாவரும் யாஞ்ஞுவறகியரின் வாஸ்தவ சொரூபத்தை அறிந்திலீர். கார்க்கியாகிய யானோ சாஸ்திரப் பிரமாணத் தோடும், உள்ளனுபவத்தோடும் கூடிய நேத்திரங்களால் யாஞ்ஞுவற்கியரின் வாஸ்தவ சொரூபத்தை அறிகின்றேன். கேவலம் மாம்சமய நேத்திரத்தால் யானும் அறிந்திலேன்; அவ்வித் தேவதத்தன் என்னும் பிரத்திய பிஞ்ஞை ஞானத்தின்கண் அதீத அம்ச ஞானத்தில் கேவல நேத்திர இந்திரியத்திற்குக் காரணத்தன்மை யின்றாம். மற்றோ, பூர்வ சமஸ்காரத்தோடு கூடிய நேத்திர இந்திரியத்திற்குக் காரணத்தன்மையுளது. அதுபோல், இப் பூரண புருஷனுடைய ஞானத்தின்கண்ணும், கேவல நேத்திர இந்திரியத்திற்குக் காரணத்தன்மையின்றாம். மற்றோ, சாஸ்திரப் பிரமாணமும் உள்ளனுபவமும் கூடிய நேத்திர இந்திரியத்திற்குக் காரணத்தன்மை யுளது. ஆகையால், முற்கூறிய சுருதிக்கு முரணின்றாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே! எந்த மாதா பிதாக்களினின்றும் இந்தப் பிரஹ்ம வேத்தாவாய யாஞ்ஞுவற்கியா உண்டானாரோ, அந்த மாதா பிதாக்களும் தன்னியர். எப்பிருதிவியின் மீது இந்த யாஞ்ஞுவற்கியர் சஞ்சரிக்கின்றாரோ, அந்தப் பிருதிவியும் தன்னியமாம். இச்சபையின் கண்ணே கார்க்கியாகிய எனக்கும், இந்த ஜனக ராஜாவிற்கும், சம்பூரணப் பிராஹ்மணர்களாகிய உங்கட்கும், இந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் தரிசனங் கிடைத்தது; அங்ஙனமே, அவரது வாக்கிய சிரவணமும் கிடைத்தது; ஆகையால், கார்க்கியாகிய யானும் தன்னியை, ஜனக ராஜாவும் தன்னியர், சர்வப் பிராஹ்மணர்களாகிய நீங்களும் தன்னியர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வுலகின் கண்ணே யாஞ்ஞுவற்கியருக்குச் சமானமாய் ஒரு புருஷரும் முன்னுண்டாக வில்லை; இப்போதும் ஒரு புருஷரும் இல்லை; இனி மேலும் ஒரு புருஷரும் உண்டாகப்போவதில்லை. ஆகையால், ஹே மறையவர்களே! இந்த யாஞ்ஞுவறகியர் சீதள சந்தன ததிற்குச சமானமானவர், பாற்கடற்குச் சமானமானவர் ஆதலின்,

அவரை விவாதரூப மதனம் நீங்கள் செய்யாதீர்கள். நீங்கள் அகங்காரத்தால் யாஞ்ஞுவற்கியரோடு விவாதம் செய்யின், மிகவும் மதனம் செய்தலால பாற்கடலில காலகூடவிஷம உண்டானதேபோலவும், மிகவும் மதனம் செய்தலால் சந்தனக் கட்டையினின்றும் அக்கினி யுண்டாவதேபோலவும், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரினி ன்றும் சாபமாகிய காலகூட விஷமும், சாபரூப அக்கினியும் உண்டாகும். அந்தச் சாபரூப அக்கினியால பிராஹ்மணர்களாகிய உங்கள் யாவருக்கும் அழிவுண்டாம்; ஆகையால், யாஞ்ஞுவற்கியசோடு நீங்கள் விவாதம் செய்யாதீர்கள். மற்றோ, இரண்டு லோகங்களிலும் துக்கத்தைக் கொடுக்கும் அகங்காரத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து, பிராஹ்மணர்களாகிய நீங்கள் யாவரும் யாஞ்ஞுவற்கிய ஆசிரியரை நமஸ்காரம் செய்யுங்கள், ஹே பிராஹ்மணாகளே! ஆன்மாவின் அபரோக்ஷ ஞானமுடையவர் இந்த யாஞ்ஞுவற்கியர். இவரோடு பரோக்ஷஞானமுடைய யாம் வீணாகவே விவாதத்தைத் தொடங்கினோம். அவ்விவாதத்தால் நமக்குத் துக்கத்தின் அடைவேயுண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - உலகின்கண் ஒரு புருஷனுக்கு நேத்திரங்களால், ஸ்ரீ காசியின் அபரோக்ஷ ஞானம் உண்டாய் இருக்கின்றதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். மற்றொருவனுக்குச சப்தப் பிரமாணத்தால், ஸ்ரீகாசியின் பரோக்ஷ ஞானமுண்டாய் இருக்கின்றதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அந்தப் பரோக்ஷ ஞானமுடைய புருஷன் அபரோக்ஷ ஞானமுடைய புருஷனோடு, ஸ்ரீகாசியின் சொரூப நிரணயம செய்வதில் விவாதிததல் தகுமா? எங்ஙனம் தகாதோ, அங்ஙனம் ஆன்மாவின் அபரோக்ஷ ஞானமுடைய யாஞ்ஞுவற்கியரோடு ஆன்மாவின் பரோக்ஷமுடைய நாம் யாவரும் விவாதம் செய்தல் தகாது. ஹே பிராஹ்மணர்களே! பூஜை செய்வதற்கு யோக்கியமாய் ஆன்மஞான ரூப சமுத்திரம் இந்த யாஞ்ஞுவற்கியர். இவரைத் தாண்டப் பிரதிவாதியராய் யாம் விவாதரூபப் பாதத்தால் தீண்டினோம். ஆகையால், நமமிடத்தே மகாபாவ உற்பத்தியுண்டாகி யிருக்கின்றது; அப்பாவ நிவிருத்தியின் உபாயம வேறொன்றுமின்றாம். ஆனால், யாஞ்ஞுவற்கியருக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம் செய்தலே அந்தப்பாவ நிவிருத்தியின் உபாயமாம். ஆகையால, ஹே பிராஹ்மணர் களே! அப்பாவ நிவிருத்தியின் பொருட்டும், மனம் நினைநத பதார்த்தங்களை யடையும் பொருட்டும், நீங்கள் யாவரும் யாஞ்ஞுவறகியரை நமஸ்கரியுங்கள். இவ்வார்த்தை சுருதியின்கண்ணும் கூறப்பட்டுள்ளது. பொருள் இதுவாம்: - இவ்வுலகத்தின்கண்ணும், பரலோகத்தின் கண்ணும் உள்ள தனம், புத்திரர் முதலிய பதார்த்தங்களை இச்சிப்பவன் சகாம புருஷனாம்; அவன் சரீரத்தாலும், தனத்தாலும் பிரஹ்ம வேத்தாவாய் ஞானியைச் சேவித்தல் வேண்டும். அச்சேவையால் மனம் நினைந்த பதார்த்தங்கள் யாவும் அவனுக்குக் கிட்டும். ஆகையால், ஹே பிராஹ்மணர்களே! யாஞ்ஞுவற்கியரை ஜயிக்கவேண்டும் என்னும் இச்சையை யொழித்து, நீங்கள் யாவரும் யாஞ்ஞுவற்கியரை நமஸ்கரியுங்கள். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் வசனத்தைச் சர்வப் பிராஹ்மணர்களையும் நோக்கிக் கூறிவிட்டு, அக்கார்க்கியானவள் யாஞ்ஞுவறகிய முனிவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு, மீண்டும் வினாவுதலினின்றும் நிவிருத்தியை யடைந்தனள். அதன்பின்னர்க் கார்க்கியின் வசனமாகிய அமிருதத்தைப் பானம் செய்து, அகங்காராதி தோஷம் நீங்கியவர்களாய் ஆஶ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்க ளியாவரும் யாஞ்ஞுவற்கியரை நமஸ்கரித்தனர்.

அவர்களுள்ளும் சிலர் மஸ்தகத்தால் நமஸ்கரித்தனர், சிலர் வாக்கால் நமஸ்கரித்த னர், சிலர் மனத்தால் நமஸ்கரித்தனர்; விதக்தர் என்னும் சாகல்லியப் பிராஹ்மணர் ஒருவர் மாத்திரம் வரும் மரணத்தால் மோகிதராய் யாஞ்ஞவற்கியரை நமஸ்கரித் திலர். ஜன்மகால நக்ஷத்திரத்தால் இனிவரும் பொருளை யுணரும் ஜோதிஷ சாஸ்திரம் உணர்ந்தவர், சாகல்லியருடைய ஜன்ம நக்ஷத்திரத்தை நோக்கி இவ்வகை யாய் வரும்பொருளை முன் நிசசயம செய்தனா: - இச்சாகல்லியர் யாஞ்ஞவற்கிய ரோடு நானாவகையாய் ஈர்ஷையைச்செய்து, அதனால் தக்தமாவர் என்னும் இவ்வகையாய் வரும்பொருளை யறிந்து தான் ஜோதிஷமுணர்ந்த பண்டிதர் சாகல் லியருக்கு விதக்தரெனப் பெயா புனைந்தனர். சாஸ்திரத்தின்கண் மதிமானுக்கும் விதக்தனெனப் பெயராம். ஆகையால், அந்த விதக்தரென்னும் சாகல்லியாது மதிமானாந் தன்மையை உணர்த்தி, அவரது மாதாபிதாக்களைச சந்தோஷமடையு மாறு செய்வித்தனர். உண்மையாய் விசாரம் செய்யின், விதக்த சப்தத்தின் முதற்பொருளே சாகல்லியரிடத்தே பொருந்தும்; விதக்த சப்தத்தின் வேறு பொருள் சாகல்லியரிடத்தே பொருந்தாதாம். ஏனெனின், யாவன் புத்திமானாயிருக்கின்றா னோ, அவன் தனக்கு ஹிதஞ்செய்யும் புருஷனுடைய வசனத்தை அங்கீகரிப்பன்; இச்சாகல்லியரோ, கார்க்கியின் ஹித வசனங்களைக் கேட்டு மாறாய்க் குரோதத்தை யடைந்தனர். பாம்பிற்குப் பால் வார்ப்பினும், விஷத்தையே விருத்திசெய்யும்; அதுபோல், கார்க்கியின் ஹித வசனமும் சாகல்லியருக்குக் குரோத ஹேதுவாய் முடிந்தது. ஆகையால், சாகல்லியரிடத்தே புத்திமானாந் தன்மை சம்பவியாது.

இப்போது விதக்த சபதத்தின் முதற்பொருள் சாகல்லியரிடத்திற் காண்பிக்கப் படுகின்றது: - ஹே குழந்தாய்! யாஞ்ஞவற்கியர் சூரிய பகவானிடத்திருந்து வித்தையை அடைந்தனர் என்னும் வசனத்தைச சாகல்லியர் கேட்ட நாள் தொடங்கி நானாவகையாய் ஈரிஷைகொண்டு தக்தமாயினர். யாஞ்ஞவறகியர் சூரியபகவானிட த்தினின்றும் சுக்கிலயஜுர் வேதத்தை யடைந்தனர் என்னும் வசனத்தை ஒரு பிரசங்க வசத்தால் ஒரு புருஷன் வாயிலாய்ச சாகல்லியர் கேட்டு, அவ்வசனத்தைச் சொன்ன புருஷனை நோக்கி இவ்வகையாய் கடூர வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினார்: - இந்த யாஞ்ஞவற்கியன் சூரியபகவானிடத்தினின்றும் சுக்கில வர்ணமுடைய யஜுர் வேதத்தை யடைந்ததேபோல, சந்திரனிடத்தினின்றும் இரத்த வர்ணத்தை யுடைய அதர்வண வேதகாண்டத்தையும் அடைந்தனன்போலும்.'அங்ஙனமே, பௌமனிடத் தினின்றும் பச்சைவர்ணமுடைய இருக்குவேத காண்டத்தையு மடைந்தனன் போலும். என இவ்வண்ணம் பரிகாசத்தோடு கூடிய கடூரவசனங்களை இரவும் பகலும் அச்சாகல்லியர் உலகர்பொருட்டுக் கூறி வந்தனர். யாஞ்ஞவற்கியருடைய நிந்தை சகிக்கமுடியாதவராய் சஜ்ஜனபுருஷர் யாஞ்ஞவற்கியரோடு விவாதம் செய்யும் பொருட்டு சாகல்லியரைத் தூண்டினும், எனச்குச் சமானம் அந்த யாஞ்ஞவற்கியன் அன்று என்னும் அபிமானங்கொண்டு, அச்சாகல்லியர் விவாதஞ் செய்யும் பொருட்டு யாஞ்ஞவற்கியாது சமீபத்தே வருவதில்லை. மற்றோ, அர்ச்சுனனோடு கர்ணன் வைரஞ்செய்ததேபோலவும், இந்திரரோடு நமுசியென்னுந் தானவன் வைரஞ் செய்ததே போலவும், அச்சாகல்லியர் யாஞ்ஞவற்கியரோடு வைரஞ் செய்துவந்தனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! யாஞ்ஞுவற்கியரோடு மிகவும் வைரமிருந்திருப்பின் எல்லா மறையவர்கட்கு முன்னரே சாகல்லியர் யாஞ்ஞுவற்கியரை நோக்கி ஏன் வினவவில்லை?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! எக்கால் யாஞ்ஞுவற்கியர் கோக்களைக் கவர்ந்தன ரோ, அக்காலத்தும் அச்சாகல்லியர் அச்சபையின்கண்ணே யிருந்தனர். ஆனால், அக்காலத்தே அச்சாகல்லியர் தமது மனத்தின்கண் இவ்வண்ணம் விசாரித்து வினாவிலர். இப்போது சாகல்லியரின் விசாரத்தைக் காண்பிப்பாம்: - இந்த யாஞ்ஞுவற்கியன் எல்லா மறையவர்களும் நிறைந்த சபையில் கோக்களைக் கவர்ந்தது அத்தியந்தம் தகுதியற்ற தொழிலாம். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலா மன்றோ? எல்லா மறையவர்கட்கும் பரோக்ஷமாய் இந்த யாஞ்ஞுவற்கியன், யான் சூரிய பகவானுடைய சீடன், எனப பொய்புகன்று எல்லா உலகரையும் மோகிப்பிக் கின்றனன். அந்தப் பாவகர்மத்தின் பலன் இப்போது யாஞ்ஞுவற்கியனுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. இன்றைக்கிருந்து பூர்வ பூர்வகாலத்தில் இந்த யாஞ்ஞுவற்கிய னுக்குப்புகழோடு கூடி யுண்டாயிருந்த ஜீவனம் இன்று முதல் மேல் மேல் முடிந்த தாகும். ஏனெனின், இந்த யாஞ்ஞுவற்கியன் * பண்ட புருஷனைப்போலப் பாஷண்டி யாவன் எனவுணர்ந்து, யானும் அந்நிய எல்லா மறையவரும் இவனை உபேக்ஷித்தி ருக்கின்றோம். [* பண்டன் = ஆண்தன்மையற்றவன்.] அறிஞர் எப்புருஷனை உபேக்ஷிக்கின்றாரோ, அப்புருஷனை உலகின்கண்ணும் எவரும் சத்காரம் செய்வதி ல்லை. ஆகையால், எல்லா மறையவரையும் அவமானஞ்செய்து, கோக்களைக் கவர்ந்ததால் இவனுககிப்பலன் கிடைத்தது. அல்லது, சூரியபகவானுடைய சமீபத்தில் இருளானது இராததேபோல், சர்வ அறிஞர்களாகிய பிராஹ்மணர்களின் சமீபத்தே எப்புருஷனுடைய பாஷண்டத் தன்மையும் நடவாது என்னும் இப்பொருளையும், பாவத்தால் மோகிக்கப்பட்ட இந்த யாஞ்ஞுவற்கியன் அறியான். மறையவரின மகிமையை இந்த யாஞ்ஞுவற்கியன் அறிந்திருப்பானாயின், எம்மறையவரின் ஒரு பாலகனுடைய தேஜசைத் தேவராஜாவாகிய இந்திரரும் சகிக்கமுடியாதோ, அத்தகைய எல்லா மறையவரின் சமீபத்தே இந்த யாஞ்ஞுவற்கியன் கோக்களைக் கவர்தல் வடிவ தகுதியற்ற தொழிலைச் செய்யானன்றோ? ஹே மைந்த! இவை முதலாக மிகுந்த விசாரத்தைத் தனது மனத்தின்கண்ணே செய்து அகங்காரத்தோடு கூடியவராய் அச்சாகல்லியர் முன்னர் பேசாமலிருந்தனர். எல்லா மறையவருடைய அபஜெயத்தைக் கண்டவுடனே, எல்லா மறையவரோடு கார்க்கியும் யாஞ்ஞுவற்கிய ருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்ததைக் கண்டவுடனே, காலால் மிதிபட்ட பாம்பானது கோபமடைவதேபோல, சாகல்லியருடைய விழிகள் குரோதத்தோடு கூடி நிறைந்தன. புருவங்களும், லலாடமும் சுளித்தன, அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்தன; ஒருவனுடைய புத்திரன் மரிக்கின் அவன் தெய்வத்தைத் திக்காரஞ் செய்வதேபோல, அச்சாகல்லியர் தெய்வத்தைத் திக்காரஞ் செய்தனர். தனது மனத்தின்கண்ணே இவ்வாறு சிந்தித்தனர், இவ்வுலகின்கண்ணே எங்ஙனம் தெய்வ பலமோ, அங்ஙனம் சாஸ்திர அத்தியயனத்திற்கும் பலமின்றாம். உத்தம குலத்திற்கும் பலமின்றாம், மந்திராதிகட் கும் பலமின்றாம். ஏனெனின், சாஸ்திரம், உத்தமகுலம், மந்திரம் முதலியவற்றோடு கூடிய இவ்வெல்லா மறையவரையும் யாஞ்ஞுவற்கியன் ஜெயித்தனன். அது கேவலந் தெய்வபலத்தாலே ஆயதாம்; வேறுவித்தை முதலியவற்றின் பலம் யாதும்

யாஞ்ஞுவற்கியனுக்கின்றாம். ஆகையால், தெய்வபலமே வித்தை முதலிய சகல பலங்களினும் மேலாயதாம். அல்லது. இதிகாசங்களில் புத்திமான்களாய் புருஷர் இவ்வகையாய் வசனத்தைக்கூறியுள்ளார். நிமேஷம், முகூர்த்தம், பிரஹரம், தினம், பக்ஷம், மாசம், இருது, அயனம், சம்வத்ஸரம் என்பன முதலிய வடிவமாய் காலபகவான் பிரதிகூலமாய் எவ்லா ஜீவர்களின் மதியையும் வேறு பிரகாரமாக் குவர். அனுகூலமாய் எல்லா ஜீவர்களின் மதியையும் விருத்தி செய்வர். அக்காலத்தைத் தாண்டுவதில் எவர்க்கும் வல்லமையின்றாம்; என்னும் இதிகாசத்தின் வசனம் இன்று உண்மையாயது. ஏனெனின், பாஷண்டி ஒருவன் மூட பாலகரை வெற்றி செய்வதே போல, பிரஹ்மாவுக்குச் சமானமாய் வித்தையை யுடைய இவ்வெல்லா மறையவரையும், இந்தத் துர்ப்புத்தி யுடைய யாஞ்ஞுவற்கியன் வெற்றிகொண்டனன். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? கால பகவானை எவனும் தாண்டமுடியாது. ஏனெனின், கால பகவானுடைய பிரதிகூலத்தால் இவ்வெல்லா மறையவர்கட்கும் அபஜெய முண்டாயது; கால பகவானுடைய அனுகூலத்தால் வித்தையற்ற யாஞ்ஞுவற்கியனுக்கு ஜெயமுண்டாயது. அல்லது, இவ்வுலகின் கண்ணே எக்காரியம் உண்டாவதாகுமோ,, அக்காரியம் அவசியம் உண்டாம. ஆயிரம் உபாயங்களாலும், அக்காரியத்தின் நிவிருத்தி யுண்டாக மாட்டாது; என்னும் இவ்வார்த்தை சாஸ்திரத்தின்கண்ணே எழுதியிருப்பதும் இன்று உண்மையாயது. ஏனெனின், இக்கூட்டத்தில் எத்துணை மறையவரோ ஒருங்கு கூடியுள்ளார்; இவர் யாவரும் பிரஹ்மாவிற்குச சமானமாய வித்தையை உடையவர். இந்தக் * கிருபணனாய யாஞ்ஞுவற்கியன் வித்தை யற்றவன். [* கிருபணன் = உலோபன்.] ஆனால், இந்த யாஞ்ஞுவற்கியனுக்கு ஜெயமாக வேண்டியிருந்தது; இவ்வெல்லா மறையவர்கட்கும் அப்ஜெயமாக வேண்டியிருந்தது; அது அவசியமாகவே ஆய்விட்டது. இதனால் எனக்கு மிகவும் துக்கமுண்டாகியி ருக்கின்றது. அல்லது, இக்காலம் எனது புகழை விருத்தி செய்யும் பொருட்டு அடைந்திருக்கின்றது. ஏனெனின், இந்த யாஞ்ஞுவற்கி யன் எல்லா அறிஞர்களாய் மறையவர்களையும் ஜயித்தனன்; யான் இவனை ஜயிக்கின், எல்லா உலகின் கண்ணும் எனக்குப் புகழுண்டாம்; ஆகையால், இக்காலம் எனக்குப் புகழை அடைவிக்கும் பொருட்டு வந்திருக்கின்றது. ஹே மைந்த! இவை முதலாகப் பலவகையாய்த் தனது மனத்தின்கண்ணே அச்சாகல்லியர் விசாரித்தனர். வரும் பொருளை உணரும் கார்க்கியானவள் முன்னர் ஹிதத்தை உபதேசித்தனள். அவ்வுப தேசத்தை விட்டு அந்தத் துர்ப்புத்தியுடைய சாகல்லியர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கி வினாவத்தொடங்கினர். இப்போது எந்தத் துர்ப்புத்தியால் சாகல்லியர் கார்க்கியின் வசனத்தை அங்கீகரித்திலரோ, அச்சாகல்லியரின் துர்ப்புத்தியைக் காண்பிப்பாம்: - இந்தக் கார்க்கியானவள் குமரியாயிருக்கின்றனள்; யௌவன அவஸ்தையோடு கூடியிருக்கின்றனள்; தாய் தந்தையர்களின் வீட்டினின்றும் வெளியில் வந்திருக்கின்றனள்; வியபிசார ஸ்திரீகளைப்போலத் தனது இஷ்டப்படி திரிகின்றனள்; காமிகளிடத்தே இவள் எப்போதும் இச்சை யுடைய வளாயிருக்கி ன்றனள். இச்சபையின்கண்ணே யாஞ்ஞுவற்கியன் ஒருவனை ஒழித்து எத்துணை மறையவர்கள் உளரோ, அவர் யாவரும் நல்லொழுக்க முடையவர். ஸ்நானம், சௌசம் முதலிய கர்மங்களில் நித்தியமும் பிரீதியுடையவர்; ஜடை, மீசை, தாடி முதலியவற்றோடு கூடியவர்; தவத்தால் மெலிந்த காயத்தை யுடையவர்; விருத்த

அவஸ்தையோடு கூடியவர்; இத்தகைய இவ்வுத்தம பிராஹ்மணர் இந்த நக்னி (சேலையற்றவள்) யாகிய கார்க்கியை நேத்திரங்களாலும் பார்த்திலர். இந்த வெட்கமற்ற கார்க்கியிடத்தே இம்மறையவர் ஏன் இச்சை செய்வர்? இந்த யாஞ்ஞுவற்கியன் யௌவன அவஸ்தையோடு கூடியவன், கொழுத்த சரீரமுடைய வன், நிரந்தரம் சரீரத்தைக் காப்பாற்றுபவன், அத்தியந்தம் காமியாயிருப்பவன், வேதத்தின் பொருளை வேறு விதமாய் விளம்புபவன். இத்தகைய துர்ப் புத்தியுடைய இந்த யாஞ்ஞுவற்கியன், தனது பாவ நேத்திரங்களால் கார்க்கியின் இரகஸ்ய ஸ்தானத்தையும், ஸ்தன்னியங்களையும், முகத்தையும் அடிக்கடி பார்க்கின்றான். எக்கால் இந்த யாஞ்ஞுவற்கியன் இச்சபையின் கண் வந்தனனோ, அக்காலம் முதல் இதுவரை இந்த யாஞ்ஞுவற்கியனுடைய கண்ணானது ஜனக ராஜா விடத்திலும், கார்க்கியினிடத்திலும் இருப்பதையான் பார்த்துக்கோண்டே யிருக்கிறேன். இவ்விரு வரையும் விட்டு எம்மறையவர் பக்கத்திலும், இந்த யாஞ்யவற்கியன் பார்க்கின்றானி ல்லை. இந்த யாஞ்ஞுவறகியனை யொழிந்த வேறு மறையவர் யாவரும், குரு சரண கமலங்களை அர்ச்சிப்பதில் தற்பாராயுள்ளோர்; குரு சாஸ்திரங்களால் சிக்ஷை செய்யப்பட்டவர்; ஆகையால், மூக்கின் நுனியின் கண் திருஷ்டியை வைத்துக் கொண்டு இச்சபையின் கண்ணே யிருக்கின்றனர். இவ்வதமனாகிய யாஞ்ஞுவற்கி யன் இச்சபையின்கண் வந்தது, தனது வித்தையைப் பிரகாசஞ் செய்யும் பொருட்டன்றாம்; மற்றோ, இக்கார்க்கியின் பொருட்டும், பொன்னின் பொருட்டும் இச்சபையின்கண் வந்ததாம். இக்காரணத்தாலே இவன் அடிக்கடி கார்க்கியின் முகத்தையும், ஜனக ராஜாவின் முகத்தையும் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கின்றனன். அல்லது, இவ்வுலகின்கண்ணே வியபிசாரி ஸ்திரீயானவள் வியபிசாரி புருஷனை விரைவில் தெரிந்து கொள்ளுவள். வியபிசாரி புருஷனும், வியபிசாரி ஸ்திரீயை விரைவில் தெரிந்துகொள்ளுவன். ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே எவ்வெப் பதார்த்தங்களை யாவன் அநேகம் முறை அனுபவித்திருக்கின்றானோ, அவ்வப் பதார்த்தங்களை அவன் விரைவிலேயே தெரிந்துகொள்ளுகின்றான். ஜலத்தின் கண்ணே, மச்சமானது மீனத்தின் வரவையும், போக்கையும் விரைவிலேயே அறிந்து கொள்ளும். அதுபோல், இக்கார்க்கியும் பால்ய அவஸ்தை முதல் தனது இச்சைப்படி திரியும் வியபிசாரியாம். இந்த யாஞ்ஞுவற்கியனும் வியபிசாரியாவன்; இக்காரணத்தினாலே இவ்விருவருக்கும் பரஸ்பரம் நேயமுண்டாயதி; அல்லது, குலஸ்திரீயானவள் தனது நாயகனையும், தனது மைந்தனையும், தனது சகோதரரை யும், தனது மாமனையும், தனது மைத்துனனையும், மற்றுள்ள குலஸ்திரீகளையும் பரித்தியாகம் செய்து, தனது கிருகத்தின் வாயில் வரையிலுங் கூடவராள்; மற்றோ, நாயகன் முதலியோருள் ஒருவரைச் சகாயமாய் அழைத்துக் கொண்டு வெளியே செல்வள்; இது குலஸ்திரீயின் தர்மமாம். அந்தத் தர்மம் இந்தக்கார்க்கி யினிடத்தே யின்றாம். ஏனெனின், இந்தக் கார்க்கியானவள் நக்னியாய், தனித்தவளாய் மூவுலகின்கண்ணும் சுற்றுகின்றனள். உலகின்கண்ணே யாண்டாண்டும் வியபிசாரிகளாய் காமிகளைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கின்றனள். ஆனால், கலியுகத்தின்கண் வருணாசிரமமற்றவியபிசாரி புருஷர்களைப்போல, இந்தத் திரேதா யுகத்தின்கண் எவனும் வருணாசிரம மற்றவனின்றாம். இருப்பனாயின், இக்கார்க்கியை இச்சிப்பன். இப்போது இப்பொருளை வெளிப்படையாய்க் காண்பிப் பாம்: - இந்தத் திரேதாயுகத்தின்கண் மைந்தனை இச்சித்த இல்லறத்தான் தனது

மனைவி யோடுங்கூட எப்போதும் சம்போகஞ் செய்யான்; மற்றோ, இருதுகாலத்தில் சம்போகிப்பன். ஆகையால், இவ்வில்லறத்தார்கட்கும் இக்கார்க்கியின் மேல் இச்சை யில்லை. இவரினும வேறாய் பிரஹ்மசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி யென்னும் மூவரும மேல் நோக்கிய ரேதசை யுடையவராவர்; ஆகையால், அவரும் இக்கார்க்கி யை இச்சியார். கீழ்ஜாதியராய் சண்டாளரும் தமது மனைவியரை ஒழித்து, பிற மாதரை விரும்பாராயின், ஆன்றோராய் மேலோர் பிறமாதரை எங்ஙனம் விழைவர். இந்திராதி தேவதைகள் சொர்க்கலோகத்தின்கண் உள்ள மங்கையரைவிடுத்து மனுஷ்ய லோகத்திலுள்ள மங்கையரைத் தீண்டவுமாட்டார்; ஆகையால், அத்தேவர்களும் இக்கார்க்கியை விழையார். நாய்முதலிய பசுக்கள் தமது சமான ஜாதியுடைய பெண் நாய் முதலியவற்றை விடுத்து, விஜாதீயமாய் மனுஷ மங்கையரை இச்சை செய்யா. இக்கார்க்கியானவள் எத்தினமும் காமத்தாற் பீடிக்கப் பட்டவள். இக்காரணத்தாலே சேலையற்றவளாய் எல்லா மறையவரின் எதிரில் இருக்கின்றனள். ஆயினும், பாவாத்மாவாய யாஞ்ஞுவற்கிய னொருவன் ஒழிந்து, தர்மாத்மாக்களாய இம்மறையவர் கார்க்கியின் பக்கத்தில் பார்வையையும் செலுத்தி லர். கலியுகத்தில் வியபிசாரி புருஷர்கட்குச் சமானமாய்க் காமபீடிதனாய் இந்த யாஞ்ஞுவற்கியன் அடிக்கடி கார்க்கியையே நோக்குகின்றனன். இந்த வியபிசாரியாகிய கார்க்கியும், இந்த யாஞ்ஞுவற்கியனை வியபிசாரி எனக் கண்டு ஏகாந்த தேசத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போம் பொருட்டு, வியபிசாரி ஸ்திரீகளின் சாதுரியத்தன்மையை உட்கொண்டு, அடிக்கடி யாஞ்ஞுவற்கியனை நமஸ்கரிக்கின்ற னள். எல்லாரையும் நோக்கி இதைக் கூறுகின்றனள்: - யாஞ்ஞுவற்கியர் பிரஹ்ம வேத்தாவாம்; ஆகையால், யான் இவரை நமஸ்கரிக்கின்றேன். இந்திரஜாலக்காரன் உலகரின் திருஷ்டியைத் தடைப்படுத்துவதேபோல, ஜனகராஜாவின் சர்வப் பிராஹ்மணர்களின் திருஷ்டியைத் தடைப்படுத்தி, இச்சபையின் கண்ணே யான் யாஞ்ஞுவற்கியரோடு வியபிசாரஞ் செய்வேன் என்னும் விசாரத்தைச் செய்து கொண்டு, இக்கார்க்கி இச்சபையின்கண்ணே யிருக்கின்றனள். எல்லா மறையவரிடத் தேயும் இக்கார்க்கி யானவள் அடிக்கடி யாஞ்ஞுவற்கியனைத் துதிக்கின்றனள். இவ்வெல்லா அறிஞராய் மறையவரும், இவ்வியபிசாரியாகிய கார்க்கியின் உட்கருத்தை யறியாது இவள் வசனத்தால் மயங்கியவராய் யாஞ்ஞுவற்கியரை நமஸ்கரித்தனர். எல்லாத் தர்மாத்மாக்களுள்ளும் முக்கியராய் இச்சனக ராஜாவும், வியபிசாரியாய் கார்க்கியின் வசனத்தால் மோகத்தை யடைந்தனர். அதனாலே, இச்சனக ராஜாவானவர் அடிக்கடி இந்த வியபிசாரியாய் யாஞ்ஞுவற்கியரின் பொருட்டு நமஸ்காரம் செய்கின்றனர். ஹே குழந்தாய்! எப்போதும் பிரஹ்மசரிய தருமத்தோடு நிகழும் கார்க்கியை மேற்கூறிய அநேக வசனங்களால் அந்தத் துராத்மாவாகிய சாகல்லியர் நிந்தை செய்தனர். எங்ஙனம் மரணத்தையுற நெருங்கிய பதங்கமானது, (விட்டில் பூச்சியானது) ஓங்கி யெரியா நின்ற மகா அக்கினியைத் தாண்டமுயலுமோ, அங்ஙனமே, மரணத்தையுற நெருங்கிய அந்தச் சாகல்லியர் ஞானசமுத்திரரூப யாஞ்ஞுவற்கியரைத் தாண்டும் பொருட்டு முயன்றனர். அதன்பின்னா அச்சாகல்லியர், அநேகம் வினாக்களால் யாஞ்ஞுவற்கி யரைத் தேவதைகளின் சங்கியையைக் கேட்டனர். அதன் பின்னர் அந்த யாஞுவற்கிய முனிவரும், அத்துணை விடைகளாலே தேவதைகளின் சங்கியை யைக் கூறினார். ஆண்டு, யாஞ்ஞுவற்கியர் விஸ்தாரமாய் அத்தேவதைகளின் அநந்த

சங்கியையைக் கூறினர். சுருக்கமாய்ச சூத்திராத்மா வடிவ ஒரு பிராணனையே தேவதையெனக் கூறினர். மற்றெல்லாத் தேவதைகளையும் அச்சூத்திராத்மாரூபப் பிராணனது விபூதிகளாக விஸ்தாரமாயும் சுருக்கமாயும் அந்த யாஞ்ஞுவற்கியர் தேவதைகளின் சங்கியையைக் கூறினர். அதன்பின்னர் அச்சாகல்லியர் யாஞ்ஞுவற்கியரை நோக்கி, வேறெட்டு வினாக்களைச செய்தனர். அவற்றின் விடையையும் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறினர். ஹே மைந்த! மண்டுக மானது பாம்பின் வாயின்கண் அகப்பட்டுக்கொண்டதே போலக் காலரூபிப் பாம்பின் வாயின்கண் அகப்பட்ட மூட மதியையுடைய அச்சாகல்லியர் யாஞ்ஞுவற்கியரை நோக்கி அளவிறந்த வினாக்களைக் கேட்டபோது, யாஞ்ஞுவற்கியர் சாகல்லியரை நோக்கிக் கூறுவதாவது: - ஹே சாகல்லியரே! நீர் காரணமின்றியே துவேஷம் செய்வது போல், நுமது பிதா பிதாமகாதி (பிதாமகன் - பாட்டன்) விருத்த புருஷர் எவரோடுந் துவேஷம் செய்திலர். அங்ஙனமே, அந்நிய மறையவர், பிரஹ்மசாரிகள், அந்நிய க்ஷத்திரியாதிகளும் உம்மைப்போலக் காரணமின்றியே எவரோடும் துவேஷம் செய்திலர். அத்தகைய உத்தம குலத்தே உற்பன்னமாய் நீர் காரணமின்றியே என்னிடத்தில் துவேஷமேன் செய்கின்றீர். ஹே சாகல்லியரே! எனது துவேஷத்தால் உமது மரணமாகக் கூடாதெனச சந்ததம் இச்சிக்கின்றேன். ஹே சாகல்லியரே! எங்ஙனமெனது மாதா பிதாககட்கும், புத்திரருக்கும், மனைவிக்கும், அந்நிய உறவினர்க்கும் எனது சரீரத்தின்கண்ணே பிரியமிருக்குமோ,. அங்ஙனமே உமது மாதா பிதாக்கட்கும், மனைவி மைந்தர்கட்கும், உறவினர் முதலியோருக்கும் உமது சரீரத்தின்கண்ணே பிரியமிருக்கும். ஆகையால், ஈண்டு உமது மரணத்தால் அவ்வுமது மாதா பிதா முதலிய சம்பந்திகட்குத் துக்கத்தினடை உண்டாக வேண்டாமென யான இச்சிக்கின்றேன். ஹே சாகல்லியரே! இவ்வேத வித்தையை யான் சூரியபகவானிடத்திருந்தே பெற்றேனாதலின், எனது வித்தையின் தேஜசு சகிக்க முடியாததாம். ஆகையால், நீர் எனது வித்தையை யவமதி யாதீர். நீர் அகங்காரத்தால் எனது வித்தையை யவமதிப்பீராயின், கணமாத்திரையில் எனது வித்தை உம்மைப் பஸ்மஞ்செய்யும். ஹே சாகல்லியரே! சூரியபகவானிடத்திருந்து யான் வித்தையை யத்தியயனம் செய்து, மண்ணின் கண்ணேவரத் திரும்புகையில் மிக மிக மகிழ்வுற்றுச் சூரியபகவான் என்னை நோக்கி இங்ஙனங் கூறினர்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! நின்பொருட்டுக் கொடுத்த வித்தையை யெப்புருஷன் அங்கீகரி யானோ, அப்புருஷனை யான் அக்கணத்தே பஸ்மஞ்செய்வேன். ஹே சாகல்லியரே! என்னை நோக்கிச் சூரியபகவான் இங்கனங் கூறவே யான் சூரியபகவானைக குறித்திங்கனம வேண்டிக்கொண்டேன். அதாவது: - ஹே பகவன்! எனது வித்தை யால் எப்பிராணிக்கும் நாசமுண்டாகலாகாது என, எனக்கு வரந்தால வேண்டும், என இவ்வகையாய் பிரார்த்தனையை யான் சூரியபகவானைக் குறித்துச் செய்தபோது, ஹே சாகல்லியரே! அச்சூரியபகவான் இவ்வகையாய் நியமத்தைச் செய்தனர். ஹே யாஞுவற்கிய! எப்புருஷன் துராக்கிரகத்தால் நின்முன் இருபது முறை வினாவு வனோ, அத்துராத்மாவாய் புருஷனை நினது நாவில் யாமிருந்து கொண்டு சபிப்பேம். அச்சாபத்தால் அப்புருஷன் விரைவாகவே சாம்பராய்ப் போய்விடுவன். ஹே சாகல்லியரே! இவ்வாறு சூரியபகவான் என்னை நோக்கிக் கூறியவுடன் எனக்குப் பயம் உண்டாயது. அக்காரணத்தால் யான் மீண்டும் சூரிய பகவானை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்திலேன். ஹே சாகல்லியரே! சர்வ லோகத்திலும் பிரசித்தமாய்

எனது ஆசிரியராகிய சூரியபகவானை நீர் எப்பாவரூபப் பிரதிபந்தக வயத்தால் அறிகின்றிலீர். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? கால பகவானால் நீர் மோகத்தை யடைந்திருக்கின்றீர் என. ஹே சாகல்லியரே! சூரியபகவானது வசனத்தைச் சிந்திப்பதால் எனக்கு நும்பேரில் பெருஞ்சிநதை யுண்டாகின்றது. அதாவது என்னிடத்தே துவேஷித்தலால் உமக்கெக்கதி வருமோ என்பதே. ஹே சாகவல்லியரே! நீர் என்னோடு எவ்வாற்றாலும் துவேஷிக்கின்றீர். ஆயினும், எனக்கு உம்பால் துவேஷமில்லை. ஏனெனின், எனது சரீரத்தின்கண் ஆநந்தசொரூப ஆன்மா வாய் யான் எங்ஙனம் இருக்கின்றேனோ, அங்ஙனமே உமது சரீரத்தின் கண்ணும், மற்றைய பிராணிகளின் சரீரத்தின்கண்ணும், ஸ்தாவர ஜங்கம சர்வ சரீரங்களிடத் தும் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவாய் யானிருக்கின்றேன். ஆகையால், இவ்வெல்லா உலகும் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவாய் என்னிற் பின்னமன்றாம்; ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவாய் என்னினின்றே இவ்வுலகின் உற்பத்தி ஸ்திதி இலயமுண்டாகின்றது. இத்தகைய சர்வாத்ம ஞானத்தோடு கூடிய எனக்கு எவரிடத்தும் துவேஷ முண்டாகா து. ஹே சாகல்லியரே! சுகதுக்கம், மகிழ்ச்சிவாட்டம், பசிதாகம் என்பன முதலிய துவந்துவ தர்மங்கள் எனது சொரூபத்தின்கண் முக்காலத்தினுமின்றாம்; எங்ஙனம் கடமாகிய உபாதியின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயத்தாற் கடாகாசத்திற்கு உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் உண்டாகமாட்டாதோ, அங்ஙனமே, சரீர ரூப உபாதி உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயமுறினும், அத்விதீய ஆன்மாவாய் எனக்கு உற்பத்தி, ஸ்திதி, நாசம் உண்டாகாது. ஹே சாகல்லியரே! யாவன் கிரியை யுடையவனாவனோ, அவன் எவரையேனுங் கொல்லுக. ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவாய் யான் நிட்கிரியனாதலின், எப்பிராணியையும் யான் கொல்லேன். ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவாய் யான் நிராகாரனாதலின், எப்பிராணியும் என்னைக் கொல்வதில்லை. ஹே சாகல்லியரே! கிருமி முதலிய துச்சமாய பிராணிகளின் ஆன்ம சொரூப ஞானம் அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்படுமாறுபோல, உமது ஆன்ம சொரூப ஞானமும், அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அக்காரணத்தால் சர்வான்மதரிசியாய என்னை ஆன்ம காதகனாகிய பாவியைப் போலக் காண்கின்றீர். ஹே சாகல்லியரே! பிரஹ்ம வேத்தாவாய் ஞானியோடு செய்யுந் துவேஷம் பிரசித்த அக்கினியினும் அதிகமாம். அந்தத் துவேஷரூபியாய் அக்கினியால் நீர் பஸ்மமாகுதலைக் கண்டு, இவ்வியாவ ரும் உமது விஷயத்தே சோகமடைய வேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! உமது மனைவி விதவைத் தன்மையையடைந்து, சகல ஆபரணங்களும் இழந்தவளாய் அத்தியந்தம தீனத்தன்மையை யுற்றுப் புலம்ப வேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! உமது மரணத்தால் உமது மைந்தர் முதலாயினார் ஆகிய எல்லா உறவினரும், சோகவடிவ சமுத்திரத்தின் கண்ணே மூழ்கவேண்டாம். உமது மரணத்தால் உமது பகைவர் ஆநந்தத்தை யடைய வேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! நீர் பிரேத சரீரத்தையடைந்து, பசிதாகாதிகளோடு கூடியவராய்த துக்கத்தால் வியாகுலப்பட்ட வராய்த் தர்மராஜாவின் பட்டணத்தைப் பார்ககவேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! மரணத்தின் பின்னர் மைந்தராற் கொடுக்கப்பட்ட பலிப்பிராதானத்தையும், திலோதகத்தையும், காகம் போல் நீர் பக்ஷிக்கவேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! இவ்வுமது கோமள சரீரம் அக்கினியினுக்கும், * சுவானத்திற்கும் பக்ஷணமாகவேண்டாம். [* சுவானம் = நாய்.] ஹே சாகல்லியரே! இவ்வெல்லாச சிஷ்யரையும பரித்தியாகம் செய்து, நீர் ஒருவராகவே பரலோகத்தின்கண்ணே

செல்லவேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! எங்ஙனம் † பல்லாத விருக்ஷத்தின் பலம் உயிர்களை நாசம் செய்யுமோ, அங்ஙனம் உமது சித்தரூப பூமியின்கண் நீண்ட காலமாய் உண்டாயிராநின்ற பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷரூப விருக்ஷமானது, உமக்கு மிருத்தியு ரூபபலத்தை யடைவிக்க வேண்டாம். [† பல்லாத விருக்ஷம் = சேறாமரம். இதனையே வீர விருக்ஷமெனவும் புண்செய் மர மெனவும் அக்கினி முகியெனவும் அறையா நிற்பர்.] ஹே சாகவல்லியரே! மரித்த பின்னர் உமது என்புகளைச் சோரனாகிய சண்டாளன் தீண்டவேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! எங்ஙனம் பதங்கமானது அக்கினியின் கண்ணே வீழ்ந்து பஸ்மமாகின்றதோ, அங்ஙனம் சூரியபகவானை நாவின் கண்ணேயுடைய அக்கினியாகிய என்பால் நீர் வீழ்ந்து பஸ்மமாகவேண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! இவ்வுலகின்கண்ணே பொரிப் பொரிக்கும் புருஷர் சட்டியின் கண் இருக்கும் பேரழலைத் தமது கரத்தால் தீண்டாது; நீண்ட காஷ்டத்தில் மாட்டியிருக்கும் இருப்புக் கரண்டியால் தீண்டுவதே போல், இச்சபை சட்டியாம். யான் இந்தனம் ஒப்பானவன், எனது ஆசிரியராகிய சூரியபகவான் அக்கினியாம்; உம்மை விவாதம் செய்வதில் ஏவாநின்ற இவ்வெல்லா மறையவரும் பொரிப் பொரிக்கும் புருஷருக்கொப்பாவர், நீர் கரண்டிக்குச் சமானமாயுள்ளீர். இம்மறையவரியாவரும் மதிமான்களே யாவர். ஆகையால் தான் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு, மூடபுத்தியையுடைய உம்மைக் கரண்டிக்குச் சமானமாக்கிச் சூரியரூப அக்கினியின் கண்ணே பிரவேசிப்பிக்கின்றனர்.

கருத்திதுவாம்: - எம் மறையவர் உம்மை விவாதம் செய்யும் பொருட்டு ஏவுகின்றனரோ, அம்மறையவரும் உமது மரணத்தின்கண்ணே மகிழ்வுடையவரா யிருக்கின்றனர்; ஆனால், காலபகவானால் மோகிப்பிக்கப்பட்ட நீர் உமது மரணத்தை யறிகின்றிலீர்; அந்தோ இது மிகவும் ஆச்சரியத்தை எனக்கு விளைவிக்கின்றது. ஹே குழந்தாய்! சாகல்லியரை நோக்கி யாஞ்ஞுவற்கியர் இங்ஙனங் கூறவே, காலவய மாய் அச்சாகல்லியர் அவ்வசனங்களை விபரீதமாய் எண்ணி மீண்டும் அதிக துவேஷத்தைச் செய்தனர். மரணதருணத்தையடைந்த நோயாளியானவன், ஹித காரியாய் வைத்தியனோடு துவேஷம் செய்வதேபோலும், தேயத்தினின்றும் பிரஷ்ட மாதற்குரிய அரசன் ஹிதகாரிகளாய் மந்திரிகளோடு துவேஷம் செய்வதேபோலும், பாக்கிய ஹீனபுருஷன் அரசனோடு துவேஷம் செய்வதே போலும், பாவம் செய்யும் புருஷன் சத்திய உபதேசத்தைச் செய்யும் குருவோடு துவேஷம் செய்வதேபோலும், அந்தச சாகல்லியர் யாஞ்ஞுவற்கியரோடு துவேஷம் செய்தனர்.

இப்போது எம்மதியால் அச்சாகல்லியர் யாஞ்ஞுவற்கியரோடு துவேஷம் செய் தனரோ, அம்மதியைக் காண்பிப்பாம்: - எங்ஙனம் ஒருவன் மூடபாலகனைப் பயப்படு ம்படிப் பண்ணுவனோ, அங்ஙனம் இம்மந்தபுத்தியுடைய யாஞ்ஞுவற்கியன் என்னைப் பயப்படும்படி பண்ணப் பார்க்கின்றான்; எனது சர்வஞ்ஞுத் தன்மையையும் நிர்ப்பயத் தன்மையையும் இம்மந்தமதி யாஞ்ஞுவற்கியன் அறிகின்றிலன். அல்லது, கிருஷி செய்யும் மூட புருஷர்களின் கிராமத்தினும், மலையடுத்த கிராமத்தினும் இராநின்ற பாலகர்களும், பெண்களும், காஷ்ட முதலிய ஜடபதார்த்தங்களும் கூடிய கூட்டத்தின் மத்தியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, ஒரு வெட்கமற்ற புருஷன் சங்கை யற்றவனாய்ப் பொய் பேசுவதேபோல், இந்த யாஞ்ஞுவற்கியனும் சர்வ வித்வான்களுடைய

சபையின்கண்ணே சங்கையற்றவனாய்ப பொய் பேசுகின்றனன். ஏனெனின், இந்த யாஞ்ஞுவற்கியனுடைய குருவாகிய சூரியனானவன் துவேஷம் செய்யும் சாகல்லிய னாகிய என்னைப் பஸ்மஞ்செய்ய ஆற்றலுடையவனாயின், இதற்குமுன்னரும் துவேஷம் செய்து கொண்டிருக்கும் என்னை ஏன் பஸ்மம செய்திலன். அல்லது இச்சூரியன் ஜடன் ஆதலின் இவனிடத்தே பஸ்மம் செய்யும் ஆற்றலின்றாம். ஏனெனின், சூரியன், சந்திரன், இந்திரன் என்பன முதலிய சப்தங்கள் தேவதைகளா? அல்லது சப்தங்களின் அர்த்தங்கள் தேவதைகளா? சப்தங்களினும் அர்த்தங்களினும் வேறாகத் தேவதைக்கு யாதொரு வடிவமுமின்றாம். அவற்றுள், சூரிய சப்தத்தைச் சூரியதேவதையென வுடன்படின் அச்சூரிய சப்தம் ஆகாசத்தின் குணம் ஆதலின், எல்லா உலகருக்கும் அச்சப்தத்தின்கண்ணே ஜடத்தன்மை அனுபவ சித்தமாம். சூரிய சப்தார்த்தத்தைச் சூரிய தேவதையெனக் கொள்ளினும், தேஜோமய மண்டலம் சூரிய சப்தத்தின் பொருளாம். அத்தேஜோமய மண்டலத்தின்கண்ணும் ஜடத்தன்மை பிரசித்தமாம். சூரிய சப்தத்தினும் தோஜோமய மண்டலத்தினும் வேறாய் ஒரு சைதன்யத்தைச் சூரிய சப்தத்தின் பொருளென உடன்படினும், அச்சூரிய தேவதை பாவகர்மமின்றி எப்பிராணியையும் பஸ்மம் செய்யாது; மற்றோ, ஜீவனுடைய பாவகர்மத்தின் அபேக்ஷையைச் செய்தே அவனைப் பஸ்மம் செய்யும்; அத்தகைய பாவகர்மம் என்னிடத்தின்றாம். ஆகையால், அச்சூரியன் என்னை என்ன ஹானி செய்வன். அல்லது, சூரியனிடத்தினின்றும் யான் வித்தை படித்தேன் என யாஞ்ஞுவற்கியன் கூறலும் பொய்பேயாம். ஏனெனின், இவன் பூமியின்கண்ணே யிருக்கின்றான், சூரியனோ அத்தியந்தஞ் சேய்மையாய் ஆகாயத்தின் கண்ணே இருக்கின்றனன். இவ்விருவருக்கும் பரஸ்பர சம்பந்தம் சம்பவியாதன்றோ? ஹே மைந்த! இவ்வாறு விபரீத சிந்தனை செய்து, அச்சாகல்லியர் முன்னிலுமதிக துவேஷத்தை யடைந்தனர். அதன் பின்னர்க் குரோதத்தோடு கூடிய அச்சாகல்லியர் யாஞ்ஞுவற்கியரைநோக்கி, இங்ஙனங் கூறுவாராயினர்.

சாகல்லியர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! குரு, பாஞ்சால முதலிய தேசத்தின்கண்ணே இராநின்ற பிராஹ்மணர்களை நீ ஜயித்தாய், சர்வப் பிராஹ்மணர் களின் கோக்களையும். சுவர்ணத்தையும் நீ கவர்ந்துகொண்டனை, அப்பாவ கர்மத் தால் நினக்கு நீரற்ற கானகத்தே அநேகமுறை பிரஹ்மராக்ஷஸசரீரப்பிராப்தி யுண்டாம். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! எந்தப் பிரஹ்ம வித்தையி னபிமானத்தால் நீ சர்வ மகாத்மக்களாகிய மறையவர்களையும் வெற்றிகொண்டனையோ, அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை என் முன்னிலையில் நீ கூறுதி? ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் சாகல்லியர் கூறவே, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் தம்மிடத்தே பிரஹ்மவித்துத் தன்மை யைக் காட்டும் பொருட்டுச் சாகல்லியரை நோக்கி இவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே சாகல்லியரே! தேவதைகளோடும் தேவதை களின் காரணத்தோடும், சர்வ திசைகளையும் யானறிகின்றேன்.

சாகல்லியர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவறகிய! பூர்வாதி திசைகளின் தேவதை யாது? அத்தேவதைகளின் காரண மியாது? அத்தேவதைகளின் காரணத்தினும் காரணம் யாது?

யாஞ்ஞவற்கியர் கூறல்: - ஹே சாகல்லியரே! பூர்வ, தக்ஷிண, பச்சிம, உத்தர, மேல் என்னும் ஐந்து திசைகட்கும் முறையே ஆதித்யன், யமன், வருணன், சோமன், அக்கினி என்னும் ஐந்து தேவதைகளாம். அத்தேவதைகள் ஆநந்த சொரூப ஆன்மா வாய் என்னினும அயலல்லர். மற்றோ, ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவாய் யானே, ஆதித்தியாதி தேவதைவடிவமா யிருக்கின்றேன். ஹே சாகல்லியரே! அவ்வாதித்திய தேவதை சக்ஷு இந்திரியரூப காரணத்தின்கண்ணே யிருக்கின்றது. யமதேவதை சுரோத்திரேந்திரிய ரூபகாரணத்தின்கண் இருக்கின்றது. வருண தேவதை இரசன இந்திரியரூப காரணத்தின்கண் இருக்கின்றது. சோமதேவதை மனரூப காரணத்தின் கண் இருக்கின்றது. அக்கினி தேவதை வாக்கிந்திரியரூப காரணத்தின்கண் இருக்கின்றது.

கருத்திதுவாம்: - ஹிரண்யகர்ப்ப உபாசனையால் ஹிரண்யகர்ப்பரூபத்தை அடைந்திராநின்ற புருஷனுடைய அத்தியாத்மரூப சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களே அதிதெய்வ சூரியாதிரூபமாய்ப் பரிணாமத்தையடையும். அக்காரணத்தால் சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்கள் சூரியாதி தேவதைகட்குக் காரணமெனப்படும். ஹே சாகல்லியரே! உருவம் முதலிய விஷயங்கள் தம்மை யொளிர்விக்கும் பொருட்டு, விழிமுதலிய இந்திரியங்களை ஆரம்பிக்கும். இக்காரணத்தால், சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்கள் உருவமுதலிய விஷயரூப காரணத்தின்கண்ணே யிருக்கும். அவற்றுள், சக்ஷு இந்திரியம் சுக்கில நீலபீதாதி உருவங்களிடத்தே யிருக்கும். சுரோத்திர இந்திரியத்தாற் கவரத் தகுதியாய் கர்மகாண்டரூப வேதத்திற்கு, இருவகையாய் பொருள் சித்திக்கும். ஒன்றோ மனோவாக்குக் காயங்களைக் கிலேசஞ் செய்விக்கும் யாக தான விரதாதிரூப அர்த்தமாம். மற்றொன்றோ சிரத்தை வடிவ அர்த்தமாம். அவற்றுள், சுரோத்திரேந்திரியம் யாகதானாதிரூப கர்மத்தின்கண் இருக்கும், அக்கருமமும் சிரத்தையின்கண் இருக்கும். இக்காரணத்தாலே, அசிரத்தை யாலாற்றிய யாகதான விரதாதி கர்மங்கள் பலத்தைக் கொடுப்பதில்லை, சிரத்தை யோடுஞ் செய்யும் மகமுதலியன செவ்விதிற் பயனை யளிக்கும். ஜலரூப இரசன இந்திரியம் வீரியரூபகாரணத்தின்கண்ணே யிருக்கும். தோஷங்களற்ற மனம் சத்திய அர்த்தத்தின் கண்ணே யிருக்கும். அதுபோல் வாக்கிந்திரியமும் சத்திய அர்த்தத்தின் கண்ணேயிருக்கும். ஏனெனின், (பொ - ள்.) இப்புருஷன் எப் பொருளை மனத்தால் தியானம் செய்கின்றானோ, அப்பொருளை வாக்காற் கூறுகின்றனன் என்னுஞ் சுருதியின் கண் மனத்தினுக்கும், வாக்கினுக்கும் ஒரே விஷயம் கூறப்பட்டிருக் கின்றது. ஹே சாகல்லியரே! எங்ஙனம் எல்லா நீரின் உற்பத்தி ஸ்திதிகளின் காரணம் சமுத்திரம் ஆகுமோ, அங்ஙனமே சூரியாதி தேவதைகட்கும், நேத்திராதி இந்திரியங்கட்கும், உருவமுதலிய விஷயங்கட்கும் உற்பத்தி ஸ்திதிகாரணம் இருதயமாம். ஈண்டு இருதய சப்தத்தால் மாயா விசிஷ்ட அந்தர்யாமியாய் பரமான் மாவைக் கவர்ந்துகொள்க. இப்போ திப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிக்கின்றேன்: - ஹே சாகல்லியரே! எங்ஙனம் உலகப்பிரசித்த சுவரிடத்தே முதலில் ரேகைமாத்திரமாய்த் தேவதை முதலிய மூர்த்திகளின் சித்திரமிருக்கும். அந்த ரேகை வடிவச் சித்திரத்தின் கண்ணே, சுவேதபீத நீல இரக்தாதி வர்ணங்களிருக்கும். அச்சுவேதாதி வர்ணங்களிடத்தும், தேவதைகளின் முகத்தினிட த்துப் பாலிருக்கும், நேத்திரங்களில் அஞ்சன மிருக்கும், மஸ்தகத்தின்மேல்

முகுடமிருக்கும். கரங்களினிடத்தே வில், அம்பு முதலிய ஆயுதங்களிருக்கும். இவ்வண்ணம், சித்திராதி பதார்த்தங்கள் ஒன்று மற்றொன்றை ஆஶ்ரயித்து சர்வ லோகர்கட்குந் தோற்றாநிற்கும். ஆனால், உண்மையாய் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், அச்சித்திராதி பதார்த்தங்கள் முழுமையும் ஒரு சுவரை யாஶ்ரயித்துக் கொண்டி ருக்கும். அது போல் ஆங்கே, கிழக்கு முதலிய திசைகளும், அக்கினி முதலிய தேவதைகளும், நேத்திராதி இந்திரியங்களும், உருவ முதலிய விஷயங்களும், மற்றுப் பிற யாவும் சாக்ஷாத்தாகவேனும், அல்லது பரம்பரையாகவேனும், ஏக பரமான்மவடிவ இருதயத்தின்கண்ணே யிருக்கும். ஆண்டு விருத்திகளோடு கூடிய அந்தக்கரணம், சாக்ஷாத் இருதயத்தின்கண்ணே யிருக்கும். மற்றைய ஜகத்து அந்தக்கரண வாயிலாய்ப் பரம்பரா சம்பந்தத்தால் இருதயத்தின்கண் இருக்கும். ஹே சாகல்லியரே! சித்திரங்கட்கு ஆதாரமாய் பித்தியை (சுவரை) மண்கொண்டு பூசிவிடில், அச்சித்திரம் இலயபாவத்தை யடையும். அங்ஙனமே, பிரஹ்மஞானரூப மண்ணாற் பூசின், இவ்வுலகரூப ஓவியம் இலய பாவத்தை யடையும். ஹே சாகல்லியரே! கீழ் மேற்றன்மையற்ற சமான பித்தியின்கண்ணே சில சித்திரம் மேலதாய்ப் பிரத்தியாகும்; சில சித்திரம் கீழதாய்ப் பிரதீதியாகும். ஆனால், அம்மேற் கீழ்த்தன்மை உண்மையாயின்றாம்; மற்றோ, கற்பிதமாம் அங்ஙனமே, யாண்டும் சமானமாய் பரமாத்மரூப இருதயத்தின்கண் இந்திராதி தேவதைகள் மேலதாய்ப பிரதீதியாவர்; விருக்ஷாதி ஸ்தாவரங்கள் கீழதாய்ப் பிரதீதியாகும். ஆனால், அவவுத்திருஷ்டத்தன்மையும், நிக்கிருஷ்டத்தன்மையும் பரமான்ம வடிவ இருதயத் தின்கண் உண்மையாயின்றாம்; மற்றோ, கற்பிதமாம். ஹே சாகலலியரே! சித்திரக்காரப் புருஷன் நீல பீதாதி நானாவகையாய் வர்ணங்களால பிததியின் கண்ணே சித்திரத்தைத் தீட்டுவன். அதுபோல், நானாவகையாய் வாசனைகளோடு கூடிய புத்திரூப சித்திரக்காரன் யான் எனது என்னும் அபிமானரூப 'வர்ணஙகளால பரமான்மவடிவ இருதயத்தின்கண் உலக வடிவ ஒவியங்களைத் தீட்டுவன். ஹே சாகலலியரே! சித்திரத்திற்குபயோகியாய் நீல பீதாதி நிறங்களைத தாரணம செய்வதாய் காஷ்டத்தாலாகும் சாயை, பித்தியோடும் சம்பந்தமாத்திரததைச செய்து, அப்பிததியின்கண்ணே நானாவகையாய் சித்திரங்களைச் செய்யும். அதுபோல், பித்தியும் சாயையின் சமீபத்தன்மை யானே, நானாவகையாய் சித்திரங் களைச் செய்யும். ஏனெனின், பித்தியில்லையாயின், சித்திரங்களின் உற்பத்தி யுண்டாகாது. ஆகையால், பித்தியும் சாயையும் சித்திரங்களின் பொருட்டுக் காரணமாம். அது போல், மாயாவிசிஷ்ட சைதன்ய ரூபப் பித்தியின்கண் நானவகை யாய் வாசனையோடு கூடிய புத்திரூபச்சாயை ஜகத்துருவ சித்திரங்களைச் செய்யும் ஆகையால், மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவும் புத்தியும் உலக காரணமாம். ஹே சாகல்லியரே! பித்தியின்கண் இராநின்ற சித்திரத்தின் மீது அடிக்கடி மண்ணின் பூசசைப் பூசினால், அச்சித்திரங்கள் லேசமாத்திரமாய் அப்பித்தியின்கண்ணே யிருந்தபோதினும், பாகிய ஸ்பஷ்ட ரூபமாய்ப் பிரதீதியாவதின்றாம். அதுபோல், பிராரப்த கரும சமாப்திபரியந்தம் பரமாத்மரூப இருதயத்தின்கண் ஆபாசமாத்திர மாய்ச் சித்திர உலகிருந்தபோதினும், அடிக்கடி கிளம்பும் பிரஹ்மாகார விருத்திரூப மிருத்திகையின் (மண்ணின்) பூச்சாற் சமாதிகாலத்தின் கண்ணே புலப்படுவதின்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - மீண்டும் மீண்டும் செய்யும் மிருத்திகையின் பூச்சால் சித்திரங்கள எஞ்சுதலின்றி நிவிருத்தியாகமாட்டா; மற்றோ, மீண்டும் மீண்டும் மிருத்திகையின் பூச்சால் சித்திரங்களின் தெரியாமை வடிவ லயமுண்டாம். பித்தி நிவிருத்தியாயினோ, சித்திரங்களும் எஞ்சுதலின்றி நீங்கும். அதுபோல், பிரஹ்ம ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கினும், எத்துணை, பிராரப்த கருமம் நீங்கமாட்டாதோ, அத்துணை, எஞ்சுதலின்றிப் பிரபஞ்ச நீககமும் உண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, ஜீவன் முக்தனுக்கு விசார காலத்தின் கண்ணே பிரபஞ்சத்தின் தோற்றாமை உண்டாம். பிராரப்த கருமம் நீங்கிய உடனே எஞ்சுத லின்றிப் பிரபஞ்ச நிவிருத்தியுண்டாம். இக்காரணத்தாலே ஜீவன் முக்த புருஷர்கட்கு ஆபாச மாத்திரமாய் உலகத்தோற்ற முண்டாம். ஹே சாகல்லியரே! மாயாவியாய் இந்திர ஜாலக்காரனாகிய காரணத் தால், ஆகாசத்தின் கண்ணே நானாவகையாய் சேனைகள் தோற்றுவதே போலப் புத்திரூப காரணத்தால் பரமான்மரூப இருதயத்தின்கண் நானாவகையாய் பிரபஞ்சம் தோற்றா நிற்கும். ஹே சாகல்லியரே! மாயாவிவடிவ காரணம் நாசமுறினும், துயிலை யடையினும், மற்றைய காரியத்தை மருவியிருப்பினும் ஆகாசத்தின்கண் இராநின்ற நானாவகையாய் உலகு தோற்றாது. அங்ஙனமே, சில நோய் முதலிய வற்றால் புத்திரூப காரணம் நாசமுறினும், துயிலையுறினும், ஆன்மாவின் கண்ணே யொருமையுறினும், பரமான்மரூப இருதயத்தின்கண் இராநின்ற பிரபஞ்சரூப சித்திரம் தோற்றாது. ஹே சாகல்லியரே! மாயாவியானவன் ஆகாசத்தின்கண்ணே யுண்டாக்கிய நானாவகையாய் பதார்த்தங்கள் மாயாவியினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, மாயாவியின் சொரூபமேயாம். அதுபோலப் பரமான்மரூப இருதயத்தின்கண்ணே புத்தியாற் கற்பிக்கப்பட்ட உலகானது புத்தியினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, புத்தியின் வடிவமேயாம். இக்கருத்தைப் பற்றியே வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண்ணே திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதம கூறப்பட்டுளது. ஹே சாகல்லியரே! ஆகாசத்தின்கண்ணே இரா நின்ற அந்தகாரமானது, அந்தகாரத்தாலே தோற்றா நிற்கும். சூரியாதிப் பிரகாசத்தால் அந்தகாரப் பிரதீதி உண்டாகாது. அதுபோன்று, பரமாத்மரூப இருதயத்தின்கண் இராநின்ற புத்தியானது புத்தியாலே புலப்படா நிற்கும். சூரியாதிப் பிரகாசத்தால் அந்தகாரம் நீங்கிவிடின், விசுத்த ஆகாசத்தின்கண்ணே தோஷமற்ற நேத்திரமுடைய புருஷன் அந்தகாரத்தைக் காணான். அதுபோல், ஆன்மஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கப்பெறின், விசுத்த ஆன்மாவின் கண்ணே காரணசகித புத்தியை அறிஞன் காணான். ஆகையால், ஆன்மாவினும் வேறாய் புத்திமுதலிய ஜடபதார்த்தங்கள் அளவையாற் பெறப்படுவனவன்றாம்; மற்றோ, மயலாலே பெறப்படுவனவாம்.

சங்கை: - புத்தியை அளவையால் உண்டாய் உண்மை யுணர்வின் விஷய மென உடன்படா தொழியின், யாது அளவையால் உண்டாய் உண்மை உணர்விற்கு அவிஷயமாமோ, அது முயற்கோடுபோல் அசத்தியமேயாம். ஆகையால், புத்தியும் அசத்தியமேயாம். எப்பொருள் அசத்தியமாமோ அப்பொருள் எக்காரிய காரணத்திலும் வல்லதல்லவாம். ஆகையால், அசத்திய புத்தியால் எக்காரியத்தின் சித்தியும் உண்டாகலாகாதன்றோ.

சமாதானம்: - முயற்கோடும், மலடிமைந்தனும் அசத்தியமாயினும் அவை முயற்கோடு மலடிமைந்தன் என்னும் சப்தத்தாற் தம்மை விஷயம் செய்யும்

விகற்பரூப ஞானத்தை உண்டாக்கும். அதுபோல், அக்காரியகாரண சகித புத்தி அசத்தியமாயினும், நானாவகையாய் மயல்வடிவ ஞானங்களை யுண்டாக்கும். ஆகையால், முயற்கோடுபோல அசத்திய புத்தியின்கண்ணும் நானாவகையாய் வியவகார காரணத்தன்மை சம்பவிக்கும்.

சங்கை: - புத்தி அசத்தியமாயினும், புத்தியின் காரணமாய் அஞ்ஞானம் ஏன் உண்மையாகாது? அஞ்ஞானத்தையும் அசத்தியமென உடன்படின், அசத்திய வஸ்து எவர்க்கும் அநர்த்தத்தைச செய்யாது. ஆகையால், அசத்திய அஞ்ஞானத்தின்கண் ஜன்ம மரணாதிரூப அநர்த்த காரணத் தன்மை உண்டாகலாகாது.

சமாதானம்: - புத்தி அசத்தியமாமாறுபோலப் புத்தியின் காரணமாய் அஞ் ஞானமும் அசத்தியமேயாம். அசத்திய வஸ்துவின்கண்ணும் அநர்த்த காரணத் தன்மை உலகின்கண்ணே காணப்படுகின்றது. ஈயோடுண்டிலனெனினும், ஒருவனு க்கு ஈயோடுண்டதாய் மயலுண்டாயின், அவன் வாந்தியெடுக்கின்றான். அல்லது, பாமபின்றேனும் என்னைப் பாம்பு தீண்டியது அதன் விஷம் மேலேறுகின்றது என ஒருவனுக்கு மயலுண்டாயின், அவன் பிராணத்தியாகம் செய்கின்றான். ஆகையால், எங்ஙனம் அசத்தியமாய் ஈயோடுண்டதும்,.அசத்தியரூபப் பாம்பின் கடியும் வாந்தி மரணவடிவ அநர்த்தங்களையாற்றியவோ, அங்ஙனம அத்தியந்தம் அசத்திய அஞ்ஞானமும் மயலுற்ற புருஷர்கட்கு ஜன்ம மரணாதிரூப அநர்த்த காரணமாம். ஹே சாகல்லியரே! கனாக்காணு மொருவனே அசத்திய அஞ்ஞானத்தால் யானை, குதிரை முதலிய நானாவகையாய் ரூபங்களைத் தாரணம் செய்வன். அதுபோலப் பரமான்ம தேவரொருவரே அசத்திய அஞ்ஞானவயத்தால் பிரபஞ்ச ரூபத்தைத் தாரணம் செய்வர். ஹே சாகல்லியரே! என் போன்ற அறிஞரது திருஷ்டியால் அஞ்ஞானம் முக்காலத்தினும் இல்லதாம் என்றாலும், உம்மைப் போன்ற அவிவேகி கட்கு இவ்வஞ்ஞானம் வஜ்ஜிரப் பொருப்பொப்பப் பிளக்க முடியாததாம். இக்காரணத் தாலே, உம்மைப் போன்ற அவிவேகி புருஷர் அத்தியந்த சமீப இருதயதேசத்தின் கண் இராநின்ற ஆன்மாவையும் அறியார்; விழிகளற்ற குருடனானவன் கையாற்றீ ண்டிய நிதியையும் அறியாததே போல். ஆகையால், ஹே சாகல்லியரே! சம்பூரணப் பிரபஞ்சரூப சித்திரத்தின் ஆசிரயம் பரமாத்மரூப இருதயமா மென்னும் உத்தரத்தை யான் உம்பொருட்டுக் கூறினேன்.

இப்போது, எப்பொருளைச் சிரவணஞ்செய்வதற்கு உமக்கிச்சையுளதோ, அப்பொருளை யென்பால் நீர் கேட்பீராக. ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞுவற் கியர் கூறிய போது, அம்மூடபுத்தியையுடைய சாகல்லியர் மீண்டும் வினாவுதலினி ன்றும் நீங்கினாரில்லை; மறறோ, காலத்தால் மயங்கிய மண்டூகம் கிருஷ்ண சர்ப்பத் தைக் கூவும் சபதத்தை யடிக்கடி உச்சாரணம் செய்யும். அதுபோலப் பாவ கருமத்தால ஏவப்பட்ட இச்சாகல்லியரும் காலரூப சர்பபத்தைக கூவும் மீண்டும் வினாதல்வடிவ சப்தத்தை உச்சரித்தனர். அத்தகைய சாகல்லியரை நோக்கி, யாஞ்ஞுவற்கியர் கருணையினால் அத்தியந்தம் துக்கியாயினர்.

இப்போ தெவ்விசாரத்தால் யாஞ்ஞுவற்கியரது சித்தத்தின்கண்ணே துக்கமுண்டாயதோ, அவ்விசாரத்தைக்காண்பிப்பாம்: - அந்தோ பெருங்கஷ்டம்! இந்தத் துர்ப்புத்தியுடைய சாகல்லியரது மரணம் இப்போது சமீபித்துவிட்டதே. ஏனெனின், இரக்த வர்ண நேத்திரங்களோடு கூடிய வரும் இருக்கு, யஜுஷ், சாமம் என்னும் வேதத்திரய சொரூபரும் ஆய சூரியபகவான் என்னும் என தாசிரியர் தமது பிரதிஞ்ஞையை யுண்மையாக்கும் பொருட்டு, இப்போது தமது மண்டலத்தினின்றும் இரங்கி வந்து எனது நாவின்கண்ணே யிருப்பர். அதன்பின்னர் பரவயமாய எனது நாவானது, இத்துர்ப் புத்தியையுடைய சாகல்லியருக்குச் சாபங்கொடுக்கும், அச்சாபத்தால் இச்சாகல்லியர் கணமாத்திரையில் பஸ்மமாவர் என விசாரித்துக் கிருபையோடு கூடியவராய் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சித்தத்தின்கண்ணே துக்கமுடையவராயினர். இச்சாகல்லியருக்கு எவ்வகையாலும் மரண முண்டாகாதிருப்பின் மேன்மையதாம் எனச் சிந்தித்தனர். அதன் பின்னர் மரண சமீபத்தையடைந்த மூடபுத்தியையுடைய சாகல்லியர் மீண்டும் யாஞ்ஞுவற்கியரை நோக்கி இங்ஙனம் வினவத் தொடங்கினா.

சாகல்லியர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! சம்பூரணப் பிரபஞ்சரூபச சித்திரங்களின் ஆதாரமாய் இருதயம் எதனை யாசிரயித்திருக்கும்? ஹே குழந்தாய்! இவ்வகை வினாவைக் கேட்டபோது, யாஞ்ஞுவற்கியர் ஹே அஹல்லிகரே! என விளித்துச் சாகல்லியருக்குக் கூறத் தொடங்கினா. இப்போது ஐவகையாய் அஹல்லிகரென்னுஞ் சப்தத்தின் பொருளைக் காண்பிப்பாம்: - அவற்றுள், பகலில் இலயததையடைந்து இரவின் கண்ணே யுண்டாவதற்கு அஹல்லிக மெனப்பெயராம்; அத்தகையது * பிரேதசரீரமாம். இச்சாகல்லியரும் மரித்துப் பிரேதபாவத்தை யடைவர். [* பிரேதம் = பேய்.] ஆதலின், யாஞ்ஞுவற்கியர் சாகல்லியரை அஹல்லிகரென விளித்தனா

(1). அல்லது, பகல் போல் ஒளிராநின்ற பொருளின்கண் சம்சயரூப இலயத்தை யடைந்தவரை யஹல்லிகரென்பர். யாஞ்ஞுவற்கியாது வெளிப்படையாய் அர்த்தத்தின்கண் இச்சாகல்லியருக்குச் சம்சய முண்டாயதாதலின், அஹல்லிகர் எனச் சாகல்லியரை விளித்தனர்

(2). அல்லது, சூக்ஷும அர்த்தத்தை நிச்சயம செய்யும் இருதயம அற்றவன் யாவனோ, அவன் அஹல்லிகனாவன். ஆண்டு, வெளிப்படையாய்க கூறிய பொருளின்கண் எம்மதி மானும் மீண்டும் வினவான்; இச்சாகல்லியரோ வெளிப்படையாய் அர்த்தத்தின் கண்ணும் மீண்டும் மீண்டும் வினவுகின்றமையின் இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றோ: - சூக்ஷும்பபொருளை நிச்சயம் செய்யும் இருதயத்தினின்றும் இச்சாகல்லியர் நீங்கினவர் என. என்னை! சாகல்லியரது மதி சூக்ஷும அர்ததத்தைக் கவருமாயின் மீண்டுமீண்டும வினவாரன்றோ? அதனால் தான் யாஞ்ஞுவற்கியர் சாகல்லியரை அஹல்லிகரென விளித்தனா

(3). அல்லது, யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறிய உலக ஓவிய ஆதாரமாய் பரமாத்மாவாய் இருதயத்தைச சாகல்லியர் அறிந்திலர்; மற்றோ, மரணத்தின் பின்னர் பிருதிவியின்கண் இராநின்ற மாம்சமய இருதயம் யாதோ, எம்மாம்சமய இருதயத்தை நாய் முதலியன பக்ஷணம் செய்யுமோ, அம்மாம்சமய இருதயத்

தையே சாகல்லியர் அறிந்தனர்; அதனால் தான் யாஞ்ஞுவற்கியர் சாகல்லியரை அஹல்லிகரென விளித்தனர்

(4). அல்லது, தினத்தைச் செய்யும் சூரியபகவானானவர் இச்சபையின்கண் ணே இச்சாகல்லியரை நாசம் செய்வர் என்பதனால் தான் யாஞ்ஞுவற்கியர் சாகல்லியரை அஹல்லிகரென விளித்தனர்

(5). ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் அஹல்லிகரென விளிதந்து சாகல்லியருக்கு உததரங கூறத்தொடங்கினர்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே சாகல்லியரே! பிரபஞ்சரூப சித்திரத்தைத் தாரணம் செய்யும் பரமான்மாவையே யான் இருதயரூபமாய்க கூறினேன். ஆனால், நீர் இவ்வார்த்தையை யறிந்திலீர்; மற்றோ, பிரசித்த மாம்சகண்டத்தையே நீர் இருதய ரூபமாய் அறிந்தீர். ஆகையால், உமதபிப்பிராயானுசாரமாய் யான் அவ்வினாவிற்கு விடை கூறுகின்றேன்: - ஹே சாகல்லியரே! அவ்விருதயம எனது சூக்ஷும சரீரத்தை யாசிசயித்திருக்கும். ஏனெனின், சூக்ஷும சரீரமின்றி, இத்தூல சரீர நிலை பொருந்தாதாம். ஸ்தூல சரீரமின்றிச் சூக்ஷும சரீர நிலை பொருந்தா தாம். சூக்ஷும சரீரத்தினும் இத்தூல சரீரம் வேறாயின், மாம்சமய இருதய சகித இத்தூல சரீரத்தை நாய் முதலியன பக்ஷணம் செய்யும். காகம் முதலிய பறவை கள் கண்டங் கண்டமாய்ச செய்து கவ்விக் கொண்டுபோம். இவ்வபிப் பிராயத்தாலே சூக்ஷும சரீரத்தை இருதயசகித ஸ்தூல சரீர ஆதாரமெனக் கூறப்பட்டது. ஹே குழந்தாய்! யாஞ்ஞுவறகியர் முன்னர்ச சாகல்லியர் பொருட்டு இருதய சப்தத்தால் பரமான்மாவைக கூறினர்; அதனை யுணராது எங்ஙனம் அச்சாகல்லியர் முன்னர் இருதயத்தின் ஆசிரயத்தை வினவினாரோ, அங்ஙனமே அம்மூட புத்தியராய் சாகல்லியர் மீண்டும் ஆதாரத்தைக் கேட்டனர்.

சாகல்லியர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவறகிய! நீ பரஸ்பர ஆசிரித எத்தூல சூக்ஷும சரீரத்தைக் கூறினாயோ, அவை எதை ஆசிரயித்திருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே சாகல்லியரே! அவை பிராணனை யாசிரயித் திருக்கும்.

சாகல்லியர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! அந்தப் பிராணன் எதை யாசிசயித்திருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே சாகல்லியரே! அந்தப் பிராணன் அபானனை யாசிரயிததிருக்கும்.

சாகல்லியர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவறகிய! 'அந்த அபானன் எதை யாசிரயித்திருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே சாகல்லியரே! அந்த அபானன் வியானனை யாசிரயிததிருககும.

சாகல்லியர் கூறல்: - ஹே யாஞுவற்கிய! அந்த வியானன் எதனையாசிரயித்திருக்கும்.

யாஞ்ஞுவறகியர் கூறல்: - ஹே சாகல்லியரே! அந்த வியானன் உதானனை யாசிரயித்திருக்கும்.

சாகல்லியர் கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! அவ்வுதானன் எதை யாசிரயித்திருக்கும்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே சாகல்லியரே! அவ்வுதானன் சமானனை யாசிரயித்திருக்கும். ஹே மைந்த! சாகல்லியர் செய்த வினாவானது யாஞ்ஞுவற்கியரின் அபிப்பிராயத்தை யறியாது செய்ததாம். ஏனெனின், சர்வப்பிராணிகளின் புத்தியின்கண்ணும், சாக்ஷிரூபமாய் எப்போதும அபரோக்ஷமாயிருப்பதை இருதய மென்பர். இவ்வபிப்பிராயத்தாலே இருதய சப்தத்தால் யாஞ்ஞுவற்கியர் பரமான்மாவைக் கூறினர். அச்சாகல்லியர் இருதய சப்தத்தால் அந்தக் கரணத்தின் நிவாசஸ்தானமாய் மாம்சமய இருதயததைக் கவாந்தனர் சாகல்லியர் இருதய சப்தத்தால் பரமான்மாவை அறிந்திருப்பாராயின், அவ்விருதயம் எதனை யாசிரயித் திருக்கும் என வினவாரன்றோ; ஏனெனின், (பொருள்) அந்த வியாபக பரமான்மா எதன்கண்ணே ஸ்திதமாம் எனச் சங்கை யுண்டாக, அந்த வியாபக பரமான்மா, தனது மகிமையின் கண்ணேயிருக்கும் என்னும் சுருதியினகண், பரமாத்மாவிற்கு மற்றோ ராசிரயம் கூறப்படவில்லை. ஆதலினிஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? சாகல்லியர் இருதய சப்தத்தால் பரமான்மாவைக் கவராது மாம்சமய இருதயத்தைக் கவர்ந்தன ரென. அவ்விருதயம் என்கண்ணேயுளது என்னும் உத்தரவாக்கியத்தின்கண் யாஞ்ஞுவற்கியர் என்கண் என்பதினுள்ள யான் என்னும் சப்தத்தால் யானென்னுந் தோற்றத்திலங்கும் ஆன்மாவையே கூறினர். அந்த மந்த புந்தியையுடைய சாகல்லியர் யானென்னும் சப்தத்தால் சூக்ஷுமசரீரத்தையே கவர்ந்தனர். யாஞுவற்கியர் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன் என்னுமிந்நான்கு சப்தங்களின் இலக்கணா விருத்தியால் பிராணாதிகளையேவும் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவையே கூறினர். அச்சாகல்லியர் பிராணாதி சப்தங்களால் வாச்சிய அர்த்தபூத வாயுவையே கவர்ந்தனர். அக்காரணத்தாலே அந்தப் புத்தி ஹீன சாகல்லியர் அந்தப் பிராணன் யாதின் கண்ணேயுளது எனவும், அந்த அபானன் யாதின்கண்ணேயுளது எனவும் வினவினர். முடிவில் யாஞ்ஞுவற்கியர் சர்வ பூதங்களின் ஆதாரம் சமானன் எனக் கூறினர். அச்சமானனையும் அச்சாகல்லியர் வாயுரூபமாயே அறிந்தனர். ஆனால், சமான சப்தத்தால் யாஞ்ஞுவற்கியர் வாயுவைக் கூறிலர்; மற்றோ, யாவற்றிற்கும் ஆன்மவடிவமாய் பரமான்மதேவரைச் சமான சப்தத்தால் கூறினர். அப்பரமான்ம தேவர் ஆநந்தவடிவினர். நேதிநேதி யென்னுஞ் சுருதியானது இரண்டு நகாரங்களால் ஸ்தூலசூக்ஷுமப் பிரபஞ்சத்தை நிஷேதித்துப் பரமான்மதேவரை யுணர்த்தும். அல்லது, அஞ்ஞான காலத்தின்கண் இராநின்ற பாவ அபாவரூப இருவகையாய் உலகையும் நிஷேதித்து நேதி நேதி யென்னும் சுருதி பரமான்மதேவரை யுணர்த்தும். அப்பரமான்ம தேவர் சஜாதீயபேதம, விஜாதீய பேதம, சுவகதபேதம் என்னும் மூவகைப் பேதங்களற்றவர். அப்பரமான்ம தேவர் நிர்க்குணரா

தலின் புத்தி முதலிய காரணங்களால் அறியக்கூடாதவர். ஆடை நீண்ட காலத்தையடைந்து ஜீர்ணத்தன்மையை யடையுமாறு போல், இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மதேவர் காலத்தால் ஜீர்ணபாவத்தை யடையார்; ஆதலின், இவர் அசீர்யர். நீர் முதலிய பதார்த்தங்களோடு ஆகாசத்திற்குச் சம்பந்தம் உண்டாகாதாதலின், அது அசங்கமாம். இவ்வாறே மதிமுதலியவற்றோடு ஆன்மதேவருக்கு உண்மையாய்ச் சம்பந்தமின்மையின் இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மதேவரும் அசங்கராவர். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மதேவர் அபத்தராதலின் துக்க சம்பந்தமாகிய பீடைபை அடையார். இவ்வான்ம தேவர் விநாசரகிதராதலின் ஹிம்சையையும் அடையார். ஹே சிஷ்ய! இவ்வண்ணம் சாகல்லியர் யாஞ்ஞுவற்கியரிடத்தே அளவிறந்த வினாக்களைச் செய்தகாலத்தே சூரியபகவனானவர் தமது பிரதிஞ்ஞையைச் சத்தியம் செய்யும் பொருட்டு, யாஞ்ஞுவற்கியருடைய நாவின் கண்ணே இருந்துகொண்டு சாகல்லியரைக் கேட்கத் தொடங்கினர். இப்போது அக்கேள்வியின் சித்தியின் பொருட்டுச் சாகல்லியர் பூர்வஞ்செய்த எட்டுக் கேள்விகளின் உத்தரங்களைப் பிரசங்கத்தாற் காண்பிப்பாம்: - ஆண்டு, முன்னர் சாகல்லியர் தேவதைகளின் எண்ணிக்கை கேட்டகாலத்தே யாஞ்ஞுவற்கியர் இங்ஙனம் சமாதானித்தனர். அதாவது: - விஸ்தாரமாயோ தேவதைகள் அநந்தங்களாம். சுருக்கமாயோ பிராண தேவதையொன்றாம். இவை அவ்வொரு தேவதையின் எட்டு விபூதிகளாம். சாரீர புருஷன் (1) காமமய புருஷன் (2) ஆதித்திய புருஷன் (3) சிரௌத புருஷன் (4) சாயாமய புருஷன் (5) பிரதிபிம்ப புருஷன் (6) ஜலத்துள் புருஷன் (7) புத்திர புருஷன் (8) அவற்றுள் பிருதிவிரூப இத்தூல சரீரத்தின்கண் மாதாவினின்றும் உண்டாய் துவக்கு மாமிசம் உதிரம் என்னும் முக்கோசம், சரீரமெனப் பெயரிய புருஷனுக்கு இடமாம் (1). ஸ்திரீ சம்போகத்தின் இச்சைவடிவ காமம், காமமய புருஷனுக்கு இடமாம் (2). சுக்கில நீலபீதாதி நானா வகையாய் ரூபங்கள், ஆதித்திய புருஷனுக்கிடமாம் (3). பிரதித்தொனிரூப சப்தத்தின்கண்ணே விசேஷமாய் விளக்கத் தையுடைய சுரோதா புருஷனுக்கு ஆகாசம், இடமாம் (4). அந்தகாரரூப தமம், சாயாமய புருஷனுக் கிடமாம் (5). பிரதி பிம்பங்கவா யோக்கியமாய் கண்ணாடி முதலிய நிர்மல பதார்த்தங்களிடத்தே யுள்ள பிரதிபிம்ப புருஷனுக்கு, ஒளிரு முருவம், இடமாம் (6). நீர், நீருளபுருஷனுக் கிடமாம் (7). உபஸ்த இந்திரியம் புத்திர புருஷனுக்கிடமாம் (8). அக்கினி (1) ஹிருதயம் (2) சக்ஷு (3) சுரோத்திரம் (4) ஹிருதயம் (5) சக்ஷு (6) ஹிருதயம் (7) ஹிருதயம் (8) என்னுமிவ்வெட்டுச் சரீராதி அஷ்ட புருஷர்கட்கு முறையே சக்ஷுக்களாம். ஈண்டு ஹிருதய சப்தத்தால் புத்திபைக் கவர்ந்துகொள்க. அன் னாதிகளின் பரிணாம ரூப அமிருதம் சரீரபுருஷ காரணமாம் (1). ஸ்திரீ காமமய புருஷனுக்குக் காரணமாம் (2). சக்ஷ இந்திரியம் ஆதித்திய புருஷனுக்குக் காரணமாம் (3). திசை சிரௌத புருஷனுக்குக் காரணமாம். (4) மிருத்தியு சாயாமய புருஷனுக்குக் காரணமாம் (5). பிராணன் பிரதிபிம்ப புருஷனுக்குக் காரணமாம் (6). வருணன் நீருள புருஷனுக்குக் காரணமாம் (7). பிரஜாபதி புத்திர புருஷனுக்குக் காரணமாம் (8). இவ்வண்ணம் எட்டுப் புருஷர், அப்புருஷர்களின் எட்டு இடம், அவர் தம்மெட்டுச் சக்ஷுக்கள், அவர்தம் மெட்டுக் காரணங்கள் என்னும் இந்நால்வகையாய் அஷ்டகங்களில் காரணரூபத்தினின்றும் பிரவேசம் செய்து, பரமான்ம தேவர் அவர்கட்குத் தத்தம வியவகாரம் செய்வதில் ஆற்றலுண்டாக்கினர். நூல் வடிவ காரணம் படரூப காரியத்தின் கண்ணே

பிரவேசித்தே, சீதநிவிருத்தி முதலிய சர்வ வியவகாரங்களையும் செய்யும். அது போல், இப்பரமான்ம தேவரும் சம்பூரணகாரியய பிரபஞ்சத்தினகண்ணே பிரவேசித்து, நானாவகையாய் வியவகாரங்களைச சித்தம் செய்வர். நூல் வடிவ காரணம் படரூப காரியத்தைக் காரியத்தன்மையற்றதாய்ச் செய்து, கேவலங் காரண ரூபமாயிருக்கும். அதுபோல், இப்பரமான்ம தேவரும் பிரபஞ்ச உபசம்ஹாரகாலத்தே கிழக்கு முதலிய திசைகள் தொடங்கிச் சமான பரியந்தம் சர்வகாரியங்களையும் உபசம் ஹாரம் செய்து, காரியபாவமற்ற ஏக அத்விதீய ரூபராயிருப்பர்.

கருத்திதுவாம்: - கிழக்கு முதலிய திசைகளிடத்தே நிகழாநின்ற பதார்த்தத் தோடு கிழக்கு முதலிய திசைகளைச் சூரியாதி தேவதைகளிடத்தே உபசம்ஹாரம் செய்வர். அச்சூரியாதி தேவதைகளைச சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களிடத்தே உபசம்ஹாரம் செய்வர். அச்சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களை ரூபாதி விஷயங்களி டத்தே உபசம்ஹாரம் செய்வர். அவ்வுருவாதி விஷயங்களை இருதயத்தின் கண்ணே உபசம்ஹாரம் செய்வர். அவ்விருதயத்தை ஸ்தூலசூக்ஷும சரீரத்தின்கண்ணே உபசம்ஹாரம் செய்வர். அத்தூலசூக்ஷும சரீரங்களைப் பிராணனிடத்தே உபசம்ஹாரம் செய்வர். அந்தப் பிராணனை அபானனிடத்தே உபசம்ஹாரம் செய்வர். அந்த அபானனை வியானனிடத்தே உபசம்ஹாரம் செய்வர். அந்த வியானனை உதானனிடத்தே உபசம்ஹாரம் செய்வர். அவ்வுதானனைச் சமானனிடத்தே உபசம் ஹாரம் செய்வர். இவ்வண்ணம் பரமான்ம தேவர் சிருஷ்டி.காலத்தின்கண்ணே ஜகத்தை யுண்டாக்கி, பிரளயகாலத்தின்கண்ணே சம்பூரண ஜகத்தையுஞ் சம்ஹரித்துப் புத்தி முதலிய உபாதிகளினும், அவற்றின் சுகதுக்காதி தர்மங்களினும், வேறாய்க் காரிய காரண பாவமற்ற சுத்த சொரூபத்தின்கண்ணே நிலை பெற்றி ருப்பர். கடமடாதி யுபாதிகளில் இராநின்ற ஆகாசம் உள்வெளிப் பாவத்தையடையும். அவ்வாகாசம் கடம் முதலிய உயாதிகளைப் பரித்தியாகம் செய்யின், உள்வெளித் தன்மையற்றதாய்த் தனது பரிபூரண சுபாவத்தின்கண்ணே இருக்கும். அதுபோலச் சரீராதி உபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் இப்பரமான்மதேவரிடத்தே உள் வெளித்தன்மை தோற்றும். இப்பரமான்ம தேவர் அவ்வுபாதிகளைப் பரித்தியாகம் செய்த காலத்து, உள்வெளித் தன்மையற்றவராய்த் தமது பரிபூரண சுபாவத்தின்கண்ணே நிலை பெற்றிருப்பர். எங்ஙனம் மதுரம் முதலிய இரசங்கள் கேவலம் இரசன இந்திரியத்தாலே அறிதல் கூடுமோ, அதனினும் வேறாய் எவ்விந்திரியத்தாலும் அறிதல் முடியாதோ, அங்ஙனமே பரமான்மதேவரும கேவலம் உபநிஷத் பிரமாண த்தாலே அறியத்தகுந்தவர். உபநிஷத் பிரமாணத்திலும் வேறாய் எப்பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணத்தாலும் அறியத்தகாதவா. ஹே சாகல்லிய! அத்தகைய பரமான்ம தேவரின் சொரூபத்தை நின்பால் யான் ஒருமுறை கேட்கினறேன், நீ அப்பரமான்ம தேவரை யறிந்திருப்பை யாயின், என்பொருட்டுக் கூறுதி. ஹே சாகல்லிய ! நினது வினாக்கட்குத்தாம் யான் அநேகமுறை கொடுததேனன்றா? ஆகையால், எனது ஒரு வினாவிற்கு விடை நீயும் கூறுதி. ஹே சாகல்லிய! நீ எனது வினாவிற்குத்தாம் கூறாதொழிவையேல் தீர்த்தமற்றதும், மனுஷ்ய சமுகங்களோடு கூடியதும ஆய, இஜ்ஜனக புரியாகிய அசுபதேயத்தின் கண்ணே அங்ஙனமே, தக்ஷிணாயன கிருஷ்ண பக்ஷத்தின் அமாவாசியை இரவாகிய அசுபகாலத்தின்கண்ணே துர்ப்புத்தியோடு கூடிய சாகல்லியனாகிய உனது மிருத்தியு உண்டாம். ஹே சாகல்லிய! பிரஹ்ம

வேத்தாவாய் என்னோடு துவேஷம் செய்த சாகல்லியனாகிய நினது மரணத்தின் பின்னா என்புகளும், நினது கிருகத்தையடையர்; மற்றோ, சோரனாகிய சண்டாளன் தனலோபத்தாற் பாதி வழியில் அவ்வென்புகளைக்கொண்டு செல்வன். ஹே குழந்தாய்! ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயத்தைச செய்யா நிற்கும் சூரியபகவான் அத்தியந்தங் குரோதத்தை யுடையவராய் யாஞ்ஞுவறகியரின நாவின்கண் இருந்துகொண்டு, இவ்வித வசனத்தைச் சாகல்லியர் பொருட்டுக் கூறினர். அச்சாகல்லியர் ஆன்மஞானமற்றவராதலின, சிறிது மாத்திரையும் அவ்வினாவின் விடையைக் கூறிலர். அதன் பின்னர்ச் சூரியபகவானது சாபத்தால சாகல்லியரது மனம் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் சரீரத்தினின்றும் வெளிக்கிளமபின. அதன் பின்னர் அவ்வசுபதேசகாலத்தின்கண்ணே சாகல்லியருடைய மஸ்தகம் விரைவா கவே பூமியின்கண் விழுந்தது. தேவதைகளை ஜயித்துச் சுவர்க்கத்தின்கண் வாழ்ந்துவந்த நமுசியின் மஸ்தகம் வஜ்ஜிராயுதத்தால் பூமியின் கண்ணே விழுந்தது. ஹே குழந்தாய்! சாகல்லியருடைய மஸ்தகம் பூமியின் கண்ணே விழுந்தது. ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் சாகல்லியருக்கு மிருத்தியு உண்டானபோது, யாண்டும் ஹா, ஹாகார சப்தமுண்டாயது; சம்பூரண ராஜமண்டலி பெருங்கலக்கத்தை யடைந்தது. அச்சாகல்லியருடைய சிஷ்யரும் உறவினரும் புலம்பினா. சாகல்லியா பூமியின்கண்ணே விழுந்ததை நோக்கி, அச்சபையின் கண்ணே இருந்த பிராஹ்மணர் கள், பாலகர்கள், ஸ்திரீகள் யாவரும் சாகல்லியரைச *சீசீ, சீசீ* யென விகழ்ந்தனர். யென விகழ்ந்தனர். அவர் யாவரும் இங்ஙனம் கூறவும் தொடங்கினர்: - பிரஹ்ம வேத்தாவாய யாஞ்ஞுவற்கியரோடு இச்சாகல்லியன் துவேஷமசெய்தனன்; ஆதலின், அந்தத் துவேஷரூபத் தருவின் மிருத்தியுப்பலம் இவனுக்குக் கிடைத்தது. இச்சாகல்லியன் வித்தை முதலிய சர்வ குணங்களோடுங் கூடியவன்றான்; ஆயினும் பிரஹ்மவேத்தாவின் துவேஷரூப மிக வலிமையுடைய தோஷத்தால் இவன் மரணத்தை படைந்தனன். பிரளய காலாக்கினியொன்றே ஸ்தாவர ஜங்கம ரூப சம்பூரண ஜகத்தைத் தகிப்பதே போலப் பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷமொன்றே வித்தை முதலிய சம்பூரண குணங்களை நாசம் செய்யும்; இப்பொருளின்கண் இச்சாகல்லியனே திருஷ்டாந்தமாவன். ஏனெனின், இவன் மிகவும் வித்தையிற் குசலன், எல்லாக் குணங்களோடுங் கூடியவன் என்றாலும், பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷரூபி அக்கினியானது இவனைக் கணமாத்திரையில் தகித்துவிட்டது. அல்லது, இவ்வுலகின் கண்ணே சமுத்திரம் வற்றுமென்னும் சம்பாவனை எவர்க்கு முண்டாவதில்லை. அது போல், யாஞ்ஞுவற்கியாது சாபத்தாலே சாகல்லியனது மரணமுண்டாமென எவருக்கும் சம்பாவனையின்றாம். ஆயினும், பிரஹ்ம வேத்தாவாய் யாஞ்ஞுவற்கியரது துவேஷத்தால் இச்சாகல்லியனது மரணமுண்டா யது. ஆகையால், பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷம் அற்புதமான மகிமையுடையதாம். அல்லது, எல்லாக் குணங்களோடு கூடியவனும் அநேக வித்தைகளிற் குசலனும் ஆய சாகல்லியனும் பிரஹ்மவேத்தாவின் துவேஷத்தால் இத்தகைய துர்க்கதியை யடைவனாயின், வித்தை முதலிய குணங்களற்ற வேறு புருஷர் பிரஹ்மவேத்தா வின் துவேஷத்தால எத்துர்க்கதியைத்தானடையார்; மற்றோ, எல்லாத் துர்க்கதியை யுமடைவர். ஆகையால், பிரஹ்மவேத்தாவாய ஞானியோடு ஒருகாலும் துவேஷம் செய்யலாகாது; அல்லது, பிரஹ்மத்தை யறிந்தோன பரத்தையடைவன். இச்சுருதி யானது இன்று உண்மையானதைக் கண்டோம். ஏனெனின், வித்தை முதலிய சர்வ

குணங்களோடு கூடிய இச்சாகல்லியனது மரணத்தில் காரண வல்லமை ஜீவர் கட்கின்றாம்; மற்றோ, அசிந்திய சக்தியையுடைய பரமான்மாவின் காரியமே இஃதாம். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றே: --- இந்த யாஞ்ஞுவற்கியர் சாக்ஷாத் பிரஹ்மரூபராவர் என. அல்லது, பிரஹ்ம வேத்தாவானவன் சர்வான்ம பாவத்தை யடைவன் என்னும் சுருதியும் இன்று உண்மையானதைக் கண்டோம். ஏனெனின், தமது சத்துரு நாசத்தை யடையின், தேகதாரிகளாய் ஜீவர்கள் சுகத்தை படைவர். அதுபோல், யாஞ்ஞுவற்கியருடைய சத்துருவாகிய சாகல்லியன் நாசமடையவே, சம்பூரண ஜீவர்களும் சுகத்தையடைந்தனர். தேகதாரிகள் தமது நிந்தையைச் செய்யாது தம்மின் வேறாய் ஜீவர்களை நிந்திப்பர். அது போல், இவ்வெல்லா உயிர்களும் யாஞ்ஞுவற்கியரை நிந்தை செய்யாது அடிக்கடி சாகல்லியனையே நிந்தை செய்கின்றன. ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றே: - பிரஹ்ம வேத்தாவாய் இந்த யாஞ்ஞுவற்கியர் சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மாவாவர். இந்த யாஞ்ஞுவற்கியர் சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்ம வடிவமன்றாயிருப்பின் தேவதத்த னுடைய சத்துருவின மரணத்தால், யஞ்ஞதத்த புருஷனுகுச் சுகமுண்டாவதின்றா மாறு போல், யாஞ்ஞுவற்கியரின் சத்துரு மரணத்தால் அந்நிய சர்வ ஜீவர்கட்கும் சுகத்தினடைவுண்டாகமாட்டாது. ஆனால், சாகல்லியனது மரணத்தால் யாவரும் சுகத்தை யடைந்தனராதலின், இந்த யாஞ்ஞுவற்கியர் சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மரூப மாவர். இக்காரணத்தாலே தமது ஆன்மரூபராகிய யாஞ்ஞுவற்கியரை எப்பிராணியும் நிந்தை செய்வதில்லை, மற்றோ, யாவரும் சாகல்லியனையே நிந்திக்கின்றனர். அல்லது, இவ்வுலகின்கண் எல்லாப் பாவகருமங்களினும் பிரஹ்ம ஹத்தி வடிவ பாவகருமம் அதிகமாம். அந்தப் பிரஹ்ம ஹத்தியினும் பிரஹ்மவேத்தாவின் துவேஷரூப பாவகருமம் அதிகமாம். ஏனெனின, இஜ்ஜன்மத்தின்கண்ணே செய்யப்பட்ட பிரஹ்ம ஹத்தியானது இஜ்ஜன்மத்திலே புருஷனுக்குத் துக்கரூப பலத்தை யடைவியாது; மற்றோ, அந்தப் பிரஹ்ம ஹத்தி மறு ஜன்மத்தின்கண்ணே அப்புருஷனுக்குத் துக்கரூபபலப் பிராப்தியைச் செய்விக்கும். இந்தப் பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷமோ, இஜ்ஜன்மத்தின்கண்ணும் மறு ஜன்மத்தின் கண்ணும் புருஷனுக்குத் துக்கப் பிராப்தியை யுண்டுபண்ணும். இப்பொருளின்கண் இச்சாகல்லி யனே சான்றாவன். ஏனெனின், உத்தமமாய் சையை, ஆசன முதலியவற்றிற்கு யோக்கியமாய் அத்தியந்தம் மிருதுவானது இச்சாகல்லியனது சரீரம். பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷத்தால், பேய், உன்மத்த புருஷன் போல, இப்பவித்திரமினறிய (தூய்மையின்றிய) பூமியின கண்ணே கிடக்கின்றது. ஆகையால், பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷத்தால் இச்சாகலலியனுக்கு இப்பிறப்பின் கண்ணே பரம துக்கபபிராபதி யுண்டாயது. யாஞ்ஞுவறகியரது சாபத்தால் இச்சாகல்லியனுக்குத் தக்ஷிணாயன கிருஷ்ணபக்ஷத்தின் அமாவாசியையில் மரணமுண்டாயது. ஆகை யால், இஃதறிந்துகொள்ளலாமன்றே: - இச்சா கல்லியன் அவசியம நரகத்தின் கண்ணே சேர்வன. அல்லது, பிரஹ்ம வேத்தாவாய யாஞ்ஞுவற்கியரோடு இசசாகல்லியன் காரணமின்றியே துவேஷம் செய்தனன். அந்தத் துவேஷரூப பாவ கருமத்தால் கேவலம் சாகல்லியனுக்குமாத்திரம் துக்கத்தி னடைவுண்டாகவில்லை; மற்றோ, இவனுடைய உறவினர் யாவருக்கும் சோகக் கடலடைவுண்டாயது. இவனது ஸ்திரீயினுக்கும் விதவைத தன்மையின் அடைவுண்டாயது. இவனுக்கும் நரகத்தின் அடைவுண்டாயது. அது இவனது கோமள சரீரத்தையும் பூமியின்கண்ணே

வீழ்வித்தது. இவனது புண்ணிய கருமங்களையும் பாவரூப அக்கினியின்கண்ணே புகுவித்தது. ஆகையால், பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷத்தால இச்சாகல்லியனது இரண்டுலோகங்களும் பயனின்றி யொழிந்தன. வேறெவனேனு மொருவன் பிரஹ்ம வேத்தாவோடு துவேஷஞ்செய்யின், அவனுக்கும் அங்ஙனே இரண்டுலோகங்களும் கிடையாதொழிந்துபோம. என்பன வாதி வசனங்களால் ஹே குழந்தாய்! ஜனகராஜா, கார்க்கி, அந்நியப் பிராஹ்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னுமியாவரும் யாஞ்ஞுவற்கியரைத் துதி புரிந்தனர்; சாகல்லியரை நிந்தை புரிந்தனர். அதன் பின்னர் சாகல்லியருடைய சிஷ்யர் சாகல்லியருடைய சரீரத்தைக் கிளப்பிச சமஸ்காரமற்ற இலௌகிக அக்கினியில் தகனம் செய்தனர். அதன் பின்னர்ச சிரத்தையையுடைய சிஷ்யர் சாகல்லியருடைய என்புகளை வீட்டிற்குக் கொண்டு செல்லும்பொருட்டு, அவ்வென்பு களை ஆடையிற் கட்டிக்கொண்டு வீட்டை நோக்கிச் சென்றனர். ஆண்டு மார்க்கத்தின்கண் சண்டாளத்தன்மை ஜாதியராய் சோரர், என்பு மூட்டையைக் கண்டு ஜனகராஜாவின் யாகத்தினின்றும், இம்மறையவா பொன்கொண்டு வருகின்றனர் என வெண்ணித் தனலோபத்தோடு கூடிய அத் தயையற்ற சோரர், அச்சிஷ்யர்களை அடித்து அம்மூட்டையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு தம் வீட்டை நோக்கிச் சென்றனர். ஹே மைந்த! இவ்வாறு சாகல்லியர் இறந்த பின்னர் அங்ஙனமே, அவர் மரணத்தால் சபையின்கண்ணே உண்டாய் ஹா ஹாகார சப்தம் அடங்கிய பின்னர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சர்வப் பிராஹ்மணர்களையும் நோக்கி,.இவ்வகை வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினர்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே மறையவரே! அறிஞர்களாகிய நீங்கள் யாவரும் குரு பாஞ்சாலாதி நானா தேசத்தினின்றும் பிரயாணப்பட்டு வந்து, இச்சமா ஜத்தின்கண்ணே ஒருங்கு கூடியுள்ளீர். ஆகையால், எனது ஒரு வசனத்தை நீவிர் யாவருங் கேட்பீராக. நும் மியாவருள்ளும் எவர் என்னை வினவ வேண்டுமென்று இசசிக்கின்றனரோ, அவர் என்னைத் தடையின்றி வினவலாம். அல்லது, எவர் எனது வினாவிற்கு விடைகொடுக்க இச்சிக்கின்றனரோ, அவரை யான் வினவுகின்றேன். ஒருவரிடத்தே வினாவுதற்கும், விடை தருதற்கும் வல்லமை இல்லையாயின், நீவிர் யாவரும் ஒருங்குகூடி என்னை வினவலாம்; அல்லது, நும்மி யாவரையும் நோக்கி யான் வினவுகின்றேன். இவ்விரு வார்த்தைகளுக்குள் யாது இச்சையோ அதைச் செய்யலாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் வசனத்தை யாஞ்ஞுவற்கியர், மறையவர் யாவரையும் நோக்கிக் கூறவே, அம்மறையவர் யாவரும் யாஞ்ஞுவற்கி யரை வினவுவதின்கண்ணும், அவர் வினாவிற்கு உத்தரங் கொடுப்பதின் கண்ணும் வல்லமை யற்றவராயினர்; மற்றோ, சாகல்லியருடைய மிருத்தியுவைக் கண்டு பயத்தை யடைந்தவர்களாய் மௌனத்தையடைந்தனர். அதன்பின்னர், அந்த யாஞ்ஞுவற்கியர் தமது வித்தையின் மேன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டுத் தாமே எல்லா மறையவரையும் நோக்கி, வினவத் தொடங்கினர். ஹே பிராஹ்மணர்களே! உலகின்கண்ணே புஷ்பங்களின்றியே பலத்தைக் கவரத்தக்க பிப்பலாதி (திப்பிலி முதலிய) தருக்கள் பொய்யாய்ப் பொலிவதேபோல், இம்மனுஷ்யாதி சரீரமும் பொய்யாயே புலப்படும். இப்போது மனுஷ்யாதி சரீரங்களிலும், பிப்பலாதி தருக்களிலும் உள்ள சமானத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே மறையவரே! எங்ஙனம் பிப்பல விருக்ஷத்திற்கு அநேகம் இலைகளுளவாமோ, அங்ஙனமே

இம்மனுஷ்யாதி சரீரங்கட்கும் அநேக ரோமங்களிருக்கின்றன. எங்ஙனம் பிப்பல விருக்ஷத்திற்கு வெளித்தோல் கடினமாய் இருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே, இச்சரீரத்தின் வெளித்தோலுங் கடினமாயிருக்கின்றது. கோடரியால் வெட்டப்பட்ட விருக்ஷத்தினின்றும் இரசம் வெளிப்படும். அங்ஙனமே, வெள்ளாடைக்குச் சமானமாய்த் தோலின் கீழ்ப்பாகம் கிளம்பும். அதுபோலச் சஸ்திரத்தால் வெட்டுப்பட்ட இச்சரீரத்தினின்றும் இரத்தம் வெளிக்கிளம்பும். அங்ஙனமே, வெள்ளாடைக்குச் சமானமாய்த தோலின் கீழ்ப்பாகம் கிளம்பும். கோடரியால் வெட்டின், விருக்ஷத்தினின்றுங் காஷ்டமய கண்டம் வெளிக்கிளம்பலேபோலச் சஸ்திரத்தினால் வெட்டின், இத்தேகத்தினின்றும் மாம்சமய கண்டம் வெளிக்கிளம்பும். திப்பிலி விருக்ஷத்தின் கண்ணே இருக்கும் நாடிகள் ஒருங்கு சேர்ந்து கிரந்தியைச் செய்யும். அதுபோல், மனுஷ்யாதி சரீரத்தின்கண்ணும், அநேக சூக்ஷும நாடிகள் மஸ்தக முதலிய இடங்களில் ஒன்று கூடிக் கிரந்தியைச் செய்யும். விருக்ஷத்தினுள் கடின சார்பாகமிருப்பதேபோல, இம்மனுஷ்யாதி சரீரத்தின் கண்ணும் கடின என்புகளிருக்கின்றன. விருக்ஷத்தின் கடின சார்பாகத்தின்கண் இரசமிருப்பதேபோல், இம்மனுஷ்யாதி சரீரங்களின் அஸ்திகளில் மஜ்ஜைவடிவ இரசமிருக்கும். ஆகையால், மனுஷ்யாதி சரீரங்களிடத்தேயும், பிப்பலாதி விருக்ஷங்களிடத்தேயும் எவ்வாற்றானும் சமானத் தன்மை தோற்றும். ஆனால், ஹே பிராஹ்மணர்களே! மனுஷ்யாதி சரீரங்களிடத்தேயும் பிப்பலாதி விருக்ஷங்களிடத்தேயும் ஒரு விசேஷத்தன்மையும் தோற்றாநிற்கும். அவ்விசேஷத் தன்மை எக்காரணத்தாலாமோ, அக்காரணத்தை மறையவர்களாகிய நீவிர் யாவரும் என் பொருட்டுக் கூறுமின். இப்போது அவ்விசேஷத் தன்மையைக் காண்பிக்கின்றேன்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! கோடரி முதலியவற்றால் வெட்டப்பட்ட விருக்ஷம் மீண்டும் அம்மூலத்தினின்றும் புதிதாயுற்பன்னமாம். இது யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாம். இதுபோல், நாசத்தை யடைந்த சரீராதிகள் எம்மூலத்தினின்றும் புதிதாய் உற்பன்னமாமோ, அம்மூலம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படவில்லை. மூலமின்றிப் புதிய சரீர உற்பத்தி பொருந்தாதாம். ஆகையால், சரீராதிகட்கும் ஒரு மூலம வேண்டும். அம்மூலத்தை நீவிர் யாவரு யாவரும் என் பொருட்டுக் கூறுமின். ஹே பிராஹ்மணர்களே! பிதாவின் வீரியமும், மாதாவின் இரத்தமும் இச்சரீரமூலமெனக் கூறுவீராயின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிராணன்களைத் தாரணம் செய்யும் தேகதாரி ஜீவர்களிடத்தே, அன்னாதிகளின் பக்ஷணத்தினின்றும் வீரியத்தின் உற்பத்தி உண்டாம். யான் கேட்பதற்கோ இஃதபிப் பிராயமாம்: - துயில் அவஸ்தையின் கண்ணும், பிரளய அவஸ்தையின் கண்ணும், சம்பூரண காரியப் பிரபஞ்சத்தின் நாசமுண்டாம். அதன் பின்னர் எம்மூலகாரணத்தினின்றும் புதிய தேகாதிகள் உற்பன்னமாம் என்பதே. தாய் தந்தையரின் சரீரம் பிரளயகாலத்தின்கண்ணே யின்றாம்; ஆகையால், தேகமூலகாரணம் வீரியமன்றாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே! திப்பிலித்தரு பிரசித்தமாய் தனது மூலத்திருந்தன்றியும், அந்நிய விருக்ஷத்தின் மீதும் புதிதாய் உற்பன்னமாம்; அதுபோல், இச்சரீரமும் மூலத்திருந்தன்றியே புதிதா யுற்பன்னமாம எனக் கூறுவீராயின் அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், அந்நிய விருக்ஷத்தின் மீது பிப்பல விருக்ஷமுற்பன்னமாதல் தனது மூலத்தினின்றும் ஆகாவிடினும், அவ்விருக்ஷத்தின் மேல் திப்பிலி விரையைப் பறவைகொண்டு செல்லும், வீழ்ந்த அதனினின்றும் ஆண்டுப் பிப்பல விருக்ஷம் உண்டாம்; விரையின்றி வேறு விருக்ஷத்தின் மீது பிப்பல

விருக்ஷம் உண்டாகாது. அதுபோல், இச்சரீராதிகட்கு மூலரூப காரணமின்றேனும் பீஜரூபகாரணம் ஒன்று நீங்கள் அவசியம் கூற வேண்டும். அந்தப் பீஜத்திற்குச் சமானமாய் இச்சரீராதிகட்குக் காரண மின்னதென நீங்கள் கூற வேண்டும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! சரீராதிப் பிரபஞ்சத்தின் மூலரூப காரணத்தையும், பீஜரூபகாரண த்தையும் நிச்சயம் செய்வதால், எப்பிரயோஜன சித்தியும் உண்டாகாது எனக் கூறுவீராயின் அது பொருந்தாது. ஏனெனின், யாவனுக்குத் தருவை யழிக்கவேண்டு மென்னும் இச்சை உண்டாகின்றதோ, அவனத்தருவின் மூலத்தைக் கோடரியாற் பிளப்பன்; அங்ஙனமே, அத்தருவின் விரையை அக்கினியிட்டெரிப்பன்; அவ்விரண்டு உபாயங்களால் தருவின் அழிவுண்டாம். அதுபோல், இவ்வதிகாரி புருஷனுக்குச் சரீசாதிப் பிரபஞ்சத்தின் மூல ஞானமும், விரையின் ஞானமும் உண்டாமாயின், அசங்க புத்திரூப சஸ்திரத்தால், ஞானரூப அக்கினியால், அம்மூல பீஜங்களை நாசம் செய்வன். மூலாதிகளின் ஞானமின்றி அதனை நாசம் செய்தல் சம்பவியாது. ஆகையால், தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தின் மூலரூபகாரணமும் பீஜரூபகாரணமும் அவசியம் அறியத்தக்கனவாம். ஹே பிராஹ்மணர்களே! எப்பொருள் ஒருமுறை யுற்பன்னமாகின்றதோ, அப்பொருள் மீண்டும் மறுமுறை உற்பன்னமாவதின்றாம்; மற்றோ, இயற்கைவடிவ காரணத்தினின்றும் அபூர்வ பதார்த்தமே யுண்டாம். ஆகையால், மூலத்தை விசாரம் செய்வதிலொரு பயனுமின்றாம் எனக் கூறுவீரா யின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின்,, ஒருமுறை உண்டாய் பதார்த்தத்திற்கு மீண்டும் உற்பத்தியை அங்கீகாரம் செய்யாவிடின், செய்த புண்ணிய பாவகருமங்களின் நாசம் போகமின்றியே யுண்டாம்; செய்யாத புண்ணிய பாவகருமங்களின் சுகதுக்க ரூப்பலத் தைப் போகிக்க வேண்டிவரும். இச்செய்ததற்கின்றிச செயாததற்கொன்றும் வடிவ இரண்டு தோஷங்களின் அடைவுண்டாம். முன்னுறபன்னமாய் பதார்த்தத்திற்கு மீண்டும் உற்பத்தி அங்கீகரிப்பின், இவ்விருவகையாய் தோஷமும் உண்டாகாது. ஏனெனின், முற்பிறப்பின்கண்ணே இச்சீவன் செய்த புண்ணிய பாவகருமங்களின் பலமாய் சுகதுக்கத்தை இப்பிறப்பின் கண்ணே போகிப்பன். இப்பிறப்பிற் புண்ணிய பாவகருமங்களைச் செய்யின், அவற்றின் பயனை மறுபிறப்பில் போகிப்பன். ஆகையால், முன்னருண்டாய பதார்த்தத்தின் கண்ணே, அறம் பாவவடிவ அதிருஷ்ட மிருக்கும். எப்பதார்த்தம மனுஷக்கோடுபோல் முன்னரொருகாலும் உற்பன்னமாக வில்லையோ, அப்பாதார்த்தத்தின்கண்ணே அறம் பாவவடி.வ அதிருஷ்டம் சம்பவியாது. அல்லது, முன்னருற்பன்னமாய் பதார்த்தத்திற்கு மீண்டும் உற்பத்தியை யுடன்படாவிடின், தாயின் கர்ப்பத்தினின்றும் வெளிப்போந்த பாலகன், அக்கால் பாற்குடிக்க முயல்கின்றனன், அஃதுண்டாகலாகாது. ஏனெனின், இப்பதார்த்தம் எனது சுகசாதனம என்னும், சுகசாதனத்தன்மையின் ஞானம் ஜீவர்களின் முயல்வின் கண்ணே காரணமாம். சுகசாதனத்தன்மை ஞானத்தால் அன்றி எச்சீவர்கட்கும் முயல் வுண்டாகாது. ஜன்மகாலத்தின்கண் இப்பாற்குடீத்தல் எனது சுகசாதனம் என்னும் ஞானமோ பாலகனுக்கின்றாம். ஆதலின், அப்பாலகனுக்குப் பாற்குடித்தலில் முயற்சி யுண்டாகலாகாது. உற்பன்னமாய் பதார்த்தத்திற்கு மீண்டும் உற்பத்தியை யுடன் படினோ, இத்தூஷணத்தினடைவு உண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், பிறந்தகாலததே இச்சீவனுக்கு, இப்பாற்குடித்தல் எனதின்பசாதனம் என்னும் ஞானம் அனுபவரூப மன்றாமாயினும், சென்ற அளவிறந்த பிறப்புகளில் இச்சீவன் பாற்குடித்தலின், பாற் சுகசாதனத் தன்மையை யனுபவித்து வந்துளான். அவ்வனுபவ ஜன்னிய

சமஸ்காரத்தால் இச்சீவனுக்குப் பிறந்தபோதே, இப்பாற் பருகல் எனது சுகசாதனம் என்னும் ஸ்மிருதி ஞானமுண்டாம். அதன்பின்னர் இப்பாலகன் பாற் பருகலின் முயல்வன். ஆகையால், உற்பன்னமாய் பதார்த்தத்திற்கே உற்பத்தியுண்டாம். அபூர்வ பதார்த்தத்திற்கு உற்பத்தி உண்டாகாது. ஹே பிராஹ்மணர்களே! எங்ஙனம் பீஜத்தினின்றும் அங்குராமுண்டாகின்றதோ, மீண்டும் அங்குரத்தினின்றும் பீஜமுண் டாகின்றதோ, அங்ஙனம், அறம்பாவவடிவ அதிருஷ்டத்தினின்றும் இத்தேகமுண் டாம். மீண்டும் இத்தேகத்தினின்றும் அறம்பாவவடிவ அதிருஷ்ட முண்டாம். ஆகையால், வேறொரு காரண விசாரம் செய்தல் பயனற்றதாம் எனக் கூறுவீராயின், அதுவும் பொருந்தாது. ஏனெனின், எங்ஙனம் பீஜத்தின்கண்ணும், அங்குரத்தின் கண்ணும் பிருதிவி வடிவ காரணம் தொடர்ந்து தோற்றா நிற்குமோ, அங்ஙனமே அறம்பாவ அதிருஷ்டத்தின்கண்ணும், ஆகத்தின்கண்ணும் யாதொரு தொடர்ந்த காரணமும் தோற்றுவதில்லை. ஆகையால், பீஜ அங்குரரூப விஷம் திருஷ்டாந்த த்தால், அதிருஷ்ட சரீரங்கட்குக் காரியகாரண பாவந் துணியப் பெறமாட்டாது. ஹே அந்தணர்களே! எங்ஙனம் பீஜத்தின்கண்ணும், அங்குரத்தின்கண்ணும் பிருதிவி ரூப மூலகாரணம் தொடர்ந்து நிற்குமோ, அங்ஙனமே அறம்பாவ வடிவ அதிருஷ்டத் தின்கண்ணும், ஆகத்தின் கண்ணும் ஒரு மூல பூதகாரணம் தொடர்ந்து நிற்கும். அம்மூல பூதகாரணம் பிரத்தியக்ஷ முதலிய இலௌகிகப் பிரமாணங்களால் துணியப்பெறாது; ஆயினும், வேதரூப அலௌகிகப் பிரமாணத்தால் துணியப் பெறும். ஆகையால், அறம்பாவவடிவ அதிருஷ்டத்திற்கும் ஆகமுதலிய பிரபஞ்சத்திற்கும் உபாதான காரணமியாதோ, அதன் சொரூபத்தையும், இலக்கணத்தையும் நீவிர் யாவரும் என் பொருட்டுக் கூறல் வேண்டும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் வினாவை யாஞ்ஞுவற்கியர் எல்லா மறையவரையும் நோக்கி வினவவே, அவ்வெல் லா மறையவரும் உலக காரணத்தை யுணர்ந்திலர். ஆகையால், அவர் யாவரும் பராஜயத்தை யடைந்தனர். அதன் பின்னர் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் முமுக்ஷுக்களின் ஹிதத்தின் பொருட்டுத் தாமே அவ்வினாவின் விடையை விளம் பினர்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே மறையவாகளே! ஸ்தூல சூக்ஷுமரூப எத்துணை ஜடப் பிரபஞ்சமுளவோ, அவற்றிற்கு விஞ்ஞான ஆநந்தரூப பரமான்மா வே காரணமாம். அப்பரமான்மா பொன் முதலிய பொருள்களைத் தானம் செய்பவர்க்குச் சுகரூப பலத்தைய்டைவிக்கும். பிரஹ்ம ஹத்தி முதலிய பாவ கருமங்களைச் செய்யா நின்றவர்க்குத் துக்கரூப பலத்தை யடைவிக்கும். எண்டிது கருத்தாம்: - பரமான்மாவிற்கு இருவகையாய் இலக்கணமுண்டு. ஒன்றோ சொரூப இலக்கணமாம்; மற்றொன்றோ தடஸ்த இலக்கணமாம். அவற்றுள், எவ்விலக்கணம் தனது இலக்கியத்தின் வடிவமாய் இதர பதார்த்தங்களினின்றும் தனது இலக்கியத் தை விலக்குமோ, அது சொரூப இலக்கணமாம். விஞ்ஞானம், ஆநந்தம், பிரஹ்ம சொரூபமாயிருந்தே ஜடப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் பிரஹ்மத்தை விலக்கும். ஆகையால் விஞ்ஞானம், ஆநந்தம் என்னும் இது பிரஹ்மத்தின் சொரூப இலக்கணமாமென அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். எவ்விலக்கணம் தனது இலக்கியத்தில் எப்போதும் இராததாய், ஓரொருகால் இருப்பதாய், ஓரொரு கால் இராததாய்த் தனது இலக்கியத்தை இதர பதார்த்தங்களினின்றும் வேறு படுத்தி

யறிவிக்குமோ, அது தடஸ்த விலக்கணமாம். சுகதுக்கரூப பலதாத்துருத் தன்மை (பலங்கொடுக்குந் தன்மை) பிரஹ்மத்தின்கண் எப்போதும் இராததாய் உலகின் திதிகாலத்தின்கண்ணே இருப்பதாய் ஆகாசாதி ஜட பதார்த்தங்களினின்றும் இலக்கியரூப பிரஹ்மத்தை விலக்கும; ஆதலின், சுகதுக்கரூப பலதாத்துருத் தன்மை பிரஹ்மத்தின் தடஸ்த இலக்கணமாம். இங்ஙனம் ஜகத்தின் மூல காரணத்தை நிரூபித்து, இப்போது முற்கூறிய விருகூரூப திருஷ்டாந்தத்தின் சமானத்தன்மையை நிரூபிக்கின்றார்: - ஹே விப்பிரர்களே! விருக்ஷத்தின் மூலம் நாசமாயினும், மீண்டும் விருக்ஷ உற்பத்தியின் கண் பீஜம் காரணமாவதேபோல், இச்சீவர்களின் ஸ்தூல சரீரங்கள் நாசமடையினும், மீண்டும் ஸ்தூல சரீரங்களின் உற்பத்தியின்கண் சூக்ஷும சரீரங்கள் காரணமாம். அப்பீஜங்களும் நாசமாயின் பின்னர்க் கேவலம் பிருதிவி இருக்குமாறு போல், சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணும், பிரளய அவஸ்தையின்கண்ணும், அச்சூக்ஷும சரீரங்களும இலயமாயின் பின்னர்க் கேவலம் அஞ்ஞான மாத்திரமிருக்கும்.

சங்கை: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! அஞ்ஞானத்தினின்றும் சூக்ஷும சரீரத்தினின்றுமே எல்லாவுலகின் உற்பத்தியுங் கூடுமாயின், பிரஹ்மத்தை யாதின் பொருட்டு அங்கீகாரம் செய்யவேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே அந்தணர்களே! விருக்ஷம் உற்பத்தியாவதின்கண் பிஜமும், அதிருஷ்டரூப நிமித்த காரணமும் அவாவப்படுகின்றன. அதுபோலவே, ஸ்தூல சரீரத்தை உற்பத்தி செய்வதினும், சூக்ஷும சரீரமும் பரமான்மாவும அவாவப்படுகின்றன. சைதன்யரூப பரமான்மாவின் சத்தையினாலன்றிச் சட சூக்ஷும சரீரம ஸ்தூல சரீர உற்பத்தியைச் செய்யமாட்டாது. ஆகையால், பரமான் மாவை யவசியம் அங்கீகரிக்க வேண்டும். அல்லது, பிருதிவியின்கண்ணே இரா நின்ற பீஜமானது அங்குரரூப காரியவாயிலாயுணரப்பெறும். ஆண்டு, பிருதிவியின் கண் சமஸ்கார ரூபமாயிராநின்ற பீஜத்தின் ஸ்திதியானது, அங்குரரூப காரிய வாயிலாய்ப பீஜங்களின் ஞானத்தின் கண்ணே காரணமாம். ஏனெனின், சமஸ்கார ரூபமாய்ப பீஜம் பிருதிவியின் கண்ணே இல்லாதிருக்குமாயின், அங்குராரூப காரியவாயிலாய் அப்பீஜங்களின் ஞானம் உண்டாகாது. அதுபோலச் சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணும, பிரளயகாலத்தின் கண்ணும இராநின்ற அஞ்ஞானமே சிருஷ்டி காலத்தின்கண்ணே சூக்ஷும சரீர ஆகாரபரிணாமத்தை அடைகின்றது. ஆகையால், அஞ்ஞானத்தின் கண்ணுள்ள சூக்ஷும சரீரத்தின் சமஸ்காரமானது, சூக்ஷும சரீரத்தின் உறபத்திக்குக காரணமாம். ஏனெனின், பிரளயகாலத்தின் கண் சூக்ஷும சரீரத்தின் சமஸ்காரம் அஞ்ஞானத்தின்கண் இராதாயின் சிருஷ்டி காலத்தே அஞ்ஞானத்தினின்றும், சூக்ஷும சரீரத்தினுற்பத்தி உண்டாகலாகாது. ஆகையால், பிரளயகாலத்தின்கண் சூக்ஷும சரீரத்தின் சமஸ்காரம் அஞ்ஞானத்தின்கண்ணே யிருக்கும். அச்சமஸ்காரம் அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாம். ஆகையால், சர்வஞ்ஞு பரமான்மாவினானன்றி எச்சீவராலும் அது அறிய முடியாததாம். ஆகையால், அச்சூக்ஷும சமஸ்காரத்தை அறியும் சர்வஞ்ஞு பரமான்மாவை அவசியம் அங்கீகரிக்க வேண்டும். அல்லது, அமூர்த்த ஆகாசத்தின்கண் இம்மூர்த்தரூபப் பிருதிவி இருக்கும். அதுபோல், விஞ்ஞானரூபப் பரமான்மாவின்கண் இச்சட

அஞ்ஞானமிருக்கும். சைதன்யரூபப் பரமான்மாவின்கண் அன்றி அந்நிய எப்பதார்த்த த்தினிடத்தும் அஞ்ஞானமிராது. ஏனெனின், சைதன்ய பரமான்மாவினும் வேறாய் எத்துணைச் சடபதார்த்தங்களுளவோ, அவை யாவும் அஞ்ஞானத்தின் காரியமாம்; ஆகையால், அச்சடபதார்த்தங்களிடத்தே அஞ்ஞானமிராது. அல்லது, அஞ்ஞானம் எதனை ஆசிரயித்திருக்குமோ, அப்பதார்த்தத்தை இருட்போல மறைக்கும்; இஃதஞ் ஞானத்தின் இயற்கையாம். ஆகாசாதி ஜடபதார்த்தம் இயற்கையாகவே மறைப்பு வடிவமாம். ஆகையால், அஞ்ஞானத்தாலாக்கும் மறைப்பு அச்சடபதார்த் தங்களிடத்தே சம்பவியாது. இக்காரணத்தினாலும் ஜடபதார்த்தங்களிடத்தே அஞ்ஞானம் இராது. அல்லது, எவ்வாதியானவன் ஆகாசாதி ஜடபதார்த்தங்களின் ஆசிரிதமாய் அஞ்ஞானத்தை யங்கீகரிக்கின்றனனோ, அவன்பாலிது கேட்க வேண்டும். ஆகாசாதி ஜடபதார்த்தங்கள் உண்டாவதற்கு முன்னர் அவ்வஞ் ஞானமானது ஆசிரயமின்றி யிருந்ததா? அல்லது வேறு யாதாவதொன்றை யாசிரயி த்துக்கொண்டிருந்ததா? என. அவற்றுள், முதலாவதாய் நிராசிரய பக்ஷத்தை யங்கீகரி ப்பினோ அது சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின்கண்ணே அஞ்ஞானம் என்னும் சப்தத்தைக் கேட்டு, உலகர் எவ்வஸ்துவின் அஞ்ஞானமெனவும் எதன்கண் அஞ்ஞா னமெனவும் கேட்கின்றனர். இவ்வுலகரது அனுபவத்தாலே அஞ்ஞானம் ஆசிரயத் தையும், விஷயத்தையும் அவசியம் அபேக்ஷிக்கும்; ஆகையால், ஆசிரயமின்றி அஞ்ஞானமிராது. ஆகாசாதி ஜடபதார்த்தங்களின் உற்பத்தியின் முன்னர் வேறொன்றை யாசிரயித்து அஞ்ஞானமிருக்கும் என்னு மிரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின், அவ்வாதியை இது கேட்க வேண்டும். அவ்வேறொன்று ஜீவனா? அல்லது ஈஸ்வரரா? அல்லது சுத்த பரமான்மாவா? என. அவற்றுள், ஜீவ ஈஸ்வரர்களிடத்தோ, அஞ்ஞானத்தின் ஆசிரயத் தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், அஞ்ஞான விசிஷ்ட சைதன்னியங்களே ஜீவ ஈஸ்வரர்களாம. அவர்களிடத்தே அஞ்ஞான ஆசிரயத் தன்மையை அங்கீகரிக்கினோ, அஞ்ஞானத்தின் கண் அஞ்ஞான ஆசிரயத் தன்மைவடிவ ஆன்மா சிரயதோஷ அடைவு உண்டாம். ஆகையால், ஜீவேஸ்வரர்களின் ஆசிரிதம் அஞ்ஞானமன்றாம்; மற்றோ, எஞ்சியதாய்ச் சுத்த பரமான்மாவை யாசிரயித்து அஞுஞானமிருக்கும் என்னும் இது சர்வ வேதாந்தங்களின் சித்தாந்தமாம். ஹே அந்தணாகளே! இவ்வுலகின் கண்ணே தனமற்ற புருஷன் தனிகனைப்பற்றலே போலத் துக்கரூப இவ்வஞ்ஞானம் விஞ்ஞான ஆநந்தரூப ஆன்மாவைப்பற்றும். இப்போது விஞ்ஞானம், ஆநந்தம் என்னும் இரண்டற்கும் அபேதத்தைக் காண்பிக்கின்றேன்: - ஹே விப்பிரர்களே! இவ்வுலகின் கண்ணும் விஞ்ஞானத்தினும் வேறாய் ஆநந்தங் காணப்பெறுவதின்று; ஏனெனின், யான் சுகியாயிருக்கின்றேன் என்னும் ஞானமின்றி ஆநந்தத்தின் துணிவு உண்டாவதில்லை. ஆதலின், ஆநந்தம் விஞ்ஞான வடிவமாம்.

சங்கை: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகாமுனிவரே! யான் சுகியாயிருக்கின்றேன் என்னும் விஞ்ஞானமின்றிச் சுகத்தின் துணிவு உண்டாவதில்லை; ஆதலின், சுகம் விஞ்ஞானரூபமாம் எனபதேபோல, யான் துக்கியாயிருக்கின்றேன் என்னும் ஞானமின்றித் துக்கத்தின் துணிவும் உண்டாகமாட்டாது; ஆகையால், துக்கமும் விஞ் ஞான வடிவமாகவேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே மறையவர்களே! சுகம் விஞ்ஞானவடிவம் என்பதன் கண்ணே கேவலம் உலகப்பிரசித்தப் பிரமாண மாத்திரமின்றாம்; மற்றோ, என்னும் சுருதியும் பிரமாணமாம். இதுபோன்று துக்கத்தின் விஞ்ஞானரூபத் தன்மையின்கண் எச்சுருதியும் பிரத்தியுக்ஷாதிப் பிரமாணங்களும் இன்றாம்; ஆகையால், துக்கம் விஞ்ஞானரூபமன்றாம்.

சங்கை: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! எல்லா நூல்களிலும், அடை யப் படாவஸ்துவின் அடைவு வடிவயோகம், அடையப்பட்ட வஸ்துவின் பரிபாலன வடிவ க்ஷேமம் என்னும் இரண்டு வடிவங்களால் சுகதுக்கங்கள் சமானமாகவே கூறப்பட்டிருக்கின்றன; ஆதலின், சுகத்தை விஞ்ஞானரூபமென உடன்படின் துக்கத்திற்கும் விஞ்ஞானரூபத் தன்மை யுண்டாதல்வேண்டும். சுகத்தை விஞ்ஞான ரூபமென அங்கீகரித்துத் துக்கத்தை விஞ்ஞானரூபமென அங்கீகரியாவிடின், எல்லா நூல்களிலுங் கூறியுள்ள சுகதுக்க சமானயோக க்ஷேமத்தன்மை அசங்கதமா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மறையவரே! எல்லா நூல்களிலும் சுகதுக்கங்கள் சமான மாய்க் கூறப்பட்டிருப்பினும் அவற்றுள், இவ்வகை விலக்ஷணத்தன்மை யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாம், யாவரும் இச்சுகம் எனக்கு எப்போதும் உண்டாகுகவென ஆன்ம சம்பந்தியாய் சுகத்தை விழைகின்றனர். மேலும், இத்துக்கம் எனக் கொருகாலும் உண்டாகாதொழிகவெனத் துக்கத்தின்கண்ணே துவேஷ புத்தியை யாவரும் செய்கின் றனர். இது கூறியதாலிது துணியப்பெறு மன்றே: - எனக்கிப்பொருள் எப்போதும் உண்டாகுக என்னும் இச்சைக்கு விஷயமாய் பதார்த்தம் அனுகூலமாம்; அங்ஙனமே, "**ஸ்வ**" சபதத்தால் பிரதி பாத்தியமாம். எனக்கிப்பதார்த்தம் ஒருகாலும் உண்டாகலா காது என்னு மிச்சைக்கு விஷயமாய் பதார்த்தம் பிரதிகூலமாம்; அங்கனமே, "**ஸ்வ**" சப்தத்தால் பிரதி பாத்தியமன்றாம். அவற்றுள், எனக்கெப்போதும் சுகம் உண்டாகுக என்னும் இச்சை எல்லாவுயிர்கட்கு முண்டாம். அவ்விச்சையின்கண்ணும், எப்போதும் சுகமுண்டாகுக என்னும் இத்துணை அம்சத்தாலோ, சுகத்தின்கண்ணே அனுகூலத் தன்மைப் பிரதீதியுண்டாம். எனக்கு என்னும் இத்துணை அம்சத்தானோ சுகத்தின் கண்ணே "**ஸ்வ**" சப்தத்தின் பிரதிபாத்தியத் தன்மை தோற்றும். ஆகையால், சுகத்தின் இலக்கணம் இதுவெனத் துணியப் பெறுமன்றே: - யாது எப்போதும் அனுகூலமாமோ, அங்ஙனமே, "**ஸ்வ**" சபதத்தாற் பிரதிபாத்தியமாமோ, அது சுகமெனப்படும். எனக்குத் துக்க மொருகாலும் உண்டாகலாகாது என்னும் இச்சையும் எல்லா ஜீவர்கட்கு முண்டாம். ஆதலின், துக்கத்திற்கு இவ்விலக்கணம் துணியப்பெறும்: - யாது எல்லா உயிர்கட்கும் பிரதிகூலமாமோ, அங்ஙனமே, "**ஸ்வ**" சப்தத்தால் பிரதிபாத்தியமாகாததாமோ, அது துக்கமெனப்படும். ஆண்டுயாது அனுகூலமாமோ, அது சுகமெனப்படும் என, இத்துணை சுகத்திற்கிலக்கணமாகக் கொள்ளின், வைரியின் சுகமும் சுகரூபமாய் அனுகூலமேயாம்; ஆகையால், வைரியின் சுகமும் அந்நியனுக்குச் சுகரூபமாதல் வேண்டும். வைரியின் சுகம் எவருக்கும் சுகரூபமாய்த் தோற்றுவதில்லை. இக்காரணத்தால், "**ஸ்வ**" சப்தத்தால் பிரதிபாத்தியமெனக் கூறப்பட்டது. யாது "**ஸ்வ**" சப்தத்தால் பிரதி பாத்தியமாமோ, அது சுகமெனப்படும் என, இத்துணையே சுகத்தின் இலக்கணமெனச் செப்பின்,

இவனெனது சத்துரு, இது வெனது துக்கம் என்னும் தோற்றம் எல்லாவுயிர்கட்கு முண்டாம். ஈண்டு **“ஸ்வ”** சப்தத்தால் பிரதிபாத்தியத்தன்மை வைரியினிடத்தும், துக்கத்தினிடத்தும் தோற்றும். ஆகையால், வைரியும் துக்கமும் சுகரூபமாதல் வேண்டும். இதனாற்றான் அனுகூலமென்னப் பட்டது. வைரியின் கண்ணும், துக்கத்தின் கண்ணும் எவருக்கும் அனுகூலத் தன்மை ஞானமின்றாம்.

சங்கை: - யாது அனுகூலமாமோ, அங்ஙனமே, **"ஸ்வ"** சப்தத்தாற் பிரதி பாத்தியமாமோ, அது சுகமெனப்படும். இச்சுக விலக்கணத்தின்கண்ணே **“ஸ்வ”** சப்தத்தின் பொருள் ஆன்மாவின் சம்பந்தியெனக் கொள்க. அல்லது, **"ஸ்வ”** சப்தத்தின் பொருள் ஆன்மாவே யெனக்கொள்க. அவற்றுள், ஆன்மாவின் சம்பந்தி **“ஸ்வ”** சப்தத்தின் அர்த்தமெனவுடன்படின், எங்ஙனம் ஆன்மாலின் சம்பந்திகளாய் சரீராதிகள் ஆன்மரூபமன்றோ; அங்ஙனம், ஆன்மாவின் சம்பந்தியாய் சுகமும் ஆன்மரூபமன்றாம். **”ஸ்வ"** சப்தத்தின்பொருள் ஆன்மாவென வுடன்படினோ, எனக்குச் சுகமுண்டாகுக என்னுந் தோற்றத்தின்கண் சுகத்திற்கும், ஆன்மாவிற்கும் பேதப் பிரதீதியுண்டாம்; அஃதுண்டாகலாகாது; மற்றோ, யான் சுகமாயுள்ளேன் என்னும் பிரதீதியே யுண்டாதல் வேண்டும்.

சமாதானம்: - சுகத்தின் இலக்கணத்தின்கண் இராநின்ற **"ஸ்வ"** சப்தத்திற்கு ஆன்மாவின் சம்பந்தி பொருளன்றாம்; மற்றோ, ஆன்மாவே அந்த **"ஸ்வ"** சப்தத்தின் பொருளாம். ஆகையால், சுகம் ஆன்மரூபமாம். உலகின் கண்ணே இப்புருஷன் தனக்குத்தானே உபகாரம் செய்கின்றனன் எனக் கூறுகின்றனர்; அக்கூற்றால் தன்னிடத்தே தனது பேதம் பிரதீதியாம்; ஆயினும் தன்னிடத்தே தனது பேதமின்றாம். ஆகையால், அந்தப் பிரதீதி மயல் வடிவமாம். அது போலச் சுருதிப் பிரமாணத்தால் சுக ஆன்மாக்களின் அபேத சித்தியுண்டாயிருப்பினும், எனக்குச் சுகமுண்டாகுக என்னுஞ் சப்தத்தால், சுகம் ஆன்மாவினும் வேறாய்த் தோற்றுதல் மயலேயாம். ஆகையால், அந்த மயல் வடிவ ஞானத்தால் சுக ஆத்மாக்களின் பேதஞ் சித்தியாது. அல்லது, சுகத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் உள்ள பரஸ்பர சம்பந்தம் நித்தியமாம். ஏனெனின், சுக ஆத்மாக்களின் சம்பந்தத்தை அநித்தியமென உடன்படின், யாது அநித்திய பதார்த்தமாமோ, அஃதொருகாலத்தே இருக்கும், மற்றொரு காலத்தே யிராது. குடமுதலிய அநித்திய பதார்த்தங்கள் ஒரு காலத்தே இருக்கும், மற்றொரு காலத்தே இராது. அது போலச் சுக ஆத்மாக்களின் சம்பந்தமும் எக்காலத்தின்கண் இராதோ, அக்காலத்தின்கண் ஆன்மா சுகத்தினும் வேறாம். யாது சுகத்தினின்றும் வேறாமோ, அது துக்கமொக்கப் பிரதிகூலமேயாம். ஆகையால், ஆன்மாவின் கண்ணும் பிரதி கூலத்தன்மை யுண்டாதல் வேண்டும். எச்சீவருக்கும் எக்காலத்தும் தமது ஆன்மாவிடத்தே பிரதிகூலத் தன்மை யுண்டாவதின்றாம்; மற்றோ, சர்வ ஜீவர்கட்கும் தமது ஆன்மாவின்கண் அனுகூலத் தன்மையே தோற்றும். ஆகையால், சுக ஆன்மாக்கட்கு நித்திய சம்பந்தமாம்.

சங்கை: - சமவாய சம்பந்தத்தையே நையாயிகர் நித்திய சம்பந்தமென அங்கீகரித்துளார்; பண்பு, பொருளின்கண் சமவாய் சம்பந்தத்தாலிருக்கும். ஆகையால், சுக வடிவப் பண்பும் ஆன்மாவின்கண் சமவாய் சம்பந்தத்தாலிருக்கும்.

எவற்றிற்குச் சமவாய் சம்பந்த முளதாமோ, அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் பேதமே யுண்டாம்; ஆகையால், சுக ஆன்மாக்கட்குப் பேதமே சித்தமாமன்றோ?

சமாதானம்: - சுக ஆத்மாக்கட்குப் பரஸ்பரம் சமவாய் சம்பந்தமின்றாம்; மற்றோ, கற்பித பேதத்தோடு கூடிய வாஸ்தவ அபேதரூப தாதாத்மிய சம்பந்தமே சுக ஆத்மாக்கட்கு நித்திய சம்பந்தமாம். ஏனெனின், நேதி நேதி என்னும் சுருதி ஆன்மாவினும் வேறாய் சகல உலகையும் நிஷேதம் செய்கின்றது. ஹே மறையவர்களே! எங்ஙனம் சுகம் ஆன்மாவினும் வேறன்றாமோ, அங்ஙனமே விஞ்ஞானமும் ஆன்மாவினும் வேறன்றாம். ஏனெனின், விஞ்ஞானத்தை ஆன்மா வினும் வேறாய் அங்கீகாரம் செய்யின், எங்ஙனம் புத்தியின் விருத்திரூப கௌண ஞானம் ஆன்மாவினும் வேறேயாதலின் ஜடவடிவமாமோ, அங்ஙனம் ஆன்மாவி னும் வேறாய் விஞ்ஞானமும் ஜடரூபமாம். எவ்வெப்பொருள் ஜடமாமோ, அவ்வப் பொருள் தமது சித்தியின் பொருட்டு, அந்நிய ஞானாபேக்ஷையைச் செய்யும். குடமுதலிய ஜடப்பொருள்கள் தமது சித்தியின்கண் அந்நிய ஞானத்தையபேக்ஷிப் பதேபோல், ஜடவிஞ்ஞானமும் தனது சித்தியின்கண் வேறொரு விஞ்ஞானத்தை விரும்பும். அம்மற்றைய விஞ்ஞானமும் தனது சித்தியின்கண் வேறொரு விஞ்ஞானத்தை விரும்பும், இங்ஙனம் விஞ்ஞானங்களின் அனவஸ்தை வடிவ தோஷவடை வுண்டாம். அல்லது, யாது தனது சித்தியின்கண் வேறு விஞ்ஞானத்தை விரும்புமோ, அது விஞ்ஞான ரூபமாகாது. குடமுதலிய பதார்த்தங்கள் தமது சித்தியின்கண் வேறு விஞ்ஞானத்தை விரும்புமாதலின், குடமுத லியன விஞ்ஞான ரூபமன்றாம். அதுபோல், விஞ்ஞானமும் தனது பிரகாசத்தின் பொருட்டு வேறு விஞ்ஞானத்தை விரும்புமாயின், விஞ்ஞானமும் குடமுதலியவற்றைப் போல் அவிஞ்ஞானரூபமாதல் வேண்டும். விஞ்ஞானத்தை யவிஞ்ஞான ரூபமெனக் கூறல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். ஆகையால், சுகம்போல விஞ்ஞானமும் ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மரூபமாம். ஹே அந்தணாகளே! சம்பூரண ஜகத்திற்கும் மித்தியாத்தன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டுச் சுருதி விஞ்ஞான ஆநந்தரூப ஆன்மாவைப் பிரஹ்ம ரூபமாய்க கூறியிருக்கின்றது.

கருத்திதுவாம்: - தேசபரிச்சேதம், காலபரிச்சேதம், வஸ்து பரிச்சேதம் என்னும் முப்பரிச்சேத மற்ற மகா அர்த்தத்தைப் பிரஹ்மசப்தம் உணர்த்தும். ஆண்டுப் பிரபஞ்சத்தைச் சத்தியமென அங்கீகரிக்கின், பிரஹ்மத்தின்கண்ணே வஸ்துபரிச்சேதத்தி னடைவுண்டாம். ஆகையால், பிரஹ்மசப்தம் ஆன்மாவினும் வேறாய் சர்வ ஜகத்தின்கண்ணும் மித்தியாத் தன்மையை யுணர்த்தும். ஹே விப்பிரர்களே! ஒரே ஆகாசத்தின்கண் கடமடாதி உபாதிகளால் நானாவகையாய் பேதம் பிரத்தியாவதேபோல், ஒரே அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் அஞ்ஞானாதி உபாதிகளால் நானாவகையாய் பேதம் பிரதீதியாகும். ஆகையால், பிரஹ்மத்தின்கண் சஜாதீய பேதமின்றாம். ஹே அந்தணர்களே! மாயாவியானவன் தனது மாயையினால் ஆகாசத்தின் கண்ணே உண்டாக்கிய மாயாமய சரீரரூப உபாதியி ருப்பின், மாயாவியின் பேதம் ஆகாசத்தின் கண்ணே பிரதீதியாகும். அங்ஙனமே, ஆகாசத்தின் பேதம் மாயாவியின்கண்ணே தோற்றும்; அப்பேதம் உபாதி பொய்த்த லிற் பொய்யேயாம். அது போல், அஞ்ஞானாதி உபாதிகள் பொய்த்தலின் அவற்றாலா

க்கப்பட்ட பிரஹ்மத்தின் கண்ணுள்ள நானாவகையாய் பேதமும் பொய்யேயாம். ஆகையால், விஜாதீய பேதமும் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றாம். விஞ்ஞான ஆநந்தரூபப் பிரஹ்மம் எப்போதும் ஏகரசமாம் நிரவயவமாம். ஆதலின், சுவகத பேதமும் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றாம். ஹே அந்தணர்களே! யான் உங்களுக்குரைத்த சுத்த விஞ்ஞான ஆநந்தரூபப் பிரஹ்மம் ஜகத்காரணமாக மாட்டாது. மற்றோ, மாயையால் விசிஷ்டமாய் அது ஜகத் காரணமாகும். இக்கருத்தே பற்றிச் சுருதி யானது புண்ணிய பாவ பலங் கொடுப்பதை ஜகத்தின் காரணமெனக் கூறியுள்ளது. சுத்தப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே பலங் கொடுக்கும் தன்மை சம்பவியாது. தே அந்தணர்களே! மாயையின்கண் ஜகத்தின் காரணத் தன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டு, மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின்கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மை முன்னர்க் கூறப்பட்டது; ஆனால், இப்பொருளின் கண்ணும் கூடாமை வடிவ தூஷண அடைவுண்டாம். ஏனெனின், சைதன்ய சத்தையினானன்றிச் சடமாய் மாயை தனது ஸ்திதியின் கண்ணும் சமர்த்துடையதன்றாமாயின், சம்பூரண ஜகத்தின் நிர்வாக த்தில் அது எங்ஙனம் சமர்த்துடையதாகும். இங்ஙனம் கூடாமையின் விசாரத்தைச் செய்து, அந்த வேதபகவான் கேவலம் சுத்தப் பிரஹ்மத்தையே சர்வ ஜகத்தின் அதிஷ்டானமாகக் கூறினார். ஹே மறையவரே! அந்தப் பிரஹ்மம் கேவலம் ஜட அஞ்ஞானத்தின் அதிஷ்டான மன்றாம்; மற்றோ, பிரஹ்மச்சரியாதி சாதனங்களால் எப்புருஷருக்கு யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேத ஞானம் உண்டாயி ருக்கின்றதோ, அவ்வறிஞ புருஷருக்கும் அச்சுத்தப் பிரஹ்மமே மேலாய் ஸ்தானமாம்.

ஸ்ரீ குரு கூறல்: - ஹே குழந்தாய்! மாயையால் விசிஷ்டமாய் பிரஹ்மம் புண்ணியபாவ பலத்தின் தாதாவாம். மாயையற்ற பிரஹ்ம ஞானிகளின் ஆன்மாவாய் பிரஹ்மமே இச்சகத்தின் உபாதான காரணமாம். இவ்வபிப்பிராயத் தாலே யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சர்வப் பிராஹ்மணர்களின்பால் ஜகத்தின் காரணத்தைக் கேட்டனர். ஆனால், அவ்வெல்லாப் பிராஹ்மணரும் அச்சகத்தின் காரணத்தை யறிந்திலர். அத்தகைய காரணரூபப் பிரஹ்மத்தை அதிகாரியாய் யாம் வேத வசனத்தாற் சிரவணம் செய்தோம். ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம், சூரியபகவானுடைய சீடராய் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கோக்களைக் கிருகத்திற்குக் கொண்டு போகும் நிமித்தமாய் எல்லா மறையவரையும் வெற்றி கொண்டனர். பிரஹ்ம வேத்தாவின் துவேஷியாய் சாகல்லியரைப் பஸ்மம் செய்தனர். எந்தப் பிரஹ்ம வித்தையைச் சூரியபகவான் அவருக்கு உபதேசித்தனரோ, எந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை அவர் எல்லா மறையவர்பாலும் வினவினரோ, அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சிரத்தையையுடைய ஜனகராஜாவின் பொருட்டு உபதேசம் செய்தனர். சுபம்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.
ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம:

முன்னர் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தின்கண் பிருகதாரண்யக உபநிஷத்தின் யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டப் பொருளை நிரூபணம் செய்தாம். இப்போது, ஆறாவது அத்தியாயத்தின்கண் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டத்தின் பொருளை நிரூபணம் செய்வாம். ஆண்டு, முன்னத்தியாயங்களில் பிரஹ்ம வித்தையோடு கூடிய நானா வகையாய் கதைகளை ஆசிரியர் வாயிலாய்ச் சிரவணித்து அந்தச் சிரத்தையை யுடைய சீடனானவன் மீண்டும் தமதாசிரியரிடத்தே வினவுவானாயினன்.

சீடன் கூறல்: - ஹே பகவன்! முதலத்தியாயத்தே தாங்கள் வாமதேவாதி அதிகாரிகளின் ஜனகாதி இருஷிகளின் சம்வாதத்தால், ஐதரேய உபநிஷத்தின் பொருளை நிரூபித்தீர்கள். இரண்டாவது அத்தியாயத்தின்கண் தாங்கள் இந்திரப் பிரதர்த்தன சம்வாதத்தால், கௌஷீதகி உபநிஷத்தின் பொருளை நிரூபணம் செய்தீர்கள். மூன்றாவது அத்தியாயத்தின்கண் தாங்கள் அஜாத சத்துரு பாலாகி சம்வாதத்தால், அந்தக் கௌஷீதகி உபநிஷத்தின் பொருளையே நிரூபணஞ் செய்தீர்கள். நான்காவது அத்தியாயத்தின்கண் தாங்கள் தத்தியங் அதர்வணர் அசுவனீ குமாரர் தேவராஜாவாகிய இந்திரர் சம்வாதத்தால், பிருகதாரண்யக உபநிஷத்தின் மது காண்டப் பொருளை நிரூபணம் செய்தீர்கள். ஐந்தாவது அத்தியாயத்தின்கண் தாங்கள் யாஞ்ஞுவற்கிய ஆசுவலாதி இருஷிகளின் சம்வாதத்தால், பிருகதாரண்யக் உபநிஷத்தின் யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டப் பொருளை நிரூபணஞ் செய்தீர்கள். அவ்வெல்லா அத்தியாயங்களுள்ளும் நானாவகையாய் பிரஹ்ம வித்தையைத் தாங்கள் என்பொருட்டுக் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! ஐந்தாவது அத்தியாயத்தின் முடிவில் தாங்கள் சூரியபகவானுடைய சீடராகிய யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தனர் எனக் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையைச் சிரவணஞ்செய்ய யான் ஆவலுடையவனாய் இருக்கின்றேன்; தாங்கள் தயவுசெய்து கூறவேண்டும்.

ஸ்ரீ குரு கூறல்: - ஹே மைந்த! யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் எந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை ஜனகராஜாவின் பொருட்டு உபதேசஞ் செய்தனரோ, அந்தப் பிரஹ்ம வித்தை முழுவதையும் யாம் உன் பொருட்டுக் கூறுகின்றோம். நீ சாவதானமாய் அவ்வித்தையைக் கேட்டி. ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் சாகல்லியர் மரணமடைந்ததும், சம்பூரணப் பிராஹ்மணர்கள் தோல்வியடைந்ததும், ஜனகராஜாவும் மற்றைய சபையோர்களும் தத்தம் இல்லத்திற்குச் சென்றனர். விடிந்தவுடன் துந்துபி முதலிய மதுர சுரங்களை யுடைய வாத்தியங்களாலும், தெய்வப் பெண்களுக்குச் சமானமாய்

பெண்களின் மதுரமாகிய குரல்களாலும், ஜனகராஜாவானவர் துயிலினின்றும் நனவையடைந்தனர். காலையில் செய்யற்பாலதெனச சாஸ்திரங்களில் விதித்துள்ள ஸ்நானாதி கருமங்களை ஜனகராஜாவானவர் செய்து முடித்தனர். பிராஹ்மணர்கள், மற்றைய பெரியோர்கள், சாரணர், கட்டியங் கூறுவோர் முதலாயினாரது ஜயஜய சப்தங்களையும் ஆசீர்வாதங்களையும் ஜனகராஜாவானவர் ஏற்றனர். அதன்பின்னாச் சர்வாலங்காரங்களையுந் தரித்து, நானாவகையாய் வாத்திய கோஷங்களோடும் கந்தர்வர்களின் இன் குரல்களோடும் தமது ராஜசபையின் கண் ஜனகராஜாவானவர் வந்து சேர்ந்தனர். அச்சபையானது நானாவகையாய் மணி, ரத்தினம், முத்து, சுவர்ணம், வெள்ளி முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. சுதர்மம் என்னும் தேவதைகளின் சபைக்குச சமானமாயிருந்தது. தனது பிரகாசத்தால் பத்துத் திசைக ளையும் பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டிருந்தது. அத்தகைய சபையின்கண் இருந்த நவரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பொன்மயமாய் உயர்ந்த சிம்மாசனத்தின் மீது ஜனகராஜாவானவர் வீற்றிருந்தனர். மற்றைய பிராஹ்மணர்களும், க்ஷத்திரியர் களும், வைசியர்களும் தகுதியாய் தங்கள் தங்களாசனத்தின் மீது உட்கார்ந்தனர். ஹே குழந்தாய்! யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரும் அதிகாலையில் ஸ்நானாதி சர்வ கிரியைகளையுஞ் செய்து சூரிய பகவானை ஆராதித்து விட்டு, சீடர்கள் யாவரும் புடைசூழ ஜனகராஜாவின் சபையின்கண் வந்துசோந்தனர். யாஞ்ஞுவற்கியமுனிவர் சபையின்கண் வந்ததைக் கண்ட அந்தத் தர்மாத்மாவாகிய அந்த ஜனகராஜாவானவர் சபையின் கண்ணுள்ள சம்பூரணப் பிரஜைகளோடு வந்து எதிர் கொண்டழைத்தனர். அர்க்கியபாத்தியாதிகளால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரைப் பூஜை செய்தனர். நானா வகையாய் மணி, ரத்தினம், முத்து முதலியவற்றால அலங்கரிக்கப்பட்ட அத்தியந்தம் மிருதுவாய் பொன்மய ஆசனத்தை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் வீற்றி ருக்கும் பொருட்டுக் கொடுத்தனர். அவருடைய அருமையான சீடர்களுக்கும் தகுதிப் படி ஆசனங்களைக் கொடுத்தனர். அதன்பின்னர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரானவர் ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்து, ஜனகராஜாவையும் மற்றையப் பிராஹ்மணர்களையும், க்ஷத்திரியாகளையும், வைசியர்களையும் நோக்கி, ஹே ஜனகராஜாவே! ஹே சபாவாசிகளே! நீங்கள் யாவரும் உங்கள் உங்கள் ஆசனத்தின்கண் உட்காருங்கள் என ஆஞ்ஞாபித்தனர். இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் ஆஞ்ஞையைப் பெற்ற ஜனகராஜாவும், சம்பூரண சபாவாசிகளும் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நமஸ்கரித்துத் தத்தம் ஆசனத்தின்கண் உட்கார்ந்தனர். அதன்பின்னர், ஜனகராஜாவா னவர் மிகுந்த வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்து, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரிடத்தே இவ்வாறு விண்ணப்பித்தனர்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! தங்களைப் போன்ற அறிஞராய் பிராஹ்மணரே இவ்வுலகின்கண் மேலாய் தெய்வமாவர். ஏனெனின், பரமான்ம தேவரானவர் உலகின் உற்பத்தியையும், ஸ்திதியையும், இலயத்தையும் செய்வதின்கண் எங்ஙனம் வல்லமை யுடையவராவரோ, அங்ஙனம், தங்களைப்போன்ற அறிஞராகிய பிராஹ்மணர் இந்திராதி தேவதைகளையும் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் செய்வதில் வல்லுநராவராயின், என் போன்ற தேகதாரிகளாய் ஜீவர்களை உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் செய்வதில் பிராஹ்மணர் கட்கு வல்லமை உண்டு என்பதன்கண் யாது கூற வேண்டி. இருக்கின்றது. ஹே

யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! தங்களைப் போன்ற அறிஞராகிய பிராஹ்மணர் சர்வபூதப் பிராணிகளிடத்தும் சமான திருஷ்டியுடையவரா யிருக்கின்றனர். சமதமாதி குணங்களோடு கூடியவராய் விளங்குகின்றனர். மற்சரம் முதலிய விகாரங்களற்றவராயிருக்கின்றனர். சர்வ காமங்களும் அற்றவராயிருக்கின்றனர். இத்தகைய தங்களைப் போன்ற அறிஞராகிய மறையவர் இந்நில உலகின் கண்ணே உலவுதல் பொன் முதலிய பதார்த்தங்களைக் காதலித்தன்றாம்; மற்றோ, என்போன்ற அஞ்ஞானிகளை உத்தாரணஞ் செய்யும் பொருட்டேயாம். ஆனால், தங்களைப் போன்ற அறிஞராகிய பிராஹ்மணர் உலகரால் வினவப்படின் இந்நிமித்தத்தைக் கூறுகினறிலர்; மற்றோ, அவ்வுலகரை நோக்கி, இந்நிமித்தத்தைக் கூறுகின்றனர். அதாவது, யான் பொன் முதலிய பதார்த்தங்களை வேண்டிச் சஞ்சரிக்கின்றேன் என, மற்றும் சில மறையவரோ இந்நிமித்தத்தைக் கூறுகின்றனர். அதாவது, யான் சற்சஙகத்தால ஆன்மாவை யறியுமபொருட்டுச சஞ்சரிக்கின்றேன் என. என்பன முதலிய அநேகம வகையாய் நிமித்தங்களைத் தங்கள் சஞ்சாரத்தில் அமமறையவர் கூறுகின்றனராயினும், ஹே பகவன்! யானோ என் மனத்தின்கண் இந்நிச்சயம் செய்துளேன்: - சம்சாரரூப சமுத்திரத்தின் கண்ணே மூழ்கியிருக்கும் என் போன்ற அரசர்களை உத்தாரணம் செய்யும் பொருட்டே, தங்களைப்போன்ற அறிஞராகிய மறையவர் பிருதிவியின் கண்ணே சஞ்சரிக்கின்றனா என்பதாம். ஹே யாஞ்ஞுவற் கிய மகா முனிவரே! தாங்கள சாக்ஷாத் சூரியபகவானுடைய சீடராயிருக்கின்றீர். ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் அபரோக்ஷ ஞானத்தோடு கூடியிருக்கின்றீர். புத்திர ஏஷணை, வித்த (தன) ஏஷணை, லோக ஏஷணை என்னும் மூவகையாய் ஏஷணைகளையும அற்றவராயிருக்கின்றீர். ஆகையால், இவ்வுலகின் கண்ணே தாங்கள் சஞ்சரிப்பதற்கு யாதொரு பயனுமின்றேனும், தங்கள் வருகைக்கு ஒரு பிரயோசனம உளதென யான் நினைக்கின்றேன்: - அதாவது, இச்சமசாரரூபக் குழியின்கண் வீழ்ந்துழலும் என்னை உத்தாரணம் செய்யுமபொருட்டு, தங்கள் இவ்வருகையாம் என்பதே. இப்போது, சம்சாரசமபந்தியாய் துக்கங்களைக் கூறுகின்றேன். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! கிருமி கீடங்களால் நிறையப் பெற்ற சரீரத்தையுடையதும், காதும் வாலும் அறுபட்டதும், பலவகையாய் நோய்களோடு கூடிய சரீரத்தை யுடையதும் ஆகிய ஒரு நாயானது மலத்தோடு கூடிய காய்ந்த என்பைப் பற்களிற் கடித்துக்கொண்டு அதைக்காப்பாற்றும் பொருட்டு, மற்றொரு பலமுடைய நாயோடு வயிரஞ் செய்யும்; அவ்வயிரத்தால் அந்நாயானது உயிர்போம் துயரை எய்தும். அது போல், என்பு வடிவத் தூண்களை யுடையதும், மலமூத்திராதிகளால் துர்க்கந்தத்தை யுடையதும் ஆகிய இவ்விகழ்ச்சி பொருந்திய சரீரத்தை யான் என்னும் மதியாற் கவர்ந்து யான் பல வகையாய் துக்கங்களை அடைந்துளேன். சிறிது மாத்திரையும் எனக்கு இன்பத்தினடைவின்றாம் எனத் துக்கிப்பேன். இப்போது, சரீரத்தின் சர்வ வியவகாரங்களில் துக்க காரணத்தன்மை யைக் கூறுகின்றேன். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! எங்ஙனம், பசியால் வருந்திய அரக்கனானவன் மனுஷர் முதலாயினாரைப் புசிப்பனோ, அங்ஙனம், பசியால் வருந்திய யான் அரிசி முதலிய தாவர அனனங்களையும், மான் முதலிய ஜங்கம ஜீவர்களையும் புசிக்கின்றேன்.

கருத்திதுவாம்: - யான் அன்னாதிகளைப் புசியேனாயின் பசியால் எனக்குத் துக்க முண்டாகின்றது; அன்னாதிகளை யான் புசிப்பேனாயின், அரக்கனுக்குச் சமானத் தன்மை எனக்குண்டாகின்றது. அவ்வுணவு பரிணாமத்தை யடையுங் காலத்தும் துன்பமே உண்டாகின்றது. ஆகையால், போஜனரூப வியவகாரமும் எவ்வாற்றானும் துக்கத்தின் காரணமே யாகின்றது. ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! எங்ஙனம் மயான பூமியின்கண் இராநின்ற பிணத்தைப் பேயானது கவருமோ, அங்ஙனம் காமரூபப் பேயின் ஆவேசத்தையடைந்த யான் எக்காலும் அசுசியாய ஸ்திரீ சரீரத்தை ஆலிங்கனஞ் செய்கின்றேன்.

கருத்திதுவாம்: - யான் ஸ்திரீயை ஆலிங்கனம் செய்யாதிருப்பின், காமத்தால் துக்கத்தை யடைகின்றேன்; ஆலிங்கனம் செய்வேனாயின், பேயின் சமானத் தன்மையை யடைகின்றேன். ஸ்திரீ சம்போக பரிணாமகாலத்தின்கண்ணும் என்னை அநேக துக்கங்களடைகின்றன. ஆகையால், ஸ்திரீகளின் சம்போக வியவ காரமும் எவ்வாற்றானும் துக்ககாரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகாமுனிவரே! எங்ஙனம், தயையற்ற அரக்கனாருவன் மனுஷர் முதலியோரது சரீரங்களை * ஹனனஞ்செய்வனோ, அங்ஙனம், கந்தத்தைக் காதலித்த யான் சந்தனம் முதலிய சுகந்த பதார்த்தங்களைத் தேய்த்து, இத்துர்க்கந்த சரீரத்தின் கண்ணே பூசுகின்றேன். [* ஹனனம் = கொல்கை.]

கருத்திதுவாம்: - யான் சந்தனாதிகளைப் பூசேனாயின் அவற்றின் இச்சை யால் துக்கத்தை யடைகின்றேன். பூசுவேனாயின் அரக்கனுக்குச் சமானனாகின்றேன்; ஆகையால், சந்தனாதிகளைப் பூசுதல் வடிவ வியவகாரமும் எவ்வாற்றானுந் துக்ககாரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! எங்ஙனம், சாந்தமாகிய இயற்கையையுடைய முனிவர்களை அபராதமின்றியே அரக்கர் கொல்லுகின்றன ரோ, அங்ஙனம், வேட்டைவடிவ விசனத்தோடு கூடியுள்ள யான் புற்களையும், இலைகளையும் புசியா நின்ற மான் முதலிய ஜந்துக்களைக் குற்றமின்றியே கொல்லுகின்றேன்.

கருத்திதுவாம்: - யான் மிருகங்களைக் கொல்லேனாயின் வேட்டை யாட வேண்டுமென்னும் விசனத்தால் எனக்குத் துக்கமுண்டாகின்றது. கொல்வேனாயின் அரக்கனுக்குச் சமானமாகின்றேன்; ஆகையால், இவ்வேட்டைவடிவ வியவகாரமும் எவ்வாற்றானும் துக்ககாரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! எங்ஙனம், வாணியனானவன் எள்ளைச செக்கிலிட்டாட்டி எண்ணை யெடுப்பனோ, அங்ஙனம், திரவிய லோபத்தோடு கூடிய யான் பிரஜைகளைப் பல வகையாகத் துக்கப்படுத்தி அவரிடத்தினின்றும் திரவியத்தை வாங்குகின்றேன்.

கருத்திதுவாம்: - யான் பிரஜைகளிடத்தினின்றும் திரவியத்தை வாங்கா விடின் திரவிய இச்சையால் துக்கமுண்டாகின்றது. திரவியத்தை வாங்குவேனாயின், வாணியனுக்குச் சமானமாகின்றேன். ஆகையால், பிரஜைகளிடத்தினின்றும், திரவியத்தைக் கவர்தல் வடிவ வியவகாரமும் எவ்வாற்றானுந் துக்ககாரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரே! எங்ஙனம், கழுத்தின்கண்ணும், பிற்பாகத்தும்

உற்பன்னமாய் கட்டி நோயானது மனுஷர்கட்கும், மிருகங்கட்கும் துக்கத்தை யுண்டாக்குமோ, அங்ஙனம், யான் புருஷர்களின் கழுத்தின் மீதும், யானை, குதிரை, ஒட்டகம் முதலிய மிருகங்களின் முதுகின் மீது ஏறி நடத்துபவனாய் அவைகளுக்குத் துக்கத்தை யடைவிக்கின்றேன்.

கருத்து இஃதாம்: - யான் குதிரை முதலியவற்றின் மீது ஏறிலேனாயின், ஏறவேண்டும் என்னும் இச்சையால் எனக்குத் துக்கமுண்டாகின்றது. ஏறுவேனாயின் கட்டி நோய்க்குச் சமானத்தன்மை எனக்கு உண்டாகின்றது. ஆகையால், குதிரை முதலியவற்றின் மீது ஏறும் வியவகாரமும் எவ்வாற்றானுந் துக்க காரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! எங்ஙனம் காகமானது வீட்டின் சிகரத்தின் மீது உட்கார்ந்து பிரிய மற்ற சப்தங்களை உச்சாரணஞ் செய்கின்றதோ, அங்ஙனம், மானத்தோடுகூடிய யான் யாவருக்கும் மேலாய் ஆசனததின் மீது உட்காருகின்றேன்; பலவகையாய் பிரியமற்ற சப்தங்களை உச்சரிக்கின்றேன்.

கருத்திதுவாம்: - யான் உயர்ந்த சிம்மாசனத்தின்மீது உட்காராதிருப்பின், மானபங்கததால் துக்கத்தை யடைகின்றேன். உட்காருவேனாயின் காக சமானத் தன்மையை யடைகின்றேன். ஆகையால், உயர்ந்த சிம்மாசனத்தின் மீது இருக்கும் வியவகாரமும் எவ்வாற்றானுந் துக்க காரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! எங்ஙனம் பற்றுதலையுடைய சர்ப்பமானது, மண்ணின்கண்ணே இரா நின்ற பொன்னைக் காப்பாற்றுகின்றதோ, அங்ஙனம், தனத்தின் பற்றுதலையுடைய யான் எப்போதும் தனத்தைக் காப்பாற்றுகின்றேன்.

கருத்திதுவாம்: - யான் தனத்தைக் காப்பாற்றாவிடின், தனவியோகத்தால் எனக்குத் துக்க முண்டாகின்றது. தனத்தைக் காப்பாற்றுவேனாயின், சர்ப்பசமானத் தன்மையுண்டாகின்றது ஆகையால், தனத்தைக் காப்பாற்றுதல் வடிவ வியவகார மும எவ்வாற்றானும் துக்க காரணமேயாம். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! எங்ஙனம் ஊர்ப் பன்றியானது தனது மனைவி மைந்தர் முதலிய குடும்பத்தில் அத்தியந்தம் பற்றுதலையுடையதாய் இருக்கின்றதோ, அங்ஙனம், யான் மனைவி மைந்தர் முதலிய குடும்பத்தில் அத்தியந்தம் பற்றுதலை யுடையவனாய் இருக்கின்றேன். இக்காரணததாலே இவ்வஞ்ஞானியாகிய ஜனகன் எக்கதியை யடைவானோ என அறிஞரின் சோகத்திற்கு விஷயமாகின்றேன். ஆகையால், ஹே பகவன்! அத்தியாத்மம், அதிபூதம், அதிதெய்வம் என்னும் மூவகையாய் துக்கங்களாகிய மூன்று * சாகைகளை யுடையதும், அஞ்ஞானவடிவ இரும்பால் ஆக்கப்பட்டதும் ஆகிய இச்சம்சாரரூப சூலத்தின்கண் அடைந்துள்ள அஞ்ஞானியாகிய என்னை உத்தாரணஞ் செய்யும் பொருட்டே தங்களுடைய இவ்வருகை ஆகின்றது, [* சாகை = பிரிவு.] ஹே பகவன்! தங்களுடைய இவ்வருகையின் பிரயோசனத்தை யான் அறிந்தவண்ணம் தங்கள் முன்னிலையில் கூறினேன். இப்போது எந்நிமித்தத்தால் தாங்கள் இங்கு வந்ததோ, அந்நிமித்தத்தைக் கிருபையோடும் என் பொருட்டுக் கூற வேண்டும். ஹே பகவன்! பிராஹ்மணர்களின் வரவில் இருவகையாய் நிமித்தம் பிரசித்தமாம். ஒன்றோ, ஜனகராஜாவின் சபையின் கண்ணே சென்று, சுவர்ணசகித கோக்களை யாம அடைவேம் என்பதாம்.

மற்றொன்றோ, ஜனகராஜாவின் சபையின்கண் சென்று, எல்லா மறையவர்களோடும் ஆன்மாவின்வடிவத்தை யாம் நிர்ணயம் செய்வேமாக என்பதாம். ஹே பகவன்! இவ்விருவகை நிமித்தங்களுள் எந்நிமித்தத்தால் தாங்கள் ஈண்டு வந்துற்றதோ, அந்நிமித்தத்தை தயையினாலே சாற்றல் வேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை வினவியபோது, அம்முனிவர் இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறத் தொடங்கினர்: - ஹே ஜனகராஜாவே! கோக்களின் அடைவும், ஆன்மாவின் நிர்ணயமும் ஆகிய இரண்டு நிமித்தங்களாலே யான் இங்கு வந்ததாகும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் தமது வருகையில் இரண்டு நிமித்தங்களையுங் கூறி, அம்முனிவர் மீண்டும் ஜனகராஜாவை நோக்கி, இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறத் தொடங்கினர். ஹே ஜனகராஜாவே! இன்று முதல் முன்னர் முன்னர் உன்பொருட்டு எந்த எந்த மறையவர் எந்த எந்த ஞானத்தை உபதேசஞ் செய்தனரோ, அந்த அந்த ஞானத்தை யான் கேட்க விரும்புகின்றேன். அந்த ஞானமானது ரகஸ்ய மில்லாதிருக்கும் பக்ஷத்தில் என்பொருட்டு நீ கூறுவை யாயின், உன்னுடைய ஞானத்தைக் கேட்டுப் பின்னர் யான் உன் பொருட்டு உபதேசஞ் செய்கின்றேன். ஹே மைந்த! இவ்வாறு யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரானவர் ஜனகராஜாவைக் கேட்டபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் முன்னர் முனிவர்கள் உபதேசித்த அநேக வகையாய் ஞானங்கள் யாவற்றையும் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரிடத்துக் கூறத்தொடங்கினர்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! சிலினர் என்னும் இருஷியின் மைந்தராய் ஜித்வா என்னும் இருஷியானவா அக்கினி தேவதையையே பிரஹ்மரூபமெனக் கூறினர்

(1). சுல்பர் என்னும் இருஷியின் மைந்தராய உதங்கர் என்னும் இருஷியானவர் வாயு தேவதையையே பிரஹ்மரூப மெனக்கூறினார்

(2). விருஷ்ணி வென்னும் இருஷியின் மைந்தராய் வர்க்கு என்னும் இருஷியானவர் சூரியனையே பிரஹ்மரூப மெனக்கூறினர்

(3). பாரத்துவாஜ கோத்திரத்தின் கண்ணே உற்பத்தியாய் கர்த்தபி விபீதர் என்னும் இருஷியானவர் திசைகளையே பிரஹ்மரூபமெனக் கூறினர்

(4). ஜாபாலரின் மைந்தராய் சத்தியகாமர் என்னும் இருஷியானவர் சந்திர தேவதையையே பிரஹ்மரூபமெனக் கூறினர்

(5). இப்போது மரணத்தையுற்ற விதக்தர் என்னும் சாகல்லிய இருஷியானவர் பிரஜாபதி தேவதையையே பிரஹ்மரூப மெனக்கூறினர்

(6). ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் பூர்வம் இருஷிகளுபதேசிதத பிரஹ்ம சொரூபத்தை ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கியரிடத்துக் கூறியபோது, அம்முனிவர் அவ்வரசரை நோக்கிக் கூறத் தொடங்கினார்.

யாஞ்ஞுவற்கியர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அக்கினி முதலிய தேவதைகள் சர்வ ஜகத்தின் நிர்வாகத்தையும் நடத்துவிப்பவர்கள். ஆகையால், பிரஹ்மரூபமாய் அவர்களை யுபாசித்தல் மேன்மையாம். ஆனால், இத்துணை ஞானமாத்திரத்தால் மோக்ஷத்தினடைவு உண்டாகமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! முன்னர் இருஷிகள் உன் பொருட்டு அக்கினி முதலிய தேவதைகளின்

உபதேசத்தைச் செய்தததுங்கூடப் பூரணமாகச் செய்யவில்லை; மற்றோ, ஒரு பாதத்தின் உபதேசத்தை உன் பொருட்டு உபதேசஞ் செய்துளார். மூன்று பாதங்கள் சேடித்திருக்கின்றனவாதலின், அந்த இருஷிகளின் உபதேசத்தின்கண் குறைவுளது. ஹே ஜனகராஜாவே! அம்மூன்று பாதங்களை நீ கேட்பாயாக; அதி தெய்வரூப அக்கினி முதற்பாதம். அத்தியாத்ம ரூபவாக்கிந்திரியம் இரண்டாவது பாதம். அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். பிரஞ்ஞை நான்காவது பாதம். அங்ஙனமே, அதிதெய்வரூபவாயு முதற்பாதம், அத்தியாத்மரூப கிராண இந்திரியம் இரண்டாவது பாதம். அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். பிரியம் நான்காவது பாதம். அங்ஙனமே, அதிதெய்வரூப சூரியன் முதற்பாதம். அத்தியாத்மரூப சக்ஷு இந்திரியம் இரண்டாவதுபாதம். அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். சத்தியம் நான்காவது பாதம். அங்ஙனமே, அதி தெய்வரூப திசை முதற்பாதம். அத்தியாத்மரூப சுரோத்திரேந்திரியம் இரண்டாவது பாதம். அவ்வியா கிருதரும் ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். அநந்தம் நான்காவது பாதம். அங்ஙனமே, அதிதெய்வரூப சந்திரன் முதற்பாதம். அத்தியாத்ம ரூபமனம் இரண்டாவதுபாதம். அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். ஆநந்தம் நான்காவதுபாதம், அங்ஙனமே, அதிதெய்வரூப பிரஜாபதி முதற் பாதம். ஹிருதயம் இரண்டாவது பாதம். அவ்வியாகிருதரூப ஆகாசம் மூன்றாவது பாதம். ஸ்திதி நான்காவது பாதம். ஈண்டு அக்கினி முதலிய நன்னான்கு பாதங்களுள் முதற்பாதத்தைச் சிந்திக்கின், ஹிரண்யகர்ப்பரின் நினைவுண்டாம். இரண்டாவது பாதத்தைச் சிந்திக்கின், விராட் பகவானுடைய நினைவுண்டாம். மூன்றாவது பாதத்தைச சிந்திக்கின், அந்தர்யாமியாகிய ஈஸ்வரரின் நினைவுண்டாம். நான்காவது பாதத்தைச சிந்திக்கின். துரியத்தின் நினைவுண்டாம். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் பொருட்டு, அக்கினி முதலிய நான்கு பாதங்களோடு கூடிய சகுணப்பிரஹ்மத்தின் உபாசனையை ஆறுமுறை கூறினர். ஜனகராஜாவும் ஆறுமுறை யாஞ்ஞவறகியரை நோக்கி, இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறினர். அதாவது, ஹே பகவன்! யானைகளுக்குச் சமானமாகிய இரிஷபங்களோடு கூடிய யௌவன அவஸ்தையையுடைய ஆயிரங்கோக்களைக் குரு தக்ஷிணையாகத் தங்கள் பொருட்டுச சமாப்பிக்கின்றேன். தாங்கள் அக்கோக்களை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவின் வசனத்தை ஆறு முறைகேட்டு, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரும் ஜனகராஜாவின் பொருட்டு, இவ்வகையாய் வசனத்தை ஆறு முறை கூறினர். ஹே ஜனகராஜாவே! எதுவரை சீடன் கிருதார்த்தனாகவில்லையோ, அதுவரை குருதக்ஷிணை கவரத்தகுதியாக மாட்டாது. இவ்வகையாய் உபதேசத்தை எனக்கு எந்தந்தையானவர் செய்யவில்லை. ஆகையால், எதுவரை உனக்கு ஆத்ம சாக்ஷாத்கார அடைவு உண்டாகவில்லையோ, அதுவரை யான் நின்பானின்றும் குருதக்ஷிணையைக் கவறேன். இது கூறியதால் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவுக்கு இப்பொருளை உணர்த்தி வைத்தனர். அக்கினி முதலிய நான்கு பாதங்களோடு கூடிய சகுணப் பிரஹ்ம உபாசனை மாத்திரத்தால் சீடன் கிருதார்த்தனாகான்; மற்றோ, நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தின் அபரோக்ஷ ஞானத்தால் சீடன் கிருதார்த்தனாகின்றான். அந்த நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தின் சாக்ஷாத்காரம் இதுவரை நினக்கு உண்டாகவில்லை என்பதாம். ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் வசனத்தை யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின்

பொருட்டுக் கூறியபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை லோபமற்றவராய்க் கண்டு, அத்தியந்தம் ஆச்சரியத்தை யடைந்தனர். எவ்வஸ்து வின் ஞானத்தால் சீடன் கிருதார்த்தனாவனோ, அவ்வஸ்துவை அறியவேண்டு மென்னு மிச்சையையுடைய அந்த ஜனகராஜாவானவர் தமது சிம்மாசனத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து பூமியின்கண் இருந்தனர். யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை தண்டம் போல் நமஸ்கரித்து, இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினர்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! தங்களுக்கு எனது அநந்தங்கோடி நமஸ்காரங்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன். ஹே பகவன்! ஒரு குருடனா னவன் மகா வனத்தின்கண்ணே அடைந்து அநேக துக்கங்களை யனுபவித்துக் கொண்டிருக்குங்கால், அக்குருடன் துக்கப்படுதலைக் கண்ணுற்ற ஒரு தயாளுவான வன்மார்க்கத்தை உபதேசித்து, அக்குருடனை வனத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தியது போல், சம்சாரரூப மகா வனத்தின்கண் அஞ்ஞானியாகிய யான் அடைந்து, அநேக வகையாய் துக்கங்களை யனுபவிக்கின்றேன். தங்களுடைய தயாளு சுபாவத்தைக் கண்டு, இச்சமசாரரூப வனத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பும் மார்க்கத்தைத் தங்கள் பால் யான் வினவுகின்றேன். தாங்கள் கிருபை செய்து, அமமார்க்கத்தை உபதேசிக்க வேண்டும். இப்போது சம்சாரத்தின்கண் வன சமானத் தன்மையை விளம்புகின்றேன். ஹே பகவன்! உலகப் பிரசித்த வனமானது, பயத்தை யுண்டாக்கத்தக்க சாபபங்க ளோடு கூடியிருக்கும். அநேகங் குழிகளோடு கூடியிருகும். அநேகம் குள்ள நரிக ளோடு கூடியிருக்கும். அநேகம் சிம்மசப்தங்களால் நிறைந்திருக்கும். அக்கினியால் வெந்திருக்கும். அதுபோல், இச்சமசாரரூப வனமும் காமரூப சர்ப்பங்களோடு கூடி யிருக்கும். நாரிகளாகிய பெருங் குழிகளோடு கூடியிருக்கும். நேத்திராதி இந்திரிய ரூப குள்ள நரிகளோடு கூடியிருக்கும். அகங்காரரூப சிம்ம சப்தங்களால் நிறைந்தி ருக்கும். குரோதரூப அக்கினியால் வெந்த சித்தரூபப் பூமியும், வெந்த நற்குணமாகிய மரமும் உடையதாகவிருக்கும். ஹே பகவன்! உலகப் பிரசித்த வனத்தின்கண் வேடனானவன் நாய்களோடு வில்லம்புகளைக் கைக் கொண்டு சென்று நாய்களா லும், வில்லம்புகளாலும் மான்களைக் கொல்வன். அதுபோல், இச்சம்சாரரூப வனத்தின்கண் காலனாகிய வேடன் மனமாகிய நாயைக் கைக் கொண்டு கணம் லவம் முதலிய காலரூப வில்லினகண்ணே பூட்டிய ஜரை வியாதிகளாகிய பாணங்க ளின் சந்தானங்களால, என்போன்ற ஜீவரூப மான்களைக கொல்லுகின்றனன். ஆகையால், ஹே பகவன்! அந்தக் காலரூப வேடனானவன் ஜரை நோய் முதலிய பாணங்களோடு என்னெதிரில் வருமு முன்னரே, எனக்கு மார்க்கத்தின் உபதேசத் தைத் தாங்கள் விரைவாகக் கூறவேண்டும். தாமதிக்க இது காலமல்லவாம். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவானவர் தீனராய் யாஞ்ஞுவற்கிய மகாமுனி வருடைய சந்நிதியில் பிரார்த்தனை செய்தபோது, அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் அதிகாரத்தைப் பரீக்ஷை செய்யும் பொருட்டு, இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறத்தொடங்கினர்.

யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நீ என்னிடத்தில் மார்க்கத்தைக் கேட்டனை, உன்னுடைய அபிப்பிராயத்திற்கு விஷயமாய் அடையத் தக்க பதார்த்தத்தை அறியாமல் என்னால் அந்த மார்க்கத்தைக் கூறமுடியாது.

ஆகையால், நீ முதலில் அடையத்தக்க பதார்த்தத்தைக் கூறுதி, பின்னர் யான் அதன் மார்க்கத்தை உன் பொருட்டு உபதேசிக்கின்றேன். ஈண்டு, வழி நடப்பதால் அடையத்தக்க கிராமம் முதலியன அடையத்தக்கனவாம. ஹே ஜனகராஜாவே! உலகின்கண் எப்புருஷன் தூரதேசத்தின்கண்ணே செல்லுகின்றனனோ, அப்புருஷன் பிருதிவி மார்க்கத்தின் கண்ணே தேரையும், குதிரை முதலியவற்றையுங் கொண்டு செல்வன். எப்புருஷன் ஜலமார்க்கத்தின்கண்ணே செல்லுவனோ, அப்புருஷன் ஓடத்தைக் கொண்டு செல்வன். அதுபோல், நீயும் பிரஞ்ஞை, பிரியம், சத்தியம், அநந்தம், ஆநந்தம், ஸ்திதி என்னும் ஆறு நாமங்களோடு கூடிய அக்கினி, வாயு, சூரியன், திக்கு, சந்திரன், பிரஜாபதி என்னும் ஆறு தேவதைகளையும் பிரஹ்ம ரூபமாய் உபாசனை செய்துள்ளாய். அகிம்சை, சததியம் முதலிய தெய்வ சம்பத்துக் களாய் குணங்களோடு நீ கூடியவனாதலின், தேவதையைப்போல சர்வலோகராலும் பூஜிக்க யோக்கியனா யிருக்கின்றாய். வேதங்களின் பூர்வ காண்டத்தையும் நீ அத்தியயனஞ் செய்தவனாயிருக்கின்றாய். அநேக இருஷிகளிடத்திருந்து உபாசனை களின் ரகசியத்தையும் அறிந்திருக்கின்றாய். சர்வலோகத்தின் கண்ணும் நினது புத்தி மானாந் தன்மையும் பிரசித்தமாயிருக்கின்றது. ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! இச்சரீரததைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அந்தக் கரும உபாசனைவடிவ சாதனங்களால் நீ எந்த ஸ்தானத்தை அடைவாயோ, அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தை அறிந்திருப் பாயேயாயின் என் பொருட்டுக் கூறுதி. பினனர் யான் உன்பொருட்டு அவ்வடைய த்தக்க ஸ்தானத்தின மார்க்கததை உபதேசஞ் செய்கின்றேன். ஹே ஜனகராஜாவே! அடையத்தக்கனவாய் விதேக தேசம், கோசல தேசம், குருதேசம், பாஞ்சால தேசம் என்பன முதலிய தேசங்களை அறியாமல், எப்புருஷன் வேறு வழிப்போக்கனுக்கு இம்மார்க்கம் விதேக தேசத்தை யடைவிக்கும்; இந்நெறி கோசல தேசத்தை யடைவிக்கும்; இவ்வழி குரு தேசத்தை யடைவிக்கும்; இப்பாதை பாஞ்சால தேசத்தை யடைவிக்கும்; எனத்திசைமாத்திரத்தால் மார்க்க உபதேசஞ் செய்வனோ. அப்புருஷன் அம்மார்கக உபதேசத்தைச செய்வானாயினும், செய்யாதவனே யாவன். அது போல், அடையத்தகக ஸ்தானத்தை அறியாமல் மார்க்கத்தை உபதேசித்தல் எனக்கு நிஷ்பலமாய்ப் போகாமலிருக்க வேண்டுமாதலின், ஹே ஜனகராஜாவே! சித்த சுத்திவாயிலாய்க் கரும உபாசனைவடிவ சாதனங்களால் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை நீ முதலில் என்பொருட்டுக் கூறுதி. பின்னர் யான் உன்பொருட்டு அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தின் மார்க்கத்தை உபதேசிக்கின்றேன். ஹே குழந்தாய்! ஜனகராஜாவின் பொருட்டு யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் மேல் வினவிய தன் கருத்து இஃதாம்: - இந்த ஜனகராஜாவானவன் அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தை அறிந்து, குதர்க்கமாய் என்பால் வினவின் இச்சனகராஜா சிரத்தையுடையவனாகான். டையவனாகான். ஆகையால், பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசிக்கத் தகுந்த அதிகாரியு மாகான். இந்த ஜனகராஜாவானவன் அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறியாத வனாய் என்னிடத்தில் வினவுவானாயின் சிரத்தையுடையவனாவன். ஆகையால், பிரஹ்ம வித்தைதகு அதிகாரியுமாவன். இக்கருத்தால் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் அதிகாரத்தைப் பரீக்ஷை செய்யும் பொருட்டு, ஜனகராஜா வின்பால் இங்ஙனம் வினவினர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரானவர் ஜனகராஜாவின்பால் கேட்டபோது. அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுயவற்கிய முனிவரிடத்தே இவ்வண்ணம் விண்ணப்த்தனர்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுயவற்கிய மகா முனிவரே! எனக்கும் அந்நிய புருஷர்கட்கும் கருமம், உபாசனை முதலிய சாதனங்களால் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யான் அறிந்திலேன். ஹே பகவன்! சிம்ம சர்ப்பாதிகளோடு கூடிய வனத்தின்கண் ஒரு அயல் நாட்டானாகிய குருடன் வந்து அகப்பட்டுக்கொள்ளின், அவன் விருத்த அவஸ்தையோடு கூடினவனாயிருப்பின், மேலும் பசிதாகாதி நானா வகையாய் வியாதிகளால் தனது தேசத்தையும் மறந்திருப்பவனாயின், அத்தகைய குருடன் அத்தேசத்தின் மார்க்கத்தையறிந்த ஒரு தயாளு புருஷன்பால் மார்க்கத்தை க் கேட்பதேபோல், ஹே முனீஸ்வரரே! யானும் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறியாது, அந்த ஸ்தானத்தின் மார்க்கத்தைத் தங்கள் பால் கேட்கின்றேன், இப்போது தனதஞ்ஞானத்தை ஜனகராஜாவானவர் நிரூபணஞ் செய்கின்றார். ஹே பகவன்! சமுத்திரத்தினின்றும் உப்புக்கட்டி வருவதுபோல், எந்த ஸ்தானத்தினின்றும் யான் வந்தேனோ, அந்த ஸ்தானத்தையும் யானறிந்திலேனாயின், அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யான் எங்ஙன மறிவேன். ஹே பகவன்! இறந்தகால, நிகழ்கால, எதிர்காலங்களிலுள்ள மூவகைப் பதார்த்தங்களையும் ஆன்மாவின் யாதாவது ஒரு தர்மங்கொண்டு யானறிகின்றேனா, அல்லது, ஆன்மாவின் சொரூபத்தால் யானறி கின்றேனா என்னும் பொருளையும் யானறிந்திலேனாயின், அடையத்தக்க ஸ்தான த்தை யான் எங்கன மறிவேன். ஹே பகவன்! எனது சொரூபம் யாது என்னும் அர்த்தத்தையும் யானறிந்திலேனாயின், அடையத்தக்கஸ்தானத்தை யான் எங்ஙனம் அறிதல் கூடும். ஹே பகவன்! இரவும் பகலும் யான் சுகதுக்கங்களைப் போகிக்கின்றேன். ஆனால், அச்சுக துக்கங்கட்கு யாது காரணம் என்னும் பொருளை யும் யானறிகின்றிலேனாயின், அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யான் எவ்வாற்றிவேன், ஹே பகவன்! பால்யாவஸ்தை முதலாய் இதுவரை சர்வ அவஸ்தைகளிலும் துக்கம் ஒன்றையே யான் அனுபவிக்கின்றேன். ஆனால், அந்தத் துக்க போக்தாவையும், அந்தத் துக்க காரணங்களையும், அந்தத் துக்க விசேஷ சொரூபத்தையும் யான் சிறிது மாத்திரையும் அறிந்திலேன். ஹே பகவன்! வாயுவால் சுழற்றப்பட்ட பதங்கமானது மகா அக்கினியின்கண் வீழும். அப்பதங்கம் எதுவரை நாசத்தை யடையவில்லையோ, அதுவரை தனதான்மாவையும், அந்நியத்தையும், துக்க காரண ங்களையும், மற்றைய வேறு பதார்த்தங்களையும் அது அனுபவியாது; மற்றோ, துக்கம் ஒன்றையே அது அனுபவிக்கும். அதுபோல், கருமரூப வாயுவின் வயத்தால் இச்சம்சாரரூப அக்கினியின்கண் அடைந்த யான் எனதான்மாவையும், துக்க காரணங் களையும், மற்றைய எப்பதார்த்தங்களையு மறிகின்றிலேன். கேவலம் துக்கம் ஒன் றையே யான் நிரந்தரம் அனுபவிக்கின்றேன். ஹே பகவன்! இத்தகைய மூடபுத்தியை யுடைய நான் கரும உபாசனைகளால் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை எங்ஙனம் அறிவேன். ஹே பகவன்! உலகின்கண்ணே எப்புருஷன் அடையத்தக்க கிராமாதிகளை அறிகின்றானோ, அப்புருஷன் அந்தக் கிராமத்தின் மார்க்கத்தையு மறிகின்றான். அதுபோல், யான் கரும உபாசனைவடிவ சாதனங்களால் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறிவனேயாயின், அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தின் மார்க்கத்தைத் தங்களிடத்தே யான் வினவேன். ஆனால், அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யான் அறிந்திலேன். இக்காரணத்தானே அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை அறியும் பொருட்டு, தங்களிடத்தே மார்க்கத்தை யான் வினவினேன். ஹே பகவன்! அதிகாரிகளால் அடையத்தக்க ஸ்தானமானது, அறியத்தகாததென்பது ஓர்

ஆச்சரியம் அன்றாம். ஏனெனின், இச்சீவன் இத்தூல சரீரத்தினின்றும் வெளிப்போந்தவுடன், யாது சொரூபத்தை யுடையவனாயிருப்பான்? எவ்வண்ணம் பரலோகத்திறகுச் செல்வன்? எப்பலத்தை யாண்டு போகிப்பன் என்னும் இவ்வகை யாய் பொருளையும் எவரும் அறிகின்றிலராயின், அதிகாரிகளால் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யானறிந்திலன் என்பதன்கண் யாதொரு ஆச்சரியமுமின்றாம். ஆகையால், ஹே பகவன்! கரும உபாசனை முதலிய சாதனங்களாலடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யானறிகின்றிலேன். இதனாற்றான் அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தின் மார்க்கத்தைத் தங்களிடத்தில் யான் வினவினேன். தாங்கள் கிருபையோடும், அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தையும், அதன் மார்க்கத்தையும் என் பொருட்டு உபதேசிக்க வேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் வினாவை ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரிடத்தே வினவியதும், அம்முனிவரானவர் ஜனகராஜாவை பிரஹ்மவித்தையின் அதிகாரி யெனவறிந்து கூறத்தொடங்கினார்.

யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அதிகாரியானவன் கருமம், உபாசனை முதலிய சாதனங்களால் சித்த சுத்தி வாயிலாய் எவ்வடையத் தக்க ஸ்தானத்தை அடைவனோ, அதனை நின்பொருட்டு யான் உபதேசிக்கின்றேன். அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தின் ஞானத்தால் உனது பயம் யாவும் நீங்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! கருமம், உபாசனை முதலிய சாதனங்களால் நீ எந்த ஸ்தானத்தை யடைவாய் என, யான் முன்னர் உன்னை வினவினேன். அவ்வினா வினாதற்குக் காரணமிதுவாம்: - உலகின்கண்ணே வாதிகளின் வினாக்களிருவகைத்தாம். ஒன்றோ, பிரதிபாதனஞ் செய்தற்குத் தகுதியாய் வஸ்துவை அறியாது வாதி வினாதலாம். மற்றொன்றோ, * பிரதிபா தனஞ் செய்தற்குத் தகுதியாய் வஸ்துவையறிந்து வாதி வினாதலாம். [* பிரதிபாதனம் கூறுதல்.] அவற்றுள், இரண்டாவதும் இருவகைத்தாம். ஒன்றோ, வஸ்துவின் உண்மை யுணர்ச்சி வாயிலாய் வாதி வினாதலாம். மற்றொன் றோ, வஸ்துவின் இன்மையுணர்ச்சி வாயிலாய் வாதி வினாதலாம். ஆண்டு, வாதியின் ஞானவிஷயமாய் பதார்த்தமும், அங்ஙனமே, பிரதிவாதியின் ஞான விஷயமாய் பதார்ததமும் ஆகிய இரண்டின் சமானத்தன்மையின் நிர்ணயம் வஸ்துவின் மெய்ஞ்ஞானவாயிலாய் வினாவின் பலமாம். ஐயந்திரிபுகளின் நீக்கம் வஸ்துவின் பொய்ஞ்ஞான பூர்வகமாய் வினாவின் பலமாம். அவ்வஸ்துவின் உண்மை உணர்ச்சி வாயிலாய் வினாவும் இருவகைத்தாம். ஒன்றோ, தனது புத்தியின் நிர்மலத் தன்மையை யறிவிக்கும் பொருட்டு வாதி வினாதலாம். மற்றொன்றோ, பிரதிவாதியின் மதி நிர்மலத் தன்மையை யறியும் பொருட்டு வாதி வினாதலாம. ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் வஸ்துவின் ஞானவாயிலாய் வினாக்கள் அநேக விதமான வேற்றுமைகளை யடையும். அவற்றுள், எவனேனும் ஒருவாதி அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறிந்து, அதன் மார்க்கத்தை வினவுவானா யின், அவ்வாதிக்கு மதிமானானவன் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறிந்தே அதன் மார்க்கத்தை உபதேசிப்பன். அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறியாது எம்மதிமானும் அதின் மார்க்கத்தை உபதேசியான். ஹே ஜனகராஜாவே! எப்புருஷன் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறியாது அதன் மார்க்கத்தை வினவுகின்றனனோ, அந்தச் சிரத்தை யுடைய புருஷனுக்கு மதிமானாகிய தயாளுவானவன் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யும், அதன் மார்க்கத்தையும் உபதேசஞ் செய்வன். கேவலம் மார்க்க மாத்திரத்தை

உபதேசியான். அதுபோல், நீயும் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை யறியாது என் பால் மார்க்கத்தை வினவுகின்றமையின், சிரத்தையுடைய உன்பொருட்டு யான் முதலில் அடையத்தக்க ஸ்தானத்தின் உபதேசத்தைச் செய்கின்றேன். அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தில் சித்தத்தின் ஒருமுகத்தன்மையே அதன் மார்க்கமாம். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! நீ ஐயமற்றவனாய் மனத்தைச் சாவதானப்படுத்திக்கொண்டு, அவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தைக் கேட்டி. ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் வசனத்தை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிக் கூறியபோது, அந்த ஜனகராஜா வானவர் மிகவும் அகமகிழ்வடைந்து விண்ணப்பிக்கலாயினர். ஹே ஆசிரியோத் தமரே! தாங்கள் தயைசெய்து என்பொருட்டு அடையத்தக்க ஸ்தானத்தை உபதேசஞ் செய்வீர்களாயின், யான் சாவதானமாய் இருந்து கேட்க முன்னிற்கின்றேன். ஹே மைந்த! ஜனகராஜாவானவர் இவ்வண்ணம் கூறவே, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரானவர் அவர்பொருட்டு உபதேசிக்கத் தொடங்கினர்.

யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சூரியபகவானான வர், எந்த ஞானத்தை என்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்தனரோ, அந்த ஞானத்தை யான் உன்பொருட்டு உபதேசிக்கின்றேன். நீ சாவதானமாய்க் கேட்பாயாக. அந்த ஞானமானது ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் காரணமாம். மகம் முதலிய பகிரங்க சாதனங் களாலும், விவேகம் முதலிய அந்தரங்க சாதனங்களாலும் அடையத்தக்கதாம்.

இப்போது துரியவடிவ சுத்தப் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும் பொருட்டு நனவு, கனவு, துயில் என்னும் மூன்று அவஸ்தைகளின் அபிமானிகளாய் விசுவன், தைஜசன், பிராஞ்ஞன் என்பவரின் சொரூபங்களைக் காண்பிப்பாம். அவற்றுள் முதலாவதாய் வைசுவானரவடிவ விசுவனுடைய சொரூபத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அவித்தையால் தேகாதிகளோடு தாதான்மிய அத்தியாசத்தை யடைந்த இப்பரமான்மதேவர் எக்கால் நேத்திராதி இந்திரியங்களால் உருவம் முதலிய விஷயங்களைக் கவருவரோ, அக்கால் இவர் நனா அவஸ்தையையுடைய வராவர். அந்நனாவஸ்தையின்கண் இப்பரமான்மதேவர் இரண்டு வடிவங்களாய் இருப்பர். அவற்றுள், போக்தாவாய் இந்திரரூபமாய்த் தக்ஷிண நேத்திரத்தில் இருப்பர். போக்கியமாகிய இந்திராணிரூபமாய் வாமநேத்திரத்தில் இருப்பர். இவ்வண்ணம் வைசுவானர உபாசகன் விசுவாத்மாவை இந்திர இந்திராணி ரூபமாய்த் தியானஞ் செய்தல் வேண்டும். இப்போது ஆன்மாவின்கண் இந்திரரூபத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வான்ம தேவர் ஆகாசாதி பூத பௌதிகப் பிரபிஞ்சத்தை உண்டாக்கி, அதனை இந்திரரூபத்தால் பார்த்தனர். இக்காரணத்தால் இப்பரமான்ம தேவர் இதந்திர நாமத்தால் கூற யோக்கியராயினும், பரோக்ஷப் பிரியர்களாய் அக்கினிமுதலிய தேவதைகள் "**இதந்திரர்**" என்னும் அபரோக்ஷ நாமத்தால் அப்பரமான்ம தேவரைக்கூறவில்லை; மற்றோ, இந்திரர் என்னும் பரோக்ஷ நாமத்தால் அந்த அக்கினி முதலிய தேவதைகள் பரமான்ம தேவரைக் கூறினர். இவ்வாநந்த சொரூபராய் பாமான்ம தேவர் ஸ்வப்பிரகாச சொரூப ராதலின் "**இந்த**" என்னும் நாமத்தால் கூற யோக்கியராயினும், பரோக்ஷப்பிரியர்களாய் அக்கினி முதலிய தேவதைகள் "**இந்த**" என்னும அபரோக்ஷ நாமததால் ஆன்மதேவ ரைக் கூறவில்லை; மற்றோ, "**இந்திரர்**" என்னும் பரோக்ஷ நாமத்தால் ஆன்ம

தேவரைக் கூறினர். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு, முதலில் ஆன்மாவின்கண் பிரகாசரூபத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவின் பிரகாசத்தானே இவ்வெல்லாச் சராசரவடிவ உலகும் பிரதீதியாகின்றது. இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவைச் சூரியனும், சந்திரனும் பிரகாசியார். நக்ஷத்திர கணங்களும், அக்கினியும், ஞானேந்திரியமும், கருமேந்திரியமும், மனமும், சப்தமும் இவ்வான்மாவைப் பிரகாசியா. கடபடாதி பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் தீபத்தை அப்பதார்த்தங்கள் பிரகாசியாததேபோல், சூரிய சந்திரா முதலியவர்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் ஆன்மாவை அவர் பிரகாசியார். மற்றோ, தனது பிரகாசத்தாலே இவ்வான்மாப் பிரகாசிக்கும். இக்காரணத்தாலே அறிஞா இவ்வான்மாவை ஸ்வப்பிரகாசம் எனக் கூறினர். எப்பிரகாசம் தனது பிரகாசத்தின் கண்ணும், அந்நிய பதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின்கண்ணும் வேறோர் பிரகாசத்தை யபேக்ஷியாதோ, அது **"ஸ்வப் பிரகாசமாம்"** அத்தகைய ஸ்வப்பிரகாச ஆத்மா **"இந்த"** என்னும் அபரோக்ஷ நாமத்தாலே கூற யோக்கியமாயினும், அக்கினி முதலிய சாத்துவிக தேவதைகள் இவ்வான்மாவை **"இந்த"** என்னும் அபரோக்ஷ நாமத்தால் கூறவில்லை. மற்றோ, **"இந்திரர்"** என்னும் பரோக்ஷ நாமத்தாலே ஆன்மாவைக் கூறினர். ஏனெனின், இம்மனுஷிய லோகத்தின் கண்ணும், சாத்துவிகப் புருஷர் தாமத புருஷரைப் போலத் தமது குரு, தாய், தந்தை முதலிய பெரியோர் என்னுமிவர் தம் சாக்ஷாத்தான தேவதத்தாதி நாமங்களைக் கூறுகின்றிலர். மற்றோ, ஆசிரியர் முதலிய பரோக்ஷ நாமத்தால் அந்தச்சாத்துவிகப் புருஷர் விவகரிப்பர். இவ்வுலகின் கண்ணே சாத்துவிக இயற்கையுடைய ஸ்திரீகள் தமது நாயகர், மாமனார் முதலிய பெரியோர் தம் சாக்ஷாத்தான தேவதத்தாதி நாமங்களை உச்சரிததிலர். மற்றோ, **"ஸ்வாமி"** என்பது முதலிய பரோக்ஷ நாமங்களால் அந்தச சாத்துவிக ஸ்திரீகள் விவகரிப்பர். அந்தச் சாத்துவிகப் புருஷரின் தாய், தந்தை, ஆசிரியர்களது சாக்ஷாத்தான தேவதத்தாதி நாமங்களை வேறொரு புருஷன உச்சாரணஞ்செய்யின், அப்புருஷன் மீதும் அச்சாத்துவிக புருஷர் கோபமுடையவராவர். ஹே ஜனகராஜாவே! மனுஷிய லோகத்திலுள்ள சாத்துவிகப் புருஷருக்கும் தாய், தந்தை, குரு முதலியோர்களின் பரோக்ஷ நாமமே பிரியமாகுமாயின், பரம சாத்துவிகர்களாய் அக்கினி முதலிய தேவதைகட்கு ஆன்மாவின் பரோக்ஷ நாமமே பிரியமாம், என்பதின் கண் யாது ஆச்சரியமுளது! இக்காரணத்தால் பரோக்ஷப் பிரியர்களாய் அவ்வக்கினி முதலான தேவதைகள் இவ்வாநந்தசொரூய ஆன்மாவை **"இதந்திர"** **"இந்த"** என்னும் அபரோக்ஷ நாமங்களால் கூறவில்லை. மற்றோ **"இந்திரர்"** என்னும் பரோக்ஷ நாமத்தால் கூறினார்கள். ஹே ஜனகராஜாவே! இத்தகைய **"இந்திரர்"** எனப்பெயர் வாய்ந்த பரமான்மதேவர் நனாவஸ்தையின்கண் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களைத் தமததீனப்படுத்தி தக்ஷிண நேத்திரத்திலிருப்பர். இப்போது, இந்திரர் என்னும் பரமான்மாவின்கண் பிரசித்த தேவராஜாவாகிய இந்திரரது சமானத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! லோகப்பிரசித்த இந்திரர் சுவர்க்கத்தின்கண **"வைஜயந்தம்"** எனப் பெயரிய கிருகத்தின்கண் இருப்பர். தேவதைகள் அர்பபிக்கும் நானவகையாய் போகங்களைப் போகிப்பர். அதுபோல், இப்பரமான்மாவும் நனாவஸ் தையின் கண் தக்ஷிண நேத்திரரூப கிருகத்தில் வசிக்கும். அக்கினி முதலிய தேவதைகள் அர்பபிக்கும் ரூப ரசாதி நானாவகையாய் விஷயங்களைப் போகிக்கும்.

ஹே ஜனகராஜாவே! "**வைஜயந்தம்**" என்னும் வீட்டிலுள்ள தேவதைகளின் சபையிலிராநின்ற இந்திராது மனைவியாகிய இந்திராணி யானவள் "**வைஜயந்தம்**" என்னும் வீட்டின்கண் இராள்; மற்றோ, அவ்வீட்டிற்குச் சமீபமாய் மற்றொரு வீட்டில அவ்விந்திராணியானவள் இருப்பள். அவ்விந்திராணியும் இந்திரருக்குச சமானமா கவே சமயத்துடையவளாவள். அதுபோல், நனாவஸ்தையின்கண் தக்ஷிண நேத்திரத் தின்கண் இரா நின்ற பாமான்மரூப இந்திரரது மனைவியாகிய இந்திராணியானவள் வாம நேத்திரத்தின்கன் இருப்பள். நனாவஸ்தையின்கண் பலவகையாய் ஸ்தூலபோகங்களைப் போகிக்கும் பாமான்மரூப இந்திரராகிய பர்த்தாவோடு நானாவகையாய் அவ்விந்திராணியானவள் விசேஷமாய் விளங்கிக்கொண்டிருப்பள். இக்காரணத்தால் அறிஞாகள் அவ்விந்திராணியை "**விராட்**" என்னும் நாமத்தால் அழைக்கினறனர். அல்லது, தக்ஷிண நேத்திரத்தின்கண் இராநின்ற இந்திரராகிய புருஷர் வாக்கு முதலிய பத்து இந்திரியங்கட்கும் அதிஷ்டாதாவாம். அதுபோல், வாம நேத்திரததின்கண் இரா நின்ற இந்திராணியும், வாக்கு முதலிய பத்திந்திரியங் கட்கும் அதிஷ்டாதாவாம். இக்காரணத்தாலே அறிஞர் அவ்விந்திராணியை "**விராட்**" நாமத்தால் அழைக்கின்றனர்.

கருத்திதுவாம்: - பத்து அக்ஷரங்களையுடைய யாதொரு சந்தம் உளதோ, அது "**விராட்**" எனப்படும். இவ்விந்திராணியும் வாக்கு முதலிய பத்திந்திரியங்களோடு தாதாத்மிய சம்பந்தப்பட்டுப் பத்து வகையாவள். ஆதலின், மதிமான்கள் அவ்விந்திரா ணியை விராட்டென்னும் நாமத்தாலழைக்கின்றனர். அல்லது "**அன்னம் விராட்**" என்னும் சுருதியின்கண் போக்கியமான அன்னததை "**விராட்**" எனக் கூறப்பட்டுளது. இவ்விந்திராணியும் பரமான்மரூப இந்திரருக்குப் போக்கியமாமாதலின், அவ்விந்திராணியை அறிஞர் "**விராட்**" என்னும் பெயரால் அழைக்கின்றனர். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் நனாவஸ்தையின்கண் இப்பரமான்மதேவர் இந்திராணிரூபமாயும், இந்திரரூபமாயும், சர்வஜீவர்களின் வாம தக்ஷிண நேத்திரங் களில் இருப்பர். அப்பரமான்மரூப இந்திரர் சமஷ்டிவடிவமாய் ஒருவராவர்; வியஷ்டி உபாதியால் மயங்கிய புருஷருக்குப் பலராய்த் தோற்றுவர். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! இந்திரியங்களால் நானாவகையாய் ஸ்தூல போகங்களைப் போகித்து, நீ எக்கால் எவ்வவஸ்தையின்கண் நிகழ்கின்றாயோ, அவ்வவஸ்தை நன வெனப்படும். அந்நனாவஸ்தையின்கண் பரமான்மாவாய் நீ போக்தாவாய் இந்திரரூபமாயும், போக்கியமாய் இந்திராணி ரூபமாயும் எல்லாத் தேகங்களிலுமி ருந்து சர்வ வியவகார சித்தியைச் செய்கின்றாய். ஹே மைந்த! இது கூறியதால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் இவ்வர்த்தத்தை யுணர்த்தினர்: - எவ்வவஸ்தையின்கண் பரமான்மாவின் இந்திரரூபமும், இந்திராணிரூபமும் வேறு வேறு ஸ்தானங்களில் வாசஞ்செய்யுமோ, அது வைசுவானரரூப விசுவனது வடிவமாம். எவ்வவஸ்தையின் பரமான்மாவின் இந்திரரூபமும், இந்திராணிரூபமும் ஓரிடத்தே வாசஞ்செய்யுமோ, அது ஹிரண்யகர்ப்ப சூத்திராத்மரூப தைஜசனுடைய வடிவமாம். அங்ஙனமே, ஈஸ்வரரூபப் பிராஞ்ஞன் சொரூபமாகும். இப்போது தைஜசனுக்கும், பிராஞ்ஞனுக்கும் பரஸ்பரமுள்ள விலக்ஷணத்தன்மையை நிரூபணஞ் செய்வாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சுவர்க்க லோகவாசியராய் தேவராஜாவாய் இந்திரரும், அவரது மனைவியராய் இந்திராணியும் "**வைஜயந்தம்**" என்னும் கிருகத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து,

பரஸ்பரம் சம்போகம் செய்யும் பொருட்டு ஒரு ஏகாந்த ஸ்தானத்தை யடைவர். அதுபோல், இப்பரமான்மரூப இந்திரரும், இந்திராணியும் தக்ஷிண வாம நேத்திரங் களைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, பரஸ்பரம் சம்போகம் செய்யும் பொருட்டு, ஹிருதய ரூப ஏகாந்த ஸ்தானத்தை யடைவர். அவ்விருதயத்தைத் தகரவித்தையின்கண் ஈஶ்வர ரூபமாயக் கூறப்பட்டுளது; பாலாகி, அஜாத சத்துரு சம்வாதத்தில சுழுப்தி ஸ்தானரூபமாய்க் கூறப்பட்டுளது. ஹே ஜனகராஜாவே! அந்த ஹிருதயரூப கமல காணிகைக்கொப்பாய் இரக்த வர்ணமுடைய மாமிச பிண்டமானது பரமான்மரூப இந்திரர் இந்திராணிக்குப் பக்ஷிக்க யோக்கியமாய் அன்னமாம். ஹிருதய கமலத்தின் கேசரத்திற் கொப்பாய் நாடிகளின் * ஜால சமானமாய் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பிணிப்பு அப்பரமான்மரூப இந்திரர், இந்திராணிகளின் வஸ்திரமாம். [* ஜாலம் = வலை.] **"சுழும்னை"** என்னும் நாடியானது ஹிருதய தேயத்தினின்றும் கிளம்பி † மூர்த்த ஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கின்றது. [† மூர்த்த = உச்சி.] அன்றியும், அந்த மூர்த்த ஸ்தானத்தினின்றும் மேலாகப் பிரஹ்மலோக பரியந்தம் அடைந்திருக்கின்றது. அந்தச் சுழும்னை நாடியானது பரமான்மரூப இந்திரர், இந்திராணிகளின் கமன ஆகமனத்தின்கண் இராஜ மார்க்கமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இப்பரமான்மரூப இந்திரர் இச்சுழும்னை நாடிமார்க்கத்தால் இச்சரீரத்தினின்றும் வெளிக்கிளமபின, தேவயான மார்க்கமாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தையே யடைவர். இப்பரமான்மரூப இந்திரர் சரீரத்துள்ளே சஞ்சரிக்கும் சுழுமனை நாடியின் சாகைவடிவ வேறுநாடிகளின் மார்க்கத்தால், ஹிருதய தேயத்தினின்றும் தக்ஷிணநேத்திரத்திற்கு வருவர். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் ஒரு மரத்திறகு அநேகம் சாகைகள் உளவாமோ, அங்ஙனம் அச்சுழும்ணை நாடியாய் மரத்திற்கு வேறு அநேகம் நாடிகள சாகைகட்குச் சமானமாயிருக்கின்றன. அந்நாடிகள் ஒரு கேசத்தை ஆயிரங்கூறா க்கின் அவற்றுள் ஒரு கூறுக்குச் சமானமாய்ச சூட்சுமமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இந்திராணியோடு கூடிய அப்பரமான்மரூப இந்திரர் அந்நாடிரூப மார்க்கத்தால் இருதய ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்லின் துயிலவஸ்தையை யடைவர். இந்திராணி யோடுகூட அப்பரமான்மரூப இந்திரர், அந்நாடிரூப மார்க்கத்தின்கண்ணே இருப்பரா யின் கனாவஸ்தையையடைவர். ஹே ஜனகராஜாவே! இந்திராணியோடு கூடிய அப்பரமான்ம வடிவ இந்திரர் நனாவஸ்தையில் வாம தக்ஷிண நேத்திரத்தின் கண் இருந்து கொண்டு சப்தஸ்பரிசாதி ஸ்தூல விஷயங்களைப் போகிப்பர். இக்காரணத் தால் அப்பரமான்மரூப இந்திரரை அறிஞர் **"ஸ்தூலபுக்"** என்பர். வியஷ்டி ஸ்தூல சரீராபிமானத்தால் அப்பரமான்மரூப இந்திரருக்கு **விசுவன்** என்னும் நாமத்தைச் சூட்டுவர். அப்பரமான்மரூப இந்திரரே நனாவஸ்தையைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, கனாவஸ்தையின்கண் நாடி. ரூபஸ்தானத்தில் இருந்து மனோமயமாய சூக்ஷும விஷயங்களைப் போகிப்பர். இக்காரணத்தால், அப்பரமான்மரூப இந்திரரை அறிஞர் **"சூக்ஷுமபுக்"** என்பர். வியஷ்டி சூக்ஷும சரீர அபிமானத்தால் அப்பரமாத்மரூப இந்திரருக்குத் தைஜச நாமத்தைச் சூட்டுவர். இந்திராணியோடுகூடிய அப்பரமான்ம வடிவ இந்திரர் கனாவஸ்தையைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, துயில் அவஸ்தையின் கண் ஹிருதய ஆகாசத்தை யடைவர். ஆண்டு, வாசனா மயமாய் அத்தியந்தம் சூக்ஷும போகங்களைப் போகிப்பர். இக்காரணத்தால அப்பரமான்ம வடிவ இந்திரரை அறிஞா அத்தியந்தம் **"சூக்ஷுமபுக்"** என்பர். துயிலவஸ்தையின்கண் இவ்வான்மரூப இந்திரர் ஆநந்தவடி.வ அந்தரியாமியோடு அபேத பாவத்தை யடைவர். இக்காரணத்

தால் அவர் “**ஆநந்தபுக்**” எனப்படுவர். வியஷ்டி காரண சரீர அபிமானத்தால் அவர் "**பிராஞ்ஞர்**” எனப்படுவர். ஹே ஜனகராஜாவே! உணமையாய் ஆராய்ந்து நோக்கின், துயிலவஸ்தையின்கண் அப்பரமான்ம வடிவ இந்திரர் அபோக்தாவே யாவர். ஏனெனின், சுகதுக்க ஞானம் போகமெனப்படும். அச்சுக துக்க ஞானம் துயிலின்கண் புத்தி இலயமாய் இருத்தலின் சம்பவியாது; ஆகையால், துயிலின்கண், ஆன்மா அபோக்தாவேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் ஆத்மா அபோக்தாவே யாகுமாயின், இருதயாகாசத்தின்கண் இராநின்ற இந்திராணியோடு கூடிய பரமான்ம வடிவ இந்திரருக்கு இரகத வர்ணமுடைய மாமிசபிண்டம் அன்னமெனவும் நாடிகளின் சமூகம் (கூட்டம்) வஸ்திரமெனவும் முன்னர்த் தாங்கள் கூறியது முரணாகுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலவஸ்தையின்கண் பரமான்மவடிவ இந்திரர் அம்மாம்சபிண்டரூப அன்னத்தைப் பக்ஷணம் செய்வர் எனவும், நாடி ரூப வஸ்திரத்தைத் தரிப்பர் எனவும் எனதபிப்பிராயமன்றாம். மற்றோ, அவ்வசனத்தின் கண் எனதபிப்பிராயமிதுவாம்: - எப்புருஷனுடைய மனம் பாஹ்ய விஷயங்களின் வாசனையால் அத்தியந்தம் சஞ்சலமாமோ, அப்புருஷன் மனத்தை ஒரு முகப்படுத் தும் பொருட்டு, அன்னவஸ்திராதி சாமக்கிரியோடு கூடப் பரமான்மரூப இந்திரரைத் தியானம் செய்யின், அத்தியானத்தால் அப்புருஷனுடைய மனம் ஒரு முகப்படும். ஆகையால், ஆன்மாவின் தியானத்தில் அவ்வசனத்தின் தாற்பரியமாம்; போகத்தின் கண் அன்றாம். சுழுப்தியவஸ்தையின்கண் இவ்வான்ம தேவர் தமது சாக்ஷி வடிவத்தால் சர்வ துக்கங்களின் அபாவத்தை அனுபவிப்பர். இக்காரணத்தால் அவர் “**ஆநந்தபுக்**” எனப்படுவர். அங்ஙனமே, அத்தியந்தம் “**சூக்ஷுமபுக்**” எனப்படுவர். ஆகையால், துயிலவஸ்தையின்கண் ஆன்மாவின் ஆநந்தபுக்காந் தன்மையும், அத்தியந்தம் சூக்ஷுமபுக்காந் தன்மையும் முக்கிய மன்றாம்; மற்றோ, கௌணமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சுவர்க்கத்தின்கண் இராநின்ற தேவராஜாவாய் இந்திரர், கிழக்கு முதலிய பத்துத் திசைகளின் அதிபதியாதலின், அப்பத்துத் திசைகளையுந் தன்னின் அபின்னமா யெண்ணுவர். அது போல், துயில் அவஸ்தையின்கண் இவ்வான்மா அந்தரியாமியாகிய ஈஸ்வரரோடு அபேதபாவத்தை யடைந்து, கிழக்கு முதலிய பத்துத் திசைகளோடு அபின்னமாம். ஆண்டு, இத்துணை விசேஷமுளது.. திருஷ்டாந் தத்தில் தேவராஜாவாகிய இந்திரருக்கு, கிழக்கு முதலிய திசைகளோடுண்டாம் அபேதம் உண்மையாயின்றாம்; மற்றோ, அபிமானமாத்திரத்தாலாம். இப்பரமான்ம ரூப இந்திரர் சர்வ ஜகத்திற்கும் உபாதானகாரணராதலின், மண்வடிவ காரணம், கடவடிவ காரியத்துள் வியாபித்திருப்பது போலவும், கடரூபகாரியத்தோடு அபின்னமா யிருப்பது போலவும், இப்பரமான்மரூப இந்திரர் திசை முதலிய சர்வப் பிரபஞ்சங்களுள் வியாபகராவர். சர்வ ஜகத்தோடும அபின்னராவர். இப்போது துயிலின் கண் இராநின்ற மாயா விசிஷ்ட ஈஸ்வரரிடத்தே சர்வஜகத்தின் காரணத் தன்மையை நீரூபணஞ் செய்வாம். ஹே ஜனகராஜவே! சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண் இராநின்ற மாயாவிசிஷ்ட பரமேஸ்வரரே ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்கட்குங் காரணராம். இங்ஙனமே, ஜராயுஜ, அண்டஜ, சுவேதஜ, உதபிஜ்ஜமென்னும் நான்குவகையாய்

சரீரங்களின் காரணர். அங்ஙனமே, திக்கு, காலம் முதலிய சம்பூரண ஸ்தூல ஸ்தூல சூக்ஷுமப் பிரபஞ்ச காரணர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சத்து, சித்து, ஆநந்தவடிவ பரமான்மாவின்கண் அசத்து, ஜட, துக்க ரூப ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. எனெனின், சமான இயற்கையையுடைய பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சமான இயற்கையையுடைய பதார்த் தங்கட்குப் பரஸ்பரம் காரிய காரண பாவம் ஆம் என்னும் நியமம் யாண்டும் சம்பவியாது. ஏனெனின், நிரவயவமாய் ரூபாதிகளற்றதாய் இராநின்ற ஆகாசத்தின் கண், சாவயவமாய் ரூபாதிகளோடு கூடியுள்ள மேகம் மின்னல் முதலியவற்றின் காரணத்தன்மையுளது. அதுபோல், சச்சிதாநந்த சொரூப பரமான்மாவின்கண்ணும் அசத்து ஜடதுக்கரூப்ப பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவிக்கும். சமான இயற்கையையுடைய பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவ முண்டாம் என்னும் நியமம் பரிணாம உபாதான காரணத்தின் கண்ணே யுளது. விவர்த்த உபாதான காரணத்தின்கண் இந்நியம மின்றாம். இப்பரமான்ம தேவர் சர்வஜகத்தின் விவர்த்த உபாதான காரணர். அல்லது, சுத்த ஆத்மாவின் கண்ணோ ஜகத்தின் காரணத் தன்மையின்றாம்; மற்றோ, மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவின் கண் ஜகத்தின் காரணத்தன்மையுளது. அம்மாயை அசத்து ஜடதுக்கரூபமாகும். ஆகையால், மாயையின் அசத்து ஜடதுக்கரூபத் தன்மை காரியப் பிரபஞ்சத்தின்கண்ணே தோற்றும். இத்துணை கூறியதால் வியஷ்டியாய ஸ்தூல, சூக்ஷும, காரண சரீர அபிமானிகளாய் விசுவ, தைஜச, பிராஞ்ஞர்களின் சொரூபம் காண்பிக்கலாயது. இப்போது துரிய சுத்தாத்மாவை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நீ முன்னர் எவ்வடையத்தக்க ஸ்தானத்தை என்பால் வினவினையோ அதனை நீ கேட்பாயாக. எப்பரமான்ம தேவர் நனாவஸ்தையின்கண் தக்ஷிண நேத்திரத்தில் இருந்து, தமது ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தால் சூரியாதி சகல ஜகத்தையும் பிரகாசஞ் செய்கின்றாரோ, எப்பரமான்ம தேவர் கனவிலுள்ள சர்வ பதார்த்தங்களையும் பிரகாசஞ் செய்கின்றா ரோ. எப்பரமான்ம தேவர் துயிலவஸ்தையின்கண் இருதயாகாசத்திலிருந்து திசை முதலிய சர்வ ஜகத்தோடும் அபேத பாவத்தை யடைகின்றனரோ, அங்ஙனமே, சர்வ பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சத்தினும் பத்தியைச் செய்கின்றனரோ, அப்பரமான்ம தேவரே உனக்கும், மற்றைய அதிகாரிகட்கும் அடையத்தக்க இடமாவர். ஹே ஜனகராஜாவே! அப்பரமான்ம தேவரே உனக்கும் எனக்கும் மற்றைய பிராணிகட்கும் ஆன்மாவாவர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரமான்ம தேவர் ஒருவரே யாண்டும் தொடர்ந்து நிற்பவராயின், விசுவ, தைஜச, பிராஞ்ஞர்கள் முதலிய வடிவமாயும், யான், தாங்கள், அயலான் முதலியவடிவமாயும் வேறுவேறாய் ஏன் தோற்றுகின்றனர்

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மகாகாசம் ஒன்றே கடமடாதி வடிவ உபாதி களின் பேதத்தால் கடாகாசம், மடாகாசம் முதலிய பேதத்தை யடையும். அது போலப் பரமான்ம தேவர் ஒருவரே சரீராதி உபாதிகளின் பேதத்தால் வேறு வேறாய்ப் பிரதீதியாவர். உபாதியாலாக்கிய பேதத்தால் ஆகாசத்திற்குரிய உண்மை

யாய் ஒருமை நீங்காததேபோல், உபாதியாலாக்கப்பட்ட பேதத்தால் ஆன்மாவின் உண்மையாய் ஒருமையும் நீங்கமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! எப்புருஷர்கட்கு கட்கு இச்சம்சாரரூப கோர வனத்தினின்றும் பயமுண்டாமோ, அவ்வதிகாரி புருஷர் இந்த அத்விதீய ஆன்மாவையே அறிதல் தகுதியாம். இந்த அத்விதீய ஆத்மாவின் சாக்ஷாத்காரமே அடையத்தக்க ஆன்மாவின் அடைவிற்கு இராஜ மார்க்கமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இத்தகைய ஆத்ம ஞான ரூப மார்க்கத்தின் கண் அதிகாரியாய் நீ செல்வையாயின், உனக்கு ஆத்மவடிவ அடையத்தக்க ஸ்தானம் கிடைக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! இந்த அத்விதீய ஆத்மா, மனம், வாக்குகட்கு அவிஷயமாதலின், இந்த அத்விதீய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்தாக உபதேசிப்பதில் யான் வல்லேனல்லேன். நீயும் சாக்ஷாத்தாய் அறிவதில் வல்லாய் அல்லாய். ஆகையால், அனான்ம பதார்த்தங்களின் நிஷேதவாயிலாய் இவ்வான்மாவை அறிஞன் கூறுவன். இப்போது நிஷேதமுகமாய் ஆத்மாவை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா, பாவத்தன்மை, அபாவத்தன்மைத் தர்மங்களற்றதாம். ஆகையால், இவ்வான்மாவைக் கடாதிபதார்த்தங்களைப்போலப் பாவரூபமாய், கட அபாவத்தைப்போல் அபாவரூபமாய் நீ யறியற்க. ஆகாசம், மேகம், மின்னல் முதலியன பாவ பதார்த்த ரூபமன்றாம். அவற்றின் அபாவ ரூபமுமன்றாம். அதுபோல், இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா பிரபஞ்சரூபமன்றாம், அதன் அபாவரூபமு மன்றாம். மற்றோ, பாவ அபாவபதார்த்தங்களினும் விலக்ஷணமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! ரஜ்ஜுரூப அஞ்ஞான அதிஷ்டானத்தால், இரஜ்ஜுவின்கண் சர்ப்பம் பிரதீதியாகும். இரஜ்ஜுரூப் அதிஷ்டானத்தின் ஞானமுண்டாயின், காரண அஞ்ஞானத்தோடுகூட அச்சர்ப்பம் ரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தின்கண் இலயத்தை யடையும். அதுபோல், ஆன்மரூப அதிஷ்டான அஞ்ஞானத்தால் இவ்வபாவரூப ஜகத்தானது பிரதீதியாகும். அதிஷ்டான ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமுண்டாயின், எல்லா உலகும் ஆன்மரூப அதிஷ்டானத்தின்கண் இலயத்தை யடையும். இப்போது ஆன்மாவின்கண் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் அவிஷயத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா நேத்திராதி பாகிய கரணங்களாலும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணங்களாலும் அறிய முடியாததாமாதலின், இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா கவரத்தகாததாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எப்பதார்த்தத்தை நேத்திர முதலிய கரணங்கள் கவருமோ, அப்பதார்த் தமே பிரமாண விஷயமாம். எப்பதார்த்தத்தை நேத்திராதி கரணங்கள் கவரமாட்டா வோ, அப்பதார்த்தம் பிரமாண விஷயமாகாது. கடாதி பதார்த்தங்களை நேத்திராதி கரணங்கள் கவருமாதலின், அவை பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கட்கு விஷயமாம். பிரமாணங்கட்கு விஷயமாம் அவையே, பிரமேயங்களெனப்படும். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவை நேத்திராதி கரணங்கள் கவராவாதலின், இவ்வான்மா பிரமாண விஷபமாகமாட்டாது. இக்காரணத்தால் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அப்பிரமேய மாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எப்பதார்த்தம் நேதத்திர முதலிய கரணங்கட்கு விஷயமாமோ, அதுவே பிரமாண விஷயமாமெனத் தாங்கள் கூறிய நியமம் சம்பவியாது. ஏனெனின், சுவர்க்கம், இந்திரர் முதலிய தேவதைகள், தர்மம், அதர்மம்

என்பன முதலிய அதீந்திரியப் பதார்த்தங்கள் நேத்திராதி கரணங்கட்கு விஷயமோ? ஆவதில்லை. ஆயினும், சப்தமுதலிய பிரமாணங்கட்கு விஷயமாமன்றோ?

சமாதானம்: - சுவர்க்கம் முதலிய அதீந்திரிய பதார்த்தங்கள் நேத்திரம் முதலிய பாகிய கரணங்கட்கு விஷயமன்றாமாயினும், மனரூப கரணத்திறகு விஷயமாம். சுவர்க்கம் முதலிய அதீந்திரிய பதார்த்தங்களினிடத்தே மனரூப கரணத்தின் விஷயத்தனமையை அங்கீகாரஞ் செய்யாவிடின், சுவர்க்காதி பதார்த்தங்கள் அதீந்திரியங்கள், என்னும் ஞானம் மனததினகண் உண்டாகின்றதன்றோ, அஃதுண்டாகலாகாது. ஆகையால், அநுமான சபத சகாயத்தால் மனம் சுவர்க்காதி அதீந்திரிய பதார்த்தங்களையும் விஷயம் செய்யும். இத்துணை கூறியதால் ஆன்மாவின்கண் பிரமாண அவிஷயத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது.

இப்போது ஆன்மாவின் வேறாய் சர்வ அநான்ம பதார்த்தங்களினுமுள்ள விஷயத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பாதிக்கப்படாத பொருளை விஷயஞ் செய்யும் பிரமை ஞானமும், பாதிக்கப்படும் பொருளை விஷயஞ் செய்யும் அப்பிரமை ஞானமும், பிரமை ஞானத்திற்குக் கரணங்களாய பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களும், அப்பிரமை ஞானத்திற்குக் காணங்களாய் தோஷத்தோடுற்ற சக்ஷு முதலிய அப்பிரமாணங்களும், பிரமை ஞானத்தால் ஜனித்ததும், அப்பிரமை ஞானத்தால் ஜனித்ததும், ஆகிய விஷயத்திலிருக்கும் ஞாததை (அறியப்பட்டதாந் தன்மை) வடிவ பலமும், பிரமை ஞானத்தின் விஷயங்களாய் கடாதி பதார்த்தங்களும், அப்பிரமை ஞானத்தின் விஷயங்களாய் இப்பிவெள்ளி முதலியனவும், ஆகிய இவ்வெட்டும் ஜடமாம். ஆகையால், தமது சித்தியின் பொருட்டு ஸ்வப்பிரகாச சைதன்னியரூப சாக்ஷியாய் ஆன்மாவை ஆசிரயிக்கும். ஸ்வப்பிரகாச சாக்ஷியாய் ஆன்மாவின்றி ஜடமாகிய பிரமை முதலியவற்றின் சித்தி யுண்டாகாது. ஆகையால், (1) பிரமாணம் (2) அப்பிரமாணம் (3) பிரமை (4) அப்பிரமை (5) பிரமையால் உண்டாகிய ஞாததைவடிவ பலம் (6) அப்பிரமையால் உண்டாகிய ஞாததைவடிவ பலம் (7) பிரமை ஞானத்தின் விஷயம் (8) அப்பிரமை ஞானத்தின் விஷயம் என்னும் எட்டும் சாக்ஷியாகிய ஆன்மாவின் விஷயங்களாம். ஆகையால், விஷயரூபத்தால் இவ்வெட்டும் சமானமேயாம். வாதியானவன் இவ்வெட்டுப் பிரமாணாதிகளையும் பரஸ்பரம் விலக்ஷணமென அங்கீகரிக்கின்றனனோ, அவ்வாதியானவன் பிரமாணாதிகளிடத்தே சாக்ஷியாய் ஆன்மாவின் விஷயத்தன்மையை அறியாது, அந்தப் பிரமாணங்கட்குப் பரஸ்பரம் விலக்ஷணத் தன்மையைக் கூறுவன். ஆதலின், இது துணியப்பெறும். நேத்திர முடையவனது சமீபத்தில் இராநின்ற பாலானது வெள்ளை வர்ணம் ஒன்றையே உடையதாகும். குருடர்களின் கூட்டத்தில் இராநின்ற அந்தப் பால நீல பீதாதி நானாவர்ண முடையதாம். அதுபோல், பேதவாதிகளாய் மயங்கிய புருஷரின் திருஷ்டியாலோ, பிரமாணாதிகளிடத்தே நானாவகையாய் விலக்ஷணத் தன்மையாம். வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் கருத்தை யுணர்ந்த அதவைத வாதிகளின் திருஷ்டியாலோ, சம்பூரணப் பிரமாணாதிகள் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவிற்கு விஷயங்களாம். ஆதலின், சாக்ஷியாய் ஆன்மாவின் விஷயத் தன்மை வடிவத்தால் எல்லாப் பிரமாணாதிகளும் ஒரு படித்தேயாம். இப்போது பிரமாண முதலிய எட்டின்கண் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவின் விஷயத் தன்மையை அங்கீகரியாது

பிரமாணாதிகளிடத்தே விலக்ஷணத் தன்மை அங்கீகரிக்கும் பேதவாதியரைக் கண்டனம் செய்வாம். ஆண்டு, எவ்வாதியானவன் அப்பிரமாணத்தை அங்கீகரிக்கின்ற னனோ, அவன்பால் இது கேட்டல் வேண்டும். அந்த அப்பிரமாணம் வேறோர் அப்பிரமாணத்தாற் சித்தமாமா, அல்லது வேறொரு பிரமாணத்தாற் சித்தமாமா வென. அவற்றுள், அப்பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தின் துணிவு ஆம் என்னும் முதற் பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அப்பிரமாணத்தால் துணியப்பெற்ற இப்பிவெள்ளி யைச் செப்பா நின்ற புருஷன் தப்பாமல் பிராந்தனாவதே போல், அப்பிரமாணத்தால் துணியப்பெற்ற அப்பிரமாணத்தைச செப்பா நின்றவனும் பிராந்தனாவன். ஆகையால், அப்பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தின் சித்தி சம்பவியாது. வாதியான வன் பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தின் துணிவாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத் தை அங்கீகரிப்பின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், பொய்ப் பொருளை விஷயஞ் செய்வது அப்பிரமாண மென்னப்படும். அவ்வப்பிரமாண ரூபப் பொய்ப்பொருளைப் பிரமாண விஷயமாக்கின் அந்தப் பிரமாணமும் அப்பிரமாணமேயாகும். யாது எப்பொருளை விஷயஞ் செய்யுமோ, அது அப்பொருளின் சித்தியின்கண் பிரமாணமேயாகும். ஆகையால், அப்பிரமாணத்தை விஷயஞ்செய்யும் பிரமாணமும் அந்த அப்பிரமாண சித்தியின்கண் பிரமாணமேயாம் என, வாதி கூறுவானாயின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், யாது எப்பொருளை விஷயஞ் செய்யுமோ, அது அப்பொருளின் சித்தியின்கண் பிரமாணமேயாகும் என்னும் நியமத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், சுத்தி ரஜதத்தை விஷயஞ்செய்யும் அப்பிரமாணமும் பிரமாணமாதல் வேண்டும். இதன் கண்ணும், வாதியானவன் உடன்பாடு உண்டெனக் கூறின், இது பிரமாணம் எனவும் இது அப்பிரமாணம் எனவும் கூறுதல் பயனற்றதாகும். அல்லது, சக்ஷு இந்திரியம் ரூபத்தைக் கவரும், கந்தத்தைக் கவராது. ஆதலின், ரூபத்தைக் குறித்தோ சக்ஷு இந்திரியத்தின்கண் பிரமாணத் தன்மையுளது. கந்தத்தைக் குறித்தோ சக்ஷு இந்திரியத்தின்கண் அப்பிரமாணத் தன்மையுளது. அதுபோல், கிராண இந்திரியத்தின்கண் கந்ததைக்குறிததோ பிரமாணத் தன்மையுளது, ரூபத்தைக் குறித்தோ கிராண இந்திரியத்தின்கண் அப்பிரமாணத் தன்மையுளது. இவ்வண்ணம் சர்வப் பிரமாணங்களிலும் ஒரு பொருளைக் குறித்துப் பிரமாணத் தன்மையும், மற்றொரு பொருளைக் குறித்து அப்பிரமாணத் தன்மையும் உண்டு. நியமமாய்ப் பிரமாணத்தன்மையும் அப்பிரமாணத்தன்மையும் எப்பிரமாணத்திலும் இன்றாம். இக்காரணத்தினாலும் இது பிரமாணம் இது அப்பிரமாணம் என்னும் வாதிகள் கூற்றுப் பயனில் கூற்றேயாம். அல்லது, பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தின் சித்தியை அங்கீகாரஞ் செய்வையேயாயின், பொய்யாகிய இரஜ்ஜு சர்ப்பததையும், சுத்தி ரஜதத்தையும் விஷயம் செய்யும் ஞானம் அப்பிரமாணமே யாகும். அது போல், அப்பிரமாணத்தை விஷயஞ் செய்யும் பிரமாணமும் அப்பிரமாணமே யாகும் ஆகையால, பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தின் சித்தி சம்பவியாது. அல்லது, அப்பிரமாணம அப்பிரமாணத்தாலும் பிரமாணத்தாலும் சித்தியாகாததேபோல், பிரமாணமும் பிரமாணத்தாலேனும் அப்பிரமாணத்தாலேனும் சித்தியாகாது. ஏனெனின், பிரமாணமானது பிரமாணத்தாலே கவரப்பெறுமாயின், அந்தக் கவரும் பிரமாணம் கவரப்பட்ட முதற் பிரமாணத்தினும் அபின்னமா? அல்லது பின்னமா? அந்தக்கவரும் பிரமாணம் கவரப்ட்ட பிரமாணத்தினும அபின்னமெனின், தன்னைக் கவர்வதின்கண் தனதபேக்ஷை வடிவ ஆத்மாசிரய தோஷத்தின் அடைவுண்டாம்.

அந்தக் கவரும் பிரமாணம், கவரப்பட்ட பிரமாணத்தினும் பின்னமென்னின், கவரும் பிரமாண சித்தி எப்பிரமாணத்தாலுண்டாகும்? தன்னாலே அந்தக் கவரும் பிரமாணத்தின் சித்தி ஆகுமாயின், தனது சித்தியின்கண் தனது அபேக்ஷை வடிவ ஆத்மா சிரயதோஷத்தின் அடைவுண்டாம். கவரப்பட்ட முதல் பிரமாணத்தாலே கவரும் பிரமாணத்தின் சித்தி ஆகுமாயின், முதற் பிரமாணத்திற்குத் தனது சித்தியின்கண் இரண்டாவது பிரமாணத்தின் அபேக்ஷையும், இரண்டாவது பிரமாணத் திற்குத் தனது சித்தியின் கண் முதற்பிரமாணத்தின் அபேக்ஷையும் ஆம் என்னும், அந்நியோந்நியாசிரய தோஷத்தின் அடைவுண்டாம். அந்த இரண்டாவது பிரமாணம் தனது சித்தியின் பொருட்டு மூன்றாவது பிரமாணத்தை அவாவின், அந்த மூன்றாவது பிரமாணம் தன்னாலே துணியப் பெறுவதா? அல்லது, இரண்டாவது பிரமாணத்தாலே துணியப்பெறுவதா? அல்லது, முதற் பிரமாணத்தாலே துணியப் பெறுவதா? அம்மூன்றாவது பிரமாணம் தன்னாலே துணியப் பெறுமாயின், ஆத்மாசிரயதோஷத்தின் அடைவுண்டாம். இரண்டாவது பிரமாணத்தாலே துணியப் பெறுமாயின், அந்நியோந்நியாசிரய தோஷத்தின் அடைவுண்டாம். முதற் பிரமாண த்தாலே துணியப் பெறுமாயின், முதற் பிரமாணத்தின் துணிவு இரண்டாவது பிரமாணத்தானும், இரண்டாவது பிரமாணத்தின் துணிவு மூன்றாவது பிரமாணத் தானும், மூன்றாவது பிரமாணத்தின் துணிவு மீண்டும் முதற்பிரமாணத்தானும் ஆம் என்னும், சக்கரம் போற் சுழலும் சக்கிரிகைத் தோஷத்தின் அடைவுண்டாம். மூன்றாவது பிரமாணத் துணிவின் பொருட்டு நான்காவது பிரமாண உடன்பாடும், நான்காவது பிரமாணத் துணிவின் பொருட்டு ஐந்தாவது பிரமாண உடன்பாடும் ஆகிய பிரமாணங்களின் தாரையை உடன்படின், அநவஸ்தா தோஷத்தின் அடைவு ண்டாம். ஆகையால், பிரமாணத்தால் பிரமாணத்தின் துணிவு உண்டாகமாட்டாது. அப்பிரமாணத்தால் பிரமாணத்தின் துணிவாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அப்பிரமாணத்தின் விஷயமாய் பிரமாணமும் அப்பிரமாண ரூபமே யாகும். ஆகையால், அப்பிரமாணத்தானும் பிரமாணத்தின் துணிவு உண்டாக மாட்டாது. அல்லது, பிரமாண அப்பிரமாணங்ளின் வடிவத்துணிவு உண்டாகா ததேபோல், பிரமை அப்பிரமைகளின் வடிவத் துணிவு முண்டாகாது. ஏனெனின், அந்தப் பிரமை ஞானமானது பிரமை ஞானத்தால் துணியப் பெறுகின்றதா? அல்லது அப்பிரமை ஞானத்தால் துணியப்பெறுகின்றதா? அந்த அப்பிரமை ஞானம் அப்பிரமை ஞானத்தால் துணியப் பெறுகின்றதா? அல்லது பிரமை ஞானத்தால் துணியப் பெறுகின்றதா என்பன முதலிய விகற்பங்களில் முற்கூறிய தூஷணங்கள் யாவும் சம்பவிக்கக் கூடும். ஆதலின், பிரமை அப்பிரமை ஞானங்களின் வடிவமும் சித்தமாக மாட்டாது. அல்லது, பிரமாண அப்பிரமாண பேதங்களாலும், பிரமை அப்பிரமை ஞானங்களின் பேதத்தாலும், ஞாததை (அறியப்பட்டதாந் தன்மை) வடிவ பலத்தின் பேதமுண்டாம். அந்தப் பிரமாண அப்பிரமாணங்களின் பேதமும், பிரமை அபபிரமைகளின் பேதமும், முற்புகன்ற ஊகங்களால் சம்பவியா. ஆகையால், பிரமை அப்பிரமைகளினின்றும் உண்டாய் ஞாததை வடிவ பலத்திற்கும் பேதம் சம்பவியாது. அல்லது, பிரமாணத்தாலும் பிரமை ஞானத்தாலும் கடமுதலிய விஷயங்களின் துணிவுண்டாமாதலின், பிரமாணப் பிரமை ஞானங்களின் பேதமே கடாதி விஷயங்களின் பேதசாதகமாம். அந்தப் பிரமாணப் பிரமை ஞானங்கள் முற்கூறிய ஊகங்களால் அப்பிரமாண வடிவங்களாம். ஆதலின், அந்த அப்பிரமை

முதலிய ஞானத்தால் கட முதலிய விஷயங்களின் பேத சித்தி உண்டாகாது. அப்பிரமை ஞானத்தானும் விஷய சித்தியுண்டாகுமாயின், இது சர்ப்பம் என்னும் அப்பிரமை ஞானத்தால் ரஜ்ஜு சர்ப்பத்தின் சித்தியும் உண்டாதல் வேண்டும். இது சர்ப்ப மென்னும் அப்பிரமை ஞானத்தால் ரஜ்ஜு சர்ப்பத்தின் சித்தியுண்டாகாதா தலின், பிரமாணாதிகட்கேபோலக் கடாதி விஷயங்கட்குப் பேதமும் சம்பவியாது; அல்லது, சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களால் விஷயசித்தியை அங்கீகரிக்கும் வாதியை இது கேட்டல் வேண்டும்: - சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்கள் எக்கால் கட முதலிய விஷயங்களைக் கவருமோ, அக்கால் சக்ஷு முதலியவற்றின்கண் பிரமாணத் தன்மையுளதா? அல்லது, இயல்பானே சக்ஷு முதலியவற்றின்கண் பிரமாணத் தன்மையுளதா? அவற்றுள், வாதியானவன் முதற் பக்ஷத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களால் கடாதி விஷயங்களின் சித்தியுண்டாகாது. ஏனெனின், முதலில் கடாதி விஷயங்கள் சித்தமாகுமாயின், பின்னர்ச் சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் பிரமாணத்தன்மை சித்தமாம். முதலில் சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் பிரமாணத்தன்மை சித்தமாயின், பின்னர்க் கடாதி விஷயங்களின் சித்தியுண்டாம் என்னும் அந்நியோநநியாசிரய தோஷத்தின் அடைவுண்டாம். யாண்டு, அந்நியோந்நியாசிரய தோஷத்தின் அடைவுண்டாகின் றதோ, ஆண்டு, எக்காரியத்தின் சித்தியும் உண்டாகாது. சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் இயல்பானே பிரமாணத்தன்மை யுளது என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின், எங்ஙனம் சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் இயல்பானே பிரமாணத் தன்மை இருக்குமோ, அங்ஙனம் அப்பிரமாணங்களி னிடத்தும் இயல்பானே பிரமாணத்தன்மை ஏன் இருக்கலாகாது? சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் இராநின்ற பிரமாணத் தன்மையானது இயல்பானே இருக்கும். அப்பிரமாணங்களில் இயல்பானே பிரமாணத்தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், காசம், காமாலை முதலிய தோஷத்தோடு கூடிய சக்ஷு முதலியவற்றிற்கு அப்பிரமாணமெனப் பெயராம். அந்த அப்பிரமாணங்களின் தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தால், அதன்கண் அப்பிரமாணத்தன்மையே சித்தமாம். ஆகையால், அப்பிரமாணங்களினிடத்தே இயல்பானே பிரமாணத்தன்மை சித்தமாக மாட்டாது என, வாதி கூறுவானாயின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின, அப்பிரமாணத்தின்கண் தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தால், அவ் வப்பிரமாணத்தின்கண் அப்பிரமாணத் தன்மை சித்தமாவதேபோல, தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின் கண்ணும், தோஷத்தைக் கவரும் வேறு பிரமாணத்தால் அப்பிரமாணத்தன்மைச சித்தி ஏன் உண்டாகமாட்டாது. அப்பிரமாணத்தின்கண் தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின் கண் அப்பிரமாணத்தன்மை சித்தமாயின், அதன்கண் தோஷப் பிரதீதியுண்டாம். அந்தத் தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின்கண் எப்பிரமாணத்தானும் தோஷப் பிரதீதி உண்டாகமாட்டாது; மாறாய், அநுபலப்தி ரூபப் பிரமாணத்தால் அத்தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின்கண் தோஷ அபாவத்தின் பிரதீதியே யுண்டாம. ஆகையால், அப்பிரமாண தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின்கண் அப்பிரமாணத்தன்மை சம்பவியாதென வாதி கூறுவானாயின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், அப்பிரமாணத்தின்கண் தோஷத்தைக் கவரும் முதற்பிரமாணத்தின்கண், தோஷ அபாவத்தைக் கவரும் அநுபலப்திப் பிரமாணம் பிரமாணரூபமாய்த் தோஷாபாவத்தைக் கவருகின்றதா? அல்லது, அவ்வநுபலப்திப் பிரமாணம்

அப்பிரமாண ரூபமாய்த் தோஷ அபாவத்தைக் கவருகின்றதா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை வாதியுடன் படின், அது சம்பவிக்க மாட்டாது. ஏனெனின், சுருதிரூப அலௌகிகப் ரமாணத்தை விடுத்துப் பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், உபமானம், சப்தம், அர்த்தாபத்தி, அநுபலப்தி என்னும் லௌகிக எந்த ஆறு பிரமாணங்களுளவோ, அவை தோஷ சங்கையுடன் கூடியவாம். ஆகையால், இயல்பானே அந்தப் பிரத்தியக்ஷாதி களிடத்தே பிரமாணத்தன்மை யின்றாம். மற்றோ, எக்கால் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களில் தோஷ அபாவத்தின் ஞான முண்டாகின்றதோ, அக்கால், பிரத்திய க்ஷாதிகட்குப் பிரமாணத் தன்மை யுளவாதலின், தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின்கண் தோஷ அபாவத்தைக் கவரும் அநுபலப்திப் பிரமாணத்தின் சித்தியின் பொருட்டு, அவ்வநுபலப்திப் பிரமாணத்தின் கண் தோஷ அபாவத்தைக் கவரும் வேறொரு அநுபலப்திப் பிரமாணத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யவேண்டிவரும். அவ்வநுபலபதிப் பிரமாணம் முதலாவது அநுபலப்திப் பிரமாணத்தினும் அபின்னமா? அல்லது பின்னமா? அபின்னமெனக கூறின், ஆத்மா சிரயதோஷப் பிராப்தி உண்டாம். பின்னமெனக் கூறின், அவ்விரண்டாவது அநுபலபதிப் பிரமாணத்தின்கண் உள்ள தோஷா பாவத்தை எவ்வநுபலப்திப் பிரமாணங் கவரும். ஆண்டு, முதலாவது அநுபலப்திப் பிரமாணத்தால் இரண்டாவது அநுபலபதிப் பிரமாணத்திலுள்ள தோஷா பாவம் கவரப் பெறுமென உடன்படின், அந்நியோநநியாசிரய தோஷத்தின் அடைவு ண்டாம். அவ்விரண்டாவது அநுபலப்திப் பிரமாணத்தின் கண்ணுள்ள தோஷா பாவத்தைக் கவரும்பொருட்டு, மூன்றாவது அநுபலப்திப் பிரமாணத்தையுடன்படின், அம்மூன்றாவது அநுபலபதிப் பிரமாணத்தின்கண்ணுள்ள தோஷாபாவததை எவ்வ நுபலப்திப் பிரமாணத்தாற் கவரல் கூடும். ஆண்டு, மூன்றாவது அநுபலப்திப் பிரமா ணத்தின் கண்ணுள்ள தோஷாபாவத்தின் கவர்ச்சி முதல் அநுபலபதிப் பிரமாணத் தாலுண்டாகுமாயின், சக்கிரிகை தோஷத்தின் அடைவுண்டாம். மூன்றாவது அநுபலப்திப் பிரமாணத்தின் கண்ணுள்ள தோஷாபாவத்தைக் கவரும் பொருட்டு, நான்காவது அநுபலப்திப் பிரமாணமும், நான்காவதின்பொருட்டு ஐந்தாவதும் ஆம் என, அநுபலப்திப் பிரமாணங்களின் தாரையை உடன்படின், அநவஸ்தாதோஷ அடைவுண்டாம். ஆகையால், பிரமாணரூபமாய் அநுபலப்தி தோஷாபாவத்தைக் கவருமென்னும் முதற் பக்ஷம் சம்பவியாது. அப்பிரமாண ரூபமாய் அவ்வநுபலப்திப் பிரமாணம், தோஷத்தைக் கவரும் பிரமாணத்தின்கண் தோஷாபாவத்தைக் கவரும் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், யாது அப்பிரமாண விஷயமாமோ அதுவும் அப்பிரமாணமேயாம். ஆகையால், அப்பிரமாணரூப அநுபலப்தி விஷயமாய் தோஷாபாவ விசிஷ்ட பிரமாணமும் அப்பிரமாணரூபமேயாகும். இது கூறியதால் இப்பொருள் துணியப் பெறுமன்றே. எவ்வாதியானவன் ஆன்மாவைப் பிரகாசரூபமென அங்கீகரிக்கின்றில னோ, அவ்வாதியின் மதத்தில் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களாலேயே காடாதி விஷயங்களின் சித்தியுண்டாம். அந்தப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கள் முற் கூறிய யுக்திகளால் சித்தமாகமாட்டா. இக்காரணத்தால் கடாதி விஷயங்களும், பிரமை அப்பிரமைவடிவ ஞானங்களும் சித்தமாகா. அல்லது, பிரமாணம், பிரமை, பலம் என்னும் மூன்றன் சித்தியின்கண் பாதாவது பிரமாணமுளதா? அல்லது இல்லையா? அவற்றுள், பிரமாணமில்லை யென்று கூறின், மனுஷக்கோடு போல் அந்தப் பிரமாண முதலியன அத்தியந்தம் அசத்தாகும். பிரமாணம், பிரமை, பலம் என்னும்

மூன்றன் சித்தியின்கண் யாதாவது பிரமாணமிருக்குமாயின், எப்பதார்த்தம் பிரமாணத்திற்கு விஷயமாமோ, அப்பதார்த்தம் பிரமேயமேயாகும். ஆகையால், பிரமாணம், பிரமை, பலம் என்னும் மூன்றன்கண்ணும் கடமுதலிய பதார்த்தங்களி டத்தேபோல், பிரமேய ரூபத்தன்மையே பிராப்தமாகும். எவ்வாதி இதன் கண் இஷ்டந்தானென்கின்றனனோ, அவ்வாதியின் மதத்தில் இது பிரமாணம், இது பிரமை, இது பலம், இது பிரமேயம் என்னும் நான்கு வகையாய் பேதம் அசங்கதமாகும். இக்காரணத்தானும் பிரமாணாதிகளின் சித்தி சம்பவியாது. ஆகையால், இது துணியப் பெறுமன்றே: - ஆகாசத்தின்கண்ணே மூடர்கட்குக் கந்தர்வ நகரம் தோற்றும். ஆனால், அது உண்மையாய் ஆகாசத்தின்கண் இன்றாம். மற்றோ, அமமூடர்களின் கற்பனையால் சித்தமாம். அதுபோல், இது பிரமாணம், இது பிரமை, இது பலம், இது பிரமேயம் என்னும் நான்குவகையாய் பேதம், கேவலம் வாதிகளின் கற்பனையால் சித்தமாம். யாது கற்பித பதார்த்தமாமோ, அது சாக்ஷியாய் ஆன்மாவாலே ஒளிரத்தக்கதாம். கற்பிதமான கனாப்பொருள்கள் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவால் ஒளிரப்பெறுவதேபோல், கற்பிதமாய் பிரமாணாதிகளும் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவாலே சித்தமாம். அல்லது, தோஷ ஜன்னிய திருஷ்டியால் எவ்வாதிஷ்டா னத்தின்கண் எப்பதார்த்தம் தோற்றா நிற்குமோ, அவ்வதிஷ்டானத்தின் கண் அப்பதார்த்தம் உண்மையாயிராது. புருஷவேஷத்தைத் தாரணஞ் செய்யும் ஸ்திரீயின்கண் தோஷ ஜன்னிய திருஷ்டியால் எப்புருஷத்தன்மை தோற்றுகின்ற தோ, அப்புருஷததன்மையும் அந்த ஸ்திரியினகண் உண்மையாயின்றாம். தோஷ ஜன்னிய திருஷ்டியால் இரஜ்ஜுவின்கண் யாதொரு சர்ப்பப் பிரதீதியுண்டாகின்றதோ, அச்சர்ப்பம் அந்த ரஜ்ஜுவின்கண உண்மையாயின்றாம். அதுபோல், தோஷ ஜன்னிய திருஷ்டியால் வாதிகட்குப் பிரமாணம், பிரமை, பலம், விஷயம் என்னும் நான்கு வகையாய் எப்பேதங்கள் தோற்றா நிற்குமோ, அப்பேதமும் உண்மையாய் இன்றாம்.

சங்கை : - பிரமாணம், பிரமை, பலம், விஷயம் என்னும் இந்நான்கையும் கற்பிதம் என உடன்படின், அவற்றால் உலகரின் வியவகாரம் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், பிரமாணாதிகளை உண்மையாய் உடன்படுவதே உசிதமாகும்.

சமாதானம்: - கற்பிதப் பொருள்களால் வியவகார சித்தி உண்டாகாதிருக்கு மாயின், பிரமாணாதிகளை யான் சத்தியமாய் அங்கீகரிப்பேன். ஆனால், லௌகிக வியவகாரம் பொய்ப் பொருள்களாலும் சித்தமாதல் கூடும். கற்பிதமாய் பழுதைப் பாம்பை விஷயஞ் செய்யும், இது சர்ப்பமென்னும் பொய்ஞ்ஞானத்தால் அச்சம், நடுக்கம் முதலிய வியவகாரம் உண்டாகின்றது. அதுபோலக் கற்பிதமாய் பிரமாணா திகளாலும் உலகரின் வியவகாரஞ் சம்பவிக்குமாதலின் பிரமாணம், அப்பிரமாணம், பிரமை, அப்பிரமை என்பன முதலிய எல்லா ஜடஜகத்தும் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவிற்கு விஷயமாம். தீபத்தால் பிரகாசியமாய் கடம் முதலிய பதார்த்தங்கள் ஒளிர்விப்பதாய் அத்தீபத்தை விஷயஞ் செய்யமாட்டா. அதுபோல், சாக்ஷியாய் ஆத்மாவால் பிரகாசியங்களாய் பிரமாணாதிகள் பிரகாசக சாக்ஷியாய் ஆன்மாவை விஷயஞ் செய்யமாட்டா.

சங்கை: - பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கட்கு விஷயம் ஆன்மாவன்றாயினும், சுருதிப் பிரமாணத்திற்கு விஷயம் ஆன்மாவாம். ஏனெனின், (இ-ள்.) உபநிஷத் பிரமாணத்தால் அறியத்தகுதியாய் ஆன்மாவின் வடிவத்தை யான் தங்கள் பால் வினவுகின்றேன், என்னுஞ் சுருதியின்கண் உபநிஷத் பிரமாண ஜன்னிய ஞான விஷயத் தன்மை ஆத்மாவின் கண்ணே கூறப்பட்டது. ஆகையால், ஆத்மா பிரமாணத்திற்கு அவிஷயமன்றாம்; மற்றோ, விஷயமேயாம்.

சமாதானம்: - ஆன்மாவின் வேறாய் சகல ஜடஜகத்தும் பொய்யாம் ஆதலின், அந்த ஜடஜகத்து சுருதிருபப் பிரமாணத்திற்கு விஷயமன்றாம். ஆத்மா ஸ்வப்பிரகாச மாம். ஆகையால், ஆத்மாவும் சுருதிரூபப் பிரமாணத்திற்கு விஷயமன்றாம். மற்றோ, மாதாவைப்போன்று முமுக்ஷுக்கட்கு அத்தியந்தம் இதத்தைச் செய்யும் சுருதி பகவதியானவள், ஆன்மாவின்கண் ஸ்தூல சூக்ஷும ஜகத்தை ஆரோபணஞ் செய்து, அந்த ஜகத்தை நிஷேதஞ் செய்பவளாய் அர்த்தத்தால் ஆன்மாவை உணர்த்துவள்.

கருத்திதுவாம்: - சுருதிப் பிரமாண ஜன்னிய அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூப ஞானத்தால் ஆன்மாவின் பிரகாசம் உண்டாகாது; மற்றோ, அந்த விருத்தி ஞானத்தால் ஆன்மாவின் ஆவரண நிவிருத்தி உண்டாம். அவ்வாவரண நிவிருத்தி மாத்திரத்தைக் கவர்ந்தே சுருதியின்கண் ஆன்மா உபநிஷத் பிரமாண விஷயமெனக் கூறப்பட்டுளது. ஆகையால், ஸ்வப்பிரகாச சாக்ஷியானது எவ்வகையாலும் சித்தமாகமாட்டாது; மற்றோ, சுயமாகவே சித்தமாம். இப்போது ஆன்மாவின்கண் ஸ்வப்பிரகாசத் தன்மையைத் திடஞ் செய்யும் பொருட்டு, மீண்டும் பூர்வ விசாரத்தைக் கூறுவாம்: - அல்லது, பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் யான் இப்பொருளை நிச்சயஞ் செய்கின்றேன் என்னும், ஞானத்தின் ஆசிரயமாய் பிரமாதாவை ஆசிரயித்தே, பிரமாணம், அப்பிரமாணம், பிரமை, அப்பிரமை, பலம், பிரமேயம் என்பன முதலிய பேதம் சித்தமாம். ஆசிரயரூபப் பிரமாதாவின் சித்தியினாலன்றிப் பிரமாணாதிகளின் பேதம் சித்தமாக மாட்டாது. ஆகையால், பிரமாணாதிகளின் சித்தியின் பொருட்டு, பிரமாதாவின் சித்தி அவசியம் வேண்டிய தாம். ஆண்டு, வேதாந்த சித்தாந்தத்தின்கண் பிரமாதாவின் சொரூபமாய் இராநின்ற ஸ்வப்பிரகாச சைதன்னியத்தானே பிரமாதாவின் சித்தி உண்டாம். ஏனெனின், வேதாந்த சித்தாந்தத்தின்கண் அந்தக்கரண விசிஷ்ட சைதன்னியம் பிரமாதா வெனப்படும். அந்த விசிஷ்ட சைதன்னியம் சுத்த சைதன்னியத்தினும் பின்ன மன்றாம். ஆதலின், ஸ்வப்பிரகாச சைதன்னியமே பிரமாதாவின் சொரூபமாம்; அதனால் பிரமாதாவின் சித்தி சம்பவிக்கும். எவ்வாதியானவன் யான் உளன் என்னும் ஞானத்தால் பிரமாதாவின் சித்தியை அங்கீகாரஞ் செய்கின்றனனோ, அவ்வாதியின்பால் இது கேட்டல் வேண்டும். பிரமாதாவை ஆசிரயித்திராநின்ற யான் உளன் என்னும் ஞானத்தால் அந்தப் பிரமாதாவின் சித்தியாகின்றதா? அல்லது, வேறொரு பிரமாதாவை ஆசிரயித்திருக்கும் யான் உளன் என்னும் ஞானத்தால் அப்பிரமாதாவின் சித்தி யுண்டாகின்றதா? வாதியானவன், அவற்றுள், அந்திய பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், தேவதத்தனெனப் பெயரிய புருஷன் தன்னின் வேறாய் யஞ்ஞதத்தனெனப் பெயரிய புருஷனை அறிபவனாய், யான் இந்த யஞ்ஞதத்தனை அறிகின்றேன் என அநுபவிப்பன். அது போல், யான்

இந்தப் பிரமாதாவை அறிகின்றேன் என்னும் அநுபவம் ஜீவர்கட்கு உண்டாதல் வேண்டும்; அத்தகை அநுபவம் எச்சீவருக்கு முண்டாவதில்லை; மற்றோ, யான் ஆன்மாவை அறிகின்றேன் என்னு மநுபவம் சர்வ ஜீவர்கட்கு முண்டாகின்றது. ஆகையால், அந்நிய பிரமாதாவை ஆசிரயித்த ஞானத்தால் அந்நிய பிரமாதாவின் சித்தி யுண்டாகமாட்டாது. அந்தப் பிரமாதாவை ஆசிரயித்திருக்கும் யான் உளன் என்னும் ஞானத்தால் அந்தப் பிரமாதாவின் சித்தியுண்டாம் என்னும் முதற் பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகாரஞ்செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின் கண்ணே யாது யாது கிரியையாமோ, அதுவது காத்தாவின் வேறாம். கருமத்தினும் வேறாம். வெட்டுதல் வடிவக் கிரியைக்குப் புருஷன் கர்த்தாவாம். காஷ்டாதிகள் கருமங்களாம்; அதுபோல், யான் உளன் என்னும் ஞானரூபக் கிரியைக்கும் கர்த்தாவும், கருமமும் வேறு வேறு ஆதல் வேண்டும். ஒரே பிரமாதா ஞானரூபக் கிரியைக்குக் கர்த்தாவும், கருமமும் ஆம் என்னும் வார்த்தை சம்பவியாதாதலின், தன்னைப் பற்றிய ஞானத்தால் பிரமாதாவின் சித்தி சம்பவியாது. அல்லது, வாதியானவன் ஆன்மா இயற்கையாயோ, ஞானமற்ற ஜடமாமாதலின் தன்னை அறியாது; ஆனால், மனச் சம்பந்தத்தால் ஆன்மாவின்கண் உற்பன்னமாய் ஞான குணத்தை யடைந்து, சேதன பாவத்தையடைந்த ஆத்மா தன்னைத்தானே அறியும் எனக் கூறின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வாதியின் மதத்தில் கடம் இயல்பாயே ஜடமாவது போல், ஆத்மாவும் இயல்பாயே ஜடமாமாதலின், மனச்சம்பந் தத்தால் ஞானகுணத்தோடு கூடிய ஆத்மா தன்னை யறிவதேபோல, மனச்சம்பந்த த்தால் ஞானகுணத்தோடு கூடிய கடமும் தன்னை ஏன் அறியமாட்டாது? கடம் தன்னை யறியாதாதலின், இவ்வாதி கூறல் அசங்கதமேயாகும். அல்லது, ஆன்மா வோடு மனத்திற்குச் சையோக சம்பந்தமாதலேபோலக் கடத்தோடு மனத்திற்குச் சையோகசம்பந்தமின்றா மாதலின், கடந் தன்னை அறியாது என வாதி கூறின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், நையாயிகரது மதத்தே மனம் பரமாணுப்பிரமாண முடையதாம், நித்தியமுமாம். முக்த புருஷர்களுடைய சரீரம் நஷ்டமாய்விடும். ஆனால், அவர் தம் மனம் நஷ்டமாகாது. ஆகையால், பந்தத்தையுடைய அஞ் ஞானிகளின் மனச்சம்பந்தம் கடாதிகளோடு சம்பவியாதாயினும், முக்த புருஷர்க ளின் மனச் சம்பந்தம் கடாதிகளிடத்தே சம்பவிக்கு மாதலின், கடாதிகட்கும் தமது ஞானமுண்டாதல் வேண்டும். அல்லது, ஆன்மாவை இயல்பாகவே ஜடமாய் உடன்பட்ட வாதியின் மதத்தில கடாதி ஜட பதார்த்தங்கட்கும், ஆன்மாவிற்கும் சிறிதுமாத்திரையும் சிறப்புச் சித்தியாது. ஆகையால், வாதியின் மதத்தின்கண் கடாதி ஜட பதார்த்தமும் ஆன்மாவாதல் வேண்டும். அல்லது, கடாதிகளிடத்தும் ஆன்மாவிடத்தும் ஜடத்தன்மையோ சமானமாம். ஆனால், கடாதிகள் பரிச்சின்னங் களும் மூர்த்தங்களுமாம். ஆன்மா விபுவும் அமூர்த்தமுமா மாதலின், கடாதிகட்கு ஆன்மரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம் என வாதி கூறின், அதுவும் பொருந்தாதாம். நையாயிகரது மதத்தில் எங்ஙனம் ஆன்மா விபுவாமோ, அமூர்த்தமாமோ, அங்ஙனமே ஆகாசம், காலம், திக்கு என்னும் மூன்றும் விபுக்களாம். அமூர்த்தப் பொருள்களுமாம். ஆகையால், ஆன்மாவினும் விலக்ஷணமாய் குடம் முதலிய பதார்த்தங்களில் ஆன்மரூபத் தன்மை சம்பவியாதாயினும் ஆகாசம், காலம், திக்கு என்னும் மூன்றன்கண் ஆன்மரூபத் தன்மை யுண்டாதல் வேண்டும். அல்லது, வாதியானவன் ஆன்மாவோடு மனச் சம்பந்தம் ஞானகாரணமாவதே போலச்

சரீரசம்பந்தமும் ஞான காரணமாம். ஆகையால், சரீரசம்பந்தமே ஆன்மாவின்கண் ஆகாசாதிகளினும் விசேஷமாம், எனக்கூறின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், நையாயிகரது மதத்தே ஆகாசம், காலம், திக்கு, ஆத்மா என்னும் நான்கு திரவியங்களும் விபுக்களாம். சர்வமூர்த்தத் திரவியங்களோடு எதற்குச் சையோக சம்பந்தமுண்டாமோ, அதனை நையாயிகர் விபுவென்பர். ஆகையால், மூர்த்தத் திரவியரூப சரீரத்தோடு ஆன்மாவின் சம்பந்தம் இருப்பதேபோல, ஆகாசம், காலம், திக்கு என்னும் மூன்றினுக்கும் சரீரத்தோடு சம்பந்தமுள தாதலின், ஆகாசாதிகளின் கண்ணும் ஆன்மரூபத் தன்மை உண்டாதல் வேண்டும். அல்லது, ஆன்மாவை இயல்பாயே ஜடமெனவுடன்படின், அவ்வாதியின் மதத்தில் ஆத்மாவிற்கும் கடாதி விஷயங்கட்கும் பரஸ்பரம் போக்துரு போக்கியபாவ சம்பந்தமும், உபகாரிய உபகாரக பாவசம்பந்தமும் சமபவியா. ஏனெனின், கடாதி பதார்த்தங்கள் இயல்பானே ஜடமா மாறுபோல, ஆத்மாவும் வாதியின் மதத்தில் இயல்பானே ஜடமாம். இடையில் வந்த ஞானகாரணமாய் மனச்சை யோகாதிகள் முற்கூறிய முறைப்படி கடாதிகளிடத்தும் உள. ஆகையால், ஆத்மா எங்ஙனம் கர்த்தா போக்தாவாமோ, அங்ஙனம் கடாதி சம்பூரண ஜடபதார்த்தங்களும் கர்த்தா போக்தாவாதல்வேண்டும். கடாதி ஜடபதார்த்தங்களை எவ்வாதியும் கர்த்தா போக்தாவாக உடன்படுவதில்லை. அல்லது, பிரத்தியக்ஷரூப திருஷ்டியும், அநுமிதிரூபதிருஷ்டியும் எதன்கண்ணாமோ, அதுவே கர்ததா போத்தாவாம். அந்தத் திருஷ்டி. ஆத்மாவின்கண்ணே உண்டாம. கடாதிகளின் கண்ணே உண்டாகமாட்டாது. ஆதலின், ஆன்மாவே கர்த்தா போக்தா வாம். கடாதி பதார்த்தங்கள் கர்த்தா போக்தாவன்றாமென வாதி கூறுவானாயின, அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், ஆன்மாவின்கண் கர்த்துருத்தன்மை போக்துருத் தன்மைகளின் சித்தியின் பொருட்டு, நீ யங்கீகரித்த திருஷ்டி ஆத்மாவின் சொரூப பூதமா? அல்லது, ஆத்மாவின் தர்மமா? அவற்றுள், வாதியானவன் முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகாரம் செய்யின், எனக்குடன்பாடாம். ஏனெனின், ஞானரூப திருஷ்டியை ஆன்மவடிவமாய் யானுமங்கீகரிக்கின்றேன். அந்தத் திருஷ்டி ஆன்மாவின் தருமமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகாரஞ்செய்யின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், வாதியின் மதத்தில் தருமத்திற்கும் தருமிக்கும் பரஸ்பரம் பேதமே யுண்டாம். ஆகையால், திருஷ்டி ரூபதர்மம் பிரகாச ரூபமாயினும், தருமிரூப ஜடவான் மாவிற்குப் பிரகாச ரூபத்தன்மை சம்பவியாது. புத்திரன் பண்டிதனாயினும், பிதா பண்டிதனாகாததேபோல். அல்லது, ஆன்மாவின்கண் அங்கீகரித்த திருஷ்டியானது தர்மிவடிவ ஆன்மாவினும் வேறாமாதலின், அந்தத் திருஷ்டி ஆத்மாவின் சித்தியைச் செய்யமாட்டாது. ஆன்மவடிவ தர்மி அசித்தமா கவே, ஞானரூப திருஷ்டியின் சித்தியும் சம்பவியாது. அல்லது, தர்மரூபதிருஷ் டியால் ஆத்மாவின் சித்தியுண்டாகாது. மற்றோ, ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தாலேனும், மற்றொரு பிரமாணத்தாலேனும் ஆத்மாவின் சித்தியுண்டாமாதலின், ஆன்மாவின் தர்மரூபதிருஷ்டியும் சித்தம் ஆதல் கூடும்; என வாதி கூறின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தாலேனும், மற்றொரு பிரமாணத்தாலேனும் ஆன்மாவின் சித்தி உண்டாகுமாயின், ஆன்மாவின்கண் திருஷ்டி அங்கீகரித்தல் நிஷ்பலமாம். அல்லது, ஆன்மாவின் கண் திருஷ்டி அங்கீகாரஞ் செய்பவனை இது கேட்டல் வேண்டும்: - எதனால் பதார்த்தங்களின் ஞானமுண்டாமோ, அது திருஷ்டி எனப்படும் என்னும் அர்த்தத்தை அங்கீகாரஞ் செய்து, சக்ஷுமுதலியவற்றைப் போல

கரண ரூபமாய் அந்தத் திருஷ்டி பிரமாணமாகின்றதா? அல்லது ஞானரூபமாய் அந்தத் திருஷ்டி பிரமாணமாகின்றதா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷமோ சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் சித்தியிதுகாறு முண்டாகாமையின், அந்தப் பிரமாணரூபத் திருஷ்டியால் ஆன்மாவின் சித்தியைச் செய்யமுடியாது. அல்லது, வாதி அங்கீகரித்த பிரமாணரூபத் திருஷ்டியின்கண் பிரமாணரூபத்தன் மை, அந்தத் திருஷ்டி ஜன்னிய ஞானத்தின்கண் பிரமாத்தன்மை சித்தமாயின் சித்தமாகும். ஏனெனின், பிரமாஞானத்திற்கு யாது கரணமாமோ, அது பிரமாணமென் னப்படும். ஆகையால், அந்தத் திருஷ்டி தன்னிடத்தே பிரமாணத்தன்மைச் சித்தியின் பொருட்டு, தன்னால் ஜனித்த ஞானத்தின்கண் பிரமாத்தன்மையைக் கிரகணஞ் செய்யும் வேறொரு இரண்டாவது பிரமாணத்தை யபேக்ஷிக்கும். அந்த இரண்டாவது பிரமாணமும் தனது பிரமாணத்தன்மையின் சித்தியின் பொருட்டு, தன்னால் ஜனித்த ஞானத்தின்கண் பிரமாத்தன்மையைக கிரகணஞ் செய்யும வெறொரு மூன்றாவது பிரமாணத்தை அபேக்ஷை செய்யும். இவ்வண்ணம் பிரமாணங்களின் தாரையை அங்கீகரிப்பதில் அனவஸ்தாதோஷத்தின் அடைவுண்டாம். ஆகையால், கரணரூப மாய் அந்தத் திருஷ்டி பிரமாணமாகமாட்டாது. அல்லது, ஞான ரூபமாய் அந்தத் திருஷ்டி பிரமாணமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அவன்பாலிது கேட்டல் வேண்டும். அந்தப் பிரமாண ரூபத்திருஷ்டி பிரகாசமற்றதா? அல்லது, பரப்பிரகாசியமா (அந்நியத்தால் விளங்குவதா)? அல்லது, சுயம்பிரகாசியமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரகாசமற்ற கடம பிரமாணரூபம் அன்றாவதேபோல், பிரகாசமற்ற அந்தத் திருஷ்டியும் பிரமாண ரூபமன்றாகும். பிரகாசமற்ற திருஷ்டியைப் பிரமாண ரூபம் என அங்கீகாரஞ் செய்யின், பிரகாச மற்ற கடமும் பிரமாண ரூபமாதல் வேண்டும். அந்தத் திருஷ்டி பரப்பிரகாசியமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், கடம் பரப்பிரகாசியமாதலின், பிரமாணரூபமன்றாவதேபோலப் பரப்பிரகாசிய மாதலின், அந்தத் திருஷ்டியும் பிரமாணரூபமன்றாம். அல்லது, அந்தப் பிரமாண ரூபத் திருஷ்டியைப் பரப்பிரகாசியம் என உடன்படுவதில் அனவஸ்தாதோஷத்தின் அடைவும் உண்டாம். ஏனெனின், அந்தப் பிரமாணரூபத்திருஷ்டி வேறெந்தப் பிரமாணரூபத் திருஷ்டியால் பிரகாசியமாமோ, அந்த இரண்டாவது பிரமாண ரூபத் திருஷ்டியும் வேறொரு மூன்றாவது பிரமாணரூபத்திருஷ்டியால் பிரகாசியமாகும். அம்மூன்றாவதும் நான்காவதாலாம், எனப் பிரமாணரூபத்திருஷ்டிகளின் தாரையை அங்கீகரிப்பதில் அனவஸ்தாதோஷத்தின் அடைவுண்டாம். ஆதலின், அந்தப் பிரமாணரூபத் திருஷ்டி பரப்பிரகாசியமாக மாட்டாது. அல்லது, அந்தப் பிரமாணரூபத் திருஷ்டி சுயம்பிரகாசியமாம் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தை அங்கீகாரஞ்செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், சுருதிப் பிரமாணமற்ற கேவலம் வெறுந்தர்க்கத்தைக் கவர்ந்தே வாதியானவன் அர்த்த சித்தி செய்யின், அத்தர்க்கம் லௌகிக திருஷ்டாந்தமின்றி எவ்வர்த்தத்தையும் சித்தம் செய்ய மாட்டாது. ஆதலின், பிரமாணரூபத்திருஷ்டி சுயம்பிரகாசியம் என்னும் அர்த்தத்தின் சித்தியின் கண்ணும் வாதியானவன் லௌகிக திருஷ்டாந்த மொன்றைக் கூறல் வேண்டும். உலகின்கண்ணோ தானே பிரகாசவடிவ கிரியைக்குக் கர்த்தாவும் கர்மமுமாம் என்னும் அத்தகைய பதார்த்தம் ஒன்றின்றாம். ஆகையால்,

பிரமாணரூபத் திருஷ்டிக்குச் சுயம்பிரகாசத் தன்மை சம்பவியாது. அல்லது, பிரமாணரூபத் திருஷ்டி ஆன்மாவின் வேறென உடன்பட்டு அத்திருஷ்டியைச் சுயம்பிரகாசம் என அங்கீகரிக்கும் வாதிபாலிது கேட்டல்வேண்டும்: - அந்தச் சுயம்பிரகாசத் திருஷ்டி மின் மினிப் பூச்சிபோலத் தனது வடிவமாத்திரத்தை ஒளிர்விக்கின்றதா? அல்லது, சூரியனைப்போலச் சர்வப் பதார்த்தங்களையும் ஒளிர் விக்கின்றதா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், மின் மினிப் பூச்சியானது எப்பதார்த்தத்தையும் பிரகாசியாமல் கேவலம் தன்னையே பிரகாசிப்பித்துக் கொள்வது போல, அந்தத் திருஷ்டியும் தன்னின் வேறாய் எப்பதார்த்தத்தையும் பிரகாசஞ் செய்யமாட்டாது. ஆதலின், உலகின் கண்ணே எப்பதார்த்தத்தின் சித்தியும் உண்டாதல் கூடாது. சூரியனைப் போல அந்தத் திருஷ்டி சர்வபதார்த்தங்களின் பிரகாசகம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை அவ்வாதி அங்கீகாரஞ் செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், அந்தத் திருஷ்டி சர்வபதார்த்தங்களின் பிரகாசகமாயின், ஒரு பதார்த்தத்தின் ஞானகாலத்தில் சர்வ பதார்த்தங்களின் ஞானம் உண்டாதல் வேண்டும். ஒரு பதார்த்தத்தின் ஞானகாலத் தில் சர்வபதார்த்தங்களின் ஞானம் எச்சீவருக்கும் உண்டாவதில்லை. ஆகையால், அந்தத் திருஷ்டி சர்வபதார்த்தங்களின் பிரகாசகமன்றாம். இத்துணை கூறியதால் சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் பிரமாணத் தன்மை உண்மையைக் கண்டனஞ் செய்து, ஆன்மாவின் கண் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் அவிஷயத் தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது.

இப்போது சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்களில் பிரமாணத் தன்மை உண்மையை அங்கீகரித்தும், ஆன்மாவின்கண் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் அவிஷயத் தன்மை நிரூபிக்கப்படும். அல்லது, உலகின்கண்ணே ஜீவர்கட்கு உண்டாகா நின்ற கடாதி பதார்த்தங்களின் ஞானம் யாதொரு காரணமுமின்றித் தானே உண்டாக மாட்டாது. மற்றோ, சக்ஷு முதலிய பிரமாணங்கட்குக் கடமுதலிய பதார்த்தங்க ளோடு உளதாய் சையோகாதி சம்பந்தரூப காரணத்தை அபேக்ஷித்தே, அந்தக் கடாதி பதார்த்தங்களின் ஞானம் உற்பன்னமா மென்னும் பிரக்கிரியையை வாதி அங்கீகரிக்கின், அவன் பாலிது கேட்டல் வேண்டும்: -ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா என்னும் ஞானம் உனக்குப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தா லுண்டாயதா? அல்லது, அநுமானாதிப் பிரமாணங்களா லுண்டாயதா? அவற்றுள், வாதியானவன் முதற் பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், வாதியின் மதத்தில் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் இரு வகையாம். ஒன்றோ, பாகியப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாம். மற்றொன்றோ, ஆந்தரப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாம். அவற்றுள், மனம் ஆந்தரப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாம். பாகியப் பிரத்தியக்ஷப பிரமாணம் (1) சுரோத்திரம் (2) துவக்கு (3) சக்ஷு (4) இரசனம் (5) கிராணம் என ஐந்துவகையாம். இவ்வைந்தனுள்ளும் சுரோத்திரம், இரசனம், கிராண மென்னும் மூன்று இந்திரியங் களோ திரவியத்தை விஷயஞ் செய்யா; மற்றோ, முறையாய்ச சப்தம், இரசம், கந்தம் என்னு மூன்று குணங்களையே விஷயஞ்செய்யும். வாதியானவன் ஆன்மாவையே திரவிய மெனவுடன் பட்டுளானாதலின், சுரோத்திரம், இரசனம், கிராணம் என்னும் மூன்று பிரமாணங்களாலோ ஆன்மா, கர்த்தா, போக்தாரூப மென்னும் ஞானம் உண்டாகாது. சக்ஷு, துவக்கு என்னுமிரண்டு இந்திரியங்களும் திரவியத்தைக்

கவரும். ஆனால், எத்திரவியத்தின்கண் வெளிப்பட்ட உருவமும், வெளிப்பட்ட பரிசமும் இருக்கின்றனவோ, அத்திரவியத்தைக் கவரும். அந்நிய திரவியத்தைக் கவரா. ஆன்மாவின்கண் வெளிப்பட்ட உருவமும், வெளிப்பட்ட பரிசமுமின்றா மாதலின், சக்ஷு, துவக்கு என்னும் இரண்டிந்திரியங்களாலும் ஆத்மாவின் கர்த்தா, போக்தா வடிவஞானம் சம்பவியாது. அல்லது, ஆன்மாவின்கண் இந்திரிய ஜன்னிய ஞான விஷயத்தன்மை இன்றாம் என்னு மிவ்வாரத்தை கேவலம் யுத்திகளாலே சித்தமன்றாம்; மற்றோ, சுருதிப் பிரமாணத்தினாலு மிவ்வார்த்தை சித்தமாம். ஆண்டுசசுருதி (இ-ள்.) சுயம்புவாகிய பரமாத்மா நேத்திராதி இந்திரியங்களை வெளிமுகமாகச் செய்தனர். அக்காரணத்தால் அந்நேத்திராதி இந்திரியங்கள் கடபடாதியாகிய பதார்த்தங்களையே காணும். அந்தர ஆன்மாவை அவை காணாவெ ன்னு மிச்சுருதியின்கண் இந்நியமம கூறப்பட்டது: - எவ்வெப் பதார்த்தங்களிடத்தே பாகியத்தன்மை யுண்டாமோ, அவ்வப் பதார்த்தங்களிடத்தேயே நேத்திராதி இந்திரியங்களின் சம்பந்தமாம். பாகியத்தன்மையின்றி நேத்திராதி இந்திரியங்களின் சம்பந்தம் சம்பவியாது. அந்தர ஆத்மாவின்கண் பாகியத்தன்மை இன்றாமாதலின், ஆன்மாவின்கண் நேத்திராதி இந்திரியாதிகளின் சம்பந்தமும் சம்பவியாது. சையோகாதி சம்பந்தமின்றி நேத்திராதி இந்திரியங்கள் எப்பதார்த்தத்தின் ஞானத்தையும் உற்பன்னம செய்யமாட்டா. ஆகையால், ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா என்னும் ஞானம் நேத்திராதி இந்திரியங்களால் சம்பவியாது. அல்லது, ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா வென்னும் ஞானம் மனரூப ஆந்தரப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத் தாலாமென வாதி யங்கீகாரஞ்செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், காமம், சங்கல்பம், சம்சயம் என்னும் சுருதியின்கண் இச்சை, எண்ணம், ஐயம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், வெட்கம், அச்சம், விருத்தி ஞானம் என்னும் யாவற்றிற்கும் மனமே உபாதான காரணமெனக் கூறப்பட்டுளது. யாது உபாதான காரணமாமோ, அது காரணமாக மாட்டாது. கடத்தின் உபாதான காரணமாய் மண்ணானது கடத்தின் காரணமாகாததே போல், விருத்தி ஞானத்தின் உபாதான காரணமாய மனமானது, அந்த ஞானத்தின் கரணமாகமாட்டாது. ஆகையால், ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா வென்னும் ஞானம் மனத்தானும் சம்பவியாது. அல்லது, ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா வென்னும் ஞானத்தினுற்பத்தி நேத்திராதி இந்திரியங்களின் சம்பந்தத்தால் ஆம் என உடன்படின், நேத்திராதி இந்திரியங்களின் சம்பந்தம் ஸ்தூலசரீரத்தோடு உளதாதலின், ஸ்தூலசரீரத்தின் கண்ணே அந்தஞானம் உண்டாம். அசுரர்களை மோகஞ்செய்யும் பொருட்டு, தேகாத்மவாதிகளாய் சார்வாகர்களின் மதத்தைச் செய்த பிரகஸ்பதி மதத்தினடைவு அவ்வாதிக்குப் பலாத்காரமாயுண்டாம். ஆகையால், ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா வென்னும் ஞானம் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாற சம்பவியாது எனத் துணியப்பெற்றது. அல்லது, ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தா வென்னும் ஞானம் அநுமானப் பிரமாணங்களா லுண்டாமென்னு மிரண்டாவது பக்ஷத்தை அவ்வாதி அங்கீகாரஞ் செய்யினும் சம்பவியாது. ஏனெனின், அநுமான, உபமான, சப்தமென்னும் மூன்றுபிரமாணங்கட்குப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமே மூலகாரணமாம். அந்தப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் ஆன்மாவின் ஞானத்தின்கண் காரணமாகாதபோது, அநுமானாதிப் பிரமாணங்கள் எங்ஙனம் காரணமாகும்? ஆகையால், ஆத்மா, கர்த்தா, போக்தாவென்னும் ஞானம் அநுமானாதிப் பிரமாணங்களாலும் சம்பவியாது. அல்லது, ஐதரேய

உபநிஷத்தின்கண் ஆன்மாவை திருஷ்டா, சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞாதா எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள், தரிசன கர்த்தாவின் பெயர் திருஷ்டாவாம். சிரவண கர்த்தாவின் பெயர் சுரோதாவாம். ஆகையால், இச்சுருதியினானே ஆத்மாவின் கண் கர்த்துரு தன்மை சித்தமாம் என வாதி கூறின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், திருஷ்டா, சுரோதா, மந்தா, விஞ்ஞாதா என்னும் சுருதி ஆன்மாவைக் காத்தா வடிவமாய் உணர்த்துவதே போல், அதிருஷ்டா, அசுரோதா, அமந்தா, அவிஞ்ஞாதா என்னுஞ் சுருதி ஆனமாவின்கண் கர்த்துருத்தன்மையின் நிஷேதமும் செய்கின்றது. ஆகையால், அவ்விரண்டு சுருதிகளில் ஆன்மாவை அகர்த்தாரூபமாய் உணர்த்தும் சுருதியே முக்கியப் பிரமாணமாம். ஆத்மாவைக் கர்த்தாரூபமாய் உணர்த்தும் சுருதி மயங்கிய புருஷர்களால் துணியப்பெற்ற கர்த்துருத்தன்மையை அநுவாதஞ் செய்கின்றது. ஆகையால், அச்சுருதியானது தனது அர்த்தபரமன்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - பலத்தையுடைய லௌகிகப் பிரமாணங்களாலறியப்படாத அர்த்ததததை உணாத்துவதாலே சுருதிக்குப் பிரமாணமாதல் உளது. கர்த்தா, போக்தா ரூபமாய் ஆத்மா சர்வலோகருக்கும் பிரசித்தமாம். கர்த்தா, போக்தா ரூபமாய் ஆன்மாவை யுணர்வதால், எப்பலத்தின் பிராப்தியுமுண்டாகாது; மாறாய், ஜனன மரணாதிரூப அனர்த்தத்தின் பிராப்தி உண்டாம். ஆகையால், கர்த்தா, போக்தா ரூபமாய் ஆன்மாவை உணர்த்துவதில் சுருதியின் தாற்பரியமன்றாம். அகர்த்தா, அபோக்தாரூபமாய் ஆத்மா லோகப் பிரசித்த மன்றாம். அங்ஙனமே, அகர்த்தா, அபோக்தா ரூபமாய் ஆன்மாவை உணர்வதால் அஞ்ஞானசகித சர்வ அனர்த்தங் களின் நிவிருத்திவடிவ பலத்தின் பிராப்தியுமுண்டாம். ஆகையால், அகர்த்தா, அபோக்தா ரூபமாய் ஆத்மாவை உணர்த்துவதின் கண்ணே சுருதியின் தாற்பரிய மாம். ஆகையால், பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் ஆன்மாவின் ஞானமுண்டாக மாட்டாது; மற்றோ, தனது சுயம்பிரகாச ரூபத்தால் ஆன்மாவின் ஞானம் உண்டாம். உண்மையாய் ஆராய்ந்து நோக்கினோ முற்கூறிய யுக்திகளால் எவ்வனான்ம பதார்த்தங்களின் ஞானமும் பிரத்தியகூாதிப் பிரமாணங்களால் சம்பவியாதாயின், நிர்க்குண பரமாத்ம ஞானத்தின் கண் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கட்கு எங்ஙனம் காரணத்தன்மையுண்டாம்? இக்காரணத்தாலே சுருதி பகவதியானவள் ஆன்மாவைக் கவரப்படாதெனக் கூறினள். இத்துணை கூறியதால் ஆன்மாவின்கண் பிரத்தியக்ஷா திப் பிரமாணங்களின் அவிஷயத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது ஆன்மாவின் கண் அசீர்யத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சர்வப் பிராணிகளின் ஆன்மாவாதலின், ஹனனக் * கிரியையின் † கருமத் தன்மை வடிவமாய் சீர்ணத்தன்மை அடையமாட்டாது. [* கிரியை பயனிலை. † கருமத்தன்மை = செயப்படுபொருண்மை.] அல்லது, உலகின் கண் எவ்வெப்பதார் த்தம் மூர்த்தியாயிருக்கின்றதோ, பேதமுடையதாயிருக்கின்றதோ, அவ்வப்பதார்த் தமே அவயவங்களின் சிதிலத்தன்மை வடிவ சீரணத்தன்மையையடையும். வஸ்தி ராதி பதார்த்தங்கள் மூர்த்திகளாயும், பேதமுடையனவாகவுமிருக்கின்றன வாதலின், சிறிது காலம் பொறுத்து நூல் முதலிய அவயவங்களின் சிதிலத்தன்மைவடிவச் சீரணத்தன்மையை யடையும். ஆன்மாவின் கண்ணோ மூர்த்தத்தன்மையும் பேதத்தன்மையும் இன்றாம். ஆகையால், இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சீர்ணத் தன்மை வடிவத்தை அடையாது. இக்காரணத்தால் இவ்வாநந்த சொரூப

ஆன்மாவைச சுருதி அசீர்யம் என்றது. இப்போது ஆன்மாவின்கண் அசங்கத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின் கண்ணே எப்பதார்த்தம் சங்க முடையதாமோ, அப்பதார்த்தம் வேறுபதார்த்தங்களின் சங்கத்தால் தோஷத்தை யடையும். இயல்பாயே குளிர்சசியாய் ஜலத்தின்கண் அக்கினியின் சங்கத்தால் உஷ்ணத்தன்மையுண்டாகின்றது. இயல்பாயே உஷ்ண சீதப்பரிசங்களற்ற வாயுவின் கண் அக்கினியின் சங்கத்தால் உஷ்ணத்தன்மையுண்டாம். ஜலத்தின் சங்கத்தால் சீதளத்தன்மையுண்டாம் என்பது போலவாம். எப்பதார்த்தம் அசங்கமாமோ, அப்பதார் த்தத்தின்கண் எத்தோஷத்தின் அடைவு முண்டாகாது. அசங்க ஆகாசத்தின்கண் ஆகாசத்தின்கண் மேகம் மின்னல் முதலியவற்றால் ஆக்கப்பட்ட தோஷங்களின் பிராப்தியுண்டாகாதது போலவாம். எப்பதார்த்தம் மூர்த்திமானாயிருக்கின்ற தோ, பரிச்சின்னமாயிருக்கின்றதோ அப்பதார்த்தமே சங்கமுடையதாம். மூர்த்திமானாயும் பரிசசின்னமாயும் இராநின்ற ஜலாதி பதார்த்தங்கள் அக்கினி முதலியவற்றோடு கூடுவது போலவாம். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா மூர்த்திமானும் பரிசசின்னமு மன்றாம். ஆகையால், எப்பதார்த்தத்தோடும் ஆன்மாவிற்கு சங்கமுண்டாவதில்லை. சங்கமின்மையின் இவ்வான்மா எப்பதார்த்தத்தின் தோஷத்தையும் அடைவதில்லை. அல்லது, சையோகாதிசம்பந்தங்கள் சங்கமெனப்படும். சிறிதுகால பரியந்தம் இதர பதார்த்தங்களின் வடிவம் போல் இருப்பது சங்கத்தின் பலமாம். உஷ்ண ஸ்பரிசமுள்ள அக்கினியோடு ஜலத்தின் சையோக சமபந்தமுண்டாயின், அச்சலம் சிறிதுகால பரியந்தம் அக்கினியைப்போல உஷ்ணஸ்பரிச முடையதாயிருப்பது போலவாம். இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா சஜாதீயபேதம், விஜாதீயபேதம், சுவகதபேதம் என்னும் மூன்று பேதங்கள் அற்றதாம். ஆகையால், இவ்வான்மா சையோகாதி சம்பந்தரூப சங்கத்தை அடைவதில்லை. அங்ஙனம் இதரபதார்த்த ங்களோடு தாதாத்மிய வடிவம் ஆகிய சங்கத்தின் பலத்தையுமடைவதில்லை. அல்லது, இவ்வுலகின்கண் சங்கத்தையுடைய வஸ்திராதி பதார்த்தங்கள் பந்தன ரூபபலத்தையும் பரிணாம ரூப பலத்தையும் அவசிய மடையும். வஸ்திராதி பதார்த்தங்களின் உபாதான காரணமாய் நூல் முதலியவற்றின் பரஸ்பரவிபாகத் தானும், நாசத்தானும் வஸ்திரம் முதலிய பதார்த்தங்களின் நாசமும் அவசியமுண் டாம். சிலவிடத்தோ வஸ்திராதி பதார்த்தங்கட்கு விரைவாகவே அழிவுண்டாகும். சிலவிடத்தோ பையப்பைய அழிவுண்டாகும். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சங்கமற்றதா மாதலின், பந்தனத்தையும், பரிணாமத்தையும், நாசத்தையும் அடையாது. இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சர்வ விசேஷபாவங்களுமற்றதாம். மனம் வாக்குகட்கு அவிஷயமாயதாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இத்தகைய துரிய ஆத்மா, ஞானத்தால் நீ அடைய யோக்கியமாயதாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சர்வஜீவர்களின் ஆன்மவடிவமாயும், பயமற்றதாயும், அத்விதீய ஆநந்த சொரூபமாயும் இராநின்ற அபயப் பிரஹ்மத்தை நீ நினது வடிவமாயறிந்து அவ்வபயப் பிரஹ்மததை அடைந்து விட்டனையாதலின், சம்சாரரூப சூலத்தால இப்போது நினக்குப் பயமுண்டாக மாட்டாது.

கருத்திதுவாம்: - தன்னின் வேறாயும் பரிச்சின்னமாயுமிராநின்ற கிராம முதலிய பதார்த்தங்களின் அடைவு, நடத்தல் வடிவ கிரியையால் உண்டாவதே போல், யாண்டும் வியாபகமாய் பிரஹ்மத்தின் அடைவு யாதேனுமொரு வடிவ

கிரியையா லுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, தன்னைப் பிரஹ்ம ரூபமாயுணர்ந்த உணர்வே பிரஹ்மத்தினடைவாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மாவின் ஞானம் உண்டாயினும் ஜீவர்கட்குச் சம்சாரரூப சூலத்தினின்றும் பயம் ஏன் உண்டாவதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சம்பூரண ஜீவர்கட்கும் இரண்டாவது பதார்த்தத்தின் ஞானத்தால் பயம் உண்டாமாதலின், இரண்டாவது பதார்த்தத்தின் ஞானம் பயத்தின் காரணம் எனச் சித்தமாயது. எதுவரை சிறிது மாத்திரையேனும் இரண்டாவது பதார்த்தத்தின் ஞானமுண்டாமோ, அதுவரை அத்விதீய ஆத்மாவின் ஞானமும் உண்டாகமாட்டாது. வித்வானுக்கு (அறிஞனுக்கு) அத்விதீய ஆன்மாவின் ஞானத்தால் இரண்டாவது பதார்த்தத்தின் ஞானம் நீங்கிவிடுகின்றது. ஆதலின், துவைத ஞானரூப காரணத்தின் அபாவம் உளதாகவே வித்வானுக்குப் பயத்தின் பிராப்தி உளதாவதின்றாம். ஆண்டுச்சுருதி, இ-ள்.) இரண்டாவது பதார்த்தத்தின் ஞானத்தால் ஜீவர்கட்குப் பயத்தின் அடைவு உண்டாம். இப்போது, இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எப்பதார்த்தத்தின்கண் இப்பதார்த்தம் எனது துக்கசாதனம் எனப் பிரதிகூலத் தன்மை ஞானமுண்டாமோ, அப்பதார்த்தத்தினின்றும் ஜீவர்கட்குப் பயத்தின் அடைவு உண்டாம். சிங்க சர்ப்பாதி களிடத்தே ஜீவர்கட்குப் பிரதிகூலத் தன்மை ஞானம் உண்டாங்கால், அவற்றினின்று ம் ஜீவர்கட்கு அச்சம் உண்டாவது போலவாம். ஆகையால், இது துணியப் பெறும். துவைத ஞானத்தால் ஜனித்த பிரதிகூலத் தன்மை ஞானமே ஜீவர்கட்குப் பயகாரணமாம். ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின்கண் சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிரதிகூலத் தன்மை ஞானம் உண்டாவதில்லை; மற்றோ, சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஆன்மாவின்கண் அநுகூலத் தன்மை ஞானம் உளது. அத்தகைய அநுகூல ஆன்மாவின் சர்வ வியாபக வடிவமாய் ஞானம் எவனுக்கு உண்டாகின்றதோ, அவனுக்கு எப்பதார்த்தத்தி னின்றும் பயம் உண்டாவதில்லை. ஹே ஜனகராஜாவே! அந்தப் பிரதிகூலத் தன்மை ஞானம் துவைத ஞானத்தினாலன்றி உண்டாகாது. ஆகையால், துவைதத் தன்மையே பிரதிகூலத் தன்மை ஞானத்தின் காரணமாம். அந்தத் துவைதத் தன்மை அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் இன்றாம். இக்காரணத்தால் அந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மம் அபயமாம். விஞ்ஞான ஆநந்த ரூபமாம். எல்லா வேற்றுமையும் அற்றதாம். ஹே ஜனகராஜாவே! அத்தகைய அத்விதீய அபயப் பிரஹ்மம் நின்னிற் பின்னமன்றாம்; மற்றோ, நினது சொரூபமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! யானும், நீயும், பூதப்பிராணிகள் யாவும் ஸ்தூல சூக்ஷும சரீரம் முதலாய் சம்பூரண ஜகத்தும் பிரஹ்மத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, பிரஹ்ம சொரூபமேயாம். இக்காரணத்தால் பேதமற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைச் சுருதியானது அபயம் எனக் கூறியது. இப்போது இப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படுத்துவாம். ஹே ஜனகராஜாவே! கந்தர்வ நகரம் ஆகாசத்தினும் வேறன்றாவதே போல், இவ்வெல்லா ஜகத்தும் ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவினும் வேறன்றாம். ஆகாசத்தின்கண் கந்தர்வ நகரத்தின் இருப்பு உண்மையாய் இன்றாம்; மற்றோ, மாயையாலாம். அதுபோல், ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின்கண் உலகின் இருப்பும் உண்மையாய் இன்றாம்; மற்றோ, மாயையாலே ஆம். ஹே ஜனகராஜாவே! ஆகாசரூப அதிஷ்டானத்தின்கண்

கந்தர்வ நகரம் முன்னருண்டாகவில்லை; இனி உண்டாகமாட்டாது; இப்போது மில்லை. அதுபோல், இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவின்கண் ஜகத்தானது முன்னரு ண்டாகவில்லை; இனி உண்டாகமாட்டாது; இப்போதுமில்லை என்றுணர்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின்கண் முக்காலத்திலும் ஜகத்தில்லையாயினும், உலகர்கட்குப் பின்ன பின்னரூபமாய் இவ்வுலகம் ஏன் தோற்றுகின்றது?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆகாசத்தின் கண் முக்காலத்தும் கந்தர்வ நகரம் இன்றாயினும், மயங்கிய புருஷர்கட்கு அக்கந்தர்வ நகரம் ஸ்தூல சூக்ஷும ரூபமாயும், ஜட சைதன்னிய ரூபமாயும் தோற்றா நிற்கும். அதுபோல், ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின் கண் முக்காலத்தும் ஜகத்தின்றாமாயினும், அஞ்ஞானிகட்கு மயக்கத்தால் அந்த ஜகத்தானது ஸ்தூல சூக்ஷும ரூபமாயும், ஜடசைதன்னிய ரூப மாயும் தோற்றும். இப்போது இப்பொருளே கனாத்திருஷ்டாந்தத்தால் நிரூபிக்கப் படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனாவின்கண் தேர், குதிரை, யானை முதலிய பதார்த்தங்களின் உற்பத்தியின் சாதனங்களாய் தேசகாலாதிகள் கனவின்கண் இல்லா திருப்பினும், எங்ஙனம் கனாக்காண்போன் ஒருவனே அஞ்ஞான வயத்தால் தேர், குதிரை, யானை என்பன முதலிய அநேகந் தன்மையை யடைவனோ, அங்ஙனம், தேசகாலாதி சாதனங்களற்ற பரமான்ம தேவரொருவரே நானாவகையாய் ஜகத்வடிவ த்தை யடைவர். ஹே ஜனகராஜாவே! கனவினின்றும் நனவையடைந்த புருஷன் கனாப்பொருள்களைக் காண்கிலன். ஆகையால், நனாவஸ்தை, கனாப்பொருள்களை நாசஞ்செய்வதாம். அது போல், ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் இவ்வெல்லா உலகும் நாசமாய்விடும். ஹே ஜனகராஜாவே! அத்தகைய அத்விதீய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் நினக்கு இப்போது உண்டாயிருத்தலின், சம்சார சூலத்தினின்றும் நீ பயத்தை அடைய வேண்டாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவி ற்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்த போது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவருக்குக் கொடுக்கத் தக்க குருதக்ஷணையை இவ்வண்ணம் தம்மனத்தின்கண் விசாரித்துக் காண்கிலர். இப்போது ஜனகராஜாவின் விசாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - இந்த யாஞ்ஞவற்கிய மகா முனிவர் எனக்கு ஆன்ம ஞானத்தைக் கொடுத்தனராதலின், இவருக்கு யான் எப்பதார்த்தத்தைக் குருதக்ஷணையாகக் கொடுப்பேன். ஆண்டு, எனது மனைவி, மைந்தர், தனம், இராஜ்ஜியம், சேனை எனபவற்றோடு எனது சரீரத்தைக் குரு தக்ஷணையாகக் கொடுப்பினும், அத்தக்ஷ ணை ஆத்மஞான சமானமாகமாட்டாது. அல்லது, பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்து. சிஷ்யனுக்கு ஆத்மஞானத்தைக் கொடுக்கும் ஆசிரியருக்குச் சிஷ்யனானவன், சமுத்திர பரியந்தமுள்ள பொன் முதலியவற்றால் நிறைந்த சம்பூரணப் பிருதிவியைக் குரு தக்ஷணையாகக் கொடுப்பினும், அத்தக்ஷணை ஆத்மஞான சமானமாகமாட்டாது. அல்லது, அநேக ஜன்மங்களில் அநுஷ்டித்துள்ள பிரமசரியாதி சாதனங்களையுடைய தேகதாரி ஜீவர்களாலும் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா அடைய முடியாததாம். மூவுலகின் கண்ணும் ஆன்மாவின் லாபத்திற்கு மேலாக வேறொரு லாபமும் இன்றாம். ஆண்டுச் சுருதி (இ-ள்.) ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் லாபத்தினும் மேலாக சம்சாரத்தின்கண்ணே யாதொரு லாபமுமின்றாம். ஆநந்தசொ

சாரூப ஆன்மாவின் அடைவே மேலாய லாபமாம். அத்தகைய கிடைக்கத்தகாததாய் ஆன்மாவின் அடைவை எக்குருவானவர் செய்வித்தனரோ, அக்குருவின் பொருட்டு மைந்தர், மனைவி, தனம், இராஜ்ஜியம், பிருதிவி என்பன முதலிய அனான்ம பதார்த்தங்களைத் தக்ஷணையாகக் கொடுத்தல் எனக்கு உசிதமன்றாம். அல்லது, சுவர்க்கத்தின்கண்ணுள்ள தேவதைகளை ஜெயித்து, பாதாளத்தின்கண்ணுள்ள நரகர்களை ஜெயித்து, சுவர்க்கம், பூமி, பாதாளம் என்னும் மூன்று லோகங்களையும் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் பொருட்டுக் குருதக்ஷணையாக யான் கொடுப்பேனாயினும், ஆத்மஞானத்திற்குச் சமானம் அத்தக்ஷணை ஆகமாட்டாது.

கருத்திதுவாம்: - யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர், என்னை ஆன்மாவை அடையுமாறு செய்தனர். அவ்வான்மா, அபரிச்சின்னமாம், நித்தியமாம், ஆநந்தவடிவமாம், துர்லபமாம் (கிடைத்தற் கரியதாம்). அத்தகைய ஆன்மாவிற்குச் சமானமாய் எப்பதார்த்தமும் சம்சாரத்திலின்றாம்; மற்றோ, மைந்தர், மனைவி, தனம், இராஜ்ஜியம், மூவுலகம் என்பன முதலிய சம்பூரண பதார்த்தங்களும், பரிச்சின்னங்களாம்; அநித்தியங்களாம்; துக்கரூபங்களாம்; சுலபங்களாம் (கிடைத்தற் கெளியனவாம்); ஆகையால், ஆன்மவடைவிற்குச் சமானம் இத்தக்ஷணை ஆகமாட்டாது, ஹே மைந்த! அந்த ஜனகராஜாவானவர் இவ்வண்ணம் விசாரித்து, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் பொருட்டுக் குருதக்ஷணை கொடுப்பதற்கு யோக்கியமாய் எப்பதார்த்தத்தையுங் காண்கிலர். அதன்பின்னர், அத்தியந்தம் மகிழ்ச்சி அடைந்தவராய் அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரின் சந்நிதியில் இவ்வண்ணம் விண்ணபித்தனர்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே பகவன்! தங்களுடைய ஆசிரியராகிய சூரியபகவான் சர்வ தேகதாரி ஜீவாகளின் வெளியிற் சஞ்சரிக்கும் பிராணன் ஆகுபவராய்ச சர்வ ஜீவர்களின் நேத்திரங்களைத் தடை செய்யும் அந்தகாரத்தை நீக்கி, சர்வ ஜீவர்களின் வியவகார சித்தியைச் செய்வர். அத்தகைய சூரிய பகவானுடைய உபகாரத்திற்குச் சமானமாய் யாதொரு பதார்த்தத்தையும் காணாதவராகிய தேகதாரி ஜீவர்கள் அந்தச் சூரிய பகவான் பொருட்டு, தீபமாத்திரத்தை அர்ப்பணஞ் செய்வர். அந்தச் சூரிய பகவானாகிய தங்கள் ஆசிரியர் அந்தத் தீபமாத்திரையானே மகிழ்வையடைவர். ஹே பகவன்! தாங்கள் சூரிய பகவானுடைய சிஷ்யராதலின், எங்ஙனம் சூரிய பகவானானவர் ஜீவர்களின் அந்தகாரத்தை நீக்குகின்றனரோ, அங்ஙனம் தாங்களும் ஆத்ம ஞானத்தைக் கொடுப்பதால், சிஷ்யர்களின் அஞ்ஞானரூப அந்தகாரத்தை நீக்குகின்றீர்கள். ஆதலின், தாங்களும் சூரிய பகவானுக்குச் சமானமாவீர்கள். அங்ஙனமே, ஆசை முழுவதையும் அற்றிருக்கின்றீர்கள். ஆகையால், ஹே பகவன்! தங்களுடைய ஆசிரியராகிய சூரிய பகவான் தீபமாத்திரத்தால ஜீவர்களபால் மகிழ்ச்சியை அடைவதே போலத் தாங்களும் எனது அற்பதக்ஷணையால் மகிழ்ச்சியடைவீர்கள் என்று எண்ணுகின்றேன். இப்போது ஆசீர்வாதம், சர்வஸ்வம், நமஸ்காரம் என்னும் மூவகையாய் அற்பதக்ஷணைகள் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாங்கள் ஸ்தூல, சூக்ஷும, காரணங்கள் என்னும் மூன்று சரீரங்களைப் பரிததியாகஞ் செய்து, துரிய அபயப் பிரஹ்மத்தை எனக்கு உபதேசித்தீர்கள். அவ்வுபதேசத்தால் அபயப் பிரஹ்மத்தை யான் அடைந்தேன்.

ஆகையால, ஹே பகவன்! எவ்வபயப் பிரஹ்மததை அடையுமாறு என்னைச் செய்தீர்களோ, அவ்வபயப் பிரஹ்மத்தின் அடைவு தங்களுக்கும் உண்டாகுக என்னும் ஆசீர்வாதரூப தக்ஷணையை யான் தங்கள் பொருட்டுக் கொடுக்கின்றேன். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! கால பகவானானவர் ஜீவர்களாய் பறவைகளைக் கட்டும் பொருட்டு, அஞ்ஞானரூப சூத்திரத்தால் காமக் குரோதாதி ரூப முடிச்சுகளோடு கூடிய யான் எனது என்னும் அபிமான ரூப வலையைச் செய்துளார். அவ்வலையின்கட்பட் டுழலும் துக்கியாயும் தீனனாயும் இருக்கப்பட்ட என்னைக் கிருபையால் வெளிப்படுத்தினீர்கள். ஆகையால், தங்களது உபகாரத்திற்கு சமானமாய் யான் எத்தக்ஷணையைக கொடுப்பேன். இப்போது சர்வஸ்வ வடிவ தக்ஷணை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! சர்வ லோகத்தினும் பிரசித்தமாய் இந்த விதேகமெனப் பெயரிய எனது தேசம், யான் வசிக்கும் இடமாகிய இம்மிதிலாபுரி, எனது மனைவியர், எனது மைந்தர்கள் என்பன முதலிய எல்லாப் பதார்த்தங்களோடும் ஜனகனாய யான் தங்களுடைய அடிமையாய் இருக்கின்றேன். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! சுருதியின்கண்ணும், ஸ்மிருதியின்கண்ணும், பிரஹ்மவித்தையின் உபதேசத்தைச் செய்யும் ஆசிரியரைத் தந்தை எனவும், சீடனை மைந்தன் எனவும் கூறப்பட்டுளது. எத்துணைக்காலம் தந்தையானவர் இருக்கின்றனரோ, அத்துணைக்காலம் மைந்தனுக்குத் தனத்தின்கண் அபிமானம் உண்டாகலாகாது. ஆகையால், சாஸ்திரரீதியாய் ஆராய்ந்து பார்க்கின், இந்த இராஜ்ஜியாதி சர்வ பதார்த்தங்களையும் யான் தங்கள் பொருட்டுக் கொடுத் தேன் என்னும் வசனத்தைக் கூறுவதற்கும் வல்லேன் அல்லேன்; மற்றோ, யான் முதலாகச் சம்பூரண இராஜ்ஜியாதி பதார்த்தங்களும் தங்களுடையனவேயாம். ஹே பகவன்! தங்களுடைய ஆஞ்ஞை இன்றி அன்ன மாத்திரத்தை உண்பதற்கும் யான் சுதந்தரன் அல்லனாயின், இராஜ்ஜியாதி சம்பூரணப்பதார்த்தங்களையும் யான் தங்கள் பொருட்டுத் தானஞ்செய்தேன் எனக் கூறல் எங்ஙனம் சம்பவிக்கும்? ஆகையால், இந்த இராஜ்ஜியாதி சர்வஸ்வம் தங்களுடையனவேயாம். இப்போது நமஸ்காரரூப தக்ஷணை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகா முனிவரே! பிரஹ்மத்தை உபதேசிக்கும் ஆசிரியராய் தங்களுக்கு எனது பன்முறை நமஸ்காரங்கள் உளவாகுக. சர்வ முனிவர்களினும் மேன்மை மிக்கவரும், வேதமந்திரங்களை வெளிப்படுத்து பவரும், சாக்ஷாத் சூரிய பகவானுடைய சீடரும், சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரரூபரும் ஆகிய தங்கள் பொருட்டு எனது பன்முறை நமஸ்காரம் உளதாகுக. ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் ஆசீர்வாதம், சர்வஸ்வம், நமஸ்காரம் என்னும் மூவகையாய் குரு தக்ஷணைகளை ஜனகராஜா வானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் பொருட்டுக் கொடுத்த போது அம்முனிவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்; அன்றியும், ஜனகராஜாவை நோக்கி இவ்வண்ணம் கூறுவாராயினர்.

யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! விதேக தேசம் முதலாய் நினது சரீரம் வரை எத்துணை இராஜ்ஜியாதிபதார்த்தங்களுளவோ, அவை யாவும் என்னுடையனவே என்பதன்கண் நீ சிறிது மாத்திரமும ஐயப்பட வேண்டிய தில்லை. ஆனால், ஒரு குருதக்ஷணை யான் நின்பால் வேண்டுகின்றேன். அக்குரு தக்ஷணையை நீ என்பால் கொடுத்தி. ஹே ஜனகராஜாவே! உன்னுடைய சித்தமானது அக்கினி முதலியவற்றின் உபாசனையின்கண் அத்தியந்தம் தற்பரமாம். இராஜ்ஜிய

வியவகாரத்தின்கண் அத்தியந்தம் லக்ஷியமுடையதாம். அக்காரணத்தால் எனது மனத்தின்கண்ணே இவ்வண்ணம் தோன்றுகின்றது. அதாவது, யான் நின் பொருட்டு ஆன்ம உபதேசம் செய்தனனன்றோ? அவ்வுபதேசத்தை நீ சிறிது காலங்கழித்து மறந்துவிடுவாய் என்பதே. இத்துணையால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் இப்பொருளை உணர்த்தினர். அக்கினி முதலியவற்றின் உபாசனைகளால் பிரஹ்மலோகத்தின் அடைவுண்டாமாதலின், பிரஹ்மலோகத்தின் இச்சை ஆன்ம ஞானத்திற்கு எதிர்கால த்தடையாம். இராஜ்ஜியாதி பதார்த்தங்களின் பற்றுடைமை ஆன்ம ஞானத்திற்கு நிகழ்காலத் தடையாம். தடையிருப்பின் காரிய முண்டாக மாட்டாதாதலின், ஹே ஜனகராஜாவே! யான் உன்பொருட்டுச் செய்த ஆன்மாவின் உபதேசத்தை நீ ஒருகாலும் மறவாதிருத்தலாகிய குரு தக்ஷணையை எனக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்விதேக நாடும், மிதிலா புரியும், சம்பூரண இராஜ்ஜியாதி சகல பதார்த்தங்களும் என்னுடையனவே நீயும் எனது தாசனாகவே இருக்கின்றாய்; ஆகையால், இவ்வெனது இராஜ்ஜியாதி பதார்த்தங்கள் தாசனாகிய நின்பாலே இருக்குக. ஹே ஜனகராஜாவே! இப்போது யான் எனது ஆச்சிரமத்தை நோக்கிப் போகின்றேன். சிறிது காலத்திற்குப் பின்னர் மீண்டும் நின்பால் வருகின்றேன் ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரானவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிக் கூறியபோது, ஜனகராஜாவும், மற்றைய பிராஹ்மணர் களும், க்ஷத்திரியர்களும், வைசியர்களும் மற்றைய யாவரும் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை அவ்விடத்திலேயே இருக்கும் பொருட்டு, அநேகம் வகையாகப் பிரார்த்தனை செய்தனர். ஆனால், அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஏகாந்த சுகத்தை இச்சித்தவராய் தமது ஆச்சிரமத்தை நோக்கிச சென்றனர். ஹே மைந்த! இவ் வண்ணம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சென்ற பின்னர் சிறிதுகாலங்கழித்து, அந்த ஜனகராஜாவானவர் இராஜ்ஜிய காரியத்தில் சித்தத்தை மூழ்குவித்தும், அக்கினி முதலிய தேவதைகளின் உபாசனையில் சித்தத்தை முழ்குவித்தும், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் உபதேசத்தை மறந்து விட்டனர். அதன் பின்னர், அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரும் உலகர் வாயிலாய் ஜனகராஜாவின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டும், தமது திவ்விய திருஷ்டியால் ஜனகராஜாவின் விருத்தாந்தத்தை உணர்ந்தும், ஜனகராஜா வின் புரியை நோக்கிச் சென்றனர். அந்த யாஞுஞவற்கிய முனிவர் தமது மனத்தின் கண்ணே இவ்வண்ணம் சங்கற்பித்தனர்: - ஜனகராஜாவானவன் எனது உபதேசத்தை மறந்தனனாதலின், ஜனகனது சமீபத்தே சென்று அவனோடு சிறிதுமாத்திரமும் சம்பாஷணை செய்யேன். அல்லது, ஜனகராஜாவோடு சம்பாஷணை செய்யினும், எந்த நிரக்குணப் பிரஹ்ம உபதேசத்தை முன்னர் யான் ஜனகன் பொருட்டுச் செய்தேனோ, அந்த நிர்க்குணப்பிரஹ்ம உபதேசத்தை யான் மீண்டும் ஜனகன் பொருட்டுச செய்வேன். ஆனால், என் வருகையின பயனாய் யோகக்ஷேமாதி களைக் கூறேன் என, இவ்வண்ணம் மனத்தின்கண்ணே சங்கற்பித்துக்கொண்டு, அந்த யாஞ்ஞுவறகிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் சபையின் கண்ணே சென்றனர். அச்சமயத் தே ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சபையின் கண்ணே வந்ததைக் கண்டு சம்பூரணசபையோடு கூடவந்து எதிர்கொண்டழைத்தனர். அன்றியும், அர்க்கிய பாத்தியாதிகளால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரைப் பூஜை செய்தனர், அன்றியும், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை சிம்மாசனத்தின் மீது வீற்றிருக்குமாறு செய்தனர். அதன் பின்னர், இராஜ சபையின்கண்ணே இருந்த புத்திமான்களாய் பிராஹ்மணர்,

க்ஷத்திரியர், வைசியர் முதலிய யாவரும், தமது புத்தியனுசாரமாய் நானா வகையாய் விசித்திரக் கதைகளைக் கூறினர். அவருள், ஒரு அறிஞராய் பிராஹ்ம ணர், வைசுவானர் வித்தையின் பிரசங்கத்தை நடத்தினர். அந்த வைசுவானர் வித்தையின் கண் ஜனகராஜாவானவர் அத்தியந்தம் குசலர். இக்காரணத்தால் சபாவாசிகளாய் சர்வப் பிராஹ்மணர்களின் பொருட்டும், அந்நிய க்ஷத்திரிய வைசிய ர்களின் பொருட்டும், அந்த ஜனகராஜாவானவர் இவ்வசனத்தைக் கூறினர். ஹே சம்பூரண சபாவாசிகளே! நானாவகையாய் பலன்களோடு கூடியதும், பிரஹ்ம லோகத்தைக் கொடுப்பதும் ஆய, வைசுவானரி வித்தையை யான் நன்றாக உணர்ந்தி ருக்கின்றேனாதலின், இச்சபையின்கண் இராநின்ற எத்துணை அறிஞர்களாய் பிராஹ்மணர்களுளரோ, க்ஷத்திரிய வைசியர்களுளரோ, அவர்களுள் யாவர் இவ்வை சுவானரி வித்தையின்கண் குசலராவரோ, அவர் என்னிடத்தே சங்கையின்றி வினவலாம். யான் அதற்கு விடையளிக்கின்றேன். அல்லது, யான் அவரிடத்தே வினவுகின்றேன்; அவர் எனது வினாவிற்கு விடை தருக. ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் வசனத்தை ஜனகராஜாவானவர் சர்வ வித்வான்களையும் நோக்கிக் கூறிய போது, அந்தச் சபையின்கண் உள்ள வித்வான்களாய் பிராஹ்மணர்களும், க்ஷத்திரிய வைசியர்களும், அவ்வைசுவானரி வித்தையின்கண் ஜனகராஜாவை நோக்கி வினவுதலின்கண்லும், ஜனகராஜாவின் வினாவிற்கு விடைதருதலின் கண்ணும் வல்லமையற்றவர்களாயினர்; மற்றோ, சம்பூரண சபாவாசிகளும் மௌனத்தை யடைந்தனர். அதன் பின்னர் சர்வப்பிராஹ்மணர்களும் மௌனத்தை யடைந்ததைக்கண்டு, அந்த யாஞ்ஞுவறகிய முனிவர் ஜனகராஜாவோடு யான் சம்பாஷணை செய்யேன். அல்லது, ஜனகராஜாவுக்கு மீண்டும் அந்தப் பிரஹ்மத் தையே உபதேசஞ்செய்வேன் என்னும் பூர்வசங்கற்பத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்தனர். அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவிடத்தே நானாவகையாய் வினாக்களால் அந்த வைசுவானரி வித்தையை வினவினர். அந்த ஜனகராஜாவும் நானாவகையாய் உத்தரங்களால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர்பால் சம்பூரண வைசுவானரி வித்தையைக் கூறினர். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரிடத்தே சம்பூரண வைசுவானரிவிததையைக் கூறியபோது, அந்த யாஞ்ஞுவ ற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் புத்தியின் குசலத்தன்மையைக்கண்டு, ஜனகராஜாவின் மீது மிகவும் மகிழ்ச்சியை யடைந்தனர். ஜனகராஜாவை நோக்கி இங்ஙனம் கூறவும் தொடங்கினர்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எவ்வரம் வேண்டும் என்று நினக்கு இசசையிருக்கின்றதோ, அவ்வரத்தை நீ என்பால் வேண்டிக் கொள்வாயாக. ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் வசனத்தை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிக் கூறிய போது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் தமமைக் கிருதார்த்தர் என எண்ணினர். இவ்வகையாய் விசாரத்தைத் தமது மனத்தின் கண்ணே அந்த ஜனகராஜாவானவர் செய்து, யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரிடத்தே கர்ம வினாவடிவ வரத்தை வேண்டினர். (அநேக வினாக்களின் பெயர் கர்மவினாவாம்) இப்போது எவ்விசாரத்தால் ஜனகராஜாவானவர் கர்மவினாவடிவ வரத்தை வேண்டினரோ, அவ்விசாரம் நிரூபிக்கப்படும்: - இந்த மகாத்மாவாய் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கிருபையோடு பூர்வம் எனக்கு ஆன்மஞானத்தின் உபதேசத்தைச செய்தனர். அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் உபதேசத்தை மந்த புத்தியையுடைய யான் மறந்தனன். முன்னர்ச் செய்த ஒரு புண்ணிய கரும மகிமையால் அடைந்த சிந்தாமணியை மந்த

புத்தியையுடைய பாக்கியமற்றவன் பரித்தியாகஞ் செய்வன். அதுபோல், பாபான்மாவாகிய யான் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் உபதேசத்தை பரித்தியாகஞ் செய்தேன். ஆகையால், இது எனது மகா அபராதமாம். அவ்வபராதத்தின் நிவிருத்தி உபாயம் துர்லபமாம். ஆனால், முன்னர் ஒரு புண்ணிய கருமமகிமையால் அவ்வபராதத்தின் நிவிருத்தியுபாயமாகிய இக்கர்மவினா வடிவ வரம் எனக்குக் கிடைத்தது. அல்லது, யானை, குதிரை, சுவர்ணம், மனைவி, மைந்தர் என்பன முதலிய மனுஷ்ய லோகத்தின் தனமும் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. கரும உபாசனை வடிவ தேவலோகத்தின் தனமும் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. ஆதலின், அந்த மனுஷ்ய தனத்தின் கண்ணும் தெய்வதனத்தின் கண்ணும் எனக்கு இச்சையில்லை. ஆன்மஞானம் ஒன்றினிடத்தே எனக்கிச்சையிருந்தது. அந்த ஆன்மஞானமும் முன்னர் எனக்குக்கிடைத்தது. ஆனால், யான் எனது மூர்க்கத் தன்மையால் அவ்வான்ம ஞானத்தை மறந்துவிட்டனன். இப்போது எனது யாதோ ஒரு பூர்வ புண்ணிய கருமம் உதயமாகியிருக்கின்றது. அதன் மகிமையால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் என்மீது மகிழ்வுற்றுக் கர்மவினாவடிவ வரத்தை எனக்குக் கொடுத்தனர். ஆகையால், அவ்வரத்தால் மறந்த ஆன்ம ஞானத்தை மீண்டும் யாஞ்ஞுவற்கிய ஆசிரியாபானின்றும் சம்பாதித்துக்கொள்வேன். ஹே மைந்த! இவவண்ணம் விசாரித்து அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் பால் கர்மவினாவடிவ வரத்தையே வேண்டினர். அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரும் இரண்டாவது முறை அந்த ஜனகராஜாவின் சமீபத்தே வந்தது, சுவர்ணம் முதலிய பதார்த்தங்களை அடையும் பொருட்டன்றாம்; மற்றோ, ஜனகராஜாவிற்கு முன்னர் உபதேசித்த ஆன்ம ஞந்த்தை மீண்டும் நினைப்பூட்டும் பொருட்டேயாம். இக்காரணத் தால் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரானவர் ஜனகராஜாவின் பொருட்டுக் கர்மவினா வடிவ வரத்தைக் கொடுத்தனர். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் பொருட்டுக் கர்மவினாவடிவ வரத்தைக் கொடுத்தபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியையடைந்தனர். தமது மனத்தின் கண்ணே இங்ஙனம் விசாரித்துச் சங்கையற்றவராய் வினாவத்தொடங்கினர். இப்போது அந்த ஜனகராஜாவின் விசாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - இந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் பொறுமையுடையவர் ஆதலின், சந்தனத்தைப் போன்று சீதள சுபாவமுடை யவராயிருக்கின்றனர். ஆயினும், எங்ஙனம் சந்தனக்கட்டையை மிகவும் கடைத லால் அக்கினி உற்பன்னமாமோ, அங்ஙனம் எனது அந்த முறை வினாக்களால் ஒரு கால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவருக்குக் கோபமுண்டாயின, அடிக்கடி வினாதலால் சாகல்லியப் பிராஹ்மணருக்குத் தூர்க்கதி உண்டானதேபோல, எனக்கும் உண்டாமன் றோ என்னும் சங்கையால் யான் யாஞ்ஞுவற்கியர்பால் வினவாமல் இருப்பதில்லை. எனக்கு இப்போது அச்சங்கை இன்றாம். ஏனெனின், யான் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர்பால் கர்ம வினா வடிவ வரத்தை வாங்கி இருக்கின்றனன். ஆதலின், மீண்டும் மீண்டும் அவ்வினாவையே செய்த போதினும், அசங்கதமாய் வினவிய போதினும், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் என்மீது குரோதமுடையவர் ஆகார். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் விசாரித்து அந்த ஜனகராஜாவானவர் தமது மனத்தின்கண்ணே யாதொரு சங்கையும் அற்றவராய் வினாவத் தொடங்கினர். ஆண்டு முதலில் தேகாதி சங்காதத்தினின்றும் விலக்ஷணமாகவும், சுயம்ஜோதி ரூபமாகவும், துவம்பதார்த்தரூப ஆன்மாவை நிரூபணஞ் செய்தல்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே ஆசிரியோத்தமரே! தினத்தின்கண் நனவவஸ்தை யை யடைந்த ஸ்தூல சூக்ஷும சங்காத (கூட்ட) ரூப புருஷன் எந்தச் சோதியால் இலங்குவன்?

கருத்திதுவாம்: - சங்காதத்துள் இருக்கும் யாதாவதொரு ஜோதியால் இலங்குகின்றனனா அல்லது, சங்காதத்தின் வேறாய் வேறொரு ஸ்தானத்தின்கண் இராநின்ற ஜோதியால் இலங்குகின்றனனா? என்பதைத் தாங்கள் கிருபை செய்து என் பொருட்டுக் கூறல் வேண்டும்.

யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனவவஸ்தையின் கண் இப்புருஷனுக்கு ஆதித்திய ஜோதியுளது.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே தேசிகோத்தமரே! ஜகத்தின் பிராண வடிவமாய் ஆதித்தியரூப ஜோதியானது அஸ்த பாவத்தை அடைந்த காலத்தே இப்புருஷனுக்கு யாது ஜோதியாகும்?

யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆதித்தியன் அஸ்தமான பின்னர் இப்புருஷனுக்குச சந்திரனே ஜோதியாயுளன்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே தேசிகேந்திரரே! * சந்திரனும் அஸ்த பாவத்தை யடையுங் கால் இப்புருஷனுக்கு யாது ஜோதியாம்? [* அஸ்தம் = மறைதல்.]

யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சந்திரன் அஸ்தமான பின்னர், இப்புருஷனுக்கு அக்கினியே ஜோதி யாகும்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! அக்கினியும் அஸ்த பாவத்தை அடையுங்கால இப்புருஷனுக்கு யாது ஜோதியாகும்?

யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அக்கினி அஸ்தமான பின்னர் இப்புருஷனுக்கு வாக்கே ஜோதியாகும். இப்போது ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கன்கண் வெளிப்படையாய் ஜோதிரூபத் தன்மை இருப்பதை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் முச்சோதியினுள் ஆதித்தியரூப ஜோதியாலேனும், சந்திரரூப ஜோதி யாலேனும், அக்கினிரூப ஜோதியாலேனும் இப்புருஷன், பாம்பு, முள் முதலியவை அற்ற அநுகூல தேசத்தை நோக்கி ஆண்டு இருப்பான்; இல்லிற்குச் செல்வன்; க்ஷேத்திராதிகட்குச் செல்வன். க்ஷேத்திரத்தின்கண்ணே சென்று, இகலோக சுகசாதன ங்களாய் உழவு முதலிய கருமங்களைச செய்வன். வீட்டின்கண் சென்று பரலோக சுகசாதனங்களாய் தானாதி கருமங்களைச செய்வன். இவை முதலாய் அநேகவித வியவகாரங்களை இப்புருஷன் ஆதித்தியாதி ஜோதிகளின் பிரகாசங்களானே செய்வன். ஆதித்தியாதி ஜோதிகளின் பிரகாசமின்றி இருளின்கண் எவ்விவகார

சித்தியும் உண்டாகாது. ஆகையால், ஆதித்தியனிடத்தும், சந்திரனிடத்தும், அக்கினி யினிடத்தும் ஜோதித் தன்மை சம்பவிக்கும். இப்போது வாக்கின்கண் உள்ள ஜோதித் தன்மையை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எவ்விடத்தில் ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் முஜ்ஜோதிகளின் பிரகாசம் உண்டாகமா ட்டாதோ, அவ்விடத்தில் அத்தியந்தம் கடுமையான இருள் உண்டாம். அவ்விடத்தில் தனது கரமும் காணப்பெறமாட்டாது. அத்தகைய இருளின்கண் ஆசனம் முதலிய சம்பூரணவியவகாரம் வாக்குருவ ஜோதியானே உண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - அந்தகாரத்தின்கண் இராநின்ற புருஷன் வேறொரு புருஷனை நோக்கி, இக்கிழக்குப் பக்கத்தில் மிகவும் இனிதாய் இடமிருக்கின்றது. அவ்விடத்தே வந்து நீ உனது ஆசனத்தை விரித்துக்கொள் எனக் கூறுவானாயின், அதைக்கேட்டு அவ்விடத்தில் ஆசனாதி விவகாரங்களை மற்றவன் செய்வன். ஆகையால், ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் மூன்றும் உலகரின் வரவு போக்கு முதலியவற்றிற்குச் சாதகங்களாம். ஆகையால், ஆதித்தியாதி மூன்றும் ஜோதிவடிவமாம். அதுபோல, அந்தகாரத்தின்கண் வாக்கும், போக்குவரவு முதலிய விவகார சாதகமா மாகையால் வாக்கும் ஜோதிவடிவமாம். ஹே மைந்த! இவ் வண்ணம் நனவவஸ்தையின் கண் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர், ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கு வகையாய் ஜோதிகளைக் கூறினர். அவற்றை அந்த ஜனகராஜாவானவர் அங்கீகாரஞ் செய்தனர். அதன் பின்னர், அந்த ஜனகராஜாவானவர் மீண்டும் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கிக் கேட்கத் தொடங்கினர்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே யாஞுஞுவற்கிய முனிவரே! தாங்கள் நனவவஸ்தையின்கண் ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கு வகையாய் ஜோதிகளைக் கூறினீர்கள். அந்நான்கிறகும் கனவவஸ்தையின் கண் இலயங் காணப்படுகின்றது. அக்கனவவஸ்தையின் கண் இந்தச் சூக்ஷும சங்காத ரூபப் புருஷனுக்கு யாது ஜோதியாம். எஜ்ஜோதியால் கனவின்கண் எல்லா வியவ காரங்களும் நடவா நிற்குமோ அதனைக் கிருபையால் இயம்ப வேண்டும். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரே! கனவின் கண் ஆதித்தியாதி ஜோதிகள் இலயமாயினும், மனத்தின் இலயமுண்டாவதில்லை. ஆதலின், கனவின்கண் இப்புருஷனுக்கு மனமே ஜோதியாம் எனத் தாங்கள் கூறுவீர்களாயின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், நனவவஸ்தையின் கண் நேத்திர இந்திரிய மிருந்த போதிலும், ஆதித்தியாதி ஜோதிகளின் பிரகாசமின்றி அந்த நேத்திரேந்திரியம் எப்பொருளையும் பிரகாசஞ் செய்ய மாட்டாது. ஆகையால், கடாதி பதார்த்தங்களின் கவர்ச்சியின்கண் கட்புலனுக்குக் கதிரவன் முதலிய ஒளிகளின் காதலுண்டாம். அதுபோல், கடாதி பதார்த்தங்களின் கவாச்சியின்கண் மனத்திற்கும் கட்புலன் முதலியவற்றின் காதலு ண்டாம். கட்புலன் முதலியவை இன்றிக் கருத்தானது எப்பதார்த்தத்தையுங் கவராது. சுடபுலன் முதலானவை கனவின் கண இலயத்தை யடைந்து விடுமாதலின், கருத்திறகு ஜோதிவடிவத் தன்மை சம்பவியாது. அல்லது, மண்ணானது கடம் சராவம் முதலிய காரியங்கட்கு உபாதான காரணமாம். அதுபோல், கனவவஸ்தை யில் மனமே, தேர் முதலிய பதார்த்தங்கட்கும், தேர் முதலியவற்றின் ஆகாரவிருத்தி

ஞாங்கட்கும் உபாதான காரணமாம். இதனானே மனத்தினும் வேறாயே கனாபபொருள்களை ஒளிர்விப்பது ஒன்று வேண்டும். கனவவஸ்தையின் கண் தேர் முதலிய பதார்த்தங்களின் உபதான காரணத்தன்மையை அவித்தைக்கே அங்கீகரிப்பினும், கனவின் சம்ஸ்காரத்தோடு கூடிய மனத்தைக் கரணம் என அங்கீகரிப்பினும், எங்ஙனம் நனவின்கண் நேத்திராதி கரணங்கட்கு ஆதித்தியாதிப் பிரகாசங்களின் அபேக்ஷையுண்டாமோ, அங்ஙனம் கனவின்கண் மனரூப கரணத்திற்கும் ஒரு பிரகாசத்தின் அபேக்ஷ அவசியமுண்டாம். கனவின்கண் ஆதித்தியாதி ஜோதிகளும், நேத்திராதி இந்திரியங்களுமோ இன்றாம். கனவின்கண் ணும் நனவிற் போன்று, கமன ஆகமனாதி சர்வவியவகாரங்களும் உண்டாம். ஆதலின், கனவின்கண் மனம் இருந்தபோதிலும், எந்த ஜோதியினுடைய சகாயமின்றிக் கனாப்பொருள்களைக் கவரமாட்டாதோ, மனத்திற்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யும் அத்தகைய ஜோதி கனவின் கண்ணே யாதாம்?

யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண் இப்புருஷனுக்கு ஆன்மாவே சுயம் ஜோதியாம். அவ்வான்மா மண்ணைப் போலக் கனாப்பதார்த்தங்கட்கு உபாதான காரணரூபமாய் மனத்தின் சாக்ஷியாம். அவ்வான்மாவை முன்னர் யான் "**இந்த**" என்னும் நாமத்தாலும் "**இந்திரர்**" என்னும் நாமத்தாலும் வர்ணனம் செய்து வந்தேன். ஹே ஜனகராஜாவே! நனாவஸ்தையின் கண் இப்புருஷன் ஆதித்தியாதி ஜோதிகளின் பிரகாசங்களால் கமன ஆகமனாதி நானாவகையாய் வியவகாரங்களைச்செய்வன். அது போல், கனவவஸ்தையின்கண் இப்புருஷன் ஆன்மரூப ஜோதி யானே கமன ஆகமனாதி நானாவகையாய் வியவகாரங்களைச் செய்வன். ஆகையால், கனவவஸ்தையின்கண் மனாதிகளின் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவே சுயஞ் ஜோதி யாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நனவு, கனவு, துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தைகளின் கண்ணும், சுயம்பிரகாச ஆன்மா இருக்கின்றது. ஆதலின், நனவவஸ்தையின் கண்ணும், ஆன்மாவினது ஜோதித்தன்மை சம்பவிக்கும். நனவவஸ்தையை விடுத்துச் சுருதியானது கனவவஸ்தையின்கண் ஆன்மாவை ஜோதிரூபமாய் யாதின் பொருட்டுக் கூறியதோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனவு, கனவு, துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தையின் கண்ணும் ஆன்மாவின் சுயஞ் ஜோதித்தன்மை சமானமேயாம். ஆயினும், நனவவஸ்தையின்கண் ஆதித்தியன், சந்திரன். அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கு ஜோதிகளுமிருக்கின்றன. ஆகையால, நனவவஸ்தையின்கண் ஆதித்தியாதி ஜோதிகளால் கமன ஆகமனாதி வியவகாரங்களுண்டாம். அல்லது, ஆன்மரூப ஜோதியால அந்தக் கமன ஆகமனாதி வியவகாரங்கள் உண்டாம் என்னு மிவ்வாறாய் நிர்ணயம் அற்பபுத்தியுடையோருக்கு உண்டாகாது.. கனவின்கண் ஆதித்தியாதி நான்கு ஜோதிகளின் இலயம் உண்டாம். ஆன்மா ஒன்றே உளது. ஆகையால், அற்ப்புத்தியையுடைய புருஷர்கட்குச் சுயம் ஜோதிரூப ஆன்மாவின் நிச்சயத்தைச் செய்விக்கும் பொருட்டுச சுருதியானது கனவவஸ்தையின் கண்ணே ஆன்மாவைச் சுயஞ் ஜோதி எனக்கூறிது. இவ்வதிகாரியானவன், கனவவஸ்தையின் கண்ணே

ஆன்மாவைச் சுயம் ஜோதிரூபமாய் நிச்சயம் செய்யின், நனவவஸ்தையின் கண்ணும் ஆன்மாவின் சுயம் ஜோதித்தன்மையை யறிந்துகொள்ளக் கூடும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு, கனவவஸ்தையின் கண் ஆன்மாவைக் கனாப்பதார்த்தங்களின் கர்த்தாவடிவமாய் நிரூபணம் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் சிருஷ்டி காலத்தின்கண் ஒரே மாயா விசிஷ்ட பரமேஸ்வரர் சம்பூரண ஜகத்தையும் உண்டாக்குகின்றனரோ, அங்ஙனம் கனவவஸ்தையின்கண் ஒரே சுயம் ஜோதி ஆன்மா ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கு ஜோதிரூபப் பிரகாசங்களையும், தேர், பரிமுதலிய பிரகாசிய பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கும். ஆதித்தியாதிப் பிரகாசங்களால் அநுக்கிரகிக்கப் பட்ட நேத்திராதி கரணங்களை உற்பன்னஞ் செய்யும். அக்கனவின்கண் இச்சுயம் ஜோதியாய் ஆன்மா ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களையும் பௌதிகமாய் ஜகத்தையும் உண்டாக்கும். இறந்தகாலம், எதிர்காலம், நிகழ்காலம் என்னும் மூவகைக் காலங்களையு முண்டாக்கும். கிழக்கு, தெற்கு முதலிய பத்துத் திசைகளையு முண்டாக்கும். ஸ்தாவர, ஜங்கமரூப மேற்கீழாய் ஜந்துக்களையு முண்டாக்கும். உப்புக்கடல் முதலாய் சப்த சமுத்திரங்களையும் உண்டாக்கும். ஜம்புத்தீவு முதலாய் சப்த தீவுகளையும் உண்டாக்கும். மகா மேரு பர்வதம் முதலாய் சர்வப் பர்வதங்களையும் உண்டாக்கும். ஸ்ரீ கங்கை முதலாய் எல்லா நதிகளையும் உண்டாக்கும். கீழுள்ள ஏழு லோகங்களையு முண்டாக்கும். மேலுள்ள ஏழு லோகங்களையு முண்டாக்கும். பதினான்கு லோகங்களின் அதிபதிகளையு முண்டாக்கும். இந்திரன், அக்கினி, யமன், * இரக்ஷன், வருணன், † பவனன், ‡ தனதன், மகேசானன், பிரஹ்மா $ சேஷன் என்னும் பத்துத்திக்குப் பாலர்களையும் உண்டாக்கும். [* இரக்ஷன் = நிருதி; † பவனன் = வாயு.; ‡ தனதன் = குபோன்.; $ சேஷன் = ஆதிசேஷன்.] பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்பதாதி பரமேஸ்வரரது லீலாவிக்கிரகங்களையும் உண்டாக்கும் நானாவகையாய் பூமியின் கண்ணுள்ள அரசர்களையும் உண்டாக்கும். இவை முதலாக எத்துணை ஸ்தூலசூக்ஷும ஜகத்துள வோ, பரோக்ஷ, அபரோக்ஷ ஜகத்துளவோ, அவை யாவற்றையும் கனவின்கண் இச்சுயம் ஜோதியாய் ஆன்மா உற்பன்னஞ செய்யும். ஹே ஜனகராஜாவே! இச் சீவன் அற்ப அறிவினனாதலின் சர்வஞ்ஞத்துவமுடைய பிரஹ்மத்தோடு அவனுக்கு அபேதம் சம்பவியாது, என்னு மிவ்வகையாய் குதர்க்கத்தால் தூஷிக்கப்பட்ட சித்தமுடைய பேதவாதிகள், யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னுஞ் சுருதியை அப்பிரமாண ரூபமாய் அங்கீகரித்துளார். ஆயினும், கனவவஸ்தையின்கண் அந்தப் பேதவாதிகட்குப் பலாத்காரமாய்ச சுருதியின் பிரமாணத்தன்மை சித்தமாகும். ஏனெனின், பிரஹ்மம் தனது மாயாசத்தியால் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் செய்வதே போலக் கனவவஸ்தையின்கண் இச்சுயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவும் தனது மாயாசத்தியால் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்யும். ஆதலின், ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயத்தின் காரணத்தன்மை எங்ஙனம் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே உளதோ, அங்ஙனம் கனவின்கண் இச்சீவான்மாவிடத்தும் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயத்தின் காரணத்தன்மை உளது. இதனானே இச்சீவான்மா பிரஹ்மத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அபின்னமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் ஓங்கி எரியா நின்ற பேரழலினின்றும் அக்கினிக்குச் சமானமான ரூபமுடைய பொறிகள் உற்பன்னமாமோ, அங்ஙனம் கனவின்கண் இச்சுயஞ் ஜோதி

யாய் ஆன்மாவினின்றும் தனது சமானரூபமுடைய அநேக ஜீவர்கள் உண்டாவர். ஹே ஜனகராஜாவே! மாயாவிசிஷ்ட பரமேஸ்வரர் முதலில் சமஷ்டி சூக்ஷும ஹிரண்ய கர்ப்பரூப மனத்தை உற்பன்னஞ் செய்வர். அவ்விரண்ய கர்ப்பரூப மனம், உற்பன்னமாகும் ஸ்தூல பூத பௌதிகப் பிரபஞ்சரூபக் கர்ப்பத்தோடு கூடியதாம். அத்தகைய ஹிரண்யகர்ப்பரூப மனத்தால் அப்பரமான்ம தேவர் நாமரூபவடிவ சம்பூரண ஸ்தூலசூக்ஷும ஜகத்தை உற்பன்னஞ்செய்வர். ஹிரண்ய கர்ப்பரூப மனத்தினுற்பத்தியின் முன்னர் மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின்கண் இந்த ஜகத்தானது சமஸ்காரரூபமாயிருக்கும். அதுபோல், கனவின்கண் இச்சுயஞ்ஜோதி யாய் ஆன்மாவும் ஒரு மனரூப சாதனத்தால் சர்வு ஜகத்தையுமுண்டாக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! உலகின்கண் ஒரே ஆகாசத்தில் கடாகாசம், மடாகாசம் என்னும் பேதம் பிரதீதியாகும். ஆனால், அப்பேதம் உண்மையாய் இன்றாம்; மற்றோ, கடரூப சூக்ஷும உபாதியாலும், மடரூப ஸ்தூல உபாதியாலும் அப்பேதம் தோற்றாநிற்கும். அதுபோல், அத்விதீய பிரஹ்மத்தினின்றும் ஜீவர்களின் பேதம் பிரதீதியாகும். அந்தப் பேதமும் உண்மையாய் இன்றாம்; மற்றோ, ஸ்தூல சூக்ஷும சரீரரூப உபாதியால் அப்பேதம் தோற்றும். ஹே ஜனகராஜாவே! ஆகாசம் ஒன்றே கடரூப உபாதியின் கண்ணும், மடரூப உபாதியின் கண்ணும் ஒரே வடிவமாயிருக்கின்றது. ஆகாசத்தின் கண் சிறிது மாத்திரையும் விலக்ஷணத்தன்மையின்றாம். கடாகாசம், மடாகாசம் என்பன முதலியவாய்ப் பிரதீதியாகும் விலக்ஷணத்தன்மைகள் ஆகாசத்தின்கண் உண்டாகாதனவாய், கடமடாதி உபாதிகளையே ஆசிரயித்திருக்கும். அதுபோல், பிரஹ்மமும் ஸ்தூல சூக்ஷும சரீரங்களில் சமானரூபமாகவே நிலை பெற்றிருக்கும். பிரஹ்மத்தின்கண் சிறிது மாத்திரையும் விலக்ஷணத் தன்மையின்றாம். உலகர் கட்குத் தோற்றும் விலக்ஷணத்தன்மையானது அத்விதீய பிரஹ்மத்தின்கண் உண்டா காததாய் எஞ்சியதாக ஸ்தூல சூக்ஷுமரூப உபாதிகளையே ஆசிரயிக்கும். இது கூறியதால் ஆன்மாவிற்கு யாண்டும் அபேத நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டதாயது. இப்போது உபாதிகளின் அபேதம் கூறும் பொருட்டு, முதலில் சூக்ஷும உபாதியின் சொரூபத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்: -ஹே ஜனகராஜாவே! சமஷ்டி அஞ்ஞான விசிஷ்ட ஈஸ்வரருக்கு ஹிரண்ய கர்ப்பரூப சூத்திசாத்மா சூக்ஷும சரீரமாம். அதுபோல், வியஷ்டி அஞ்ஞான விசிஷ்ட ஜீவர்கட்கு மனமே சூக்ஷும சரீரமாம். ஈண்டு மன சப்தத்தால் ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து பிராணன்கள், மனம், புத்தி என்னும் பதினேழு தத்துவங்களைக் கவர்ந்துகொள்க. ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் சமஷ்டியாய் மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வரர் ஹிரண்ய கர்ப்பரூப சூத்திரத்தால் ஸ்தூலஜகத்துருவ படத்தைச்செய்வரோ, அங்ஙனம் கனவின் கண் இச்சீவான்மா மனரூப சூத்திரத்தால் ஜகத்துருவ படத்தைச் செய்யும். இப்போது வியஷ்டி சமஷ்டிகளின் அபேதத்தைக் கூறும் பொருட்டு முதலில் அவற்றின் சமான தர்மங்களைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஓங்கி எரியா நின்ற பேரழலினி ன்றும் அநேகம் பொறிகள் உற்பன்னமாவதே போல், சூத்ராத்மா ரூப ஹிரண்யகர்ப்ப ரிடத்தினின்றும் அநேக மனங்கள் உற்பன்னமாம். எங்ஙனம் ஓங்கி எரியா நின்ற பேரழலானது தாகத்தையும், பிரகாசத்தையுஞ் செய்யா நிற்குமோ, அங்ஙனம் அக்கினியினின்று முண்டாய் பொறிகளும் தாகத்தையும் பிரகாசத்தையுஞ் செய்யும். இவ்வண்ணம் ஹிரண்யகர்ப்பரூப சூத்ரான்மா ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்வதேபோல, சொப்பனாவஸ்தையின்கண் சர்வதேகதாரி

ஜீவர்களின் மனமும் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்யும். ஓங்கி எரியாநின்ற அக்கினியின் கண்ணும், பொறிகளின்கண்ணும், தேயுரூபத்தன்மையும், சிவப்புருவத்தன்மையும் சமானமேயாம். அதுபோலச் சமஷ்டி சூக்ஷும சூத்திராத்மாவின் கண்ணும், ஜீவர்களின் வியஷ்டி மனத்தின் கண்ணும் சூக்ஷும ரூபத்தன்மை சமானமேயாம். இது கூறியதால் சமஷ்டி சூக்ஷும சூத்திரான்மாவின்கண்ணும், வியஷ்டி சூக்ஷும மனத்தின்கண்னும் சமான தர்மத் தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது இரண்டின் அபேதத்தையும் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் ஒங்கி எரியா நின்ற பேரழலும் பொறிகளும் தேயுவடிவத்தால் சமானமேயாமாதலின் உண்மையாய் அவற்றிற்குப் பேதமின்றா மோ, மற்றோ, காஷ்டரூப உபாதியால் அவற்றிற்குப் பேதமாமோ, அங்ஙனம் சமஷ்டி சூத்திரான்மாவின் கண்ணும், வியஷ்டி மனத்தின்கண்ணும் உண்மையாய்ப் பேதமின்றாம்; மற்றோ, சமஷ்டி ஸ்தூலவிராட் சரீரரூப உபாதியால் சூத்திரான்மா வின்கண் பேதமாம். வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரரூப உபாதியால் மனத்தின் கண்ணே பேதமாம். இத்துணையால் சமஷ்டி வியஷ்டி உபாதிகளின் அபேதங் காண்பிக்கப் பட்டது. இப்போது சம்பூரன ஜடஜகத்தின்கண் மித்தியாத்தன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டு, முதலில் சம்பூரண ஜடஜகத்தின்கண் சைதன்னிய ஆன்மாவால் பிரகாசியமாந் தன்மையை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் உலகின்கண்ணே சுவரானது நானாவகையாய் சித்திரங்கட்கு ஆதாரமாமோ, அங்ஙனம் சமஷ்டி சூக்ஷுமரூப சூத்திரான்மா சமஷ்டி ஸ்தூலரூப சித்திரங்கட்கு ஆதாரமாம். இங்ஙனம் வியஷ்டி சூக்ஷும மனவடிவ சுவரும், வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரரூப சித்திரங்கட்கு ஆதாரமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் தீபமானது முதலில் சுவரை ஒளிர்வித்து அதன்வாயிலாய் அச்சித்திரங்களை யொளிர்விக்கு மோ, அங்ஙனம் சமஷ்டி அஞ்ஞான உபஹித ஈஸ்வர சாக்ஷியானது, முதலில் சூத்ரான்மாவடிவ சுவரையே ஒளிர்வித்து, அதன்வாயிலாய்ச் சமஷ்டி ஸ்தூல விராட்டுருவ சித்திரங்களை ஒளிர்விக்கும். இவ்வண்ணம் வியஷ்டி அஞ்ஞான உபஹித ஜீவசாக்ஷியானது முதலில் வியஷ்டி சூக்ஷும சரீரரூப சுவரை ஒளிர்வித்து, அந்தச் சூக்ஷும மனவாயிலாய் வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரரூபச் சித்திரங் களை ஒளிர்விக்கும். எங்ஙனம், சுவரும் சித்திரமும் விளக்கை ஒளிர்வியாதோ, அங்ஙனம் சமஷ்டி, வியஷ்டி, சூக்ஷும ஸ்தூலரூப உபாதிகள் சாக்ஷியாய் ஆன்மா வை ஒளிர்வியா. இத்துணையால் **"அது நீயாயிருக்கின்றாய்"** என்னும் சுருதியின் கண் உள்ள அதுவென்னும் பதத்தின் இலக்ஷியார்த்தமாய் ஈஸ்வர சாக்ஷி, நீ என்னும் பதத்தின் இலக்ஷியார்த்தமாய் ஜீவசாக்ஷி என்னும் இரண்டின் அபேதத் தகுதி காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது மனமிருப்பின் ஆன்மாவின்கண் உலகின் தோற்றமும், மனமில்லாவிடின் ஆன்மாவின் கண் உலகின் தோற்ற மின்மையும் ஆம் என்னு மிப்பொருளை உணர்த்தும் பொருட்டு, சமஷ்டியின்கண் மனத்தின் ஒடுக்கத்தையும், காரண அஞ்ஞானத்தின்கண் மனத்தின் ஒடுக்கத்தையும், அதிஷ்டானத்தின்கண் மனத்தின் ஒடுக்கத்தையும், * வியதிரேக ரூபமாய், நிரூபிப்பாம். [* வியதிரேகம் = எதிர்மறை.] அவற்றுள், முதலில் சமஷ்டியின்கண் மனத்தின் ஒடுக்கவடிவ வியதி ரேகத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! காஷ்டங்களின் அபாவத்தை யடைந்த அக்கினி சாமான்ய தேயுவின்கண் இலயத்தையடையும். அது போல், அதிகாரியானவன் ஹிரண்யகர்ப்ப உபாசனையால் அத்தியாத்ம பரிச்சின்ன

பாவத்தின் நிவிருத்தி வடிவ மோக்ஷத்தை அடைவன். அங்ஙனமே, ஹிரண்யகர்ப்ப பாவத்தின் அடைவு வடிவ அதிமோக்ஷத்தை அடைவன். அவ்வுபாசகர்களின் மனம் சூத்திரான்ம வடிவ ஹிரண்ய கர்ப்பரிடத்தே இலயமாம். அக்கால் அவ்வுபாசக புருஷரின் அத்தியாத்ம பரிச்சேதரூப சம்சார நிவிருத்தி உண்டாம். இப்போது காரண அஞ்ஞானத்தின்கண் மனத்தின் இலய ரூப வியதிரேகத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சாம்பரால் மறைபட்ட அக்கினியானது தாகரூப காரியத்தையும், பிரகாசரூப காரியத்தையும் செய்யாது. சாம்பர் நீங்கிய பின்னர் அவ்வக்கினியே தாகரூப காரியத்தையும், பிரகாசரூப காரியத்தையும் செய்யும். அதுபோலச் சுழுப்தி அவஸ்தையின் கண்ணும், மரண அவஸ்தையின் கண்ணும், ஜீவர்களின் மனரூப அக்கினியானது போகத்தைக் கொடுக்கும் கன்மவின்மை வடிவ பஸ்மத்தால் மறைபட்டு நிற்கும். இக்காரணத்தால், சுழுப்தி அவஸ்தையின் கண்ணும், மரண அவஸ்தையின் கண்ணும், ஜீவர்களின் மனம் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயரூப காரியத்தைச் செய்யாது. சுகதுக்கரூப பலத்தைக் கொடுக்கும் புண்ணியபாவரூப பிராரப்தகர்மத்தின் உற்பத்தி உண்டாங்கால், அம்மனமே நனாக் கனாவின்கண் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயரூப காரியத்தைச் செய்யும். இப்போது அதிஷ்டான த்தின்கண் மனத்தின் இலய வடிவ வியதிரேகத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! காஷ்டங்கள் முழுவதையும பஸ்மஞ் செய்து நாசத்தை யடைந்த அக்கினியானது, மீண்டு ஒருகாலும் உற்பன்னமாகமாட்டாது. காஷ்டங்களைக் கடைதலால் உண்டாகும் அக்கினியும் வேறதே ஆகும். முன்னர் நஷ்டமாய் அக்கினி மீண்டும் உண்டாகாதாம். அதுபோல், சிரவணாதி சாதனங்களோடு கூடிய சுத்த மனமானது ஆன்ம சாக்ஷாத்காரரூப அக்கினியால் அஞ்ஞானத்தையும், அஞ்ஞானத்தின் காரியமாய் ஜகத்தையும் தகிக்கும். அம்மனமும் அஞ்ஞானகாரியமா மாதலின், அஞ்ஞானரூப காரணமானது தகிக்கப்பட்ட பின்னர்த் தக்தமாகும். ஒருமுறை ஆன்ம ஞானத்தால் நாசத்தை யடைந்த மனமானது, மீண்டு ஒருகாலும் உற்பன்னம் ஆகமாட்டாதாதலின், அஞ்ஞானிகளைப்போல முக்தர்களுக்கு அடிக்கடி ஜன்மம் உண்டாகமாட்டாது. இத்துணையால் மனமானது அபாவமாயின், சம்சாரமும் அபாவமாம் என்னும் வியதிரேகங் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது மனம் இருப்பின் சம்சாரம் இருக்கும் என்னும் அந்வபம் (உடன்பாடு) காண்பிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! வெய்யிற்காலத்து இரவில் பிரகாசமற்ற உஷ்ணவடிவ தேயுவானது, காஷ்டாதி இந்தனங்க (விறகுக) ளின்றியே சந்தாபரூப காரியத்தை உண்டு பண்ணுவதே போல், கனவின்கண் மன விசிஷ்ட ஆன்மா தேசகாலாதி லௌகிக சாமக்கிரி இன்றியே, சூக்ஷுமமாய் தேர் முதலிய பதார்த்தங்களை உண்டாக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! குளிர்காலத்தில் அக்கினி காஷ்டரூப இந்தனங்களை ஆசிரயித்தே ஜீவர்களின் குளிர் நீக்க வடிவ காரியத்தைச் செய்யும். காஷ்டங்களின்றி அந்த அக்கினியானது குளிர் நிவிருத்தியைச் செய்யமாட்டாது. அதுபோல், நனவின்கண் இம்மன விசிஷ்ட ஆன்மா தேசகாலாதி லௌகிக சாதனங்களை ஆசிரயித்தே, ஸ்தூல பதார்த்தங்களை உண்டாக்கும். இப்போது, சொப்பன திருஷ்டா ந்தத்தால் ஜாக்கிரத்தின்கண் மித்தியாத் தன்மையை உணர்த்தும் பொருட்டு, முதலில் நனாக்கனாக்களின் சமானத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! கனாவின்கண் இம்மனமே ஸ்தூல சூக்ஷும ஜகத்வடிவத்தை அடையும். ஆதலின், கனாப்பதார்த்த மெல்லாம் மனோ மாத்திரமாம். அதுபோல்,

நனாவஸ்தையின்கண்ணும் இம்மனமே சர்வ ஜகத்வடிவத்தையும் அடையும். ஆகையால், நனாப் பதார்த்தமும் மனோமாத்திரமாம். கனாவஸ்தையின் கண் மனம் தடைப்படின், துவைதப் பிரபஞ்சம் தோற்றுவதில்லை. அதுபோல், நனாவஸ்தையின் கண்ணும் மனம் தடைப்படின், துவைதப் பிரபஞ்சம் தோற்றமாட்டாது. கனாவஸ்தை யின்கண் மனமே சத்துருவையும், மித்துருவையும், உதாசீனரையும் உற்பத்தி செய்து, சத்துருவினிடத்துத் துவேஷத்தையும், மிதத்துருவினிடத்து இராகத்தையும், உதாசீனரிடத்து உபேக்ஷா புத்தியையும் செய்யும். அதுபோல், நனாவஸ்தையின் கண்ணும் இம்மனமே சத்துருவையும், மித்துருவையும், உதாசீனரையும் உண்டாக்கி, சந்துருவினிடத்தே துவேஷத்தையும், மித்துருவினிடத்தே இராகத்தையும், உதாசீன ரிடத்து உபேக்ஷா புத்தியையும் செய்யும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நனவின்கண் நீண்ட காலமாய் மிகுதியாய் தேயத்தில் காஷ்டம் முதலிய நானாவகையாய் சாமக்கிரிகளால் தேர்முதலிய பதார்த்தங்கள் உண்டாக்கப்படுகின்றன. கனவின்கண் காஷ்டாதி சாமக்கிரி இன்றியே தேர் முதலிய பதார்த்தங்களின் உற்பத்தி யுண்டாமாதலின், கனாப்பதார்த்தங்களைப்போல் நனாப்பதார்த்தங்கள் பொய்யன்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! தேர் முதலிய காரியங்களை உண்டா டாக்குவதில் தேசம், காலம், காஷ்டம் முதலிய சாதன மாத்திரங்களின் அபேக்ஷயே யன்றி, சத்திய சாதனங்களின் அபேக்ஷை இன்றாம். ஆகையால், நனவின்கண் கற்பிதமாய் தேச காலாதி சாதனங்களால் தேர் முதலிய பதார்த்தங்கள் உண்டாவதேபோல், கனவின்கண்ணும் கற்பித தேச காலாதி சாதனங்களால், தேர் முதலிய பதார்த்தங்கள் உண்டாம். நனவின்கண் ஜீவர்கட்குச் சில பதார்த்தங்கள் சுககாரணமாய்த் தோற்றும். சிலபதார்த்தங்கள் துக்ககாரணமாய்த் தோற்றும். அதுபோல், கனவின்கண்ணும் ஜீவர்கட்குச் சில பதார்த்தங்கள் துக்ககாரணமாயும், சில பதார்த்தங்கள் சுககாரணமாயும் தோற்றும். ஆகையால், நனாப் பதார்த்தங்களும், கனாப் பதார்த்தங்களும் சமானமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கனாப்பதார்த்தம் அற்பகாலபரியந்தமிருக்கும். நனாப்பதார்த்தம் நீண்டகாலபரியந்தம் இருக்கும். ஆகையால், கனாப்பதார்த்தங்க ளினும் விலக்ஷணத்தன்மை நனாப்பதார்த்தங்களிடத்தே இருக்கின்றது.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனாப்பதார்த்தங்கள் நிலையானவை என நீ கூறுகின்றாயன்றோ, ஈண்டு நிலையாயிருத்தலென்னும் சப்தத்திற்கு யாது பொருள்? ஆண்டு எப்பதார்த்தம் ஒருகாலத்தும் வேற்றுருவத்தை யடைய மாட்டாதோ, அப்பதார்த்தம் நிலையாயிருத்தல் என்னும் சப்தத்தின் பொருளா? அல்லது, நியமமாய் எப்பதார்த்தம் காரியத்தை உற்பத்திசெய்யுமோ, அப்பதார்த்தம் நிலையாயிருத்தல் என்னும் சப்தத்தின் பொருளா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷமோ சம்பவியாது. ஏனெனின், ஆன்மாவின் வேறாய் எத்துணை ஜடபதார்த்தங்கள் உளவோ, அவை கணந்தோறும் வேற்றுருவத்தை அடையுமாதலின், வேற்றுரு வத்தையடையாமை வடிவ நிலையாயிருத்தற்றன்மை நனாப்பதார்த்தங்களிடத்தே

சம்பவியாது. அங்ஙனம் இரண்டாவது பக்ஷமும் சம்பவியாது. ஏனெனின், எப்பதார்த் தம் கனவின்கண் ஜீவர்கட்குச் சுகத்தையடைவிக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தமே நனவின்கண் துக்கத்தை யடைவிக்கின்றது. எப்பதார்த்தம் கனவின்கண் துக்கத்தை யடைவிக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தமே நனவின்கண் சுகத்தையடைவிக்கின்றது. இங்ஙனம் நனவின்கண் எப்பதார்த்தம் சுகத்தையடைவிக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தமே கனவின்கண் துக்கத்தையடைவிக்கின்றது. எப்பதார்த்தம் நனவின்கண் துக்கத்தை யடைவிக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தமே கனவின்கண் சுகத்தை யடைவிக்கின்றது. ஆகையால், எப்பதார்த்தமும் நியமமாய் ஒரு காரியத்தை உண்டாக்கமாட்டாது. இது கூறியதால் ஜாக்கிர அவஸ்தையின்கண் சொப்பன பதார்த்தங்களினிடத்தே விபரீத காரிய காரணத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. அங்ஙனமே, சொப்பனாவஸ்தையின் கண் ஜாக்கிர பதார்த்தங்களினிடத்தே விபரீத காரிய காரணத்தன்மை காண்பிக்கப் பட்டது. இப்போது ஜாக்கிர அவஸ்தையின்கண்ணே ஜாக்கிர பதார்த்தங்களினிடத்தே விபரீத காரிய காரணத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சொப்பனத்தின்கண் எந்தப்பிரிய பதார்த்தம் சுககாரணமாமோ, அந்தப்பிரிய பதார்த் தமே பிரிந்து போங்காலத்துத் துக்க காரணமாகும். அதுபோல் ஜாக்கிர அவஸ்தை யின் கண்ணும், மனைவி, மைந்தர், தனம் முதலிய பதார்த்தங்கள் சுககாரணங் களாம். அவை பிரிந்து போங் காலத்தே துக்ககாரணங்களாம். நியமமாய் எப்பதார்த்த த்தினிடத்தும் சுக காரணத் தன்மையேனும், துக்ககாரணத் தன்மையேனும் இன்றாம். ஆகையால், சொப்பன பதார்த்தங்களினும் விலக்ஷணத்தன்மை சிறிதுமாத்திரையும் ஜாக்கிர பதார்த்தங்களினிடத்தின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சொப்பனப் பதார்த்தங்கட்குக் காரணம் யாதோ, அதனினின்றும் ஜாக்கிர பதார்த்தங்களின் காரணம் விலக்ஷணமாம். ஆகையால், ஜாக்கிர பதார்த்தங்களின் இடத்தே சொப்பன பதார்த்தங்களின் சமானத் தன்மை சம்பவியா தன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஜாக்கிர அவஸ்தையின்கண் ஜீவர்களின் ஸ்தூல சரீரம் சுக்கில சோணிதத்தால் உற்பன்னமாய்த் தோற்றும். அதுபோல், சொப்பன அவஸ்தையின் கண்ணும் ஸ்தூலசரீரம் சுக்கில சோணிதத்தால் உற்பன்ன மாய்த் தோற்றும் சொப்பன அவஸ்தையின் சுக்கில சோணிதம் அசத்தியமாய் இருப்பது போல், ஜாக்கிர அவஸ்தையின் சுக்கில சோணிதமும் அசத்தியமேயாம். ஜாக்கிர அவஸ்தையின் கண்ணே தந்தை, தாய், மைந்தர், தமயன் என்பன முதலிய அநேகவகைப்பதார்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அதுபோல், சொப்பனாவஸ்தையின் கண்ணும் தந்தை, தாய், மைந்தர், தமயன் என்பன முதலிய அநேக வகைப் பதார்த்தங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால், ஜாக்கிரத்திற்கும் சொப்பனத்திற்கும் எவ்வகையானும் விலக்ஷணத்தன்மை சம்பவியாது. ஆதலின், ஹே ஜனகராஜாவே! ஜாக்கிர அவஸ்தையின் கண்ணும் சொப்பன அவஸ்தையின் கண்ணும் எத்துனை ஸதூல சூக்ஷும பதார்த்தங்கள் உளவோ, அவை யாவற்றிற்கும் மனமே காரணமாம். இச்சீவன் ஈஸ்வரனினும் வேறாம்; இவ்வீஸ்வரன் ஜீவனினும் வேறாம் என்னும் ஜீவேஸ்வர பேதமும் மனோகற்பனையேயாம். இந்த ஜீவேஸ்வர பேதத்தின் நிச்சயத்தால் அஞ்ஞானிகள் அடிக்கடி ஜனன மரணத்தை யடைகின்றார்கள்.

ஆண்டுச்சுருதி (இ-ள்) எப்புருஷன் அத்விதீய பிரஹ்மத்தின்கண் நானாவடிவத்தைக் காண்கின்றனனோ, அந்தப் பேதவாதியாகிய புருஷன் அநந்தமுறை ஜன்னமரணத்தை யடைவன். ஹே ஜனகராஜாவே! இம்மனம் கேவலம் ஜகத்மாத்திரத்திற்குக் காரண மன்றாம்; மற்றோ, ஜீவர்களின் பந்தத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் இம்மனமே காரணமாம். ஆண்டு, ஆன்மாவை மறைக்கும் ஆவரண சத்திரூப அஞ்ஞானத்தைத் தன்னிடத்தே அங்கீகரித்த அசுத்த மனமானது ஜீவர்களின் பந்த காரணமாம். பேததரிசனரூப விக்ஷேப சத்தியாய் அஞ்ஞானத்தைத் தன்னிடத்தே உடன்பட்டதாய் இம்மனமானது அத்தியாத்ம, அதிதெய்வ, அதிபூதம் என்னும் மூவகையாய் துக்கங்களின் காரணமாம். சுருதியானது கூறிய ஆன்மாவின் சொப்பிரகாச ஆநந்த ஸ்வரூபத்தைக் குருசாஸ்திரப் பிரசாதத்தால் அறிந்த சுத்தமனமானது ஜீவர்களின் மோக்ஷகாரணமாம். ஏனெனின், மனத்திற்கும் மனத்தால் உண்டாக்கிய பிரபஞ்சத்திற்கும், சாக்ஷிரூப சுத்த ஆன்மாவின்கண், பந்தம், மோக்ஷம், பேததரிசனம் என்னும் மூன்றும் சம்பவியா; மற்றோ, பந்தம், மோக்ஷம் முதலிய சம்பூரண ஜகத்தையும் மனமே உண்டாக்கியது. ஆதலின், மனத்தின்கண்ணே பந்த மோக்ஷாதிகள் உள. இப்போது, இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனக ராஜாவே! உலகின்கண் அத்தியந்தம் சஞ்சலத்தோடு கூடிய குரங்கானது நானா வகையாய் சேஷ்டையால் தனக்குத்தானே மரணாந்த துக்கத்தைத் தேடிக் கொள்ளும். அங்ஙனம், அத்தியந்த சஞ்சலத்தோடு கூடிய மனமும் விஷய வாசனையால் தனக்குத்தானே சம்சாரதுக்கத்தைத் தேடிக்கொள்ளும். ஹே ஜனகராஜாவே! ஆழ்ந்த நீரின்கண்ணே இருக்கும் மீனத்திற்குச் சிறிதுமாத்திரமும் பயமின்றாம். ஆனால், அந்த மீனம் தூண்டியிற்கோர்த்த மாமிசத்தைப் பக்ஷிக்கும்பொருட்டு, அந்த ஆழ்ந்த ஜலத்தைவிட்டு வெளியில் வருமாயின், அம்மீனம் பிராணாந்ததுக்கத்தை அடையும். அதுபோல், சொப்பிரகாச ஆநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண் இராநின்ற இம்மனமானது சிறிதுமாத்திரையும் துக்கத்தை யடையாது. இம்மனம் விஷய போகத்தின் பொருட்டு, ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவை விடுத்து வெளியே வருமாயின், நானாவகையாய் துக்கங்களை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! பத்துக்கயிறுகளால் பந்திக்கப்பட்ட அத்தியந்தம் சஞ்சலமாய் மற்கடமானது, பத்துத்திசைகளிலும் சுழன்று கொண்டு பரமதுக்கத்தை யடையும். அதுபோல், வாக்கு முதலிய பத்து இந்திரியவடிவ கயிறுகளால் கட்டப்பட்ட இம்மனரூப மற்கடமும், விஷயங்களின் பக்கத்தே ஓடிப் பரம துக்கத்தை யடையும், ஹே ஜனகராஜாவே! அத்தியந்தம் தூர ஆகாசத்தின்கண் இராநின்ற புறாவிற்குச் சிறிதுமாத்திரமும் பயமின்றாம். ஆனால், அக்கபோதம் பிருதிவியின் கண் கபோதனியாய் பெண் புறாவைக்கண்டு இச்சையால் குருபெட்டதாய் ஆகாசத்தை விட்டுப் பூமிக்கண் வரும். அப்பூமியின்கண் அக்கபோதம் நானாவகையாய் துக்கத்தையடையும். அதுபோல், சிதாகாசத்தின் கண்ணே இராநின்ற மனமானது, சிறிதுமாத்திரையும் துக்கத்தை யடையமாட்டாது. அம்மனமானது பாகிய சப்தப் பரிசாதி விஷயங்களைக் கண்டு, இச்சையாற் குருடு பட்டதாய் அந்தச் சிதாகாசத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அக்கால் பாகிய விஷயங்களின் பக்கத்தே வரும்; வரின், அம்மனம் அநேகம் வகையாய் துக்கங்களை யடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! கயிற்றாற் கட்டப்பட்ட பசுவானது, பராதீனத் தன்மையால் மேலும் மேலும் துக்கத்தைக் கொடுக்கப்பட்ட இடத்தையே அடையும். அது போல், புண்ணிய பாவரூப கயிற்றாற் கட்டப்பட்ட இக்காமத்தோடு கூடிய

மனமும், மேலும் மேலும் துக்கத்தைக் கொடுக்கப்பட்ட விஷயரூப பூமியை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! மிருத்தியுவானது சர்வ லோகத்தின் கண்ணும் சஞ்சரிக்கின்றது. ஆனால், அது சஞ்சரிப்பதின் காரணத்தை ஒருவரும் அறியார். அது போல், மனமும் எப்போதும் விஷயங்களின் பக்கத்தே யடையும். ஆனால், அது செல்வதின் காரணத்தை எவருமறியார். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் மூட பாலகனானவன் வீணாகவே நானாவகையாய் சேஷ்டைகளைச் செய்வனோ, அங்ஙனம் இம்மனமும் வீணாகவே நானாவகையாய் சேஷ்டைகளைச் செய்யும். கட்டுப்பட்ட பாதத்தையுடையவனும், தேரின்கண் அத்தியந்தம் பிரீதியுடையவனு மாகிய ஒரு தேராளி அத்தேரின்கண் நைந்த கயிற்றால் கட்டப்பட்ட அத்தியந்தம் துஷ்டக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருப்பின், குதிரைகளோடு கூட, குழியின் கண்ணே விழுந்து அழிவை யடைவன். அதுபோல், மனவடிவ நைந்த கயிற்றால் கட்டப்பட்ட பத்து இந்திரியங்களாகிய துஷ்டக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட இச்சங்காதரூப தேரின் கண் இராநின்ற இச்சீவான்மா அடிக்கடி சம்சாரரூப குழியின்கண் விழும். ஹே ஜனகராஜாவே! மூடபாலகனானவன் முதலில் தன் முகத்தின்கண் நானாவகையாய் * விக்கிரியையைச் செய்வானேயாயின் பின்னர் எதிரிலிரா நின்ற சுத்தமாய் கண்ணா டியின்கண் நானாவகையாய் விக்கிரியையைக் காண்பன். [* விக்கிரியை = விபரீதச்செய்கை.] ஆனால், அந்த நானாவகையாய் விக்கிரியை கண்ணாடியின்கண் உண்மையாய் இன்றாம்; மற்றோ, பாலகனுடைய முகத்தின்கண்ணே யுளது. மயக்கத்தால் அப்பாலகனுக்குத் தர்ப்பணத்தின்கண் விக்கிரியை பிரதீதியாகின்றது. அதுபோல், இம்மனமும் சம்சார சம்பந்தியாய் அநேகம்வகை விக்கிரியைகளைச் செய்யும். தனது விக்கிரியைகளைச் சமீபத்திலிரா நின்ற சொப்பிரகாச ஆன்மாவில் காணும். ஆனால், உண்மையாய் அவை மனத்தின்கண்ணே இருக்குமன்றி ஆன்மாவின்கண் இரா. பிராந்தியினாலே மனத்தின்கண் உள்ள அவை ஆன்மாவின் கண்ணே தோற்றும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜடமாய மனத்தின்கண் நானாவகையாய் விக்கிரியை களின் காரணத் தன்மை சம்பவியா தன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! புளிப்பு ரசத்தையுடைய புளியம்பழம் முதலியவற்றைச் சமீபத்திற் காணின், புருஷர்கள் முகத்தில் நீர் உண்டாம். அங்ஙனமே அவர் மனத்தையும் கலக்கும். அதுபோல், சொப்பிரகாச சைதன்னிய ஆன்மாவும் தனது சந்நிதி மாத்திரத்தால் ஜடமனத்தை நானாவகையாய் விக்கிரியை களின் கண் முயல்விக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அசங்க ஆன்மாவின்கண் மனக்கலக்கத்தின் காரணத் தன்மை எங்ஙனம் சமபவிக்கும்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அசங்க ஆன்மாவின்கண் மனக்கலக்கத் தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாயினும், அசிந்திய சக்தியாகிய அஞ்ஞானத்தால் அசங்க ஆன்மாவின் கண்ணும் மனக்கலக்கத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் கனவின் கண்ணே இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா

ஜீவர்களின் மனங்களை உறபன்னஞ் செய்யுமோ, அங்ஙனம் எம்மனத்தோடு கூடி இவ்வான்மா யடையுமோ, அமமனத்தையும் இவ்வான்மாவே உண்டாக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கனவின்கண் எம்மனத்தால் ஆன்மா அநேக மனங்களை உண்டாக்குமோ, அந்த முக்கியமாய் மனத்தையும் வேறொரு மனத்தால் உண்டாக்குவதாய் அங்கீகரிக்க வேண்டிவரும். வரவே, அனவஸ்தா தோஷத்தின் பிராப்தியன்றோ உண்டாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மனத்தால் மனம் உண்டாவதாய் உடன்படின் அனவஸ்தா தோஷத்தின் பிராப்தி உண்டாம். ஆனால், மனத்தால் மனத் தின் உற்பத்தி உடன்பாடின்றாம் மறறோ, உலகின்கண் பீஜங்கள் நஷ்டமானதைக் கண்டு, **"பிருது"** என்னும அரசர் பிருதிவியைப் பிரேரிப்பித்தனர். அவ்வரசரின் பிரேரணையால் பிருதிவியானது பீஜங்களை உண்டாக்கிற்று. ஆண்டு, பீஜங்களைக் குறித்துப் பீஜங்கட்குக் காரணத்தன்மை இன்றாம். மற்றோ, எந்தப் பிருதிவியானது பீஜங்களைத் தன்னிடத்தே ஒழுக்கி வைத்திருந்ததோ, அந்தப் பிருதிவிக்கே பீஜங்களைக் குறித்துக் காரணத்தன்மை கூடும். அதுபோல், மனத்தின் உற்பத்தியின் கண் மனத்திறகுக் காரணத்தன்மை இன்றாம்; மற்றோ, மூலாஞ் ஞானத்தோடு கூடிய ஆன்மாவே மனத்தின் காரணமாம். அந்த மூலாஞ்ஞானம் அனாதியாம். ஆகையால, தன் உற்பத்தியின் கண் அந்நிய அஞ்ஞானத்தின் அபேக்ஷை உண்டாகமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! மேகம் மின்னல் முதலியவை அற்ற அத்தியந்தம் நிர்மலமாகிய ஆகாசமானது, தனது அசிந்திய சக்தியால் மேகம் மின்னல் முதலிய வற்றின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலய காரணமாம். மேகாதிகளோடு கூடிய ஆகாசம் மேகாதிகளின் காரணமாகாது. அதுபோல், அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய இவ்வான்மா மனாதி ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலய காரணமாம். மனாதி பிரபஞசத்தோடு கூடிய ஆன்மா மனாதி பிரபஞ்சத்தின் காரணமாகாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அஞ்ஞானத்தால் இவ்வான்மா எங்ஙனம் விபரீத பாவத்தை அடையும்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஒரு தரித்திரியாய் பிக்ஷுவானவன் யாதாவது ஒரு மாயை முதலிய நிமித்தங்கொண்டு, தனது பிக்ஷத்தன்மையின் அஞ்ஞானத்தால் இராஜத்தன்மையை அடைவது போலும், ஒரு இராஜாவானவன் தனது இராஜத்தன்மையின் அஞ்ஞானத்தால் பிக்ஷத்தன்மையை அடைவது போலும், பிரஹ்ம ரூபமான இந்த ஆன்மாவும் தனது உண்மை வடிவத்தின் அஞ்ஞானத்தால் ஸ்தூல சூக்ஷும ரூப ஜகத்வடிவத்தை அடையும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அஞ்ஞான வயத்தால் ஆன்மாவிற்கு உலகவடிவ அடைவு சம்பவிக்குமாயினும், அஞ்ஞான வயத்தால் ஆன்மாவின்கண் ஜனன மரணங்கள் சம்பவியா.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இப்போது ஜனன மரணமற்ற இப்புருஷன் தனது சொரூப அஞ்ஞானத்தால் கனவின்கண் ஜனன மரணத்தை அடையா நிற்பன். அதுபோல், நனவின்கண்ணும் உண்மையாய் ஜனன மரண மற்ற இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா தனது ஸ்வரூப அஞ்ஞானததால் ஜனன மரணத்தை அடையும். ஆகையால், தனது ஸ்வரூப அஞ்ஞானமே ஜனன மரண காரணமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண் கடமுதலிய ஜட பதார்த்தங்களைக் காண்போனானவன் கடாதி திருசிய பதார்த்தங்களால பிரகாசிக்கப்படான். அதுபோல், கனவின்கண் தேர் முதலிய திருசிய பதார்த்தங்களின் ஆகாரத்தை அடைந்த மனமானது, சொப்பனத்தைக் காணும் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவைப் பிரகாசிப்பிக்கமாட்டாது; மற்றோ, சாக்ஷியாய் ஆன்மா அம்மனத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுருதியானது ஆன்மாவை ஜோதி என எங்ஙனங் கூறியிருக்கின்றதோ, அங்ஙனம் மனத்தையும் ஜோதி எனக் கூறியிருக்கின்றது. ஆகையால், ஆன்மாவைப்போல மனமும் ஸ்வப்பிரகாசமாம்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மனம் ஆன்மாவை ஒளிர்விக்குமாதலின், ஜோதியாம் என்னும் கருத்தால் சுருதியானது மனத்தை ஜோதி எனக் கூறிய தன்றாம்; மற்றோ, ஆன்மாவினும் வேறாய் கடபடாதி பதார்த்தங்களை ஆன்மா மனத்தின் விருத்திவாயிலாய் ஒளிர்விக்கும். ஆகையால், கடாதி பாகிய பதார்த்தங்களை ஒளிர்விப்பதின்கண் மனம் ஆன்மாவின் சககாரியாம் என்னும் கருத்தால் சுருதியானது மனத்தை ஜோதி எனக் கூறியது. உலகின்கண் கடபடாதி பதார்த்தங்களின் ஞானத்தில் சககாரியாய் நேத்திர இந்திரியத்தை ஜோதி எனக் கூறுவர். அதுபோல், கடாதி பதார்த்தங்களின் ஆகாரமாய் விருத்திகட்கு உபாதான காரண மனத்தைச் சுருதி ஜோதி எனக் கூறியது. ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வான்மா பாகிய ஸ்தூல சூக்ஷும பதார்த்தங்களை நேத்திராதி இந்திரியங்களால் அறியும். நேத்திராதி இந்திரியங்களின் விஷயமல்லாத பரோக்ஷ பதார்த்தங்களையும், நேத்திராதி இந்திரியங்களையும் இவ்வான்மா மனத்தால் உணரும். அங்ஙனம் மனத்தையும், மனத்தின் விருத்திகளையும், இவ்வான்மா அந்நிய எச்சாதனங்களா லும் ஒளிர்வியாது; மற்றோ, தனது ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தால் இவ்வான்மா மனத்தை ஒளிர்விக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! ஆன்மாவை ஆசிரயித்து ஆன்மாவை விஷயஞ்செய்யும், அவ்வியாகிருதரூப அஞ்ஞானம் மனத்தின் காரணமாம். அக்காரணமாய் அஞ்ஞானத்தையும் இந்த ஸ்வப்பிரகாசரூப ஆன்மாவே விளக்குமா யின், அஞ்ஞானத்தின் காரியமாய் மனத்தை ஆன்மா விளக்கும் என்பதன்கண் யாது கூறவேண்டி யிருக்கின்றது. ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் இந்த ஸ்வயம் ஜோதியாகிய ஆன்மா அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய மனத்தை ஒளிர்விக்குமோ, அங்ஙனம் நேத்திராதி இந்திரியங்களையும், * உடுக்கணங்களையும், மணிகளையும், இரத்தினங்களையும், சூரியனையும், சந்திரனையும், அக்கினியையும் மற்றுமுள்ள பிரகாசக பதார்த்தங்களையும், இந்த ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மாவே பிரகாசிப்பிக்கும். [* உடுக்கணம் = நக்ஷத்திரக்கூட்டம்.] சைதன்னிய ஆன்மாவாலன்றி ஜடபதார்த்தங்கள் சித்தியாக மாட்டா. இத்துணை கூறியதால், ஆன்மாவின்கண் சுருதியால் துணியப்பட்ட சர்வ ஜகத்தின் பிரகாசகத் தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது

யுத்திகளால் ஆன்மாவின்கண் சர்வ ஜகத்தின் பிரகாசகத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - இது கடம், இது படம் என்பன முதலிய ஞானங்களின் எத்துணை ஞானத்தினும் வேறாய் நேத்திராதி கரணங்கள் உளவோ, கடபடாதி விஷயவடிவ காரணங்கள் உளவோ, அவற்றின்கண் எல்லா நூலாசிரியரும் ஜடத்தன்மையை அங்கீகரித்துளார். பிரகஸ்பதியின் சிஷ்யராய் சார்வாக நாத்திகர் மாத்திரம் ஞானத்தின் காரணங்களில் ஜடத் தன்மையை அங்கீகரித்ததிலர், ஏனெனின், அவர்கள் மதத்தில் சரீராகார பரிணாமத்தை அடைந்த பிருதிவி, ஜலம், தேயு, வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களின் கண்ணே சைதன்னியத் தன்மையுளது. அந்தச் சார்வாகர்களின் மதத்தைச் செய்த கருமங்கட்குப் போகமின்றி அழிவும், செய்யாத கருமங்கட்குப் பலபோகமும் ஆம் என்னும் செய்ததற்கின்றி செய்யாததற் கொன்றும் வடிவ தோஷத்தால் பாலகரும் கண்டித்துவிடுவர். இக்காரணத்தால் அவர் தம்மதம் ஈண்டு கண்டிக்கப்படவில்லை. ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும். இது கடம், இது படம் என்பன முதலிய ஞானத்தின் வேறாய் எத்துணைப் பதார்த்தங்களுளவோ, அவையாவும் ஜடங்களாம்; அவற்றின் ஞானமே பிரகாசரூபமாம். இப்போது, இப்பொருளின்கண்ணே இவ்விசாரஞ் செய்யத் தக்கதாம்: - அதாவது இது கடம், இது படம் என்பன முதலிய ஞானங்கள் சைதன்னிய ரூபமாதலின் ஸ்வப்பிரகாசமா? அல்லது, அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூப மாதலின் பரப்பிரகாசமா? என்பதே. இப்போது முதலாவதாய் ஸ்வப்பிரகாச பக்ஷத்தின்கண் அந்த ஞானங்களுக்குப் பிரஹ்மான்மரூபத் தன்மை சிததிக்கும் பொருட்டு, அவற்றின் பேதத்தைக் கண்டனம் செய்வாம். இது கடம், இது படம் என்பன முதலிய ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதம் எதனாற் சித்திக்கும்? அந்தப் பேதத்தானே அந்தப் பேதத்தின் சித்தியுண்டாமா? அல்லது, அந்தப் பேதத்தின் ஆசிரயமாய் ஞானத்தால் அந்தப் பேதத்தின் சித்தியுண்டாமா? அல்லது, மற்றொரு ஞானத்தால் அந்த ஞானத்தின் சித்தியுண்டாமா? அவற்றுள், அந்தப் பேதத்தால் அந்தப் பேதத்தின் சித்தி ஆம் என்னும் முதற் பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், ஒரு மூடனானவன் என் முகத்தில் நாவில்லை எனக் கூறுவானாயின், அவ்வசனம் வியாகாத தோஷத்தோடு கூடியதாம். ஏனெனின், நாவின்றி இவ்வசனத்தைக் கூறமுடியாதன்றோ? இது போல், ஜடமாய் பேதம் தனது சித்தியைச் செய்யும் என்னும் வாதியின் வசனமும், வியாகாத தோஷத்தோடு கூடியதாம். ஏனெனின், ஜட பதார்த்தத்தால் தன் சித்தியும், மற்ற பதார்த்தத்தின் சித்தியும் உண்டாவதை யாண்டும் கண்டிலேம். அந்தப் பேதத்தின் ஆசிரயமாய் ஞானத்தால் அதன்கண் இருக்கும் பேதத்தின் சித்தி உண்டாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், அபாவத்தின் பிரதியோகி அநுயோகி ஞானங்களாலன்றி, அபாவத்தின் ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. கடத்தின் அபாவத்தை உடையது பூதலம் என்னும் தோற்றத்தின் கண், கடாபாவத்தின் பிரதி போகி கடமாம். அநுயோகி பூதலமாம், ஆண்டு, கடரூபப் பிரதியோகியின் ஞானத்தினான் அன்றியும், பூதலரூப அநுயோகியின் ஞானத்தினான் அன்றியும், கடாபாவததின ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. அதுபோல், ஞானங்களின் பரஸ்பர பேதமும் அபாவரூபமாம். ஆகையால், அந்தப் பேதத்தின் பிரதியோகி அநுயோகிரூப ஞானங்களின்றி, அந்தப்பேதத்தின் ஞானம் உண்டாகமாட்டாது. அந்தப் பிரதியோகி அநுயோகிரூப ஞானம ஸ்வப்பிரகாசமாம். ஆகையால், அந்த ஞானங்களை விஷயஞ் செய்யும் ஞானம் சம்பவியாது. அந்த ஞானங்களை

விஷயஞ் செய்வதற்காக மற்றொரு ஞானத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், கடாதிகளைப் போல அந்த ஞானங்களிடத்தே ஸ்வப்பிரகாசத் தன்மை இராது; மற்றோ. அந்த ஞானங்கள் பரப்பிரகாசங்களாம். அல்லது, ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களில் இராநின்ற பேதம் மற்றொரு ஞானத்தால் சித்தமாம் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின், அவன்பா லிது கேட்டல் வேண்டும். அந்த ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதத்தை நீ மற்றொரு ஞானத்தால் கவர்கின்ற னையா? அல்லது, கவரா தொழிகின்றனையா என்பதே. அவன் முதற் பக்ஷத்தை அங்கீகரிப்பின், அவன்பால் இது கேட்க வேண்டும். பேதம் இருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தால் அந்தப் பேதத்தை விஷயஞ் செய்கின்றனையா? அல்லது, இந்த ஞானங்களின் பேதம் இருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தால் அந்தப் பேதத்தினை விஷயஞ் செய்கின்றனையா? என. அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பேதம் இருக்கின்றது என்னும் ஞானம் பேதமாத்திரத்தை விஷயஞ் செய்கின்றது; ஞானங்களின் பேதத்தைவிஷயஞ் செய்வதின்றாம். ஆகையால், பேதமிருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தால ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதம் சித்தமாக மாட்டாது; பேதம் இருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தால் ஆகாசத்திற்கு ஆகாசத்தினின்றும் பேதம் சித்தமாகமாட்டாது. அதுபோல், பேதம் இருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தால் ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதம் சித்த மாகமாட்டாது. இந்த ஞானங்களின் பேதம் இருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தால் ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதத்தை விஷயஞ் செய்கின்றனன் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், கடம் படத்தினின்றும்.. வேறாம். அங்ஙனமே, படம் கடத்தினின்றும் வேறாம் என்னும் ஞானம், கடபடங்களையும், அவற்றின் பேதத்தையும் விஷயம் செய்யும். இக்காரணத்தால் கடபடங்கள் பரப்பிரகாசங்களாம். அதுபோலவே, இதுகடம் என்னும் ஞானம் இது படம் என்னும் ஞானத்தினும் வேறாம் என்னும் ஞானம் அந்த ஞானங்களையும், அவற்றின் பேதத்தையும் விஷயஞ் செய்யும். ஆகையால், கடாதிகளைப் போல் அந்த ஞானங்களும் பரப்பிரகாசமாதல் வேண்டும். அல்லது, ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதம் எந்த ஞானங்களாலும் சித்தமாகமாட்டாது என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகாரம் செய்யின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், மனுஷக்கோடு, மலடிமைந்தன் என்பன எந்தப் பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்திற்கும் விஷயமன்றாம்; ஆதலின், அத்தியந்தம் அசத்தியமாம். அதுபோல், பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்திற்கு அவிஷயமாதலின், ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதமும் அத்தியந்தம் அசத்தியமாம். பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்தின் அவிஷயமென உடன்பட்டு ஞான பேதத்தைச் சத்தியமாயங்கீகரிக்கின், பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்திற்கு அவிஷயமாய் மனுஷக கோடும் மலடிமைந்தனும் சத்தியமாதல் வேண்டும். அல்லது, ஞானங்களின் பேதத்தைக் கவரும் வேறு ஞானம் யாதோ அது பரப்பிரகாசமா? அல்லது ஸ்வப்பிரகாசமா? அவற்றுள், வாதியானவன் முதற் பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின் அது பொருந்தாது. ஏனெனின், எந்த ஞானமானது ஞானங்களின் பேதத்தைக் கவாந்ததோ, அந்த ஞானம் பரப்பிரகாசமாதலின், அந்த ஞானத்திற்கு வேறொரு ஞானத்தால் ஒளிரவு கூடல் வேண்டும். இரண்டாவதற்கு மூன்றாவதால் ஒளிரவாம், மூன்றாவதற்கு நான்காவதால் ஒளிர்வாம். என

ஞானங்களின் தாரையை உடன்படுவதில அனவஸ்தா தோஷத்தினடை வுண்டாம். ஞானங்களின் பேதத்தைக் கவரும் அந்த வேறு ஞானம ஸ்வப்பிரகாசமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிப்பின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரதியோகி அநுபோகி ஞானத்காலன்றி, அபாவத்தின் ஞானம் உண்டாகாது என்னும் விஷயத்தை முன்னரே கூறிவந்தேன். ஆகையால், எந்த ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களின் பேதத்தைக் கவருமோ, அந்த ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் அப்பேதத்தின் பிரதிபோகி அநுயோகிரூப ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களையும் அவசியம் கவரும் என்னும் இவ்வார்த்தை சம்பவியாது. ஏனெனின், சூரியன், சந்திரன் என்னும் இருவரிடத்தும் பிரகாசகத் தன்மை சமானமாம். ஆகையால், சூரியன், சந்திரனைப் பிரகாசஞ் செய்வதின்றாம். சந்திரன், சூரியனைப் பிரகாசஞ் செய்வதின்றாம். அதுபோல், பேதத்திற்கு ஆசிரயரூப ஞானமும் ஸ்வப்பிரகாசரூபமாம். அந்தப் பேதத்தைக் கவரும் ஞானமும் ஸ்வப்பிரகாசரூபமாம். ஆகையால், ஸ்வப்பிரகாச ரூப ஞானத்தின் கவர்ச்சி, ஸ்வப்பிரகாசரூப வேறு ஞானத்தால் சம்பவியாது. பிரகாசரூப ஞானத்திற்கும் வேறு பிரகாசரூப ஞானத்தால் பிரகாசம் உடன்படின், சூரியன், சந்திரன் என்பவருக்கும் பரஸ்பரம் பிரகாசியப்பிரகாசக பாவம் உண்டாதல் வேண்டும். அல்லது, எந்தவாதியானவன் ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தால ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தின் பிரகாசத்தை அங்கீகாரஞ் செய்வனோ, அவ்வாதியானவன் அந்த ஞானங்கட்குப் பரஸ்பரம் குறைவு மிகுதிவடிவ பேதத்தையும் அவசியம் அங்கீகரிப்பன். ஆண்டு, பிரகாசிய ஞானத்தின்கண் குறைவுத் தன்மையை உடன்பட வேண்டிவரும் பிரகாசக ஞானத்தின்கண் மிகுதித் தன்மையை அங்கீகரிக்க வேண்டிவரும். ஆகையால், எங்ஙனம் இது கடம், இது படம் என்பன முதலிய ஞானங்களால் பிரகாசியக் கடபடாதி பதார்த்தங்களினிடத்தே ஸ்வப்பிரகாசத் தன்மை இன்றாமோ, அங்ஙனமே ஞானத்தால் பிரகாசிய ஞானங்களிடத்தும் ஸ்வப் பிரகாசத் தன்மை இராதாதலின், ஞானத்தை ஸ்வப்பிரகாசமென உடன்பட்டு, அந்த ஞானத்திற்கு மற்றொரு ஞானத்தால் பிரகாசம் உடன்படல் வேண்டுமென் வாதி கூறுதல் எங்ஙனம் கூடும்? என் தாய் மலடி என ஒருவன் கூறும் வசனம் போல் வியாகாததோஷத்தை அடையுமன்றோ? அல்லது, எவ்வாதியானவன் ஸ்வப்பிரகாச ஞானங்களிடத்தே குறைவு மிகுதித்தன்மை வடிவ பேதத்தை அங்கீகரியானாயினும், அந்த ஞானங்கட்குப் பரஸ்பரம் பிரகாசியப் பிரகாசக பாவம் சித்தியாது. ஏனெனின், சமான ஜாதியையுடைய பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் பிரகாசியப்பிரகாசக பாவத்தை உலகத்தின்கண்ணே யாண்டும் கண்டதின்றாம். தீபம் தன்னினும் விஜாதீயமாய் கடாதிபதார்த்தங்களை ஒளிர்விக்கும். ஆனால், பிரகாசரூபத்தால் சமானஜாதியையு டைய மின்மினி முதலியவற்றை அத்தீபம் பிரகாசியாது. அதுபோல், ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தால் சமான இயற்கையையுடைய ஞானங்கட்கும் பரஸ்பரம் பிரகாசியப் பிரகாசகபாவம் சம்பவியாது. ஆகையால், எவ்வகையானும் ஞானங்களின் பேதம் துணியப்பெறமாட்டாதெனத் துணியப்பெற்றது. இப்போது போதாகித ஞானங்கட்கு ஆன்மரூபத்தன்மையைக் கூறும்பொருட்டு, முதலில் ஞானத்தின்கண் சுகரூபத் தன்மையை நிரூபிபபாம்: - அந்தப் பேதமற்ற ஞானம் சுகரூபமாம். ஏனெனின், (இ-ள்.) எப்பதார்த்தம் பேதமற்றதாமோ, அப்பதார்த்தமே சுகரூபமாம் என்னும் சுருதியின் கண் கூறிய பேத சூன்யத்தன்மைவடிவ சுகத்தின் இலக்கணம் பேத சூன்ய ஞானங்க ளினிடத்தும் பொருந்தும், ஆகையால், பேதமற்ற ஞானம் சுக ரூபமாம்.

சங்கை: - சுருதிகூறிய பேத சூன்யத்தன்மைரூப சுகத்தின் இலக்கணம் சுகத்தின்கண் யாண்டு பொருந்தும்?

சமாதானம்: - துயிலின் கண்ணும், சமாதியின் கண்ணும் பேத தரிசனமின்மை யின், இச்சீவன் துக்கத்தை யனுபவியான்; மற்றோ, ஆண்டுச் சுகத்தையே அனுபவிப்பன்.

சங்கை: - துயிலின்கண்ணும், சமாதியின்கண்ணும் இராநின்ற சுகத்தின் கண் பேத சூன்யத்தன்மைரூப சுகத்தின இலக்கணம் சம்பவிக்குமாயினும், அச்சுகம் ஸ்வப்பிரகாச ஞான சொரூபம் என்னும் அர்த்தத்தின்கண் யாது பிரமாணம்?

சமாதானம்: - ஸ்வப்பிரகாசரூபமாய் முன்னர் வர்ணித்த ஞானமானது சுக ரூபமன்றாமாயின், துயிலின்கண்ணும், சமாதியின்கண்ணும் துக்கத்தினனுபவம் உண்டாகாததேபோல, ஜீவர்கட்குச் சுகத்தின் அனுபவமும் உண்டாதல் கூடாது. சர்வ ஜீவர்கட்கும் துயிலின்கண்ணும், சமாதியின் கண்ணும் சுகத்தினனுபவம் உண்டாகின் றது. ஆகையால், ஸ்வப்பிரகாத ஞானமே சுகரூபமாம். இக்காரணத்தானே சர்வ ஜீவர்கட்கும், துயிலின் ஸ்வப்பிரகாச ஞானரூப ஆநந்தத்தின்கண் இச்சையுண்டாம்.

சங்கை: - துயிலின்கண் சர்வஜீவர்களுக்கும் இச்சை உண்டாவது சுக அடைவி ன் பொருட்டு அன்றாம்; மற்றோ, சர்வ துக்கங்களின் அபாவத்தை அடையும் பொருட்டு, துயிலின்கண் இச்சையுண்டாகின்றது. ஆதலின், துயிலின்கண் ஸ்வப்பிர காச ஞானத்தோடு சுகத்திற்கு அபேதத்தை அங்கீகரித்தல் பயனற்றதே யாகுமன் றோ?

சமாதானம்: - துயிலின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் சுகரூபமாயிருப்பதே போலத் துக்க அபாவரூபமுமாம். ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தினும் வேறாய்த் துக்கா பாவம் இன்றாம். ஏனெனின், துயிலினகண் இராநின்ற சர்வ துக்கங்களின் அபாவம் ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தினும் வேறாகுமாயின், அந்தத் துக்காபாவத்தின் சித்தியே உண்டாகமாட்டாது. எவ்வாதியானவன் துயிலின்கண் துக்காபாவத்தை ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தினும் வேறாய் உடன்பட்டு, அந்தத் துக்காபாவத்தின் பிரகாசத்தை அங்கீகாரஞ் செய்வனோ, அவ்வாதிபால் இது கேட்டல் வேண்டும்: - துயிலின் கண் அத்துக்காபாவத்தைச் சூரியாதிகள் பிரகாசஞ்செய்யுமா? அல்லது, ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் பிரகாசஞ்செய்யுமா? என. அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தை அவ்வாதி யங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், துயிலின்கண் சர்வகாரியப் பிரபஞ்சத் தின் இலயம் உண்டாம். ஆகையால், சூரியாதிப்பிரகாசங்கட்கும் துயிலின்கண் இல யம் உண்டாம். துயிலின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தால் துக்காபாவம் பிரகாசமா மென்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், துயிலின்கண் இராநின்ற துக்காபாவத்தை வாதியானவன் ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தினும் அத்தியந்தம் பின்னமாய் அங்கீகரிப்பனாதலின், அந்த அத்தியந்தம் பின்னமாய் துக்காபாவத்தை ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் பிரகாசியாது.

கருத்திதுவாம்: - சைதன்னியரூப ஸ்வப்பிரகாச ஞானமானது இரண்டு பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும். ஒன்றோ, தனது சொரூபத்தையாம். மற்றொன் றோ, தன்னோடு தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்த பதார்த்தத்தையாம். அத்தியந்தம் பின்னமாய் துக்காபாவத்தை ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் பிரகாசியாது. ஆகையால், துயிலின்கண் துக்காபாவத்தின் சித்தியின் பொருட்டு, வாதியானவன் அந்தத்துக்கா பாவத்தை ஸ்வப்பிரகாச ஞானரூபமென உடன்படலவேண்டும். இப்போது சத்கியாதி வாதியின் மதத்தை அங்கீகரிதது, துக்காபாவத்தின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானரூபத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம். சத்தியாகி வாதியின் மதத்தின்கண் கடத்திலிரா நின்ற படாதி சர்வபதார்த்தங்களின் அபாவம் அதிகாணரூப கடத்தினும் பின்னமன் றாம்; மற்றோ கடரூபமேயாம். அதுபோல், துயிலின்கண் அதிஷ்டானரூப சைதன்னியத்திலிரா நின்ற துக்காபாவமும் அதிஷ்டானரூப சைதன்னியத்தினும் பின்ன மன்றாம்; மற்றோ, அந்தத் துக்காபாவமும் அதிஷ்டான சை தன்னியரூபமாம்.

சங்கை: - சத்கியாதி வாதியைப் போல் அபாவத்தை அதிகாண ரூபமாய் உடன்படின், சம்பூரண ஜகத்திற்கும் அபாவ ரூபத்தன்மையின் அடைவுண்டா மன்றோ?

சமாதானம்: - அபாவத்தை அதிகரணரூபமென உடன்படுவதில், சம்பூரண ஜகத்திற்கும் அபாவ ரூபத்தன்மை உண்டாமாயின் உண்டாகுக. இதன்கண் அத்துவைதவாதிகளாய் எங்கட்குச் சிறிது மாத்திரையும் ஹானியுணடாகாது; மாறாய் அத்விதீய ஆன்மாவின் திட நிச்சயமுண்டாம்.

சங்கை: - சத்கியாதிவாதி மதத்தை அங்கீகரித்துத் துக்காபாவத்தை அதிஷ்டான சைதன்னிய ரூபமென அங்கீகாரஞ்செய்யின், உமது சித்தாந்தத்தின் ஹானியன்றோ? ஆம்.

சமாதானம்: - சர்வ அமசத்தானும் பரமதத்தை அங்கீகாரஞ்செய்யின், எமது சித்தாந்தத்தின் ஹானி உண்டாம். ஆனால், சர்வ அம்சத்தானும் பரமதத்தை யாம் அங்கீகரிப்பதின்றாம். மற்றோ, பரமதத்தில் எத்துணை அம்சம் சுருதிப் பொருளில் அனுகூலமாமோ, அத்துணை அம்சத்தை யாம் அங்கீகரிக்கின்றோம். ஆகையால், எமது சித்தாந்தத்தின் ஹானி உண்டாகாது. கேவலம் தயிரைக் குடிப்பின் ஜூரத்தினு ற்பத்தி யுண்டாமாயினும், சர்க்கரையோடு கூடிய தயிரைக் குடிப்பின் ஜூரததினு ற்பததி யுண்டாகாது. அதுபோல், சுருதிக்கு முறணாய் பரமதத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், சித்தாந்தத்தின் ஹானியுண்டாமாயினும், சுருதி அர்த்தத்திற்கு அநுகூல மாய் யுக்திரூப சர்க்கரையோடு கூடிய பரமதரூபத்தயிரைக் கவர்வதில் சிறிது மாத்திரையும் சித்தாந்தத்திற்கு ஹானி உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், சத்கியாதி வாதி எந்தக் கடத்தைப் படாதி சர்வபதார்த்தங்களின் அபாவ ரூபமாய் அங்கீகரிப்பனோ, அக்கடத்தையே அத்துவைதவாதியாகிய யாம் பிரஹ்மரூபமாய் உடன்பட்டுளேம்.

கருத்திதுவாம்: - அஸ்தி, (இருக்கின்றது.) பாதி, (விளங்குகின்றது) பிரியம், (ஆநந்தம்) நாமம், (பெயர்) ரூபம், (வடிவம்) என்னும் ஐந்து அம்சங்களால் சர்வஜகத்தும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றுள், கடத்தின் நாமரூபமென்னு மிரண்டம்சம் கற்பிதமாம். ஆதலின், அதிஷ்டான சைதன்னியத்தினும் பின்னமன் றாம்; அஸ்தி, பாதி, பிரியம் என்னும் மூன்று அம்சங்களும் பிரஹ்ம ரூபமாம். இவ்வார்த்தை அந்நிய சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் கூறப்பட்டுளது: -

"உண்டிலகலோடின்ப முருவமே - பண்டை நாமமென்றங்கிச பஞ்சகம்
உண்டு மூன்று முன்னொண்பிரமவுரு - மண்டிரண்டு முலகவடிவமே."

(இ-ள்.) சம்பூரண ஜகத்தானது அஸ்தி, பாதி, பிரியம், நாமம், ரூபம் என்னும் ஐந்தம்சங்களோடு கூடியிருக்கின்றது. அவற்றுள், அஸ்தி, பாதி, பிரியம் என்னும் முதல் மூன்றம்சங்களோ பிரஹ்மரூபமாம். நாமம் ரூபம் என்னும் இரண்டம்சங்களோ உலகுருவமாம். அல்லது, அதிகரணரூப பாவபதார்த்தத்தினி ன்றும் அபாவமானது வேறாகுமாயின், அவ்வபாவத்தின்கண் பதார்த்தத் தன்மையே சம்பவியாது. ஏனெனின், அஸ்தி என்னும் பதத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தப்பட்ட வஸ்துவை அறிஞர் பதார்த்தமென்பர். கடமிருக்கின்றது, படமிருக்கின்றது என்னுமிடத்தே அஸ்தி என்னும் சப்தத்திற்குக் கடபடரூப அர்த்தத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமாம். அந்த அஸ்தி சப்தத்தின் தாதாத்மியம் அபாவத்தோடு சம்பவியாது.

கருத்திதுவாம்: - உலகின்கண்ணும், நூலின்கண்னும் எத்துணை விருக்ஷாதி சப்தங்களுளவோ, அவற்றிற்கும் சத்தியத்தினும் வேறாய் அபாவரூப அர்த்தம் உண்டாகமாட்டாதாயின், அஸ்தி சப்தத்திற்குச் சத்தியத்தினும் வேறாய் அபாவரூப அர்த்தம் எங்கனமாகும்? இக்காரணத்தானும் சம்பூரண பதார்த்தங்களும் சத்தியங் களாம்.

சங்கை: - பிரதி சங்கியா நிரோதம், அப்பிரதி சங்கியா நிரோதம், ஆகாசம் என்னும் மூன்றையும் நாஸ்திகர் அசத்தியமென அங்கீகரித்துளார். அவற்றுள், புத்தி பூர்வக் பதார்த்த நாசத்தைப் பிரதி சங்கியா நிரோதமென்பர். அபுத்தி பூர்வக (அறியாத) பதார்த்த நாசத்தை அப்பிரதி சங்கியா நிரோதம் என்பர். ஆவரணத்தின் அபாவத்தை ஆகாசம் என்பர். ஆகையால், நாஸ்திகர்களின் மதத்தில் மொழிந்த மூன்றும் அபாவரூபமாய் இருத்தலின், கடம் முதலிய சர்வபதார்த்தங்கட்கும் அசத்தியரூபத் தன்மை ஏன் ஆகமாட்டாது?

சமாதானம்: - ஆகாசத்தின்கண் அபாவரூபத் தன்மை சித்தமாகுமாயின், ஆகாச திருஷ்டாந்தத்தால் கடாதி பதார்த்தங்களினிடத்தே அசத்திய ரூபத்தன்மை சித்தமாம். ஆனால், ஆகாசத்தின் கண்ணோ அபாவரூபத் தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆகாசம் இருக்கின்றது என்னும் தோற்றத்தின்கண் ஆகாச சப்தத்திற்கும், அஸ்தி சப்தத்திற்கும், ஆகாசத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தம் யாவருக்கும் தோற்றும். சாத்தியபதார்த்தத்திற்கு அசத்தியபதார்த்தத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தம் சம்பவியா து. ஆதலின், ஆகாசம் அசத்தியமன்றாம். ஆகாசத்தை மலடிமைந்தனைப்போலும்,

மனுஷக்கோடுபோலும் அத்தியந்தம் அசத்தியமென அங்கீகரிக்கின், அவ்விரண்டின் கண்ணும் எப்பதார்த்தத்தின் ஆதாரத்தன்மையும் இன்றாதலே போல், ஆகாசத்தின் கண்ணும் சப்தகுணத்தின் ஆதாரத்தன்மை உண்டாகமாட்டாது; ஆனால், சம்பூரண நூலாசிரியர்கள் சப்தகுணத்திற்கு ஆகாசமே ஆதாரமென உடன் பட்டுளார். இக்கார ணத்தானும் ஆகாசம் அபாவ ரூபமன்றாம். இவ்வண்ணம், சத்கியாதி வாதி சர்வ பதார்த்தங்களையும் சத்தியரூபமென உடன்பட்டுளான். கடத்தின்கண் இரா நின்ற படாதி பதார்த்தங்களின் அபாவத்தை அதிகரணரூப கடத்தினின்றும், வேறாய் அங்கீகரித்திலன்; மற்றோ, அவ்வபாவத்தை கடஸ்வரூபமாய் அங்கீகரித்துளான். இவ்வகையாய் சத்கியாதி வாதியின் மதம் அத்துவைத சித்தாந்தத்திற்கு அநுகூலமாம். ஏனெனின், வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண் விருத்த (ஆப்த) புருஷர் இங்ஙனங் கூறியுள்ளார்: - (இ-ள்) கற்பித வஸ்துவின் அபாவம் அதிஷ்டானத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அதிஷ்டான வடிவமேயாம். இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தின் கண் கற்பிதமாய் சர்ப்பத்தின் அபாவம் இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தினும் வேறன்றாம்; மறறோ, இரஜ்ஜு ரூபமாம். அதுபோல, **"நேஹநா நாஸ்திகிஞ்சந"** (அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் சிறிது மாத்திரையும் துவைதப் பிரபஞ்சம் இன்றாம்) என்னும் இச்சு தி அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் உணர்த்திய கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவம் அதிஷ்டான அதிஷ்டான ஆன்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அதிஷ்டான ஆன்மரூபமாம். இவ்வண்ணம துயிலின்கண் இராநின்ற சர்வ துக்கங்களின் அபாவம் அதிஷ்டான பரமான்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, பரமான்ம வடிவமாம். இத்துணை கூறியதால் இப்பொருள் துணியப் பெறும். எங்ஙனம் பரமான்மா ஸ்வப்பிரகாசமோ, ஆநந்தரூபமோ, பேதமற்றதோ, அங்ஙனம் முன் மொழிந்த முறையே இது கடம், இது படம் என்பனவாதி ஞானங்களும் ஸ்வப்பிரகாச ரூபங்களாம், ஆநந்தரூபங்களாம், பேதமற்றவாம். ஆகையால், பரமான்மாவின் சமான இலக்கணம் உடையனவாய் இருத்தலின், அந்த ஞானங்கள் பரமான்மா வினும் வேறன்றாம்; மறறோ, பரமான்ம வடிவமாம்.

சங்கை: - முன் மொழிந்த முறையே ஞானங்களிடத்தில் சஜாதீய பேதமும், ஸ்வகத பேதமும் சம்பவியாவாயினும், விஜாதீய கடாதி விஷபங்களின் பேதம் சம்பவிக்குமன்றோ?

சமாதானம்: - யாண்டு யாண்டு விஷயங்களின் பேதமாமோ, ஆண்டாண்டு ஞானங்களின் பேதம் அவசியமாம். ஞானங்களின் பேதததால அன்றி விஷயங்களின் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. இக்காரணத்தானே இது கடம் என்னும் ஒரு ஞானத்தின் விஷயமாய் கடத்தின்கண் எந்நூலாசிரியரும் பேத அங்கீகாரஞ் செய்வதில்லை. ஆகையால், ஞானங்களின் பேதத்தாலே விஷய பேதமாம். அந்த ஞானங்களின் பேதம் விசாரம் இல்லாதகாலத்தே புலப்படுமாயினும், விசாரகாலத்தே புலப்படாது. ஆகையால், விஷயங்களின் பேதமும சம்பவியாது.

கருத்திதுவாம்: - உலகின்கண்ணே காரணத்தின் பேதத்தானே காரியத்தின் பேதத்தைக் கண்டோம், மண் நூல்வடிவ காரண பேதத்தால் கடபடரூப காரியபேதம் உண்டாம். ஈண்டிப் பிரசங்கத்தின்கண் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தின் முறையே ஞான

ரூப திருஷ்டியே கடாதி விஷயங்களின் காரணமாம். அக்காரணரூப திருஷ்டியின் அபேதம் சித்தமாகவே, கடாதி விஷயரூப காரியத்தின் பேதம் சித்தமாகமாட்டாது.

சங்கை: - ஞானங்களின் பேதத்தினின்றே விஷயங்களின் பேதம உண்டாம் என்னும் நியமம் சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின்கண் விசிஷ்ட ஞானம் ஒன்றாயினும், அதன் விஷயங்கட்குப் பேதமே கண்டோம். பத்துக் குடங்கள் என்னும் ஒரு விசிஷ்ட ஞானம் பத்துத் தன்மைச் சங்கை விசிஷ்ட பத்துக் குடங்களை விஷயஞ் செய்யும். இக்குடம் சுக்கிலம் என்னும் விசிஷ்ட ஞானம் சுக்கிலகுண விசிஷ்ட குடத்தை விஷயஞ் செய்யும். மைத்திரனின் புத்திரனாய் சைத்திரன் எனப் பெயரிய மனுஷ்யன் உருவமுடையவனாய்ச செல்லுகினறனன் என்னும் ஒரே விசிஷ்ட ஞானம், ஜாதி, குணம், கிரியை, பெயர், சம்பந்தம் என்னும் ஐந்து விசேஷணங்களோடு சைத்திர வடிவத்தை விஷயஞ் செய்யும். அவற்றுள், மனுஷ்யன் என்னும் அம்சத்தால் மனுஷ்யத்தன்மை ஜாதியை விஷயஞ் செய்யும். உருவமுடையவன் என்னும் அம்சத்தால் உருவ குணத்தை விஷயஞ் செய்யும். செலகின்றனன் என்னும் அம்சத்தால் செல்லுகல் வடிவ வினையை விஷயஞ் செய்யும். சைத்திரன் என்னும் அம்சத்தால் சைத்திரப் பெயரை விஷயஞ் செய்யும். மைத்திரனின் புத்திரன் என்னும் அம்சத்தால், ஜன்னிய ஜனகபாவ சம்பந்தத்தை விஷயஞ் செய்யும். இவை முதலாக மற்ற விசிஷ்ட ஞானங்களும், அநேக பதார்த்தங்களை விஷயஞ் செய்யும். ஆண்டு, ஞானத்திற்கு ஒருமை யிருப்பினும், விஷயங்களின் பேதம் யாவருக்கும் அனுபவ சித்தமாம். ஆதலின், ஞானங்களின் பேதத்தானே விஷயங்களின் பேதம் ஆம் என்னும் நியமம சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! நீ கூறிய விசிஷ்ட ஞானத்தின்கண்னும், ஞானங்களின் பேத்தகானன்றி விஷயங்களின் பேதமுண்டாவதில்லை; மற்றோ, ஞானங்களின் பேகத்தானே ஆண்டு, விஷயங்களின் பேதமுண்டாம். ஏனெனின், விசேஷண ஞானத்தானன்றி விசிஷ்ட ஞானம் உண்டாகாது என்பது உனது நியாமாமாதலின், விசிஷ்ட ஞானத்தினும் முன்னிரா நின்ற விசேஷண ஞானங்களின் பேத்ததை அங்கீகரித்தே விஷயங்களின் பேதமாம். ஆகையால், முற்கூறிய நியமத்திற்குப் பங்கமுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! பூர்வம தாங்கள் ஞானங்களின் அபேதத்தைச் சித்தஞ் செய்தீர்கள். இப்போது ஞானங்களின் பேதத்தை அங்கீகரித்துச் சமாதானம் செய்தீர்கள் ஆகையால், முற்கூற்றுக்கு பிற்கூற்று முரணாகு மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! இக்குடம் சுக்கிலம் என்பதாதி விசிஷ்ட ஞானம் யாண்டுண்டாமோ, ஆண்டு, முகளில் அந்தக்கரணத்தின் விருத்திகளால் சுக்கிலரூப விசேஷணததையும், கடரூப விசேஷியத்தையும், அவ்விரண்டின் சம்பந்தத்தையும் விஷயஞ் செய்யும். பினனர் அந்த மூன்று விருத்திகளில் ஆரூடமாய் பல சைதனனியத்தால், கடம், சுக்கிலரூபம், சம்பந்தம என்னும் மூன்றையும் விஷயஞ் செய்யும்.

கருத்திதுவாம்: - முன்னர் எஞ்ஞானங்களின் ஒருமை கூறப்பட்டதோ, அது அந்தக்கரணத்தின் விருத்திகளில் ஆரூடமாய் சைதன்னியரூப ஞானத்தின் அபிப்பிராயத்தால் கூறப்பட்டதாம். இப்போது எஞ்ஞானங்களின் பேதம் கூறப்பட்ட தோ, அது அந்தக்கரணத்தின் விருத்திகளாய் உபாதியின் போதத்தால் கூறப்பட்டதா ம். ஆகையால், முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று முரணின்ற மென்றுணர்க. இது கூறியதால் இப்பொருள் சித்தமாம். ஞானங்களின் பேதத்தை அபேக்ஷித்தே விஷயங்களின் பேதம் சித்தமாம். அந்த ஞானங்களின பேதமோ உண்மையா யின்றாம், மற்றோ, அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூப உபாதிகளின் பேதத்தால் அஞ்ஞான காலத்தில் பிரதீதியாம். எக்கால் இவ்வதிகாரியானவன் பிரஹ்மவித்தையை அடைவனோ, அக்கால் அக்கற்பித ஞானங்களின் பேதம் நிவிருத்தியாகும். நிவிருத்தியாகவே விஷயங்களின் பேதமும் இராது. கனவின்கண் அடையப்பெற்ற இராஜத்தன்மை நனவின்கண் நாசமாகவே, அந்த இராஜத் தன்மையினால் நிரூபிதமாய் இராஜ்ஜிய சாமக்கிரிகளும் நாசமாகிவிடும். அதுபோல், விசாரகாலத்தின்கண் ஞானங்களின் பேதம் நீங்கவே, அந்த ஞானங்களின் பேதத்தால் நிரூபிக்கப்பட்ட விஷயங்களின் பேதமும் நீங்கி விடும். எஞ்சியதாய் ஒரு அத்விதீய ஆன்மா இருக்கும். இத்துணை கூறியதால் ஞானங்களை ஸ்வப்பிரகாசமென அங்கீகரித்து, அத்விதீய ஆன்மாவின் சித்தி செய்யப்பட்டது. இப்போது ஞானங்களை ப் பரப்பிரகாசமென அங்கீகரித்தும், அத்விதீய ஆன்மாவின் சித்தி செய்யப்படும். கடாதி விஷயங்களாலும், நேத்திராதி இந்திரியங்களாகிய கரணங்களாலும் பேதமுடைய ஞானங்கள் பரப்பிரகாசங்களாம், என்னும் இந்தத்துவிதீய பக்ஷத்தை அங்கீகரிப்பினும், பரப்பிரகாசியமாய் கடாதி பதார்த்தங்கட்குச் சூரியாதிப் பிரகாசங்க ளால் பிரகாசம் உண்டாம். அது போல், அந்தப் பரப்பிரகாசியமாய் ஞானங்கட்கும், மற்றொரு பிரகாசத்தானே பிரகாசத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டிவரும். அத்தகையது, ஞானங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் ஸ்வயம்பிரகாச சாக்ஷியாய் ஆன்மாவேயாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வபிப்பிராயத்தால் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி, கனவின்கண் ஆன்மா ஒன்றிற்கே ஸ்வயஞ்ஜோதித் தன்மையைக் கூறினர். ஏனெனின், கனவின்கண் சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கு வகையாய் ஜோதிகள் இலய பாவத்தை அடையும். ஆன்மவடிவ ஜோதி எவ்வவஸ் தையின் கண்ணும் இலயத்தை அடைய மாட்டாது; மற்றோ, சர்வ அவஸ்தையின் கண்ணும் சாக்ஷி ரூபமாய் இருக்கும். ஆகையால், கனவின்கண் ஆன்மரூப ஜோதியினானே கமன ஆகமனாதி சர்வ விவகாரங்களின் சித்தி உண்டாம். ஹே சிஷ்ய! இச்சங்காதத்திற்கு ஆன்மாவே ஜோதியாம் என்னும் இவ்வசனத்தால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி, சங்காதத்தினும் வேறாய் ஸ்வயஞ் ஜோதி ஆன்மாவை உபதேசித்தனர். ஆனால், அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரது அபிப்பிராயத்தை ஜனகராஜாவானவர் அறிந்திலர். மற்றோ, ஜனகராஜா வானவர், ஆன்மா என்பது சொரூபமா மாதலின், சங்காதத்தின் ஸ்வரூபமே ஸ்வயஞ்ஜோதியாம் என்னும் விபரீதப் பொருளை அறிந்து, மீண்டும் யாஞ்ஞுவற்கி யரை நோக்கி வினவத் தொடங்கினர்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே பகவன்! இச்சங்காதத்தின்கண் இராநின்ற தேகம், இந்திரியம், பிராணன், அந்தக்கரணம் என்பன முதலிய பதார்த்தங்களுக்குள் யாது ஆன்மாவாம்?

கருத்திதுவாம்: - ஸ்தூல தேகம் ஆன்மாவா? வாக்காதி இந்திரியங்கள் ஆன்மாவா? அல்லது, பிராணன் ஆன்மாவா? அல்லது, அந்தக் கரணம் ஆன்மாவா?

யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆன்மா, சேதனம், புருஷன் என்பன முதலிய சப்தங்களால் எந்த வஸ்துவை யாவரும் கூறாநிற்பரோ, அச்சப்தங்களால் ஜனித்த விருத்திஞானம் எதனை விஷயஞ் செய்யுமோ, யாது அந்தச் சப்தஞானங்களினும் வேறாமோ, அத்தகைய ஆன்மா சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிரசித்தமாம். கடாதி பதார்த்தங்கள் திருசிய மாதலின், ஆன்மா வல்லாததேபோ!, தேகம், இந்திரியம், பிராணன், அந்தக்கரணம் என்பன முதலிய சங்காதமும், திருசியாதலின் ஆன்மா அன்றாம். மற்றோ, சர்வ சங்தத்தினும் வேறாய்ச் சர்வ சங்காதத்திற்கும் அதிஷ்டானமாய் எச்சேதனம் இருக்கின்றதோ, அதுவே ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவாம். ஹே ஜனகராஜாவே! ஆன்ம ஞானத்தின் பொருட்டு, நீ தூரதிருஷ்டி செய்யற்க. மற்றோ, எந்த ஞானத்தால் இந்த வினாவை நீ செய்தனையோ, அந்த ஞானத்தின் கண்ணே ஆன்மாவின் * பரிசயம் உண்டாம். [* பரிசயம் = விசேஷஞானம்.] ஏனெனின், உலகின்கண் விவாதஞ் செய்யும் புருஷர்களி னின்றுஞ் சாக்ஷியாய் புருஷன் வேறேயாம். அதுபோல, தேகம், இந்திரியம், பிராணன், அந்தக்கரணம் என்பன முதலிய சங்காதரூப சாக்ஷியங்களினின்றும் பின்னமாய் யாது இருந்து சர்வ சங்காதங்கட்கும் சாக்ஷியாமோ, அதுவே நினது அத்விதீய ஆன்மாவாம். ஹே மைந்த! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகரா ஜாவை நோக்கி, சாமான்யமாய்ச் சங்காதத்தினின்றும் பின்னமாக்கி ஆன்மாவை உபதேசித்தனர். இப்போது சங்காதத்துள் அடங்கிய தேகாதி பதார்த்தங்களினின்றும் பின்னமாக்கி ஆன்மாவை நிரூபிக்கின்றார்: - ஆண்டு, முதலில் ஸ்தூலசரீத்தினி ன்றும் வேறாக்கி, ஆன்மாவை நிரூபிப்பதைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அக்கினியின் கண்ணே காயவைத்த இரும்புப் பிண்டத்தின்கண் அக்கினி யானது தாதாத்மிய சம்பந்தத்தாலிருக்கும். அதுபோல், விஞ்ஞானரூப நானா அந்தக்கரணங்க ளிடத்தே இச்சேதன ஆன்மா கற்பித தாதாத்மிய சம்பந்தத்தாலிருக்கும். இரும்பின் கண் இராநின்ற அக்கினியை உலகின்கண் இரும்புமயம் என்பர். அதுபோல், விஞ்ஞானரூப அந்தக்கரணத்தின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவை சாஸ்திர முணர்ந் தோர் விஞ்ஞானமயமென்பர். ஹே ஜனகராஜாவே! இரும்பின் பிண்டம் இயல்பாய் எப்பதார்த்தத்தையும் தகிக்கமாட்டாது, பிரகாசிப்பிக்கவும் மாட்டாது. அது போல், அந்தக்கரணமும் அந்தக்கரணத்தின் ஸ்மிருதி அனுபவரூப விருத்திகளும் ஜடங்களாம். ஆகையால், இயற்கையாய்ப் பிரகாசவடிவ மன்றாம். மற்றைய பதார்த்தங்களையும் பிரகாசஞ்செய்யமாட்டா. அக்கினியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தை அடைந்து, இரும்பின் பிண்டம் பிரகாசிக்கும், தகிக்கும். அதுபோல், ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மாவின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தை அடைந்து அந்தக்கரணமும், அந்தக்கரணத் தின் விருத்திகளும் பிரகாசங்களாம். ஸ்தூல சூக்ஷுமரூப சர்வ ஜகத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கும். இத்துணையால் அந்தக்கரணத்தின் விருத்திகளில், ஆன்மாவின்

தாதாத்மிய அத்தியாசத்தின் பலத்தை நிரூபணஞ் செய்தோம். இப்போது ஆன்மாவின் கண்ணும் அந்தத் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தின் பலத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இரும்பின் பிண்டத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத் தால், இரும்புமய நாமத்தையுற்ற அக்கினியானது பிரகாசத்தைச செய்யும், தாகத்தைச் செய்யும்; இரும்புமயப் பெயர் பெறாமல் கேவல அக்கினியானது பிரகாச மாத்திரத்தையே செய்யும். அதுபோல், விருத்திசகித அந்தக்கரணத்தோடு தாதாத்மிய சமபந்தத்தையடைந்து, விஞ்ஞான மயமென்னும் பெயரை அடைந்த இவ்வான்மா, இது கடம், இது படம் என்பனவாதியாகிய விசேஷ ஞானங்களின் ஆசிரயமாம். அந்தக்கரணத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தினாலன்றி, கேவல ஆன்மா சித்சொரூபமே யாம். இத்துணையால் ஸ்தூலசரீரத்தினின்றும் ஆன்மாவின் பேதம் காண்பிக்கப் பட்டது. இப்போது வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களினின்றும், பிராணன்களினின்றும் வேறாக்கி ஆன்மாவை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா வாயுரூப முக்கியப்பிராணனோடும், இந்திரியரூப கௌணப்பிராணனோடும் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை யடைந்து, பிராணன்களின் வாக்காதி இந்திரியங்களின் நானாவகையாய் வியாபாரங்களின் காரணமாம். இக்காரணத்தால வேதத்தை யுணர்ந்த புருஷன் ஆன்மாவைப் பிராணன்களிடத்தே இருப்பதாய்க் கூறுவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மா யாண்டும் வியாபக விபுவாம். பிராணன் பரிசசின்னமாம். பரிச்சின்னப் பிராணனிடத்தே விபுவாய் ஆன்மாவின் ஸ்திதி சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! யாண்டும் வியாபகமாய் ஆகாசத்தை உலகர் கடத்தின்கண் இருப்பதாகக் கூறுவர். யாண்டும் வியாபகமாய் வாயுவானது மரம் அசைவதனால் வெளியாம்; இக்காரணத்தால் இவ்விருக்ஷத்தின்கண் வாயுவிருக்கின்றதென உலகர் கூறுவர். அது போல், ஆன்மா யாண்டும வியாபகமா மாயினும், யாண்டும் பிராணனுளதாமோ, ஆண்டு ஆன்மாவின் விசேஷமாய் * அபிவியக்தி உண்டாம். [* அபிவியக்தி = நல்விளக்கம.] இக்காரணத்தால் நூலுணர்ந்த புருஷர் பிராணன்களிடத்தே ஆன்மாவின் ஸ்திதியைக் கூறுவர். இப்போது அந்தக் கரணத்தினின்றும் வேறாக்கி ஆன்மாவை நிருபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா யாண்டும் வியாபகமாயினும், ஹிருதய கமலத்தின்கண் இராநின்ற புத்தியிடத்தே விசேஷமாய் இவ்வானமாவின் அபிவியக்தியுண்டாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவள் ஆன்மாவை ஹிருத யத்தின் கண் இருப்பதாய்க கூறினள். இப்போது இப்பொருளையே எல்லாருடைய அனுபவத்தாலும் வெளிப்படை செய்வாம். ஹே ஜனகராஜாவே! பாதம் முகல மஸ்ககம் வரை உள்ள சர்வசரீரத்தின் கண் இச்சீவன் சுகத்கையேனும், துக்கத்தை யேனும் அனுபவிப்பன் ஆயினும், அச்சுகதுக்கங்களின் அனுபவம் விசேஷமாய் ஹிருதய தேசத்தின் கண்ணே இலங்கும். வெய்யிலால் தகிக்கப்பட்டவன சீதளமாய் கங்கா ஜலத்தினகண் பிரவேசிக்கும் போது, அந்தச் சீதள ஜலஸ்பரிசத்தால் சர்வ அங்கங்களிலும் சுகத்தை யனுபவிப்பன். ஆனால், அச்சுகத்தின் அநுபவம் விசேஷமாய் ஹிருதய தேசத்தின் கண்ணே இருக்கும். இப்போது இப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப் படையாக்குவாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சூரியனுடைய

தேஜசானது சர்வப் பிரஹ்மாண்டத்தின்கண்ணும் சமானமாம். ஆயினும், குடம் முதலிய மலின பதார்த்தங்களினிடககே இராநின்ற சூரியனுடைய தேஜஸைப் பார்க்கினும், ஸ்படிகம் முதலிய மணிகளிடத்தே சூரியனுடைய தேஜசு அதிகமாக விருக்கும். ஸ்படிகமணியின்கண் இராநின்ற தேஜசைப்பார்க்கிலும் சூரியகாந்த மணியின்கண் இராநின்ற சூரிய தேஜசானது அதிகாம். இங்ஙனம், உபாதியின் மலினத்தால் மலினமின்மையால், ஒரே சூரியனுடைய தேஜசானது குறைவு மிகுதிகளையடையும். இவ்வாறே இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா யாண்டும் சமான வியாபகமாயினும், குடமுதலியவற்றின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவின் பிரகாசத்தைக் குறித்து, சரீரத்தின்கண் அதிகமாம். சரீரத்தின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவின் பிரநாசத்தைக் குறித்து ஹிருதயத்தின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவின் பிரகாசம் அதிகமாம். இவ்வண்ணம் உபாதியின் மலினத்தன்மையானும் நிரமலத்தன்மை யானும் ஆன்மாவின் ஒரே பிரகாசம், குறைவும் அதிகத்தன்மையும் அடையும். ஆண்டு, சூரியனுடைய பிரகாசம் கடமுதலிய பதார்த்தங்களினிடத்து இருந்த போதிலும் வெளிப்படையாய்ப் பிரதீதியாகமாட்டாது. அது போல், சரீரத்தினின்றும் வெளியே கடமுதலிய பதார்த்தங்களிடத்தே இருந்த போதிலும் ஆன்மா வெளிப் படையாய்ப் பிரதீதியாகமாட்டாது. எங்ஙனம் சூரியனுடைய பிரகாசம் வெண்பளிங்கு முதலிய மணிகளிடத்தே பிரதிபிம்பரூபமாய் வெளிப்படையாகப் பிரதீதிபாகுமாயி னும், தாகரூப காரியத்தைச் செய்யாதோ அங்ஙனம், சரீரத்தின்கண சாமான்யமாய்ச் சுகதுக்க ஞானம் உணடாயினும் விசேஷமாய் உண்டாகாது எங்ஙனம் சூரியகாந்த மணியின்கண் சூரியனுடைய வெளிப்படையான பிரகாசமும், தாகரூப காரியமும், பிரதீதியாமோ, அங்ஙனம் ஹிருதய தேசத்தின்கண சுகதுக்கமும். அவற்றின் விசேஷமாய் அனுபவமும பிரதீதியாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவள் ஹிருதயத்தில் கண் ஆன்மாவின் ஸ்திதியைக் கூறினள். அல்லது, வாக்கு முதலிய சர்வ இந்திரியங்கட்கும் ஜகத்துருவச சித்திரத்தைத் தாரணஞ் செய்யும் அந்தக் கரணத்திற்கும், ஹிருதய கமலமே ஆதாரமாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியா னவள் ஆன்மாவை ஹிருதயத்தினகண் இருக்கின்றதெனக் கூறினள்.

கருத்திதுவாம்: - அந்தக்கரணரூப் உபாதிவாயிலாய் ஆன்மாவிற்கு ஹிருதயம் ஆதாரமாம். அல்லது, இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா அந்தக்கரணாதி சர்வ உபாதிகளுமற்றதாய் ஹிருதயத்தின்கண் துயிலை அடையும். இக்காரணததால் சுருதி பகவதியானவள் ஆன்மாவை ஹிருதயத்தின்கண் இருப்பதாய்க கூறினள் அல்லது, அஷ்டாங்க யோகத்தோடு கூடியவரும் பிரமசரியாதி சாதனங்களோடு கூடியவரும் ஆய முமுக்ஷுக்கள் குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால், இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவை ஹிருதயத்தின் கண்ணே அறிவர். இக்காரணத்தால், சுருதி பகவதியா னவள் ஆன்மாவை ஹிருதய தேசத்தின்கண் இருப்பதாகக் கூறினள. அல்லது, அல்லது, மரணகாலததில பிரஹ்மலோகத்தையும், பிதுர்லோகத்தையும். கீட, பதங்க முதலிய பிறப்புக்களையும் அடைய இச்சித்துள்ள ஜீவர்கள் அவ்வுலகத்தை அடையும் மார்க்கரூபமாய் நாடிகளைப் பிரகாசிப்பிப்பது அந்த விஞ்ஞான ஹிருதயத் தினின்றுமேயாம். இக்காரணத்தால், சுருதி பகவதியானவள் ஆன்மாவை ஹிருதயத் தின் கண் இருப்பதாய்க கூறினள். இது கூறியதால் இப்பொருள சித்திததது. சூரியனுடைய பிரகாசம் யாண்டும் இருப்பதாயினும், சூரியமண்டலத்தின்கண் அந்தப்

பிரகாசம் விசேஷமாய்ப் பிரதீதியாகும். இக்காரணத்தால் யாவரும சூரிய மண்டலத்தில் பிரகாசமிருக்கின்றதெனக் கூறுவர். அது போல்ல, இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா யாண்டும் வியாபகமாயிருப்பினும், ஹிருதய தேசத்தின்கண் விசேஷமாக அபிவியக்தியாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவள் ஆன்மாவை இருதய தேசத்தின்கண் இருப்பதாய்ச கூறினள். இப்போது சைதன்னிய ரூபத்தன்மையின் சித்தியின் பொருட்டு, ஆன்மாவை ஜோதிரூபமாய் வாணிப்பாம: - ஹே ஜனகராஜாவே! பாகிய கடாதி பதார்த்தங்களைப் பிரகாசஞ்செயயும தேஜசுஉருவ சூரியாதிகள் ஜோதி ரூபமாய் இருப்பது யாவருக்கும் பிரசித்தமாம். சூரியாதிப் பிரகாசங்களினும், வேறாயிரா நின்ற கடாதிபதார்த்தங்கள் ஜோதியற்றனவா யிருப்பது யாவரும் அறிந்ததேயாம். அதுபோல், இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா, சூரியாதி ஜோதிகளையும், கடாதி ஜோதியற்றவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கும். அங்ஙனமே சைதன்னிய ரூபத்தால் அவற்றினும் விலக்ஷணமாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவள் இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவை ஜோதி எனக்கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! சரீரத்தினும் வெளியிலிராநின்ற சூரியாதி ஜோதிகள் தம்மினும் வேறாய் சத்தையுடைய கடபடாதி பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும். அவ்வண்ணம் ஆன்மரூபஜோதி ஜகத்தைப் பிரகாசியாது; மற்றோ, தன்னின் வேறல்லாததாய் சத்தையுடைய கடாதிபதார்த்தங்களை இவ்வான்மரூபஜோதி பிரகாசிப்பிக்கும்.

கருத்திதுவாம்: - எங்ஙனம் இரஜ்ஜுவின்கண்ணே கற்பிதமாய் சர்ப்ப தண்டாதிகள் இரஜ்ஜுவடிவ அதிஷ்டானத்தினின்றும் வேறாய் சத்தையுடையன அல்லவாமோ, அங்ஙனம் ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பிதமாய் ஜகத்தும் அதிஷ்டான ஆன்ம சத்தையினும், வேறு சத்தை உடையதல்லவாம். இக்காரணத்தால், சுருதி பகவதியானவள் இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவை அந்தர்ஜோதி எனக் கூறினள். அல்லது, வேறு பிரகாசத்தை அபேக்ஷியாது எப்பிரகாசம் தன்னையும் அந்நியத்தையும் பிரகாசிக்குமோ, அது அந்தர் ஜோதி எனப்படும். அத்தகைய அந்தர் ஜோதித்தன்மை ஆன்மாவின்கண்ணே சம்பவிக்கும். சூரியாதி பாகியஜோதிகளிடத்தே சம்பவியாது. ஏனெனின், சூரியாதி ஜோதிகள் கடாதி பதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின்கண் மற்றொரு ஜோதியை அவாவாதாயினும், தமது பிரகாசத்தின்கண் அந்த ஜடங்களாய் ஜோதிகள் சைதன்னிய ஆன்மாவை அபேக்ஷிக்கும். ஆதலின், அவற்றின்கண் அந்தர் ஜோதித்தன்மை சம்பவியாது. ஹே ஜனகராஜாவே! பரீக்ஷை செய்யும் பொருட்டு, பாலின்கண் இட்ட மரகதமணி தனது பிரகாசத்தால் பால் முழுவதையும் நிறைவிக்கும். அதுபோல், இந்த ஜோதிரூப ஆன்மாவும் தனது பிரகாசத்தால், சர்வ ஜகத்தையும் பூரணம் செய்யும். இக்காரணத்தாலே சுருதி பகவதியானவள் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவைப் புருஷன் எனக் கூறினள். அல்லது, பக்ஷியானது தனது கிருகத்தின் கண்ணே சயனிப்பதே போல், இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா ஸ்தாவர ஜங்கம சரீரங்களைப்புரிவடிவமாய் எண்ணி, அச்சரீரரூப புரிகளில் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால், இருத்தல்வடிவ சயனத்தைக் செய்யும். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவள் இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவைப் புருஷன் எனக் கூறினள். இப்போது அந்தக்கரணாதி உபாதிகளோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால், இவ்வான்ம புருஷனிடத்தே ஜனனமாண விகாரங்களை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனவவஸ்தையையும், கனவவஸ்தையையும் அடைந்து இவ்வான்ம

புருஷன் சுகத்தையும், துக்கத்தையும் அடைவன். அதுபோல், இப்பிறப்பையும், மறுபிறப்பையும் அடைந்து இவ்வான்ம புருஷன் சுகத்தையும், துக்கத்தையும் அடைவன். எங்ஙனம் கயிற்றாற் கட்டிய கடியந்திரம் (ஏற்றமரம்) கீழும் மேலும் சுழலுமோ, அங்ஙனம் கருமவடிவக் கயிற்றாற் கட்டப்பட்ட இப்புருஷன் சிலகால் ஜன்மத்தை அடைவன், சிலகால் மரணத்தை யடைவன். இவ்வண்ணம் அநேக சரீரங்களைக் கவர்ந்தும், அநேக சரீரங்களை விடுத்தும், இப்புருஷன் நிரந்தரம் சம்சாரத்தின்கண்ணே சுழலா நிற்பன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா யாண்டும் பரிபூரணமாம். ஆகையால், அதற்கு லோகாந்தரத்தின்கண் கமனா கமனம் சம்பவியாது. இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா கர்த்துருத்தன்மை போக்துருத்தன்மை முதலிய சர்வ விகாரங்களும் அற்றதாமாதலின், ஆன்மாவின் கண் புண்ணிய பாவ சம்பந்தமும் சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா உண்மையாய் ஜன்மாதி சர்வ விகாரங்களும் அற்றதா யினும், தனது சொரூப அஞ்ஞானத்தால் அந்தக்கரணாதிகளோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை அடைந்து இவ்வான்மா புண்ணிய பாவரூப கருமங்களைச செய்யும். அங்ஙனமே, அந்தப் புண்ணிய பாவரூப கருமங்களின் சுகதுக்கரூப பலன்களைப் போகிக்கும் பொருட்டு, லோகாந்தரத் தின்கண் கமனா கமனங்களைச் செய்யும். ஆகையால், அந்தக்கரணரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தானே, ஆன்மாவின் கண் கர்த்துருத்தன்மை போக்துருத்தன்மை முதலிய விகாரம் தோற்றும்; உண்மையாயின்றாம். உண்மையாய் உஷ்ண ஸ்பரிசமற்ற ஆகாசம் உஷ்ண ஜலத்தோடு கூடியதாயேனும், உஷ்ண ஜலத்தின் மேல்தேசத்தோடு கூடியதாயேனும் உஷ்ணமொப்பப் பிரதீதியாம். அதுபோல், உண்மையாய்க் கர்த்துருத்துவ போக்துருத்துவாதி விகாரங்களற்ற இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா, கர்த்தா போக்தாவாய் அந்தக்கரணத்தோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை யடைந்து, கர்த்துருத்துவ போக்துருத்துவாதி விகாரங்களை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்திரீயின் அதீனமான காமியானவன், அவள் சுகியாயின் சுகியாவன்; அவள் துக்கியாயின் துக்கியாவன். அதுபோல், புத்தியோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை யடைந்த இவ்வான்மாவும், புத்தியினனுசாரமாயே பிரதீதியாகும். ஆண்டு, புத்தியானது எப்பதார்த்தத்தையேனும் தியானிக்கின், ஆன்மாவும் தியானம் செய்வதே போலத் தோற்றும். புத்தி சஞ்சலிக்கின் ஆன்மாவும் சஞ்சலிப்பதேபோலத் தோற்றும். இங்ஙனம் அந்தக்கரணத்தின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் அநேகம் வகையாய் விகாரங்களை இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா அடையும். இத்துணை கூறியதால் புத்தியோடு ஆன்மாவின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தின்கண் அனர்த்த காரணத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது ஸ்தூலசரீரத்தோடு ஆன்மாவின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தின்கண் அன்வய வியதிரேகமாய் அனர்த்த காரணத்தன்மை காண்பிக்கப்படும். அவற்றுள், முதலில் வியதிரேகத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா புத்தியோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை அடைந்து, கனவின்கண் தைஜஸன் என்னும் பெயரை அடையும். ஆண்டு, கனவின்கண் தனது மாயாசத்தியால் உற்பன்னமாய் நானாவகைப் பதார்த்தங்களைக்

காணும். இங்ஙனம் கனாவை அடைந்து இவ்வான்மா சுகமாகவே நனவுலகை உல்லங்கனம் செய்யும். அந்த நனவுலகம் ஸ்தூலசரீரங்களைப் பிரதானமாய் உடைத்தாயிருக்கும். கிரகரூப வாக்காதி இந்திரியங்களை உடைத்தாயிருக்கும். அதிக்கிரகரூப சப்தாதி விஷயங்களை உடையதாகவிருக்கும். அங்ஙனம் அவித்தை, காமம், கருமம் என்னும் மிருத்தியுவின் காரியமாயிருக்கும். நீர்க்குமிழிபோல் விரைவாகவே அழிவெய்தும், நானாவகையாய் துக்கங்களின் காரணமாம். நானா வகையாய் வியாதிகளோடு கூடியிருக்கும். இவ்வாறாய் நனவுலகை இப்புருஷன் கனவை அடைந்து சுகமாகவே பரித்தியாகம் செய்வன். எங்ஙனம், மகாராஜாவான வன் ஓடவடிவ சாதனத்தால் சுகமாகவே ஆழ்ந்த நதியைத் தாண்டுவனோ, அங்ஙனம் இப்புருஷன் கனவை அடையும் புத்திவடிவ ஓடத்தால் சுகமாகவே நனவு லகவடிவ நதியைத் தாண்டுவன். இத்துணையால கனவின்கண் ஸ்தூலசரீர அத்தியாசம் இலதாகவே, அதனால் உண்டாய் துக்கங்களின் இன்மைவடிவ வியதிரேகம் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது நனவின்கண் ஸ்தூலசரீரத்தின் தாதாத் மிய அத்தியாசம் இருப்பின், நானாவகையாய் துக்கங்களின் இருப்புவடிவ அன்வயத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் மாதாவின் உதரத்தினி ன்றும் பாலகன் வெளியில் வருவனோ, அங்ஙனம் கனாவின்கண் சுகதுக்கரூப பலன்களைக் கொடுக்கும் புண்ணிய பாவரூப கருமங்களின் க்ஷயமாய் பின்னா, நனவின்கண் சுகதுக்கரூப பலத்தைக் கொடுக்கும் புண்ணிய பாவரூப கருமங்களால் எழுப்பப்பட்ட இப்புருஷன் நனவை அடைந்து, ஸ்தூலசரீரத்தில் நான் என்னும் அபிமானத்தைச் செய்தபோது, இப்புருஷன் நாளுவகையாய் துன்பங்களை அடைவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நனவின்கண் ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தால் இப்புருஷன் எவ்வெத்துயரை அடைவன்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண் இத்தூலசரீர அபிமானத் தால் ஜீவர்கட்கு உண்டாம் துக்கம யாவருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாம். ஆகையால், அவற்றை நிரூபிப்பதில் யாதொரு பயனுமின்றாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா எதுவரை ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாக செய்யவில்லை யோ, அதுவரை அத்தூலசரீர அபிமானத்தால் அநேகம் வகையாய் துக்கங்களை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து, கனவை அடைந்த இப்புருஷன் ஸ்தூலசரீர அபிமான ஜன்னிய துக்கங்களை அடையான். அதுபோல், மரணகாலத்தில் இத்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாகம் செய்து, இப்புருஷன் லோகாந்தரத்திற்குச் செல்லுங்கால், இத்தூல சரீரத்தின் அபிமான ஜன்னிய நானாவகையாய துக்கங்களை அடையான். இப்போது இப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் ஸ்பஷ்டம் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பஞ்சம் முதலிய உபத்திரவங்களோடு கூடிய தேசத்தின்கண் மோகத்தால் எப்புருஷன் வாசஞ்செய்வனோ, அப்புருஷன் அத்தேசத்தில் நானாவகையாய் துக்கங்களை அடைவன். அதுபோல், இத்தூலசரீரத்தின்கண் யான் எனது என்னும் அபிமானத்தால் இராநின்ற இவ்வான்மா நானாவகையாய் துக்கங்களை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! பஞ்சம் முதலிய உபத்திரவங்களோடு கூடிய தேசத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அப்புருஷன் வேறொரு தேசத்திற்குச் சென்று விடுவானாயின்,

அத்தேச ஜன்னிய துக்கங்களை அடையான். அதுபோல், மரணகாலத்தின்கண் இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து. இவ்வான்மா பரலோகத்தை அடைந்து விடுமாயின், இந்த ஸ்தூலசரீர அபிமான ஜன்னிய நானாவகையாய் துக்கங்களை அடையாது. இத்துணை கூறியதால், அன்வய வியதிரேகத்தால ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தின்கண் அனர்த்த காரணத்தன்மை காட்டப்பட்டது. இப்போது பரலோகத்தை அங்கீகரியாத நாஸ்திகரைக் கண்டிக்கும் பொருட்டு பரலோகசித்தி செய்வாம: - ஹே ஜனகராஜாவே! உண்மையாய் ஜனன மரணாதி விகாரங்களற்ற இப்பரமான்மா அநிர்வசநீய அவித்தியா சம்பந்தத்தால் ஜீவபாவத்தை யடையும். நானாவகையாய் புண்ணிய பாவரூப கருமங்களைச் செய்யும். அவற்றின் வயத்தால நானாவகையாய் சரீரங்களை எடுக்கும், விடுக்கும். இவ்வண்ணம், எப்போதும் சம்சாரத்தின்கண் சுற்றா நின்ற இவ்வான்மாவிற்கு இரண்டிடம் தொடாந்து நிற்கும். ஒன்றோ இவ்வுலகமாம், மற்றொன்றோ அவ்வுலகமாம். அவற்றுள், பிரத்தியக்ஷப பிரமாணத்தால் சித்தமாய் இத்தூலசரீரம் இவ்வுலக மெனப்படும். இத்தூலசரீரத்தின் தியாகத்தின் பின்னர் உண்டாகாநின்ற சரீரம அவ்வுலக மெனப்படும். இவ்விரண்டுல கங்களும் ஆன்மா சுற்றுதற்கு இடங்களாம். இப்போது கனாவின் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் பரலோக சித்தி செய்யும் பொருட்டு, முதலில் கனவின்கண் இரண்டு லோகங்களின் சந்திரூபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலக மும் அவ்வுலகமும் ஜீவர்களின் சுகதுக்கங்களுக்குப் போகஸ்தானாமாம். அதுபோல், கனவும் ஜீவர்கட்குச் சுகதுக்க போகஸ்தானமாம். இவ்வபிப்பிராயத்தால் சில விவேகி புருஷர் கனவை மூன்றாவது ஸ்தானமென அங்கீகரித்துளார். அத்தியந்தம் சூக்ஷுமதரிசிகள அக்கனவை மூன்றாவது ஸ்தானமென அங்கீகரித்திலர். மற்றோ, இகலோகம் பரலோகமென்னும் இரண்டு ஸ்தானங்களையே அங்கீகரித்துளார். கனவானது இரண்டு லோகங்களின் சந்தியின்கண் உண்டாயது. இக்காரணத்தால் சாந்தியமென அங்கீகரித்துளார்.

கருத்திதுவாம்: - இரண்டு கிராமங்களின் சந்தியை எவனும் மூன்றாவது கிராமமெனக் கூறுவதில்லை. அதுபோல், இரண்டு லோகங்களின் சந்தியின்கண் இராநின்ற கனவானது மூன்றாவது ஸ்தானமாகமாட்டாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கனவானது மூன்றாவது ஸ்தானமன்றாமாயின், இவ்வுலகின் கண்ணேனும், அவ்வுலகின் கண்ணேனும் கனவின் உள்ளடக்கத்தை உடன் பட வேண்டும். கனாவிறகுச் சாந்திய ரூபத் தன்மையை யாதின்பொருட்டு அங்கீகாரஞ் செய்கின்றீர்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜா! இரண்டு லோகங்களிலும் கனாவின் உள்ளடக்கம் உண்டாகமாட்டாது. இக்காரணத்தால் கனவைச் சாந்தியமென உடன்படப்பட்டது. ஆண்டு சுக்கில சோணிதத்தால் உற்பன்னமாய ஸ்தூல சரீரரூப இவ்வுலகின்கண்ணும், கனவிற்கு உள்ளடக்கம் உண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், இச்சீவன் கனவை அடையுங்கால் நனவைப்போன்று, இத்தூலசரீர அபிமானத்தை யடைவதில்லை. இக்காரணத்தானே இறந்த சரீரம்போல பூமியின்கண்ணே கிடக்கும் இத்தூலசரீரத்தைக் கனாக்காணும் புருஷன்காண்பதில்லை. இவ்வுலகின்கண்

கனவின் உள்ளடக்க முண்டாகுமாயின், எங்ஙனம் நனவின்கண் இச்சீவனுக்கு ஸ்தூலசரீராபிமான மிருக்கின்றதோ, அங்ஙனம் கனவின்கண்ணும் இத்தூலசரீபா பிமானம் உண்டாதல் வேண்டும். கனவின்கண் இத்தூலசரீராபிமானம் உண்டா வதில்லை. ஆகையால், இவ்வுலகின்கண்ணும் கனவின் உள்ளடக்கம் உண்டாதல் இன்றாம். இவ்வண்ணம் அவ்வுலகின்கண்ணும் கனவின் உள்ளடக்க முண்டாக மாட்டாது. ஏனெனின், மரணத்தின் பின்னர் இச்சீவன் ஸ்தூலசரீரத்தின் தாகாதிக ளால் துக்கத்தை யடையான். அங்ஙனம் கனவின்கண் இன்றாம்; மற்றோ, கனவின் கண் இத்தூலசரீரத்தின் தாகாதிகளால் ஜீவனுக்குத் துக்கமுண்டாம். சுவாசங்களோடு கூடியிருப்பன். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? மரணத்தின் பின்னர் இத்தூலசரீரத்தின் அபிமானம் அத்தியந்தம் நீங்குகின்றது. அங்ஙனம் கனவின்கண் இத்தூலசரீரத்தின் அபிமானம் அத்தியந்தம் நீங்குவதில்லை. கனவிற்குப் பரலோகத் தின்கண் உள்ளடக்கம் உடன்படின், கனவின்கண் இத்தூலசரீரத்தின் தாகாதிகளால் ஜீவனுக்குப் பீடை உண்டாகலாகாது. சுவாசங்கட்கும் அபாவ முண்டாதல் வேண்டும் ஆகையால், பரலோகத்தின்கண்ணும் கனவின் உள்ளடக்கம் உண்டாக மாட்டாது. இது கூறியதால் இது சித்தித்தது. ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்யாதிருத்தல் இவ்வுலக விலக்கணமாம். அதுவும் கனவின்கட் பொருந்தாது. ஸ்தூல சரீரத்தில் யான் எனது என்னும் அபிமானத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்தல் அவ்வுலகின் இலக்கணமாம். அதுவும் கனவின்கட் பொருந்தாது. ஆகையால், இரண்டு உலகங்களின் சந்தியில் கனவுண்டாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியா னவள் கனவைச் சாந்தியமெனக் கூறினள். இப்போது இப்பொருளையே திருஷ்டாந்த த்தால் ஸ்பஷ்டஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மேகாதிகளற்ற நிர்மல ஆகாசத்தின்கண் நக்ஷத்திரக் கூட்டங்கள் காணப்படாமை * தினத்தின் இலக்கணமா ம். நிர்மல ஆகாசத்தின்கண் சூரியமண்டலம் காணப்படாமை இரவின் இலக்கண மாம். இவ்விருவகை இலக்கணங்களும் சாயங்காலத்தில் பொருந்தும். [* தினம் = பகல்.] இக்காரணத் தால் சாயங்காலத்தை புத்திமான்கள் இரவு பகல்களின் சந்தி என்பர். அச்சந்தியின் கண் எப்பதார்த்தம் உற்பன்னமாமோ, அது சாந்தியமெனப்படும். அதுபோல், கனவும் இகலோக பரலோக சந்தியின்கண் உண்டாமாதலின், சுருதி பகவதியானவள் கனவைச் சாந்தியம் என்றனள். இத்துணை கூறியதால் கனவின் கண் சாந்தியத் தன்மை கூறப்பட்டது. இப்போது கனவின் பிரத்தியக்ஷத்தால் பரலோகத்தின் சித்தியைச் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இக்கனவுவடிவ சாந்திய ஸ்தானத்தின் கண் இராநின்ற இவ்வான்மா இவ்வுலகத்தையும் அவ்வுலகத்தை யுங்காணும்.

கருத்திதுவாம்: - இச்சரீரத்தால் எவ்வெப்பொருள் அனுபவிக்கப்பட்டன வாமோ, முற்சரீரங்களால் எவ்வெப்பொருள் அனுபவிக்கப் பட்டனவாமோ, வரும் சரீரங்களால் எவ்வெப்பொருள் அனுபவிக்கப்படலாமோ, அவை யாவற்றையும் இச்சீவன் கனவின்கண்ணே காணும். வீட்டிற்கும் வீட்டின் வெளியிலுள்ள † அங்கணத்திற்கும் சந்தி வடிவ வாயிலின்கண் இராநின்ற புருஷன் வீட்டிலுள்ள பதார்த்தங்களையும், வெளி அங்கணத்திலுள்ள பதார்த்தங்களையும் காண்பன். [† அங்கணம் = முற்றம்.] அதுபோல், இவ்வான்மா கனவுவடிவ சந்தியின்கண் இருந்து இகலோக பதார்த்தங்களையும், பரலோகபதார்த்தங்களையும் காணும். ஹே ஜனக

ராஜாவே! இத்தூல சரீரத்தை விட்டபின்னர் புண்ணிய பாவரூப கருமானுசாரமாய் இச்சீவன் எவ்வண்ணம் உயர்ந்த சரீரத்தையும், தாழ்ந்த சரீரத்தையும் அடையுமோ, அவ்வண்ணமாய் சரீரத்தைக் கனவின்கண் கவர்ந்து, இச்சீவன் புண்ணிய பாவகரும மகிமையால் சுகதுக்கங்களை அடையும். இங்ஙனம் கனவின்கண் புண்ணிய பாவ வயத்தால் சுக துக்கரூப பலத்தைப் போகித்து, இவ்வான்மா இவ்வுலகத்தையும அவ் வுலகத்தையுங் காணும். ஆகையால், கனவைக் காணும் புருஷனுடைய பிரத்திய க்ஷம் பரலோகத்தின்கண் பிரமாணமாம். அங்ஙனம் மற்றைய சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராணம் முதலியனவும் அவவுலகத்தின்கண்ணே பிரமாணமாம். இத்து ணைகூறியதால் பரலோகசித்தி செய்யப்பட்டது. இப்போது கனவின்கண் ஆன்மா வின் ஸ்வயம்பிரகாசத்தன்மையைச சித்தம் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா இத்தூலசரீரரூப உலகத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, இரண்டு லோகங்களையும் காணும் பொருட்டு, கனவுவடிவ சாந்திய ஸ்தானத்தை அடையும் போது, ஸ்தூலசரீரசம்பந்தியாய் நேத்திராதி இந்திரியங்கள், ரூபாதி விஷயங்கள் என்பனவற்றின் சூக்ஷும வாசனைகளையும், அவ்வாசனைகளின் ஆதாரமாய் மனத்தையும் உதவியாகக் கொண்டே இவ்வான்மா கனவை அடையும். மகாராஜாவானவன் தனது ஏவலர்களைப் பின்கொண்டே செல்வன். அவ்வாறே இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா விஷய இந்திரியங்களின் வாசனையோடு கூடிய மனத்தை உடன் கொண்டே கனவை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! மண்ணின் கண்ணே விளையாடும் பாலகன் அவவிளையாட்டின் சாதனங்களாய் பலவகை வீடு முதலிய பதார்த்தங்களை அம்மண்ணாலேயே செய்துகொள்வன். க்ஷணத்தின் பின்னர் அப்பாலகன் அம்மண்மயப் பதார்த்தங்கள் யாவற்றையும் அழிப்பன். இவ்வண்ணம் வீடு முதலிய பதார்த்தங்களை உண்டாக்கி அழித்துக்கொண்டு, நிரந்தரம் அப்பாலகன் விளையாடுவன். அதுபோல், இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவும் கனவின்கண் நானாவகையாய் தேர்முதலிய பதார்த்தங்களை உண்டாக்கியும், அழித்தும் நிரந்தரம் விளையாடும். அக்கனவினகண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானரூப ஆன் மாவன்றி வேறொரு சூரியாதி ஜோதி இன்றாமாதலின், ஆண்டு ஆன்மா ஸ்வயம் ஜோதியாம்.

கருத்திதுவாம்: - (இ-ள்.) தபஸை உடையவன் தானே தாசன் என்னும் வசனத்தால் தபசுடையவர்களினும் வேறாய்த் தாசரின் அபாவம் அறிந்து கொள்ளலாம். அதுபோல், கனவின்கண் ஆன்மா ஸ்வயஞ்ஜோதியாம் என்னும் வசனத்தானும், ஆன்மாவினும் வேறாய் மற்ற ஜோதியின் அபாவம் அறிந்து கொள்ளலாம். ஆகையால், கனவின்கண் ஆன்மாவே ஸ்வயஞ்ஜோதியாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கனவின் கண் ஆதித்தியாதி ஜோதிகட்கு இலயம் உண்டாமாதலின், அவற்றிற்கு ஜோதிரூபத்தன்மை சம்பவியாதாயினும், மனமானது கனவின்கண் இலயமாகமாட்டாதாதலின், கனவின்கண் மனத்திற்கு ஜோதிரூபத் தன்மை ஏன் உண்டாகமாட்டாது?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பாலகனுடைய விளையாட்டின் சாதனங் களாய் வீடுமுதலிய பதார்த்தங்களின் உபாதான காரணமாய் மண்ணானது ஜடமாம்.

அதுபோல், சொப்பனத்தைக் காண்பவனுடைய கிரீடையின் சாதனங்களாய் சொப்பன பதார்த்தங்களின் உபாதான காரணமாய் மனமும் ஜடமாம். கிரீடையின் சாதனங்களாய் கிருகம் முதலிய பதார்த்தங்களின் பரிணாமி உபாதான காரணமாய் மண்ணைப் பாலகன் முன்னே காண்பன். அதுபோல், சொப்பன அவஸ்தையின் கண்ணும் தேர் முதலிய பதார்த்தங்களின் பரிணாமி உபாதானகாரணமாய் மனத்தை, இந்த ஸ்வப்பிரகாச சாக்ஷியாய் ஆன்மா கானும்.

கருத்திதுவாம்: - மண், கிருகம் முதலிய பதார்த்தங்களின் பரிணாமி உபாதான காரணமாதலின் ஜடமாம். அதுபோல், மனமும் சொப்பன பதார்த்தங்களின் பரிணாமி உபாதான காரணமாதலின் ஜடமாம். எப்பதார்த்தம் ஜடமாமோ, அப்பதார்த்தம் மண் போல் ஸ்வயம்பிரகாசமாக மாட்டாது; மற்றோ, பரப்பிரகாசமாம். ஆகையால், சொப்பன அவஸ்தையின்கண் ஜடமனத்திற்கு ஜோதித்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சொப்பன அவஸ்தையின் கண் மனத்திற்கு ஜோதி ரூபத்தன்மை உண்டாகாதொழிக. ஆயினும், ஆண்டு அவித்தைக்கு ஜோதி ரூபத்தன்மை ஏன் உண்டாகமாட்டாது?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் சொப்பனத்தின்கண் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவால் பிரகாசியமாதலின், ஜட மனமானது ஸ்வயஞ்ஜோ திரூபமாகாதோ, அங்ஙனம் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவால் பிரகாசியமாதலின், ஆவரணரூபமாதலின், ஜட அவித்தையும் ஸ்வயஞ்ஜோதிரூபமன்றாம். அல்லது, ஆவரண ரூப அவித்தையை ஸ்வயஞ்ஜோதிரூபத் தன்மையதென உடன்படின், ஆவரணரூப அந்தகாரத்தையும் ஸ்வயஞ்ஜோதிரூபமென அங்கீகரித்தல் வேண்டும். ஆகையால், சொப்பனத்தின்கண் அவித்தையும் ஸ்வயஞ்ஜோதிரூபமன்றாம். நனவின் கண் பிரகாசரூபமாய்ப் பிரசித்தமா யிராநின்ற நேத்திராதி இந்திரியங்களும் கனவின்கண் இன்றாம். ஆதித்தியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு என்னும் நான்கு வகையாய் ஜோதிகளும் கனவின்கண் இன்றாம். ஆகையால், எஞ்சியதாய் ஆன்மரூப ஜோதியினானே கனாப்பொருள்கள் இலங்கும். இவ்வபிப்பிராயத்தானே சுருதி பகவதியானவள் கனவின்கண் ஆன்மாவையேஸ்வயஞ்ஜோதி என்றனள். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு, சர்வலோகர்களின் அனுபவத்தால் மனத்தின்கண் திருசியத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின் கண் ஒரு புருஷனை நோக்கி, மற்றொரு புருஷன் ஒரு வசனத்தைக் கூறுவானாயின், அப்புருஷன் இப்பிரகாரம் அவன் பொருட்டுக் கூறாநிற்பன்; நீ என்னை நோக்கி கூறிய வசனத்தின் அர்த்தத்தை விட்டு, எனது மனம் வேறோரிடத்திற் சென்றிருந் தது; ஆதலின், உனது வசனப்பொருளை யான் உணர்ந்திலேன், நீ மறுமுறை அவ்வ சனத்தைக் கூறுதி என, இவ்வாறாய் அனுபவத்தால் யாவரும் தம்மனத்தை விஷயஞ் செய்கின்றனர். இக்காரணத்தால் கடாதி பதார்த்தங்களைப்போல் மனமும் திருசியமாம். இப்போது யுக்திகளால் மனத்தின்கண் ஜடத்தன்மையை நிரூபணம் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! வேதத்தை அங்கீகரியாத நாஸ்திகரை விடுத்து, எவ்வாஸ்திகவாதியரும் மனத்தைச் சேதனம் என உடன்படார்; மற்றோ, எல்லா

வாஸ்திகவாதியரும் மனத்தைச் சடமென உடன்படுவர். எந்த நாஸ்திக வாதியானவன் மனத்தைச் சேதனமென உடன்படுவனோ, அவ்வாதியின்பால் இது கேட்டல் வேண்டும். எம் மனத்தை நீ சேதனரூபமாய் அங்கீகரிக்கின்றனையோ, அம்மனம் ஆன்மரூபமா? அநான்மரூபமா? அவற்றுள், இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், மனத்தை அநான்மரூபமென உடன்பட்டு, வாதியானவன் மனத்தைச் சேதனரூபமென உடன்படுவானாயின், மனம்போல் அநான்மரூப கடபடாதி ஜடபதார்த்தங்களும் சேதனரூபமாதல் வேண்டும். கடபடாதி ஜட்பதார்த்தங்களின் சேதனரூபத் தன்மையில் வாதியானவன் இஷ்டாபத்தியைச செய்வனேயாயின், மனத்தின்கண் சேதனரூபத்தன்மையை அங்கீகரித்தல் பயனற்றதேயாகும். ஏனெனின், கடபடாதி சம்பூரண அநான்ம பதார்த்தங்களும் மனம் போலச் சேதன ரூபங்களாம். அக்கடபடாதி சேதனங்களாலும் வியவகாரத்தின் சித்தியுண்டாம். உண்டாகவே மனத்தைச் சேதனமென உடன்படல் பயனற்றதாமன்றோ. ஒரு தீபத்தானே கடாதி பதார்த்தங்களின் பிரகாசம் சம்பவிக்கு மாயின், அக்கடபடாதி பதார்த்தங்களின் பிரகாசத்தின் பொருட்டு, வேறு தீபத்தை எப்புருஷரும் ஏற்றுவதில்லையன்றா?

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! சுருதி சர்வ ஜகத்தையும் சைதன்னியரூபமெனக் கூறி யிருக்கின்றதாதலின், யானும சர்வ ஜகத்தையும் சேதனரூபமென அங்கீகரித்துளேன்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! சம்பூரண ஜகத்தின்கண் சைதன்னிய ரூபத்தன் மையைக் கூறாநின்ற சுருதியானது, அனுவாதரூபமாய்ச் சர்வ ஜகத்தின்கண்ணும் சைதன்னிய ரூபத்தன்மையைக் கூறுகின்றதா? அல்லது, விதிரூபமாய் அச்சுருதியானது சர்வ ஜகத்தின்கண் சைதன்னிய ரூபத்தன்மையைக் கூறுகின்றதா? முதற் பக்ஷத்தையே வாதி அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் யாவரும் அறிந்த அர்த்தத்தைக் கூறா நின்ற வசனத்தை நூலுணர்ந்த நுண்ணறிவுடையோர் அநுவாதம் என்பர். அக்கினி பனிக்கு மருந்து என்னும் வசனம் யாவருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாய் அக்கினியின் கண் பனி நீக்க காரணத்தன்மையைப் பகருகின்றது. அதனால், அவ்வசனம் அநுவாத வடிவமாம். அதுபோல், சம்பூரண ஜகத்துச் சேதன ரூபமாமென்னும் சுருதி வசனமும், சம்பூரண ஜகத்தின்கண் நம்மனோராய் ஜீவர்களின் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால், சைதன்னியரூபத்தன்மை சித்தமாயின் அநுவாதரூபமாம். அவ்வாறு சர்வ ஜகத்தின் கண்ணும் சைதன்னியரூபத்தன்மை பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால், நம்மனோராய் ஜீவர்கட்குச் சித்தமன்றாம். ஆகையால், சர்வ ஜகத்தின்கண் சைதன்னிய ரூபத்தன்மையைச் சாற்றா நின்ற சுருதியானது அநுவாத ரூபமன்றாம். சர்வ ஜகத்தின்கண்ணும் சைதன்னியரூபத்தன்மையைக் கூறாநின்ற சுருதியானது, விதிரூபமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின் அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், எவ்வர்த்தம் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் முன்னர் அறியாததாமோ, எவ்வர்த்தத்தின் ஞானத்தால் பலத்தின் அடைவுண்டா மோ, எவ்வர்த்தத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் பாதம் (பொய் என்று நிச்சயித்தல்) உண்டாக மாட்டாதோ, அவ்வர்த்தத்தை விதிரூப சுருதியானது

உணர்த்தும். அத்தகைய அர்த்தம் அத்விதீய ஆன்மாவேயாம். ஆகையால், எல்லா உலகும் சேதன ஆன்ம வடிவமாம் என்னும் இவ்வகையாய் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சுருதியானது, ஜட ஜகத்தின்கண் சைதன்னியரூபத் தன்மையை உணர்த்தாது. மற்றோ, இது ரஜ்ஜு என்னும் வசனமானது சர்ப்பமயலை நீக்கி, இரஜ்ஜுத் தன்மையை உணர்துவது போல், இவ்வெல்லா உலகும் சேதன ஆன்ம ரூபம் என்னும் சுருதிவசனமும், துவைத மயலை நீக்கி அத்விதீய ஆன்மாவையே உணர்த்தும். ஆண்டு, இச்சம்பூரண ஜகத்தானது அத்விதீய பிரஹ்ம சொரூபமாம் என்னும் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சுருதியானது, தற்பதார்த்தத்தின் சோதனத்தைப் * போதனஞ் செய்யும். [* போதனம் = உணர்த்தல்.] இச்சராசாரூப சம்பூரண ஜகத்தானது சேதனரூபமாம் என்னும் அர்த்தத்தைப் போதனஞ் செய்யும் சுருதியானது, அந்தத் தற்பதார்த்தரூப பரமான்மாவின்கண் சைதன்னியரூபத் தன்மையை விதித்திருக்கி ன்றது. இவ்வெல்லா உலகும் ஆன்மரூபமாம் என்னும் அர்த்தத்தைப் போதனஞ் செய்யும் சுருதியானது, ஆன்மாவின்கண் சர்வரூபத் தன்மையை உணர்த்தும் வாயிலாய்த் துவம்பதார்ததத்தின் சோதனத்தை விதிக்கும். தற்பதத்தின் அர்த்தமாய் பரமான்மா ஆன்ம ரூபம் என்னும் அர்த்தத்தைப் போதனஞ் செய்யும் சுருதியானது, ஜீவேஸ்வர அபேதத்தை உணர்த்தும். என்பனமுதலாய் சம்பூரண சுருதி வசனங்க ளுள் சில சுருதி வசனங்கள் தற்பதார்த்தத்தின் சோதன விதத்தைப் போதனஞ் செய்யும். சில சுருதி வசனங்கள் துவம்பதார்த்தத்தின் சோதன விதத்தைப் போதனஞ் செய்யும். சில கருதி வசனங்கள் தத்துவம் பதார்த்தத்தின் அபேதத்தைப் போதனஞ் செய்யும். அஞ்ஞானம், அஞ்ஞானத்தின் காரியரூப உபாதி என்பவற்றைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அவ்வுபாதியினின்றும் சேதனத்தை வேறு பிரித்து, அறிதலைத் தத்துவம் பதாரத்தங்களின் சோதனம் என்பர். என்னும் சுருதிகளின் அபிப்பிராயத்தை அங்கீகரியாது வாதியானவன் முற்கூறிய சுருதி வசனங்கட்கு ஜடசேதன தாதாத்மிய போதனத்தின் கண் தாற்பரிய கற்பனை செய்வன். அச்சேதன ஆன்மாவின் தாதாத்மியத்தால் சம்பூரண ஜட ஜகத்தைச் சேதன ரூபமென அங்கீகரித்துளான். அத்தகையன்பால் இது கேட்டல் வேண்டும். சேதன ஆன்மாவிற்கும், ஜட ஜகத்திற்கும யாதொரு தாதாத்மிய சம்பந்தம் உண்டோ, அத்தாதாத்மிய சம்பந்தத் தின் சம்பந்தித்தன்மை சேதன ஆன்வின் கண்ணும், ஜட ஜகத்தின்கண்ணும் சமானமேயாம். ஆகையால், சேதன ஆன்மாவின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால், ஜட ஜகத்தைச் சேதனரூபமாய் அங்கீகரித்ததேபோல், ஜடஜகத்தின் தாகாத்மிய சம்பந்தத்தால் சேதன ஆன்மாவையும் ஜடஜகத்துருவத் தன்மையதாய் ஏன் அங்கீகரித்திலாய்? மற்றோ, சேதன ஆன்மாவின் கண்ணும் அவசியம் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்பதே. ஆகையால், ஜடப்பிரபஞ்சத்திற்குச் சைதன்னிய ரூபத் தன்மையை உணர்த்துவதின் கண் சுருதிக்குக் கருத்தன்றாம். அல்லது, ஜடஜகத்தின் கண் சைதன்னிய ரூபத்தன்மை ஆம் என்னும் அர்த்தத்தின்கண் சுருதியின் தாற்பரியம் சம்பவியாது. ஏனெனின், எவ்வெப்பொருளின்கண் புத்திமான்களுடைய அனுபவ விரோதம் உண்டாவதில்லையோ, அவ்வப் பொருளின்கண் வேதத்தின் தாற்பரிய அனுபவ விருத்த அர்த்தத்தின்கண் வேதத்தின் தாற்பரியம் உண்டாகாது. அனுபவ விருத்த அர்த்தத்தின்கண்ணும் வேதத்தின் தாற்பரியம் இருக்குமாயின் இ-ள்) யாகபூமியின்கண் இராநின்ற காஷ்ட ஸ்தம்பவடிவ யூபம் ஆதித்தியன் என்னும் வேதவசனத்தால், ஆகாசத்தின்கண் இராநின்ற பிரகாசரூப சூரியனுக்கு,

அப்பிரகாசரூப யூபத்தோடு தாதாத்மியம் சித்தித்தல் வேண்டும். சூரியனுக்குக் காஷ்டமய யூபத்தோடு தாதாத்மியம் யாவருக்கும் அனுபவ விரோதமாம். ஆகையால், அவ்விரோத அர்த்ததின்கண் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்து இன்றாம்; மற்றோ, அந்த யூபத்தின் ஸ்துதியின்கண் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தாம். இவ்வண்ணம், பொருளிதுவாம்: - தர்ப்பையின் முஷ்டிவடிவப் பிரஸ்தரமானது யாக கர்த்தாவாய் எஜமான வடிவமாம் என்னும் வேதவசனத்தால், எஜமானனுக்கும் பிரஸ்தரத்தோடு தாதாத்மியஞ் சித்தமாதல் வேண்டும். எஜமானனுக்குப் பிரஸ்தரத் தோடு தாதாத்மியம் உண்டாதல் எல்லாருடைய அநுபவத்திற்கும் முரணாம். ஆகையால், அம்முரணாய பொருளில் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தின்றாம். மற்றோ, அந்தப் பிரஸ்தாரத்தின் ஸ்துதியின்கண் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தாம். பிரஸ்தர எஜமானர்களின் அபேதத்தின்கண் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தாகுமாயின், அந்தப் பிரஸ்தரமானது அக்கினியின்கண் தாகமானவுடன் எஜமானனும் தகிக்கப்பட வேண்டும். எஜமானன் தகிக்கப்படுவனேல், சம்பூரண யாகாதி கருமங்களும் லோபத்தை யடையும். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - மதிமான்களு டைய அநுபவத்திற்கு முரணில்லாத பொருளின்கண் வேதத்திற்குக் கருத்தாம் என்பதே. ஜடஜகத்தின்கண்ணே சைதன்யரூபத் தன்மை எல்லாருடைய அநுபவத்திற்கும் முரணாம். ஆகையால், அவ்வநுபவ விருத்த அர்த்தத்தின்கண் வேதத்திற்குக் கருத்தின்றாம். அல்லது, எப்பொருள் அதிகாரிகளின் புருஷார்த்த காரணமாமோ, அப்பொருளையே வேதவசனம் போதனஞ் செய்யும் என்பது வேதத்தை உணர்ந்தவர்களின் சித்தாந்தமாம். சேதன ஆன்மா ஜடஜகத்துருவம், ஜடஜகத்துச சேதன ஆன்ம வடிவம் என்னும் அர்த்த ஞானத்தால் ஜீவர்கட்குச சிறிது மாத்திரையும் புருஷார்த்த அடைவுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், அப்பயனற்ற பொருளை உணர்த்துவதின்கண் வேதபகவானுக்குக் கருத்தின்றாம். அல்லது, எங்ஙனம் பிரிய பதார்த்தத்தின் தரிஸனப் பொருட்டுத் திறந்த விழியானது, அப்பிரிய பதார்த்தத்தையும் விளக்குமோ; அங்ஙனம், புருஷார்த்தமற்ற அர்த்தத்தை வேதபகவான் ஒருகாலுங் கூறார். ஏனெனின், புருஷார்த்தமற்ற அர்த்தத்தைப் போதனஞ் செய்வாராயின், "**வேத**" என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தம் வேதபகவானிடத்தே பொருந்தாது. ஏனெனின், அதிகாரிகட்குப் புருஷார்த்தத்தை யாது அறிவிக்குமோ, அதை "**வேதம்**" எனப் புத்திமான்கள் புகலா நிற்பர். அல்லது, வியாகரண முறைப்படி, "**வித்**" என்னும் பகுதியால் வேதசப்தத்தின் சித்தியாம். அந்த "**வித்**" என்னும் பகுதிக்கு ஞானம் பொருளாம். அந்த ஞானத்தின்கண் யாது அதிகாரிகளை ஏவுமோ, அது வேதமெனப்படும். பிரேரணை செய்யும் பிரயோஜகம் உலகில் இருவகையாம்; ஒன்றோ, முக்கியப் பிரயோஜகமாம். மற்றொன்றோ, கௌணப் பிரயோஜகமாம். அவற்றுள், பிரேரணைக்கு விஷயமாய் பிரயோஜ்ய புருஷனுக்கு எக்கிரியையின்கண் இச்சை உண்டாமோ, அக்கிரியையின்கண் அந்தப் பிரயோஜ்ய புருஷனை எப்புருஷன் பிரேரணை செய்வனோ, அவன் முக்கியப் பிரயோஜகன் எனப்படுவன். போஜனரூபக்கிரியையை இச்சித்த பசியையுடைய புருஷனை அந்தப் போஜன ரூபக்கிரியையின்கண் எப்புருஷன் பிரேரணை செய்வனோ, அவனை நூல் உணர்ந்த நுண்மதி உடையோர் முக்கியப் பிரயோஜகன் என மொழியா நிற்பர். யாண்டு, பிரயோஜ்ய புருஷனுக்கு எக்கிரியையின் இச்சை உண்டாகவில்லையோ, அக்கிரியையின்கண் பிரயோஜ்ய புருஷனை எப்புருஷன் பிரேரணை செய்வனோ,

அவன் கௌண பிரயோஜகன் எனப்படுவன். மரணரூபக்கிரியையின்கண் யாவன் ஜீவர்களைப் பிரேரணை செய்வனோ, அவன் மாரீயெனப்படுவன். ஈண்டு மரண ரூபக்கிரியையின்கண் ஜீவர்கட்கிச்சை யின்றாம். காலபகவான் ஜீவர்களை மரண ரூபக்கிரியையின்கண் பிரேரணை செய்வர். ஆகையால், காலரூப மாரீ கௌணப் பிரயோஜகராம். எப்பொருள் புருஷார்த்தரூபமாமோ, அப்பொருளின் கண் பிரயோஜ்ய புருஷனுக்கு இச்சை யுண்டாம். புருஷார்த்தத்தினும் வேறாய் பொருளின்கண் பிரயோஜ்ய புருஷனுக்கு இச்சை யுண்டாகாது. அந்தப் புருஷார்த்தமும் இருவகைத் தாம். ஒன்றோ, முக்கிய புருஷார்த்தமாம். மற்றொன்றோ, கௌணப் புருஷார்த்த மாம். அவற்றுள், சுகரூப பலம் முக்கிய புருஷார்த்தமாம். அச்சுகத்தின் சாதனம் கௌண புருஷார்த்தமாம். ஆன்மாவின்கண் ஜடஜகத்துருவத்தன்மையும், ஜடஜகத்தின்கண்ணே சேதன ஆன்மரூபத்தன்மையும் சுகரூப மன்றாம். அங்ஙனமே எச்சுகத்தின் சாதனமுமன்றாம். மாறாய் ஜன்ம மரணாதி துக்கங்களின் சாதனமாம். இத்தகைய அபுருஷார்த்தரூப அர்த்தத்தின்கண் அதிகாரிகளை வேதபகவான் யாதின் பொருட்டுப் பிரேரணை செய்வர்; மற்றோ, பிரேரணை செய்யார். மைந்தனுடைய இதத்தை இச்சிப்பவராய் தந்தையானவர் மைந்தனை அபுருஷார்த்த அர்த்தத்தின்கண் பிரேரணை செய்யார். அதுபோல், சர்வ ஜீவர்களின் மங்கலத்தை இச்சித்த வேதபக வானானவர் ஜீவர்களை அபுருஷார்த்தரூப அர்த்தத்தின்கண் பிரேரியார். வேதபக வான் அபுருஷார்த்தரூப அர்த்தத்தை உணர்த்துவாராயின் அப்பிரமாண ரூபராவர்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! இவ்வெல்லா உலகும் சைதன்ய ஆன்மாவின் வடிவமாம் என்னும் சுருதியின் வசனம் ஜடசேதன அபேதத்தின்கண் கருத்துடைய தனறாமாயின், எவ்வர்த்தத்தின்கண் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! எப்பொருள் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் முன்னர் அறியப்படாததாமோ, எப்பொருட்கு வேறொரு பிரமாணத்தால் பாதமுண்டா கமாட்டாதோ, எவ்வர்த்தத்தாற் பலத்தின் பிராப்தியுண்டாகுமோ, அத்தகைய அர்த்தத்தை உணர்த்துவதில் வேதபகவானுக்குக் கருத்தாம். அத்தகைய அர்த்தம் ஸ்வப்பிரகாச அத்விதீய ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவாம். ஆகையால், அத்விதீய ஆன்மாவை அறிவிப்பதின்கண்ணே வேதபகவானுக்குக் கருத்தாம். அவ்வத்விதீய ஆன்மாவானது, பிரபஞ்சரூப துவைதத்தைக் காணும் குதர்க்கிகளால் அளவறுபிறப் பையடைந்தும் அறியமுடியாததாம். ஒருகால்வேதப் பிரமாணத்தினும் வேறாய் எப்பிரமாணததாலேனும் ஆன்மாவின் உண்மை வடிவ ஞானமுண்டாகுமாயின், தர்க்கத்தின் கண்ணே குசலராய் நையாயிகாதியரும் ஆன்மாவின் உண்மை வடிவத்தை யறிவர். ஆனால், அந்நையாயிகாதியர் ஆன்மாவின் உண்மை வடிவத்தை யறியார். ஆகையால், இஃதறியப் பெறுமன்றே: - சுருதிப் பிரமாணத் தினும் வேறாய் கேவல தருக்கத்தால் ஆன்மாவின் உண்மைவடிவம் அறியப் பெறமாட்டாது.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! இவ்வெல்லா உலகும் சேதன ஆன்ம வடிவமா ம் என்னும் சுருதி வசனங்கட்கு ஜடசேதனத்தின் அபேதரூப அருத்த மன்றாமாயின் அவ்வசனங்கட்குப் பொருள் யாது?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! முமுக்ஷுக்களின் மதியின்கண் பிரபஞ்ச அபாவத்தை ஆரூடம் செய்யும் பொருட்டு, அந்தச சுருதி பகவதியானவள் தாய் போலக் கிருபையோடும், முமுக்ஷுக்கட்கு இவ்வகையாய் உபதேசத்தைச் செய்கின் றனள்: - ஹே முமுக்ஷுக்களே! இரஜ்ஜுவின்கண் அஞ்ஞானத்தாற் பிரதீதியாய் சர்ப்பம், தண்டம், ஜலதாரை, மாலை என்பன முதலிய துவைதங்கள் இரஜ்ஜு மாத்திரமேயாம். சர்ப்பாதி துவைதங்கள் முக்காலத்தினு மின்றாம். அது போல், இவ்வெல்லாத் திருசியப் பிரபஞ்சமும உங்கள் வடிவமேயாம். ஆன்மாவினும் வேறாய் துவைதம் முக்காலத்தினு மின்றாம் என. இங்ஙனம் சுருதியானது துவைதப் பிரபஞ்சத்தை நிஷேதித்து முமுக்ஷுக்கட்கு அத்விதீய ஆன்மாவை உணர்த்தும். ஆகையால், அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே அச்சுருதி வசனங்கட்குத் தாற்பரிய மாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! ஜடஜகத்தின் சைதன்யரூபத் தன்மையின் கண் சுருதிப்பிரமாணம் சம்பவியாதாயினும, அனுமானப்பிரமாணத்தால் ஜடஜகத்தின்கண் சைதன்னிய ரூபத்தன்மை சித்தமாதல் கூடுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! புகைவடிவக் குறியால் மலையின்கண் அக்கினி யின் அனுமானம் உண்டாவதேபோல, ஜகத்தின் சைதன்னியரூபத்தன்மையின்கண் யாதொரு குறியுமின்றாம். ஆகையால், அனுமானப் பிரமாணத்தானும் ஜகத்தின் கண் சைதன்ய ரூபத்தன்மை சித்தியாது. மாறாய்ப பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தோடு கூடிய அனுமானப்பிரமாணத்தால், திருசியத்தன்மைவடிவக் குறியால் ஜகத்தின் கண்ணே ஜடத்தன்மையே சித்தமாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! சுருதிப்பிரமாணமும், அனுமானப் பிரமாணமும் ஜகத்தின் சைதன்யரூபத்தன்மையைச் சித்தம் செய்யமாட்டாது. ஆயினும், எவனாவது ஒரு புருஷனுடைய பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் ஜகத்தின் சைதன்னிய ரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! எப்புருஷனுடைய பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் ஜகத்தின்கண் சைதன்னிய ரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யுமோ, அப்புருஷன் நம்மனோரைப்போன்ற ஜாதியையுடையவனா? அல்லது, நம்மனோரினும் அவன் இலக்ஷணனா? அவற்றுள், நீ முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகாரஞ்செய்யின், அது சம்பவியா து. ஏனெனின், நம்மனோருள் எப்புருஷனுக்கும் ஜகத்தின் சைதன்னியரூபத் தன்மையின் பிரத்தியக்ஷம் உண்டாவதின்றாமாதலின், நம்மனோரது பிரத்தியக்ஷத் தால் ஜகத்தின்கண்ணே சைதன்யரூபத்தன்மை சித்தமாக மாட்டாது. நம்மனோரி னும் இலக்ஷணராய் வேறு புருஷனது பிரத்தியக்ஷத்தால் ஜகத்தின் சைதன்யரூபத் தன்மை சித்தமாமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை நீ அங்கீகரிக்கின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், நம்மனோரினும் இலக்ஷணனாய் ஒரு புருஷனிடத்தே ஜகத்தின் சைதன்னிய ரூபத்தன்மையின் பிரத்தியக்ஷ முளது என்னும் வார்த்தை யை எங்ஙனமறிதல் கூடும்.

கருத்திதுவாம்: - மனுஷக் கோட்டின் சாதகமாய் ஒரு பிரமாணமுமில்லாத தேபோல், அவ்விலக்ஷண புருஷனுடைய பிரத்தியக்ஷ சாதகமாய் ஒரு பிரமாணமு மின்றாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! ஜகத்தின் சைதன்னிய ரூபத்தன்மையை விஷயஞ் செய்யும் இலக்ஷண புருஷனுடைய பிரத்தியக்ஷம் பிரமாணங்களாற் சித்த மாயினும், அவை நம்மனோரிடத்தேயின்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! அந்த விலக்ஷண புருஷனுடைய பிரத்தியக்ஷ சாதகப்பிரமாணம் இருக்குமாயின், நமமனோருக்கு அது என் தோற்றுவதில்லை.

கருத்திதுவாம்: - சர்வகாரணங்களோடு கூடிய நம்மனோரிடத்தே அந்தப் பிரமாணம் அப்பிரசித்தமாகுமாயின், அது எப்புருஷனிடத்தும் இன்றாகும். அப்பிரசித் தப் பிரமாணத்தின் சித்தியையும அங்கீகரிக்கும் பக்ஷத்தில், உலகத்தின் கண்ணே பிரசித்தமாய் தித்திப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, காழ்ப்பு, கைப்பு, துவர்ப்பு என்னும் ஆறு இரசங்களின் வேறாய் ஒரு ஏழாவது இரசத்தின் சித்தியும் உண்டாதல் வேண்டும். ஆகையால், அந்தப் பிரமாணம் நம்மனோரிடத்தே இன்றாம் என்னும் வாதியின் அர்த்தத்தின்கண்ணே தெய்வத்தின் ஒரு விசித்திரச் செயற்கையிருக்கின்றதன்றோ. அல்லது, ஜகத்தின்கண் சைதன்யரூபத்தன்மயை விஷயஞ் செய்யும் பிரத்திய க்ஷம் எவனாவது ஒருபுருஷனிடத்தேயிருக்கும், ஒரு புருஷனிடத்தும் இராது என்னும் அர்த்தத்தை வாதியானவன் அங்கீகாரஞ்செய்வானாயின், அவ்வாதிக்கு வியாகாததோஷத்தின அடைவுண்டாம். ஏனெனின், எந்த ஜகத்தானது சைதன்ய ரூபமாய் விஷயமாதற்கு யோக்கியமன்றாமோ, அந்த ஜகத்தே சைதன்ய ரூபமாய் எவனேனும் ஒரு புருஷனுடைய ஞானத்திற்கு விஷயமாம். அந்த ஜகத்தே சைதன்ய ரூபமாய் நம்மனோருடைய ஞானத்திற்கு விஷயமாகாது என்னும் ஒரே ஜடஜகத்தின்கண் சைதன்னிய ரூபமாய் இயல்பானே விஷயத்தன்மையையும், சைதன்ய ரூபமாய் இயல்பானே அவிஷயத்தன்மையையும் அங்கீகாரஞ் செய்யின், தனது வசனத்தானே தனது வசனத்தின் பாதரூப வியாகாததோஷமுண்டாகும். ஹே வாதியே! மனத்தை அனான்மவடிவமென அங்கீகரித்து, நீ அம்மனத்தைச் சேதனரூபமென அங்கீகாரஞ் செய்வையேயாயின், அனான்மரூபத்தான் மனத்திற்குச் சமானமான கடபடாதி பதார்த்தங்களும் நினது மதத்தில் சேதனரூபமாதல் வேண்டும். அனான்மரூபத்தான் மனத்திற்குச் சமானமாய் கடபடாதி ஜடபதார்த்தங் களைச் சேதனரூபமென அங்கீகரியாது, கேவலம் மனத்தையே நீ சேதன ரூபமென அங்கீகரிக்கின்றனை, இது உனது * துர்வியசனமாம். [* துர்வியசனம் = தீராததுயர்.] இதனால் சேதனரூபமனம் அனான்மரூபமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷம் கண்டிக் கப்பட்டதாயது. இப்போது சேதன ரூபமனம் ஆன்மரூபமாமென்னும் முதற்பக்ஷம் கண்டிக்கப்படும்: - சேதன ரூபமனம் ஆன்மரூபமாமென்னும் பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அவ்வாதியின்பாலிது கேட்க வேண்டும். அந்தச் சேதன ஆன்மரூபமனம் பரிச்சின்னமா? அல்லது விபுவா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், எப்பதார்த்தம் பரிச்சின்னமாமோ, அப்பதார்த்தம் பேதமுடையதாம். எங்ஙனம் கடாதி

பதார்த்தங்கள் பரிச்சின்னமாதலின் பேதமுடையனவாமோ, அங்ஙனம் மனமும் பரிச்சின்னமாதலின் பேதமுடையதேயாம். எப்பதார்த்தம் பேதமுடையதாமோ, அப்பதார்த்தம் காரியமாம். எங்ஙனம் கடம் முதலிய பதார்த்தங்கள் பேதமுடையன வாதலின் காரியங்களாமோ, அங்ஙனம் பேதமுடையதாதலின், அம்மனமும் காரிய மேயாகும். எப்பதார்த்தம் காரியமாமோ, அப்பதார்த்தம் எக்காரணத்தாலேனும் உண்டாயிருக்கவேண்டும். எங்ஙனம் கடமுதலிய பதார்த்தங்கள் காரிய ரூபமாதலின், மண்வடிவ காரணத்தினின்றும் உண்டானவாமோ, அங்ஙனம் மனமும் காரிய ரூபமாதலின், பூதபௌதிகரூப காரணத்தினின்றும் ஜனித்ததாம். ஈண்டுப் பூதசப்தததால் சத்துவகுணப் பிரதான ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களைக் கவர்ந்து கொள்க. பௌதிக சபதத்தால் உண்ட அன்னத்தைக் கவர்ந்து கொள்க. எப்பதார்த்தம் எக்காரண த்திருந்தேனும் ஜன்னியமாமோ, அப்பதார்த்தம் ஜடமாம். எங்ஙனம் மிருத்திகை வடிவ காரணத்திருந்து ஜன்னியமாதலின், கடாதிப் பதார்த்தங்கள் ஜடமாமோ, அங்ஙனம் பூதபௌதிகரூப காரணத்திருந்து ஜன்னியமாதலின் அம்மனமும் ஜடமே யாம். ஆகையால், காரியரூப ஜடமனத்தைச சேதனரூபமெனக் கூறலும், ஆன்மரூ பமெனக்கூறலும் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அந்தச் சேதன ஆன்மரூப மனம் விபுவாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அதுவும் சம்பவியாது. ஏனெனின், எப்பதார்த்தம் விபுவாமோ, அது எத்தேயத்தினும், எக்காலத் தினும், எவ்வஸ்துவினும் இராது. மற்றோ, தேசகால வஸ்து பரிசசேதமற்றதாம். இவ்வண்ணம் வாதியால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட விபுவாயமனம் மனரூபமாகமாட்டாது. மற்றோ, ஸ்வயஞ்சோதியாய ஆன்மரூபமாகும்.

கருத்திதுவாம்: - உலகின் கண்ணே அநேகவகையாய் சங்கற்பங்களின் காரணமியாதாமோ, சத்துவகுணம் எதன் கண்ணே பிரதானமாமோ, அதை யாவரும் மனமென்பர். இவ்வகையாய் மனத்தை வாதியானவன் கூறவில்லை. மற்றோ, ஸ்வயஞ்சோதியாய் ஆன்மாவிற்கே வாதியானவன் மனமென்னும் பெயரை வைத்த னன். எல்லா நூலுணர்ந்த பெரியோர்கட்கும் நாமமாத்திரத்தின்கண் விவாதம் உண்டாகாது. மற்றோ, பதார்த்தத்தின்கண் விவாதமாம். அப்பதார்த்தத்தின் பேதம் ஈண்டுண்டாவதில்லை. மற்றோ, எந்த விபுவாய் சேதனத்தை யாம் ஆன்மநாமத்தாற் கூறுகின்றோமோ, அந்த விபுவாய் சேதனத்தையே வாதியான நீ மனமென்னும் நாமத்தாற் கூறுகின்றனை. ஆகையால், ஹே வாதியே! சேதனமனம் விபுவென்னும் பக்ஷத்தின் கண் எமக்கும் உனக்கும் சிறிதுமாத்திரையும் விவாதமின்றாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! உமக்கும் எனக்கும் விவாதம் சம்பவிக்கும். ஏனெனின், உம்முடைய மதத்தில் ஆன்மா முதலிய சப்தங்கள் சக்திவிருத்தியினால் விபுவாய் சேதனத்தை யுணர்த்தும். மனமென்னும் சப்தம் இலக்ஷணாவிருத்தியி னால் அந்த விபுசேதனத்தையுணர்த்தும். என்னுடைய மதத்திலோ, மனமென்னுஞ் சப்தம் சக்திவிருத்தியினால், விபுவாய் சேதனத்தை யுணர்த்தும். ஆன்மா முதலிய சப்தங்கள் இலக்ஷணாவிருத்தியினால், அந்த விபுவாய் சேதனத்தை உணர்த்தும். இவ்வண்ணம் உமக்கும் எனக்கும் விவாதம் சம்பவிக்கு மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! இங்ஙனம் உனக்கும் எமக்கு முண்டாய் விவாதமானது ஆன்மா முதலிய சப்தங்கட்குச் சக்திவிருத்தியினால் விபு ஆன்மா வின் கண் பிரவிருத்தியை அங்கீகரிக்கின் சம்பவிக்கும். ஆனால், இங்ஙனம் யாம் அங்கீரித்திலேம். மற்றோ, எங்ஙனம் மனமென்னுஞ் சப்தமானது இலக்ஷணாவிருத்தி யால் ஆன்மாவை யுணர்த்துமோ, அங்ஙனம் ஆன்மா சேதனமென்பன முதலிய நாமங்களும் பாகத்தியாக இலக்ஷணாவிருத்தியினானே ஆன்மாவை யுணர்த்தும். சக்திவிருத்தியினால் எந்நாமமும் ஆன்மாவை யுணர்த்தமாட்டாது. இக்காரணத் தானே, (இ-ள்.) எந்த அத்விதீய ஆன்மாவை அடையாமல் மனத்தோடு கூடிய வாக்கானது நீங்குமோ என்னுஞ் சுருதியானது, ஆன்மாவின்கண் சப்தத்தின் சக்தி விருத்தியின் அவிஷயத்தன்மையைக் காண்பிக்கின்றது. ஹே வாதியே! ஆன்மாவின் உண்மை வடிவத்தை உணர்ந்திரானின்ற அறிஞர் எங்ஙனம் ஆன்மா முதலிய நாமங்களைச் சேதன ஆன்மாவின்கண் ஆரோபிக்கின்றனரோ, அங்ஙனம் நீயும் ஒருமனமென்னும் நாமத்தைச் சேதன ஆன்மாவின்கண் ஆரோபிக்கின்றாய். இதன்கண் எமக்குச் சிறிது மாத்திரையும் ஹானியின்றாம். முன்னர் ஒரு வாதியான வன் கனவின்கண் மனத்திற்கே ஸ்வயஞ்ஜோதித்தன்மையை அங்கீகரித்தனன். அவ்வாதியை இது வரை கண்டித்தாம். இப்போது அந்தப் பூர்வப் பிரசங்கத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அக்கனவின்கண் சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, வாக்கு, அவித்தை, மனம் என்பன முதலிய யாவற்றிற்கும் முன்னர் மொழிந்த முறையே ஜோதிரூபத் தன்மை சம்பவியாது. ஆகையால் எஞ்சியதாய் ஆன்மாவே கனவின்கண் ஸ்வயஞ்ஜோதியாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் மீமாம்சகாது மதத்தின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் ஆன்மாவின் தர்மம் ஆதலின், ஆன்மாவினும் வேறாமோ, அங்ஙனம் சித்தாந்த மதத்தின்கண் ஸ்வப்பிரகாச ஞானம் ஆன்மாவினும் வேறன்றாம். ஏனெனின், ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தை ஆன்மா வினும் வேறாய் அங்கீகரிக்கின், எப்பதார்த்தம் போதரூப வஸ்து பரிச்சேதம் உடையதாமோ, அப்பதார்த்தம் அனான்ம ரூபமேயாம். எங்ஙனம் கடாதி பதார்த்தங் கள் பேதரூப வஸ்து பரிச்சேதம் உடையன வாதலின் அனான்ம ரூபமாமோ, அங்ஙனம் பேதரூப வஸ்து பரிச்சேதம் உடையன வாதலின், ஆன்மாவும் ஸ்வப்பிரகாச ஞானமும் அனான்மாவே யாகும். ஆனால், ஆன்மாவிற்கு அனான்மத் தன்மையை ஒருவாதியும் அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆதலின், ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தி ற்கும், ஆன்மாவிற்கும் பரஸ்பரம் பேதமின்றாம்; மற்றோ அபேதமேயாம். ஞானத்தின்கண் ஸ்வப்பிரகாசத தன்மை சர்வ வாதிகட்கும் சம்மதமாம். ஆகையால், ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தோடு அபின்னமாய் ஆன்மாவும் ஸ்வப்பிரகாசமே யாகும் என்னும் யுக்தியால், ஆன்மாவின்கண் ஸ்வயஞ்சோதிரூபத்தன்மை சித்தமாகு மாயினும், கனவின்கண் ஆதித்தியாதி ஜோதிகளின் அபாவரூப வியதிரேகமும் ஆன்மாவிற்குச் சாக்ஷரூபத்தால் அனவயமுமாம் என்னும் இத்தகைய அன்வய வியதிரேகத்தால் சுகமாகவே முமுக்ஷுக்கட்கு ஆன்மாவின் போதம் உண்டாகும் என்னும் அபிப்பிராயத்தால் சுருதி பகவதியானவள், கனவின் கண்ணே ஆன்மாவை ஸ்வயஞ்ஜோதி என்றனள். ஹே ஜனகராஜாவே! உலகின் கண் காஷ்டங்களின் சமூகத்தைத் தாகஞ்செய்யும் அக்கினியை உலகர் ஸ்வயஞ்ஜோதி என்பர். காஷ்டங்களின் கண் இராநின்ற சாமானிய அக்கினியையும், சாம்பரால் மூடப்பட்ட அக்கினியையும் எவரும் ஸ்வயஞ் ஜோதி எனக்கூறார். அதுபோலக் கனவின்

கண்ணே சர்வ வியவகாரங்களின் சாதகமாய் ஆன்மாவைச் சுருதி பகவதியானவள் ஸ்வயஞ்ஜோதி எனக்கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! பிரளய காலத்தின்கண் வெளிப் படாத நாம ரூபங்களோடு கூடிய இந்த ஜகத்தின் அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணமும், உண்மையாய் நாம ரூபமற்றதும், சர்வ சரீரங்களிடத்தும் வியாபித்ததும் ஆய, சர்வஞுமான பிரஹ்மமே வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண் ஸ்வயஞ்ஜோதியாம். அத்தகைய ஸ்வயஞ்ஜோதிப் பிரஹ்மத்தையே கனவின் கண்ணே சுருதியானது, ஜீவனது ஆன்மரூபமாயக் கூறியது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயகாரணமாய் ஸ்வயஞ்ஜோதிப் பிரஹ்மமே, கனவின்கண் ஜீவனுக்கு ஆன்மாவாம் என்னும் வார்த் தையை எங்ஙனம் அறிதல் கூடும்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் ஸ்வயஞ்ஜோதிபாய் பிரஹ்மம் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்யுமோ அங்ஙனம், கனவின் கண் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவும் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்யும். எங்ஙனம் ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் பிரஹ்மம் சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாமோ, அங்ஙனம் இவ்வான்மாவும் சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாம். இங்ஙனம் ஜகத்தின் காரணத்தன்மைரூப தடஸ்த இலக்கணமும், சத்துச் சித்து ஆநந்த வடிவ ஸ்வரூப இலக்கணமும், ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் பிரஹ்மத்திற்கும், ஆன்மாவிற்கும் சமானமே யாம். இக்காரணத்தால் இவ்வான்மா ஸ்வயஞ்ஜோதிப் பிரஹ்மரூபமாம் இப்போது கனவின் கண்ணே ஜகத்தின் காரணத்தன்மை வடிவ ஆன்மாவின் தடஸ்த இலக்கணத்தை வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்:- - ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின் கண்ணே தோற்றா நின்ற தேரானது ஆண்டின்றாம். ஆண்டுத் தோற்றிய தேரோ பொன்னாலும், மணிகளாலும் பூஷிதமாம். அத்தேரின் கொடி யானது ஆகாயத்தை அணுகி விளையாடும். நானாவகையாய் சிறிய இடக்கியங்கள் அதன்கண் அபரிமித மாய் இலகும்; மேகத்தொனிக்குச் சமானமாய் தொனியை அஃதுடைத்தாய் இருக்கும். நானாவகையாய் சாமக்கிரிகளால் அத்தேர் பூரணமாய் இருக்கும். இத்தகைய அற்புதமாய் தேரானது கனவின்கண் இன்றாம். அத்தேரின்கண்ணே பூட்ட யோக்கியமாய் குதிரையும் கனவின்கண் இன்றாம். அக்குதிரையோ விசித்திரமாய் நடையையுடையது, விசித்திரமாய் கர்ண பூஷணத்தையுடையது; வாயுவைப் போலும் வேகமுடையது. இக்காரணத்தானே எதிரிலுள்ள பூமியைக் கண்டு வெட்கத் தையுற்ற அக்குதிரை பூமியைவிட்டு ஆகாசத்திற் செல்லும் குந்தாளத்திற்குச் சமானமாய் தனது பாதத்தாற் பூமியைப் பிளக்கும். அக்குதிரையின் பாதபயத்தால் பூமியும் வியாகுலத்தை யடையும். இத்தகைய அசுவமும் அந்தக் கனவின்கண் இன்றாம். அந்தக் குதிரை பூட்டிய தேர் செல்லும் வீதியும் கனவின்கண் இன்றாம். அந்நெறி மிகவும் விசித்திரமானது, யாவர் மனத்தையும் மகிழ்விப்பது, சந்தனத்தா லும் பன்னீராலும் தெளிக்கப்பட்டது. இக்காரணத்தால் அம்மார்க்கம் கோமளமும் சீதளமுமாம். மீண்டுமப்பாட்டை எத்தகையதென்னின், அத்தியந்த முத்தமமாய் முத்து முதலியவை நிறைந்த கடைகளும், மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களும் நிறைந்த இடத்தின் மத்தியிலுள்ளது. மங்கல கும்பத்தின் மேலிருப்பதும், வீட்டின் ஓவியங்களை விளக்குவதும் ஆயதீபங்களோடு கூடி விளங்குவதாம். மீண்டு மெத்த

கையது அம்மறுகென்னின் தேவாங்கனைகட்குச் சமானமாய் அநேகம் குங்குமக் கொங்கையராய் மங்கையரோடு கூடியிலங்குவதாம். அம்மங்கையரோ மணிகளாலும், நவரத்தினங்களாலும் நிறைக்கப்பட்ட பொற்பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர். அங்ஙனமே தயிர், பொரி முதலிய மங்கல பதார்த்தங்களால் நிறைந்த சுவர்ண கலசத்தைக் கங்கணக் கமல கரத்தே இங்கிதமாக ஏந்திச் சங்கையற்று நிற்பவர். அத்தகைய இளம் பிடி நடையர்களால் அந்நெறி ஜோபித்துக் கொண்டிருக்கும். இத்தகைய நெறியும் அக்கனவின்கண்ணே இன்றாம். நனவின் கண்ணே பிரிய நாயகியின் சம்போகத்தால் எவ்வாநந்தம் உளதாமோ, அன்னம், பானம், வஸ்திரம், பூஷணம் என்பன முதலிய பிரிப்பதார்த்தங்களின் போகத்தால் எவ்வாநந்தம் உளதாமோ, அவ்வாநந்தமும் அந்தச் சொப்பனத்தின்கண் இன்றாம். நனவின்கண் பிரிய வஸ்துவின் சமாகமத்தான் அப்பிரிய வஸ்துவின் வியோகத்தான் ஜீவர்கட்கு எம்மகிழ்ச்சி யுண்டாமோ, அம்மகிழ்ச்சியும் அக்கனவின்கண் இன்றாம். நனவின் கண்ணே புத்திராதி பதார்த்தங்களற்ற புருஷனுக்குப் புத்திராதி பதார்த்தங்களின் அடைவால் எப்பெருமகிழ்ச்சி யுண்டாமோ, அதுவும் கனவின்கண் இன்றாம். நனவின் கண்ணே நீரால் நிறைந்த சிறுதடாகம், கூபம் எப்போதும் நீரொழுகும் பெருந்தடாகம் என்னும் யாவும் கனவின்கண் இன்றாம். நனவின் கண் இராநின்ற விசித்திரமாய வீடும், விந்தியாசல முதலிய பர்வதங்களும், இந்திர நந்தனவனம் போன்ற நானா வகையாய் உத்யானவனங்களும், ஸ்ரீ கங்கையே முதலாய் நானவகையாய் நதிகளும், உப்புக்கடலே முதலாய் நானாவகையாய் கடல்களும், மற்றும் பிறவும் அக்கனவின்கண்ணே இன்றாம். நனவின்கண் இராநின்ற பூவுலகமே முதலாய் பதினான்கு லோகங்களும், அவ்வுலகங்களைப் பாலிக்கும் லோகபாலர்களும், கிழக்கு முதலிய பத்துத் திசைகளும், ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களும், அண்டஜம், ஜராயுஜம், ஸ்வேதஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னும் நான்குவகையாய் பிராணிகளும், பிரஹ்மாண்டத்தின்கண் இராநின்ற ஸ்தூலசூக்ஷ்ம பதார்த்தங்களும், பிரஹ்மாண்டத்தின் வெளியிலிராநின்ற ஸ்தூல சூக்ஷ்ம பதார்த்தங்களும் என்பன முதலிய எல்லாப் பதார்த்தங்களும் கனவின்கண் இன்றாம். மனமொன்றே கனவின்கண் இருக்கும். எங்ஙனம் ஜகத்தின் உற்பத்தி காலத்தே மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவாய் ஈஸ்வரர் சர்வ ஜகத்தையும் உற்பத்தி செய்வரோ, அங்ஙனம் கனவின்கண் இந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா முற்கூறிய தேரையும், குதிரைகளையும், அவற்றின் மார்க்கத்தையும், மற்றைய சர்வ பதார்த்தங்களையும் உற்பன்னஞ்செய்யும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் உலகின்கண்ணே சித்திரக்காரன் பித்தியின் மீது நானாவகையாய் சித்திரங்களை வரைவனோ, அங்ஙனம் கனவின்கண்ணே இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா மனவடிவப் பித்தியின்கண் ஜகத்துருவச் சித்திரங்களைச் சித்திரிக்கும். இக்காரணத்தானே இந்தச் சுயஞ்சோதியாய் ஆன்மா ஜகத்தின் கர்த்தாவாய் ஈஸ்வரரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவே சர்வஜகத்தின் காரணமாகுமாயின், மாயை நிஷ்பல மன்றோவாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! தேசகாலாதிகளற்ற நிர்க்குண ஆன்மாவை ஜகத்காரணமென அங்கீகாரஞ்செய்யின், மாயை நிஷ்பலமாம். ஆனால், நிர்க்குண

ஆன்மாவை ஜகத்காரணமென உடன்படுவதின்றாம். மற்றோ, மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவையே ஜகத்காரணமென உடன்பட்டுளேம். ஆகையால், மாயைக்குப் பயனற்றதன்மையின்றாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தே மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மா தேசகாலாதி காரணங்களைச் செய்து, சம்பூரண ஜகத்தையுண்டாக்கியது. அது போலக் கனவின்கண் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவும் தேசகாலாதி காரணங்களைச் செய்து, தேர் முதலிய பதார்த்தங்களைச் செய்தது. நனவின்கண் இராநின்ற ஸ்தூலசரீரமும், ஸ்தூலசரீர சம்பந்தியாய் நேத்திராதி இந்திரியங்களும், நேத்திராதி இந்திரியங்களின் விஷயங்களாகிய ரூபாதிபதார்த்தங்களும் என்னுமிவ்வியாவற்றையும் பரித்தியாகஞ்செய்து, இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா கனவையடையும், அக்கனவின்கண் இருந்து இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா தனது ஸ்வப்பிரகாசவடிவத்தால் மனத்தை ஒளிர் விக்கும். மனத்தின் பரிணாமமாய் தேர் முதலிய பதார்த்தங்களை ஒளிர்விக்கும். அங்ஙனமே, மனமுதலிய சர்வ பதார்த்தங்களின் காரணமான அஞ்ஞானத்தை ஒளிர்விக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! அக்கனவவஸ்தையின் போகத்தைக்கொடுக்கும் புண்ணிய பாவரூபகருமம் போகத்தால் க்ஷயமாகி நனாப்போகத்தைக்கொடுக்குங் கருமம் கிளம்புங்கால், இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா கனவைப் பரித்தியாகஞ் செய்து நனவையடையும். அந்நனாப் போகத்தைக்கொடுக்குங் கருமம் க்ஷயமாகி கனாப்போகத்தைக் கொடுக்குங் கருமம் கிளம்பிய போது, இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா அந்நனவைவிடுத்து மீண்டுங் கனவையடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் விளையாடும் பாலகனானவன் ஒரு பதார்த்தத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, மற்றொரு பதார்த்தத்தைக் கவர்வனோ அங்ஙனம், ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா வொன்றே பூர்வ பூர்வ அவஸ்தையைப்பரித்தியாகஞ்செய்து, உத்தர உத்தா அவஸ்தையைக்கவரும். இக்காரணத்தால் சுருதிபகவதியானவள் அந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மாவை **"ஏகஹம்ச"** நாமத்தாற் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே தரு முதலிய ஸ்தாவர சரீரங்கள் யாவற்றையும், மனுஷர் முதலிய ஜங்கமசரீரங்கள் யாவற்றையும், அன்னத்தானும் நீரானும் இச்சீவன் நிரந்தரம் நிறைவிப்பன். இக்காரணத்தால் வேதத்தையுணர்ந்த பெரியோர் அச்சரீரங்களைப் **"புரி"** யென்னும் நாமத்தாற் புகலா நிற்பர். அச்சரீரரூபப் புரிகளினிடத்தே இச்சுயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா நிவாசஞ்செய்யும். இக்காரணத்தாற் சுருதிபகவதியானவள் அச்சுயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மாவைப் புருஷநாமத்தாற் புகன்றனள். ஹே ஜனகராஜாவே! மகாராஜாவானவன் தனது புரியை விடுத்து, மற்றொரு தேயத்திற்குச் செல்வனாயின் தனது புரியைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, ஒரு பிரதானமான மந்திரியை அப்புரியின்கண்ணே ஸ்தாபனஞ்செய்து செல்வன். அதுபோல், இச்சுயஞ்ஜோதியாய் புருஷன் இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து கனவையடையுங்கால், இத்தூலசரீரக்காப்பின் பொருட்டுப் பிராணனைவைத்துச் செல்வன். இச்சுயஞ் ஜோதியாய் புருஷன் மரணத்தை யடையுங்காலத்துப் பிராணனையுங்கூட அழைத்துக்கொண்டு பரலோகத்தையடைவன். ஹே ஜனகராஜா வே! இத்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, இச்சுயஞ்ஜோதியாய் புருஷன் கனவின்கண் ஹிதையென்னும் நாடிகளில் தனதிஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பன். அங்ஙனம் நானாவகையாய் பதார்த்தங்களைக் கற்பனை செய்வன். ஹே ஜனகராஜா வே! மாயாவிகளாய் இராக்கதர்களின் பாலகர் நானாவகையாய் பதார்த்தங்களைச்

செய்வதே போல், இச்சுயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவும் கனவின்கண் சுகதுக்க போகத்தையடையும் பொருட்டு ஒருகால் பிரஹ்மாதி உயர்வாய் சரீரங்களை யடையும், ஒருகால் தரு முதலிய தாழ்ந்த சரீரங்களை யடையும். அங்ஙனமே அச்சரீரங்களைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண் இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா எந்த எந்தச் சரீரத்தை யடையாநிற்குமோ, அந்த அந்தச் சரீரங்கட்கு வேண்டிய அவ்வவ்வன்னபானாதி போகசாதனங்கள் யாவற்றையும் ஆண்டுச் செய்துகொள்ளும். ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண்ணே இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா தந்தை தாய்ரூபமும் தானேயாம் குருரூபமுந் தானேயாம். மனைவி, மைந்தர், சத்துரு, மித்துரு என்பன முதலிய சம்பூரண பதார்த்தங்களுந் தானேயாம். இங்ஙனம், அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா கனவின்கண் நானாவகையாய் உயர்ந்த தாழ்ந்த சரீரங்களைக் கற்பனை செய்யும். ஹே ஜனகராஜாவே! இச்சுயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா உண்மையாய்ச் சுகதுக்க போக்தாவன்றாமாயினும், கனவின்கண் தன்னிடத்தே போக்தாத்தன்மையின் சித்தியின் பொருட்டு, அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூப போககற்பனையைச் செய்யும். அவ்வத் தேவதாதி சரீரங்கட்குப் போகிக்க யோக்கிய நானாவகையாய் போக்கிய பதார்த்தங்களைக் கற்பனை செய்யும். ஹே ஜனகராஜாவே! இந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா உண்மையாய்க்காமாதி விகாரங்களற்றதாம். ஆயினும், இந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா தன்னிடத்தே காமித்தன்மைக் கற்பனையைச் செய்யுங்கால் கனவின்கண் அழகிய மங்கையரின் ஆலிங்கனத்தால் பரமாநந்தத்தை யடையும். அம்மங்கையர் எத்தகையரென்னின், தேவாங்கனைகட்குச் சமானமாய் எழிலையுடையவர், பதினாறு வயதையுடைய யௌவனிகள், மரை புரையும் விசாலமாய் மையூட்டிய கண்ணியர், நாயகனையடைய வேண்டுமென்னும் நல்லாசையுடையவர், திரண்ட கொங்கைகளின் பாரத்தானும், திகழ்ந்த விடையின் கீழ்ப்பாகப் பாரத்தானும், மந்த மந்தமாய் நடையுடையவர், மதத்தாற் குலுக்கலுக்கு மெலுக்காற் பூமியின்கண்ணே சிதறும் புட்பாலங்காரங்களையும், பூஷணாலங்காரங்களையும் பூண்டவர், சித்தத்தை மயக்கும் மத்தகத்திலிட்ட சிந்துரத்தாற் காவிமயப் பூமியையும் திரஸ்காரஞ்செய்பவர், தங்கள் சரீரகாந்தியால் அரிதாரமயப் பூமியையும் திரஸ்காரஞ் செய்பவர், தேவதைகளின் நந்தன வனத்திற்குச் சமானமாய் உத்யானவனத்தின் கண்ணே உல்லாசமாய் உலாவுபவர், தூரியம், வீணைமுதலிய வாத்தியங்களின் மாதுரிய சப்தங்களால் பூமியைப் பூரணஞ் செய்பவர், கானவித்தையின் கண்ணும், அழகிய கண்ட முடைமையினும், மனோஹரத்தன்மையினும், அமரப்பெண்கட்குச் சமானமானவர், இத்தகைய மங்கையரோடு லீலை செய்துகொண்டு இப்புருஷன் கனவின்கண்ணே பரமாநந்த த்தை யடைவன். இத்துணை கூறியதால் கேவலம் புண்ணிய கருமத்தாலாய் பலமுறுங் கனவு காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது கலந்த புண்ணிய பாவ ரூப கரும்பலக் கனாவைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணே இப்புருஷன் ஒரு புண்ணியகரும மகிமையால் மங்கையர் முதலிய அனுகூல பதார்த்தங்களை நோக்கிச் சுகத்தையடைவன். தீநாற்ற முதலிய பிரதிகூல பதார்த்தங்களை நோக்கியும், தனது கை கால் முதலிய அவயவங்களின் அழகின்மை யை நோக்கியும் துக்கத்தையடைவன். அதுபோலக் கனவின்கண்ணே இச்சுயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா புண்ணிய பாவவசத்தால், அனுகூல பிரதிகூல வஸ்துக்களைக்

கண்டு சுகதுக்கங்களையடையும். இப்போது கேவலம் பாவகருமத்தின் பலமாய் கனவு காண்பிக்கப்பெறும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின் கண்ணே கேவலம் பாவரூப கருமவசத்தால் இப்புருஷன் கள்வன், புலி முதலிய பிரதிகூல பதார்த்தங் களைக் கண்டு பரம துக்கத்தை யடைவன். அது போலக் கனவின்கண்ணும் கேவல பாவகர்மவசத்தால் கள்வன், வியாக்கிர முதலிய பதார்த்தங்களைக் கண்டு பரமதுக் கத்தை யடைவன். ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவை யான் நின்பொருட்டுக் கூறினேன். அதனைப் பாக்கிய ஹீனனாய புருஷன் பார்ப்பதில்லை; மற்றோ, அந்த ஆன்மாவின் கிரீடைக்குச் சாதனமாய் தேர் முதலிய பதார்த்தங்களையே அந்தப் பாக்கிய ஹீன புருஷன் பார்ப்பன். எக்கால் இவ்விந்திரரூப ஆன்மா, கனவின்கண்ணும், துயிலின்கண்ணும் இந்திராணியோடு கூட ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு சயனத்தை யடையுமோ, அக்கால் இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவை எப்புருஷனும் துயிலினின்றும் எழுப்ப லாகாது. ஏனெனின், உலகின்கண்ணே ஏகாந்த தேசத்தின்கண்ணே கூடியிருக்கும் விஷயபோகத்தின் அபிலாஷை நீங்காத ஸ்திரீ புருஷர்களை எவனேனும் விரைவாகவே அவ்விடத்தினின்றும் வெளியிற் கிளப்புவானாயின், அவ்விருவரு க்கும் அத்தியந்தங் கலக்க முண்டாகும். அதுபோல், கனவு வடிவ ஏகாந்ததேசத்தின் கண்ணும், துயில்வடிவ ஏகாந்த தேசத்தின்கண்ணும், இராநின்ற ஆன்மவடிவ இந்திர இந்திராணிகளை எவனேனும் நித்திரையினின்றும் எழுப்புவானாயின், அவ்விருவ ரும் மிகுந்த கலக்கத்தை யடைவர். ஆகையால், துயிலாநின்ற புருஷனை ஒருகாலும் எழுப்பலாகாது. அல்லது, துயிலா நின்ற புருஷனை விரைவாக எழுப்புவதால், அவனது பிராணன் சரீரநாடிகளில் நியமமாய்ப் பிரவேசியாது. இக்காரணத்தாலும் துயிலா நின்ற புருஷனை விரைவாகக் கிளப்பலாகாது. அல்லது, மகாராஜாவானவன் ஓர் அவசியமாய் காரியத்தைச் செய்யும் பொருட்டு, இரவின் கண்ணே தனது அந்தப்புரத்தினின்றும் விரைவாகவே வெளியிற் செல்வன். அந்த அரசனது செல்கையைக்கண்டு அவனுடைய சேனாதிபதி, சேவகன் முதலியோர் விரைவாகவே நன்னெறியாலேனும், புன்னெறியாலேனும் அவனது சந்நிதியை யடைவர். அரசனுடைய சேவகன் அரசனுக்கு முன்பாகச் செல்லவேண்டிய நெறியை விடுத்துப் புன்னெறியிற் செல்வனாயின், உலகரின் கிருகமுதலிய பதார்த்தங்களை யுங் கெடுப்பன். அதுபோல், கனாத் துயில் வடிவ நித்திரையினின்றும் இசசீவான்ம வடிவ அரசன் விரைவாகவரின், அந்தப் பிராணரூபக் கிங்கரனும் நாடிவடிவ மார்க்கத்தை விடுத்து விரைவாகவே வெளியே செல்வன். அதனால், அப்புருஷனிட த்தே அங்கமுடங்கலென்னும் அசாத்திய ரோகத்தின் உற்பத்தியுண்டாம். இக்காரணத் தாலும், தூங்கும் புருஷனை எவனும் விரைவாக எழுப்பலாகாது. அல்லது, தூங்கும் புருஷனுக்கேனும் எழுப்பும் புருஷனுக்கேனும் ஒருகால் பிராணனுக்குச் சமானமான ஒரு பிரியமாய் காரியமாக வேண்டி இருந்தபோதிலும், தூங்கும் புருஷனைப் புத்திமானானவன் விரைவாக எழுப்பலாகாது. அல்லது, தூங்குகின்ற புருஷனுக் கேனும், எழுப்பும் புருஷனுக்கேனும் யாதாவதொரு மகா காரியம் உண்டாகுமாயின், உறங்கா நின்ற புருஷனை இப்புருஷன் கோமள ஸ்பரிசாதி உபாயங்களால் பையப்பைய எழுப்பவேண்டும். அவ்வுறங்கும் புருஷனை விரைவாகவே எழுப்பின், அவ்வுறங்கும் புருஷனிடத்தே அசாத்திய ரோகத்தின் உற்பத்தி உண்டாம். அல்லது, உறங்கா நின்ற புருஷனை எழுப்புவதால் உண்டாகா நின்ற பரமான்மவடிவ இந்திர

இந்திராணிகளின் வியோகமானது, உறங்காநின்ற புருஷனுக்கும் எழுப்பும் புருஷனுக்குந் துன்ப ஹேதுவாம். ஏனெனின், எப்புருஷன் எழுப்புவனோ, அவனுக்கு வரும் சுகத்தை நாசஞ் செய்யும் பாவமுண்டாம், எழும்பும் புருஷனுக்கோ, வர்த்தமான சுகத்தை நாசஞ் செய்யும் பாவமுண்டாம். இக்காரணத்தால், உறங்கா நின்ற எப்பிராணியையும் மதிமானானவன் விரைவாக எழுப்பலாகாது. மற்றோ, பையப்பைய எழுப்ப வேண்டும். இப்போது அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண்ணே பிரபஞ்சத்தின் இலயத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா கனவவஸ்தையை யடையுமோ, அதுவே நனவவஸ்தையை அடையும். ஆகையால் கனவின்கண்ணேயும நனவின்கண்ணேயும் அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவிற்குப் பேதமின்றாம் நனவின்கண்ணும், கனவின்கண்ணும் ஆன்மாவிற்குப் பேதம் உண்டாகுமாயின் எந்த யான் கனாப்பொ ருள்களை அனுபவித்தேனோ, அந்த யானே இப்போது நனவின் கண்ணே அப்பதார்த் தங்களை ஸ்மரிக்கின்றேன் என, இவ்வண்ணம் உண்டாம் யாவருடைய அனுபவமும் பயனற்ற தாய்ப்போம். ஏனெனின், எப்புருஷன் எப்பொருளை அனுபவிக்கின்றனனோ, அப்புருஷனே அப்பொருளை மற்றொரு காலத்தில ஸ்மரிப்பன். அந்நியன் அனுபவித்த பதார்த்தத்தை அந்நியன் ஸ்மரியான். ஆகையால், இவ்வுலக அனுபவத்தாலும் நனாக்கனா ஆன்மாவின் அபேதமே சித்தமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! சாஸ்திரத்தின் தாற்பரியத்தை அறிந்த மகான்ம புருஷர் இங்ஙனங் கூறுவர். நனவின் கண்ணே தேசகாலம் முதலாய் எத்துணைத் திருசிய பதார்த்தங்களுளவோ, கனவின் கண்ணே தேசகாலம் முதலாய எத்துணைத் திருசிய பதார்த்தங்களுளவோ, அவை யாவற்றிற்கும் அதிஷ்டான ஆன்மாவினும் வேறாய்ச சத்தையின்றாம். இக்காரணத்தால் அந்த நனாக்கனாத் திருசிய பதார்த்தங்கள் அசத்தியமாம். எவை அசத்திய பதார்த்தமாமோ, அவற்றிற்கு அதிஷ்டானத்தினின்றும் பரஸ்பரம் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. இரஜ்ஜுவின் கண்ணே கற்பித சர்பபம், தண்டம், ஜலதாரை முதலிய அசத்திய பதார்த்தங்களுக் கும் பரஸ்பரம் அதிஷ்டானத்தினின்றும் பேதஞ்சம்பவியாது. அதுபோல், அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் கற்பித நனாக்கனாப் பொருள்களுக்கு அதிஷ்டான ஆன்மாவினி ன்றும் பரஸ்பரம் பேதஞ்சம்பவியாது. உபாதியின் பேதத்தானே, ஆன்மாவின் பேதம் உண்டாம், உபாதிகளின் பேதம் நீங்கவே, ஆன்மாவின் பேதமும் சம்பவியாது. ஆகையால். சர்வ அவஸ்தைகளின்கண்ணும் ஆன்மாவிற்கு அபேதமாம். இப்போது இப்பொருளையே மேல் வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: -- ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண்ணே சம்பூரண பூதபௌதிகரூபத் திருசியப் பதார்த்தங்களோடு கூடிய தேசகாலங்கள் அத்தியஸ்தரூபத்தால அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் இருக்கும். அது போல், கனவின்கண்ணும் பூதபௌதிகரூபத் திருசியப் பிரபஞ்சங்களோடு கூடிய தேசகாலங்கள் அத்தியஸ்தவடிவத்தால அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண்ணே யிருக்கும். ஆகையால், ஆன்மரூப அதிஷ்டான திருஷ்டியாலும், இயல்பாலும் அந்த நனாக் கனாத் தேச காலாதிகட்குப் பரஸ்பரம் பேதஞ் சம்பலியாது. அல்லது, தர்க்கத்தின்கண்ணே குசலராய் நையாயிகரும் திசையின் கண் வேறு திசையையும், காலத்தின்கண் வேறு காலத்தையும் அங்கீகரிப்பதின்றாம். இப்பொருளின்கண் நையாயிகர் இவ்வகையாய் யுக்தி கூறல் கூடும்: - அந்தத் தேசகாலரூப வஸ்து வேறொரு தேசகாலத்தின்கண்ணே இராது; மற்றோ, தமது வியவகார சித்தியின்

பொருட்டு அந்தத் தேசகாலரூப வஸ்து தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தமது ஸ்வரூபத்தின்கண்ணே இருக்கும் என, இங்ஙனம் அவர்கள் கூறலும் நமது சித்தாந்த த்திற் கனுகூலமேயாம்.

சங்கை: - நையாயிகர் தம் மதத்தே திசை, காலம் என்னு மிரண்டும் விபுவாம், நித்தியமாம். அவற்றுள், எல்லாத்தேசத்தும் எப்பதார்த்தம் இருக்குமோ, அதனை நையாயிகர் விபுவென்பர். எல்லாக் காலத்தும் எப்பதார்த்தமிருக்குமோ, அதனை நையாயிகர் நித்தியமென்பர். இவ்வகையாய் இலக்கணத்தின்கண் தேசத்திற்குத் தேசத்தின்கண் ஆதாரத்தன்மை தோற்றும். காலத்தின்கண் காலத்திற் காதாரத் தன்மை தோற்றும். அபின்ணி பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் ஆதார ஆதேய பாவமுண் டாகமாட்டாது. ஆகையால், தேசத்திற்கு மற்றொரு தேசத்தை ஆதாரமாய் அங்கீகரிக்க வேண்டும். காலத்திற்கு மற்றொருகாலத்தை ஆதாரமாய் அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

சமாதானம்: - நையாயிகரது மதத்தின்கண்ணே. கடாபாவத்தில் யாதொரு படாபாவமிருக்கின்றதோ, அந்தப் படாபாவம் கடாபாவத்தினும் வேறன்றாம். மற்றோ, அந்தப்படாபாவம் கடாபாவரூபமாம். அங்ஙனமாயினும், கடாபாவத்தின்கண் படாபாவமுளது என்னும் ஆதார ஆதேய பாவம் பிரதீதியாம். அது போலத் தேசத்தின்கண் தேசமிருக்கின்றது, காலத்தின்கண் காலமிருக்கின்றது, கடத்தின்கண் கடமிருக்கின்றது என்னும் வியவகாரமும் அவற்றிற்குப் பேதமின்றியே உண்டாகக் கூடும் ஆகையால், தேசகாலாதிகட்கு உண்மையாய்ப் பேதமின்றாம்.

சங்கை: - தேசகாலாதிகளின் பேத வியவகார ஜனகமாய் பேதத்திற்கு அசத்தியரூபத்தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், யாது அசத்திய பதார்த்தமாமோ, அது எவ்வியவகாரத்திற்குங் காரணமாக மாட்டாது.

சமாதானம்: - சத்தியவஸ்துவே வியவகார ஜனகமாம் என வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அவன்பாலிது கேட்கவேண்டும்: - யாண்டு யாண்டு வியவகாரமாமோ, ஆண்டாண்டுச் சத்தியவஸ்துவேயாம் என்பது நியமமா? அல்லது, யாண்டு யாண்டுச் சத்தியவஸ்துவாமோ, ஆண்டாண்டு வியவகாரமாம் என்பது நியமமா? அவற்றுள், வாதியானவன் முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஒரு புருஷன் மற்றொரு புருஷனை நோக்கி வைவானேயாயின், அவன் அவ்வைதலைக் கேட்டுக் குரோதமுடையவனாவன். ஆண்டு வைதல் வடிவ வசனத்தின் பொருள் அசத்தியமாம். ஆனால், அவ்வசத்திய அர்த்தங் குரோதரூபவியவகாரத்தை உற்பன்னஞ் செய்யும். பதிவிரதையாயஸ்திரீயை நோக்கி எவனேனும் வியபிசாரி யெனக் கூறின், ஆண்டு வியபிசார சப்தத்தின் பொருளாய் பரபுருஷகமனம் அந்தப் பதிவிரதையின்கண் இன்றாம். அங்ஙனமாயினும், அவ்வசனத்தைக்கேட்டு அந்தப் பதிவிரதையாகிய ஸ்திரீயானவள் குரோதமுடை யவளாவள். ஆகையால், யாண்டு யாண்டு வியவகாரமுண்டாமோ, ஆண்டாண்டுச் சத்திய அர்த்தம் இருக்குமென்னும் வாதியின் நியமம் சம்பவியாது. யாண்டு யாண்டுச் சத்தியப்பொருளாமோ, ஆண்டாண்டு வியவகாரமாம் என்னும் இரண்டாவது நியமத்தை வாதி

அங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், சத்தியரூபமாய் பிரஹ்மாநந்த மானது சர்வ ஜீவர்களின் இருதய தேசத்தின்கண் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், அந்தப் பிரஹ்மாந்தத்தின் ஞானரூப வியவகாரமேனும், சப்தரூப வியவகாரமேனும் எந்த அஞ்ஞானிகட்கு முண்டாவதின்றாம். ஆகையால், வியவகா ரத்தால் வஸ்துவின் சத்தியத்தன்மை சித்தமாக மாட்டாது. எம்மீமாம்சக வாதியானவன் சர்வ வியவகாரிக பதார்த்தங்களைச் சத்தியமென அங்கீகரித்துளானோ, அவன் மதத்தின் கண்ணும், முக்காலத்திலும் எதற்கு நாசமாவதில்லையோ, அது சதியமெனப்படும். இவ்வகையாய் சத்திய சப்தத்தின் முக்கியப்பொருள் வியவகாரிக ஜகத்தின்கண்ணே சம்பவியாது.. மற்றோ, நெடுங்கால் பரியந்தம் நிலைத்திருக்கும் வடிவ கௌண சத்தியத்தன்மையை யங்கீகரிக்கவேண்டும். அல்லது, எவ்வாதியானவன் பேதத்தின்கண்ணே அபிநிவேசஞ் செய்துகொண்டு, தேசகால விபுத்தன்மை, நித்தியத்தன்மைகளின் சித்தியின் பொரு ட்டு, ஒரு தேசத்தின்கண் மற்றொரு தேசத்தை அங்கீகரித்தும், ஒரு காலத்தின்கண் மற்றொரு காலத்தை அங்கீகரித்தும் ஒரு கடத்தின் கண் மற்றொரு கடத்தை அங்கீகரித்தும் நிற்கின்றனனோ, அவ்வாதிக்கு வலுவிலேயே அனவஸ்தா தோஷ வடைவுண்டாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் முதற்றேசகாலம் இரண்டாவது தேசகாலத் தின்கண்ணே யிருக்குமோ, அங்ஙனமே, அவ்விரண்டாவது தேசகாலமும் மூன்றாவது தேசகாலத்தின்கண்ணே இருக்கும், மூன்றாவதும் நான்காவதன் கண்ணே இருக்கும், என அனவஸ்தா தோஷவடைவுண்டாம். வாதியானவன் ஆர்ஹதனைப் போல் ஒரே வஸ்துவை அநேகரூபமாய் அங்கீகரிக்கின், உஷ்ணமாய் அக்கினியினுக்குச் சீதளரூபத்தன்மை உண்டாதல் வேண்டும்; சீதளஜலத்திற்கு உஷ்ணரூபத்தன்மை உண்டாதல் வேண்டுமென்னும் இவ்வகையாய் அவ்வியவஸ் தையை அடையும். ஆனால், உலகின் கண்ணோ இத்தகைய அவ்வியவஸ்தை இன்றாம். மற்றோ, ஜீவர்களின் சுகதுக்க போகங்களின் பொருட்டுத் தேசகாலாதி சர்வ பதார்த்தங்களின் வியவஸ்தையேயுளது.

சங்கை: - எங்ஙனம் வா தியின் மதத்தின்கண்ணே வியவஸ்தை சம்பவிப்பதி ன்றோ, அங்ஙனம் தங்கள் அத்வைத மதத்தினும் ஜகத்தின் வியவஸ்தை சம்பவியாது.

சமாதானம்: - அத்வைத மதத்தின்கண்ணே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்திற்கு முன்னர் சம்பூரண பதார்த்தங்களின் வியவஸ்தை சம்பவிக்கும். ஆனால், அந்த ஜகத்தின் வியவஸ்தை எப்பிரமாணத்தாலும் சித்தமன்றாம். மற்றோ, எங்ஙனங் கனாப்பொருள் மயலாற் சித்தமாமோ, அங்ஙனம், நனாப்பிரபஞ்சத்தின் வியவஸ்தையும் மயலாற் சித்தமாம். ஆகையால், நனாவஸ்தையின் கண்ணும், கனாவஸ்தையின் கண்ணும் இராநின்ற தேசகாலமும், அத்தேசகாலத்திரானின்ற ஸ்தூல சூக்ஷூம பதார்த்தங்களுமாகிய யாவும் அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பிதமாம். அதிஷ்டான ஆன்மாவின் சத்தையை யுற்றே அந்நனாக்கனாப் பதார்த்தந் தத்தங் காரியஞ்செய்வதில் சமர்த்துடையதாம். ஆகையால், நனப்பதார்த்தமும், கனாப்பதார்த்தமுஞ் சமானமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம், இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தின்கண் சர்ப்பம், தண்டம், மாலை, ஜலதாரை என்னும்

யாவும் கற்பிதமாமோ, அங்ஙனம் அதிஷ்டான சாக்ஷியாய் ஆன்மாவின் கண் தேசகாலமே முதலாய் சம்பூரண ஜகத்துங் கற்பிதமாம். ஆகையால், தேச காலாதி சம்பூரண ஜகத்தும் அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் இலயத்தை யடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் இரஜ்ஜுவின்கண்ணே கற்பிதமாய் சர்ப்பம், தண்டம், மாலை, ஜலதாரை முதலிய பதார்த்தங்களின் பரஸ்பர பேதம் இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டான பேதத்தானன்றிச் சம்பவியாதோ, அங்ஙனம் அதிஷ்டான ஆன்மாவின் பேதமின்றி நனாக்கனாப் பிரபஞ்சத்தின் பரஸ்பரபேதஞ் சம்பவியாது. முற்கூறிய யுக்தியால் நனாக் கனாவின் கண் ஆன்மாவின் பேதஞ் சம்பவியாது. ஆகையால், ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பிதமாய் தேசகாலாதி பதார்த்தங்கட்கும் பரஸ்பர பேதஞ் சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரமார்த்த திருஷ்டியானோ அபேதமேயாம். ஆனால், காரிய திருஷ்டியால் எனக்குப் பேதமயல் உண்டாகின்றது.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! உலகின் கண்ணே ஆசிரய பேதத்தாலும், ஞானங்களின் பேதத்தாலும் பதார்த்தங்களின் பேதம் உண்டாம். இதுகுடம் என்னும் ஞானத்திறகு விஷயம் குடமாம், அக்குடத்தின் ஆசிரயம் மண்ணாம். இது படம் என்னும ஞானத்திற்கு விஷயங் படமாம். அந்தப் படத்தின் ஆசிரயம் நூலாம். இவ்வகையாய் ஞானங்களின் பேதத்தாலும், ஆசிரயங்களின் பேதத்தாலுங் கடபடாதி பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் பேதம் உலகின்கண்ணே கண்டோம். அவ்விரண்டும் ஜகத்தின் கண்ணே இன்றாம். ஏனெனின், தேசகாலமே முதலாயுள்ள ஸ்தூல சூக்ஷும ஜகத்திற்கு மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மா ஒன்றே ஆசிரயமாம். நேத்திராதி இந்திரியவாயிலாய் விருத்திரூபத்தால் கடாதி பதார்த்தங்களை விஷயஞ்செய்.யும் அந்தக்கரணரூப கௌணஞானமும் ஒன்றேயாம். அங்ஙனம், அவ்விருத்திகளின்கண் ஆரூடமாய் சைதன்யரூப முக்கியஞானமும் ஒன்றேயாம். ஆகையால், ஒன்றை ஆசிரயித்திருப்பதாய், ஒரு ஞானத்திற்கு விஷயமாய் இராநின்ற ஜகத்திற்குப் பரஸ்பரம் பேதஞ் சம்பவியாது. உபாதியின் பேதத்தாலே ஆன்மாவின் பேதம உண்டாம் அந்த ஜகத்துருவ உபாதிகளின் பேதம் நீங்கவே, ஆன்மாவின் பேதமுஞ் சம்பவியாது. ஆகையால், நனாக்கனாப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒரே ஆன்மா அதிஷ்டான மாம். ஆண்டு ககனத்தினகண்ணே தோற்றும் மேகம், மின்னல் முதலிய பதார்த்தங்களின் பேதத்தால் அதிஷ்டான ஆகாசத்தின் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. அதுபோல், அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் தோற்றா நின்ற தேசகாலாதி பதார்த்தங் களின் பேதத்தால் அதிஷ்டான ஆன்மாவிற்குப் பேதஞ் சம்பவியாது. இத்துணை கூறியதால், ஆதேய பதார்த்தங்களின் பேதத்தை அங்கீகரித்தும் ஆன்மவடிவ ஆதாரத்தின் ஒருமையை நிரூபித்தோம். இப்போது கற்பித ஆதாரங்களின் பேதத்தை அங்கீகரித்தும், ஆதேய பதார்த்தங்களின் ஒருமையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகரா ஜாவே! ஒரே கடமானது மண்ணுருவ அவயவங்களிடத்தே இருந்து தோற்றும். அக்கடமே கிருகத்தின்கண்ணும், கிருக அங்கணத்தின்கண்ணும் இருந்து தோற்றும். ஆண்டு, மண் கிருகம், கிருக அங்கணம் என்பனவாதி கடத்தின் ஆதாரங்களின் பேதம் இருப்பினும், ஆதேயரூப கடத்தின் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. அதுபோல், நனாக்கனாத் துயில் என்பனவாதி அவஸ்தைகளின் பேதம் உண்டாயினும், ஸ்வயஞ்

ஜோதியாய் ஆன்மாவின் பேதம் உண்டாகமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா நனாப் பதார்த்தங்களின் அதிஷ்டானமாம். அந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா கனாப் பதார்த்தங்களின் அதிஷ்டானமாம். ஆகையால், நனாப் பிரபஞ்சத்திற்கும், கனாப் பிரபஞ்சத்திற்குஞ் சிறிது மாத்திரமும் விலக்ஷணத் தன்மையின்றாம்; கற்பிதரூபத்தால் இரண்டுஞ்சமானமேயாம். ஆகையால், இங்ஙனம் பேதமற்ற ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா கனவின்கண்ணே ஸ்வயஞ்ஜோதி ரூபத்தால் இலங்குகின்றதென நின்பொருட்டுக் கூறினேன். இப்போது எப்பொருளைக் கேட்கவேண்டும் என்று நினக்கு இச்சை இருக்கின்றதோ, அப்பொருளை நீ என்பாற் கேட்குதி. ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் வசனத்தை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிக் கூறியபோது, அந்த மதிமானாய் ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கி இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறினர்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரே! ஒரு பிராஹ்மணரானவர் எனக்குச சாதாரணமாய் ஒரு வித்தையை உபதேசித்தபோதினும், அந்தப் பிராஹ்மணர் பொருட்டு யான் ஆயிரங் கோக்களைத் தக்ஷணையாகக் கொடுக்கின்றேன். அக்கோக்களோ யானைக்குச சமானமாய் விருஷபங்களோடு கூடியவாம். எவ்வன அவஸ்தைகளோடு கூடியவாம், சாஸ்திரத்தின்கண்ணே மேன்மைமிக்க கோக்களின் இலக்கணம் யாவை வரையப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவை யாவற்றோடுங் கூடியவாம். இத்தகைய கோக்களைச் சாஸ்திர ரீதியாய் மறையவர் பொருட்டுக் கொடுக்கப்படும் என்னும் நியமத்தை யாவரும் அறிந்திருக்கின்றார். ஆகையால், ஹே பகவன்! தாங்கள் என்பொருட்டுச் சாதாரண வித்தையை உபதேசஞ்செய்தீர்கள், அதற்காக ஆயிரங்கோக்களைக் குருதக்ஷணையெனத்தங்களுக்கு அர்ப்பிக்கின்றேன், தாங்கள் அத்தக்ஷணையை அங்கீகரிக்கவேண்டும். அதன் பின்னர் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ ஸ்வரூப உபதேசத்தை என்பொருட்டுக் கிருபையினாற் செய்ய வேண்டும். என மூன்று முறை ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கிக் கூறியபோது, அம்மகாமுனிவர் தமது மனத்தின் கண்ணே இங்ஙனமாராய்ந்தனர்: - யான் ஜனகராஜாவின் பொருட்டுச் சம்பூரணப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசஞ் செய்தும், இந்த ஜனகராஜாவானவன் அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையை உண்மை என அறிந்தான் இல்லை. மற்றோ, அந்நிய வித்தைக்குச் சமானமாய் இதுவும் ஒரு சாதாரண வித்தையென அறிந்தனன் என, மனத்தின் கண்ணே ஆராய்ந்து அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரானவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறத் தொடங்கினர். யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! தாங்கள் உபதேசித்த சாதாரண வித்தைக்குக் குரு தக்ஷணையாக ஆயிரங் கோக்களைத் தங்கள் பொருட்டு அப்பிக்கின்றேன்; அதனை ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர் ஆன்மாவின் உண்மைவடிவ உபதேசத்தை என் பொருட்டுச் செய்ய வேண்டும் என நீ கூறிய வசனத்தைக் கேட்டு, யாம் நின் பொருட்டுபதேசித்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய், ஆன்மாவை நீ உண்மையாயறிந்தனையா? அல்லதில்லையா? என்னும் ஐயம் எமக்கு உண்டாகின்றது. அது விஷயத்தை நீ எம்பாற் கூறவேண்டும்: - ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறியபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கி இவ்வண்ணங் கூறத்தொடங்கினர்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரே! தாங்கள் எனக்குபதேசித்த

ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவை யானிதுவரையும் அறிந்தேனில்லை. ஆகையால், அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவின் ஞானத்தின் பொருட்டு இப்போது எனக்குபதேசிக்க வேண்டும். இப்போது முற்கூறிய பொருளின்கண் ஜனகராஜாவின் மூன்று வினாக்களை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! முன்னர்த் தாங்கள் என் பொருட்டுக் கனவின்கண் இராநின்ற ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவை உபதேசஞ்செய்தீர்கள். அதன்கண்ணே யான் இவ்வகையாய் தோஷத்தைக் காண்கின்றேன். அதாவது, கனவின்கண் இந்த ஸ்வயஞ் ஜோதி ஆன்மா சுந்தரஸ்திரீ களோடு கிரீடை செய்கின்றது, நகைக்கின்றது, நானாவகையாய் அன்னங்களை பக்ஷிக்கின்றது, பிரியபதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் பொருட்டு முயல்கின்றது, அப்பிரிய பதார்த்தங்களினின்றும் நீங்குகின்றது. ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளக்கிடந்தது: - அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மா போக்தாவாம், யாது போக்தாவாமோ அது சங்கமுடையதாம்; ஆதலின், கனவின்கண்ணே அந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா அசங்கமாக மாட்டாதன்றோ? என்னுமிது முதல் வினாவாம். இப்போதிரண்டாவது வினாவை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! தாங்கள் கனவின்கண்ணே ஆன்மாவை அசங்கமெனக் கூறினீர்கள்; அஃதெங்கனஞ் சம்பவிக்கும். ஏனெனின், கனவின்கண் இராநின்ற சூக்ஷுமசரீரம் அசங்கமாம்; ஆதலினானே, அந்தச் சூக்ஷும சரீரத்திற்கு மலை முதலியவற்றின் கண்ணும் பிரவேசங் கூடும். இத்தகைய அசங்க சூக்ஷுமசரீரத்தோடு கூடிய ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவிற்கும் அசங்கரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஆயினும், நனவின்கண் இராநின்ற ஸ்தூலசரீரமானது யாவருக்குஞ் சங்கமுடையதாகத் தோற்றுகின்றது. அந்தச் சங்கமுடைய ஸ்தூலசரீரத்தின்கண் இராநின்ற ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மாவிற்கு அசங்கரூபத்தன்மை சம்பவியாதன்றோ? இஃதிரண்டாவது வினாவாம். இப்போது மூன்றாவது வினாவை நிரூபிப்பாம்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரே! நனாவையும் கனாவையும் அடையாநின்ற ஒரு ஆன்மாவிற்கு இரண்டிடத்தும் இருப்புளதாதல் அத்தியந்தங் கூடாததாம். ஏனெனின், எங்ஙனம் உஜ்ஜயினிபுரியின்கண் இராநின்ற அரசனானவன் ஸ்ரீ காசிபுரியின்கண் இருக்கமாட் டானோ, மற்றோ, ஸ்ரீ காசிபுரியின் அரசனானவன் உஜ்ஜயினிபுரியின் அரசனினும் வேறேயாவனோ? அங்ஙனம், நனவின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவானது கனவின்கண் இருக்கமாட்டாது. மற்றோ, நனவின்கண் இருக்கும் ஆன்மாவினும் கனவின்கண் இருக்கும் ஆன்மா வேறேயாம் என்பது மூன்றாவது வினாவாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் மூன்று வினாக்களை ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை நோக்கிக் கேட்டபோது, அந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் அவ்வரசருக்கு மூன்று வினாக்களின் விடைகளை முறையே உபதேசித்தனர். இப்போது முதல் வினாவின் விடையை நிரூபணஞ்செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! முன்னர் யான் கனவின்கண் எவ்வான்மாவை ஸ்வயஞ்ஜோதிரூபமாய் உன் பொருட்டுபதேசித்தே னோ அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவே ஒருகால் சம்பிரசாதமெனப்பெயரிய ஸ்தானத்தின்கண் நிலைபெற்றிருக்கும். இப்போது சம்பிரசாத சப்தத்தின் அர்த்தத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் சரற்காலத்தின்கண்ணே ஜலமானது கலங்களை விடுத்து நிர்மலமாமோ, அங்ஙனம் துயிலின்கண்ணே இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா ஸ்தூல சூக்ஷும சரீரங்களின் அபிமானத்தை

ப் பரித்தியாகஞ்செய்து நிலைத்திருக்கும். இக்காரணத்தால் வேதத்தை உணர்ந்த புருஷர் அத்துயிலை சம்பிரசாதமெனக் கூறுவர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! துயிலின்கண்ணுஞ்சுருதியானது ஆன்மாவின்கண் ரதியையுங் கதியையுங் கூறியிருக்கின்றது. அவற்றுள் நானாவகையாய்க் கிரீடை செய்தலை ரதியென்பர். நானாவகையாy விஷயங்களை அடையும் பொருட்டுச் சஞ்சரித்தலைக் கதியென்பர். ஆகையால், துயிலின் கண்ணும் விக்ஷேபத்தின் அபாவமின்றாம். மற்றோ, நனாக்கனாப்போலத் துயிலின்கண்ணும் ரதிகதிவடிவ விக்ஷேபமிருக்கின்றது.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே ரதிகதியென்னும இரண்டுமின்றாமென்றாலும், துயிலடைவதற்கு முன்னரும் பின்னரும் அந்த ரதிகதி யென்னும் இரண்டும் இருக்கின்றன. அவற்றைக் கவர்ந்து துயிலின்கண்ணே சுருதி பகவதியானவள் ஆன்மாவின்கண் ரதிகதிகளைக் கூறினள். இவ்வாறே சுகதுக்கரூபப் பலன்களைக் கொடுக்கும் புண்ணியபாவரூபக் கருமங்கள் துயிலின் கண்ணே இன்றா மாயினும், அவை துயிலின்கண்ணே காரண அஞ்ஞானரூபமாயிருக்கும். துயிலின் கண்ணே புண்ணியபாவருப கருமங்கட்கு எவ்வாற்றானும் அபாவமேயிருப்பின், துயிலின் பின்னர் நனவின்கண்ணும், கனவின்கண்ணும் சுகதுக்கரூப பலத்தின் அடைவுண்டாகலாகாது. ஆனால், நனாக்கனாக்களில் சுகதுக்கரூப பலத்தின் அடைவு சர்வஜீவர்களிடத்துங் காணப்பெறுகின்றது. ஆகையால், இஃதறிந்துகொள்ளலா மன்றே: - துயிலின்கண்ணே புண்ணியபாவ ரூபகருமங்கள் காரண அஞ்ஞான ரூபமாயிருக்கும். துயிலின்கண் இந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா தனது ஸ்வப்பிரகாச வடிவத்தால் அந்தக் காரண அஞ்ஞானத்தைப் பிரகாசஞ்செய்யும். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவள், துயிலின் கண்ணே அந்த ஆன்மா புண்ணியபாவரூபக் கருமங்களைக் காணுமெனக் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வனாதியாய் சம்சாரத்தின் கண்ணே, இச்சீவான்மாவானது எவ்வண்ணம் முன் முன் சம்பிரசாதரூப அநேகந் துயிலவஸ்தைகளையடையுமோ, அவ்வண்ணம் இந்த ஜீவான்மா மீண்டும் துயில்வடிவச் சம்பிரசாதத்தை அடையும். இஜ்ஜீவான்மா துயில்வடிவச் சம்பிரசாதத்தின்கண் எம்மார்க்கத்தாற் புகுமோ, அம்மார்க்கத்தால் இஜ்ஜீவான்மா அந்தத் துயில்வடிவச் சம்பிர சாதத்தினின்றும் வெளியே வரும். ஹே ஜனகராஜாவே! இஜ்ஜீவான்மா துயிலின் முன்னர் எந்த ஜாதியையுடைய சரீரத்தோடு கூடியதாமோ, அந்த ஜாதியையுடைய சரீரத்தைக் கவர்ந்தே சுழுப்தியடைந்திருந்த இது அச்சுழுப்தி யினின்றும் வெளியே வரும். முற்சரீரத்தினும் விலக்ஷணமாய் வேறு சரீரத்தை அடையமாட்டாது. ஆண்டு வியாக்கிர சரீரத்தோடு கூடிய இந்த ஜீவான்மா வானது சுழுப்தியவஸ்தையை யடையுங்காலத்து, வியாக்கிர சரீரத்தைக் கவர்ந்தே அச்சுழுப்தியினின்றும் வெளியில் வரும். இங்ஙனம் சிங்கம், குள்ள நரி, பன்றி, கீடம், மனுஷன் என்பன முதலியவாய் பிராணிகள் யாவும் எவ்வெச் சாதியை யுடைய சரீரங்களோடு கூடியனவாய்ச் சுழுப்திவடிவச் சம்பிரசாதத்தை யடையா நிற்குமோ, அவ்வச்சாதியையுடைய சரீரங்களைக் கவர்ந்தே மீண்டுஞ் சுழுப்தியினி ன்றும் வெளியே வரும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இஜ்ஜீவான்மா சுழுப்திரூபச் சம்பிரசாதத்தினின்றும் வெளிவருவது சொப்பனத்தை யடையும்பொருட்டேயாம் எனச் சுருதி கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், துயிலின்பின்னர்க் கனவேயாம் என்னும் நியமமின்றாம். மற்றோ, துயிலின்பின்னர் ஒருகால் நனவுண்டாம், ஒருகால் கனவுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இஜ் ஜீவான்மா கனவை அடையும் பொருட்டு, துயிலினின்றும் வெளியே வரும் எனச் சுருதியானது கூறியது அசங்கத மன்றாம்; மற்றோ, உண்மையேயாம். ஏனெனின், ஈண்டு சொப்பன சப்தத்தால் கேவலம் சொப்பனாவஸ்தையைக் கவரல் கூடாது; மற்றோ, சொப்பன சப்தத்தால் விபரீதஞானரூப விக்ஷேபத்தைக் கவர்ந்து கொள்க. அந்த விக்ஷேபரூபத்தன்மை எங்ஙனம் சொப்பனத்தின் கண்ணாமோ, அங்ஙனம் சாக்கிரத்தின் கண்ணுமாம். ஆகையால், சுருதியின் கண்ணே எந்தச் சொப்பன பதமுளதோ, அதனால் சாக்கிரம் சொப்பனம் என்னும் இரண்டையும் கவர்ந்து கொள்க.

இப்போது ஆன்மாவின்கண் அசங்கரூபத்தன்மையை நிரூபணஞ்செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா சுழுப்தியினின்றும் வெளியே வந்து விக்ஷேபரூப சொப்பனத்தின்கண் இருக்கும். அந்தச் சொப்பனத்தின்கண் இருக்கும் இந்த ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவானது, ஸ்திரீ சம்போகமே முதலாக நானாவகையாய் விஷயங்களைக் காணும். ஆனால், எங்ஙனங் கடத்தைக் காணும் புருஷன் கடாதி திருசிய பதார்த்தங்களோடு சம்பந்தத்தையடையானோ, அங்ஙனம் கனவின்கண்ணே நானாவகையாய் விஷயங்களைக் காணும் ஆன்மா, அந்தத் திருசியரூப விஷயங்களோடு சம்பந்தத்தையடைய மாட்டாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கனவின்கண் இந்தத் திருஷ்டாவானவன் எங்ஙனம் உருவாதி விஷயங்களை யுணர்வானோ, அங்ஙனம் யான்சுகி யான் துக்கி யென்னுந் தோற்றத்தால், அகம் சப்தத்தின் அர்த்தமாய் ஆன்மாவையும் உணர்வுன். ஆகையால், கனவின்கண் எங்ஙனம் உருவமுதலிய பதார்த்தங்கள் ஞானத்திற்கு விஷயங்களாமோ, அங்ஙனம் ஆன்மாவும் யானென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயமாம். ஆகையால், உருவமுதலிய திருசிய பதார்த்தங்களோடு திருஷ்டாவிற்குச் சம்பந்த மின்றாயினும், ஆன்மவடிவத் திருசிய பதார்த்தத்தோடு திருஷ்டாவிற்குச் சம்பந்த முண்டாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆன்மாவால் விசிஷ்டமாய் பதார்த்கக்தை எப்புருஷனுங் காணச் சமர்த்தனாகான். ஏனெனின், எவ்வாதியானவன் ஆன்ம விசிஷ்டபதார்த்தத்தின்கண் ஞானவிஷயத் தன்மையை யங்கீகரிக்கின்றனனோ, அவ்வாதிக்கு ஆன்மாவின் கண்ணும் பலாத்காரமாய் விஷயத்தன்மையை அங்கீகரிக்க வேண்டிவரும். ஏனெனின், எத்தருமம் விசேஷ்ண விசிஷ்ட பதார்த்த த்தின் கண்ணே இருக்குமோ, அத்தருமம் விசேஷணத்தின்கண்ணும் அவசியமிரு க்கும். நீலகடமென்னும் ஞானவிஷயத்தன்மை நீல குணவிசிஷ்ட கடத்தின் கண்ணே இருக்கும். அன்றியும், அவ்விஷயத்தன்மை நீலகுணரூப விசேஷணத்தின் கண்ணு மிருக்கும். அதுபோல், ஆன்ம விசிஷ்ட பதார்த்தத்தின்கண் இருக்கும் ஞானத்தின்

விஷயத்தன்மை விசேஷணரூப ஆன்மாவின் கண்ணும் அவசிய மிருக்கும். அல்லது, எப்புருஷன் விசேஷணத்தையும், விசேஷியத்தையும், அவ்விரண்டின் சம்பந்தத்தையும் அறிகின்றானில்லையோ, அப்புருஷன் விசிஷ்ட பதார்த்தத்தை அறியான். ஆகையால், விசிஷ்ட பதார்த்த ஞானத்தின்கண் விசேஷண ஞானமும், விசேஷிய ஞானமும், அவற்றின் சம்பந்த ஞானமும் காரணங்களாம். தண்டவிசிஷ்ட புருஷனை விஷயஞ் செய்யும் **"தண்டி புருஷன்"** என்னும விசிஷ்டஞானம், தண்டரூப விசேஷணதின் ஞானத்தானன்றியும், புருஷரூப விசேஷிய ஞானத்தான ன்றியும், தண்ட புருஷர்களின் சையோக சம்பந்த ஞானத்தானன்றியும் ஒருகாலும் உண்டாகமாட்டாது. மற்றோ, தண்டம், புருஷன், சையோகம் என்னும் மூன்றின் ஞானத்தானே **"தண்டி புருஷன்"** என்னும் விசிஷ்டஞானம் உண்டாகின்றது. இவ்வண்ணம் எந்த ஞானம் ஆன்மவிசிஷ்ட பதார்த்தத்தை விஷயஞ்செய்யுமோ, அந்த ஞானம் விசேஷணரூப ஆன்மாவையும் அவசியம் விஷயஞ்செய்யும். ஆகையால், ஆன்மாவின் கண்ணும் ஞானவிஷயத்தன்மை யுண்டாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மாவின்கண் ஞானவிஷயத்தன்மை அங்கீகரிப் பதில் யாது ஹானியுண்டாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! வலதுகர முஷ்டியால் வலதுகா முஷ்டி யைக் கவர்தல் கூடாததேபோல, ஆன்மாவால் ஆன்மாவின் கவர்ச்சி எவ்வாற்றானு ஞ் சம்பவியாது. ஆன்மாவின் கண்ணும் ஞானவிஷயத்தன்மையை அங்கீகாரஞ் செய்யின், எவ்வெப்பொருள் ஞானவிஷயமாமோ, அவ்வப்பொருள் ஜடமாம், ஞான விஷயமாதலின், கடாதி பதார்த்தம் ஜடமாதலே போல், ஞானவிஷயமாதலின் ஆன்மாவும் ஜடமாம். எவ்வெப்பொருள் ஜடரூபமாமோ, அவ்வப்பொருள் அனான்ம ரூபமாம்; ஜடரூபமாதலின், கடாதி பதார்த்தம் அனான்ம ரூபமாவதேபோல், ஜடரூபமாதலின் ஆன்மாவும் அனான்மரூபமாகும். ஆன்மாவின்கண் அனான்மரூபத் தன்மையை எவ்வாதியும் அங்கீகரிப்பதில்லை. அல்லது, வாதியானவன் ஜடபதார்த் தங்களையும் ஆன்மரூபமென அங்கீகரிக்கின், ஜட ஆன்மாவின்கண் ஆன்மரூபத் தன்மை இருப்பதேபோல, ஜடகடாதிகளின் கண்ணும் ஆன்மரூபத்தன்மையை அவசியம் அங்கீகரிக்க வேண்டும். ஆனால், ஜடகடாதிகளை எவ்வாதியும் ஆன்மரூபமென அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆகையால், இப்பொருள் சித்தமாயதன்றோ: - ஆகாசாதி விபுபதார்த்தங்களிடத்தேயும், கடாதி பரிச்சின்ன பதார்த்தங்களிடத்தேயும் யாண்டு யாண்டு ஜடத்தன்மை இருக்குமோ, ஆண்டாண்டு அனான்மரூபத்தன்மை காணப்படவில்லை. ஆதலின், ஆன்மாவின் கண் எந்த ஞானத்தின் விஷயத்தன்மை யுமின்றாம். எவ்வாதியானவன் யான் சுகி யான் துக்கி என்னும் ஞானத்தின் விஷயத் தன்மையை ஆன்மாவின்கண் அங்கீகரிக்கின்றனனோ, அவ்வாதி மயலாலே அங்கீகரித்துளான். ஏனெனின், **"யான்"** என்னும் ஞானத்தின் விஷயத்தன்மையாகிய அந்தக்கரணத்தின் விஷயத்தன்மையைச் சுத்த ஆன்மாவின்கண் ஆரோபணஞ் செய்து, அவ்வாதியானவன் ஆன்மாவை யானென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயமாய் அங்கீகரித்துளான். ஆகையால், ஆன்மா எந்த ஞானத்திற்கும் விஷயமன்றாம். ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின் கண்ணே ஸ்திரீ சம்போகமே முதலாய் எத்துணை அன்னபானாதி திருசிய பதார்த்தங்களுளவோ, அவற்றோடு திருஷ்டாவாய் ஆன்மா

விற்குச் சம்பந்தமின்றாம். ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணும் எப்புருஷன் திருஷ்டா வாவனோ, அவனுக்குத் திருசியபதார்த்தத்தோடு சம்பந்தம் உண்டாக மாட்டாது. எங்ஙனம், கடாதி பதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் திருஷ்டாவிற்குக் கடபடாதி திருசிய பதார்த்தங்களோடு முக்காலத்தினும் சம்பந்தமின்றாமோ, அங்ஙனம், கனவின்கண் கனவைக் காணும் புருஷனுக்குக் கனாத்திருசிய பதார்த்தங்களோடு முக்காலத்தி னும் சம்பந்தமின்றாம். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் கனவின் கண் சர்வ சங்கங்களுமற்ற அசங்க ஆன்மா ஸ்வப்பிரகாசரூபமா யறியப்படின் அதிகாரிகட்கது மோக்ஷத்தை யடைவிக்கும். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் முதல் வினாவிற்கு விடையை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிக் கூறியபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் விடையை அங்கீகரித்தனர். அதன் பின்னர், அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி, இரண்டாவது வினாவிற்கு விடை பகரத் தொடங்கினர்.

யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம், திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவைக் கனாப்பொருள்கள் பற்றுவதில்லையோ; அங்ஙனம், திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவை நனாப் பதார்த்தமும் பற்றமாட்டாது. ஆகையால், கனவிற்போல் நனவின்கண்ணும் ஆன்மா அசங்கமாம். இப்போது இப்பொருளை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு, நனாவஸ்தை கனாவஸ்தைகளின் துல்லியத் தன்மையை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம், இந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா நனாப்பொருள்களைக் கண்டு கொண்டு கனாவையடையுமோ, அங்ஙனம் கனாவின்கண் இந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா நாடிரூப மார்க்கத் தையும், புண்ணிய பாவரூப கருமத்தையும், புத்தியையுங் கண்டு கொண்டே நனாவிற்குவரும். எந்த நாடிரூப மார்க்கத்தால் இந்த ஜீவான்மா கனவின்கண்ணே சென்றதோ, அந்த நாடிரூப மார்க்கத்தால் இந்த ஜீவான்மா நனவையடையும். ஆகையால், நனாக்கனா இரண்டுஞ் சமானமாம்; ஈண்டுக் கனவவஸ்தையினும் நனவவஸ்தையின்கண் இத்துணை விசேஷத் தன்மை யுளது: - நனவவஸ்தையின் கண்ணே கேவலம் பாகியத்தன்மை மாத்திரம் உளது. கனவவஸ்தையின் கண்ணோ, பாகியத் தன்மை, ஆந்தரத்தன்மை என்னும் இரண்டுமுளது. அவற்றுள், நனவவஸ் தையைக் குறித்தோ கனவவஸ்தையின்கண் ஆந்தரத் தன்மையுளது, துயில் அவஸ்தையைக் குறித்தோ கனவவஸ்தையின் கண்ணே பாகியத் தன்மையுளது. ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் கனவவஸ்தையின்கண் இந்தத் திருஷ்டாவானவன் திருசிய பதார்த்தங்களின் சங்கத்தினின்றும் இராகிதனாவனோ, அங்ஙனம் நனவவஸ்தையின் கண்ணும் இந்தத் திருஷ்டாவானவன் திருசிய பதார்த்தங்களின் சங்கத்தினின்றும் இரகிதனாவன். ஆகையால், கனவவஸ்தையிற்போல நனவவஸ் தையின் கண்ணும் இந்தத் திருஷ்டாவாய் ஆன்மா அசங்கமாம்.

கருத்திதுவாம்: - ஒரு மூர்த்த பதார்த்தத்திற்கு மற்றொரு மூர்த்த பதார்த்தத்தோடு உண்டாம் கிரியா ஜன்னிய சையோக சம்பந்தத்தை நூல் உணர்ந்த நுண்மதியோர் சங்கமென்பர். கடரூப மூர்த்த பதார்த்தத்திற்குப் பூதலரூப மூர்த்த பதார்த்தத்தோடு கிரியா ஜன்னிய சையோக சம்பந்தம் யாதுளதோ, அதனையே சங்கமென்பதுபோலவாமென்க. இவ்வகையாய் சங்கம் எப்பதார்த்தத்தோடும்

ஆன்மாவிற்குச் சம்பவியாது. ஏனெனின், ஆன்மா ஆகாசத்தைப்போல் அமூர்த்தமாம், அங்ஙனமே விபுவாம். அமூர்த்த விபு பதார்த்தத்தின்கண் எவ்வாதியுங் கிரியையை அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆகையால், விபுவாய் ஆன்மாவிற்குக் கிரியா ஜன்னிய சையோகரூப சங்கம் எப்பதார்த்தத்தோடும் சம்பவியாது. ஆகையால், கனவவஸ்தை யிற் போல் நனவவஸ்தையின் கண்ணும் ஆன்மா அசங்கமாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரானவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி இரண்டாவது வினாவின் விடையைக் கூறியபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் அவ்விடையை அங்கீகரித்தனர். அதன் பின்னர் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி, மூன்றாவது வினாவின் விடையை மொழியத் தொடங்கினர்;

யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணே இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மா கனவிற்போல், பிரிய நாயகியோடு கிரீடை செய்தும், நானாவகையாய் மார்க்கங்களில் கமனஞ்செய்தும், புண்ணிய பாவரூப கருமங்க ளால் உண்டாய் சுகதுக்காசார புத்தியைக் கண்டுந் திரிந்து, மீண்டுங் கனவவஸ்தை யை யடையும். அக்கனவின்கண்ணே நானாவகையாய் பதார்த்தங்களைக்கண்டு, இந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய ஆன்மா மீண்டும் நனவை யடையும். இங்ஙனம் ஒரே ஸ்வயஞ் சோதியாய் ஆன்மா முறையே நனாவஸ்தையையும், கனாவஸ்தை யையும் அடையும். உலகின் கண்ணே ஜலத்தாற் பூரணமாய் மகா நதியின்கண் இராநின்ற மகா மகரம் ஒன்றே ஒருகால் நதியின் இக்கரையை யடையும், ஒருகால் நதியின் அக்கரையை யடையும். அதுபோல், ஒரே ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா ஒருகால் நனவவஸ்தையையடையும், ஒரு கால் கனவவஸ்தையையடையும். ஆதலின், கனவைக்காணும் ஆன்மாவினும் நனவைக்காணும் ஆன்மா வேறன்றாம். மற்றோ, ஒரே ஆன்மா முறையாய் நனவையும் கனவையும் அடையும். ஒரே காலத்தில் ஆன்மாவிற்கு நனாக்கனா அவஸ்தைகளின் அடைவை அங்கீகரிப்ப தில்லை. ஆகையால், உஜ்ஜயினி புரியின் ஸ்ரீ காசிபுரியின் அரச திருஷ்டாந்தத்தால் நனாக்கனா ஆன்மாவின் பேதம் சித்தமாக மாட்டாது. மற்றோ, தீர்த்தயாத்திரை செய்பவன் ஒருகால் ஸ்ரீ காசியை யடைவன், ஒருகால் உஜ்ஜயினியை யடைவன். அதுபோல், ஒரே ஆன்மா ஒருகால் நனவையடையும், ஒருகால், கனவை அடையும். இத்துணை கூறியதால் மூன்றாவது வினாவிற்கு விடைபகாப்பட்டது. இப்போது துயிலின்கண்ணும் ஆன்மாவின் அசங்கரூபத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சேனமா (பருந்தா) னதேனும், அல்லது கருடனான தேனும், பூமிக்குச் சமீபமாய் ஆகாச தேசத்தின்கண் இராநின்ற தனது கூட்டைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, அத்தியந்தர் தூரமாய் ஆகாசத்தின் கண்ணே செல்லும். ஆண்டுத் தனது கூட்டை விட்டு அத்தியந்தந் தூரமாய்ஆகாசத்தின் கண்ணே செல்வதால், அப்பறவைக்கு நான்கு வகையாய் பிரயோஜனம் உண்டாம். ஒன்றோ ஸ்திரீயின் அடைவு, மற்றொன்றோ பக்ஷணம் செய்வதற்கு யோக்கியமாய் பதார்த்தத்தின் அடைவு, மற்றொன்றோ, அந்நிய பறவைகளைக் கொல்லல், மற்றொன்றோ, தனது இச்சை யைப் பூரணஞ்செய்து கொள்ளல். இந்நான்கு வகையாய் பிரயோஜனங்களுள் ஒரு பிரயோஜனத்தைக் கவர்ந்தே அப்பறவையானது தனது கூட்டைவிட்டுத் தூர ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்லும். ஆண்டுச் சென்ற பறவையானது அத்தியந்தஞ் சிரமத்தை யடையும் போது, விசிராந்தி யடையும் பொருட்டுத் தனது இரண்டு

பக்ஷங்களையுந் தனது சரீரத்தின் கண்ணே சுருக்கிக்கொண்டு தனது கூட்டை நாடி யடையும். அக்கூட்டின் கண்ணே இருந்து, அப்பறவையானது விசிராமத்தை யடையும். அதுபோல், இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மரூப்பக்ஷியும் துயில்வடிவ கிருகத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, புண்ணிய பாவரூப இரண்டு இறகுகளின் பலத்தால் நனாக்கனா வடிவ தூர ஆகாசத்தின் கண்ணே செல்லும். அந்நனாக்கனா அவஸ்தைகளில் நானாவகையாய் விஷய போகரூப வியாபாரங்களைச் செய்து, இவ்வான்மரூப பக்ஷியானது அத்தியந்தஞ்சிரமத்தை யடைந்தபோது, புண்ணிய பாவரூபமாய் இரண்டு பக்ஷங்களையுஞ் சங்கோசஞ்செய்து, விசிராமம் அடைய வேண்டித் துயில்வடிவ கிருகத்தை யடையும். அத்துயிலின்கண் இராநின்ற இந்த ஸ்வயஞ்சோதியாய் ஆன்மா எவ்விஷயத்தையும் இச்சிப்பதில்லை, எவ்விஷயத்தை யும் பார்க்கவுமாட்டாது. இத்துணை கூறியதால் இப்பொருள் உணர்த்தப்பட்டது: - ஸ்தூல சூக்ஷும சரீரத்தோடும், அவற்றின் தருமங்களோடும் ஆன்மாவிற்கு உண்மையாய்ச் சம்பந்த மின்றாம். அவற்றோடு ஆன்மாவிற்கு உண்மையாய்ச் சம்பந்தம் உண்டாமாயின், துயிலின்கண்ணும் அவை ஆன்மாவிடத்தே தோற்ற வேண்டும். ஆனால், துயிலின் கண்ணோ அவை இலயமடைந்தபோதிலும், ஆன்மா சாக்ஷிரூபமாயிருக்கின்றது. ஆகையால், அந்த ஸ்தூல சூக்ஷும பதார்த்தங்களோடு ஆன்மாவிற்கு உண்மையாய்ச் சம்பந்தமின்றாம். இப்போது அஞ்ஞானரூப காரண சரீரத்தினின்றும் ஆன்மாவைப் பின்னமாக்கும் பொருட்டு, அவித்யாரூப அஞ்ஞானத் தின் சொரூபத்தையும், ஆன்மாவின் சொரூபத்தையும் நிரூபிப்பாம்: - இப்பொருள் சித்திக்கும் பொருட்டு, முதலில் கனாத் துயில்களை யடையும் மார்க்கவடிவ நாடிகளை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனாக்கனாத் துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தைகளை யடையும்பொருட்டும், அவ்வவஸ்தைகளினின்றும் வெளியே வரும் பொருட் , எந்த ஸ்வயஞ் ஜோதி ஆன்மாவின் மார்க்கத்தை யான் நின்பொருட்டு முன்னர்க் கூறினேனோ, அம்மார்க்கம் நாடிரூபமாம். அந்த மார்க்கரூப நாடிகள் இருதய ஸ்தானத்தினின்றும் வெளிக் கிளம்பியவையாம். அந்நாடிகளு ள்ளும் நூற்றொரு நாடிகள் பிரதானங்களாம். அந்தப் பிரதான நாடிகளின் சாகை வடிவ மற்றைய நாடிகள் அநேகங்கோடிகளாம். அந்நாடிகளோ ஒரு கேசத்தை ஆயிரங்கூறாக்கின், அவற்றுள் ஒரு கூற்றிற்கொப்ப நொய்தாம். அல்லது, அக்கூற்றினும் நொய்தினும் நொய்தாம். அத்தகைய நாடிகளை நூல் உணர்ந்த நுண்மதியோர் '**ஹிதை**' என்னும் பெயரால் அழைப்பர். ஏனெனின், மாதாவின் ஸ்தன்னியத்தின்கண் இராநின்ற நாடிகள் பாலகனுக்குப் பாலுதவும். ஆகையால், அவை பாலகனுக்கு ஹிதஞ் செய்வனவாம். அதுபோலச் சர்வ சரீரத்தின்கண்ணும் இராநின்ற நாடிகள், கால் முதல் தலைபரியந்தஞ் சர்வ சரீரத்தின்கண்ணும், அன்னத்தின் சூக்ஷும இரசத்தை உதவும். ஆகையால், அந்நாடிகள் இஜ்ஜீவனுக்கு அத்தியந்தம் ஹிதஞ்செய்வனவாம். இக்காரணத்தாலே, சாஸ்திரம் உணர்ந்த பெரியோர் அந்நாடிகளை '**ஹிதை**' என்னும் பெயரால் அழைக்கின்றனர். அந்நாடிகள் உலகின்கண்ணே நதிகள் நீரால் நிறைந்து நிற்பதேபோல, அன்ன பானாதிகளின் விசித்திர வர்ணங்களையுடைய ரசங்களால் பூரணமாம். மேலும், சித்திரக்கார னுடைய வீட்டில் சுக்கிலம், நீலம், பீதம் என்பன முதலிய அநேக வர்ணங்கள் நிறைந்த அநேக பாத்திரங்கள் இருப்பதேபோல், இச்சரீரத்தின்கண் கபத்தைத் தாரணஞ்செய்யும் நாடிகள் சுக்கில இரசத்தாற் பூரணமாம். வாதத்தைத் தாரணஞ்

செய்யும் நாடிகள் நீல இரசத்தாற் பூரணமாம். பித்ததைத் தாரணஞ்செய்யும் நாடிகள் பிங்கல இரசத்தாற் பூரணமாம். அற்ப பித்தத்தைத் தாரணஞ்செய்யும் நாடிகள் ஹரித இரசத்தாற் பூரணமாம். உதிரத்தைத் தாரணஞ் செய்யும் நாடிகள் சிவப்பு இரசத்தாற் பூரணமாம். ஈண்டு, நீல சப்தத்தால் அஞ்சனத்திற (மைக்) கொப்பாய்க் கறுப்பு வர்ணமுடைய பதார்த்தத்தைக் கவர்ந்து கொள்க. ஹரித சப்தத்தாற் புற்றளத்திற்கு ஒப்பாய் வர்ணமுடைய பதார்த்தத்தைக் கவர்ந்துகொள்க. பிங்கல சப்தத்தால் சுவர்ண சமானமான பீதவர்ணமுடைய பதார்த்தத்தைக் கவர்ந்து கொள்க. அன்றியும், சித்திரக்காரன் நீல பீதாதி இரண்டு மூன்று வர்ணங்களை ஒருங்குகூட்டி நூதன வர்ணத்தை உண்டாக்குவதேபோல், வாத பித்தாதி தாதுக்களின் சேர்க்கையால் நானாவகையாய் வர்ணங்கள் உண்டாகும். அந்த நானாவகையாய் வர்ணங்களால் நிறைந்திராநின்ற நாடிகளின் மார்க்கவாயிலாய் இந்த ஜீவான்மா கனவையுந் துயிலையுமடையும்.

இப்போது கனவின்கண்ணே காரியவாயிலாய் அவித்தையின் சொரூபத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அந்நாடிரூப மார்க்கத்தால் அடையத்தக்க கனா இருவகையாம். ஒரு கனா சுகத்தைக் கொடுப்பதாம். மற்றைய கனா துக்கத்தைக் கொடுப்பதாம். அவற்றுள், நனவவஸ்தையைப் போலப் புண்ணிய த்தோடு கூடிய அவித்தையால் ஜனித்த கனவானது ஜீவர்கட்குச் சுகத்தைச்செய்யும். பாவகருமத்தோடு கூடிய அவித்தையால் ஜனித்த கனவானது ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தைச் செய்யும். ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின் கண்ணே பிரதிகூல ரூபமாய் அறிந்துள்ள கள்வர் முதலிய பதார்த்தங்கள் ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தைக்கொடுக்கும். அநுகூல ரூபமாய் அறிந்துள்ள மாலை சந்தனாதி பதார்த்தங்கள் ஜீவர்கட்குச் சுகத்தை யடைவிக்கும். அதுபோலக் கனவின் கண்ணும், பிரதிகூல ரூபமாய் அறிந்த கள்வர் முதலிய பதார்த்தங்கள் ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தை யடைவிக்கும். அனுகூலரூப மாய் அறிந்துள்ள மாலை சந்தனாதி பதார்த்தங்கள் ஜீவர்கட்குச் சுகத்தையடைவிக் கும். ஆகையால், நனாப்பதார்த்தங்களிடத்தேயும், கனாப்பதார்த்தங்களிடத்தேயும் ஸ்வரூபத்தால் விசேஷத்தன்மை இன்றாம். சுகதுக்க உற்பத்திரூப காரியத்தாலும் விசேஷத்தன்மை இன்றாம், ஆகையால், நனாப்பொருளுங் கனாப்பொருளுஞ் சமான மேயாம். இப்போது துக்கத்தைக் கொடுக்குங் கனவை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆகாசமானது சஸ்திராதிகளால் வெட்டுப்படலை யடைய மாட்டாததே போல், இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவும் உண்மையாய்ச் சஸ்திராதி களால் வெட்டுப்படலை யடையமாட்டாது. இத்தகைய ஆநந்த ஸ்வரூப நிர்விகார ஆன்மா, அந்தக்கரணாதி உபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் கனவவஸ்தையை அடையுங் கால், பூர்வ பாவ கருமவசத்தால் இக்கனவைக்காணும் புருஷனைச் சோரன் பொருளை அபகரித்துச் செல்லும் பொருட்டுச் சஸ்திரங்களாற் கொல்வன். மாம்சத்தைப் பக்ஷணஞ்செய்யும் வியாக்கிரம், நரி முதலிய ஜந்துக்கள் கனாக் காணும் புருஷனைக் கூர்மையாய் நகங்களாலுந் தந்தங்களாலுங் காயப்படுத்தும். கூர்மையாய் குளம்புகளால் அடிக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! ஆயுஷ் க்ஷயமான இப்புருஷனை ஜராவஸ்தை வசஞ்செய்துகொள்ளும். அதுபோல், உண்மையாய்ச் சர்வ ஜகத்தையும் வசஞ்செய்யும் இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைக் கனவவஸ்தை யின் கண் ஒரு துர்ப்புத்தியையுடைய தூர்த்த புருஷன் தனதுவசஞ் செய்து கொள்

வன். அவன் வயப்பட்ட ஆன்மா கனவின்கண் பரம் துக்கத்தையடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! உலகின்கண்ணே துர்ப்புத்தியையுடைய அரச சேவகனானவன் தனத்தை அபகரிக்கும் பொருட்டுப் பலாத்காரமாய்த் தனிகனைத் தன்வயப்படுத்து வன். அதுபோலக் கனவின்கண்ணே இந்த ஜீவான்மாவை ஒரு தூர்த புருஷன் பலாத்காரமாய்த் தன்வயப்படுத்துவன். அவன் வயமாய் இஜ்ஜீவான்மா பரமதுக்க த்தை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணே இராஜத்துவாரத்திலிருக் கும் யானைக்குச் சமானமான ஆகாரத்தையுடைய காஷ்டத்தாலாக்கிய யானையை க்கண்டு, மூடனாய் பாலகன் பயத்தையடைவன்; தனது கிருகத்தை நோக்கி ஓடுவன். அதுபோலக் கனவின்கண்ணும் இஜ்ஜீவான்மா யானையைக்கண்டு பயத்தை யடையுந் தனது கிருகத்தை நோக்கி ஓடும். அதனாலிதற்கும் பரமதுக்கமுண்டாம். ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணே சமானபூமியின்கண் இராநின்ற ஒரு விசித்திர மாய் சபையைக் குழியென நினைந்து, துரியோதன ராஜாவைப்போல ஒரு மூட புருஷன் அக்குழியின்கண் வீழ்வன். அதுபோல், கனவின் கண்ணும் இஜ்ஜீவான்மா சமான பூமியைக் குழியென நினைந்து, அக்குழியின்கண் விழும். அக்குழியின் கண்ணே வீழ்தலாலும், இஜ்ஜீவான்மாவிற்குப் பரம துக்கத்தினடைவுண்டாம். ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணே இப்புருஷன் எந்தெந்த அப்பிரிய பதார்த்தங்களை நோக்கிப் பயத்தையடைவனோ, கனவின்கண்ணும் அந்தந்த அப்பிரிய பதார்த்தங் களை நோக்கி இஜ்ஜீவான்மா பயத்தையடையும்; என்பன முதலாய் அநேகம் பிரகாரமான துஷ்ட சொப்பனங்களைப் பாவகருமவயத்தால் இஜ்ஜீவான்மா யடையும். இத்துணை கூறியதால் பாவகருமத்தோடு கூடிய அவித்தையால் ஜனித்த துஷ்ட சொப்பன நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டது.

இப்போது அவித்தையின் சொரூபத்தைக் கூறும் பொருட்டு, முதலில் அவித் தையின் விரோதியாய் வித்தையின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜா வே! இந்தப் பிரஹ்மமானது தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றது, சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மரூபமாயது, ஸ்வயம்பிரகாசரூபமாயது, சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாயது, அத்விதீயரூபமாயது. இத்தகைய அத்விதீய பிரஹ்மத்தின் விசேஷ ஸ்வரூபத்தைக் காதலாமலகம் போல், அதிகாரி புருஷர்களின் சமீபத்தே யாது கொடுக்குமோ, அல்லது, இத்தகைய அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின் விசேஷரூபத்தை அதிகாரிகளின் ஆன்மரூபமாய் எது ஒளிர்விக்குமோ, அதைச சாஸ்திரமுணர்ந்த பெரியோர் வித்தை யென்பர்.

கருத்திதுவாம்: - மகாவாக்கியத்தின் சிரவணத்தால் உற்பன்னமாய் ஜீவேஸ்வர அபேதத்தை விஷயஞ்செய்யும் அந்தக்கரண விருத்தியால் உபலக்ஷித சைதன்னியத்தை வித்தையென்பர். இதனால், வித்தையின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப் பட்டது. இனி அந்த வித்தையால் நிவிருத்திக்கத்தக்க அவித்தையின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அந்த வித்தையின் வேறாய் பரிச்சின்ன அனான்மா, அசத்து ஜடதுக்கவடிவமாம். அதனைச் சாஸ்திரமுணர்ந்த புருஷர் அவித்தையென்பர். அந்த அவித்தை அஞ்ஞானத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அந்த அவித்தை அஞ்ஞானரூபமாம். இப்போது இப்பொருளையே எல்லாருடைய அனுபவத்தானும் வெளிப்படையாக்குவாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்த

ஸ்வரூப பரமான்மா உண்மையாய்ச சஜாதீயபேதம், விஜாதீயபேதம், ஸ்வகதபேத மென்னும் மூவகையாய் பேதங்களற்றதாம். மனவாக்குகட்கு அவிஷயமாம். ஸ்வப் பிரகாச சைதன்னிய ரூபமாம். இத்தகைய நிர்விகார ஆன்மா நானாரூபத்தை எங்ஙனம் அடையும்? இத்தகைய நிர்விகார சைதன்னிய பரமான்மாவினின்றும் அசத்து ஜடதுக்கரூப இவ்வுலகமானது எங்ஙனம் உற்பன்னமாகும்? என்னும் இவ்வகையாய் வினாவை எவனேனும் ஒருவனை நோக்கி மற்றொருவன் கேட்பானாயின், அவ்வினாவைக் கேட்டவன் தனது சித்தத்தின்கண் யானறிந்திலே னென்னும் அனுபவத்தைச்செய்வன். அவ்வனுபவத்தின் விஷயமாகிய அஞ்ஞானமே அவித்தையின் ஸ்வரூபமாம். இதனால், அவித்தையின் வடிவம் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது கனவின்கண் அந்த அவித்தையின் வெளிப்படைத்தன்மையை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வவித்தையின் மகிமையால் இஜ்ஜீவான்மாக் கனவின்கண் சஸ்திராதிகளால் தன்னை வெட்டுப்பட்டதாய்க் காணுந் துஷ்ட புருஷரின் வசத்தை யடையும், சிங்க சர்ப்பாதிகளைக் கண்டு பயத்தையடையும், ஒடும், பெருங்குழியின் கண்ணே விழும், ஸ்திரீ முதலிய பிரிய பதார்த்தங்களின் வியோகத்தால் பரம துக்கத்தை யடையும், இவை முதலாக அநேகவகையாய் துக்கங்களை இஜ்ஜீவான்மா யடையும்; இவை எல்லாம் அவித்தையினாலே உண்டாம். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சுருதிபகவதியானவள் கனவின்கண் தேர்முதலிய சர்வ பதார்த்தங் களின் அபாவத்தைக் கூறியிருக்கின்றனர். ஏனெனின், சுகதுக்கங்களின் காரணமாய் தேர்முதலிய பதார்த்தங்கள் பெரியனவாம். கனவு உண்டாகும் ஹிருதய ஸ்தான மோ அத்தியந்தம் அற்பமாம். அவ்வற்ப தேசத்தின்கண்ணே பெரிய தேர்முதலிய பதார்த்தங்களின் ஸ்திதி கூடுதல் சம்பவியாது. நனவின்கண்ணே தேர்முதலிய பதார்த்தங்களது உற்பத்தியின் கண்ணே, நெடுந்தேசமும், நெடுங்காலமும், காஷ்டாதிகளும், மற்றும் பிறபதார்த்தங்களும் ஆகிய நானாவகையாய் காரணங்களாம். அக்காரணங்கட்கும் கனவின்கண்ணே அபாவமாம். ஆகையால், கனவின்கண்ணே அற்ப ஹிருதய தேசத்தே, அற்பகாலத்தே உண்மையாய்த் தேர் முதலிய பதார்த்தங்களின் உற்பத்தி சம்பவியாது. கனவின்கண்ணே தேர்முதலிய பதார்த்தங்கள் இன்றாகவே, அவற்றால் ஜனித்த சுகதுக்கங்களும் உண்மையாய்ச் சம்பவியாது. கனவின் கண்ணே சர்வ ஜீவர்கட்குந் தேர்முதலிய பதார்த்தங்களின் அனுபவம் உண்டாகின்றது. புண்ணியபாவ வயத்தால் சுகதுக்க வடைவுண்டாம். காரணமின்றிக் காரியத்தின் உற்பத்தி உண்டாகமாட்டாது என்னும் வார்த்தையுஞ் சர்வ லோகர்களின் அனுபவசித்தமாம். ஆகையால், சொப்பன பதார்த்தங்கட்கும் ஒரு காரணத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டும்; லோகப்பிரசித்த தேசகாலாதி காரணங்களா லன்றி எப்பதார்த்தம் உற்பன்னமாமோ, அப்பதார்த்தஞ் சாக்ஷாத் மாயையின் காரியமேயாம். எங்ஙனம் யோக்கிய தேசகாலாதி காரணத்தாலன்றி, ஆகாசத்தின் கண்ணே கந்தர்வ நகரந் தோற்றா நிற்குமாதலின், அது சாக்ஷாத் மாயையின் காரியமேயாமோ, அங்ஙனங் கனவின் கண்ணும் உலகப் பிரசித்த தேசகாலாதி காரணங்களாலன்றியே தேர்முதலிய பதார்த்தங்கள் உற்பன்னமாம். ஆகையால், அத்தேர்முதலிய பதார்த்தங்கள் சாக்ஷாத் மாயையின் காரியமேயாம். அம்மாயை அஞ்ஞானரூப அவித்தையினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அம்மாயை அஞ்ஞான அவித்தைவடிவமாம். இதனால் அவித்தை, அஞ்ஞானம், மாயை என்னும் மூன்றன்

அபேதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது சக்தி யவித்தைகளின் அபேதத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண்ணே தேர்முதலிய உலகை உண்டாக்கும் கனாக் காண்பவனுடைய சக்தி யாதுளதோ, அது அவித்தையினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அச்சக்தியையே சாஸ்திரமுணர்ந்த பெரியோர் அவித்தை யென்பர். அல்லது, வாதியானவன் அச்சக்தியை அவித்தையினும் வேறாய் அங்கீகரிக்கின், அவ்வாதியின்பால் இது கேட்கவேண்டும். அவித்தையினும் வேறாய் அந்தச் சக்தியானது எக்காரியஞ்செய்வதிற் சமர்த்தமாம்.

கருத்திதுவாம்: - அந்தச் சக்தியால் இந்த ஜீவான்மா நனாப்பிரபஞ்சத்தைத் தனது கனவின்கண்ணே கொண்டுவருமா? அல்லது, அந்தச் சக்தியால் இஜ்ஜீவான்மா வெளியே சென்று, நனாத்தேர் முதலிய பதார்த்தங்களைக் காணுமா? இவ்விரண்டு பக்ஷத்தின்கண்ணும் அச்சக்திக்கு அவித்தையினும் வேற்றுமை சித்தமாகமாட்டாது. ஏனெனின், நனவின்கண்ணே தூணிற்குச் சமானமாய் அத்தியந்தம் ஸ்தூலமாய் ஒரு சர்ப்பத்தை ஒரு புருஷன் தனது காதின் சூக்ஷ்ம துவாரத்தின்கண் நிலைபெறுத்து வானாயின், அப்புருஷன் மாயைவடிவ அவித்தையின் பலத்தினாலே செய்வன். மாயைவடிவ அவித்தையினால் அன்றி இத்தகைய பொருந்தாத காரியஞ் செய்வ தின்கண் எப்புருஷனுஞ் சமர்த்தனாகான். அதுபோல், கனவின்கண்ணே அங்குஷ்ட மாத்திர பரிமாண இருதய ஆகாசத்தின்கண்ணே ஜடசேதனரூப சர்வபாகிய ஜகத்தை யும் மாயை வடிவ அவித்தையினாலன்றி யாவன் நிலைபெறச் செய்வன்; மற்றோ, மாயை வடிவ அவித்தையின் கண்ணே இத்தகைய சாமர்த்தியமாம். ஆகையால், கனவின் கண்ணே பாகியப் பிரபஞ்சத்தையுள்ளே கொண்டுவரும் சக்தி மாயை வடிவ அவித்தையினின்றும் வேறன்றாம். அல்லது, நனவின்கண்ணே எவனேனும் ஒரு புருஷன் பூவுலகின்கண்ணே இருந்துகொண்டு, கணமாத்திரையில் சூரிய லோகத்தை யடைந்து மீண்டும் பூவுலகத்தை யடைவனாயின், அவன் மாயைவடிவ அவித்தை யின் பலத்தினாலே சூரியலோகத்தைக்கண்டு வருவன். மாயைவடிவ அவித்தையி னாலன்றி, இத்தகைய பொருந்தாத காரியத்தை எவனுஞ்செய்ய முடியாது. அது போல், கனவின்கண் இச்சரீரத்தின் கண்ணே பிராணன் இருப்பினும், இஜ்ஜீவனுக்குக் கணமாத்திரையில் வேறு தீவின்கண்ணே செல்கை உண்டாம். கணமாத்திரையில் சுவர்க்க லோகத்தைக் கண்டு மீண்டும் இப்பூமியின் கண்ணே வருகையுண்டாம்; என்பன முதலாக அநேகம் வகையான பொருந்தாத காரியங்கள் உளவாம். அவை மாயைவடிவ அவித்தையினாலன்றி யுண்டாகாது; மற்றோ, மாயைவடிவ அவித்தையின் வலுவினானே இத்தகைய பொருந்தாத காரியங்களை இஜ்ஜீவான்மா கனவின்கண்ணே செய்யும். ஆகையால், கனவைக் காண்பவனுடைய சக்தி மாயை வடிவ அவித்தையினின்றும் வேறன்றாம். இதனால், கனவின்கண்ணே ஜாக்கிரத்தின் பாகியபதார்த்தங்களின் வருகை, ஜீவான்மாவின் வெளிச்செல்கை என்னும் இரண்டு பக்ஷங்களையுந் தழுவி, அச்சக்தியினுக்கு அவித்தைவடிவத் தன்மையைச் சித்தஞ் செய்தாம். இப்போது, அவ்விரண்டு பக்ஷங்களையும் கண்டனஞ்செய்வாம். ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண்ணே இக்கனாக்காணும் புருஷன் தனது மாயாசக்தியின் மகிமையால், நனாப் பாகிய பிரபஞ்சத்தை உள்ளே யிருக்குஞ் சித்தத்தின்கண்ணே கொண்டு வருகின்றனன். அல்லது, அம்மாயாசக்தியின் மகிமையால் இஜ்ஜீவான்மா வெளியே சென்று, நனாப்பதார்த்தங்களைக்கண்டு வருகின்றனன். என்னும் இரண்டு

பிரக்கிரியையின்கண்ணும் ஒரு சுருதிப் பிரமாணமுமின்றாம்; மற்றோ, சுருதிபகவதியோ கனவின் கண்ணே ஹிருதய தேசத்தினுள்ளே, தேர்முதலிய சம்பூரண ஜகத்தின் உற்பத்தியைக் கூறுகின்றனள். ஆகையால், அவ்விரண்டு பிரக்கிரியைகளும் சுருதி விருத்தமாம். இதனால், அவ்விரண்டு பிரக்கிரியையின் கண்ணும் சுருதிப் பிரமாண விரோதங் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது உலகரின் அனுபவத்தானும் அவ்விரண்டு பிரக்கிரியைகளின்கண் விரோதத்தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண்ணே இக்கனாக்காணும் புருஷன் மாயாசக்தியின் மகிமையால் ஒரு கால் நனாப்பொருள்களை உள் ஹிருதய தேசத்தின்கண் கொண்டு செல்வனாயின், எந்த ஸ்திரீ புத்திராதி சேதனபதார்த்தங்களை இக்கனாக்காணும் புருஷன் கனவின் கண்ணே காண்கின்றனனோ, அவர்கள் நனவின்கண் அக்கனாக்கண்ட புருஷனை நோக்கி, ஹே அன்ப! இன்று கனவின்கண் தாங்கள் எங்களை ஹிருதய தேசத்தின் கண்ணே கொண்டு சென்றிருந்தீர்களல்லவாவென, ஏன் கூறுவதில்லை? அல்லது, அக்கனாக்கண்ட புருஷன் நனவின்கண்ணே அவர்களை நோக்கி, ஹே என் உயிர்க் கொப்பானவர்களே! இன்று கனவின்கண்ணே யான் உங்களை ஹிருதய தேசத்தின் கண்ணே கொண்டு சென்றேனல்லவாவென, ஏன் கூறுவதில்லை? இவ்வகையாய் வசனங்களை உலகின் கண்ணே எவருங் கூறுவதின்றாம்; அன்றியும், இதனை உலகின்கண் எவரும் அங்கீகரிப்பதுமின்றாம். ஆகையால், நனாப்பொருள் கனவில் வரும் என்னும் பிரக்கிரியை எல்லாருடைய அனுபவத்திற்கும் விரோதமாம். அல்லது, கனவின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா வெளிப்போந்து நனாப்பொருள்களைக் காணும் என்னும் இரண்டாவது பிரக்கிரியையும் சம்பவியாது. ஏனெனின், கனவின் கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா ஒருகால் வெளிப்போந்து பதார்த்தங்களைக் காணுமாயின், கனவின்கண்ணே இக்கனாக்காணும் புருஷன் எந்த ஸ்திரீ புத்திராதி பந்துக்களைக் காண்கின்றனனோ, அவர்கள் நனவின் கண்ணே அவனை நோக்கி, ஹே அன்ப! இன்றிரவு தாங்கள் எங்களை வீட்டின்கண்ணே கண்டீர்களன்றோவென, ஏன் கேட்பதில்லை. அல்லது, அக்கனாக்காணும் புருஷன் கனவின்கண் அவர்களை நோக்கி, ஹே உயிர்க்கொப்பாயினோரே! இன்றிரவு யான் உங்களுடைய வீட்டிற்கு வந்தேனன்றோவென, ஏன் கூறுவதில்லை? இவ்வித வசனத்தை உலகின் கண்ணே எவனும் எவனுக்குஞ் சொல்வதில்லை; சொல்லினும், அங்கீகரிப்பது மில்லை. ஆகையால், கனவின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா வெளிப்போந்து நனாப் பொருள்களைக் காணும் என்னும் இரண்டாவது பிரக்கிரியையும் உலகரனுபவ விருத்தமாம். அல்லது, எவ்வாதியானவன் கனவின்கண் வெளிப்பதார்த்தங்களை உள் ஹிருதய தேசத்தின்கண் வருவதாய் உடன்படுகின்றனனோ, அல்லது, கனாக் காணும் புருஷனை வெளிப்போவதாய் உடன்படுகின்றனனோ, அவன்பாலிது கேட்க வேண்டும். கனாக்காணும் புருஷனுடைய ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே எம் மனைவி, மைந்தர் முதலிய சேதனபதார்த்தங்கள வருகின்றனவோ, அவை கனவின் சூக்ஷும சரீர விசிஷ்டமாய் வருகின்றனவா? அல்லது, நனவின் ஸ்தூலசரீர விசிஷ்டமாய் வருகின்றனவா? கனவின்கண் இக்கனாக்கானும் புருஷன் வெளிப் போந்து கனவின் சூக்ஷும சரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந்தராதி சேதனபதார்த்தங் களைக் காண்கின்றனனா? அல்லது, நனாவின் ஸ்தூலசரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந் தராதி சேதனபதார்த்தங்களைக் காண்கின்றனனா? என்னும் இவ்விரண்டு பக்ஷங்க ளுள் கனவின் சூக்ஷு மசரீர விசிஷ்டமாய் அம்மனைவி, மைந்தராதி சேதன

பதார்த்தங்கள் கனாக்காணும் புருஷனுடைய ஹிருதய தேசத்தின்கண் வருகின்றன; அல்லது, அக்களுக்காணும் புருஷன் வெளிப்போந்து கனவின் சூக்ஷும சரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந்தராதி சேதன பதார்த்தங்களைக் காண்கின்றனன் என்னும் முதற் பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், எக்காலத்தே இக்கனாக்காணும் புருஷன் கனவை யடைகின்றனனோ, அக்காலத்தே ஒருகால் அம்மனைவி, மைந்தராதி பந்துக்கட்கும் கனவின் அடைவு உண்டாகுமாயின், வாதியின் கூற்றுச் சம்பவிக்கும். ஆனால், கனவின்கண் இக்கனாக்காணும் புருஷன் எம் மனைவி, மைந்தராதி பந்துக்களைக் காண்கின்றனனோ, அவர்கள் அக்கால் கனவையே யடைந்திருப்பார்கள் என்னும் நியமத்தை உலகின் கண்ணே கண்ட தில்லை. மற்றோ, எந்த மனைவி, மைந்தராதி பந்துக்களை இக்கனாக் காணும் புருஷன் கனவின் கண்ணே காண்கின்றனனோ, அவர்களுள் சிலர் அக்கால் நனவை யடைந்திருப்பர், சிலர் துயிலை யடைந்திருப்பர், சிலர் கனவையும் அடைந்திருப்பர்; நியமமாய் அவர் யாவருக்கும் ஏககாலத்தே கனவுண்டாக மாட்டாது. ஆகையால், கனவின் சூக்ஷும சரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந்தசாதி சேதனபதார்த்ங்களை இக்கனாக்காணும் புருஷன் கனவின் கண்ணே வெளியே சென்று காண்கின்றனன்; அல்லது, அவற்றை இருதய தேசத்தின்கண்ணே கொணர்ந்து காண்கின்றனன் என்னும் முதற் பக்ஷஞ் சம்பவியாது. அல்லது, நனவின் ஸ்தூலசரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந்தராதி சேதனபதார்த்தங்களை இக்கனாக்காணும் புருஷன் வெளிப் போந்து காண்கின்றனன்; அல்லது அம்மனைவி, மைந்தராதி சேதன பதார்த்தங்கள் கனாக் காண்பவனுடைய ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே வருகின்றன என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தைவாதியானவன் உடன்படின் அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், கனவின்கண்ணே எக்கனாக்காணும் புருஷன் ஹிருதய தேசத்தின் உள்ளேனும், வெளியிற் சென்றேனும் எம் மனைவி, மைந்தராதி சேதனபதார்த்தங் களைக் காண்பனோ, அக்கனாக்காணும் புருஷனே நனவவஸ்தையை யடைந்து அவர்களைக் காண்பன். ஆனால், நனவின்கண்ணே எந்தப் பூஷணாதி விசேஷணங்க ளோடு கூடி மனைவி, மைந்தராதி சேதனபதார்த்தங்களைக் காண்பனோ, அந்தவாறே கனவின் கண்ணே காணான்; மற்றோ, நனவினும் விலக்ஷணமாயே கனவின் கண்ணே காண்பன். ஆகையால், நனவின் ஸ்தூல சரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந்த ராதி உறவினர்களின் தரிசனம் கனவின் கண்ணேயுண்டாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாது. அல்லது, கனவின்கண்ணே இக்கனாக்காணும் புருஷன் கனவின் சூக்ஷும சரீர விசிஷ்ட மனைவி, மைந்தராதி சேதனபதார்த்தங்களைத் தனது ஹிருதய தேசத்தின் கண்ணே காண்பன். அல்லது, வெளியே சென்று காண்பன். என்னும் முதற் பக்ஷத்தின்கண் இவ்விரண்டாவது தூஷணமுஞ் சம்பவிக்கும். ஏனெனின், எக்கால் தேவதத்தன் என்பவனுக்கு யஞ்ஞதத்தன் என்பவனுடைய தரிசனங் கனவின்கண்ணே உண்டாயதோ, அக்கால் யஞ்ஞதத்தன் என்பவனுக்குந் தெய்வ யோகத்தால் கனவின்கண்ணே தேவதத்தன் என்பவனுடைய தரிசனம் உண்டாகுமாயின், நனவையடைந்தபின் அவரிருவருக்கும் பரஸ்பரம், ஹே யஞ்ஞதத்த! இரவின் கண்ணே நீ எனது ஹிருதயதேசத்தின்கண்ணே வந்தாய் எனவும், ஹே தேவதத்த! இவ்வார்த்தை நீ பொய்யாகக் கூறுகின்றனை, இரவின்கண் நீ எனது ஹிருதயதேசத்தின்கண்ணே வந்தாய் எனவும் விவாதம் உண்டாக வேண்டும். இவ்வகையாய் விவாதத்தை உலகில் எவரும் செய்வதில்லை.

ஆகையால், கனவின்கண்ணே நனாப்பொருள் கனாக்காணும் புருஷனுடைய ஹிருதய தேசத்தின்கண்ணே வருகின்றது; அல்லது, கனாக்காணும் புருஷன் தேகத்தினின்றும் வெளியே சென்று, நனாப் பதார்த்தத்தைப் பார்க்கின்றனன் என்னும் இவ்விருவகையாய் பிரக்கிரியைகளும், சுருதிப்பிரமாணத்திற்கும், உலகரின் அனுப வத்திற்கும் முரண்பட்டனவாம். ஆகையால், இவ்விரு பிரக்கிரியைகளும் பரித்தியா கஞ் செய்யத்தக்கனவாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்விரு பிரக்கிரியைகளையும் பரித்தியாகஞ்செய்து, வேறு எப்பிரக்கிரியையை யான் அங்கீகரித்தல் வேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின் கண்ணே இக்கனாக்காணும் புருஷன் தனது ஹிருதயதேசத்தின்கண்ணே எத்துணை மனைவி, மைந்தராதி சேதன பதார்த்தங்களைக் காண்கின்றனனோ, எத்துணைத் தேர் முதலிய அசேதன பதார்த்தங்களைக் காண்கின்றனனோ, அவை யாவும் கனாக்காணும் புருஷனுடைய மாயா சக்தியினால் உடம்பினுள்ளே உற்பன்னமாகும். இக்காரணத்தானே அக்கனாப் பதார்த்தங்கள் மாயாமயங்களாம் என்னும் பிரக்கிரியை சுருதிப்பிரமாணத்தாற் சித்தமாம்; உலகரது அனுபவத்திற்கும் முரண்படாததாம், ஆகையால், இப்பிரக் கிரியையே சர்வ வாதிகட்கும் அங்கீகரிக்க யோக்கியமாம்.

இப்போது, கனாப்பொருள்களிடத்தே மாயாமயத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு, முதலில் கனாப்பொருள்களிடத்தே யோக்கிய தேசகாலாதி காரணங்களி ன் அபாவத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின் கண்ணே இக்கனாக் காணும் புருஷன் ஒருகால் வேறு தேசத்தின்கண் இராநின் அரசனுடைய பெரிய அரண்மனையைத் தனது அற்பமாய் குடிசையின்கண்ணே காண்கின்றனன். ஆயிரம் யோஜனை யளவு விஸ்தாரமுடையதும், அநேகம் கல்லோலங்களால் சோபிக்கப் பெற்றதும் ஆய பெருங்கடலை ஒருகால் இக்கனாக்காணும் புருஷன் தனது வீட்டின் வாயிலிற் காண்பன். இலக்ஷம் யோஜனை அளவையுடையதும், கங்கை முதலிய சர்வ நதிகளின் பதியும் ஆகிய மிகவும் ஆழ்ந்த சமுத்திரத்தை ஒருகால் இக்கனாக் காணும் புருஷன் குளப்படி நீர் மாத்திரமென வெண்ணி இம் மனுஷசரீரங்கொண்டே தாண்டுவன். ஒரு கால் இக்கனாக்காணும் புருஷன் அக்கடலின் அக்கரையிற் சென்று, ஸ்ரீ பகவானாகிய நரசிம்ஹம் வாசஞ்செய்யும் ஸ்தானமாகிய நீலபர்வதத் தைக் காண்பன். ஒரு கால் ஸ்ரீ காசியின்கண்ணே இரவில் துயிலா நின்ற இக்கனாக் காணும் புருஷன் குருக்ஷேத்திரத்தின்கண் சூரிய கிரகணத்தைக் காண்பன்; என்பன முதலாக அநேகம் வகையான பொய்ப் பதார்த்தங்களை இக்கனாக்காணும் புருஷன் கனவின் கண்ணே காண்பன். ஆகையால், இப்பொருள் சித்தமாம்: - கனாக்காணும் புருஷனுடைய சரீரமே முதலாக எத்துணைச் சுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கும் ஜடசே தன பதார்த்தங்கள் உளவோ, அவை யாவும் மாயாமயமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மாயாமயமாய் கனாப்பொருள்களின் உபாதான காரணமும் ஆசிரயமும் யாதாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! (பொ-ள்.) கனாக்காணும் புருஷனே கனாப்பொருள்களின் கர்த்தாவாம் என்னும் இச்சுருதியனது மாயா விசிஷ்ட கனாக் காணும் புருஷனையே கனவிற்றோற்றும் எல்லாப்பொருள்களின் கர்த்தாவாய்க் கூறியிருக்கின்றது. ஆகையால், மாயாமயக் கனாப்பொருள் கட்கு மாயாவிசிஷ்ட கனாக்காணும் புருஷனே உபாதான காரணமும் ஆசிரயமுமாவன். இவ்வகையாய் சித்தாந்தம் சுருதிப் பிரமாணத்தானும், யுத்திகளானும் சித்தமாம். ஆகையால், கனவின் கண்ணே நனாப்பிரபஞ்சம் உள்ளே வரும், அல்லது, கனாக்காணும் புருஷன் வெளியே சென்று நனாப்பிரபஞ்சத்தைக் காண்பன், என்னும் இருவகையாய் வாதிகளின் பிரக்கிரியைகள் பயனற்றனவாம். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! கனாப்பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்யும்; கனாக்காணும் புருஷனுடைய அஞ்ஞானத்தையே நூலுணர்ந்த பெரியோர் மாயையென்னும் சப்தத்தாலும், அவித்தையென்னுஞ் சப்தத்தாலுங் கூறா நிற்பர், ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனங் கனவின்கண் இப்புருஷன் அவித்தையினால் ஜடசேதன ரூபஜகத்தைக் காண்கின்றனனோ, அங்கனம் நனவின்கண்ணும் இவ் வான்மா அவித்தையினானே ஜட சைதன்யரூப ஜகத்தைக் காண்கின்றது. ஆகையால், நனவின்கண்ணேயும், கனவின்கண்ணேயுங் காண்போன் வடிவமாய் ஆன்மாவிற்கும் பேதமின்றாம். காண் பொருள் வடிவமாய் அனான்ம பதார்த்தங்கட்கும் பேதமின்றாம். ஆகையால், நனவின் கண்ணுங் கனவின்கண்ணுஞ் சிறிதுமாத்திரையும் விலக்ஷணத்தன்மை இன்றாம்; மற்றோ இரண்டுஞ்சமானமாம். இது கூறியதால் இப்பொருள் சித்தமாயது: - உண்மையாய்ப் பயதுக்கங்களற்ற அத்விதீய ஆன்மாவானது நனவின் கண்ணேயுங் கனவின்கண்ணேயுந் துக்கத்தையும், பயத்தையுந் தன்பால் அங்கீகரித்தல் அவித்தை யினானேயாம். இத்துணையால், கனவின் கண்ணே பேததரிசன ரூபகாரிய வாயி லாய் அவித்தையின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபணஞ்செய்தாம். இப்போது எவ்வான்மா வின் சொரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டு அவித்தையானது முற்கூறிய நானாவகை யாய் கூடாதகாரியங்களையுஞ் செய்யுமோ, அவ்வான்மாவின் ஸ்வரூபத்தைத் துயிலின்கண் நிரூபணஞ்செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இஜ்ஜீவான்மா நாடிரூப மார்க்கத்தால் கனவை யடையுந் துயிலையடையும். இப்பொருளை முன்னர் யாம் நின்பொருட்டுக் கூறினேம். அவற்றுள், நாடிரூப மார்க்கத்தால் அடைவதற்குத் தகுதியாய் கனவின் விஸ்தாரத்தை இதுகாறும் யாம் நின்பொருட்டுக் கூறினேம். இப்போது அந்நாடிரூப மார்க்கத்தால் இவ்வான்மா எந்தச் சம்பிரசாதமெனப் பெயரிய துயிலை யடையுமோ, அத்துயிலின் வடிவத்தை யாம் நின்பொருட்டுக் கூறுவாம், நீ ஏகாக்கிர மனமுடையவனாய்க் கேட்குதி. ஹே ஜனகராஜாவே! '**புரீதத்**' என்னும் நாடியாற் சுற்றப்பட்ட ஹிருதய ஆகாசத்தின்கண் அவ்விந்திரரூப ஆன்மா நாடிரூப மார்க்கத்தால் செல்லும். அவ்வான்மா தனது ஸ்வரூபபூதமா யிராநின்ற ஸ்வப்பிரகாச போதத்தால் தானே போதத்தையடையும். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவள் அவ்விந்திரரூப ஆன்மாவைத் '**தேவசப்தத்தால்**' கூறினள். இவ்வான்மா வேறு பிரகாசத்தை யபேக்ஷித்தலைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, தனது ஸ்வயஞ்ஜோதிரூபத்தால் ஒளிராநிற்கும்; இக்கரணத்தானே சுருதிபகவதியானவள் அவ்வான்மாவை '**ராஜசப்தத்தாற்**' கூறினள். அத்தகைய பரமான்மா அந்நாடிரூப மார்க்கத்தால் துயிலையடையும். அத்துயிலின் கண்ணே மனமே முதலாக எத்துணை நனாக் கனாப் பதார்த்தங்களுளவோ, அவை யாவும் இலயபாவத்தை

யடையும். அந்தகாரத்தைப்போல ஆவரணஞ் செய்யாநிற்கும் அஞ்ஞானமுந் துயிலின்கண்ணே வெளிப்படையாய்த் தோற்றமாட்டாது. துயிலின்கண்ணே அஞ்ஞானத்தை விஷயஞ்செய்யும்; அங்ஙனமே சுகத்தை விஷயஞ் செய்யும் அஞ்ஞானத்தின் விருத்தியைச் சித்தாந்தத்தின்கண்ணே அங்கீகாரஞ் செய்யப் பட்டுளது. ஆயினும், அந்த அஞ்ஞானத்தின் சூக்ஷும விருத்தியின்கண் வெளிப் படையாய் அஞ்ஞானத்தின் தோற்றம் உண்டாகமாட்டாது. மற்றோ, நனாக் கனாக்க ளிடத்தே யான் அஞ்ஞானியாயிருக்கின்றேன் என்பதாய் அந்தக்கரண விருத்தியின் கண் வெளிப்படையாய் அஞ்ஞானத்தின் தோற்றமுண்டாம். ஆகையால், துயிலின் கண்ணே அஞ்ஞானத்தின் வெளிப்படையாய் தோற்றமுண்டாகமாட்டாது. இவ்வாறு துயில் அவஸ்தையை இஜ்ஜீவான்மா நாடிரூப மார்க்கத்தால் அடையும். அவ்விருதய ஆகாசத்தின் கண்ணே இராநின்ற சத்திய ஸ்வரூபமாய் பரமான்மா வோடு இஜ்ஜீவான்மா அபேதபாவத்தை யடையும் போது, இஜ்ஜீவான்மா முக்த புருஷனுக்குச் சமானமாம். ஏனெனின், எப்புருஷன் சர்வ ஜகத்தையும் ஆன்ம ரூபமாய் அறிகின்றனனோ, அப்புருஷன் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே முகத்னெனப் புகலப் பெற்றுளான். இவ்வகையாய் முக்த புருஷனுடைய இலக்கணந் துயிலும் ஜீவான்மாவின் கண்ணும் பொருந்தும். ஏனெனின், சம்பூரண ஜகத்திற்கும் ஆன்ம வடிவமாய் பரமான்மாவோடு அபேத பாவத்தையடைந்து, இஜ்ஜீவான்மாவுஞ் சர்வ ஜகத்தையும் ஆன்மரூபமாயறியும். ஆகையால், துயிலை யடைந்த இஜ்ஜீவான்மா முக்த புருஷனுக்குச் சமானமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! துயிலையடைந்த இஜ்ஜீவான்மாவிற்கு முக்த புருஷ சமானத்தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், முக்தபுருஷனுக்கு ஞானரூப அக்கினியால் அஞ்ஞானமும், அஞ்ஞானகாரியப் பிரபஞ்சமும் நஷ்டமடைந்தே போயிருக்கும்; துயிலும் ஜீவனுக்கோ காரியப் பிரபஞ்சம் நீங்கியிருப்பினுங் காரணரூப அஞ்ஞானம் நீங்கமாட்டாதாம். ஆகையால், துயிலும் ஜீவான்மாவிற்கு முக்த புருஷனோடு சமானத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! முக்த புருஷனுக்குர் துயிலும் புருஷனுக் கும் எல்லா அம்சத்தானுஞ் சமானத்தன்மையை யாம் அங்கீகரிப்பதில்லை; மற்றோ, சர்வ துக்கங்களற்ற பூம (பிரஹ்ம) சுகத்தின்கண் முக்த புருஷனுடைய ஸ்திதி யுண்டாவதே போலச் சர்வ துக்கங்களுமற்ற பிரஹ்மாநந்தத்தின்கண்ணே துயிலும் புருஷனுக்கும் ஸ்திதியுண்டாம். இத்துணை யம்சத்தைக் கவர்ந்தே துயிலும் புருஷனை முக்தபுருஷ சமானமாய் யாம் கூறினோம். ஹே மைந்த! இத்துணையால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் இவ்வர்த்தத்தை உணர்வித்தனர். துயிலின் கண்ணே ஆன்மா இருந்தபோதினும், ஆண்டு சர்வகாரியப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவமாம். இக்கார ணத்தானே அக்காரியப் பிரபஞ்சம் ஆன்மாவின் இயற்கையன்றாம். காரியப் பிரபஞ்சம் ஆன்மாவின் இயற்கையாயிருப்பின், துயிலின்கண்ணும் ஆன்மாவின் சச்சிதாநந்த இயற்கையைப் போன்றே அக்காரியப் பிரபஞ்சமும் ஆன்மாவின் கண்ணே பிரதீதியாகலாம். ஆனால், துயிலின்கண்ணே காரியப் பிரபஞ்சத்தின் பிரதீதி யுண்டாவதின்றாம். ஆகையால், அக்காரியப் பிரபஞ்சம் ஆன்மாவின் இயற்கை யன்றாம். இவ்வண்ணம் முக்தியின் கண்ணே ஆன்மா விருந்தபோதினுங் காரணரூப

அஞ்ஞானமிருக்கமாட்டாது. ஆதலின், காரண அஞ்ஞானமும் ஆன்மாவின் இயற்கை யன்றாம். காரண அஞ்ஞானமானது ஆன்மாவின் இயற்கையாயிருப்பின், முத்தியின் கண்ணே சச்சிதாநந்தாதி ஆன்மாவின் இயற்கை பிரத்தியாவதேபோலக் காரண அஞ்ஞானமும் பிரதீதியாகவேண்டும். ஆனால், முக்தியவஸ்தையின்கண் அறிஞர்க ட்குக் காரண அஞ்ஞானம் பிரிதீதியாவதின்றாம். ஆகை'யால், அக்காரண அஞ்ஞானமும் ஆன்மாவின் இயற்கையன்றாம். ஹே ஜனகராஜாவே! முக்த புருஷர்களாலுந் துயிலும் புருஷர்களாலும் அடையத் தகுதியாய் ஸ்வப்பிரகாச ஆநந்தஸ்வரூப பரமான்மா சுவர்க்காதி சர்வ அனான்ம லோகங்களினும் மேலாயதாம். இக்காரணத்தானே சுருதிபகவதியானவள் அந்தப் பரமான்மாவைப் '**பரமலோகம்**' என்னும் நாமத்தாற் கூறினள்.

இப்போது லோகசப்தத்தின் அர்த்தத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் அதிகாரியானவன் எப்பதார்த்தத்தை அறிவனோ, அப்பதார்த்தம் லோகமெனப்படும். இவ்வகையாய் லோகசப்தத்தின் பொருள் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண்ணே பொருந்தும். ஏனெனின், விஷயவாசனையற்ற உத்தம அதிகாரியானவன், இப்பிறப்பில் குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் ஆநந்தஸ்வ ரூப ஆன்மாவை யறிவன். உபாசகனானவன் பிரஹ்ம லோகத்தின்கண்ணே சென்று அவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை யறிவன். ஆகையால், அவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவே பரமலோகமாம். அதனினும் வேறாய் எத்துணைச் சுவர்க்க முதலியன விருக்கின்றனவோ, அவை பொய்வடிவினவாம். ஆகையால், அவ்வுலகங்களைக் குரு சாஸ்திரம் போதியாது. ஹே ஜனகராஜாவே! அவ்வாநந்தஸ்வரூப பரமான்மா, ஜாதி, குணம், கிரியை, சம்பந்தம் என்பனவாதி சர்வ தருமங்களும் அற்றதாம். ஆகையால், வேதத்தின் காயத்திரி முதலிய சந்தங்கட்கு அப்பரமான்மா விஷய மன்றாம். இக்காரணத்தால் சுருதிபகவதியானவள் அவ்வாநந்தஸ்வரூப பரமான்மாவை '**அதிச்சந்தம்**' என்னும் நாமத்தாற் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! அவ்வாநந்தஸ்வரூப பரமான்மாவின்கண்ணே பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானமென்னும் முக்காலத்தின்கண்ணே பாவ கருமங்களின் சம்பந்தமின்றாம். இக்காரணத்தால் சுருதிபகவதியானவள் அவ்வாநந்த ஸ்வரூப பரமான்மாவை '**அபஹதபாப்மா**' என்னும் நாமத்தால் கூறியிருக்கின்றனள். ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின் கண்ணே இராநின்ற ஆநந்தஸ்வரூப பரமான்மா சர்வ பேதமுமற்றதாம். ஆதலின், அப்பரமான் மாவின் கண்ணே சிறிது மாத்திரையும் ஆண்டுப் பயமின்றாம். இக்காரணத்தானே சுருதிபகவதியானவள் அந்தப் பரமான்மாவை '**அபயம்**' என்னும் நாமத்தாற் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே இராநின்ற பரமான்மாவிற்குப் பயமுண்டாக மாட்டாது என்பதன்கண்ணே காரணமிதுவாம்: - பேத ஞானத்தானே ஜீவர்கட்குப் பயமுண்டாம். அந்தப் பேதஞானரூப பயத்தின் காரணர் துயிலின்கண்ணே இன்றாம். ஆகையால், துயிலின்கண்ணே பயரூப காரியமும் உற்பத்தியாகமாட்டாது. ஆண்டுச் சுருதி (பொ-ள்.) இரண்டாவது பதார்த்தத்தானே ஜீவர்கட்குப் பயப்பிராப்தி உண்டாகி ன்றது. ஹே ஜனகராஜாவே! தன்னினும் வேறாய் எப்பதார்த்தம் பயகாரணமாமோ, அப்பதார்த்தமும் ஸ்வரூபமாய்ப் பய காரணமாகமாட்டாது; மற்றோ, துக்ககாரண ரூபமாய் அறியப்பட்ட பதார்த்தம் பயகாரணமாம். துக்ககாரணரூபமாய் அறியப்பட்ட சிங்கசர்ப்பாதி பதார்த்தங்கள் உலகருக்குப் பயத்தை யடைவிப்பதேபோலும்;

ஆகையால், துக்கமே பயகாரணமாம். அந்தப் பயகாரணமாய் துக்கம் ஸ்வப்பிரகாச பரமான்மாவின்கண்ணே இன்றாம். ஆகையால், துக்கரூப காரணமின்றாகவே அந்தப் பரமான்மாலின் கண்ணே பயத்தின் அடைவுண்டாகமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின் கண்ணே துக்கமின்றாம் என்பதன்கண் இது காரணமாம்: - உலகின்கண்ணே தேகதாரி ஜீவர்கட்கு உண்டாந் துக்கமானது, அப்பிரிய பதார்த்தத்தின் விசேஷ ஞானத்தால் உண்டாம். நனவின்கண்ணே சிங்கசர்ப்பாதி அப்பிரிய பதார்த்தங்களின் ஞானத்தால் ஜீவர்கட்குத் துக்க அடைவு உண்டாவதேபோலும். ஆகையால், அப்பிரிய பதார்த்தங்களின் விசேஷ ஞானம் ஜீவர்களின் துக்க காரணமெனச்சித்தமாம். அந்த விசேஷஞானந் துயிலின்கண்ணே இன்றாம். ஆகையால், விசேஷ ஞானரூபகாரண மின்றாகவே காரியரூப துக்கமும், ஆண்டுப் பரமான்மாவின்கண்ணே சம்பவியாது. இப்போது, இப்பொருளையே உலகப்பிரசித்த திருஷ்டாந்தத்தால் நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! உலகின்கண்ணே அத்தியந்தம் பிரியமாய் ஸ்திரீயால் ஆலிங்கனஞ் செய்யப்பட்ட காமியானவன், அக்கால் சம்பூரண விசேஷ ஞானமற்றவனாவன். ஏனெனின், அக்கால் அக்காமியானவன் தன் புத்திராதி பாகிய பதார்த்தங்களையும் அறியான். அங்ஙனமே, உட்பதார்த்தங்களையும் அறியான். அங்ஙமே, தன்னையுந் தனது பிரியமாய் ஸ்திரீயையும் விசேஷமாய் அறியான். அக்கால் சர்வ துக்கங்களின் அபாவம் எங்ஙனம் உனக்கும் மற்றையருக்கும் அனுபவ சித்தமாயிருக்கின்றதோ, அங்ஙனந் துயில் அவஸ்தையின்கண்ணும், ஸ்வப்பிரகாச பரமான்மாவோடு அபேத பாவத்தை யடைந்து இஜ்ஜீவான்மா சம்பூரண விசேஷ ஞானமற்றதாம். ஏனெனின், அக்கால் இஜ்ஜீவான்மா வெளியில் இராநின்ற பூதபௌதிக பதார்த்தங்களையும் அறியமாட்டாது. அங்ஙனமே, உள்ளிராநின்ற இந்திரியாதி பதார்த்தங்களையும் அறியமாட்டாது. அங்ஙனமே, துயிலின்கண் இராநின்ற மாயைவடிவ அஞ்ஞானத்தையும் அறியமாட்டாது. அங்ஙனமே, இந்திராணியோடுகூட அவ்வான்மரூப இந்திரன் ஹிருதய ஆகாசத்தை யடைந்து எச்சுகத்தை யடைவனோ, அச்சுகத்தையும் விசேஷமாய் அறியான் என்பன முதலாக சர்வ விசேஷ ஞானங்களின் அபாவம் சுழுப்தியின் கண்ணே உண்டாம். இக்காரணத் தால் ஆண்டுச் சிறிதுமாத்திரையுந் துக்கத்தின் அடைவு ஜீவர்கட்கு உண்டாக மாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணேயும், முக்தியின்கண்ணேயும் அடைய யோக்கியமாய் ஆநந்தஸ்வரூப பரமான்மாவே சர்வ ஜகத்தின் உபாதான காரணமாம். உலகின்கண்ணே உபாதான காரணத்தின் அடைவால், அதன் காரியத்தின் அடைவும் அவசியமுண்டாம். எங்கனஞ் சுவர்ணமானது அடையப் பெறுமாயின், அதன் காரியமாய் குண்டலாதி பூஷணங்களும் அவசியம் அடையப் பெறுமோ, அங்ஙனஞ் சர்வ ஜகத்தின் உபாதான காரணமாய் பரமான்மா அடையப் பெறின், சம்பூரண புத்திராதனாதி பதார்த்தங்களும் அடையப்பெற்றனவேயாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவள் அந்தப் பரமான்மாவை '**ஆப்தகாமன்**' என்னும் நாமத்தாற் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனஞ் சுவர்ணத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, குண்டலாதி பூஷணங்கள் இருக்கமாட்டாவோ, அங்ஙனம் ஆநந்தஸ்வரூப பரமான்மாவைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, இஜ்ஜீவர்கட்குத் தனபுத்தி ராதி அனான்ம பதார்த்தங்களிடத்தே இச்சை யுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, ஆநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவின் கண்ணே சர்வ ஜீவர்கட்கும் இச்சை உண்டாகும். இக்காரணத்தானே சுருதிபகவதியானவள் அந்தப் பரமான்மாவை '**ஆன்மகாமன்**'

என்னும் நாமத்தாற் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! உண்மையாய் ஆராய்ந்து பார்க்கினோ, ஆன்மாவின் கண்ணே இச்சை சம்பவியாது. ஏனெனின், இவ்வுலகின் கண்ணே எப்பொருள் ஜீவர்கட்குக் கிடைத்திருக்கமாட்டாதோ, அப்பொருளின்கண் ஜீவர்கட்கு இச்சையுண்டாம். அடைந்திருக்கும் பொருளின்கண் எஜ்ஜீவர்கட்கும் இச்சை உண்டாகமாட்டாது. இவ்வாநந்தஸ்வரூப பரமான்மா சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஆன்மவடிவமாம். ஆதலின், யாவருக்கும் எப்போதுமே அடைந்திருக்கப்பட்டதாம். அந்த நித்தியப் பிராப்தமாய் பரமான்மாவின்கண்ணே இச்சை சம்பவியாது. இக்கார ணத்தால் சுருதிபகவதியானவள் அந்தப் பரமான்மாவை **'அகாமன்'** என்னும் நாமத்தாற் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! சர்வ துக்கங்கட்குங் காரணமான இச்சையானது எப்புருஷனிடத்தே உண்டாமோ, அப்புருஷனிடத்தே அவ்விச்சையால் சோகாதி விசாரம் உற்பன்னமாம். எப்புருஷனிடத்தே எப்பதார்த்தத்தின் இச்சையும் இன்றாமோ, அப்புருஷனிடத்தே சோகாதி விசாரமும் உண்டாகமாட்டாது. துயிலின் கண்ணே இவ்வான்மா சர்வ இச்சைகளும் அற்றதாம்; ஆதலின், இதன் கண்ணே சோகாதி விசாரஞ் சம்பவியாது. இக்காரணத்தால் சுருதிபகவதியானவள் அந்தப் பரமான்மாவை **'அசோகன்'** என்னும் நாமத்தால் கூறினள். இத்துணையால் துயிலின் கண் இராநின்ற பரமான்மாவின் ஸ்வரூப நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டதாயது, இப்போது அப்பரமான்மாவின் கண்ணே சம்பூரண அத்தியாசத்தின் அபாவத்தை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலாலடைய யோக்கியமாய் பரமான்மா யான் எனது என்னும் அத்தியாசம் அற்றதாம். அங்ஙனமே புண்ணிய பாவரூப கருமங்கள ற்றதாம். இக்காரணத்தானே அப்பரமான்மாவின் கண் இத்தூல சரீரத்தை உண்டாக் கிய தந்தையானவர் தந்தையற்ற தன்மையை யடைவர். தாய் தாயற்ற தன்மையை யடைவள். மனைவியே முதலாக, மைந்தர் முதலிய பந்துக்கள் யாவரும் அபந்துத் தன்மையை யடைவர்.

கருத்திதுவாம்: - துயிலின் கண்ணே இவர் எனது தந்தையாவர், இவள் எனது தாயாவள், இவர் எனது பந்துக்களாவர் என்னும் மமதை அத்தியாசம் உண்டாவதி ன்றாம்; இத்துணையால் துபிலின்கண்ணே ஸ்தூலசரீர சம்பந்தியாய் மாதா, பிதா முதலிய பதார்த்தங்களின் அத்தியாச அபாவத்தை நிரூபணஞ்செய்தாம். இப்போது சூக்ஷுமசரீர சம்பந்தியாய் பதார்த்தங்களின் அத்தியாச அபாவத்தை ஆன்மாவின் கண்ணே நிரூபணஞ்செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே அந்தப் பரமான்மாவிடத்தே சத்தப்பரிசாதி விஷயங்கள் அவிஷயத்தன்மையை யடையா நிற்கும். வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் அறிந்திரியத்தன்மையை யடையாநிற்கும். வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களின் அக்கினி முதலிய தேவதைகள் அதேவதைத் தன்மையை யடைவர். இருக்குவேதமே முதலாய் நான்கு வேதங்களும் அவேதத் தன்மையை யடையும். இத்துணையால் துயிலின் கண்ணே ஆன்மாவிடத்தே மமதை அத்தியாசத்தின் அபாவங் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது துயிலின் கண்ணே அகந்தைவடிவ அத்தியாசத்தின் அபாவத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம்: - ஹே ஜனகரா ஜாவே! சுவர்ணாதி பதார்த்தங்களைத் திருடும் கள்வனானவன் துயிலின் கண்ணே கள்ளத்தன்மை யற்றவனாவன்.

கருத்திதுவாம்: - யான் கள்வன் என்னும் அகந்தை அத்தியாசம் துயிலின் கண்ணே யுண்டாகமாட்டாது. இந்நெறியை மேலும் அறிந்துகொள்க. ஹே ஜனகராஜாவே! யாகஞ்செய்பவர்களாகிய பிராஹ்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்த மறையவர், பிராஹ்மண பாவத்தை யடைந்த கர்ப்பம் என்னும் இந்நான்குஞ் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே என்னும் நாமத்தால் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ப்ரூணரை எப்புருஷன் கொல்லுகின்றனனோ, அப்புருஷன் எனப்படுவன். அந்த ப்ரூண ஹரப்புருஷர் துயிலையடைந்து ப்ரூணஹாத் தன்மை யற்றவராயிருப்பர். ஹே ஜனகராஜாவே! பிராஹ்மணப் பெண்ணிடத்தே சூத்திரப் புருஷனால் உண்டாக்கப்பட்ட புத்திரன் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே **'சண்டாளன்'** எனப்படுவன். அச்சண்டாளனுந் துயிலையடைந்து சண்டாளத்தன்மை யற்றவனாவன். க்ஷத்திரியப் பெண்ணிடத்தே சூத்திரப் புருஷனால் உண்டாக்கப்பட்ட புத்திரன் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே **'புற்கசன்'** எனப்படுவன். அல்லது, ஒரு தாழ்ந்தஜாதியுடைய புருஷன் (புற்கசன்) எனப்படுவன். அப்புற்கசனுந் துயிலையடைந்து புற்கசத்தன்மை யற்றவனாவன். ஹே ஜனகராஜாவே! நான்காவது ஆசிரமத்தோடு கூடிய சந்யாசியானவன் துயிலையடைந்து சந்யாசித்தன்மை யற்றவனாவன். வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தோடு கூடியவன் துயிலையடைந்து வானப்பிரஸ்தத்தன்மை யற்றவனாவன். ஹே ஜனகராஜாவே! ஈண்டு, மிகவும் விஸ்தாரமாய்க் கூறுவதில் யாதொரு பயனுமில்லை. மற்றோ, இப்பிதா மாதாக்கள் என்னுடையவர் என்பதே முதலாக எத்துணை மமதையை விஷயஞ்செய்யும் அத்தியாசம் உளவோ, அங்ஙனமே யான் கள்வன், யான் மறையவன், யான் சந்யாசி என்பன முதலாக எத்துணை அகந்தையை விஷயஞ்செய்யும் அத்தியாசம் உளவோ, அவ்வெல்லா அகந்தை, மமதை, அத்தியாசங்களுந் துயிலின் கண்ணே ஆன்மாவிடத்தின்றாம். இப்போது அத்தியாசரூப காரிய அவித்தையின்கண் அங்ஙனமே புண்ணிய பாவரூப கருமங்களிடத்தே அந்வய வியதிரேகத்தால் சோகாதி விகாரங்களின் காரணத்தன்மையை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே பரமான்மாவோடு அபேத பாவத்தை யடைந்த இஜ்ஜீவான்மாவின்கண் அகமத்தியாசமும், மமவத்தியாசமும் என்னும் இருவகையாய் அத்தியாசங்களுமின்றாம். அங்ஙனமே, புண்ணிய பாவரூப கருமமுமின்றாம். இக்காரணத்தால் துயிலின்கண்ணே அந்தப் பரமான்மா சோகமே முதலாக அந்தக்கரணத்தின் சர்வ தருமங்களும் அற்றதாம். நனவின்கண்ணேயுங் கனவின்கண்ணேயும் இஜ்ஜீவான்மாவிடத்தே அகம், மம அத்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. அங்ஙனமே புண்ணிய பாவரூப கருமமும் இருக்கின்றது. ஆகையால், நனாக்கனாவின் கண் இஜ்ஜீவான்மா புத்திராதி பிரியபதார்த்தங்களின் வியோகத்தால் அங்ஙனமே சிங்க சர்ப்பாதி அப்பிரிய பதார்த்தங்களின் சையோகத்தால் அநேகம் வகையாய் சோகத்தை யடையும். அச்சோகங்கள் அக்கினிக்குச் சமானமாய்த் தாகஞ்செய்வனவாம். அத்தகைய சோகரூப சமுத்திரத்தை இஜ்ஜீவான்மா நனாக்கனாக்களிடத்தே தாண்டமாட்டாது; மற்றோ, துயிலின்கண்ணே சர்வ விசேஷ ஞானங்களுமற்றதாய் இஜ்ஜீவான்மா அக்கடலைக் கடக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! துயிலின் கண்ணே இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மா சம்பூரண விசேஷ ஞானங்களற்றதாம் எனத் தாங்கள் கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், எப்பொருள் ஞானமற்றதாமோ அப்பொருள் ஜடமாம். எங்ஙனம் கடபடாதி

பதார்த்தங்கள் ஞானமற்றவாம்; ஆதலின் ஜடங்களாமோ, அங்ஙனந் துயிலின் கண்ணே ஞானமற்றதாதலின் ஆன்மாவும் ஜடமாம்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின் கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா சர்வ விசேஷ ஞானங்களுமற்றதாம், என யாம் கூறியது கொண்டு அவ்வசனத்திற்குத் துயிலின் கண்ணே ஆன்மா பிரகாச ரூபமன்றாமாதலின், எப்பதார்த்தத்தையும் உணராதென்பது கருத்தாமெனக் கொள்ளற்க; மற்றோ, அவ்வசனத்திற்குத் துயிலின் கண்ணே இவ்வான்மா தனது ஸ்வரூபபூத ஞானத்தோடு கூடியிருந்த போதினும், ஆண்டு ஆன்மா காணுமாறு ஆன்மாவினும் வேறாய் எத்துவைதப் பிரபஞ்சமு மின்றாம் என்பது கருத்தாகக்கொள்க. இக்கருத்தானே துயிலின் கண்ணே சர்வ விசேஷ ஞானங்களின் அபாவங்கள் கூறப்பட்டன. எங்ஙனம் ஆகாசஞ் சர்வ பதார்த்தங்களுள்ளும் வியாபித்து நிற்குமோ, அங்ஙனஞ் சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, இரசனம், கிராணம் என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களால் உண்டாய் அந்தக்கரண விருத்திகளிடத்தே பிரதிபிம்ப ரூபமாய் ஆன்மாவின் சைதன்ய சக்தி வியாபகமாம். அங்ஙனமே, வாக்கு முதலிய கருமேந்திரியங்களின் வியாபாரங்களிடத்தே அந்தச் சைதன்ய சக்தி வியாபகமாம். இத்தகைய ஆன்மாவின் சைதன்ய சக்தி துயிலின்கண்ணும் இருக்கின்றது. ஆகையால், துயிலின் கண்ணே ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மா கடாதிகளைப்போல அஞ்ஞான ரூபமும், ஜடரூபமும், அசத் ரூபமும் ஆகமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணே இவ்வான்மாச் சுரோத்திரேந்தி ரியத்தால் சப்தத்தை யுணரும். துவக்கிந்திரியத்தால் பரிசத்தை யுணரும். சக்ஷு இந்திரியத்தால் ரூபத்தை யுணரும். இரசன இந்திரியத்தால் இரசத்தை யுணரும். கிராண இந்திரியத்தால் கந்தத்தை யுணரும். வாக்கிந்திரியத்தால் சப்த உச்சாரணத் தைச் செய்யும் பாணி இந்திரியத்தால் பதார்த்தங்களைக் கவரும். பாத இந்திரியத் தால் கமன ஆகமனங்களைச் செய்யும். உபஸ்த இந்திரியத்தால் ஆநந்தத்தை யடையும். பாயு இந்திரியத்தால் மல முதலியவற்றைப் பரித்தியாகஞ் செய்யும். மனத்தால் சங்கற்ப விகற்பங்களைச் செய்யும். புத்தியால் நிச்சயஞ்செய்யும். சித்தத்தால் ஸ்மரணஞ்செய்யும். அகங்காரத்தால் அபிமானத்தைச் செய்யும். இவை முதலாக அநேகம் வகையாய் வியாபாரங்களை இஜ்ஜீவான்மா நனவின் கண்ணே செய்யும். துயிலை யடைந்து இவ்வான்மாவானது கூறிய வியாபாரங்களைச் செய்யாது. இதன்கண்ணே இதுகாரணமாம்: - துயிலின் கண்ணே சுரோத்திராதி இந்திரியங்களே முதலாக சப்தாதி விஷயங்களே முதலாகச் சம்பூரண துவைதப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவமாம். இக்காரணத்தால் துயிலின்கண்ணே யாதொரு வியாபாரமும் உண்டாவதின்றாம். துயிலின் கண்ணே ஆன்மாவிற்குச் சைதன்யரூப ஞானமின்றாம்; ஆதலின், துயிலின் கண்ணே யாதொரு வியாபாரமும் உண்டாவதி ன்றாம் என்னும் பொருளின்கண் சுருதிக்குக் கருத்தின்றாம். ஹே ஜனகராஜாவே! காஷ்டரூப உபாதியோடு கூடிய அக்கினியானது தாகத்தைச் செய்யும், அன்னாதி களைப் பாகஞ்செய்யும், பிரகாகஞ் செய்யும் அவ்வக்கினியே காஷ்டரூப உபாதியற்ற தாய்ச் சாம்பரால்'மூடப்பெற்றதாய்த் தாகாதி காரியங்களைச் செய்யமாட்டாது. அதுபோல், நனாவின் கண்ணே இந்திரியாதி உபாதியோடு கூடியதாய் இஜ்ஜீவான்மா நானாவகையாய் வியாபாரங்களைச்செய்யும். துயிவின்கண்ணே அந்தச்சுரோத்திராதி இந்திரியங்கட்குஞ்சப்தாதி விஷயங்கட்குக் காரண அஞ்ஞானத்தின்கண் இலயமுண்

டாம். ஆகையால், துயிலின்கண்ணே இருந்தபோதினும் அவ்வான்மா எவ்வியாபாரத் தையுஞ் செய்வதின்றாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் அக்கினியின் ஸ்வரூப பூதமாய பிரகாசங் காஷ்டங்கள் நஷ்டமாயினும் நாசத்தை யடையமாட்டாதோ, அங்ஙனந் துயிலின் கண்ணே விஷய இந்திரியரூப உபாதி இலயத்தையடையினும், ஆன்மாவின் ஸ்வரூப பூதஞானம் நாசமாகமாட்டாது. ஏனெனின், உலகின்கண்ணே யுள்ள சர்வ பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபமும் அப்பதார்த்தங்களிருக்க ஒருகாலும் நாசத்தை யடையமாட்டாது; மற்றோ, அப்பதார்த்தங்கள் நாசமாகிய அவற்றின் ஸ்வரூபம் நாசமாம். அக்கினியின் ஸ்வரூபபூதமாய வெம்மை, ஒளியுடைமை என்னும் இருசொரூபங்கட்கும் அக்கினியின் நாசத்தாலன்றி வேறு எவ்வுபாயத் தானும் நாசமுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, அக்கினியின் நாசத்தானே அதன் ஸ்வரூப நாசமுண்டாகும். துயிலின்கண்ணே யிருக்குங் காண்போனாய் ஆன்மா அவிநாசி யாம். ஆதலின் அந்தக்கரண்போனய ஆன்மாவிற்கு அழிவுண்டாகமாட்டாது. காண்போனாய் ஆன்மா அழிவையடையாதாகவே, அதன் ஸ்வரூபபூத ஸ்வப்பிரகாச ஞானரூப திருஷ்டியினுக்கும் நாசமுண்டாகமாட்டாது. இத்துணையால் சுருதிப் பிரமாணங்கொண்டு ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது அப்பொருளையே யுக்திகளால் வெளிப்படையாக்குவாம்: - ஹே ஜனகரா ஜாவே! எவ்வாதியானவன் ஆன்மாவிற்கும் நாசத்தை யங்கீகரிக்கின்றனனோ, அவ்வாதியின்பால் இது கேட்கவேண்டும்: - திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவின் நாசமானது யாதாவதொருகாரணத்தானே உண்டாகின்றதா? அல்லது, யாதொரு காரணமுமின் றியே திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவின் நாசமானது உண்டாகின்றதா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தை எவ்வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின்றனனோ, அவ்வாதியின்பாலிது கேட்கவேண்டும். அவ்வான்மாவின் நாசம் ஆன்மாவினும் வேறா? அல்லது, ஆன்மா வின் வடிவமா? அவற்றுள், இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அது சம்பவி யாது. ஏனெனின், ஆன்மாவின் நாசம் ஆன்மாவின் வடிவம் எனக்கூறுவதால் இப்பொருள் சித்தமாம்: - எவ்வாநந்த ஸ்வரூப சேதன ஆன்மாவை வாதியானவன் ஆன்மாவின் நாசம் என்னும் நாமத்தால் கூறாநிற்பனோ, அதனையே சித்தாந்தியாய் யாம் ஆன்மா என்னும் நாமத்தால் கூறாநிற்பேம். ஆகையால், வாதியினுக்கும் நமக்கும் ஆன்மாவின் நாமமாத்திரத்தின்கண் விவாதஞ் சித்தமாம். அந்நாமங்களின் அர்த்தத்தில் விவாதஞ் சித்தமாகமாட்டாது. நாமமாத்திர விவாதத்தால் அர்த்தத்தின் ஹானியுண்டாக மாட்டாது. ஒரே கடவியக்தியை ஒரு புருஷன் கடம் என்னும் நாமத்தால் கூறுவன். ஒரு புருஷன் அந்தக்கடவியக்தியைக் கலசம் என்னும் நாமத்தால் கூறுவன். ஆண்டு கடம், கலசம் என்னும் இரண்டு நாமங்கட்குப் பேதமுண்டாயினும், கடவியக்தியினுக்குப் பேதமுண்டாகமாட்டாது. அதுபோல், ஆன்மாவின் நாசம் ஆன்மா என்னும் இரண்டு நாமங்கட்குப் பேதமுண்டாயினும், ஆன்மரூப வியக்தியினுக்குப் பேதம் சம்பவியாது. முதற் பக்ஷத்தை வாதி பங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், பொ-ள்.) பிரஹ்மரூப ஆன்மா சத்திய ரூபமாம், ஞான் ரூபமாம், அநந்தமாம். என்னும் இச்சுருதியின்கண் ஆன்மாவே சத்தியமெனப்பட்டது. அந்தச் சத்தியரூப ஆன்மாவினும் வேறாக ஆன்மாவின் நாசமும், அந்நாசத்தின் காரணமும் பின்னமாகுமாயின், மலடிமைந்த னைப் போல் அவ்வான்மாவின் நாசமும், அந்நாசத்தின் காரணமும் அசத்தியமாகும். எப்பதார்த்தம் அசத்தியமாமோ, அப்பதார்த்தத்தின் சித்தி எப்பிரமாணத்தானும்

உண்டாகமாட்டாது. எங்ஙனம் அசத்திய மலடிமைந்தனுடைய சித்தி எப்பிரமாணத் தானும் உண்டாகாதோ, அங்ஙனம் அசத்தியரூப ஆன்மாவின் நாசமும், அந்நாசத் தின் காரணமும் எப்பிரமாணத்தாலுஞ் சித்தமாகமாட்டா அல்லது, சஜாதீய பேதம், ஸ்வகத பேதம், விஜாதீயபேதம் என்னும் முப்பேதங்களுமற்ற அத்விதீய ஆன்மா யாதுளதோ, அந்தச் சத்தியவடிவ ஆன்மாவினும் வேறாய் அவ்வான்மாவின் நாசம் அசத்தியரூபமேயாகும். ஆன்மாவின் நாசம் அசத்தியமாகவே அந்நாசரூப காரியத் தால் அனுமானஞ்செய்தற்குத் தகுதியாய் அந்நாசத்தின் காரணமும் அசத்தியமே யாகும். ஆன்மாவின் நாசமும் அந்நாசத்தின் காரணமும் அசத்தியமாம். ஆகவே, அவற்றைச் சித்தஞ்செய்யும் பிரமாணமும் அசத்தியமேயாகும். ஏனெனின், பிரமேயரூப வஸ்துவின் சத்தைய தீனமே பிரமாணத்தின் சத்தையாகும். பிரமேய ரூபவஸ்து அசத்தியமாகவே அதன் பிரமாணமும் அசத்தியமேயாகும். மலடி மைந்தன் அசத்தியமாகவே அதன் பிரமாணமும் அசத்தியமேயாதல் போலவாம். அல்லது, வாதியானவன் அங்கீகரித்த ஆன்மாவின் நாசம் பாவரூபமா? அல்லது, அபாவரூபமா? முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அவ்வாதியின்பாலிது கேட்க வேண்டும். அந்தப் பாவரூப ஆன்மாவின் நாசம் கடாதி பதார்த்தங்களைப் போல் நித்தியமா? அல்லது, ஆன்மாவைப்போல் நித்தியமா? முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கி னோ, அது சம்பவியாது. ஏனெனின், கடாதிகளைப்போல நாசமுடையதாகிய ஆன்மாவின் நாசமானது நித்திய ஆன்மாவை ஹானி செய்யமாட்டாது. இரண்டா வது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், எங்ஙனம் ஆன்மா பாவரூபமாமோ, சைதன்னிய ரூபமாமோ, நித்தியமாமோ அங்ஙனம் அவ்வான்மா வின் நாசமும், பாவரூபமும், சைதன்னிய ரூபமும், நித்தியமுமாம். ஆதலின், அந்தச் சைதன்னியரூப நாசத்தால் சைதன்னியரூப ஆன்மாவின் ஹானி உண்டாக மாட்டாது. அல்லது, ஆன்மாவைப்போலச் சைதன்னியரூப ஆன்மாவின் நாசம், ஒருகால் சைதன்னியரூப ஆன்மாவின் நாசத்தைச் செய்யுமாயின், சைதன்னிய ரூபத்தால் அந்நாசத்திற்குச் சமானமாய் ஆன்மாவும் அந்நாசத்தை அவசியம் நாசஞ்செய்யும் ஆன்மாவைப்போலச் சைதன்னியரூப அந்தாசம் ஆன்மாவை நாசஞ் செய்யும். ஆனால், சைதன்னியரூப ஆன்மா அந்தாசத்தை நாசஞ் செய்யமாட்டாது என்னும் அர்த்தத்தின் சாதகமாக யாதொரு யுக்தியுமின்றாம். ஆகையால், அவ்வான் மாவின் நாசம் பாவரூபமாம் என வாதி கூறுதல் அத்தியந்தம் அசங்கதமாம். அல்லது, அவ்வான்மாவின் நாசம் அபாவரூபமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அவ்வாதியின்பாலிது கேட்கவேண்டும். அவ்வபாவ ரூப நாசத்திற்கு அனான்ம பதார்த்தம் பிரதியோகியோ? அல்லது, அவ்வபாவரூப பாசத்திற்கு ஆன்மாப் பிரதியோகியா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யின், அது சம்பவியாது. ஏனெனில், கடத்தின் அபாவமுடையது பூதலம் என்னும் பிரதீதியால் பூதலத்தின்கண்ணே இரரநின்ற கடாபாவத்தின் சித்தியுண்டாம்; அக்கூடாபாவத்திற்குப் பிரதியோகி கடமாம். படமுதலிய பதார்த்தங்கள் அவ்வபாவத் தின் பிரதியோகியாகமாட்டா. ஆகையால், கடாபாவமுடையது பூதலம் என்னும் பிரதீதியாவே பூதலத்தின் கண்னே கடாபாவம் சித்தமாயினும், அந்தப் பிரதீதியால் படாதிகளின் அபாவஞ் சித்தமாக மாட்டாது. அதுபோல், ஆன்மாவினும் வேறாய் அனான்ம பதார்த்தங்களின் அபாவஞ்சித்தமாயினும், ஆன்மாவின் அபாவஞ் சித்தமாகமாட்டாது. ஆகையால், அவ்வபாவரூப நாசத்திற்கு அனான்ம பதார்த்தம்

பிரதியோகியாம் என ஜாதி கூறுதல் அசங்கதமாம். அல்லது, அவ்வபாவரூப நாசத்திற்கு ஆன்மாப் பிரதியோதியாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதி அங்கீகரிக்கின், அவ்வாதியின்பாலிது கேட்கவேண்டும். அவ்வபாவரூப நாசத்திற்குப் பிரதியோகியாய் அன்மா ஒன்றா? அல்லது, பலவா? அவற்றுள், முதற்பகூத்தை அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. எனெனின், எந்த ஆன்மா அபாவரூப நாசத்திற்குப் பிரதியோகியாமோ, அந்த ஆன்மாவே அவ்வபாவரூப நாசத்திற்கும் ஆன்மாவாம். ஆகையால், தனது ஆன்மாவோடு அவ்வபாவரூப நாசம் எவ்வாறு விரோதிக்கும்? மற்றோ, அவ்வபாவரூப நாசம் தனது ஆன்மாவோடு விரோதியாது. ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்னே எப்புருவனும் தனது ஆன்மாவோடு விரோதியான்; மற்றோ, தன்னினும் வேறாய் பிரதிகூல பதார்த்தத்தோடு யாவரும் விரோதிப்பர். ஆகையால், அவ்வபாவரும் நாசம் தனது ஆன்மாவோடு விரோதியாது. அவ்வபாவரூப நாசத்தின் பிரதியோகியாய் ஆன்மா அநேகமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியான வன் அங்கிகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவ்வபாவரூபநாசத்தின் ஆன்மாவை அவ்வபாவரூப நாசம் நீக்க மாட்டாது. ஆதலின், அவ்வான்மாவை நாசஞ்செய்யும் பொருட்டு, வேறொரு அபாவரூப நாசத்தை யங்கீகரிக்க வேண்டி வரும். வரவே அவ்விரண்டாவது அபாவரூப நாசமுந் தனதான்மாவின் நாசத்தைச் செய்யமாட்டாது. ஆகையால், அவ்விரண்டாவது அபாவரூப நாசத்தின் ஆன்மாவை நாசஞ் செய்யும் பொருட்டு, ஒரு மூன்றாவது அபாவரூப நாசத்தை அங்கீகாஞ் செய்ய வேண்டும், வேண்டவே இங்ஙனம் மேன்மேல் அபாவரூப நாசங்களின் கற்பனையைச் செய்வதானே அனவஸ்தாதோஷப் பிராப்தியுண்டாம். வாதியானவன் அவ்வளவாஸ்தா தூஷண நிவாரணத்தின் பொருட்டு, மேன்மேல் அபாவரூப நாசங்களின் கற்பனையைச் செய்யானாயின், ஆன்மாவின் அபாவரூப நாசஞ் சித்த மாக மாட்டாது. ஏனெனின், நீல பிதாதியுருவமுடைய அநேக கடங்களுள் ஒரு கடமேனும் பூதலத்திலிருக்குமாயின், கடாபாவமுடையது பூதலமென்றும் சாமானி யப் பிரதீதியுண்டாக மாட்டாது; மற்றோ, நீலகடத்தின் அபாவமுடையது பூதலம், பீத கடத்தின் அபாவமுடையது பூதலம் என்னும் விசேஷப் பிரதிகள் ஆண்டுண்டாம். அப்பூதலத்தின்கண்னே சம்பூரண கடங்களின் அபாவம் உளதாமாயின் கடாபாவமு டையது பூதலமென்னுஞ் சாமானியப் பிரத்தியுண்டாம். அதுபோல் ஓரான்மாவேனுமி ருப்பினுஞ் சாமானியாமாய் ஆன்மாவின் அபாவரூப நாசஞ் சம்பவியாது. இத்து ணையால் ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண் சாமானியமாய் அபாவரூப கண்டனஞ் செய்யப்பட்டது. இப்போது பிராகபாவாதி விசேஷரூபத்தாலும் அதனைக் கண்டனஞ் செய்வாம். எவ்வாதியானவன் ஆன்மாவின் நாசத்தை அபாவரூபமென அங்கீகரித்து ளானோ, அவ்வாதியின்பால் இது கேட்கவேண்மே. அவ்வபாவரூப ஆன்மாவின் நாசம் பிராகபாவரூபமா? அல்லது, அந்நியோந்நியாபாவ ரூபமா? அல்லது, அத்தியந் தாபாவரூபமா? அல்லது, பிரத்துவம் சாபாவரூபமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அவன்பாலிது கேட்க வேண்டும். எக்கால் அவ்வான் மாவின் பிராகபாவரூப நாசமிருக்கின்றதோ அக்கால் அவ்வான்மா இருக்கின்றதா? அல்லது, இல்லையா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்மாவின் பிராக பாவரூப நாசகாலத்தில் ஆன்மாவின் ஸ்வரூபமிருக்குமாயின், அவ்வான்மாவே தனது பிராகபாவரூப நாசத் தை நீக்கிவிடும். ஆகையால், அந்தப் பிராகபாவரூபநாசத்தால் ஆன்மாவிற்குச் சிறிது

மாத்திரையும் ஹானியுண்டாகமாட்டாது. அந்தப் பிராகபாவரூப நாசம் எக்காலத்திருக்கின்றதோ, அக்காலத்தே ஆன்மா இருப்பதின்றாம் என்னுமிரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், எங்ஙனம் உலகின் கண்ணே காணாமல் வைவதால் எப் புருஷனுக்கும் ஹானியுண்டாவதின்றாமோ, அங்ஙனம் வேறு காலத்தின் கண்ணே இரா நின்ற பிராகபாவத்தால் ஆன்மாவின் ஹானியுண்டாகமாட்டாது.

கருத்திதுவாம்: - ஒருகாலத்தே ஒரு தேசத்தே இராநின்ற பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம் சாதகபாதக பாவமுண்டாம். வேறுகாலத்தே வேறுதேசத்தே இராநின்ற பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் சாதகபாதக பாவமுண்டாகமாட்டாது. வேறு காலத்தும் வேறு தேசத்தும் இராநின்ற குலாலன், தண்டம், சக்கிரம் முதலிய காரணங்களினின்றும் வேறு தேசகாலத்தின்கண் இராநின்ற கடத்தின் உற்பத்தி உண்டாக மாட்டாது. அங்ஙனமே வேறு தேசகாலத்தின்கண் இரா நின்ற அக்கினியால் வேறு தேச காலத்தின்கண் இராநின்ற திருணாதிகளின் தாகம் உண்டாகமாட்டாது. அதுபோல், பின்னகாலத்தின்கண் இராநின்ற பிராகபாவரூப நாசத்தால் பின்ன காலத்தின்கண் இராநின்ற ஆன்மாவின் ஹானி உண்டாகமாட்டாது. அல்லது, எவ்வாதியானவன் காரிய உற்பத்தியின் முன்னர் அக்காரிய உபாதான காரணத்தின்கண் முன்னபாவத்தை அங்கீகரிப்பனோ, அவ்வாதியும் முன்னபாவத்தைக் காரியத்தின் உற்பத்தியின் கண்ணே காரணமென அங்கீகரித்துளான். ஆனால், முன்னபாவத்தின்கண்ணே காரிய நாசரூபத்தன்மையை அவ்வாதியானவன் அங்கீகாரஞ் செய்வதில்லை; மாறாய்க் காரியத்தால் பிராகபாவத்தின் நாசத்தை யங்கீகரித்துளான். படத்தின் உற்பத்தியின் முன்னர்த் தந்துரூப காரணத்தின் கண்ணே அப்படத்தின் முன்னபாவமிருக்கும். நூலைப்போல், அம்முன்னபாவமும் படத்தின் காரணமாம். படகுப காரியத்தின் உற்பத்தி யுண்டாங்கால், அம்முன்னபாவம் நாசமாய்விடும். ஆகையால், காரியத்தின் உற்பத்தியினது காரணமாய் முன்னபாவங் காரியத்தின் விரோதியாகமாட்டாது. மாறாய்க் காரியமே முன்ன பாவத்தின் விரோதியாம். அல்லது எவ்வெப்பதார்த்தத்திற்குப் பிராகாபாவமாமோ, அவ்வப் பதார்த்தத்திற்கு ஜன்மமுண்டாம். எப்பதார்த்தம் ஜன்மமற்றதாமோ, அப்பதார்த்தத்திற்குப் பிராகபாவ முண்டாக மாட்டாது. இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மா ஜன்மமற்றதாம். ஆகையால், அவ்வான்மாவின் முன்னபாவஞ் சம்பவிப்பதில்லை. எப்பதார்த்தத்திற்கு நாசமூண்டாமோ, அப்பதார்த்தத்திற்கே ஜன்மமுண்டாம். ஆகையால், பகலின்கண்ணே உண்ணாத பருத்த புருஷனுடைய பருமை உணவின்றிப் பொருந்தாததாய் அப்புருஷனுடைய இரவுணவின் கற்பனையைச் செய்விக்கும். அதுபோல், அப்பதார்த்தத்தின் நாசமும், அப்பதார்த்தத்தின் ஜன்மத்தாலன்றிப் பொருந்தாததாய் அப்பதார்த்தத்தின் ஜன்மகற்பனையைச் செய்விக்கும். ஆன்மாவின் நாசம் எப்பிரமாணத்தானுந் துணியப்பெறமாட்டாது. ஆகையால், அந்நாசத்தால் ஆன்மாவின் ஜன்ம கற்பனையாகமாட்டாது. ஆகையால், ஆன்மாவின் நாசம் முன்னபாவ வடிவமன்றாம். அல்லது, அவ்வான்மாவின் நாசம் அந்நியோந்நியாபாவரூபமாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வான்மாவின் நாசம் அந்நியோந்நியாபாவரூபம் ஆகுமாயின், அவ்வந்நியோந்நியாபாவம் ஆசிரயரூப ஆன்மாவின்

விரோதியாகமாட்டாது. கடம் படரூபமன்றாம், படங் கடரூபமன்றாம் என்னும் பிரதீதியின் விஷயமாய் அந்நியோந்நியா பாவங் கடபட ரூபப் பிரதியோகி அநுயோகிகளின் ஆசிரதமாயிருக்கும். கடபடரூப ஆசிரயத்தின் இருப்பின்றாகவே அவ்வந்நியோந்நியா பாவத்தின் ஸ்திதி சம்பவியாது. அதுபோல், ஆன்மவடிவ ஆசிரயத்தின் இருப்பின்றாகவே அவ்வந்நியோந்நியாபாவத்தின் ஸ்திதி சம்பவியாது. ஆகையால், அவ்வந்நியோந்நியாபாவரூப ஆன்மாவின் நாசம் ஆன்மாவைச் சிறிது மாத்திரையும் ஹானி செய்யமாட்டாது. அல்லது, அவ்வான்மாவின் நாசம் அத்தியந் தாபாவரூபமாம் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வான்மாவின் நாசம் அத்தியந்தாபாவரூப மாகுமாயின், மனுஷக் கொம்பேபோல, ஆன்மாவும் நாஸ்திரூபமாய்ப் பிரதீதியாகும். மனுஷக் கொம்பேபோல நாஸ்தி வடிவமாய் ஆன்மாப் பிரதீதி யாவதின்றாம்; மற்றோ, யானிருக்கின்றேன் என அஸ்திரூபமாய் ஆன்மாவின் விளக்கம் எல்லாருக்கும் உண்டாகின்றது. ஆகையால், அவ்வான்மாவின் நாசம் அத்தியந்தா பாவரூபமன்றாம். அல்லது, அவ்வான்மாவின் நாசம் பிரத்வம்சாபாவரூபமாம் என்னும் நான்காவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வான்மாவின் நாசம் பிரத்வம்சா பாவரூபமாம் என்னும் நான்காவது பக்ஷத்தின்கண்ணே, ஆன்மாவின் சத்தையினாலன்றி அந்நாசத்தின் சத்தை துர்லபமாம் என்பது முதலாக முற்கூறிய தோஷங்கள் யாவும் உண்டாம்.

சங்கை: - அவ்வான்மாவின் நாசம் அபாவரூபமாம் என்னும் பக்ஷத்தின் கண்ணே முற்கூறியதூஷணங்கள், இந்நான்காவது பக்ஷத்தின் கண்ணே சம்பவிக்கு மாயினும், அவ்வான்மாவின் நாசம் பாவரூபமாம் என்னும் பகூத்தின்கண்ணே முற்கூறிய தூஷணங்கள், இந்நான்காவது பக்ஷத்தின்கண்ணே சம்பவிக்கமாட்டா.

சமாதானம்: - அவ்வான்மாவின் நாசம் பாவரூபமாம் என்னும் பக்ஷத்தின் கண்ணே முன் மொழிந்த தூஷணங்கள் யாவும் இல்லான்காவது பக்ஷத்தின்கண் ணுஞ் சம்பவிக்கும். ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே பாவ பதார்த்தத்திலும் வேறாக யாதொரு அபாவ பதார்த்தமுமின்றாம்; மற்றோ, அபாவ பதார்த்தம் பாவ பதார்த்த ரூபமாம். இவ்வார்த்தையை இவ்வத்தியாயத்தின் கண்ணே முன்னர் விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம். எங்ஙனங் கடத்தின் பிரத்வம்சாபாவங் கடத்தின் உபாதான காரணரூப கபாலங்களினும் பின்னமன்றாமோ, மற்றோ, அக்கடத்தின் துவம்சங் கபாலரூபமா மோ, அங்ஙனம் அக்கபாலங்களின் துவம்சமும், அக்கபாலங்களின் உபாதான காரணரூப கபாலிகைகளினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அக்கபாலத்தின் துவம்சங் கபாலிகை வடிவமாம் என்னும் இவ்வார்த்தை கேவலம் யுக்தியால் மாத்திரம் சித்தமன்றாம்; மற்றோ, விஷ்ணு புராணத்தின் கண்ணே ஸ்ரீ வியாசபகவானும் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிக் கூறியிருக்கின்றனர்.

ஆ.சு. **"மண்ணழிவுகடங் கடமாய்வதோ ஒண்கபால வுருவமதனொழி**
வெண்ணுசூரண நாசமிரஜமா மண்ணிரஜ மழிவதணுவதே."

(பொ-ள்.) மண்ணின் பிரத்வம் சாபாவங் கடவுருவமாம். கடத்தின் பிரத்வம் சாபாவங் கபால உருவமாம். கபாலங்களின் பிரத்வம்சாபாவங் கபாலிகை வடிவமாம். கபாலிகையின் பிரத்வம்சாபாவஞ் சூரண ரூபமாம். சூரணத்தின் பிரத்வம் சாபாவம் இரஜ ரூபமாம். இரஜத்தின் பிரத்வம்சாபாவம் அணு ரூபமாம். ஆகையால், அவ்வான்மாவின் நாசம் பாவரூபமாம் என்னும் பக்ஷத்தின்கண்ணே முற் கூறிய தூஷணங்கள் யாவும் இந்நான்காவது பக்ஷத்தின் கண்ணும் பிராப்தமாதல் கூடும். இத்துணை கூறியதால் ஆன்மாவின் நாசம் யாதாவதொரு காரணத்தால் உண்டாய தாம் என்னும் முதற் பக்ஷங் கண்டிக்கப்பட்டதாயது. இப்போது அவ்வான்மாவின் நாசம் யாதொரு காரணத்தானும் ஜன்னியமன்றாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தைக் கண்டிப்பாம்: - அவ்வான்மாவின் நாசம் யாதொரு காரணத்தானும் ஜன்னிய மன்றாம் என்னும் இரண்டாது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின்கண்ணே உண்டாங் கடாதி பதார்த்தங் களின் நாசங்கள் உலக்கையடி முதலிய காரணங்களாலேயே யுண்டாம். காரண மின்றி எப்பதார்த்தத்தின் நாசமும உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், ஆன்மாவின் நாசம் யாதொரு காரணத்தானுஞ் ஜன்னியமன்றாம் என வாதி கூறுதல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அல்லது, அவ்வான்மாவின் நாசம் யாதாவதொரு காரணத்தால் ஜன்னியமாம் என்னும் முதற் பக்ஷத்தின்கண் அவ்வான்மாவின் நாசம் ஆன்மாவினும் பின்னமா? அல்லது, அபின்னமா? என்பதாதிய பூர்வ விகற்பங்களைச் செய்யினும், அவ்விகற்பங்களில் முற்புகன்ற தூஷணங்களைக் கூறினும், அவை யாவும் இவ்விரண்டாவது பக்ஷத்தின்கண்ணும் இயைதல் கூடும். இக்காரணத்தானும் இவ்விரண்டாவது பக்ஷம் அசங்கதமாம். அல்லது, சிங்கம் மிருகத்தை யடித்து விட்டுத் தூரத்திற் சென்று, ஒருகால் ஆண்டு வேறொரு மிருகம் வரினும், அதனையுங் கொல்வாம். என மீண்டும் அம்மிருகத்தின் பக்கத்தே திரும்பி நோக்குதல் சிங்காவலோகன நியாயமாம். அந்த நியாயத்தால் மீண்டும், முதற் பக்ஷத்தின் கண்ணே தூஷணங்களை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - அவ்வான்மாவின் நாசம் எக்காரணத்தால் ஜன்னியமாமோ, அக்காரணம் வேறொரு காரணத்தால் ஜன்னியமா? அல்லது, அஜன்னியமா? அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தையங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், எங்ஙனம் ஆன்மநாசத்தின் காரணம் வேருறொரு கரரணத்தால் ஜன்னியமாமோ, அங்ஙனம் அவ்வேறு காரணமும், ஒரு மூன்றாவது காரணத்தால் ஜன்னியமாம்; அம்மூன்றாவது காரணமும், ஒரு நான்காவது காரணத் தால் ஜன்னியமாம். இவ்வாறு மேலும் மேலும் காரணங்களின் தாரையை அங்கீகரி ப்பதில் அனவஸ்தா தூஷணத்தின் அடைவாம். அவ்வான்மாவின் நாசகாரணம் யாதொரு காரணத்தாலுஞ் ஜன்னியமன்றாம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வான்மாவின் நாசகாரணம் யாதொரு காரணத்தாலுஞ் ஜன்னியமன்றாகுமாயின், அவ்வான்மாவின் நாசகாரணம் நித்தியமேயாகும். ஆன்மாவினும் வேறாய் எப்பதார்த்தமும் நித்தியமன்றாம். ஆகையால், அவ்வான்மாவின் நாசகாரணமும் ஆன்மவடிவமே யாகும். உலகின் கண்னே எஜ்ஜீவனுர் தனது ஆன்மாவின் நாசத்தைச் செய்யான். ஆதலின், அவ்வான்மாவின் நாசகாரணம் தனது ஆன்மாவை எவ்வண்ணம் நாசஞ் செய்யும்? மற்றோ, நாசஞ்செய்யமாட்டாது. ஆகையால், அவ்வான்மாவின் நாச

காரணம் யாதொரு காரணத்தாலுஞ் ஜன்னியமன்றாம் எனவாதி கூறுதல் அத்தியந்தம் அசங்கதமாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! முற்கூறிய யுக்திகளால் ஆன்மாவின் நாசஞ் சம்பவியாதாயினும், எவ்வெப்பொருள் சத்தாமோ அவ்வப்பொருள் க்ஷணிகமாம். எங்ஙனம், மின்னல்சத்பொருளாமாதலின் க்ஷணிகமாமோ, அங்ஙனம் ஆன்மாவுஞ் சத்பொருளாமாதலின் க்ஷணிகமாம் என்னும் அனுமானப் பிரமாணத்தால் ஆன்மா வின் நாச்சித்தி யுண்டாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! ஆன்மாவின் நாசத்தைச் சித்தஞ்செய்யும் எவ் வனுமானப் பிரமாணத்தையும், நாசகாரணத்தைச் சித்தஞ்செய்யும் எவ்வனுமானப் பிரமாணத்தையும் நீ கூறினாயோ, அவ்வனுமானத்தின் பிரமாணத் தன்மையினது இலாபரூப சித்தியானது, ஆன்மாவின் நாசமும், அந்நாசத்தின் காரணமும் உண்மையாமாயின் உண்டாம். பிரமேய பதார்த்தத்தின் சத்தையினானன்றிப் பிரமாணத்தின் சித்தியுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், அவ்வனுமானத்தின்கண் பிரமாணத்தன்மையின் சித்தியின் பொருட்டு, ஆன்மாவின் நாசத்தின் சத்துவத்தை யும் அந்நாசத்தின் காரணத்தின் சத்துவத்தையும் அவசியம் நீ அங்கீகரிக்க வேண்டும். அதன்கண்ணும் இவ்விசாரம் செய்யவேண்டும்: - அவ்வனுமான ரூபப் பிரமாணத்தின் பிரவிருத்தியினும் முற்காலத்தே ஆன்மாவின் நாசரூபப் பிரமேயத்தின் இருப்பின்றேனும் அந்தப் பிரமாணத்தின்கண்னே பிரமாணத்தன்மை வியவகாரம் உண்டாமா? அல்லது, அந்தப் பிரமாணத்தின் பிரவிருத்தியினும் முற்காலத்தே அந்தப் பிரமேயத்தின் இருப்பிருக்தே அந்தப் பிரமாணத்தின்கண்ணே பிரமாணத்தன்மை வியவகார முண்டாமா அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தை வாதியா னவன் அங்கீகரிக்கின். அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரமேயமின்றியும் ஒருகால் பிரமாணத்தின்கண்ணே பிரமாணத்தன்மையின் சித்தியுண்டாகுமாபின், பிரமேயத்தை யங்கீகரித்தல் பயனற்றதாம். அவ்விரண்டாவது, பக்ஷத்தை வாதி யங்கோஞ்செய்யின், அவன்பாலிது கேட்கவேண்டும். அந்தப் பிரமேயபதார்த்தத்தின் சத்தை அதன் இயல்பானே சித்தமா? அல்லது, பிரமாண பலத்தாற் சித்தமா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரமானாத்தினானன்றியே பிரமேயத்தின் இயல்பானே அதன் சத்தை சித்திக்குமாயின், நின்மதத்தே பிரமாணத்தை யங்கீகரித்தல் பயனற்றதாம். ஏனெனில், பிரமேய பதார்த்தத்தின் சித்தியின் பொருட்டே பிரமாணத்தின் அங்கீகாரமாகும்; அந்தப் பிரமேய பதார்த்தம் இயல்பானே சித்தமாமாதலின், அந்தப் பிரமேயபதார்த்தத்தின் சித்தியின் பொருட்டுப் பிரமாணத்தை யங்கீகரித்தல் பயனற்றதாமன்றோ? இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதி யங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஒருகாற் பிரமாண பலத்தானே பிரமேய பதார்த்தத்தின் சித்தியுண்டாகுமாயின், மிதிலாபுரியின் கண் மலடினமந்தன் அரசுசெய்வன், ஜனகனுடைய மகண் மகனாதலின், பிரசித்தமாய் ஜனகனுடைய மகண் மகன் போலும், இவ்வனுமானரூப சப்தப்பிரமாணத்தானே மலடி மைந்தனது சித்தியு முண்டாதல் வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! மலடிமைந்தன் மிதிலாபுரியின்கண் அரசு செய்வன் என்னும் வசனம் பிரமாணரூபமாகுமாயின், அவ்வசன பலத்தால் மலடி மைந்தனது சத்தை சித்தியாம்; ஆனால், அவ்வசனம் பிரமாணரூபமேயன்றாம். ஆதலின், அவ்வசனத்தால் மலடிமைந்தனது சித்தியுண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! சப்தப்பிரமாணத்தின்கண் மூன்று தோஷங் களால் அப்பிரமாணத்தன்மை பிராப்தமாம். ஒன்றாவது பொய்ப் பொருளின் போதகத் தன்மையாம், இரண்டாவது எப்பொருளையும் உணர்த்திவையாமை, மூன்றாவது ஐயத்தையுண்டாக்குதல். ஆண்டு எவ்வாதியானவன் பிரமாணத்தின் பலத்தால் பிரமேயபதார்த்தத்தின் சத்தையை அங்கீகாரஞ்செய்கின்றனனோ, அவ்வாதியின் மதத்தே பொய்ப்பொருளின் போதகத்தன்மைவடிவ முதல் தூஷணஞ் சம்பவியாது. மலடிமைந்தன் மிதிலா புரியின் கண்ணே அரசு செய்வன் என்னும் வாக்கியத்தின் கண் அர்த்தத்தின் அபோதகத்தன்மையும், ஐயத்தின் ஜனகத்தன்மையும் என்னும் இவ்விரு பிரகாரங்களின் தூஷணமுமின்றாம். ஆகையால், அவ்வசனமும் நினது மத்ததே பிரமாணமேயாம். அவ்வசனத்தால் மலடிமைந்தனுடைய சித்தியுண்டாதல் வேண்டும். அவ்வசனத்தால் மலடிமைதனது சத்தை சித்தமாகமாட்டாது. ஆகையால், பிரமாணபலத்தால் பிரமேயபதார்த்தத்தின் சித்தியை யங்கீகரித்தல் வாதியினுக் குசிதமன்றாம், மற்றோ, பிரமேயபதார்த்தத்தின் பலத்தானே பிரமாணத்தின் சத்தையை யங்கீகரித்த லுசிதமாம். ஆகையால், எந்தப் பிரமாணத்தால் வாதியானவன் ஆன்மாவின் நாசத்தையும், அந்நாசத்தின் காரணத்தையுஞ் சித்தஞ்செய்வனோ, அந்தப்பிரமாணத்தின் சத்தையும், ஆன்மாவின் நாசரூபப் பிரமேயத்தின் சத்தையும் அந்நாசகாரணத்தின் சத்தையும் சித்தமாகுமாயின் சித்தமாம். அவ்வான்மாவின் நாசத்தையும், அந்நாசத்தின் காரணத்தையும் உலகின்கண்ணே யாண்டுங் கண்டதின்றாம். ஆகையால், ஆன்மாவின் நாசத்தையும் அந்நாசத்தின் காரணத்தையுஞ் சித்தஞ் செய்வதாய் வாதியின் பிரமாணம் பயனற்ற தாம் இத்துணை கூறியதால், ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணே சாமானியமாய்ப் பிரமாண அவிஷயத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது, இப்போது விசேஷமாய்ப் பிரமாணத்தின் அவிஷயத்தன்மையை நிரூபணஞ்செய்வாம்: - எவ்வாதி யானவன் ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணும், அந்நாசத்தின் காரணத்தின்கண்ணும் பிரமாணத்தை யங்கீகரிக்கின்றனனோ, அவ்வாதியின்பாலிது கேட்கவேண்டும்: - ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண் பிரத்தியக்ஷம் பிரமாணமா? அல்லது, அனுமானம் பிரமாணமா? அல்லது, சப்தம் பிரமாணமா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை வாதியான வன் அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், பிரதியோகியின் ஞானத்தாலன்றி அபாவத்தின் ஞானமுண்டாகமாட்டாது. கடரூபப் பிரதியோகியின் ஞானத்தாலன்றிக் கடாபாவத்தின் ஞானம் உண்டாகமாட்டாததேபோலும். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின் கண்ணே ஆன்மாவின் நாசரூப அபாவத்தின் பிரதியோகி ஆன்மாவாம். அவ்வான்மா உருவமுதலிய குணங்களற்றதாமாதலின், நேத்திராதி இந்திரியங்களால் அதன் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் உண்டாகமாட்டாது, ஆன்ம வடிவப் பிரதியோகி அப்பிரத்திய க்ஷமாகவே அதன் பாவமும் பிரத்தியக்ஷமாக மாட்டாது. ஏனெனின், எப்பொருள் இந்திரிய ஜன்னிய ஞானத்திற்கு விஷயமாமோ, அப்பொருளின் அபாவப் பிரத்தியக்ஷமேயுண்டாம். எப்பொருள் இந்திரிய ஜன்னியஞானத்திற்கு விஷயமன்றா

மோ, அப்பொருளின் அபாவப் பிரத்தியக்ஷமுண்டாகமாட்டாது. இக்காரணத்தாலே சூனியஸ்தானத்தின்கண் பேய் இருக்கின்றதென்னும் எண்ணத்தால் உலகர் வாசஞ் செய்வதில்லை. ஆகையால், ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணஞ் சம்பவியாது. ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணே அனுமானப் பிரமாணமாமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் சகாயத்தினானன்றி அனுமானப்பிரமாணம் எவ்வர்த்தத்தின் சித்தியையுஞ் செய்யமாட்டாது; மற்றோ, பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் சகாயத்தினானே அனுமானப் பிரமாணம் எப்பதார்த்தத்தின் சித்தியை யுஞ் செய்யும். எப்புருஷன் தனது வீட்டில் அநேகமுறை புகைக்கனல் உடனிகழ்ச் சியைக் கண்டிருக்கின்றனனோ, அப்புருஷனே மற்றொரு காலத்தே மலையின் கண்ணே புகையைக் கண்டு அனலின் அனுமானத்தைச் செய்வன். எப்புருஷன் புகையையும் அனலையும் ஒருகாலும் பார்த்திரானோ, அப்புருஷனுக்குப் புகையின் காட்சியால் அனலின் அனுமானமுண்டாகமாட்டாது. இம்முறையே அனுமானப் பிரமாணத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் அபேக்ஷையுளது. முன்மொழிந்த முறையே ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணஞ் சம்பவியாது. ஆகையால், அனுமானப் பிரமாணத்தானும் ஆன்மாவின் நாசசித்தியுண்டாக மாட்டாது. ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணே சத்தப்பிரமாணமாம் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷத்தை வாதியானவன் அங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ்சம்பவியாது. ஏனெனின், சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராணம் என்பன முதலாக எத்துணைச் சத்தப்பிரமாணங்களுளவோ, அவற்றுள், யாண்டும் ஆன்மாவின் நாசத்தைக் கூறவில்லை; மாறாய், என்பன முதலிய சுருதிகளின் கண்ணும், என்பதாதி ஸ்மிருதி வசனங்களின் கண்ணும் ஆன்மா அவிநாசி ரூபமாயே கூறப்பெற்றுளது. ஆகையால், ஆன்மாவின் நாசத்தின்கண்ணே சத்தப் பிரமாணமுஞ் சம்பவியாது. இத்துணைக் கிரந்தத்தால் ஆன்மாவின் நாசத்தின் கண்ணேயும், அந்நாசகாரணத்தின் கண்ணேயும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் கண்டனஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது எல்லாரு டைய அநுபவத்தானும், ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம். ஹே வாதியே! யாவருக்கும் இவ்வகையாய் பிரத்தியபிஞ்ஞை ஞானம் உண்டாமன்றே: - கனவின்கண்ணே யானையைக்கண்ட யானே இப்போது நனவின் கண்ணே நீலக் கமலத்தைக் காண்கின்றேன். நானாவகையாய் சப்தங்களைக் கேட்கின்றேன். நனவின்கண்ணே நீலக் கமலத்தையும், நானாவகையாய் சப்தங்களை யுங் கண்டு கேட்ட யானே துயிலின்கண்ணே சிறிதுமாத்திரையும் ஒன்றுமறியா திருக்கின்றேன். என யாவருக்குமுண்டாம் இவ்வகையாய் பிரத்தியபிஞ்ஞைரூப அனுபவத்தால் நனாக் கனாத் துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தையின்கண்ணே ஆன்மாவின் நித்தியத்தன்மையே சித்தமாம். இத்துணையால், நனாக் கனாத் துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தையின் கண்ணும், ஆன்மாவின் நித்தியத்தன்மை சித்தஞ்செய்வாம்: - பாலிய அவஸ்தையின் கண்ணே எனது மனைவி, மைந்தராதியரைக் காண்கின்றேன். யௌவனாவஸ்தையின் கண்ணே எனது மனைவி, மைந்தராதிகளைக் கண்ட யானே இப்போது விருத்தாவஸ்தையின் கண்ணே எனது பௌத்திரர்களையுந் தௌஹித்திரர்க்ளையுங் காண்கின்றேன். இவ்வகையாய் பிரத்தியபிஞ்ஞை வடிவ அனுபவம் யாவருக்குமுண்டாம்.

இவ்வனுபவத்தால் பாலியம், யௌவனம், விருத்தம் என்னும் மூன்றவஸ்தைகளில் ஆன்மாவின் நித்தியத்தன்மையே சித்தமாம்.

சங்கை: - இவ்வகையாய் பிரத்தியபிஞ்ஞை வடிவ அனுபவத்தால் இப்பிறப் பின்கண்ணே ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தமாமாயினும், முற்பிறப்பின் கண்ணேயும், வரும்பிறப்பின்கண்ணேயும் ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தமாக மாட்டாது.

சமாதானம்: - பாலிய அவஸ்தையே முதலாக விருத்த அவஸ்தைவரை எங்ஙனம் ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை யுளதோ, அங்ஙனமே முற்பிறப்பின் கண்ணும், வரும்பிறப்பின் கண்ணும் ஆன்மா அவிநாசியாம். ஏனெனின், இவ்வுலகின் கண்ணே மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளியேவந்த பாலகன், வந்த அந்தக் கணத்தே தாயின் ஸ்தன்னியபானத்தின்கண்ணே முயல்வன். இவ்வார்த்தை யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாம். உலகின் கண்ணே சேதன புருஷனுக்கு எவ்வெம் முயற்சியுண்டாமோ, அவ்வம் முயற்சி இப்பொருள் எனது சுகசாதனம் என்னும் இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தால் ஜன்னியமாம். இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தா லன்றி எச்சேதன புருஷனுடைய முயல்வு முண்டாக மாட்டாது. இவ்வார்த்தையும் யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாம். ஆகையால், பிறந்த காலையில் தாயின் ஸ்தன்னியபானத்தின்கண்ணே பாலகனுக்குண்டாம் முயற்சியும், இந்த ஸ்தன்னிய பானம் எனது சுகசாதனம் என்னும் இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தாலன்றிச் சம்பவியாது. ஆதலின், அந்தப் பாலகனுடைய முயற்சி வடிவ ஹேதுவால் அந்தப் பாலகனுடைய இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தின் அனுமானமுண்டாம். ஜன்ம காலத்தின்கண் இந்த ஸ்தன்னியபானம் எனது சுகசாதனமாம் என்னுமிஷ்டசாதனத் தன்மை ஞானம் யாது பாலகனுக்குண்டாகின்றதோ, அந்த ஞானம் அனுபவரூப மெனச் சம்பவியாது. ஆகையால், அந்த இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தை ஸ்மிருதிரூபமென அங்கீகரித்தல் வேண்டும். உலகின் கண்ணே யாதுயாது ஸ்மிருதி ஞானமாமோ, அஃதது பூர்வ அனுபவ ஜன்னிய சமஸ்காரத்தாலுண்டாம். பூர்வ சமஸ்காரத்தாலன்றி, ஸ்மிருதி ஞானமுண்டாகமாட்டாது என்னும் வார்த்தையும் யாவருக்கும் அனுபவசித்தமேயாம். ஆகையால், அந்தப் பாலகனுடைய ஸ்மிருதி ரூப இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தானே பூர்வ ஜன்மத்தின் சமஸ்கார அனுமான முண்டாம். அந்தச் சமஸ்காரம் உருவ முதலியவற்றைப்போல ஆசிரயமின்றிச் சுதந்திரமாக மாட்டாது. ஆகையால், அந்தப் பூர்வ ஜன்மத்தின் சமஸ்காரத்தால் ஆசிரயரூப ஆன்மாவின் அனுமானமுண்டாம். இவ்வகையாய ரீதியால், பூர்வ ஜன்மத்தின்கண்ணும், ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தமாம். இப்போது வரும்பிறப்பின்கண் ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மையைச்சித்தஞ்செய்வாம். இவ்வுலகின் கண்ணே சாஸ்திரத்தின் தாற்பரியத்தையுணர்ந்த புத்திமானான புருஷனுக்கு யாகாதி புண்ணிய கருமத்தின்கண்ணே முயல்வுண்டாம். பிரஹ்மஹத் தியாதி பாவகருமங்களினின்றும் நிவிருத்தியுண்டாம். ஆண்டு, யாகாதிகருமங்க ளைச் செய்வதால் இவ்வுலகின் கண்ணோ, செய்பவர்க்குச் சிறிதுமாத்திரையுஞ் சுகத் தினடைவின்றாம்; மாறாய்க் கருமங்களைச் செய்வதால் அவர்க்குக் கிலேச அடை வுண்டாம். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றே: - அந்தயாகாதி புண்ணிய

கருமங்களால் ஜன்மாந்தரத்தின்கண்ணே அவர்க்குச் சுகத்தினடைவுண்டாம் என, இவ்வகையாய் முறையே வரும்பிறப்பின்கண்ணும், ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தமாம். இத்துணைக் கிரந்தத்தால், நானாவகையாய் யுக்திகளால் ஆன்மாவின் அவிநாசித்தன்மை சித்தஞ் செய்யப்பட்டது. இப்போது, முற்பிரசங்கத்தை நிரூபிப் பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! முற்கூறிய முறையே இக்காண்போனாய் ஆன்மா அவிநாசியாமாதலின், அவ்வவிநாசி ஆன்மாவின் ஸ்வரூபபூதமாய் ஞானரூப திருஷ்டியும் நாசத்தை யடையமாட்டாது; மற்றோ எப்போதுமிருக்கும். எங்ஙனம் அக்கினியிருப்ப அவ்வக்கினியின் ஸ்வரூபபூதமாய் வெம்மை நீங்கமாட்டாதோ, மற்றோ அக்கினியழிந்தே அவ்வெம்மை யழியுமோ, அங்ஙனம் இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மா விநாசமற்றதாம். ஆகையால், இவ்வான்மாவின் ஸ்வரூப்பூத ஞானரூப திருஷ்டியினுக்கும் நாசமுண்டாகமாட்டாது. இது கூறியதுகொண்டு இப்பொருள் துணியப்பெற்றது: - துயிலின்கண்ணே இவ்வான்மா துவைதப்பிரபஞ் சத்தைக் காண்பதில்லை யென்பதன்கண்ணே, ஆன்மாவின் ஸ்வரூபபூத ஞானத்தின் அபாவங் காரணமன்றாம்; மற்றோ, சர்வ துவைதப் பிரபஞ்சத்தினபாவமே அதன்கண்ணே காரணமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண்ணேயுங் கனவின் கண்ணேயும் பேதரூபகாரிய அவித்தையுளது. இக்காரணத்தால் நனவின்கண்ணேயுங் கனவின்கண்ணேயும் இக்காண்போனாய புருஷன் உருவமுதலிய திருசியபதார்த் தங்களைத் தன்னினும் பின்னமாய் அங்கீகரித்துளான். அங்ஙனமே, நேத்திராதி இந்திரியங்களையுந் தன்னிற்பின்னமா யங்கீகரித்துளான். தன்னிற் பின்னரூபமாய்க் கற்பிக்கப்பட்ட நேத்திராதி இந்திரியங்களால் பின்ன ரூபாதி விஷயங்களைக் காண்பன். துயிலின்கண்ணே பேதரூப காரிய அவித்தை, காமம், கருமம் என்பவற் றின் அபாவமுண்டாம். ஆகையால், இக்காண்போன் துயிலின்கண்ணே தனது ஸ்வ ரூபத்தினும் பின்னரூபமாய்க் கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தைக் காண்பதில்லை. ஏனெனின், துயிலின் கண்ணே இச்சம்பூரண பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சம் ஒரு கால் ஆன்மாவினும் பின்னமாகுமாயின், அந்தப் பிரபஞ்சத்தை ஆன்மா காணும். ஆனால், துயிலின் கண்ணே இவ்வெல்லாவுலகும் ஆன்மாவினும் பின்னமாகமாட்டாது. ஆகையால், துயிலின்கண்ணே இக்காண்போன இவ்வுலகைத்தன்னிற் பின்னமாய்க் காண்ப தில்லை. ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே இராநின்ற ஆநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவானது சஜாதீய பேதமும், விஜாதீய பேதமும், சுவகதபேதமும் அற்றதாம். இக்காரணத்தானே அவ்வான்மா ஏக அத்விதீய ரூபமாம். அவ்வான்மாவே பிரஹ்ம ரூபமாம், ஸ்வயஞ்ஜோதிரூபமாம், பரமலோகரூபமுமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே யாம் நின்பொருட்டு ஆன்மாவின் எச்சொரூபத்தைக் கூறினோமோ, அச்சொரூபமே அதிகாரிகள் யாகாதி பகிரங்க சாதனங்களால் அடைய யோக்கியமாம். அங்ஙனமே, விவேக வைராக்கிய சமாதி ஷட்சம்பத்தி முமுக்ஷுத்தன்மை, சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம், தத்துவம் பதார்த்த சோதனம் என்னும் எட்டந்தரங்க சாதனங்களால் அடைய யோக்கியமாம்.. ஆன்மாவினும் வேறாய் சம்பூரண பதார்த்தங்களும் நாசமுடையனவாம். ஆகையால், அவ்வனான்மபதார்த்தங்கள் அதிகாரிகட்கு அடைய யோக்கியமன்றாம். இக்காரணத்தால் சுருதிபகவதியானவள் அவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைப் '**பரமகதியென்னும்**' நாமத்தால் கூறினள். ஈண்டுச் சித்த சுத்தியின்கண் எச்சாதனங்களின் உபயோகமாமோ, அச்சாதனங்கள் பகிரங்கசாதனங்களாம்.

சிரவணத்தின் கண்ணும் ஆன்ம ஞானத்தின்கண்ணும் எச்சாதனங்களின் உபயோகமாமோ, அச்சாதனங்கள் அந்த ரங்கசாதனங்களாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின் கண்ணேயுள்ள எல்லாச் சம்பத்தினுங் குபேரசம்பத்தானது அதிகமாம். இக்காரணத்தால் குபேரசம்பத்தை உலகர் பரமசமபத்தென்பர். அதுபோல், துயிலின் கண்ணே இராநின்ற ஆநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவினும் மேலாய் எவ்வதிக சம்பத்து மின்றாம். இக்காரணத்தால், சுருதிபகவதியானவள் அவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா வைப் '**பரமசம்பத்தென்னும்' நா**மத்தாற் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின் கண்ணே எவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவை இஜ்ஜீவான்மா நித்தியமுமே யடையு மோ, அவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவினும் மேலாக எவ்வனான்ம பதார்த்தமுங் காண யோக்கியமன்றாம். மற்றோ, இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவே அதிகாரி புருஷர் காண யோக்கியமாம். இக்காரணத்தால் சுருதி பகவதியானவள் இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவைப் '**பரம லோகம்**' என்னும் நாமத்தாற் கூறினள். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவினும் வேறாய் உருவமுதலிய குணங்களோடு கூடிய சுந்தரமான ஸ்திரீகளும் இஜ்ஜீவனுக்குப் பரமலோக ரூபமன்றாம். சர்வ குணங்களோடு கூடிய ஆஞ்ஞைப்படி நடக்கும் புத்திரனும், இஜ்ஜீவனுக்குப் பரமலோகமன்றாம். சுந்தர ரூபத்தோடு கூடிய அத்தியந்தம் மிருதுவாய் தனது சரீரமும் பரமலோகமன்றாம். ஹே ஜனகராஜாவே! பர்வதத்திற்குச் சமானமாய் ஆகாரத்தையுடைய யானைகள், வாயுவைப்போல ஆகாச மார்க்கத்தின்கண்ணே கமனஞ் செய்யுங் குதிரைகள், மேகத்தின் கர்ஜனைக்குச் சமானமாய் சப்தத்தையுடைய தேர்கள், பயமற்ற அத்தியந்தஞ் சூர வீரர்களாகிய பதாதிகள், சங்கம், பதுமம் என்னும் எண்ணிக்கை யுடைய தனங்கள் நிறைந்த கோசங்கள், நானாவகையாய் அன்னங்கள் நிறைந்த அநேகங் கோட்டைகள், சுவர்க்கத்தின் கண்ணே உள்ள தெய்வப் பெண்கட்குச் சமானமாய் அநேகம் பெண்கள், இந்திரருடைய வைஜயந்தம் என்னும் அரண்மனைக்குச் சமானமாய் அநேகம் அரண்மனைகள், இந்திராணிக்குச் சமானமாய் அநேகம் சுந்தர மனைவியர்கள், தனதானியாதியால் நிறைந்த சம்பத்தையுடைய ஆஞ்ஞைப்படி நடக்கும் பிரஜைகள், என்பன முதலாக அநேகம் வகைப்போக சாதனங்களோடு கூடிய இராஜ்ஜியமும் இஜ்ஜீவனுக்குப் பரமலோகமன்றாம். அந்த இராஜ்ஜியத்தைப் போகிப்பதால் இஜ்ஜீவனுக்கு எச்சுகமுண்டாமோ, அச்சுகமும் இஜ்ஜீவனுக்குப் பரமலோகமன்றாம்; மற்றோ, துயிலின்கண்ணே அடைய யோக்கியமாய் அத்விதீய ஆன்மாவே இஜ்ஜீவனுக்குப் பரமலோகமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே எவ்வாநாத ஸ்வரூப ஆன்மாவை இஜ்ஜீவன் அடைவனோ, அவ்வான்மவடிவ ஆநந்தஞ் சர்வ லௌகிக ஆநந்தத்தினும் அதிகமாம். இக்காரணத்தானே சுருதி பகவதியானவள் அவ்வத்விதீய ஆன்மாவைப் '**பரம ஆநந்தம்**' என்னும் நாமத்தாற் கூறினள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சர்வ லௌகிக ஆநந்தங்களினும் இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மா எவ்வாறதிகமாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆநந்த சமுத்திரமாய் இவ்வான்மாவின் லேசமாத்திர ஆநந்தத்தைப்பற்றிச் சம்பூரண ஸ்தாவர ஜங்கமப் பிராணிகள் ஜீவிக்கின்றன. ஈண்டு லேச சப்தத்திற்கு இது பொருளாம்: - பசையையுடைய நெய்

முதலிய பொருள்களைக் கையின்கண்ணே கவர்ந்து மீண்டும், அவற்றைப் பரித்தியா கஞ் செய்தபின்னர்க் கையின்கண்ணே நெய் முதலியவற்றின் அம்சம் இருக்கும் அதனையே லேசம் எனப்படும். இவ்வாறு ஆன்மாநந்த லேசத்தைப்பற்றிச் சர்வப் பிராணிகளும் ஜீவிக்கின்றன. ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனஞ் சர்வ ஜலங்களின் நிதியாய் சமுத்திரத்தின் லேசமாத்திர ஜலத்தைக் கவர்ந்து, மழைகாலத்தே மேகம் வெளிப்படையையடையுமோ, அங்ஙனம் ஆநந்த சமுத்திரமாய ஆன்மாவின் லேச மாத்திர ஆநந்தத்தைப்பற்றிப் பிரஹ்மாவே முதலாகக் கீடபரியந்தம் உள்ள சர்வப் பிராணிகளும் ஜீவிக்கும். இக்காரணத்தானே சுருதிபகவதியானவள் அவ்வான்மாப் பரமாநந்தரூபமென்றனள். இப்போது ஆன்மாவின் கண்ணே பரமாநந்தரூபத் தன்மையை வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு, முதலில் சம்சாரதசையின்கண் அந்தப் பரமாநந்தத்தின் அப்பிரதீதியின் கண்ணே காரணத்தை நிரூபணஞ்செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! விஷயங்களையடைந்து மனுஷ்யாதிப் பிராணிகட்கு எச்சுக முண்டாமோ, அச்சுகத்தையே உலகர் ஆநந்தமென்பர். மனைவி, மைந்தர், தனம், அன்னம் என்பன முதலாய் உள்ள நானாவகையாய் விஷயங்களை உலகர் அச்சுகத்தின் காரணமென எண்ணியுளார். இதன்கண்ணே இவ்விசாரஞ் செய்யத்தக் கதாம். அம்மனைவிமைந்தராதி விஷயங்களிடத்தே அந்தச் சுகத்தின் உற்பத்தியைச் செய்விக்கும் வடிவகாரணத்தன்மையிருக்கின்றதா? அல்லது, பிரதிபந்தக நிவிருத்தி வாயிலாய் அந்தச்சுகத்தை வெளிப்படுத்துந்தன்மைவடிவ காரணத்தன்மையிருக்கின் றதா? என அவற்றுள், ஆன்மவடிவ நித்திய சுகத்திற்கு விஷயங்களால் உற்பத்தி சம் பவியாதாதலின், சுகத்தையுண்டாக்கிவைக்கும் வடிவ முதற்காரணத்தன்மை விஷ யங்களிடத்தே சம்பவியாதாயினும் மனைவி, மைந்தராதி விஷயங்களிடத்தே பிரதி பந்த நிவிருத்திவாயிலாய்ச் சுகத்தை வெளிப்படையாக்கும் வடிவ இரண்டாவது கார ணத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஏனெனின், தாகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட மூடபுருஷன் திருணங்களால் மறைபட்ட சமீபத்துள்ள ஜலத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, கானற் சலத்தைப் பானஞ்செய்யச் செல்வதேபோலச் சுகத்தையடைய இச்சித்த இவ்வஞ் ஞானியானவன் அஞ்ஞானத்தான் மறைப்பட்ட அத்தியந்தஞ் சமீபத்துள்ள ஆநந்தரூப ஆன்மாவைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, பாகிய விஷயங்களைக்கண்டு அவற்றை யடைய இச்சிப்பன். அவ்விஷயங்களை இச்சித்துழலுவதால் அஜ்ஜீவனிடத்தில் துக்க உற்பத்தியுண்டாம். அவ்விச்சை ஜன்னிய துக்கமானது ஆன்மரூப ஆநந்தத்திற்குப் பிரதிபந்தகமாம். மணிமந்திராதி பிரதிபந்தகங்கள் எதுவரை அக்கினியின் சமீபத்தே யிருக்குமோ, அதுவரை அக்கினிதாகத்தைச் செய்யமாட்டாது. அது போல், எதுவரை அவ்விச்சை ஜன்னிய துக்கம் அந்தக்கரணத்தின்கண்ணேயிருக்குமோ, அதுவரை ஆன்ம ஸ்வரூப ஆந்தத்தின் விளக்கம் ஜீவர்கட்குண்டாவதின்றாம். எங்ஙனம் மணிமந்திராதி ரூபப்பிரதிபந்தகம் நீங்கிய பின்னர் அவ்வக்கினியானது தாகத்தைச் செய்யுமோ, அங்ஙனம் இஜ்ஜீவனுக்கு எவ்வெவ்விஷயத்தினிச்சை யுளதாமோ, அவ்வவ்விஷயம் எக்கால் பிராப்தமாமோ, அக்கால் அவ்விஷயத்தினிச்சை நீங்கிப் போகும். ஆனால், அவ்விஷய இச்சையின் நிவிருத்தி எதுவரை அவ்விஷயத்தி லேனும், வேறு அயல் விஷயத்திலேனும் மீண்டும் இச்சையுண்டாகவில்லையோ அதுவரை இருக்கும். மீண்டும் இச்சையின் உற்பத்தியுண்டாயின், அம்முன் இச்சையின் நிவிருத்தியிருக்கமாட்டாது. விஷய இச்சைவடிவகாரணம் நாசமாயின், அவ்விச்சையால் ஜனித்த துக்கமும் நாசமாய்விடும். எதுவரை அத்துக்கத்தின்

அபாவம் அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே யிருக்குமோ, அதுவரை விக்ஷேப மற்ற அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஆன்ம ஸ்வரூப ஆநந்தத்தின் பிரதீதி ஜீவர்கட் குண்டாம். இவ்வான்ம ஸ்வரூப ஆநந்தத்தை அஞ்ஞானிகள் சுகமெனச் கூறுவர்.

கருத்திதுவாம்: - உலகின்கண்ணே இருவகையாய் பிரதிபந்தம் உளதாம். ஒன்றோ, ஆவாணரூபப் பிரதிபந்தகமாம். சூரிய தரிசனத்தின் கண்ணே மேகம் ஆவரணரூபப் பிரதிபந்தகமாவதேபோலும், மற்றொன்றோ விக்ஷேபரூபப் பிரதிபந்த கமாம். கடம் முதலிய பதார்த்தங்களின் தரிசனத்தின்கண் நேத்திரங்களின் அத்தியந்த சஞ்சலத்தன்மை விக்ஷேபரூபப் பிரதிபந்தகமாவதேபோல், ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின்கண் விஷய இச்சைவடிவத்தால் உண்டாம் புத்தியின் சஞ்சலத்தன்மை வடிவ விக்ஷேபம் ஆன்மஸ்வரூப ஆந்தத்தின் விளக்கப் பிரதிபந்தகமாம். எவ்விஷ யத்தின் இச்சையால் புத்தி சஞ்சலமாமோ, அவ்விஷயத்தினடை வுண்டாமாயின், சஞ்சலத்தன்மைவடிவவிக்ஷேபத்தைப்பரித்தியாகஞ்செய்து, அப்புத்தி எதுவரை மற்றொரு விஷயத்தை நாடவில்லையோ அதுவரை ஸ்திரமாம். அந்த ஸ்திர புத்தியின் கண் அஞ்ஞானத்தான் மறைக்கப்பட்ட ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மா வெளிப் படையாய் விளங்கும். அவ்வஞ்ஞானத்தால் மறைபட்ட ஆன்மவடிவ ஆநந்தத்தை அஞ்ஞானியாய் மூடபுருஷன் விஷயஜன்னிய சுகமென்பன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! விஷயமடைந்த காலையில் அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஆன்மாநந்தத்தின் விளக்கமுண்டாம் என்னும் வார்த்தையை எங்ஙன மறிதல் கூடும்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! விஷயமடைந்த காலையில் அஞ்ஞானி கட்கு ஒருகால் ஆவரணமற்ற ஆன்மாநந்தத்தின் விளக்கம் உண்டாகுமாயின், முக்தியவஸ்தையின்கண் ஞானிகட்கு யான் சுகவடிவன் என்னும் சுகத்தின் அனுபவ ம் எங்ஙனமுண்டாமோ, அங்ஙனம் அஞ்ஞானிகட்கும் விஷயமடைந்த காலையில் யான் சுகரூபன் என்னும் அனுபவம் உண்டாதல் வேண்டும். யான் சுகரூபன் என்னும் அனுபவம் அஞ்ஞானிகட்குண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, யான் சுகமுடையவன் என்னும் அனுபவம் அஞ்ஞானிகட்குண்டாம். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலா மன்றே: - விஷயமடையுங் காலையி லுண்டாம் ஆன்மாநந்தப் பிரதீதி அஞ்ஞானத் தால் மறைக்கப்பட்டே பிரதீதியாம். முக்தி யவஸ்தை யொன்றன்கண்ணே ஆவரண ரகித ஆன்மாவின் பான (விளக்க) முண்டாம். இப்போது அவ்விஷயஜன்னிய சுகத்தி ன் குறைவு மிகுதிகளை திருஷ்டாநதத்தால் வெளிப்படையாக்குவாம். ஹே ஜனகரா ஜாவே! அந்தகாரத்தோடு கூடிய ஆகாசத்தின் ஓர் அம்சத்தின்கண்ணே இருந்து கொண்டு மின்மினிப் பூச்சியானது, அல்லது மணியானது ஆகாசத்தின் எவ்வள விடத்திலிருக்கும் அந்தகாரத்தை நீக்குமோ, அவ்வளவிடத்திலேயே ஆகாசத்தின் விளக்கமுண்டாம். அதனினும் அதிக ஆகாசத்தின் விளக்கமுண்டாகமாட்டாது. அதுபோல், ஆன்மவடிவ ஆகாசத்தின்கண் இராநின்ற இச்சை ஜன்னிய துக்க ரூப அந்தகாரத்தின் எத்துணை அம்சத்தை விஷயவடைவு வடிவ மின்மினியாதிகள் நீக்குமோ, அவ்வளவே ஆன்மவடிவ சுகம் விக்ஷேப மற்றதாய்ப் பிரதீதியாகும்; அதனினும் அதிக சுகம் பிரதீதியாக மாட்டாது. இவ்வண்ணம் ஒரே ஆன்மவடிவ

சுகத்தின் குறைவு மிகுதிகள் பிரதீதியாகும். இத்துணையால் இச்சாஜன்னிய துக்கரூபப் பிரதிபந்தக அபாவமுளதாக ஆன்மாநந்தத்தின் பிரதீதியுளதாந் தன்மை வடிவ அன்வயங் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது அந்தத் துக்கரூபப் பிரதி பந்தக அபாவம் இலதாகவே ஆன்மாநந்தத்தின் பிரதீதி இலதாந் தன்மைவடிவ வியதிரேகத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அந்தகாரத்தோடு கூடிய ஆகாயத்தின்கண்ணே மின்மினியேனும், மணியேனும் இருக்குமாயின் எவ்வாகாச தேசம் இலங்கிக்கொண்டிருக்குமோ, அவ்வாகாசதேசமே மின்மினியேனும், மணியே னும் நீங்கிய பின்னர் மீண்டும் அந்தகாரத்தால் மறைபட்டதாய்ப் பிரதீதியாக மாட்டாது. அதுபோல், விஷயமடைந்த காலையில் அவ்விஷயத்தின் இச்சையால் ஜனித்த துக்கம் நீங்குமாயின், எவ்வான்மரூப ஆநந்தம் பிரதீதியாமோ, அவ்வான்ம ரூப ஆநந்தம் வேறுவிஷயத்தினிச்சை உற்பன்னமாகவே பிரதீதியாகமாட்டாது. ஆகையால், இது துணியப்பெறும்: - விஷய அடைவால் ஜன்னிய எத்துக்காபாவமு ளதோ, அத்துக்கா பாவமே அன்வய வியதிசேகத்தால் ஆன்மரூப சுகத்தின் பிரதீதி காரணமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! விஷயவடைவினால் இச்சையின் நீக்கமாம். இச்சை நீங்கவே துக்கத்தின் நீக்கமாம். விக்ஷேபரூப துக்கம் நீங்கவே ஆன்மரூபச் சுகத்தின் பிரதீதியுண்டாம் என்னும் நியமத்தைத் தாங்கள் கூறினீர்களன்றோ; அந்நியமம் மனைவி, மைந்தராதி விஷயஜன்னிய சுகத்தின் கண்ணே பொருந்துமாயினும், பீனசரோகமுடைய புருஷனுக்குத் தும்மலின் அடைவால் எச்சுகமுண்டாமோ, ஏப்பத்தால் எச்சுகமுண்டாமோ, அச்சுகத்தின்கண்ணே பொருந்தமாட்டாது. ஏனெனின், தங்களால் விஷய இச்சையின் நீக்கத்தை ஆன்மரூப சுகப் பிரதீதியின்கண் காரணமெனக் கூறப்பெற்றதன்றோ. ஆனால், தும்மலின்கண்ணேயும், ஏப்பத்தின் கண்ணேயும எப்புருஷனுக்கும் இசசையுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், இச்சையின் நீக்கம் ஆண்டு சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எந்நிமித்தத்தாலேனும் தும்மலுக்கும் ஏப்பத்திற்குந் தடையுண்டாயின், அவ்விரன்டின்கண்ணும் இச்சையுண்டாதல் உலகத் தில் பிரசித்தமாகக் கண்டோம். ஆகையால், தும்மலின் அடைவானும், ஏப்பத்தின் பிராப்தியானும், ஜீவர்கட்கு உண்டாஞ் சுகமும் இச்சையின் நீக்கத்தாலே உண்டாம். ஆதலின், முற்கூறிய நியமத்திற்கு எத்தலத்தின்கண்ணும் விரோதமின்றாம். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே குறைவு மிகுதித் தன்மையோடு கூடி இராநின்ற எத்துணை விஷயசம்பந்த சுகங்கள் இருக்கின்றன வோ, அவையாவும் ஆன்ம ஸ்வரூப ஆநந்தத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, ஆன்மாநந்த ரூபமேயாம். இக்காரணத்தானே மனைவி, மைந்தர் முதலிய விஷயங் களின் அடைவு அவ்வான்மரூப சுகத்தின் உற்பத்தி காரணமன்றாம்; மற்றோ, இச்சையின் நீக்கவாயிலாய் அச்சுகத்தை விளக்குங் காரணமாம்.. இத்துணையால் விஷய ஜன்னிய சுகத்தின்கண் ஆன்மாநந்த ரூபத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது விஷய ஜன்னிய இலௌகிக சுகத்தின்கண் அபேக்ஷையோடு கூடிய அதிகத் தன்மையை நிரூபணஞ்செய்து, ஆன்மாநந்தத்தின்கண் அபேக்ஷையின்றிய அதிகத் தன்மையை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இம் மனுஷ

லோகத்தின்கண்ணே, யௌவன அவஸ்தையோடு கூடியவனும், வஜ்ஜிரத்திற்குச் சமானமாய் திடகாத்திர முடையவனும், பீம அர்ச்சுனர்கட்குச் சமானமாய் பலமுடையவனும், வியாசபகவானுக்குச் சமானமாய்ச் சர்வ சாஸ்திரங்களையும் உணர்த்தவனும், நானாவகையாய் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிப்பதில் ஸ்ரீ மன் மகாதேவருக்குச் சமானமானவனும், அசுவினி குமாரர்கட்குச் சமானமாய் எல்லா நோய் அற்றவனும், அணிமாதி அஷ்ட சித்தியோடு கூடியவனும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய திருவருளால் தர்மராஜாவும், அர்ச்சுனனும் ஐசுவரியத்தை யடைந்ததேபோலச் சூர வீரர்களின் சகாயத்தால் ஐசுவரியத்தை யடைந்தவனும், ஏழு தீவுகளிலும் இராநின்ற எல்லா மனுஷ்யாதிப் பிராணிகட்குஞ் சக்கரவர்த்தியாய் இருப்பவனும், உலகின்கண்ணே மிகுந்த கீர்த்தியை யுடையவனும், மனுஷர்களின் போக சாதனமாய் அன்னம், பானம், ஸ்திரீ, புத்திரர் என்பன வாதிய சம்பூரண சாதன பதார்த்தங்களோடு கூடியவனும், மனுஷலோகத்திலுள்ள எப்பதார்த்தங்களும் கிடைத்தற்கரிய தென்பதற்றவனும், அப்பதார்த்தங்களைப் போகிக்கும் சக்தியோடு கூடியவனும், மிகுந்த ஆயுளையுடையவனும், என்பனவாய் இவை முதலாகச் சர்வபோக சாமக்கிரிகளோடு கூடியவனும் ஆகிய சக்கிரவர்த்தி ராஜாவிற்கு எவ்வாநந்தம் உண்டாகின்றதோ, அவ்வாநந்தத்திற்குச் சமானமாய் இம்மனுஷ லோகத்தின் கண்ணே எப்பிராணிகட்கும் ஆநந்தம் உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், நம்மனோராய் மனுஷ்யர்களின் ஆநந்தத்தை யாபேக்ஷித்து, அச்சக்கரவர்த்தி ராஜாவின் ஆநந்தம் பரமாநந்தமாம். அச்சக்கரவர்த்தி ராஜாவிற்கு உண்டாம் விஷய ஜன்னிய ஆநந்தத்தினும், நூறு மடங்கு அதிக ஆநந்தம் பிதிர் லோகத்தின்கண்ணே இருக்கும் பிதிர்க்கட்கு உண்டாம். ஆகையால், சக்கரவர்த்தி ராஜாவின் ஆந்தத்தை யபேக்ஷித்து, அந்தப் பிதிர்க்களின் ஆநந்தம் பரமாநந்தமாம். அந்தப் பிதிர்க்கட்கு உண்டாம் ஆநந்தத்தினும் நூறு மடங்கு அதிக ஆநந்தம் கந்தர்வ லோகத்தின் கண்ணே இருக்கும் கந்தர்வர்க்கு உண்டாம். ஆதலின், பிதிர்க்களின் ஆநந்தத்தை யபேக்ஷித்து அக்கந்தர்வர்களின் ஆநந்தம் பரமாநந்தமாம். கந்தர்வர்கட்கு உண்டாம் ஆநந்தத்தினும், நூறுமடங்கு அதிக ஆநந்தம் கரும தேவதைகட்கு உண்டாம். ஆகையால், கந்தர்வர்களின் ஆநந்தத்தை யபேக்ஷித்துக் கரும தேவதைகளின் ஆரந்தம் பாமாநந்தமாம். அக்கினி ஹோத்திராதி கருமங்களைச் செய்து எப்புருஷரு க்குத் தேவ பாவமுண்டாமோ, அவர் கரும் தேவரெனப்படுவர். அக்கரும தேவர்கட்கு உண்டாம் ஆநந்தத்தினும், நூறுமடங்கு அதிக ஆநந்தம் **ஆஜான** தேவதைகட்கு உண்டாம். ஆகையால், கரும் தேவதைகளின் ஆநந்தத்தை யபேக்ஷித்து, **ஆஜான** தேவதைகளின் ஆநந்தம் பரமாநந்தமாம். சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் உற்பன்னமாய அக்கினி முதலிய தேவதைகள் **ஆஜான** தேவதைகளாம். அவ்வாஜான தேவதைகட்கு உண்டாம் ஆநந்தத்தினும் நூறுமடங்கு அதிக ஆநந்தம் பிரஜாபதி லோகத்தின் கண்ணேயாம். ஆகையால், **ஆஜான** தேவதைகளின் ஆந்தத்தை யபேக்ஷித்து, பிரஜாபதி லோகத்தின் ஆநந்தம் பரமாநந்தமாம். பிரஜாபதி லோகத்தின்கண்ணே உண்டாம் ஆநந்தத்தினும், நூறு மடங்கு அதிக ஆநந்தம் விராட் பகவானுடைய லோகத்தின் கண் உண்டாம். ஆகையால், பிரஜாபதி லோகத்தின் ஆரந்தத்தை பேக்ஷித்து, விராட் பகவானுடைய உலகத்தின் ஆநந்தம் பரமாநந்தமாம். விராட்பகவானுடைய லோகத்தின்கண்ணே உண்டாமாநந்தத்தினும், நூறு மடங்கு அதிக ஆநந்தம் பிரஹ்ம லோகத்தின் கண்ணுண்டாம். ஆகையால்,

விராட்லோகத்தின் ஆநந்தத்ததை யபேக்ஷித்துப் பிரஹ்மலோகத்தின் ஆநந்தம் பரமாநந்தமாம். அந்தப் பிரஹ்மலோகம் ஸ்தூலஜகத்தின் காரணமாய் சூத்திராத்மாரூப ஹிரண்யகர்ப்பர் இருக்குமிடமாம். அத்தகைய பிரஹ்மலோகத்தின் கண் இராநின்ற உபாசக புருஷர்கட்குண்டாம் விஷயஜன்னிய ஆநந்தத்திற்கு மேலாய் எவ்விஷயஜன்னிய ஆநந்தமுமின்றாம்; மற்றோ, மனுஷ்யலோகமே முதலாக விராட்லோகபரியந்தம் எத்துணைத் துக்கநிவிருத்தி யுண்டாமோ, விஷயஜன்னிய ஆநந்தங்கள் உளவாமோ, அவ்வெல்லா ஆநந்தங்கட்கும் ஹிரண்யகர்ப்பரது ஆநந்தம் முடிவு வடிவமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! மனுஷ்ய லோகமே முதலாகப் பிரஹ்மலோகபரியந்தம் உள்ள விஷய ஜன்னிய ஆநந்தங்க ளின் குறைவு மிகுதிகளைச் சுருதியானது கூறியுளது. அச்சுருதிபகவதிக்கு, விஷயஜன்னிய சர்வ ஆநந்தத்தினும் அதிகமாய் ஹிரண்ய கர்ப்பாநந்தத்தின்கண் ணும் இப்புருஷனுக்கெதுவரை இச்சையிருக்குமோ, அதுவரை ஆன்மரூப ஆநந்தத் தின் விளக்கமுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், ஆன்மரூப ஆந்தத்தின் அடைவை இச்சித்த புருஷன், ஹிரண்ய கர்ப்பாநந்தத்தையும் இச்சிக்கலாகாது என்னும் பரம வைராக்கியத்தின் கண்ணே கருத்தாம். ஈண்டு மனுஷ்யலோகமே முதலாகப் பிரஹ்மலோகபரியந்தம் எத்துணை விஷயஜன்னிய ஆநந்தங்கள் உளவோ, அவ்வாநந்தங்களின் சாதனமாய் தனம், ஸ்திரீ, புத்திரன், சரீரம் முதலாயவைக ளெவை யுளவோ அவைகளெல்லாவற்றையும் காகவிஷ்டையை (காகத்தின் மலத்தை)ப் போல், அசாரமென வறிந்து அவற்றை அடைய இச்சியாதிருத்தல் பரமவைராக்யமாம். இவ்வகையாய் பரம வைராக்கியம் எப்புருஷனுக்குண்டாமோ, அப்புருஷனுக்கு ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் உண்டாம். இத்துணை யால், பரம வைராக்கியத்தின் பலங் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது, அந்த வைராக்கி யத்தின் குறைவு மிகுதிகளால் எவ்வெப் பலமுண்டாமோ அதனை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மனுஷ்யலோகமே முதலாகப் பிரஹ்மலோக பரியந்தம் எவ்வெவ் விஷயஜன்னிய ஆநந்தத்தை யாம் நின்பொருட்டுக் கூறினோமோ, அவ்வா நந்தத்தை அடைதற்கு இருவகையாய் சாதனங்களுள. ஒன்றோ, காலாந்தரத்தில் அவ்வாநந்தரூப பலத்தைக் கொடுக்கும் கரும உபாசனை ரூப சாதனங்கள். மற்றொ ன்றோ, விரைவிலேயே அவ்வாநந்தரூப பலத்தைக்கொடுக்குஞ் சாதனமாம். அஃதிதுவாம்: - எப்புருஷன் விதிப்படி குருவாயிலாய் வேதத்தையும், வேதத்தின் அர்த்தத்தையும் அத்தியயனஞ் செய்துளானோ, சர்வ பாவகருமங்களுமற்றவனோ, சர்வ விஷயஜன்னிய சுகத்தினும் ஆசையற்றவனோ, அத்தகைய வேதத்தை யுணர்ந்த நிஷ்காமபுருஷன் மனுஷ்ய லோகமே முதலாகப் பிரஹ்மலோகபரியந்தம் உள்ள சம்பூரண ஆநந்தங்களையுமடைவன். ஆனால், இதன்கண்ணே இத்துணைச் சிறப்புளது: - எவ்வேதத்தையுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷன் சக்கரவர்த்தி ராஜாவின் விஷயஜன்னிய ஆநந்தத்தை காகவிஷ்டையைப் போல் அசாரமென வறிந்து, அதனை படைய இச்சை செய்யானோ, ஆனால் பிதிர் லோகாதிகளின் ஆநந்தத்தை அடைய இச்சை செய்வனே; அவ்வேதமுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷனுக்குக் கேவலும் சக்கிரவர்த்தி ராஜாவின் ஆநந்தமே உண்டாம். பிதிர் லோகாதி ஆநந்த அடைவுண் டாகமாட்டாது. இங்ஙனம், எவ்வேதத்தையுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷன் பிதிர் லோகத்தின் ஆநந்தத்தைக் காகவிஷ்டையைப்போல் அசாரமென வறிந்து, அவ்வாநந்தத்தின் அடைவை இச்சியானோ; ஆனால், கந்தர்வலோகாதிகளின்

ஆநந்தத்தை இச்சிப்பானோ, அவ்வேதத்தையுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷனுக்குப் பிதிர் லோகத்தின் ஆரந்த அடைவுண்டாம். கந்தர்வ லோகாதிகளின் ஆநந்த அடைவுண் டாகாது. இவ்வண்ணம் மேலுலகங்களிலும், எவ்வெவ்வுலக ஆனந்தத்தை இவ்வேத முணர்ந்த பாவமற்ற புருஷன் அடைவன். எவ்வேதத்தையுணர்ந்த பாவ மற்ற புருஷன் பிரஹ்மலோக ஆநந்தத்தையுங் காகவிஷ்டையைப்போல அசாரமென வறிந்து அதனையடைய இச்சியானோ, அவ்வேதத்தையுணர்ந்த பாவமற்ற புருஷன் பிரஹ்மலோகத்தின் ஆநந்தத்தையும் அடைவன். இங்ஙனங் கரும உபாசனாதி சாதனமின்றியே அவ்வேதத்தையுணர்ந்த நிஷ்காம புருஷன் சம்பூரண ஆநந்தத்தை யடைவன்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மனுஷ்யலோகமே முதலாக எத்துணை விஷயஜன்னிய ஆநந்தமுளதோ, அச்சம்பூரண ஆநந்தத்தினும் பிரஹ்மலோக ஆநந்தம் அதிகமாம். அந்தப் பிரஹ்மலோக ஆநந்தமும் எவ் வான்மவடிவ ஆநந்தத்திற்கு ஒரு லேசமாத்திரமாமோ, அத்தகைய ஆநந்த சமுத்திரமாகிய பரமான்மா சர்வ ஜீவர்கட்குந் துயிலின்கண்ணே அடைவுறும். அப்பரமான்மாவின் ஸ்வரூப்பூத ஆநந்தம் மனவாக்குகட்கு அவிஷயமாம், குறைவு மிகுதிகளற்றதாம். இக்காரணத்தானே அவ்வான்மவடிவ ஆநந்தம் பிரஹ்மலோக ஆந்தத்தினும் அதிகமாம். இப்பொருளையே யுணர்த்தும் பொருட்டுச் சுருதிபகவதியானவள் நிஷ்காம புருஷனுக்குப் பிரஹ்மலோக ஆநந்த அடைவைக்கூறினள். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின் கண்ணே நின்பொருட்டு எவ்வான்மசொரூபத்தைக் கூறினேனோ, அது மனுஷ்யலோகமே முதலாய்ப் பிரஹ்மலோகபரியந்தம் உள்ள சம்பூரண ஆநந்தத்தினும் அதிகமாம். ஆகையால் அந்தப் பரமான்மாவே பரமாநந்த ரூபமாம்: - ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் உபதேசத்தை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவிற்குச் செய்தபோது, அந்த ஜனகராஜாவானவர் தமது ஞானத்தின் நிறைவின்மையைத் தெரிவிப்பவராய் முன்போல மீண்டும் இவ்வகையாய் வசனத்தைக் கூறினர்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரே! இச்சாதாரண வித்தை யைத் தாங்கள் என்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்தீர்கள். அவ்வித்தைக்குக் குருதக்ஷ ணையாக ஓராயிரம கோக்களைத் தங்கள் பொருட்டு அர்ப்பணஞ்செய்கின்றேன். அக்குருதக்ஷணையைத் தாங்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டும். அதன்பின்னர் எவ்வித்தை யால் எனக்கு மோகத்தின் அடைவுண்டாமோ, அவ்வித்தையின் உபதேசத்தைத் தாங்கள் என்பொருட்டுச் செய்யவேண்டும். ஹே மைந்த! எவ்வபிப்பிராயத்தால் ஜனகராஜாவானவர் இவ்வகையாய் வசனத்தை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கிக் கூறினரோ, அவ்வபிப்பிராயத்தைக் கேட்பாயாக. ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய மகாமுனிவரே! முன்னர்த் தாங்கள் என் பொருட்டு இவ்வுபதேசஞ்செய்தீர்களன்றோ: - உண்மையாய்ச் சங்கமற்ற ஸ்வயஞ் ஜோதி ஆன்மா ஒன்றே அவித்தையின் சம்பந்தந்தால் ஜீவபாவத்தை அடைந்து, நனாக் கனாத் துயில் என்னும் மூன்று அவஸ்தைகளில் நிரந்தாஞ் சுழலும். அவ்வவஸ்தைகளின் கண்னும் முற் புண்ணிய பாவரூப கருமவயத்தால் இந்த பரபஞ்ஜோதியான்மா ஒருகால் நனவையடையும், ஒருகால் கனவையடையும்; அந் நனவின் கண்ணேயுங் கனவின் கண்ணேயும் பூர்வ புண்ணியவயத்தால் இந்த ஸ்வயஞ்சோதியான்மா சுகத்தைப் போகிக்கும்; முற்பாவ கருமவயத்தால் துக்கத்தைப் போகிக்கும். நனாக்கனா அவஸ்தைகளிடத்தே சுகதுக்க

ரூப பலத்தைக்கொடுக்கும் புண்ணியபாவரூப கருமங்கள் நாசமடையுங்கால், ஆகாசத்தின் கண்ணே சுழன்று பரிசிரமத்தையடைந்த பறவையானது ஆகாசத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, தனது கூட்டின் கண்னே வந்து சேரும். அது போல், நனாக்கனா அவஸ்தைகளின் வியாபாரத்தால் பரிசிரமத்தையடைந்த இந்த ஸ்வயஞ் சோதியாய் ஆன்மா துயிலவஸ்தையை அடையும். ஹே பகவன்! இவ்வண்ணம் நனாக்கனாத் துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தைகளினும் வேறாய் ஆன்மாவின் வடிவத்தைத் தாங்கள் என்பொருட்டு முன்னர் உபதேசஞ் செய்தீர்கள். இத்துனை ஞான மாத்திரத்தால் மோக்ஷத்தினடைவுண்டாக மாட்டாது; ஏனெனின், வேறு சரீரத்தையடைதல் வடிவ ஜன்மம், இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்தல் வடிவ மரணம், இவ்விரண்டையு முண்டாக்கும் நானாவகையாய் இச்சைகள் என்னும் இவ்விகாரங்களின் சம்பந்தம் ஆன்மாவின் கண்ணே பிரதீதியாகின்றது. இதனை நானாவகையாய் யுக்திகளால் தாங்கள் கண்டனஞ்செய்தீர்களில்லை. ஆகையால், ஜன்ம மரணாதி விகாரமுடைய இச்சம்சாரியாய் ஆன்மா பரம ஆநந்த ரூபம் எங்ஙனமாம்? ஹே பகவன்! ஜன்ம மரணாதி சம்சார தருமங்களை விஷயஞ் செய்யாத ஆன்மாவின் உண்மையாய் ஞானமானது எதுவரை அதிகாரிகட்கு அடையுமாறு கிடைக்கவில்லையோ, அதுவரை அநேக ஜன்மங்களாலும் மோக்ஷப் பிராப்தி யுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால், ஹே பகவன்! மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டு ஜன்ம மரணாதி விகாரங்களினும், வேறாயுள்ள ஆன்மாவின் உண்மை வடிவத்தை என்பொருட்டுத் தாங்கள் உபதேசித்தருளல்வேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் அபிப்பிராயத்தை மனத்தின்கண்ணே வைத்துக்கொண்டு அந்த ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கி வினவத்தொடங்கினர். அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரும், அந்த ஜனகராஜாவின் கருத்தையறிந்து பயத்தை யடைந்தனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜனகராஜாவின் வினாவிற்கு விடை கொடுப்பதில் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவருக்கு ஆற்றலின்றாதலின் பயத்தையடைந்தனரா? அல்லது, வேறு யாதாவதொரு நிமித்தத்தால் பயத்தையடைந்தனரா?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! சூரியபகவானைப்போலச் சர்வஞ்ஞராய யாஞ்ஞு வற்கிய முனிவரிடத்தே ஜனகராஜாவின் வினாவிற்கு விடை கொடுப்பதில் ஆற்றலின்றென்பது சம்பவியாது. மற்றோ, எவ்விசாரத்தால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் பயத்தையடைந்தனரோ, அவ்விசாரத்தை நீ சிரவணஞ்செய்வாயாக: - நான்கு வேதங்களை அத்தியயானஞ் செய்யும் அநேக புத்திமான்களாய் சிஷ்யர் எனக்குண்டு; அவருள், ஒருவனேனும், ஜனகராஜாவைப்போலப் புத்திமானின்றாம்; ஏனெனின் எவ்வித்தையை அநேக வருஷபரியந்தம் அத்தியயனஞ்செய்தும் அடைய முடியவில்லையோ, அவ்வெல்லா வித்தையையும் இந்த ஜனகராஜா காமப்பிரஸ்ன ரூபவரத்தால், சிறிது காலத்துக்குள்ளே கிரகித்துக்கொள்ளப் பார்க்கின்றனன். ஆகையால், இந்த ஜனகராஜா அத்தியத்தம் புத்திமானாம். இந்த ஜனகராஜா முன்னர்க் கர்மப்பிரஸ்னரூப வரத்தை என்பால் வாங்கினன். ஆகையால், அந்தச் சத்திய வசனரூப பாசத்தால் இந்த ஜனகராஜா என்னைக் கட்டிவிட்டனன். ஆகையால், சூரிய பகவானை ஆராதித்து எவ்வித்தையை யான் அடைந்தேனோ,

அவ்வெல்லாப் பிரஹ்ம வித்தையையும் எனது வசனத்தை உண்மையாக்கும் பொருட்டு, இந்த ஜனகராஜாவிற்கு உபதேசஞ் செய்யவேண்டியதா யிருக்கின்றது. ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் விசாரத்தைத் தனது மனத்தின்கண்ணே செய்து, அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் பயத்தை யடைந்தனர். அதன்பின்னர் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கிக் கூறத்தொடங்கினர்.

யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறல்: - ஹே ஜனகராஜாவே! புத்திமுதலிய சர்வ சங்காதங்களின் சாக்ஷியாய் எந்த ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவை யான் முன்னர் நின்பொருட்டு உபதேசஞ் செய்தனனோ, அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா ஒருகால் நனாவஸ்தையின் பின்னர் முதலில் துயிலையடையும், துயிலின் பின்னர் கனவையடையும். ஒருகால் அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா துயிலை யடையாமலே முதலில் கனவையே யடையும். அக்கனவின்கண்ணே இந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா மனைவி, மைந்தராதிகளோடு நானாவகையாய் வியவகாரத்தைச் செய்யும். அநேக நாடிரூப மார்க்கத்தின் கண்ணே சுழலும். புண்ணிய பாவரூப கருமங்களின் பலமாய் சுகதுக்கங்களைக் காணும். இவை முதலாக அநேகம் வகையாய் வியவகாரத்தைக் கனவின்கண்ணே செய்யும். அதன் பின்னர் அந்த ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மா அந்தக் கனவைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அந்நாடிரூப மார்க்கவாயிலாய் நனவை யடையும். அந்நனவின் கண்ணும் இந்த ஸ்வயஞ் ஜோதியாய் ஆன்மா புண்ணிய பாவரூப கரும வயத்தால் அநேகம் வகையாய் சுகதுக்கங்களை யடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண்ணே சுகதுக்கரூப பலத்தைக் கொடுக்கும் புண்ணிய பாவ ரூப கருமங்கள் க்ஷயமடையும் போதும், நனாப்போகத்தைக் கொடுக்குங் கருமங்களின் வெளிப்பாடுண்டாம் போதும், இஜ்ஜீவான்மா கனவைப் பரித்தியாகஞ் செய்து நனவை யடையும். அதுபோல், இத்தூல சரீரத்தின்கண்ணே சுகதுக்க ரூப போகத்தைக் கொடுக்கும் புண்ணிய பாவரூப கருமங்கள் க்ஷயமடையும் போதும், ஜன்மாந்தரத்தின் கண்ணே சுகதுக்கரூப போகத்தைக் கொடுக்குங் கருமங்களின் வெளிப்பாடுண்டாம் போதும் இஜ்ஜீவான்மா இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து வேறு சரீரத்தையடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! இஜ்ஜீவான்மா இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, பரலோகத்தின் கண்ணே செல்வதில் நீ திருஷ்டாந்தத்தைக் கேட்பாயாக: - ஒரு தனிகனானவன் தனது கிராமத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, வேறொரு கிராமத்தின் கண்ணே செல்ல எண்ணுவானாயின், தனது வண்டியைத் தயார் செய்வன்; அவ்வண்டியின் மேல் நானாவகையாய் அன்னம், தனம், மனைவி, மைந்தர் என்பன முதலிய அநேகம் வகையாய் சாமக்கிரிகளைவைப்பன். அந்தத் தனிகனுடைய வண்டியானது நானாவகையாய் சப்தங்களைச் செய்வதாய்ப் பையப்பைய மார்க்கத்தின் கண்ணே செல்லும்; அதுபோல், மரணகாலத்தின்கண்ணே இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, பரலோகத்திற்குச் செல்லும் இந்த ஜீவான்மவடிவ தனிகனுக்கும் பரலோகஞ்செல்வதற்குச் சாதனம் இச்சூக்ஷும சரீரரூபத் தோராம். இத்தேர் புண்ணிய பாவரூப சாமக்கிரியாற் சம்பூரணமாயதாம். இத்தகைய சூக்ஷும சரீரரூபத் தேர் மரணகாலத்தின்கண் நானாவகையாய் சப்தங்களைச் செய்வதாய்ப் பரலோகத்தின் கண்ணே செல்லும். இப்போது சூக்ஷும சரீரரூபத் தேரின் சப்தங்களை நிரூபிப்பாம்: -ஹே ஜனகராஜாவே! எக்காலத்தில் இப்புருஷன் மரண சமீபத்தை

யடைவனோ, அக்காலத்தில் இவ்வகையாய் சப்தங்களை உச்சாரணஞ் செய்வன்: - ஹே எனது குணமுடைய மைந்த! ஹே எனது பிராணனுக்குச் சமானமாய்ப் பிரியமாய் நவீனயௌவன சுந்தரத்தையுடைய மனைவியே! ஹே எனது தனமே! நின்னைப் பெருமுயற்சியால் யான் ஓரிடத்திற் சேர்த்தினேனன்றா! ஹே எனது ஹிதகாரியாய் பந்துக்களே! உங்கள் யாவரையும் பரித்தியாகஞ்செய்து, பாக்கிய ஹீனனாய யான் தனியனாகவே தூமார்க்கத்திற் செல்கின்றேன். ஆகையால், எனக்குத் திக்காரமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இவைமுதலாக அநேகவகையாய் சப்தங்களை இஜ்ஜீவான்மா மரணகாலத்தின்கண் மனைவி, மைந்தராதி வியோகத் தாற் செய்யும். இப்போது பாலிய அவஸ்தையின்கண்ணே செய்த பாவகருமங்களை நினைந்துகொண்டு, இஜ்ஜீவான்மா மரணகாலத்தின்கண்ணே செய்யுஞ் சப்தங்களை நிரூபிப்பாம்: - பாலிய அவஸ்தையின் கண்ணே பாவான்மாவாய் யான் துர்ப்பல பாலகரை வாக்கால் நிராதரஞ் செய்தனன், அப்பாலகரை யடித்தனன், பூஜனை செய்வதற்கு யோக்கியமாய் தேவதைகளின் தலைமேல் பாவான்மாவாய் யான் பாதங்களை வைத்தனன். எனக்கிதத்தைச் செய்யும் எனது மாதாவிற்கும் அஹிதத்தையே செய்தனன். எம்மாதாவானவள் பாஷாணம் போல் ஒன்பது மாதபரியந்தம் உதரத்தின்கண்ணே என்னை வைத்திருந்தனளோ. அத்தகைய ஹிதஞ்செய்த மாதாவிற்குஞ் செய்ந்நன்றி கொன்றயான் நானாவகையாய் கிலேசத் தைக் கொடுத்தனன். இரும்பாற்செய்த ஆயுத விசேஷக் காஷ்டத்தைப் பிளப்பதே போல், அவ் விதகாரியாய் மாதாவின் யோனியந்திரத்தைப் பிளந்து கொண்டு துராத்மாவாய்யான் மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளிப்போந்தனன். அதன் பின்னர் பாலிய அவஸ்தையின்கண் எனது மலத்தையும் மூத்திரத்தையும் எம்மாதாவா னவள் தனது கைமீது தாங்கி எறிந்தனளோ, அந்தப்பாலிய அவஸ்தையின்கண் அன்னாதிகளைப் பக்ஷணஞ் செய்வதில் எனக்குச் சாமர்த்திய மின்மையைக்கண்டு தனது முலைப்பாலைப் பானஞ்செய்வித்தனளோ, பக்ஷணஞ்செய்வதற்கு யோக்கியமாய் உத்தமபதார்த்தங்களைத் தனது உதரத்தின்கண்ணே போடாமலே எம்மாதாவானவள் அவற்றை என்பொருட்டுக் கொடுத்தனளோ, பாலிய அவஸ்தை யின்கண் எனது ஹிதாஹித உணர்ச்சியற்ற மூடத்தன்மையை நானாவகையாய் உபாயங்களால், எம்மாதா ஜலம் அக்கினி முதலியவற்றினின்றுங் காப்பாற்றினளோ, அத்தகைய ஹிதகாரியாய் மாதாவைத் துர்ப்புத்தியோடு கூடிய செய்ந்நன்றி கொன்ற யான் பாலிய அவஸ்தையின் கண் இராசிக்குச் சமானமாய் எண்ணி அநாதாஞ் செய்தனன். கடூரவசனரூப பாணங்களால் அம்மாதாவின் செவிகளைப் பிளந்தெறிந்த னன். சத்துரு வசனங்களைப் போன்று அம்மாதாவின் ஹிதகாரி வசனங்களையும் பாவான்மாவாய் யான் அங்கீகரித்தேனில்லை. அந்தப் பாலிய அவஸ்தையின் கண்ணே துர்ப் தியையுடைய யான் தந்தை, தந்தையின் தந்தை முதலிய விருத்த புருஷர்களையுஞ் சாஸ்திரம் உணர்ந்த பிராஹ்மணர் களையுஞ் சுஹ்ருத் மித்திரர்களையும் நானாவகையாய் கடூர வசனங்களால் தாடனஞ் செய்தனன். அந்தப் பாலிய அவஸ்தையின் கண்ணே மூட புத்தியையுடைய யான் பக்ஷணஞ் செய்வதற்கு அயோக்கியமாய் பதார்த்தங்களையும் பக்ஷணஞ் செய்தனன். லோகத்தின்கண்ணும், வேதத்தின்கண்ணும் நிந்திதமாய் கருமங்களையுஞ் செய்தனன். இவை முதலாக அநேகவகையாய் நிந்தித கருமங்களைப் பாவான்மா வாய் யான் பாலிய அவஸ்தையின் கண்ணே செய்தனன்; இக்காரணத்தால் எனக்குத்

* திக்காரமாம். [* திக்காரம் = நிந்தை.] ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் மரண காலத்தின் கண்ணே பாலிய அவஸ்தையின் கருமங்களை ஸ்மரிப்பவனாய் இஜ்ஜீ வான்மா நானாவகையாய் சப்தங்களைச் செய்வன். இப்போது மரணகாலத்தின் கண் யௌவன அவஸ்தையின் நிஷித்த கருமங்களை ஸ்மரணஞ்செய்து, எச்சப்தங்களை இஜ்ஜீவான்மா செய்யுமோ அச்சப்தங்களை நிரூபணஞ் செய்வாம்: - சில புருஷர் சித்தத்தை ஏகாக்கிரஞ் செய்துகொண்டு விஷ்னு முதலிய தேவதைகளை நிரந்தாந் தியானஞ் செய்வதேபோல், யௌவன அவஸ்தையின் கண்ணே மூடபுத்தியை யுடைய யான் எனது ஹிருதயரூப மந்திரத்தின் கண்ணே எனது ஸ்திரீயையேனும், பரஸ்திரீயையேனும் ஸ்தாபனஞ்செய்து, அவர்களை நிரந்தரந் தியானஞ் செய்து கொண்டு இருந்தனன். ஒரு கணமாத்திரமும் யான் பரமேஸ்வரத் தியானத்தைச் செய்தேன் இல்லை. அந்த யௌவன அவஸ்தையின் கண்ணே எனக்குத் தன முதலிய பதார்த்தங்களை ஒன்றாய்ச் சேகரிக்க அத்தியந்தம் லோபம் உண்டாகி இருந்தது. அந்த லோப வசப்பட்டவனாய்த் துர்ப்புத்திபையுடைய யான் பிராஹ்ம ணாதி மகா புருஷரின் சுவர்ணம், பசு, கிரகம், ஷேத்திரம், அன்னம், ஸ்திரீ என்பன முதலிய அநேக பதார்த்தங்களை அபகரித்தனன். அந்த யௌவன அவஸ்தையின் கண் மூடபுத்தியையுடைய யான் தனாதி பதார்த்தங்களை யடைய இச்சை செய்து தினங்கள் எல்லாவற்றையும் கழித்தனன். ஸ்திரீகளோடு கூடிக் கிரீடை செய்து சம்பூரண இரவைக் கழித்தனன். அந்த யௌவன அவஸ்தையின் கண்ணே துராத்மாவாய் யான் தனலோபத்தால் பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங்களைச் செய்தேன். பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங்கள் அநேக ஜன்மங்களில் எனக்குத் துக்க அடைவை உண்டாக்கும் அந்த பௌவன அவஸ்தையின் கண்ணே துராத்மா வாய் செய்ந்நன்றி கொன்ற யான் ஸ்திரீயின் அதினப்பட்டவனாய் எனது தாய் தந்தையரையும் பரித்தியாகஞ் செய்தனன். அந்த யௌவன அவஸ்தையின் கண் அகங்காரத்தோடு கூடியவனாய்த் தூராத்மாவாய் யான் எனது தந்தை முதலிய விருத்த புருஷர்களையும் பரிஹாசஞ் செய்தனன். இவை முதலாக அநேகம் வகை யாய் நிந்திதக் கருமங்களைப் பாவான்மாவாய் யான் யௌவன அவஸ்தையின் கண்ணே செய்தனன்; இக்காரணத்தால் எனக்குத் திக்காசமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வகையாய் மரணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா யௌவன அவஸ்தையின் நீந்திதக் கருமங்களை ஸ்மரித்து நானாவகையாய் சப்தங்களைச் செய்யும். இப்போது மரணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா விருத்த அவஸ்தையின் நிந்தித கருமங்களை நினைந்து எச்சப்தங்களைச் செய்யுமா, அச்சப்தங்களை நிரூபிப்பாம்: - விருத்த அவஸ்தையை யடைந்து துராத்மாவாய் யான் எனது கைகால் முதலிய அங்கங்ளைச் சலிப்பதின்கண்ணுஞ் சமர்த்தமற்றவனாயினேன். அந்த விருந்த அவஸ்தையின் கண்ணே காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் என்னும் இந்நான்கும் விருத்தியை யடைந்தன. அந்த விருத்த அவஸ்தையின் கண்ணே காமத்தாற் பீடிக்க ப் பட்டவனாய் மூடபுத்தியையுடைய யான் ஸ்திரீயின் அடைவின்மையினானும் யான் துக்கியாயினேன். ஸ்திரீயை யடைந்த போதினும், அவளை அனுபவிக்கச் சமர்த்தற்றவனாய்த் துக்கத்தை யடைந்தனன், அந்த விருத்த அவஸ்தையின் கண்ணே துராத்மாவாய் யான் குரோதரூப அக்கினியாலும், உலோபாதி விகாரங்க ளாலும் எவ்வெத்துக்கத்தை யடைந்தனனோ, அவ்வத்துக்கத்தை ஜடனாகிய என்னைப் பார்க்கினுஞ் சேதன புருஷனாய யாவன் பொறுப்பன். அத்துக்கங்களுள்

ஒவ்வொரு துக்கமும் பிரஹ்மஹத்தியாலுண்டாய் துக்கசமானமாம். இவ்வகையாய் அநேக துக்கங்களைப் பாவான்மாவாய் யான் விருத்த அவஸ்தையின் கண்ணே அடைந்தனன். அந்த விருத்த அவஸ்தையின் கண்ணே எனதிருதய கமலத்தே காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் என்னும் நான்கும் அத்தியந்தம் விருத்தியை யடைந்தன. அக்காமக்குரோதாதிகளால் எனதிருதப கமலம் வெள்ளரிப்பழம் போல் வெடிக்காததே எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கின்றது எந்த மனைவி, மைந்தராதி பந்து கள் என்னைப் பிராண சமானமாய்ப் பிரியமாக நினைந்திருந்தார் களோ, அவர்கள் என்பால் விருத்த அவஸ்தை யடைந்ததை நோக்கி நாயைப் போல் என்னை நிராதாஞ்செய்து விட்டார்கள். காமம், குரோதம், லோபம், மோகம் என்னும் நான்கும் பாலியமுதல் விருத்த அவஸ்தைவரை என்னிடத்தே நிகழ்ந்தன. எங்ஙனம் நெய்யைவிடுதலால் ஓங்கி யெரியா நின்ற அக்கினியின் சாந்தி யுண்டாகாதோ, மாறாய் நெய்யைச் சொரிதலால் அக்கினியின் விருத்தியாகிக்கொண்டே போமோ, அங்ஙனம் விஷயங்களின் அடைவால் காமாதிகளின் சாந்தியுண்டாகமாட்டாது. மாறாய் விஷயங்களின் அடைவால் நாளும் நாளும் காமாதிகளின் விருத்தி வளர்ந்து கொண்டே போகும். ஆன்மாவின் விசாரமொன்றே காமாதிகளின் சாந்தியி னுக்கு உபாயமாம். அந்த ஆன்மவிசாரத்தை யான் சம்பாதிக்கவில்லை; மற்றோ, பாலியமே முதலாக மரணம் வரையிலும் எனது சரீரத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டும், ஸ்திரீ புத்திராதி குடும்பத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டும், அநேகம் வகையாய் பாவகருமங்களைத் துராத்மாவாகிய யான் செய்தனன். ஆகையால், எனக்குத் திக்காரமாம். ஹே ஜனகராஜுவே! இவ்வண்ணம் மரணகாலத்தின்கண் விருத்த அவஸ்தையின் நிந்தித கருமங்களை ஸ்மரித்து, இஜ்ஜீவான்மா அநேகம் வகையாய் சப்தங்களைச் செய்யும். இப்போது மரணகாலத்தின துக்கத்தின் அனுபவத் தால், இஜ்ஜீவான்மா எந்த அநேகம் வகையாய் சப்தங்களை யுச்சானஞ்செய்யுமோ, அவற்றை நிரூபிப்பாம்: - மலின ஜலத்தால் நிறைந்துள்ள தடாகத்தின் கண்ணே இராகின்ற மீனமானது மண்ணால் மறைபடும், சூரியனுடைய தாபத்தால் தபிக்கப் படும். அத்தகைய மீனத்தைச் செம்படவனானவன் பிடிக்க வருவதேபோல, மனைவி, மைர்தராதிரூப மலின ஜத்தால் நிறைந்த இந்தக் கிருகரூப தடாகத்தின் கண்ணே துராத்மாவான மீனமாகிய யான் இருக்கின்றேன். இந்த யான் அத்தியாத்ம அதிதைவ, அதிபூதமென்னும் மூன்றுவகையாய் துக்கரூப் சூரியனால் தபிக்கப்படுகின்றேன்; காமக் குரோதாதிரூப மண்ணால் மூடப்பட்டிருக்கின்றேன். இவ்வண்ணம் மீன ரூபமா யிராகின்ற தீனனாகிய என்னைக் காலனாகிய செம்படவன் பிடித்துக்கொண்டு போம் பொருட்டு வந்திருக்கின்றனன். எங்ஙனம் பசுக்களின் ஹிம்சைஸ்தானத்தின் கண் ஒரு தயையற்ற புருஷன் இரும்பாற் செய்த ஆயுத விசேஷத்தால் பசுக்களின் அங்கங்களைச் சேதிப்பனோ, அங்ஙனந் தயையற்ற இந்தக் காலன் எனது அங்கங்களைச் சேதிக்கின்றனன். அதனால் எனக்கு மிகவும் கஷ்டமுண்டாகின்றது. இம்மரணகாலத்தின்கண் அநேகங் கூர்மை பொருந்திய வாசிகளால் எனது சர்வ அங்கங்களையும் வேதனைப்படுத்துவது யாரோ அப்புருஷனை யானறிந்திலேன், இம்மரண காலத்தின்கண்ணே எனது கைகால்களுங் காஷ்டத்தைப்போலச் சடமாய் விட்டன. எங்ஙனம் துஷ்டக்குதிரை தேர் நடத்தும் புருஷனுடைய வயப்பட்டு நடப்பதில்லையோ, அங்ஙனம் இக்கால் மனசகித நேத்திராதி இந்திரியங்கள் யாவும் எனது வயப்பட்டு நடப்பதில்லை. இக்காரணத்தால் குருடனைப்போல்

எப்பதார்த்தத்தையும் யான் காண்பதில்லை, செவிடனைப்போல, எச்சப்தத்தையும் யான் கேட்பதில்லை. இக்கால் எனது கண்டத்தைக் கபதாதுவானது தடைப்படுத்து கின்றது. ஜாடராக்கினியுந் தனது ஸ்தானத்தை விடுத்து, எனது சரீரத்தைத் தாகஞ் செய்வதாய் மேல் நோக்கி வருகின்றது. பிராணவாயுவுந் தனது ஸ்தானத்தை விடுத்து, எனது சரீரத்தை உலர்த்துவிப்பதாய் மேல் நோக்கிவருகின்றது. எங்ஙனம் இவ்வுலகின்கண்ணே கோடிதேள்கள் கோபமுடையனவாய் ஒரு புருஷனுடைய சரீரத்தின் கண்ணே அடிக்கடி கொட்டி விடின்; அதனால் அப்புருஷனுக்கு மிகுந்த துயருண்டாமோ, அங்ஙனமாய் பீடையே இக்கால் எனக்குண்டாகின்றது. ஹே ஜனகராஜாவே! இவை முதலாக அநேகம் வகைச் சப்தங்களை இஜ்ஜீவான்மா மரணகாலத்தின் கண்ணே செய்யும். அந்த மரணகாலத்தின்கண்ணே வாக்குத்தடைப் படினும், இஜ்ஜீவான்மா குர் குர் என்னுஞ் சப்தத்தைச் செய்யும். இவ்வகை அநேக சப்தங்களைச் செய்து கொண்டு இந்தச் சூக்ஷுமசரீரரூபத் தேரானது இந்தத் தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து பரலோகத்திற்குச் செல்லும். இத்தூலசரீரரூபப் புரியினின்றும் ஒருதரம் வெளிப்போந்த இந்தச் சூக்ஷுமசரீரமாகிய தேரானது மீண்டும், இந்தத் தூலசரீரத்தின் கண்ணே வரமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின் கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா ஹிருதயதேசத்தின் கண்ணே இராநின்ற பரமான் மாவோடு தாதாத்மிய பாவத்தை யடைவுறும். அதுபோல், மரண காலத்தின்கண்ணும் இஜ்ஜீவான்மா ஹிருதயதேசத்தின்கண் இராநின்ற பரமான்மாவோடு தாதாத்மிய பாவத்தை யடைவுறும். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனந் துயிலின்கண்ணே இராநின்ற இஜ்ஜீவான்மா, நனாக்கனாக்களின் சம்பூரண விசேஷ ஞானங்களுமற்றதாமோ, அங்ஙனம் மரணகாலத்தின்கண்ணும் இஜ்ஜீவான்மா சம்பூரண விசேஷண ஞானங்க ளுமற்றதாம். இக்காரணத்தானே இஜ்ஜீவான்மா மரண காலத்தின்கண்ணே பரமான் மாவோடு தாதாத்மிய பாவத்தை யடையும், எங்ஙனந் துயிலின் கண்ணே இஜ்ஜீவான் மா பரமான்மாவோடு தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்து, நனாக் கனாக்களின் சர்வ விக்ஷேபங்களினின்றும் ரகிதமாமோ, அங்ஙனம் மரணகாலத்தின்கண்ணும் இஜ்ஜீவான்மா பரமான்மாவோடு தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்து முற்கூறிய சம்பூரண சப்தங்களையும் பரித்தியாகஞ்செய்யும். அதன்பின்னர் மேற் சுவாசங்களால் தனது தீனபாவத்தை யுணர்த்துவதாய் இஜ்ஜீவான்மா இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியா கஞ்செய்து முற்புண்ணிய பாவரூப கருமங்களின் அனுசாரமாய் வேறுசரீரத்தை யடையும். இப்போது முற்சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, இஜ்ஜீவான்மா எவ்வகை யாய் வேறு சரீரத்தையடையுமோ, அவ்வகையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜா வே! மரணகாலத்தின்கண்ணே அநேக இடங்களிலோ இம்முறையாம்: - முதலில் இஜ்ஜீவான்மா துர்ப்பலத் தன்மையை யடையும். அதன் பின்னர் மேற் சுவாசங்களால் உபலக்ஷிதமாய் தீனதசையையடையும். அந்தத் துர்ப்பலத்தன்மை இஜ்ஜீவனுக்கு இருவகையாய் காரணத்தாலுண்டாம். ஒன்றோ, ஜரையவஸ்தையால் அந்தத் துர்ப்பலத்தன்மையுண்டாம். மற்றொன்றோ, வியாதியால் அந்தத் துர்ப்பலத் தன்மையுண்டாம். அந்தத் துர்ப்பலத் தன்மையால் தீனதசையையடைந்த இந்த ஜீவன் மரணகாலத்தின்கண்ணே மேற் சுவாசம் வாங்குவன். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வகையாய் தசையையடைந்த இஜ்ஜீவான்மா எவ்வகை இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யுமோ, அவ்வகையை நீ கேள்: - எங்ஙனம் இவ்வுலகின்கண்ணே மாம்பழமும், அத்திப்பழமும், திப்பிலிப்பழமும் பரிபக்குவமடையுங் காலத்திலேயே

அவ்விருக்ஷத்தின் சாகையினின்றும் பெயர்ந்து பூமியின் கண்ணே வீழுமோ, அநேக வகையாய் உபாயங்களாலும் பரிபக்குவ பலத்திற்கு விருக்ஷத்தின்கண்ணே ஸ்திதி உண்டாகமாட்டாதோ, அங்ஙனம் இத்தூலசரீரத்தை ஆரம்பஞ்செய்யும் புண்ணிய பாவரூபப் பிராரப்த கருமங்கடகுப் போகத்தால் க்ஷயமுண்டாகுங்கால், இஜ்ஜீவான்மா இந்த ஸ்தூலசரீரத்தை விரைவாகவே பரித்தியாகஞ்செய்யும் எங்ஙனம், கீழே விழுவதற்கு முன்னர் மாம்பழ முதலிய பழங்கட்கு விருக்ஷத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமுண்டாமோ, அங்ஙனம் மரணத்தின் முன்னர் இஜ்ஜீவான்மாவிற்கும் இத்தூலசரீரத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமுண்டாம். இக்காரணத்தானே யான் பிராஹ்மணன், யான் க்ஷத்திரியன், யான் தூலன் என்னும் பிரதீதி உலகருக்குண்டாம். எங்ஙனம் கீழே விழுவதற்கு முன்னர் விருக்ஷத்தோடு பழங்களின் தாதான்மிய முண்டாயினும், பரிபக்குவ அவஸ்தையின் கண்ணே அப்பழங்கட்கு விருக்ஷத்தோடு அவசியம் வியோகமுண்டாமோ, அங்ஙனம் மரணத்தின் முன்னர் இஜ்ஜீவான்மாவிற்குத் தூலசரீரத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமுண்டாயினும், மரண காலத்தின் கண்ணே இந்த ஜீவான்மாவிற்கு அந்த ஸ்தூலசரீரத்தோடு அவசியம் வியோக முண்டாம். ஹே ஜனகராஜாவே! மா முதலிய விருகூத்தின் சாகையினின்றுங் கீழே விழுந்த மாம்பழ முதலியன ஒரு ஆதாரமின்றி இரா; மற்றோ, கீழே விழுவதற்கு முன்னர் அவை விருக்ஷத்தை யாசிரயித்து இருக்கும். கீழே விழுந்ததின் பின்னர் அவை பூமி முதலியவற்றைப்பற்றி நிற்கும். அதுபோல், இச் சூக்ஷுமசரீரமும், இத்தூலசரீரத்தியாகத்தின் பின்னர் ஓர் ஆதாரமின்றி இராது; மற்றோ மரணத்தின் முன்னர் இந்தச் சூக்ஷும சரீரம் இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைப் பற்றி நிற்கும். இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைத் தியாகித்தபின்னர் அது வேறொரு ஸ்தூல சரீரத்தை யடையும். ஆண்டு, இச்சூக்ஷுமசரீர விசிஷ்ட ஜீவான்மா எவ்வண்ணம் முற்சரீரத்தை யடையா நிற்குமோ, எந்த ஜாதியையுடைய பூர்வசரீரத்தை யடையா நிற்குமோ, அவ்வண்ணம் அந்த ஜாதியையுடைய வேறு சரீரத்தை இஜ்ஜீவான்மா அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! பூர்வ சரீரம் எந்த ஜாதியை யுடையதாமோ, அந்த ஜாதியையுடைய வேறு சரீரத்தை இந்த இஜ்ஜீவான்மா அடையும் என்னும், அர்த்தத்தைச் சுருதிபகவதியானவள் கூறினள்.

அதன் கருத்திதுவாம்: - முற் புண்ணிய பாவரூப கரும வசத்தால் இந்த ஜீவான்மா ஒருகால் முற் சரீரத்திற்குச் சமானமான ஜாதியையுடைய சரீரத்தையும் அடையும்; ஆனால், இந்த ஜீவான்மா முற்சரீரத்திற்குச் சமானமான ஜாதியையுடைய சரீரத்தையே அடையும் என்னும், நியமத்தின்கண்ணே சுருதிபகவதிக்குக் கருத்தின்றாம், மற்றோ, ஒரு சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து இந்த ஜீவான்மா வேறு சரீரத்தை அவசியம் அடையுமென்னும், நியமத்தின் கண்ணே சுருதிபகவதிக்குக் கருத்தாம். அவ்வேறு சரீரம் முற் சரீரத்திற்குச் சமான ஜாதியுடையதாகுக; அல்லது, முற் சரீரத்தினின்றும் விலக்ஷணமாகுக; இதன்கண்ணே யாதொரு நியமமும் இன்றாம். இப்போது, இப் பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பிராரப்த கருமம் க்ஷயமாயபின்னர், இத்தூலசரீரம் நாசமாகுமாயினும், எதுவரை இஜ்ஜீவனுக்கு அத்விதீயப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம் ஆகவில்லையோ, அதுவரை சூக்ஷும சரீரத்தின் நாசம் உண்டாகமாட்டாது. பிரஹ்ம ஞானமொன்றானேயே சூக்ஷும சரீரத்தின் நாசமுண்டாம். இந்தச் சூக்ஷும சரீரம்

ஸ்தூலசரீரத்தான் அன்றிஸ்திரமாக மாட்டாது; மற்றோ, ஸ்தூலசரீரத்தைப்பற்றியே இந்தச் சூக்ஷும சரீரத்தின் ஸ்திதி உண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - ஆன்மஞானத்தின் முன்னர் சம்சாரதசையின்கண்ணே இந்தச் சூக்ஷும சரீரத்திற கிருவகையாய் அவஸ்தைகள் உண்டாம். ஒன்றோ, காரண அஞ்ஞானத்தின்கண்ணே சமஸ்காரரூபமாய் ஸ்திதியை யடைதலாம். மற்றொன்றோ ஸ்தூல சரீரத்தை யாசிசயித்து ஸ்திதியை அடைதலாம். ஆண்டு, துயிலின்கண்ணே இந்தச் சூக்ஷும சரீரம் காரண அஞ்ஞானத்தின் கண்ணே சமஸ்கார ரூபமாய் இருக்கும். துயிலினின்றும் வேறு காலத்தின்கண்ணே இது ஸ்தூல சரீரத்தை யாசிரயித்திருக்கும். இவ்விருவகையாய் அவஸ்தையின் கண் யாதேனும் ஒரு அவஸ்தையைப்பற்றியே இச்சூக்ஷும சரீரம் இருக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! பாவகரும வசத்தால் இந்தச் சூக்ஷும சரீரம் நரகத்தை யடையும். அந்நரகத்தின்கண்ணே இது நானாவகையாய் துக்கங்களை யடையும்; புண்ணிய கருமவசத்தால் இது சுவர்க்காதிலோகங்களை யடையும்; உபாசனையின் பலத்தால் இது பிரஹ்ம லோகத்தை படையும். அந்தச் சுவர்க்காதி லோகங்களின் கண்ணேயும், பிரஹ்ம லோகத்தின் கண்ணேயும் இது நானாவகையாய் சுகத்தை யடையும். அந்நரகத்தின் கண்ணே துக்கபோகம், சுவர்க்கத்தின்கண்ணே சுகபோகம், பிரஹ்மலோகத்தின் கண்ணே சுகபோகம் என்பவை ஸ்தூலசரீரமின்றிச் சம்பவியாது. ஆகையால், சுவர்க்கத்தின் கண்ணேயும், பிரஹ்மலோகத்தின் கண்ணேயும், நரகத்தின் கண்ணேயும் இந்தச் சூக்ஷும சரீரம் ஸ்தூல சரீரத்தை யாசிரயித்து இருந்தே சுகத்தையுந் துக்கத்தையும் அனுபவிக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தாங்கள் சூக்ஷும சரீரத்திற்கு இரண்டு அவஸ்தை கூறினீர்கள்; அது சம்பவியாது; மற்றோ, சூக்ஷும சரீரத்திற்கு மூன்றவஸ்தை சம்பவிக்கும். ஏனெனின், இந்தச் சூக்ஷும சரீரம் இந்தத் தூலசரீரத்தைப் பரித் தியாகஞ் செய்து பரலோகத்தின்கண்ணே செல்லும். அக்கால் இந்தச் சூக்ஷும சரீரஞ் சமஸ்காரரூபமாய்க் காரண அஞ்ஞானத்தின்கண்ணே இராது. அக்கால் இந்தச் சூக்ஷும சரீரந் தூலசரீரத்தையும் ஆசிரயஞ் செய்யமாட்டாது. ஆகையால், அக்கால் இந்தச் சூக்ஷும சரீரத்திற்கு மூன்றாவது அவஸ்தையை யங்கீகரிக்கவேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து இந்தச சூக்ஷும சரீரம் எதுவரை வேறு தூலசரீரத்தை யடையவில்லையோ, அதுவரை இந்தச் சூக்ஷும சரீரத்திற்கு ஒருகால் மூன்றாவ தவஸ்தை சம்பவிக்கு மாயின், அந்த மூன்றாவதவஸ்தை சங்கையற்றதாம். அதன்கண்ணே எமக்கு யாதொரு ஆக்கிரகமுமின்றாம்; ஆனால், சுகதுக்க போகத்தின் பொருட்டுண்டாம் சூக்ஷும சரீர ஸ்திதியானது ஸ்தூல சரீரமின்றியுண்டாகாது. இவ்வகையாய் பொருளின் கண்ணே எமது கருத்தாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து இந்தச சூக்ஷும சரீரம் எதுவரை வேறு தூலசரீரத்தை அடையவில்லையோ அதுவரையுள்ள மத்திய காலத்தின்கண்ணே இந்தச் சூக்ஷும சரீரம் எந்தச் சுகதுக்கத்தையும் போகிப்பதின்றாம். கழுகானது மாமிசத்தை முகத்தின் கண்ணே கவர்ந்து ஆகாசத்தின் கண்ணே கிளம்புகின்றது, அஃதக்காலத்தினும் மாமிச

பக்ஷணஞ் செய்வதின் கண்ணே சமர்த்துடையதாயினும், ஆகாசத்தின்கண்ணே செல்லும் அது அம்மாமிசத்தைப் பக்ஷணஞ் செய்வதின்றாம்; மற்றோ, யாதாவதொரு விருக்ஷத்தின்மீது இருந்துகொண்டு அது அம்மாமிசத்தைப் பக்ஷணஞ்செய்யும். அதுபோல், இந்த ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து இந்தச் சூக்ஷும சரீரம் எதுவரை வேறு ஸ்தூல சரீரத்தைக் கவர்வதில்லையோ, அதுவரை இந்தச் சூக்ஷும சரீரம் எப்பதார்த்தத்தையும் போகிப்பதில் சமர்த்துடையதாகாது. இக்காரணத்தால் இந்தச் சூக்ஷும சரீரம் இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கும் பொருட்டு வேறு ஸ்தூலசரீரத்தை அவசியம் அடையும். அந்த வேறு சரீரம் பூர்வ சரீரத்தின் சமான ஜாதியுடையதாகுக; அல்லது, பூர்வசரீரத்தினும் விலக்ஷணமாகுக; இதன் கண்ணே யாதொரு நியமமுமின்றாம். ஏனெனின், நரகத்தின் கண்ணே கேவலம் பாவகருமத்தின் துக்கரூப பலத்தை அனுபவிப்பதாய் எச்சீவனுளனோ, அவனுக்குப் பூர்வ புண்ணியபாவரூப மிசிரகருமம் உதயமாயின், அந்த நரகவாசியாய் ஜீவன் நரகத்தின் ஸ்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து இந்த மண்ணுலகின் கண்ணே மனுஷ்ய சரீரத்தை யடைவன். அந்நரகவாசிக்கு ஒரு பூர்வ கேவல புண்ணிய கருமம் உதயமாயின், அந்நரகவாசி அந்நரக ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து சுவர்க்கத்தின்கண்ணே தேவதா சரீரத்தையும் அடைவன். சுவர்க்கத்தின் கண்ணே இராநின்ற கருமதேவதைக்குப் பூர்வ புண்ணிய பாவரூப மிசிர கருமமொன் றுதயமாயின், அத்தேவதை ஸ்வர்க்கத்தின் ஸ்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து இப்பூமியின் கண்ணே, மனுஷ்யசரீரத்தை யடையும். அந்த மனுஷ்யசரீர பரித்தியாக காலத்தின் கண்ணே ஒரு பூர்வ பாவகரும முதயமாயின், அந்தத் தேவதை அந்த மனுஷ்யசரீரத்தை விடுத்து நரக சரீரத்தையுமடையும். இவ்வண்ணம் ஸ்தூலசரீர பரித்தியாக காலத்தின் கண்ணே எவ்வெப் புண்ணியகரு மம் அல்லது, பாவகருமம் இஜ்ஜீவனுக் குதயமாமோ, அந்தப் புண்ணிய பாவகரு மானுசாரமாய் இந்த ஜீவனுக்கு வேறு சரீரத்தினடைவுண்டாம். ஆகையால், இஜ் ஜீவனுக்குப் பூர்வ சரீரத்தின் சமானஜாதியையுடைய வேறு சரீரமே அடைவுறும் என்னும் நியமஞ் சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இந்த ஜீவன் அற்பஞ்ஞனாதலின், இந்த ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, இந்த ஜாதியையுடைய சரீரத்தையான் அடைவேன் என்னும் ஞானம் இவனிடத்தே சம்பவியாது. புண்ணிய பாவரூப கருமங்கள் ஜடமாம். ஆகையால், அவற்றினிடத்தும் பின் சரீரத்தின் ஞானஞ் சம்பவியாது. ஆகையால், இந்த ஜீவனுக்கு வேறு சரீரத்தின் அடைவு யார் செய்விக்கின்றார் என்பதைத் தயையினால் அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே நீண்ட காஷ்டத்தில் கயிற்றாற் கட்டிய காஷ்ட மர்க்கடங்களோடு பாலகன் கிரீடைசெய்வன். ஆண்டு, அப்பாலகன் எம்மர்க்கடத்தைக் கிரீடைசெய்விக்க இச்சிக்கின்றனனோ, அந்த மர்க்கடத்தின் கயிற்றை இழுப்பன்; அதனையிழுத்தலால் அந்த மர்க்கடம் நானாவகையாய் கிரீடையைச்செய்யும். அங்ஙனம் இவ்வனாதி சம்சாரம் நீண்ட காஷ்டத்திற்குச் சமானமாம். ஸ்தாவாஜங்கமரூப சர்வப் பிராணிகளும் மர்க்கடங்கட் குச் சமானமாம். ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப கருமங் கயிற்றிற்குச் சமானமாம்.

மாயாவிசிஷ்ட அந்தர்யாமியாகிய பரமான்மா பாலகனுக்குச் சமானமாம். ஆகையால், அந்தப் பரமான்மாரூப பாலகன் கிரீடை செய்யும் பொருட்டு, எவ்வெப் பிராணிரூப மர்க்கடத்தின் புண்ணிய பாவகருமரூப சூத்திரத்தை யிழுக்கின்றனனோ, அவ்வஜ்ஜீவரூப மர்க்கடம் இச்சம்சாரத்தின்கண்ணே நானாவகையாய் சேஷ்டை யைச் செய்யும்.

கருத்திதுவாம்: - இந்த ஜீவன் பூர்வ ஜன்மங்களின் கண்ணே அநேக புண்ணிய பாவரூபக் கருமங்களைச் செய்வன்; அவற்றின் ஞானம் இந்த அற்ப அறிவினனாய் ஜீவனுக்கின்றாம்; மற்றோ, சர்வஞ்ஞனாய பரமான்மாவிற்கே ஜீவனது புண்ணிய பாவத்தினது ஞானமிருக்கும். இஜ்ஜீவன் எக்கால் இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்வனோ, அக்கால் அந்தப் பரமான்மா இஜ்ஜீவனுடைய எப்புண்ணிய பாவரூப கருமங்கட்குச் சுகதுக்கரூப பலன் கொடுக்கும் பொருட்டு எதிர்முகமாகின்றதோ, அப்புண்ணிய பாவரூப கருமானுசாரமாய் இந்தப் பராதீன ஜீவன் வேறு ஜன்மத்தை யடைவன். ஆகையால், புண்ணிய பாவரூப கருமத்தைச் செய்வதின்கண்ணேயும், அவற்றின் பலத்தை யனுபவிப்பதின் கண்ணேயும், வேறு சரீரத்தை யடைவதன் கண்ணேயும் இஜ்ஜீவன் ஸ்வதந்திரனன்றாம்; மற்றோ, அந்தர்யாமியாகிய பரமான்மா வே அதன்கண்ணே காரணமாம். அந்தப் பரமான்மா இந்த ஜீவனது புண்ணிய பாவ கருமத்தின் அனுசாரமாய் எவ்வண்ணம் எவ்வண்ணஞ் சரீரத்தைச் செய்யுமோ, அவ்வண்ணம் அவ்வண்ணமாய் சரீரத்தை இஜ்ஜீவன் அடைவன்.. ஆகையால், முற்சரீரத்தின் சமான ஜாதியையுடைய வேறு சரீரத்தை இஜ்ஜீவன் அடைவன் என்னும் நியமஞ் சம்பவியாது. அல்லது, அத்தியந்தம் அற்ப திருண சரீரத்தின்கண் இராநின்ற இஜ்ஜீவன் முற்செய்த ஒரு புண்ணியகரும மகிமையால் பிரஹ்மாவின் சரீரத்தையடைவன். அத்தியந்தம் உத்திருஷ்டமாகிய (மேலாகிய) பிரஹ்மாவின் சரீரத்தின்கண் இராநின்ற இஜ்ஜீவன் முற்செய்த ஒரு பாவ கரும மகிமையால் திருண சரீரத்தை யடைவன். ஆகையால், இது துணியப்பெறும்: - எங்ஙனம் பேய்ச் சரீரங்கட்கும் மேகங்கட்கும் வாயுவின் அதீனமாய்க் கமனமுண்டாமோ, சுதந்திர கமனமுண்டாகமாட்டாதோ, அங்ஙனம் பிரஹ்மலோகத்தின் கண்ணேயுஞ் சுவர்க்க லோகத்தின்கண்ணேயும், பூவுலகின்கண்ணேயும் இஜ்ஜீவனுக்கு உண்டாங் கமனஞ் சுதந்திரமாய் உண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, பரமேஸ்வரர் சுகதுக்கரூப பலத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு, எதிர்முகமாக்கிய புண்ணிய பாவரூப கருமங்களின் அனுசாரமாயே இஜ்ஜீவனுக்குப் பரலோகத்தின் கண்ணே கமனமுண்டாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இஜ்ஜீவன் பூர்வ சரீரசமான ஜாதியையுடைய வேறு சரீரத்தை யடையாதிருப்பானாயின், சுருதியானது இந்த ஜீவனுக்குப் பூர்வ சரீரசமான ஜாதியையுடைய வேறு சரீர அடைவை யாதின் பொருட்டுக் கூறியது?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பூர்வ சரீர சமான ஜாதியையுடைய வேறு சரீரத்தையே இஜ்ஜீவன் அடைவனென்னும் இவ்வகையாய் நியமத்தின்கண்ணே சுருதிபகவதியின் கருத்தின்றாம்; மற்றோ, இஜ்ஜீவானமா எக்கால் இந்த ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யுமோ, அக்கால் அந்தச சரீரத்தின் சமான ஜாதியை யுடைய வேறு சரீரத்தை அடைவிக்குங் கருமத்தின் உதயம ஒருகால் உண்டாயின்,

இஜ்ஜீவான்மா பூர்வ சமஸ்கார வசத்தால் அந்த ஜாதியையுடைய சரீரத்தை மீண்டும் அடையும். முற் சரீரத்தினும் விலக்ஷண சரீரத்தின் அடைவைச் செய்யுங் கருமங்களின் உற்பவமாமாயின், இஜ்ஜீவான்மா பூர்வசரீரத்தினும் விலக்ஷண சரீர ரத்தையும் அடையும். ஆனால், ஒரு சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து இஜ்ஜீவான்மா வேறு சரீரத்தை அவசியம் அடையும் என்னும் நியமத்தின் கண்ணே சுருதி பகவதிக்குக் கருத்தாம். ஹே ஜனகராஜாவே! ஒருகால் இஜ்ஜீவனுக்கு நியமமாய்ப் பூர்வ சரீர சமான ஜாதியுடைய வேறு சரீரமே அடையக் கூடியதாயின், புண்ணியத்தின் சுகரூப பலத்தையும் பாவத்தின் துக்கரூப பலத்தையும் உணர்த்து சாஸ்திரம் அப்பிரமாணரூபமாம். ஏனெனின், அக்கினிஹோத்திராதி கருமங்களைச் செய்யும் புருஷனுக்குச் சுவாக்கத்தின் கண்ணே தேவதா சரீரப் பிராப்தியைச் சாஸ்திரம் கூறியிருக்கின்றது. உபாசனை செய்யும் புருஷனுக்குப் பிரஹ்ம லோகத்தின் அடைவைச் சாஸ்திரங் கூறியிருக்கின்றது. பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவ கருமங்களைச் செய்யும் புருஷனுக்கு நாய் முதலிய கீழாய சரீரத்தின் அடைவைச் சாஸ்திரங் கூறியிருக்கின்றது. இவை முதற்கொண்டு சம்பூரண விதிநிஷேதரூப சாஸ்திரம் அப்பிரமாண ரூபத்தையடையும். அல்லது, இச்சம்சாரம் பிரவாஹ ரூபமாய் அநாதியாம். இந்த அநாதி சம்சாரத்தின் கண்ணே எப்பதார்த்தமும் யாவினும் முதலதன்றாம். ஆகையால், இஜ்ஜீவனுக்குச் சர்வு சரீரத்தினும் முதலில் எந்த ஜாதியையுடைய சரீரம் இருந்ததென வாதியானவன் வினவின், இந்த ஜாதியை யுடைய சரீரம் இருந்தது என விடைகொடுப்பதில் எவ்வித்துவானுஞ் சாமர்த்திய முடையவனாகான். அல்லது, வாதியானவன் வர்த்தமான சரீரங்களைக்கண்டு, இந்த ஜீவனுக்கு மனுஷத்தன்மை ஜாதியையுடைய சரீரமே யோக்கியமாம், இந்த ஜீவனுக்கு பசுத்தன்மை ஜாதியையுடைய சரீரமே யோக்கியமாம் என்னும், நியமத்தைச் செய்யின், பூர்வ சரீரங்களின் அஞ்ஞானத்தால் இச்சம்சாரத்தின்கண்னே * சாதித் தன்மையேயடையும். [* சாதி ஆதியுடையது, உற்பத்தியுடையது,] சம்சாரத்தின் கண்ணே சாதித்தன்மையை எவ்வாஸ்திக வாதியும் அங்கீகரிப்பதின் றாம்; மற்றோ, சார்வாக நாஸ்திகரினும் வேறாய் சம்பூரண ஆஸ்திகவாதிகள் சம்சாரத்தைப் பிரவாகரூபமாய் அநாதியெனவே அங்கீகரித்துளார்கள். ஆகையால், இஜ்ஜீவனுக்கு நியமமாய்ப் பூர்வ சரீரசமான ஜாதியையுடைய வேறுசரீரமே கிடைக்கும் என்னும் நியமத்தை அங்கீகரிக்கினோ, சம்சாரத்தின்கண்ணே அநாதித் தன்மை இராது. இப்போது சம்சாரத்தைச் சாதியென உடன்படுஞ் சார்வாகனாய் நாஸ்திகனது மதத்தைக் கண்டிக்கும்பொருட்டு, நானவகையாய் யுக்திகளால் சம்சாரத்தின்கண்ணே அநாதித்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜா வே! நனாக்கனாத் துயில் என்னும் மூன்று அவஸ்தைகளுள் இந்நனாச் சர்வ நனாக்க ளினும் முதலதாம், இக்கனாச்சர்வ கனாக்களினும் முதலதாம், இத்துயில் சர்வ துயில்களினும் முதலதாம், என்னும் நியமத்தைச் செய்யமுடியாதாம். அதுபோல், இவ்வுலகின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் என்னும் மூன்றனுள்ளும் இவ்வுற்பத்தி சர்வ உற்பத்திகளினும் முதலதாம், இந்த ஸ்திதி சர்வ ஸ்திதிகளினும் முதலதாம், இந்த இலயஞ் சர்வ இலயங்களினும் முதலதாம் என்னும் நியமத்தைச் செய்ய முடியாது. ஆகையால், உலகின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் என்னும் மூன்றும் பிரவாஹ ரூபத்தால் அநாதியாம். கூபாதிகளினின்றும் ஜலம் வெளிவருவதற்குச் சாதனமாய் கடீ யந்திரத் (ஏற்ற மரத்) தின்கண்ணே இருக்கும் நீண்ட இரஜ்ஜுவோடு கட்டியிரா

நின்ற † மண்ணாலாக்கிய கடீ யெனப் பெயரிய பாத்திர விசேஷத்தின்கண் இம் மட்பாத்திரஞ் சர்வ பாத்திரத்தினும் முதலாம் என்னும் நியமத்தைச் செய்ய முடியா தாம். [† மண்ணாலாக்கிய கடீ = வடதேசத்திய வழக்கம்.] இதுபோல், இச்சம்சாரஞ் சம்பூரண சம்சாரத்தினும் முதலாம் என்னும் நியமத்தை யாவராலுஞ் செய்ய முடியாது. இப்போது, இப்பொருளையே சத்காரிய வாதரீதியாக வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே எத்துணைக் காரியரூபக் கடாதிபதார்த்தங்களுளவோ, அவை முதலில் உற்பத்தியை யடைந்தே பின்னர் வர்த்தமானத்தன்மைரூப ஸ்திதியை யடையுமென்னும் இவ்வகையாய் நியமஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், உற்பத்தியின் முன்னர் அத்தியந்தம் அசத்தாய கடாதி பதார்த்தங்களி னுற்பத்தியை யங்கீகரிக்கினோ, அத்தியந்தம் அசத்தாய மலடிமைந்த னும், மனுஷக்கோடும் உற்பத்தியாக வேண்டும். ஆகையால், உற்பத்தியின் முன்னர்க் கடமுதலிய பதார்த்தங்கள் அத்தியந்தம் அசத்தன்றாம்; மற்றோ, தமது உற்பத்தியின் முன்னர் அவை தமது மண் முதலிய உபாதான காரணத்தின் கண்ணே சூக்ஷும ரூபமாய் ஸ்திதி பெற்றிருக்கும். ஆகையால், இது துணியப்பெறும்: - ஸ்திதியை யடைந்த அக்கடாதிகள் உற்பத்தியையடையும். உற்பத்தியையடைந்த அவை மீண்டும் ஸ்திதியையடையும், உற்பத்தி ஸ்திதியின் பின்னர் அவை நாசத்தை யடையும், நாசத்தின் பின்னர் அவை மீண்டுங் காரணரூபமாய் ஸ்திதமாம். காரணரூபமாய் ஸ்திதமாய் அவை மீண்டும் உற்பத்தியையடையும். இவ்வண்ணங் கடாதிபதார்த்தங்களின் உற்பத்தி ஸ்திதி, இலயங்களின் வியவகாரம் மீண்டும் மீண்டும் உண்டாம். ஆகையால், கடாதி பதார்த்தங்களின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் என்னும் மூன்றும் ஏற்றம் போலப் பிரவாகரூபமாய் அநாதியாம். அல்லது, எச்சார்வாகனாய் நாஸ்திகன் சம்சாரத்தைச் சாதியென அங்கீகரித்துளானோ, அவன்பாலிது கேட்க வேண்டும்: - எக்காலத்தே சம்சாரத்திற்குச் சாதித்தன்மை யுளதாயதோ, அக்காலத்தை நீ யறிதியேயாயின் அக்காலத்தை யென்பாற் கூறுதி யென. ஆண்டு, அச்சார்வாகவாதியானவன் எக்காலத்தே இச்சம்சாரத்தின்கண்ணே சாதித்தன்மை யுளதாயதோ, அக்காலத்தை யான் அறிந்திலனென விடை பகருவா னாயின், அவன் இச்சமசாரத்தின் கண்ணே சாதித்தன்மையை எங்ஙனஞ் சித்தஞ் செய்வன்? ஆகையால் இச்சம்சாரஞ் சாதியாம் என்னும் பிரதிஞ்ஞை பொய்யாம். அச்சாாவாகன் அத்தியந்தந் தூராக்கிரகத்தால், எக்கால் இவ்வெனது சரீரம் உற்பன்ன மாயதோ, அக்கால் இச்சம்சாரத்தின் கண்ணே சாதித்தன்மை யுளதெனக் கூறுவானா யின், அக்கூற்றுச் சம்பவியாது. ஏனெனின், அவன்பாலிது கேட்டல் வேண்டும்: - இவ்வுனது ஸ்தூலசரீரந் தாய்தந்தையர் முதலிய காரணங்களின்றியே உற்பன்னமா யதா? அல்லது, அக்காரணங்களாலுற்பன்னமாயதா? அவற்றுள், வாதியானவன் முதற்பக்ஷத்தையங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், இவ்வுலகின் கண்ணே எவ்வெப்பொருள் காரியரூபமாமோ, அவ்வப்பொருள் ஒரு காரணத்தாலேயே யுண்டாயதாம். காரிய ரூப கடாதி பதார்த்தங்கள் மண், குலாலன் முதலிய காரணங்களாற் ஜன்னியமாம். அது போலக் காரியரூப இத்தூலசரீரமும் ஒரு காரணத்தானே ஜன்னியமாம். ஆகையால், தாய்தந்தையர் முதலிய காரணமின்றியே இவ்வெனது சரீரம் உற்பன்ன மாயது என வாதி கூறின், அது அத்தியந்தம் விருத்தமாம். இவ்வெனது சரீரம் தாய் தந்தையர் முதலிய காரணத்தினின்றும் உற்பன்னமாயது என்னுமிரண்டாவது பக்ஷத்தை வாதியங்கீகரிப்பினும, வாதியின்

பிரதிஞ்ஞைக்கு ஹானியுண்டாம். ஏனெனின், காரியத்தின் உற்பத்தியின் முன்னர் நியமமாய் யாதிருக்கின்றதோ, அது காரணமெனப்படும். ஆகையால், அச்சார்வாக வாதியானவன் தனது சரீர உற்பத்தியின் முன்னர்த் தாய் தந்தையர் முதலிய காரணங்களின் இருப்பை அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஆகையால், எனது சரீர உற்பத்தி காலத்தின்கண்ணே சம்சாரத்திற் சாதித்தன்மை யுளதென்னும் வாதியின் பிரதிஞ்ஞை பொய்யாய்ப்போம். அச்சார்வாக வாதியானவன் என்னை யபேக்ஷித்து இச்சம்சாரஞ் சாதியாம், எனது தந்தை, பாட்டன் முதலியவரைக்குறித்து இச்சம்சாரஞ் சாதியன்றாம் எனக் கூறுவானாயின், அக்கூற்றுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வாதியின்பால் இது கேட்கவேண்டும்: - நினது மதத்தே சம்சாரத்திற்குயாது சொரூபம் என. அதற்கு அவன் இந்த ஸ்தூலசரீரமே சம்சாரம் என விடை கூறுவானாயின், அவனை நோக்கி இது கூறவேண்டும்: - ஹே வாதியே! இந்தத் தூலசரீரரூப சம்சாரஞ்சாதியாம் என நீ கூறுதலை யாங் கண்டனஞ் செய்யவில்லை; மற்றோ, இத்தூல சரீரத்தின் கண்ணே யாமுஞ் சாதித்தன்மையை யங்கீகரிக் கின்றோம்; ஆனால், இச்சரீரஞ் சர்வ சரீரத்தினும் முதலாம் என்னுங் கூற்றை யாம் அங்கீகரிப்பதில்லை; மற்றோ, இச்சரீரத்தின் முன்னரும் அநேக சரீரங்கள் உண்டாயின என யாம் அங்கீகரிக்கின்றோம். அவ்வெமது சித்தாந்தத்தை நீ கண்டனஞ் செய்தாயில்லை. அல்லது, அச்சார்வாகன் இவ்வெனது சரீரஞ் சர்வ சரீரத்தினும் முதலாம் எனக் கூறுவானாயின், அவன்பாலிது கேட்கவேண்டும்: - ஹே வாதியே! நீ தேகவடிவமா? அல்லது, தேகத்தினும் வேறா? அவற்றுள், முதற் பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், உலகின்கண்ணே ஒரு புருஷன் இவ்வெனது வீடானது இவ்வீட்டினும் முதலதாம் எனின், அவ்வசனத்தால் வீட்டையுடைய புருஷன் வீட்டினும் வேறாயே விளங்குவன். அதுபோல். இவ்வெனது சரீரம் எல்லாச் சரீரங்களினும் முதலதாம் என்னும், வாதியின் வசனத்தால் சரீரத்தினும் வாதியின் ஸ்வரூபம் வேறேயாபெனத் துணியப்பெறும். ஆகையால், யான் சரீரரூபன் என வாதி கூறுதல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். இச்சரீரத்தினும் யான் வேறு என்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அவ்வாதியின்பால் இது கேட்க வேண்டும்: - இவ்வுனது சரீரம் உற்பன்னமாகாத போது, நீ எந்த ஸ்தானத்தின் கண்ணே இருந்தனை? இச்சரீர உற்பத்தியின் பின்னர் இச்சரீரத்தின் கண்ணே எப்பிரயோஜனத்தின் பொருட்டு நீ வந்தனை என. அதற்கந்தச் சார்வாகன் இந்தச் சரீர உற்பத்தியின் முன்னர் யான் வேறு சரீரத்தின்கண்ணே யிருந்தேனில்லை; மற்றோ, எனது ஆன்மாவின் கண்ணே யிருந்தேன். இச்சரீர உற்பத்தியின் பின்னர் யான் இச்சரீரத்தின்கண் ஒன்றையுங் கருதாமலே வந்தேன். ஈண்டு, ஒன்றையுங் கருதாமலென்றது சிந்தியாத பதார்த்தத்தை யடைவிக்கும் இயற்கையேயாம். இவ்வண்ணங் கூறுஞ் சார்வாக வாதியின்பால் இது கேட்க வேண்டும்: - இச்சரீரத்தின் அடைவுண்டாமுன்னர் நீ வேறு சரீரத்தை ஏன் அடையவில்லை? எந்த ஒன்றையுங் கருதாமலால் நீ இந்தச் சரீரத்தை யடைந்தனையோ, அந்த ஒன்றையுங் கருதாமை இச்சரீரத்தின் முன்னர் நின்னிடத்தே என் உண்டாகவில்லை? என்னும் இவ்விரண்டு வினாக்களின் விடையை நீ எம்பொருட்டுக் கூறுதி என்று சித்தாந்தியால் வினவப்பட்ட அந்தச் சார்வாகன் சிறிதுமாத்திரையும் விடை விடுப்பதிற் சமர்த்தின்றியவனாவன். அல்லது, அந்தச் சார்வாக வாதியானவன் பூர்வ சரீரங்களின் அபாவத்தைச்

சித்திசெய்யும் பொருட்டு, ஒருகால் இச்சரீரத்தினும் முன்னர் எனக்கு வேறு சரீரத்தின் அடைவுண்டாகியிருக்குமாயின், இந்த வர்த்தமான சரீரத்தின்கண்ணே அந்தப் பூர்வ சரீரங்களின் ஸ்மரணம் உண்டாம்; ஆனால், இந்த வர்த்தமான சரீரத்தின்கண்ணே எனக்குப் பூர்வ சரீரங்களின் ஸ்மரணமுண்டாகவில்லை. ஆதலின், இஃதறிந்துகொள்ளலாமன்றோ இச்சரீரத்தின் முன்னர் எனக்கு வேறொரு சரீரமும் உண்டாகவில்லை என. ஈண்டு அனுமானம் வருமாறு: - சார்வாகனாய் யான் பூர்வ சரீரங்களின் அத்தியந்த அபாவத்தை யுடையவன், பூர்வ சரீரங்களின் ஸ்மிருதி யபாவமுடையவனாதலின், அந்நிய புருஷனைப்போல என. இங்ஙனம் அனுமிப்பனேல், இந்தச் சார்வாக வாதியின் அனுமானப்பிரமாணஞ் சம்பவியாது, ஏனெனின், இவ்வுலகின் கண்ணே எத்துணைப் பொருள்கள் அனுபவிக்கப்படுகின்றன வோ, அவ்வெல்லாவற்றின் ஸ்மிருதியானது நியமமாய் ஜீவர்கட்குண்டாயின், இவ்வாதியின் அனுமானப் பிரமாணம் பூர்வ சரீரங்களின் அத்தியந்தாபாவத்தைச் சித்தஞ்செய்யும். ஆனால், இப்பிறப்பின் கண்ணே அனுபவித்த பதார்த்தத்தின் ஸ்மரணம் இப்பிறப்பின் கண்ணும் நியமமாய் உண்டாகாதாயின், ஜன்மாந்தரங்களின் சரீர ஸ்மரணம் எங்ஙனம் வாதிக்குண்டாம். ஆகையால், அவ்வாதியின் அனுமானம் வியபிசாரியாம், அத்தகைய அனுமானத்தால் எப்பொருளின் சித்தியும் உண்டாக மாட்டாது. என்பது முதலாய் அநேகவகைத் தூஷணங்கள் சம்சாரத்தைச் சாதியென உடன்படுவதில் அடையா நிற்கும். ஆகையால், சார்வாகனே முதலாக எல்லாவா தியரும் இச்சம்சாரத்தைப் பிரவாகரூபமாய் அநாதியென அங்கீகரிக்க வேண்டும். சம்சாரத்தை அநாதியென அங்கீகரிப்பதில் புண்ணியமுடைய புருஷன் சுகரூப பலத்தை அடைவன், பாவியானவன் துக்கரூப பலததை அடைவன் என்னுஞ் சாஸ்திர விவஸ்தையுஞ் சுகமாகவே சித்தமாம். ஆகையால், இது துணியப்பெறுமன்றே: - இந்த ஜீவான்மா இந்த ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, இந்த ஜாதியையுடைய வேறு சரீரத்தை அடையும் என்னும் இவ்வகையாய் நியமத்தின்கண்ணே சுருதி பகவதிக்குத் தாற்பரியம இன்றாம்; மற்றோ, இவ்வகை யாய் பொருளின் கண்ணே சுருதி பகவதிக்குத் தாற்பரியமாம்: - இச்சம்சாரம் அநாதியாம், இவ்வநாதி சம்சாரத்தின் கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா எங்ஙனம் இப்போது சரீரத்தை அடைந்துளதோ, அங்ஙனம் பூர்வமும் இஜ்ஜீவான்மா எந்தெந்த ஜாதியை யுடைய சரீரங்களை அடைந்திருந்ததோ, அந்தந்த ஜாதியையுடைய சரீரத்தை மீண்டும் ஒருகால் அடையும்.

கருத்திதுவாம்: - இஜ்ஜீவான்மா பசு, பக்ஷியே முதலாக எந்தெந்த ஜாதியை யுடைய சரீரத்தை அடையுமோ, அந்தந்த ஜாதியையுடைய சரீரத்தின் உண்ணல், குடித்தல், புணர்தல் முதலிய எத்துணை வியவகாரங்களுளவோ, அவை யாவற்றை யும் இஜ்ஜீவான்மா உபதேசமின்றியே செய்யும். ஆகையால், இஃதறிந்து கொள்ளலா மன்றோ: - இஜ்ஜீவான்மாவிற்கு இந்த ஜாதியையுடைய சரீரம் முன்னும் ஒருகால் கிடைத்திருக்கவேண்டும்; அச்சரீர சமஸ்காரத்தால் இஜ்ஜீவான்மா உபதேசமின்றியே உண்ணல், குடித்தல முதலிய எல்லா வியவகாரங்களையுஞ் செய்யும். இத்துணைக் கிரந்தத்தால் இப்பொருள் கூறப்பெற்றதாயது: -- எதுவரை இஜ்ஜீவனுக்கு ஆன்மாவின் வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தின் சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகவில்லையோ, அதுவரை இஜ்ஜீவன் ஒரு ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்

செய்து, புண்ணிய பாவ வசத்தால் வேறு ஸ்தூலசரீரத்தை அவசியம் அடைவன். அவ்வேறு சரீரம் ஒருகால் முற்சரீர சமான ஜாதியுடையதாம், ஒருகால் விலக்ஷணமாம். இதன்கண்ணே யாதொரு நியமமுமின்றாம். இப்போது இஜ்ஜீவான்மா இச்சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, புண்ணிய பாவ வயத்தால் எவ்வண்ணம் வேறு ஸ்தூல சரீரத்தை அடையுமென்னும் பொருளை உலகப் பிரசித்த திருஷ்டாந்தத்தால் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! க்ஷத்திரியத் தாயினிடத்தே வைசியத் தந்தைக்குப் பிறந்த மைந்தன் உக்கிரன் என நூல் உணர்ந்த புருஷரால் கூறப்பெறுவன். அல்லது, ஹிம்சை முதலிய உக்கிர கருமங்களச் செய்யும் புருஷரும் உக்கிரரெனப்படுவர்; அல்லது, ஹீனஜாதியையுடைய தாயின் கண்ணே மேலாய் ஜாதியையுடைய தந்தையால் உற்பன்னமாய் மைந்தன் அனுலோமன் என நூல் உணர்ந்த புருஷரால் கூறப்பெறுவன். மேலாய் ஜாதியை யுடையதாயின்கண்ணே கீழாய் ஜாதியையுடைய தந்தையால் உற்பன்னமாய் மைந்தன் பிரதிலோமன் என நூல் உணர்ந்த புருஷரால் கூறப்பெறுவன். அவ்வனுலோமரெனப் பெயரியவரையும் பிரதிலோமரெனப் பெயரிய வரையும் நூல் உணர்ந்த நுண்ணறிவோர் உக்கிரர் எனக் கூறுவர். பிராஹ்மணத் தாயிடத்தே கூத்திரியத் தந்தையால் உற்பன்னமாய் மைந்தன் நூல் உணர்ந்த பெரியோரால் **சூதன்** எனப்படுவன். அச்சூதப் பெயர் வாய்ந்த புருஷருக்கு இருவகை யாய் ஜீவனம் உண்டாம். சில சூதரோ தேரின்கண்ணே சாரத்தியஞ்செய்வர். சில சூதரோ பாகவதாதி புராணங்களின் ஞாதாக்களாவர். அல்லது, அரசனது தனத்தால் தமது குடும்பத்தைப் பாலனஞ்செய்யும் பிராஹ்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணத்தினர், அநுலோமர், பிரதிலோமர் என்பவர் யாவரும் நூலுணர்ந்த பெரியோரால் சூதரெனப் பெயர்பெறுவர். அல்லது, மாதாவின் உதரத்தினின்றும் எந்தப் பிராணி வெளியே வருமோ, அப்பிராணியுஞ் சூதப் பெயரை யடையும். இச்சூத சப்தப்பொருள் சர்வ தேகதாரி ஜீவர்களிடத்தேயும் பொருந்தும். பாவிகளைத் தண்டிக்கும் அரசசேவகன், புரியிலுள்ளார்களை நீதிமார்க்கத்தின் கண்ணே நடத்துவிக்கும் முக்கிய புருஷன் என்னும் யாவரையும் நூலுணர்ந்தோர் **'பிரத்யோசர்'** என்பர். கிராமத்துள்ளார்களை நீதிமார்க்கத்தில் நடத்துவிக்கும் புருஷனை நூலுணர்ந்தோர் **'கிராமணி'** என்பர். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வகையாய் உக்கிரரெனப் பெயரியவரும், சூதரெனப் பெயரியவரும், பிரத்யேநசரெனப் பெயரியவரும், கிராமணியெனப் பெயரியவரும் இன்னும் இவர் முதலாக அரசதனத்தால் குடும்ப வாழ்க்கையை விருத்தி செய்பவர் யாவரும், அத்தேச அரசன் வருகையைக் கேட்டு அவ்வரசனெதிரிற்செல்வர். அவர் மகாராஜாவை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு, நானாவகையாய் * கௌதுகஞ்செய்வர், நானவகையாய் மங்கலஞ் செய்வர். [* கௌதுகம் = உற்சவம், கொண்டாட்டம்.] அவர் தூரியமே முதலிய நானாவகையாய் வாத்தியங்களோடு கூடியிருப்பர், செவிக்காநந்ததை யடைவிக் கும் நானாவகையாய மதுரகானங்களைச் செய்பவர்களோடு கூடியிருப்பர், நானாவகையாய † வாராங்கனைகளின் செங்கமலக்கரத்தே இராநின்ற தீபார்த்திகளோடு கூடியிருப்பர். [† வாராங்களை = பொது மாது.] இன்னும் இவை முதலாக அநேகம் வகைக் கௌதுக்கங்களைச் செய்பவராய் அவர் தமது மகாராஜாவின் சந்நிதியிற் செல்வர். அம்மகாராஜா வருவதற்கு முன்னரே அவர் இவ்வகையாய வியவஸ்தையைச் செய்து வைத்திருப்பர்: - இவ்வீட்டின்கண்ணே

மகாராஜா நிவாசஞ் செய்வர், இவ்வீட்டின்கண்ணே மகாராஜாவின் முக்கிய மந்திரி நிவாசஞ் செய்வர், இவ்வீட்டின்கண்ணே மகாராஜாவின் சேனை நிவாசஞ்செய்யும், என ராஜாவின் நிவாசத்தின் பொருட்டு நானாவகையாய் வீடுகளைக் கற்பனை செய்து, மீண்டும் அவ்வுக்கிராதி புருஷர் அவ்வீடுகளில் சரீரத்திற்கும், மனத்திற்கும், நேத்திராதி இந்தி ரியங்கட்குஞ் சுகத்தைக் கொடுக்கும் நானாவகையாய் அன்ன வஸ்திராதி பதார்த்த ங்களைத் தகுதிப்படி வைப்பர். இவ்வண்ணம் நானாவகையாய் சாமக் கிரிகளைத் தயார் செய்து, அவ்வுக்கிராதி புருஷர் அந்நகரத்தைவிட்டு மாகாராஜாவை எதிர் கொண்டழைக்கும் பொருட்டுத் தூரத்தேசெல்வர். அவ்வுக்கிராதிபுருஷர் மகாராஜா எங்கே சென்றனர், மகாராஜா இப்போது வருவார் என்னும் இவை முதலாக அம்மகாராஜாவின் வார்ததையையே பரஸ்பரம் பேசிக் கொண்டிருப்பர். ஹே ஜனகராஜாவே! இங்ஙனம், இந்த ஜீவாத்மாரூப மகாராஜா இந்த ஸ்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து எக்கால் வேறு சரீரத்தையடையுமோ, அக்கால் இஜ்ஜீவான்மாவினுடைய கருமங்களின் அனுசாரமாய்ப போகத்தைக் கொடுக்கும் ஆதித்தியாதி தேவதைகளும், வேறு சரீரத்தை ஆரம்பிக்கும் ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களும், இஜ்ஜீவான்மாவின் புண்ணியபாவரூப கருமானுசாரமாய்ச் சம்பூரண போக சாமக்கிரிகளைத் தயார் செய்துகொண்டு இந்த ஜீவான்மாவடிவ மகாராஜாவின் வருகையை எதிர்பார்க்கும். அவ்வாதித்தியாதி தேவதைகள் பரஸ்பரம் நமது கர்த்தாவும் போக்தாவுமாய் இந்த ஜீவாத்மாரூப மகாராஜாவானவர் இந்தத் தேவதத்தரெனப் பெயரிய புருஷரின் புத்திரராம் பொருட்டும், இந்தத் தேவதத்தரின் இருது ஸ்நானஞ்செய்த பத்தினியினிடத்தே ஜன்மமெடுக்கும் பொருட்டும், இப்போது வருவார் என வார்த்தையாடுவர். அந்த ஆதித்தியாதி தேவ தைகள் இந்த ஜீவான்மாரூப மகாராஜாவின் வரவை எதிர்பார்ப்பர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இந்த ஜீவாத்மாரூப மகாராஜா இந்த ஸ்தூலசரீரத்தை ப் பரித்தியாகஞ் செய்துவிட்டு, ஒருவராகவே வேறு சரீரத்தின்கண்ணே செல்வரா? அல்லது, யாதாவது இவரோடு கூடச் செல்லுமா?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மகாராஜாவானவர் தமது புரியை விடுத்து வேறொரு புரிக்குச் செல்ல இச்சிக்கும் போது, அம்மகாராஜாவின் அபிப்பிராயத்தை யறிந்து அவ்வுக்கிராதி தாசா மகாராஜாவோடு செல்வர். அது போல், இந்த ஜீவாத்மா ரூப மகாராஜா இந்த ஸ்தூலசரீரரூபப் புரியைப் பரித்தியாகஞ்செய்து விட்டுப் பரலோகத்திற்குச் செல்ல இச்சிக்கும்போது, வாக்கு முதலிய பத்து இந்திரியங்களும், ஐந்து பிராணன்களும், அந்தக்கரணமும் ஜீவான்மாரூப மகாராஜாவோடு செல்லும். இப்போது இவ்வாறாவது அத்தியாயம் முடியும் வரை சாதனங்களோடு கூடிய சம்சாரத்தையுஞ் சாதனங்களோடு கூடிய மோக்ஷத்தையும் விஸ்தாரமாய் நிரூபிப்பாம்: - அவற்றுள், முதலிற் சம்சார நிரூபணத்தைச செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எம்மரணகாலத்தின்கண்ணே அத்தியந்தம் பலமற்ற தன்மையை யடைந்து இந்த ஜீவான்மா வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களால் எப்பொருளையும் அறியாதோ, அக்கால இந்த ஜீவான்மா வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களைத் தத் தமது ஸ்தானங்களினின்றுங் கவர்ந்து கொண்டு இருதய ஆகாசத்தை யடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம துயிலின்கண்ணே

இந்த ஜீவான்மா வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களைக் கவர்ந்து இருதயதேசத்தின்கண்ணே மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மா வோடு அபேதபாவத்தை யடையுமோ, அங்ஙனம் மரணகாலத்தின்கண்ணேயும் இந்த ஜீவான்மா வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களைக் கவர்ந்து இருதய தேசத்தின் கண்ணே பரமான்மாவோடு அபேதபாவத்தை யடையும். அக்கால் இஜ்ஜீவான்மா எவ்விந்திரிய த்தாலும் எவ்விஷயத்தையும் கவராதாம்; மற்றோ, அக்கால் இஜ்ஜீவான்மா வாக்கு முதலிய சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரமற்றதாம். ஹே ஜனகராஜாவே! மரணகாலத்தின்கண் இஜ்ஜீவான்மா பரமான்மாவோடு அபேதபாவத்தை யடைந்து சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரமற்றதாம் என்னும் வார்த்தையானது யாது முன்னர் நின்பொருட்டுக் கூறப்பட்டதோ, அது கேவலம் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே மாத்திரம் பிரசித்தமன்றாம், மற்றோ, சர்வலோகத்தின்கண்ணும் பிரசித்தமாம்; ஏனெனின், எக்கால் இப்புருஷன் மரணாவஸ்தையை யடைவனோ, அக்கால் மைந்தன் மனைவி முதலிய சம்பூரண பந்துக்கள் இப்புருஷனைப் பூமியின் கண்ணே படுக்கவைத்து, இவ்வகையாய் வசனத்தைப் பரஸ்பரங் கூறாநிற்பர்: - இக்கால் என்னுடைய தந்தையானவர் எனது புத்திரருடைய பக்கம் பார்க்காமலிருக்கின்றார். இவ்வெனது தந்தையானவர் எனது குமாரர் வசனங்களையும் கேட்டிலர். தமது கழுத்திற் சூடியிருக்கும் புஷ்பமாலையின் சுகந்தத்தையும் இவ்வெனது தந்தை முகர்ந்திலர். இக்கால் இவ்வெனது தந்தைவாயில் விட்டிருக்கும் தயிரின் ரசத்தையுங் கவர்ந்திலர். இக்கால் எனது தந்தை எனது பிரியமாய் புத்திரரோடு பேசுகின்றா ரில்லை. இக்கால் எனது தந்தை எனது பிரியமாய் புத்திரரின் பரிசத்தையும் செய்கின் றாரில்லை. இவ்வெனது தந்தை வாக்கு முதலிய சம்பூரண இந்திரியங்களின் வியாபாரமற்றவராயிருக்கின்றனர். ஆகையா லிஃதறிந்து கொள்ளலாம்: - இவ்வெனது தந்தை மனத்தானும், மதியானும் எப்பொருளையும் அறிந்திலர். எங்ங னந் துயிலின்கண்ணே நாம் வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களின் வியாபாரங்களற்ற வாகின்றோமோ, அங்ஙனம் இந்த மரணகாலத்தின்கண்ணே இவ்வெனது பிதாவும் வாக்கு முதலிய சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரமற்றவரா யிருக்கின்றனர் என. இக்கால் எனது பிதாவின் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் தத் தமது ஸ்தானங்களை விட்டொழித்து இருதயதேசத்தின்கண்ணே சென்று, ஒன்றாகக் கூடிவிட்டனவாதலின் எனது தந்தையானவர் எவ்விந்திரிய வியாபாரத்தையுஞ் செய்திலர் ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வகையாய் உலகரின் வசனத்தினானும் மரணகாலத்தின் கண்ணே சர்வ இந்திரிய வியாபாரங்களின் அபாவமும், இருதய தேசத்தின்கண்ணே அவ்விந்திரியங்களின் ஒருமையுஞ் சித்தமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! எம்மரண காலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா இருதய தேசத்தில் பரமான்மாவோடு தாதாத்மிய பாவத்தை யடையுமோ, அக்கால் வேறு எல்லா விசேஷ ஞானங்களின் அபாவம் இருக்கினும் பரலோகத்திற்குச் செல்ல அநுகூலமாய் உணர்வின்பாவம் உண்டாகாது; மற்றோ, பரலோக மார்க்கத்தைக் காண்பிக்கும் பொருட்டுச் சிதாபாசனோடு கூடிய விருத்தியால் இருதயத்தின் நுனிப்பாகம் பிரகாசமாம். இப்போது இப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படுத்துவாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் மகாராஜா தமது புரியைப் பரித்தியாகஞ் செய்துவிட்டு, வேறொரு புரியின் கண்ணே செல்ல இச்சிக்கும்போது, அம்மகாராஜா செல்லும் ராஜமார்க்கத்தின்கண்ணே நானாவகை யாய் தீபங்கள் ஒளிராநிற்குமோ, அங்ஙனம் இந்த ஜீவான்மாரூப மகாராஜா இந்த

ஸ்தூல சரீரரூபப் புரியைப் பரித்தியாகஞ் செய்து பரலோகத்திற்குச் செல்ல இச்சிக்கும்போது இருதயத்தின் நுனிப்பாக வடிவ ராஜமார்க்கமானது சிதாபாசனோடு கூடிய விருத்திரூப தீபத்தால் ஒளிரும். அதன்பின்னர் இந்த ஜவான்மாரூப மகாராஜா இந்த ஸ்தலசரீரரூபப் புரியினின்றும் பதினொருவாயிலால் வெளியிற்போம். பதினொருவாயில் இவையாம்: - இரு நேத்திரங்கள், இருசெவிகள், இருநாசிகள், உச்சிவாயில், வாய், நாபி, உபஸ்தம், பாயு என்னும் இப்பதினொருவாயிலுள் யாதாவதொரு துவாரத்தால் இந்த ஜீவான்மா வெளியேபோம். இப்போது இப்பதினொரு வாயிலால் வெளிப்போந்த இந்த ஜீவான்மா எவ்வெத் தானத்தை அடையுமோ, அவ்வத்தானங்களை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மரணகாலத் தின்கண் இந்த ஜீவான்மா பாயுவாயிலாய் வெளியே போமாயின் நரகத்தை யடையும். உபஸ்தவாயிலாய் வெளியே போமாயின், அத்தியந்தம் காமபீடிதமாய் * கபோதாதி காயங்களை யடையும். நாபி வாயிலாய் வெளியே போமாயின் பேய்க்காயத்தைப் பெறும். [* கபோதம் - புறா.] வாய் வாயிலாய் வெளியே போமாயின், அன்னத்தில் அத்தியந்தம் ஆசக்தியையுடைய பிராணிகளின் சரீரத்தை அடையும். நாசிவாயிலாய் வெளியே போமாயின், கந்தத்தின் கண்ணே ஆசக்தியையுடைய பிராணிகளின் சரீரங்களை அடையும். சுரோத்திர வாயிலாய் வெளியே போமாயின், கந்தர்வ லோகத்தை அடையும். நேத்திரவாயிலாய் வெளியே போமாயின் சூரியலோகத் தையும், சந்திரலோகத்தையும். அக்கினிலோகத்தையும் அடையும். சிரவுச்சி வாயிலாய் வெளியே போமாயின் பிரஹ்மலோகத்தையடையும். இவ்வண்ணம் இஜ்ஜீவான்மா தனது புண்ணியபாவ கருமத்திற்கீடாய் அவ்வவ்வாயிலாக வெளியே போய் அவ்வச் சரீரத்தை அடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! இப்பதினொரு வாயில்களுள்ளே தாழ்ந்த பலத்தைத் தரும் வாயில்களின் மத்தியில் பாயுவாயி லன்றித் தாழ்ந்த வாயிலொன்றில்லை. உயர்ந்த பலத்தைக் கொடுக்கும் வாயில்க ளுள்ளே சிரவுச்சி வாயிலன்றி வேறொரு வாயிலுயர்ந்ததின்றாம். சிரவுச்சி வாயில், பாயுவாயில் என்னும் இவ்விரண்டு வாயிலையும் விடுத்து, வேறு வாயிலின் கண்ணே ஒன்றைக் குறித்து உயர்ந்த தன்மையும், ஒன்றைக் குறித்துத் தாழ்ந்த தன்மையும் உளது. ஹே ஜனகராஜாவே! புத்திரூப ஞான சக்தியையுடைய இந்த ஜீவான்மா இந்த ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து வெளியே போமாயின், கிரியா சக்தியையுடைய பிராணனும் கூடவே வெளியேபோம். கிரியா சக்தியை யுடைய பிராணன் இச்சரீரத்தினின்றும் வெளியே போமாயின், வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களுங் கூடவே வெளியேபோம். ஹே ஜனகராஜாவே! துயிலின்கண்ணே இந்த ஜீவான்மா இருதய தேசத்தின்கண் பரமான்மாவோடு தாதாத்மிய பாவத்தை யடைந்து, சர்வ விசேஷ ஞானங்களும் அற்றதாம். அதுபோல், மரணகாலத்தின் கண்ணே இந்த ஜீவான்மா இருதய தேசத்தின்கண் பரமான்மாவோடு தாதாத்மிய பாவத்தை அடைந்து, சர்வ விசேஷ ஞானங்கள் அற்றதேயாயினும், மீண்டும் விசேஷ ஞானத்தை அடையும்.

கருத்திதுவாம்: - துயிலின் கண்ணோ சர்வ விசேஷ ஞானங்களின் அபாவமாம். மரண அவஸ்தையின் கண்ணோ இருவகையாய் ஞானங்கள் இஜ்ஜீவனுக்குண்டாம். ஒன்றோ இருதயத்தின் நுனிப்பாக வடிவ மார்க்கத்தை விஷயஞ் செய்வதாய் ஞானமாம்; மற்றொன்றோ சரீரத்தை விட்டபின்னர் வருஞ்

சரீரத்தை விஷயஞ்செய்யும் ஞானமாம். இவ்விருவகை ஞானங்களை விட்டு வேறு விசேஷ ஞானங்க யாவும் இலவாகும். இத்துணையே, துயிலினும் மரண அவஸ்தையின் கண்ணே விசேஷமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! புண்ணிய பாவத்தின், சுகதுக்கரூப பலத்தைப் போகிக்கும் இஜ்ஜீவான்மா இச்சரீரத்தினின்றும் வெளியே செல்லுமாயின், பூர்வ பூர்வ சரீரங்களிடத்தே அனுபவித்த பதார்த்தங்களின் சமஸ்கா ரமும், புண்ணிய பாவரூப கரும்முங் கூடவே செல்லும். அங்கே சென்று அந்தப் புண்ணிய பாவரூப கருமமோ, சுகதுக்கத்தை அனுபவிக்கும் அனுகூல சரீரத்தையடைவிக்கும். முன் சமஸ்காரமோ, இஜ்ஜீவனுக்கு அவ்வஜ் ஜாதியை யுடைய சரீர விவகாரங்களின் கண்ணே முயல்வை உண்டாக்கும். ஹே ஜனகரா ஜாவே! இஜ்ஜீவான்மா இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, வேறு ஸ்தூல சரீரத்தைப் பற்றாமல் இராது; மற்றோ, வேறு ஸ்தூல சரீரத்தைப் பற்றிக்கொண்டே இந்த ஜீவான்மா முன் ஸ்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும். புல்லட்டை யென்னும் ஒரு கிருமி விசேஷந் திருணங்களிற் சுழலும். ஆண்டக் கிருமியானது வேறு திருணத்தைப் பற்றிக்கொண்டே முன் திருணத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும். வேறு திருணத்தைப் பற்றாமல் முன் திருணத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்யாது. இவ்வார்த்தை யாவருக்கும் அனுபவசித்தமாம். அதுபோல், இந்த ஜீவான்மாவும், வேறு வருஞ்சரீரத்தைப் பற்றிக்கொண்டே இத்தூல சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செ ய்யும். வேறு சரீரத்தைப்பற்றாமல், இந்த ஜீவான்மா முற் சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்யாது. இப்போது இப்பொருளையே அந்நிய திருஷ்டாந்தத்தானும் வெளிப்படை யாக்குவாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே ஒரு மகாராஜா, அல்லது ஒரு தனிகன் தனது ஜீரணமாய் பூர்வ கிருகத்தை, வேறு புதிய கிருகத்தைச் சம்பாதி யாது பரித்தியாகஞ் செய்வதின்றாம்; மற்றோ, வேறு புதிய கிருகத்தைச் சம்பாதனஞ் செய்துகொண்டே அந்த மகாராஜாவுந் தனிகனும் முன் ஜீரணமாய் கிருகத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்வர். அதுபோல், இஜ்ஜீவான்மாவும் வேறு வருஞ் சரீரத்தின் பற்றின்றி முற் சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்யமாட்டாது; மற்றோ, வேறு சரீரத் தைப் பற்றிக்கொண்டே இஜ்ஜீவான்மா முற் சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்யும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எப்பதார்த்தம பரிச்சின்னமாமோ, அப்பதார்த்தமே ஒரு ஸ்தானத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, வேறு ஸ்தானத்தின்கண் செல்லும். எங்ஙனங் கடாதி பதார்த்தங்கள் பரிச்சின்னமாமாதலின் ஒரு தேசத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து மறுதேசத்தை அடையுமோ, அங்ஙனம் இவ்வான்மா பரிச்சின்னமன்றாம்; மற்றோ யாண்டும் பரிபூரணமானதாம். ஆகையால், இச்சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, வேறு சரீரத்தின்கண்ணே செல்லல் ஆன்மாவிற்குச் சம்பவியாது. ஒருகால் ஆன்மா இச்சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து வேறு சரீரத்தே செல்லுமாயின், கடாதிகளை ப்போல் ஆன்மாவும் பரிச்சின்னமா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மா யாண்டும் பரிபூரணமாம், எல்லாப் பேதங்களும் அற்றதாம். ஆதலின், புண்ணிய பாவ பலத்தை அனுபவிக்கும் பொருட்டு, ஆன்மாவிற்குப் பரலோகத்தின் கண்ணே கமனஞ் சம்பவியாது.. ஆயினும், எங்ஙனம் பரிபூரணமாய் ஆகாசங் கடரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் கமன ஆகமனத்தை யடையுமோ, அங்ஙனம் புத்திரூப உபாதியின்

தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் இந்தப் பரிபூரண ஆன்மாவும் லோகாந்தரத்தின் கண்ணே கமன ஆகமனத்தையடையும்.

கருத்திதுவாம்: - கடரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் கடாகாசத்தின்கண்ணே கமன ஆகமனம் பிரதீதியாகும், அவ்விரண்டும் உண்மையாய் விசாரித்துப் பார்க்கின் ஆகாசத்தின்கண்ணே சம்பவியா; மற்றோ, கடரூப உபாதியின் கண்ணே அவ்விரண்டுஞ் சம்பவிக்கும். அவ்வண்ணம் புத்தி உபகித ஆன்மாவின் கண்ணே எக்கமன ஆகமன ரூபக்கிரியை பிரதீதியாகுமோ, அது உண்மையாய் ஆராய்ந்து பார்க்கினோ, ஆன்மாவின் கண்ணே சம்பவியா; மற்றோ, புத்திரூப உபாதியின்கண்ணே அக்கமன ஆகமன ரூபக்கிரியை சம்பவிக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இச்சரீரத்தின்கண்ணே இராநின்ற புத்தி வேறு சரீரத்தை அடைகின்றதெனத் தாங்கள் கூறியது சம்பவியாது. ஏனெனின், பரிச்சின்ன மூர்த்த பதார்த்தத்திற்கு வேறு தேசத்தோடு கிரியா ஜன்னிய சம்பந்தமுண்டாம். ஆனால், அது பூர்வ தேசத்தோடு விபாகமுண்டானாலன்றிச் சம்பவியாது; மற்றோ, முதற்கணததே மூர்தத பதார்த்தத்தில் கிரியை உண்டாம். இரண்டாவது கணத்தே அந்த மூர்த்த பதார்த்தத்திற்குப் பூர்வ தேசத்தோடு விபாக முண்டாம். மூன்றாவது கணத்தே அதற்கு முற் தேசத்தோடிருந்த சையோகத்தின் நாசமுண்டம். நான்காவது கணததே அதற்கு உத்தர தேசத்தோடு சையோக முண்டாம். ஐந்தாவது கணத்ததே அதன் கிரியையின் நாசமுண்டாம். என இவ்வண்ணம், பூர்வ தேசத்தோடு விபாக முண்டான பின்னரே, மூர்த்த பதார்த்ததிற்கு உத்தர தேசத்தோடு சம்பந்தம் உண்டா மாதலின், மரணகாலத்தின் கண்ணே இச்சரீரத்தின்கண் இராநின்ற புத்தியினுக்கு வேறு சரீரத்தோடு சம்பந்தஞ் சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! தேயு வடிவ சக்ஷு இந்திரியமானது தனது கோளகத்தின்கண்ணே இருந்து கொண்டே விருத்தி வாயிலாய்ச் சூரிய சந்திராதி தூரதேசத்தை யடையும். ஒருகால் சக்ஷு இந்திரியந் தனது கோளகரூப ஸ்தானத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்தே சூரிய மண்டலாதி தேசத்தை அடையுமாயின், அந்தச் சக்ஷு இந்திரியஞ் சென்ற பின்னர் இப்புருஷன் குருடன்தல் வேண்டும். இவ்வண்ணம், மரணகாலத்தின்கண்ணே பூர்வ புண்ணிய பாவரூப கரும வசத்தாலும், பூர்வ சமஸ்காரப் பிரபாவத்தானும், பரமேஸ்வாரின் இச்சையின் மகிமையானும், இப்புத்தியும் இத்தூல சரீரத்தின் கண்ணே இருந்து கொண்டே தனது விருத்திவாயிலாய் வேறு வருஞ்சரீரத்தை அடையும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மரணகாலத்தின்கண்ணே அந்தப் புத்தி விருத்தி வாயிலாய் வேறு சரீரத்தை அடையும். அதுபோன்றே, மரணத்தின் முன்னர் ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணும் அந்தப் புத்தி விருத்திவாயிலாய் வேறு வருஞ் சரீரத்தை ஏன் எடுப்பதின்று?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எக்கால் இந்த வர்த்தமான சரீரத்தின் போகத்தைக் கொடுக்கும் பிராரப்த கருமத்தின் க்ஷயமுண்டாமோ, வருஞ் சரீரத்தின்

போகத்தைக் கொடுக்குங் கருமத்தின் வெளிப்பாடு உண்டாமோ, அக்கால் அந்தர்யாமியாகிய பரமான்மாவாற் பிரேரணை பண்ணப்பட்டதாய் புத்தி தனது விருத்தி வாயிலாய் வருஞ் சரீரத்தை யடையும். அந்நியகாலத்தே அப்புத்தி வருஞ் சரீரத்தை அடைய மாட்டாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மரணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவனுடைய புத்தி ஒரு கால் வருஞ் சரீரத்தை அடையுமாயின், மரணகாலத்தின்கண்ணே அப்புத்தியால் வேறு சரீரத்தை யான் அடைந்தனன் என்னும் அனுபவத்தை ஏன் செய்வதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சக்ஷு, இந்திரியம், ஜடமும் அத்தியந்தம் வேகமுடையதுமாம். ஆதலின், அவ்விந்திரியந் தனது விருத்திவாயிலாய்ச் சூரியாதி தேசத்தை அடைந்தும், யான் சூரிய மண்டலத்தை யடைந்தனன் என்னும் அனுபவத்தைச் செய்வதின்றாம்; அதுபோன்றே இப்புத்தியும், பஞ்சபூதங்களின் காரியமாதலின் ஜடமும், அத்தியந்தம் வேகமுடையதுமாம். ஆகையால், மரணகாலத்தின் கண்ணே இப்புத்தி விருத்திவாயிலாய் வருஞ் சரீரத்தை அடைந்தும் யான் வருஞ்சரீரத்தை அடைந்துளேன் என்னும் அனுபவத்தைச் செய்வ தின்றாக, ஹே ஜனகராஜாவே! முன்னர் புல்லட்டைத் திருஷ்டாந்தத்தால் இந்த ஜீவா ன்மாவிற்கு வேறு சரீரத்தின் அடைவு, யாது யான் நின்பொருட்டுக் கூறினேனோ, அது கூறற்கு இது கருத்தாம்: - ஒரு மகாராஜாவானவர் ஜீரணகிருகத்தைப் பரித்தியா கஞ்செய்து புதிய கிருகத்தின்கண்ணே நிவாசஞ்செய்ய இச்சிக்குங்கால், அந்த மகாரா ஜாவின் தரசர், அவர் அபிப்பிராயத்தையறிந்து வேறு புதிய வீட்டைத் தயார்செய்வர். அந்த மகாராஜா வருவதற்கு முன்னரே அந்தப் புதிய வீட்டில் முதலில் அத்தரசர் யானை, குதிரை முதலிய ராஜ்ய சாமக்கிரிகளைக் கொண்டு சேர்ப்பர். அவற்றைக் கண்டு நகரவாசிகள் இதோ ஈண்டரசர் வந்தனர், இதோ நண்டரசர் வந்தனர் எனப் பரஸ்பரம் வார்த்தையாடுவர். ஆண்டு, அம்மகாராஜா அக்கால் முன்னர் உள்ள ஜீரணக்கிருகத்தின் கண்ணே இருப்பர், அல்லது, மார்த்தின்கண்ணே இருப்பர் எனினும், குதிரை முதலிய ராஜ்ய சாமக்கிரிகளைக் கண்டு அந்நகரவாசிகள் புதிய கிருகத்தின் கண்ணே அரசர் வந்தனரெனப் பேசிக்கொள்வர். அதுபோல், இந்த ஜீவான்மாரூப மகாராஜா இத்தூலசரீரரூப ஜீரண கிருகத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து மரித்ததின் பின்னர், எந்த வேறு சரீர ரூப நவீன கிருகத்தை யடைவரோ, அதனைப் புண்ணிய பாவரூபக் கருமத்தாசர் பஞ்சபூதங்களால் தயார் செய்வர். ஆண்டு, ஜீவாத்மாரூப மகாராஜா பூர்வ சரீரத்தின்கண்ணே இருக்கும் போதே அப்புண்ணிய பாவத்தரசர் முதலில் புத்தியின் விருத்திரூப ராஜ்ஜிய சாமக்கிரியை அவ்வருஞ் சரீரத்தின்கண்ணே அடைவிப்பர். இவ்வகை அபிப்பிராயங்கொண்டே முன்னர்ப் புல்லட்டைத் திருஷ்டாந்தத்தால் இஜ்ஜீவான்மாவிற்கு வருஞ் சரீரப்பிராப்தி கூறப்பட்டது. இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபணஞ்செய்வாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இந்த ஜீவான்மா இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து எவ்வருஞ் சரீரத்தால் சுகதுக்களும் பலத்தைப் போகிக்குமோ, அச்சரீரம் இல்ஜீவனுக் குப் பவிஷ்யத்போக சாதனமாம். இந்த ஜீவான்மா மரணகாலத்தின்கண்ணே எந்தச் சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யுமோ, அந்தச்சரீரம் இந்தஜீவான்மாவின் பூர்வபோக சாதனமாம். ஆகையால், இஜ்ஜீவான்மாவிற்கு இரண்டு சரீரங்களோடுஞ் சம்பந்தஞ்

சம்பவிக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின்கண்ணே சில புருஷர், தமது சரீரத்தில் புஷ்பமாலைகளைத் தரிப்பர். அல்லது, வஸ்திரங்களைத் தரிப்பர். அம்மாலையும் வஸ்திரமும் ஜீரணபாவத்தையடையுமாயின், அப்புருஷர் அவற்றை எறிய விச்சித்து வேறு புதியமாலையையும், புதிய வஸ்திரத்தையும் அடிக்கடி பார்ப்பர். அதுபோலவே மரணகாலத்தின்கண்ணே இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்ய இச்சித்து, இந்த ஜீவான்மா புண்ணியபாவகருமானுசாரமாய் வருஞ் சரீரத்தைப் பார்க்கும்.

கருத்திதுவாம்: - மரண காலத்தின்கண்ணே இந்தஜீவான்மாவிற்குப் புண்ணிய பாவரூப கருமானுசாரமாய்வரும் சரீரஞானம் யாதுளதாமோ, அதுவே இந்த ஜீவான்மாவிற்கு மரணகாலத்தின்கண்ணே வரும்சரீர அடைவாம். ஹே ஜனகராஜாவே! தாகத்தையும் பிரகாசத்தையுஞ்செய்யும் ஓங்கியெரியாநின்ற அக்கினியானது தனது தாதாத்மியசம்பந்தத்தால் அயப்பிண்டத்தையும் தன்னைப் போலப் பிரகாசதாகசக்தியுடையதாய்ச் செய்யும். அவ்வக்கினியானது அவ்வயப்பிண்டத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்யின், பிரகாசமும் தாகசக்தியுமற்ற முற்சுபாவத்தை அவ்வயப்பிண்டமடையும். இங்ஙனமே, இவ்வாத்மாவும் தனது தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் இஜ்ஜடசரீரத்தின் கண்ணே சைதன்யபாவத்தின் அடைவையுண்டாக்கும். மரணகாலத்தின்கண்ணே இச்சேதன ஆன்மா இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்த போது, இத்தூலசரீரம் முன்னுடைத்தாயிருந்த ஜட சுபாவத்தையேயடையும். ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் அக்கினியானது இரும்பின் பிண்டத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்தலே அப்பிண்டத்தின் ஹனனமாமோ, அங்ஙனம் இந்தச்சைதன்னிய ஆன்மா இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்தலே இதன் ஹனனமாம். ஓங்கியெரியா நின்ற அக்கினியானது, முதல் அயப்பிண்டத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, வேறுபுதிய அயப்பிண்டத்தையடையும். அவ்விரண்டாவதையும் அவ்வக்கினி தனது தாதாத்மியசம்பந்தத்தால் தனதுசமானரூபமுடையதேயாக்கும். அதுபோல், இஜ்ஜீவான்மாவும் இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து வேறு புதிய சரீரத்தையடையும். இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஜீவான்மா, தனது தாதாத்மிய சமபந்தத்தால், எங்ஙனம் முற்சரீரத்தைச் சைதன்யரூபமாக்கிவைத்ததோ, தனது சுகசாதனமென வெண்ணியதோ, அங்ஙனம் வேறு சரீரத்தையும் இவ்வான்மா, தனது தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் சைதன்யரூபமாக்கும், சுகசாதன மெனவெண்ணும். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகின் கண்ணே பொற்கம்மியர் ஒரே சுவர்ணக்கட்டியினின்றும் ஒருகால் கங்கணத்தையுண்டாக்குவர், மற்றொரு கால் குண்டலத்தையுண்டாக்குவர், இவ்வண்ணம் அவர் ஒரே சுவர்ணபிண்டத்தை முறையாய் நானாபாவத்தையடையுமாறு செய்விப்பர். அதுபோல், இப்பரமான்மாவும் ஒரே அவித்தையினின்றும் ஒருகால் மனுஷசரீரத்தை யுண்டாக்கும், ஒருகால் தேவசரீரத்தையுண்டாக்கும், ஒருகால் பசுச்சுரீரத்தை யுண்டாக்கும்; இவ்வண்ணம் அப்பரமான்மா, ஒரே அவித்தையை அநேக சரீரமாயடைவிக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வுலகின் கண்ணே காரணவிலக்ஷணத்தன்மையினானே காரியவிலக்ஷணத்தன்மையுண்டாம். மண்வடிவ சாசணவிலஷணத்தன்மையினானேயும், தந்துவடிவ காரணவிலக்ஷணத்தன்மையினானேயும், கடவடிவ

காரியமும், படவடிவகாரியமும், பரஸ்பரவிலக்ஷணத்தன்மையையுடையனவாகு மென்பதுபோலவாம். காரணங்களின் விலக்ஷணத்தன்மையினானன்றிக் காரியங்க ளின் விலக்ஷணத்தன்மை யுண்டாவதின்றாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின் கண்ணே மனுஷ்யாதிசரீரங்களின் பரிணாமி உபாதானகாரண அவித்தையொன்றேயாம். அங்ஙனமே மனுஷ்யாதி சரீரங்களின் விவர்த்தஉபாதானகாரணமாய் சேதனமும் ஒன்றேயாம். ஆகையால், மனுஷ்யாதிசரீரங்களில் விலக்ஷணத்தன்மை உண்டாக லாகாது.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சேதன ஆன்மாவும், அவித்தைவடிவ காரணமு மொன்றேயாமென்றாலும், ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப கருமங்கள் விலக்ஷணங்களாம். ஆகையால், அப்புண்ணிய பாவவடிவகாரணவிலக்ஷணத்தன் மைல் சரீரரூபகாரியமும் விலக்ஷணமேயாகும். ஹே ஜனகராஜாவே! எம்மரண காலத்தின்கண்ணே இத்தேகத்திற்குப் போகத்தைக்கொடுக்குங் கருமங்களின் க்ஷய முண்டாகுமோ, வருஞ்சரீரத்திற்குப் போகத்தையீயுங் கருமங்களின் வெளிப்பாடு ண்டாமோ, அம்மரணகாலத்தின்கண்னே இஜ்ஜீவான்மா முந்திய மேலாயசரீரத்தை யுங் கீழாயதாயெண்ணும் வருந்தாழ்ந்த சரீரத்தையும் உயர்ந்ததாயுன்னும்.

சங்கை: - ஹே பசுவன்! மரணகாலத்தின் கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா முந்திய மேலாய் சரீரத்தையுங் கீழாய் தாயுணரும், வருந்தாழ்ந்த சரீரத்தையும் உயர்ந்த தாயுணரும் எனத் தாங்கள் என்பொருட்டுக் கூறியதை நினைக்க எனக்காச்சரியத் தைத் தருகின்றது.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்விஷயத்தே நீ ஆச்சரியமடைய வேண்டியதில்லை. மரணகாலத்தின்கண்ணே பாவகருமரூபத்தோஷமகிமையால் இஜ்ஜீவனுடைய புத்தி விபரீ தபாவத்தையடைகின்றது; ஆதலின், மரணகாலத்தின் கண்ணே இஜ்ஜீவான்மா நிகழ்காலத்திய மேலாயசரீரத்தையும் கீழாயதாய் நினைக்கும், வருந்தாழ்ந்தசரீரத்தையும் உயர்ந்ததாயுன்னும். இவ்வுலகின்கண்ணே ஒரு வியபிசாரி ஸ்திரீயானவள் ஒருதனிகனை யாதாவது மந்திரமகிமையாலே னும், மருந்தின் மகிமையாலேனும், வயஞ்செய்து கொள்வளேயாயின், அவள் குஷ்டரோகத்தோடு கூடியிருந்தபோதினும், அவள் சரீரம் தூளியால் நிறையப் பெற்றிருப்பினும், அவள் செவி மூக்கற்றவளாயினும், அவள் வயமுற்ற அத்தனிகன் அவளை இந்திராணிக்கொப்பாகச் சுந்தரியென வெண்ணுவன். அத்தனிகன் வீட்டிலி ருக்கும் அவன் மனைவியானவள் இந்திராணிக்குச் சமானமான சுந்தரியாயினும், சர்வ குணங்களோடு கூடியவளாயினும், பதிவிரதையாயினும், உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவனாயினும், அப்பதிகிசதா சுந்தரியை அத்தனிகன் கீழானவளென நினைந்து, அவளைப் பரித்தியாகஞ் செய்துவிடுவன்; இவ்விஷயம் உலகின்கண்ணே பிசகித்த மேயாகும். இது போன்றே மரணகாலத்தின்கண்ணே பாவகருமத்தால் மோகத்தை யடைந்த இஜ்ஜீவான்மா சர்வசுகங்களோடு கூடிய தேவதாசரீரத்தையும், சக்காவர்த்தியாகிய அரசன்சரீரத்தையும், அத்தியந்தத் தாழ்ந்ததாயெண்றும். வாரா நின்ற நாய் முதலிய தாழ்ந்தசரீரங்களையும், இஜ்ஜீவான்மா அம்மரணகாலத்தின் கண்ணே அத்தியந்தமேலாயதாய் நினைக்கும். ஹே ஜனகராஜாவே! மரணகாலத்தின்

கண்ணே இஜ்ஜீவான்மாவிற்கு ஒரு பூர்வபுண்ணிய கருமமானது பலன் கொடுக்க எதிர்முகப்படின், இஜ்ஜீவான்மா இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அந்தப் புண்ணிய கருமமகிமையால் அங்ஙனமே பூர்வசுபசமஸ்காரங்களின் மகிமையால் பிதிர் லோகத்தின்கண்ணேனும், கந்தர்வலோகத்தின் கண்ணேனும், தேவலோகத்தின் கண்ணேனும், பிரஜாபதிலோகத்தின் கண்ணேனும், பிரஹ்மலோகத்தின் கண்ணேனு ம், மேலாயதேவதாசரீரத்தையடையும். மரணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவனுடைய புண்ணிய பாவங்களிரண்டும் பலத்தைக் கொடுக்க எதிர்முகமாகுமாயின், இஜ்ஜீவான்மா இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து மனுஷ்ய சரீரத்தையடை யும். மரணகாலத்தின்கண்ணே இஜ்ஜீவான்மாவினுடைய ஒரு பாவகருமம் பலங் கொடுக்க எதிர்முகமாகுமாயின், இஜ்ஜீவான்மா இத்தூலசரீரத்தைப்பரித்தியாகஞ் செய்து, அந்தப் பாவகருமவயத்தால் நாய் முதலிய தாழ்த்தசரீரங்களையடையும். இவ்வண்ணம் பிரஹ்மாவே முதலாய்க் கீடம்வரை எத்துணையான்மஞானமற்றபிரா ணிகளுளவோ, அவை புண்ணிய பாவகரும வயத்தால் நிரந்தாஞ் சம்சாரரூப சூலத்தின் கண்ணே சுழலாநிற்கும்.

இப்போது, எத்தூயதாய ஆன்ம ஞானத்தால் ஜீவர்கட்குச் சம்சாரநிவிருத்தி யுண்டாமோ அத்தூயதாய் ஆன்மாவின் சொரூபத்தைக்கூறும் பொருட்டு முதலில் ஆன்மாவின் ஆநந்தரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்படுகின்றது: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆன்மாவின் ஆநந்தவடிவம் யாண்டுஞ் சமானமேயாம். அவ்வான்மவடிவ ஆநந்தத் தின் கண்ணே சிறிதுமாத்திரையுங் குறைவுமிகுதிகளின்றாம். முன்னர் மனுஷ்ய லோகமே முதலாகப் பிரஹ்மலோ கபரியந்தமுள்ள ஆநந்தத்தின் எக்குறைவு மிகுதிகள் எம்மால் கூறப்பெற்றனவோ, அக்குறைவு மிகுகிகள் இயல்பாக ஆன்ம ஸ்வரூப ஆநந்தத்தின் கண்ணின்றாம்; மற்றோ, சேதனப்பிரதிபிம்பத்தைக் கவர்வ தும், சேதனத்தின் ஆவரணத்தை நிவிருத்திப்பதும் ஆய புத்தியின் சம்பந்தத்தை யபேக்ஷித்து, ஆன்மஸ்வரூப ஆநந்தத்தின் விளக்கக்குறைவு மிகுதிகளுண்டாம். ஆண்டு அதிக சத்துவகுணத்தையுடைய புத்தியின் சம்பந்தத்தால், ஆன்ம ஸ்வரூப ஆநந்தத்தின் அதிகவிளக்கமுண்டாம். குறைந்த சத்துவகுணத்தையுடைய புத்தியின் சம்பந்தத்தால் ஆன்மஸ்வரூப ஆநந்தத்தின் குறைந்தவிளக்க முண்டாம். இப்போதிப் பொருளே திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது: ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் பேதமற்ற ஒரே ஆகாசம் ஊசியின்கண்ணும், குடத்தின்கண்ணும், வீட்டின் கண்ணும், நகரத்தின்கண்ணும் இருப்பதாய்க் குறைவு மிகுதித்தன்மையை யடையுமோ, அங்ஙனம் ஓரான்மஸ்வரூப ஆநந்தமே புத்தியின் சம்பந்தத்தால் குறைவு மிகுதித்தன்மையையடையும். உயாதியின் சம்பந்தத்தால் உபகிதபதார்த்தத் தின்கண்ணே எத்தருமத்தோற்றமுண்டாமோ, அத்தருமம் வாஸ்தவமாய் உபகித பதார்த்தத்தின்கண்ணே யுண்டாமாட்டாது; மற்றோ உபாதியின்கண்னே அத்தருமமு ண்டாம். எங்ஙனம் கடமடாதி யுபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் எவ்வாகாசத்தின்கண்ணே குறைவுமிகுதிகள் தோற்றுகின்றனவோ, அவை ஆகாசத்தின் கண்ணே உண்மையாய் இன்றாமோ, மற்றோ, கடமடாதியுபாதிகளிடத்தே யவையுண்டாமோ, அங்ஙனம், புத்திவடிவஉபாதியின் சம்பந்தத்தால், ஆன்மவடிவ ஆநந்தத்தின் கண்ணே தோற்றுங் குறைவு மிகுதிகள் உண்மையாய் ஆன்மஸ்வரூப ஆநந்தத்தின் கண்ணேயின்றாம்; மற்றோ, புத்திரூப உபாதியின் கண்ணேயிருக்கும். இக்காரணத்தானே சாஸ்திரத்தின்

கண்ணே உபநிதப்பொருளின் சமீபத்திருந்து, எவ்வஸ்து தன்தருமத்தை அப்பொருளின்பாலாரோபிக்குமோ, அஃதுபாதியாமென உபாதிசப்தப பொருள் கூறப் பெற்றுளது. ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின்கண்ணே ஆன்மஸ்வரூப ஆநந்தத்தின் சமீபத்திருந்து, புத்தியானது தனது குறைவு மிகுதியை அதன் கண்ணே ஆரோபிக்குமாதலின், அப்புத்தி உபாதிரூபமாம்; உபாதியுடையது உபகிதமாம். ஆகையால், ஹே ஜனகராஜாவே! பிரஹ்மலோகத்தின்கண்ணேயிருக்கும் யாவினும் மேலாய் பிரஹ்மாவின் சரீரத்தும், பூவுலகின்கண்ணிருக்கும் தேகங்கள் யாவினுந் தாழ்ந்த நாய்த்தேகத்தும், பிறசரீரத்தும் உள்ள அந்தக்கரண விசிஷ்ட போக்தான்மா விற்கும், சுகதுக்க போக்கியத்திற்கும் கிஞ்சின்மாத்திரையும் விஷமத்தன்மை யின்றாம்; மற்றோ, எல்லா தேகத்துஞ் சமமாம்.

கருத்திதுவாம்: - அந்தக்கரண விசிஷ்ட போக்தான்மாவிற்கும், சுகதுக்க போக்கியத்திற்கும், சர்வ சரீரத்தும் விஷமத்தன்மை சித்தமாகாதபோது, ஆநந்தஸ்வரூப சுத்த ஆன்மாவின் விஷமத்தன்மை எங்கனஞ் சம்பவிக்கும். இப்போது இப்பொருள் வெளிப்படையாய்க் காண்பிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எங்ஙனம் வரகு முதலிய தாழ்ந்த அன்னத்தைப் புசித்துத் தனமற்ற தரித்திரன் இன்பத்தை யெய்துவனோ, அங்ஙனம் தின்பன, நக்குவன, சுவைப்பன, உண்பன என்னும் நால்வகை உண்டியை உண்டு மாமன்னனும், தனிகனும் இன்பத்தை யெய்துவர். ஆகையால், சுகபோக்தாவிடத்துஞ் சுகரூபபோகத்திடத்துஞ் சிறிது மாத்திரையும் விஷமத்தன்மையின்றாம். எவ்வாறு பசி தாகங்களால் தனமற்ற தரித்திரன் துன்புறுவனோ, அவ்வாறு மாமன்னவனு,, தனிகனும் துன்புறுவர். ஆதலின், துக்கபோக்தாவின் கண்ணும், துக்க போகத்துஞ் சிறிது மாத்திரையும் விஷமத்தன்மையின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மாமன்னனிடத்தும், தரித்திரனிடத்தும் சுக துக்கபல விஷமத்தன்மை இன்றாமேனும், சுகதுக்க பலமுண்டாவதன் சாதனங்களாய் அன்னபானாதிகளின் பரஸ்பர விஷமத்தன்மை பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்பெறுமா தலின், சாதனங்களின் விஷமத்தன்மையால் பலமும் விஷமமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சுகதுக்க பலமுண்டாவதற்கு இருவகைச் சாதனங்களுள்; ஒன்றோ பாகியசாதனமாம், மற்றொன்றோ ஆந்தரசாதனமாம். அவற்றுள், அன்னபானாதிகள் பாகியசாதனமாம், இராகத்துவேஷாதி ஆந்தரசாத னமாம். அப்பாகிய சாதனத்தே சிறிது மாத்திரை கற்பித விஷமத்தன்மை சம்பவிக்கு மாயினும், ஆந்தரசாதனத்தே சிறிது மாத்திரையும் விஷமத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், பசி, தாகம், பயம், நித்திரை, பிரியவஸ்துவிலிச்சை, அப்பிரிய வஸ்துவில் துவேஷம், ஆன்மாவை மறைக்கு மோகம், மலஜலம் விடுவதன் முன் விஷமத்தசையடைவு என்னும் இவ்வெட்டுத் தோஷங்கள் ஜீவர்கட்குச் சுகதுக்க காரணமாம். ஆண்டு இவ்வெட்டுத் தோஷங்களின் நிவிருத்தி சுககாரணமாம், இவற்றினிருப்புத் துக்காரணமாம். இவ்வெட்டும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்துஞ் சமமா மாதலின், சுகதுக்கபலமுஞ் சமானமாம். தரித்திரனிடத்தும், மாமன்னனிடத்தும், நாய் முதலிய விடத்தும், உலகர் திருஷ்டியால் மகாவிஷமத்தன்மை தோற்றுமேனும்,

எட்டுத் தோஷகாரணத்தின்கண்ணும், சுகதுக்கபலத்தின்கண்ணுஞ் சிறிது மாத்திரையும் விஷமத்தன்மையின்றாம். ஆதலின், சர்வசரீரத்தினும் மேலாய் பிரஹ்மாவின்சரீரத்தும், கீழாய் நாய்ச்சரீரத்துஞ் சிறிதுமாத்திரையும் விஷமத்தன் மையின்றாம். இப்போது சர்வசரீரங்களின் சமானத்தன்மையைச் சித்திசெய்யும் பொருட்டுச் சர்வசரீரத்தின்கண்ணும் எட்டுத்தோஷங்களின் தொடர்ச்சி நிரூபிக்கப் படுகின்றது: - ஹே ஜனகராஜாவே! நாய்ச்சரீரத்தே காமக்குரோதாதி தோஷமிருப்ப தேபோல், ஹிரண்யகர்ப்ப சரீரத்தின்கண்ணு மிருக்கின்றது; ஆதலின், அத்தோஷம் யாண்டுத் தொடர்ந்ததாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எல்லா உலகினுற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயங்களைச் செய்யுஞ் சூத்திராத்மாரூப ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தே காமக்குரோதாதிகள் சம்பவிக்கு மாயினும் பசிதாகாதி தோஷஞ் சம்பவியாதாம்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! உலகுக்கு ஈஸ்வரராய் ஹிரண்யகர்ப்பர் நாயினுங்கீழாவர்; ஏனெனின், பசிப்பாற்பீடிக்கப்படினும் நாய் தன் குட்டியைப் புசியா து. இவ்விரண்யகர்ப்பரோ விராட்வடிவமைந்தனை உண்டாக்கி அவனைப் புசிக்க முயன்றனர். (இவ்விஷயம் நான்காவதத்தியாயத்தேவிஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம்) ஆதலின், ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தும் பசிதாகாதி தோஷமுளதாம். நாய் முதலியன ஒருகால் தங்குட்டிகளை உண்ண முயலின், அவற்றை எவருமிகழாபாதலின், அவை பாவகருமஞ்செய்வதில் உலக நிந்தைபயமின்றாம். எல்லா உலகுக்குங்குருவாய் ஹிரண்யகர்ப்பர் ஒருகால் புத்திரபக்ஷணாதி பாவகருமத்தில் முயலின் யாவரும வரை இகழ்வர். அவ்வுலக நிந்தையின் பயம் அவருக்குண்டாம். இக்காரணத்தாலும் அவர் நாய் முதலியவற்றிலும் தாழ்ந்தவர். நாயின் குலைத்தல்வியாபாரங் களவர் முதலியோரை நீக்குமாதலின், அது கிருஹஸ்தனுக்குச் சுகசாதனமாம். ஹிரண்ய கர்ப்பரின் உலகுற்பத்தி முதலிய வியாபாரம் எவ்வுயிர்க்குஞ் சுகசாதனமன்றாம். இக் காரணத்தாலும் அவர் நாயினுங்கீழானவர். ஹிரண்யகர்ப்பரது வியாபாரத்தை ஜீவர்க ளின் சுகசாதனமாய் அங்கீகரிக்கும் வாதியை இது வினவல்வேண்டும்: - அவரது உலக உற்பத்தியாதி வியாபாரம் கருமிகளின் சுகசாதனமா? உபாசகரின் சுகசாதன மா? ஞானிகளின் சுகசாதனமா? என அவற்றுள், முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், இரவின்கண் அவர் துயிலின் சுவர்க்காதி மூவுலகங்களும் பிரளயத்தையடையும், அது சாஸ்திரத்தின்கண் நைமித்திகப் பிரளய மெனப்படும். ஆதலின், அவருடைய நித்திரைவியாபாரம் கருமிகட்குச் சுகவேதுவன்றாம்; மாறாயக்கருமிகளின் பயவேதுவாம். இரண்டாவதுபகூத்தை அங்கீகரிக்கின், அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், உபாசனையின் மகிமையால் அவருடைய உலகத்திற்குச் செல்லும் புருஷனுக்கு அவருக்குச் சமான ஐசுவரியமுண்டாகாதாதலின், அவரது ஐசுவரியத்தை நோக்கி யவ்வுபாசகன் ஈரிஷையுற்றுப் பரமதுக்கத்தையடைவன். ஆகையால், அவரது வியாபாரம் உபாசகனுக்குச் சுகவேதுவன்றாம்; மாறாய்த்துக்கவேதுவாம். மூன்றாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது. ஏனெனின், இவனுக்குப் பிரஹ்மலோகத்தையடையுமிச்சை இருக்கும் வரையும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாகாதாதலின், அவ்விச்சையை யுண்டுபண்ணும் வாயிலாய் அவர் வியாபாரம் ஞானிக்குப் பயகாரணமேயாம். ஆகையால்,

ஹிரண்யகர்ப்பரது வியாபாரம் எவருக்கும் சுகசாதனமன்றாம்; மாறாய்த் துக்கசாதனமாம். அல்லது, எல்லாஸ்தூலப்பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாய் விராட்பகவானைப் புசிக்கும் பொருட்டுப் பிரவிருத்தித்த ஹிரண்யகர்ப்பரின் வியாபாரம் எவர்க்கும் சுகசாதனமன்றாம்; மற்றோ, யாவருக்கும் துக்கசாதனமேயாம். இக்காரணத்தானே நாய் முதலியவற்றினின்றும் ஹிரண்யகர்ப்பர் தாழ்ந்தவர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஒருகால் ஹிரண்யகர்ப்பரும் நாய் முதலியவையும் சமானமாயின், சாஸ்திரத்தின்கண் அவரை உயர்த்தியும், நாயைத்தாழ்த்தியும் கூறியிருத்தல் அசங்கதமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சுகதுக்கத்தைக்கொண்டேனும், அஷ்ட, தோஷ சாதனங்களைக்கொண்டேனும், பாஞ்சபௌதிக சரீரத்தைக்கொண்டேனும் சாஸ்திரம் அவரை மேன்மைப்படுத்தவில்லை; மற்றோ, பிரஹ்மவித்தையைக் கொண்டு மேன்மைப்படுத்தியுளது; அது நாய் முதலியவற்றின் கண்ணின்றாமாதலின், அவை தாழ்ந்தனவாம். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெற்றதாம்: - யான் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேத ஞானத்தையடைந்தவனே யாவரினும் மேலானவன்; அடையாதவன் நாயினுங் கீழானவன். எதன் ஞானத்தால் ஜீவர்கட்கு மேன்மையுண்டாமோ, அவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா ஹிரண்ய கர்ப்பரிடத்தும், நாயிடத்தும், நின்னிடத்தும், எம்மிடத்தும், மற்றைய பிராணிகளிடத்தும், யாண்டுஞ் சமவியாபகமாயுளது. அவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவே பிரஹ்மரூபமாம். இத்துணையால் எல்லாவற்றிற்கும் அதிஷ்டானவடிவ சுத்தான்மாவின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது, புத்தியாதியுபாதிகளின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால், ஆன்மாவின் கற்பித நானாரூபங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! புத்திருபஉபாதியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால், இவ்வான்மா விஞ்ஞானமயனெனப் பெயர் பெறும். மனரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் மனோமயனெனப் பெயர்பெறும். பிராணரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் பிராணமயனெனப் பெயர்பெறும். சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, இரசனம், கிராணம் என்னும் ஐந்திந்திரியரூப உயாதிகளின் சம்பந்தத்தால் முறையே சுரோத்திரமயன், துவக்கு மயன், சக்ஷுமயன், இரசனமயன், கிராணமயன் என்பனவாதி பெயர்களைப் பெறும். ஆகாசம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிவி என்னும் பஞ்ச பூதரூப உபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் முறையே ஆகாசமயன், வாயுமயன், தேயுமயன், அப்பு மயன், பிருதிவி மயன் என்பனவாதி பெயர்களைப் பெறும். அஞ்ஞானரூப தமசம்பந்தத்தால் தமோமயனெனப்பெயர் பெறும். காமக்குரோதரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் காமமயனெனவும் குரோதமயனெனவும் பெயர்பெறும். தருமோபாதியின் சம்பந்தத்தால் தருமமயனெனப் பெயர் பெறும். துயிலின் கண்னுள்ள தருமா பாவம், நீரடித்தான் முதலிய நிட்பல கருமத்தம் தருமாபாவம், ஹிம்சைமுதலிய நிஷித்தத்தொழிலின் கண்னுள்ள தருமவிரோதம் என்னும் மூன்றன் சம்பந்தத்தால் அதருமமயனெனப்பெயர் பெறும். அதிகமாயறைவானேன், ஸ்தூலசூக்ஷுமசம்பூரண பதார்த்தங்களின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் இவ்வான்மா சர்வமயனெனப் பெயர் பெறும். இது நானாவகையாய் வேதவிகித நிஷித்தகருமங்களைச் செய்தலின், யதாகாரியென்னும் பெயரையடையும். நானாவகையாய் ஆசாரங்களைப் புரிதலின் யதாசாரியென்னும் பெயரை யடையும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அறம் பாவமாங் கருமத்தினும் ஆசாரம் பின்னம ன்றாம்; மற்றோ, கருமங்களின் நாமமே ஆசாரமாமாதலின், யதாசாரியென்பது ஆன்மாவின் பெயர் அன்றாகுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! தரும அதருமரூப கருமத்தினும் ஆசாரம வேறன்றாமாயினும், கருமத்தினும் ஆசாரத்தின்கண் இத்துணைவிசேஷ முளது வேதபகவான் ஜீவர்களின் சுகசாதன ரூபமாய்க் கூறிய கருமம் தருமமாம்; அக்கினி ஹோத்திரம் போலும், துக்கசாதன ரூபமாய்க் கூறிய கருமம் அதருமமாம்; பிரஹ்ம ஹத்தியாதி போலும். சாஸ்திரங்களாற் கூறப்பெறாததாய் தேசப்பரம்பரையாயே னும் தனது குலபரம்பரையாயேனும் அடையப்பெறுங் கருமம் ஆசாரமாம். அதுவுமி ருவிதமாகும்: - ஒன்றோ விகித ஆசாரமாம், மற்றொன்றோ நிஷித்த ஆசாரமாம். பிதாபிதாமகாதி பெரியோர் சுகசாதனமெனக் கூறிய ஆசாரம் விஹிதமாம். துக்கசாதனமெனக் கூறிய ஆசாரம் நிஷித்தமாம். இவ்வான்மா லோகசாஸ்திரக விகிதசுபகருமங்களைச் செய்யின் சாதுகாரியென்னும் பெயரைப் பெறும். லோக சாஸ்திரநிஷித்தகருமங்களைச் செய்யின் அசாதுகாரி யென்னும் பெயரைப் பெறும். இவ்வான்மாசாஸ்திரவிகித சுபகருமத்தைச் செய்யின் தேவதாதி மேலாயசரீரத்தை யடையும், சாஸ்திர நிஷித்த அசுபகருமத்தைச் செய்யின் நாய்முதலிய கீழாய் சரீரத்தையடையும். இவ்வண்ணம் புண்ணியபாவ கருமவயத்தால் இல்ஜீவான்மா நிரந்தரஞ் சம்சாரத்தின்கண்ணே சுழலும். இத்துணையால் புத்தி முதலிய உபாதிக ளின் சம்பந்தத்தால் ஆன்மாவின் விஞ்ஞான மயாதி அநேகரூபங்கள் நிரூபிக்கப் பட்டன. இப்போது அவற்றின்கண் கற்பிதரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொரு ட்டு அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் அவ்வுருவங்களினபாவம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா அசங்கமாமாதலின் இதன் கண்ணுண் மையாய்ப் புண்ணியபாவமிரண்டுமில்லை, லௌகிக ஆசாரமுமில்லை, தருமமு மில்லை, தருமாபாவ தருமபேத தருமவிசோதரூப அதருமமுமில்லை, அஞ்ஞான ரூப உட்டமமும் இருண்மயமாய் வெளித்தமமுமில்லை, ஆகாசாதிபஞ்சபூதமுமி ல்லை, வாக்கு முதலிய பத்து இந்திரியங்களுமில்லை, கிரியாசக்தியையுடைய பிராணனுமில்லை, ஞானசக்தியையுடைய புத்தியும் மனமுமில்லை, கிடைத்த காலத்தே சுகத்தையும் கிடையாக்காலத்தே துக்கத்தையும் விளைக்குஞ் சப்தஸ்பரி சாதி விஷயங்களுமில்லை, இவைமுதலாகத் தூலசூக்ஷும சர்வஜகத்தும் உண்மை யாய் அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண் இன்றாம். யாது எவ்வதிஷ்டானத்தின் கண்ணு ண்மையாய் இல்வாதிருந்தும் ஒருகாற்றோற்றுமோ அது பொய்யேயாம். இரஜ்ஜு வடிவ அதிஷ்டானத்தின்கண் சர்ப்பம் உண்மையாயில்லாதிருந்தும், தோஷமகிமை யால் அது தோற்றுமாதலின் பொய்யேயாவதுபோல, ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் கண் இவ்வுலகம் உண்மையாயில்லா திருந்தும், தோற்றுமாதலின் இதுவும் பொய் யேயாம். இவ்வெல்லா வுலகுங் கற்பிதமாயிருக்கும் அதிஷ்டான ஆன்மா ஆநந்த வடிவமாம். ஸ்வயஞ்சோதி யுருவமாம், மனம்வாக்குகட் கெட்டாததாம், சஜாதீய விஜாதீய சுவகதபேதமற்றதாம். இத்தகைய ஆகந்தவடிவ ஆன்மா யாண்டுஞ் சமான வியாபகமாமாயினும், யாண்டும் நிறைந்த சூரியப்பிரகாசம் சூரியகாந்தமணியின்கண் விசேஷமாயிலங்குவதேபோல இவ்வான்மாவும், நினது, எமது மற்றெல்லாப் பிராணிகளின் இருதயத்திலும் விசேஷமாய் விளங்கும். உண்மையாய்ச் சங்கமற்ற

ஆகாசம் கந்தருவ நகரத்திற்குக் காரணமாவதேபோல உண்மையாய்ச் சங்கமற்ற அத்விதீய ஆன்மா இக்கற்பிதவுலகிற்குக் காரணமாகும். அத்தகைய அத்விதீய ஆநந்தவடிவ ஆன்மா தனதுவாஸ்தவவடிவ அஞ்ஞானத்தால் நானாவகையாய் துன்பங்களையடையும். இப்போது புத்தியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் விஞ்ஞான மயனென்னும் பெயரையடைந்த இவ்வான்மா அடையும் துக்கங்கள் நிரூபிக்கப் படுகின்றன: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாயாண்டும் வியாபக மாமாயினும் பரிச்சின்னபுத்தியோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தையடைந்து காய்ந்த சுரைக்குடுக்கை போல மிகவும் லகுத்தன்மையையடையும் ஜன்மமரணாதி சம்சார காரண அவித்தை, காமம், கருமம் என்பவற்றின் சம்பந்தத்தை இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மாவடையும். இவ்வுலகின்கண்ணே விளையாடும் பாலகன்கைத்தடி கொண்டு பந்தைப்பத்துத்திசையிலும் சுழற்றுவன். ஒருகணமாத்திரையும் பூமியின் கண்ணே அப்பந்தை நிலைக்கவிடான். அதுபோலப் புண்ணிய பாவரூப கருமம் இஜ்ஜீவனை நானாவகையாய் யோனிகளிற்றள்ளும். இவ்வுலகின் கண்ணே கூபாதிகளினின்றும் ஜலத்தை வெளிப்படுத்தச் சாதனமாய் யந்திரத்தின் மேலிருக்கும் நீளக்கயிற்றோடு கட்டியுள்ள மட்குடங்கள் கூபாதிகளினின்றும் நீரைக் கவர்ந்து மேற் கொணர்ந்து விடும். மீண்டும் அக்குடங்கள் கீழே சென்று நீரைக்கவர்ந்து மேற் கொணர்ந்து விடும்; இவ்வாறு அநேகமுறை அக்குடங்கள் நீரைக்கவர்ந்து மேற் கொணர்ந்து விடும். அது போல், இஜ்ஜீவான்மாவும் புண்ணியபாவரூப கருமவயத்தால், அநேகம் வகை மேற்கீழ் சரீரங்களைக்கவர்ந்து மீண்டும் விடும், ஒரு கால் பாதாளத்திற்குச் செல்லும், ஒருகால் நரகத்தையடையும், ஒருகால் சுவர்க்காதி லோகங்களை அடையும், ஒரு கால் பிரஹ்மலோகத்தையடையும்; இவ்வண்ணம் புண்ணிய பாவரூப கருமவயத்தால் இஜ்ஜீவான்மா அநேகம் வகையாய் சரீரங்களை அடையா நிற்கும். ஒரு புண்ணியகரும மகிமையால் இஜ்ஜீவான்மா பிரஹ்மாவின் சரீரத்தை அடையுமாயின் அதனையே தனதான்மாவென எண்ணும். ஒரு பாவகரும மகிமை யால் நாய்ச்சரீரத்தையடையுமாயின், அதனையே தனதான்மாவென எண்ணும். இவ்வாறு புண்ணிய பாவரூப கருமவயத்தால் இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மா அடைந்த சரீரங்களையே தனதான்மாவென எண்ணும். இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மா புண்ணிய கருமம் க்ஷயமான பின்னர் பிரஹ்மாவின் சரீரத்தை விடுமாயின், அதனை நாய் விட்டைக்குச் சமமாய் அத்தியந்தங்கீழென நினைக்கும். பாவகருமம் நஷ்டமாயின் நாய்ச்சரீரத்தை விடுத்து அதனையும் அத்தியந்தம் கீழதாய் என்னும். இவ்வாறு இஜ்ஜீவான்மாவிடும் சரீரங்களை நாய்விட்டைக்குச் சமானமாய் அத்தியந்தங் கீழ் எனக்கருதும். இத்தூலசரீரத்தைவிடுத்துப் பிரஹ்மாமுதல் நாய்பரியந்தம் அடைந்த சரீரங்களின் ஆகாரங்களையும், மனைவி மைந்தர் முதலிய பந்துக்களையும் யாவற் றினும் அதிகமாய்க்கருதும். இத்தூலசரீரத்தின் கண்ணே ஆன்மபுத்தியைச் செய்யுமா யின் அதன்தாகத்தைத் தன்னதாயெண்ணும். அதன்சந்தனாதி பூஜனையைத் தன்ன தாயெண்ணும். அதன்பிறப்பிறப்பைத் தன்னதாய் நினைக்கும். இவ்வாறு சரீராதிகளி ல் ஆன்மபுத்தியைச் செய்து இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மா அநேகம்வகையாய் துக்கங்களை அடையும். இப்போது நரக துக்கம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜா வே! இச்சம்சாரத்தின்கண்ணே துக்கத்தை நீ அனந்தமுறை அனுபவித்திருப்பா யாயினும் அவற்றை நினைப்பூட்டும் பொருட்டுச் சிற்சில துக்கங்களை யாம் நின்பொருட்டுக் கூறுகின்றேம்; அவற்றை நீ சாவதானமாய்க்கேள். இவ்விஞ்ஞான

மய ஆன்மா இத்தூலசரீரத்தைவிடும்போது அநேகம்வகைத்துக்கங்களை அடையு மென முன்னற்கூறிவந்தேமாதலின் மீண்டும் ஈண்டுக்கூறேம். இப்போது நரகதுக்கத் தைக் கூறுகின்றேம். இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மா ஒருசரீரத்தை விட்டு மற்றொரு சரீரத்தை அவசியம் அடையும். ஆண்டு முற்பாவகரும வயத்தால் நரகசரீரத்தை யடையுமாயின் அவ்விடத்தில் அநேகம்வகைத்துக்கங்களை அடையும். அந்நரகதுக்க ங்களை நினைப்பினும் எமக்குப் பயமுண்டாகின்றது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வுலகின்கண் மிகுந்த துக்கத்தையடையும் ஜீவனுடைய சரீரம் நாசத்தையடையும். அதுபோல், நரகத்தின்கண் மிகுந்ததுக்கத்தா ல் இஜ்ஜீவனுடையசரீரம் நாசத்தை ஏன் அடைவதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! கனவின்கண் இஜ்ஜீவனுக்கு நானாவகை யாய் துக்கம் உண்டாயினும் ஸ்தூலசரீரநாசமுண்டாவதில்லை. அதுபோல், நரகத் தின்கண் நானாவகையாய் துக்கத்தையடையினும் யமயாதனாசரீரம் நாசத்தை யடையாது.

கருத்திதுவாம்: - நரகத்தின்கண் இஜ்ஜீவனுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுக்கும் பாவகருமம் அச்சரீரத்தை நாசமாகவிடுவதில்லை. இம்மனுஷலோகத்தில் எப்பிராணியை எவன் எச்சரீரத்தால், எம்மனத்தால், எவ்வாக்கால், எவ்வகைத்துக்க த்தை அடையுமாறு செய்வனோ, அவன் நரகத்திற்போங்கால் அவனை அப்பிராணி அச்சரீரத்தால், அம்மனத்தால், அவ்வாக்கால், அவ்வகைத்துக்கத்தினும் கோடி மடங்கு அதிகமான துக்கத்தை அடையும்படி செய்யும். இத்துணையால் சாமான்யமா ய் நரக துக்கம் நிரூபிக்கப்பட்டது; இப்போது விசேஷமாய் அது நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகில் வழியில் களவுமுதலிய உபத்திரவங்களைச் செய்தவன் மரித்து நரகத்தையடையின், அத்தியந்தம் சமீபவழியும் அவனுக்குக் கோடி யோஜனையளவு விஸ்தாரமுடையதாய்த் தோற்றும். அம்மார்க்கத்தில் செல்லுமவன் பரமதுக்கத்தையடைவன். பாதரக்ஷையைத் திருடும்புருஷன் மரித்து நரகத்தையடையின், அவன்காலில் விஷத்தோடு கூடிய கூர்மையாய் இரும்பு முட்கள் தைக்கும், அதனால் பரமதுக்கத்தையடைவன். அன்னத்தையும் நீரையும் திருடும் புருஷன் மரித்து நரகத்தையடையின், பசியாலுந் தாகத்தாலும் பரம துக்கத்தை யடைவன். ஆடையைத் திருடும் புருஷனும், தனது தாய் தந்தை முதலிய பெரியோரிடத்தே பாலகளைப்போலிராமல், அகங்காரியாய்த்திரியும் புருஷனும் மரித்து நரகத்தையடையின், அவன் வஸ்திரங்களை யமதூதர் பிடுங்குவர், அதனால் பரமதுக்கத்தை அவன் அடைவன். பொன்னைத்திருடும் புருஷன் மரித்து நரகத்தையடையின் அவன்தோலைப் பொன்னைப்போற்செய்து வெட்டி வெட்டி யெடுப்பர். அதனால் அவன் பரமதுக்கத்தை அடைவன். பிராஹ்மணனைக்கொன்ற புருஷன் மரித்து நரகத்தையடையின், கொல்லன் இருப்புச்சம்மட்டியாற் காய்ந்த இரும்பை அடிப்பதேபோல், யமகிங்கார் இருப்புலக் கையால் அவனுடைய மண்டையை உடைப்பர்; அதனால் அவன் பரமதுக்கத்தை அடைவன். கள்குடித்தவன் மரித்து நரகத்தை யடையின், யமகிங்கரர் அவன் வாயில் கள்ளைக் காய்ச்சிவிடுவர்; அக்கள் அழலால் இளகிய இரும்பையொக்கும் அதை

வாயில் வார்த்தலால் அவன் பரமதுக்கத்தை யடைவன். ஒரெள்ளளவேனும், பிராஹ் மணனது பொன்னைத் திருடும் புருஷன் மரித்து நரகத்தையடையின், யமகிங்கரர் பொன்னுக்கொப்ப உஜ்வலமாயும், கனமுடையதாயும் அவனுடைய தோலைச்செய்து அதனை எள்ளெள்ளளவாய்க் குத்தி யெடுப்பர்; அதனால் அவன் பரமதுக்கத்தை யடைவன். தனது குருவின் மனைவியையும், தாயையும் புணர்ந்தவன் மரித்து நரகத்தை யடையின், யமகிங்கரர் அவனுடைய உபஸ்தத்தை வெட்டி அதனை அவன் வாயில் வைத்துப் பிராணனைத் தடுப்பர். அத்துஷ்டன் முன்னர்ப்புணர்ந்த குருஸ்திரீபோலச்செய்த இரும்பு விக்கிரகத்தை அழலிற்காய்ச்சி, அதனோடு ஆலிங்கனஞ் செய்யுமாறு அத்துஷ்டனை உதைப்பர்; அதனால் அவன் பரமதுக்க த்தை யடைவன். பிறர் மனைவியைப் புணர்ந்தவன் மரித்து நரகத்தை யடையின், அவனுக்குக் குருஸ்திரீயைப் புணர்ந்தவனினும் சிறிது குறைந்த துக்கமுண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - பிறர்மனைவியைப் புணர்ந்தவன் உபஸ்தத்தை யமகிங்கரர் சேதியார்; மற்றோ, அவளைப்போன்ற இரும்புஸ்திரீயை அழலாற்காய்ச்சி ஆலிங்கனஞ் செய்விப்பர்; அதனால், அவன் பரமதுக்கத்தை யடைவன். பிறர் மனைவியைப் புணர்வதால் வியபிசாரி புருஷன் நரகத்தில் துக்கமடைவது போல், வியபிசாரி ஸ்திரீயும், பரபுருஷரைப் புணர்தலால் நரகத்தில் துக்கத்தையடைவள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! புண்ணிய பாவகரும்பலன்களையுணர்த்தும் சுருதி ஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்திரங்களில் புருஷன் பேரெடுத்தே புண்ணிய பாவகருமங் களின் பலம் புகலப்பட்டுளது. ஸ்திரீயின் பெயர் கொண்டு அப்பலம் எந்நூலின் கண்ணும் புகலப்படவில்லை. ஆதலின், பெண்ணிற்குப் புண்ணிய பாவகரும்பலம் உண்டாகாதெனத்தெரிந்து கொள்ளலாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பெண்ணிற்கும் அலிக்கும் புண்ணிய பாவகரும்பலம் உண்டாகாதெனுங் கருத்தால் நூலின்கண் புருஷன் பெயர் கவரப்பட் டதன்றாம்; மற்றோ, ஆண், பெண், அலி என்னும் மூவருள்ளும் ஆண் முக்கிய மாதலின், புருஷநாமத்தைக் கவர்தலால் பெண் அலிகளும் பொருளால் கவர்தல் கூடும். இக்கருத்தைப்பற்றித்தான் நூலின்கண் புருஷநாமங் கவரப்பெற்றுளது. ஆகையால், முற்கூறிய பாவகருமங்களின் பலம் புருஷன் போகிப்பதே போல், ஸ்திரீயும், நபும்சகனும் போகிப்பர். சில நூலுணர்ந்த முனிவரோ, பசு, பக்ஷியாதி கட்கும் புண்ணிய பாவகருமபல அடைவை அங்கீகரித்துளார். ஆகையால் பசு, பக்ஷியாதி கட்கும் புண்ணிய பாவகரும்பலன் உண்டாயின், பத்தினி ரூபத்தால் யாகாதி கருமங்கட்கு அதிகாரியாய் ஸ்திரீகட்குப் புண்ணிய பாவரூபகரும்பலம் உண்டாமென்பதில் யாது கூற வேண்டியுளது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பத்தினி ரூபத்தால் யாகத்திற்கு அதிகாரியாய் ஸ்திரீக்கு யாகாதி புண்ணிய கருமங்களின் பலத்தினடைவு சம்பவிக்குமாயினும், பாவகருமபலப்பிராப்தி சம்பவியாதாம்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஒருகால் ஸ்திரீக்குக் கேவலம் புண்ணிய கருமபலமே அடைவுற்றுப் பாவகருமபலம் அடைவுறாதாயின், ஸ்திரீயைப் பாணிக் கிரகணஞ்செய்தல் பயனற்றதாம். ஏனெனின், விவாகத்தில் புருஷன் இவ்வசனத்தை உச்சரித்து ஸ்திரீயைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யவேண்டும். (பொருள்.) - ஹே பத்தினியே! நீ என் தருமத்திலும், அதருமத்திலும், அர்த்தத்திலும், காமத்திலும் எனக்குச் சமானபலத்தின் பங்கினளாவாய். இது பயனற்றதாமன்றோ? ஆகையால், புண்ணிய கரும்பலத்தைப்போல் பாவகரும்பலத்தையும் ஸ்திரீ அவசியம் போகிப்பள். அல்லது, இவ்வுலகில் யாவன் எவனது சுபகருமபலத்தைப் போகிப்ப னோ, அவன் அவனது அசுபகருமபலத்தையும் அவசியம் போகிப்பன். மஹாராஜா வின் புண்ணியகரும பலமாய் ராஜ்யசம்பத்தை யாவன் போகிக்கின்றனனோ, அவன் அவனது பாவ கரும்பலமாய் ஆபத்தையும் அவசியம் போகிப்பன். பாவபலத்தை விடுத்துப் புண்ணிய பலத்தை மாத்திரம் எப்பிராணியும் போகியாது. அதுபோல், எவள் நாயகனது புண்ணிய கரும்பலத்தைப் போகிக்கின்றனளோ, அவள் பாவகரும பலத்தையும் அவசியம் போகிப்பள். இத்துணையால இது துணியப்பெறும்: - ஆணேனும், பெண்ணேனும், அலியேனும் பாவகருமத்தைச் செய்யின், மரித்து நரகத்தில் துக்கத்தையடையும். இப்போது பாவகருமத்தில் அயலாரை ஏவுபவரின் துக்கங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகத்தில் பெண்ணே னும், ஆணேனும், அந்நிய பெண்ணையேனும், ஆணையேனும், பலாத்காரமாய் பாவகருமத்தில் ஏவின் அதன்பலஞ் செய்யும் பெண்ணிற்கும் ஆணிற்குமுண்டாகாது, மற்றோ, அதன்கண்ணே பிரவிருத்திப்பித்த பெண்ணிற்கேனும் ஆணிற்கேனுமே அதன் பலம் உண்டாம். யாண்டு பெண்ணேனும், ஆணேனும், அயற் பெண்ணை யேனும், ஆணையேனும் பாவகருமத்தில் ஏவுகின்றனரோ, அதன்கண் தமக்கு மிச்சை யிருப்பின் அவ்விடத்தில் அதன்பலம் அதைச் செய்பவருக்கும், ஏவுபவருக் குஞ் சமானமாகவே உண்டாம். ஒரு பெண்ணிற்கும் ஆணிற்கும் வியபிசாரஞ் செய்வதில் தமதிச்சையில்லாமல் வேறொரு பலமுடையவன் பலாத்காரமாய் அவர்களை வியபிசாரத்திற் பிரவிருத்திப்பின் அதன்பலம் அவ்விருவருக்குமுண்டா காது; மற்றோ, பலாத்காரமாய் அதனைச் செய்வித்த புருஷனுக்கே அப்பலமுண்டாம். ஆனால், இதன் கண்ணும் இத்துணைச்சிறப்புண்டு: - யாவருக்கு வியபிசாரகரும த்தில் இச்சையின்றோ, அவர் பலமுடைய புருஷனால் அக்கருமத்தில் ஏவப்படுவரா யின், அவர் அக்கருமத்தின் நிவிருத்தியுபாயத்தைச் செய்யாது அதன்கண் ஒருகால் பிரவிருத்திக்கின் அவருக்கு அக்கருமபலமுண்டாம். ஆனால் அந்த வியபிசார கரும த்தைச் செய்விப்பவனுக்கு அதிகபலமுண்டாம். செய்பவருக்கு அற்பபலமுண்டாம். இவ்வுலகில் வியபிசாரபாவகருமத்தில் விசேஷமாய் உலகரின் பிரவிருத்தி காணப் படுதலின், அதன்கண் துக்கரூப்பலவிவஸ்தை காண்பிக்கப்பட்டது. ஆகையால், இவ்வாறு கருமபலவிவஸ்தையை ஹிம்சைமுதலிய எல்லாப்பாவ கருமங்களிலும் புத்திமான் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இப்போது பாவகருமத்தினின்றும் நிவிருத்தியுபாயம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நூலுணர்ந்த சில முனிவரோ இங்ஙனம் கூறியுள்ளார். ஒரு பலவானானவன் மற்றொரு ஆணையே னும், பெண்ணையேனும் பலாத்காரமாய் ஒரு பாவகருமத்தில் பிரவிருத்திப்பிக்கின், அக்கருமத்தின் நிவிருத்தி வேறொரு உபாயத்தான் முடியாதாயின், அவர்கள் அப்பாவத்தினின்றும் நீங்கும் பொருட்டுத் தங்கள் சரீரத்தையேனும் விட்டு விடுக;

ஆனால் அப்பாவகருமத்தைச் செய்யலாகாது. ஒருகால் பாவகருமத்தைச் செய்விப் பவன் மரண உபாயத்தைச் செய்யவிடானாயின், அப்பாவபலஞ் செய்பவரை யடையாது; மற்றோ, பலாத்காரமாய்ச் செய்விப்பவனையே அடையும். ஆகையால், மரணபரியந்தம் பாவகரும நிவிருத்தியுபாயத்தை ஜீவர்கள் செய்கவென நூலுணர்ந்த சில முனிவர் கூறுகின்றனர். ஹே ஜனகராஜாவே! நூலின் உண்மை அபிப்பிராயத் தையறிந்த சிலமுனிவரோ இவ்வண்ணம் கூறுவர்: - பலாத்காரத்தால் அடைவுற்ற பாவகரும நிவிருத்தியின் பொருட்டு மரணரூப உபாயத்தையொழித்து வேறே எல்லா உபாயமுஞ்செய்க. மரணரூப உபாயத்தை ஒருகாலுஞ் செய்யா தொழிக; ஏனெனின் பிரஹ்மஹத்தி முதலாயுள்ள பாவங்கள் யாவற்றினும் ஆத்மஹத்தி அதிகமாம். ஆதலின், வியபிசாராதி அற்பப்பாவகருமங்களின் பயத்தால் ஆத்மஹத் தியாய் மஹாபாவத்தைச் செய்பவன் பெருமூடனாவன், இவ்வுலகில் தேட்கடிக்குப் பயந்தோடிப்பாம்புக்கடிபடும் பரமமூடனைப் போலவாம். ஆதலின், தனது சரீரநாசத் தையுற்றேனும் பாவகருமத்தினின்றும், நிவிருத்தியடைகவெனக் கூறுதல் அத்தியந் தம் அசங்கதமாம். மாறாய்ப் பாவகருமத்தைச் செய்யாதிருப்பின் தனது மரணமே நிச்சயமாயாகுமாயின், ஆண்டுத் தனது தேகத்தைக்காக்கும் பொருட்டு யாதொரு சங்கற்பமுமில்லாமல் பாவத்தைச் செய்க. இச்சித்தாந்தபக்ஷத்தில் சாஸ்திரத்தை யுணர்ந்த முனிவர் இவ்வகை யுத்தியுங்கூறியுள்ளார்: - பாவகருமஞ் செய்வதில் தனதிச்சையின்றி ஒரு பலவான் பலாத்காரமாய்ப் பாவகருமத்தில் பிரவிருத்திப் பிக்கின் அதன்பலஞ் செய்யப்பட்டவனை அடையாது; மற்றோ, செய்விப் பவனையே யடையும். பாவத்தைச் செய்பவன் அதைச் செய்வதில் பயத்தையடைந்து தனது மரணத்தைச் சம்பாதிக்கின், அந்த ஆத்மஹத்தியின்பலஞ் செய்யும்புருஷனையே யடையும்; செய்விக்கும் புருஷனையடையமாட்டாது. ஏனெனின், செய்விக்கும் புருஷனோ அவனைப் பாவகருமஞ்செய்ய ஏவினனேயன்றி ஆத்மஹத்தி செய்ய ஏவவில்லை. ஆதலின் இது துணியப்பெறும்: - பாவகருமநிவிருத்தியின் பொருட்டுத் தனது மரணத்தை விடுத்து வேறு எல்லா உபாயத்தையுஞ்செய்க. தனது மரணத்தை ஒருகாலுஞ்செய்யாதொழிக.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சாஸ்திரத்தின்கண்ணோ பாவகருமம் எல்லாவகை யானும் நிவேதஞ்செய்யப்பட்டுளது.

ஆ-சு.

"கண்டத்துயிர் நின்றிடு காறுங் கடையர்செய்யுந்
தண்டத்தொழிற் கிஞ்சிலுஞ் செய்திடத் தக்கதன்றாம்
கண்டத்துயிர் நின்றிடு காறுங் கடையர்செய்யாக்
கொண்டுய்த்திடு நல்வினை செய்திடல் கொள்கையாமே."

(பொருள்.) எதுவரை இப்புருஷனுடையகன் படத்தில் பிராணனிருக்கின்றதோ அதுவரை இப்புருஷன் செய்யத்தகாத பாவகருமத்தை ஒருகாலுஞ் செய்யா தொழிக. செய்யயோக்கியமாய் புண்ணியகருமத்தை அதுவரை செய்க. என்பதாதி சாஸ்திரங் களில் எல்லாவகையானும் பாவகருமம் நிஷேதிக்கப்பட்டுளதாதலின், மரணத்தினி

ன்று மிச்சரீரத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் பாவகருமத்தையுஞ் செய்கவெனக் கூறல் சாஸ்திரத்தோடு முரணாமன்றே?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பலவானால் பாவகருமத்தில் பிரவிருத்திப் பிக்கப்பட்டவன் தனது மரணத்தைச்சம்பாதித்தும் அப்பாவத்தினின்றும், நிவிருத்தியடைகவென்னும் பொருளில் அவ்வசனங்கட்குக்கருத்தின்றாம்; மற்றோ, எதுவரை இவன்கண்டத்தில் பிராணனிருக்குமோ. அதுவரை இவன் தனது இச்சைப் படி எப்பாவத்தையுஞ் செய்யாதொழிகவென்னும் பொருளிலேயே அவ்வசனங்கட்குக் கருத்தாமாதலின், பாவபயத்தால் ஆத்மஹத்தி ஒருகாலுஞ் செய்யற்க. பாவகன்மத் தால் ஆன்மஹத்தியைச் செய்யின், பரமதுக்கத்தின் அடைவுண்டாம்.

ஆ-சு.

"மிக்க வான்மனைக் கொன்றவர் மேவுவர்
சிக்க றிவிலர் பாமரர் சேர்வுறத்
தக்க தாயிரு டன்னி னிறைவுறுந்
தக்க துன்படை தாமசி லோகமே."

(பொருள்.) தன் ஆன்மாவைக் கொலபவன் மரித்து அவிவேகிகளாய் பாமரபுரு ஷர் அடையயோக்கியமும், அந்தகாரத்தால் மறைபட்டதுமாய் தாமசலோகத்தை யடைவன். என்னும் இச்சுருதி ஆத்மஹத்தி செய்பவனுக்குப் பரமதுக்கப் பிராப்தியா மெனக் கூறியது. ஆதலின், இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - பிரயோஜகன், பிரயோஜ்யன், அநுமந்தா என்னும் மூவருக்கும் பாவத்தின் துக்கபலம் அவசியமு ண்டாம். ஆனால் அத்துக்கபலம் இராகாதி ஆபத்துக்களின் குறைவுமிகுதிகளால் பிரயோஜகன் முதலியோரிடத்தே குறைவு மிகுதியுமாம். ஈண்டு, ஒருவனைப், பாவ கருமத்தில் பிரவிருத்திப்பவன் பிரயோஜகனாவன். பலமுடையவனால் பிரவிருத்திப் பிக்கப்பட்டு, இராகவாயிலாய் அப்பாவகருமத்தில் பிரவிருத்தியுடையவன் பிரயோஜ் யனாவன். பாவகருமத்தினின்றும் நிவிருத்திப்பதில் சமர்த்துடையவனாயினும், நிவாரணஞ்செய்யாதவன் அநுமந்தாவாவன். இம்மூவருக்கும் பாவகருமபலப்பிராப்தி யுண்டாம். இக்காரணத்தால் தனது மங்கலத்தை இச்சித்தவன் தான் பாவகருமத்தைச் செய்யலாகாது. மற்றொருவனை ஏவிச்செய்விக்கலாகாது. தனக்கு ஆற்றலிருப்பின், மற்றவனையும் பாவகருமத்தினின்றும் நிவாரணஞ்செய்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பாவகருமத்தைச் செய்தவன் நரகத்திற்சென்று அதன் துக்கபலத்தை அவசியம் போகிப்பன் என்னும் நியமம் முன்னர்த் தங்களால் கூறப்பட்டது; அது சம்புவியாதாம். ஏனெனின், தருமசாஸ்திரத்தில் துக்கபலம் போகித்தலின்றியும், பிராயச்சித்ததாற் பாவகரும நிவிருத்தி கூறப்பட்டதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! வியாமோகத்தாலேனும், மயக்கத்தாலேனும், ஆபத்தாலேனும் பாவகருமத்தைச் செய்யின், அதன் நிவிருத்தி யின் பொருட்டுத் தருமசாஸ்திரம் பிராயச்சித்தத்தை விதித்துளது. பிராயச்சித்தத் தானும் பாவகருமம் நிவிருத்தியாவது அப்பாவகருமத்தை மீண்டு ஒருகாலுஞ்

செய்யாதிருப்பிற்றான் கூடும். பாவகருமத்தை நீக்கும் பொருட்டுப் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்து மீண்டும், அப்பாவகருமத்தைச் செய்யின், அது பிராயச்சித்தத்தால் நீங்க மாட்டாது; மற்றோ, யானை ஜலத்தில் மூழ்கிவிட்டு மீண்டும், தனது தலையில் மண்ணைப்போட்டுக்கொள்ளுமாதலின் அதன் ஸ்நானம் நிஷ்பலமாவதேபோல், பாவ கரும நீக்கத்தின் பொருட்டுப் பிராயச்சித்தஞ் செய்து மீண்டும் அப்பாவத்தைச் செய்யின் அப்பிராயச்சித்தமும் நிஷ்பலமேயாம். ஆதலின், இப்பொருள் துணியப் பெறும்: - பிராயச்சித்தமற்றப்பத்திற்கு பாபிகளாய் ஆண், பெண், அலி என்னும் யாவர்களும் மரித்து நரகத்தில் அவசியம் துக்கத்தை யநுபவிக்கவேண்டும். இவ்வார்த்தை அந்நிய சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் கூறப்பட்டுளது.

(பொருள்.) ஆன்மஞானமும், பிராயச்சித்தமும் அற்றவனுடைய புண்ணிய பாவங்கள் அநேக கோடிகற்பங்களாலும் போகித்தலின்றி நீங்கமாட்டா; மற்றோ, போகித்தே நீங்கும். பிரஹ்மஹத்யாதி பாவங்களைச் செய்யும் மஹாபாதகனுஞ் செய்விப்பவனும் எவ்வாறு நரகத்தையடைவரோ, அவ்வாறே அவனோடு ஒரு வருஷபரியந்தம் கூடியிருந்தவனும் மரித்து நரகத்தில் துக்கத்தையடைவன். ஹே ஜனகராஜாவே! இம்மனுஷலோகத்தின்கண்ணே வாத விவாதமற்ற இயற்கையை யுடைய பிராணிகளைக் கொல்லும் தயையற்றவன் மரித்து நாகத்தையடையின் எவ்வகைச்சீவனை அவன் முன்னர்க்கொன்றனனோ, அவ்வகைச்சீவன் நரக மார்க்கத்தில் அவனைத் தடைப்படுத்துவன்; நானாவகைச் சஸ்திரங்களால் அவன்சரீரத்தை வெட்டுவன்; கூர்மையாயபற்களால் அவனைத் துன்புறுத்துவன். தீக்ஷணமாயகுளம்புகளாலும், தீக்ஷணமாயகொம்புகளாலும் அப்பாபியின் சரீரத்தைத் துன்புறுத்துவன். இருப்புலக்கைகளால் அவன் மண்டையை யுடைப்பன்; அதனால் அப்பாவி பரமதுக்கத்தையடைவன். மாம்சத்தைப்புசிப்பவன் மரித்து நரகத்தையடையின், அப்பாவியின் மாம்சத்தை நாய், கழுகு முதலியவை பிடுங்கித்தின்னும்; அதனால் அப்பாவி பரம துக்கத்தையடைவன். வஞ்சனையாதியால் அந்நியர் தனங்களை யபகரித்துத் தனது மனைவி மைந்தர் முதலிய குடும்பத்தைக்காப்பாற்றுபவன் மரித்து நரகத்தை யடையின் அவனுக்கெதிரில் அவனது மனைவி, மைந்தராதி பிரியபந்துக்களை நாய் கழுகு முதலியவை புசிக்கும். அதைக் கண்டு அவன் பரமதுக்கத்தையடைவன். அதருமத்தால் குடும்பத்தைக்காப்பாற்றுபவனையும், அவனது மனைவி மைந்தராதி யரையும் கழுகு முதலியவை தம்வாயாற் கவ்விக்கொண்டு ஆகாசத்திற்கிளம்பும். வெகுதூரஞ்சென்று அப்பாபியரைக் கீழே வீழ்த்தும், இவ்வண்ணம் மேலிருந்து கீழே வீழ்ந்த அப்பாபியர் ஒருகால் அக்கினி குண்டத்தில் வீழ்வர்; மூஷிகம் முதலிய ஜீவர்கள் நிறைந்த ஜலஸ்தானத்தில் வீழ்வர்; ஒருகால் பாறையின் மேல் வீழ்வர்; ஒருகால் ஆழ்ந்த ஜலத்தில் வீழ்வர், ஒருகால் மஹாவாயுகுண்டத்தின்கண் வீழ்வர், ஒருகால் மலமூத்திராதி குண்டத்தில் வீழ்வர்; இவை முதலாக அநேக மலினஸ்தானங்களில் வீழா நிற்பர். பூமியின் கண்ணே வீழ்ந்த அப்பாபியரைப் புசிக்கும் பொருட்டு நாய் கழுகு முதலியவை பரஸ்பரம் இழுத்துக்கொண்டு செல்லும். ஒருகால் அப்பாபியரை நாய் முதலியன சமான பூமியிலிழுத்துச்செல்லும். ஒருகால் மேடுபள்ளங்களிலிழுத்துச்செல்லும். இவ்வகைத்துர்க்கதியையடைந்த அப்பாபியர் சரீரத்தாலும், மனத்தாலும் பரமதுக்கத்தையடைவர். புழுவோடு கூடிய நாயை உலகர் நிராதரஞ் செய்வதேபோல், நரகத்தில் அப்பாபியரை எல்லாப்பிராணிகளும்

நிராதரஞ் செய்யும். அதருமத்தால் குடும்பத்தைக்காப்பாற்றுபவன் இவை முதலாக அநேகம் வகைத் துக்கங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு குடும்பசகிதமாயேனும், தனியாயேனும் யமலோகமார்க்கத்தை யடைவன். அம்மார்க்கம் சூரியபகவான் பன்னிருமூர்த்தங்களைத்தரித்துத் தபிப்பிப்பதாம். அக்கினியிற்காய்ச்சிய இரும்பு முதலிய தாதுக்களால் நிறைந்திருக்கும். அக்கினிச்சுவாலையால் வியாபித்திருக்கும். ஆண்டுச்சிறிதும் ஜலம் கிடைக்கமாட்டாது. விருக்ஷம் ஒன்றும் இன்றாம். வாக்கால், மனத்தால், காயத்தால் ஜீவர்களைத்துக்கப்படுத்துபவன் யமகிங்கரரால் அடிக்கப்பட்ட வனாய் இவ்வகைப் பயங்கரமாய் மார்க்கத்தையடைவன். இம்மார்க்கத்தில் நடப்பதால் அப்பாபி பரமதுக்கத்தையடைவன். களவுமுதலிய பாபகருமங்கள் செய்தவனை அரசசேவகர் கொடிய பாசத்தாற்கட்டி அரசவாயிலிற் கொண்டு சேர்ப்பர். அவ்வரசசேவகர் அப்பாபியரின் சரீரத்தில் நானாவகைச் சஸ்திரப்பிரயோக ஞ்செய்வர். அப்பாபியர் மகாமாஜாவிற்கும் மற்றையருக்குஞ்செய்த அபராதங்களை அடிக்கடி கூறுபவராய் அச்சேவகர் அப்பாபியரைக்கடூரவசனங்களால் வைவர். அதுபோல் மனைவி, மைந்தராதி குடும்பத்தைக் காக்கும் பொருட்டு, நானாவகைப் பாவங்கள் செய்தவனைத்திடபாசத்தாற்கட்டியமகிங்கரர் நரகமார்க்கத்திற்கொண்டு செல்வர். ஆங்கு அவர் நானாவகைச் சஸ்திரங்களால் அப்பாபியரைக் கொல்வர். அப்பாபி குடும்பத்தைக் காக்கும் பொருட்டு, முன்னர்ச்செய்த பாவகருமங்களை யெல்லாம் அடிக்கடி கூறி நானாவகைக் கடூரவசனங்களால் அவர் அப்பாபிய ரைவைவர். இப்போது, அந்த யமகிங்கரர் அப்பாபியரை நிராதரிக்கும் கடூரவசனங்கள் காண்பிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அப்பாபியரைநோக்கி அந்த யமகிங்கார் இவ்வகைக் கடூரவசனங்களை இயம்புவர். ஹே பாபிகளே! அக்கினி ஹோத்திராதி கருமங்களால் சுவர்க்கத்தை அடையிப்பதும் சிரவணாதி சாதனங்களால் மோக்ஷத் தையடைப்பதுமாய் இம்மனுஷசரீரம் அத்தியந்தம் துர்லபமாம். அதனினும், பாரத கண்டத்தில் மனுஷசரீரத்தையடைதல் அத்தியந்தம் துர்லபமாம். அத்தகைய துர்லபமாய் மனுஷசரீரத்தை யடைந்தும் நீங்கள் சிறிது மாத்திரையும் புண்ணிய கருமத்தைச் செய்யவில்லை; மாறாய்க் குடும்பத்தைக் காக்கும் பொருட்டு நானா வகைப் பாவங்களையே சம்பாதித்தீர்களாதலின், உங்களுக்குத் திக்காரமாம். ஹே பாபிகளே! இம்மனுஷசரீரத்தையடைந்து எம்மனைவி, மைந்தராதி பந்துக்களின் மோகத்தால் நீவிர் புண்ணியத்தைத் தேடவில்லையோ அவர் கிடைக்கத்தகாத வரல்லர்; மற்றோ, இந்நரகசரீரத்தின் கண்ணும், நாய்முதலிய சரீரங்களிடத்தும் மனைவி, மைந்தராதியர் மிகவும் கிடைப்பர். ஆனால் சுகத்தைக்கொடுக்கும் புண்ணியகருமம் உமக்கு இச்சரீரத்தானன்றி வேறெச்சரீரத்தானுங் கிடைக்காது. ஹே பாபிகளே! எம்மனைவிமைந்தாதியரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, நீவிர் நானாவகைப் பாபங்களைச் செய்தீரோ, அச்செய்ந் நன்றி கொன்றவர் மயானத்தில் உங்களைத்தனித்து விடுத்துத்தம்வீட்டிற்குச் சென்றனர்; அத்தகைய செய்ந்நன்றி கொன்றவரைக் காக்கும் பொருட்டு நீவிர் அநேகம் வகைப்பாவகருமங்களைச் செய்தீர்; இக்காரணத்தால் உங்களுக்குத் திக்காரமாம். ஹே பாபிகளே! இச்சரீரத்தே குடும்பத்தைக்காக்கும் பொருட்டுச் செய்த பாவங்களெல்லாம் உங்களோடு துக்கங்கொடுக்க வந்தன போலப் புண்ணிய கருமத்தைச் செய்திருப்பின், அவையும் சுகங்கொடுக்கும் பொருட்டு உங்களோடு வந்திருக்குமல்லவா, ஆனால் நீவிர் புண்ணிய கருமத்தைச் செய்யவில்லையாதலின், கேவலம் பாவ கருமபலதுக்கத்தை

இப்போது நீவிர் அனுடவிமின். ஹே பாபிகளே! புலியால் ஜீவர்கள் பயமுறுவதே போல், அந்நியரின் தனாதிபதார்த்தங்களை யபகரிக்கும் பலவான்களாய் உங்களால் அஜ்ஜீவர் பயத்தையடைந்தனரன்றோ? ஹே பாபிகளே! எவ்வெப்புருஷரிடத்தே அழகிய ஸ்திரீகளும், கோக்களும், குதிரைகள் முதலிய அழகிய பசுக்களும், நானாவகையாய் தனங்களுமிருந்தனவோ, அவற்றையெல்லாம் பாவிகளாய் நீங்கள் பலாத்காரமா யபகரித்தீர்களல்லவா? அப்பாவகருமத்தாலிப் போது உங்கள் விழிகளையும் இருதயங்களையும் இக்கழுகுமுதலிய பக்ஷிகள் சேதிக்கின்றன. ஹே பாவியரே! நீங்கள் மனத்தால், வாக்கால், காயத்தால் மற்றையர்க்குத் துக்கத்தை யுண்டாக்கினீர்கள். அவ்வுமதுபாவகருமம் இப்போது உமக்குத்துக்கத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு எதிரில் நிற்கின்றது. ஹே பாவியரே! ஒருபாக்கிய ஹீனன் பூர்வ புண்ணிய கரும மகிமையால், இராஜ்ஜிய பதவியையடைந்தும் அக்கால் நஷ்டத்தையடைவன். அது போலப் பூர்வபுண்ணிய கரும மகிமையால் இப்பாரத கண்டத்தில் மனுஷ்ய சரீரத்தையடைந்தும், பாக்கியஹீனர்களாய் நீங்கள் பாவத் தால் நரகத்தையே யடைந்தீர்கள். இக்காரணத்தால் உங்கட்குத் திக்காரமாம். இப்போது பாவியரைஉத்வேகஞ் செய்யும் பொருட்டுப் பிதிர்லோகத்தின் பிதிர் யாணமெனப் பெயரியநெறி நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே பாவிகளே! யாகாதி புண்ணிய கருமங்களைச் செய்தவர் இம்மனுஷசரீரத்தை விடுத்து முதலில் தூமத்தை யடைவர், அதன்பின் அக்கருமிகள் இரவையடைவர். அதன்பின் அவர் கிருஷ்ண பக்ஷத்தை யடைவர். அதன்பின் அவர்ஷண்மாசமாகிய தக்ஷிணாயனத்தையடைவர். அதன் பின் அவர் பிதிர்லோகத்தையடைவர். அதன்பின் அவர் அந்தரிக்ஷலோகத்தை யடைவர். அதன்பின் அவர் சந்திரலோகத்தையடைவர். அவ்வுலகில் தேவதைகள் கொடுக்கும் நானாவகைப்போகங்களை அவர் நெடுங்காலம் போகிப்பர். ஈண்டுத் தூமம், இரவு, கிருஷ்ணபக்ஷம் என்பனவாதியால் அவற்றின் அபிமானி தேவதைக ளைக் கொள்க. ஹே பாவிகளே! யாகாதிகருமங்களை நீங்கள் செய்யவில்லை யாதலின் உங்கட்குப் பிதிர்லோக அடைவுமுண்டாகவில்லை. ஹே பாவியரே! சுவர்க்காதி லோகங்களை யடைவதற்குச் சாதனமாய் யாகாதிகருமங்கள் இத்தூல சரீரத்தாற் சித்தமாவனவாமாதலின் அவை சரீரகருமங்களாம். பிரஹ்மலோகப் பிராப்தியின் சாதனமாய் உபாசனை மனத்தாற்சித்திப்பதாமாதலின் அதுமானச கருமமாம். சரீரகருமத்தை யபேக்ஷித்து மானசகருமம் அத்தியந்தம் கடினமாம். ஹே பாவியரே! அவ்வியாகாதியாய் சரீரகருமத்தானும் நீங்கள் சுவர்க்கத்தை யடையவில்லை யாயின், உபாசனையாகிய மானசகருமத்தால் பிரஹ்மலோகஞ் செல்வீர்கள் என்பதன் கண்யாது ஆசையுளது. இப்போது பிரஹ்மலோக அதிகாரி நிரூபிக்கப்படுகின்றனன்: - ஹே பாவியரே! இப்பாரதகண்டத்தில் அதிகாரியாய் மனுஷசரீரத்தை யடைந்து விஷயசுகத்தில் விரக்தனாய், ஜிதேந்திரியனாய் இயம நியமாதி சாதனங்களோடு கூடியவனாயிருக்கும் அதிகாரியானவன் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் நானாவகையுபாசனைகளை யறிந்து, அவற்றுள், பரியங்க வித்தை யுபாசனையாலேனும், பஞ்சாக்கினிவித்தையுபாசனையாலேனும, அந்நிய உபாசனை யாலேனும் அவ்வுபாசகன் பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். இப்போது பிரஹ்மலோகத் தின் சொரூபமும், பிரஹ்மலோகத்தின் தேவயானமெனப்பெயரியமார்க்க சொரூப மும் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே பாவிகளே! பஞ்சாக்கினிமுதலிய உபாசனைகளைச் செய்த உபாசகன் சுழும்நைநாடி ரூபமார்க்கவாயிலாய்ப் பத்தாவதுவாயிலினின்றும்

பாகியத்திற்கிளம்பி, முதலில் அர்ச்சிஷையடைவன், அதன்பின் தினத்தையடைவன், அதன்பின் சுக்கிலபக்ஷத்தைபடைவன். அதன்பின் ஷண்மாசமாகிய உத்தராயணத்தை யடைவன், அதன்பின் சம்வத்சரத்தையடைவன், அதன்பின் தேவலோகத்தை யடைவன், அதன்பின் வாயுவையடைவன், அவ்வாயு தேராழியிலிருக்குத் துளை போன்ற துளையை யுபாசகனுக்குத் தனது தேகத்தே கொடுக்கும். அதன்பின் ஆதித்தியனை யடைவன்; அவ்வாதித்தன் ரணபேரியென்னும் வாத்திய விசேஷத்தின் நடுத்துளை போன்ற துளையைத்தன்னிடத்தே உபாசகனுக்குக்கொடுப்பன். அதன்பின் சந்திரனையடைவன், அச்சந்திரன் துந்துபியெனப்பெயரிய வாத்தியத்தின் மத்தியசித்திரத்தையொத்தசித்திரத்தைத் தன்பாலுபாசகனுக்குக் கொடுப்பான். அதன்பின் மின்னலையடைவன், அம்மின்னலுலகில் அமானவனெனப்பெயரிய புருஷன் வந்து அவ்வுபாசகனைப் பிரஹ்மலோகத்திற்குக கொண்டு செல்வன். ஈண்டு அர்ச்சிஷ்,தினம், சுக்கிலபக்ஷம் என்பனவாதிகளால் அவற்றின் அபிமானி தேவதைகளைக் கொள்க. மனுவின் சிருஷ்டியிலுற்பத்தியாகாதவன் அமானவனாவன். உபாசகன் செல்லும் பிரஹ்மலோகமானது வருணலோகம், இந்திரலோகம், விராட்லோகம் என்னும் மூவுலகங்களினும் மேலேயுள்ளது. ஆரமென்னுந் தடாகத்தோடும், விஜராவென்னும் நதியோடுங்கூடியது. அத்தகைய பிரஹ்மலோகத்தின் கண்ணே அவ்வமானவ புருஷன் அவ்வுபாசகனைக்கொண்டு சேர்ப்பன். மின்னலுலகிலிருந்து உபாசகன் ஆரமென்னுந்தடாகக்கரையிற் போகும்போது, பிரஹ்மாவின் ஆஞ்ஞையைப் பெற்று 500 திவ்யதேவாங்கணைகள் நானாவகையாய் பதார்த்தங்களைக் கையிற்கொண்டு உபாசகன் சமீபத்தே வருவர். அவருள் நூறு பேரோ, அவன் அணியும் பொருட்டுச் சுகந்த பூமாலைகளைக் கரத்திற் கொண்டு வருவர், மற்றும் நூறுபேரோ, அவன் தேய்த்துக்கொள்ளக் கஸ்தூரி கர்ப்பூராதிகளோடு கூடிய நானாவகையாய் தைலத்தைக் கரங்கொண்டுவருவர், மற்றும் நூறுபேரோ, அவனுக்குப் போஜனம் செய்விக்கும் பொருட்டு, நானாவகையாய் திவ்யகனிகளைக் கரங் கொண்டுவருவர், மற்றும நூறுபேரோ, அவன் சரீரத்தில் பூசிக் கொள்ளும் பொருட்டு, நானாவகையாய் சுகந்தத்தையுடைய சூரணத்தைக் கையிற் கொண்டு வருவர், மற்றும் நூறு பேரோ, அவன் அணிந்து கொள்ளும் பொருட்டு நானாவகையாய் வஸ்திரங்களையும் பூஷணங்களையும் கையிற் கொண்டு வருவர். அத்தேவாங்கனைகள் நாணாளும் அலங்காரங்களால் பிரஹ்மாவைச் சோபிக்கச்செய்வதே போலப் புஷ்பாதி அலங்காரங்களால் அவ்வுபாசகனைச் சோபிக்கச் செய்வர். இவ்வண்ணம் அவர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அவன் ஒரு கணமாத்திரையில் மனோசங்கற்பமாத்திரையானே ஆரமென்னும் தடாகத்தின் அக்கரையையடைவன். அத்தடாகத்தின் அக்கரையின் மேலிருக்கும் '**யேஷ்டிக**'வெனச் சுருதியிற் கூறும் முப்பது முகூர்த்தங்களின் சமீபத்தே அவ்வுபாசகன் செல்லின், ஆங்கவன் வந்ததைக்கண்டு அம்முப்பது முகூர்த்தம் அவ்விடத்திருந்தோடிவிடும். ஈண்டு யேஷ்டிகவென்பதற்கிது பொருளாம்: -பிரஹ்மலோகத்தை யடையும் வேட்கையினரின் உபாசனையை நானாவகையாய் சங்கற்பங்களை உண்டாக்கிக் கொடுப்பதுவாம். அதன்பின் விஜராவெனப்பெயரிய நதியை நண்ணுவன். அந்நதியின் இக்கரையிலிருக்கும் அவ்வுபாசகன் தனது பூர்வபாவ கருமத்தைத் துவேஷியின் பொருட்டுக்கொடுப்பன். தனது புண்ணியகருமத்தைச் சுகிருத்துக்களுக்குக் கொடுப்பன். தனது தனாதிகளை மைந்தனுக்குக்கொடுப்பன்.

இங்ஙனம், புண்ணிய பாவங்கள் இலயமானபின்னர் அவ்வுபாசகன் ஜராமரண மற்றவனாய், அந்நதியை ஒருகணமாத்திரையில் மனோ சங்கற்பத்தால் தாண்டி விடுவன். அதன்பின் இல்யவெனப்பெயரிய விருஷத்தையடைவன். ஆண்டுப் பிரஹ்மாவடைய யோக்கியமாய் திவ்ய சுகந்தம் அவனுக்குக்கிடைக்கும். அதன்பின் சாலஜ்யமெனப் பெயரிய ஸ்தானத்தையடைவன். ஆண்டுப் பிரஹ்மாவடையத்தக்க திவ்ய இரசம் அவனுக்குக் கிடைக்கும். அதன்பின் பிரஹ்மாவின் அபராஜிதமெனப் பெயரிய மந்திரத்தையடைவன். ஆண்டவனிடத்தே பிரஹ்மாவினுடைய தேஜஸ் பிரவேசிக்கும், அதனால் அவன் பிரஹ்மாவைப் போலத் தேஜஸ் உடையவனாவன். அம்மந்திரத்தின் வாயிலில் இந்திரன் பிரஜாபதியெனப்பெயரிய இரண்டு துவாரபாலர் களுளர். அவர் அவன் பொருட்டு உள்ளே செல்ல, வழிவிட்டுப் பயத்தோடு கூடியவர் போல விருப்பர். அதன்பின் அவன் பிரஹ்மாவின் விபுப்பிரமிதம் எனப்பெயரிய சபாமண்டபத்தையடைவன். ஆண்டவனிடத்தே பிரஹ்மாவின் யச்சுபுகும், அதனால் அவன் பிராஹ்மாவை போன்ற யச்சுடையவனாவன், அதன்பின் அவன் பிரஹ்மா வின் ஆசந்தியெனச் சுருதி கூறும் புத்திமயவே திகையையடைவன். ஈண்டுக் காஷ்டாதிகளாற் செய்பப்பட்ட நான்கு பாதங்களையுடைய உயர்ந்த ஆசனம் வேதிகை யெனப்பெறும். அதனையடைந்து அவன் பிரஹ்மாவின் சமபுத்தியை யுடையவனாவன். அவ்வேதிகை, பிருகத்சாமவேதத்தையும் ரதந்தாசாமவேதத் தையும், தனது கிழக்குத் திசையில் இருபாதங்களாய் உடைத்தாயிருக்கும். ஸ்யைதசாமவேதத்தையும், நௌதசசாமவேதத்தையும், தனது மேற்குத் திசையில் இருபாதங்களாய் உடைத்தாயிருக்கும். அவ்வேதிகையின் மேலிருக்கும் நாற்கோண த்தே வைரூபசாமவேதம் தெற்குக்கோணமாம், வைராஜசாமவேதம் வடக்குக் கோணமாம், சாக்வரசாமவேதம் கிழக்குக் கோணமாம், ரைவதசாமவேதம் மேற்குக் கோணமாம். இத்தகைய வேதிகை அச்சபாமண்டபத்தேயுளது. அதன்பின் அவன் பிரஹ்மாவின் பரியங்கத்தையடைவன். அப்பரியங்கம், அவ்வேதிகையின் மேலிருக்கும், நானாவகை விசித்திரத்தோடு கூடியிருக்கும் பிராண ரூபமாம். அமித ஔஜசம் எனப் பெயர் பெற்றதாம், பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானமென்னும் மூன்று காலத்துமிருக்கும் உலக முழுவதையும் தன் கிழக்கிலுள்ள இருபாதங்களாய் உடைத்தாயிருக்கும், பிருதிவியையும் இலக்ஷமியையும் தன் மேற்கிலுள்ள இரு பாதங்களாய் உடைத்தாயிருக்கும், பிருகத் சாமவேதத்தைத் தெற்குத்திசையின் நீண்ட காட்டமயப்பட்டி கையா யுடைத்தாயிருக்கும், ரதந்தரசாமவேதத்தை வடக்குத் திசையின் நீண்ட காட்டமயப்பட்டிகையா யுடைத்தாயிருக்கும். பத்ரசாமவேதத்தைக் கிழக்குத் திசையின் குறுகிய காட்டமயப்பட்டிகையா யுடைத்தாயிருக்கும். யஜ்ஞாய ஜ்ஜீய சாமவேதத்தை மேற்குத் திசையின் குறுகிய காட்டமயப்பட்டிகையா யுடைத்தாயிருக்கும். கீதிருப சாமத்தோடுற்ற சந்தோபத்தமந்திரரூப இருசாக்களை கிழக்கு மேற்கில் சூத்திரமய நீண்ட பட்டியைகளா யுடைத்தாயிருக்கும். மந்திரவடிவ யஜுர்வேதத்தைத் தெற்கு வடக்கில் சூத்திரமயக்குறுகிய பட்டியைகளாய் யுடைத்தா யிருக்கும். அதன்மேல் மெத்தையென்னும் பஞ்சு நிரப்பிய உபஸ்தரணம் சந்திரன் கிரண ரூபமாயிலங்கும், அதன்மேல் வெள்ளாடைவிரித்திருக்கும், அது உத்கீத சாமவேத ரூபமாம், அதன்மேல் தலைவைக்குந்தலையணை இலக்ஷுமிவடிவமாம். முன்னர் அதன்பாதரூபமாய் இலக்ஷுமியைக்கூறி, இப்போது அதன் மேலிருக்குந் தலையணையாய்க் கூறல் கூடாதாயினும், முன்னர் லௌகிக இலக்ஷுமியின்

கூற்றாம், பின்னர் வைதிக இலக்ஷுமியின் கூற்றாம்; ஆதலின் முற்பிற் கிரந்த முரணின்றாமென்க. அத்தகைய பரியங்கத்தின் மேல் ஹிரண்யகர்ப்பரூபப்பிரஹ்மா விருப்பர். எந்தப்பிரஹ்மாவின் விஷயஜன்னிய ஆநந்தத்தினும் மேலாய் எவ்வுலகத்தினும் அதிக ஆநந்தமின்றாமோ, அத்தகைய பிரஹ்மாவின் உலகின்கண் அவரைப் பிரீதிப்படுத்தும் சோமசவனமெனப்பெயரிய சந்ததம் அமிருதம் வழியும் அசுவத்த விருக்ஷமுளது. இதனாலே அத்தரு சோமசவனமெனப்பெறும். அவ்வுல கத்தே அவரைப்பிரீதிப்படுத்தும் அரக்கடலும், ண்யக்கடலும் அமிருதத்தால் நிறைந் திலங்கும். மனத்தின் ஜனனியாய் சர்வஜகத்தின் காரண அவித்தியாசக்தி பிரஹ்மா வின் பிரியபாரியையாம். சக்ஷு இந்திரியத்தின் உபாதான காரண ரூப சத்துவ குணப் பிரதான தேஜசானது அவருடைய பிரதிபிம்ப ரூப சாயையாம். சம்பூரண ஜகத்தின் காரணரூப வேதசப்தங்களும், அவற்றினின்று முண்டாய் சாப்தபோதரூப ஞானம் என்னுமியாவும் பிரஹ்மாவின் சமீபத்தேதேவாங்கனைகள் வடிவமாய் நிவாசஞ் செய்யும். ஈண்டு வேதசப்தங்களை 'ஜகத்காரணமாய்க் கூறியதின் கருத்திதுவாம்: - சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தே பரமான்மா - எல்லாப்பதார்த்தங்களையும் நாமோச் சாரணஞ் செய்துண்டாக்கினர்.

ஆ-சு.

(பொருள்.) சிருஷ்டியின் ஆதியில் அப்பரமான்மா பூவென உச்சரித்துப் பூமியைச் செய்தது. இங்ஙனம் வேதசப்தங்களை உச்சரித்து ஆகாசாதி யாவற்றையும் உண்டாக்கியது.

ஆ-சு.

(பொருள்.) அம்மஹேஸ்வர வடிவ பரமான்மா சிருஷ்டியாதியில் வேதசப்தத் தானே சம்பூரண ஜகத்தையுண்டாக்கியது. என்பதாதி சுருதி ஸ்மிருதிப் பிரமாங் களால் வேதபகவானிடத்தும் ஜகத்தின்காரணத்தன்மை சித்தமாம். அவ்விரண்ய கர்ப்பவடிவப் பிரஹ்மாவின் தேசத்தில் நானாவகையாய் உபாசனை வடிவநதிகள் சகுண நிர்க்குணப் பிரஹ்மஞானவடிவ ஜலத்தைத்தரித்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும். ஸ்தூல சூக்ஷுமரூப சம்பூரணஜகத்தும் அவருக்குப் புஷ்பமாம் அல்லது வஸ்திரமாம். இவ்வாறு தேவயான மார்க்கந் தொடங்கி வஸ்திர பரியந்தம் கூறப்பட்ட விபூதிகளோடு கூடிய பிரஹ்மாவையகங்கிரக உபாசனை செய்து, அவ்வுபாசகன் பிரஹ்மாவின் ஆசனத்தின் மீது மைந்தனைப் போலச் சங்கையற்ற வனாயிருப்பான். பிரஹ்மாவானவர் அவனை நோக்கி ஹே மைந்த! நீ யார்? நினது போகசாதனமியாது? எனக் கேட்பர். அதற்கவன் ஹே பகவன்! நீரேயான், உமது போகசாதனமே எனது போகசாதனமாம். எனப்பிரஹ்மாவோடு சம்வாதஞ்செய்து, பிரஹ்மாவின் ஆஞ்ஞையைப் பெற்றுப் பிரஹ்மாவிற்குச் சமானபோகத்தை அவன் போகிப்பன். பிரஹ்மாவின் ஆயுஷ் சமாப்தமானவுடன் அவ்வுபாசகன் மோக்ஷத்தை யடைவன். இவ்வகைப் பரியங்கவித்தைவடிவ அகங்கிரக உபாசனை கௌஷீதகீ உபநிஷத்தின் முதலத்தியாயத்தின்கண் மொழியப் பெற்றுளது. அந்நிய உபநிஷத்துக் களிலும் நானாவகையாய் அகங்கிரக உபாசனைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஹே

பாவிகளே! நீங்கள் அதிகாரியாய் மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் அவ்வுபாசனை களையும் செய்யவில்லை; ஆதலின் உங்கட்குத்திக்காரமாம். இப்போது சாந்தோக்கிய த்தின் மூன்றாவதத்தியாயத்தே இருதய கமலத்தின் தியானம் கூறப்பட்டிருப்பது நிரூபிக்கப்படும்: - இப்புருஷனது இருதயகமலத்தே ஐந்து துளைகளுள்ளன; அவற்றுள், கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு என்னுநான்கு திசைகளில் நான்கு துளைகள் அதிலுள்ளன. ஐந்தாவது துளை அதன் மேற்பாகத்தேயுளது. அவற்றுள், அதிதைவரூப ஆதித்தியனோடு கூடிய சக்ஷு இந்திரியத்திற்கு அத்தியாத்மரூபப் பிராணனாசிரயமாம். அதற்கு இருதயகமலக் கிழக்குத்திசையின்றுளை யாசிரயமாம். அக்கினிரூப அதிதைவத்தோடு கூடியவாக்கிந்திரியத்திற்கு அத்தியாத்மரூப அபானன் ஆசிரயமாம், அதற்கு இருதயகமலத் தெற்குத்திசையின்றுளை யாசிரய மாம். அதிதைவ ரூபதிக்கோடு கூடிய சுரோத்திர இந்திரியத்தின் ஆசிரயம் அத்தியாத் மரூப வியானனாம், அதற்கு இருதயகமல மேற்குத் திசையின்றுளை யாசிரயமாம். அதிதைவ ரூபபர்ஜன்யத்தோடு கூடிய மனத்தினாசிரயம் அத்தியாத்ம வடிவ சமானனாம், அதற்கு இருதயகமல வடக்குத்திசையின்றுளை யாசிரயமாம். அதிதைவரூப ஆகாசத்தோடு கூடிய வாயுவிற்கு அத்தியாத்மரூப உதானன் ஆசிரயமாம், அதற்குஹிருதய கமலத்தின் மேற்றுளையாசிரயமாம். இவ்வண்ணம் ஐந்து துளைகளோடு கூடிய இருதய கமலத்தின்கண் சாத்தியகாமன், சத்தியசங்கற்பன் என்பனவாதி குணங்களோடு கூடிய சகுணப்பிரஹ்மத்தைத் தியானஞ் செய்பவனும் பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். ஹே பாவிகளே! ஹிருதயகமலத்தே அந்தச்சகுணப்பிரஹ்மத்தியானத்தையும் நீங்கள் செய்ய வில்லை, ஆதலினுங்கட்குத்திக்காரமாம். ஹே பாவிகளே! நிர்க்குணப்பிரஹ்மத் தியானத்தை யபேக்ஷித்துச் சகுணப்பிரஹ்மத்தியானம் அத்தியந்தம் எளிதாம்; அதனையும் நீங்கள் செய்யாத போது நிர்க்குணப்பிரஹ்மத் தியானத்தை நீங்கள் எங்ஙனஞ் செய்யப் போகின்றீர்கள். அந்நிர்க்குணப்பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் இவ்வதிகாரிகட்கு ஜன்மமரணாதி சம்சாரதுக்கஞ் சிறிது மாத்திரையும் அடைய மாட்டாது. ஹே பாவிகளே! பரியங்கவித்தியா வடிவ உபாச னையே முதலாகவுள்ள அகங்கிரக உபாசனைகளெல்லாம் உண்முகதிருஷ்டியாற் சித்திப்பனவாம்; ஆதலின் மிகவுங் கடினமாம். இதனாற்றான் அவற்றைச் செய்து பிரஹ்மலோகத்தை யடைந்தவன் மீண்டும் பூமியின் கண்வருவதில்லை; மற்றோ, ஆங்கே மோக்ஷத்தை யடைவன். நீங்கள் இவற்றைக் கடினமென நினைந்து செய்யாதிருப்பினும் பாகிய திருஷ்டியாற் சித்திப்பதாய் பஞ்சாக்கினிவித்தை வடிவ உபாசனை மிகவுமெளிதாம், இதனானே இவ்வுபாசனையைச் செய்து பிரஹ்மலோகத்தையடைந்து மீண்டும் பூமியின் கண்ணே உபாசகன்வருவதில்லை; அத்தகைய எளியதையும் நீங்கள் செய்யவில்லை. இப்போது பஞ்சாக்கினிவித்தை நிரூபிக்கப்படும்: - பிரஹ்ம லோகத்தை யடையும் இச்சையுடையவனும், கிருகத்தில் அக்கினி ஹோத்திரத்தை யுடையவனும் ஆயவன் பஞ்சாக்கினி வித்தைக்கதிகாரியாவன். அவன், சுவர்க்கம், மேகம், மனுஷலோகம், புருஷன், ஸ்திரீ என்னுமைந்தையும் அக்கினி ரூபமாய்த் தியானிக்குக. இப்போது சுவர்க்காதி பஞ்சாக்கினிபின்கண்ணே உலகப்பிரசித்த அக்கினியின் சமான தருமங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - இவ்வுலக அக்கினியைக் காஷ்டாதிகள் ஓங்கியெரிவிக்குமாதலின், அவை இத்தழற்குச் சமித்தாமாறு போலச் சுவர்க்கமடையச் சாதனமாய் புண்ணியத்தின்கண்ணே ஆதித்தியபகவானே

எல்லாவுயிரையும் ஏவுபவராம். அதனாலவர் சுவர்க்க அக்கினியின் சமித்தாவர். சம்வற்சரத்தால் ஜலத்தைக்கவரும் மேகம் மழைகாலத்தே பெய்யச்சமர்த்துடையதாமாதலின் சம்வற்சரம் மேகரூப அக்கினியின் சமித்தாம். யாவர்க்குமாதாரமாய் இப்பிருதிவியால் இம்மனுஷலோகம் சோபிக்குமாதலின், இது மனுஷலோக அக்கினியின் சமித்தாம். இப்புருஷன் பேசுங்கால் விரிந்த முகத்தாற் சோபிப்பனாதலின், அது புருஷரூப அக்கினியின்சமித்தாம். புத்திராதி சந்தானங் கிளம்பும் ஸ்திரீயின் உபஸ்த இந்திரியத்தால் அவள் சோபிப்பளாதலின், அது ஸ்திரீரூப அக்கினியின் சமித்தாம். இப்போது சுவர்க்காதி பஞ்சாக்கினிகளைத் தூமரூபத்தால் தியானிக்க யோக்கிய பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - இவ்வக்கினியின்கண் காஷ்டசமித்தினின்றுந் தூமோற்பத்தியுண்டாவதேபோல, ஆதித்தியசமித்தினின்றும் கிரணங்களின் உற்பத்தியாமாதலின், அவை சுவர்க்க அக்கினியின் தூமமாம். சம்வற்சர சமித்தினின்றும் வெண்மேகங்களின் உற்பத்தியாதலின், அவை மேகரூப அக்கினியின் தூமமாம். காஷ்டமயபிருதிவிரூபசமித்தினின்றும் உலகப்பிரசித்த அக்கினியுண்டாமாதலின், அது மனுஷலோகரூப அக்கினியின் தூமமாம். விரிந்தமுகரூபா சமித்தினின்றும் பிராணரூப வாயுவின் உற்பத்தியாதலின், அது புருஷரூப அக்கினியின் தூமமாம். உபஸ்தரூப சமித்தினின்றும் ரோமங்களின் உற்பத்தியாமாதலின் அவை ஸ்திரீரூப அக்கினியின் தூமமாம். இப்போது சுவர்க்காதி ஐந்தக்கினிகளை ஜுவாலை வடிவத்தால் தியானிக்க யோக்கியமாய் பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - சமித்தால் ஜனித்ததும் பிரகாசகமும் ஆயது ஜுவாலையாம். பிரசித்த அக்கினி ஜுவாலை காஷ்டசமித்தினின்றும் ஜனித்ததும் பிரகாசகமுமாவதே போலத் தினமானது ஆதித்தியசமித்தால் ஜனித்ததும் பிரகாசகமுமாமாதலின், அது சுவர்க்க அக்கினியின் ஜுவாலையாம். மின்னல் சம்வற்சரசமித்தினின்றும் ஜனித்ததும் பிரகாசகமுமாமாதலின், அது மேக அக்கினியின் ஜுவாலையாம். அந்தகாரமய் இரவு கிருஷ்ணவர்ணத்தையுடைய பிருதிவிச்சமித்தால் ஜனித்ததும் நிசாசரர்களின் பிரகாசகமுமாமாதலின், அவ்விரவு மனுஷலோகரூப அக்கினியின் ஜுவாலையாம். வாக்கிந்திரியம் விரிந்தமுகச்சமித்தால் ஜனித்ததும் அர்த்தத்தின் பிரகாசகமுமாமாதலின், அது புருஷரூப அக்கினியின் ஜுவாலையாம். கோளக வடிவ யோனி உபஸ்த இந்திரியரூப சமித்தால் ஜனித்ததும் அக்கினி ஜுவாலையைப் போல் இரக்தவர்ணத்தாற் பிரகாசமானதுமாமாதலின், அது ஸ்திரீரூப அக்கினியின் ஜுவாலையாம். இப்போது சுவர்க்காதி பஞ்ச அக்கினிகளை அங்காரரூபத்தால் தியானிக்க யோக்கியமாய் பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - உலகப்பிரசித்த அக்கினியின் ஜுவாலை சாந்தியடையுங்காலத்தே அங்காரம் பிரகாசிப்பதே போலத் தினரூப ஜுவாலை சாந்தியடையுஞ் சந்தியாகாலத்தே கிழக்கு முதலிய நான்கு திசைகள் நானாரூபமாய்ப் பிரகாசிக்குமாதலின், கிழக்கு முதலிய திசைகள் சுவர்க்க ரூப அக்கினியின் அங்காரமாம். மின்னல் ஜுவாலை சாந்தியாம் போது வஜ்ஜிரரூப இடி பிரகாசமாகுமாதலின், அவ்விடி மேகரூப அக்கினியின் அங்காரமாம். இரவு வடிவ ஜுவாலை சாந்தியாம்போது, மந்தப்பிரபையையுடையசந்திரன் பிரகாசமாமாதலின், அச்சந்திரன் மனுஷலோகரூப அக்கினியின் அங்காரமாம். வாக்கிந்திரிய ஜுவாலை சாந்தியாம்போது சக்ஷு இந்திரியம் பிரகாசமாமாதலின், அது புருஷரூப அக்கினியின் அங்காரமாம். யோனி ரூபஜுவாலைசாந்தியாம் போது, மைதுனத்திடையேயுண்டாமாநந்தம் ஸ்திரீரூப அக்கினியின் அங்காரமாம். இப்போது சுவர்க்காதி

ஐந்து அக்கினிகளை விஸ்புலிங்கரூபத்தால் தியானிக்கயோக்கியமாய் பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - உலகப்பிரசித்த அக்கினிக்கு விஸ்புலிங்கமிருப்பதே போல், ஈசானகோணமே முதலாய் நான்கு திசைகள் ஸ்வர்க்கரூப அக்கினியின் விஸ்புலிங் கங்களாம். மேகங்களின் கர்ஜ்ஜனை வடிவ சப்தம் மேகரூப அக்கினியின் விஸ்பு லிங்கமாம். யாகாதிகளைச் செய்யும் கருமிகளே மனுஷலோகத்தே நக்ஷத்திரக்கூட்ட ரூபமாய்ப் பரிணமிப்பாதலின், நக்ஷத்திரக்கூட்டம் மனுவுலோகரூப அக்கினியின் விஸ்புலிங்கமாம். செவிப்புலனால் ஜனித்த சப்தாகாரவிருத்திகள் புருஷ ரூப அக்கினியின் விஸ்புலிங்கங்களாம். ஆலிங்கனாதியாலுண்டாய் ஆநந்தம் ஸ்திரீ ரூப அக்கினியின் விஸ்புலிங்கமாம். இப்போது சுவர்க்காதிபஞ்சு அக்கினிகளை ஆகுதி ரூபத்தால் தியானஞ் செய்ய யோக்கியமாய் பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - பிரசித்த அக்கினிக்கு யவை நெய் முதலியவை யாகுதியாவதேபோல், சிரத்தை சுவர்க்க அக்கினியின் ஆகுதியாம். சிரத்தைசப்தத்தால் சிரத்தையாற் செய்த அக்கினி ஹோத்திராதிகளினின்றும் உண்டாய் தரும ரூப அபூர்வம் இஜ்ஜீவான்மாவோடு பரலோகஞ்செல்லும் அதையீண்டுக்கொள்க. அது சுவர்க்கத்தின்கண்ணே சென்று, அக்கருமிகட்குச் சோமமய சரீரத்தைச் செய்யும். போகம் முடியுங்காலத்தே சோகாக் கினியால் அது நெகிழ்ந்து, மேகத்தையடையுமாதலின் அவ்வுயிரோடு கலந்த சோமம் மேகரூப அக்கினியின் ஆகுதியாம். அது மேகத்தினின்றும் மழைவாயிலாய் மனுஷலோகத்தையடையுமாதலின், அந்த ஜீவன் கலந்த மழை மனுஷலோக அக்கி னியினாகுதியாம். அது அம்மழையினின்றும் அன்னவாயிலாய்ப் புருஷனையடையு மாதலின், அஜ்ஜீவன்கலந்த அன்னம் புருஷரூப அக்கினியின் ஆகுதியாம். அது அப்புருஷனிடத்திருந்தும் வீரியவாயிலாய் ஸ்திரீயின் கண்ணே யடையுமாதலின், அஜ்ஜீவன்கலந்தவீரியம் ஸ்திரீரூப அக்கினியின் ஆகுதியாம். யஜமானனதுகரணங் களின் அதிஷ்டாதாக்களாய் இந்திராதி தேவதைகள், சுவர்க்காதி ஐந்தக்கினிகளிட த்தே சிரத்தை முதலிய பஞ்ச ஆகுதிகளை ஹவனஞ் செய்பவர்களாம். இவ்வண்ணம் சுவர்க்காதியைந்தையும் அக்கினி ரூபமாய்த் தியானஞ் செய்யும் புருஷனும் பிரஹ்ம லோகத்திற்குச் செல்வன். ஹே பாவிகளே! அந்தப் பஞ்சாக்கினிவித்தைவடிவ உபாச னையையும் நீங்கள் செய்யவில்லையாதலின் உங்கட்குத்திக்காரமாம். யாதோ வொரு முற்புண்ணியகருமமகிமையால் நீங்கள் சுவர்க்கத்தை யடைந்து, போகத் தாலது அழியவே ஆகாசம், வாயு, மேகம் என்பனவாதி மார்க்கத்தால் நீங்கள் பூவுலகின் கண்ணே மனுஷசரீரத்தையடைந்தீர்கள். இப்போது கர்ப்பதுக்கம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே பாவிகளே! தாயுதரத்தின்கண் கலிலம், புற்புதம் என்பன முதலிய அவஸ்தைகளால் உங்கட்கெவ்வெத்துக்கம் உண்டாயதோ, அதன் இலேச மாத்திரமும் இந்நரகத்தின் கண்ணேயின்றாம். அத்தகைய கொடுந்துயரையடை விக்கும் தாயுதரவாசத்தை உம்மைப் போன்ற ஜடான்றி வேறெச்சேதனர்சகிப்பர்; மற்றோ, நீவிரேசகித்தீர். நீங்கள் அநேகமுறை நிவாசஞ் செய்து வந்த தாயினு தரமானது, மலத்தாலும் மூத்திரத்தாலும் பூரணமாம். ஆதலினத்தியந்தந்துர்க்கந் தமாம். புழுக்கூட்டங்களாற் பூரணமாம். இத்தகைய உதரத்தின்கண்ணேபாவிகளாய் நீங்கள் ஜராயுவென்னும்படத்தால் மறைபட்டவராய்வசித்தீர்கள். அவ்வுதரத்தே பாவி யராய் நீவிர் சுவாசத்தையும் ஹஸ்தபாதாதி யவயவங்களையும் சலிப்பதற்குக்கூட ஆற்றலற்றவராயிருந்தீர். அவ்வுதரத்தே தாயின் ஜாடராக்கினி உங்களை யெங்ஙனந் தபித்ததோ, அத்தாபலே சமாத்திரமும் இந்நரகத்தின்கண்ணின்றாம். அவ்வதரத்தே

பிராணரூபவாயுவால் பாவிகளாய் நீவிர் பத்துத் திசைகளிலும் சுழன்றீர். அதனால் எத்துணைத் துக்கத்தையடைந்தீரோ அதன்லேசமாத்திரமும் இந்நரகத்தின்கணின் றாம். அவ்வுதரத்தே புகுதலினானும் பிரசூதிவாயுவால் அதனினின்றும் வெளிப் போதலினாலும் எத்துணைத்துயரம் உங்கட்குற்றதோ, அதனை யமகிங்கரராகிய யாங்களுஞ்சொல்ல வல்லேமல்லேம். தாய்புசிக்கும் எல்லா அன்னங்களின் சூக்ஷும இரசமும், கர்ப்பத்தின் கண்ணிருக்கும் பாலகனையடையும் ஆதலின் தாய்புசித்த காழ்ப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு, துவர்ப்பு, வெப்பு என்பன முதலிய அநேக பதார்த்தங் களால்தாகமுற்ற நீங்கள் அவ்வுதாத்தேபத்துமாதம் வரை எவ்விதமிருந்தீர்கள். நூறு பக்கங்களில் நெருப்புப்பற்றியெரிந்து மிகவுந்தபித்துக்கொண்டிருக்குங் கிரகத்தைப் போலத் தபித்துக்கொண்டிருக்கும் தாயுதரத்தின்கண்ணே பாம்புகளைப்போன்ற அநேகங்கொடிய கிருமிகளால் கடிக்கப்பட்டவர்களாய்ப் பத்து மாதம் வரை எங்ஙனம் நீவிரிருந்தீர். தாயுதரத்தில் நீங்களடைந்த துர்த்தசைகளைச்சொல்வதில் பயங்கொ ண்டெமதுசரீரமும் நடுங்குகின்றதாதலின், அவற்றைச்சொல்லயாங்களும் ஆற்றலு டையவர்களல்லேம். ஒருகால் ஒருமகாபாபியானவன், அநேக நூறுகோடிகற்ப பரியந்தம் நிரந்தரம் நரகத்தின்கண்ணே கிடத்தலால் உண்டாம் துக்கமே போலத் தாயுதரத்தேவசித்தலால் துக்கமுண்டாம். கர்ப்பந்தரித்த பின்னர் தனது புருஷனோடு செய்யும் ஸ்திரீகளின் சுரதம் கருவின்கண்ணுள்ள பாலகனுக்கும், கர்ப்பிணிக்கும், புருஷனுக்கும் துரந்தமாம்; ஆனால் அத்துரந்தம் பரோக்ஷகாலத்தாம், அதனாலதைத் துரந்தமெனக்கூறிலர்; மற்றோ சுரதமென்பர். விஷயசம்போகம் சுரதமாம். பரிணாம காலத்தே துக்கஹேதுவாவது துரந்தமாம். அவ்விஷயசம்போகரூபதுரந்தத்தை மதிமான்கள் சுரதமென்றனர். ஏனெனின், இவ்வுலகில் சிஷ்டமகான்மாக்கள் தம்மிற்பின்னமாய் பதார்த்தங்களை மேலாய் பெயரிட்டேயழைப்பர். கீழாய நாமத்தா லெவ்வஸ்துவையும் கிளத்தார். இவ்வகைச்சிஷ்டாசாரத்தை யங்கீகரித்து மதிமான்கள் துரந்தத்தைச் சுரதமென்றனர். இப்போது விஷயசம்போகத்தே துரந்தத் தன்மை வெளிப்படைசெய்யப்படும்: - கர்ப்பிணியோடு புணர்பவனுக்கு ஸ்திரீ ஹத்தி யும் பாலகஹத்தியுமுண்டாம். ஸ்திரீயினுக்கோ ஆன்மஹத்தியும் சிசுஹத்தியு முண்டாம். ஆதலின் கர்ப்பிணியோடு புணர்தல் மூவருக்குந்துக்க ஹேதுவாம். இச்சம்சாரசக்கிரத்தேயுற்று அநேகம் வகைத்துக்கங்களை நீவிரனுபவித்தீராயினும், அவ்வியாவற்றையும் மறந்து இம்மனுஷசரீரத்தேமீண்டும் பாவகருமத்தையே செய்தீர். நீங்கள் நானென அபிமானித்துப்பாவஞ்செய்தசரீரம், தாய் தந்தையரின் மலமூத்திரங்கட்குச் சமமேயாய் சுக்கில சோணிதமலமாம். அம்மலத்தினின்னும் இச்சரீரம் உற்பத்தியாயதாதலின் தாய்தந்தையரின் மலமூத்திரங்கட்குச்சமான மேயாம். நிகழ்காலத்துமிது மலமூத்திரங்களால் நிறைந்ததாம். மரித்தபின்னிது நாய் நரி முதலியவைகட்குணவாம். இத்தகைய நிந்திதசரீரத்தைநீவிர் ஆன்மாவென் வெண்ணி, லோகசாஸ்திர நிஷித்த கருமங்களைச் செய்தீர். அவற்றின் துக்கபலம் இப்போது நரகத்தேயுங்கட்கடைவுற்றது. ஒருவனது வீட்டில் நெருப்புப் பற்றிக் கொளின் அதையணைக்கும் பொருட்டு, அவன் அக்காற்கூபந்தோண்டின் அவ்வியா பாரம் பயனற்றதாவதே போல், இப்போது முன்னர் ஏன்யான்பாவத்தைச் செய்தேன் புண்ணியத்தை ஏன் செய்யவில்லை என்னும் உங்கள் பச்சாத்தாபம்பயனற்றதாம். யமகிங்கரர்களாய் நாங்களும், சூரிய புத்திரராயதருமராஜாவும் இந்நாய், கழுகு முதலியவையும் உங்கட்குத் துக்கத்தைக் கொடுப்பதில்லை; மற்றோ, இம்மனுஷ

சரீரத்தையடைந்தும் நீங்கள் சரீரத்தானும், மனவாக்குகளானும் அந்நியபிராணிகளைத் துக்கப்படுத்திச் சம்பாதித்த பாவகருமமே ஈண்டு நாகத்தின் கண்ணே உங்கட்குத் துக்கத்தைக்கொடுக்கின்றது. இப்போது பாவிகளைப் பச்சாத்தா பஞ்செய்விக்கும் பொருட்டு, அவருடைய பூர்வபாவகருமங்கள் நிரூபிக்கப் படுகின்றன: -ஹே பாவிகளே! இம்மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் நீங்கள் யாவருக்குந் துன்பத்தையே செய்தீர்கள். அதனினுஞ் சாதுக்களாகிய மகாத்மாக்கட்கு மிகவுந் துன்பத்தையே செய்தீர்கள். நீங்கள் மகான்மபுருஷரை எத்துர்ப்பாவனையால் நிராதரஞ் செய்தீர்களோ அதனைக் கேளுங்கள். பித்தமுடையவன் வெண்சங்கை மஞ்சளாய்க்காண்பதேபோலக் காமரூபதோஷத்தால் தூஷிதபாவியராய் நீங்கள் சர்வஜகத்தையுங் காமியென வெண்ணினீர்கள். ஏகாந்தத்திருக்கும் மகான்மாக்களாய் சந்யாசிகளையும், நைஷ்டிக பிரஹ்மசாரிகளையும், வானப்பிரஸ்தர்களையும், நோக்கிப் பாவியராய் நீவிர் இங்ஙனங்கூறினீர்: - யான் நாடோறும் ஆகாராதிகள் செய்தலின் மைதுனம்விட்ட பிரஹ்மசர்யமற்றவனாவதே போல், இச்சந்யாசியும் பிரஹ்மசாரியும் வானப்பிரஸ்தனும் நாடோறும் ஆகாரஞ் செய்கின்றாராதலின், இவர்களும் பிரஹ்மசர்யமற்றவர்களேயாவர்கள். அல்லது, இச்சந்யாசி ஏகாந்ததேயத் திருக்கின்றனன், சப்தாதிபஞ்சவிஷயங்களையும், சுரோத்திராதிஜந்திந்திரியங்களால் கவர்கின்றனன். வாக்குமுதலியகரும இந்திரியங்களால், சப்தோச்சாரணாதிகளைச் செய்கின்றனன். மனத்தாற் சுகதுக்கத்தைக் கவர்கின்றனன். இங்ஙனம் எல்லாஞ் செய்யுமிவன் உபஸ்த இந்திரிய வியாபாரத்தையெங்ஙனஞ் செய்யாதிருப்பன்; மற்றோ, மைதுனத்தையும் அவசியஞ்செய்வன். அல்லது, இவ்வுலகில் எவன் துவாக்காதி இந்திரியங்கள் போகத்தைப் போகிப்பதில் ஆற்றலுற்றனவாமோ, அவன் உயிர்வாழும் வரை ஆகாரம், நித்திரை, மைதுனம் என்னும் மூன்றையும் விடான். இச்சந்யாசி ஆகாரநித்திரைகளையோ செய்கின்றனனாதலின் மைதுனத்தையும் அவசியஞ்செய்வன். அல்லது, வாக்கு முதலிய சர்வஇந்திரியங்களுந் தம் வியாபாரத் தை விடா; மற்றோ, அவை தம் வியாபாரத்தேமுயலுமாதலின் இச்சந்யாசியின் உபஸ்தந் தன் மைதுனவியாபாரந் தவிர்ந்திருக்குமென்பது அத்தியந்தம் அசம்பவ மாம். அல்லது, வனத்தில் திருணங்களைத் தின்னும் மான்முதலியவற்றையும், ஜலத்தின் கண்ணே சஞ்சரித்துச் சலபக்ஷணஞ்செய்யும் மீனம் முதலியவற்றையும், மண்ணையுங்காற்றையுமுண்ணும் பாம்புமுதலியவற்றையும், இக்காமதேவன் தன் வயப்படுத்தியுள்ளானாதலின், திருணாதிகளைப் புசிப்பவையுங் காமமற்றனவாகா விடின், நானாவகையன்னங்களைப் புசிக்கும் இந்த யௌவன சந்யாசி எங்ஙனங் காமமற்றவனாவன்? ஆதலினிஃதறிந்துகொள்ளலாம்: - பூனை எலிபிடிக்கத் தியானிப்பதே போல், இச்சந்யாசியும் உலகரின் ஸ்திரீ தனாதிகளைக் கவரும் பொருட்டுத் தியானஞ் செய்கின்றனனாதலின் இவன் டம்பியாம். இவன் மூக்கின் நுனியில் திருஷ்டியைவைத்திருப்பதும் உலகரை மோகிக்கும் பொருட்டேயாம். மனத்தாலோ இவன் பிறர் பொருளையும் பிறர் மனைவியையுஞ் சிந்திக்கின்றனன். ஹே பாவிகளே! இவை முதலாக அநேகம்வகைத் துர்ப்பாவனைகளால் நீங்கள் தருமாத்மாக்களாய் சந்யாசிகளிடத்தும், நைஷ்டிகப்பிரஹ்மசாரியரிடத்தும், வானப் பிரஸ்தரிடத்தும் நானாவகைத் தூஷணத்தை யாரோபணஞ் செய்தீர்கள். அப்பாவங் களின் துக்கரூப்பலமிப்போது நரகத்தே உங்கட்குக்கிடைக்கும். நீங்கள் பதிவிரதை களிடத்தே தூஷணாரோபணப்பொருட்டுச் செய்த துர்ப்பாவனையைக்கேளுங்கள்: -

ஹே பாவிகளே! பதிவிரதைகளைப்பார்த்து இங்ஙனங்கூறினீர்; அழகு வாய்ந்த பரபுருஷன நச்சாத யௌவனத்தையுடைய மங்கை யாவள் இவ்வுலகத்தேயுளாள்? மற்றோ, எவளும் எழிலுள்ளானை இச்சிப்பவளேயாவள். ஏனெனின், இந்தஸ்திரீகள் தனது பிதாவையும், சகோதரனையும், மைந்தனையும் அழகுள்ளவரென நினைந்து காமபீடிதராயின், அழகு வாய்ந்த பரபுருஷனைக்கண்டு எங்ஙனங் காமபீடையை யடையாதிருப்பர்; மற்றோ, அவசியம் அடைவர். இவர் பரபுருஷரிடத்தே செல்லாத காரணம் நான்காம்: - தன்மானம், உலக இலஜ்ஜை, பதியாதியரின் பயம், தனியிடமின்மை என்பனவாய் நான்கு நிமித்தங்களாற்றான் செல்வதில்லை; ஆனால், தம்மனத்திலிவர் எப்போதுமே பரபுருஷத்தியானஞ்செய்கின்றனர். அல்லது, பரபுருஷனை நோக்கிக்கீழே முகந்தாழ்த்துபவளை உலகர் பதிவிரதையென்பர். இவ்வகை இலக்கணஞ்சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், கீழே முகந்தாழ்த்துபவள் காமபீடிதையாய் தன்மனத்தே மூவுலகபுருஷரைத் தியானஞ் செய்பவளாவள். அல்லது, இவ்வுலகில் பதிவிரதையெனப் பிரசித்தியுடையவள் வேசியினும் பெரிய வியபிசாரியெனவறிக; என்னை? வேசி தன்சம்பந்திகளோடு வியபிசாரஞ்செய்யாள், இவளோ அவர்களோடுங்கூட வியபிசாரஞ்செய்வளாதலின் அல்லது, விவேகாதி சாதனங்களோடுற்ற இந்திராதி மகாபுருஷரின்தைரியத்தையும் காமதேவன் கெடுப்பனெனின் இம்மூடைகளின் தைரியத்தைக்கெடுப்பனென்பதன்கண் யாதுகூற வேண்டும். இவைமுதலான அநேகவகைத் துர்ப்பாவனைகளால் நீங்கள் அப்பதிவிரதைகளிடத்தே நானாவகைத் தூஷணாரோபணஞ்செய்தீர்கள். தைலசம்பந் தத்தால் வஸ்திரங்கெடுதலே போல் இவ்வுலகில் சாஸ்திரத்திற் கூறிய சகலதருமங் களிலும் நீவிர்நானாவித குதர்க்கங்களைச்செய்து நானாவகைத் தூஷண ஆரோபணஞ் செய்தீர்கள். அத்தருமம், மாலையின் மலர்களை நூற்றாங்குவதே போலும் இத்தருமசூத்திரம் ஜகத்ரூப புஷ்பங்களைத் தாரணஞ் செய்யும். இம் மனுஷ சரீரத்தைப் பெற்றும் நீவிர்பிரஹ்மாதிதேவதைகளையும், உங்கள் குருமார்களையும் நிந்தையே செய்தீர்கள், தாய்தந்தையர் முதலிய உறவினர்யாவரையும் நிராதரமே செய்தீர்கள். உலோபவசமுற்றவர்களாய் அந்நியரின் தனாதிகளை யபகரித்தீர்கள். காமவயப்பட்டவராய்ப் பிறர் மனைவியரை யபகரித்தீர்கள். துர்ப்புத்தியை யுடைய நீவிர் அந்நியருக்குத் துயரீயும்பொருட்டு இவ்வகைவிசாரஞ்செய்தீர்: - இப்பகைவனுக்கு அற்பதுக்கங்கொடுக்க இது எளிதாயவுபாயமாம்; இதனை முதலிற் செய்துவிட்டுப்பின் மகாதுக்கத்தைக்கொடுக்கும். இம்மகாவுபாயத்தைச்செய்வேன் அதனாலிவனுக்குப்பரமதுக்கமுண்டாம். அல்லது, இவனோடு முதலில்யான் நேயஞ் செய்து என் மேல் மிகவுமிவன் நம்பிக்கையுடையவனாய்விடின் பரமதுக்கத்தைக் கொடுப்பேன். என இவை முதலாக அநேகம்வகை உபாயங்களைச்சிந்தித்து அந்நியர்களை வாக்கால் மனத்தால் காயத்தால் பலவகைப் பெருந்துன்புறுத் தினீர்கள், அதனால் உங்கட்குத்திக்காரமாம். ஹே ஜனகராஜாவே! இவை முதலிய நானாவகைக் கடூரவசனங்களால் அந்த யமகிங்கரர் அப்பாவியரை நிராதரஞ் செய்வர். அதன் பின்னர் அவர் அப்பாவியரை நானாவகை நரகத்திடுவர். அதன்கண் வாழ்வுற்ற அப்பாவியர் அநேகந்துக்கத்தையடைவர். அப்பாவியர்க்குக் கேவலம் நரகத்திலேயே துயருண்டாமன்றி, மற்றிடங்களிலின்றாம் என்னும் பொருளை நீ நிச்சயஞ் செய்யற்க; மற்றோ, அவர்க்கு நரகத்திற்றுயர் உண்டாவது போலவே, இச்சரீரஜன்மகாலத்தின்கண்ணும், ஸ்திதிகாலத்தின்கண்ணும், மரணகாலத்தின்

கண்ணும் உண்டாம். இப்போது சர்வலோகத்தும் ஜன்மதுக்க சமானத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பிரஹ்மலோகத்தின்கண்ணும், தேவலோகத்தின்கண்ணும், மனுஷலோகத்தின்கண்ணும், பாதாளலோகத்தின்கண்ணும், ஜராயுஜம், அண்டஜம், ஸ்வேதஜம், உற்பிஜ்ஜம் என்னும் நால்வகைச் சரீரங்கள் சமானமாகவே உற்பத்தியாகும். இக்காரணத்தால் அத்தேகங்களின் ஜன்மகாலதுக்கமும் யாண்டுஞ் சமானமேயாம். இங்குத்தருமுதலியசரீரம் பூமியைப்பிளந்துண்டாவதாதலின், அவை உற்பிஜ்ஜமாவதே போலத் தேவதைகளின் சரீரங்களுஞ் சூக்ஷுமபூதங்களைப் பிளந்துவருதலின் அவையும் உற்பிஜ்ஜமாம். இப்போது சர்வலோகங்களிலும் ஸ்திதிகாலதுக்கசமானத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பிரஹ்மலோகமுதற் பாதாளம்வரையுமுள்ள எல்லா உலகங்களிலும் உண்டாம் விஷயஜன்னியசுகமியாவும் அதிசய தோஷமுடையனவாமாதலின், அவை யாண்டும் ஈரிஷையையுண்டாக்கித் துக்ககாரணமேயாம். அவை பராதீனமாமாதலின், பயத்தையுண்டாக்கித் துக்ககாரணமேயாம். அவை கரும உபாசனைச் சாதனங்களால் ஜனித்தனவாம், யாதுஜனித்ததோ அதுநாசமாம்; கடாதிகளைப் போலும் இக்காரணத்தால் அவை நாசசிந்தையையுண்டாக்கும் வாயிலாய்த் துக்ககாரணமேயாம். இங்ஙனம் பிரஹ்மலோகமுதல் எல்லாலோகத்தும் ஸ்திதிகாலத்தே சமானதுக்கமேயுண்டாம். இப்போதெல்லாலோகத்தும் மரணகாலத்துக்கசமானத் தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பிரஹ்மலோக முதல் எல்லாலோகத்துமிருக்குந்தேகதாரிகட்குத் தத்தம் மனைவி மைந்தராதி யரிடத்தே முற்றினும் பற்றுதலிருக்கும். முற்றினும்பற்றுதலுள்ள பதார்த்தங்கள் போங்காலத்தே பரமதுக்கமுண்டாம். அந்தப் பிரியபதார்த்தங்களின் வியோகமிருவிதத்ததாம், ஒன்றோ மனைவி மைந்தராதியரிருப்பப் போக்தாவின் மரணத்தால் வியோகமாம். மற்றொன்றோ போக்தாவிருப்ப அவர்களின் நாசத்தால் வியோகமாம். இதுகூறியதாலிது துணியப்பெறும்: - இவ்வுலகத்தே தான்மரித்தலினானுந் தன் மனைவி மைந்தராதி மரித்தலினானும் இவனுக்குண்டாந் துக்கத்தினும் அநேகங்கோடி மடங்கு அதிக துக்கம் பிரஹ்மலோகத்துஞ் சுவர்க்கத்தும் பாதலத்துந் தான்மரித்தலினானுந் தன் மனைவி மைந்தராதி மரித்தலினானுமுண்டாம். இவ்வுலகில் எங்ஙனம் இத்தேகதாரிகட்குத் தந்தை, தாய், மனைவி, மைந்தர், உறவினர், மித்திரர், சத்துருக்கள், உதாசீனர் உளரோ அங்ஙனம் பிரஹ்மலோகாதிகளிலும் இவருக்குத்தாய் தந்தையர் முதலிய அநேகஞ்சம்பந்திகளுண்டு. அவர்களின் வியோகத்தால் இவர்க்கெல்லா லோகத்தும் துக்கமுண்டாம். இப்போது சரீரதாதாத்மிய சம்பந்தத்தில் சர்வ துக்ககாரணத்தன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டு முதலில் பிரஹ்மாதிதேவதைகளின் பெருமை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்விரண்யகர்ப்பராய் பிரஹ்மா நம்மனோர்யாவரினும் முதலிலுண்டானவர். மனுஷலோக முதல் விராட்டு லோகம் வரையுண்டாம் விஷயஜன்னிய சுகங்கள் யாவற்றிலும் அதிக சுகத்தையுடையவர். நான்கு வேதங்களின் சம்பிரதாயப்பிரவர்த்தகர். உற்பத்தி ஸ்திதி இலயங்களைச் செய்பவர். இயற்கையான பிரஹ்மவித்தையால் துவைதபாவமற்றவர். இப்பிரஹ்மாவாகிய தருவினின்றுந்தான் அநேகம் பிரஹ்மாண்டங்களாய் அத்திப் பழங்கள் உற்பன்னமாம். இவரிடத்திற்றான் அவை இலயமாம். இப்பிரஹ்மாவின் பிரஜாபதி முதலிய விபூதிகள் தத்தம்லோகங்களில் வசிக்கும். இவர் பிராண ரூப

பரியங்கத்தின் மீது தமது பாரியையோடுமிருந்து எப்போதும் பிரஹ்ம லோகத்தேவசிப்பர். தேவராஜாவாகிய இந்திரர் இந்திராணியோடும் சுவர்க்கத் தேவசிப்பர். இவர் அக்கினி முதலிய சர்வதேவதைகட்கும் எஜமான், மூவுலகவதி பதி. கிழக்குமுதலிய திசைகளின் அதிபதிகளாய் அஷ்டலோகபாலர். பாதாளத்தி லிருக்கும் வாசுகி, தக்ஷகன், பத்மகன் முதலிய நாகங்கள், இவ்வுலகிலுள்ள மனுஷர் பசு பக்ஷி கிருமி முதலிய ஜீவர்களாகிய இவ்வெல்லாரிடத்தும் சுகப்பிரதீதியாதல் அவிசாரத்தாலாம். விசாரித்துநோக்கினோ சிறிது மாத்திரையுஞ் சுகமேயின்றாம்.. சர்வஜீவரிடத்தும் பிறப்பிறப்பும் சுக துக்கமும், அவற்றின் சாதனமும், பாஞ்ச பௌதிக சரீரமும், சமானமேயாமாதலின், சர்வதேகதாரிகளிடத்துஞ் சிறிது மாத்திரையும் விஷமத்தன்மையின்றாம். ஈண்டிது கருத்தாம்: - பிரஹ்மா, இந்திரர், திக்பாலகர், நாகர் முதலிய மகாபுருஷருஞ் சரீரதாதாத்மியத்தாற் பிறப்பிறப்பு முதலிய துக்கத்தையடைவராயின், நம்மனோர்க்கு அதனாற்றுக்கமுண்டாமென வறையவும் வேண்டுமோ, ஆதலினிப்பொருள் துணியப்பெறும்: - விஞ்ஞானமய ஆன்மாக்கள் சரீரமற்றிரர். சரீரமுடையன சுகதுக்கமற்றிரா.

(பொருள்) சரீரதாரிஜீவர்களெவர்க்குஞ் சுகதுக்கம் நீங்கமாட்டாது இவ் வண்ணம் புத்தியோடுதாதாத்மியப்பட்டு, விஞ்ஞானமயப்பெயரையுற்ற இவ்வான்மா நானாவகையுயர்ந்ததாழ்ந்த சரீரங்களையடையும். இத்துணையியம்பியதால் புத்தியின் தாதாத்மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது மனத்தின் தாதாத்மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மா மனத்தின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் மனோமயனெனப்பெயரை யடையும்போது நானாவகை இச்சையையுடையதாம். இச்சையின் காரணவடிவசுப அசுபவஸ்துவின் ஞானமுடையதாம். நானாவகைசசம்சயமுடையதாம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், இலஜ்ஜை, சிந்தை, பயம் என்பனவாதி அநேக தருமமுடையதாம்.

கருத்திதுவாம்: - கூறிய இச்சை முதலியவற்றைச் சுருதி, மனத்தின் தருமமாகவே கூறியுள்ள தாதலின், இவ்வுலகில் ஸ்திரீயின்கண்ணே ஆசக்தியை யுடைய காமியானவன் அவளுடைய சுகதுக்காதிகளைத் தன்பாலனவாயெண்ணுவன் அதுபோல், மனத்தோடுத்தாதாத்மிய அத்தியாசத்தையடைந்த இந்த ஆன்மா மனத்தி ன் இச்சைமுதலிய தருமங்களைத் தன்பாலெண்ணும். இவ்வகைரீதியை மேல் பிராணாதிகளின் அத்தியாசத்தின்கண்ணும் அறிக. இப்போது பிராணனது தாதாத்மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பிராணனுடன் தாதாத்மியப் பட்டு இவ்வான்மா பிராணமயப் பெயரைப் பெறும்போது பிராணன், அபானன், சமானன், வியானன், உதானன், நாகன், கூர்மன், கிருகலன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என்னும் பத்துவகையையடையும். அநேக நாடிகளில் சஞ்சரிக்கும் அநேகம் பிராண பேதத்தால் ஆன்மாவும் அநேகபாவத்தையடையும், பிராணசம்பந்தத்தால் ஆன்மாமேற்சுவாசாதி வியவகாரத்திற்கும் ஜீவன் வியவகாரத்திற்குங் காரணமாம். அன்னாதிகளின் போக்தாவாம், பலத்தாற்சாதிக்கும் அநேககருமங்களின் கர்த்தாவாம். இங்ஙனம் பிராண தாதாத்மியத்தாற் பிராணமய ஆன்மா பிராண தருமங்கள் யாவற்றையுந் தன்பாலெண்ணும். இப்போதிந்திரியங்களின் தாதாத்மிய

அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்: - சுரோத்திராதி பஞ்சஞானேந்திரியங்களின் தாதாத்மியத்தால் இவ்வான்மா சகோத்திரமயாதிநாமங்களைப் பெறுங்கால், நானாவகைச்சப்தங்களையும், கோமளகடினாதிஸ்பரிசங்களையும், நீலபீதா திரூபங்களையும், இனிப்பு முதலிய இரசங்களையும், மணத்தையும் கவரும். இங்ஙனம் வாக்காதி ஐந்து கருமேந்திரியங்களின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால், இவ்வான்மா வாக்மயன் முதலிய நாமங்களைப் பெறும்போது, நானாவகைச் சப்தோச்சாரணத்தையும், பதார்த்தக் கிரகணத்தையும், கமனாகமனங்களையும், மலாதிகளின் பரித்தியாகத்தையும், ஸ்திரீ சம்போகத்தாலுண்டா மாநந்தத்தையும் அடையும். இங்கனம், சுரோத்திராதி பஞ்சஞானேந்திரியங்களோடும், வாக்காதிபஞ்சகருமேந்திரியங்களோடுந் தாதாத்மியப்பட்ட இவ்வான்மா அவற்றின் தருமங்களைத் தன்னதாய்க்கருதும். இப்போது, ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் தாதாத்மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆகாசாதி ஐந்தின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் இவ்வான்மா, பூதமயப்பெயரையடையுமாயின், ஜராயுஜாதி நால்வகைச் சரீரத்தை யுண்டுபண்ணும். சுரோத்ராதிகளின் விஷயங்களாய் சப்தாதிகளை யுண்டுபண்ணும். இப்போது அதேஜசின் தாதாத்மிப அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அதேஜஸ்வடிவ அவித்தையின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் இவ்வான்மா அதேஜோமயன் என்னும் பெயரைப் பெறின் தனது சொரூப ஆவரணத்திற்கும் உற்பத்திரூபவிக்ஷேபத்திற்கும் காரணமாம். அல்லது, அதேஜுரூப அந்த காரத்தின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் இவ்வான்மா அதேஜோமயனென்னும் பெயரைப்பெறின் நித்திரை சொப்நாதிகளின் காரணமாம். இப்போது காமதாதாத்மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! காமத்தோடுதாதாத்மிய அத்தியாசப்பட்டு இவ்வான்மா, காமமயனென்னும் பெயரையடையுங்கால், புத்திராதிப்பிரஜைகளினுற்பத்திகாரணமாம், பரிணாமகாலத்தே துக்கத்தையடைவிக்கும் விஷயஜன்னிய சுககாரணமாம். ஆடுங்குரங்குபோல ஸ்திரீகளின் அதீனமாம், புண்ணியபாவங்களின் கர்த்தாவாம், இதுசுபம், இஃதசுபம் என்னும் ஞானத்திற்குங் காரணமாம். இப்போது குரோததாதாத்மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! குரோததாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் இவ்வான்மா குரோதமயப் பெயரையடையுங்கால், நானாவகைப் பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவ கருமங்களையே செய்யும். அக்கினி குண்டத்தின் கண்ணிருப்பவன் பரமதுக்கமுறுவதேபோல், பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங்களால் குரோதமுடையவன் கும்பிபாகாதி நரகங்களில் துக்கத்தையடைவன். இக்காமக்குரோத மிரண்டுஞ் சம்சார காரணமாமாதலின், அவற்றைப் பரித்தியாகஞ் செய்து இவ்வான்மா அகாமமயன் அக்குரோதமயன் என்னும் பெயரையடையும் போது, ஜீவன் முக்த அவஸ்தையை அடையும். இப்போது தரும் அதருமரூப அதிர்ஷ்டத்தின் தாதாத்மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! தரும அதருமரூப அதிர்ஷ்டத்தின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் இவ்வான்மா தருமமயன் அதருமமயன் என்னும் பெயரை யடையும் போது நானாவகைச் சுகதுக்ககாரணமாம். நானாவகைக் கீழ்மேற்சரீரகாரணமாம். இப்போது சுருக்கமாய்ச் சர்வபதார்த்தங்களின் தாதாத்மிய அத்தியாசபலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பரோக்ஷாபரோக்ஷமாய்ச் சகத்திலுள்ள சர்வபதார்த்தங்களீன் தாதாத்மியத்தால் இவ்வான்மா சர்வமயனென்னும் பெயரையடையுல்மால், சர்வ பதார்த்தங்களின் தருமங்களையுமடையும். ஒருவனே பாகரூபக்கிரியையால்

பாசகனென்றும், பாடரூபக்கிரிபையால் பாடகனென்றும் பெயர் பெறுவதே போல், இவ்வான்மாவுஞ் செய்யுங்கரும ஆசாரங்களின் நாமங்களையேயடையும் உண்மையாயோ இதுசாது, அசாது, புண்ணியபாவ மென்பனவாதி சர்வநாமங்களு மற்றதாம், ஆகாசம் போலயாண்டும் பரிபூரணமாம். இத்தகைய ஆன்மா அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் ஜீவபாவத்தையடைந்து புண்ணியத்தைச் செய்யுங்கால் சாதுசாரியென்னும் பெயரைப் பெறும், இவ்வுலகிற்புகழைப்பெறும், நானாவகைச்சுகத்தையடையும். இதுபாவத்தைச் செய்யின் அசாதுகாரியென்னும் பெயரைப் பெறும், இவ்வுலகனிகழையடையும், நானாவகைத்துக்கங்களை யனுபவிக்கும். இத்துணைக்கிரந்தத்தால், புண்ணியபாவரூபகருமங்களின் பிரதானத்தன்மையை அங்கீகரித்து, அவற்றின்கண் சம்சாரகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவித்யாஜன்னிய காமமே. அதன்காரணமென்னுஞ் சித்தாந்தபக்ஷம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹேஜனகராஜாவே! இஜ்ஜன்மமரணாதிரூப சம்சாரவிசாரத்தே சிலபுத்திமான்களாயமகாத்மாக்கள் இங்கனங்கூறுகின்றனர்: - இப்பரமான்மா நிர்க்குணமும் அசங்கமுஞ்சர்வபேதமற்றதுமாம். இத்தகைய நிர்க்குணவஸ்து இயற்கையாய் எத்தூல சூக்ஷுமபதார்த்தங்களையுமுண்டாக்காது; மற்றோ, இது அநிர்வசநீய அவித்தையின் சம்பந்தத்தையடைந்து முதலில்காமத்தையுண்டாக்கும் அதன் பின் ஆகாசாதிசர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கும். இக்கருத்தேபற்றிச் சுருதியின்கண் காமபூர்வகமாய் எல்லாவுலகினுற்பத்தியுங் கூறப்பெற்றுளது.

ஆ-சு.

(**பொருள்.**) அம்மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மா சிருஷ்டியினாதியில் இங்ஙனமிச்சித்தது, பரமான்மாவாய் யானொருவனே அநேகரூபத்தையடைவேன் என. இவ்வண்ணம் அச்சங்கற்பித்து ஸ்தூலசூக்ஷுமரூப சம்பூரண ஜகத்தையும் உண்டாக்கியது. என்பன முதலிய சுருதிகளில் அவித்தையால் ஜன்னிய காமத்தின் கண்ணே சர்வ ஜகத்தின் காரணத்தன்மை கூறப்பெற்றுளது. கேவலஞ் சுருதிப்பிரமாணத் தானே காமத்தின் கண்ணுலக்காரணத்தன்மை துணியப்பெற்றதன்றாம்; மற்றோ, உலகரின் வியவகாரத்தானுக் காமத்தின்கண்ணே அதுசித்தமாம். ஏனெனின், இவ்வுலகில் சேதனப்பிராணிகள் யாவும் முதலில் இவ்வஸ்து எனக்குக்கிடைக்குக, இது எனக்கு கிடையாதொழிகவென விச்சிக்கும். அதன்பின் அவ்வக்காரியத்தே முயலும் வாயிலாய் நானாவகைச் சம்சாரத்தையடையும். இப்போது காமசப்தார்த்தம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சாஸ்திர தாற்பரியத்தையுணர்ந்த மதிமான்கள், காமம், இச்சை, இராகம், ஸ்பிருஹை என்னும் இந்நான்குசப்தங்கட்கும் வெவ்வேறு பொருள் அங்கீகரித்திலர்; மற்றோ, அவற்றிற்கு ஒரேபொருள் அங்கீகரித்துளார். ஸ்திரீசங்கத்தைக் காமமெனக்கூறுபவரும், காமசப்தத்தால் ஸ்திரீ சங்க இச்சையையே கூறுவராதலின் இச்சையேமுக்கியப்பொருளாம். அவ்விச்சை வடிவகாமமே சம்சாரரூப அட்டி விருக்ஷவிரையாம். விஞ்ஞானமய, மனோமய, பிராணமயவென்பனவாதி சப்தங்களாற்கூறிய நானாவகை அவஸ்தைகளையுடைய இச்சம் சாரி, சம்சாரரூபவிருக்ஷத்தின் பல ரூபமாம். குருசாஸ்திர உபதேசத்தாலறியத்தக்க சுத்தப்பிரஹ்மம் நித்திய சுத்தமாமாதலின் அது அதன்பலரூபமன்றாம். கர்த்தா போக்தாரூபசம்சாரியின்கண்ணே காமமேமுக்கியமாம். இப்பொருளில் அவர்

இந்த யுக்தியைக் கூறுகின்றனர்: - இவ்வுலகிலித்தேகதாரிகள் முதலிலிப்பிரிய பதார்த்தத்தை யானடைவேன், இவ்வப்பிரியபதார்த்தத்தை யான் விடுவேன் என இச்சித்துப்பின் அதன் அடைவினும்பரித்தியாகத்தினும் நிச்சயஞ்செய்வர். அதன்பின் பிரியமாயதையடையும் பொருட்டும், அப்பிரியமாயதைவிடும் பொருட்டும், சுபகரு மத்தின்கண்ணும், அசுபகருமத்தின்கண்ணும் முயல்வர். அவ்விரண்டையுஞ்செய்த பின் இகலோகத்தும், பரலோகத்தும் சுகதுக்கரூப்பலத்தையடைவர்; ஆதலின் காமமே புருஷர்க்குத்துக்ககாரணமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுகத்தினடைவின் பொருட்டும், துக்க நிவிருத்தியின் பொருட்டும் யாகாதிகருமங்களைச் செய்யுஞ் சகாமபுருஷர்கட்குத் துக்கத்தினடைவு எங்ஙனுண்டாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சகாமி சுகத்தையடையும் பொருட்டும், துக்கத்தை நீக்கும் பொருட்டும், யாகாதிகருமங்களைச் செய்வானாயினும், அவனுக்கு அவ்விரண்டுங்கிடைக்கமாட்டா. ஏனெனின், சுவர்க்காதிபல அடைவினிச் சையை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அவற்றைச் செய்யுமவனுக்குச் சிறிது சாதனக் குறைவு வடிவ வைகுண்யதோஷம் அவசியமுண்டாம். அத்தோஷத்தோடு கூடிய காமிய கருமம் பலத்தின் அடைவையுண்டாக்கமாட்டாது; மாறாய்ப் பச்சாத்தாபவாயி லாய்த் துக்கத்தையே தருமாதலின், அவனுக்குச் சிறிது மாத்திரையுஞ் சுகவடை வுண்டாகமாட்டாது. அல்லது, ஒருகால் அவன் அத்தோஷமின்றி யாகாதிகளை முடிப்பினும், அவற்றால் கிடைத்த விஷய சுகங்கள் யாவையும் நானாவகைத் துன்ப ங்களோடு கலந்து நிற்கும். இக்காரணத்தானும் அவனுக்குச் சிறிதுமாத்திரமுஞ் சுகவடைவுண்டாகமாட்டாது. ஆதலின் மனத்தின் தருமமாய் காமத்தானே இஜ்ஜீவன் ஜன்மமரணாதி சம்சாரத்தையடைவன். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படை யாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மரணகாலத்தே வருங்கருமங்களால் ஏவப்பட்ட இஜ்ஜீவன் பிரஹ்மலோகம், சுவர்க்கலோகம், பூமி, நரகம் என்பனவா தியாய் அடைய இச்சிக்கும் உலகங்களிலெல்லாம் ஸ்தூலசரீரத்தையடைவன். ஆண்டு மரணகாலத்தே பூர்வபுண்ணிய கருமத்தாலேவப்பட்ட இஜ்ஜீவன் சுவர்க்காதி யுத்தமலோகங்களை இச்சிக்கின், இத்தூலசரீரத்தைவிடுத்து அவ்வுலகங்களில் தேவதாசரீரத்தையடைந்து நானாவகைப்போகங்களைப் போகிப்பன். அவ்வுலகங்களை யடைவித்த புண்ணியங்கள் போகத்தால் க்ஷயத்தையடையின், இஜ்ஜீவன் அவ்வுலகங்களைவிட்டுப் பூர்வகருமானுசாரமாய்ப் பூவுலகில் ஸ்தூல சரீரத்தையடைவன். ஈண்டடைந்தஜீவன் இப்பாரதகண்டத்தே பிராஹ்மணாதி மூவர்ணதேகத்தையடைவனாயின், பூர்வ சமஸ்காரவசத்தால் மீண்டுஞ் சுவர்க்காதி யை யடையும் பொருட்டு யாகாதிகளைச் செய்வன்; அதனால் மீண்டுஞ் சுவர்க்காதி யையடைவன். இங்ஙனம் காமத்தோடு கூடிய கருமியானவன் பூவுலகினின்றுந் தேவுலகையும், தேவுலகினின்றும் மீண்டும் பூவுலகையும் அடைவன். இவ்வண்ணங் கடீயந்திரம்போலச் சகாம கருமியானவன் நிரந்தரஞ் சம்சாரத்தின்கண்ணே சுழல்வன். இவனுக்குப் பாவ கருமமதிகரிப்பின், பூவுலகினின்றும் நரகத்தை யடைவன். இவ்வுலகில் தான்யாதி விரைகள் நீரின் சம்பந்தத்தையடைந்தே அங்குராதி வடிவகாரியத்தைச் செய்வதிலாற்றலுடையனவாம். அதுபோலப்

புண்ணிய பாவகரும ரூபவிரை இச்சையாகிய நீரின் சம்பந்தத்தையுற்றே சரீரரூப அங்குரத்தை யுண்டாக்குமாதலின், பிரஹ்ம லோகமுதலிய லோகங்களில் இவன் நானாவகைச் சரீரங்களை அக்காமத்தானே யடைவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! காமானுசாரமாகவே இவன் மரித்ததின் பின் வேறு சரீரத்தையடைவன் என்னும் வார்த்தையை எங்கனமறிதல் கூடும்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! நனவின்கண் இவன் அதிக ஆசையுறும் பதார்த்தங்களை நனவைவிடுத்துக் கனவையடைந்தகாலத்தே, நனவின் வாதனை வயத்தால் அடைவன். அதுபோல், மரணகாலத்தே இவன் இச்சிக்குஞ்சரீரங்களைப் பின்னடைவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மரணகாலஇச்சைப்படியே இவன்சரீரத்தையடைவ னாயின், பாவிகள்யாவரும் அக்கால் சுவர்க்க அடைவின் இச்சையை என்செய்திலர்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மரணகாலத்தே இவன் சுவர்க்காதி லோக அடைவின் இச்சையைச் செய்வதில் சுவதந்திரனாகான்; மற்றோ, புண்ணிய பாவரூபகருமத்தால் ஏவப்பட்ட இவன் செய்யும் உயர்வு தாழ்வாய் சரீர அடைவின் இச்சைப்படி பின்னர்ச் சரீரங்களையடைவன். ஆதலின் பூர்வ புண்ணிய பாவகரும அனுசாரமாகவே அக்கால் இவனுக்கிச்சையுண்டாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மரணகாலத்தே இவன் இச்சித்த சரீரங்களையடை வதே போல், ஜீவித அவஸ்தையில் இச்சித்தபதார்த்தங்களின் பிராப்தியேன் உண்டா வதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வர்த்தமான சரீரத்திற்குப்போகத்தைக் கொடுக்கும் பிராரப்தகருமத்தின் இருப்பும், வருஞ்சரீரத்தையடைவிக்கும் கருமங்களில் பலத்தையுண்டாக்காமையும், வாஞ்சிதசரீர அடைவின்கண்ணே தடை யாம். இவ்விரண்டும் ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணேயிருக்கின்றன. இக்காரணத் தால் இங்கு இவனுக்கு இச்சித்தபடி சரீர அடைவுண்டாவதின்றாம். மரணகாலத்தே அவ்விரண்டு தடைகளும் நிவிருத்தியாய்விடுமாதலின், அக்காலிச்சித்தசரீரத்தைப் பின்னர் அடைவன். இவ்வுலகில் ஒருகூத்தாடி பிரஜைகளை மகிழ்விக்கும்பொருட்டு, நானாவகைத்தேகங்களைத்தரிப்பதே போல், இவன்கரும்பலத்தைப் போகிக்கும் பொ ருட்டு நானாவகைச் சரீரங்களையடைவன். ஆதலின் இச்சம்சாரரூபசக்கிரத்திற்குக் காமமே மூலகாரணமாம். இப்போது இப்பொருளையேவெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இஜ்ஜீவன்முதலில் சுபகருமத்திலேனும், அசுபகருமத்திலே னும் இச்சை செய்வன், பின்னவற்றைச் செய்ய நிச்சயிப்பன், பின்னவற்றில் முயல்வன், பின்முற்சுபாசுபகருமப்படி மீண்டுமவற்றை இச்சிப்பன். இங்ஙனங்காம ரூப மூலகாரணத்தால் இச்சம்சாரரூபசக்கிரம் எப்போதுஞ்சுழலும்.

கருத்திதுவாம்: - சித்த பூமியில் இருவகைச் சமஸ்காரங்களுண்டாம், ஒன்றோ கருமஜன்னிய சமஸ்காரமாம். மற்றொன்றோ ஞானஜன்னிய சமஸ்காரமாம். முதலதோதனது பல ஆரம்பசித்தியின் பொருட்டு இச்சையையுண்டாக்கும், மற்றதோ இச்சித்தகருமத்தே இது என்னாலவசியஞ் செய்யத்தக்கதாம் என்னும் ஞானத்தை யுண்டு பண்ணும். அந்த ஞானானுசாரமாயிவன் அவற்றில் முயல்வன் அவற்றின் சமஸ்காரத்தால் மீண்டும் அவற்றை இச்சிப்பன். பூர்வகர்த்தவ்ய ஞான சமஸ்காரத்தால் அவற்றின் கண்ணே இது என்னால வசியஞ்செய்யத்தக்கது என நிச்சயிப்பன், பின்னரிவன் மீண்டும் அவற்றின் கண்ணே முயல்வன். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - இஜ்ஜீவனைச்சுபாசுபகருமத்தே ஏவுவது கர்த்தவ்ய பதார்த்தத்தின் நிச்சயமாம், அதற்குக்காமமே முக்கிய காரணமாம். அதனால் காமமே இவனது ஜனன மரணசம்சாரத்தின்கண்ணே காரணமாம். அக்காமத்தைச் சாந்தி செய்ய எவ்வுலகத்தும் எப்பதார்த்தமுமின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நானாவகையாய விஷயங்களினடைவே அக்காமத்தின் சாந்தியுபாயமாம்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! விஷயங்களினடைவால் காமநிவிருத்தி யுண்டாக மாட்டாது. ஏனெனின், காமரூப அக்கினியோடு கூடியவனுக்கு ஒரு கால் சம்பூரணபிருதிவி, சுவர்ணாதிபதார்த்தங்கள் கிடைப்பினும் காமசாந்தியுண்டாகாது; மாறாய்ப் பதார்த்தங்களினடைவால் நாட்குநாள் அது விருத்தியடைந்து கொண்டே போகும். ஒருகால் நானாவகை விஷயங்களினடைவால் இவனது காமம் நீங்குமாயின், தேவராஜாவாய் இந்திரருக்குதம்மனோர் யாவரையுங்குறித்து அதிக விஷயங்களினடைவுளதாதலின், அவரது காமநீக்கமுண்டாக வேண்டும், ஆனால வருக்குண்டாவதின்றாம்; மற்றோ பிரஹ்மலோக விஷய ஜன்னிய சுகஇச்சையால் அவர் எப்போதுமே தபிக்கின்றார். இந்திரபதவியையடையும் பொருட்டு எவனேனுஞ் செய்யும் அசுவமேதாதியாகத்தே அவர் நானாவகை விக்கினங்களைச் செய்வர். எவனே னுந்தைத்தியன் பலாத்காரமாய்ச் சுவர்க்கத்தைப் பிடுங்கிக்கொள்ளின், அவர் அதனையடையும் பொருட்டுப் பிரஹ்மாதி தேவதைகளின் சமீபத்தே சென்று நானாவகைத் தீனத்தன்மையையடைவர். ஆதலினி்ஃதறிந்துகொள்ளலாமன்றே: - சுவர்க்க போகங்களால் தேவேந்திரருக்குக் காமநிவிருத்தியுண்டாகவில்லையென. மிகுந்த ஆயுஷையும் மிகுந்த போகங்களையுமுடைய இந்திராதி தேவதைகளின் காமமும் விஷய அடைவால் நீங்காவிடின், அற்ப ஆயுஷையும் அற்ப போகத்தை யுமுடைய நோய்களால் நிறைவுற்றநம்மனோர்களின் காமம்விஷயப்பிராப்தியால் எங்ஙனம் நிவிருத்தியாகும். இவ்வுலகப்பிரசித்த அக்கினி, நெய் முதலிய இந்தனங்களினடைவால் சாந்தியையடைய மாட்டாதெனினும், மிகவும் நெய் முதலியவற்றை விடுதலால் அவ்வழலின் சாந்தியாதல் கூடும். ஆனால், பூவுலகம், தேவுலகம், பிரஹ்மலோகமென்னும் மூவுலகங்களையுந்தகிக்கும் காமாக்கினியைச்சாந்திசெய்ய யாதொரு விஷயரூப இந்தனமுமின்றாம்; மாறாய், விஷயப்பிராப்தியால் காம விருத்தி யுண்டாகிக்கொண்டேபோம். இவ்வுலகில் பலமுடையானொருவன் இருப்புச் சட்டையை யணிந்துகொண்டு சிவிகையின் மீதேறிச் சத்துருக்களின் பயமற்றவனாய்ச் சஞ்சரிப்பதே போல், இஜ்ஜீவனும் காமரூபகஞ்சுகத்தை (சட்டை

யை) யணிந்து சூக்ஷுமசரீரரூப சிவிகையின் கண்ணேறி விவேகரூப அரசன் சமதமாதிரூபசேனை என்பவற்றின் பயமற்றவனாய் எண்பத்துநான்கிலக்கஞ் சரீரங்க ளிற்றிரிவன். இவ்வுலகில் நூலானது ஆடையின் காரணமாவதேபோல், இவ்விச்சை வடிவ நூலே உலகவடிவ ஆடைக்கு முக்கிய காரணமாம். இதனானே என்னும் சுருதி பகவதியானவள் மனோவிருத்திகள் யாவற்றுள்ளும் காமத்தை முதலில் கூறினள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜனனமரணாதிசம்சார துக்ககாரணங்களுள் அவித்தை, மனம் என்னுமிரண்டும் பிரதானகாரணங்களென அநேக நூற்களில் பெரி யோரறைந்துளார், தாங்களோ இக்காமமே பிரதான காரணமெனக்கூறுகின்றீர்கள் இதன் கண்ணே யாது ஏதுவாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எக்கருத்தால் காமத்திற்குப் பிரதானத் தன்மை யாங்கூறினேமோ அதை நீ கேட்பாயாக; இச்சம்சாரத்திற்குள்ள காரணங்கள் யாவற்றினுள்ளும் மனதையங்கீகரித்தே அவித்தையின் கண்ணே பிரதானத் தன்மையாம். காமத்தையங்கீகரித்தே மனவடிவகாரணத்தின்கண்ணே பிரதானத் தன்மையாம். அதனைப்பற்றியே இம்மனம் எல்லாவுலகையும் வெற்றிகொள்ளும்; இக்காரணத்தானே காமமேசம்சாரதுக்கத்தின் பிரதானகாரணமாம். இத்துணையால் காமமிருப்பின் சம்சார துக்கத்தின் இருப்பாகிய அன்வயம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது காமமில்லாதிருப்பின் சம்சாரதுக்கமிராதென்னும் வியதிரேகம் நிரூபிக்கப் படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! காமமற்றவனுக்குச் சங்கற்பாதிவிருத்தியோடு கூடிய மனமும் ஜகத்ஜனனியாகிய அவித்தையும் சிறிதுமாத்திரையும் துக்கஞ் செய்ய மாட்டா.

கருத்திதுவாம்: - துயிலின்கண்ணே ஜீவனிடத்தே காமமின்றாமாதலின், அவித்தையிருப்பினும் துயில்பவனுக்குத் துயரஞ்செய்வதில்லை. சமாதியின் கண்ணே முக்தனிடத்தே காமமின்றாமாதலின், மனமிருப்பினும் அவனைத் துயரப் படுத்துவதில்லை. ஒருகால் காமமின்றிச் சுதந்தரமாயே அவித்தையும் மனமும் துக்க காரணமாகுமாயின், துயிலின்கண்ணும், சமாதியின் கண்ணும் இவனுக்குத் துக்கவடைவுண்டாகவேண்டும். அவ்விரண்டிடத்தும் இவனுக்குத் துக்கவடைவுண் டாவதின்றாம். ஆதலினிஃதறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? காமமே சம்சாரதுக்க காரணமென. அல்லது, காமமற்றவன் பார்க்கும் விஷயங்களும் அவனுக்குச் சுகவடைவையேனும், துக்கவடைவையேனும் செய்யமாட்டா. அவன் மனமும் இக்காரியம் எனக்கு அவசியஞ் செய்யத்தக்கதாமென்னும் எண்ணத்தை யுண்டாக்க மாட்டாது. சுவாசப்பிரசுவாசாதி வியாபாரங்களுடைய பஞ்சப்பிராணன்களும், தத்தம் வியாபாரத்தோடு கூடிய வாக்கு முதலிய பத்திந்திரியங்களும், ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களும், அவற்றின் காரியங்களாய் இத்தூலசரீரங்களும் மற்றைய சர்வ பதார்த்தங்களும் இருப்பினும், இச்சையற்ற புருஷனைத்துயாப்படுத்தமாட்டா. இக் காரணத்தால் இச்சையற்றவனுடைய பிராணாதிசங்காதம் இருப்பினும் இல்லாதது போலவேயாம். யௌவனரூப அக்கினியாற்றபிக்கப்பட்ட சுந்தரஸ்திரீகள், வாக்கு மனகாயங்களால் ஹிம்சையைச் செய்யும் சத்துருக்கள், சுகத்தையடைவிக்கும்

தருமம், துக்கத்தையடைவிக்கும் அதருமம் என்பனவாதியாய் எல்லாப்பிரிய அப் பிரியபதார்த்தங்களும் இச்சையற்ற புருஷனுக்குச் சிறிதுமாத்திரையுஞ் சுகதுக் கத்தை யடைவிக்கமாட்டா. காமமிருக்கும் புருஷனிடத்தே மனைவிமைந்தராதி பிரியபதார்த்தங்கள் சுகத்தையுஞ் சத்துருமுதலிய அப்பிரியபதார்த்தங்கள் துக்கத் தையுமுண்டாக்குவனவாதலின், அன்வயவிய திரேகத்தாற்காமமே சம்சாரதுக்க காரணமாம். காமமற்றவன் ஜீவன்முக்தனுக்கொப்பாவன். இச்சையினாலிச் சீவனிவ் வுலகிற்றுன்புறுவதே போல், இனிவரும் உயர்ந்த தாழ்ந்த சரீரங்களிடத்துந் துன்பத் தையடைவன். ஆதலின், எல்லாத்தேகங்களிடத்துங் காமமேதுக்க அடைவைச் செய்யும். இத்துணைக் கிரந்தத்தால் காமத்தின்கண் சர்வ துக்கங்களின் காரணத் தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது முற்கூறிய துயில் திருஷ்டாந்தத்தால் மோக்ஷம் நிரூபிக்கப்பெறும்: - பூர்வபுண்ணிய கருமமகிமைபால் காமமற்றவனாயின் இவன் சிறிது மாத்திரையுஞ் சம்சாரதுக்கத்தையடையான்; மற்றோ, இச்சையற்றவன் மோக்ஷத்தையேயடைவன். துயிலின்கண் சர்வகாமங்களுமறவே நிட்காமத்தன்மை யைப் புருஷனடைவதே போலப் பூர்வபுண்ணிய கருமமகிமையாலுண்டாய் தீவிர வைராக்கியத்தால் சர்வகாமங்களும் நீங்குமாயின், புருஷன் நிட்காமத்தன்மையை யடைவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அறிஞனிடத்தே சர்வகாமங்களின் அபாவரூப நிட்காமத்தன்மை எவ்வேதுவா லுண்டாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சகாமி அநேகம் பிறப்புக்களையடைவுற் றும் தனபுத்திராதி சம்பூரண பதார்த்தங்களை அடையான்; அறிஞன் அவற்றை ஒரே காலத்தடைவன், இக்காரணத்தால் அவ்வாப்தகாம அறிஞன் நிட்காமனாவன்.

கருத்திதுவாம்: - கிடையாத வஸ்துவிலேயே உயிர்கட்கிச்சையுண்டாம், கிடைத்ததிலிச்சையெவ்வுயிர்க்குமுண்டாகாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்வித்வானுடைய தனபுத்திராதி சர்வபதார்த்தங்க ளின் அடைவுவடிவ ஆப்தகாமத்தன்மையின்கண் யாது ஹேதுவாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பொன்வடிவகாரணங் கிடைக்கப்பெறின், அதிற்கற்பிதகுண்டலாதி பூஷணமும் அவசியம் கிடைத்ததேயாம். அதுபோலத் தனாதியாவற்றிற்கு முபாதான காரணமாய் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவையடையப்பெற் றிருத்தலின், அறிஞனுக்குத்தனாதியாவுமடையப் பெற்றனவேயாமாதலின் அவ்வாத் மகாமரூப அறிஞன் ஆப்தகாமத்தன்மையின் கண்ணே துவாவன். இதுகூறி யதாலிப் பொருள் சித்தமாம்: - யாவனாத்மகாமனோ அவனே ஆப்தகாமனாவனாதலின் ஆத்மகாமதை ஆப்தகாமதையிலேதுவாம். யாவன் ஆப்தகாமனோ, அவனே நிட்கா மனாவனாதலின், ஆப்தகாமதை நிட்காமதையிலேதுவாம். யாவன் நிட்காமனோ அவனே சர்வகாமங்களுமற்ற அகாமனாவனாதலின் நிட்காமதை அகாமதையின் கண்ணே துவாம். இம்முறையே ஆத்மகாமதையே பரம்பரையாய்ச் சர்வகாமங்களின் அபாவரூப அகாமதையின்கண்ணேகாரணமாம். இப்போதிப்பொருளையே

வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகில்காமத்தோடு கூடிய அஞ்ஞானிகள் அடையும் தனாதிபதார்த்தங்கள் அழிவுடையனவாமாதலின், அவை அவர்களின் திருஷ்ணையின் நீக்கத்தைச் செய்யமாட்டா; மற்றோ, நெய் முதலியவற்றால் அக்கினிவிருத்தியாவதே போல் அவைகளால் அவ்வஞ்ஞானி களின் காமரூப அக்கினி நாடோறும் விருத்தியையடைந்துகொண்டேபோம். ஆத்மகாம அறிஞன் மனைவியாதி சர்வபதார்த்தங்களையுமடைவது அஞ்ஞானி யைப் போல நானாவகை முயல்வுகளால் பாகியமாயன்றாம்; மற்றோ, அவையாவும் எனது வடிவமே எனச் சர்வான்மபாவப்பிராப்திரூபப் பிரஹ்மவித்தையால் அவ்வாத்மகாம அறிஞன் சர்வ ஜகத்தையும் தனது ஆன்மவடிவென வெண்ணிய டைவன். ஆதலின், யான்பிரஹ்ம ரூபன் என்னும் அபேதஞானமே காமநிவிருத்தி வாயிலாயப் பரமாநந்தப்பிராப்தியினேதுவாம். இத்துணையால் காமாபாவத்தின்கண் சுருதிப்பிரமாணத்தால் பரமாநந்தப்பிராப்தியின் காரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது உலகப்பிரசித்ததிருஷ்டாந்தத்தானும் அப்பொருள் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகில் தனாதிகளின் இச்சையையுடையவன் அவற்றினிச் சையால் பரமதுக்கத்தை யடைவன்; ஏனெனின், அவற்றினிச்சையற்ற சந்தோஷ முடையவன் பரமசுகத்தை யடைவனன்றோ. என்னை? அவற்றினிச்சையோடு கூடிய தனிகன் அவற்றையடையும் பொருட்டு அரசர் முதலியோருக்குச் சேவை செய்வன், அதனால் பரமதுக்கத்தை யடைவுற்று ஒரொருகால் அற்பத்தினுமற்பமாய் இராஜசுக த்தையடைவன். சர்வ காமமுமற்றவனும் கிடைத்ததின்கண்மகிழ்பவனும் ஆயவன் தரித்திரனாயினும் பரமசாத்விக சுகத்தைப்பெறுவன். ஆகையால், சர்வகாமங்களின் அபாவரூப சந்தோஷமே ஜீவர்களின் சுக்காரணமாம். அல்லது, ஆசையோடு கூடிய தனிகனுக்குக் கள்வன் அக்கினி அரசன் முதலியோரால் எப்போதும் பயப்பிராப்தி யுண்டாம். மகிழ்ச்சியையுடைய தரித்திரனுக்கு அவர்களால் பயமின்றாம். இக்காரண த்தானும் மகிழ்வுடையோன்பரமசுகியாம். அல்லது, சர்வகாமங்களின் அபாவரூப மகிழ்ச்சி சிறிது முயல்வாலும் புருஷனுக்குச் சுகத்தையே யுண்டாக்கும். ஆதலின், மகிழ்ச்சியின்கண் சுககாரணத்தன்மை நிச்சயமாம். காமம் பெருமுயற்சி செய்துந் துக்கத்தையேயடை விக்குமாதலின், காமத்தின்கண் சுக்காரணத்தன்மை சம்சயமாம். முள் முதலியவற்றினின்றும் பாதத்தைக்காக்கும் தோற்பாதரக்ஷைமார்க்கத்தின்கண் நடப்பவர்க்குச் சுககாரணமாமாறுபோல் சர்வகாமங்களின் அபாவரூப மகிழ்ச்சியும் பரமாநந்த காரணமாம். மார்க்கத்திற் செல்பவர், யாம் எவ்விடத்துமுள்ளில்லாமற் செய்வோம், மிருதுவைச்செய்வோம் பின் நமதுகாலில்முள் முதலியவைதைக்கா எனவெண்ணி அவ்வுபாயத்தில் எவனேனும் முயலின், அம்முடன் பரமதுக்கத்தை யடைவன்; ஏனெனின், சம்பூரண பிருதிவி முள்ளில்லாமலும் மிருதுவாயுமாதல் மிகவுமுடியாததா மன்றோ, அவ்வாறு காமவிஷயமாய் சர்வபதார்த்தங்களையும் யானடைவேன் என வெண்ணி அவற்றின் பொருட்டுமுயல்பவனாகிய மூடன் பரமதுக்கத்தையடைவன். ஏனெனின், காமத்திற்கு விஷயமாய் சர்வபதார்த்தங் களையுமடைதல் அத்தியந்தந் துர்க்கடமாமாதலின் சகாமனுக்குத் துக்கமேயுண்டாம். சர்வகாமங்களையும் விடுத்தலால் நிட்காமனுக்குண்டாஞ் சுகம் சக்கரவர்த்தி யரசனு க்குமின்றாம், தேவராஜாவாகிய இந்திரனுக்கு மின்றாம், பிரஹ்மாவிற்குமின்றாம். ஏனெனின், அவைகளெல்லாம்கருமஉபாசனாதி சாதனங்களாலுண்டாவனவாம். அதனான், அவை அழிவுடையனவாம்.

ஆ-சு.

(பொருள்.) இவ்வுலகில் வீடு முதலியவை சரீரவியாபாரரூப கருமத்தால் செய்யப்பட்டனவாதலின், அவை ஒருகாலத்தே க்ஷயத்தையடையும். அதுபோல், பிரஹ்மலோகாதிகளெல்லாம் ஜீவர்களின் புண்ணிய உபாசனைரூப கருமத்தால் செய்யப்பெற்றனவாமாதலின் அவையும் ஒருகாலத்தே க்ஷயத்தையடையும். என்னுஞ்சுருதிப்பிரமாணத்தால் உற்பத்தியையுடைய பதார்த்தங்களெல்லாம் நாசமுடையனவாம். கடாதிகள் போலும், என்னுமனுமானத்தால் பிரஹ்மலோகாதியின்கண் அநித்தியத்தன்மையேசித்திக்கும். அழிவையுடையது வியோக்காலத்தே அவசியந் துக்கத்தையடைவிக்குமாதலின், சக்கரவர்த்தி முதல் பிரஹ்மாவரையுமுள்ள விஷய சுகங்கள் பரிணாமகாலத்தே துக்கஹேதுவாதலின் துக்கரூபமேயாம்.

மூல சுலோகமாம்.

இச்சை யாவையும் விடுத்தலி னிவற்கெழு சுகந்தான்
மெச்சு சாருவபவும னும்மேவி லன்விணிலே
வச்சிராயுத னடைந்திலன் வாணியை நாவில்
வைச்ச நாயக னடைந்திலன் வடிப்பவ ரெவரே.

(பொருள்.) சர்வ ஆசைகளின் நிவிருத்தியால் நிட்காமனுக்குண்டாஞ் சுகம் சக்கிரவர்த்தியரசனுக்கும், இந்திரர்க்கும், பிரஹ்மாவிற்குங் கிடைக்கமாட்டாது. ஹே ஜனகராஜாவே! விஷயஜன்னியசுகத்தின்காமமே உயிர்கட்கான் மசாக்ஷாத்காரத்தின் கண்ணே தடையாம். அக்காமம் நீங்கப்பெற்ற நிட்காமனுக்குக் குருவுபதேசித்த மகாவாக்கியத்தால் யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன் என ஆன்மசாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியுண்டாம். அதனால், அவனுக்குப் புண்ணியபாவாதிசஞ்சி தகருமங்கள் அழியும். அவையே வாதனையையுண்டாக்கும் வாயிலாய் லோகாந்தர அடைவின் காரணமாம். ஆதலின், அவைநாசமாகுமாயின், அறிஞனுக்கு எவ்வுலகவாதனையுமுண்டாகாது. இக்காரணத்தான் அவ்வறிஞனது இலிங்கசரீரம் லோகாந்தரத்தையடையாது; மற்றோ, வீட்டின்கண்ணே இருக்குந் தீபம் அவ்விடத்தே இலயமாவது போல் பிராரப்தகருமம் முடிந்தவுடன் அவ்வறிஞனது மன இந்திரிய சகிதப்பிராணன் தேகத்துள்ளே அதிஷ்டான ஆன்மாவின் கண்ணே இலயத்தையடையும்.

ஆ-சு.

(பொருள்.) மரணத்தின்பின் அஞ்ஞானிகளின் பிராணன் வாதனையின் அனுசாரம் லோகாந்தரத்திற் கமனஞ்செய்யுமாறு போல், வாதனையற்ற அறிஞனது பிராணன் எவ்வுலகத்கஞ்செல்லாது; மற்றோ, சரீரத்துள்ளே இலயத்தையடையும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மரணகாலத்தே அவ்வறிஞனது பிராணாதிகள் இலயமடையினும், அவனது சைதன்யபாகம் யாண்டுசெல்லும்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அவ்வறிஞன் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின் முன்னரும் பிரஹ்மரூபமேயாம். ஆனால், முன்னர் அஞ்ஞானத்தால் மறைபட்ட பிரஹ்மரூபனாயிருந்தனன்; பின்னர் அஞ்ஞானமறைப்பற்ற சுத்தப்பிரஹ்மரூப னாவன்; அது யாண்டும் நிறைந்ததாமாதலின் அதற்கு யாண்டுங் கமனாகமனஞ் சம்பவியாது. இப்போதிப் பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படையாக்குவாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! கடத்தின் கண்ணிருக்கும் ஆகாசம் கடநாசத்தின் முன்னரும் மகாகாசரூபமேயாம்; ஆனால், கடரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் அவ்வாகாசம் கடாகாசப் பெயரையடையும். அவ்வுபாதிநாசமானபின் அதுவே கடாகாசப்பெயரை யொழித்து மகாகாசரூபமேயாம்; அதுபோல், அறிஞனுடைய ஆன்மா, சரீராதியுபாதி களிருப்பினும் பிரஹ்மரூபமேயாம்; அவை நீங்கிய பின்னும் அது பிரஹ்மரூபமே யாம், அஞ்ஞான விஷயமாயசுத்த ஆகாசம் கந்தருவநகரவிருக்ஷ உற்பத்தியின் க்ஷேத்திரமாவதே போல், அஞ்ஞானவிஷயமாய் ஆன்மாவும் காமவிரையோடு கூடிய இச்சம்சாரவிருக்ஷ உற்பத்தியின் க்ஷேத்திரமாம். ஆகாசரூப அதிஷ்டான உண்மை யுணர்வால் கற்பிதகந்தருவ நகரம் நிவிருத்தியாய் விடுவதே போல், அதிஷ்டான சுத்தான்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் இச்சம்சாரவிருக்ஷம் நாசமாம்.

கருத்திதுவாம்: - ஆன்ம அஞ்ஞானத்தாற் காமமுண்டாம், காமத்தினின்று முலகெல்லா முண்டாமாதலின் அஞ்ஞான விசிஷ்ட ஆன்மா இச்சம்சார விருக்ஷோற்பத்தி க்ஷேத்திரமாம், காமம் இதன் விரையாம். ஆன்மசாக்ஷாத்கார அக்கினியால் அஞ்ஞானமழியின், அஞ்ஞான விசிஷ்ட ஆன்மவடிவக்ஷேத்திரமும் நாசமுறும். ஆன்மா நித்தியமாதலின் அதன் நாசம்சம்பவியாதாயினும், சுத்த ஆன்மாவின் கண்ணோ சம்சாரவிருக்ஷ க்ஷேத்திர ரூபத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, விசிஷ்டத்தின் கண்ணே அஃதாம். அஞ்ஞானமாகிய விசேஷணம் நாசமுறவே, ஆன்மாவின்கண் சம்சாரரூபவிருக்ஷத்தின் க்ஷேத்திரத்தன்மையிராது; அஃதிலதாக வேகாமவிரையுங்கழியும்; அதுகழியவே சம்சாரவிருக்ஷமுஞ்சாயும். இவ்வண்ணம் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் நாசத்தையுற்ற அவ்விருக்ஷம் மீண்டுமுண்டாகாது. இப்போதிப் பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! புத்திரேஷணை, வித்தேஷணை, லோகேஷணை யென்னு மூன்றும் நீங்கியவன் இத்தேகத்தே அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையடைந்து மோக்ஷத்தைப் பெறுவன். தேகாதிகளில் யானென்னும் அபிமான அத்தியாசமும், மனைவி மைந்தராதியரிட த்தே எனதென்னும் அபிமான அத்தியாசமுமேசர்வகாமங் கட்குங்காரணமாம். அவ்விரண்டையும் மரணத்தின் பின் யாவரும் விடுவரெனினும், ஜீவிதகாலத்தே விட்டவன் இந்தேகத்திருப்பினும் முக்தனேயெனவுணர்க. ஏனெனின், காமம் இருதயத்தின் கண்ணிருத்தலை மதிமான்கள் சம்சாரரூப்பந்தமென்பர், அஃதற்றிருத் தலை மோக்ஷமென்பர். அதன் நாசம் பிரஹ்மஞானத்தானன்றியுண்டாகாது; மற்றோ, பிரஹ்மஞானத்தானே அவித்தியா நிவிருத்திவாயிலாய்க் காமத்தின் நாசமுண்டாம். அந்தப் பிரஹ்மஞானத்தைச் சீவிக்குங்காலத்தே யடைவனாயின், இச்சரீரமிருப் பினும் அவன் ஜீவன் முக்தியையடைவன். ஆதலின் ஆன்ம சாக்ஷாத்கார மகிமை யால் இவ்வறிஞன் சரீராதி யுயாதிகளிருப்பினும் ஜீவன் முக்தியையடைவனாயின், அவையொழிந்த பின்னவன் விதேகமுக்தியை யடைவனென்பதில் யாது கூற வேண்டியுளது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜீவன்முக்தியைக்குறித்து விதேகமுக்தியின்கண் எத்துணைவிசேஷத்தன்மையுளது?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆன்மாவைப்பற்றியமாயைவடிவ அவித்தைக்கிருவகைச்சக்திகளுள. ஒன்று ஆவரணசக்தியாம். மற்றொன்று விக்ஷேப சக்தியாம். அவ்விக்ஷேபசக்தியுமிருவகையாம்; ஒன்றோ சரீரத்துள்ளும் சரீரசம் பந்திதனபுத்திராதிகளிடத்தும் இராகத்தையுண்டாக்குவதாம்; மற்றொன்றோ பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றிவைப்பதாம். இவையாவற்றிற்கும் பந்தமெனப்பெயராம். ஆண்டு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் இவ்வறிஞனுக்கு ஆவரணசக்தியும், இராக்காரண விக்ஷேபசக்தியும் ஆகியபந்தம் நழுவுமாயின், இவன்ஜீவன்முக்த அவஸ்தையை யடைவன். பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றிவைக்கும் விக்ஷேபசக்திநீங்கின் இவன்விதேக முக்தியையடைவன், என்னும் இத்துணையே இரண்டிற்குமுள்ள விசேஷமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் அவ்விரண்டையும் நாசஞ் செய்யும் போது, பிரபஞ்சத்தைத்தோற்றிவைக்கும் விக்ஷேபசக்தியை ஏன்நாசஞ் செய்வதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அறிஞன் சரீரத்தையாரம்பித்த பிராரப்தம் அவனுக்குச் சுகதுக்கங்களைக்கொடுக்கும் பொருட்டு, அவ்விக்ஷேப அம்சத்தை நிவிருத்தியாகவிடாது. போகத்தாலப்பிராரப்தம்க்ஷயமாயின், அவன்சரீரமும் அவ்வி க்ஷேபாம்சமும் அழியும். அதன்பின்னவன் விதேகமுக்தியையடைவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜீவித அவஸ்தையின்கண் அவ்விக்ஷேபத்தால் பிரபஞ்சத்தைக் காணுமவன் அஞ்ஞானியைப்போல பந்தத்தை ஏன் அடைவதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அஞ்ஞானி தனதான்மாவின் தாதான்மிய சம்பந்தத்தால் ஸ்தூல சூக்ஷும காரண சரீராதிகளைக்காண்பன், ஆன்மாவை யசங்க மெனவறியானாதலின், சம்சாரத்தின்கட் கட்டுப்படுவன். இவ்வறிஞன் தனதான்மா வை யசங்கமெனவறிந்து சரீராதிகளைக்காண்பனாதலின் சம்சாரத்தின் கட்கட்டுப் படானாதலினானே இவன் ஜீவன் முக்தனாவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இராகாதியற்றஜீவன் முக்தனுக்கு அருந்தலாதி இலௌகிகவியவகாரம் எங்கனமுண்டாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பிராரப்தகருமவசத்தால் உன்மத்தனுக்கும், பாலகனுக்கும் அருந்தலாதிகளாவதேபோல் அறிஞனுக்குண்டாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அருந்தலாதிகளைச் செய்துகொள்ளு மவ்வறிஞன் அவற்றில் இராகமுடையவனேனாகான்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பதார்த்தங்களின் விசேஷரூபஞானமே இசாகத்வேஷ காரணமாம், அஃதவ்வறிஞனுக்குண்டாகாது; மற்றோ, ஒன்பதுமாதத்தின் முன் தாயின்கர்பத்திலிருக்கும் பாலகன் தாய்புசித்தநானாவகை இரசங்களைப் புசிக்கினும் விசேஷமாய் அவற்றையறியான். இவ்வாறு ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைச் சிந்திக்குமறிஞன் அருந்தலாதிகளைச் செய்யினும் விசேஷமாய் அதனையறியானாதலின் அவ்வறிஞுறுக்கெப்பொருளின்கண்ணும் இராகத்வேஷமுண்டாகாது. அசோகவனிகா நியாயத்தால் உன்மத்தனதுசித்தம் ஒரு விஷயத்தேயவசியம் பற்றியிருத்தலேபோல், அவ்வறிஞன துசித்தமும் ஆன்ம விசாரத்தே பற்றியிருக்கும். சீதையைக் களவு செய்து போன இராவணன் யாதாவதொரு வனத்தே அவ்வம்மையை வைக்க வேண்டியவன்றான். ஆனால், தைவயோகத்தால் அசோகவனத்தின் கண்ணே வைத்தனன். என்னுமிது அசோகவனிகா நியாயமாம். இவ்வாறு இச்சித்தமும் ஏதாவதொரு விஷயத்தின் கண்ணே அவசியம் பற்றுமாதலின், அறிஞன் ஆன்மவிசாரத்தின் கண்ணே அதனைப்பற்றுமாறு செய்விப்பன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் அறிஞன் ஒருகால்பாகியபதார்த்தத்தை விசேஷமாயறியானாயின், அவனுக்குச் சாஸ்திர விசாராதி சுபகருமத்தில் முயல்வுண்டாவதே போல் பரத்துரோகாதி நிஷித்தகருமத்தில் ஏனுண்டாகவில்லை?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகில் யாவன்நெடுங்காலம் சாஸ்திராப்யாசஞ்செய்துளானோ, அங்ஙனமே சுபகருமஞ்செய்துளானோ, அவன் ஒருகால் நோய் முதலிய நிமித்தத்தால் உன்மத்ததசையை யடையினும் பூர்வசுப கரும, அப்யாசவசத்தால் சாஸ்திரநிஷத்தகருமத்தைச் செய்யான்; மற்றோ, அக்காலும் அவன் யதார்த்தமாயேனும் அயதார்த்தமாயேனும் சுபகருமத்தையே செய்வன். பூர்வமப் யசித்தசாஸ்திரத்தையே அடிக்கடியுச்சரிப்பான். அதுபோல், இவ்வறிஞன் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் முன் முமுக்ஷு தசையில் நெடுநாள் சமதமாதி சாதனங்களையும், நிரந்தர வேதாந்த சாஸ்திர விசாரத்தையும் செய்துளான். அச்சமஸ்காரவசத்தால் அவ்வறிஞனுக்கு ஜீவன்முக்த அவஸ்தையின் கண்ணே பரத்துசோகாதி நிஷித்த கருமத்தின் முயல்வுண்டாகாது; மற்றோ, பூர்வ சமஸ்காரவசத்தால் அவ்வறிஞன் சுபகருமங்களிலும் வேதாந்தசாஸ்திரவிசாரத்தின் கண்ணேயும் முயல்வன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் இவ்வித்வானுடைய பேத்திருஷ்டி நீங்கி விடுமாதலின், இவன் உபதேசிக்க அதிகாரியெனவும் அனதிகாரியெனவும் பேத்திருஷ்டியை அங்கீகரித்து எங்ஙனமனுக்கிரகம் புரிவன்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சர்வசாஸ்திரங்களையுமறிந்த மாயாவியானவன் தன்மாயாமகிமையால் நானாவகை ரூபங்களைத் தரித்துத் தனது ஏக அத்விதீய ஸ்வரூபத்தை மறந்துவிடுவன்; தனது வடிவங்களைத் தன்னினும் பின்னமா யெண்ணி, அவற்றிற்குச் சாஸ்திரோபதேசஞ் செய்வன். ஆண்டுண்மையாய்ப் பேதமற்றிருப்பினும், அவன் பேதமுடையவனைப்போலத்தோற்றுவன்.

அதுபோல், அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் சர்வபேத தரிசனமற்றவனாயினும், இவ்வறிஞன் பிராரப்தகரும வயத்தால் பேதத்தைக் காண்பவனாய்ச் சிஷ்யர்க் குபதேசிப்பன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பொருள். துவைதரூப பேதசரிசனத்தால் ஜீவர்கட்குப் பயவடைவுண்டாம். என்று மிச்சுருதியின்கண் பேததரிசிக்குப் பயப்பிராப்தி கூறப் பெற்றுளது; ஆதலின் குரு சிஷ்யாதிபேதங்களைக் காணும் அறிஞனுக்கும் பயப்பிராப்தியுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்தூலசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாக ஞ்செய்து, கனவையுற்றவன் ஆண்டு நானாவகைஜடசேதனபதார்த்தங்களைக் காண்பன். ஒருகால் அக்கனாக்காண்போன் ஆண்டு இவ்வியாவும் கனவடிவாதலின் மித்தையேயாம் என நிச்சயிப்பின், பின்னவன் அவற்றிற் கட்டுப்படான். சாஸ்திர அப்யாசஜன்னிய சம்ஸ்காரவசத்தால் அக்கனாக்காண்போன் அந்த மித்தியா பதார்த்த ங்கட்குபதேசிப்பதாதியின் கண்ணும் முயலுவன். அங்ஙனமே இவ்வறிஞனும் அஞ்ஞானசகிதஸ்தூல சூக்ஷுமசரீராதிரூப சர்வப்பிரபஞ்சத்தையும் பொய்யென வுணர்ந்து அதன்கண்கட்டுப்படான்; அதிகாரிகட்குபதேசாதிகளுஞ் செய்வன்.

கருத்திதுவாம்: - அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் சர்வஜகத்தையும் மித்தையென யுணர்ந்த வறிஞனை, ஜீவனமாத்திரவுபயோகியாய பேததரிசனம் பந்தப்படுத்தாது; சத்தியரூபமாய் பேததரிசனமே பந்தஹேதுவாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜீவன்முக்த அவஸ்தையின் முன்னுள்ள பந்த அவஸ்தையில் இவ்வறிஞன் சரீரசகிதனாய்த் தோற்றுவதே போல, ஜீவன்முக்த அவஸ்தையிலும் இவ்வறிஞன் அங்ஙனந் தோற்றுவனாதலின், பந்த அவஸ்தை யினும் ஜீவன்முக்த அவஸ்தையின்கண் யாதுபேதம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகில் சர்ப்பம் தனது கஞ்சுகத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்யாதவரை அதனதுபத்திரவாதிகளால் துக்கத்தையடையும், அதைப்பரித்தியாகஞ் செய்துவிடின் அதனது பத்திரவாதிகளால் துக்கத்தை யடை யாது. தனது புற்றின் வாயின் மேலுள்ள கஞ்சுகத்தைத் தினந்தினங் காணினும் அது அதன்கண்ணாசக்தியுறாது; அதன் தருமத்தையுந் தன்பாலெண்ணாது. அவ்வாறே இவ்வறிஞன் தேகாபிமானத்தைப் பரித்தியகஞ் செய்யாதவரையுமே அவ்வுடலு பத்திரவங்களால் துக்கத்தையடைவன், உடற்பிறப்பாதியைத் தன்பாலெண்ணுவன். ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தால் அவ்வறிஞன் தேகாதிகளினுந் தன்னைப் பின்னமாயறி வனாயின், தேகாதிகளின்றாகச் சேதனாதிகளால் துக்கத்தையடையான். தினந்தோறுந் தனது தேகாதிகளைக்காணினும், அவன் அவற்றின் கண்ணே பற்று தலை யடையான், அவற்றின் பிறப்பு முதலியவற்றையும் தன்வடிவத்தே யுடன் படான்.

கருத்திதுவாம்: - விசாரமற்ற தாமதசர்ப்பாதிகளுங் கஞ்சுகத்தைவிட்டபின், கஞ்சுக உபத்திரவங்களைத் தமது வடிவத்தின் கண்ணே அங்கீகரியாவாயின், விசாராதிசாதனங்களோடு கூடிய சாத்விக அறிஞன் சரீராதிகளின் அபிமானத்தியா கத்தின் பின் அவற்றின் பிறப்பு முதலியவற்றைத் தன்வடிவத்தில் அங்கீகரியா னென்பது பற்றி யாது கூற வேண்டியுளது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கஞ்சுகத்தைவிட்டபின் பாம்பிற்கதனோடு யாதொரு சம்பந்தமுமின்றாமாதலின், அதுகஞ்சுக உபத்திரவாதிகளால் துக்கத்தையடையா தென்பது சம்பவிக்குமாயினும், ஜீவன் முக்த அவஸ்தையின்கண் அறிஞனுக்குச் சரீராதிகளோடு சம்பந்தங்காணப்படுதலின், அவற்றின் உபத்திரவங்களால் அவனுக்கவசியந் துக்க அடைவுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சாமான்னிய சரீரசம்பந்தந் துக்கஹேது வன்றாம்; மற்றோ, யான்சரீரரூபன், இஃதெனது சரீரம், என்னும் யான் எனதபிமான ரூப சம்பந்தத்தால் சரீரவிசிஷ்டனுக்கே சரீர பூஜனதாடனாதிகளால் சுகதுக்கங்களின் அடைவுண்டாம்; சரீரஅகமம் அபிமானமற்றவனுக்கோ அவற்றால் அவையுண்டாகா. பூதஆவேசத்தோடு கூடிய தேகம பூத பூஜன தாடனங்களால் சுக துக்கங்களை யடையும். அச்சரீரத்திருக்கும் பூதத்திறகு மனுஷசரீரத்தே யானென தென்னும் பிமானமின்றாமாதலின், அது, சரீர பூஜனதாடனாதிகளால் சுகதுக்கத்தையடையாது. அதுபோலப் புண்ணியபாவரூப்ப பிராரபதகருமவயத்தால் அறிஞன் சரீரம் பூஜனாதிகளால் சுகத்தையடையும், தாடனாதிகளால் துக்கத்தையடையும். சரீரஅகமம் அபிமானமற்றவனும், புண்ணியபாவமற்றவனும ஆயவறிஞனுடைய வாஸ்தவவடிவம் சுகதுக்கததையடையாது. இத்துணையால் சமாதி யவஸ்தையின் கண்ணிருக்கும் அறிஞனிடத்தே சுகதுக்க அனுபவாபாவம் காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது சமாதியினின்றுங்கிளம்பிய காலத்தே அறிஞனுக்குண்டாஞ் சுகதுக்கானுப வத்தின்கண் அஞ்ஞானியினும விலக்ஷணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும: - ஹே ஜனகராஜாவே! பாலகனுக்குப் பிரியவஸ்துவினடைவாற்சுகத்தினனுபவமும், அப்பிரியவஸ்துவினடைவால துக்கத்தினனுபவமுமுண்டாம்; ஆனால், அவை அவன்பால் இராகத்துவேஷததை யுண்டாக்கா. அதுபோலச் சமாதியினின்றுங் கிளம்பியகாலத்தே இவ்வறிஞனுக்குப் பிரியவஸ்துவினடைவால் சுகானுபவமும், அப்பிரியவஸ்துவினடைவால் துக்கானுபவமுமுண்டாம்; ஆனால், அவை அவன் பால் அஞ்ஞானியின்பாற்போல இராகத்துவேஷத்தை யுண்டாக்காவாதலின், அஞ்ஞானியின் சுகதுக்கானுபவத்தினும் அறிஞன் சுகதுக்கானுபவத்தே மகாவிஷமத் தன்மையுளது. இப்போது அவ்வறிஞனிடத்தோ பரவிசசையதீனசுகதுக்க வடைவை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! விருத்தாவஸ்தையோடு கூடி நோய் முதலியவற்றால் ஆற்றலற்றவனாகிய கிழவன் தன்னிச்சையால் சுகதுக்கங்களை யடையான்; மற்றோ, அவன் தனது மனைவி மைந்தாதியரின் இச்சையின தீனமாகவே சுகதுக்கத்தையடைவன். ஆண்டு அவர்கள் அக்கிழவனுக்குப்பிரிய பதார் த்தங்களைக் கொடுப்பராயின், அவன் இன்புறுவன்; அப்பிரியபதார்த்தங்களைக் கொடுப்பராயின் துன்புறுவன். அதுபோன்றே அறிஞனும், தன்னிச்சையால் சுக துக்கத்தை யடையான்; மற்றோ, அந்நியர்களின் இச்சையின தீனமாய்ச் சுகதுக்கத்

தை யடைவன். ஆண்டு அன்பர் அவனைப் பூஜிக்கினோ சுகத்தையடைவன். துஷ்டர் தாடனஞ்செய்யினோ துக்கத்தையடைவன். இப்போது அனான்மபதார்த்தங்களின் பிராப்தியினானும், வியோகத்தினானும் அறிஞனுக்கு மகிழ்ச்சிவாட்டமுண்டாகா தென்பது நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மிகுந்த தனத்தோடும், அன்னத்தோடுங் கூடிய தனிகன் தனது க்ஷேத்திரத்திற்கு யாதாவதொரு நிமித்தத் தாற் செல்லின், ஆண்டு அன்னாதிகளின் அப்பிராப்தியைக்கண்டு சோகத்தையேனும், மிகுந்த அன்னப்பிராப்தியைக்கண்டு ஹர்ஷத்தையேனும் அடையான்; பிரஹ்மாநந்த த்தால் திருப்தியையடைந்த இவ்வறிஞனும், தனாதிகளினடைவால் மகிழ்ச்சியையேனும், அவற்றின் வியோகத்தால் வாட்டத்தையேனும் அடையான். இப்போது அவ்வறிஞனது சித்தம் ஆன்மாவின் கண் தற்பரமாயிருப்பதையும், வியவகாரத்தே உதாசீனமாயிருப்பதையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஒரு கிருஹஸ்தன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் பொருட்டு ஒரு வேலைக்காரனை வைப் பின், அவனோடு அவன் இவ்வாறு நிர்ணயஞ்செய்து கொள்வன்: - காலை முதல் சாயந்திரம் வரை இக்காரியத்தை நீ செய்யின், யானித்துணைக் கூலிகொடுப்பேன் என. அவனோ, தனது கூலியை நினைந்து நினைந்து சாயங்காலத்தை நோக்கிக் கொண்டு அதன்கண்ணே முயலுவன்; ஆனால், அக்காரியத்தே அவனுக்கு இராக மின்மையின் கிருஹஸ்தனைப் போல் மிகுந்தகாரியத்தையேனும், குறைந்தகாரியத் தை யேனும் செய்யான். அது போல், இவ்வறிஞனும், ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைச் சிந்திப்பவனாய், பிராரப்தசமாபதிபை நோக்குபவனாய் அருந்தலாதி வியவகாரங்க ளைச் செய்வன்; ஆனால், அவற்றின்கண் அவனுக்கு இராகமின்றாமாதலின், அவ்வறிஞன் அஞ்ஞானிகளைப்போல் அவற்றை விருத்தி செய்யான். இப்போது பிராரப்த கருமவசத்தால் அவ்வறிஞனுடைய கமன ஆகமனாதிகள் நிரூபிக்கப்படுகி ன்றன: - ஹே ஜனகராஜாவே! சூத்திரந் திரட்டுஞ் சாதனமாய் காஷ்ட யந்திரம் சூத்திரக் கயிற்றாற் சுழலவதே போல், அறிஞனது சரீரமும் பிராரப்த கருமவசத்தால் தீர்த்தாதிகளின்கண் கமனா கமனங்களைச் செய்யும். இப்போது ஜீவர்களின் பாவனையினனுசாரமாய் அறிஞனது சரீரத்தின்கண் சுகதுக்க காரனத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஒருவன்மகிழ்வுறுமாறு தோலாலேனும் மரத்தாலேனும் ஓர் ஆனையைச் செய்தனன், அது பாவனையின் அனுசாரமாய்ச் சிலர்கருச் சுகத்தையும், சிலபாலகாதிகட்குத துக்கத்தையும் கொடுக்கும்; அதுபோல், இவ்வறிஞன் சரீரமும், பாவனைப்படி சுக துக்கங்களைக் கொடுக்கும். யாவன் அவன் சரீரத்தே பிரீதியைச் செய்வனோ, அவனுக்குத் தனது புண்ணியத்தைக் கொடுத்துச் சுகத்தையடைவிப்பன். துவேஷஞ்செய்பவனுக்கோ தன்பாவத்தைக் கொடுத்துத் துக்கத்தை யடைவிபபன்.

ஆ-சு.

(பொருள்.) அவ்வறிஞனது தனாதிகளைப் புத்திராதியர் கொண்டுசெல்வர், அவனது புண்ணியத்தை அன்பர் கவர்வர், அவனது பாவத்தைத் துவேஷியர் கொள்வர். இப்போது மனோவியாபாரமின்றியே அறிஞனது சரீரப்பிரவிருத்தி நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! வில்லினின்றும் அம்பைவிடின், அது பூமியின்கண்ணே வீழாதவரை பூர்வவேகவசத்தால் ஆகாசத்திற்சுழலும்; அது போல்,

இவ்வறிஞனது தேகவீழ்ச்சி யுண்டாகாதவரை அவன்சரீரம் பிராரப்த கரும வேகத்தால் கமனாகமனத்தைச் செய்யும். இப்போது பிரஹ்மநிஷ்டையினா வேசத்தால் அறிஞனிடத்தே சர்வவியவகாரங்களின் மறதி நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! எவனது தேகத்தே பூதப்பிரவேசமுண்டாயதோ அவன் அக்கால் நானவகை வியவகாரங்களைச் செய்வானாயினும் விசேஷமாய் அவற்றையறியான்; அது போலப் பிரஹ்மநிஷ்டையின் ஆவேசத்தின்பின் இவ்வறிஞன் நானவகைவிய வகாரங்களைச் செய்வானாயினும் விசேஷமாய் அவற்றையறியான். இவ்வகைய வஸ்தையை அவ்வறிஞன் அடைந்தபோது, ஸ்தூல சூக்ஷும காரண சரீரங்களிருந்த போதினும் அவையற்றவனாவன், அவற்றின் தருமங்களுமற்றவனாவன். ஆதலின், சுருதிபகவதி அவ்வறிஞனை அசரீரன் எனக்கூறினள். சரீராதிகள் நாசமுறினும் அவ்வறிஞனது வாஸ்தவஸ்வரூபம் நாசமுறாதாதலின், சுருதிபகவதி அவனை அமிருதமெனக்கூறினள். அவ்வறிஞன் உண்மையாய்ப் பிராண அபானாதி களற்றா வனாயினும், தனது சமீபத்தன்மையால் அவற்றைத் தத்தமது வியாபாரத்தே ஏவுவனாதலின், சுருதி பகவதி அவனைப் பிராணனெனக்கூறினாள். அவ்வறிஞன் சுஜாதீய விஜாதீய சுவகத பேதங்களற்றவனாதலின் சுருதிபகவதி அவனைப் பிரஹ்மம் என்றனள். அவ்வறிஞன் ஸ்வப்பிரகாசசைதன்யரூபனாதலின், சுருதி பகவதி அவனைத்தேஜஸ் எனக்கூறினள். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவிற்குப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தபோது, அவ்வரசர் அந்தப்பிரஹ்மவித்தையை யறிந்தனர். ஆனால், அந்தப்பிரஹ்மவித்தை யை யடையும் சாதனங்களை யறியவில்லையாதலின், அவர் தம்மனதில் இவ்வகை விசாரத்தைச் செய்தனர்: - சாதனமற்றபுருஷனுடைய மனம் சுத்தமாகாது, அசுத்த மனத்தையுடையவனுக்கு வேதாந்த சிரவணத்தானும் யதார்த்த ஞானமுண்டாகா தாதலின், மனத்தைத் தூய்தாக்குஞ் சாதனத்தை யவசியங்கேட்கவேண்டும் எனக்கருதி அவ்வரசர்முன் போல் மீண்டும் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரை நோக்கி இங்ஙனங்கூறினர்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகாமுனிவரே! தங்களுடைய உபதேசத்தால் யான் வித்தையையடைந்தனனாதலின், அதற்குக் குரு தக்ஷிணை யாக ஆயிரங்கோக்களைத் தங்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றேன், அவற்றைத் தாங்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவானவர் முனிவரைப்பார்த்துக்கூறிய போது, அம்முனிவர் அவ்வரசர் கருத்தையறிந்து நானா வகைச்சாதனங்களோடு கூடிய பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்கத்தொடங்கினார்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அநேகம் பிறப்புகளின் புண்ணியமகிமையால் முடிபாய் பிறப்பில் உண்டாம் ஆன்மசாக்ஷாத்காரமே, பிரஹ்ம பாவப்பிராப்திவடிவ மோக்ஷ மார்க்கமாம். அம்மார்க்கம் அத்தியந்தம் தர்க்கத்திற்குசலராயவருக்கும் அறியத்தகாத தாமாதலின், சுருதிபகவதி அதனைச் '**சூக்ஷ்மமாம்**' எனக்கூறினாள். அது பரிபூரண நித்தியப்பிரஹ்மப்பிராப்தியையுண்டாக்குமா தலின், சுருதிபகவதி அதனை '**விததபுராணம்**' எனக்கூறினள். அத்தகைய ஆன்மசாக்ஷாத்காரரூபமார்க்கத்தைச் சர்வஞ்ஞனாயயானே அறிந்துளேன், என்னிற்பின்னமாய் அற்பஞ்ஞப் பிராணிகள் அம்மார்க்கத்தையறியவல்லாரல்லர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தங்களைப்பார்க்கிலும் வேறெப்பிராணியும் அந்த ஞானரூபமார்க்கத்தையறிய முடியாதாயின், என்னை நிகர்த்தோர் அதனையடைய எண்ணுவதில் யாது பயன்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! யானே அம்மார்க்கத்தையறிந்துளேன் எனக்கூறியதின் கருத்திதுவாம்: - யான் பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களாலும் குருவின் கிருபையாலும் ஆன்மஞானரூபமார்க்கத்தையடைந்தனன், அம்மார்க்கவாயிலாய் மோக்ஷத்தையடைந்துளேன்; அதுபோல், வேறதிகாரியும் பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களாலும், குருவின்கிருபையாலும் அம்மார்க்கத்தையடைக. அதனால், மோக்ஷமுறுக, கூறியசாதனங்களற்ற பகிர்முகன் அம்மார்க்கத்தையறியான் என்ப தாம். உப்புக்கட்டியானது கடலையடைந்து அதன் வடிவமாவதே போல், அறிஞன் ஞானமார்க்கவாயிலாய் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவையடைந்து அவ்வடிவமாகவே நிலைபெறுவன். அவ்வகை நிலைபெற்று அவன் ஜனனமரணாதி துக்கங்களும், இரா கத்துவேஷங்களும், அஞ்ஞானமும் அற்றவனாவன்; தேகாதி உபாதிகளினின்றும் தன்னைப்பின்னமாயெண்ணி அவ்வறிஞன் தேகாதி சர்வதருமங்களுமற்றவனாவனா தலின், காரியசகித அஞ்ஞானத்தின் நிவிருத்தியும், பிரஹ்மபாவத்தின் பிராப்தியு மாய் மோஷத்தை அடைவிப்பது ஆன்மஞானமார்க்கமேயாம்.

ஆ-சு.

(பொருள்.) மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டு ஞானத்தினும் வேறாயொருமார்க்க மு மின்றாம்; மற்றோ, ஆன்மஞானமே அதன்மார்க்கமாம். இப்போது மணிப் பிரபையின்கண் மணிமதிசெய்வதேபோலச் சிலவுபாசகர் சுழும்கையெனப் பெயரிய நாடியையே மோக்ஷமார்க்கமெனக் கூறுவர், அவர்மதம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சிலவுபாசகா கூறுவதாவது, இருதயகமலத்தின்கண் இராநின்ற சூரியபகவானுடனும், பாகிய ஆகாசத்தின்கண் இராநின்ற சூரியபகவானுடனுஞ் சம்பந்தமுற்ற சுழும்நைநாடி மார்க்கத்தால் உபாசகன் பிரஹ்மலோகத்தை யடையுங்கால் பிரஹ்மாவோடு மோக்ஷத்தையடைவனாதலின், ஆன்மசாக்ஷாத்கார மார்க்கத்தால் அதிகாரி மோக்ஷத்தையடைவதேபோலச் சுழும்நைநாடிமார்க்கத் தானும் இவ்வுபாசகன் மோக்ஷத்தையடைவன். ஆகையால், இதுவும் மோக்ஷ அடைவின் மார்க்கமாம். அந்தப் பிரஹ்மலோகத்தின் மார்க்கம், சூரியனினின்றுங் கிளம்பிய கிரணத்தானும், இருதயகமலத்தினின்றுங் கிளம்பிய நாடிகளானும் ஆக்கப்பட்டதாம். நானாவகையன்னரசங்களால் அந்நாடிகள் நிறையப் பெற்றனவாமா தலின், உபாசகன் பிரஹ்மலோகமார்க்கத்தை வெண்மை, கருமை, பொன்மை, பசுமை, செம்மையென்பனவாதி யநேகவர்ண முடையனவென வெண்ணியுளான். அத்தகைய விசித்திர மார்க்கத்தை அவ்வுபாசகனே தனது சாக்ஷிரூபப் பிரத்தியக்ஷத் தாலறிவன்; வேறெவனுமறியான். சகுணப்பிரஹ்மத்தின் அகங்கிரக உபாசனை செய்பவன் அந்நாடிமார்க்கவாயிலாய்ப பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். முற்கூறிய பஞ்சாக்கினிவித்தையையறியும் அக்கினிஹோத்திரியாய கிருஹஸ்தனும், அம்மார் க்கமாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். கிருஹஸ்தனினும் வேறாய் ஊர்த்வரே தசையுடைய பிரஹ்மசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்யாசியென்னும் மூவிதத்த

ஆசிரமத்தரும் தத்தமாசிரமத்திற்குரிய புண்ணிய கருமத்தைச் செய்து அம்மார்க்க வாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தையடைவர். ஆங்குச்சென்றவ்வுபாசகன் பிரஹ்மா வோடு மோக்ஷத்தை அடைவன். ஆதலின், சுழும்நைநாடியேமோக்ஷமார்க்கமாம். இங்ஙனஞ் சிலரிதனையே மோக்ஷமார்க்கமெனக்கூறுவர். இப்போது ஆன்மஞான ரூப மார்க்கத்தின்கண் முமுக்ஷுக்கட்குச் சிரத்தையுண்டாக்கும் பொருட்டு, அதனினு ம் வேறாய் எல்லாமார்க்கங்களின் நிந்தை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சுவர்க்கத்தையடையும் பொருட்டு யாகதானாதி கருமங்களைச் செய்யும் சகாமி யானவன் தூமாதிரூப தக்ஷிணமார்க்கத்தால் ஸ்வர்க்கத்தையடைவன். ஆங்கடைந் தக்கருமி தேகாபிமானரூப அந்தந்தமத்தையேயடைவன். அவ்வந்தந்தமம் மனைவி மைந்தராதியரிடத்தே பற்றுதல் வாயிலாய் அவனுடைய விசாரநேத்திரத்தை மறைக்கும். இத்துணையால் இப்பொருள் உணர்த்தப்பெற்றது: - யாகதானாதி புண்ணிய கருமங்களைச் செய்து, தக்ஷிணமார்க்கத்தின் கண்ணே கமனஞ்செய்யும் கருமியும் அந்தந்தமத்தையடையின், கேவலம் பாவகருமத்தால் கீடபதங்காதி பாவப் பிராப்திவடிவ மூன்றாவது மார்க்கத்தின்கண்ணே கமனஞ்செய்யும் பாவாத்மாக்கள் அந்தந்தமத்தையடைவரென்பதில் யாது கூற வேண்டியுளது. இப்போது பிரஹ்ம லோகமார்க்க நிந்தை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பிரஹ்மலோகத்தை யடையும்பொருட்டு, பிரஹ்மாதி தேவதைகளின் உபாசனையைச் செய்பவன் கருமி புருஷனைப்பார்க்கினும் அதிக அந்தந்தமத்தையடைவன்; ஏனெனின், பிரஹ்மாதி தேவதைகளை உபாசித்து உபாசகனானவன் பிரஹ்மலோகத்திற்குச் செல்லின், ஆண்டு அவனுக்குப் பரமைஶ்வர்யப்பிராப்தியுண்டாம். சுவர்க்கத்தில் கருமிகட்கு மனைவி மைந்தராதி பதார்த்தங்களிலிருக்கும் பற்றுதலைப்பார்க்கினும் கோடி மடங்கு அதிகப்பற்றுதல் பிரஹ்மலோகததே உபாசகனுக்கு அவற்றின்கண் உண்டாம். ஆகையால், பிரஹ்ம லோகப்பிராபதியின்மார்க்கமும அவனுக்குத் தேகாபிமானரூப அந்தந்தமத்தை'யேயடைவிக்கும். இங்ஙனம் மனைவி மைந்தரா தியரிடத்தே ஆசக்தியுற்ற அக்கருமியும் உபாசகனும் அவ்வுலகங்களில் கிஞ்சின் மாத்திரசுகத்தைப்போகித்துப் புண்ணிய கருமமழிந்த பின்னர் மீண்டு.. ஜன்ம மரணதுக்கத்தையடைவர். ஆதலினிப்பொருள் துணியப்பெறும்: - ஆன்மசாக்ஷாத் காரமற்ற கருமியும் உபாசகனுமமிருத்தியுவையடைந்து, அக்கரும உபாசனைகளின் பலத்தை யடைவர், அது அதிசயத்தன்மைத தோஷத்தையுடையதாம, நாசமுடைய தாமாதலின் அப்பலஞ் சுகமற்றதாம், தேகாபிமானரூப அந்தந்தமதத்தால் மறைப்பட்ட தாம். இத்தகைய பலத்தைத்தான் அக்கருமியுபாசகா அடைவா. இம்மனுஷலோகத் தேயிருக்குஞ் சாத்விக ராஜச தாமச ஜீவர்களயாவரும மரணத்தின் பின்னர் அம்மார்க்கங்களால் பரலோகஞ்செலவர். அவற்றுள், ஒன்றோ உபாசகர்க்குப் பிரஹ்ம லோகத்தை யடைவிக்கும் தேவயானமார்க்கமாம். சாஸ்திரத்தின்கண்ணிது **'அர்ச்சிஷ்'** எனக்கூறபபெற்றுளது. மற்றொன்றோ, கருமிகட்குச சுவர்க்கத்தை யடைவிக்கும் பிதுர்யான மார்க்கமாம் சாஸ்திரத்தின் கண்ணிது **'தூமமார்க்கம்'** எனக்கூறப்பெற்றுளது. மற்றொன்றோ, கீடபதங்காதி சரீரங்களையும் நரகத்தையு மடைவிக்கும் மூன்றாவதுஸ்தானமெனப்பெயரிய மார்க்கமாம். இம்மூன்று மார்க்கங் களும் முற்கூறிய முறையே துக்கரூப பலத்தையேயடைவிக்குமாயினும் அம்மூன் றினும் பரஸ்பரம் இத்துணைவிலக்ஷணத்தன்மையுண்டு. அவற்றுள், கீடபதங்காதி சரீரங்களை யடைவிப்பதும், நரகத்தையடைவிப்பதும் மூன்றாவது ஸ்தானமெனப்

பெயரிய மார்க்கமாம். அம்மூன்றாவது மார்க்கத்திற்குப் பிரஹ்மஞானரூப நான்காவது மார்க்கத்தோடு பரம்பரையானுஞ் சம்பந்தமின்றாம். இவ்வார்த்தை ஸ்ரீ பகவற்கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் அர்ச்சுனனை நோக்கித் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார்: -

"மற்றவர் தம்மை யிந்த மானுட ரானோ ரியார்க்குங்
கொற்றவ கீழா னோரைக் கொடுமையா லரவொப் பாரை
யற்றமி லிடும்பை சேரு மாசுர யோனி யாய்
புற்றவை தோறு மியானே புகப்புக விழுத்து கின்றேன்."

(பொருள்.) துவேஷாதிபாவ கருமங்களை செய்யும் அதமர்களை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானாகியயானே இச்சமசாரத்தின்கண்ணே கீடபதங்காதி தாமதயோனிகளை யடையுமாறு செய்விப்பேன் என்னும் ஸ்ரீ பகவானது திருவாய்மொழியினானும், மூன்றாவது ஸ்தானமார்க்கத்திற்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரவடிவ நான்காவது மார்க்கத் தோடு சம்பந்தஞ் சம்பவியாது. உபாசகர்கட்குரிய தேவயான மார்க்கமும், கருமிகட் குரிய பிதிர்யாணமார்க்கமும ஒருகாற் சித்தத் தூய்மைவாயிலாய்ப பாக்கியவானு க்கு ஆன்மஞானத்தையுமடைவிக்குமாதலின, அவ்விரண்டிற்குஞ் சித்தத்தூய்மை வாயிலாய் ஆன்மஞானரூப நான்காவது மாாக்கததின்கண் சம்பந்தங் கூடும். ஜனன மரணாதி சர்வதுக்கங்களுமற்ற அந்நானகாவது மார்க்கததே சஞ்சரிக்க இச்சிப்பவன் அமமூன்று மார்க்கங்களையும பரித்தியாகஞ்செய்து, கேவலம் ஆன்மஞானரூப மார்க்கத்தின்கண்ணே சஞ்சரிக்குக. இத்துணையால் நான்காவது மார்க்கத்தின் மேன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவ்வான்மஞானததால் அடையத்தக்க பலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாத்தேகாதி களினின்றும வேறாமாதலின், சுகதுக்க முதலாயுள்ள சரீரதருமங்கள்யாவும் அசங்க ஆன்மாவைத தீண்டமாட்டா. இத்தகைய ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாத்தன்னுண்மை வடிவ அஞ்ஞானததால் தேகத்தோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தையடையின், தனது சர்வான்மபாவத்தை மறந்து மூடத்தன்மையையடையும். சுகதுக்காதி சம்சார தருமங் களால் தபிக்குமிச்சரீரதாதாதமியத்தால் ஆனமாவுந்தபிக்கும்; எனக்குச் சுகமுண்டா குகவென்னுமிச்சையால் பரமதுக்கததையடையும். எல்லா ஜீவர்களின் ஹிருதய தேசத்திருப்பதும் சர்வசுகசமுத்திரமுமாய் சுயஞ்ஜோதியாய் பரமான்மா என்னினும் பின்னமன்றாம்; மற்றோ, யானே பரமான்மரூபன் என ஆன்மாவையறிபவன் சரீராதிகளினின்றுந் தன்னைப் பினனமாயெண்ணுவன். சர்வவிஷய ஜன்னிய சுகஇச்சையற்றவனாவன. ஆதலின், அவ்வறிஞன் விஷயஜன்னிய சுகஇச்சை யானும் சரீரசுகதுக்காதிதருமங்களானும் தபியான். இப்போது இப்பொருளே திருஷ்டாந்தத்தால நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆன்மசாக்ஷாத்கார முண்டானவனுக்குக் காரண அவித்தை நீங்கியேபோம். அது நீங்கியபின் அவ்வறி ஞனுக்குச் சரீராதிகளின் தாதாத்மிய அத்தியாசரூப காரிய அவிததை நீங்கிவிடும். அதன் பின்னர் அவ்வறிஞனைச் சரீரசுகதுக்காதிதருமங்கள் தபிக்கமாட்டா. இரும் பின் பிண்டத்திறகு அக்கினியோடு தாதாத்மியமிருக்குமவரை அது பிரகாசிக்கும் தபிக்கும். தாதாத்மியமில்லாக்கால் அது பிரகாசியாது தபியாது. அதுபோல், இவ்வறி ஞனுக்குச் சரீரத்தோடு தாதாத்மியாத்தியாசமுள்ளவரை இவன் சரீரத்தின் சுகதுக்

காதிதருமங்களாற்றபிப்பன். அவ்வத்தியாசமழிந்துவிடின் தபியான். உலகிலுந் தாதாத்மிய அத்தியாசமே ஜீவர்களின் துக்ககாரணமெனக் கண்டோம்; ஏனெனின், தன் மனைவி மைந்தராதியரைத் தனது ஆன்மவடிவமாயெண்ணுபவன் அவர்களின் துக்கத்தாற் பரமதுக்கத்தையடைவன். அவர்களின் அகமம அபிமானமற்றவன் உதாசீனனையொப்ப அவர்களின் துக்கத்தால் துக்கத்தையடையான். அவ்வாறே இவ்வறிஞனும் சரீரத்தின்கண்ணே அகமம் அபிமானஞ்செய்யுங்கால் அதன் துக்கங்களால் துக்கத்தையடைவன்; செய்யாதபோது அடையான். ஆதலின், ஆநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமே காரியசகித அஞ்ஞான நிவிருத்தி வாயிலாய்ப் பரமாநந்தப்பிராப்தியையும் சர்வதுக்க நிவிருத்தியையும் உண்டாக்கும். இத்துணையால் சர்வதுக்கங்களின் நிவிருத்திவடிவ ஆன்ம ஞானபலம் நிரூபிக்கப் பட்டது: - இப்போது அவ்வான்மசாக்ஷாத்காரத்தின் ஜகத்கர்த்திருத்துவரூப்பலமும், சர்வான்மபாவத்தின் பிராப்திருப்பலமும் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இருதய கமலத்தின்கண்ணிருக்கும் ஸ்வயஞ்ஜோதியாய் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மா யாண்டும் நிறைந்து புத்தியாதி சங்காதங்களினின்றும் விலக்ஷணமாம். அத்தகைய ஆநந்தஸ்வரூப அத்விதீய ஆன்மாவைக்குருசாஸ்திரோபதேச வாயிலாய் நிச்சயித்தறிந்த அறிஞனே இவ்வெல்லாவிசுவத்திற்குங் கருத்தாவாம். இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தின்கண்ணே கற்பிதமாய் சர்ப்பதண்ட மாலை ஜலதாரைமுதலியவற்றிற்கு ஓர் இரஜ்ஜுவே அதிஷ்டானமாம். அதுபோல், மனுஷ்யலோகமுதல் பிரஹ்மலோக பரியந்தமுள்ள சுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கும் எல்லாவுலகங்கட்கும் அவ்வறிஞனே யதிஷ்டானனாவன். கற்பித சர்ப்பதண்டாதிகள் இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தினும் வேறன்றாம், மற்றோ, அதிஷ்டானமேயாம். அது போல் முற்கூறிய மும்மார்க்கங்களாலடைய யோக்கியமாய் பிரஹ்மலோகாதிகள் அத்தியாத்மம், அதிதைவம், அதிபூதம் என்பன முதலவாயுள்ள ஸ்தூலசூக்ஷும சம்பூரணஜகத்தும் அவ்வறிஞனினும் வேறன்றாம். மற்றோ, அவனதான்மரூபமேயாம். இத்துணையால் ஆன்ம ஞானபலம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவ்வான்ம ஞானமிலதாகச் சீவர்கட்கு மகாஹானியினடைவு நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! தேவயானம், பிதிர்யாணம் மூன்றாவது ஸ்தானம் என்னும் மூன்று மார்க்கங்களும் சம்சாரரூப கோரவனத்தே இஜ்ஜீவனை யடைவிப்பனவாமாதலின், அவற்றைப் பரித்தியாகஞ் செய்து மிருத்தியுவின் எதிர்முகமாகாதவரை இம்முமுக்ஷுக்கள் விரைவாகவே ஆன்மஞானரூப நான்காவது மார்க்கத்தின் கண்ணேயுறுவர். அம்மார்க்கத்தையுற்று அதிகாரிகளாய்யாம் ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணே பிரஹ்ம பாவத்தின் அடைவு வடிவமோக்ஷத்தை யடைவோம். ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யடையும் பொருட்டு அதிகாரிகளாய்யாம் வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணமனன நிதித்தியாசனங்களை முயன்று சம்பாதிக்க வேண்டும்; அதனால், நாம்சர்வான்மபாவத்தை யடைவோம். இப்பிராஹ்மணாதிசரீரங்களில் நமக்கொருகால் ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவுண்டாகாதாயின், மகாஹானியுண்டாமாதலின் மின்னலைப்போலச் சஞ்சலமும் அத்தியந்தந்துர்லபமும் ஆகிய மனுஷசரீரத்தையடைந்து, மீண்டுஞ்ஜனனமரணாதி துக்கங்களின் பிராப்தியாகாத உபாயத்தையாமடைய வேண்டும்; அத்தகைய உபாயம் ஆன்மஞானமன்றி வேறொன்றுமின்றாம். ஆதலின், ஜன்மமரணாதி துக்க நிவிருத்தியின் பொருட்டு ஆன்மஞானத்தையே யாம் சம்பாதிக்க வேண்டும். இப்போது மனுஷசரீரதுர்லபத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே!

கோடை காலத்து மத்தியான சூரியனால் தப்பிக்கப்பட்ட புழுதியில் ஒருவன்கையினின்றும் நழுவிய நெய்யானது புத்திமானாலும் மீண்டும் அடையப்பட மாட்டாது. அதுபோல், இம்மனுஷசரீரம் நஷ்டமானபின்னர் நமக்கித்தகையது மீண்டுங்கிடைப்பது அத்தியந்தந்துர்லபமாம். இம்மனுஷசரீரத்தையொழித்து வேறு எத்துணை உயர்வு தாழ்வாய் சரீரங்களேனும் யாதொரு துர்லபமுமின்றாம்; மற்றோ, சர்வ சரீரங்களும் சுலபமேயாம், மனுஷசரீரமொன்றே துர்லபமாம். இம்மனுஷசரீர த்தின் கண்ணும் பாரதகண்டத்துண்டாந்தன்மை சம்பவித்தல் அத்தியந்தந்துர்லபமாம். அதனினும் பிராஹ்மண, க்ஷத்திரிய, வைசிய சரீரப்பிராப்தியாதல் அத்தியந்தந்துர் லபமாம். ஆதலின் பாரதகண்டத்தே மனுஷ்ய சரீர அடைவுவடிவ இலாபத்தினும் மேலாய் வேறொரு அதிகலாபமுமின்றாம். எம்மனைவியாதியரின் மோகத்தால் நாம் இம்மனுஷசரீரத்தை வாளாபோக்குகின்றோமோ அவர் துர்லபரல்லர்; மற்றோ, சுவர்க்கத்தின்கண்ணும் நரகத்திலும் எண்பத்துநான்குலக்ஷம் சரீரங்களிலும் நாமடை யுங்கால், அச்சமானஜாதியையுடைய மனைவியாதியர் புண்ணியபாவ கரும வசத்தால் எத்தனமின்றியே கிடைப்பர்; ஆதலின், அவர் கிடையாதவரல்லர். இம்மனுஷ சரீரமோ, ஒருதரம் கிடைப்பின் மீண்டுங்கிடைப்பது மிகவும் கடினமாம்; ஆகையால், இதுவே யாவற்றினுந் துர்லபமாம். இப்போது இம்மனுஷசரீரத்தே சர்வ லோகங்களின் பிராப்திசாதனத்தன்மையைக்காண்பித்து அதன் துர்லபத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப்படும். ஹே ஜனகராஜாவே! பரமேஸ்வரர் இப்பாரத கண்டத்தை மனுஷர்கள் கருமஞ்செய்யுமபொருட்டுச் செய்தனர். இதன்கண் ஜீவர்கள் மனுஷ சரீரத்தையடைந்து, ஒருகால் புண்ணியகருமததைச் செய்யின், சுவர்க்காதி உத்தம லோகங்களையடைவர். பாவகருமத்தைசசெய்யின் நரகாதிகளையடைவர். ஆதலின், பாரதகண்டத்திலுள்ள மனுஷசரீரங்களே புண்ணிய பாவகரும உற்பத்தி வாயிலாய் ஜீவர்கட்குச சர்வலோகங்களையும் அடைவிக்கும். ஈண்டுப் புண்ணிய கருமத்தைச் செய்தே இஜ்ஜீவன்பாதாளலோகத்தையடைவன். அவ்வுலகம் சுவர்க்கலோகத்தினும் அதிக சோபையுடையதாம். அதலம், விதலம், சுதலம், தலாதலம், மஹாதலம், ரசாதலம், பாதாளம என்னும் ஏழுவடிவமாய் விளங்கும்; நானாவகையாய் போகசாதனங்களால் நிறைந்திருக்கும். நரகர்களின் சுந்தர கன்னியர்கள் நானாவகை யாய் நடனம் புரிவர். அவர் அரிசந்தனாதிகளின் பூச்சோடு கூடிப்பருத்து உயர்ந்த ஸ்தன்னியங்களையுடையவர். நானாவகை மணிகளின் காந்தியால் சோபிக்கப்பட்ட வதனமதியை யுடையவர். சித்திரத்தில் தீட்டிய மூர்த்தம் போன்ற அங்கத்தை யுடையவர். யௌவன அவஸ்தையையுடைய புருஷர்களின் தைரிய ரூபதனத்தைக் கவர்பவர். அவர்க்குச் சமானமாய்ச் சுவர்க்கத்தின்கண்ணும் எம்மங்கையருமில்லர். அவாகளின் சிரசில் சூரியனைப்போலப் பிரகாசமுடையமணிகள் விளங்கும். வில்வப் பழத்திற்குச் சமானமாய் முத்துக் குஞ்சங்களோடு கூடிய, நானாவகை ஆரங்கள் அவர்கள் மேனியில் விளங்கும். இத்தகைய சர்வகுணங்களோடு கூடிய நரகர்களின் சுந்தர கன்னியரிருக்கும் பாதாளலோகத்தேயமர்ந்த ஜீவர்களின் சம்பூரண புண்ணிய கருமம் ஒருங்குகூடிப் பாதாள வடிவையடைந்திருக்கின்றது. சூரியபகவானைக் காணாதவர் அசூரிய பரியபம்யரெனப் படுவர். இச்சப்தத்தின் பொருளைப் பாணினி ரிஷியானவர் அரசமங்கையர்பால் பொருத்தியுள்ளாராயினும், அவர்கட்கும் ஒருகால் சூரியதரிசன முண்டாகிவிடுமாதலின், இச்சப்தம் அவர்களை முக்கிய விருத்தி யாலுணர்த்தாது; மற்றோ, கௌணவிருத்தியாலுணர்த்தும். பாதாளத்தின்கண்

இருக்கும் ஜீவர்கட்கு ஒருகாலும் சூரியதரிசனமுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, மணிகளின் பிரகாசத்தால் அவர்களின் கமனாகமனாதி விவகாரமுண்டாம். ஆதலின், இச்சப்தம் முக்கிய விருத்தியால் பாதாளவாசிகளையே யுணர்த்தும். அவ்விடத்தே நானாவகையாய் ஐஸ்வரியங்களைப் போகித்துக்கொண்டு அசுரரும், நரகரும் வசிப்பர். இக்காரணத்தானே அந்நரகரைச் சாஸ்திரமுணர்ந்தோர் '**போகி**' என்பர். இப்போது அந்நரகர் அசுரர்களின் பிரசித்த நாமங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்ரீ மகா தேவருடைய கண்டபூஷணமாய் வாசுகி என்னும் நாகமும் பாதாளலோகத்திலேயேயிருக்கும். ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானுடைய சயனமாகிய சேஷ நாகமும் ஆண்டேயிருக்கும். சூரியபகவானுடைய ரதத்திலிருக்கும் தக்ஷக நாகமும் ஆண்டேயிருக்கும். அதன் விஷத்தை நிவிருத்திக்க எவ்வுலகத்திலும் உபாயமின் றாம். நளராஜாவின் மித்திரனாய் கார்க்கோடக நாகமும், ஸ்ரீ மஹாதேவர், தேவி, கருடன் முதலிய தேவதைகளின் குண்டலாதி பூஷணவடிவமாய் பத்மம், மகாபத்மம், ஸஸங்கம், குளிகம், ஏலாபத்ரகம் என்னும் பெயர் வாய்ந்த எல்லா நாகங்களும் தமது மனைவி, மைந்தராதி பந்துக்களோடும், தாசர்களோடும் பாதாள லோகத்தின் கண்ணேயிருக்கும். விஸ்வகருமாவிற்குச் சமானமாய் மாயையில் அத்தியந்தம் குசலத்தையுடைய மயன் என்னும் தைத்தியனும், இந்திராதி தேவதைகளும் பயப்படும்படியான விப்பிரசித்தி, பலி, முதலிய அநேக அசுரர்களும் அப்பாதாள லோகத்தின் கண்ணே இருப்பர். அத்தகைய பாதாளலோகத்தில் நாரதாதிமுனிவர் வந்து, அவ்வுலக மகிமையைக்கண்டு பின் சுவர்க்கலோகத்திற்குச் சென்று, தேவராஜாவாய் இந்திரரிடத்தே அப்பாதாளலோக மகிமையை வர்ணிப்பர். அவ்விடத்திலுண்டாஞ் சுகத்தையும், பிரஹ்மலோகத்திலுண்டாஞ் சுகத்தையும், சுவர்க்கத்திலுண்டாஞ் சுகத்தையும், இவ்விடத்திலுண்டாஞ் சுகத்தையும், மற்றைய சுகங்களையும் இஜ்ஜீவர்கள் இப்பாரதகண்டத்தே மனுஷசரீரத்தாற் செய்த புண்ணிய கருமத்தானேயடைவர். இவ்விடத்திற்செய்த பாவகருமங்களால் நரகத்தையு மடைவர். ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தால் அடையத்தக்க முத்தியையும், இவர்கள் பாரதகண்ட மனுஷசரீர சாதனங்களாலே யடைவார்கள். க்ஷேத்திரங்களில் உற்பன்ன மாந் தானியாதிகளை உலகர் கிருகத்திற் போஜனஞ்செய்வதேபோல், இப்பாரதகண்ட த்தேயுண்டாம் புண்ணிய பாவரூபாகருமங்களின் பலத்தை இஜ்ஜீவர்கள் சுவர்க்காதி லோகங்களில் போகிப்பாராதலின், இப்பாரதகண்டமே சுவர்க்காதி சுகங்கட்கும், பிரஹ்மஞானத்திற்கு முற்பத்தி க்ஷேத்திரமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஸ்ரீவியாசபகவான் என்னுஞ் சூத்திரத்தின்கண் தேவதைகளின் தேகத்தும் பிரஹ்மவித்தையின் அதிகாரத்தைச் சித்தஞ் செய்துளாரா தலின், பாரதகண்டத்தின்கண்ணே பிரஹ்மஞானத்தின் பிராப்தியாம் என்னும் நியமம் சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்ரீ வியாசபகவானானவர் தேவதைகளின் தேகத்தும் பிரஹ்மவனப் பிராப்தியைக் கூறியுள்ளாராயினும், ஆண்டு அவசியம் பிரஹ்மஞானப் பிராப்தி உண்டாமென்னும் நிச்சயம் நமக்குண்டாகாது; மற்றோ, ஆண்டு உண்டாமோ, அல்லது, உண்டாகாதோ என்னும் ஐயமுண்டாம். இப்பாரதகண்டத்தே மனுஷசரீர சிரவணாதி சாதனங்களால் பிரஹ்மஞானத்தின்

பிராப்தியில் நிச்சயமேயன்றிச்சம்சயமில்லை. ஆதலின், இவ்விடத்தே பிரஹ்மஞான அடைவின் பொருட்டு முயலத்தக்கதாம். இவ்விடத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் பிரஹ்மஞான அடைவின் பொருட்டு முயலாது, சுவர்க்காதி லோகங்களில் பிரஹ்ம ஞானத்தையிச்சிக்கும் மூடமதியுடையவன், என்னும் நியாயத்திற்கு விஷயமாவன். அதன் பொருளிதுவாம்: - மிகுந்த பசியுடைய ஒருவனுக்குத்ததியோ தன வுருண்டை கையிற்கிடைப்ப அதனை நழுவவிட்டு அவன் பசிநிவிருத்திக்காகத் தனது கைகளை நாக்காற்றடவுவதாம். எங்ஙனம் அவனத்தியந்தம் மூடனோ, அங்ஙனம் இப்பாரத கண்டத்தே கிடைத்த மனுஷ சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து சுவர்க்காதி லோகங்களில் பிரஹ்மஞானத்தினடைவை இச்சிப்பவனும் அவனைப்போல் அத்தியந்தம் மூடபுத்தியுடையவனாவனென்றேயறிக. ஆகையால், மதிமானானவன் இவ்விடத்திலேயே பிரஹ்மஞான அடைவின்பொருட்டு முயலுக. இப்போது சுவர்க்காதி லோகங்களில் பிரஹ்மஞான அடைவின் சம்சயம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இப்பாரத கண்டத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் பிரஹ்ம ஞான அடைவின் சாதனங்களைச் செய்யாது சுவர்க்காதிலோகங்களில் அதனை யடைய இச்சிப்பவனை அறிஞர்களாய் மகாத்மாக்கள் மூடபாலகனென நினைவர். ஏனெனின் இவ்வனாதியாய் சம்சாரத்தே பூர்வம் அநேக ஜன்மங்களிற் செய்த புண்ணிய பாவங்களனைத்தும் சூக்ஷும ரூபமாய் அந்தக்கரணத்தின்கண்ணிருக்கும். அவற்றுள், எக்கருமம் மரணகாலத்திலிவனுக்கு வரும்பலத்தைக்கொடுக்கும் பொருட்டு எதிர்முகமாகுமோ அதை சர்வஞ்ஞ ஈஶ்வரனன்றி வேறு யாவரறிதல் கூடும். மற்றோ, அவரே அவற்றின் கதியையறிவாராதலின், சுவர்க்காதி லோகங்களில் பிரஹ்மஞான அடைவினிச்சையையுடையவனுக்கு ஒருகால் மரணகாலத்தே பாவகருமமே நரகாதிபலத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு எதிர்முகமாகுமாயின், அம்மூடன் அக்கால் என்ன உபாயத்தைச்செய்வன்? இப்போது இப்பொருளே சூதாடுபவரின் திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படுத்தப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சூதாடிகளுள் ஒருவன் பூர்வபுண்ணிய மகிமையால் சூதில் ஒரு பெரும் பொருளைப் பெறுவன். அவனே அப்பெரும் பொருளை அச்சூதில் மீண்டுமிழ ப்பன். அதன்பின் அவன் அடிக்கடி சூதாடினும் அப்பெரும் பொருளை மீண்டு மடையான். அதுபோல், இஜ்ஜீவனாகிய சூதாடி விஷய ரூபச்சூதாடிகளோடு சம்சாரரூபச் சூதையாடுவன்; ஆடவே இவனுக்குப் பூர்வபுண்ணியமகிமையால் இம்மனுஷசரீரரூபப் பெரும்பொருள் கிடைக்கும். இப்பெரும் பொருளை இஜ்ஜீவச் சூதாடி சம்சாரச்சூதிலிழந்துவிடுவனாயின், இம்மனுஷசரீரப் பெரும்பொருள் மீண்டுமிச் சூதாடிக்குக்கிடைப்பது மிகவும் துர்லபமாம். இவ்வுலகில் சூதாடி சூதில் தோல்வியையடையின் உலகவெளிப்படையான துக்கத்தையும் ரகசியதுக்கத்தையும் அனுபவிப்பதே போல், இப்பாரதகண்டத்தே விஷய ரூபச் சூதாடிகளால் தோல்வியை யடைந்த இஜ்ஜீவச்சூதாடி இம்மனுஷசரீரத்தைவிட்டுப் பாதாளலோகத்தும் பிரஹ்ம லோகத்தும் பூவுலகத்தும் நரகலோகத்தும் நானாவகைச் சரீசங்களையடையுங் காலிவன் அவ்வுலகங்களில் விஷய ஜன்னிய பராதீனமாய் சுகலேசத்தால் மறைபட்ட துக்கத்தையே யனுபவிப்பான். நரகாதிகளிலோ பிரசித்த துக்கத்தையே யனுபவிப்பன். ஈண்டு, சூதாடிகளுக்கு இவ்வியற்கை வெளிப்படையாம்: - எச் சூதாடிகள் எம்.மூடர்களை ஒருமுறை ஜயிப்பரோ அம் மூடர்கள் போமிடமெல்லாம் அவர்கள் போய் வெல்லமுயல்வர். அம்மூடரிடத்தே சிறிதுமாத்திராதனமிருக்கும்

வரையும் பின்தொடர்தலைவிடார். அவர்பால் ஒரு கௌபீனமாத்திரமிருக்குமாயின் பின் தொடர்தலை விடுவர். அதுபோல், விஷய ரூபச் சூதாடிகள் இப்பாரதகண்டத்தே எம்மூட ஜீவர்களுடைய மனுஷசரீரரூபதனத்தை வெற்றி கொள்வரோ, அம்மூடஜீவர்கள் இத்தூலசரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்து செல்லும் லோகங்ளி லெல்லாம் இவ்விஷய ரூபச்சூதாடிகள் அவரை வெல்லும் பொருட்டுச்செல்லுவர். அம்மூடரிடத்தே புண்ணியதனமிருக்கும் வரை பின்றொடர்தலைவிடார்; மற்றோ, சர்வபுண்ணியத்தனத்தையும் வெற்றிகொண்டு அம்மூடர்பால் பாவவடிவ கௌபீன மாத்திரமிருக்குமாயின், அவ்விஷயச்சூதாடிகள் பின்றோடர்தலை விடுவர். இப்பாரதகண்டத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் யான் பிரஹ்ம ரூபன் என்னும் அபேதஞானத்தையடையாத அஞ்ஞானிக்கு இச்சரீரமழிந்தபின்னர்க் கூறியவண்ணம் மகாஹானியுண்டாம்; அதுநம்மையடையாமலிருக்குமாறு ஒருபாயத்தை நாம் செய்தல் வேண்டும் அவ்வுபாயமும் பிரஹ்மஞானமன்றி வேறொன்று மன்றா மாதலின், இவ்விடத்திலேயே நாம்பிரஹ்மஞானத்தைச் சம்பாதித்தல் வேண்டும்; அதனால் அம்மஹாஹானி நமக்குமீண்டு முண்டாகமாட்டாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மவித்தையின் பிராப்தியால் அதிகாரிகட்கு விஷயச் சூதாடிகளினின்றும் பயநிவிருத்தி எங்ஙனமுண்டாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஈண்டுச்சூதாடிகள் கபடப்பாசகைகளால் அச்சூதில் உண்மையைக் கூறுஞ் சாக்ஷியின்றாயின், வேறொருமூடனைத் தோல்வி யடைவிப்பார்கள். உண்மையைக் கூறும் சாக்ஷியிருப்பின் அவர்கள் அயலானைத் தோல்வியார்கள்; மாறாய், அக்கபடிகளே தோல்வியடைவர்கள். அது போல், நாம் பூர்வ அநேக ஜன்மங்களில் விஷயச்சூதாடிகளோடு சூதாடினோம். ஆனால், வேதாந்த சாஸ்திரவடிவ சாக்ஷியில்லாமலே ஆடினோமாதலின், அவர்கள் கபடப்பாசகை களால் நம்மைத் தோல்வித்தனர். இப்போது நாம் வேதாந்தசாஸ்திர சாக்ஷியை ஸ்தாபனஞ் செய்து விஷயச்சூதாடிகளோடு ஆட ஆரம்பித்தோமாதலின், அவர்களை நாம் அவசியம் வெற்றி கொள்வோம். ஹே ஜனகராஜாவே! என்போல் நீயும் வேதாந்த சாஸ்திர சாக்ஷியை வைத்து அவ்விஷயச்சூதாடிகளை வெற்றிகொள்ள முயலுதி, அச்சாக்ஷியிருப்பின் அக்கபடிகள் நின்னை வெற்றி கொள்ளார்; மற்றோ, நீயே வெற்றிகொள்வாய். வேதாந்தசாஸ்திரசாக்ஷியின் முன்னர் நாம் விஷயச் சூதாடிகளோடு சூதாட ஆரம்பித்தோம். மனுஷ சரீரரூபதனத்தை மத்தியில் வைத்து ஆடவே அத்தனம் அவ்விஷயச்சூதாடிகட்கும் போகோபயோகியாதலின் முன்னர் நமக்கு ஜயமுண்டாகவில்லை. இப்போது நாம் வேதாந்த சாஸ்திர சாக்ஷியை மத்தியில் வைத்திருக்கின்றோம். அதுநமக்கு அநுகூலமாமாதலின் இவ்வகை உபதேசத்தைச் செய்கின்றது. ஹே அதிகாரிகளே! இம்மனுஷசரீரரூபதனம விஷயச்சூதாடிகட்கு அநுகூலமாதலின், இதனை மத்தியில் வைத்து அவர்களோடு சூதாடுவீர்களாயின், உங்கட்கு ஒருகாலும் வெற்றியுண்டாகாமல் தோல்வியே யுண்டாம். ஆகையால், இவ்விஷயச் சூதாடிகளை வெற்றிகொள்ளு மிச்சையுங்கட் கிருப்பின் நீங்கள் பிரமசரியாதி சாதனதனத்தை மத்தியில் வைத்து அவர்களோடு சூதாடுங்கள். அத்தனம் அவர்கட்குப்பிரதிகூலமாமாதலின், அதனைக்கண்டு அவர்கள் விரைவாகவே ஓடிப்போவர்கள். ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணமாய் வேதாந்த

சாஸ்திர சாக்ஷியின் வசனத்தை நம்பிக்கையோடு மங்கீகரித்து நாம் இக்கால் அவ்விஷயச் சூதாடிகளை அவசியம் வெற்றிகொள்ளல் வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இஜ்ஜீவர்கட்குவிஷயரூபசத்துருக்கள் அநேகருளர். அவர்கள் யாவரையுஞ் சூதுமாத்திரத்தால் வெற்றி கொள்ளல் முடியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகில் ஜீவர்கட்குள்ள அநேக சத்துருக்களுள் தூரதேசத்திலிருப்பவரைப் பாணங்களாற்கொல்வர். சமீபத்திலிருப்பவர்களைப் பாசங்களாற்கட்டுவர். அத்தியந்தம் அற்பர்களைச் சூதால் வெற்றிகொள்வர். அதுபோல், சாஸ்திரங்களில் நிஷேதித்துள்ள விஷயசத்துருக்களை நாம் சாஸ்திர விகிதயாகதானாதி பகிரங்க சாதனரூப பாணங்களாற் கொல்வோம். சாஸ்திரத்தில் நிஷேதியாத விஷயசத்துருக்களை நாம்சமதமாதி அந்தரங்கசாதனரூப பாசங்களாற் கட்டுவோம். பிரஹ்மாகாரவிருத்தி கிளம்புங்காலத்தில் ஒவ்வொருகாற் பிரதீதி யாகும் அற்பவிஷய சத்துருக்களை நாம் பிரஹ்மசரியாதிரூபதனத்தை மத்தியில் வைத்துச் சூதில் ஜயிப்போம். வேதாந் தசாஸ்திரப் பிரமாணத்தால் உற்பன்னமாய் நான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் அபேதஞானாக்கினியால் நாம் அவ்விஷயரூப் பிரமத்த சத்துருக்களையும், அவர்களின் தாய் தந்தை பந்துக்களையும் சாம்பராக்குவோம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்விஷயரூப சத்துருக்கட்குத் தாய் தந்தை பந்துக்கள் யாவர்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அநித்தியபதார்த்தங்களில் நித்திய புத்தி, அசுசிபதார்த்தங்களில் சுசிபுத்தி, இவைமுதலாக அந்நியபதார்த்தங்களிடத்தே அந்நிய புத்திவடிவ விக்ஷேபசக்தி, ஆன்மாவை மறைக்கும் ஆவரண சக்தி, என்னும் இவ்விருவகையையுமுடைய அவித்தையே அவ்விஷயச்சூதாடிகளின் தாயாம். சாஸ்திர சம்ஸ்கார மற்ற அசுத்தமனம் தந்தையாம். நானாவகை வாசனைகள் பந்துக்களாம். இவர்களோடு கூட அவ்விஷயச்சூதாடிகளைப் பிரஹ்ம ஞானரூப அக்கினியாற் சாம்பராக்கி நாமவரை வெற்றிகொள்வோம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எவ்வபராதத்தால் தாங்கள் அச்சத்துருக்களைக் குடும்பத்தோடு நாசஞ்செய்ய முயன்றீர்களோ, அவ்வாறு அவ்விஷயரூப சத்துருக்கள் என்ன அபராதஞ்செய்தார்கள்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அவ்விஷயக்கபடச் சூதாடிகள் நம்மனோரைப் பூர்வஜன்மத்தே அநேகமுறை வெற்றி கொண்டனராதலின், இப்பகைவரின் மகாஅபராத அனுசாரமாகவே அவர்கட்குத்தண்டம் தரல்வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! விஷயக்கபடச் சூதாடிகள் பூர்வம் நம்மனோரைப் பன்முறை பராஜயஞ்செய்தனர் என்பதின்கண் யாது பிரமாணம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்விஷயத்தில் பிருதிவி முதலிய லோகங்களும், தருமராஜாதிலோகபாலர்களும், அந்தர்யாமியாகிய ஈஶ்வரரும், சாக்ஷிரூபமாய்ப் பிரமாணங்களாவர். இவ்வார்த்தை மனுஸ்மிருதியின்கண்ணும் ஸ்ரீமநுபகவானுங்கூறியுள்ளார்.

ஆ-சு.

இரவியும் மதியுங்காலு மெரியொடு தேவும் பூவு
மருவற லிதயந்தானு மனந்தின மிரவினோடு
மிருவிதச் சந்திதாமு மிதம் புரி தருமராஜன்
நரருடைச் சரிதநாளு நன்கறிந் திடுவரன்றே

(பொருள்.) ஆதித்தியன், சந்திரன், பவநன், அக்கினி, சொர்க்கலோகம், பூமி, ஜலம், சாக்ஷி ஆத்மா, மனம், தினம், இராத்திரி, இரண்டு சந்தியைகள், தர்மராஜா என்னுமிவர் யாவரும் இஜ்ஜீவர்களின் சுப அசுப விருத்தாந்தங்களையறிவர். ஹே ஜனகராஜாவே! பூர்வ பூர்வஜன்மங்களில் விஷயரூபச் சூதாடிகளால் தோல்வியை யடைந்ததாமே இப்போது வேதாந்த சாஸ்திரரூப சாக்ஷியின் பலத்தால் இந்திரியரூ பப் பாசகைகளாலும் யாகதானாதிரூபப் பாணங்களாலும் அக்கபடிகளை அவசியம் வெற்றி கொள்வோம்.

கருத்திதுவாம்: - பாசகைகளின் பிரவிருத்தியால் சூதாடிகளின் ஜயமுண்டா வதே போல், இராகத்துவேஷமற்ற இந்திரிய ரூபப் பாசகைகளின் பிரவிருத்தியால் நம்மனோர்க்கும் விஷயச்சூதாடிகளினின்றும் வெற்றி சம்பவிக்கும். இவ்விஷயம் கீதையின் கண்ணே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் அர்ச்சுனனை நோக்கித்திருவாய் மலர்ந்த ருளியுள்ளார்.

"வேண்டல்வேண் டாமை யின்றிமிகைசெலாப் புலன்களாலே
மாண்டபோ கங்க டுய்ப்பான் மனங்கலக் குறான் மற் றத்தா
லீண்டிய தெளிவுண் டாமாற் றெளியவே யெல்லை யின்றிப்
பூண்டநோய் நீங்கு நீங்கப் புலனிலை நிற்கு மன்றே."

(பொருள்.) இராகத்துவேஷமற்றனவும், தனது வயப்பட்டனவுமாகிய நேத்திராதி இந்திரியங்களால் ரூபாதி விஷயங்களைக் கிரகணஞ் செய்யும் இவ்வறிஞன் பந்தத்தையடையான்; மற்றோ, பரமாநந்தத்தையடைவன். ஹே ஜனக ராஜாவே! யுதிஷ்டிராதி பஞ்சபாண்டவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாகிய சாக்ஷியின் பலத்தால் துரியோதனாதி கபடச்சூதாடிகளை வெற்றி கொண்டதேபோல், நாமும் வேதாந்த சாஸ்திரரூப சாக்ஷியின் பலத்தால் அவ்விஷய ரூபக் கபடச்சூதாடிகளை அவசியம் வெற்றிகொள்லோம். வேதாந்த சாஸ்திர சாக்ஷியினானன்றி அவர்களோடு சூதாடுமஞ்ஞானிகட்கு மகாஜானியுண்டாம், நாம் இப்போது அச்சாக்ஷியின் சகாயத் தால் அவர்களோடு சூதாடுகின்றோமாதலின் அம்மகாஹானியையடையோம்; மற்றோ, இப்போது நமக்கே வெற்றியுண்டாம். முன்னிருந்த சுகர் வாமதேவராதி அதிகாரிகள் வேதாந்த சாஸ்திர சாக்ஷியின் பலத்தால் விஷயச்சூதாடிகளை வெற்றி

கொண்டு பிரஹ்ம பாவத்தைப் பெறுதல் வடிவ ஸ்வராஜ்ஜியத்தைப் பெற்றனர். அது போல், நாமும் இப்போது வேதாந்த சாஸ்திர சாக்ஷியின்பலத்தால் விஷயக்கபடச் சூதாடிகளை வெற்றிகொண்டு பிரஹ்ம பாவப் பிராப்திவடிவ ஸ்வராஜ்ஜியத்தைப் பெறுவோம். இக்காரியஞ்செய்வதில் நாம் நேரம் போக்கலாகாது. வேதாந்த சாஸ்திர சாக்ஷியின்றியே விஷயச்சூதாடிகளோடு சூதாட ஆரம்பிக்கும் மூடமதியுடையோர் புண்ணிய ரூபதனமற்றவராய் ஒருபாவவடிவகௌபீனத்தைக் கவர்ந்து அநேகம் வகைத் துக்கங்களையடைவர். பிரசித்தமாய் சூதில் தோல்வியடைந்தவர்களின் கூட்டம் அவ்விடத்தே வேறாய்க் காணவருவதேபோல, இச்சம்சாரத்தே விஷயச் சூதாடிகளால் தோல்வியுற்ற மூடர்களுள் சில ஜீவர்களோ பக்ஷிசரீரத்தை யடைவர், சிலரோ தருமுதலிய தாவரசரீரங்களையடைவர், சிலரோ கிராமத்திலிருப்பனவும் வனததிலிருப்பனவுமாய் பசுசரீரங்களையடைவர், சிலரோ சர்ப்பாதி சரீரங்களை யடைவர். எனவிவை முதலாய்த் தோற்றப்பட்ட எண்பத்துநான்குலக்ஷம் சரீரங்களும் தோல்வியை யடைந்த ஜீவர்களின் கூட்டமெனத் தெரிந்து கொள்க. இவ்வுலகில் கிருத, திரேதா, துவாபர, கலி, என்னும் நாமங்கள் கற்பிக்கப்பட்ட சூதாடுங்கருவியாய் பாசகைகளால் அச்சூதாடிகள் அவற்றையநுகூலமாய்ச் செலுத்தும் சாதனமாகிய அக்ஷஹிருதயமென்னும் மந்திர ஞானமில்லாதவர்களை வெற்றி கொள்வர். அந்த ஞானமுடையவரை அவர்கள் வெற்றி கொள்ளார்கள்; மாறாய், அக்கபடிகள் தாமே தோல்வியையடைவர். அதுபோல், இவ்விஷயக் கபடச் சூதாடிகளால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டவரோ, அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப அக்ஷஹிருதய மென்னும் மந்திர ஞானமற்றவராவர். அந்த ஞானமுடையவரை அவர்கள் வெற்றி கொள்ளார்கள்; மற்றோ, அச்சூதாடிகள் தாமே தோல்வியடைவர். அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மரூப அக்ஷஹிருதயமென்னும் மந்திரததை நாம் இப்போது அறிந்திருக்கின் றோமாதலின், நம்மை இவ்விஷயச்சூதாடிகள் வெற்றி கொள்ள முடியாதவராவர்; மற்றோ, நாமே இவர்களை வெற்றிகொள்வோம். சம்பூரண ஜகத்தின் அதிஷ்டான வடிவ அத்விதீயப பிரஹ்மம் என்வடிவினும் வேறன்றாம், மற்றோ, அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மம் யானே என, இவ்வதிகாரி யானவன் அம்மந்திரத்தைக் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் நிச்சயிக்கின்; அஞ்ஞானி ஜீவர்களைப்போல் பச்சாத்தாபததை யடையான். இப்போது அப்பச்சாத்தாபம் நிரூபிக்கப்படும்: -- இப்பாரதகண்டத்தே பூர்வ புண்ணிய மகிமையால் எனக்கு மனுஷசரீரங் கிடைத்தது. அதனை யடைந்தும் மூடப்புத்தியையுடைய யான் வேதாந்த சாஸ்திர சாக்ஷியின் சகாயமின்றியே விஷயச்சூதாடிகளோடு சூதாடினேனாதலின், அவர்கள் எனது வித்தையாகிய தனத்தையும், புண்ணியமாகிய தனத்தையும் முழுவதுங் கொள்ளை கொண்டனர். எப்பாவரூப கௌபீனத்தால் மூடபுத்தியையுடைய யான் அநேக ஜன்மங்களில் துக்கத்தை யடையலாமோ, அவ்வொன்றே என்பாலிருக்கின்றது. என இவ்வண்ணம் பச்சாத்தாபப்பட்டு அஞ்ஞானியானவன் தன்னைத் திக்காரஞ்செய்துகொள்வதேபோல, அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப அக்ஷஹிருதயமென்னும் மந்திரத்தை அறிந்தவறிஞன் பச்சாத்தாபப்பட்டுத் தன்னைத் திக்காரஞ்செய்யான். எவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவை நிச்சயித்து அவ்வறிஞன் பச்சாத்தாபமற்றவனாவனோ, அது ஜன்ம மரணாதி சரீர தருமங்களும், பசிதாகாதி பிராண தருமங்களும், கருத்திருத்துவ போக்த்ருத்துவாதி அந்தக்கரண தருமங்களுமற்றதாம். அந்தக்கரணாதி சர்வ சங்காதங்கட்குஞ்சாக்ஷியாம் பிரஹ்மாதி தேவதைகளின் தினங்களோடு கூடிய

சம்வச்சரவடிவ நானாவகைக் காலங்களும், ஆகாசாதி பதார்த்தங்களைப் போதிக்கும் பொருட்டு, அதினின்றே யுற்பன்னமாகும் அத்தகைய ஆநந்தசொரூப ஆன்மா, தனது பிரகாசத்தில் சூரியன், சந்திரன், மின்னல், வாக்கு என்பன முதலிய வேறு ஜோதிக ளையபேக்ஷியாது; மற்றோ, அச்சுயஞ்சோதி ஆன்மாவே சூரியாதிஜடஜோதிகளை ஒளிர்விக்குமாதலின், சுருதிபகவதியானவள் அவ்வான்மாவை ஜோதிகட்குஞ் ஜோதி எனக்கூறினள். இத்தேகத்தைத்தரித்த பிராணிகளைப் பிராணவாயுவும், அபான வாயுவும் ஜீவிக்கச் செய்யமாட்டா; மற்றோ, இச்சுயஞ்ஜோதியாய் ஆன்மாவே சர்வப் பிராணிகளையுஞ் ஜீவிக்கச்செய்யுமாதலின், சுருதிபகவதியானவள் அச்சுயஞ்ஜோதி ஆன்மாவை ஆயுஷ் எனக்கூறினள். எவ்வதிஷ்டானரூப ஆன்மாவிடத்தே பிராணன், சக்ஷு, சுரோத்திரம, மனம், சூரியாதி என்னும் ஐந்து மிருக்கின்றனவோ, எதன்பால் பிருதிவி முதலிய நான்கு பூதங்களோடு கூட ஆகாசமிருக்கின்றதோ, அத்தகைய அதிஷ்டான ஆன்மாவை யான் எனது வடிவமாய் அறிகின்ன்றேனாதலின், யானும் ஜன்மமரணாதி விகாரங்களற்ற சர்வ ஜகத்தினதிஷ்டானமாவேன். பிராணன், சக்ஷு, சுரோத்திரம், மனம், சூரியாதிகள் என்னும் ஐவகை ஜோதிகளுள், இவ்வான்மாப் பிராணனுக்கும் பிராணனாம், சக்ஷுவிற்கும் சக்ஷுவாம். சுரோத்திரத்திற்குஞ் சுரோத்திரமாம, மனத்திற்கும் மனமாம், சூரியாதிகட்குஞ் சூரியனாம். இங்ஙனம் சர்வப்பிராணாதி ஜோதிகட்குஞ்ஜோதி ரூபமாய் அந்தரியாமியாகிய ஆன்மாவை நிச்சயஞ்செய்துள்ள அதிகாரியே அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மரூப அக்ஷஹிருதய மென்னும் மந்திரத்தை யறிவன். அவ்வந்தரியாமியாய் ஆன்மா ஜகதுற்பத்தியின் முன்னரும், நாசமானபின்னரும் ஏக அத்விதீயரூபமாயே நிலைபெற்றிருக்கும். ஸ்திதிகாலத்தே சரீராதிரூப கற்பித உபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் நானாவடிவத்தை யடைந்ததே போலத் தோற்றாநிற்கும். இவ்வண்ணம் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ வடிவத்தை யறிந்தவனுக்கு விஷயரூபப் பகைவரினின்றுஞ் சிறிதும் பயமின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அத்தகைய அத்விதீய ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் அதிகாரிகட்கெப்பிரமாணத்தாலுண்டாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சர்வபேதங்களுமற்ற அத்விதீய ஆத்மா ரூபஸ்பரிசாதிகுணங்களற்றதாமாதலின், நேத்திராதி பாஹ்யேந்திரியங்களால் அதன் சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, மனத்தானே அதன்சாக்ஷாத்கார முண்டாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மனத்தானே அத்விதீய ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார முண்டாகுமாயின், சர்வ ஜீவர்கட்கும் மனமிருக்கின்றதாதலின், யாவருக்குமே சாதகமின்றியே அதன் சாக்ஷாத்காரம் ஏன் உண்டாவதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணமனனாதி சாதனங்களால் சீர்திருத்தப்பட்ட சுத்தமனத்தானே ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார முண்டாம். இவ்வகைமனம சர்வ ஜீவர்கட்குமின்றாதலின் சாதனஹீனர்கட்கு அதன் சாக்ஷாத்காரமுண்டாக மாட்டாது. இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு, மனத்தின்கண் சர்வ பதார்த்தங்களின் ஞானகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்

படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! என்னும் இச்சுருதியின்கண் நேத்திராதி இந்திரியங்கட்கு அந்தராத்மாவின் தரிசன அயோக்கியத்தன்மை கூறப்பட்டுளது. ஆயினும், பிரஹ்மாவானவர் மனத்தை உள்ளிலும், வெளியிலுமுள்ள சர்வபதார்த்த தரிசனத்தின் பொருட்டு, உண்டாக்கினராதலின், பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானமென்னும் முக்காலங்களிலுமுள்ள வெளிப்பொருள்களை இஜ்ஜீவன் மனத்தானே யறிவன். முக்கால மற்ற அந்தர அத்விதீய ஆன்மாவையும் இவ்வதிகாரி மனத்தானே யறிவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மனத்தானே சர்வ பதார்த்தங்களின் ஞானமுண்டாகுமாயின், நேத்திரமற்ற குருடனுக்கு மனமோவிருக்கின்றதாதலின், அதனால் அவனுக்கும் ரூபாதிகளின் நிச்சயம் உண்டாதல் வேண்டுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ரூபாதிபதார்த்தங்களின் தரிசனத்தின் கண் நேத்திராதி இந்திரியங்கள் மனத்திற்குச் சககாரிகாரணங்களாம். அவை யின்மையின் அம்மனம் உருவாதிகளின் நிச்சயத்தை உண்டாக்காது. ஏனெனின், ஈண்டு நேத்திரேந் திரியத்தோடு கூடிய மனத்தையுடையவன் நீலபீதாதி ரூபங்களைக் காண்பதேபோல், சுரோத்திரேந்திரியததோடுகூடிய மனத்தையுடைய அந்தகன் நீலபீதாதிகளைக் காணான். நேத்திரமற்ற அந்தகன் நீலபீதாதியை யறியாததால் அபராதமடையாதது போல, நேத்திராதிப் பிரமாணங்களின்றி நீலபீதாதிகளை யறியாததால் இம்மனமும், அபராதத்தையடையாது. ஆகையால், இஜ்ஜீவன் மனத்தானே எல்லா உள் வெளிப் பதார்த்தங்களையுமறிவன். அவற்றுள், பேதத்தைக் கவரும் நேத்திராதிப் பிரமாணங் களோடு கூடியமனத்தால் நானாவகையாய் பேதத்தைக் கவர்வன். ஜீவேஸ்வர அபேதத்தையுணர்த்தும் மஹாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணத்தோடு கூடிய மனத்தால் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன். ஆகையால், சர்வ பேதங்களுமற்றதும், சர்வஜீவர்களின் ஆன்மவடிவமுமாய் அத்விதீயப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம் சுத்த மனத்தானேயாம். சிரவணமனனாதி சாதனங்களோடு கூடிய சுத்தமனத்தானே அதிகாரிகள் அத்விதீய ஆன்மாவைக் காணத்தக்கவர்களாவர்கள் என்பதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மத்தியான சூரியனை விஷயஞ்செய்யும் பொருட்டுப் பிரவிருத்தித்த சக்ஷுவிந்திரியம் அச்சூரியப் பிரபையைச சகிக்கமுடியாததாய் அச்சூரியனிடத்தினின்றும் நிவிருத்தியுற்று வருவதேபோல், அத்விதீய ஆன்மாவை விஷயஞ் செய்யும் பொருட்டுச்சென்ற மனமும் வாணியும் அதனையடைய முடியாமல் அதனிடத்தினின்றும் திரும்பிவரும், என்னும் இச்சுருதியின்கண் அத்விதீயப் பிரஹ்மம் மனசஹிதவாணிக் கவிஷயமெனக் கூறப்பட்டுளது. என்னுமிச் சுருதியின்கண் அத்விதீய ஆன்மா மனத்தின் விஷயமெனக் கூறப்பட்டுள தாதலின், இவ்விரண்டு சருதிகட்கும் பரஸ்பரம் விரோதமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! என்னும் இச்சுருதியின்கண் அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தின்கண் சிரவணாதி சாதனங்களோடு கூடிய சுத்தமனத்திறகுக் காரணததன்மை கூறப்பட்டுளதாதலின், இரண்டு சுருதிகட்கும் பரஸ்பரம் விரோதஞ் சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹேபகவன்! உபநிஷத்ரூப சப்தப்பிரமாணத்தால் அறியயோக்கி யமாய் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின் சொரூபததை யான் நின்பால கேட்கின் றேன். என்னும் சுருதியின்கண் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத் தின்கண் உபநிஷத் வடிவ சப்தத்திற்கே காரணத்தன்மைகூறப்பட்டுளது. என்னுஞ் சுருதியின்கண் அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின்கண் மனத்திற்கே காரணத் தன்மை கூறப்பட்டுளதாதலின் இவ்விரண்டு சுருதிகட்கும் பரஸ்பரம் விரோதமா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! உபநிஷத்வடிவ சப்தப்பிரமாணத்தின் சகாயததானனறி இம்மனம் ஆத்மசாக்ஷாதகாரத்தையுண்டாக்காது; மற்றோ, அச்சகா யத்தானே இச்சுத்தமனம் அதனையுண்டாக்குமாதலின் அவ்விரு சுருதி கட்கும் பரஸ்பரம் விரோதம் சம்பவியாது.

கருத்திதுவாம்: - சில அறிஞரோ ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தின்கண் உபநிஷத் வடிவ சப்தத்தைக்கரணம் எனவும் மனத்தைச் சககாரிகாரணம் எனவுமங்கீகரித் துளார். வேறுசில அறிஞரோ மனத்தைக் கரணமெனவும் உபநிஷத்வடிவ சபதப் பிரமாணத்தைச் சககாரிகாரணமெனவு மங்கீகரித்துளார். இவ்விருவகைப் பிரக்கிரியைகளும் சுருதிப்பிரமாணத்தால் சித்தமாம். இத்துணையால், அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தின்கண் பிரமாண நிரூபணம் பிரதிபாதிக்கப் பட்டது. இப்போது அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் சர்வத்துவைத நிஷேதம் நிரூபிக்கப்படும். ஹே ஜனகராஜாவே! அத்விதீயப்பிரஹ்மரூப ஆத்மாவின்கண் நானாவகைப் பேதத்தையுடைய இப்பிரபஞ்சம் சிறிது மாத்திரையுமின்றாம். ஏனெனின வியாகரணமுறையாய் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற யாவினும் அதிகமாய் வஸ்துவே பிரஹ்மசப்தத்தின் பொருளெனத் துணியப்பெறும். ஒருகால் பிரஹ்மத்தின் கண் எப்பதார்த்தத்தின் பேதமேனும் அங்கீகரிக்கின் யாது பேத முடையதாமோ அது வஸ்துபரிச்சேதமுடையதாம். யாது பேதரூப வஸ்து பரிச்சேத முடையதாமோ அது அற்பமாம். யாது அற்பமாமோ அது யாவினுமதிகமாகாது; கடபடாதிபார்த்தங்களே போலுமெனவாமாதலின், பேதத்தையங்கீகரித்தலால் யாவினுமதிகத்தன்மைவடிவப் பிரஹ்மசப்தத்தின் பொருள் பரமான்மாவிடத்தே பொருந்தாதாம். இப்போதிப்பொருளே வெளிப்படையாய்க் காண்பிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே ஈண்டு நூலுணர்ந்தோர் சப்தங்கட்கு இருவகைப்பொருள்கள் உடன்பட்டுளார். அவற்றுள், ஒன்றோ சப்தத்திற்கு முக்கியப்பொருளாம், மற்றொன் றோ, சப்தத்திற்குக் கௌணப்பொருளாம், தேவதத்தன் சிங்கம் என்புழி மிருகராஜா வாய் பசுவின்கண் சிம்மசப்தத்தின் முக்கியப் பொருளுளது. கௌணப்பொருளோ தேவதத்தன்பாலுளது. சப்தத்தின் முக்கியப் பொருள் சம்பவிக்குமிடத்து கௌணப் பொருளை அங்கீகரிக்கலாகாதென்றும் நூலுணர்ந்தோர் நிர்ணயித்துளாராதலின், ஏக அத்விதீயப்பரமான்மாவைவிடுத்துள்ள யானை முதலிய அனான்மபதார்த்தங் களிடத்தே குதிரை முதலியனவற்றைக் குறித்து அதிகத்தன்மையிருப்பினும் மலை முதலியவற்றைக் குறித்து அவற்றின்கண் அதிகத்தன்மையின்றாம். மலை முதலியவற்றின் கண்ணும் யானை முதலியவற்றைக் குறித்து அதிகத்தன்மை யிருப்பினும் ஆகாசாதிகளைக் குறித்து அதிகத்தன்மையின்றாம். இவ்வண்ணம் சர்வ

அனாத்மபதார்த்தங்களிடத்திலும் அபேக்ஷையோடு கூடிய அதிகத்தன்மை யுளதாதலின் யானை முதலிய அனாத்மபதார்த்தங்கள் பிரஹ்மசப்தத்தின் முக்கியப் பொருளன்றாம்; மற்றோ, கௌணப்பொருளாம். தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற பரமான்மாவின்கண் ஒரு பதார்த்தத்தைக்குறித்து அதிகத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, அபேக்ஷையற்ற அதிகத்தன்மையுளது. ஆதலாலப்பரமான்மாவே பிரஹ்மசபதத்திற்கு முக்கியப் பொருளாம். யாது ஒரு தேசத்திருந்து ஒரு தேசத்திராதோ அது தேசபரிச்சேத முடையதாம். யாது ஒரு காலத்திருந்து ஒருகாலத்திராதோ அது காலபரிச்சேத முடையதாம். யாது வேறொருபொருளினும் வேறாமோ அது வஸ்துபரிச்சேத முடையதாம். யாது தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமுடையதாமோ அது அற்பமாம். கையிலிருக்கும் நெல்லிக்கனி தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமுடைய தாதலின், அற்பமாதல் போலப் பரமான்மாவினும் வேறாய் அனான்மபதார்த்தங்கள் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமுடையனவாமாதலின் அற்பமாம். முப்பரிச்சேதமுமற்ற யாவினுமதிக வஸ்து பிரஹ்மசப்தத்தின் பொருளாம. யாவினுமதிகத்தன்மையும் அற்பத்தன்மையும் பரஸ்பரம் விரோதமுடையனவாமாதலின் ஒன்றன்கண் அவ்விரு தருமங்களுமிரா; மற்றோ, எப்பொருளில் அதிகத்தன்மையுளதோ அதன்கண் அற்பத் தன்மையிராது. எதன்கண் அற்பகதன்மையுளதோ அதன்கணதிகத்தன்மையிராது. ஆதலின், பரமான்மாவினும் வேறாய் எல்லா அனான்மபதார்த்தங்களும் பிரஹ்ம சப்தத்தின் கௌணப்பொருளாம. பரமான்மா ஒன்றே முக்கியப் பொருளாம். பேதவடிவ வஸ்துபரிச்சேதமும் மூவகைத்தாம். ஒன்றோ, சொரூபபேதமாம்; மற்றொன்றோ ஸஜாதீய பேதமாம்; மற்றொன்றே விஜாதீயபேதமாம். அவற்றுள், தன்வடிவத்திலிருக்கும் பேதம் சொரூபபேதமாம். ஒருவிருக்ஷத்தின்கண் ஸ்கந்தம், சாகை, பத்திரம், புஷ்பம், பலம், என்பன முதலியவற்றின் பரஸ்பர பேதம் சொரூபபேதமாவதேபோலுமாம்; இதனையே சாஸ்திரத்தின்கண் சுவகத பேதம் எனப்படும். இப்பேதம் சாவயவபதார்த்தத்தேயுண்டாம்; இவ்வத்விதீய பிரஹ்மம் நிரவயவமாமாதலின் இதன்கண் இப்பேதம் சம்பவியாது. சமானஜாதியையுடைய பதார்த்தங்களின் பரஸ்பரபேதம் ஸஜாதீயபேதமெனப்படும். கோத்தன்மைச் சாதியை யுடைய சர்வகோக்களுள், வெண்ணிறக்கோவின்கண் கருநிறக் கோவின் பேதம், அல்லது, ஸர்வாங்கங்களோடு கூடிய கோவின்கண் கொம்புமுதலிய அங்கமற்ற கோவின் பேதம், ஸஜாதீயபேதமாவதே போலுமாம். இதுவும் அத்விதீயப் பிரஹ்மத் தின்கணின்றாம். விருத்தஜாதியையுடைய பதார்த்தங்களின் பரஸ்பரபேதம் விஜாதீய பேதமாம். மனுஷத்தன்மைச் சாதியையுடைய மனுஷர்களிடத்தே கடத்தன்மைச்சா தியையுடைய கடங்களின் பேதம் விஜாதீயபேதமாதாலேபோலுமாம். இதுவும் அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தின்கணின்றாம். ஆகாசத்தின் கண்ணே தோற்றா நின்ற பெரிய கந்தர்வநகரம் அதிஷ்டான ஆகாசத்தினும் முக்காலத்தும் வேறன்றாமாவதேபோல, அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே தோற்றா நின்ற இத்தூலசூக்ஷுமரூப சம்பூரணஜகத்தும் அதிஷ்டானப்பிரஹ்மத்தினும் முக்காலத்தும் வேறன்றாம். கனவின்கண் சம்பூரண பதார்த்தங்களோடு கூடிய தேசகாலங்கள் கனாக்காண்ப வனிடத்தே யுற்பன்னமாவதுபோல, தேசகாலமே முதலாய் இவ்வெல்லாவுலகும் பிரஹ்மத்தின்கண்ணேயுண்டாம். அது பரமாநந்தவடிவாம், சூரியாதிஜோதிகட்கும் ஜோதியாம், நாசமற்றதாம், சர்வபேதமற்றதாம், யாண்டும் நிறைந்ததாம். கடாதி யுபாதிகளற்ற சுத்த ஆகாசத்திற்குத் தனது சொரூபத்தோடு பேதமில்லாததேபோல,

மாயாதியுபாதிகளற்ற சுத்தப் பிரஹ்மத்திற்கு அந்தக்கரணாதியுபாதிகளற்ற சுத்த ஆன்மாவோடு பேதமின்றாம். ஏனெனின், கொதுகின்தேகத்தும் யானையின் யாக்கை யிலும் ஆகாசம் உள்ளும் வெளியும் சமானவியாபகமா யிருப்பதே போல் இவ்வான்மாவும் சர்வஜகத்தின் உள்ளும் வெளியும் சமான வியாபகமாம். இத்தகைய ஆன்மாவிற்கு பிரஹ்மத்தோடு ஒருமைசம்பவிக்கும். ரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தின் கண்ணே தோற்றும் சர்ப்பம், தண்டம், மாலை, ஜலதாரை என்பன முதலிய கற்பித பதார்த்தங்கள் அதன்கண்ணேயிருக்கும். அதனினும் அவை முக்காலத்தினும் வேறாகாததேபோல், தேசகாலம் முதலிய சம்பூரண ஜகத்தும் அதிஷ்டானரூபப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணேயிருக்கும். முக்காலத்தும் அதனினும் வேறன்றாம். சம்பூரண தேகதாரி ஜீவர்களின் ஆன்மா முற்கூறிய சர்வபேதங்களுமற்றதாமாதலின், இவ்வான்மாவே பரப்பிரஹ்மரூபமாம். இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவினும் மேலாய் வேறொரு அதிகபதார்த்தமுமின்றாம்; மற்றோ, இவ்வான்மாவே சர்வபதார்த்தங்களி னும் அதிகமாமாதலின், **'அயமான்மாப் பிரஹ்மம்'** என்பன முதலிய சுருதிகளில் இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவே பிரஹ்மரூபமெனக்கூறப்பட்டுளது. ஆகையால், பிரஹ்மத்தின்கண்ணும் ஆன்மாவின்கண்ணும் சிறிதுமாத்திரையும் பேதமின்றாம். ஒரு கால் பேதமிருக்குமாயின், **'அயமான்மாப் பிரஹ்மம்'** என்னுஞ் சுருதி கூறிய ஆன்மாவின் பிரஹ்மரூபத்தன்மை சம்பவியாது. சம்பவிக்குமாயின் பேதமிராது ஏனெனின், பிரஹ்மரூபத்தன்மை, பேதம் என்னுமிரண்டும் பரஸ்பரம் விரோதிகளாம்; அவைகள் ஓரதிகரணத்திரா, வெப்பமுந் தட்பமும் பரஸ்பரம் விரோதிகளாமாதலின், அவ்விரண்டும் ஓரதிகரணத்தின்றாம்; அதுபோலப் பிரஹ்மரூபத்தன்மையும் பேதமும் பரஸ்பரம் விரோதியாதலின் ஓரிடத்திராவாம். ஆகையால், அவ்விரண்ட னுள் ஒன்றைப் பரித்தியாகஞ்செய்தல் வேண்டும். ஆண்டு அந்நியோந்நியாபாவரூப பேதம் தனது பிரதியோகியை யபேக்ஷிக்குமாதலின், அப்பேதம் பகிரங்கமாம். பிரஹ்மரூபத்தன்மை எதனையு மபேக்ஷியாதாதலின் அது அந்தரங்கமாம். இவ்விரண்டிற்கும் யாண்டு, ஒருநிலைக்களத்தன்மையினடைவுண்டாமோ, ஆண்டு விரோத நீக்கப் பொருட்டுப் பகிரங்க தருமத்தையே பரித்தியாகஞ்செய்தலுசிதமாம்; என்னுமிவ்வார்த்தை யாவருக்குஞ் சம்மதமாதலின் பகிரங்கபேதத்தைப் பரித்தியா கஞ் செய்து, ஆன்மாவின்கண் பிரஹ்மரூபத்தன்மையையே அங்கீகரித்தல் வேண்டும். யாவிற்குமுள்ளாய் வியாபகமாய் வஸ்துவே ஆன்ம சப்தத்தின் பொருளாம். ஆகையால், பிரஹ்மரூபத்தன்மை ஆன்மரூபத்தன்மையினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அபின்ன மேயாம். ஆண்டு ஆன்மாவின் கண்ணொருகால் பேதபரித்தியாகஞ் செய்யாவிடின், ஆன்மாவின்கண் பிரஹ்ம ரூபத்தன்மையினழிவு ண்டாம். அதன்பின்னர் அதனினும் அபின்னமாய் ஆன்மரூபத்தன்மையுமழியும், அதன்பின்னர் ஆன்மாவிற்குமழிவுண்டாம். அஃதெவ்வாஸ்திகர்கட்கும் அங்கீகார மின்றாம். ஆகையால், ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அந்தப் பேதத்தின் நாசமே அங்கீகரித்தல் தகுதியாம். இப்போதிப்பொருள் வெளிப்படையாய் நிரூபிக்கப்படும் :- ஹே ஜனகராஜாவே! கேவலம் நீதிசாஸ்திரத்தை யறிந்தவன், அர்த்தத்தையுங் காமத்தையுமே பரமபுருஷார்த்தமென்பான். அவனும் தன்னான்மா வின் நாசமுண்டாமிடத்தே இம்மதிமானானவன் அதனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுச் சர்வபதார்த்தங்களையும் பரித்தியாகஞ்செய்கவென்பன். அதனானும் ஆன்மாவைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுச் சர்வபேதத்தையும் பரித்தியாகஞ்செய்தலுசிதமாம்.

கருத்திதுவாம்: - இத்தூலசரீரத்தையே ஆன்மாவென அங்கீகரித்த சகாம பகிர்முகனாகிய நீதிசாஸ்திரமுணர்ந்தோனும், சரீரரூப மித்தியான்மாவைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுச் சர்வபதார்த்தங்களையும் பரித்தியாகஞ் செய்யின், அந்தர் முகர்களாய் நிட்காமர்களாயிரா நின்ற யாம் பரமபுருஷார்த்தரூப சுத்தாத்மாவைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுத் துக்கரூப ஜடபேதத்தை ஏன் பரித்திபாகஞுசெய்யலாகாது? மற்றோ, அதனை அவசியஞ்செய்தல் வேண்டும். ஜடபதார்த்தங்களில் அபிநிவேசஞ் செய்து, தனது ஆன்ம ரூபத்தன்மையைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும் புருஷரின் அனான்ம ஜடபதார்த்தங்கள் பரித்தியாகமின்றியே நாசத்தையடையும். உலோபி யானவன் ஜீவிதகாலத்தே தனத்தை விடான்; ஆனால் அவன் இறந்தபின் அவன் தனமும் விடாமலே நாசத்தையடையும். அதுபோல், ஆன்மா அழியின் அந்த ஜடபதார்த்தங்கட்குமவசியம் அழிவுண்டாமாதலின், ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, நாம் ஜடபோதயரித்தியாகத்தை அவசியஞ்செய்தல் வேண்டும். பிருஹஸ்பதியின் சிஷ்யனாய் சார்வாக நாஸ்திகனும், நூலுணர்ச்சியற்ற பாமரனும் இத்தூலசரீரத்தையே ஆன்மாவென வெண்ணியுள்ளார்கள். இத்தூலசரீர ரூபப் பொய்யான்மா அழிந்தபின் சர்வஜகந்நாசத்தை யுடன்பட்டுளார். சார்வாகரும், பாமரும் சரீரரூபஆன்மா அழிந்தபின் சர்வஜகத்தின் நாசத்தைக் கூறுவாராயின், சாஸ்திரமுணர்ந்த புத்திமான்கள் சாட்சியான்மா அழிந்தபின்னர்ச் சர்வஜகத்தின் நாசத்தை ஏன் கூறார்?

கருத்திதுவாம்: - சூரியாதி ஜோதிகட்கும் ஜோதியாய் ஆன்மாவொன்றே சேதனமாம். ஆன்மாவினும் வேறாய் அனான்மபதார்த்தங்களியாவும் ஜடங்களாம். அச்சாக்ஷியபதார்த்தங்கட்குச் சேதனசாக்ஷியாய் ஆன்மாவின்றி எவ்வாற்றானுஞ் சித்தியுண்டாகாது. ஆகையால், ஆன்மாவின் நாசத்தையுடன்படுவதால் ஜடபதார்த்த த்தின் நாசத்தையும் உடன்பட்டதேயாகும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அத்விதீயப்பிரஹ்மரூப ஆன்மாவைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுச் சர்வஜடபதார்த்தங்களின் நாசத்தையங்கீகரித்தல் உசிதமாமெனத் தாங்கள் கூறியதுண்மையாமாயின், ஜடபதார்த்தங்களியாவும் அழிந்த பின்னர் அவற்றைச் சித்தி செய்யும் அத்விதீயப்பிரஹ்மரூபசாக்ஷி எவ்வாறு நிலைபெறும்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சாக்ஷியான்மாவின் சாக்ஷியரூப அந்தக் கரணவிருத்திகள் துயிலின் கண்ணே நாசத்தையுறினும், ஆண்டுச் சாக்ஷியான்மா வின் நாசமுண்டாகாது. அதுபோல், சம்பூரண ஜடஜகத்தழிவுறினும், அத்விதீயப் பிரஹ்மமழியாதாம். ஆதலின், நாம் அதனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, ஜடப் பிரபஞ்சத்தையே பரித்தியாகஞ் செய்தல் வேண்டும். உஷ்ணவியற்கையையுடைய அக்கினியின்கண், குளிர்ச்சியை எப்பிரமாணத்தானுங் கவரமுடியாததேபோல், அத்விதீய வியற்கையையுடைய பிரஹ்மத்தின் கண் எப்பிரமாணத்தானும் பேதங் கவர முடியாதாம். யாது பிரமாணத்தாற்கவரப்படுமோ, அதுவே சித்தியாமாதலின், அப்பேதத்தின் சித்திசம்பவியாது. இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தின் கண்ணே தோற்றும் சர்ப்பம் உண்மையாய் ஆண்டின்றாம்; ஏனெனின், ஆண்டஃதுண்மையாயிருக்கு மாயின், அதிஷ்டானஞானமுண்டான பின்னரும் அச்சர்ப்பந்தோற்றல் வேண்டும்.

ஆனால், அதன்பின் அச்சர்ப்பந் தோற்றுவதில்லையாதலின், அஃதாண்டுண்மை யாயின்றென்றறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? அது போல், அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே தோற்றும் பேதமானது ஆண்டுண்மையாயின்றாம். ஏனெனின், ஒருகால் ஆண்டு உண்மையாயப்பேதமிருப்பின், சமாதியின் கண்ணும் அறிஞனுக்குச் சச்சிதா நந்தந் தோற்றுவதேபோல், அப்பேதமுந் தோற்றல வேண்டும். ஆனால், அவனுக்கு ஆண்டது தோற்றுவதின்றாமாதலின், அப்பேதம் உண்மையாயின்றென்றறிந்து கொள்ளலாமன்றோ?

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஒருகால் அத்வி தீயப்பிரஹ்மத்தின்கண் அப்பேதம் உண்மையாயின்றாமாயின், அஃததன்கண் இருந்து தோற்றுவானேன்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! யாது, எதன்கண் இருந்து தோற்றா நிற்குமோ, அது அதன்கண் உண்மையாயேயிருக்கும் என்னும் நியமஞ்சம்பவியாது, ஏனெனின், பிரகாசத்தையுடைய சூரியனிடத்தே கூகை முதலியவை இருளைக் காணும். ஆனால், அவ்விருள் அவரிடத்தேயுண்மையாயின்றாம். அது அவரிடத்தே யுண்மையாயிருக்குமாயின் நம்மனோர்க்குந் தோற்றல் வேண்டும். அங்ஙனந் தோற் றுவதின்றாமாதலின், கூகை முதலியவை தமதஞ்ஞானத்தால் சூரியனிடத்தே இருளைக்கற்பிக்கின்றனவெனவறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். அதுபோல், அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண், அஞ்ஞானிகள் பேதத்தைக்காண்பர். ஆனால், அது அதன்கண் உண்மையாயின்றாம்; ஒருகால், உண்மையாயிருக்குமாயின், எம்போன்ற வறிஞர்க்கும் அப்போதந்தோற்றல் வேண்டும். ஆனால், எம்மனோர்க்குத் தோற்றுவதி ன்றாமாதலின், அவிவேகிகள் தமதுண்மை வடிவையுணராமையால், அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே பேதகற்பனையைச் செய்கின்றார்களென்றறிந்துகொள்ள வேண்டும். யாது அஞ்ஞானத்தாற் கற்பிதமாமோ, அது உண்மையாயிராதாதலின் பேதமென்னுஞ் சப்தத்தினும், பேதமென்னும் ஞானத்தினும் பின்னமாகப் பேதத்தின் உண்மை வடிவமொன்றின்றாம்; மற்றோ, பேதமென்னுஞ் சப்தஞான வடிவமே அப்பேதமாம். மலடிமைந்தன் என்னுஞ்சப்தத்தினும், ஞானத்தினும் வேறாக அவனுக்கியாதோருண்மைவடிவமுமின்றாம்; மற்றோ, அச்சப்தஞானமே ஆவனாத லின் அவன் அத்தியந்தம் அசத்தியனாவன். அவ்வாறே அப்பேதமும் அத்தியந்தம் அசத்தியமேயாம். இச்சமசாரத்தின்கண்ணே அத்விதீயப பிரஹ்மத்தினும் வேறாக ஒருபதார்த்தமிருக்குமாயின் அதன்பேதம் ஆண்டிருக்கும். ஆனால், ஈண்டு அதனினும் வேறாக யாதொரு ஸ்தூல சூக்ஷ்ம பதார்த்தங்களுமின்றாம்; மற்றோ, அவ்வியாவும் அத்விதீயப்பிரஹ்மரூபமேயாம். ஆகையால், அதன்கண் பேத வெண்ணமுந் திண்ணமாயின்றாம். முயற்கோடு, மலடிமைந்தன் என்னுஞ் சப்த ஞானங்களின் பலத்தானே அவ்விரண்டுமிருக்குமன்றி, அவ்விரண்டினும் வேறாய் எப்பதார்த்தமும் அவற்றின் ஸ்திதிகாரணமாக மாட்டா. அதுபோல், பேதமென்னுஞ் சப்தஞானபலத்தானே, அப்பேதம் நிலைபெறுமன்றி அவ்விரண்டுமல்லாது வேறெப்பதார்த்தமும அதன்ஸ்திதிகாரணமாகமாட்டாது. ஆகையால், பேதமென்னும் சப்தஞானமகிமையால் அது தோற்றினும், அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தின்கண் உண்மையாயின்றாம். இத்துணையால் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் சம்பூரணபேத ரூபப் பிரபஞ்சத்தினபாவம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது பேததரிசனத்தின்கண்

அனர்த்தகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மனவாணிகட்கு அவிஷயமாய்ச் சுயம்பிரகாசமாய் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் நானாவகைப் பேதத்தைக்காண்பவன் மீண்டும் மீண்டும் மிருத்தியுவையடைவன். அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் நானாவகைப் பேதப்பிரபஞ்சததைக்காண்பவன் அடிக்கடி மிருத்தியுவை யடைவன். அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தின் கண்ணுள்ள பேதபுத்தியே அஞ்ஞானிகட்குச் சம்சாரத்தையடைவிப்பதாமாதலின, முமுக்ஷுக்கள் அதன்கண் ஒருகாலும் பேதபுத்திசெய்யலாகாது. அதன்கண் பேதபுத்தி செய்பவன் நரகாதிகளிற் பலவகைச் சரீரங்களையடைந்து பலவகைத்துக்கங்களை யனுபவிபயன். ஆதலால், முமுக்ஷுக்கள் அப்பேதபுத்தியை விட்டொழித்துப் பிரஹமத்தை ஏக அத்விதீயரூப மாய் நிச்சயஞ்செய்க; அது சூரியாதி ஜோதிகட்குஞ் ஜோதியாம். மனவாணிகட் கவிஷயமாமாதலினானே அப்பிரமேயமாம். பிரத்தியக்ஷாதிப்பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்திற்கவிஷயமாயது அப்பிரமேயமெனப்படும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! என்னுஞ்சுருதியின் பொருளுரைக்குங்கால் தாங்கள் சுத்தமனோஜன்னியஞானவிஷயத்தன்மை அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தின்கண் உளதெனக் கூறினீர்கள். இப்போது அதன்கண் பிரமாணஜன்னியஞான அவிஷயத்தன்மையுள தெனக் கூறுகின்றீர்களாதலின் முற் கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று முரணாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சேதன ஆபாசத்தோடு கூடிய அந்தக் கரணத்தின் விருத்தி ஞானமாம். கடாதி ஜடபதார்த்தங்களில், அதுவோ ஆவரண நிவிருத்தியைச்செய்யும். அதன்கண்ணிருக்கும் சிதாபாசன் அப்பொருள்களை விளக்குவன்; ஆதலின், அவற்றில் விருத்தி விஷயத்தன்மையும், சிதாபாசரூபப் பலவிஷயத்தன்மையுமிருக்கும். சேதனரூப அத்விதீயப்பிரஹ்மம் சுயஞ்சோதி யாமாதலின் அதன்கண் சிதாபாசரூபப் பலவிஷயத்தன்மையோ சம்பவியாது. மகாவாக்கியத்தாலுண்டாய் அந்தக்கரணவிருத்தி அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தின் அஞ்ஞானவடிவ ஆவரணத்தை நீக்குமாதலின், அவ்விருத்தி விஷயத்தன்மை அதன் கண்ணுமுளது. ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - முன்னர் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் பிரமாணஜன்னிய ஞான விஷயத்தன்மை கூறியது, விருத்தி விஷயத் தன்மையை அங்கீகரித்தேயாம். இப்போது அதன்கண் ஞான அவிஷயத்தன்மை கூறுதல் சிதாபாசரூபபல அவிஷயத்தன்மையை யங்கீகரித்தாம். ஆதலின், முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று முரணின்றாமென்றுணர்க. இங்ஙனம் சர்வபேத முமற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் பேதத்தைக் காண்பவன் பரமதுக்கத்தை யடைவன். பேதங் காண்பவனுக்கு நானாவகைத் துக்கத்தை யடைவிக்கும பேதத்தை உண்டுபண்ணும் அவித்தையினும், பரமாய அத்விதீயப்பிரஹ்மம் ஜன்மமரணாதி விகாரங்களற்றதாமாதலின், அதனைச் சுருதிபகவதியானவள் அஜமெனக்கூறினள். அது கமனாகமனாதிக் கிரியைகளற்றதாமாதலின், சுருதிபகவதியானவள் அதனைத் துருவ மென்றனள். அது தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றதாமாதலின், சுருதிபகவதியானவள் அதனை மகான் என்றனள். அத்தகைய அத்விதீயப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார இச்சை யுடையவன் இவ்வுபாயத்தைச் செய்க. அனான்ம பதார்த்தங்களைக் கூறும் வியாகரணாதி சாஸ்திரங்களை விட்டொழித்து, சுரோத்திரியப் பிரஹ்ம நிஷ்டராய் ஆசிரியரின் வாயிலாய்க் கேவலம் வேதாந்த

சாஸ்திர சிரவணத்தையேசெய்க. ஏகாந்ததேசத்திலிருந்து அதனை மனனஞ்செய்க. மனனத்தானிச்சயித்த அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் சித்தவிருத்திகளின் நிரந்தரப் பிரவாகவடிவ நிதித்தியாசனஞ்செய்க. பாலகனைப் போல், இராகத்துவேஷாதி களற்றுவிடுக. பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களோடு கூடிவாழ்க. இங்ஙனம் சிரவணாதி சாதனங்களோடு கூடிய இவ்வதிகாரி தனது மனத்தை அந்தரான்மாவின்கண் இலயஞ் செய்க. மனத்தின் இலயமே சர்வ துக்க நிவிருத்தி காரணமாம். இப்போது அனான்மபதார்த்தங்களின் நிவிருத்தி நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வத்விதீய ஆன்மாவின் வேறாயுள்ள பிரசித்த அனான்ம பதார்த்தங்களுமவற் றைக்கூறும் சாஸ்திரங்களும், அவற்றையடையும் சாதனங்களும் சாஸ்திரத்தால் நிஷித்தஞ்செய்யப்படாதிருப்பினும், அவை சிந்தனஞ்செய்யும் புருஷனுடைய வாக்காதி இந்திரியங்கட்குப் பரிசிரமத்தையே கொடுக்கும். ஆதலால் அவற்றையும், அவற்றைக்கூறும் சாஸ்திரங்களையும் முமுக்ஷுக்கள் விட்டொழிக்கவே வேண்டும். இவ்வுலகில் பாரத்தை எடுக்குங் கழுதை பரமதுக்கத்தை யடைவது போல், வர்த்தமான விஷயசிந்தையால் வியாகுலமுற்றவன் பரமதுக்கத்தையேயடைவன். வர்த்தமான விஷயசிந்தையாலும் பரமதுக்கத்தையடைவனாயின், பூத பவிஷ்யத் விஷயசிந்தையால் பரமதுக்கத்தை யடைவனென்பதில் யாது கூறவேண்டுமென்பது கருத்தாம். ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் சிந்தனத்தை விட்டொழித்து இவன் சிந்தனஞ் செய்யும் விஷயங்கள் சாஸ்திரத்தால் நிவேதிக்கப்படாவிடினும், அவை பிரவிருத்திவாயிலாய் இவனுடைய வாக்காதி இந்திரியங்கட்குக் கேவலம் பரிசிரமத் தையே கொடுக்கும். சாஸ்திரவிதான பாணிக்கிரகணஞ்செய்த ஸ்திரீ சம்போகாதி விஷயங்களும் இவனுக்குத் துக்கத்தையே கொடுக்குமாயின், சாஸ்திர நிஷித்த பிறர்மனை தழுவல் முதலிய நிவித்த விஷயங்கள் பரமதுக்கத்தைக் கொடுக்கு மென்பதில் யாதுகூறவேண்டுமென்பதுகருத்தாம். ஆகையால், இம்மனம் மீண்டும் துக்கத்தையடையாவண்ணஞ் சர்வவிஷயங்களையும் பரித்தியாகஞ்செய்து, இதனை அந்தர ஆன்மாவின்கண் ஒருமைப்படுத்தவேண்டும்; இதுவே சர்வதுக்க நிவிருத்தி சாதனமாம். இவ்வண்ணம் சமதமாதி சாதனங்களாலும், சிரவணாதிகளாலும், பஞ்சகோச விசாரத்தாலும் அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் உள்ளத்தை ஒருமைப் படுத்திய அதிகாரியே அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைவன். ஆகையால், அனான்மபதார்த்தங்களின் சிந்தனையைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அந்தர ஆன்மாவின் கண்ணே செலுத்திய சித்தத்தின் ஒருமைப்பாடே ஆன்மசாக்ஷாத்கார சாதனமெனத் துணியப்பெறும். இப்போது வியாகரனாதி சாஸ்திரங்கள் கூறிய அனான்ம பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: ஹே ஜனகராஜாவே! நோயாளிக்குக் குபத்திய அன்னபக்ஷணம் தோஷகாரணமே யாவது போல், அதிகாரிகட்கு வியாகரணாதி அனான்மசாஸ்திரங்களின் அத்தியயனமும், பகிர்முகத்தன்மையின் காரணமேயாம். ஆண்டு, முதலில் வியாகரண சாஸ்திர பதார்த்தம் நிரூபிக்கப்படும்: - பாணினி இருவி இயற்றிய அஷ்டாத்தியாயீ முதலிய வியாகரண கிரந்தங்களில் இவ்வகைப் பொருள்கள் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன: - ஆண்டு சக்தி, கௌணி, இலக்ஷணை என்னும் மூவகை விருத்திகளுள. பதங்கட்குத் தத்தம் அர்த்தத்தோடுள்ள சம்பந்தம் விருத்தி எனப்படும். யோகசக்தி எனவும், ரூடிசக்தி எனவும் சக்திவிருத்தி இருவகையாம். பதத்தின் அவயவங்களிலிருக்கும் சக்தி யோகசக்தியாம். அதையுடைய பதம் **'யௌகி'** எனப்படும். பாசகன் என்னும் பதத்தில் பசப் பகுதி எனவும், அகச் விகுதி

எனவும் இரண்டவயவங்களுள. பசப்பகுதிக்குப் பாகரூப அர்த்தத்திற்சக்தியாம். அகச்விகுதிக்குக் கர்த்தாரூப அர்த்தத்திற் சக்தியாம். அவ்விரண்டவயவங்களும் ஒருமித்து அடுபவனை யுணர்த்தும், பத அவயவங்களின் சமுதாயத்தே இருக்கும் சக்தி **'ரூடி சக்தி'** எனப்படும். அதனையுடையபதம் ரூடமாம். விப்பிரன், கௌ, குடம் என்பன முதலிய பதங்களின் வயவசமுதாயத்தின் கண்ணே பிராஹ்மணாதி அர்த்தத்தை யுணர்த்தும் சக்தியிருக்கும். அதனையுடைய பதம் **'சக்தம்'** எனப்படும். பதத்தின் வாச்சிய அர்த்தத்திலிருக்கும் குணவாயிலாய்ப் பதத்தின் அவாச்சிய அர்த்த த்தோடுள்ள சம்பந்தம் **'கௌணிவிருத்தி'** எனப்படும். அதனையுடைய பதம் கௌணமாம். **'இப்பாலகன் அக்கினியாவன்'** என்னும் வசனத்தின்கண் அக்கினி சப்தத்தின் வாச்சியார்த்தம் கெருப்பாம். அதன்கண் ஒளிர்வுடைமைக் குணம் உளது. அதுபாலகனிடத்து முளதாதலின் அக்கினிபதத்திற்குப் பாலகனிடத்தே கௌணீ விருத்தியாம். பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு அவாச்சியார்த்தத்தோடுள்ள சம்பந்தம் இலக்ஷணாவிருத்தியாம். அதனையுடையபதம் **"இலாக்ஷணிகம்"** எனப்படும். அதுவும், விட்டலக்ஷனை எனவும், விடாதலக்ஷனை எனவும், இலக்ஷிதலக்ஷணை யெனவும் மூவகைத்தாம். பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து, அவாச்சியார்த்தத்தைக் கவருதல் விட்டலக்ஷணையாம். **'கங்கையின்கண் கிராமம்'** எனக்கூறின் இதன்கண்கங்காபதத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய ஜலப்பிரவாகத்தே கிராமத்தின் இருப்புச்சம்பவியாதாதலின், வாச்சியார்த்தத்தை விடுத்துப்பிரவாக சம்பந்தியாய் கரையில் கங்காபதத்தின் இலக்ஷணையாம். பதத்தின் வாச்சியார்த்தத் தை விடாமல், அவாச்சியார்த்தத்தைக் கவர்தல் விடாத லக்ஷனையாம். **'காகங்களினின்றுந் தயிரைக்காப்பாற்றுக'** எனக்கூறின் அதுகேட்ட மற்றையன் தயிரைக்குடிக்குங் காகம், நாய்முதலிய பசுக்களிடத்தே காக சப்தத்தின் இலக்ஷணை செய்வன். பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு அவாச்சிய அர்த்தத்தோடுள்ள பரம்பராசம்பந்தம் இலக்ஷிதலக்ஷணையெனப்படும். **'இருரேபமிசை பாடுகின்றது'** என ஒருவன் கூறின், இதன்கண் இருரேப்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் இரண்டு ரேபங்களாம். அவ்வர்ணங்களிடத்தே சப்தகாரணத்தன்மை சம்பவியாதாதலின் இரு ரேப்பதத்திற்கு மதுகரத்தின்கண் இலக்ஷணையாம். அப்பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாய் இரண்டு ரேபங்கட்கு வண்டினோடு சாக்ஷாத் சம்பந்தஞ் சம்பவியாது; மற்றோ, தாமடங்கிய பதவாச்சியத்தன்மைவடிவ பரம்பரைச் சம்பந்தஞ் சம்பவிக்கும். ஈண்டு தாம் என்பதால் இரண்டு ரேபங்களைக்கொள்க. அவ்விரண்டு மடங்கிய பிரமரபதத்தின் வாச்சியார்த்தம் வண்டாம். இங்ஙனம் வியாகரண சாஸ்திரத்தே பாசகாதி பதங்களில் சத்திமுதலிய விருத்திகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவர் மீண்டும் இவ்வகைப்பதார்த்தங்களைக் கூறாநிற்பர். என்பதாதி பதங்களில் பகுதிப் பொருள் முக்கியமாம். என்பதாதி பதங்களில் விகுதிப் பொருள் முக்கியமாம். கர்த்தா, கருமம், கரணம், சம்பிரதானம், அபாதானம், அதிகாரணம் எனக் காரகங்கள் ஆறுவகையாம், பசமுதலிய பகுதிகளின் பொருள்கிரியையாம். அரிசி முதலியவை கருமமாம். பசமுதலியவை சகர்மகப்பகுதிகளாம், பூ முதலியவை அகர்மகப்பகுதி களாம். இந்த நிச் என்னும் விகுதி, பிரயோஜகபுருஷனது வியாபாரத்தைக்கூறும். இவ்விகுதி பிரயோஜ்ய புருஷனது வியாபாரத்தைக் கூறும். இப்பகுதிவிகுதி இரண்டும் ஒருமித்தேயுச்சரிக்கப்படும். ஸு, ஔ, ஜஸ் என்பன முதலியவை சுப்விகுதிகளாம். அவை எப்பதத்தின் முடிவிலிருக்குமோ அது சுபந்தபதமாம். திப்,

தஸ், ஶி, என்பன முதலியவை திங் விகுதிகளாம் இவற்றை முடிவிலுள்ள பதம் திஙந்தபதமாம். இவ்விருவிகுதிகளுமுள்ள விடத்தே வேறொரு விகுதியும் வராதாம். இது தத்திதவிகுதியாம், இது கிருதந்த விகுதியாம். இது கிருத்திய விகுதியாம். அவ்யயீபாவம், தத்புருஷம், துவிகு, துவர்துவம், கருமதாரயம், பகுவிரீகி என்னும் அறுவகையினவும் சமாசங்களாம். இது நாமப்பகுதியாம் இது ஸ்திரீ விகுதியாம், இவ்விகுதி பாவத்தின் கண்ணாம், இவ்விகுதி கர்த்தாவின் கண்ணாம் என்பன முதலியவாய் வியாகரணசாஸ்திரத்தில் அநேகவகைச் சப்தங்கள் சாற்றப்பட்டிருக் கின்றன. அவையாவும் அனான்மாக்களையுணர்த்துமாதலின், அவற்றைச் சிந்தித்தலால் இவ்வதிகாரி பரமமோகத்தையடைவன். இப்போது ஜைமினிரிஷி இயற்றிய பூர்வ மீமாம்ஸாசாஸ்திரத்தின் பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - ஆண்டு, ககாராதி வர்ணங்களின் சமுதாயம் பதமாம். அவற்றின் சமுதாயம் வாக்கியமாம். '**சோதிட்டோமத்தால் துறக்ககாமன் வேட்க**' என்பதாதிவாக்கியங்களிலுள்ள பதங்கள் ஒன்று மற்றொன்றை விடுத்து சாப்தபோதம் உண்டாக்க மாட்டாவாதலின், அவை பரஸ்பரம் ஆகாங்க்ஷையுடையனவாம் துறக்ககாமன் சோதிட்டோமத்தால் வேட்க என்பதன்கண்ணிருக்கும் பதசமுதாயமும், 'உற்பித்தால் வேட்க' என்பதன் கண்ணுள்ள பதசமூகமும் பரஸ்பரம் அவாவமாட்டாவாதலின் அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் பின்னமாம். ஒரு முறை யுச்சாரணஞ்செய்த பதமும் வாக்கியமும் ஒரே அர்த்தத்தையுணர்த்தும். எத்தலத்தே அப்பதமும் வாக்கியமும் வேறு பொருளை யுமுணர்த்துமோ, ஆண்டுவாக்கிய பேதப் பிராப்தியுண்டாம். மாயா விசிஷ்ட பரமான்மாவினின்றும் ஆகாசாதிபூதங்களுற்பன்னமாவதே போலக் ககாராதி வர்ணங்களு முற்பன்னமாம். இங்ஙனம் உத்தரமீமாம்ஸையுடையார் உரைப்பர். பூர்வ மீமாம்ஸையுடையரோ ககாராதி வர்ணங்கள் விபுக்களும் நித்தியங்களுமா மாதலின், அவற்றிற்கு உற்பத்திநாசம் ஒவ்வாதென உரைப்பர்.

சங்கை: - ககாராதி வர்ணங்கள் நித்தியமாமாயின் அவற்றின் தோற்றம் எப்போது முண்டாதல் வேண்டும்.

சமாதானம்: - ஆகாசத்தின்கண் உடுக்கணமிருப்பினும் தினத்தில் தோற்றாது இராத்திரியிற் றோற்றுதலின், இராத்திரி அவற்றின் அபிவியஞ்சகமாம். அது போல் எப்போதுமிருப்பினும் ககாராதிவர்ணங்கள் கண்டம், நாவு முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தினானன்றித்தோற்றா; மற்றோ, அதன்பின்னரே தோற்றுமாதலின் அந்தர வாயுவோடு சம்பந்தமுற்ற மார்பு, கண்டம், சிரம், நாவடி, பல், நாசி, உதடு, நாவு என்னும் எட்டுத்தானங்களும் ஸ்பிருஷ்டாதிப் பிரயத்தனங்களும் அவ்வர்ணங்களின் அபிவியஞ்சகங்களாம். இங்ஙனம் அத்தானங்களால் அபிவியக்தியை யடைந்த ககாராதிவர்ணங்கள் கேட்பவனுடைய செவிப்புலனையடையுங்கால், அவை பதப் பெயரையேனும் வாக்கியப் பெயரையேனுமடையும். அவற்றின் முடிவிலிருக்கும் வர்ணமே பூர்வவர்ணங்களின் அநுபவஜன்னிய சம்ஸ்காரங்களோடு கூடியதாய்ப் பதார்த்த ஞானத்திற்கும் வாக்கியார்த்தஞானத்திற்குங் காரணமாம். அவற்றோடு அர்த்தங்கட்குப் போத்தியபோதகபாவநித்திய சம்பந்தமுளது. அது கடாதிபதங்கட்குக் கடத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளிடத்தேயாமாதலின், கடாதிசப்தங்களால் கடத்துவாதி ஜாதிகளின் சாப்தபோதமேயுண்டாம். கடாதி வியக்திகளின் ஞானம் அர்த்தாபத்திரூப

ஆக்ஷேபத்தாலுண்டாம். சோதிட்டோமத்தால் துறக்ககாமன் வேட்க என்பது முதலிய வாக்கியங்களிலிருக்கும் பதங்கள் தத்தம் அர்த்தங்களை நினைப்பிக்குமாதலின், அவை அபிதாயகங்களாம். வாக்கியார்த்த ஞானத்தின்பொருட்டே அவற்றின் பிரவிருத்தியாமாயினும், பதார்த்தங்களின் ஞானத்தானன்றி வாக்கியார்த்தஞானம் உண்டாகாதாதலின், அவை தத்தம் அருத்தத்தையும் அவசியமுணர்த்தும். சச்சிதாநந்தரூபம் ஆன்மா என்பது முதலிய வாக்கியங்களிலிராநின்ற பதங்கள் நினைப்பித்த தத்தம் அர்த்தங்களே பரஸ்பரம் சம்பந்த ரூப வாக்கியார்த்தத்தை யுணர்த்தும், பரஸ்பரம் ஆகாங்க்ஷையையுடைய சம்பூரண பதார்த்தங்கட்கும் வாக்கியார்த்தத்தின் கண்ணே சம்பந்தமுண்டாம். கர்த்தா, கருமம் என்பன முதலிய பதார்த்தங்களிருப்பினும், கிரியாபதார்த்தமின்றி வாக்கியார்த்தபூரணத்தன்மை யுண் டாகாதாதலின் கிரியாபதாாதமே வாக்கியார்த்தத்தைப் பூரணிப்பிக்கும். வேறுவாக்கியத்தை யாபேக்ஷியாததே வாக்கியமெனப்படுமாதலின், ஒரு வாக்கியத் தின்கண் ஒரே கிரியாபதமிருக்குமன்றி அநேகங்களிரா. யாண்டு ஒருவாக்கியம் மற்றொரு வாக்கியத்தையபேக்ஷிக்குமோ, ஆண்டுப் பிரகரண ரூபப் பிரமாணமாம். அந்தக் கிரியாபதம் பொருந்திய வாக்கியங்களிடத்தும் லிங், லோட், லேட், தவ்வியம் என்பன முதலிய கிருத்திய விகுதிகள் யாவும் விதியை யுணர்த்தும். உலகிலும் வேதத்திலும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் அறியப்படாத பதார்த்தமே லிஙாதி விதிவிகுதிகளின் பொருளாம். அபௌருஷேய வாக்கியங்களின் சமூகம் வேதமாம். அவ்வேதமும் மந்திரபாகமெனவும், பிராஹ்மணபாகமெனவு மிருவகைத்தாம். விதி வாக்கியங்களின்யாகாதிரூப அர்த்தத்தைத் துதித்து அதிகாரிகளை அவற்றின் கண்ணே பிரவிருத்திப்பிக்கும் வேதவாக்கியம் அர்த்தவாதரூபமாம். அதுவும் குணார்த்தவாதமெனவும், அநுவாதார்த்தவாதமெனவும், பூதார்த்தவாதமெனவும் மூவகைத்தாம். எவ்வாக்கியத்தின்கண் கிரியாபதமின்றாமோ, அதன்கண் பூர்வவாக்கி யத்தினின்றேனும் உத்தரவாக்கியத்தினின்றேனுங் கிரியாபதத்தைச் சேர்க்க. இங்ஙனம் எவ்வாக்கியத்தின் கண் கர்த்தா கருமாதி காரகங்களின் வாசகபத மின்றாமோ, அதன்கண்ணும் பூர்வோத்தாவாக்கியங்களினின்றும் அவற்றைச் சேர்க்க. எவ்வாக்கியத்தின்கண் எப்பதம் அபேக்ஷிதமாமோ அது பூர்வோத்தர வாக்கியங்களில் ஒருகாலில்லாதிருப்பின் அதன்கண் அப்பதத்தை அத்தியாகாரஞ் செய்க. ஆகாங்க்ஷை, யோக்யதை முதலியவற்றின் வயத்தால் பதங்களின் வாக்கியங்களின் பரஸ்பர மாறுபாட்டைச் செய்க. பதங்கட்கு அர்த்தங்களோடுள்ள சம்பந்தம் உலகில் பெரியோர்களின் வியவகாரத்தாலறிந்துகொள்ளலாம். லௌகிக சப்தங்களே வைதிகசப்தங்களாமென்ப. உலகிலும் வேதத்திலும் பதங்கட்கும் பதார்த்தங்கட்கும் சமானத்தன்மையேயுள தாயினும், வேதத்தின்கண் வாக்கியங் களின் அர்த்தம் அபூர்வமேயாகும். ஆண்டு பூர்வ காண்டவாக்கியங்கட்குத் தர்மரூப அர்த்தமாம். உபநிஷத்ரூப உத்தரகாண்டவாக்கியங்கட்கு அத்விதீயப்பிரஹ்மரூப அர்த்தமாம். அவையிரண்டும் பிரத்தியக்ஷாதி லௌகிகப்பிரமாணங்களால் அறியப்படமாட்டாவாதலின் அபூர்வமாம். விதிவாக்கியங்களின் யாகாதிரூப அர்த்தத்தை ஸ்துதித்து, அவற்றினும் வேறாய் அர்த்தத்தை நிந்தித்து, அர்த்தவாத வசனம் அதிகாரிகட்குப் பிரவிருத்தி நிவிருத்தியை யுண்டாக்கும். மந்திரரூப வசனந் தேவதைகளை நினைப்பிக்குமாதலின் அர்த்தவாதமும், மந்திரமும், விதிவாக்கிய அர்த்தத்தின் கண்ணே பிரமாணமாம். அவ்விதிவாக்கியமும், விநியோகவிதி,

பிரயோகவிதி, உற்பத்திவிதி, அதிக்கிரியாவிதி என நால்வகைத்தாம். பாவனையைப் பிரதிபாதனஞ்செய்யும் விதிவாக்கிய அர்த்தத்தின் கண் சாதனம், சாத்தியம், இதிகர்த் தவ்வியதை என்னும் மூன்றும் உபயோகிகளாம். துறக்ககாமன் வேட்க என்னும் வாக்கியார்த்த ஞானத்தின் பின்னர் யாகாதிகருமங்களின் அனுஷ்டானத்தால் தருமரூப அபர்வமுண்டாம்; அதனால், சுவர்க்கங்கிடைக்கும். அவ்வேதப் பிரதிபாதித கருமமும், பிராகிருத கருமம், வைகிருதகருமம் என இருவகைத்தாம். அவற்றுள், இக்கரும் இங்ஙனஞ் செய்க என விதித்துள்ளது பிராகிருங்கருமமாம். இக்கருமம் இக்கருமத்தைப்போலச் செய்க என விதித்துள்ளது வைகிருதகருமமாம். சப்தாந்தரம், அப்யாசம், சம்ஜனை, சங்கியை, குணம், பிரகரணாந்தரம் என்பவற்றால் அக்கருமம் பின்னபின்னமாம். அவற்றுள்ளும் சில அங்கரூபமாம், சில அங்கிரூபமாம். அவற் றின் அங்காங்கிபாவத்தில் சுருதி, லிங்கம், வாக்கியம், பிரகரணம், ஸ்தானம், சமாக்கியை என ஆறு பிரமாணங்களுள. அவற்றின் அங்காங்கிபாவ நிச்சயத்தின்பின் இவ்வளவென்னும் பரிமாணம், சுருதி, அர்த்தம், பாடம், ஸ்தானம், முக்கியம், பிரவிருத்தி என்னும் ஆறு பிரமாணங்களாலறியப்பெறும். அவற்றின் பரிமாணம், பத்தினியோடு கூடிய மூன்று வருண அதிகாரிகளுள், ஒருவனாலேனும், பலராலேனும் வியவஸ்தை வாயிலாய்ச் செய்யயோக்கியமாம். யாகாதிகருமங் களில் உபயோகியாய் திரவிய தேவதைகளைக்கண்டு விவேகியானவன் இக்கருமம் இக்கருமத்தின் விகிருதியாமென யாகாதிகருமங்களின் பரஸ்பரப் பிரகிருதி விகிருதி யாகத்தை நிச்சயஞ்செய்து கொள்க. விகிருதியாகத்தே பதாதிகளின் ஊகஞ்செய்க. சர்வகருமங்களின் பூரணத்தையுற்ற அவ்விகிருதி கருமத்தே பிரகிருதிகருமத்தின் அங்க நிவிருத்திரூப பாதத்தையுணர்க. மற்றொன்றின் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட அங்கத்தால் மற்றொனறின் உபகாரமேயாயின், அது பிரசங்க மெனப்படும். ஒருமுறை செய்யப்பட்ட கருமம் பலகருமங்கட்கு அங்கரூபமாயின் அது தந்திரமாம். இவை முதலாக அநேகவகைப் பதார்த்தங்களை பூர்வமீமாம்சையின்கண் ஜைமினி இருஷியானவர் கூறியுள்ளார். அப்பதார்த்தங்களின் அப்பியாசத்தால் இப்போதுள்ள புருஷர் தம்மைப்பண்டிதரென அங்கிகரித்துளார்; அவர் வித்வான்களின் சபையிலிரு ந்து கொண்டு அப்பூர்வமீமாம்ஸையின் பதார்த்தங்களைக் கூறாநிற்பா. அவர் அபிமானத்தால் உத்தரமீமாம்ஸையையும் யாமே யறிவேமெனவும், அதன்கண் பிரஹ்மஞானத்தால் மோக்ஷப்பிராப்தி கூறப்பட்டுளது, அதனடைவில் யாகாதி கருமங்கள் முதலிய அநேகம் வகைச் சாதனங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன, அவை யாவற்றையும் யாம் நன்றாயறிவேமெனவுங் கூறா நிற்பர். இங்ஙனம் மீமாம்ஸா சாஸ்திர அனான்மபதார்த்தங்களைச் சிந்தித்து அந்தப் பகிர்மூவர் நானாவகை வியா மோஹத்தையடைவர். இப்போது கௌதம இருஷி இயற்றிய நியாயசாஸ்திரத் தின்பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: -- பிரதிஞ்ஞை, ஹேது, உதாஹானம் என்னும் மூன்று அவயவங்களின் சமுதாயரூப வாக்கியத்தால் பரார்த்த அனுமானமுண்டா மென மீமாம்ஸகர் அங்கீகரித்துளார். உதாஹரணம், உபநயம் என்னும் இரண்டவ யலங்களின் சமுதாயரூப வாக்கியத்தால் பரார்த்தானுமானமுண்டாமென பௌத்தன் அங்கீகரித்துளான், இவ்விரண்டும் அசங்கதமாம்; மற்றோ, பிரதிஞ்ஞை முதலிய ஐந்து அவயவங்களின் சமுதாயரூப வாக்கியத்தானே பரார்த்தானுமானமுண்டாம். அந்நையாயிகர் மற்றைய நூலுடையார் மதத்தே இவ் வகைத்தூஷணங் கூறுவர்: - நின்மதத்தே இவ் வான்மாசிரயரூபதர்க்கமுண்டாம். நின்மதத்தே இவ் வியாகாதரூப

தர்க்கமுண்டாம் நின்மதத்தே இப் பிரதிபந்திரூப தர்க்கமுண்டாம். இவ்வுனது தர்க்கம் உடன்பாடுரூபதூஷணத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருத்தலின் அசத்தியமாம். இவ்வுனது தர்க்கம் பிரதிவாதியின் அநிஷ்டத்தைச் செய்யாதாதலின் அசத்தியமாம். இவ்வுனது தர்க்கம் வியாப்தியற்றதாமாதலின் அசத்தியமாம். இவ்வுனது தர்க்கம் விபரீதமாமாதலின் அசத்தியமாம். இவ்வுனது தர்க்கம் அநுக்கிராஹகப்பிரமாணமற்றதாமாதலின் அப்பிரயோஜகமாம். இவ்வுனது ஏது, வியாப்திபக்ஷதருமத்தன்மையற்றதாமாதலின் ஏதுப் போலியாம். இவ்வுனது சாத்தியம் ஆசிரயமற்றதும் பிரசித்தியற்றதுமாம். இவ்வுனது அநுமானத்தில் யாதொரு திருஷ்டாந்தமும் நல்லதில்லை. இவ்வநுமானத்தே நீ உதாஹரணத்தைவாளாகூறினாய், இவ்வநுமானத்தே நீ நிகமனத்தை வாளாகூறினாய். இவை முதலாக அநேகவகை அனான்ம பதார்த்தங்கள் நியாய சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் வியாகரண சாஸ்திரத்தும், பூர்வமீமாம்ஸையிலும், நியாயசாஸ்திரத்துங் கூறப்பட்டிருக்கும் அநேகம்வகை அனான்மபதார்த்தங்களில் ஆசக்தியையடைந்து இப்போதுள்ள பகிர்முகர்கள் இவ்வெல்லாப் பொருளையும் யாமேயறிவேம், எம்மையன்றி வேறொருவரும் இப்பொருளையறியாரெனக்கூறுவர். இங்ஙனந் தம்மையாவரினும் மேன்மையாகக்கருதி, அப்பகிர்முகர் வியர்த்தமாகவே குரோதத்தையுறுவர். அநேகம் நாய்களால் சூழப்பெற்ற நாயானது குரோதத்தால் தனதுபற்களைக்காட்டுவது போல், குரோதத்தோடு கூடிய அப்பகிர்முகருந்தமது பற்களைக் காட்டுவர். வேதாந்த சாஸ்திர விசாரத்தை விட்டொழித்து முற்கூறிய அனான்மசாஸ்திரங்களை விசாரிப்பவர் உலகில் நூலுணர்ந்தோரெனக்கூறப் பெறுவாராயினும், அவர்பால் மற்றவரினின்றுஞ் சிறிதுமாத்திரையுஞ் சிறப்பின்றாம். ஏனெனின், இவ்வுலகத்திலுள்ள ஜீவர்களிடத்தே பசி, தாகம், பயம், நித்திரை என்பன முதலிய சமானமேயாம். அனான்மசாஸ்திர விசாரஞ்செய்பவர் மற்றைய ஜீவரினும் அதிகமாய்ப் பேசுவராதலின், மற்றையரினும் அவர்பால் விசேஷத்தன்மையுளதெனக் கூறின், அது சம்பவியாது; ஏனெனின், மிகவும் வாயாடுவதால் குள்ள நரியைப் பார்க்கிலும் இப்பகிர் முகரிடத்தே விசேஷத்தன்மை சம்பவியாது; மற்றோ, குள்ள நரிக்குச் சமானமே யாவர். அனாத்மபதார்த்தங்களை விசாரஞ்செய்யும் பகிர்முகர் பிரஹ்மசிந்தனஞ் செய்யும் அறிஞரைப் பிரயோஜனமின்றியே நிராதரம் புரிவர். சாஸ்திரார்த்தத்தைக் கூறு மஹான்மபுருஷரைப் பரிகாசஞ்செய்வர். தூர்ஜ்ஜனப் பிசுநன் தோஷமற்ற மஹாத்ம புருஷரிடத்தே தோஷாரோபணஞ்செய்து அதனைக் கூறாநிற்பதே போல், அனான்மயதார்த்த விசாரத்தால் அத்தியந்தம் அபிமானத்தை யடைந்த பகிர்முகர், இருஷிகளிடத்தேயும், பாணினி இருஷியானவர் விசாரமின்றியே இச்சூத்திரத்தைச் செய்தனர்; ஜைமினி இருஷியானவர் இச்சூத்திரத்தை விசாரமின்றியே செய்தனர்; வியாஸபகவான் விசாரமின்றியே இச்சூத்திரத்தைச் செய்தனர்; ஏனெனின், பூர்வசூத்திரத்தாலேனும், உத்தாசூத்திரத்தாலேனும் இவ்வர்த்த சித்தியுண்டாமாதலின், இச்சூத்திரம் வியர்த்தரூபமாம். இவ்வேதவசனம் உன்மத்த புருஷனுடைய வசனத்தைப் போல் அசங்கதமாய்த் தோற்றுகின்றதாதலின், இவ்வசனம் பரமேஶ்வரரால் செய்யப்பட்டதன்றாம்; மற்றோ, இது யாரோ ஒரு தூர்த்த புருஷனால் வேதத்தின் கண்ணே புகுத்தப்பட்டதாம்; ஆகையினாலிவ்வசனம் வியர்த்தமாம். அல்லது, இவ்வசனம் பரமேஶ்வரராற் செய்யப்பட்டதாமாதலின் பயறுடையதேயாம். ஆனால், இவ்வசனார்த்தத்தை யாமேயறிவேம்; எம்மையன்றி

வேறெவருமிதனை யறியார் என ஆரோபித்துப் பிதற்றுவர். இவ்வண்ணம் அப்பகிர்முகர் அவ்விருஷிகளின் சாஸ்திரங்களைப்படித்தே மதிமான்களாகி அவர்களிடத்தே பலவகைத்தூஷணாரோபஞ்செய்வர். வேதபாடத்தைச்சிரவணித்து, அப்பகிர்முகர் இவ்வண்ணம் கூறாநிற்பர் - ஈண்டு, இச்சுரம் வேண்டியதாம். ஈண்டு, இவ்வர்ணம் வேண்டியதாம். ஈண்டு, இப்பதம் வேண்டியதாம். ஈண்டு இக்கிரமம் வேண்டியதாம். இப்பிராஹ்மணர்கள் சுரவர்ணாதிகளை உச்சரித்திலாதலின், இவர் வேதத்தையே நஷ்டஞ்செய்து விட்டனர். இவ்வண்ணம் அப்பகிர்முகர் வேதத்தைப் படிக்குஞ் சாதுப் பிராஹ்மணர்களையும் நிந்தையே புரிவர். அவர் மீண்டும் இங்ஙனங் கூறா நிற்பர். சாஸ்திரவிசாரத்தில் என்னுடைய புத்தியானது கூர்மையாயிருப்பது போல் என்னுடைய குருவிற்குமின்றாம், பிரஹ்மாவிற்குமின்றாம், அந்நிய அறிஞர் கட்கு முன்னுமின்றாம், இப்போதுமின்றாம், இனிமேலுமுண்டாகாது. சமுத்திரத்தினி ன்றும் நானாவகையாய் அலைகளுண்டாவதேபோல், என்னுடைய முகரூப சமுத்திரத்தினின்றும் வியாகரண மீமாம்ஸை நியாயசாஸ்திரானுசாரமாய் நானா வகை விசித்திரவாக்குகள் கிளம்புகின்றன. ஹே ஜனகராஜாவே! பாரத்தாற் பீடிக்கப் பட்ட கழுதையானது நானாவகைச் சப்தங்களைச் செய்வதேபோல், அனான்ம சாஸ்திரபாரத்தால் பீடிக்கப்பட்ட பகிர்முகக்கழுதை நானாவகையாய்ப் பிதற்றித் திரியுமாதலின், அது அத்தியந்தந்துஷ்டக்கழுதையாம். இவ்வுலகில் மனைவிமைந்த ராதியரைத் தியாகஞ்செய்தல் அத்தியந்தம் கடினமாமாயினும், ஒவ்வொருவர் அவர்களை விட்டொழித்துச் சந்யாச ஆசிரமத்தைத்தரித்தும், வித்தைமுதலியவற்றி னபிமானத்தை விடுவதின்றாம். இவ்வுலகில் ஒரு சுமை சுமைப்போன் தனது மஸ்தகத்தின் மேலிருக்கும் பக்ஷணத்தாற்பசி தீருந் ததியோதன முதலிய பாரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து கற்பாரத்தைத் தன் தலைமேல் தூக்குவானாயின் அவன் அத்தி யந்தம் மூடனாவதேபோல், சுகசாதனமாய் மனைவி மைந்தராதியரைப் பரித்தியா கஞ் செய்து, சந்யாச ஆசிரமத்தையடைந்தும் வித்தை முதலியவற்றின் அபிமான பாரத்தை எடுப்பவனும், அத்தியந்தம் மூடனேயாவனாதலின், தனது மங்கலத்தை இச்சித்த அதிகாரியானவன் வேதாந்த சாஸ்திர விசாரத்தை விட்டு, வேறு அனான்ம சாஸ்திர விசாரத்தை ஒருகாலும் செய்யலாகாது. ஏனெனின், அது இவனுடைய வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கட்குக் கேவலம் பரிசிரமத்தையேதரும் அபிமானத்தை யுண்டாக்கும்.

(பொருள்.) மிகுதியாய் அனான்ம பதார்த்த சிந்தனம் இவனுடைய வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கட்குப் பரிசிரமத்தையே கொடுக்குமாதலின், இவன் அனான்ம பதார்த்தங்களைச் சிந்திக்கலாகாது; மற்றோ, நிரந்தரம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தையே சிந்திக்க வேண்டும். கோவானது தனது நான்கு முலைகளாலுங் கன்றைத் திருப்தி செய்விப்பதே போல், ஸ்வாஹாகாரம், வஷட்காரம், ஸ்வதாகாரம், ஹந்தகாரம் என்னும் நான்கு ஸ்தனங்களால் தேவதைகள், இருடிகள், பிதிர்க்கள், மனுஷர்கள் முதலிய யாவரையும் திருப்தி செய்விக்கும் வேதவாணிவடிவக் காமதேனுவை அபிமானாதி விகாரங்களற்றவனாய் மகிழ்விக்கும் அதிகாரியின் பொருட்டே அக்காமதேனு மோக்ஷப்பாலைக் கொடுக்கும். அபிமானாதிகளோடு கூடிய யாவன் அக்காமதேனு வைத்துன்புறு வனோ, அவனுக்கு அதுமோக்ஷரூப அமிர்தத்தைக் கொடுக்காது. ஆதலின், நண்டு வேதகாமதேனுவைத் துன்புறுத்தும் விவேகியாவன்

உளன்? ஆனால், ஆன்மவிசாரமற்ற பகிர்முகனே அதனைத் துன்புறுத்துவன். ஆகையால், இவ்வதிகாரி அவ்வேதகாமதேனுவை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு, இவ்வ கையுபாயஞ் செய்க. அதாவது அத்விதீயப்பிரஹ்மரூப ஆத்மாவின்கண் தனது மனத்தை ஒருமைப்படுத்தி நேத்திராதி பாஹ்யேந்திரியங்களின் சம்பூரண வியாபார ங்களைப் பரித்தியாகஞ்செய்க, இவ்விதத்தால் மகிழ்வுற்ற அவ்வேதகாமதேனு இவனுக்கு மோக்ஷரூப அமிர்தத்தைக்கொடுக்கும்; இத்துணையால் நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தின் கண் மனதின் ஒருமைப்பிரகாசம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது சகுணப்பிரஹ்மத்தின்கண் மனதின் ஒருமைப்பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இம்மனம் அத்தியந்தஞ் சஞ்சலமாமாதலின், நிர்க்குணப் பிரஹ்மத் தின்கண் இதனை லயப்படுத்த உனக்குச் சமர்த்தின்றாயின், நின்பொருட்டுச் சகுணப் பிரஹ்ம அபேத சிந்தனரூப வேறு உபாயத்தை பான் கூறுகின்றேன், இதனை நீ சாவகானமாய்க் கேட்பாயாக. பிராண இந்திரியங்களின் சாக்ஷிரூபமாய் முன்னர் என்னாற் கூறப்ட்ட பரமான்மா, புத்தியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் விஞ்ஞானமயப் பெயரையடையும். யாது சர்வப்பிராணிகளின் இருதய தேசத்திலிருக்குமோ, எதன் கண் இவ்விஞ்ஞானமயன் துயிலிலபேதத்தையடைவனோ, அத்தகைய இப்பரமான் மா யாண்டும் பரிபூரணமாமாதலின், சுருதிபகவதியானவள் இதனை '**மஹான்**' எனக்கூறினள். இது ஜனனமரணாதி சர்வவிகாரங்களுமற்றதாமாதலின், சுருதி பகவதியானவள் இதனை '**அஜம்**' எனக்கூறினாள். ஈண்டு மந்திரசித்தியை யுடையவன் வசமாய் எல்லாப்பிராணிகளுமாவதேபோல், மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவின் வசமாய்ச் சம்பூரண பூதபௌதிக உலகம் ஆய்விடுமாதலின், சுருதி பகவதியானவள் இதனை '**வசி**' எனக்கூறினள். அல்லது, புத்திரர்களிடத்தே நேயத்தையுடையதாமை, அவர் தம் வசஞ்செய்துகொள்வதேபோல, இப்பரமான்மா வுஞ் சர்வஜீவர்களின் இதயத்தை விட்டு யாண்டுஞ் செல்வதில்லையாதலின் யாவருமதனைத்தம் வசஞ்செய்துளார். ஆதலின், சுருதிபகவதியானவள் இதனை '**வசி**' எனக்கூறினாள். ஒருகிருகஸ்தன் தனது மனைவி மைந்தராதி குடும்பத்தைத் தன் ஆணைக்குள் நடத்துவிப்பதேபோல, பரமான்மாவும் சம்பூரண ஜகத்தைத் தன் ஆணைப்படி நடத்துமாதலின் சுருதிபகவதியானவள் இதனை '**ஈசானன்**' எனக்கூறினள். சூரியபகவான் இவ்வெல்லாவுலகையுங் காப்பாற்றுவதேபோல, இப்பரமான்மாவும் பலத்தைக்கொடுக்கும் வடிவத்தால் சர்வ ஜகத்தையுங் காப்பாற்று வராதலின், சுருதிபகவதியானவள் இதனை '**அதிபதி**' என்றனள். புண்ணியவானான வன் புண்ணியகருமங்களால் புகழ்ச்சி முதலியவற்றைப் பொருந்தி விருத்தியடைவ தேபோல், இவ்வாநந்த சொரூப பரமான்மா புண்ணிய கருமத்தால் விருத்தி யடையாது. பாபியானவன்பாவகருமத்தால் இகழ்ச்சி முதலியவற்றை யெய்தி லகுத் தன்மையையடைவதேபோல், இப்பரமான்மா பாவகருமத்தால் இலகுத்தன்மையை யடையாது. உண்மையாய்ப்புண்ணிய பாவமற்றதும் விஷமத் தன்மையற்றதுமாகிய பரமான்மாவே மகாராஜாவைப்போலச் சம்பூரணஜகத்தையுந் தனதாஞ்ஞையில் நடத்துமாதலின், சுருதிபகவதியானவள் இதனைச் '**சர்வேஸ்வரன்**' எனக் கூறினள். சூரியபகவானைப்போல் இப்பரமான்மாவே சர்வபூதங்கட்கும் ராஜாவாமாதலின், சுருகிபகவதியானவள் இதனைப் '**பூதாதிபதி**' எனக் கூறினள். தாய் தன் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவது போல், இப்பரமான்மாவுஞ் சர்வ பூதப்பிராணிகளை யுங் காப்பாற்றுமாதலின், சுருதி பவதியானவளிதனைப் '**பூதபாலன்**' எனக்கூறினள்.

நதியின் இருகரைமத்தியிலுள்ள காஷ்டம் மண்முதலிய வற்றாற் செய்யப்பட்ட சேதுவானது, நதிஜலத்தின் மரியாதையைத் தரிப்பதே போல், இச்சுயஞ்ஜோதியாய் பரமான்மாவே பூவுலகாதிகளின் வருணாசிரமதரும மரியாதையைத் தரிக்குமாத லின், சுருதிபகவதியாவள் இதனைச் **'சேது'** எனக் கூறினள். இப்போது இப்பொருளை யே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இப்பரமான்மா ஜகத்மரியாதையின் விவஸ்தையை ஒருகாற் செய்யாதிருக்குமாயின், பிருதிவியாதி ஐந்து பூதங்களும் தத்தம் மரியாதையைக்கடந்து சர்வஜகத்தையும் பிரளயஞ் செய்து விடும். அங்ஙனஞ் செய்யுமாகில் இப்பரமான்மாவன்றி வேறுயார் அவற்றைத் தடுப்பர்; மற்றோ, இதுவே அவற்றைத் தத்தம் மரியாதையின் கண் ஸ்தாபனஞ் செய்விக்கும். இப்பூவுலகில் பிரியவிரதாதிக்ஷத்திரிய அரசர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் மிகுந்த புண்ணியசாலிகள், அக்கினியைப் போன்று தேஜஸையுடையவர்கள். சஸ்திர அஸ்திரவித்தைகளில் அத்தியந்தங் குசலர். பூவுலகிலுள்ள எல்லா அரசர்களினும் மகா பலவான்கள். அத்தகையர்கள் தமது தருமமரியாதையைத்தாண்டிப் பிரஜைகளை அநர்த்தஞ்செய்ய முயல்வராயின், சர்வஞ்ஞபரமான்மாவன்றி வேறு யார் அவர்களைத்தடுப்பர்? மற்றோ, இப்பரமான்மாவே அவர்களைத் தமது தருமமரி யாதையில் ஸ்தாபித்தது. சாபானுக்கிரகாதிகளில் சமர்த்துடைய துர்வாசராதி குரோதமுற்ற இருஷிகள் சபித்து இம்மூவுலகையுஞ் சாம்பராக்க ஒரு கால் முயலின், இப்பரமான்மாவன்றி வேறுயார் அவர்களைத் தடுப்பர்; மற்றோ, இப்பரமான்மாவே அவர்களைத் தமது மரியாதையின் கண் ஸ்தாபிக்கும். ஸர்ப்பத்தைப் போலக்குரோதத்தையுடைய சிங்கம் முதலிய தாமசீயஜீவர்கள் தமது மரியாதையை விடுத்து, சர்வப்பிராணிகளையும் ஒருகால் இம்சிக்கமுயலின், சர்வஞ்ஞ பரமான்மாவன்றி வேறு யார் அவற்றைத் தடுப்பர்; மற்றோ, இதுவே அவற்றைத் தத்தம் மரியாதையின்கண் நிறுத்தும். அதாலத்தையுடைய உப்புக்கடல் முதலிய ஏழுந் தத்தம் மரியாதையை விடுத்து, சம்பூரணஜகத்தைப் பிரளயஞ்செய்ய ஒருகால் முயலுமாயின், இப்பரமான்மாவன்றி அவற்றை வேறு யார் தடுப்பர்? மற்றோ, இதுவே அவற்றை மரியாதையின்கள் நிலைபெறச்செய்யும். ஸ்ரீ கங்கை முதலிய நதிகளின் ஜலங்கள் தமது மரியாதையை விடுத்து ஒருகால் மாறாகச் செல்லுமாயின், அவற்றைச் சர்வஞ்ஞ பரமான்மாவன்றி வேறுயார் தடுப்பர்; மற்றோ, இதுவே அவற்றைத் தத்தம் மரியாதையின் கணசெலுத்தும். பிரஹ்மாண்ட பாரத்தோ டு கூடிய இப்பிருதிவி ஜலத்தின் மேலிருக்கின்றது. இது தனது மரியாதையை விடுத்து ஜலத்தின்கண்ணே ஒருகால் பிரவேசிக்க இச்சிக்குமாயின், இதனைச் சர்வஞ்ஞ பரமான்மாவன்றி வேறு யார் தடுப்பர்? மற்றோ, இப்பரமான்மாவே இதனைத் தனது மரியாதையின் கண்ணே நிலை நிறுத்தும். ஆகாசத்தின் கண்ணேயிருக்கும் சூரியாதியர் தமது மரியாதையை விடுத்து, கீழே பிருதிவியின் கண் ஒருகால் விழுவராயின், இப்பரமான்மாவன்றி அவரை வேறு யார் தடுப்பர்? மற்றோ, இதுவே அவரைத் தத்தம் மரியாதையில் நிலை நிறுத்தும். ஹே ஜனகராஜாவே! இங்ஙனஞ் சேதுவைப்போலச் சர்வஜகத்தின் மரியாதையை ஸ்தாபனஞ் செய்யும் பரமான்மாவை நீ உனது வடிவமாய நிச்சயஞ் செய்தி. இத்துனையால் மாயாவிசிஷ்ட சகுணப்பிரஹ்ம அபேத சிந்தனப்பிரகாரம் நிரூபிக்கப் பட்டது. இப்போது பகிர்முகர் மீதுவைத்த கருணையினால் வேறு உபாயம் நிரூபிக் கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சர்வஜகத்தையும் தத்தமது மரியாதையின் கண்

ஸ்தாபனஞ் செய்யும் மாயாவிசிஷ்ட சகுணப்பிரஹ்மமும் பகிர்முகர்களால் அறியப் பெறாததாமென நீ கூறுவையேலாயின், இம்மனத்தின் அந்தர்முக உபாயம் அறிஞர்கள் கூறியிருக்கின்றனர்; அதனை நீ கேட்பாயாக: - ஹே ஜனகராஜாவே! இப்பகிர்முகமனம் பாகிய விஷயங்களை இச்சித்து அதன்கண் முயல்வதேபோல், அந்தராத்மாவை இச்சித்து அதன்கண்ணும் முயலுமாதலின், உள்வெளிகளில் மனத்துண்டாகும் பிரவிருத்திக்கு இச்சையே காரணமாம் எனவறிந்து கொள்ளலா மன்றோ? இப்பதார்த்தம் சர்வதோஷமு மற்றுச் சுந்தரமாயிருக்கின்றதெனச் சுந்தர ரூபமாய் எவ்வெப்பதார்த்தங்களை இம்மனம் நினைக்குமோ அவ்வவற்றையடைய இச்சிக்குமாதலின், பதார்த்தங்களின் சௌந்தரிய ஞானம் அவற்றினிச்சைக்குக் காரணமாமென வறிந்துகொள்ளலாமன்றோ? பாபிகளுக்குச் சிங்கசர்ப்பாதி அப்பிரிய பதார்த்தங்களின் ஞானமுண்டாதல் பூர்வபாவகருமத்தாலாமாதலின், அது அவற்றின் ஞானகாரணமாம். புண்ணியவான்கட்குத்தனம் முதலிய பிரிய பதார்த்தங்களின் ஞானமுண்டாதல் புண்ணிய கருமமகிமையாலாமாதலின், அது அவற்றின் ஞான காரணமாம். ஆகையாவிப்பொருள் துணியப்பெறும்: -- ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தை இச்சித்த அதிகாரி யாகம், தானம், தவம், அநாசகம், என்பன முதலிய புண்ணிய கருமங்களைச் செய்க. அவற்றால் அவனுக்கு ஆன்மாவின் சௌந்தரியத்தன்மை ஞானமுண்டாம். அதன் பின்னர் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவையடைய இச்சை யுண்டாம். அதன்பின் அவன் மனம் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண்ணே பிரவிருத்திக்கும். இங்ஙனம் யாகாதிகள் ஆன்மஞானத்தில் பரம்பரையாய் உபயோகமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சோதிட்டோமத்தாற்றுறக்ககாமன் வேட்க, என்பன முதலிய வேதவாக்கியங்களில் யாகாதிகள் சொர்க்கபலசாதனமெனக் கூறப்பட்டு ள்ளனவாதலின் அவற்றின்கண் ஞானசாதனத்தன்மை எங்ஙனங்கூடும்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! யாகாதிகள் சொர்க்காதி பலசாதனமெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவாமாயினும் அவை ஞானத்திற்கும் சாதனமாம். ஏனெனின், வாழுங்காலம் வரை தரிசபூர்ணமாசங்களால் வேட்க, என்னும் வசனத்தால் தரிசபௌர்ணமாய்யயாகங்களில் நித்தியகருமரூபத்தன்மை சித்தமாம். மேற்கூறிய வசனத்தாலுண்டாய் நம்மனோருடைய இச்சாவசத்தால் அந்த யாகத்தில் காமியகருமரூபத்தன்மையுஞ் சம்பவிக்கும். அதுபோல், கூறிய வசனத்தாலுண்டாய இச்சையின் வசத்தால் அக்கருமங்கள் நம்மனோருக்குச் சொர்க்காதி பல சாதனமா மாயினும்,

(பொருள்.) அதிகாரிப் பிராஹ்மணர் வேதாத்தியயனம், யாகம், தானம், தபம், அநசகம் என்பனவாதி கருமங்களால் இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவையறிய இச்சிக் கின்றனர், என்னும் சுருதி வசனத்தாலவற்றின் கண் முன்மொழிந்த முறையே ஆன்மஞானகாரணத்தன்மையுஞ் சித்திக்கும். இப்போதிச் சுருதியின் பொருளே விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இச்சுருதிபகவதி கூறிய யாகம், தானம், தபம், அநசநம் என்னும் நால்வகைக்கருமங்கள் வருணாசிரம பேதத்தைய பேக்ஷித்து நானாவகைவடிவங்களாம். அவற்றுள், முதலில் யாகவடிவ

விவஸ்தை நிரூபிக்கப்படும்: -- தரிசபௌர்ணமாசயாகமேமுதலிய எத்துணைத் திரவியாதிபதார்த்தங்களாற் சாதிக்கப்பட்ட யாகங்களுளவோ, அவற்றின்கண் கிருகஸ்தனுக்கே அதிகாரமாம்; மற்றைய மூவருக்கும் அவற்றிலதிகாரமின்றாம். திரவியமின்றியே சித்திக்கத்தக்க மந்திரஜபரூபயாகமுஞ சமாதிரூபயாகமும், பிரஹ்மசாரிமுதலிய நால்வரும் செய்யத்தக்கனவாம். ஆனால், இதன்கண் இத்துணைச்சிறப்புளது கிருகஸ்தனொழிந்த மூவருக்கும் முக்கிய அதிகாரமாம். கிருகஸ்தனுக்குக் கௌண அதிகாரமாம். தனமின்றியே சிதத்திக்கத்தக்க ஞானாப் பியாச வடிவயாகத்தின்கண்ணோ நான்கு ஆசிரமங்கட்கும் அதிகாரமாம். ஆனால், இதன்கண்ணும் இத்துணைச்சிறப்புளது: - இதன்கண்ணே சந்யாசிக்கு முக்கிய அதிகாரமாம். மற்றைய மூவருக்கும் கௌண அதிகாரமாம். இப்போது தானரூப கருமத்தின் வடிவவிவஸ்தை நிரூபிக்கப்படும் : -ஹே ஜனகராஜாவே! பலவித அன்னம், சுவர்ணம், கோ, குதிரை, பூமி என்பன முதலிய அநேகம் வகைப் பதார்த்தங் களின் தானங்களைச் சாஸ்திரங்கள் விதித்துள்ளன. அவை சந்யாசி தவிர மற்றைய மூவரும் இயன்றவளவு அவசியஞ்செய்க. சந்யாசிகளோ, சர்வப்பிராணிகட்கும் அபயரூப தானஞ்செய்க. காயத்தாலும், வாக்காலும், மனத்தாலும், ஜராயுஜாதி நால்வகை உயிர்கட்கும் துக்கத்தை உண்டுபண்ணாமையே அபபதானமாம். இதற்குமேலாய் ஒருதானமுமின்றாம்; இதுவே யாவினும் மேன்மையதாம். இது கேவலஞ் சந்யாசிகளே செய்க. மற்றையர் செய்யற்கவென நூற்கருத்தன்றாம்; மற்றோ, நால் வருணத்தவரும், நான்காசிரமத்தவரும் இதனை அவசியஞ்செய்க. ஆனால், சந்யாசிகள் இதனையே விசேஷமாய்ச்செய்க. ஏனெனில், குடீசகன், பகூதகன், ஹம்சன், பரமஹம்சன் என்னும் நால்வகைச் சன்னியாசத்துள் எவ்வொன்றைச் செய்து கொள்ள இச்சிப்பினும், அதிகாரியானவன் நான் எவ்வுயிர்க்கும் அபயதானஞ்செய்வேன் என்னும் மந்திரத்தையுச்சரித்துப் பூர்வாசிர மத்தை விட்டுத் துறவாசிரமத்தைக் கொள்ள வேண்டுமாதலின்; சந்யாசியானவன் ஜராயுஜாதி நால்வகை உயிர்கட்கும் அபயதான மவசியஞ்செய்க. சந்யாசாசிரமத் தைத்தரித்துச் சரீராதிகளால் எவ்வுயிரையேனும் துன்புறுத்தின், அச்சந்யாசமே நிஷ்பலமாமாதலின், தனதாசிரமத்தைச் சபலமாக்கும் பொருட்டுச் சந்யாசியானவன் சர்வப்பிராணிகட்கும் அபயதானம் அவசியஞ் செய்க. அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையையும், அதன் சாதனங்களையும் தானம் செய்க. இதுவுந் தனது பிரதிஷ்டையின் பொருட்டேனும், தனாதிகளின் பொருட்டேனும், சந்யாசியானவன் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித்தியா தானஞ்செய்க என்னுங் கருத்தால் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே கூறப்படவில்லை. மற்றோ, எனது சரணத்தையடைந்த சிஷ்யனுக்கு அபயப்பிரஹ்மப் பிராப்தியுண்டாகுகவென உத்தேசித்து, பிரஹ்ம வித்தியா தானஞ் செய்க வெனக் கூறப்பட்டுளதாதலின், இதுவும் அபயதான மேயாம். இப்போது அபயதானத்தின்கண் சர்வதானத்தினும் மேன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! குருக்ஷேத்திரத்தில் சூரிய கிரஹணகாலத்தே சுவர்ணாதிகளால் நிறைந்த சம்பூரணப்பிருதிவியைப் பிரஹ்ம வேத்தாவாய் பிராஹ்மணனுக்குச் சிரத்தையோடு தானஞ்செய்வதினும், ஸ்தாவர ஜங்கமப் பிராணிகளுள் ஒன்றற் கேனும் அபயத்தையடைவித்தல் அதிகதானமாம்.

கருத்திதுவாம்: - ஸ்தாவராதிப் பிராணிகளுள் ஒன்றற்கேனும் அபயதானஞ்செய்யின், அதனைப்பார்க்கிலும் ஒரு புண்ணிய கருமம் அதிகமாயின்றா யின், சர்வகாலத்தும், சர்வதேசத்தும், சர்வப்பிராணிகட்கும் அபய ரூபதானத்தைக் கொடுக்கின், அதனின் மேலாயிவ்வுலகில் அதிக புண்ணியமின்றாமென்பதன்கண் யாது கூறவேண்டியுளது. ஆகையால், சந்யாசியானவன் சர்வப்பிராணிகட்கும் அபய ரூபதானங் கொடுத்துக்கொண்டு ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவின் பொருட்டு முயலுக. சந்யாசி இச்சரீரத்தின் கண்ணேனும், அந்நிய சரீரத்தின்கண்ணேனுந் துவைததரிசன ஜன்னியபயத்தை யடையான்; மற்றோ, சர்வபயமற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையே அவனடைவன். ஆதலின், அபயரூபதானத்தின் மேலாக வேறுயாதொரு தானமு மின்றாம். இப்போது அபயரூபதானத்தின் மேன்மையை யறிவிக்கும் பொருட்டு, அதன் இலக்கண வடிவ அஹிம்ஸாதருமத்தில் சர்வதருமங்களையுமடக்கி அதன் மேன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஜராயுஜாதிஜீவர்கட்குக் காயாதி களால் துக்கத்தையடை வியாமலிருப்பதே அஹிம்ஸையாம். அதன்கண்ணே சத்தியம், தயை, தபம், தானம் என்னும் நான் பாதங்களையுடைய தருமம் எப்போது மிருக்கும். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு, முதலில் ஹிம்ஸையின்ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஹிம்ஸை காயத்தாலாயது, வாக்காலாயது, மனத்தாலாயது என மூவகைத்தாம். அவற்றுள், காயத்தாலாய் ஹிம்ஸையின் வடிவமிதுவாம்: - ஜராயு என்னும் சர்மத்தினின்று முண்டாகின்ற மனுஷர், கோக்கள், குதிரை முதலியவை ஜராயுஜங்களாம். அண்டத் தினின்று முண்டாகின்றனவாய் பறவை, சர்ப்பம் முதலியன அண்டஜங்களாம். வேர்வையினின்றுமுற்பன்னமாய மூடு, கொதுகுமுதலியன சுவேதஜங்களாம், பூப் பிளந்து வருவனவாய் தருமுதலியன உத்பிஜ்ஜங்களாம். இந்நால்வகை ஜீவ சரீரங் களில் சஸ்திராதிகளால் துன்புண்டாக்கல், மந்திர ஔஷதாதிகளால் நோய் முதலிய வை யுண்டாக்கல், அவற்றின் ஸ்திரீ, தனம், அன்னம், பசுமுதலிய பதார்த்தங்களை யபகரித்தல் என்பன முதலியவாய் அநேகவகை ஜீவர்களின் மரணோபாயங் காயத்தாலாய் ஹிம்சையாம். இப்போது வாக்காலாய ஹிம்சையின் வடிவத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! களவு முதலிய பாவகருமங்களைச் செய்யும் பாவாத்மாக்களின் களவு முதலியவற்றை அரசன்பாலேனும், அரசசேவகரின் பாலேனும் கூறுதல், அயலாரை நிந்தித்தல், குணவான்களிடத்தேதோஷத்தைக் கூறல், இவைமுதலாக அநேகவகையாய் வாக்கால் உயிர்களைத் துன்புறுத்துதல் வாக்காலாய் ஹிம்சையாம். இப்போது மனத்தாலாய ஹிம்சையின் வடிவத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அந்நியரிடத்தே வித்தை முதலிய வற்றாலுண்டாய கீர்த்தி முதலிய குணங்களைச் சகியாமையாகிய மச்சரம், அந்நியருடைய மனைவியாதியரை யடையும் பொருட்டு, நானாவகை யுபாயங்க ளைச் சிந்தித்தல், அந்நியப்பிராணிகளின் மரணோபாயத்தைச் சிந்தித்தல், என்பன முதலாய் அநேகம் வகை மனத்தால் ஜீவர்களின் துக்கோபாயசிந்தனம் மனத்தாலாய் ஹிம்சையாம். இவ்வுலகில் தேவதத்தனென்பவனுடைய சத்துருவாகிய யஜ்ஞதத்த னுக்குத் தேவதத்தனைக் கொல்லும் பொருட்டுப் புத்தி சொல்வது, பொருண்முதலி யன கொடுப்பது உபாய ஹிம்சையாம். அது பலவகைப்படும். இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் அந்நியப்பிராணிகட்கும் தனக்கும் துக்கத்தைக்கொடுக்கும் பொய் மொழிதலும் ஹிம்சையேயாம். யாகதானாதி சுபகருமங்களிற் பிரவிருத்தியுற்ற

புருஷனை நானாவகைக்குதர்க்கத்தால் அவற்றினின்றும் நிவிர்த்திப்பதும், தானும் சுபகருமத்தைச் செய்யாதிருப்பதும் நாஸ்திகத்தன்மையாம்; அதுவும் ஹிம்சையே யாம். சாஸ்திரம் விதித்த சந்தியை, காயத்திரி முதலிய நித்திய நைமித்திக கருமங்களைப் பரித்தியாகஞ் செய்தல், சாஸ்திர நிஷித்த பரஸ்திரீகமனாதி பாவத் தைச் செய்தல் என்னுமிரண்டும், செய்யப்பட்டவனுக்கும் அவன் குலத்திற்கும் தேசாதிகட்கும் அனர்த்தத்தையே கொடுக்கும். ஆகையால், இவ்விரண்டும் ஹிம்சை யேயாம். இப்பாரதகண்டத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் நித்திரை ஆலசியம் முதலிய தாமஸ விருத்திகளால் தனதாயுளை வீணாய்க்கழித்தல் இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் துக்கத்தையேயுண்டாக்குமாதலின் அவற்றால் ஆயுளை வீணாய்க் கழித்தலும் ஹிம்சையேயாம். இவை முதலாக ஹிம்சைகளின் நானாவகை வடிவங் கள் நூற்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விம்சைகளினின்றும் விபரீதமாவதும் சாஸ்திரத்தால விதானமாவதும் தர்மமாம். அத்தர்மம் யாவும் அஹிம்சையின்கண் அடங்குமாதலினானே சுருதிஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்திரங்களில் அஹிம்சை பரம தருமமெனப்பகரப்பட்டுளது. எத்தருமத்தினும் அதிகத் தருமமொன்றின்றாமோ அது பரமதருமமாம். ஆகையால், எல்லா விவேகிகளும் அஹிம்சாதர்மத்தை அவசியம் சம்பாதித்தல் வேண்டும். இப்போது அஹிம்சாதரும்பலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வுலகத்தே அஹிம்சா தருமத்தைச் சம்பாதித்தவன் கரத்தில் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம், என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களு மிருக்குமாதலின், அஹிம்சாதர்மமேசர்வபலன்களையுமடைவிப்பதாம். இக்காரணத் தானே பதஞ்சலிபகவானானவர் **“அஹிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரஹ்மசரியம், அபரிக்கிரகம், இயமங்களாம்"** என்னும் யோக சூத்திரத்தே அஹிம்சாதர்மம் யாவினும் முதலில் கூறப்பட்டுளது. இப்போது யோக சூத்திரத்திற் கூறிய அஹிம்சை முதலிய ஐவகை இயமங்களுள் மற்றைய நான்கிற்கும் அஹிம்சையின்கண் அடக்கம் காண்பிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஸ்திரீ சம்போக அபாவரூப பிரமசரியத்திற்கும் அஹிம்சையின்கண்ணேயேயடக்கமாம். ஏனெனின், பிரஹ்மசரியமற்ற காமியானவன் மனைவியோடு புணர்ந்தபின் பரமதுக்கத்தை யடைவன். யௌவனத்தில் புணர்தலால் மனைவியின்கண் கர்ப்போற்பத்தியுண்டாம். அதனால், கர்ப்பிணிக்கும் கர்ப்பத்திற்கும் மரணசமான துக்கமுண்டாம். ஒரு கால் அவ்விருவருக்கும் மரணதுக்கமுமுண்டாய்விடுமாதலின் புணர்தலும் ஹிம்சையே யாம்; அல்லது, இக்காமிபுணரின் இவனது ஏழாவது தாதுவாகிய வீரியம் ஸ்திரீயின் உதரத்தில் ஜீவசரீரத்தையுண்டாக்கும். அதன் சம்பந்தத்தால் ஜீவர்கட்கு அத்தியாத் மம், அதிதெய்வம், அதிபூதமென்னு முத்துக்கங்களுமுண்டாம். அதனால், புணருங்காமி பாவத்தையடைவன்; அதனாலவன் இகலோகத்தேனும் பரலோகத்தே னும் துக்கத்தையடைவனாதலின் புணர்தல் ஸ்திரீ, பாலகன், புருஷன், என்னும் மூவரின் துக்ககாரணமாதலின், ஹிம்சையேயாம். பிரஹ்மசரியத்தையுடையவ னுக்கு அவ்விம்சையுண்டாகாதாதலின், அது அஹிம்சையின்கண்ணே அந்தர்ப் பூதமாம். காயாதிகளாலெப்பிராணிக்கும் ஹிம்சை செய்யாத மகாத்மா பொய்யையும் புகலான். அந்நியர் தனாதிகளையுங்களவு செய்யான். தனாதிகளையுஞ் சேர்க்கான். ஆகையால், சத்தியம், அஸ்தேயம், அபரிக்கிரகம், என்னும் மூன்றிற்கும் அஹிம்சையின் கண்ணே அடக்கமாமாதலின், அஹிம்சை முதலிய ஐவகை இயமங் களில் அஹிம்சை சத்தியாதி யாவற்றையுமுண்டாக்குவதாம். அதோடு கூடியவன்

யாவரினும் உத்தமனாவன். ஆகையால், சந்நியாசியானவன் அஹிம்சையாகிய அபயதானத்தையே எப்போதுஞ் செய்க. கிருகஸ்தன்முதலிய மூவரும அஹிம்சை யாகிய அபயதானத்தைச் செய்வது தகுதியாமாயினும் அவர்கட்கு எல்லாவாற்றா னும் ஹிம்ஸாதிகளின் பரித்தியாகமுண்டாகாது. சந்நியாசிக்கோ அஹிம்சையாகிய அபயதானம் கொடுக்கும் பொருட்டே சந்நியாசத்தின் கவர்ச்சியாமாதலின், அபயதானத்தையே சிறப்பாகக்கொடுக்க வேண்டும். இத்துணையால் தானவடிவம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது தவவடிவம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பிராஹ்மணாதி நான்கு வருணங்கட்கும் பிரமசரியாதி நான்கு ஆசிரமங்கட்கும சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட தருமங்களுள் தத்தமக்குரியதைச் சிரத்தையோடு கூடச் செய்வது தவமாம். இப்போது அநசனத்தின் சொரூபம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சாஸ்திரங்கள் நிஷேதியாத விஷயங்களின் போகத்தையும் இயன்ற வளவு பரித்தியாகஞ்செய்தல் அநசனமாம். இத்தருமம சந்நியாசிகளை யொழித் தொழிந்துள்ள சம்பூரண வருணாசிரமமுடையவர் இயன்றவளவு செய்தல் யோக்கியமாம். சந்நியாசிக்கோ இவ்வகை அநசனஞ் செய்தல் தகுதியாம், இகலோக த்தும் பரலோகத்தும் இராநின்ற விஷயஜன்னிய சுகத்தையும், அதன்சாதனமாய் மனைவியாதியரையும் அடையும் இச்சைமாத்திரத்தையுஞ் செய்யற்க; மற்றோ, பிராரப்தகருமவசத்தால் கிடைக்கும் பிக்ஷான்னத்தையும் வஸ்திரத்தையுங்கொண்டு தன்சரீரநிர்வாகஞ்செய்து கொள்க. இவ்வநசனம் சந்நியாசியவசியஞ் செய்ய வேண்டும். இங்ஙனம் சுருதிபகவதி விதித்த யாகாதி நான்கு புண்ணிய அதிர்ஷ்ட காரணத்தாலும் குரு, சாஸ்திரம், மனுஷசரீரம், என்பனவாய் திருஷ்ட காரணங்களாலும் அதிகாரிக்கு அத்விதீய ஆநந்தஸ்வரூபப் பிரஹ்மஞான முண்டாங்கால் அதன் சாக்ஷாத்காரத்தின்கண் தானே இச்சையுதிக்கும். இதனாலிப் பொருள் துணியப்பெறும்: - யாகாதி சுபகருமங்களையனுஷ்டித்தலால புண்ணியரூப அதிருஷ்டமுண்டாம். அதனால், குரு, சாஸ்திரம், அதிகாரிசரீரம், சுத்தபுத்தி, என்பனவாதி திருஷ்டகாரணவடைவுண்டாம். அதனால், முதலில் ஆன்மாவின் பரோக்ஷஞானமுண்டாம். அதன்பின் அபரோக்ஷஞானவிச்சையுண்டாம்; அதன்பின் ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவின் கண் சித்தவொருமைப்பாடுண்டாம். இங்ஙனம் பரம்பரையாய் யாகதானாதி புண்ணிய கருமங்கள் ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்திற் காரணமாமாதலின், குருசாஸ்திராதி திருஷ்டகாரணங்களைச் சம்பாதிக்கும் பொருட்டும், பாபரூபப் பிரதிபந்த நீக்கத்தின் பொருட்டும் இவ்வதிகாரி யாகாதி புண்ணிய கருமங்களை அவசியஞ் செய்தல் வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! யாகாதி நான்கு புண்ணிய கருமங்களாலேயே அதிகாரிகட்கு மோக்ஷவடைவுண்டாம். ஆன்ம ஞானத்திற்கு யாதுபயன்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆன்மஞானமின்றிக் கேவலம் கருமத்தா ல் மோஷமுண்டாகாது. ஏனெனின், இவ்வதிகாரியின் சித்தம் பாஹியவிஷயங்க ளின் பக்கத்தே செல்லாதாகில் அவ்வேகாக்கிர சித்தத்தில் ஐயந்திரிபற்ற மஹா வாக்கிய ஜன்னிய ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாம். அதன்பின் ஜீவன் முத்திவடிவ முனித்தன்மையையடைவன்; ஆதலின், யாகதானாதி புண்ணிய கருமங்களாலிவனு க்கு அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவையறியத் திடவிச்சையுண்டாங்கால்

அவ்வஸ்துவைக் குருவினுபதேசத்தால் சாக்ஷாத்கரித்து ஜீவன் முத்திரூப முனித் தன்மையையடைவன்; ஆன்மஞானமின்றிக் கேவலங் கருமங்களால் ஜீவன் முத்தியடையானெனத்துணியப்பெறும். இப்போது ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தையடையும் பொருட்டு விவிதிஷாசந்நியாசம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சந்நியாசி களாலறியத்தக்க உண்மையாய் மனவாக்குகட்கு அவிஷயமாய் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தை இச்சித்து அதிகாரியாய் விரக்தன் யாகாதி யாவற்றையும் விட்டொழித்துச சந்யாசாசிரமத்தைக்கொள்க

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்விரக்த மகாத்மாக்கள் யாகாதிகளை விடுத்துச் சந்யாசத்தை ஏன் கொள்ளுகின்றனர்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! கருமங்களைச் செய்வதில் பற்றுதலையு டைய கருமிக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தில் நிஷ்டையுண்டாதல் அத்தியந்தந் தூர்லப மாம். ஆதலின், ஆன்மஞான நிஷ்டை புரியும் பொருட்டுக் கருமங்களை அவசியம் விட்டொழித்தல் வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சந்யாசாசிரமமின்றியே சர்வகருமங்களையும் விட்டொழித்து ஆன்மஞானத்தில் நிஷ்டையுண்டாதல் கூடுமாதலின், சந்யாசாசிரமத் தைக் கொள்வதற்கு யாதொரு பயனுமின்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! சந்நியாசாசிரமமின்றி பிரமசரியாதி ஆசிரமங்களில் சர்வகருமங்களின் தியாகமுண்டாகமாட்டாது. ஏனெனின், நிஷித்த கருமம், காமியகருமம், நித்தியகருமம், நைமித்திககருமம் என நான்கு வகைக் கருமங்கள் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங்கள் நிஷித்தமாம். சுவர்க்காதி பல அடைவின் பொருட்டு, சாஸ்திரம் விதித்த சோதிட்டோமாதியாகங்கள் காமியமாம், சந்தியை, அக்கினி ஹோத்தி ராதிகள் நித்தியமாம். சூரிய கிரஹணத்தே ஸ்நானம், சிராத்தம் முதலியவை நைமித்திகமாம். ஸ்தூலசூக்ஷுமசரீர அத்தியாசத்தோடு கூடிய பகிர் முகர்களுக்கு நிஷித்தகாமியகருமங்கள் போகானுகூலமாயாதலின், நிஷித்தகாமிய கருமங்களை யும் அவர்கள் தியாகஞ்செய்யமுடியாதவராவர். சாஸ்திரவிசாரத்தோடு கூடிய பிரஹ்மசாரி முதலிய மூவரும் சாஸ்திர விசாரபலத்தால் நிஷித்தகாமிய கருமங்களைப் பரித்தியாகஞ் செய்தல் கூடுமாயினும், சாஸ்திரம் விதித்த நித்திய நைமித்திக்கருமங்களின் பரித்தியாகஞ் சந்யாசாசிரமமுடையவர்க்கன்றி மற்றையவ ர்க்கேலாதாம். ஒருகால், பிரஹ்மசரியாதி மூன்றாசிரமங்களைக் கிரகியாமலே பிரமா தத்தாலேனும், ஆலசியத்தாலேனும் நித்தியநைமித்திக கருமங்களைப்பரித்தியாகஞ் செய்யின், அவர்கட்குப்பாவ அடைவுண்டாமாதலின், இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - பிரஹ்மசரியாதி மூன்றாசிரமங்களினின்று நித்திய நைமித்திக கருமங்களைச் செய்பவனுடைய சித்தம் அந்தராத்மாவின் கண் ஒருமைப்படாது. அவற்றின்கண் இருந்து நித்தியநைமித்திக கருமங்களைச் செய்யாதவனுக்குப் பாவமுண்டாம்; இங்ஙனம் இருவகையாலும் பந்தமாம். சாஸ்திரத்திற் கூறிய முறையே சந்யாசத்தைக்கிரகித்து நித்திய நைமித்திகாதி சர்வகருமங்களையும் பரித்தியாகஞ்

செய்பவனுக்கு அப்பரித்தியாகத்தால் பாவ அடைவுண்டாகாது; மாறாய்ப் பரமாநந்தப் பிராப்தியேயுண்டாம். சந்யாசாசிரமத்தைக்கவராமலே நித்தியநைமித்திக்கருமங்களைச் செய்பவனுக்குப் பாவமுண்டாம். அதனாலவன் அநேகவகைத் துக்கங்களை யடைவன். சந்யாசாசிரமத்தைக் கவராமலே பிரமாதவடிவ மோகத்தாலும், ஆலசியத்தாலும் நித்தியநைமித்திக கருமங்களைப்பரித்தியாகஞ்செய்யில் அது தாமசத்தியாகமாம். அதனால், சிறிது மாத்திரையும் பலப்பிராப்தி யுண்டாகமாட்டாது மாறாய்ப்பாவமேயுண்டாம். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டுக்கருமாதிகாரிகளையும், சந்யாசாதிகாரிகளையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மாலை, சந்தனம், மனைவி, தனம், மைந்தர் முதலிய விஷயங்களில் எவருடைய சித்தம் அத்தியந்தம் பற்றுதலை யுடைத்தாயிருக்கின்றதோ, அவ்விராகியர் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடையாராதலின், அவர் நித்திய நைமித்திக் கருமங்களையே அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டும். விஷய அடைவின் இச்சையற்ற கருமிகள் மீண்டும், கருமரூப பாரத்தை எடார்; மற்றோ, சந்யாசத்தைத்தரித்துச் சர்வகருமங்களையும் பரித்தியாகஞ்செய்வர். ஏனெனின், சுவர்க்காதிபல அடைவை இச்சிப்பவனைக் குறித்தே வேதபகவான் யாகாதிகளை விதித்துளார்; அவற்றின் இச்சையற்ற நிஷ்காமனுக்கு யாகாதிகளை விதித்திலராதலின், விஷயங்களில் இச்சையுடையவனே கருமாதிகாரியாவன். இராகமற்ற நிஷ்காமன் கருமாதிகாரியாகான்; மற்றோ, சந்யாசாதிகாரியே யாவனாகையால் இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - சித்தம் சுத்தியாகாதவரை நித்திய நைமித்திக கருமங்களை அவசியஞ் செய்ய வேண்டும். அவற்றைச் செய்து சித்தம் சுத்தமாகுமாயின், மீண்டும் அவற்றைச செய்வதற்கு யாதொரு பிரயோஜனமுமின்றாம். ஆகையால், அதிகாரியானவன் சர்வகருமங்களின் தியாகரூப சந்யாசா சிரமத்தைக் கவர்ந்து, நிரந்தரம் வேதாந்தசாஸ்திரத்தையே விசாரஞ்செய்க. இவ்வார்த்தை அந்நிய சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“மாரிகாலத்தி லெழிலியும் மழையினை வழங்கி
மாரியீறினிற் சுயம்லயம் மருவலை மானும்
நேரதாகிய கருமமும் நிருமலம் புரிந்தே
பூரணான்மனி லுளத்தினைப் புகுத்தியே போமால்."

(பொருள்.) மழைக்காலத்தே மேகம் நீர் பெய்தல்வடிவப் பிரயோஜன சித்தியைச் செய்து, அம்மழைக்கால முடிவில அம்மேகம தானே இலயத்தையடையும். அங்ஙனம் நித்திய நைமித்திக கருமமும், சித்தசுத்தி வாயிலாய்ப் புத்தியை ஆன்ம பராயணஞ் செய்வித்துத் தானே இலயத்தையடையும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்தர ஆன்மாவின் விசாரத்தில் தற்பரத்தை யுடைய புத்தியுடையவன் நித்தியநைமித்திக கருமங்களைச் செய்வதால் ஹானி யென்ன ஆம்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வதிகாரியின் ஆன்ம விசாரத்தில் தற்பரமாயுள்ள புத்தியை மாலைசந்தனாதிகள் பகிர்முகப்படுத்துவதே போல், நித்திய

நைமித்திககருமமும் பகிர்முகமேபடுத்துமாதலின், சித்தசுத்திபரியந்தமே அக்கருமங்கட்கு உபயோகமாம். அதன்பின் அவை ஆன்மவிசாரத்திற்குப் பிரதி பந்தகமாமாதலின் அவற்றின் பரித்தியாகஞ்செய்தலே உசிதமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சந்யாசாசிரமத்தைத் தரிப்பவனும், பிக்ஷாடனாதி கருமங்களைச் செய்வனாதலின், அவற்றால் அவன் புத்தி பகிர்முகமாகாததேபோல், அக்கினிஹோததிராதி நிததியநைமித்திக கருமங்களைச் செய்வதால் நம்மனோர் புத்தியும் பகிர்முகமாகாதாதலின், அவற்றைப்பரித்தியாகஞ்செய்தற்கு யாதொரு பிரயோஜனமுமின்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! அக்கினிஹோத்திராதி கருமங்களில் தற்பரசித்தத்தையுடையவனே அவற்றைச் செய்தல் கூடும். சித்ததற்பரமின்றி அவை சித்தியாவாதலின, அவை புத்தியைப் பகிர்முகப்படுத்துவதேபோல், பிக்ஷாடனாதிகள் சநயாசியின் புத்தியைப் பகிரமுகப்படுத்தா. ஏனெனின், போஜனகாலத்தே அந்நிய பதார்த்தங்களைச் சிந்தனஞ் செய்யினும், அதன்கண் சித்ததற்பரமின்றியே தன்கையால் அன்னத்தை எடுத்துத் தன்வாயிற்போடுவதுபோல், மனத்தால் ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவைச் சிந்தனஞ்செய்யும் இச்சந்யாசி பிக்ஷாடனாதி கருமங்களில் சித்ததற்பரமின்றியே அவறறைச் செய்யலாமாதலின், அவை அச்சந்யாசியின் புத்தியைப் பகிர்முகப்படுத்தா. அல்லது, அக்கினிஹோத்திராதி நித்திய கருமங்களைச் செய்யாமையால் கிருஹஸ்தனுக்குப் பாவமுண்டாவதேபோல், மனத்தால் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவைச் சிந்தனஞ்செய்யும் இச்சந்யாசி பிக்ஷாடனாதி கருமங்களில் சித்தற்பரமின்றியே அவற்றைச் செய்யலாமாதலின், அவை அச்சந்யாசியின் புத்தியைப் பகிர்முகப்படுத்தா. அல்லது, அக்கினிஹோத்திராதி நித்திய கருமங்களைச் செய்யாமையால் சந்யாசிக்குப் பாவமுண்டாகாது. இக்காரணத்தானும் பிக்ஷாடனாதி கருமங்கள் அக்கினிஹோத்திராதி கருமங்களின் விலக்ஷணமாம். இவ்வண்ணம் அக்கினி ஹோத்திராதி கருமங்களை விக்ஷேபகாரணமென நினைந்து, அதிகாரிகள் முன்னர் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடையும் பொருட்டு, விவிதிஷாசந்யாசத்தையுடைந்து நிரந்தரம் வேதாந்தசாஸ்திரத்தையே சிரவணஞ் செய்தனராதலின், இப்போதுள்ள அதிகாரிகளும் அவ்வாறு செய்தலுசிதமாம். இத்துணையால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடையும் பொருட்டு, விவிதிஷா சந்யாச நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டது. இப்போது ஜீவன் முத்திச்சுகத்தையடையும் பொருட்டு வித்வத்சந்யாசம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! முன்னர்ச் சந்யாசாசிரமத்தைக் கவராமலே பூர்வபுண்ணியமகிமையால் எம்மஹாத்மபுருஷர்களுக்குக் கிருஹஸ்தாசிரமத்தின்கண் ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாகி விட்டதோ, அல்லது, பிரமசரிய வானப்பிரஸ்தத்தின்கண் ஆன்மசாக்ஷாத்கார முண்டாகி விட்டதோ, அவர்கட்குப் பதார்த்தங்களைப் பற்றுதல், விடுதலால் யாதொரு ஹானி லாபங்கள் உண்டாகாதாயினும், அவர்கள் அக்கினிஹோத்திராதி கருமங்களை விக்ஷேபகாரணமென நினைந்து, ஜீவன்முத்திச் சுகத்தின் பொருட்டு வித்வத்சந்யாசத்தையே செய்துகொண்டனர். இது கூறியதால் இப்பொருள் சித்தமாம்: - அத்விதீய ஆந்தசொரூப ஆன்மாவைக் கரதலாமலகம் போல், சாக்ஷாத்கரித்தவனும், நித்தியநைமித்திககருமங்களை விஷயங்களைப்போல் விக்ஷேபகாரணமென

எண்ணி, ஜீவன்முத்திச்சுகத்தின் பொருட்டு வித்வத்சந்யாசத்தைக் கவர்வனாயின், ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைய இச்சையுடைய முமுக்ஷுவானவன கருமங்களை விக்ஷேபகாரணமென நினைந்து, விவிதிஷாசந்யாசத்தைக்கவர்வன் என்பதின்கண் யாது ஆச்சரியமுளது? ஹே வித்வான் சந்யாசிகளே! இவ்வுலகில் சுபகாரணமாய் புத்திராதிகளின் காரணமாய் மனைவியாதியரை ஏன் சங்கிரகித்திலீரென அவர் பால் உலகர் கேட்கின் அவர் கூறுவதாவது: - ஆன்மஸ்வரூப நித்திய சுகத்தினும் அதிகமாய் எவ்வுலகத்தினும் சுகமின்றாம். அச்சுகம் நாங்கள் அபரோக்ஷமாய் அனுபவிக்கின்றோமாதலின், புத்திராதி விஷயஜன்னிய அநித்தியசுகேச்சை எமக் கின்றாமென்பதே. ஹே உலகரே! இகலோகத்தேனும், பரலோகத்தேனும் புத்தி ராதிகளா லுண்டாகுஞ் சுகத்திற்குப் பரம்பராசம்பந்தத்தால் ஸ்திரீயின் சங்கிரஹங் காரணமாம். அச்சுகத்தே எமக்கிசசை இன்றாம்; மற்றோ, யாமே நித்திய சுக ரூபமாமாதலின், புத்திராதிகளால எப்பிரயோஜனத்தை யாங்கள் சித்தி செய்வோம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! புத்திராகித புருஷனுக்குக் கெதியுண்டாகாது, சுவாக்கமுமுண்டாகா தென்னுஞ சாஸ்திரத்தின்கண் புத்திராதிகளே பிதாவின் மோக்ஷத்திறகும் சுவர்க்கத்திற்குங்காரணமெனக் கூறப்பட்டுளார் அது அசங்கதமா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே உலகரே! இவ்வசனம் விஷயாசக்த இராகிகளின் அபிப் பிராயத்தைக் கூறுகின்றதாதலின், இது அநுவாதரூப அர்த்தவாதமாம் ஆகையால், இவ்வசனததால புத்திராகளிடததே மோக்ஷகாரணத்தன்மை சித்தியாது. ஒருகால் புத்திராதிகளால் பிதாவிற்கு மோக்ஷமுண்டாகுமாயின், பன்றி முதலியவற்றிற்கு மனுஷரைப்பார்க்கிலும், அநேகங்குட்டிகள் உண்டாகின்றனவாமாதலின், அவை கட்கும் மோக்ஷமுண்டாதல் வேண்டுமாகையால், புத்திராதிகளால் பிதாவிற்கு மோக்ஷமுண்டாகாது; மாறாய், அவர்களைக்காப்பாற்றும் பொருட்டு அநேகவகைப் பாவகருமங்களைச செய்வதால நரகத்தையேயடைவன். நிரதிசயப் பிரஹ்மாநந்த ரூபசமுத்திரத்தின் லேசமாத்திரத்தைக்கவர்ந்து, பிரஹ்மாதிகளும் ஆநந்தததைய டைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தப் பிரஹ்மாநந்தம் எங்களுடைய ஆன்மாவினும் அபின்னமாகவிருக்கின்றதாதலின், எங்கட்குப் புத்திராதி விஷயஜன்னிய துச்சசுகததி லிசசையுண்டாவதின்றாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! உலகரை நோக்கி, இவ்வகை வசனங்களை அவ்வித்வான்கள் கூறிச் சந்யாசாசிரமத்தைக்கவர்ந்து கேவலம் பிக்ஷாவிருத்தியால் சரீர நிர்வாகஞ்செய்தனர். அவர்களுள் சிலரோ, பூர்வம் கிருகஸ் ததாசிரமத்தைச் செய்து பின்னர்ச் சந்யாசாசிரமத்தைக் கவர்ந்தவர். சிலரோ கிருகஸ் த்தாசிரமத்தைக் கவராமலே பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தினின்றும் சந்யாசாசிரமத்தைக் கவர்ந்தவர். லோக ஏஷணை, புத்திர ஏஷணை, வித்த ஏஷணை என்னு மூவகை ஏஷணைகளையும் பரித்தியாகஞ்செய்தவராவர். இப்போது அம்மூவேஷணைகளை யும் ஏகரூபமாயெண்ணி இருவகை ஏஷணைகள் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜா வே! இவ்வுலகில் கோ, சுவர்ணாதிரூப வித்தம், சுகசாதனமாவதேபோலப் புத்திரனும் சுகசாதனமாவனாதலின், புத்திரேஷணை, வித்தேஷணையினும வேறன்றாம்; மற்றோ, அது அதன்வடிவமேயாம். பசு சுவர்ணாதிரூப வித்தஞ் சுகசாதனமாவதே போல், சுவர்க்காதிலோகமும் சுகசாதனமாமாதலின், அவ்வித்தேஷணை லோக

ஏஷணையினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அது அவ்வடிவமாமாதலின், இச்சம்சாரத்தில் சுகரூப்பல ஏஷணை எனவும், சாதன ஏஷணை எனவுமிருவகை ஏஷணைகளே சித்தமாம். ஆன்மரூப நித்திய சுகத்தையுற்ற அறிஞர் அவ்விருவகை ஏஷணை களையும் பரித்தியாகஞ்செய்வர். கேவல ஆன்மரூப நித்திய சுகத்தாலவ்வறிஞர் திருப்தராயிருபபர். இப்போது சந்யாசாசிரமத்தால் அடைய யோக்கியமாய் ஆன்மா வின் சொரூபம நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பூர்வ கிரந்தத்தில் எப்பரமான் மா சுயஞ்சோதிரூபமாயும், ஆநந்தரூபமாயும், நின்பொருட்டுக்கூறப்பட்டதோ அவ்வி தனை இவ்வறிஞர்கள தமதான்மரூபமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்துளார். இப்பரமான்மாவின் சொரூபத்தைத்தான் முன்னர் யான் சாகல்லியர்பால வினவினேன். இது மூர்தத, அமூர்த்தரூப, பாவ, அபாவரூபமாயுள்ள சம்பூரணஜகத்தும் அற்றதாம். இது சுயஞ் சோதிரூபமாமாதலின் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களாலும், அக்கினி சூரியாதி பாஹியப் பிரகாசங்களாலும் கிரகிக்கமுடியாததாம் பதார்த்தங்களின் பிரகாசரூப கிரகணம், அதன்கர்த்தா, கரணம், கருமம், பலம், சம்பந்தம் என்னும் ஐவகைப் பேதத்தை யபேக்ஷிததேயுண்டாம். அப்பேதததாலன்றி அவற்றின் கிரகணஞ் சித்தி யாது. கடாதிபதார்த்தங்களைச் சக்ஷு இந்திரியத்தால கவருங்கால புருஷன் கர்த்தாவாம், சக்ஷு இந்திரியங்கரணமாம், கடம்கருமமாம், கடத்திலிருக்கும் அறியப் பட்டதாந்தன்மைபலமாம், சக்ஷுவிற்குக்கடத்தோடுள்ள சையோகஞசம்பந்தமாம், இவ்வைவகைப்பேதத்தை யபேக்ஷித்தே கடாதிபதார்த்தங்களின் கவர்சசியாம். இவைகளின்றி எப்பதார்த்தத்தின் கவர்ச்சியுமுண்டாகாது; இவ்வான்மா சஜாதீய, விஜாதீய, சுவகதபேத மற்றதாமாதலின், வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் கிரகியா; அக்கினி சூரியாதிகள் பிரகாசியாவாதலினிதனைச் சுருதிபகவதியானவள் '**அக்கிருஹ்யம்**' எனக் கூறினள். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சர்வபேதமற்ற தாதலின், வஸ்திராதி பதார்த்தங்கள் ஒருகாலத்தே பரிணாமரூபசீரணத்தன்மையை யடைவதே போல், இது அடையாதாதலின் சுருதி பகவதியானவளிதனை '**அஸீர்யம்**' என்றனள். இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மா சர்வபேதமற்றதாமாதலின் உள்ளும் வெளியும் உள்ள பதார்த்தங்களோடு சம்பந்தமற்றதாம. ஏனெனின், யாது பேதமுடை யதாமோ அதுவே சையோகாதிரூப சம்பந்ததையடையும, நாசத்தையடையும். இதுவோசர்வபேதமற்றதாமாதலின், சம்பந்தரூப சங்கத்தையும், பந்தத்தையும், நாசத்தையும், துக்கத்தையும் அடையாது. சர்வசங்கமற்ற இத்தகைய அசங்க ஆன்மா வைச்சங்கமடைய இராகியானவனறியான். மற்றோ, முற்கூறிய மூவேஷணை களற்றவனும் கேவலம் பிக்ஷா விருத்தியாற்சரீர நிர்வாகஞ் செய்பவனுமாகிய மகாத்மாவாய் விரக்தசந்யாசியே இப்பரமான்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிபபன். இப்போது ஆன்மஞானபலன் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! மூவேஷணைகளையும் பரிததியாகஞ் செய்து இவ்வாநந்த சொரூப ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்த அறிஞர்க ளைப் புண்ணிய பாவங்கள் அஞ்ஞானிகளைப்போலத் தபியா. இப்போது இவ்வர்த் தமே வெளிப்படையாய் நிரூபிக்கப்படும்: - இப்புண்ணியபாவரூபகருமஞ் செய்யாத அஞ்ஞானிக்குஞ் செய்யுமஞ் ஞானிக்கும் எப்போதும் துன்பமே செய்யும். ஏனெனின், இவன் பாவகருமத்தைச் செய்வனாயின், அதன் ஆரம்பகாலத்தே மிகுந்த கிலேச முண்டாமாதலின் பாவ கருமம் ஆரம்பகாலத்திலுங் கர்த்தாவின் துக்கத்திற்கே காரணமாம். அது பலத்தைக்கொடுக்கும்போதும் கர்த்தாவிற்குப் பரமதுக்கத்தைக் கொடுக்குமாதலின், அக்காலத்தும் துக்கஹேதுவேயாகும். இவ்வாறு புண்ணிய

கருமத்தைச் செய்யின், அதனாரம்பத்தில் பரமக்கிலேசத்தையுங்கொடுக்குமாதலின். அது அக்காலத்தும் செய்பவனுக்குத் துக்ககாரணமேயாகும். அழியுஞ் சுகரூப்பலத் தைக்கொடுக்கும்போதும் அவன் பரமதுக்கத்தையேயடைவனாதலின், பலப்பிராப்தி காலத்தும் அது துக்ககாரணமேயாகும். இத்துணையால் இப்புண்ணியபாவ கருமங்க ளிலஞ்ஞானியாகிய கர்த்தாவிற்குத் தாபகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவற்றில் அஞ்ஞானி அகர்த்தாவின் தாபகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகராஜாவே! பாபகருமங்களைச் செய்யாதவன் வேறு பாவிகளைப்பார்த்துத் தன்னை அவர்களினும் மேலாய் நினைந்து கர்விப்பனாதலின், அது கர்வோற்பத்தி வாயிலாய் அஞ்ஞானி அகர்த்தாவின் தாபகாரணமேயாகும். இவ்வண்ணம் புண்ணிய கருமத்தைச் செய்யாத தயையுடையவன் தனமற்றவர் துக்கித்தலைப் பார்த்து, அவர் மேல் வைத்த கிருபையால் பரமதுக்கத்தையடைவனாதலின், அது கிருபையை யுண்டாக்கும் வாயிலாய் அகர்த்தா அஞ்ஞானியின் தாபகாரணமேயாகும். இவ்விஷ யம் அந்நியசாஸ்திரத்தின் கண்ணுங் கூறப்பட்டுளது.

"திகழு மீரிஷை செய்பவன் றயையினைப் புரிவோன்
மகிழ்வை யேய்ந்திலன் கோபமு மையமு மருவி
இகழ்வை யேய்பவன் பிறர்பொருள் வவ்வியே யெழுவோன்
நிகழு மீங்கிவ ரறுவருந் துயரையே நேர்வர்."

(**பொருள்.**) ஈரிஷைசெய்பவனும், தயை செய்பவனும், சந்தோஷமற்றவனும், குரோதமுடையவனும், சம்சயமுடையவனும், பரதனத்தால் ஜீவிப்பவனுமாகிய அறுவரும் இவ்வுலகில துக்கிகளேயாவர். அல்லது புண்ணியகருமத்தைச் செய்யாத வனுக்குச் சுக அடைவு உண்டாகாதாதலினானும், அது அகர்த்தா அஞ்ஞானியின் தாபகாரணமேயாகும். அல்லது இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் எப்புண்ணியகருமம் ஜீவர்கட்கு மஹாசுகத்தையுண்டாக்குமோ, அதனைச் செய்யாத அஞ்ஞானியானவன் ஜீவர்களின் மகாசுகத்தைப்பார்த்து ஈரிஷைப்படுவனாதலினானும், அது அதனை யுண்டாக்கும் வாயிலாய் அகர்த்தா அஞ்ஞானியின் தாபகாரணமேயாகும். அல்லது மரணகாலத்தின்கண் இவ்வஞ்ஞானியானவன் தன்மனத்தே இப்பாரதகண்டத்தில் மனுஷசரீரத்தையடைந்தும், துர்ப்புத்தியையுடைய யான் பிறந்தது முதல் இறக்கும் வரை கேவலம் பாபகருமத்தையே செய்தனன். சுகத்தைக்கொடுக்கும் புண்ணிய கருமத்தைச் செய்திலேன்என எண்ணியெண்ணிப் பரமதுக்கத்தையடைவனாதலின் மரணகாலத்திலுமவை அஞ்ஞானிகளின் தாபகாரணமேயாகும். இவ்வண்ணம் புண்ணிய பாவரூபகருமங்கள் அவற்றைச்செய்யும அஞ்ஞானிகட்குஞ் செய்யாத அஞ்ஞானிகட்கும் எப்போதும் தாபத்தையே கொடுக்கும். குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைந்த அறிஞனுக்கு அவற்றைச்செய்யினும் செய்யா விடினும் தாபத்தையுண்டாக்கா. மற்றோ, அநுமாரானவர் சமுத்திரத்தைத் தாண்டியதேபோல், அறிஞன் புண்ணிய பாவகருமரூபசமுத்திரத்தை முயற்சியின் றியே தாண்டிவிடுவன். ஈண்டு ஆன்மஞான மகிமையால் அறிஞனிடத்தே யவற்றின் அஸ்பரிசமே அவற்றைத்தாண்டுத்தலாம், அறிஞனை அவை தபிப்பியா, என்பதன் கண் இது காரணமாம். இவ்வண்ணமாய் சங்கற்பங்களோடு கூடிய அஞ்ஞானி புருஷரையே அவை தபிப்பிக்கும். அச்சங்கற்பங்களாவன, இந்த ஜோதிஷ்டோ

மயாகத்தால் எனக்குச் சொர்க்கப்பிராப்தியுண்டாம். இந்தப் பிரஹ்மஹத்யாதி பாவங்களாலெனக்கு நரகப்பிராப்தியுண்டாம். இந்தப் புத்திரயிஷ்டிமுதலிய கருமங்களால் எனக்கு இப்பிறப்பில் புத்திராதிபதார்த்தங்களினடைவுண்டாம். இந்த அஸ்வமேதாதியாகங்களின் பலன் எனக்கு இப்பிறப்பிலுண்டாகாது; மற்றோ, மறுபிற ப்பிலுண்டாம். பிராஹ்மணாதியரின் தனமுதலிய பதார்த்தங்களைக் கொள்ளை யடித்து எனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிய எனக்கு விரைவாகவே குஷ்டம் முதலிய நோய்களினடைவும் இவ்வுலகி லபகீர்த்தியுமுண்டாம். இவை முதலாக நானா வகைச் சங்கற்பங்களைச் செய்யும் அஞ்ஞானிகளையே அப்புண்ணியபாவகருமந் தபிப்பிக்கும். அறிஞனிடத்தே நானாவகைச் சங்கற்பங்களின்றாமாதலின், அவனை அவை தபிப்பியா. இவ்வண்ணம் அறிஞன் புண்ணிய பாவகருமத்தைத் தாண்டி விடுவன். இவ்வாறாய் அறிஞனை வேதமந்திரம் இங்ஙனங்கூறும்: - யான் பிரஹ்ம ரூபனென்னும் அபேதஞானம் எவ்வறிஞனுக்குண்டாயதோ, அவனுடைய சொரூப பூத மகிமை முக்காலத்தும் வேறுவிதத்தன்மையை யடையமாட்டாதாதலின், அவன் மகிமை நித்தியமாம். இவ்வுலகில் அஞ்ஞானியானவன் புண்ணியத்தைச் செய்து விருத்தியையடைவன், பாவத்தைச்செய்து இலகுத்தன்மையையடைவன். இது போல அவ்வறிஞன் அவ்விரண்டினாலும் அவ்விரண்டையுமடையானாதலின், அவன் மகிமை அத்தியந்தம் அற்புதமாம். முன் அதிகாரி புருஷர் அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் புண்ணியபாவமற்றதன்மை வடிவமகிமையை யடைந்தனர். அதுபோல், இக்காலத்துள்ள அதிகாரிகளும் இருப்பு, விளக்க, பிரிய, வடிவத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பாகளேயாயின், இவர்களும் அம்மகிமையை யடைவர். ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமின்றி இத்தகைய மகிமையடைதல் அத்தியந்தம் துர்லபமாமாதலின், இவ்வதிகாரிகள் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தை அவசியம் சம்பாதித்தல் வேண்டும். இத்துணையால் ஆத்மசாக்ஷாத்காரபலம் நிரூபிக் கப்பட்டது. இப்போது அதன் சமதமாதிசாதனங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஜனகரா ஜாவே! முற்காலத்துண்டாய் அதிகாரிகள் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தையடையும் பொருட்டு, சமதமாதி சாதனங்களைச் சம்பாதித்துச் சந்யாசாசிரமத்தைக் கவர்ந்தன ராதலின், இப்போதுள்ள அதிகாரிகளும சமதமாதி சாதனங்களைச சம்பாதித்து, ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யடையுமபொருட்டுச சந்யாசாசிரமத்தையே கவர்க. பாலக னைப்போல் இம்மனத்தை இராகத்துவேஷாதி விகாரங்களற்றதாய்ச் செய்தல் சமமாம். வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களைத்தத்தம் விஷயப்பற்றறறிடச்செய்தல் தமமாம். பிராரப்தகருமயோகத்தால் கிடைத்தபதார்த்தங்கொண்டு தன் சரீர நிர்வா கஞ் செய்தல், பிரியவஸ்துவினடைவால் மகிழ்வையடையா திருத்தல், அப்பிரிய வஸ்துவினடைவால் வாட்டத்தையடையா திருத்தல் என்னுஞ் சந்தோஷம் உபாதி யாம். இப்போது பொறுமைவடிவத்திதிக்ஷையின் சொரூபம் நிரூபிக்கப்படும். இவ்வ திகாரி இங்ஙனம் விசாரித்துத் திதிக்ஷையையடைக: - அதாவது காயமுதலிய வற்றால் துஷ்டர்கள் செய்த பீடையானது என்னுடைய வாஸ்தவ சொரூபத்தில் முக்காலத்துமின்றாம்; மற்றோ, எனது சரீர அந்தக்கரண இந்திரியாதிகளிடத் தேயஃதிருக்கும். யான் அவற்றினின்றும் எப்போதும் அசங்கனாவேனென இவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து அதிகாரியானவன் துஷ்டர்கள் மீது கோபஞ் செய்யலாகாது. அதிகாரியானவன் தனது நிந்தையைக் கேட்டு நிந்திப்பவர் மீது இங்ஙனம் விசாரித்துப் பொறுமையடைய வேண்டும்: - அதாவது எனது நிந்தையைச் செய்பவர்

எனது பகைவரல்லர்; மற்றோ, பரமமித்திரராவர். ஏனெனின் இவ்வுலகில் ஒருவன் ஒருவனுக்கு உபகாரஞ்செய்யின் அவன் அவனுக்கு மித்திரனாவன் என்னும் இம்மித் திரலக்ஷணம் இந்நிந்தகரிடத்தும் பொருந்தும், ஏனெனின், துக்கபலத்தைக்கொடுக்கும் எனது பாவகருமத்தை இந்நிந்தகர் தம்பாலேற்றுக்கொள்ளுவர். இதனைப்பார்க்கிலும் வேறோர் உபகாரமின்றாம். இத்தகைய பரம உபகாரத்தைச்செய்யும் இந்நிந்தகர் பரமமித்திரராவர். அல்லது, இவரை உலகர் சத்துருக்களெனக் கூறுவாராயினும் எனது மித்திரரேயாவர். ஏனெனின், எனது தோஷங்களைச் சிந்தனஞ்செய்து இந்நிந்தகர் தங்கள் மனத்தானும் வாக்கானும் பரிசிரமத்தை எடுத்துக் கொள்ளு கின்றனர். என்னுடைய பாவகருமங்களைத் தம்பாற்கவர்ந்து இவர் அவற்றின் துக்கரூபபலத்தைத்தாம் போகிக்கின்றனராதலின், சமுத்திரத்தைக் கடைதலாலுண் டாய ஹலா ஹலாவிஷத்தால் சர்வ ஜீவர்களுந் தபிப்பதை நோக்கி, கிருபையோடு கூடிய ஸ்ரீமகாதேவர் அவ்விஷத்தைத் தமது கண்டத்தே தரித்தருளியதே போல் எனக்குத்துக்கமுண்டாயதைக்கண்டு என்பாவகருமங்களை இந்நிந்தகர் கிருபையி னால் தம்பாலேற்றனர். ஆனால், உலகின்கண்ணும் சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் ஸ்ரீமகாதேவரைச் சற்சனர் என்பர். இந்நிந்தகரைத் துற்சனரென்பர். இவ்வார்த்தையை க் கேட்டு எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமுண்டாகின்றது. ஹே ஜனகராஜாவே! இவ்வண்ணம் விசாரித்து அதிகாரிகள் நிந்தகர்பேரிலும் பொறுமையே செய்வர். அவர்களைச் சில துஷ்டர்கள் கொல்லினும் இங்ஙனம் விசாரித்து அவர்பால் பொறுமைபுரிவர்: - இவன் எக்காரணத்தால் என்னைக் கொல்வன் எனது துக்கரூப அநிஷ்டத்தைச் சிந்தனஞ் செய்தலால், இவனுக்குச்சண்டாள யோனி யுண்டாகலாகா தென யான் இச்சிக்கின்றனன். இவ்வார்த்தையை ஸ்ரீமனுபகவானுங் கூறியிருக் கின்றனர்.

"பிறர் பொருளினை வேட்டிடும் பெற்றியோன்
பிறர் துயரினைப் பேணிடும் பேதையன்
பிறர் மதங்களிற் பேயெனத் தோய்பவன்
இறவு மெல்லை யெழுங்கடை யோனியே."

(பொருள்.) யாவன் அயலாருடைய தனாதிகளையடைய இச்சிப்பனோ, அயலாரின் துக்கரூப அநிஷ்டத்தைச் சிந்திப்பனோ, வேதவிருத்த பாஷண்ட மதங்களில் துரக்கிரகஞ்செய்வனோ அவன் இறந்து சண்டாள யோனியின்கட் பிறப் பான். ஆகையால் என்னனிஷ்டத்தைச் சிந்திப்பதாலிவனுக்குச் சண்டாள் சரீர அடை வுண்டாகலாகாது. அல்லது, தனது இருகைகளையும் இரு கால்களையும் தானே யடித்துக் கொள்ளுதல் அநுசிதமாவதேபோல், எனது சரீரத்தை அடித்தலும் உசித மன்றாம். ஏனெனின், என்சரீரத்தும், இவன்சரீரத்தும், அந்நியர்களின் சரீரத்தும் ஆன்மா ஒன்றேயாமாதலின் தன்சரீரததைத் தாடனஞ் செய்தலால் எனக்குத் துக்க முண்டாவதே போல், எனது சரீரதாடனத்தாலிவனுக்குத் துக்கமுண்டாக வேண்டா மென யானிச்சிக்கின்றேன். அல்லது, அடிக்கும் புருஷன் என்னைத் துக்கப்படுத்தி லன்; மற்றோ, பூர்வஞ் செய்த பாவகருமமே இப்போது எனக்குத் துக்கத்தைக் கொடுக் கின்றதாதலின் இவன்பால் யாதொரு அபராதமுமின்றாம். அல்லது இச்சரீரம் என்னுடையதேபோல் எல்லாச்சரீரங்களும் என்னுடையதாம் எனக் குருசாஸ்திர

உபதேசத்தால் யான் அந்தர்யாமியாய் ஆன்மாவை நிச்சயஞ்செய்துளேனாதலின், அடிக்குங்காலத்தே எனது சரீரத்துண்டாந்துக்கம் அடிக்கும் புருஷனுடைய சரீரத்தே உண்டாக வேண்டாம்; மற்றோ, யாவரும் எப்போதுஞ் சுகிகளாகவே இருக்குக, சர்வநோய்களுமற்றவர்களாகுக. என்னையடித்தலால் எச்சீவனுக்கும் பாவமுண்டாக வேண்டாம. ஹே ஜனகராஜாவே! இங்ஙனம் விசாரித்து அதிகாரிகள் அடிக்கும் புருஷன் பேரிலும க்ஷமையே செய்வர். இதனைத் திதிக்ஷை எனப்படும். இப்போது சமாதானஞ் சிரத்தை என்பவற்றை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஜனகராஜாவே! ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் பொருட்டுச் சித்தசாவதானத்தன்மை சமாதானமாம். குருசாஸ்திர உபதேசத்தின்கண் நம்பிக்கை சிரத்தையாம். இவ்வண்ணம் சமதமாதி ஆறு சாதனங் களோடு கூடிய இவ்வதிகாரி குருவாயிலாய் வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணம்புரிந்து, அதன்பின் சுருதியநுகூல நானாவகை யுக்திகளால் சிரவணித்த பொருளை மன்னிப்பன். அதன்பின் அந்தராத்மாவில் சித்தவிருத்திகளின் நிரந்தாப்பிரவாகரூப நிதித்தியாசனஞ்செய்வன். அதன்பின் குரு உபதேசித்தமகாவாக்கியரூபப் பிரமாணத்தோடு கூடிய சுத்த மனத்தால் சுயஞ்ஜோதியாய் ஆநந்தஸ்வ ரூபமாயிரா நின்ற ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தாலெப்பலன்கிடைக்கும்?

சமாதானம்: - ஹே ஜனகராஜாவே யான் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபன் என்னும் அபேதஞானம் உதித்துள்ள அதிகாரிக்கு அவித்தையாகிய மாயை நீங்கிவிடும். அம்மாயை ஆவரண விக்ஷேபசக்திகளோடு கூடியது. அத்தகைய அது ஆன்மசா க்ஷாத்காரத்தால் ஒருமுறை அழிவுறின் மீண்டு முற்பன்னமாகாது. இவ்விபுவாய் ஆன்மாவின்கண் பரிச்சின்னத் தன்மைதோற்றுதல் மாயையாலாம். ஆத்ம சாக்ஷாத் காரத்தால் அம்மாயை நிவிருத்தியானபின்னர் இவ்வறிஞன் பரிச்சின்னத் தன்மை யைப் பரித்தியாகஞ்செய்து தன் ஆன்மாவைச் சர்வஜீவர்களின் ஆன்மரூபமாய்க் காண்பனாதலின், அவித்தியா நிவிருத்திவாயிலாய்ச சர்வான்மபாவப்பிராப்தியே ஆன்மசாக்ஷாத்காரபலமாம இங்ஙனம் குரு வேதாந்த சாஸ்திர உபதேசத்தால் எவ்வதிகாரியானவன் ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்துளானோ, அவ்வறிஞனுடைய அசங்கவடிவத்தைப் புண்ணியபாபகருமம் தாண்டமாட்டாது; அவனை அவை தபிப்பி க்க மாட்டா. மற்றோ, கப்பலானது சமுத்திரத்தைக் கடப்பதே போலும், ஆகாசத்தி னின்று முண்டாய் மின்னல்வடிவ அக்கினி பஞ்சு முதலியவற்றைத் தகிப்பிப்பதே போலும் இவ்வறிஞன் ஆத்மசாக்ஷாத்காரமகிமையால் புண்ணியபாவரூப கருமங்க ளைத் தாண்டுவன். ஞானாக்கினியால அவற்றைத் தகிப்பிபபன். ஹே அர்ச்சுன! ஞானரூப அக்கினியானது அறிஞனுடைய சர்வ கருமங்களையும் தகிக்கின்றது என்பது ஸ்மிருதியாம். ஹே ஜனகராஜாவே! முற்கூறிய சமதமாதி சாதனங்களா லிவ்வறிஞன் எவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை அடைவனோ, அவ்வான்மா உண்மையாய்ப் புண்ணியபாவ கருமமற்றதாம். மாயை வடிவ அவிதத்தையற்றதாம். சம்சயமற்றதாம். இத்தகைய அசங்க ஆன்மாவை அதவிதீயப் பிரஹ்மரூபமாய் அறியும் அறிஞன் இச்சரீரமிருப்பினும் பிரஹ்மரூபமேயாவன். பிரஹ்மத்தைத் தனது ஆன்மவடிவமாயறிந்த பிரஹ்ம வேததாவானவன், பிரஹ்ம ரூபமேயாவன். முன்னர் யான் நினக்குச் சுழு தியவஸ்தையின்கண்சர்வ ஜீவர்களுமடையத்தக்க எப்பரமான்

மாவைக் கூறினேனோ, அதனையே புத்தியாதிகளின் சாக்ஷி ரூபத்தால் இப்போது கூறினேன். அது உன் ஹிருதயத்தும், என் ஹிருதயத்தும், மற்றையப் பிராணிகளின் ஹிருதயததும், ஆகாசம் போலப்பரி பூரணமாம். சூரியாதி ஜோதிகட்குஞ் ஜோதியாம். இத்தகைய அது உண்மையாய்ச சம்பூரண சம்சார தருமங்களுமற்றதாமாதலின், அவித்தையாசம்பந்தத்தால் ஜனன மரண நனவு, கனவு, துயிலென்பன முதலிய அவஸ்தைகளில் சுழன்ற போதினும், வாஸ்தவமாய் அவற்றையடையாது. முன்னர் எந்தப் பிரஹ்மததை அபய ரூபமாய் யான் நின்பொருட்டுக் கூறினேனோ, அதனையே இப்போது நின் ஆன்ம ரூபமாய்க கூறினேன். அத்தகைய அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின் வேறாக யாதொரு ஸ்தூலசூக்ஷுமம பதார்த்தமும் சித்தமாக மாட்டாது; மற்றோ, அதிஷ்டானரூப ஆன்மாவின் சத்தையையடைந்தே இக்கற்பித உலகந்தோற்றும். நானாவகைச் சாதனங்களோடு கூடிய ஆன்ம சாக்ஷாத் காரத்தைப் போதிப்பிக்கும் எந்தப் பிரஹ்மவித்தையைச் சூரியபகவானானவர் என்பொருட்டுபதேசித்தருளினரோ, அவ்வியாவற்றையும் யான் நின்பொருட்டுப் தேசித்தனன். அதன் சிரவணத்தாலிப்போது நினக்குசசம்சய விபரீதமற்ற ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் உண்டாயதாதலின், இப்போது நீ ஜனன மரணாதி ரூபசம்சார பயத் தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து நின்சித்தத்தே பிரசன்னமடைந்திருத்தி. ஹே மைந்த! இவ்வகைவசனத்தை யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் கூறியபோது அந்த ஜனகராஜா வானவர் தமது போதத்தின் பூரணத்தன்மையைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அம்முனிவரை நோக்கி இவ்விதங் கூறத்தொடங்கினர்.

ஜனகராஜா கூறல்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய மகாமுனிவரே! இவ்விதேக தேசமேமுதலாகவுள்ள ராஜ்ஜிய சம்பத்தெல்லாம் யான் முன்னரே தங்கட்கருப்பித்து விட்டேன். அச்சம்பூரணராஜ்ஜிய சம்பத்தோடும் புத்திராதி குடும்பத்தோடும் ஜனகனா கியயான் தாசனைப் போலத் தங்கள் எதிரில் நிற்கின்றேன் ஆதலின் ஹே பகவன்! என்னையும் எனது மைந்தர் முதலிய குடும்பத்தையும் தங்கள் தாசரென நினைந்து தங்கள் சேவையிற் கவர்ந்து இஷ்டமானவிடத்திற்கிட்டுக்கொண்டு போகலாம். அல்லது இம்மிதிலையின் கண்ணே தாங்கள் நிவாசஞ் செய்யுங்கள். ஹே பகவன்! தங்களை விடுத்து ஒருகணமாத்திரையும் யானிருக்கமாட்டேன். இவ்வெனது பிரார்த்தனையைத் தாங்கள் தயை செய்து அங்கீகரித்தல் வேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் முன்பாக அத்தியந்தந் தீனத்தன்மையோடு பிரார்த்தனை செய்த போது அம்முனிவரும் ஜனதராஜாவின் அத்தியந்த பிரீதியைக்கண்டு கிருபையோடு கூடியவராய் அம்மிதி லாபுரியின் சமீபவனத்தே ஆசிரமஞ் செய்து கொண்டு ஆண்டு வசித்தனர். அதன் பின்னர், நெடுநாட்கழித்து அம்முனிவர் தமது மனைவிக்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்துச் சந்யாச ஆசிரமத்தைப் பெற்றுக் கொண்டனர், பின்னர் ஜனகராஜா வோடு தாமும் விதேகமுக்தியையடைந்தனர். ஈண்டுப் பூர்வகிரந்தத்தே இதிகாச ரூபமாய் வருணித்த ஆன்மா சகுணரூபமெனவும், நிர்க்குண ரூபமெனவும் இரண்டு வடிவுடையதாம். அவ்விரண்டனுள் முதலில் சகுண ஆன்மாவின் வடிவத்தையும் அதன் ஞானத்தின் பலத்தையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே குமர! பூருவம் வருணித்த ஜன்மமரணாதிவிகாரமற்ற ஆன்மாவின்வடிவமே மாயையின் சம்பந்தத்தாற் சகுண ரூபத்தையடையும், அடைந்தவிது சம்பூரண சரீர ரவடிவ உபாதிகளிலிருந்து

நானாவகை அன்னங்களைப் பக்ஷணஞ் செய்யுமாதலின் இதனைச் சுருதிபகவதி யானவள் '**அன்னாதவென**' வழைத்தனள். இவ்வான்மாவே தானஞ்செய்பவர்க்குக் கரும்பலத்தைக்கொடுக்குமாதலின் சுருதி பகவதியானவள் இதனை '**வசுதானன்**' என்றனள். இவ்வாறு அந்நாதரூபத்தானும், வசுதானரூபத்தானும் இச்சகுண ஆன்மாவின் உபாசனையைச் செய்யுமதிகாரிகள் உலகர் சிரத்தையோடு கொடுத்த நானாவகை யந்நாதி பதார்த்தங்களைப் போகிப்பர். இப்பிறப்பிலேனும், மறுபிறப்பி லேனும் அவ்வுபாசகர் நானாவகைத் தனாதிகளை உலகர்க்குக்கொடுப்பர், இப்போது நிர்க்குண ஆன்மாவின் வடிவத்தையும் அதன் ஞானபலத்தையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! எவ்விஞ்ஞான ஆனந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவை முனிவர் அரசருக்கு அபயரூபமாய் உபதேசித்தனரோ அது ஜரையற்றதாமாதலின், '**அஜரமாம்**' மரண மற்றதாமாதலின் '**அமரமாம்**' அஜாமமாமாதலினானே அபயமாம். ஏனெனின்! யாவன்ஜராவஸ்தையால் மரணத்தையடைவனோ அவனே ஜனன மரண துக்கத்தை யும் அதனாலுண்டாம் பயத்தையுமடைவன். ஆன்மா அஜரமமரமாதலின் ஜன்ம மரண துக்கத்தையும் பயத்தையும் அடையாது. ஸ்தூல சூக்ஷும காரணமென்னும் மூச்சரீரங்களுமற்றதாம், ஆகாசம் போல் யாண்டும் வியாபகப்பிரஹ்மரூபமாம். இத்தகைய பிரஹ்மத்தைத் தன்னான்மவடிவமாய்ச சாக்ஷாத்கரிக்கும் அறிஞன் அபயப் பிரஹ்மரூபனேயாவன். ஹே மைந்த! முனிவர் ஜனகராஜாவிற்கு உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தை முழுவதையும் யாம் நின்பொருட்டுக் கூறினேம். இப்போது எவ்வர்த்தத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்று நினக்கு இச்சையிருக்கின்றதோ அதனைக் கேட்பாயாக.

ஆறவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

ஆறாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்யக உபநிட தார்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது ஏழாவது அத்தியாயத்தின் கண்ணே அந்தப் பிருகதாரண்யக உபநிடதத்தின் பொருளே நிரூபிக்கப்படும். ஆறாவது அத்தியாய த்தே யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவை நோக்கி உபதேசித்த பிரஹ்ம வித்தை யைக் குருவாயிலாய்க்கேட்டு அச்சீடன் மீண்டும் பிரஹ்மவித்தையோடு கூடிய கதையைக் கேட்கவிழைவுற்றனனாய்த் தனதாசிரியர்பாலிங்ஙனம் வினவுவானா யினன்.

சீடன் கூறல்: - ஹே பகவன்! இவ்வான்மபுராண முதல் அத்தியாயத்தின் கண்ணே தாங்கள் இருக்கு வேதத்தின் ஐதரேய உபநிடதப்பொருளை அறிவிக்கும் பொருட்டுச் சநகாதி இருஷிகட்கும் வாமதேவாதி அதிகாரிகட்கும் உற்ற பரஸ்பர சம்வாதவாயிலாய் நானாவகை வைராக்கியாதி சாதனங்களை உபதேசித்தீர்கள். இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் கண்ணே தாங்கள் இருக்கு வேதத்தின் கௌஷீதகீ உபநிடதப்பொருளையறிவிக்கும் பொருட்டுத் தேவராஜாவாய் இந்திரருக்கும் பிரதர்த்தனனுக்கும் உற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தீர்கள். மூன்றாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே தாங்கள் அந்தக் கௌஷீதகீ உபநிடதப்பொருளையே யறிவிக்கும் பொருட்டு அஜாதசத்துரு அரசர்க்கும் பாலாகிப் பிராஹ்மணருக்கும் உற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானவகைப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தீர்கள். நான்காவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே தாங்கள் யஜுர் வேதத்தின் பிருகதாரண்யக உபநிடதப்பொருளை யறிவிக்கும் பொருட்டு இரண்டு புருஷவம்ச த்தின் கண்ணும், ஒரு ஸ்திரீ வமசத்தின்கண்ணும் உள்ள ரிஷிகளின் பரஸ்பர பேதாபேதங்களை உபதேசித்ததன்றியுஞ் சர்வஞ்ஞராகிய **"தத்யங் அதர்வண"** இருஷியோடு அசுவிநீ குமாரர்கட்குற்ற சம்வாதத்தையும், அவர் உபதேசத்தால் அசுவிநீ குமாரர்கள் பிரஹ்மவித்தையடைந்ததையும், தேவராஜாவாய் இந்திரர டைந்த பிரஹ்மவித்தையையும், பரோபகாரத்தின்கண்ணே மிகுந்த பிரீதியையுடைய **"தத்யங் அதர்வணர்"** எனப் பெயரிய மஹரிஷியானவர் இந்திரராலும், அசுவிநீ குமாரர்களாலும் சிரச்சேதனரூப ஆபத்தடைந்ததையும் உபதேசித்தீர்கள். ஐந்தாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே தாங்கள் அந்தப் பிருகதாரண்யக உபநிடதப் பொருளையே யறிவிக்கும் பொருட்டு யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரோடு ஆஸ்வலாதிப் பிராஹ்மணர்கட் குற்ற சம்வாதத்தையும், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர்க்குற்ற வெற்றியையும், சாகல்லியப் பிராஹ்மணர்க்குற்ற மரணத்தையும் உபதேசித்தீர்கள். ஆறாவது அத்தியாயத்தின்கண்ணே தாங்கள் அப்பிருகதாரண்யக உபநிடதப்பொருளையே

யறிவித்தற்பொருட்டு யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவிற்கு உபதேசித்த சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையையும், ஜனகராஜாவானவர் கிருதகிருத்தியத்தன்மை யை யடைய ஹேதுவாய் கர்மவரத்தையு முபதேசித்தீர்கள். ஹே பகவன்! அவ்வாறாவதத்தியாய முடிவில் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் தமது மனைவியின் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்துவிட்டுச் சந்நியாசாசிரமத்தைக் கவர்ந்தனரெனக் கூறினீர்களன்றோ? அதனைக் கேட்க வெனக்கிச்சையுண்டாகின்ற தாதலின் கிருபையோடும் அப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தல்வேண்டு மெனச் சீடன் கூறியதைக்கேட்ட ஸ்ரீ குருவானவர் பரமாநந்தத்தையடைந்து பிருகதாரண்யக உபநிடதத்தின் மதுகாண்டத்தின்கண்ணும், யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டத்தின்கண்ணும் கூறியுள்ள கதையைச் சீடன் பொருட்டுக் கூறத்தொடங்கினார்: - அக்கதை அதிகாரிகளின் மனத்தையும், செவிப்புலனையும் சுகப்படுத்துவதாகும்.

ஸ்ரீ குருகூறல்: - ஹே குழந்தாய்! ஜனகராஜாவிற்கு உபதேசித்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர், பாலிய அவஸ்தைமுதல் விருத்த அவஸ்தைவரை விஷயங்களின் இச்சையற்றவராயிருந்தனர். அவர் வெளியில் விகாரிகளைப்போலத் தோற்றினும் தமது சித்தத்தே யாதொரு விகாரமுமற்றவராயிருந்தனர், யாவருக்கு முபகாரஞ் செய்வதில் எப்போதும் மிகுந்தபிரீதியுடையவராயிருந்தனர். அத்தகைய அவர் வித்தையையடையும் பொருட்டுப் பாலிய அவஸ்தையின் கண்ணே தபத்தைத் தொடங்கினர். அத்தபத்தைக்கண்டு பயத்தையடைந்த தேவராஜாவானவர் விக்கினஞ் செய்யும் பொருட்டு அநேக தேவஸ்திரீகளை யனுப்பினர். அத்தேவாங்கனைகளாகிய குள்ள நரிகளோடு கூடிய மகாவனத்தின் கண்ணேயிருந்த அம்முனிவர் அவ்வமா மங்கையரின் இங்கிதங்களைக் கண்டும் தமது தைரியத்தையிழந்திலர். இப்போது அவருடைய தபத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! மழைகாலத்தே அவர் தருவைப் போலவும், மலையைப்போலவும் சமான பூமியின் கண்ணே நின்று குடை முதலிய மறைப்பின்றியே தவம்புரிந்தனர். மேகங்களின் ஜலதாரையைத் தமது தேகத்தின் கண்ணே பொறுத்திருந்தனர். உஷ்ணகாலத்தே அவர் மத்தியான சூரியபகவானால் தபிப்பிக்கப்பட்ட கற்சிலையின் மீது நாற்புறமும் அக்கினியை மூட்டி அதன் மத்தியிலிருந்து தவம் புரிந்தனர். சீதகாலத்தே அவர் பனியோடு கூடிய தேயத்தின் கண்ணேயிருக்கும் நிலைபெற்ற நீரின்கண்ணேயிருந்து தவம் புரிந்தனர். இருக்கு, யஜுஷ், சாமம் என்னும் வேதத்திரய வடிவமாயிரா நின்ற ஆதித்திய மண்டலத்தின் கண்ணேயிருக்கும் சூரியபகவானைத் தமது நேத்திரத்தால் ஒருமையுடன் பார்த்தபடி மனத்தால் அவரைத் தியானஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். தமது பிராணனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு இலைகளையும் மூலபலங்களையும் பக்ஷணஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர். ஆனால், அவற்றையுந் தினந்தோறுஞ்செய்திலர்; மற்றோ, சில கால் மூன்றாந்தினத்தினும், சிலகால் ஆறாவது தினத்தினும், சிலகால் பனிரண்டா வது தினத்தினும் செய்தனர். இவ்வண்ணம் இலை முதலியவற்றைப் பக்ஷித்தலால் அவர் தமது சரீரத்தை வாடவைத்தனர். நித்திரை சிரமங்களற்றவராயினர். உபநயன காலத்தே முன்னர்த் தமது தந்தையாரால் உபதேசிக்கப்பட்ட காயத்திரி மந்திரத்தை வாக்கினாற் சபித்துக்கொண்டு தமது மனத்தால் நிரந்தரம் சூரியபகவானையே தியானஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் அம்முனிவர் நெடுங்காலந் தவம்புரியவே அவர் தவத்தான் மகிழ்வுற்ற சூரியபகவானானவர்

புருஷரூபத்தைத்தரித்து அந்த யாஞ்ஞுவற்கியமுனிவருடைய எதிரில் ஆவிர்ப்பவித்தனர். அவரை நோக்கி அம்முனிவர் தண்டம் போல் நமஸ்கரித்தனர். சம்பூரண ஜகத்தின்பாகியப் பிராணரூபரும், மகாதவத்தின் பலவடிவினருமாகிய சூரிய பகவானைக் கண்குளிரக்கண்டு மகிழ்வுற்ற மனத்தையுடையவராய் அவர் அச்சூரிய பகவானைத் துதிபுரிந்தனர். ஹே மைந்த! இவ்வாறு யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் பிரேமையைக்கண்ட சூரியபகவானும் மிகமகிழ்வுற்றனர். அச்சூரியபகவானுடைய நேத்திரம் ஆநந்தக்கண்ணீரால் நிரம்பியது. பிரேமையால் சூரியபகவானுக்கு ரோமாஞ்ச முண்டாயது. பிரேமையால் நிறைந்த சூரியபகவானானவர் தம்மிருகைகளையும் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் மஸ்தகத்தின் பேரில் வைத்து யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கி இங்ஙனங் கூறத்தொடங்கினர்: - ஹே குழந்தாய்! நீ பாலிய அவஸ்தையின் கண் இவ்வனத்தின்கண்ணேயிருந்து மிகுந்த தபத்தால் அதிகக் கிலேசத்தையுற்றாய், உன்னுடைய தபத்தால் யான் மிகவும் மகிழ்வுற்றனன். ஆதலின், எப்பதார்த்தம் உனக்கு வேண்டுமோ அதனைக் கேள், உடனே கொடுக்கின்றேன் எனச் சூரியபகவான் கூறிய போது, அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் தமது சிரமேற் கரங்கூப்பித் தாழ்ந்த முகத்தோடும் சூரியபகவானிடத்தே இவ்வாறு கூறினர்.

முனிவர் கூறல்: - ஹே பகவன்! தாங்கள் சர்வஜகத்தின் பிராணனாவீர்கள், சம்பூரண சுப அசுப கருமங்கட்குச் சாக்ஷியாவீர்கள். ஆகையால், இவ்வுலகின் கண்ணே தங்கடகெப்பொருளும் அறியப்படாததாகாதாம். ஆயினும், தங்களது சமீபத்தே பாலகனாகிய யான் எனது விருத்தாந்தத்தைக் கூறுகின்றேன்: - ஹே பகவன்! ஸ்ரீ வியாசபகவானுடைய சிஷ்யராய் வைசம்பாயன இருஷியானவர் எனக்கு முன்னர் வித்தியா அத்தியயனஞ் செய்து வைத்தனர். யான் மனோவாக்குக் காயங்களால் தேவதைக்கே போல் அம்மகரிஷிக்குச் சேவை செய்து வந்தேன். ஒரு காலத்தே சர்வ இருஷிகளுங்கூடிப் பரஸ்பரம் இவ்வகை நிர்ணயததைத் தங்களுக்குட் செய்தனர் அதாவது **"எந்த இருஷி இன்றையத்தினம் மகாமேருவின்மீது சமாஜத்தின்கண்ணே வாராரோ, அவருக்கு ஏழு இரவிற்குப்பின் பிரஹ்மஹத்தியினடைவு உண்டாகுக"** என்பதாம் இவ்வகையாய் இருஷிகளின் நிரணயத்தை எனதாசிரியராகிய வைசம்பாயனர் போதித்தமையின் அவருக்குக் கிஞ்சித் நிமித்தத்தானே பிரஹ்மஹத்தியினடைவுண்டாயது. அதனாற் றுயருற்ற முகத்தையுடைய அவர் அதன் நிவிர்த்தியின் பொருட்டு, எங்களெல்லாரையும் நோக்கிப் பிராயச்சித்தஞ் செய்ய ஆணையிட்டனர். அதன்பின்னர் யான் எல்லாப் பிரஹ்மசாரிகள் பேரிலுங் கருணை வைத்துப் பக்திபூர்வகமாய் ஆசிரியரை நோக்கி இங்ஙனங் கூறினேன்: - ஹே தேசிகோத்தமரே! தங்களுடைய சரீரம் விருத்த அவஸ்தையோடு கூடியிருக்கின்றதாதலின், அந்தப் பிராயச்சித்தஞ்செய்யத் தங்கட்கோ ஆற்றலின்றாம், இப்பிரஹ்மசாரிகளோ பாலிய அவஸ்தையோடு கூடியவர்களாதலின், இவர்கட்கும் அதனைச்செய்ய ஆற்றலின்றாம். யானோ திடசரீரமுடையவனாயும் யௌவன அவஸ்தையை யுடையவனாயுமிருக்கின்றேனாதலின், யானே அதனைச் செய்கின்றேன், என யான் அவ்வாசிரியரை நோக்கிக் கூறியவுடன் அவர் பிரஹ்மஹத்தியின் மகிமையால் விபரீதபாவத்தையடைந்து மாறாயென்மேற் குரோதமுடையவரானார். குரோதத்தையுற்ற அவர் தயையற்றவரைப்போல் இங்கனங்கூறினர்: - ஹே பிராஹ்மண நிந்தகனாகிய யாஞ்ஞுவற்கிய! நின் பொருட்டு

யான் கொடுத்த வித்தையை விரைவாகவே நீ பரித்தியாகஞ் செய்தி; எனக் கூறிய போது யான் எனதபராதத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளுமாறு எனது மனோ வாக்குக் காயங்களால் நானாவகை நமஸ்காராதி யுபாயங்களைச் செய்தனன். ஆனால், அவர் என் மீது பிரசன்னத்தையடையவில்லை; மற்றோ, மாறாய் எனது பிரார்த்தனையை நோக்கி அதிகக் குரோதத்தையடைந்து இங்கனங் கூறினர்: - ஹே பிராஹ்மணர் களின் நிந்தகனாகிய யாஞ்ஞுவற்கிய! நீ என்னை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு முயலுதி யேல் நினது சரீராதிகளை யழிவிக்குஞ் சாபத்தைக் கொடுத்து விடுவேன். அதனால் இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் நீ துக்கத்தையேயடைவாயாதலின், இரண்டிடத்தும் சுகேச்சையிருப்பின் என்னை மகிழ்விக்கும் உபாயங்களை விட்டொழித்து விரைவா கவே எனது வித்தையைப் பரித்தியாகஞ்செய்தி, விரைவாகச் செய்யாதிருப்பையே யாயின், இப்போதே உனக்குச சாபங்கொடுத்து நஷ்டப்படுத்துவேன். ஹே பகவன்! இவ்வகை யவர் கூறிய போது யான் பயத்தையடைந்து மகிழ்விக்கு முபாயத்தை விட்டொழித்து அன்னத்தைக கக்குவதே போல் அவ்வெல்லா வித்தையையும் வாந்தி செய்தேன், இவ்வாறு எல்லா வித்தையையும் பரித்தியாகித்து வித்தையற்ற வனானபின் மனுஷ ஆசிரியரிடத்தே வித்தையை அத்தியயனஞ்செய்து பூர்வம் துக்கத்தையனுபவிததனனாதலின் மீண்டும் எம்மனுஷ குருவின்பாலும் வித்தையை யடையும்பொருட்டுப் பிரார்த்தனை செய்திலேன். அதனால் மீண்டும் வித்தையை யடையும் பொருட்டு யான் ஈஸ்வரராகிய தங்களுடைய சரணத்தை யடைந்தனன். என விங்ஙன் பிரார்த்தனை செய்தபோது சூரியபகவான் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரைத் தமது தேரின்கண்ணே இருத்திக்கொண்டு வியாகரணாதி ஆறங்கங்க ங்களோடு கூடிய நான்கு வேதங்களை உபதேசித்தனர். முன்னர் அம்பிணீ தேவதை சூரியபகவானுடைய சீடனானதேபோல யாஞ்ஞுவற்கியமுனிவரும் அவருடைய சீடனானார். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் சூரியபகவானிடத்தினின்றும சம்பூரண வேதங்களின் உண்மைப்பொருளை உணர்ந்து இல்லற ஆசிரமம் நடத்துவதினின்றும் அவர் விரக்தியடைந்தனர். அந்தப் பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்திலிருந்தே சந்நியாச ஆசிரமத்தைக்கவரமுயன்றனர். இவ்வண்ணம் அவர் விரக்தி யடைந்ததைக்கண்ட சூரியபகவான் இங்ஙனங் கூறுவாராயினர். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! வித்தையை அத்தியயானஞ் செய்தபின்னர்ச் சீடன் ஆசிரியர் பொருட்டுக் குருதக்ஷிணை அவசியம் கொடுக்கவேண்டுமென்பது சாஸ்திர ஆணையாமாதலின், யான் வித்தையை உபதேசித்ததின் பொருட்டு நீ குருதக்ஷிணை கொடுப்பாயாக. ஹே பகவன்! எக்குருதக்ஷிணையைத் தாங்கள் கூறுகின்றீர்களோ அதனைக் கொடுக்கி ன்றேன். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! நீ இப்போது சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவராதொழிக; மற்றோ, கிருகஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவருதி, யானுபதேசித்த வேதவித்தையை அதிகாரிகளாய் பிராஹ்மணர், ஷத்திரியர், வைசியர், பொருட்டு உபதேசஞ்செய்தி. இவ்வண்ணமெனது வித்தையின் சம்பிரதாயத்தைப் பிரவிருத்திப்பித்துப் பின் நீ சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்துகொள், இவ்வாறாய் எனது ஆணையை அங்கீகரிப் பதே எனக்குக் குருதக்ஷிணையாம். ஹே யாஞ்ஞுவற்கிய! அந் நான்கு வேதங்களுள் உபநிஷத்பாகரூப்ப பிரஹ்மவித்தை யாதுனக்குபதேசித்தனனோ அதனை நீ சந்நியாச ஆசிரமத்திற்கு முன்னேனும் பின்னேனும் விஷய வாசனையற்ற அதிகாரிகளின் பொருட்டே உபதேசஞ்செய்தி. ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் சூரியபகவான் ஆணை யிட்டபோது அம்முனிவர் அவரது ஆணையைத் தமது சிரமேற்றாங்கிச் சூரிய

பகவானுக்குத் தண்டம் போல் நமஸ்கரித்துப் பூவுலகின் கண்ணே வந்தனர், வந்து தமது தந்தையாராகிய யஞ்ஞுவற்கரிடத்தே இல்லற ஆசிரமம் நடத்த ஆணை கேட்டனர். அத்தந்தையாரது ஆணையைப்பெற்ற அம்முனிவர் ஜனகராஜாவின் பால் தனத்தைக் கிரகித்துச் சென்று இருமனைவியரை மணந்தனர். காத்தியாயன ரெனப்பெயரிய இருஷியின் புத்திரியாகிய காத்தியாயனி ஒரு மனைவியாம். மித்திரயுவெனப்பெயரிய இருஷியின் புத்திரியாகிய மைத்திரேயி யொருமனைவி யாம். இங்ஙனங் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தைத் தரித்து அம்முனிவர் முன்னர்ப் பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின் கண்ணே வேதங்களை அத்தியயனஞ்செய்து இருஷிகளின் கடன் கழித்ததேபோலத் தேவதைகளின் கடனையும் பிதிர்க்களின் கடனையும் கழித்தனர். மிகுந்த துக்ஷிணையோடு கூடிய அக்கினிஷ்டோமாதி யாகங்களைச் செய்து தேவதைகளின் கடனைக்கழித்தனர். தமக்குச் சமானமாய் குணங்களையுடைய சிரத்தையுற்ற புத்திராகளையுமட புத்திரிகளையும் ஜனிப்பித்துப் பிதிர்க்களின் கடனைக் கழித்தனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! முன்னர்த்தாங்கள யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை விரக்த ரென்றீர்கள் இப்போது அவருக்கு இருணத்தின் அடைவைக் கூறினீர்கள் அது சம்பவியாது, ஏனெனின் யாவன் விரக்தனோ அவனுக்கு இருணப்பிராப்தி சம்பவியாது, யாவன் இருணமுடையவனாவனோ அவனிடத்தே விரக்தத்தன்மை சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் விரக்தராதலின் அவர்பால இருண அடைவு சம்பவியாதாயினும் பிரஹ்மசரிய ஆசிரம கிருஹஸ்த ஆசிரம் சம்பந்தத்தானே அவரிடத்தே இருணப்பிராபதியுண்டாயது, உபநயந சமஸ்காரத்தோடு கூடிய பிராஹ்மணன் இருளி இருணம், தேவ இருணம், பிதிர் இருணம் என்னும் மூன்றோடு கூடியவனாவன் என்பது சுருதியாம். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தையுடையவன் இருஷிகளின் இருணியாவதே போலக் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தையுடையவனும் தேவதைகளுக்கும் பிதிர்க்களுக்கும் இருணி யாவன். யாவன் தீவிர வைராக்கியத்தால் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவர்வனோ அவனை இலௌகிகரின் இருணம் பற்றாததேபோல் இருஷி இருணாதி மூவகை வைதிக இருணங்களும் பற்றாவாதலின் சந்நியாச ஆசிரமத்தின் முன்னர் வித்வானையும் அம்மூன்றும் அவசியமடையும். அல்லது, இவ்வுலகில் புத்திர ஜன்மாதி நிமித்தத்தையுற்றுப் புத்திர இஷ்டி முதலிய கருமங்களை அவசியம் புரிவனாதலின், அவைகள் அவற்றைச் செய்வதன்கண்ணே நிமித்தகாரண மாவதேபோல் அம்முக்கடன்கழியும் பொருட்டுச் சாஸ்திரம் விதித்த கருமத்தைச் செய்வதன் கண்ணே பிரஹ்மசரிய ஆசிரமமும் கிருஹஸ்த ஆசிரமமும் நிமித்தகார ணங்களாம். இதனாற் சந்நியாச ஆசிரமத்தின் முன்னர் அறிஞனும் அம்மூன்று கடனைக்கழிக்கும் பொருட்டு அக்கருமங்களை அவசியஞ்செய்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மசரிய கிருஹஸ்த ஆசிரமங்களே இம்மூன்று இருணங்களினடைவை அதிகாரிக்குச் செய்விப்பனவாமாயின், அவ்விரண்டையும்

ஏன் கவரவேண்டும்? மற்றோ, அவ்விரண்டையும் பரித்தியாகித்து முதலில் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தையே கவர்ந்து கொள்ளலாம், அதனாலிவ்வதிகாரி மூன்று இருணங்களினின்றும் முத்தனாவனன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! பிரஹ்மசரிய கிருஹஸ்த ஆசிரமங்களைக் கவராமல் முதலிலேயே வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவர்தல் தகுதியன்றாம், ஏனெனின், பிராஹ்மணாதி துவிஜர் மூவரும் ஓராசிரமமின்றி ஒருகணமாத்திரையேனும இருக்கலாகாது; மற்றோ, பிரஹ்மசரியாதி நான்கனுள் யாதாவதோர் ஆசிரமத்தைக்கவர்ந்தே ஈண்டுறைய வேண்டும். அநாசிசமியாயிருப்பனாயின், பாவத்தையடைவன் என்னும் ஸ்மிருதியின்கண்ணே ஆசிரமமின்றிய துவிஜனிருப்பு நிஷேதிக்கப் பட்டுளதாதலின், பிரஹ்மசரியாதி நான் காசிரமங்களுள் யாதாவதொன்றைக் கவர்ந்தே துவிஜனீண்டுறைய வேண்டும். சாஸ்திரத்தின்கண்ணோ வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவரக் கால நியமங்கூறப்பட்டுளதாதலின், பிரஹ்மசரியம் கிருஹஸ்தம் என்னுமிரண்டையுங் கவர்வதற்கு முதலிலேயே வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தின் கிரகணஞ் சம்பவியாது. இப்போது வானப்பிரஸ்தக் கிரகணகாலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே குழந்தாய்! மனுஸ்மிருதிமுதலிய தர்ம சாஸ்திரங்களில், இக்கிருஹஸ்தனானவன் தனது சரீரத்தின்கண்ணே தோலின் சிதிலத்தன்மையையும், தனது கேசங்களில் வெண்ணிறத்தையும், தனது மைந்தர்கட்கு மைந்தருண்டானதையுங்கண்டு பூர்வாசிரமத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து வனத்தின்கண்ணே வசிக்கும் வடிவ வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைப்பற்றுகவென இவ்வண்ணம் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவருங்காலங் கூறப்பட்டுளது. ஆகையால் இது துணியப்பெறும்: - பிரஹ்மசரிய கிருஹஸ்த ஆசிரமங்களைக்கவராது அதிகாரியானவன் பாலிய அவஸ்தையிலேனும், யௌவன அவஸ்தையிலேனும் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தை யொருகாற் கவர்வனாயின், அதன் காலத்தை யுணர்த்துஞ் சாஸ்திரத்தோடு விரோதிப்பவனாவன். அதன் காலம் வரும் வரை ஓராசிரமுமின்றியே யிருப்பனாயின், என்னும் வசனத்தை விரோதிப்பன், ஆகையால், இரண்டாசிரமங்கட்கு முதலிலேயே வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவர்தல் சுருதி ஸ்மிருதி விரோதமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கிருஹஸ்த ஆசிரமமின்றியே பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்திலிருந்தே சந்நியாச ஆசிரமகிரகணமாவதேபோல வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தின் கிரகணத்தே யாது பாதகமாகும்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! தீவிர வைராக்கியமுண்டாயின் பிரஹ்மசரியத்தின் பின்னும் கிருஹஸ்தத்தின்பின்னும் சந்நியாச ஆசிரமவிதானஞ் சுருதி செய்திருப்பதே போலப் பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின் பின்னர் வானப்பிரஸ்த ஆசிரம விதானம் எச்சுருதியுஞ் செய்யவில்லையாதலின், இவ்வதிகாரியானவன் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தின் பின்னரே வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவர்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின் பின்னர்க் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவர்க. அதன்பின் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக் கவர்கவெனத்

தாங்கள் கூறிய நியமஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், இத்தூலசரீர நாசபரியந்தம் இவ்வதிகாரியானவன் பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தைச் சேவிக்க என்னும் ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானுடைய வசனத்தோடு விரோதித்தலின்.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! மரணம் வரை இவ்வதிகாரி ஓராசிரமத்தைச் சேவிக்க, என்னும் பொருளைப் போதிப்பதாy ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுடைய வசனம் முற்கூறிய முறையைப் பிறழ்ச்சி செய்யவில்லை; மRறோ, மாறாய் அம்முறையை அது திடஞ்செய்கின்றது. இப்போ திப்பொருளையே நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானுடைய வசனத்தின் கருத்திதுவாம்: - பிரஹ்மசரிய கிருஹஸ்த வானப்பிரஸ்த ஆசிரமங்களில் அதிகாரிக் கத்தியந்தம் இராகமுண்டாயின் மரணம் வரை அவ்வாசிரமத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்வதில்லையென்று சங்கற்பித்து அதன் கண்ணேயே யுறைக. இவ்வண்ணமாய் திடசங்கற்பத்தால் ஓராசிரமத்தின் கண்ணே இருப்பவன் உத்தரோத்தர ஆசிரமத்தைக் கவராததால் பாவரூபதோஷத்தை யடையான் இராகவாயிலாய் ஓராசிரமத்தைச சேவிக்கும் புருஷனுக்குப் பாவரூப தோஷ முண்டாவதேபோல, திடசங்கறபவாயிலாய் ஓராசிரமத்தைச் சேவிப்பவனு க்குப் பாபரூபதோஷ மடைவுறாதென்பது கருத்தாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தையடைய இச்சையற்ற நைட் டிகப் பிரஹ்மசாரி, வனதத்தின்கண் வசிப்பதாய் வானப்பிரஸ்த கர்மங்களைச் செய்து தன்பால் வானப்பிரஸ்தத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வனாதலின், கிருஹஸ்தாசிரமத் தின் பின்னரே வானப்பிரஸ்தாசிரமம உண்டாமென்னும் விவஸ்தை சம்பவியாதன் றோ?

சமாதானம்: - ஹே குமர! கிருஹஸ்தனானவன் ஆபத்காலத்தில் வனத்தின் கண் வாசஞ்செய்து பிக்ஷாடன காஷாயவஸ்திரங்களைத் தரிப்பன். ஆனால், வனத் தின்கண் நிவாசஞ்செய்தல் முதலிய வானப்பிரஸ்த கருமங்களைச் செய்வதால் வானப்பிரஸ்தனாகான். அவ்வாறே பிக்ஷாடனாதிரூப சந்நியாசியின் கருமத்தைச் செய்வதால் சந்நியாசியாகான். அதுபோல், அநநைட்டிகப் பிரஹ்மசாரியும் வனத்தின் கண் வசித்தலால் வானப்பிரஸ்தனாகான். அல்லது, கிருஹஸ்தனானவன் தேவதை கட்கும், பிதிர்க்கட்கும் இருணியாவதே போலப் பிரஹ்மசாரியாகானாயினும், இருஷிகளின் இருணியாவன். வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக்கவரும் அதிகாரியான வன் முக்கடன் கழித்தன்றி அதனைக்கவர்தல் முடியாதாம்; மற்றோ, அம்முக்கடன் கழித்தே அதனைக்கவர்தல் முடியும். இக்காரணத்தானும், வனசேவனத்தால் அந்நைட்டிகப் பிரஹ்மசாரி வானப்பிரஸ்தத்தன்மையை யடையமாட்டான். அல்லது, பிரஹ்மசரிய ஆசிரமமின்றிக் கிருஹஸ்தாசிரமத்தைக் கவரமுடியாது; மற்றோ, முதலி லதனைக்கவர்ந்தே பின்னதனைக் கவர்தல் வேண்டும். அதுபோல், கிருஹஸ் தாசிரமமின்றி வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தைக் கவரமுடியாது; மற்றோ, முதலிலதனைக் கவர்ந்தே பின்னதனைக் கவர்தல்வேண்டும் ஆகையால், இம்முறைமை துணியப்பெறும்: - முதலில் பிரஹ்மசரியாசிரமத்தைக்கவர்ந்து, பின்னர்க் கிருஹஸ் தாசிரமத்தைக்கவர்ந்து, பின்னர் வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தைக் கவர்தல் வேண்டும். இம்முறைமை அநேக சுருதிஸ்மிருதியாதிகளிற் கூறப்பட்டுளது. அதிகாரியானவன்

பிரஹ்மசரியாசிரமத்தின் பின் கிருஹஸ்தாசிரமத்தையும், அதன்பின் வானப்பிரஸ் தாசிரமத்தையுங் கவர்க. ஆண்டு, தக்ஷப்பிரஜாபதியின் ஸ்மிருதியிதுவாம்: -

“மூன்றினுக்காநு லோமிய முண்டிடும்-தோன்றும் ப்ராதிலோ மியந்தொடர்ந்திடா வூன்றி யங்கத னாற்செலு வோனினும் - நான்ற பாவத மனிலை நாடினே.”

(பொருள்.) முதலில் பிரஹ்மசரியாசிரமம், பின் கிருஹஸ்தாசிரமம், பின் வானப்பிரஸ்தாசிரமமென்னுமிம் முறைமை **“அநுலோமம்"** எனப்படும். முதலில், கிருஹஸ்தாசிரமம், பின் பிரஹ்மசரியாசிரமம், பின் வானப்பிரஸ்தாசிரமம், அல்லது, முதலில் பிரஹ்மசரிய ஆசிரமம், பின் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமம், பின் கிரு ஹஸ்தாசிரமம் இவ்வகை விபரீத முறைமை **"பிரதிலோமம்”** எனப்படும். அதிகாரி யானவன் அநுலோமத்தால் பிரஹ்மசரியாதி மூன்றா சிரமங்களையுங் கவர்வனா யின், மஹாபுண்ணியத்தின் அடைவுண்டாம். பிரதிலோமத்தால் அம்மூன்றையுங் கவரின், மஹாபாவத்தின் அடைவுண்டாம். ஆகையால், அநுலோமத்தானே அதிகாரி யானவன் ஆசிரமங்களைக்கவர்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மசரியாதி மூன்றாசிரமங்களில் தாங்கள் முறை கூறியதே போல், நான்காவதாய் சந்நியாசாசிரமத்தின் கண் கூறாததென்னை?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! பிரஹ்மசரியாதி மூன்றாசிரமங்களில் சுருதி ஸ்மிருதிகள் முறைகூறியதேபோல், சந்நியாசாசிரமத்தின்கண் கூறவில்லை யாதலின், அதனைக் கவர்வதில் யாதொருமுறையுமின்றாம்; மற்றோ, தீவிர வைராக்கியமுண்டாம்போது அதிகாரி சந்நியாசாசிரமத்தைக் கவர்க. ஆ-சு. அதிகாரி யானவன் தீவிர வைராகத்தையடைந்தபோது சந்நியாசத்தைக் கவர்க. பூர்வ புண்ணிய வசத்தால் பிரஹ்மசரியாசிரமத்திலேயே தீவிர வைராகமானதொரு காலுண்டாயின், அதிலிருந்தே சந்நியாசத்தைக் கவர்க. கிருஹஸ்தாசிரசமத்தின்கண் தீவிர வைராக்யமுண்டாயின், அதிலிருந்தே சந்நியாசத்தைக் கவர்க. வானப்பிரஸ்தா சிரமத்தின்கண் தீவிர வைராகமுண்டாயின், அதிலிருந்தே சந்நியாசத்தைக்கவர்க.

ஆ-சு.

உலகப்பொரு டம்மில்வி ராகமெப் போதுதிக்கு
மிலகப்பொழு தேயிவ்வறிஞன்று றவையேய்க
திலகப்பொரு ளாம்வயி ராகம்செ னித்திடாதே
கலகப்படி னோபதி தன்னெனக் காணலாமே.

(பொருள்.) அதிகாரிக்குச் சர்வ பதார்த்தங்களிடத்தும் தீவிரவைராக்யம் உண்டாங்கால் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக்கவர்ந்துகொளக, இதன்கண்ணே யாதொரு முறைமையுமின்றாம்; ஆனால், அத்தீவிரவைாகயமின்றிச் சந்நியாசஞ் செய்து கொள்பவன் பதிதனாவன். ஹே குழந்தாய்! இவைமுதலாகிய அநேகஞ் சுருதி ஸ்மிருதிகளில் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவர்வதின் கண்ணே தீவி ரவைராக்கியத்திற்கே முக்கிய காரணத்தன்மை கூறியுளது. அது எவ்வாசிரமத்தின்

கண்ணே யுண்டாயினும அதிலிருந்தே சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவாந்து கொள்ளலாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுருதிஸ்மிருதிகள் பிரஹ்மசர்யாதி மூன்றாசிரமங் கட்கு முறைகூறியதேபோலச் சந்நியாச ஆசிரமத்திற்கும் கூறியிருக்கின்றது. என்னுஞ் சுருதியின் கண்ணே வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தின் பின்னரே சந்நியாசாசிரமம் விதானஞ் செய்யப்பட்டுளது.

"நல்லற முயன்று கடன் மூன்று நனிநல்கி
யொல்லையென தோடக முறப் பெறலொழித்தே
வில்லரசர் விப்பிரர் வியன்வணி கரேனும்
இல்லினி லிருந்துதுற வெய்துக வியைந்தே."

(பொருள்.) இருஷி இருணம், தேவ இருணம், பிதிர் இருணம், என்னும் முக்கடனையுங்கழித்து யானெனதென்னு மபிமானமற்ற முதன் மூவருணத்தவரும் சந்நியாச ஆசிரமததைககவர்க. என்னும் ஸ்மிருதியின் கண்ணும் முக்கடன் கழித்த பின்னரே சந்நியாச ஆசிரமம் விதித்துளது. ஆதலின், சந்நியாசததின் முறையின் மையையுணர்த்தும் சுருதி ஸ்மிருதிகட்கும், முறையையுணர்த்தும் சுருதி ஸ்மிருதி கட்கும் பரஸ்பரம் விரோதமுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! விஷய போகங்களில் தீவிரவைராக்கியம் உறாத மந்தவைராககியமுடையவனுக்குச சுருதி ஸ்மிருதிகள் வானப்பிரஸ்த ஆசிர மத்தின் பின் நான்காவதவஸ்தையில் சந்நியாச ஆசிரமத்தை விதித்துளது. விஷய போகங்களில் தீவிரவைராக்கியமுடையவனுக்குச் சுருதி ஸ்மிருதிகள் பிரஹ்மசரி யாதி ஆசிரமத்தின் கண்ணும் சந்நியாச ஆசிரமத்தை விதித்துளது. ஆகையால், சந்நியாச ஆசிரம அதிகாரிகள் போதித்தலின் அசசுருதி ஸ்மிருதிகட்குப் பரஸ்பரம் விரோதமுண்டாகமாட்டாது. அல்லது, என்னுஞ் சுருதியின்கண்ணே சந்நியாச ஆசிரமம் பிரஹ்மரூபமெனக் கூறப்பட்டுளது. என்னுஞ் சுருதியின் கண்ணே பிரஹ்மம் பூர்வ உத்தரபாவமற்றதாய்க் கூறப்பெற்றுளது. ஆதலின், பிரஹ்மத்தின் கண்ணே பூர்வ உத்தரபாவமின்றாம். அதுபோலப் பிரஹ்மரூப சந்நியாசத்தின் கண்ணும் பூர்வ உத்தரபாவஞ் சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின் பின்னர்க் கிருஹஸ்த ஆசிரமமாவதேபோலச் சந்நியாச ஆசிரமத்தின் பின்னரும் ஓராசிரமம் உண்டா? அல்லது, இன்றா?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின் பின்னர்க் கிருஹ ஸ்த ஆசிரமமரம, அதன்பினனா வானப்பிரஸ்த ஆசிரமமாம். அதுபோல், சந்நியாச ஆசிரமததின் பின்னா யாதோராசிரமுமின்றாம்; மற்றோ, பிரஹ்மசரியாதி சர்வ ஆசிரமங்கட்கும் இச்சந்நியாச ஆசிரமமே அவதிரூபமாம். இவ்வார்த்தை சாரீரக பாஷிய மூன்றாவதத்தியாயததே நான்காவது பாதத்தில் என்னு மிந்நாற்பதாவது

சூத்திரத்தின்கண்ணே ஸ்ரீ வியாசபகவானும் சூத்திர வியாக்கியான கர்த்தாவாய் ஸ்ரீ பகவான் பாடியக்காரரும் விஸ்தாரமாய் நிரூபித்திருக்கின்றனர். அச்சூத்திரத்தின் சுருங்கிய பொருளிதுவாம்: - சந்நியாச ஆசிரமத்தினும் மேலாக எவ்வாசிரமத்தையுங் கவருமாறுணர்த்தும் சுருதிஸ்மிருதிகளின்றாம், சிஷ்டாசாரமும் காணப்படலின்றாம் அதனாற சதுர்த்தமாய் சந்நியாச ஆசிரமத்தையடைந்தவனுக்குச் சரீரநாசபரியந்தம் அதனினுமேலேற்றமின்றாம். ஹே மைந்த! சதுர்த்த சந்நியாச ஆசிரமத்தினும் மேலாக எவ்வாசிரமத்தின கவர்ச்சியுமின்றாம் என்பது எங்ஙனம் சர்வ சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் பிரசித்தமாமோ அங்ஙனம் துவிஜனானவன் ஓராசிரமமின்றி யிருக்கலாகாது என்பதும் சுருதி ஸ்மிருதியாதி யாவற்றினும் பிரசித்தமேயாம். ஆண்டுத தக்ஷப்பிரஜாபதியின ஸ்மிருதி யிதுவாம்: -

“பேசுமொரு நல்வருட மும்மிரு பிறப்போன்
ஆசிரம் மின்றியம ராதொழிக வேதான்
ஆசிரம மின்றியமா கிற்பனெனி னத்தான்
மாசுறவன் மாறுதொழின் மன்னிடுவ னன்றே.”

(பொருள்) இவ்வுலகின் கண்ணே துவிஜன் ஆசிரமமின்றி ஒருவருட பரியந் தமுமிருக்கலாகாது; மற்றோ, ஓராசிரமததைப்பற்றியே யிருக்கவேண்டும். ஒரு வருடபரியந்தமும ஆசிரமமின்றி யிருக்குந் துவிஜனுக்குப் பிராயச்சித்த அடைவு ண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - துவிஜனுடைய மனைவி ஜீவித்திருக்கும்பரியந்தம் கிருஹஸ்த ஆசிரமமாம். அவளிறந்தபின் அவ்வாசிரமம் நீங்குமாதலின் ஒருவருடத் திறகுள்ளேயே வேறு மனைவியை மணந்துகொள்க, அல்லது, வானப்பிரஸ்த ஆசிர மத்தைக் கவர்க, அல்லது, சந்நியாச ஆசிரமத்தைக்கவர்க; ஆனால் ஓராசிரமத்தை யுங் கவராது அநாசிரமியாய் ஒருகாலும் துவிஜனிருக்கலாகா தென்பதாம். ஆகை யால், இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின்கண்ணே இருஷி கடன் கழித்து, கிருஹஸ்தாசிரமத்தே தேவதை பிதிர்க்களின் கடன்கழித்து அதிகாரி யானவன் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக்கவர்க. அதன்கண்ணே முக்கடனற்றவனா வன், பிரஹ்மசாரியானவன் தேவபிதிர்க்கடன் அற்றவனாவதே போலவும், கிருஹஸ்தன் இருஷிகட னற்றவனாவதே போலவும், வானப்பிரஸ்தன் முக்கடனு மற்றவனாவதே போலவும், சதுர்த்த ஆசிரமத்தையுடைய சந்நியாசியும், லௌகிக வைதிக சர்வகடன்களுமற்றவனாவன். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணமாய் சாஸ்திர வியவஸ்தையை அறிந்துள்ள யாஞ்ஞுவறகியமுனிவர் மனத்தே எல்லாக்கடனு மற்றவரேனும் அந்தக்கிருஹஸ்த ஆசிரம சம்பந்தத்தால் அக்கடன்களை யடைவுற் றனர். கிருஹஸ்தாசிரமத்தை யங்கீகரித்தது யாஞ்ஞுவற்கியமுனிவர் எவ்விசாரத் தால் தேவபிதிர்க்களை மகிழ்விக்கும்பொருட்டுக கோ, சுவர்ண, அன்னாதி பதார்த் தங்களைத்தானஞ்செய்தனரோ அதனை நீ கேட்பாயாக: - யான் பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின்கண்ணே வேதங்களை அத்தியயனம் செய்து இருஷிகளின் கடன் கொடு த்ததே போலத் தேவபிதிரக் கடன் கொடுத்துவிட்டுப் பின்னர் யான் சந்நியா ஆசிரமத் தைக் கவர்வேன், ஒருகால் இருஷிகட்கே போலத் தேவபிதிர்க்கட்குக் கடன் கொடா

தொழிவனேயாயின், இருஷி, தேவதை, பிதிர் என்னும் மூவரின் விஷம அர்ச்சனைவடிவப் பந்திபேதமுண்டாமாதலின், இருஷிகட்கே போலத் தேவ பிதிர்க் கட்கும் யான் நன்றாகக்கடன் கொடுப்பேன், இங்ஙனம் முக்கடனையுங் கழித்து யான் சந்நியாச ஆசிரமத்தை யடைவனாயின் எனதாசிரியராய் சூரியபகவானானவர் எனக்கிட்ட கட்டளையின்பாலனம் நன்றாக என்னாற் செய்யப்பட்டதாகும் ஆகையால், சூரியபகவானுடைய வசனததை உண்மையாக்கும் பொருட்டு யான் சுவ ர்க்காதிலோகங்களை யடைவிப்பதாய் யாகாதிரூபப்பிரவிருத்திமார்க்கத்தையும், மோக்ஷத்தையடைவிக்கும் ஆன்மஞானரூபநிவிருத்திமார்க்கத்தையும் காப்பாற்று வேன். ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் விசாரித்து அம்முனிவர் தேவ பிதிர்க்களை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு நானாவகையாய் தானத்தைச் செய்தனர். இப்போது யாஞுவற்கியமுனிவரின் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே மைந்த! இரவும் பகலும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் உபகாரஞ்செய்யும் அம்முனிவரின் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தைக் கண்ணுற்று யாவரும் ஆச்சரியத்தை யடைந்தனர். ஆண்டுக் காத்யாயனி மைத்திரேயியென்னும் இருமனைவியரோடும் ஆணையைச் சிரமேற் கொள்ளுங் குமாரோடும் அம்முனிவர் யாக ஓமாதி கருமங்களைச் செய்து இந்திராதி தேவதைகளைப் பாலனஞ் செய்தனர்; தினந்தோறும் வேதபாடாதிகளால் இருஷிக ளைப் பாலனஞ் செய்தனா; மைந்தர்களை உண்டாக்கியும் பிண்ட தானாதிகளைச் செய்தும் சுவர்க்கவாசிகளாய பிதிர்க்களைப் பாலனஞ் செய்தனர்; இரவின்கண்ணே இருக்கவிடம், நானாவகையாய் அன்னம், வஸ்திரம், சுவர்ணாதி தனம் என்பன முதலிய அநேக வகைப்பதார்த்தங்களைத் தானஞ்செய்வதால் அதிதிகளைக் காப்பாற்றினர்; புல் முதலியவற்றைத் தானஞ்செய்தலால் கோ, அசுவாதி பசுக்களை க்காப்பாற்றினர். அன்னம் பக்குவஞ்செய்யும் பாத்திரத்தும் போஜனஞ் செய்யும் பாத்திரத்தும் எஞ்சி நின்ற அன்னத்தைப்போடு தலாலும், பலி, தானாதிகளாலும், அம்முனிவர் காகம், நாய், கீடமுதலிய ஐந்துக்களைக் காப்பாற்றினர். உதாரமாய் தனிகனுடைய கிருகத்தின்கண்ணே துந்துபி சப்தங்களால் அன்னம் வேண்டும் ஜீவர்களை அழைப்பதேபோல், அம்முனிவரது கிருகத்தே வேதவாணீ ரூபதேனுவின் ஸ்வாஹா, வஷட், ஸ்வதா, ஹந்த, வென்னும் ஸ்தனரூப சப்தங்களால் தேவதைகள் அழைக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அவற்றுள், ஸ்வாஹா, வஷட் என்னும் இரண்டு சப்தங்களால் இந்திராதி தேவதைகள் அழைக்கப்பட்டனர். ஸ்வதா என்னுஞ் சப்தத்தால் பிதிர்க்கள் அழைக்கப்பட்டனர். மகிழ்வை யுணர்த்தும் ஹந்த சப்தத்தால் அன்னத்தை விரும்பும் மனுஷர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் அற்புதக கிருஹஸ்த ஆசிரமம் அந்த யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவருக்குக் கிடைத்திருந்தது. இப்போது அம்முனிவரின் காத்தியாயனி மனைவியின் விருத்தாந்தம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே குழந்தாய்! அக்காத்தியாயனியென்னும் அம்மை கிருககாரியங்களில் அத்தியந்தா குசலமுடையவளாயினள். வீட்டின் சுவர்களையும் பூமியையும் துவாரத்தையும் யாகசாலையின் பூமியையும் தினந்தோறும் விளக்கித் தூய்தாக்கினள். சுண்ணாம்பு முதலிய வெண்மிருத்திகை யால் சம்பூரணகிருகததைப பாலைப் போல வெண்மையாக்கினள். அவ்வீடு சோபிக்கும் பொருட்டுச் சிறசில விடத்தே சிந்தூராதிகளால் சிவப்புவருணஞ் செய் தனள். சிற்சில விடத்தே சிவப்பு மஞ்சள் முதலிய வருணங்களால் விசித்திரவர்ண முடையதாமாறு செய்தனள். அன்ஞ்னசெய்யும் பாத்திரங்களையும் நீர்க்குடங்களை

யும் கமண்டலங்களையும் அவற்றை மூடுஞ் சிறிய பாத்திரங்களையுஞ் சாம்பர் முதலியவற்றால் விளக்கி எப்போதும் தூய்தாகவைத்தனள். பீமாளாதியர் பாகவித்தையின் கண்ணே குசலமுற்றிருப்பதே போலச் சூரிய தேஜசாலும் அக்கினியின் தேஜசாலும் தின்பனவாதி நாலவகை உண்டியையும் பக்குவஞ் செய்தனள். அதிகாலையிலெழுந்து ஸ்நாநாதி நித்திய கருமங்களைச் செய்துவிட்டுத் தமது பதியைப் பூஜனை புரிவள். தமது பதியின் தாய் தந்தையர்களையும் மூத்த இளைய உடன் பிறந்தோர்களையும் சகோதரிகளையும் மற்றைய பந்துக்கள் யாவரையும் முறைப்படி பூஜித்தனள். இவ்வண்ணம கிருகவியவகாரங்களில் அத்தியநதங் குசலபுத்தியுடையவளாய்ச் சர்வஸ்திரீகளிலும் பிரதானமாயிருந்த னள். அவ்வம்மைக்குச் சமானமாய் வியவகாரத்தின் கண்ணே குசலமுடையவள் முக்காலத்தினுமின்றாம். இப்போது யாஞ்ஞவற்கியரின் மற்றொருமனைவியாய் மைத்திரேயியென்னும் அம்மையின் விருத்தாந்தம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே குழந் தாய்! அம்முனிவரின் மற்றொரு மனைவியாய் மைத்திரேயியென்பவள் சம்சார சம்பந்தியாய் ஜன்மமரணாதி துக்கங்களைக்கண்டு உன்மத்தரைபபோலச் சஞ்சரிபபள். கன்றுமரிககின் கோவானது எப்போதும் சோகத்தோடு கூடியதாயிருப் பதே போல், அவ்வம்மை இங்ஙனம் விசாரித்துச் சோகமுடையவளாயிருந்தனள். இப்போது அவ்விசாரங் காண்பிக்கப்படும்: - மைத்திரேயியென்னும யான் யார்? தேகாதி சங்கா தரூபமா? அவற்றினும் வேறா? அவற்றினும் வேறாயினும் ஜடரூபமா? அல்லது, சைதன்யரூபமா? இவ்வுலகத்தே யான் எப்பிரயோஜனத்தின் பொருட்டு வந்தனன்? இச்சரீர முண்டாவதற்கு முன் எத்தானத்திலிருந்தேன்? இப்போது யான் எதன்கண்ணிருக்கின்றேன்? மரணத்தின்பின் எத்தானத்தை யடைவேன்? என்பதியின் வடிவம்யாது? எனது புத்திர புத்திரிகளின் வடிவம்யாது?

கருத்திதுவாம்: - பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாற் சித்தமாய் தூலசரீரங்கட்கே பதி புத்திராதியரென நாமங்களா? அல்லது, அவற்றினும் வேறாய் எவ்வத்துவிற் கேனும் அந்நாமங்களா? அவ்வேறாய் வஸ்துவும் ஜடமா? அல்லது, சேதனமா? இம்முறையை மேலுமுணர்ந்துகொள்க. தினந்தோறும் எனக்குண்டாஞ் துயருக்கு யாதுவடிவம்? விடயசப்பந்தத்தால் எனக்குண்டாஞ் சுகத்திறகு யாதுவடிவம்? எச்சக்ஷுராதி யிந்திரியங்களால் யான் உருவ முதலிய விடயங்களை யுணர்கின்றே னோ அவற்றின் வடிவமியாதாம்? எத்தாவர ஜங்கமாதி யுயிர்களை யான் எனது நேத்திரங்களாற காண்கின்றனனோ அவற்றின் வடிவமியாதாம்? ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் விசாரததைத் தமது மனத்தின் கண்ணே எப்போதுஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் அவ்வம்மை பரமசோகத்தோடு கூடியவளாயினள். அவ்வமமையின் சித்தத்துள்ள சர்வவிருத்தாந்தங்களையும் அறிந்திருந்தபோதிலும் அம்முனிவர் தமது கிருஹஸ்த ஆசிரமசித்தியின் பொருட்டு முன்னர் அவ்வம்மைக்குப் பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசித்திலர்; மற்றோ, கிருக காரியததே பிரவிருத்திப்பித்தனர். இப்போது யாஞ்ஞவாகிய முனிவரின் விருத்தாந்தத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தின் கண்ணேயிருந்து நெடுநாடகழித்தனர் ஒருகால் ஏகாந்த ஸ்தானத்தின் கண்ணேயிரு ந்து இங்ஙனம் ஆராய்வாராயினர்: - இதுமிகவும் ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது! இவ்வுலகின் கண்ணே சர்வதேககாரிஜீவர்கட்கும் அத்தியந்தம் பிரியமாய் பிராண

தாரணமே பரமதுக்கரூபமாம்; எனெனின்? இச்சிவன்சரீரரூப சிறைச்சாலையைக் கவாந்திருப்பது பிராணதாரணத்தின் பொருட்டேயாம். இச்சரீரமோ தோல், உதிரம், மாம்சம், மேதை, மஜ்ஜை, என்பு, வீரியம் என்னும ஏழு தாதுக்களால நிறைவுற்றதாம. வாதம், பித்தம், கபம் என்னுமுத்தோடங்களோடு கூடியதாம். சீய், விட்டை, மூத்திரம் என்பனவாதி அசுத்தங்களால் நிறைவுற்றதாம். இக்காரணததானே இச்சரீரம் அததியந்தம் துர்க்கந்த முடையதும் நானாவகையாய் பயத்தை யடைவிப் பாதுமாம். அன்றியும் இது அத்தியாத்மிக, ஆதிபௌதிக, ஆதிதெய்வீகமென்னும் முத்துக்கங்களோடு கூடியதாம். தலைநோய், கண்ணோய், அதிசாரம், புலீகம், குன்மம், பகந்தரம், குதாவர்த்தம், கண்டமாலை என்பன முதலியவாய் அநேகவகை நோய்களா லுண்டாகிய நானாவகைத்துக்கங்கள், காமம், குரோதம், துவேஷம், லோபம், மோகமுதலிய ஆதிகளாலுண்டாய் நானாவகைத்துக்கங்கள், அத்தியாத்மிக துக்கங்களெனப்படும். சிங்கஞ் சர்ப்பந் தேள் பகைவர் முதலிய பூதங்களாலுண்டாம் நானாவகைத் துக்கங்கள் ஆதிபௌதிகதுக்கங்களாம். சீத வாத ஆதபம் மழை எரி நீர் முதலிய தேவதைகளா லுண்டாம் நானாவகைத் துக்கங்கள் ஆதிதெய்விக துக்கங்களாம் பாலியம், யௌவனம், விருத்தம் என்னும அவஸ்தைகளில் இராகம், துவேஷம், மோகம், சோகம், அசக்தி என்பன முதலிய விகாரங்களால நானாவகைத துக்கங்களை யடையும். இச்சரீரத்தின்கண்ணே பிராணனது பிரவேசத்தையும் வெளிப்போதலையும் நினைதலாலுண்டாம் பயம் எல்லா அவஸ்தைகளினும் எம்மனோர் முதலியவாகட்குத் துக்கத்தையேயுண்டாக்குகின்றது. அந்தப்பய ஜன்னிய துக்கத்தினும் அதிகதுக்கம் தாயின்கர்ப்பத்தின்கண்ணேயும் மரணகாலத்தின் கண்ணேயும் உண்டாகாது. இவை முதலாக அநேகவகைத் துயரங்கள் இகலோகத் தும் பரலோகத்தும் ஜீவர்கட்குண்டாவது சரீரசம்பந்தத்தானேயாம். சரீரசம் பந்தமின்றி யொருக்காலுந் துக்க அடைவுண்டாகாதாதலின் இச்சரீரசம்பந்தமே சர்வதுக்கங்கட்குங் காரணமாம். அல்லது, ஏகாந்த தேசத்தின்கண்ணே நிவாசஞ்செய்யும் ஜீவன்முக்தர்கட்கும் இச்சரீரம் துயரையே யுண்டாக்குமெனின் சமசாரத்தின் கண்ணே ஆசக்தமாய் நம்மனோர் முதலியவர்கட்குத் துயரீவதில் யாது கூற வேண்டியிருக்கின்றது. அல்லது, தனதொரு சரீரத்தே யானெனதென்னும் அபிமான ரூப சங்கமும் இஜ்ஜீவர்கட்கு அநேகவகைத் துக்கத்தை யடைவிக்கு மெனின் இச்சரீர சமபந்திகளாய் மனைவி மைந்தர் முதலிய அநேக உறவினர்பால் யானெனதென்னும் அபிமானரூப சங்கம் அளவறுந்துயரை யீயுமென்பதன்கண் யாது கூற்றகுளது. இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு அநேகாந் திருஷ்டாந்தங்களால் சங்கத்தின் கண்ணே துக்ககாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - உண்மையாய்ச் சர்வ சங்கமற்ற நிர்க்குண ஆன்மாவும் அவித்தை முதலியவற்றின் கற்பித சங்கத்தையுற்று நானாவகைத் துயரையடையுமாதலின் இச்சங்கமே சர்வ ஜீவர்கட்கும் அநர்த்த காரணமாம். அல்லது, இயல்பாகவே சீதஸ்பரிசத்தையுடைய நீரானது அக்கினியோடு சம்பந்தத்தையடையின் உஷ்ணத்தன்மையையடையும். இயல்பாகவே வெட்டுப்படாத விருக்ஷமானது கோடரியின் சங்கமுறின் வெட்டுப் படும். இயலபாகவே வெட்டுப்படாத இச்சரீரமானது சஸ்திர சங்கததையடையின் வெட்டுப்படும். இயல்பாகவே அந்தர் முகமாயமனமானது விஷயசங்கத்தை யடையின் பகிர்முகத்தையடையும். பூர்வபாவகருமங்களோடு கூடிய பாவியானவன் துஷ்ட புருஷர்களின் சங்கததையடையும்போதே அப்பாவத்தின் துக்கரூப பலத்தை

யனுபவிப்பான். இயல்பாகவே துயரற்ற தர்மாத்மா துக்கிகளின் சங்கத்தையடையின் அநேகம் வகைத்துக்கங்ளையடைவன். இயல்பாகவே காமதோஷமற்றவன் காமிக ளின் சங்கத்தையடைவனாயின் காமதோஷத்தையடைவன். இங்ஙனம் இயல்பாகவே களவுமுதலிய விகாரங்களற்றவன் கள்வர் முதலியோர் சங்கத்தையுறின் அவ்விகாரங்களையடைவன். புளிப்பு இரசத்தையுடைய மாதளை, எலுமிச்சை முதலிய பதார்த்தங்களின் தரிசனரூப சங்கத்கத்தாற் புருஷனுடைய வாயில் நீரூறிவரும். இயல்பாய்க் கிரியையற்ற இரும்பானது சும்பகபாஷாண சங்கத்தையடையின் நானாவகையாய் கமனாகமனாதிகளைச் செய்யும். இங்ஙனம் இஜ்ஜீவன் மனைவி மைந்தராதியரின் சங்கத்தையுற்று நானாவகைத் துக்கத்தை யடைவன்.

கருத்திதுவாம்: - ஜடரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் இராநின்ற இரும்பு முதலிய ஜடங்களும் சும்பகாதி ஜடபதார்த்தங்களின் சங்கத்தால் நானாவகை விகாரங்களை யடையுமாயின் இச்சேதன ஜீவன் மனைவி மைந்தராதி சேதனபதார்த்தங்களின் சங்கத்தால் நானாவகையாய் விகாரங்களையடைவனென்பதன்கண் யாது கூறவேண்டியிருக்கின்றது? ஆதலின், யான் எனது என்னும் அபிமானரூப சங்கத்தோடு கூடிய இச்சரீரமே சர்வ ஜீவர்களின் துக்க காரணமாம். இப்பொருளில் யானேயுவமையாவேன்; ஏனெனின் பூர்வம் பிரஹ்மசரியத்தின்கண் சர்வ சங்கமற்றவனாயிருந்தேனாதலின் எனக்குச் சிறிதுமாத்திரையும் விக்ஷேபப் பிராப்தியுண்டாகவில்லை. இப்போது மனைவி மைந்தராதி சங்கத்தால் நானாவகையாய் விக்ஷேபத்தையடைந்துளேனாதலின், இச்சங்கமே பரமதுக்ககாரணமெனவறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? இப்போது மனைவியராதி சங்கத்தின்கண் அன்வயவியதியதிரேகத்தால் விக்ஷேப காரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - பூர்வம் பிரஹ்மசரிய அவஸ்தையின்கண் எனது தேகத்தையும் மலமொப்பமலினமாயறிந்து பரமவைராக்கியத்தையடைந்தனன், பரமதைரியத்தை யுற்று வனத்தின்கண்ணே தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனன். ஆங்குத் தெய்வலோகத் திலிருந்து தெய்வபபெண்கள் வந்து நானாவகையாய் இங்கி தங்களைச் செய்து எனது தைரியத்தைச சலிப்பித்தனர்; ஆனால், அவர்களாலெனது தைரியங்கெட வில்லை. அவர்கள் மிகுந்த காமரூப்பாரத்தால் மந்த மந்தமான நடையுடையவர், தமது சரீர சுகந்தததால் கேதகி, சம்பக முதலிய புஷ்பங்களின் சுகந்தத்தைத் திரஸ்கரித்துள்ளவர், சுவர்ண புஷ்ப சமானமாய் சரீர காந்தியையுடையவர், பருத்த உந்நதமாய் ஸ்தநங்களினின்றும் ஜகனஸ் தானங்களினின்றும் வாயுவால் விலக்கப் பட்ட வஸ்திரத்தையுடையவர், பூர்ண மதியைப்போன்ற வதனத்தையுடையவர், சந்திர சமானமாய் காந்தியோடு கூடிய வஸ்திர பூஷணங்களாற சோபையையுடைய சரீரததோடு கூடியவர். இத்தகைய அவர்கள் தமது கடாக்ஷத்தால் எனது தைரியததை நீககிலர். அக்கடாக்ஷம் காமிகளின் தைரியத்தைக் கெடுப்பதாம் சம்போக இச்சைவடிவ மேலாய் அபிப்பிராயத்தை உணர்த்திவைப்பது. அவர்கள் தமது மதுர வசனங்களாலும் எனது தைரியத்தை நீக்கிலர். அவ்வசனம், அத்தியந்தங் கோமளமாம், மந்தமாய் மந்தஹாசத்தோடு கூடியதாம். காமிகளின் மனத்தைக் கவர்வதாம. பிரசித்தமாய் அர்த்தங்களோடு கூடியதாம், கம்பீரமான அபிப்பிராயத் தோடு கூடியதாம், நெய்போலக் காமரூப அக்கினியை ஓங்கி யெரியச்செய்வதாம்,

நீண்ட லலிதஸ்வரத்தாலுச்சரிக்கப்பட்டதாம். இத்தகைய மாதுரிய சப்தங்களாலும், பாதங்களிலிருக்கும் நூபுராதிபூஷண சப்தங்களாலும் அவர்கள் எனது தைரியத்தை நீக்கிலா. அவர்கள் தமது ஹஸ்த பாதாதி அங்கங்களாலும் எனது தைரியத்தை நீக்கிலர் - அவர்களுடைய அங்கங்கள் வாயுவானும், நடிப்பதானும் விலகிய துகூலாதிக (வஸ்திரங்க)ளோடும், காஞ்சி, கங்கணம், அங்கதம் முதலிய பூஷணங்க ளோடும் கூடியவாம். ரோமாஞ்சரூபி கஞ்சுக விசிஷ்டமாம். நடனத்தாலுண்டாய சிரமரூப பாரத்தாற் றளாவுற்றனவாம். நெகிழ்வுற்ற மஸ்தக சிந்தூரத்தோடும் நேத்திரங்களின் அஞ்சனத்தோடும் கூடியவாம். லலாடஉரஸ்தானாதிகளிலிராநின்ற குங்கும் சந்தனாதிகளோடு கூடியவாம். சுகந்த மலர்களோடு கூட்டிக்கட்டப்பட்ட கேசத்தை விரித்துச் சோபை காட்டுவவாம். நகைப்பு வாத்திய கீதாதிகளோடு கூடிச் சோபை காட்டுவவாம். இத்தகைய சுந்தர அங்கங்களாலு மவர்கள் எனது தைரியத்தை நீக்கிலர். அவர்கள் சுந்தரஸ்தலங்களாலும் எனது தைரியத்தை நீக்கிலர். அத்தலங்கள் கோகில முதலிய பறவைகளின் மதுரசப்தங்களோடு கூடியவாம், வசந்த இருதுவோடு கூடியவாம்; மந்தாகினியின் ஜலசமீபத்தால் அத்தியந்தங் கோமளமாம், வெண்மணல்களோடு கூடியவாம். தேவதைகளாற் சேவிக்கப்பெற்றவாம். இவை முதலிய அநேக உபாயங்களால் அவர்கள் எனது தைரியத்தை நீக்க நோக்கினரெனினும் எனது தைரியம் நீங்கவில்லை. அத்தகைய எனது தைரியம் இப்போது விருத்த அவஸ்தையின்கண்ணே கேவலம் மயலால் நஷ்டமாய்விட்டது. இப்போது அம்மயல் நிரூபிக்கப்படும்: - இப்போது விருத்த அவஸ்தையின் கண்ணே எனது தைரியத்தை நீக்கிய ஸ்திரீகளின் சரீரம் சிறிதுமாத்திரையும் என் சரீரத்தினும் விலக்ஷணமன்றாம்; மற்றோ, உதிரம், மாம்சம், சீ, மலம், மூத்திரம், நாடி, மஜ்ஜை, அஸ்தி என்பன முதலிய மலின வஸ்துக்களின் சமுதாயரூபமாகிய எனது சரீரமேபோல் இம்மங்கையரின் சரீரங்களுமாம். ஆதலின், இத்தகைய மலினஸ்திரீகளின்சரீரத்தை யான் சுகசாதன மெனவெண்ணியது கேவலம் மயக்கத்தாலேயாம். அல்லது, யான் எனது சரீரத்தை யடிக்கடி மண் நீர் முதலியவற்றால் சுத்தஞ்செய்த போதிலும் சுத்தமாவதின்றாம். மற்றோ, எப்போதுந் துர்க்கந்தத்தோடுகூடி அசுத்தமாகவே யிருக்கிறது. இந்த ஸ்திரீகளோ அங்ஙனஞ் சுத்தஞ்செய்திலராதலின் இவாகள் சரீர மெங்கனஞ சுத்த மாயிருக்கும்; மற்றோ, எப்போதும் அசுத்தமாகவேயிருக்கும். ஸ்திரீகளின் அசுத்த சரீரத்தின்கண்ணே யான் சுக்காரணத் தன்மைபை யெண்ணியது கேவலம் மயக்கத்தாலேயாம். விவேகிகளாகிய விரக்தர் தமது சரீரத்தையும் ஸ்திரீமுதலியவ ரின் சரீரத்தையும் எப்போதும் அசுத்தமாகவே யெண்ணுவர்.

கருவினினுறைந்து மலந்தனி னுண்டாய்க் கண்முதற் றுளையி னின்மலத்தைச்
சொரிதர லாகி யசுசியின் பான்மை தொடுத்திடு மேதுவா யியல்பாய்
மருவுறு தூய்மை யற்றதாய் வயங்கும் வழங்கிய காரணங் களினான்
இரிதரு முடலை யறிஞர்க ளசுசி யென்னவே யுணாந்துள ரன்றே.

(பொருள்.) இச்சரீரம் தாயின் உதர ரூபஸ்தானத்தின்கண்ணே ஸ்திதமாம், தாய் தந்தையரின் சுக்கில சோணிதரூப பீஜத்தினின்று முண்டாம், அன்னபானாதி களின் இரச பரிணாமரூபமாம், நேத்திராதி நவத்துவாரங்களினின்றும் மலத்தை

யொழுக்கிக்கொண்டே யிருப்பதாம், அசுசித்தன்மைக்குக் காரணமாம், இயல்பாகவே தூய்மையற்றதாம, இத்துணைக்காரணததால் விவேகிகளாகிய மகாத்மாககள் இச்சரீரத்தை அசுசியெனவே யறிந்துளார். அல்லது, யௌவன அவஸ்தையை யடைந்தபோது யான் ஸ்திரீகளின் பருத்த உன்னத ஸ்தனங்கட்குக் காஞ்சன கும்பங் களை யுவமை கொடுத்தனன். அவை, நம்மனோருக்கு நோயின்வயத்தால் இருதய தேயத்தின்கண்ணே மாம்சமுடிச்சுண்டாவதே போன்றவாம், அத்தகையதின்கண்ணே எனக்குச் சுக்காரணத்தன்மையின் ஞானமுண்டாயது கேவலம்மயக்க மாத்திரமே யாம். அல்லது, ஸ்தனத்தைவிட்டு நோக்கின் ஆண் பெண் சரீரம் சமானமேயாம். வாஸ்தவமாய் விசாரித்து நோக்கினோ அத்தனங்களாலும் பெண் சரீரத்தின்கண் விலக்ஷணத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின் புருடனுடைய கடி ஸ்தானத்தின் கீழேயிருக்கும் மாம்சமுடிச்சினும் விலக்ஷணத்தன்மை சிறிது மாத்திரையும் மங்கையர் கொங்கையின் கண்ணின்றாம். அல்லது, புருஷனுடைய பாயு விந்திரியத் துளையும் ஸ்திரீகளின் யோனித்துளையும் மலமொழுகுந் துவாரங்களாமாதலின், அவ்விருதுளைகளினும் சிறிது மாத்திரையும் விலக்ஷணத்தன்மை யின்றாம். ஆகையால், ஸ்திரீ சரீரம் இரண்டுபாயுத் துவாரங்களையுடையதாம். புருஷசரீரம் ஒரு பாயுத்துவாரமுடையதாமெனத் துணியப்பெறும். இத்தகைய பெண் சரீரத்தின்கண் இஃதெனது சுகசாதனமெனச் சுகசாதனத்தன்மைஞான முண்டாதல் மயக்கத்தானேயாம் ஏனெனின், விசார திருஷ்டியான் நோக்கினோ இப்பெண்சரீரம் அருவருப்பையுண்டாக்கும் வாயிலாய் விவேகிகட்குப் பச்சாத்தாப காரணமேயாம். இத்தகைய துக்கசாதனரூப இதன்கண்ணே சுகசாதனபுத்தி மயல்வடிவமேயாம். சர்ப்பத்தன்மையற்ற கயிற்றின் கண்ணே சர்ப்பபுத்தி மயல் வடிவாதலேபோலவாம். அல்லது, ஈண்டு அவிவேகியாய் பாமரரும் அன்னியர் சமீபத்தேயிருக்கின் தமது ஸ்திரீயைப் புணர்ந்திலர்; யானோ ஸ்திரீகளின் இருதயத்தே அந்தரியாமியானவர் அத்தியந்தம் சமீபத்திருக்கவும் இலஜ்ஜையின்றி அவர்களைப் புணர்ந்தனனாதலின் அப்பாமரரினும் யான் கீழாயினோனாவேன். இப்போது விஷப சுககாரணம் விசாரிக்கப்பெறும்: - அல்லது, ஆண் பெண்ணின் பரஸ்பர சையோகசம்பந்தம் ஜீவர்களின் விஷயஜன்னிய சுககாரணமன்றாம்; மற்றோ, இவள் என் விஷயசுக சாதனம், இவன் என் விஷயசுகசாதனம், என எவர்கட்குப் பாவனை யாமோ, அதுவே அவர்கட்கு விஷயசுகசாதனமாம்; ஏனெனின், ஆண்பெண்ணின் சையோகசம்பந்தமே அச்சுககாரணமாகுமாயின், அன்போடுந் தனது யௌவனமாதாவைத்தழுவிய யௌவனமைந்தனுக்கும், அன்போடுந் தனது யௌவனமைந்தனைத் தழுவிய யௌவனமாதாவிற்கும், அன்போடுந்தனது யௌவன பிதாவைத்தழுவிய யௌவன புத்திரிகட்கும், அன்போடும் பரஸ்பரம் தழுவிய யௌவன சகோதர சகோதரிகட்கும், பரஸ்பரந்துவேஷத்தோடு கூடிய யௌவன ஆண்பெண்கள் தெய்வயோகத்தால் பரஸ்பரந்தழுவுதலுறப்பெறினும், அச்சுகமுண்டாக வேண்டும்; ஆனால், அங்ஙனம் உண்டாகாதாதலின் ஆண் பெண்களின் பரஸ்பரசையோகசமபந்தம் சுககாரணம ன்றாம்; மற்றோ, முற்கூறிய பாவனையே அதன் காரணமாம். ஆண், பெண், அவர் சம்பந்தம், என்னும் மூன்றுமே சுக்காரணமன்றாமென்றறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? அல்லது, எவ்வான்மாநந்ததின் லேசமாத்திரத்தைப் பெற்றுப் பிரஹ்மாதிகள் சுகித்துளாரோ அத்தகைய ஆநந்தக்கடலாய் ஸ்வயஞ்சோதியானமா எப்போதும் எனது இருதயத்தின்கண் எழுந்தருளியிலங்குகின்றது. அதனையுபேக்ஷித்து யான்

பூதம்பிடித்தவன் பூமியில் நானாவகையாய் நடிப்பதே போல, நாரிவடிவநரகபூமியின் கண்ணே நானாவகையாய் நடனத்தைச் செய்தனனாதலின், ஆன்மரூப நித்திய சுகத்தை உபேக்ஷித்துப் பெண்வடிவ நரகத்தின்கணணே எனது சுகபுத்தியே எனது மூர்க்கத்தன்மையைக் காண்பிக்கும்; ஏனெனின், இவவுலகின்கண்ணும யாவன் மேலாயதையெறிந்து கீழாயதைக்கவர்கின்றனனோ அவனை யாவரும் மூர்க்கனா கவே கூறுவர். அல்லது, ஈண்டு மகான்களை யவமதித்தலே அவர்களைக் கொல்வ தாகும். சூரியசந்திராதியரையும் தமது ஆணையின் கண்ணே நடத்தி வைக்கும் ஆநந்த ஸ்வரூப அந்தரியாமியாகிய ஆத்மாவானவர் யாவரினும மகானாவர். அவரை யான் விஷய சுக அடைவின் பொருட்டு உபேக்ஷித்தனன், இவ்வவமதிப்பே அவரைக் கொன்றதாகும். ஆன்மஹத்தி செய்பவனுக்குச் சமானமாக ஈண்டொரு பரபான்மாவில்லையா மாதலின், எனது ஆன்மாவைக்கொன்றயான் அத்தியந்தம் பரபான்மாவாவேன். அல்லது, அவிவேகியராயபாமரர் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை யறிகின்றிலராதலின் மனைவி மைந்தராதியரிடத்தே பற்றுற்றவராய்ப் பகிர்முகரா வர். யான் குருசாஸ்திரோப தேசத்தால் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை யறிந்திருந்தும் இம்மனைவி மைந்தராதிகளிடத்தே பற்றுற்றுப்பகிர்முகனாயுளேனாதலின், யான் அவிவேகியராய் பாமரரினும் கீழானோனாவேன். அல்லது, விருத்த அவஸ்தை யோடு கூடிய பாமரரும் தம்மனைவி கிழவியாயிருப்பதைக்கண்டு அவளைப் புணர இச்சியார். யானோ விருத்த அவஸ்தையையடைந்தும் இக்கிழவிகளைப்புணர இசசிக்கின்றேனாதலின் யான் அப்பாமரரினும் கீழானோனாவேன். அல்லது, விருத்த அவஸ்தையின் கண்ணே எம்மங்கையரிடத்தே யானாசக்தி யுற்றனனோ அவர் காய்ந்த காஷ்டத்திற் கொப்பான காயத்தை யுடையவராவர், பேரிக்கொப்பான வயிறறையுடையவராவர், மைந்தர்களுக்கு ஸ்தன்ய பானஞ் செய்வித்துக் காய்ந்த ஸ்தன்னியங்களையுடையவராவர்; இத்தகைய குரூப விருத்த ஸ்திரீகளிடத்தே என் மனம் இப்போதும் பிரவிருத்திக்கின்றது. இஃதெனக்கு மிகவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கின்றது. அல்லது, முன்னர்ச சூரிய பகவானானவர் என்னைக் கிருஹஸ்த ஆசிரமஞ் செய்து கொள்ள ஆணையிட்டனரன்றோ, அது மைந்தரையுண்டாக்கும் பொருட்டும், வேதவித்யா சம்பிரதாயத்தின் பிரவிருத்தியின் பொருட்டுமேயாம். அதனைப பூர்ததியாக்கிய பின்னர் யானில்லறத்தே காலங்கழித்தது எனதாசக்தி யினாலேயாம். இத்துணைக்காலமீண்டுறையச் சூரிய பகவானுடைய ஆணையின் றாம், மற்றோ, தமது வித்யாசம்பிரதாயப் பிரவிருத்தி செய்வதன் கண்ணே சூரியபகவான தாணையாம். அதனை யான் மிகவும் பிரவிருத்தித்தனன்; ஏனெனின், நான்கு வேதங்களையுணர்ந்த எவ்வளவோ பிராஹ்மணர் எனது சீடராவர், எவ்வளவோ பிராஹ்மணர் எனது சீடருக்குகு சீடராயுளர். எவ்வளவோ பிராஹ்மணர் எனது சீடரின் சீடருக்குஞ் சீடராயுளர். இவ்வண்ணம் அநேகங்கோடிப்பிராஹ்மணர் எனதுசீடராயுளர். இத்தகைய மகாசம்பிரதாயம் பிரவிருத்தித்திருந்தும யானிங்ஙனம் பற்றுற்று இவ்வில்லறத்தை விடாமலிருந்தனன். இப்போது அப்பற்றை நிரூபிப்பாம்: - என்னிடத்தே அத்தியந்தம நேயத்தை யுடைய மனைவிகளாகிய காததியாயனி யையும் மைத்திரேயியையும் தனித்து வனத்தேவிடுத்து யானிப்போது சந்நியாசத் தைக் கவரினோ இவ்விருவரும் எனது வியோகத்தால் பரமதுக்கத்தை யடைவராதலின், இப்போது யான்றுறவடைதலுசிதமல்ல, மற்றோ, இவர்கட்குச் சிறிதுகாலம்வரைச் சம்சாரசுகத்தையடைவித்துப் பின்றுறவையடைவேன் என

வெண்ணி இவர்கட்குச் சம்சார சுகத்தையடைவிப்பதில் சிலகாலத்தைக் கழித்தனன். அதன்பின் யான்மீண்டுமிங்ஙனமாராய்ந்தேன்: - இவர்கட்குச் சம்சாரசுகத்தை யடைவித்தோம்; ஆனால், புத்திர சம்பத்தைக் கொடுக்கவில்லையாதலின் புத்திரோற் பத்தி யுண்டாக்காமல் இவர்களை யான் பரித்தியாகஞ்செய்யின் மைந்தர்களற்ற இவர்கள் எனது வியோகத்தால் மிகுந்த துயரையடைவராதலின் இப்போதில்ல றத்தை விடல் தகுதியான்றாம்; மற்றோ, புத்திரோற்பத்தியான பின் றுறவையடைவேன் என வெண்ணி யான் புத்திரோற்பத்தி செய்வதிற் சிலகாலங் கழித்தனன். அம்மைந்தர்களுண்டான பின்னர் யான் மீண்டும் இவ்வண்ணமெண் ணினன்: - இவர்கட்கு மைந்தர்களுண்டாயினர்; ஆனால், மைந்தர்கட்கு ஜாதகருமாதி சமஸ்காரமுண்டாகவில்லை, யான் பாலகரைப் பரித்தியாகித்து இப்போது துறவையடையின் ஜாதகருமாதி சமஸ்காரமற்ற இப்பாலகர் பரமதுக்கத்தை யடைவராதலின் இப்போது துறவையடைதல் தகுதியன்றாம்; மற்றோ, ஜாதகருமமுதல் உபாயந பரியந்தமுள்ள சமஸ்காரத்தைப் பாலகர்க்குச் செய்வித்துப் பின்றுறவையடைவேன் என வெண்ணிப் பாலகர்க்கு ஜாதகர்மாதிசமஸ்காரஞ் செய்வதன்கண்ணும் சிலகாலங்கழித்தனன். அவ்வுபநயநசம்ஸ்காரஞ்செய்வித்த பின் யான் இங்கனமெண்ணினேன்: - இவர்கட்குபநயனம்வரைச் சம்ஸ்காரமோ ஆயது ஆனால் வித்தையுண்டாகவில்லை இவர்களை விட்டிப்போதுயான்றுறவையடை யின் இவர்கள் வித்தையற்றவர்களாய்ப்பரமதுக்கத்தையடையராதலின் இப்போது யான்றுறவையடைதல் தகுதியன்றாம்; மற்றோ, இவர்கட்கு எனது சம்பூரண வித்தை யையுங் கொடுத்துவிட்டுப் பின்றுறவையடைவேன் என வெண்ணி யானிவர் கட்கு வித்தையைப் படிப்பிப்பதிற் சிலகாலங்கழித்தனன். மைந்தர்கள் வித்தையுற்ற பின்னர் யான் மீண்டும் இங்ஙனமெண்ணினன் : - மைந்தர்கட்கு வித்தையோ பூரணமாயிருக்கின்றது ஆனால் விவாகமாகவில்லை இவர்களை விட்டிப்போது யான் றுறவையடையின் விவாகமற்றவிவர் பரமதுக்கத்தையடைவராதலின் இப்போது யான்றுறவையடைதல் தகுதியன்றாம்; மற்றோ, மைந்தர்கட்கு விவாகமான பின்றுறவையடைவேன் என வெண்ணி யான் மைந்தர்கட்கு விவாகஞ்செய்வதன்கண்ணே சிலகாலங்கழித்தனன். மைந்தர்கட்கும் புதலவியர் க்கும் விவாகமான பின் மீண்டும் யான் அம்மைந்தர்களின் மைந்தர்களைக் காணும் பொருட்டுச் சிலகாலங்கழித்தனன். அந்தப் பௌத்திரர்கள் உண்டானபின் அப்பௌத்திரர்கட்கும் விவாகஞ்செய்யும் பொருட்டுச் சிலகாலங்கழித்தனன். இவ்வகையாக வெண்ணிய யான் அத்தியந்தம் ஜீரண அவஸ்தையை யடைந்தன னெனினும் எனது சித்தம் இச்சம்சாரத்தினின்றும் உபாதியடையவில்லை, மற்றோ, இதுவரையும் சம்சாரத்தின் கண்ணே ஒடித்திரிகின்றது. ஆகையினால், இம்மனைவி மைந்தர் முதலியவர்தஞ் சங்கமே இவ்வுயிர் கட்கனர்த்தகாரணமாம்; இவ்வுயிர்களு ள்ளுஞ் சந்நியாசிகட்கோ இச்சங்கமவிசேஷமாக அனர்த்தகாரணமாம் என வறிந்து கொள்ளலாமன்றே.

சங்கம் தொருவுந் தன்மையே சாந்த சந்நியா சியர்க்குயர் வீட்டின்
றுங்கநன் னெறியாஞ் சங்கம தானே தொடர்வுறுந் தோடங்கள் யாவும்
பொங்கருண் ஞானம் நிறைந்தவன் றனையும் பொத்தென வீழ்த்தினிச் சங்கம்
தங்குற வீட்டிற் பயில்சிறி யவரைத் தள்ளுமென் றறையவுங் கடனோ.

(பொருள்.) மனைவிதனாதியரின் சங்க பரித்தியாகவடிவ நிர்ச்சங்கத் தன்மையே சந்நியாசிகட்கு மோக்ஷமார்க்கமாம். ஏனெனின், ஸ்திரீயாதியரின் சங்கததாற் சம்பூரணதோஷ அடைவுண்டாம். யாவன் யோகத்தின்கண் ஆரூடனோ அவனையும் இச்சங்கம் கீழே தள்ளுமெனின் யோகத்தில் ஆரூடமாதற்கு இசசையையுடை யோனை இது கீழே தள்ளுமென்பதன்கண்ணே யாது கூற வேண்டியிருக்கின்றது. ஆதலின், சந்நியாசிகள் இச்சங்கத்தை விசேஷமாய் விட்டொழிக்க வேண்டும்.

கருத்திதுவாம்: - வித்தை முதலிய சர்வ குணங்களோடு கூடிய யானும் இச்சங்கத்தால் இத்தகைய துர்த்தசையையடைந்துளனாயின், அற்பவிசாரத்தை யுடைய அன்னிய ஜீவர்கள் சங்கத்தால் துர்த்தசையையடைவர் என்பதன்கண்ணே யாது கூற வேண்டியுளது? ஆகையாலிது துணியப்பெறுமன்றே: - இம்மனைவியாதிசங்கமே ஆசக்திவாயிலாய் இவ்வுயிர்கட்குச் சர்வாநர்த்தகாரண மாமாதலின் கரதலாமலகம் போலச் சம்சயவிபரீதமற்ற ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தவனும், மனைவியராதி சங்கத்தை யொருகாலுஞ் செய்யலாகாது. அவற்றுள்ளும் ஸ்திரீ சங்கத்தை யொருகாலுமே செய்யவேயாகாது. அதனினும் குமரிகளின் சங்கத்தை யொருகாலும் செய்யவே யாகாது. ஏனெனில், மரித்தபின் பாவிகட்குறும் நரகம் ஸ்தாவரமாமாதலின் விட்டொழிததபின் பாவியரைப் பின்பற்றாது. ஸ்திரீயோ இருகாலால் நடக்கும் மூர்த்தநரகமாமாதலின் விட்டொழித்த பின்னரும் பின்பற்றி வரும். இத்தகைய மங்கைவடிவபலமான நரகத்தின்கண்ணே சர்வசாஸ்திரங்களையுணர்ந்த அறிஞனும் விழுவனாயின் அதனினின்றும் வெளியேறச் சமர்த்தனாகான். அவ்வறிஞர்களுக்குள் யானே திருஷ்டாந்தமாவேன். ஏனெனின், சர்வ அறிஞர்களினும் முக்கியனும் சம்பூரண வித்தையை யுணர்ந்தவனும், ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தோடு கூடியவனும் ஆகிய பானும் ஸ்திரீரூப நரகத்தினின்றும் என்னை வெளியேற்றிக்கொள்ள ஆற்றலற்ற வனாயிருக்கின்றேனாதலின், யோகாரூடபுருடனும் ஸ்திரீ சங்கத்தால் தாழ்வையடைவன் எனச் சர்வசாஸ்திரங்களினும் கூறியிருத்தலுண்மையேயாம். அல்லது, கிராமத்தை யடைவிக்கும் மார்க்கமேபோல் நரகக்கிராமத்தை யடைவிக்கும் மார்க்கம் ஸ்திரீசரீரமேயாமாதலின் மோக்ஷத்தை யடைவிக்கும் ஆன்மஞானரூபமார்க்கததையடைய இசசையுடைய முமுக்ஷுவானவன் ஸ்திரீரூபநரகமார்க்கத்தை யவசியம விட்டொழித்தல வேண்டும்; அல்லது, சந்நி யாசரூப மார்க்கத்தால் மோக்ஷத்தையடைய இச்சிக்குமதிகாரிகட்கு ஆண்டு ஸ்திரீ யினாலேயே பயமுண்டாம். ஸ்திரீயையொழித்து வேறுள்ள சிங்கம், சர்ப்பம், கள்வன், அரசன, நீர், அக்கினி, விஷம், ஆதி, வியாதி, தெய்வம், பூதம் என்பன முதலிய வற்றினின்றும் அதிகாரிகட்குப் பயப்பிராப்தியுண்டாகாது; ஸ்திரீகளினின் றும் சந்நியாசிகட்குப் பயமுண்டாவதற்குக் காரணமிதுவாம்: - பகிர்முகனுக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்கார முண்டாகாதென்பது நூறகளின்றுணிவாம். அப்பகிர்முகத்தன்மை ஸ்திரீசங்கத்தா லுண்டாவதே போல் வேறெப்பதார்த்த சங்கத்தானு முண்டாகாது. ஏனெனின், ஸ்திரீகளை நினைப்பினும் சித்தத்தே காமோற் பத்தியாம். நினைத்தலு மிங்கனஞ்செய்யுமாயின் ஸ்திரீகளின்றரிசனத்தானும், வசனத்தானும், ஸ்பாசனத் தானும் சித்தத்தின்கண்ணே காமோற்பத்தியாமென்பதன்கண்ணே யாது கூற்றகுளது.

ஆகையால், ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடையும்பொருட்டுச் சந்நியாசத்தைக கவர்ந்த அதிகாரிகள் காய வாக்காதிகளா லொருககாலும் ஸ்திரீசங்கஞ் செய்யலாகாது. சநதியாசத்தைத்தரித்துக் கொண்டு ஸ்திரீசங்கஞ்செய்யின் அழலால் நெய் நெகிழ்வதே போலச் சந்நியாசியின் மனமும் தனது தைரியத்தை விட்டு நெகிழ்வை யடையும். அதனால் மோக்ஷ மார்க்கத்தினின்றும் பதிதனாவனாதலின் சந்நியாசி சர்வப்பிரகாரத்தானும் ஸ்திரீகளின் சங்கஞ்செய்யற்க. அல்லது, பிரசித்த சர்பபாதிகளின் விடத்தைக் கக்கும்பொருட்டுச் சாஸ்திரம் நானாவகை யுபாயங்களை நவின்றிருக்கின்றது; ஆயினும் ஸ்திரீரூப சர்ப்பவிடத்தை நீக்க ஒரே உபாயம் கூறப்பட்டுள்ளது. அது மன சரீரத்தான் மங்கையரைத் தீண்டாமையும், மனத்தானினையாமையும், வாக்காதியாற் சம்பாஷணாதிகள் செய்யாமையுமாம். இவ்வகை யுபாயத்தை விடுத்து வேறெவ்வுபாயமும் அவ்விடத்தை நீக்கமாட்டாது. அதனைக் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தின் கண்ணே யிருந்து கொண்டு என்னாற் செய்ய முடியாதாமாதலின் மனைவி முதலிய வெல்லாம்விட்டு யான் சந்நியாசஞ்செய்து கொள்வேன். யானிவர்களை விடாதிருப்பின் இச்சங்கத்தால் எனக்கு மறுபிறப்பு அவசியமுண்டாம்; ஏனெனின், வாசனையினானே இவ்வுயிர்கட்குப் பிறப்புண்டா மாதலின், நனவின் கண்ணே எப்பொருளின்றிடவாசனை யிருக்குமோ அதனையே கனவிற்காண்பதே போல் மரணகாலத்தும் திடவாசனையின் அனுசாரமாகவே வேறுசரீர அடைவுண்டாம். அதன்கண்ணும் முற்காமக்குரோதாதி சமஸ்காரரூப வாசனையால மீண்டுங் காமக்குரோதாதிகள் உண்டாம். அச்சம்ஸ்காரத்தால் மீண்டும் பிறப்பைபடை.வன். இவ்வண்ணம் ஸ்திரீ முதலியோரின் சங்கத்தால் அநேகம் வகைப் பிறப்புக்களையடைவன் அல்லது, அச்சங்கத்தால் சித்தத்தின் கண்ணே காமக்குரோதாதிகளுண்டாம்; அவ்விகாரங்களால் சித்தம் அசுத்தத்தன்மை யை யடையும், அவ்வசுத்தசித்தத்தின்கண் ஆன்ம ஞானம் முன்புண்டாயிருந் தபோதிலும் நஷ்டத்தை யடையும்.

கருத்திதுவாம்: - முன்னுண்டாய ஆன்மஞானமும் அசுத்தசித்தத்தின் கண்ணே கெடுமாயின் புதிதாயான்மஞானமுண்டாவதின் விழைவென்னாம்? ஆகையால், ஸ்திரீ முதலியசங்கத்தால் காமக்குரோதாதி விகாரமுண்டாம், அதனால் பிரஹ்மஞானத்தினின்றும் கர்மஉபாசனையென்னும் இரண்டு மார்க்கங்களினின்றும் பிரஷ்டனாய் அடிக்கடி கீடபதங்காதிசரீர அடைவுவடிவ, நரகப்பிராப்திவடிவ, மூன்றாவது மார்க்கத்தையடைவன். இவ்வண்ணம ஸ்திரீகளின சங்கத்தால் கோடி கற்ப்பரியந்தம் நானாவகைத்துயரங்களையேயடைவன். அல்லது, ஸ்திரீசங்கத்தால் காமாதிகளினுற்பத்திவாயிலாய் அநேகம் பிறப்புக்களில துககததையடைவதேபோல் விஷயாசக்த காமிகளின்சங்கத்தானும் அவ்வகைத் துக்கத்தையடைவன. ஏனெனின், அக்காமி எப்போதும் ஸ்திரீசம்பந்தியாய் காமத்தையே வருணிப்பன்; அவ்வசனத்தால் அவசியமாய் ஸ்திரீயின் நினைவு ண்டாம். அந்நினைவால் ஸ்திரீரூப அக்கினி சித்தத்தை அவசியம் தகிக்கும். தகிக்கப்பட்ட சித்தததே ஆன்மவிசாரமுண்டாகாதாதலின், மோக்ஷ வடைவின் பொருட்டுச சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்தவன் ஸ்திரீகளின் சங்கத்தையும், காமியின் சங்கத்தையும் அவசியமாய்ப பரித்தியாகம் செய்வன். அல்லது, மகாவாயுவின் கண்ணேயிரா நின்ற தீபமானது மார்ககாதிகளின் பிரகாசரூப

காரியத்தை உண்டாக்காததேபோலக் குருசாஸ்திர உபதேசத்தானுண்டாய்விடினும் பிரஹ்மஞானம், மனைவியராதி சங்கரூப்ப பிரதிபந்தவயத்தால் அஞ்ஞான நிவிருத்தி வடிவ காரியத்தையுண்டாக்காது. ஆதலின், மோக்ஷத்தையடைய இச்சித்தவன் ஸ்திரீயாதியரின் சங்கத்தை யவசியம் பரித்தியாகஞ்செய்யவேண்டும். ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் ஸ்திரீமுதலிய சங்கத்தின்கணணே நானவகைத் தோடங்களை யாராய்ந்து அம்முனிவர் அச்சங்கத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும் பொருட்டுச் சந்நியாசங்கொள்ளத் திடநிச்சயஞ்செய்தனர். அம்முனிவர் அத்தியந்தம் தயாளுவாதலின் மீண்டுமிங்ஙனமெண்ணினர்: - இப்பூமியின்கண்ணே ஏழடியெடுத்து வைக்குங்காலபரியந்தமும் எவன் எவனோடு சகவாசஞ்செய்வனோ அவன் அவனுக்கு மித்திரனாவன் எனச் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே மகாத்மாக்கள் கூறியுள் ளார். யானோ இம்மனைவியரோடு நெடுங்காலமிருந்தனனாதலின், முறைப்படி இவர்கள் எனது மித்திரராவர். ஈண்டுபகாரஞ்செய்பவர் மித்திரரெனப்படுவராதலின் இம்மனைவியர்க்கும் உபகாரஞ்செய்யவேண்டும். இவருள் காத்தியாயனியோ கேவலங்கிருக் காரியத்தின் கண்ணேயே குசலையாவள். யாதொரு பந்தமோக்ஷ த்தையுமறியாளாதலின் இவளுக்குப் பிரஹ்மவித்தியா அதிகாரமின்றாம். மைத்திரே யியோ சம்சாரத்துள்ள பிறப்பிறப்பாதி துக்கங்களை நோக்கி எப்போதுஞ் சோகிக்கின் றனள், எப்போதும் மோக்ஷமடைய இச்சிக்கின்றனள். இவளுக்கு யௌவன அவஸ்தையின் கண்ணும் காமாதிவிகாரம் உண்டாகவில்லை, தன்சரீரத்தின் கண்ணும் நேயங்கிடையாது. தன் தேகத்தும் நேயமில்லாதபோது நாயகன் மைந்தர் முதலியோரிடத்தே நேயமெங்ஙனமுண்டாம். இவள் முன்னர் எனக்குச் சேவை செய்துளாள், அதுவும் லௌகிக மங்கையரைப்போலக் காமபாவானையால் செய்திலள்; மற்றோ, பதி விரதை பதியின் சேவை செய்க என நூலுணர்த்திய பதிவிரதைத் தருமபங்கபயத்தால் செய்தனள். ஆதலின், இவள் பிரஹ்மவித்தியா அதிகாரியாவள். யானிவளுக்குப் பிரஹ்மவித்தையையுபதேசிக்காமலே சந்நியாசத் தைத் தரிப்பனாயின் காத்தியாயனியைப் போலத் தனாதியினடைவாலோ இவள் மகிழ்வையடையாளாதலின் இவள் சிந்தையாற் பரமதுக்கத்தையடைவள். ஆகையா ல், இவளுக்கு முதலிற் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்துப் பின் சந்நியாசத்தை யடைவேன். ஹே குழந்தாய்! தமது மனத்தே இவ்வண்ணமெண்ணி அம்முனிவர் மைத்திரேயியை நோக்கி யிங்ஙனங் கூறினர், ஹே மைத்திரேயீ! யானிப்போது கிருஹஸ்தாசிரமத்தை விடுத்துச் சந்நியாச ஆசிரமத்தையடையப் போகின்றேன், இவ்வார்த்தையை நீ யங்கீகரித்துக்கொள்ளுதி; நமது வீட்டில் பொன், கோ முதலிய தனங்களை இருபாகப்படுத்தி ஒருபாக முனக்குக்கொடுக்கின்றேன், மற்றொரு பாகத்தைக் காத்தியாயனிக்குக் கொடுக்கின்றேன். அத்தனத்தால் யான் சென்றபின் நீங்களிருவரும் சுகத்தையடை வீர்கள். ஹே மைந் ! இங்ஙன முனிவர் கூறியபோது சம்சார ரூபபாரத்தால் அத்தியந்தந் துன்புற்ற அம்மைத்திரேயியானவள் இவ்வகை யாய் அவசரத்தையடைந்து அம்முனிவரைநோக்கி இங்கனங்கூறத்தொடங்கினள்: - ஹே பகவன்! எத்தனத்தி னடைவால் யான் மரணமற்றவளாவனோ அத்தனத்தை யடைய யானிச்சிக்கின்றனன். மரணத்தை யடைவிப்பதாய் தனத்தை யடைய யானிச்சிக்கவில்லை. சுவர்ணாதி தனத்தோடு கூடிய இச்சம்பூரணப் பிருதிவியை யொருகால் தாங்கள் என்பொருட்டுக் கொடுப்பின், அதனடைவால் யான் அமிருத பாவத்தை யடைவனா? அல்லது அடையேனா? என்னுமிரண்டு பக்ஷங்களுள் ஒரு

பக்ஷத்தைத் தாங்கள் நிச்சயித்து என்பொருட்டுக்கூறல்வேண்டும். அதன்பின்னர் விசாரித்துத் தங்கள் பாற் றனம்வாங்கிக்கொள்ளுகின்றேன். ஹே புத்தி ! இங்ஙனம் மைத்திரேயி கூறிய போது அம்முனிவர் பொன்முதலிய தனத்தால் உயிர்கட் கமிருதபாவப் பிராப்தியுண்டாகாதென்னும், இரண்டாவது பக்ஷத்தையுடன் பட்டு மைத்திரேயியை நோக்கிக் கூறுகின்றார்: - ஹே மைத்திரேயீ! இப்பொன் முதலிய அழிவுறுந்தனங்களால் எத்தேகதாரிகளும் மோக்ஷரூப அமிருதபாவத்தை யடையார். மாறாயிதனால் மரணத்தையேயடைவர். இப்போது இவற்றின் கண்ணே அன்வய வியதிரேகத்தால் மரணகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - தனவந்தகள் யாவரும் மஹாராஜாவானும் கள்வரானும் மற்றைய துஷ்ட புருஷரானும் அநேகம்வகைத் துக்கங்களையடைந்து மரணத்தையேயடைவர். சிந்தையற்றுவாழும் தனவந்தரிவ் வுலகத்தே கிடையாது; மற்றோ, தனவந்தர்கட்குக்கனவின் கண்ணும் அரசாதியரின் பயம் உண்டாகிக்கொண்டேயிருக்கும்.

கருத்திதுவாம்: - கனவின் கண்ணும் தனவந்தர்கள் அரசராதியரின் பயமற்றவராகாதபோது நனவின்கண்ணே பயமற்றவ ரெங்ஙனமாவர்? ஹே மைத்திரேயீ! தனமற்ற நிர்த்தனருக்கு விசேஷமாய் நோய்களுமுண்டாவதுமில்லை, சரீரத்தின் கண்ணே பலமு மதிகமாயிருக்கும், ஜாடராக்கினியும் பிரஜ்வொலி தமாயிருக்கும். ஆகையாலிஃதறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? நிர்த்தனர் மீது தெய்வமும் அனுகூலமாகவே யிருக்குமென. இப்போது தனிகரின் மீது தைவப்பிரதிகூலத்தைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! தனவான்மீது விசேஷமாயோ தைவம் பிரதிகூலமாகவேயிருக்கும், ஏனெனின், விசேஷமாயோ தனவான் நோயாளியாக வேயிருப்பான். பசியுமுண்டாகமாட்டாது, ஆயுளும் அற்பமேயாகும், மிகுந்த தனங்கிடைப்பினும் ஆசையின் நீக்க முண்டாகாது. தனது புத்திராதியத்துக்களோ டும் மனத்தில் துவேஷத்தையே செய்வன். சிலதனிகரோ நாய்போலப் பிரசித்தமாகவே மைந்தர் முதலாயினாரோடு துவேடமே செய்வர். இக்காரியத்தை யான செய்வேன் செய்யேன் எனச் சிந்தித்துத் தனவான் வியாகூலமாயே எப்போது மிருப்பான். அச்சிந்தையால் தனவான் சிறிதுமாத்திரையும் சுகத்தையடையான், மகாதமாவாகிய தயாளுவானவன் நிர்த்தனர்மீது கிருபையால் நேயஞ்செய்வன்; அத்தகைய நேயம் தனவான்களிடத்தே வையான். தனமதத்தால் தனிகர் மிகுந்த பாவகருமங்களைச் செய்வதே போலத் தனமற்றவன் அரசர்முதலியோரது பயத்தாற் செய்யான். தனிகன் தனமதத்தால் தேவதைகளையும் அவமதிப்பன், குருமார்க ளையும் அவமதிப்பன், அதிதிகளையும் அவமதிப்பன், வேதமுணர்ந்த மறையவரை யும் அவமதிப்பன், பிரஹ்மவேத்தாவாய் ஞானியையும் அவமதிப்பன். தன்பக்ஷத்திலிருக்கும் ஜீவர்களையும் பரபக்ஷத்திலிருக்கும் ஜீவர்களையும் எப்போதும் உபத்திரவிப்பான். ஆதலால், தனிகன் இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் அநேகம்வகைத் துக்கங்களை யேயடைவன். நிர்த்தனத்தரித்திரனானவன் அன்னியர்களைப் பீடை செய்வதிற் சமர்த்தனாகானாதலின் அத்துக்கங்களை யடையான். இக்காரணத்தால தனவானினும் நிர்த்தனன் அத்தியந்த முயர்வாவன். ஹே மைத்திரேயீ! இப்பொன் முதலிய தனத்தை அங்கீகரிப்பையேயாயின் பிரசித்ததனிகர்க்குண்டாஞ் சீவனமேபோல் நின்ஜீவனமுமாம். தனா சக்தியால் சுழலுஞ் சித்தததையுடைய தனிகர்க்கு மோக்ஷரூப அமிருதபாவ அடைவின்

ஆசையில்லாததேபோல் உனக்குமாய்விடும். தனவான்கட் கமிருத பாவப் பிராப்தி யுண்டாகாததின்கண்ணே காரணமிதுவாம்: - பிரஹ்மபாவப் பிராப்திவடிவ மோக்ஷம் அமிருதமெனப்படும். அது தேகாதிகளிடத்தே யான் எனது என்னும் அபிமான நீக்கமின்றி யுண்டாகாது. ஆதலின், அவ்வபிமான நீக்கம் மோக்ஷரூப அமிரு தகாரணமாம். அந்நீக்கம் அஞ்ஞான நீக்கமின்றி யுண்டாகாது. ஆகவே அபிமான நீக்கத்தின் காரணம் அஞ்ஞான நீக்கமாம். அவ்வஞ்ஞான நீக்கம் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மஞானமின்றி யுண்டாகாது. ஆகவே ஆன்மஞானம் அஞ்ஞான நீக்க காரணமாம். தன ஆசக்தியால் விக்ஷேபத்தை யடைந்த தனவந்தர் சித்தத்தின் கண்ணே ஆன்மஞானமுண்டாகாது. அது இலதாகவே அவர்கட்கஞ் ஞான நிவிருத்தி யுண்டா காது. அஞ்ஞானமிருப்பின் அதன்காரியமாய சூக்ஷும சரீரமும் நீங்கமாட்டாது. சூக்ஷுமசரீரமிருப்பின் அதனைப்பற்றிய புண்ணிய பாவகருமமும் நாசமாகாது. அறம்பாவமிருப்பின் மீண்டும் தூலசரீர அடைவு அவசியமுண்டாம். அத்தூலசரீரம அடையப்பெறின், இச்சீவன் பூர்வ புண்ணிய கரும அனுசாரமாய்ச சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பன். பூர்வ சமஸ்கார வயத்தால் மீண்டும் அறம்பாவத்தைப் புரிவன். பிராரப்தகருமத்தை யனுபவித்து மரணத்தை யடைவன். அதன்பின் மீண்டுஞ சனனத்தையுமடைவன். இவ்வண்ணம் ஆன்ம ஞானமற்ற தனிகன் ஏற்றமரம் போல நிரந்தரம் சம்சாரத்தின் கண்ணே சுழல்வன். இத்தகைய தனவானிடததே மோக்ஷரூப அமிருதப பிராப்தியினாசையேயின்றா மாதலின், சுவர்ணாதிரூபதனத்தால் மோக்ஷரூப அமிருதப்பிராப்தி யுண்டாகாதெனத் துணியப் பெறும். ஹே மைந்த! இங்ஙனம அம்முனிவர் கூறியபொழுது அம்மைத்திரேயி அம்முனிவரை நோக்கி இங்ஙனங்கூறுவானாயினள்: - ஹே பகவன்! இப்பொன் முதலிய தனத்தால் மோக்ஷரூப அமிருத அடைவின் ஆசையின்றி மாறாய் மரணத்ினடைவே யுண்டாகுமாயின் அமிருத் வீட்டை இச்சிக்கும் யான் பொன் முதலியவற்றை வாங்கி யாதுபயனையடைவேன். மற்றோ, இவற்றால் சிறிது மாத்திரையும் பயனின்றா மாதலின் எல்லாத்தனத்தையுமே காத்தியாயனிக்குக் கொடுத்துவிடலாம் எனக்கு இத்தனத்தே இச்சையில்லை.

சங்கை: - ஹே மைத்திரேயீ! இப்பொன் முதலியவற்றை நீ அங்கீகரியாவிடின் நினது உண்டி முதலியன எங்ஙனமாகும்?

சமாதானம்: - ஹே பகவன்! சந்நியாச ஆசிரமத்தை ததரிததுத் தாங்கள் மரண பரியந்தம் பிக்ஷான்னத்தால சரீர நிரவாகஞ் செய்து கொள்வதே போல் யானும் செய்து கொள்வேனாதலின், எனது ஜீவனத்தைப்பற்றித் தாங்கள் சிறிதுமாத்திரையும் சிந்தை செய்ய வேண்டியதில்லை. ஹே பகவன்! பூர்வம் தாயின் வயிற்றில் பத்து மாதபரியந்தம் எவ்விசுவேசன் எனைக் காப்பாற்றினனோ அவனிப்போதும் காப்பாற் றுவனாதலின் அத்தகைய பரமான்மாவிருப்ப வெனது சரீர ஜீவன் சிந்தை செய்த லெனக் குசிதமன்றாம். ஒருகாற் பிக்ஷான்ங்ன கிடையாமல் என் சரீரம நஷ்டமாயி னும் எனக்குப் பயமின்றாம். மாறாய் இச்சரீர நாசமாயின் பரமேசுவரரது உபகார மெனவெண்ணுவேன். ஏனெனின், இது மல மூததிராதிகளான் நிறைந்ததாதலின் அத்தியந்தம துர்க்கந்தமுடையதாம். அநேகம் வியாதிகளோடு கூடியதாம். நானா வகைத் துக்கங்களின் காரணமாம். அசுபப்பிரவிருத்திவாயிலாய் அநேகம் பாவங்க

ளின் காரணமாம். இத்தகைய நிந்தித சரீரத்தின்கண்ணே எனக்குச் சிறிது மாத்திரையு மாசக்தியின்றாம்.

சங்கை: - ஹே மைத்திரேயீ! நின் றேகத்தின்கண்ணே நினக்காசக்தியின்றா யின், இதனைக் காபபாற்றும் பொருட்டு அன்னாதி களை எதன் பொருட்டயில்கின் றனை?

சமாதானம்: - ஹே பகவன்! அரச சேவகன் ஒருவனைப்பலாத்காரமாய் ஒரு காரியத்தின் கண்ணே பிரவிருத்திப்பிப்பதே போல யானும் பராதீனத்தன்மையானே போஜனாதிவியவகாரத்தே பிரவிருத்தித்தனன், சரீர இச்சையால் யான் போஜனாதி களிடத்தே பிரவிருத்தித்திலேன். இப்போது அன்னம் புசித்தலில் தோஷ நிரூபணஞ் செய்யப்படும்: - ஹே பகவன்! அன்னம் புசித்தலினால் சித்தத்தின் கண்ணே காமக்குரோதாதிகளுண்டாம். போஜனத்தினானே நித்திரை, ஆலசியாதி தோஷங் களுண்டாகின்றன. மலமூத்திராதிகளின் விருத்தியும் அதனானேயுண்டாம். அதனா னே நேத்திராதி இந்திரியங்களும் வாக்காதி இந்திரியங்களும் மனமுங்காயமும் தத்தமது வியாபாரத்தே முயலும், அவற்றின் முயல்வாலிவ்வுயிர்க்கு அநேகம் வகையாய்ப் பாவமுண்டாம், ஆகாரமற்றுப் பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட பிராணியின் நேத்திராதிகள் தமது விஷயத்தின் கண்ணே பிரவிருத்தியா. போஜனஞ் செய்யாதி ருப்பின் இஜ்ஜீவனைப் பசியொன்று மாத்திரம் துன்புறுத்தும், செய்தலாலோ காமக் குரோதாதி யநேகசத்துருக்கள் பீடைசெய்வர். முன்னர்க்காமரூபதோஷம் எனக்கெவ் வெத்தீனதசையை யடைவித்ததோ அவற்றையெல்லாந் தாங்களறிவீர்களாதலின், தங்கள் முன்பே அவற்றையான் சொல்லவில்லை. அக்காமரூப துக்கத்தின் கருப்பரூப்பலம் ஸ்தீரிகட்குச் சீக்கிரத்திலேயே கிடைக்கின்றது அக்கர்ப்பதாரணஞ் செய்வதினும் அதனைப் பரித்தியாகஞ்செய்வதினும் உண்டாந்துயரம், நரகதுக்கத் தினும் மரணதுக்கத்தினும கோடிபங்கதிகமாம். எட்டி விருக்ஷமானது ஜீவர்கட்கு விஷரூப்பலத்தை யடைவிப்பதேபோல், இக்காமரூப விருக்ஷம் நானாவகைத் துக்கரூபபலத்தை யடைவிக்கும். இத்துக்கானுபவம் பெண்கட்கேபோல் ஆண்கட்கி ன்றாம். இத்தகைய கொடிய துக்கத்தைச சகித்தும் ஸ்திரீகளின் சரீரம் அழிவதி ன்றாம் இது மிகவும் ஆச்சரியமேயாகும். ஆகையால், பிரஹ்மாவானவர் ஸ்திரீக ளின் சரீரத்தைவஜ்ரரூபமாய் உண்டாக்கியுள்ளாரெனரத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தாயிருக்கின்றது. இக்காமத்தால் எவ்வகைத்துக்கம் எனக்குண்டாயதோ அவ்வகைத் துக்கம், குரோதம், லோபம், மோக முதலியவற்றானும் எனக்குண்டாயதாம். அவ்வெல்லாத்துயரையும் எனது சித்தத்தின் கண்ணே அனுபவிக்கின்றேன். தாங்கள் சர்வஞ்ஞராதலின் தங்கள் முன்னிலையில் அவற்றை வருணித்திலேன். போஜனஞ் செய்தலால் உண்டாகிய காமக்குரோதாதி அநேக விகாரங்களால் ஒருகால் எனக்கு மிருத்தியுவுண்டாயின் அதனினும் பசியாலுண்டாய மிருத்தியுவை சிரேஷ்டமா யெண்ணுகின்றேன்; ஏனெனின், ஒரு சூரவீரனானவன், ஒரே சூரவீரனோடு போர் புரிவதிலாற்றலுடையவனாவன்; அநேக சூரவீரர்களோடு போர்புரிதல் சம்பவியாது. ஒருகால் அநேக சூரவீரர்களோடும் போர்புரிவனாயின் அங்ஙனம் புரிவதாலவனும் கிலேசத்தையேயடைவன். அதுபோலக் காமக்குரோதாதி அநேக விகாரங்களுட் பிரபலமாய் ஒரு பசியாய் விகாரத்தோடு போர் புரிவதில் யான் சமர்த்தையாயினும்

அநேக காமக்குரோதாதி விகாரங்களோடு போர் புரிவதிற் சமர்த்தையல்லேன். ஆகையால், ஹே பகவன்! தனத்தைக் கவராமையால் எனது சரீரம் நஷ்டமாயின் என் மீதிருந்து இத்துர்நாற்றச்சரீரரூபபாரம் இறங்கும், இக்காயத்தைக் காப்பாற்றுவதில் எனக்குச்சிறிது மாத்திரையு மிச்சையின்றாம்; ஆனால் இப்பாரத கண்டத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் ஆன்மஞானமின்றியே யானிச்சரீரத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்ய இச்சித்திலேன். மற்றோ, தாங்கள் ஆன்மஞானத்தால் சந்தோஷ மடைந்திருப்பதே போல் யானும் அதனைச் சம்பாதித்துப் பின் சரீரத்தியாகஞ் செய்வது மேன்மையாகும். ஆகையினால், ஹே பகவன்! தங்கட்கென்மேற்கிருபை இருக்குமாயின், தாங்கள் மோக்ஷரூப அமிருத அடைவின் உபாயத்தை யறிவீர்களா யின் அவ்வுபாயத்தைத் தாங்கள் தயை செய்து எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும். அதனால் யான் மோக்ஷரூப அமிருதத்தை யடைவேன். ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் தனத்தை அங்கீகரியாத வசனத்தை மைத்திரேயி கூறிய போது அம்முனிவர் தமதுளத்தின் கண்ணே இவ்வாறாராய்ந்து மைத்திரேயியின் வசனத்தை அங்கீகரித்தனர். இப்போது அவ்விசாரம் நிரூபிக்கப்படும்: - இவ்வுலகின்கண்ணே இவ்வுயிர்கள் தனத்தாற் காமரூப புருஷார்த்தத்தையும் தர்மரூப புருஷார்த்தத் தையும் அடைவராயினும் அதனால் மோக்ஷரூப அமிருதத்தை ஒருகாலும் அடைய முடியாது. அதனால் ஸ்திரீ முதலிய விஷயங்களின் சம்பந்தரூபகாமமுண்டாம். அது உண்மையாய் விசாரித்துப் பார்க்கினோ ஜீவர்களின் துக்கசாதனமேயாம்; ஆனால், வழிநடப்பதாற் பரிசிரமத்தையடைந்தவனுக்குத் துக்ககாரணமாயினும் பாதமிதித்தல் சுககாரணம் ஆதல் போல் விஷயா சக்தப்பிராந்தபுருஷர்கட்குக் காமம் துக்ககாரணமாயினும் சுககாரணமாகவே தோற்றும். அல்லது உண்மையாய் விசாரித்து நோக்கினோ விஷப ஜன்னிய சுகத்தின்கண்ணே சுகரூபத்தன்மை சம்பவியாது; மற்றோ, அதன்கண்ணே துக்க ரூபத்தன்மையேயுளது. ஆனால், விஷயாசக்தரின் திருஷ்டியைப்பற்றி அதன் கண்ணே சுகரூபத்தன்மையை அங்கீகரிக்கினும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது; தனமற்ற நாய் முதலியவையும் தமது ஸ்திரீயின் சம்போகத்தால் விஷயசுகத்தை யடையுமாத லின் ஸ்திரீரூப விஷயஜன்னியசுகத்தின் கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. தனமற்ற வண்டும் நானாவகைப் புஷ்பங்களின் சுகந்தத்தைக்கவர்ந்து சுகத்தையடையுமாதலின் கந்தரூப விஷயஜன்னியசுகத்தின்கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. தனமற்றகிளி குயில் முதலிய பக்ஷிகளும் மாங்கனி முதலியவற்றின் இரசத்தைக்கவர்ந்து சுகத்தையடையுமாதலின் இரசரூப விஷய ஜன்னிய சுகத்தின்கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளின் ஆலயத்தே இராநின்ற கோ முதலியவைகளும் நிர்த்தனர்களும், நானாவகைக் கீதவாத்தியாதி சப்தங்களைக் கேட்டு சுகத்தை யடைவராதலின் சப்தரூப விஷயஜன்னியசுகத்தின்கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத் தன்மை சம்பவியாது. தனமற்ற தரித்திரனும் வாராங்கனைமுதலிய சுந்தரிகளின் ரூபத்தைக்கண்டு ஆநந்தத்தையடைவனாதலின் ரூபவிஷயஜன்னிய சுகத்தின் கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. தனமற்ற ஈ முதலியவையும் துர்லபமாகிய அரசமங்கையரைத் தீண்டிச்சுகமுறுகின்றனவாதலின் ஸ்பரிசரூப விஷய ஜன்னியசுகத்தின் கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. இவ்வுலகத்தே ஒவ்வொருவனுக்குத் தனத்தால் விஷயசுகமுண்டாமாதலின்

தனத்தின்கண்ணே அற்பமாக விஷயசுக காரணத்தன்மையுளதாயினும் சம்பூரண காரியவியக்திகளின் ஜனகம் நியமமாகயாதாமோ அது நூற்கட் காரணமெனப்படும். யாது சிலகாரியங்கட்கு ஜனகமாயும் சிலவற்றிற்கு ஜனகமாகாமலுமிருக்குமோ அது காரணமெனப்பட மாட்டாது. மண் தண்டம் சக்கரம் குலாலன் என்னும் நான்கும் நியமமாய்ச் சம்பூரண குடங்களின் ஜனகமாம் ஆதலின் அவை குடத்தின் காரணங்களாம். குலாலன் வீட்டிலிருக்கும் நீள் செவியன் சிறிது குடங்கட்கு ஜனகமாயினும் சம்பூரண குடங்கட்கு ஜனகமன்றாமாதலின் அந்நீள் செவியன் குடகாரணமன்றாம்; மற்றோ, வேறோராற்றாற் பெறப்படுவதாம். அதுபோல், இத்தனம் சிலரின் விஷயசுகஜனகமாமெனினும் பசுமுதலிய சர்வ ஜீவர்களின் விஷயசுகஜனகமன்றாமாதலின் இத்தனம் விஷயசுககாரணமன்றாம்; மற்றோ, நீள்செவியனைப்போல வேறோாற்றாற் பெறப்பட்டதாம். அல்லது, தனவானும் தனத்தால் சம்பூரண விஷயசுகங்களை யடையான்; மற்றோ, சில விஷய சுகத்தை யேயடைவன், அது நீர்த்தனனுக்குங் கிடைக்குமாதலின் விஷயஜன்னியசுகத்தின் கண்ணே தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. அல்லது, விஷயஜன்னிய சுகத்தின் கண்ணே தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாததேபோலச் சுவர்க்காதி சுகஹேதுவாய் தருமத்தின்கண்ணும் தனத்திற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், முற்கலர் என்னும் மறையவர் முதலிய நிர்த்தனர்களும் அதிதிசேவை முதலிய கருமங்களாற் சுவர்க்கத்தையடைந்ததாகச் சாஸ்திரத்திற் கேட்கின்றோ மாதலின், தனத்தானே தரும அடைவுண்டாம் என்னும் நியமம் சம்பவியாது; மாறாய் எத்துணைத் தனவந்தர்களோ தனமதத்தால் நரகத்தையே யடைந்தனான்றோ.

சங்கை: - சுவர்க்கமடையும் சாதனமாய் அசுவமேதாதி யாகங்கள் தனமின்றி யுண்டாகாவாதலின் தனமே சுவர்க்கமடையச் சாதனமாம்.

சமாதானம்: - அசுவமேதாதி யாகமின்றி வேறெவ்வுபாயத்தானேனும் சுவர்க்க அடைவுண்டாகாதாயின், தனத்தின்கண்ணே சுவர்க்ககாரணத்தன்மை சம்பவிக்கும்; ஆனால், சுவர்க்கமடைய ஜபம், விரதம், தவம் முதலிய அநேக வகைச் சாதனங்க ளைச் சாஸ்திரங்கூறுகின்றது; அச்சாதனங்களாலும் சுவர்க்கங்கிடைக்கும்; ஆதலின், தனமே சுவர்க்காதிகளின் காரணமாமென்னும் நியமம் சம்பவியாது. அல்லது, எவ்வா தியானவன் தனத்தை மோஷகாரணமென்பனோ அவனும் சாக்ஷாத்காரண மென்பதி ல்லை; மற்றோ, யாகாதி கருமவாயிலாய் அத்தனத்தை மோக்ஷத்தின்கண்ணே காரணமென்கின்றனன். அந்த யாகாதிகருமங்களிடத்தே மோக்ஷகாரணத்தன்மை சம்பவியாதபோது தனத்தில் மோஷகாரணத்தன்மை யெங்ஙனஞ்சம்பவிக்கும்? சுவர்க்காதியினடைவில் யாகாதிகட்குக் காரணத்தன்மை யிருப்பதே போல், ஜபாதிகட்குமுளதாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - அசுவமேதாதி யாகங்கள் தனத்தால் அடையக்கூடியதாயிருப்பினும், தனத்தால் மோக்ஷரூப அமிருதப்பிராப்தி யுண்டாகாதாம். ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் ஆராய்ந்து அம்முனிவர் மைத்திரே யியை நோக்கி இங்ஙனங் கூறத்தொடங்கினார்: - ஹே பிரியமுள்ளமைத்திரேயீ! தனத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யக் கூறியதையும், மோக்ஷரூப அமிருத அடைவின் சாதனம் வினவியதையும் கேட்டு என் மனத்தே மிகவும் மகிழ்வுண்டாயது. ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகில் இப்புருஷன் புத்திர ரூபமாய்ப் பிரீதியோடுகூடியவனாய்

எந்த ஸ்திரீயினின்றும் உற்பன்னமாவனோ, அவள் ஜாயை யெனப்படுவள். இவ்வகையாய் எனது ஜாயை நீ யொருத்தியே யாவாய்; ஏனெனின், இவ்வுனது வசனத்தைக் கேட்டுப் பிரீதியோடு கூடியவனாய் யான் நின்பானின்று முற்பன்னமா யினேனாதலின், நின்னைப்போன்ற விசாரமுடைய ஸ்திரீகளே ஜாயை எனக் கூறத்தகுதியராவர்கள். மற்றுமுள்ள இலௌகிக ஸ்திரீகளோ, அன்னவஸ்திர பூஷணாதி பதார்த்தங்களைக் கேட்பதால் தங்கள் பதிகளை அநேகவகைக் கிலேசத்திற்குள்ளாக்குவராதலின், அவர்கள் ஜாயையெனக்கூறத் தகுதிப்படார்; மற்றோ, லலனை, பாரியை என்பன முதலிய நாமங்களா லழைக்கத்தகுதியராவர். இக்கால் யான் தனாதிகளிடத்தே காமமற்றது போலவே நீயும் அற்று என்பால் ஆன்ம ஸ்வரூபத்தை வினாவினாய்; நினது நிஷ்காமவசனத்தைக்கேட்டு யான் பரமாநந்தத்தையடைந்தேனாதலின் ஸ்திரீகளின் இயற்கையாய் இலஜ்ஜையைப் பரித்தியாகித்து நீயென் எதிரிலிருத்தி. நீ வினவிய மோக்ஷரூப அமிருத அடைவின் சாதனத்தைக் கூறுகின்றேன் நீ நினது மனத்தையும் நேத்திரத்தையும் கரணங்களையும் சாவதானப்படுத்திக்கொண்டு கேட்குதி. இப்போது அன்வய வியதி ரேகத்தால ஆன்மாவின் பரமாநந்தரூபம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே மைத்திரேயீ! நினக்கு யான் பிரியன், எனக்கு நீ பிரியை என்பது நம்மிருவருக்கு மனுபவ சித்தமாம். ஆனால், இதன்கண்ணே இத்துணை விசேஷமுளது, எனக்கு நின் சரீரத் தின் கண்ணேயுண்டாம் பிரீதியானது நின் சுகத்தின் பொருட்டன்றாம்; மற்றோ, எனதான்மசுகத்தின் பொருட்டேயாம். நினக்கு என் சரீரத்தின் கண்ணே உண்டாம் பிரீதியானதும் என் சுகத்தின் பொருட்டன்றாம்; மற்றோ, நினதான்ம சுகத்தின் பொருட்டேயாம். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! ஜாயையானவள் தன்பதியிடத்தே பிரீதி செய்தல பதியின் சுகத்தின் பொருட்டன்றாம்; மற்றோ, காமரூப அக்கினியால் தபிக்குமவள் அதன் சாந்தி வாயிலாய்த் தன்விஷய சுகப்பொருட்டேயாம், ஆடையாபரணாதிகளினடை வாலுண்டாஞ் சுகத்தின் பொருட்டுப் பதியின்பாற் பிரீதி செய்வள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜாயையானவள் தன்சுகத்தின்பொருட்டுப்பதியின் பாற்பிரீதிப்படுவள் என்பதையறிவதெங்ஙனம்?

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! ஒருகாற் பதியின்சுகத்தின் பொருட்டு ஜாயையானவள் பதியின் கண்ணே பிரீதி செய்வளானால் அவன் பரஸ்திரீலோலனா ய்ப் பிரதிகூலனாயின் அப்போதும் இவளுக் கவன்பாற்பிரீதியுண்டாக வேண்டும். ஆனால், பிரதிகூலப்பதியின்பால் எம்மனைவியும் பிரீதிப்படுவதில்லை; மற்றோ, அநுகூலப்பதியின்கண்ணே சம்பூரண மனைவியரும் பிரீதிசெய்வர். ஆகையால், ஜாயையானவள் தன் சுகப்பொருட்டே பதியின்பாற் பிரீதி செய்வள் பதியின்சுகத்தின் பொருட்டு எவளும் பதியின்பாற் பிரீதி செய்வதின்றாமென்றறிந்துகொள்ளலா மன்றே. ஹே மைத்திரேயீ! ஜாயையானவள் பதியின்சுகத்தின் பொருட்டுப் பதியின்பாற்பிரீதி செய்யாததேபோலப் பதியும் ஜாயையின் சுகப்பொருட்டு ஜாயையின்பாற்பிரீதி செய்வதில்லை; மற்றோ, காமரூப அக்கினியின் சாந்திவாயிலாய் தன்விஷயசுகத்தின் பொருட்டும், அன்னபாகாதி கிருகவியவகார ஜன்னியசுகத்தின்பொருட்டும் தன்மனைவியினபாற் பிரீதிசெய்பவன், ஒருகால்

ஜாயையின் சுகத்தின்பொருட்டு அவளிடத்தே பிரீதி செய்வனாயின், அவள் இருது தர்மத்தால் அல்லது வியாபிசாராதியால் இவனுக்குப் பிரதிகூலமாவளாயின் அக்காலத்தும் அவளிடத்தே பிரீதியுண்டாகவேண்டும்; ஆனால், பிரதிகூலமாய் ஜாயை யிடத்தே எப்பதிக்கும் பிரீதியுண்டாவதின்றாம்; மற்றோ, அனுகூல ஜாயை யின் கண்ணே சர்வபதி கட்கும் பிரீதியுண்டாமாதலின், ஜாயையின சுகத்தின் பொருட்டுப் பதிக்கு அவள் பாற்பிரீதியின்றாம்; மற்றோ, தன் சுகத்தின் பொருட்டே பதிக்கு அவள் பாற்பிரீதியாம் என வறிந்து கொள்ளலாமன்றோ. ஹே மைத்திரேயீ! சர்க்கரை இயல்பாகவே மதுரமும் தனது சம்பந்தத்தால் அது மதுரமற்றவற்றையும் மதுரஞ்செய்வதுமாமாதலின், அது மதுரதமமாம். அதுபோல், இவ்வாண் பெண்களின் ஸ்வயஞ் சோதியாய் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவே இயல்பாகப் பிரியா ரூபமாம். அது தனது தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் சரீராதி அப்பிரிய பதார்த்தங்களையும் பிரியரூப மாக்குமாதலின், அது பிரியதமமாம் ஜாயைக்குத் தன் சுகத்தின் பொருட்டுப்பதி பிரியமும், பதிக்குத் தன் சுகத்தின் பொருட்டு ஜாயை பிரியமும் ஆவதே போலப் புத்திரன் பொன் முதலியவை கோ முதலியவை பிராஹ்மணத்வ க்ஷத்திரியத்வ ஜாதிகள் பூ முதலிய ஏழுலகங்கள் இந்திராதிதேவதைகள், இருக்கு முதலிய வேதங்கள் ஸ்தாவரஜங்கமப் பிராணிகள், எனவிவை முதலாகவுள்ள பதார்த்தங்களிடத்தே ஜீவர்கட்குண்டாம் பிரீதி அவற்றின் சுகப்பொருட்டன்றாம்; மறறோ, தம் சுகப்பொருட்டே யாம். அவற்றின் பொருட்டே அவற்றின் பாற் பிரீதியா குமாயின் அவை இவர்கட்குப் பிரதிகூலமாங்காலத்தும் பிரீதியுண்டாக வேண்டும்; ஆனால், பிரதிகூலமாய் அவற்றின் பாலெவரும் பிரீதி செய்வதில்லை; மற்றோ, அநுகூலமாய் அவற்றின்பாலே யாவருக்கும் பிரீதியுண்டாம். ஆகையால், தம் சுகத்தின் பொருட்டே உயிர்கட்குப் புத்திராதி பதார்த்தங்களிடத்தே பிரீதியுண்டாம். அவற்றின் பொருட்டு எவர்க்குமவற்றின்பாற பிரீதியுண்டாகாதாதலின் யாவருக்கும் தமதான்மாவே இயல்பாய்ப் பிரியமாகுமெனவறிந்து கொள்ளலாமன்றோ.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பதி ஜாயை புத்திரன் முதலிய ஜகத்தானது பிரதி கூலமாயின் உயிர்கட்குச் சுகவேதுவன்றாயினும் அனுகூலமாயின் சுகவேதுவாகு மாதலின், ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மசம்பந்தத்தையடைந்து இஜ்ஜகத்துப் பிரியரூப மன்றாம்; மற்றோ, இயல்பாகவே இது பிரிய ரூபமாம்.

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவொன்றைவிடுத்துப் பதிமுதலிய அனான்மபதார்த்தங்களியாவும் இயல்பாகப் பிரிய ரூபமும் அப்பிரிய ரூபமுமன்றாம்; மற்றோ! இவையெனது சுகசாதனமென்னும் அனுகூலத்தன்மை யுணர்வு எவர்கட்கெவற்றின்கண்ணுண்டாமோ அவர்கட்கவை பிரியமாம். இவை யெனது துக்கசாதனமென்னும் பிரதிகூலத்தன்மையுணர்வு எவர்கட் கெவற்றின் கண்ணுண்டாமோ அவர்கட்கவை யப்பிரியமாம். இக்காரணத்தானே இவ்வுலகத்தே எவனுக்கு மயலால் தனது பிரியமித்திரனிடத்தே பிரதிகூலத்தன்மை ஞானமுண்டா மோ, தனது சத்துருவிடத்தே அனுகூலத்தன்மை ஞானமுண்டாமோ அம்மயங்கி யோன் மித்திரனை அப்பிரியமாயும் சத்துருவைப் பிரியமாயு மெண்ணுவனாதலின், இது திணியப்பெறும்: - அனான்மப் பொருள்களின் பிரியத் தன்மையில் அநுகூலத் தன்மை ஞானங்காரணமாம், அப்பிரியத்தன்மையில் பிரதி கூலத்தன்மை ஞானங்

காரணமாம். இயல்பாய் எவ்வனான்மபதார்த்தமும் பிரிய அப்பிரியரூபமன்றாம். வாயு வியல்பாய் உஷ்ணசீதளமன்றாம்; ஆனால், அது அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் உஷ்ணமாய்த்தோற்றும்; ஜலசம்பந்தத்தால் சீதளமாய்த்தோற்றும். அதுபோல், இவ்வனான்ம பதார்த்தமும் இயல்பாகப் பிரியரூபமும் அப்பிரிய ரூபமும் அன்றாம்; ஆனால், அநுகூலத்தன்மை ஞானத்தால் அவை பிரியரூபமாய்த் தோற்றும்; பிரதி கூலத்தன்மை ஞானத்தால் அவை அப்பிரியரூபமாய்த்தோற்றும். அல்லது, எதற்கு எவ்வியல்புளதோ அது அதனினின்றும் எக்காலத்தும் நீங்காது. அக்கினியின் வெம் மையியற்கை அதனினின்றும் எக்காலத்தும் நீங்காது; அதுபோலப்பதிமுதலிய அனான்மபதார்த்தங்களின்பால் இயல்பாகவே பிரியமிருக்குமாயின் எப்போதும் அது தோற்றல் வேண்டும், ஆனாலது எப்போதும் அவற்றின் பாற்றோற்றுவதின்றாம்; மற்றோ, தமது திதிகாலத்தே அவை உயிர்கட்குச் சுகமடைவிக்கும். அவையே தமது வியோககாலத்தும் பிரதிகூலஞான காலத்தும் பரமதுக்கத்தை யடைவிக்குமாதலின், ஆந்தஸ்வரூப ஆன்மாவினும் வேறாய் அனான்ம பதார்த்தங்களிடத்தே இயல்பாய்ப பிரிய ரூபத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, அவற்றின் பால் அனுகூலத்தன்மை ஞான முண்டாங்கால் அவை உயிர்கட்குப் பிரியமாம் ஆதலின் இது துணியப்பெறும்: - இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாத் தனது சம்பந்தத்தால் அப்பிரியபதார்த்தத்தையும் பிரியமாக்கும் இதுவே சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிரியதமமாம். இப்போது ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண்ணே பிரியதமத்தன்மையை வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு முதலில் அப்பிரியம் பிரியம் பிரியதரம் என்னும் மூன்றையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இப்பொருள் என்னையொருகாலு மடையலாகாது என்னும் ஜீவர்களின் துவேஷவிஷயமாய் துக்கமும், அதன் சாதனமாய் சிங்கசர்ப்பாதிகளும் அப்பிரிய மெனப்படும். இஃதெனது சுகசாதனம் என்னும் ஜீவர்களின் ஞானவிஷய பதியாதி பதார்த்தங்கள் பிரியங்களாம். அவற்றினடைவால் உண்டாம்சாத்விக அந்தக்கரணத் தின் பரிணாமவடிவசுகம் பிரியதரமாம். பதியாதியரின்பாலுண்டாம் பிரீதி அவர் பொருட்டன்றாம்; மற்றோ, தம்பொருட்டேயாம். அதுபோல், அந்தப்பிரியதரசுகத்தின் கண்ணேயுண்டாஞ் சீவர்களின் பிரீதி அச்சுகப்பொருட்டாகாதாம்; மற்றோ, தம்பொரு ட்டேயாம். அச்சுகப்பொருட்டே அதன்கட் பிரீதியாமாயின் வைரியின் சுகத்தின் கண்ணும் பிரீதியுண்டாக வேண்டும். ஆனால் தன்கண்ணே எவர்க்கும் பிரீதியுண்டா வதின்றாம். ஆகையாலிஃதறிந்துகொள்ளலாமன்றோ: - தம்மான்மாவின் பொருட்டே உயிர்கட்கு அச்சுகம் பிரியதரமாம் என. இக்காரணத்தானே இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவே சர்வஜீவர்கட்கும் பிரியதமமாம். ஈண்டுப் பிரியத்தினுமதிகமாவது பிரியதரமாம், அதனினும் அதிகப்பிரியம் பிரியதமமாம். ஹே மைத்திரேயீ! இத்தகைய பிரியுதமம ஆன்மாவின் லேசமாத்திர ஆநந்தத்தைப்பற்றிப் பிரஹ்மாதி களும் ஆநந்த முறுகின்றனர். இக்காரணத்தானே ஆன்மஸ்வரூப் ஆநந்தம் பிரஹ்மாவின் ஆநந்தத்தினும் மேலாயதாம். ஹே மைத்திரேயீ! சுவர்க்கலோகமே முதலாய்ப் பிரஹ்மலோக பரியந்தம் உள்ள விஷயஜன்னிய ஆநந்தமுழுவதினும் அதிகமும் இருமையற்றதும் ஆய பிரஹ்மாநந்தம் ஜீவர்களின் ஆன்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அது ஆன்மரூபமேயாமாதலின் இவ்வான்ம சொரூப ஆநந்தமே பரமபுருஷார்த்தரூபமாம். இத்துணையால் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே பரம புருஷார்த்தரூபத் தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தின் பொருட்டுச் சிரவணாதி சாதனங்களை

நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! எவ்வதிகாரிகட்குக் காதலாமலகம் போலச் சம்சய விபரீதமற்ற ஆன்ம சாக்ஷாத்கார இச்சையுண்டாமோ அவர்கள் முதலில் விவேக வைராக்கிய சமாதி ஷட்சம்பத்தி முமுக்ஷுத்தன்மை என்னும் நான்கு சாதனங்களைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். அதன்பின்னர் சுரோத்திரியப் பிரஹ்மநிஷ்ட குருவின் சமீபத்தை யடைக. ஆண்டுச்சென்று அவ்வாசிரியர் வாயிலாய் **"அயமாத்மாப் பிரஹ்மம், பிரஹ்மாஹமஸ்மி"** இவை முதலாகிய அநேகஞ் சுருதி வசனங்களை அடிக்கடி சிரவணஞ்செய்க. உபக்கிரம உபசம்ஹாராதி ஆறுலிங்கங் களால் அதிகாரியானவன் வேதாந்த வசனங்கட்கு அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே தாற்பரிய நிச்சயஞ் செய்வது சிரவணமெனப்படும். இதனாலதிகாரிக்குப் பிரமாணகத அசம்பாவனை நீங்கும். ஆண்டு வேதாந்த சாஸ்திரம் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தைப் பிரதிபாதிப்பதா? அல்லது, பேதத்தைப் பிரதிபாதிப்பதா? என்னும் இவ்வாறாய் சம்சயம் பிரமாணகத அசம்பாவனையெனப்படும். இப்போது மனனம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வாறு குருவாயிலாய் வேதாந்த வசனங்களைச் சிரவணஞ் செய்து அதிகாரியானவன் ஏகாந்ததேசத்திருந்து மறைக்கு முரணுறாத்தர்க்கத்தால் அவ்வசனங்களின் பொருளை மனனஞ்செய்க. அத்தர்க்கமி துவாம்: - இவ்வுலகத்தே ஒரே மண்முதலிய காரணங் கடசராவாதி அநேககாரிய ரூபமாய் இருப்பதே போல், ஒரே அத்விதீய பரமான்மா அஞ்ஞான சம்பந்தத்தால் நானா ஜகத்வடிவமாய்த் தோற்றும். கடமுதலிய காரியங்கள் மண் முதலிய காரணங்களில் இலயமாவதே போல், இவ்வெல்லாவுலகும் அதிஷ்டான பரமான்மா வின்கண் இலயபாவத்தையடையும். மாலையின் மலர்களிற் சூத்திரத்திற்கோ அன்வயமுளதாம், மலர்கட்குப் பரஸ்பரம் வியதிரேகமுளதாம். அதுபோல், நனவு, கனவு, துயில், பாலியம், யௌவனம் விருத்தம் என்பன முதலிய அவஸ்தைகளில் ஆன்மாவிற்கோ அன்வயமாம், அவ்வவஸ்தைகட்கோ பரஸ்பரம் வியதிரேகமாம். என்னும் இவைமுதலிய அநேகவகைத் தர்க்கங்களால் அதிகாரியானவன் வேத வசனங்களின் அர்த்தங்களை மனனஞ்செய்க. அம்மனனத்தால் அதிகாரியின் பிரமே யகத அசம்பாவனை நீங்கும். ஈண்டு ஆன்மா வியாபகமா? அல்லது, பரிச்சின்னமா? என்பன முதலிய சம்சயங்களின் பெயர் பிரமேயகத அசம்பாவனையாம். இப்போது நிதித்தியாசனத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இம்மனம் அத்தியந்தஞ் சஞ்சலமாம். ஆகையால், இம்மனத்தை இவ்வதிகாரியானவன் முதலில் ஒருபாகிய பிரியபதார்த்தத்தின்கண்ணே ஒருமைப்படுத்தவேண்டும். அதன் பின்னர் சிக்ஷிக்கப் பட்ட மனத்தை அந்தர ஆத்மாவின்கண் ணொருமைப்படுத்தவேண்டும். ஆன்மாவின் கண் ணொருமையையடைந்த இம்மனம் மீண்டும் பகிர்முகத்தை யடையாது, என்னுமிது நித்தியாசனமாம். இதனால், விபரீதபாவனை நீங்கும். அன்னிய வஸ்து வின்கண் அன்னியபுத்தி விபரீதபாவனை யெனப்படும். ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வண்ணம் சிரவணமனன நிதித்தியாசனங்களால் அசம்பாவனை விபரீதபாவனை யற்று அந்தர ஆன்மாவின்கண் ஏகாக்கிரத்தன்மையை யடைந்து இத்தூயமனம் குருவுபதேசித்த மகாவாக்கியரூபசப்தப்பிரமாணத்தால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டாக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மகாவாக்கிய ரூபசப்தப்பிரமாணமின்றியே சுதந்திர மனம் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யேனுண்டாக்கமாட்டா.து.

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! நேத்திராதிபாகியேந்திரியம் ஒருகால் யதார்த்தஞான ரூபப்பிரமையை யுற்பன்னமாக்கும், மற்றொருகால் தோஷவசத்தால் அயதார்த்தஞானரூப அப்பிரமையையுமுண்டாக்கும், யதார்த்தஞானத்தையே யானுற்பன்னஞ்செய்வேன், அயதார்த்தஞானத்தை யானுற்பன்னஞ் செய்யமாட்டேன் என்னும் ஆக்கிரகம் அந்நேத்திராதி இந்திரியங்களி லுண்டாகமாட்டாது. அது போலச் சர்வ விருத்திகளினுபாதான காரணமாய் இம்மனமும் ஒரு கால் பிரமையையும் மற்றொரு கால் தோஷவயத்தால் அப்பிரமையையும் உண்டாக்கும். யதார்த்தத்தையே யுண்டாக்குவேன் அயதார்த்தத்தை யுண்டாக்கேன் என்னுமாக்கிரகம் இம்மனத்தே யுண்டாகாதாம். சர்வதோஷமற்ற இம்மகாவாக்கிய ரூபசப்தப்பிரமாணமோ கேவலம் யதார்த்தஞானரூபப் பிரமாவையே யுண்டாக்குமாதலின், ஆன்மசாக்ஷாத்கார உற்பத்தியின்கண் மகாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணமே பிரதான காரணமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின்கண் மகாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணத்திற்கே பிரதானத்தன்மை கூறின் மனோசகாயமின்றியே அது ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யேனுண்டாக்குவதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! நேத்திராதிபாகியேந்திரியங்களால் ஜனித்த கடபடாதிகளின் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தின் கண் இந்திரியங்கட்கு விடயங்களோடுள்ள சையோகாதி சம்பந்தங் காரணமாம். விஷய இந்திரிய சம்பந்தமின்றிப் பிரத்தியக்ஷ ஞான முண்டாக மாட்டாது; அதுபோல், மகாவாக்கியரூப சப்தப்பிரமாணத்தால் மனத்தின் கண்ணே யுற்பன்னமாய் ஆன்மாகார விருத்திஞானத்தே சாக்ஷாத்கார ரூபத்தன்மை, ஆன்மாவோடு மனதின் சையோகசம்பந்த முண்டாயின் சித்தமாகும், அஃதின்றி யது சித்தமாகாதாம். இக்காரணத்தானே மகாவாக்கிய ஜன்னிய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தின்கண் ஆன்மாவோடு சுத்தமனத்தின் சம்பந்தமும் அவசியமபேக்ஷிதமா மாதலின் சிரவணமனன நித்தியாசனமென்னும் முச்சாதனங்களோடு கூடிய தூயமனம் குருவுபதேசித்த மகாவாக்கியரூப சப்தப் பிரமாணத்தால் அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டாக்குமெனத் துணியப் பெறும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைந்த அதிகாரி யெப்பலத்தை யடைவுன்,

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வதிகாரிக்குச் சிரவணாதி சாதனங்களால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாயின் அஞ்ஞானரூப அவித்தையின் நீக்கமுண்டாம், அவித்தையாய் காரணமழியவே கர்த்திருத்துவபோக்திருத்துவாதி சம்பூரணதுக்கங்களும் நீங்கும். இவ்வாறு காரியசகித அவித்தியா நிவிருத்தியான பின்னர் இவ்வதிகாரிகளின் இருதயத்தே ஸ்வயஞ்சோதியாய் ஆநந்தஸ்வரூப அத்விதீய ஆன்மா வெளிப்பட்டு விளங்கும். மேகாதிகள் நீங்கியபின் கேவல சுத்த ஆகாசம் பிரதீதியாவதேபோலக் காரியசகித அவித்தை நாசமாயின் ஆநந்தஸ்வரூப அத்விதீய ஆன்மாப்பிரதீதியாகும். ஹே மைத்திரேயீ! கனவினின்றும் நனவையடைந்தவன் கனாத்துயரைப் பொய்யெனவெண்ணுவன். அதுபோலவே ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் அவித்தைவடிவ நித்திரையினின்றும் நனவையடைந்த அறிஞன் சம்பூரண திருசியப்

பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென நினைவன். ஹே மைத்திரேயீ! பயமற்ற சக்கிரவர்த்தியாய் மகாராஜா கனவின் கண்ணே சென்று நானாவகையாய் பயத்தை யடைவன், கனவினின்றும் நனவையடைந்த மகாராஜா கனாப்பயத்தைத் தன்பா லெண்ணான். அதுபோல், உண்மையாயிவன் சர்வ துக்கங்களுமற்றவனாயினும் ஆன்ம ஸ்வரூப அஞ்ஞானத்தால் தன்பால் நானாவகைத் துன்பங்களை யங்கீகரி ப்பன். ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமடைந்தபின்னரிவ்வறிஞன் தன்வடிவத்தே சம்பூரண துக்க ங்களைப் பொய்யெனவெண்ணுவன். இப்போது ஆன்மஞானத்தால் சர்வப்பிரபஞ்ச ஞானத்தின் சித்தியைச் செய்யும் பொருட்டு முதலில்நேக திருஷ்டாந்தங்களால் பிரபஞ்சத்தின்கண்ணே பொய்ம்மையை நிரூபிபயாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! சுத்த ஆகாசத்தின்கண்ணே அவித்தையால் கந்தர்வநகரமுண்டாவதேபோல், இச்சுத்த ஆன்மாவின்கண்ணும் அவித்தையினானே உலகுண்டாம், உண்மையாய்விசாரித்து நோக்கினோ ககனத்தின் கண்ணே கந்தர்வநகரம் முக்காலத்தினும் உண்டாகாததே போல், வுண்மையாயாராய்ந்து நோக்கினோ அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணும் இத்துக்கவடிவ உலகம் முக்காலத்தினும் உண்டாகவேயில்லை. நேத்திரதிமிரரோக த்தால் ஏகசந்திரனை யநேகமாய்க் காண்பதே போல், அவித்தைவடிவதோஷத்தால் அஞ்ஞானியானவன் ஏக அத்விதீய ஆன்மாவை அநேகரூபமாய்க் காண்பன். மூடபாலகன் தன்விரலால் நேத்திரத்தை நிரோதித்து நிர்மல ஆகாசத்தின்கண்ணே மயிலின் றோகை யொப்பாய் விசித்திரரூபத்தைக் காண்பதேபோல், மூட அஞ்ஞானி ஜீவனும் அவித்தியாரூப தோஷத்தால் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண்ணே இத்துக்கரூப ஜகத்தைக்காண்பன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடையாத அஞ்ஞானிகள் இவ்வுலகைக்காணின் இதில் யாதொரு ஆச்சரியமுமின்றாம்; ஆனால், ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் எவ்வறிஞர்களின் காரிய சகித அவித்தியா நிவிருத்தியாயதோ அவர்களும் இவ்வுலகைக் காண்பது எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியத்தைக்கொடுக்கின்றது.

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகின் கண்ணே கிழக்கு முதலிய திசைகளில் மேற்கு முதலிய திசைகளின் மயல் அஞ்ஞானிகட்குண்டாவதே போலச் சாஸ்திரத்தையுணர்ந்தவர்க்கும் அந்தத்திக்குப்பிரமையுண்டாம். இவ்வாறே அஞ்ஞானி கட்கு அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் நானாவகையாய் உலகு தோற்றுவதே போலப் பிராரப்த கருமத்தாற காப்பாற்றப்பட்ட அவித்தியாலேசத்தால் அறிஞருக்கும் சரீர நாசம் வரைக் கற்பிதரூபமாய் உலகின் தோற்றமுண்டாம். ஹே மைத்திரேயீ! சங்கத்தை வெண்ணிறமுடையதாயறிந்தவனுக்கும் நேத்திரங்களின் பித்ததோஷ த்தால் அது மஞ்சள் நிறமுடையதாய்த்தோற்றும். வெல்லத்தை மதுரமுடைய தாயறிந்தவனுக்கும் நாவின்றோடவசத்தால் அது கைப்பிரசமுடையதாய்த்தோற்றும். அதுபோல், அத்விதீய ஆன்மாவை நிச்சயித்த அறிஞனுக்கும் அவித்தியா லேசவசத்தால் பிராரபதநாசபரியந்தம் இவ்வுலகம் கற்பிதமாய்த தோற்றும். இப்போது அறிஞரிடத்தே அஞ்ஞானிகளினும் விலக்ஷணத்தன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டு அஞ்ஞானிகளின் பிரபஞ்ச தரிசனத்தை அநேக திருஷ்டாநதங்களால் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! உண்மையாய் நீரற்ற ஊஷர பூமியின்கண் தாகத்தாற பீடிக்கப்பட்ட மான்முதலிய ஜீவர்கட்கு நானவகையலைகளோடு கூடிய

நீர்தோற்றுவதேபோல், உண்மையாய்ப் பேதப்பிரபஞ்சமற்ற இவ்வத்விதீய ஆன்மாவின் கண் விஷயாசக்த அஞ்ஞானிகட்கு இப்பேதப்பிரபஞ்சம் தோற்றும் உண்மையாய் இரஜதபாவமற்ற சுக்தியின்கண் லோபிகட்கு இரஜதப் பிரதீதியுண்டாவதேபோல், உண்மையாய்ப் பிரபஞ்சபாவமற்ற இவ்வத்விதீய ஆன்மாவின்கண்ணே அஞ்ஞானிகட் கிவ்வுலகந்தோற்றும். மந்த அந்தகாரத்தின்கண்ணே பயதோஷ வசத்தாற் சர்ப்பபாவமற்ற இரஜ்ஜுவின்கண் சர்ப்பத்தைக் காண்பதே போலவும், சோரபாவமற்ற ஸ்தாணுவின்கண் சோரனைக் காண்பதே போலவும், இவ்வஞ்ஞானியானவன் அவித்யாரூபதோஷவசத்தால துக்கமற்ற சேதன ஆன்மாவின்கண் துக்க ஜட அனான்மரூப ஜகத்தைக்காண்பன். ஹே மைத்திரேயீ! கனவின் கண்ணே கனாக்காணும் புருஷனுக்குத் தோற்றா நின்ற பதி ஜாயாதி ஜகத்தானது கனாக்காண்பவனினும் வேறன்றாவதேபோல், நனவின்கண்ணும் தோற்றா நின்ற அது ஆநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவினும வேறன்றாம்; மற்றோ, அது ஆன்மரூபமேயாம். ஆகையால், ஹே மைத்திரேயீ! இத்தகைய அத்விதீய ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை நீ சிரவணாதி சாதனங்களோடு கூடிய சுத்தமனத்தாலும் மகாவாக்கிய ரூப சப்தப்பிரமாணத்தாலும் சித்தஞ்செய்தி. இத்தகைய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின் அடைவின் பின்னர் நீ மீண்டும் சம்சார துக்கத்தையடையமாட்டாய். ஹே மைத்திரேயீ! ஆகாசத்தின்கண்ணே கற்பிதமாய் கந்தர்வநகரம் ஆகாசரூபமேயாம்; அதனினும் வேறாக அதற்குச் சத்தையின்றாவதே போல், ஆந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பிதமாய இவ்வுலகமும் ஆன்மவடிவமேயாம் ஆன்மாவினும் வேறாய் அதற்குச் சத்தையின்றாம். இக்காரணத்தானே அதிஷ்டான ஆன்மாவின் சிரவணத்தால் இவ்வெல்லாவுலகின் சிரவணமாகும், அதன் மனனத்தால் இதன் மனனமாகும், அதன் தியானத்தால் இதன் தியானமாகும், அதன் ஞானத்தால் இதன் ஞானமாகும். ஹே மைத்திரேயீ! அதிஷ்டான ஆன்மாவின் ஞானத்தால் இவ்வறிஞனுக்குச் சர்வ ஜகத்தின் ஞானமுண்டாம் என யான் நின்பொருட்டுக் கூறிய வசனத்தின் அபிப்பிராயமிதுவாம்: - அதிஷ்டான ஆன்மாவினும் இக்கற்பித ஜகத்திற்குப் பின்னசத்தையின்றாமாதலின், அதன்ஞானமுண்டானவுடனே யறிஞனுக்கு அர்த்தத்தால் கற்பித ஜகத்தின் ஞானமும் உண்டாம். ஆனால், இத்தேசத்தேயித்துணைப்பதார்த்தங்களுள்ளன, அவை யித்தகையவடி வனவெனச் சிறப்புருவத்தால் சம்பூரணஜகத்தின் ஞானம் அறிஞனுக்குண்டாகாதாம்; ஏனெனின், இவ்வறிஞன் சிறப்புருவத்தால் ஜகத்தையுணர்வன் என்னும் பொருளையுணர்த்தும் சுருதி வசனமொன்றுங் காணப்பெறுவதின்றாம். இவ்வெல்லாவுலகும் சுகரூப புருஷார்த்தமன்றாம். துக்காபாவரூப புருஷார்த்தமுமன்றாம். அவ்விரண்டின் சாதனரூபமுமன்றாம். இத்தகைய அபுருஷார்த்தரூப ஜகத்தின விசேஷ ஞானத்தால் இவ்வறிஞனுக்குச் சிறிது மாத்திரையும் சுகப்பிராபதி யுண்டாவதின்றாம்; மாறாய் அதனால் இவனுக்குப் பரிசிரமத்தினடைவேயுண்டாம், ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வெல்லா வுலகும் ஜீவர்கட்குச் சுக வேதுவாக விருப்பினும் சிறப்புருவததாலி தன் ஞானமுண்டாதல் அத்தியந்தங் கூடாததாமாதலின், இவ்வறிஞன் இதனைச் சிறப்புருவமாயறியான். இவ்வனான்மப் பிரபஞ்ச ஞானத்தால் அதிகாரிகட்குச் சிறிதுமாத்திரையும் புருஷார்த்தப்பிராப்தி யுண்டாகாதாயினும், ஸ்திரீஸ்வபாவததால நீ யொருகால மகிழ்வுறும்பொருட்டு இவ்வெல்லாவுலகையுங்காண இசசை செய்வையேயாயின் அதிஷ்டான ஆன்மாவின் ஞானமே இக்கறபிதஜகத்தின் ஞானத்திற்கேதுவாம. அஃதின்றி வேறெவ் வுபாயமும்

அதனுக்கின்றாம். கடசராவாதி மணணின் காரியங்கடகு அவற்றின்வாஸ்தவவடிவ மாயமண்ணாய் உபாதான காரணமா மாதலின், அதன் ஞானமுண்டாகவே பின்ன தேயத்தே பின்னகாலத்தே யிருக்கும் சம்பூரணகடாதி காரியங்களின் ஞானமுண் டாம். அதுபோல், இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவின் காரியவடிவ ஜகத்முழுவதிற்கும் ஆன்மரூபகாரணமே உண்மை வடிவமாமாதலின் சிரவணாதிசாதனங்களால் இவ்வதிகாரிக்கு ஆன்மரூபகாரண ஞானமுண்டாய போது ஜகதவடிவகாரியத்தின் ஞானமும பொருளானேயுண்டாம, இப்போது பேதஞானத்தின்கண்ணே அனர்த்த காரணத தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே மைத்திரேயீ! யாவன் அதவிதீய ஆன்மாவின்கண நானாபேதத்தைக் காண்கினறனனோ அப்பேத்தரிசியானவன் இகலோகத்தின்கண்ணும் பரலோகத்தின்கண்ணும் விஷயசம்பயந்தியாய் சுகத்தை யும் அடையானாயின், மோக்ஷ ரூபசுகத்தை யடைவனென்பதன் கண்ணே யாது கூற வேண்டியதுளது. இப்போது பேத்தரிசியிடத்தே இவ்வுலகசுகாபாவததை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகின்கணணே எப்பெண்ணானவள் தனதுபதியையும் மைந்தனையும் மற்றைய பந்துக்களையும் தன்னைப் போலப் பிரிய ரூபமாய்ப பாராளோ, மற்றோ தன்னினுமவேறாய் அவர்களைப்பார்ப்பாளோ அவளுக்கு, தம்மி டத்தே பேததிருஷ்டிரூப விஷமத்தனமை யிருப்பதைக்கண்டு அவர்கள் அவளைப் பரித்தியாகஞ்செய்வர்; அல்லது, தமது சித்ததததே அவளை உபேக்ஷிததிருப்பர். இவ்வண்ணம அவர்கள் அவளைத்தமதான்மாபபோன்று பிரியரூபமாய்பபாராராயின், மற்றோ தம்மினும் வேறாய்ப் பார்ப்பாராயின், அவர்கட்குத், தன்னிடத்தே பேத திருஷ்டிரூப விஷமத்தன்மை யிருப்பதைக்கண்டு அவள் அவர்களைப் பரித்தியாகஞ் செய்வள்; அல்லது, தனது சித்ததததே அவர்களை யுபேக்ஷித்திடுவள். ஆதலின் இப்பொருள துணியப்பெறும்: - ஈண்டு எவ்வாண் எப்பெண் எதுவரை எச்சடசேதன பதார்த்தங்களைத் தம்மைப்போலப் பிரியமெனவெண்ணி காப்பாற்றுவரோ அதுவரையுமே அவை அவர்கட்கின்பத்தைக் கொடுக்கும். இந்தேகதாரிகள் பதார்த்தங்களைத் தம்மினும் வேறாயுணர்வராயின் அவை அவர்களைப் பரித்தியாக ஞ் செய்யும். அவற்றின் வியோகத்தால் அவர்கட்குப் பரமதுக்க அடைவுண்டாம். ஹே மைத்திரேயீ! பேத்தரிசனத்தா லிச்சீவர் துயரையுறுவர் என்பதன் கண்ணே காரணமிதுவாம்: - ஈண்டு யாவன் மகாராஜாவை மகாராஜவடிவத்தால் காண்பனோ அவன்மீது அம்மகாராஜா பிரசன்னராவர். யாவன் அவரைத் தரித்திரரெனக் காண்பனோ அவன் மீது அவர் கோபத்தை யுறுவர். அதுபோலத் தேகதாரிகள் பதிமுதலியோரைத் தமதான்மவடிவமாய்க் காண்பர்களாயின், அவர்கள் சுகத்தை யடைவிப்பர். தம்மினும் வேறாய்க் காண்பர்களாயின் துக்கத்தையடைவிப்பர். அவர்கள் இவர்களுடைய ஆன்மவடிவம் அல்லராயின் தம்மினும் வேற்றுவடிவமாய் க்கண்ட அவர்கள் துக்க அடைவைச் செய்யாராதலின் இவ்வெல்லா வுலகவனுபவத் தானும் இப்பொருள் சித்தமாம், இவ்வுலகின்கண்ணே பதிமுதலிய சர்வத்திற்கும் ஆன்மா ஒன்றே வாஸ்தவவடிவமாம். பேதமற்ற அத்விதீய ஆன்மாவைப் பேதமு டையதாய்க் காண்பவன் துக்கத்தையே யடைவன். ஹே மைத்திரேயீ! பதிமுதலா யினாரைத் தன்னிற் பின்னமாய்க்காண்பவன் துக்கத்தையடைவதுபோல் யாவன் பிராஹ்மணத்தன்மை க்ஷத்திரியத்தன்மை முதலிய ஜாதிகளைத் தன்னிற்பின்னமா ய்க்காண்பனோ அவனுக்கவ்விரண்டும் ஈண்டுத் துக்கததையே யடைவிக்கும். இப்பி றப்பிலோ அவ்விரண்டும் அவனுக்குப் பாபத்தை யடைவிக்கும் அன்றியும் அப்பாப

ஜன்னிய அவித்தை, அஸ்மிதை, ராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம் என்னும் ஐந்துகிலே சங்களை யடைவிக்கும். மறுபிறப்பிலோ அவ்விரண்டும் அப்பேததரிசியை யடைய மாட்டாவாதலின் நீசஜாதியின் அடைவுவாயிலாய் அவ்விரண்டும் ஆண்டும் துக்கத் தையே யடைவிக்கும், ஹே மைத்திரேயீ! அவ்விரண்டும் பேததரிசிக்குத் துக்கத்தை யடைவிப்பதேபோல் சுவர்க்காதி லோகங்களும், இந்திராதி தேவதைகளும், இருக்கா திவேதங்களும், மற்றையயாவும் துக்கத்தையே யடைவிக்கும். சுவர்க்காதி லோகங்க ளைத் தன்னான்மாவினும்பின்னமாய் உன்னுங்கால் அவை அப்பேததரிசியை இப்பிறப்பில் நானாவகையாய்ச் சுழல்விக்கும். மரித்தபின் அவனுக்கு நானாவகை யாய் நரகங்களையடைவிக்கும். இந்திராதி தேவதைகளைத் தன்னினும் பின்னமாய்க் காண்பானாயின், அவர்கள் அப்பேத்தரிசியை நானாவகை நரக துக்கங்களை யடையுமாறு செய்வர். இருக்காதிவேதங்களைத் தன்னிற் பின்னமாய்க் காண்பானா யின், அவை அவனைச் சூத்திராதி நீசயோனியை அடையுமாறு செய்யும். அல்லது பிராஹ்மணாதி மூவர்ண சரீரத்தை யடையினும் அவனை அவை, எஞ்ஞோபவீதாதி சமஸ்காரம் அறுமாறு செய்யும், அல்லது பதிதனாக்கும், அல்லது எஞ்ஞோபவீத சமஸ்காரமுறினும் அப்பேத்தரிசியை அவை வேதத்தின் பதவாக்கிய, சுவரங்களின் உச்சாரணஞ் செய்வதில் அசமர்த்தனாமாறு செய்யும். அல்லது, அவ்வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்யினும், அவனை அவை வேதார்த்த ஞானமற்றவனாமாறு செய்யும். அல்லது, வேதார்த்தங்களை யுணரினும் அவனை அவை வேதார்த்தங்க ளையும் வேதபாடங்களையும் விரைவிலேயே மறந்துவிடுமாறு செய்யும். அல்லது, வேதார்த்தங்களின் ஸ்மரணமுண்டாயினும், அவனை அவை வேதவிகிதகர் மங்களைச் செய்வதின்கண் அருசியடையுமாறு செய்யும். இவைமுதலாக அப்பேத தரிசிக்கு அவ்விருக்காதி வேதங்கள் அநேகவிதத் துக்கங்களையடைவிக்கும். சம்பூரணதேகதாரி ஜீவர்களைப் பின்னமாய்க்காணுங்கால் அச்சீவர்கள் அப்பேத்தரிசி க்கு இப்பிறப்பிலும் மறுபிறப்பிலும் அநேகவகைத்துக்கங்களை யடைவிபபர். ஹே மைத்திரேயீ! மிகவும் விஸ்தாரமாக யாது கூறவேண்டும். ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்க ளோடு கூடிய சம்பூரணஜடசேதனரூப ஜகத்தைத் தன்னிற்பின்னமாய்க் காண்பானா யின், அது அவனை அநேக துக்கங்களையே யடையுமாறு செய்யும். இகலோகத்தும் பரலோகத்துமுள்ள மனைவிமைந்தராதி பிரியபதார்த்தங்கள் இச்சீவர்கட்குக் கிடை யாக்கால் அவற்றினடைவின்மையால் துக்கங்களையடைவர். தெய்வயோகத்தா லவைகிடைத்து விடினும், நோய்முதலிய நிமித்தத்தால் அந்தப் பிரியபதார்த்தங்க ளைப் போகிப்பதில் ஆற்றலற்றவராவர். அல்லது அன்னிய தேசத்தின்கண்ணே சென்றதால் அவற்றின் வியோகமாயினும், நாசமாயினும் பரமதுக்கத்தையடைவர். ஆகையால், இம்மனைவி முதலிய பதார்த்தங்கள் தமது அப்பிராப்திகாலத்தேயும் பிராப்திகாலத்தேயும் அஞ்ஞானிகட்குத்துக்கத்தையே கொடுக்கும். ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வண்ணம் சம்பூரண ஸ்தாவரஜங்கமபதார்த்தங்கள் அந்தபபேததரிசியாய் அஞ்ஞா னிகட்குத்துக்கத்தையே கொடுக்கும். இக்காரணத்தால் நீ அப்பதார்த்தங்களை நின்னி னும் வேறாய் ஒருகாலும் காணவேண்டாம், மற்றோ, இவ்வெல்லா உலகையும் நினது வடிவமாகவே காணுதி. இவ்வாநந்த சொரூப ஆத்மா சஜாதீய, விஜாதீய சுவக தம் என்னும் மூன்று பேதங்களு மற்றதாம். சுயஞ்சோதிரூபமாம். ஜன்மாதிவிகாரங் களற்றதாம் என்பதாய் ஆத்மஞானமே யதார்த்தஞானமாம். இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மாவினும் வேறாயுள்ள அநான்மபதார்த்தங்களை விஷயஞ்செய்யும் ஞானங்க

ளியாவும் பிராந்திரூபமாம், ஆகையினால், ஹே மைத்திரேயீ! பிராஹ்மணத் தன்மை, க்ஷத்திரியத்தன்மை, சுவர்க்காதிலோகம், இருக்காதிவேதம், ஆகாசாதி பஞ்சபூதம் இவை முதலாகிய ஜடசேதனரூப சம்பூரணஜகத்தானது ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவினும் பின்னமன்றாம்; மற்றோ, ஆன்மரூபமேயாம். இத்துணையால் சிரவணமுறை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது, மநநமுறை காண்பிக்கப்படும்: - ஹே மைத்திரேயீ! ஜடசேதனரூபமாய்ப பிரசித்தமாயுள்ள இவ்வெல்லாவுலகும் ஆநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவின் கண்ணேயிருக்கும், அதிலிருந்தேயுண்டாகும், அதன் கண்ணே லயத்தையடையும். சர்வஜகததின் காரணமாய் அஞ்ஞானமும், ஆன்ம சாக்ஷாத்கார முண்டாயின் அதன்கண்ணே லயத்தையடையும; ஆதலினாலிவ் வான்மா அத்விதீய ரூபமாம். இத்தகைய அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் மனத்தின் ஸ்திரத்தன்மையைச் செய்விக்குத் திருட்டாந்தங்களைக் கூறுகின்றேன், நீ சாவதானமாய்க் கேட்டி. இப்போது பிரபஞ்சஸ்திதிகாலத்தின்கண் ஆன்மாவின் அத்விதீய ரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும் பொருட்டுத் திருட்டாந்தம் நிரூபிக்கப்படும். ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகின்கண்ணே தாமஸ், ராஜஸ, ஸாத்விகமென்னும் மூவகைப் பதார்த்தங் களுள. அவையாவும் தமது ஸ்திதிகாலத்தே இவ்வாந்தஸ்வ ரூபவான்மாவினும் வேறன்றாம். இப்பொருளில் நினக்குச் சம்பாவனையுண்டாம் பொருட்டு யான் பேரி, சங்கம், வீணையென்னும் மூன்று திருட்டாந்தங்களைக் கூறுகின்றேன்; நீ சாவதானமாய்க் கேட்டீ. ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகிற் பிரசித்தமாய் பேரி, சங்கம், வீணையென்னும் மூவகைவாத்தியங்கள், தண்டம், வாயின் வாயு முதலிய நிமித்தத்தால் குரூர, மத்தியம், மஞ்ஜுலமென்னும் மூவகைச் சப்தங்களைச் செய்யும். வீரரஸத்தையுணர்த்தும் பேரிமுதலியவற்றின் சப்தம் குரூரமாம். பயாநகரஸத்தையுணர்த்தும் பேரி முதலியவற்றின் சப்தம் மத்தியமமாம். சிருங்கா ராஸத்தையுணர்த்தும் பேரிமுதலியவற்றின் சப்தம் மஞ்ஜுலமாம். இம்மூவகையாய் சப்தமும் மேற்கீழ்ப்பேதத்தால் அநேகவகையாம், ஹே மைத்திரேயீ! பேரி முதலிய மூன்றின் விசேஷசப்தம முறையாய்ப பேரிச்சதத்தன்மை, சங்கச் சப்தத்தன்மை, வீணாசப்தத்தன்மை யென்னும் முத்தர்மங்க ளுடையனவாதலின் மூவகைத்தாம். அம்முத்தர்மங்களும் முறையாய்க குரூரபேரிச்சத்தத்தன்மை மத்தியம் பேரிச் சத்தத் தன்மை, மஞ்ஜுலபேரிச் சத்தத்தன்மை, குரூரசங்கச்சத்தத்தன்மை, மத்தியமசங்கச் சத்தத்தன்மை, மஞ்ஜுலசங்கச்சத்தத்தன்மை, குரூரவீணாசத்தத்தன்மை, மத்தியம வீணா சத்தத்தன்மை, மஞ்ஜுலவீணா சத்தத்தன்மை யென்னுந்தர்மங்களைக் குறித்துச் சாமானிய தருமங்களாம்; ஆயினும் சர்வசப்தங்களிலிராநின்ற சத்தத்தன்மை வடிவ சாமானிய தருமத்தைக்குறித்துப் பேரிச்சத்தத்தன்மை, சங்கச்சத்தத்தன்மை, வீணாசத்தத்தன்மையென்னும் மூன்றும்விசேஷதருமங்களாம். பேரிச்சத்தத்தன்மை முதலிய மூன்று விசேஷதர்மங்களின் ஞானம்சத்தத்தன்மை வடிவசாமானிய தருமஞானத்தானன்றி யுண்டாக மாட்டாது; மற்றோ, அஃதுண்டா கியே அவையுண்டாம். ஈண்டதிக்தேயத்தின் கண்ணே இராநின்ற தருமம் சாமானி யமாம்; அற்பதேயத்தின் கண்ணேயிருக்கும் தருமம் விசேஷமாம். ஆண்டுப்பேரிச் சப்த முதலிய மூன்றன்கண் சப்தத்தன்மையிருக்கும். பேரிச்சப்தத்தன்மை கேவலம் பேரிச்சத்தத்தின்கண்ணே இருக்கும், சங்கவீணைச சப்தங்களிலிராதாம், அங்ஙனமே சங்கச்சத்தத்தன்மையும் வீணைச்சப்தத்தன்மையும் கேவலம் சங்கவீணைச் சத்தங்களில் முறையேயிருக்குமன்றி மாறாயிராவாம். ஆகையால் சப்தத் தன்மைச்

சாமானியமிருக்குந் தேயத்தைக்குறித்துப் பேரிச்சபதத்தன்மை முதலிய முத்தர்மங்களும் குறைந்ததேயத்தேயிருக்கும். இக்காரணததால் அம்முத்தருமங் களும் சப்தத்தன்மை ரூபச்சாமானிய தருமத்தைக்குறிதது விசேஷதருமங்களாம், இவ்வண்ணம் குரூரமத்தியம் மஞ்ஜுலப் பேரிச்சப்தங்களில் பேரிச்சப்தத்தன்மை ரூபச் சாமானிய தருமம் தொடர்ந்து நிற்கும். குரூரமத்தியம் மஞ்ஜுலப் பேரிச் சத்தத்தன்மைகள் கேவலம் தத்தஞ் சத்தங்களிலிருக்குமேயன்றி மாறி யொருகாலு மிராவாம். ஆகையால், பேரிச்சபதததன்மைரூபச் சாமானிய தரும அதிகரணத்தைக் குறித்துக் குரூரபேரிச் சபதத்தன்மை முதலிய முத்தருமங்கள் குறைந்த தேயத்தின் கண்ணேயிருக்குமாதலின் பேரிச்சபதத்தன்மைரூபசசாமானிய தருமத்தைக்குறித்துக் குரூரபேரிச்சப்தத்தன்மை முதலிய முத்தருமங்கள் விசேஷ தருமங்களாம். இவ்வகை முறையைச்சங்க சப்தத்தின் கண்ணும் வீணைச்சப்தத்தின் கண்ணும் அறிந்து கொள்க. ஆகையால் இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - சப்தத் தன்மைச் சாமானிய தர்மஞானத்தானன்றிப் பேரிச்சப்தத்தன்மை முதலிய விசேஷ தர்மங் களின் ஞானமுண்டாக மாட்டாது. அதுபோல் இச்சுவயஞ்ஜோதியான்மாவின் அஸ்திபாதிப் பிரியம் என்னும் சாமானிய தருமங்களின் ஞானமின்றி இவ்வுலகின் கண்ணே எவ்விசேஷ பதார்த்தஞானமுமுண்டாகாதாம்; மற்றோ, அதன் பின்னரேயஃ துண்டாம். இப்போது அஸ்திபாதிப் பிரியரூப ஆன்மாவின் கண்ணே சாமானிய ரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் யாண்டும் ஆன்மாவின் அனுகதத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகின் கண்ணே அபரோக்ஷரூபமாய்க் கவரப்படுவனவும், பரோக்ஷரூபமாய்க் கவரப்படு வனவும் சத்திய ரூபமாய்க் கவரப்படுவனவும், அசத்திய ரூபமாய்க் கவரப்படுவனவும், அகம்வடிவமாய்க் கவரப்படுவனவும், மமவடிவமாய்க் கவரப்படுவனவும், ஆகிய யாவும் சேதன ஆன்மாவினும் வேறன்றாம். மற்றோ, அவையாவும் சேதன ஆன்ம ரூபமேயாம்.

கருத்திதுவாம்: - இராஜ்ஜுரூப அதிஷ்டானத்தின்கண்ணே தோற்றா நின்ற சர்ப்பம் தண்டம் மாலை ஜலதாரை முதலிய கற்பித பதார்த்தங்கள் அவ்வதிஷ்டா னத்தினும் வேறன்றாம், மற்றோ, அந்த இரஜ்ஜு ரூபா அதிஷ்டானமே அஞ்ஞானவ சத்தால் சர்பபாதி அநேகரூபங்களாய் ஸ்திதமாம். அதுபோல இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே தோற்றாநின்ற ஆகாசாதிப பிரபஞ்சம் அதிஷ்டான ஆன்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அதிஷ்டான ஆன்மாவே அஞ்ஞானவயத்தால் ஆகாசாதி ஜகத்துருவமாய் ஸ்திதமாகுமாதலின் அஸ்திபாதிப் பிரியரூப சாமானிய தருமங்களைக்குறித்து ஆகாசாதி பதார்த்தங்கள் ஆன்மாவின் விசேஷதருமங்களாம், இதன் ஞானம் அதன் ஞானத்தானேயுண்டாம். ஹே மைத்திரேயீ! சேதன ஆன்மாவின் விசேஷரூபம அநந்தவகையாமாயினும் சுருக்கமாக அஃதிரு வகையாம். அவை நீ யென்னும் சப்தார்த்தமும் நானென்னுஞ் சப்தார்த்தமும் ஆம். இதுமுதலிய சப்தங்கள் கூறும் பதார்த்தங்கள் முதலவாம். யான் எனது இதுவல்ல என்பனவாதி சப்தங்கள் கூறும் பதார்த்தங்கள் இறுதியவாம். ஹே மைத்திரேயீ! அந்தக்கரணாதி சங்காத விசிஷ்டசேதனம் யானென்னும் சப்தத்தின் வாச்சியப் பொருளாம். பாகிய கடாதிபதார்த்த விசிஷ்ட சேதனம் நீ யென்னுஞ சப்தத்தின் வாச்சியப்பொருளாம். இருபொருட்கும் பரஸ்பர பேதமிருப்பினும் இருசப்தங்கட்கும்

பாகத்தியாக இலக்கணையால் தோற்றா நின்ற சேதனமாத்திரரூப இலக்கியப் பொருள் ஒன்றேயாம். ஆகையால், நீயெனுஞ் சப்தமும் நானெனுஞ் சப்தமும் ஒரு பொருளையே கூறுகின்றது. இப்போதிப் பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு முதலில் நீ யென்னுஞ் சப்தார்த்தத்தின்கண் நானென்னும் சப்தார்தத ரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே மைத்திரேயீ! யானென்னு சப்தத்தின் அர்ததரூப அந்தர ஆன்மாவினும் வேறாகப் பாகிய சங்கம் முதலிய ஜடபதார்த்தமும் புருஷன் முதலிய சேதனபதார்த்தமும் என்னுமியாவும் நீ யென்னுஞ் சபதார்த்த ரூபமாம்; ஆனால் அச்சங்கம் முதலிய ஜடபதார்த்தங்கள் சேதன புருஷரின் வாக்காதி இந்திரியங்களோடு சம்பந்தத்தையடையுங்கால் அவை நானாவகைச் சப்தங்களைச் செய்வதாய்ச் சேதனவியவகாரயோக்கியமாம், சேதன புருஷரின் சரீரத்தோடு தாதாத்மிய அபிமானத்தையடைந்த அவை யான் என்னும் சபதார்த்த ரூபதம் ஆன்மாவை நீ என்னும் சப்தார்த்தரூப் பாகியபதார்த்தத்தினும பின்னமாய் எண்ணும். இவ்வண்ணம் நீ என்னும் சப்தார்த்தரூபத்தாற் பிரசித்தமாய் புருஷாதி சேதனபதார்த்தமும் நான் என்னும் சப்தார்த்தரூப தன் ஆன்மாவை நீ என்னும் சப்தார்த்தரூப அன்னியபதார்த்தத்தினும் பின்னமாயெண்ணுமாதலின் நீ என்னும் சப்தார்த்தரூப சங்காதி ஜடபதார்த்தத்திடத்தும் புருஷாதி சேதனபதார்த்தத்திடத்தும் யான் என்னும் சப்தார்த்தரூபத்தன்மை சம்பவித்தல் கூடும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சங்கம் முதலிய ஜடபதார்த்தங்கட்குச் சேதனபுருஷ ரோடு தாதாத்மிய சம்பந்தம் எங்ஙனம் சம்பவிக்கும்?

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகின் கண்ணே எப்பதார்த்தத்தைச் சேதனபுருஷன் தன் ஆன்மாவெனக் கவரானோ அத்தகையதொன்றின்றாம்; மற்றோ, சம்பூரண ஜடபதார்த்தங்களைத் தனது ஆன்மரூபமாகவே கவர்ந்துளான். சர்வ பதார்த்தங்கட்கும் மூலகாரணமாய் அவித்தையைப் பரமான்மா, தனது சரீர வடிவமாய்க் கவர்ந்துளது. அவ்வவித்தையின் காரியமாய் சமஷ்டி சூக்ஷுமப் பிரபஞ்சத்தை ஹிரண்யகர்ப்ப பகவான் தமது சரீரரூபமாய்க் கவர்ந்துளார். அவ்வவித்தையின் காரியமாய் சமஷ்டி ஸ்தூலப்பிரபஞ்சத்தை விராட்பகவான் தமது சரீரரூபமாய்க் கவர்ந்துளார். வியஷ்டிரூபமாய்ப பிரசித்த ஜடபதார்த்தங்களை மனுஷ்யாதி சேதன புருஷர் தமது சரீர ரூபமாய் அங்கீகரித்துளார். இம்முறையே சம்பூரண ஜடபதார்த்தங்களும் சேதனத்தையே பற்றியிருக்குமாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - இவ்வுலகின்கண்ணே நியமமாய் எப்பதார்த்தத்தின் கண்ணும் நீ என்னும் சப்தார்த்தத் தன்மையும் நான் என்னும் சப்தார்த்தத்தன்மையுமின்றாம். மற்றோ, ஒன்று மற்றொன்றைக் குறித்தே இச்சடசேதன பதார்த்தங்களிடத்தே நீ, நான் என்னும் சபதார்த்தரூபத்தன்மையுளது. தனது ஆன்மரூபமாய் அங்கீகரித்த பதார்த்தத்தே நான் என்னும் சபதார்த்தரூபத்தன்மையுளது, தன்னான்மாவினும் வேறாகவுடன்பட்ட பதார்த்தங்களிடத்தே நீ யென்னும் சப்தார்த்தரூபத்தன்மையுளது தேவதத்தனைக் குறித்து யஞ்ஞதத்தனிடத்தும், யஞ்ஞதத்தனைக்குறித்துத் தேவதத்தனிடத்தும் நீயென்னுஞ சப்தார்த்தத்தன்மையிருப்பதே போலும். ஹே மைத்திரேயீ! மனோவாக்குகட்கு அவிஷயரூபமாய் இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா, தனது அஸ்திபாதிப் பிரியரூபத்தால் சர்வ அநாத்ம பதார்த்தங்கட் கதிஷ்டான ரூபமாம். இக்காரணத்தால்

இது எச்சப்தத்தின் வாச்சியார்த்தமுமன்றாம்; மற்றோ இலக்கியாரத்தமாமாதலின் சேதன ஆன்மரூப இலக்கியார்த்தத்தைக் கவர்ந்து நீ, யான், என்னுஞ் சப்தங்கள் ஒரே பொருளை யுணர்த்தும். இவ்வண்ணம் அவ்விரு சப்தங்கட்கும் பாகத்தியாக இலக்கணையால் ஒரு சேதன ஆன்மரூப அர்த்தம் சித்திக்குங்கால்; அச்சப்தார்த்த த்தின் வியாப்பிய ரூப அர்த்தத்தையுணர்த்தும் இது முதலிய சப்தங்கட்கும் இலக்கணா விருத்தியால் ஒரு சேதன ஆன்மாவே அருத்தமெனச் சித்தமாம். இது தனது அஸ்தி பாதிப் பிரியரூபத்தாற் சர்வ பதார்த்தங்களிடத்தும் விளங்குவதாம். சூரியாதி ஜோதிகட்கும் ஜோதிரூபமாம். இத்தகைய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண் இவ் வாகாசாதி விசேஷபதார்த்தத்தை அஞ்ஞானிகளாரோபிக்கின்றனர். ஹே மைத் திரேயீ! இது கூறியதாலிது துணியப்பெறும்: - சப்தத்தன்மைரூபச் சாமானிய தரும ஞானமுண்டான பின்னரே பேரிச்சப்தத்தன்மை முதலிய விசேஷதருமங்களின் ஞானமுண்டாம். பேரிச்சப்தத்தன்மைமுதலிய சாமானிய தருமங்களின் ஞானமுண் டான பின்னரே, குரூர பேரிச்சப்தத்தன்மை முதலிய விசேஷ தருமங்களின் ஞானமுண்டாம். அதுபோல் அஸ்திபாதிப் பிரியரூப ஆன்மாவின் விளக்கமான பின்னரே நான் நீ முதலிய விசேஷவியவகாரஞ் சித்தமாம். ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் விளக்கமின்றி எவ்விவகாரமும் சித்தமாகமாட்டாது. ஆதலின் தனது திதிகாலத்தே இச்சம்பூரண ஜடசேதனரூப ஜகத்தானது அத்விதீய ஆன்மரூபமேயாம். ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வத்விதீய ஆன்மாவைத்தான் முன்னர் யான் பிரியதம ரூபமாய் நின்பொருட்டுக் கூறினேன். இத்துணைக் கிரந்தத்தால் ஜகத்தின் ஸ்திதி காலத்தே ஆன்மாவின் அத்விதீய ரூபத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது, ஜகத்தின் உற்பத்தியின் முன்னரும் ஆன்மாவின் அத்விதீய ரூபத்தன்மை சித்தஞ் செய்யப்படும்: - ஹே மைத்திரேயீ! ஜகத்தின் ஸ்திதி காலத்தே இவ்வானந்த ஸ்வரூப ஆன்மா, சர்வபேதமற்ற அத்விதீய ரூபமாவதேபோல் உற்பத்திகாலத்தின் கண்ணும் அத்விதீயரூபமேயாம். இப்பொருளின்கண்ணும் நீ திருஷ்டாந்தத்தைக் கேட்பாயாக: - பொரி முதலிய காரியோற்பத்தியின் முன்னர் சர்வபேதமற்ற ஓங்கியெரியும் அக்கினியினின்றும் அக்கினியின் சமானவியற்கையையுடைய விஸ்புலிங்க அங்காரவடிவகாரியமுண்டாம். அதுபோலப் பிரபஞ்ச ரூபகாரிய உற்பத்தியின் முன்னர்ச சர்வ பேதமற்ற அத்விதீய ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவினி ன்றும் இந்த ஜடசேதனரூப சம்பூரணஜகத்துண்டாம். ஹே மைத்திரேயீ! அந்தப்பரமான்மாவினின்றும் ஹிரண்யகர்ப்பவாயிலாய் இத்தூல ஜகத்தின் உற்பத்தியுண்டாய் வகையை அநேகஞ்சுருதி ஸ்மிருதிகள் கூறியிருக்கின்றன. அம்மாயா விசிஷ்டபரமான்மா ஜகத்தின் உற்பத்திகாலத்தே சூரியசந்திரன் முதலாகச் சம்பூரண ஜகத்தையும் பூர்வகற்பத்தேபோலச் செய்தது என்பது சுருதியாம்.

"உலகுதய காலமதி லுள்ளபர மான்மா
விலகுகக னாதிகளின் வேற்றுமையை யுற்றே
யிலகுபெய ரோடுருவ மெண்வினைக டம்மை
நிலவுமறை யோசைதனி னின்றுசெயு மன்றே."

(பொருள்.) ஜகத்தின் உற்பத்திகாலத்தே அந்தப்பரமான்மா ஆகாசாதி பதார்த் தங்களின் பின்னபின்ன நாமங்களையும், பின்னபின்ன ரூபங்களையும், பின்ன பின்ன கருமங்களையும் வேதசப்தங்களினின்று முண்டாக்கினார்.

கருத்திதுவாம்: - பூவென்னும் வேதசப்தத்தை யுசசரித்து அப்பரமான்மாப் பிருதிவியையுண்டாக்கியது, ஆகாசமென்னும் வேதசப்தத்தை யுச்சரித்து ஆகாசத் தை யுண்டாக்கியது. இங்கனம் எல்லாவுலகையு முண்டாக்கியது, ஹே மைத்திரேயீ! இதுமுதலாய் அநேகசுருதி ஸ்மிருதிவசனங்களால் இவ்வாகாசாதி ஜகத்தின் உற்பத்தியை நீ சுயமாகவே யறிந்துகொள்ளலாமாதலின் அதைக்கூற லிப்போதா வசியமன்றாம்; ஆனால், இருக்குவேதாதி சப்தப்பிரபஞ்சத்தி னுற்பத்தியை நீ சுயமாயறிந்து கொள்ள மாட்டாயாதலின், அஃதான்மாவினிடத்தினின்றும் உண்டான விதத்தை நீ கேட்பாயாக. ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகின்கண்ணே காய்ந்த விறகோடும், ஈரவிறகோடும், கூடிய பேரழலினின்றும் விலக்ஷண தூமத்தி னுற்பத்தியுண்டாம். அதுபோல் இச்சர்வஞ்ஞ பரமான்மாவினின்றும் இவ்விலக்ஷண சப்தரூபவேதம் உண்டாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இருக்காதி வேதங்கள் ஈஸ்வரரிடத்தினின்றும் உண்டாவனவெனவுடன்படினோ அவ்வேதசப்தங்கள் லௌகிக சப்தங்களைப் போலப் பௌருஷேய சப்தங்களாம், சாஸ்திரத்தின் கண்ணோ அவை அபௌருஷேயங்க ளெனக்கூறப்பட்டுள்ளனவாதலின் அதனோடு முரணுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! எச்சப்தத்தை யுச்சாரணஞ் செய்தபின்னர் அச்சப்தார்த்த நிச்சயம் செய்யும் பொருட்டுப் பிரத்தியக்ஷ அநுமானாதிப்பிரமாண ங்களின் அபேக்ஷையாமோ அது அவ்வர்த்த விசாரவாயிலாயே உற்பன்னமாகும்; அர்த்த விசாரமின்றி அஃதுண்டாகாதாம். இப்போதுள்ளாரின் சப்தம் அர்த்த விசார பூர்வகமாயே உற்பன்னமாம். இவ்வேதரூபசப்தம் பரமான்மாவினின்று முண்டாம். அர்த்த விசாரவாயிலாயுண்டாகாது. மற்றோ, முயல்வின்றியே புருஷரிடத்திருந்து சுவாசம் உற்பன்னமாவதேபோலப் பிரயத்தனமின்றியே அப்பரமான்மாவிடத்திருந்து வேதரூபசப்த முண்டாம். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப் பெறும்: - புருடனாலுச் சரிக்கப்பட்ட வசனம் பௌருஷேயமன்றாம். மற்றோ, இவன்றன் மனத்தே பொருளை விசாரித்து உச்சரிக்கும் வசனம் பௌருஷேயமாம். இத்தகைய பௌரு ஷேயத்தன்மை வேதவசனத்தின்றாமாதலின் அஃதபௌருஷேயமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பொருளை விசாரியாமலே உச்சரித்தவசனம் அபௌருஷேயமாகுமாயின் இக்கால் இலௌகிகர் அர்த்த விசாரமின்றியே உச்சரித்த வசனமும் வேதவசனம்போல அபௌருஷேயமாகவேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இச்சீவன் பிரமப்பிரமாதாதி தோஷத்தோடு கூடியவனாதலின் அர்த்த விசாரமின்றி எவ்வெவ்வசனத்தை யுச்சரிப்பனோ அது உன்மத்தன் வசனம் போலத் தன்னர்த்தத்தினின்றும் வியபிசாரியேயாகும். ஈண்டெவ்வசனத்தின்பொருட்குப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களாற் பாதமுண்டா

மோ அது தன்னர்த்தத்தினின்றும் வியபிசாரியாம். ஒருவன் அக்கினி சீதள மெனக் கூறுவானாயின் அவ்வசனார்த்தரூப அக்கினியிற் சீதளத்தன்மை பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாற் பாதிதமாமாதலின் அக்கினி சீதளமென்னும் வசனம் தன்னர்த்தத் தினின்றும் வியபிசாரியாம். ஹே மைத்திரேயீ! இம்மனுடலோகக் கதையென்னே! ஒருகாலிவன் பிரஹ்மலோகத்தின்கண்ணிருந்துகொண்டேனும் அர்த்த விசாரமின்றி யே உச்சரிக்கின் அவ்வசனமும் உன்மத்தனதேபோலத் தன்னர்த்தத்தினின்றும் வியபிசாரியேயாம். சர்வஞ்ஞப்பரமான்மாப் பிரமப்பிரமாதாதி தோஷமற்றதாதலின் அது அர்த்தவிசாரமின்றியே உச்சரித்த வேதவசனம் தன்னர்த்தத்தினின்றும் வியபி சாரியாகாது. ஆகையால் இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - வேதவசனங்கட்குத்த மதர்த்தசித்தியின் பொருட்டுப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் அபேக்ஷையி ன்றாம், தமதர்த்தத்தினின்றும் வியபிசாரமுமின்றாம். ஆகையால் அவ்வேதவசனம் பிரத்தியக்ஷாதிச்சர்வப்பிரமாணங்களுள்ளும் அரசனாம். இப்போது வேதவசனத்தே பிரமாணத்தன்மைச் சித்தியின் பொருட்டு முதலில் மீமாம்சாசாஸ்திரமுறையே லௌகிக சப்தத்தின் கண்ணும் சாமானியமாய்ப் பிரமாணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகத்தே பொய் கூறும் அனாதனானவன் நெறியிற் செல்லும் பதிகளை நோக்கி "இந்நதியின் கரையில் உனக்குப்புசிக்க யோக்கியமாய் நானாவகைப்பலமிருக்கின்றது" எனக்கூறின் அவ்வசனம் அக்கால் கேட்பவனுக்கு நதிதீரத்தே பலஸ்திதிரூப அர்த்தத்தையுணர்த்துமாதலின் அவ்வசனமும் சாமானிய மாய்ப் பிரமாணரூபமேயாம்.

கருத்திதுவாம்: - நதிதீரத்தே பலஸ்திதிரூப அர்த்தம அக்கால் நேத்திராதி இந்திரியங்களால் காணப்படுவதன்றாமாதலின், அப்பொருளிற் காட்சியோ இன்றாம். அக்காற் சப்தத்தால் அதன்போதமுண்டாம். ஆகையால், அதன்கண்ணே சப்தத்திற்கே பிரமாணத்தன்மையுளதாம். இதுபற்றியே மீமாம்சை நூலுடையார் இவ்வகைப் பிரமாண அப்பிரமாணவியவஸ்தை செய்கின்றார்: - ஒரு பொருளையுணர்த்துவது பிரமாணமாம். ஒரு பொருளையுமுணர்த்தாதது அப்பிரமாணமாம். அப்பொருளுணர்த் துந்தன்மை அவ்வசனத்தின்கண்ணு ளதாதலின் அதுவும் சாமானியமாய்ப் பிரமாண ரூபமேயாம்; அல்லது நையாயிகவாதியானவர்பொருட்போதகத்தன்மை வடிவத்தால் பிரமாணங்களிற் பிரமாணரூபத்தன்மை யங்கீகரிப்பதின்றாம். அவர் மதத்தே அது எதனாற் சித்தமாமெனின், அவர் கூற்றிதுவாம்: - அர்த்தபோதகத் தன்மை வடிவத்தால் அதுசித்தியாதாம். மற்றோ, எப்பிரமாணஜன்னியஞானத்தாற் சமர்த்தப் பிரவிருத்தியாமோ அவ்வேதுவால அப் பிரமாணத்தின் கண்ணும் அதனாலுண்டாய ஞானத்தின் கண்ணும் பிரமாண ரூபத்தன்மையினனுமானமுண் டாம். முன்னரறியாத்தலத்தே ஜலத்தை நோக்கி அதனைக் கொணரச் சென்று ஆண்டு ஜலங் கிடைக்குமாயின் இவ்வாறனுமானஞ்செய்வன்: - முன்னரெனக்குண் டாய ஜலஞானம், பிரமைவடிவமாம், எனது சமர்த்தப்பிரவிருத்தி ஜனகமாதலின், இவ்வாறு கூறும் நையாயிகர்பாலிதுகேட்கவேண்டும்: - எச்சமர்த்தப்பிரவிருத்திரூப ஏதுவால் ஞானப்பிரமாணத்தன்மையின் அனுமானமாமோ அதன்கண்ணே சமர்த்தத் தன்மையென்பது யாதாம்? ஞானத்திற்கு விஷயமாய்பதார்த்தமே பிரவிருத்தியின் விஷயமாமென்னுஞ் சமான விஷயத்தன்மையே சமர்த்தத்தன்மையா? அல்லது பலஜனகத்தன்மையே அதுவா? அவற்றுள் முதற்பக்ஷத்தையங்கீகரிக்கினோ அது

சம்பவியாது; ஏனெனின், இவ்வுலகின்கண்ணே சேதனர்கட்குண்டாம் பிரவிருத்தி யெல்லாம் இஃதெனது சுகசாதனம் என்னும் இஷ்டசாதனத்தன்மை ஞானத்தானன்றி யுண்டாகாது; மற்றோ, அதன்பின்னரே யஃதுண்டாமாதலின், அந்தப்பிரவிருத்திக்கும் அதன் சமர்த்தத்தன்மைக்கும் அந்த ஞானத்தின் அவசிய அபேக்ஷையுண்டாம். அஃதின்றி அந்தப்பிரவிருத்தியின் கண்ணே சமர்த்தத்தன்மை சம்பவியாதாமாதலின்; அச்சமர்த்தப் பிரவிருத்தியினால் கேவலம் ஞானமாத்திரத்தின் அனுமான முண்டாமன்றி அதன் பிரமாணத்தன்மையின் அனுமானஞ் சம்பவியாது. இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கினோ அதுவுஞ் சம்பவியாது, ஏனெனின், சுகதுக்கமிரண்டற்கும் பலமெனப்பெயராம். அதன் சித்தியின்கண்ணே உபயோகியாய் ஞானமாத்திரத்தையே அந்தப் பிரவிருத்தியபேக்ஷிக்குமன்றிப் பிரமாணஞானத்தை யபேக்ஷியாதாம். அச்சுகதுக்கரூப்பலஜனகத்தன்மை வடிவ சமர்த்தத்தன்மை அனாப்தனது வசனத்தாலுண்டாய பிரவிருத்தியின் கண்ணுமுளது; ஏனெனின், நதி தீரத்தே பலம் உளதென்னும் அவ்வனாதன் வசனத்தைக்கேட்டு முயன்றபதிகனுக்கு நதிதீரதரிசனத்தால் சுகதுக்கரூப பலப்பிராப்தி யவசியமுண்டாம்.

சங்கை : - ஹே பகவன்! அந்நதிதீரத்தே பலப்பிராப்தியால் அப்பதிகனுக்குச் சுகரூப பலப்பிராப்தி சம்பவிக்குமாயினும் அவனுக்குத் துக்கரூப பலப்பிராப்தியோ சம்பவியாதாம்.

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இகலோகத்தும், பரலோகத்தும், துக்க மற்றுக்கேவலம் சுகத்தையே பயக்கத்தக்க ஒரு பிரவிருத்தியைக் கண்டிலேம்; மற்றோ, எப்பிரவிருத்தியும் சுகதுக்கமிரண்டையு முண்டாக்கும். உண்மையாய் விசாரித்து நோக்கினோ பிரவிருத்தியாவும் கேவலம் துக்கத்திற்கே காரணமாம். அதன் கண்ணே சுகசாதனத்தன்மைப் புந்தியோ கேவலம் மயலானேயாம். ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வுலகரின் பிரவிருத்தி துக்கமற்ற கேவலசுகத்தை யுண்டாக்காது என்னுமிவ்வர்த்தத்தே நையாயிகரது சித்தாந்தமும் அனுகூலமாம். ஏனெனின், அவர் துக்கமற்ற கேவல சுகத்தை எப்பதார்த்தத்தின்கண்ணும் அங்கீகரிப்பதின்றாம். இக்கார ணத்தானே அவர் அந்நியமத்தைக் காக்கும் பொருட்டுச் சுருதிப்பிரசித்த பரமானந்த ரூப மோக்ஷத்தின்கண் ணும ஆநந்தரூபத்தன்மையை யங்கீகரித்திலர்'; மற்றோ, துக்காபாவத்தின்கண்ணே மோக்ஷரூபத்தன்மையை யங்கீகரித்துளாராதலின் பிரவிரு த்தியானது கேவலம் சுககாரணமேயாம் என நீ கூறல் சம்பவியாது. ஆகையாலிப் பொருள் துணியப்பெறும்: - பிரமாணங்களிடத்தேயுள்ள அர்த்தபோதகத்தன்மையே அவற்றின் கண்ணே பிரமாண ரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும். அவ்வர்த்தபோத கத்தன்மை சப்தப்பிரமாணத்தின்கண்ணிருப்பதேபோலப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங் களிடத்தே யின்றாமாதலின் நதிதீரத்தின்கண்ணே பலமுளதென்னும் அனாப்தனது வசனமும் அர்த்தபோதகமாதலின் பிரமாணரூபமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நதிதீரத்தின்கண்ணே பலம் என்னும் வசனத்தே பிரமாணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. ஏனெனின், நதிதீரத்தேபலமின்றாம் என்னும் நிஷேதவசனத்தால் அவ்வசனப் பிரமாணத்தன்மை பாதிக்கப்படும்.

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! அந்நிஷேதவசனத்தால் அவ்வசனப்பிரமாண ரூபத்தன்மை பாதிக்கப்படுவதாயினும், அந்நிஷேதவசனம் பிரவிருத்தியாதவரை அவ்வசனப் பிரமாணரூபத்தன்மையின் நிவிருத்தியுண்டாகாது. மற்றோ, அதன்பின் னரே அதன் நிவிருத்தியாம். (இக்காரணத்தானே ஸ்ரீபகவான் பாடியக்காரர் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் வரையுமே சம்பூர்ண லௌகிக வைதிகப் பிரமாணங்களிடத்தே பிரமாணத்தன்மை யங்கீகரித்துளார்) ஆதலின் சர்வமிருகங்களுள்ளும் சிங்கம் பலவானாயிருப்பதேபோலத் தன்சம்பந்தத்தால் சர்வபதார்த்தங்களின் அபாவத்தை யுணர்த்திவைக்கும் நகாரமானது சம்பூரண ககாராதி வருணங்களுட்பலவானாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நகாரத்தோடு கூடிய இரண்டு நிஷேதவசனங்களிருக் குமிடத்தே பரஸ்பரம் பிரதிபந்தகத்தன்மையால் எப்பொருளின் சித்தியும் உண்டாக லாகாது.

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! ஒரே பதார்த்தத்தின்கண்ணே இரண்டு நிஷேதவசனங்களின் பிராப்தியுண்டாயின் ஆண்டொரு பொருளை நிச்சயப்படுத்தும் பொருட்டு வேறொரு மூன்றாவது பிரமாணத்தை யவசியமங்கீகரிக்கவேண்டும். ஆனால் அம்மூன்றாவது பிரமாணமும் தன்னர்த்தத்தைப் பாதஞ்செய்யும் நான்கா வது பிரமாணமின்றாயின் அவ்வர்த்தத்தைச் சித்தி செய்யும். அல்லது அவ்விரண்டு நிஷேத வசனங்களுள்ளும் ஒன்று லௌகிகமும், மற்றொன்று வைதிகமுமாயின் ஒருவசனார்த்த நிச்சயப்பொருட்டு மூன்றாவது பிரமாணாபேக்ஷையுண்டாகாது; மற்றோ, பிரமப்பிரமாதாதி தோஷங்களின் சங்கைகளோடு கூடிய லௌகிகநிஷேத வசனம் துர்ப்பலமாகும். அச்சங்கையற்ற வைதிக நிஷேதவசனம் பலவானாம். அத்தகைய வைதிகப்பிரமாணத்தால் துர்ப்பல லௌகிகப்பிரமாணம் பாதமாய் விடும். அல்லது நதிதீரத்தே பலங்களினிருப்பை யுணர்த்தும் நதிதீரத்தே பலமிருக்கின்ற தென்னும் இலௌகிக வசனமும், ஆண்டதனபாவத்தையுணர்த்தும் நதிதீரத்தே பலமில்லையென்னும் இலௌகிக நிஷேதவசனமும் பரஸ்பரம் விரோதியாவதே போலப் பரலோகமில்லையென்னும் இலௌகிக நிஷேதவசனமும், பரலோகமிருக் கின்றதென்னும் வைதிகவசனமும் பரஸ்பரம் விரோதியாம். இன்றென்னும் வசனம் நிஷேதவசனமாதலிற் பிரபலமாயினும் அதன்கண்ணே பிரமப்பிரமாதாதி தோஷங் களின் சம்பாவனையுண்டாமாதலின் துர்ப்பலமாம், இருக்கின்றதென்னும் வைதிக வசனத்தின்கண்ணே பிரமப்பிரமாதாதி தோஷசம்பாவனையின்றாமாதலின் அவ்வசனத்தினும் பலவானாம். அப்பலவானாய் வைதிகவசனத்தானே அவ்வசனம் பாதமாம். அல்லது ககாராதிசப்த ஸ்வரூபத்தையுணர்த்தும் க, ங என்பனவாதிகளி லும் சப்தரூப அர்த்தபோதகத்தன்மைவடிவத்தால் பிரமாணரூபத்தன்மை சித்தமாகு மாயின் நானாவகையர்த்தத்தையுணர்த்தும் வசனத்தே அர்த்தபோதகத்தன்மை வடிவத்தால் பிரமாணரூபத்தன்மை சித்தமாமென்பதன்கண்ணே யாது கூற வேண்டி யுளது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அர்த்தபோதகத்தன்மை வடிவத்தால் அவ்வசனத்தே பிரமாணரூபத்தன்மை யுண்டாமாயின் ஒரு பொருளையுமுணர்த்தாதவசனம் அப்பிர மாணரூபமாதல் வேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! எவ்வர்த்தபோதத்தையும் உண்டாக்காத வசனத்தின்கண்ணே பிரமாணரூபத்தன்மை சித்தமாகாதாயின் ஆகாதொழிக. இதன் கண்ணே நமக்குச் சிறிது மாத்திரையும் ஹானியின்றாம். ஏனெனின், பொருளை யுணர்த்தும் வசனத்தைப் பிரமாணமா யங்கீகரிப்பேம். அபோதகவசனத்தை யாமும் பிரமாணரூபமா யங்கீகரிப்பதின்றாம். அல்லது, பரஸ்பர விரோத முடைய காட்சி முதலிய பிரமாணங்களை வெற்றிகொள்ள அவிருத்தப் பிரமாணம் இன்மையை யியம்பும் நகாரத்தின் சகாயத்தானே ஆற்றலுடையதாகுமாதலின், அந்நகாரம் ககாராதியவெல்லா வருணங்களினும் பலமுடையதாம். அது அபாவப்பொருளை விஷயஞ்செய்யும் போதத்தை யுண்டாக்குமாயின் நேதி நேதி யென்னுஞ் சுருதியின் நகாரஜன்னிய சர்வஜகத்தி னபாவபோதம் நம்மனோர்க்குச் சந்ததமுண்டாமாதலின் நிஷேதவசனத்தே அர்த்தபோதகத்தன்மையால் பிரமாணரூபத்தன்மை சித்தமாவதே போலச் சர்வ வசனங்களிடத்தும் சித்தமாம். புருஷப் பிரவிருத்தி ஜனகத்தன்மை யால் எவ்வசனத்தின்கண்ணும் பிரமாணரூபத்தன்மையின்றாமாதலின், இப்பொருள் துணியப்பெறும். பிரமப்பிரமாதாதிதோஷங்களாற்றூடிதமாய் இலெளகிக வசனமும், முற்கூறிய யூகத்தால் அர்த்தபோதகத்தன்மையானே பிரமாணத்தன்மையை யடையுமாயின் கூறிய தோஷங்கள் யாவுமற்ற வேதவசனம் அடையுமென்பதன்கண் யாது கூற வேண்டும். இத்துணையால் ஈசுரரியம்பிய அபௌருஷேய வேதத்தின் கண்ணே தன்னாற் பிரமாணமாதல் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது வேதவிபாகத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! பிரத்தியக்ஷாதி சர்வப்பிரமாணங்களுள் இராஜவடிவமாய் வேதப் பிரமாணம் மந்திரரூபமெனவும், பிராஹ்மணரூபமெனவும், இருவகையாம். முதலது இருக்கு, யஜுஷ், சாமம், அதர்வணம் என்னும் வேறு பாட்டால் நால்வகையாம். இரண்டாவதோ இதிகாசம், புராணம், வித்தை, உபநிஷத், சுலோகம், சூத்திரம், வியாக்கியானம், அநுவியாக்கியானம் என்னும் வேறுபாட்டால் எண்வகையாம்.

1. ஜனகராஜாதியரின் கதாப்பிரசங்கத்தையுணர்த்துவது **இதிகாச**மாம்.

2. மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவினின்றும் உலகுற்பத்தி ஸ்திதி இலயத்தையும், பௌதீமாஷ்யாதி இருஷிகளின் வம்சத்தையும், விராட் பகவானுடைய புத்திரராய் சுவாயம்பு மனுவினுற்பத்தியையும், மநுவின் சிருஷ்டியிலுண்டாய பிராஹ்மணாதி நான்கு வருணங்களையும், பிரஹ்மசரியாதி நான்காசிரமங்களையும், அவ்வியாவரு க்கும் பின்ன பின்ன கருமங்களையும் கூறுவது **புராண**மாம்.

3. ‘உபாசிக்க' என்பதாதிய சப்தங்களால் பிரஹ்மாதிதேவதைகளின் உபாசனையைக் கூறுவது **வித்தை**யாம்.

4. 'சத்தியத்திற்குஞ் சத்தியம்' என்பதாதி பிரஹ்மத்தின் இரஹசிய நாமங்களைக் கூறுவது **உபநிஷத்**தாம்.

5. வேதத்தின்பிராஹ்மணபாகத்தின்கண்ணே கூறப்பட்ட மந்திரம் **சுலோக**மாம்.

6. சுருக்கமாய் அநேகம் பொருள்களைக் கூறும் ‘ஆன்மாவையுபாசிக்க' என்பதாதி வேதம **சூத்திர**மாம்.

7. மந்திரங்களின் பொருளைக் கூறும் பிராஹ்மணரூப வேதம் **வியாக்கியான** மாம்.

8. சூத்திரத்தின் பொருளை மந்திர அர்த்தவாதாதிகளோடு கூட விஸ்தாரமாய்க் கூறுவது **அநுவியாக்கியான**மாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அநேக அர்த்தத்தைப் போதிக்கும் வசனம் சூத்திர மெனத்தாங்கள் கூறிய இலக்கணம் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஒருமுறை கூறுஞ் சத்தம் ஒரே பொருளைப் போதிக்கும் என்பது சாஸ்திர நியமமன்றோ, அஃதீண்டு முரண்படும்?

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இலௌகிக வாக்கியத்தே மீண்டு மீண்டும் ஆவிருத்தி செய்வதால் அநேக அர்த்தபோதகத்தன்மை தூஷணமாகும். அதுபோலச் சூத்திரரூப வேதவாக்கியங்களில் மீண்டு மீண்டும் ஆவிருத்தி செய்வதால் அநேக அர்த்தபோதகத்தன்மை தூஷணமாகாதாம்; மற்றோ, மாறாய் அநேக அர்த்தபோதகத் தன்மை சூத்திரவாக்கியங்கட்குப் பூஷண ரூபமாம். ஹே மைத்திரேயீ! பூமியாகிய க்ஷேத்திரத்தினின்றும் விருக்ஷமுண்டாவதே போலப் பிரஹ்மரூப க்ஷேத்திரத்தினி ன்றும் இவ்வேதவடிவ கற்பகவிருக்ஷமுண்டாம், அது இருக்கு யஜுஷ் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு ஸ்கந்தங்களோடு கூடியதாம், நானாவகைச் சாகைக ளோடு கூடியதாம். இத்தகைய இது பிரஹ்மத்தினின்று முண்டாயதாதலின் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே பிரஹ்மரூபமாய்க் கூறப்பெற்றுளது. ஹே மைத்திரேயீ! அம்மாயா விசிஷ்ட பிரஹ்மத்தினின்றும் சப்தவடிவவேதமுண்டாயதேபோல் அதனர்த்தமும் உண்டாயது. இப்போது சுருக்கமாய் அப்பதார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப் படும்: - ஹே மைத்திரேயீ! ஞானயோகம் கருமயோகம் என்னுமிருவிதயோகம், யாக பூமியினின்றும் வெளியே செய்தற்குரிய நானாவகைத்தானம், இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் ஜீவர்கட்குக்கிடைக்கயோக்கியமாய் சுகதுக்கரூப்பலம், அவற்றைப் போகித்தற்குச் சாதனமாய் ஸ்தாவர ஜங்கமசரீரம், ஆகாசாதி பஞ்சபூதம், வாக்கு முதலிய பதினோரிந்திரியம், பிராணபஞ்சகம், அவ்விந்திரியங்களினபிமானி தேவதைகள், இவை முதலிய சம்பூரண ஜகத்தும், பரமான்மாவிடத்திருந்தே யுண் டாம். இத்துணையால் ஜகத்தினுற்பத்தியின் முன்னர்ப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே அத்வி தீயரூபத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது ஜகத்தின் பிரளயகாலத்திலும் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே அத்விதீய ரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! ஜகத்தினுற்பத்தி ஸ்திதிகாலத்திற் பிரஹ்மத்தே அத்விதீயரூபத்தன் மையிருப்பதே போலப் பிரளயகாலத்தும் அஃதிருப்பதன்கண் திருஷ்டாந்தம் கூறுகி ன்றேன் கேட்டி. ஹே மைத்திரேயீ! ஸ்ரீ கங்கை முதலிய நதிகளிடத்தே இராநின்ற நீர், மேகாதிகளிடத்தே இராநின்ற நீர் முதலிய எல்லா நீரும் சாக்ஷாத் சம்பந்தத்தா னேனும் பரம்பரைச் சம்பந்தத்தானேனும் பெருங்கடலையேயடையும். அதுபோலப் பிரளய காலத்தே இச்சம்பூரணஸ்தாவரஜங்கமரூப ஜகத்தானது சாக்ஷாத் சம்பந்தத் தானேனும் பரம்பரைச் சம்பந்தத்தானேனும் பரமான்மாவைபேயடையும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! பிரளய காலத்தே இச்சப்தாதி விஷயங்கள் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களிடத்தே இலயத்தை யடையும், அவ்விந்திரியங்கள் ஆகாசாதிகளிடத்தே இலயத்தையடையும், அப்பூதங் கள் மாயா விசிஷ்டபரமான்மாவின் கண்ணிலயபாவத்தையடையும். ஆண்டு ஸ்பரிசம் துவக்கின்கண்ணும், மதுராதிராசங்கள் இரசனேந்திரியத்தும், மணம்

கிராணத்தும், நீலாதி ரூபங்கள் விழியினிடத்தும், லௌகிக சப்தமியாவும் சுரோத்திர த்தும், சம்பூரண சங்கற்பம் மனத்தும், நிச்சயவடிவ விருத்திகளியாவும் புத்தியின் கண்ணும், கவர்தல் முதலியன ஹஸ்தவிந்திரியத்தும், விஷய ஜன்னிய சுகமுழுதும் உபஸ்த இந்திரியத்தும், மலாதிவிசர்க்கமியாவும் பாயுருவின்கண்ணும், கமனாகமனாதிகள் பரதத்தும் வைதிக சப்தமியாவும் வாக்கிந்திரியத்தும் இலயபாவ த்தையடையும். இவ்வண்ணமிந்திரியங்களெல்லாம் தங்காரணமாய் பூதங்களிடத்தே முறைப்படியொடுங்கும். சிறு நதிகளின் நீர் ஸ்ரீகங்கைமுதலிய மகாநதிகளை யடைந்து அவற்றோடு பெருங்கடலையடையும். அதுபோலப் பிரளயகாலத்தே காரிய மியாவும் தத்தங் காரணத்தே முதலிலொடுங்கி அதனோடுகூட அவை பரமகாரண ரூப பரமான்மா விடத்தே யொடுங்குமாதலின் பிரளயகாலத்தே பரமான்மா அத்விதீ யரூபமேயாம். இத்துணையாற் பிரளயகாலத்தே ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவிற்கத் விதீயத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது மோக்ஷத்தின்கண்ணும் அதனுக் கத்விதீயத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம்: -- ஹே மைத்திரேயீ! பிரஹ்மஞான முண்டாய் பின்னர், காரியசகித அவித்தை இலயபாவமடைவதில் திருஷ்டாந்தங் கூறக்கேட்டி. இயல்பாகவே நெகிழ்ச்சியையுடைய கடன் முதலியவற்றின் நீர், ஆதபவாயுமுதலிய திருஷ்ட நிமித்தத்தையும், ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்ட நிமித்தத்தையும், அடையுமாயின் இலவணாதிரூப கனபாவத்தை யடையும். உண்மையாய் ஜீவேசுவராதிபேதமற்ற இச்சுத்த ஆன்மாவும் அவித்தியா சம்பந்தரூப நிமித்தத்தையடையின் ஜீவபாவத்தையடையும். அவ்வுப்புப் பிண்டத்தின் பத்துத்திசையினும் நடுவினும் கடனீரிலும் வேற்றுமையின்றாம்; மற்றோ, கைப்பிரச த்தால் அவ்வுப்புக்கட்டி கடனீரேயாம். அதுபோல், ஜீவாத்மாவிடத்தே பரமான்மாவினும் வேற்றுமையின்றாம்; மற்றோ, சச்சிதானந்த ரூபத்தால் இது அதனினும் அபின்னமேயாம். அவ்வுப்புக்கட்டி கடனீரையடையுமாயின் கரைந்து விடுவதே போல் ஜீவனும் பிரஹ்மவித்தையால் பிரஹ்மத்தையடையின் ஜீவபாவத் தை விட்டு விடுவன். கடனீரினும் வேற்றுமையாய்த் தோற்றுங்காலத்தே அவ்வுப்புக் கட்டியிற் கனபாவந் தோற்றும். அதுபோல் அத்விதீயப் பிரஹ்மபேததரிசன காலத்தி லேயே நம்மனோர்க் கிச்சம்சாரப் பிரதீதியாம். அவ்வுப்புக்கட்டி உண்மையாய் முக்காலத்தும் கடனீரினும் வேறன்றாவதே போல் இஜ்ஜீவனும் உண்மையாய் முக்காலத்தும் பிரஹ்மத்தினும் வேறாகான். அவ்வுப்புக்கட்டியிலுள்ள கனதை யானது நாசமுடையதாம், கடனீர்த்தன்மையோ நாசமற்றதாம். அவ்வாறே ஆன்மாவின்கண் ஜீவ ரூபத்தன்மை அழிவுடையதாம், பிரஹ்மரூபத்தன்மை யழிவற்றதாம். அவ்வுப்புக்கட்டியின் கனதையழியுமாயின் அதுவுமழிவதேபோன்று, மோக்ஷத்தின்கண் அவித்தையழிவுறவே ஜீவத்தன்மையுமழிவெய்தும். அவ்வுப்புக் கட்டி எப்போதும் எல்லாப்பக்கத்தும் கைப்புடையதாயிருப்பதேபோல் இஜ்ஜீவான் மாவும் எக்காலத்தும் சுயம்பிரகாச சேதனரூபமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா, சுயம்பிரகாசவடிவமாயின் யாவருக்கு மேன்றோற்றுவதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! அத்தியந்தஞ் சமீபத்தேயிருக்கும் சூரியாதி களினொளியை விழியாற் குருடன் காணாததே போல் அஞ்ஞானவிருளால்

மறைப்பட்ட புத்தியாகிய விழியையுடையவன் அத்தியந்தஞ் சமீபத்திருக்கும் சுயஞ் சோதியாய் ஆன்மாவைக் காணான். ஸ்திரீமுதலிய விஷயங்களின்பாற் செல்லு மனத்தையுடையவன் அத்தியந்தஞ் சமீபத்திருக்கும் பதார்த்தத்தையும் காணாததே போல் மனைவிமைந்தராதியரிடத்தே ஆசக்தியையுடையவன் அத்தியந்தஞ் சமீபத்தி ருக்கும் ஆன்மாவையும் காணக்கூடாதவனாவன். சமுத்திர இலவணபிண்டத்தே கனதையிருப்பதேபோல இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண்ணே யான் மனுஷன், யான் பிராஹ்மணன் என்பன முதலிய விசேஷஞானங்களே கனதையாம். அதன் காரண மித்தூலசரீரமாமாதலின், இது நாசமாயின் அக்கனதை விசிஷ்ட ஆன்மா வின் நாசமுமாம். ஹே குழந்தாய்! இத்தூலசரீர நாசத்தின் பின் ஆன்மாவும் நாசமாம் என்னும் வசனத்தை அம்முனிவர் எக்கருத்துப்பற்றிக் கூறினரோ அதனைக்கேள்! இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா உண்மையாய் நாசமற்றதாமாயிலும் எங்ஙனம் நாற்கோணமுடைய இரும்புப் பிண்டத்தோடு தாதாத்மியத்தையடைந்த அக்கினியும் அவ்வாறு தோற்றுமோ அப்பிண்டம் அழிவெய்தவே அவ்வழலும் அழி வெய்துமோ அங்ஙனம் ஜீவித அவஸ்தையின் கண் இத்தூலசரீர தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் இவ்வான்மா, யான் மனுஷன் என்பதாதி விசேஷஞானங்களோடு கூடியதாய்த்தோன்றும். இஃதழிவெய்தின் விசிஷ்ட ஆன்மாவுமழிவெய்தும்.

கருத்திதுவாம்: - புருஷனிருப்பினும் தண்டவிசேஷணமின்றாயின் தண்டி யீண்டின்றாம் எனத்தண்ட விசிஷ்டபுருஷாபாவ நிச்சயமுண்டாம். அதுபோல் மரணகாலத்தே ஆன்மாவிருப்பினும் யான் மனுஷன் என்பதாதி விசேஷஞானமாய் விசேஷணமிலதாகவே அவ்விசேஷணவிசிஷ்ட ஆன்மநாசவியவகாரமாம். மரண காலத்தே யான்மனுடன் யான் மறையோன் என்பனவாதி சர்வ விசேஷஞானங்களு மற்றவனாவனாதலின், தூலசரீர துக்கங்களையடையாததேபோல் மோக்ஷத்தின் கண்ணும் யான் மனுடன் என்பதாதி யாவற்றையு மற்றிருத்தலின் சிறிதுமாத்திரைத் துயரையுமடையான்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மரணகாலத்தே யான் மனுடன் என்பதாதி சர்வ விசேஷ ஞானாபாவமாதலே போலத் துயிலின் கண்ணுமாமாதலின் துயிலின்றிருட் டாந்தத்தால் அம்முனிவர் மோக்ஷத்தின்கண் சர்வதுக்காபாவத்தை ஏன் கூறிலர்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! துயிலின் கண்ணே சம்பூரணவிசேஷ ஞானாபரவ மாமாயினும் அத்துயிலைப் பரித்தியாகித்து நனவையடையும்போது இச்சரீரத்தே நானாவகைத் துயரையடைவன். மரணகாலத்தே இத்தூலசரீரத்தையும் இத்தூல சரீர சம்பந்தியாய்த் துக்கங்களையும் மீண்டு மடைவதின்றாமாதலின் துயிலைப் பரித்தி யாகித்து அம்முனிவர் மோக்ஷத்தே மரணத்தைத் திருட்டாந்தமாக்கினர். ஆகையால், இத்தூலசரீர மழிந்தபின் சம்பூரண விசேஷஞானங்களு மற்றவனாய் இந்த ஜீவன் மீண்டும் இச்சரீர ஜன்னிய துக்கங்களையடையான். இதுபோல் ஆன்மசாக்ஷாத் காரத்தால் அவித்தையழிந்தபின் சர்வவிசேஷ ஞானமுமற்ற ஸ்வயஞ்சோதி யான்மா மீண்டும் இச்சரீரசம்பந்தியாய்த் துக்கங்களையடையமாட்டாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மோக்ஷத்தேபோல் மரணத்தும் சர்வ துக்காபாவ முண்டாகுமாயின் மரணமுற்ற அஞ்ஞானிகளைப்பார்க்கினும் முக்தரிடத்தே விலக்ஷணத்தன்மை சித்தியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! மரணத்தே சம்பூரண விசேஷஞானமின்றிய அஞ்ஞானியானவன் பூர்வசரீர ஜன்னிய துக்கத்தை யடையானாயினும் வருஞ் சரீரங்களைத் தரும் அறம்பாவங்கள், சர்வ சரீரகாரண அவித்தையென்னு மிரண்டும் அக்காலுளவாதலின், அவ்வறம்பாவங்களான் மறுபிறப்பை யடைந்து ஆண்டநேக வகைத் துக்கங்களை யனுபவிப்பான். முக்தனுக்கான்மஞானத்தால் அவித்தையும் அறம்பாவங்களும் நாசமடைந்து விடுமாதலின் மீண்டுஞ்சரீர அடைவால் துக்க அடைவுண்டாகாது. ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையாய் அபிப்பிராயத்தை மனத்தே வைத்தே அம்முனிவர் அவ்வம்மையைநோக்கிச் சரீரமழிந்தபின் னான்மா அழியு மெனக்க்கூறினர். அம்முனிவரது கருத்தையறியாது அவ்வம்மை இவ்வாறு வினாவினள்.

மைத்திரேயி கூறல்: - ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாங்கள் இவ்வாநந்த வடிவ ஆன்மாவைச் சச்சிதானந்த வடிவமாய்க் கூறினீர்கள். இப்போது இத்தூல சரீரநாசத்தின் பின் ஆன்மநாசங் கூறினீர்களாதலின், முற்கூற்றிற்குப் பிற்கூற்று முரணன்றோவாகின்றது; காற்றுப் பஞ்சைப் பத்துத் திசையினுஞ் சுழல்விப்பதே போலத் தங்கள் வசனக்காற்று எனது மனரூபப்பஞ்சை யெல்லாப்பக்கங்களிலும் சுழல்விக்கின்றது. அரசன் வசனாபிப்பிராயத்தையறியாத சேவகன் மனம் வியா மோகத்தை யடைவதே போலத் தங்கள் வசன அபிப்பிராயத்தையறியாது எனது மனம் வியாமோகத்தை யடைந்துளது. விசாரமற்ற கோவானது திருணலோபத்தால் தூரதேயத்தே சென்று திருணங்களான் மறைபட்ட சேற்றின் கண்ணே அகப்பட்டுக் கொள்வதே போல் ஆன்மஞானலோபத்தால் தங்கள்பால் வினவிய யான், தங்கள் வசனச்சேற்றின் கண்ணகப்பட்டுக்கொண்டேன். முன்னர் யான் ஆன்மாவின் நாசமுண்டாகாதென்னும் வசனத்தை அநேக அறிஞமறையவர் வாயிலாய்க் கேட்டுளேன். ஆன்மாவிற்கு நாசமின்றென அநேக சமயத்தே தங்கள் வாயிலாயும் அநேகமுகேட்டுளேன். இப்போதோ தாங்களித்தூல சரீரமழியவே யான்மா வழியுமெ னக்கூறுகின்றீர்களாதலின், அதனைக் கேட்டு யான் ஆன்மாவின் நித்தியத்தன்மை நிச்சயத்தையிழந்தேன். ஒருவன்றனது தனத்தைவிருத்தி யாக்கும்பொருட்டு ஒருவியாபாரத்தே முயன்று ஆங்கு முன்னிருந்த மூலதனத்தையு மிழந்தன னென்னும் நியாயம் என்பாலுற்றது; ஏனெனின், ஆன்மாவின் உண்மை வடிவத்தை அறியும் பொருட்டு யான்றங்கள்பால்வினவித் தங்கள் வசனத்தால் அவ்வுண்மை ஞானத்தையே அடையாமல் மாறாய் முன்னரெனக்கிருந்த ஆன்மநித்திய ரூப நிச்சயத்தையு மிழந்தனன். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் அவ்வம்மை கூறியதைக் கேட்ட அம்முனிவர் கிருபையோடுந் தம்திருதயாபிப்பிராயத்தை அவ்வம்மைக்குப் தேசிக்கத் தொடங்கினர்.

யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர்கூறல்: - ஹே மைத்திரேயீ! இச்சரீர நாசானந்தாம் ஆன்மாவும் நாசமாம் என்னும் எனது வசனத்தால் நீ வியாமோகத்தையும், முன்னர்

நிச்சியத்த ஆன்மநித்தியத்தன்மையானியின் சிந்தையாற்றுயரத்தையும், அடைய வேண்டாம். எனது வசனத்தைக் கேட்டு நீ மோகத்தையடையும் பொருட்டு யானதைக் கூறவில்லை; மற்றோ, எனது பூர்வோத்தர வசனத்தின்றாற்பரியத்தை யறியாது வீணாகவே மோகமுற்றனை. இத்தூலசரீரமழிந்தபின் ஆன்மாவுமழியும் என்னும் வசனத்தை எக்கருத்தாற் கூறினேனோ அதனை நீ கேட்டி. ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா உண்மையாய் ஜீவேசுவரத்தன்மையற்ற தாமாயினும் அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் ஜீவவடிவ கனதையையடையும். ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் அவித்தையின் நிவிருத்தியாமாயின் இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா ஜீவவடிவகனதையை விடுத்துத் தன்னுண்மைவடிவத்தே நிலை பெறும். மோக்ஷத்தே யான்மனுடன், யான்மறையோன் என்பனவாதி எல்லா விசேட ஞானங்களும் அழிவுறினும் ஆன்மா அழிவுறாதாம்; மற்றோ, மரணகாலத்தே சர்வ விசேஷஞானங்களுமழியவே தூலசரீரஜன்னிய துக்கங்களைப் புருஷன் அடையாத தேபோல் மோக்ஷத்தினும் அவ்வாறாதலின், ஆன்மா அத்துயர்களை யடைவ தில்லை. ஹே மைத்திரேயீ! நினக்கித்தகைய பொருளை யுணர்த்தும் பொருட்டு யான் இச்சரீரநாசத்தின்பின் ஆன்மாவின் நாசத்தைக் கூறினேன்; ஆனாலுண் மையாய் ஆன்மநாசத்தே எனது கருத்தின்றாம். இப்போது, இப்பொருளையே திருஷ் டாந்தத்தால் வெளிப்படையாக்குவாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! கடத்தேயிருக்கும் ஆகாச த்திற் கியல்பாகவே நாசமுளதாகாது; மற்றோ, கடவுபாதியழியவே அவ்வழி வைக்கடாகாசத்தே யாரோபித்து மூடன் கடாகாசநாசத்தைக் கொள்வன்; அது போல் இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவிற்கு மியல்பாகவே யழிவின்றாம்; மற்றோ, இத்தூல சரீரரூப உபாதிநாசமாகவே இந்நாசத்தை ஆன்மாவின் கண்ணாரோபித்து அவிவேகி யானவன் ஆன்மநாசத்தைக்கொள்வன். இயல்பாயே ஆன்மாவழியுமெனினோ இவ்வுலகத்தேயியற்றிய அறம்பாவங்கட்குச் சுகதுக்கரூப் பலபோகமின்றியே அழிவு ண்டாமென்னும் செய்ததினழிவாகிய தோஷமும், செய்யாத அறம்பாவங்கட்குச் சுகதுக்க பலரூபபோகமாமென்னும் செய்யாததினடைவாகிய தோஷமும் எய்தும். ஆகையால், மதிமான்கள் ஆன்மாவினழிவை அங்கீகரித்தல் தகுதியன்றாம். மரணகாலத்தே தேகேந்திரியாதி சர்வ சங்காத இலயமுண்டாமாதலின் அக்கால் யான்மனுடன் என்பதாதி விசேஷஞானமுண்டாகாது. அச்சர்வ விசேஷ ஞானங்களு மழியவே ஆன்மா மரணத்தும் சம்சார துக்கங்களையடையாதாயின் ஆன்ம சாக்ஷாத் காரத்தால் காரியசகித அவித்தையற்ற இது மோக்ஷத்தே அத்துயரடையா தென்பதன்கண் யாது கூற வேண்டும். ஆகையால், மோக்ஷத்தே யான் மனுஷன் யான் மறையோன் என்பனவாதி சர்வவிசேஷ ஞானங்களழி வெய்தினும் சுயஞ் சோதியாய் ஆன்மாவழியாதாமாதலின் அவிநாசிரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மோக்ஷத்தே இவ்வான்மா ஸ்வப்பிரகாசமாமாயின் ஆண்டுச் சரீராதி துவைதப் பிரபஞ்சத்தை யேன் காண்பதில்லை? ஆண்டு அதனைக் காண்பதின்றாமாதலின், இது ஸ்வப்பிரகாசரூபமன்றாமென வறிந்துகொள்ளலா மன்றோ!

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! துயிலிலும் மரணத்திலும் ஸ்வப்பிரகாச சைதன்ய ரூபமாயிருந்தபோதினும், இவ்வான்மா மைந்தராதியரைக்காணாதாம்

காணாததில் ஆன்மாவின் ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தன்மையினின்மை காரணமன்றாம்; மற்றோ, ஆண்டு அவர்களின் பாவமும், நேத்திராதி கரணங்களினபாவமும் ஆமாத லின் ஸ்வப்பிரகாச சைதன்யரூபமாயிருந்தபோதினும் துவைதப்பிரபஞ்சத்தைக் காண்பதில்லை. அதுபோல் மோக்ஷத்தின்கண்ணும் ஆன்மா துவைதத்தைக் காண்பதி ல்லை, அதன் கண்ணே ஸ்வப்ரகாசாபாவங்காரண மன்றாம்; மற்றோ, ஆண்டுச் சர்வ துவைதாபாவமாமாதலின் ஸ்வப்பிரகாச சைதன்யரூபமாயிருப்பினும் துவைதப் பிரபஞ்சத்தைக்காண்பதில்லை. இவ்வாநந்தவடிவ ஸ்வயஞ்சோதியான்மா அவிநாசி ரூபமாமாதலின் துயில் மரணம் மோக்ஷம் என்னும் மூன்றவஸ்தையின் கண்ணும் தனதுண்மைவடிவை விடமாட்டாதாதலின் மோக்ஷத்தின்கண்ணுள்ள அதனுண்மை வடிவமே சம்சாரதசையின் கண்ணுமுளது; ஆனால் சம்சாரதசையின் கண்ணே தேகாதிகளின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் அதனுண்மைவடிவர் தோற்றுவதின்றாம். மோக்ஷத்தே அவற்றின்றாதாத்மியம் நீங்கிவிடுதலின் அதனுண்மை வடிவம் அறிஞர் கட்குக் கரதலாமலகம் போல் வெளிப்படையாய்த்தோற்றும். ஆகையால், இப்பொ ருள் துணியப்பெறும்: - அக்கினியின் வெப்பவியற்கை ஒருகாலும் மாறுதலை யடை யாததே போலத் துயில் மரணம் மோக்ஷம என்னுமவஸ்தைகளில் இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவின் ஸ்வப்பிரகாச அத்விதீய சைதன்ய வடிவம் ஒருகாலும் மாறுதலையடையாதாம். ஆதலின் இவ்வான்மா சர்வபேதமற்றதாம். இத்துணை யால் துவம்பதார்த்தவடிவ ஜீவசோதனஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது, அந்த ஜீவனுக் குப் பரிபூரண பிரஹ்மத்தோடு அபேதபோதனஞ்செய்யும் பொருட்டு முதலில் பேதத ரிசனத்தே அவித்தைலியாப்பியத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! இவ்வாநந்தவடிவ ஸ்வயஞ்சோதியாய் ஆன்மாவின் கண் உண்மையாயித் துவைத ப்பிரபஞ்சம் ஒருகாலுமின்றாம். இத்தகைய அத்விதீய வஸ்துவில் துவைதப் பிரபஞ்சம் ஜீவர்கட்குத்தோற்றாநிற்கும். நேத்திர தோஷத்தால் மூடபாலகனுக்கு ஆகாசத்தே இருசந்திரர்கள் தோற்றுவதே போல் அவித்தியா தோஷத்தால் அஞ்ஞானிகட்கு அத்விதீய ஆன்மாவின்கண்ணே இத்துவைதப் பிரபஞ்சந்தோற்று மாதலின் இவ்வெல்லாம் மாயாமாத்திரமேயாம். ஆன்மாவினத்விதீய வடிவம் துவைதப் பிரபஞ்சம் போலத் தோற்றுங்கால் அஞ்ஞானிகள் தங்களைப் பிரஹ்ம பின்னமாய்க்காண்பர், விசுவதைஜசப் பிராஞ்ஞன் என்பனவாதியநேக பேதமுடைய வராய்த் தம்மைக்காண்பர். சப்தப்பரிசாதிய சமபூரணஜகத்தையும் சுரோத்திராதிபதி னோரிந்திரியங்களால் வேறுவேறாய்க் காண்பர். இதனால் அவித்தையிருப்பின் துவைததரிசன மிருக்குமென்னும் அன்வயம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவித்தை யின்றாகவே துவைத்தரிசனமிலதாமென்னும் வியாதிரேகம் நிரூபிக்கப்படும் - ஹே மைத்திரேயீ! அதிகாரிகட்குக் குருசாஸ்திர வுபதேசத்தால் அத்விதீயப் பிரஹ்மஞான முண்டாயின் மாயை வடிவ அஞ்ஞானமழிந்தேபோம், அக்காரணமழியவே ஸ்தாவர ஜங்கமசரீரங்களும், சப்தாதிவிஷயங்களோடு சுரோத்திரராதி இந்திரியங்களும், சுகதுக்காதிகளோடு கூடிய அந்தக்கரணமும் மற்றும் பிறகாரியப்பிரபஞ்சமும் இலயத்தை யடையும். இவ்வாறு யாவுமொழியவே எஞ்சியதாய் ஸ்வயஞ் சோதியாய் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவே நிலைபெற்றிலங்கும். இத்தகைய மோக்ஷத் தையுற்ற அறிஞன் சம்பூரண ஜகத்தையும் தனதான்மாவாகவே காண்பானாதலின் ஆண்டு தன்னினும் வேறாய் நேத்திராதி இந்திரியங்களால் உருவ முதலிய பதார்த்தங்களைக் காண்பதின்றாம். அவற்றின் றரிசனத்தா லுண்டாம் ஆவரண

நிவிருத்திரூப பலமும் பூர்வம் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தாற் சித்தமாமாதலின் ஆண்டப்பலமு முண்டாகாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அம்மோக்ஷ அவஸ்தையின்கண் அவ்வறிஞன் தன்னிற் பின்னமாய் ஜகத்தைக் காணவேண்டாம்; ஆனால் தன்னான்மாவை யேன் பார்ப்பதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! ஆன்மாத்துவைதத்தைப்போலத்தோற்றும் அவித்தியா காலத்தின்கண்ணு எந்தஞானத்திற்கும் விஷயமாவதின்றாமாயின் மோக்ஷத்தின் கண்ணே சர்வதுவைதப் பிரபஞ்சமுமின்றாகவே இவ்வான்மா எந்த ஞானத்திற்கும் விஷயமாவதின்றா மென்பதன்கண்ணே யாதுகூறவேண்டியிருக் கின்றது. இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! தனது ஸ்வப்பிரகாசரூபத்தால் சர்வஜகத்தையுமறியும் விஞ்ஞாதாவாய் அத்விதீய ஆன்மாவை யானறிகின்றேனென யாவன் கூறுகின்றனனோ அம்மூடன் பாலிது கேட்கவேண்டும்: - இவ்வுலகததே பொருள்களின் எத்துணைஞானங்க ளுண்டாகின்றனவோ அவையாவும் நேத்திராதிகரணங்களாலேயே யுண்டாமன்றி வேறுவகையா யொன்றுமுண்டாகாவாதலின் அத்விதீய ஆன்மாவை விஷயஞ் செய்வதாய் நினக்குண்டாய ஞானம் எக்காரணத்தாலுண்டாயது என்னும் வினாவி ற்கு நீ விடைகூறுதியென. அவ்வாதிமூர்த்தாமூர்த்தரூப ஜகத்தையும் அதன் பாவத்தையும் ஆன்மஞானத்தே காரணமெனவங்கீகரிக்கினோ அதுசம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அவித்தையற்ற அத்தூய ஆன்மாவிடத்தே ஜகத்தேனும் அதனின் மையேனும் உண்மையாயின்றாமாதலின் ஸ்வயஞ்சோதியாய் ஆன்மா மனம்புத்தி யாதி அந்தக்கரணத்தானும், நேத்திராதிபாகிய கரணத்தானும் கவரமுடியாததாம், அல்லது ஈண்டு இந்திரிய ஜன்னியஞான விஷயமாயபொருள்களெல்லாம் பையப் பையத்தமது அவயவங்களின் சிதிலத்தன்மை வடிவ ஜீரனத்தன்மையை யவசிய மடையும். இந்திரியஜன்னிய ஞானவிஷய ஆடைமுதலியன பையப்பைய ஜீரணத்தை யடைவதேபோல் ஆன்மாவும் அத்தகையதாகுமேலாயின் ஜீரணத்தன் மையை யவசியமடையும். ஆனாலிவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா அசீரியராமாதலின் எவ்விந்திரியஜன்னிய ஞானத்திற்கும் விஷயமாகாதாம், ஜீரணத்தன்மையை யடையும் பதார்த்தங்களியாவும் சையோகாதி சம்பந்தரூப சங்கமுடையனவேயாம். ஆடைமுதலியன ஜீரணத்தன்மைத்தருமமுடையனவாமாதலின், ஜலாதிகளின் சங்க முடையனவேயாதல்போலவாம். ஸ்வயஞ்சோதியாய் ஆன்மா, சையோகாதி சம்பந்தரூப சர்வசங்கமுமற்றதாமாதலின் ஜீரணத்தன்மையையடையமாட்டாது. சையோகாதிசங்கமுடையனயாவும் அவசியம் பயமுடையனவேயாம். இம்மனுடாதி சரீரங்கள் சையோகாதிசங்கமுடையனவாமாதலின், இவை சிங்கசர்ப்பாதிகளாற் பயத்தையடைவது போலவாம். ஆன்மாவோ சர்வபயமுமற்றதாமாதலின் எப்பதார் த்த சங்கமுமற்றதாம். பயமுடையபதார்த்தங்களியாவும் துயரைத்தருவனவேயாகும். இம்மனுடாதிசரீரங்கள் பயமுடையனவாமாதலின் துயரையுமுடையனவாதல் போலவாம். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா சர்வதுயரமுமற்றதாமாதலின் பயமுமற்ற தாம். துயரையுடையனயாவும் விநாசகாரணங்களோடு கூடியவாம். இம்மனுடாதி

சரீரங்கள் துயருடையனவாமாதலின் விநாசகாரணங்களோடுங் கூடியவாதலே போலவாம். இவ்வான்மா விநாசகாரணங்களற்றதாமாதலின் துயருமற்றதாம்.

கருத்திதுவாம்: - தூமமிருக்குமிடமெல்லாம் அக்கினியிருக்கும், அக்கினியின் றித் தூமமிராதாதலின் தூமம் வியாப்பியமாம் அக்கினி வியாபகமாம். வியாபக அக்கினியி னபாவமுண்டாமிடத்தே வியாப்பியதூமா பாவமுமுண்டாம். நீர் நிறைந்த தடாகத்தே வியாபக அக்கினிய பாவமிருத்தலின் வியாப்பிய தூமாபாவமுமிருப்பது போலவாம். அதுபோல ஈண்டிப்பிரசங்கத்தே இந்திரிய ஜன்னிய ஞானவிஷயத் தன்மை, சீரியத்தன்மை, சையோகாதி சம்பந்தரூபசங்கம், பயம், துயர், விநாச காரணம், என்னும் ஆறன்கண் பூர்வபூர்வபதார்த்தத்தையபேக்ஷித்து உத்தர உத்தர பதார்த்தம் வியாபகமாம். இவற்றைய பேக்ஷித்து அவைவியாப்பியமாம். அவ்வுத்தர உத்தரவியாபக பதார்த்தங்கள் ஆன்மாவின் கண்ணிலவாதலின் பூர்வபூர்வ வியாப்பி யங்களுமில்லனவேயாகும். இவ்வான்மா நாசமற்றதாதலின் துபாற்றதாம், துயாற்றதாதலின் பயமற்றதாம், பயமற்றதாதலின் சங்கமற்றதாம், சங்கமற்றதாத லின் சீரியத்தன்மை யற்றதாம், சீரியத்தன்மை யற்றதாதலின் இந்திரியஜன்னிய ஞானவிஷயமற்றதாம். இவ்வபிப்பிராயத்தானே சுருதிபகவதியானவள் இச்சுயஞ் சோதியாய் ஆன்மாவை அக்கிருகியமெனவறைந்தனள். இவ்வண்ணம் பாவஅபாவ ரூபசர்வஜகத்தும் மாயையுமற்ற ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மாவின்கண் நேத்திராதி கரண ஜன்னிய ஞானவிஷயத்தன்மை ஒருகாலுஞ்சம்பவியாதாதலின் வேதாந்த சாஸ்திரத் தேயும், யோகசாஸ்திரத்தேயும், ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதிகட்குக் கரண ரூபத்தன்மை சம்பவியாதெனத் துணியப்பெற்றது. இப்போது அந்நிய சாஸ்திர முறையினும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதி கரணங்களினபாவம் நிரூபிக்கப் படும்: - ஹே மைத்திரேயீ ! பிருஹஸ்பதியின் சீடராய் சார்வாகாதியருள், ஒருவனோ இத்தூல சரீரத்தையே ஆன்மாவெனக்கொள்வன், மற்றொருவனோ நேத்திராதி இந்திரியங்களையே ஆன்மாவெனக்கொள்வன், மற்றொருவனோ பிராணனையேயான்மாவெனக் கொள்வன், மற்றொருவன் மனத்தையே யான்மா வெனக் கொள்வன். நியாயசாஸ்திரமுடையரோ தேகேந்திரியாதிகளினுமயலாய கர்த்தாபோக்தாவையே ஆன்மாவெனக்கொள்வர். இவ்வெல்லாருடைய மதத்தும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதிகட்குக் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைத்திரேயீ! தூலசங்காதத்தையே யான்மாவென்பவன்மதத்தும் இச்சங்காத ஆன்மசாக்ஷாத்கார த்தே நேத்திராதிகட்குக்கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது; ஏனெனின், இச்சங்காதத்தினும் இந்நேத்திராதிகள் பின்னமன்றாம், மற்றோ இவை சங்காதரூப மேயாம். இச்சங்காதம் ஞானரூபக் கிரியைக்குக் கர்த்தாவாமாதலின், இதனினும் அபின்னமாயநேத்திராதிகளும் கர்த்தாரூபமேயாகும். கர்த்தாவடிவ அவற்றின் கண்ணே கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே கர்த்தா வினும் வேறாகவே கரணத்தைக்கண்டாம். வெட்டுங்கிரியைக்குக்கர்த்தாவாய் புருடனினும் குடாரரூபகரணம் பின்னமே யாகுமாதலின் சார்வாகர்மதத் தேசங்காத ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதிகட்குக் கரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். நேத்திரா தி இந்திரியங்களின் சமுதாயத்தையே ஆன்மாவென்பவன்மதத்தும், இந்திரிய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே யாதொரு கரணமுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், நேத்திராதி

இந்திரியரூப ஆன்மாவோஞானரூபக்கிரியைக்குக் கர்த்தாவாமாதலின், அக்கர்த்தாவின் கண்ணும் ஞானக்கிரியையின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். இத்தூலசரீரமும் பாகியகடாதிகளும் ஞானக்கிரியைக்குக் கர்மங்களாம். ஆதலின் தேகாதிபதார்த்தத்தும் ஞானரூபக்கிரியையின்கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. ஆகையால், அவன்மதத்தும் இந்திரிய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தே யாதொருகாணமும் சம்பவிக்கவில்லை. பிராணனையே ஆன்மாவெனவும் மனத்தையே ஆன்மாவெ னவும், தேகாதிகளினும் வேறாய் கர்த்தாபோக்தாவையே ஆன்மாவெனவும் உடன்படும் மூவர்மதத்தும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதிகட்குக் கரணரூபத் தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அவர் மூவரிடத்தும் இது கேட்கவேண்டும். - நீவிர் பிராணமனகர்த்தா போக்தாவடிவமாயான் மாங்கீகாரஞ்செய்துளீரே, நும்முடைய ஆன்மா நீல பீதாதியுருவமுடையதா? இல்லதா? முதற்பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கினோ சம்பவியாது; ஏனெனின், கடபடாதிகளைப்போல் ஆன்மா உருவ முடையதாயின், அவை நமக்கு நேத்திராதிகளாற்புலப்படலேபோல் உருவமுடைய உங்களான்மாவும் புலப்படவேண்டும்; ஆனாலவற்றைப்போல் ஆன்மாப்புலப்படுவதி ன்றாம். ஆதலின் நேத்திராதி பாகியேந்திரியத்தோ ஆன்மசாக்ஷாத்கார கரணரூபத் தன்மை சம்பவியாதாம். நேத்திராதிகளின் சகாயத்தினானன்றி உருவமுடைய பொருளை மனங்கவராது. ஆகையால், ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தே மனத்திற்குங் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. இரண்டாவது பக்ஷத்தை யுடன்படினும் சம்பவி யாது; ஏனெனின், நேத்திராதிபாகிய இந்திரியமோ உருவமுடைய கடாதிகளையே கவருமாதலின் ரூபரகித அந்தர ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தே நேத்திராதிபாகிய இந்திரியங்கட்கோ கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. அச்சாக்ஷாத்காரத்தே மனத்தை யே கரணமெனவுடன் படுபவன்பாலிது கேடகவேண்டும்: - மனரூப கரணத்தால் எவ்வான்ம சாக்ஷாத்காரமாமோ அது ஞானக்கிரியைக்குக் கர்மமா? கர்த்தாவா? முதற்பக்ஷத்தை யுடன்படின் அது சம்பவியாதாம், ஏனெனின் அது கருமமாயினோ, யாது கருமமாமோ அது கர்த்தாவாகாதாதலின், அதற்கு ஆன்மாவினும் வேறாக வொன்றைக் கர்த்தாவெனவுடன்படவேண்டும்; ஆனால், ஆன்மாவினும் வேறாகவோ எப்பொருளும் கர்த்தாவாகாதாம். ஆகையாற் கர்த்தாவிலதாகவே ஞான ரூபக்கிரி யையின்கண் மனத்திற்குக் கரணரூபத்தன்மையுஞ் சம்பவியாதாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தையுடன்படினோ அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்மாவை விஷயஞ் செய்யும் ஞானரூபக்கிரியைக்கு ஆன்மாவினும் வேறாக எப்பொருளும் கருமமாக மாட்டாது. ஆகையால், கருமமிலதாகவே ஞானக்கிரியையின்கண் மனத்திற்குக் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், யாது காரணமாமோ அது கர்த்தாவை யும் கருமத்தையும் அவசியம் பேக்ஷிக்கும் கர்த்தாவுங் கருமமுமின்றிக் கரணத்தின் வடிவஞ் சித்தமாகாதாம். வெட்டுத்தொழிற்குக் கர்த்தாவாய் புருஷனும் கருமமாய் காஷ்டமும் இருந்தாற்றான் குடாரத்தே கரணரூபத்தன்மை சித்திக்கும். அவையின்றி அதன் கண்ணே அத்தன்மை சித்தியாதாம். இக்காரணத்தானே நூலுணர்ந்தோர் கரணத்திற் கிங்கனமிலக்கணமியம்பியுள்ளார்: - கருத்தாவானவன் எதனாற் கருமத் தின்கண்ணே சிறிது பலத்தை யுண்டாக்குவனோ அது கரணமாம். கருத்தாவானவன் குடாரத்தால் காஷ்டகருமத்தே இருபிளவுவடிவ பலத்தையுண்டாக்குவனாதலின் அக்குடாரங்கரணமாவதே போலும். இவ்வகைக் கரணரூபத்தன்மை மனத்தே சம்பவியாது,

சங்கை: - ஆன்மாவினும் வேறாய் எப்பொருளும் ஞானக்கிரியைக்குக் கர்த்தா வாக வேனும் கருமமாகவேனுமின்றாமாயினும் அவ்வான்மா வொன்றே ஞானக் கிரியைக்குக் கர்த்தாவும் கருமமுமாமாதலின் கர்த்தா கருமமிருப்ப ஞானக்கிரியை யின் கண்ணே அம்மனத்திற்குக் கரண ரூபத்தன்மை சம்பவித்தல் கூடுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! ஒரே காலத்தே ஒரே கிரியையின்கண் ஒரே பொருட்குக் கர்த்தாரூபத்தன்மையும் கருமரூபத்தன்மையும் எங்குங்கண்டதின்றாம். யுக்தியினானுஞ் சம்பவியாதாமாதலின், ஒரே ஞானக்கிரியையின்கண் ஒரே ஆன்மாவிற்குக் கர்த்தாத்தன்மையும் கருமத்தன்மையும் முற்றினு முரணாம். இம் முரண்பட்ட பொருளையுடன் பட்டும் வாதி, ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மனத்திற்குக் கரணரூபத்தன்மையையுடன் படினோ அவனை நோக்கி இங்ஙனங் கூறவேண்டும்: - ஹே வாதியே! இவ்வுலகத்தே கர்த்தா கருமங்களின பேதம் அத்தியந்தம் விருத்த மாம், அதனை அங்கீகரித்தும் நீ ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மனத்தைக் கரணமாயுடன் படினோ சுருதியினானும் அறிஞரின் அனுபவத்தானும் சித்தமாய் ஆன்மாவின் ஸ்வப்பிரகாசத்தன்மையை யங்கீகரிப்பதில் நினக்குற்ற பாரமியாதோ? ஆகையினாற் சுருதியனுபவசித்தமாய் ஆன்மாவின் ஸ்வப்பிரகாசத்தன்மையைப் பரித்தியாகித்து அதன்கண் நேத்திராதிகரணஜன்னிய ஞானவிஷயத்தன்மையை யங்கீகரித்தல் அத்தியந்தம் அநுசிதமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! முன்னர்த்தாங்கள் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மகா வாக்கிய ரூபசப்தத்தைக் கரணமெனக் கூறினீர்கள் இப்போது கரணத்தைக் கண்டித் தீர்களாதலின் தங்கள் வசனம் முன்பின் முரணுடையதாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைத்திரேயீ! குடமுதலிய ஜடப்பொருள்களின் சாக்ஷாத் காரத்தே நேத்திராதிகட்குக் கரணத்தன்மையிருப்பதேபோல் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மகாவாக்கிய கருதிக்குக் கரணத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, ஆன்மாவைப்பற்றி அதனையே விஷயஞ்செய்யும் அஞ்ஞானமாகிய ஆவரணம் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத் தின் தடையாம், அத்தடையினீக்கம் மகாவாக்கிய ஜன்னியவிருத்தியாலுண்டாம், அது நீங்கிய பின்னர் இவ்வானந்தஸ்வரூபஆன்மா தனது ஸ்வப்பிரகாசரூபத்தா விலங்கா நிற்குமாதலின் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மகாவாக்கியரூப சுருதிக்கும் உண்மையாய்க் கரணத்தன்மையின்றாம். மற்றோ, அம்மகாவாக்கிய ரூப சுருதி ஜன்னிய அந்தக்கரணவிருத்தி ஆவரணத்தடையை நீக்குமாதலின் இத்துணையம் சத்தை யங்கீகரித்தே முன்னர் யான் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தே மகாவாக்கியரூப சுருதி க்குக் கரணத்தன்மை கூறியதாம். ஆகையால் முன்பின் வசனவிரோதமின்றாம் மந்த புந்தியராய் சார்வாகாதியர் சரீராதிகளையே ஆன்மாவென வெண்ணியுளார், அவர் மதத்தும் தேகாதியான்ம சாக்ஷாத்காரத்தே முற்கூறிய முறையே ஒரு கரணஞ் சித்தியாதாயின் ஆன்மாவை ஸ்வப்பிரகாசரூபமென வுடன்பட்ட அத்வைதவாதியர் மதத்தே அவ்வான்ம சாக்ஷாத்காரத்தில் யாதொரு காரணமுமின்றாம் என்பதன்கண் யாது கூறற்குளது. குடமுதலிய பொருள்கள் ஜடமாதலின் அனான்மாவாவதே போலத் தேகம், இந்திரியம், பிராணன், மனம் என்பன முதலிய சம்பூரண சங்காத மும் ஜடரூபமாதலின் அனான்மரூபமேயாம். அவை அதிஷ்டான ஆன்மசம்பந்தத்

தையுற்றே தோற்றுமாதலின் மித்தையாம். அம்மித்தை யுலகின் அதிஷ்டானரூப ஆன்மா சர்வபேதமற்ற அத்விதீய ரூபமாம். அவ்வத்விதீய ஆன்மாவே மதிமுதலிய சங்காதங்களின் சாக்ஷியாம். இத்தகைய சாக்ஷிவடிவ ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மாவை யதிகாரிநேத்திராதிகளால் அறிய முடியாதவனாவன். ஆதலின், துக்கத்தைக் கொடுக்கும் பதிபுத்திரதனாதிகளைப் பரித்தியாகித்து நீ உனது இருதயத்தே ஸ்வயஞ் சோதியாய் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை நிச்சயஞ்செய்தி. ஹே மைத்திரேயீ! முன்னர் நீ யென்பால் மோக்ஷரூப அமிருதத்தின் சாதனத்தைக் கேட்டாயாகலின் யானிப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தனன், இதுவே அதனையடையச் சாதன மாம். சர்வஜீவர்களி நிருதயத்தே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் பரப்பிரஹ்மமே யெனது ஆன்மவடிவமாம் என்னும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமின்றி வேறொரு சாதனம் மோக்ஷரூப அமிருதத்தை யடைவதறகின்றாம்; மற்றோ, இதுவே அதனையடை யச்சாதனமாம். தேகாதியனான்ம பதார்த்தங்களில் யானெனதென்னு மபிமானத்தைப் பரித்தியாகித்து நீ இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பையே யாயின், அதன் மகிமையால் இத்தேக பரித்தியாகத்தின்பின்னர் மீண்டும் மிருத்யுவையும் ஜன்மத்தையும் ஒருகாலுமடையாய்; ஆதலின், தேகாதி சர்வ அனான்மபதார்த்த ங்களின் அபிமானத்தைப் பரித்தியாகித்து இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின்கண் நீ உன் சித்தத்தை யொருமைப்படுத்திக்கொள். ஹே சிஷ்ய! இவ்வண்ணம் அம்முனிவர் தமது மைத்திரேயி மனைவிக்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்துப் பின்னர் அந்தக் கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தைப் பரித்தியாகித்துச் சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கிரகித்துக் கொண்டனர். ஹே மைந்த! எவ்விசாரத்தைச் செய்தம்முனிவர் சந்நியாச ஆசிரமத் தைக் கவர்ந்தனரோ அதனை நீ கேட்டி: - சச்சிதாநந்தவடிவ ஆன்மாவினும் வேறாய் அசத்துச்சடதுக்கரூப மாயாசக்தியானது சத்துவம், ரஜசு, தமசு என்னு முக்குணங்க ளோடுள்ளது அத்தகையதை அம்முனிவர் மித்தியாரூபமாய்க் கண்டனர். அம்மாயாரூப சக்தியைப் பூர்வம முனீஸ்வரர்களும் ஜகத்காரண விசாரஞ் செய்து இங்ஙனம் நிச்சயஞ்செய்தனா; அதாவது, இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவே இவ்வுலகிற்கு முக்கியகாரணமாம்; இம்மாயாசக்தியோ உலகின் சககாரி காரணமாம் என்பதாம். சீதம், உஷ்ணம், சுகம், துக்கம், மானம், அபமானம், சத்துரு, மித்துரு, தன்னுடல், பிறவுடல், தர்மாத்மா, பரபாத்மா என்பன முதலிய அநுகூல பிரதிகூலப் பதார்த்தங்கள் யாவற்றின் கண்ணும் அம்முனிவர் சமதிருஷ்டியைச்செய்தனர். உருவ முதலிய விஷயங்களிடத்தே நேத்திராதி இந்திரியங்களின் பிரவிருத்தியின் கண் அவர் துவேஷபுத்தியைச் செய்திலர். அவற்றினின்றும் அவற்றை நிவிருத்திப்பதில் அவரிச்சைசெய்திலர்; மற்றோ, விஷயங்களிடத்தே பிரவிருத்தி யும், நிவிருத்தியும், நேத்திராதிகளின் தர்மங்களேயாம். ஆநந்தவடிவமாய் யானோ எப்போதும் நிர்விகாரனேயாவேன், என விசாரித்து அம்முனிவர் பொறிகளின் பிரவிருத்தியினும் நிவிருத்தியினும் உதாசீனராயினர். மனோவாக்குகாயங்களால் சர்வப்பிராணிகட்கும் அபயத்தை யடைவித்தனர். சூரிய சந்திரர்போல் இராகத்து வேஷாதிகளற்றவராய் இம்மண்ணின்கண்ணே சஞ்சரித்தனர். இத்துணையால் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் விருத்தாந்தங் கூறினேம், இப்போது மைத்திரேயியின் விருத்தாந்தத்தைக கூறுவாம்: - ஹே குழந்தாய்! யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் சந்நியாச ஆசிரமத்தைத்தரித்து இவ்வுலகத்தே சஞ்சரித்ததேபோல அந்தப்பிரஹ்ம வேத்தாவாய் மைத்திரேயியும் சந்நியாசத்தைக் கவர்ந்து சஞ்சரித்தனள். ஆனால்,

இதன் கண்ணே யித்துணைச்சிறப்பிருந்தது; அம்முனிவரோ இலிங்கசந்நியாசத்தைத் தரித்தனர், மைத்திசேயியோ அலிங்கசந்நியாசத்தைத்தரித்தனள். தண்டக்கிரகண பூர்வகமாய் சந்நியாசம் இலிங்கமாம். அஃதின்றியது அலிங்கமாம். இத்துணைச் சிறப்பைவிட்டுப் பிக்ஷாடனாதி பாகியதர்மங்களும், சமதமாதி ஆந்தர தர்மங்களும் இருவருக்கும் சமானமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அம்முனிவரைப்போல் அவ்வம்மையும் தண்டக்கிர கண பூர்வக லிங்கசந்நியாசத்தை ஏன் தரிக்கவில்லை?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! தண்டங்கவரும் வாயிலாய் லிங்கசந்நியாசத் தின் கண்ணே பிராஹ்மணன் ஒருவனுக்கே அதிகாரமாம், க்ஷத்திரிய வைசியருக் கோ லிங்கசந்நியாசத்தே அதிகாரமின்றாம். க்ஷத்திரிய வைசியருக்கும் லிங்கசந்நி யாசத்தே யதிகாரமின்றாயின் அதன்கண் ஸ்திரீயினுக்கதிகார மெங்ஙனமுண்டாம்? இவ்வார்த்தை ஸ்மிருதியின்கண்ணுமுளது: -

"பரமன் வாயினின் றுதித்தவர் பயிலுக விலிங்க
வுரம தாகிய தண்ட சந்யாசத்தை யுரித்தா
யுரிய வாகுவிற் குறங்கினின் றுதித்தவர் தமக்கோ
தரம தாகிய வலிங்க சந்யாசமே தகுமால்.'

(பொருள்) பரமேசுவரரது முகத்தினின்றும் உதயமாய் பிராஹ்மணர்க்கே தண்டக்கிரகணவாயிலாய் இலிங்கசந்நியாசத்தே அதிகாரமாம். பரமேசுவரரது பாகு வினின்றும், துடையினின்றும் உண்டாய க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கோ லிங்கசந்நி யாசத்தே அதிகாரமின்றாம். ஹே குழந்தாய்! பூர்வபுண்ணிய கரும மகிமையால் கூத்திரியருக்கும் வைசியர்க்கும் மூவருண ஸ்திரீகட்கும இச்சமசாரத்தினின்றும் தீவிர வைராக்கியமுண்டாயின் அவர்கள் அலிங்கசந்நியாசத்தைத்தரித்து லிங்கசந்நி யாசியரின் அஹிம்சை பிரஹ்மசரியம் சத்தியம் என்பனவாதி சாஸ்திரத்திறகூறிய தர்மங்கள் யாவற்றையும் சம்பாதித்துக்கொள்க. அஹிம்சாதி தர்மங்களைச் செய்வ தில் எல்லாப்பிராணிகட்கு மதிகாரமுண்டாம. இப்போது நாற்சாதன சம்பன்ன அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையுண்டாம்பொருட்டு குருசீடபாவத்தின் வியவஸ்தை யை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! இப்பரதகண்டத்தே அதிகாரியாய் மனுட சரீரத்தையுற்றும் ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தை அடையாதவன் மகா ஆனியையடைவன் எனச் சுருதி கூறுகின்றது: - இப்பாரதகண்டத்தே அதிகாரியாய் சரீரத்தையுற்றும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை யறியாதவனாய் அஞ்ஞானிஜன்மமரணாதி அநேக துக்கத் தையடைவன். அதனையறிந்தவன் மோக்ஷரூப அமிருதத்தையடைவன். ஆகை யால், அதிகாரியானவன் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யவசியம் சம்பாதிக்க வேண்டும். பெண்ணும் வைசியனும் சூத்திரனும் மோக்ஷத்தையடைவர் என்னும் ஸ்ரீமத் பகவற்கீதையின் வசனத்தால் அவர்கட்கும் மோக்ஷத்தே அதிகாரம் துணியப்பெறும்; அமமோக்ஷம் ஆன்மஞானமின்றி யுண்டாகாது. ஆன்மஞானமின்றி முக்தியுண்டாகா தாம், ஆன்மஞானமின்றி வேறொரு மார்க்கம் மோக்ஷமடைவதற்கின்றாம்; மற்றோ, அஃதொன்றே அதனையடைய மார்க்கமாம். அவ்வான்மஞானம் சுரோத்திரிய

பிரஹ்ம நிஷ்ட குருவினுபதேசத்தினானே கிடைக்கும். சுரோத்திரியப் பிரஹ்மநிஷ்ட ஆசிரியரையுடையவனே ஆன்மாவையறிவன். ஆகையால், நான்கு வருணத்த புருஷரும் ஸ்திரீகளும் சுரோத்திரியப் பிரஹ்ம நிஷ்ட குருவாயிலாய்ப் பிரஹ்மவித்தியாசிரவணஞ்செய்து ஆன்மஞானத்தை அவசியம் சம்பாதிக்க வேண்டும்; ஆண்டு எவவருணத்திய அதிகாரி எவ்வருணததிய அறிஞனைக் குருவா ய்க்கொள்வதென்பதை நீ கேட்பாயாக. சம்பூரண வருணங்களுள்ளும் பிராஹ்மணன் உத்தமனாவனாதலின் பிரஹ்மவேத்தாவாய் அவன் நாற்சாதன சம்பன்னப் பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசிய அதிகாரிகட்கும் மூவருணத்திய மங்கையர்கட்கும் உபநிஷத்வடிவ வேதவசனத்தை உபதேசித்து ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டாக்குக; ஏனெனின், சாஸ்திரத்தே சூத்திரர்கள் உபநிஷத்வடிவ வேதவசனத்தைச் சிரவணஞ் செய்வதன்கண் நிஷேதங் கூறப்பட்டுளது. அவ்வாறு க்ஷத்திரிய வைசிய மூவர்ண ஸ்திரீகட்கு உபநிஷத் சிரவண நிஷேதம் எந்நூலின்கண்ணும் கூறப்படவில்லை.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுருதியின்கண்ணே ஸ்திரீகட்கு வேதாத்தியயன நிஷேதங்கூறப்பட்டுளது. ஸ்திரீயும் சூத்திரரும் வேதாத்தியயனம் செய்யாதொழிக என்னுஞ் சுருதி வசனம் முரண்படுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! குருவுச்சரித்த வேதவசனத்தைச் சீடனு முச்சரித்தல் அத்தியயனமாம். இத்தகைய அத்தியயனம் மூவருண ஸ்திரீகட்கு நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பினும், பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருமுகவாயிலாய் வேதவசன சிரவணஞ் செய்ய நிஷேதமின்றாம். அவர்கட்கு வேதவசன சிரவணத்தினும் நிஷேத மிருக்குமாயின் அவ்வேதத்தின்கண்ணே மைத்திரேயி கார்க்கி முதலிய பெண் சிரோரத்தினங்கட்குப் பிரஹ்பவித்தையினுப்தேசப் பிரகாரம்கூறியிருத்தல் யாவும் அசங்கதமன்றோவாம். ஆதலின், முமுக்ஷுக்களாய் மூவருண ஸ்திரீகட்கு உபநிஷத் சிரவணத்தே யதிகாரமுளது. க்ஷத்திரிய வைசியர்க்கோ வேதாத்தியயனத்தும் அதிகாரமாமாதலின் பிரஹ்மவேத்தாவாய அறிஞன் அதிகாரியராய் க்ஷத்திரிய வைசிய புருஷருக்கும் மூவருணத்திய ஸ்திரீகட்கும் உபநிஷத்தை உபதேசித்து ஆன்ம சாக்ஷாத் காரத்தையுண்டாக்குக; ஆனால், அவ்வறிஞன் அவ்வைவருக்கும் தண்டக்கிரகண வாயிலாய் லிங்கசந்நியாசத்தை யொருகாலுங் கொடாதொழிக. ஒருகால் அவ்வைவருக்கும் சம்சாரத்தே தீவிரவைராக்கியமுண்டாயின் அவர்கட்கு அலிங்கசந்நியாசங்கொடுக்குக; ஏனெனின் சாஸ்திரத்தே சூத்திரர்கள்யாகாதி விசேஷ கருமங்களைச் செய்ய நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பினும் அந்த யாகத்தே பிராஹ்மணாதி யதிகாரிகளாற் செய்யத்தகுதியாயதானம், தவம், சத்தியம், நமஸ்காராதி சுப கருமங்கள் செய்வதில் அச்சூத்திரருக்கதிகாரவிதானமுளதாம் அதுபோல், இலிங்க சந்நியாசத்தே கேவலம் பிராஹ்மணர்கட்கே யதிகாரமாமெனினும் அவர்களாற் செய் யத்தக்க அஹிம்சை பிரஹ்மசரியம் சத்தியமுதலிய தருமவாயிலாய் அலிங்கசந்நி யாசத்தைச் செய்து கொள்வதில் அவ்வைவருக்கும் தோஷமின்றாம். மாறாய் அவர் கட்குப் பெரும்புண்ணியப் பிராப்தியுண்டாம். இவ்வுலகத்தே கூறியவைவரும் மற் றையரும் பிரஹ்மவித்தையிற் குசலராயினும் பிரஹ்மவேத்தாவாய் பிராஹ்மண னிருப்ப மற்றையர் குருரூபமாய் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையையுபதேசியா தொழிக; மற்றோ, பிராஹ்மணனே உபதேசிக்க வேண்டும். பிரஹ்மவேத்தாவாய்

பிராஹ்மணனில்லாதிருப்பின், பிரஹ்மத்தையுணர்ந்த க்ஷத்திரியன் குருரூபமாய் க்ஷத்திரிய புருஷ ஸ்திரீகட்கும் வைசிய புருஷ ஸ்திரீகட்கும் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்க; ஆனால், பிராஹ்மண ஸ்திரீ புருஷர்கட்கு உபதேசஞ்செய்யாதொழிக. இவ்வண்ணம் வைசியனும் பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் பிராஹ்மண க்ஷத்தியரிலரேல் சஜாதீய ஸ்திரீ புருஷர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்க; ஆனால், மேற்குலத் தவற்கு உபதேசஞ்செய்யலாகாது. மூவருணத்திய ஸ்திரீகட்குச் சாஸ்திரத்தே வேதா த்தியயன நிஷேதஞ்செய்யப்பட்டுளதாதலின் மூவருண ஸ்திரீகளும் குருவாக மூவருணப் புருஷருக்கு உபதேசிக்கலாகாது. பிரஹ்மவித்தையையுடைய மூவருண புருஷரிலராயின் மூவருணமங்கையரும் குருரூபமாகப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்க; ஆனாலவர்கள் தமது சமஜாதியர்க்கேனும் தாழ்ந்தவர்க்கேனும் உபதேசிக்க தம்மிலும் மேலவர்க்கு உபதேசியாதொழிக. மூவருண புருஷருக்கும், தம்மினுமுத்தமஜாதியையுடைய குருவேனும், தமது சமானஜாதியையுடைய குருவேனும் கிடையாவிடின், அவர்களும் தம்மிற்றாழ்ந்த ஜாதியையுடைய பிரஹ்ம வேத்தாவாய் குருவின்பால் சாஸ்திரமரியாதையைத் தெரிந்துகொண்டு வேதவசனங் களாற்றாமே ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தைச சம்பாதித்துக்கொள்க. நல்லகுலத்தை யுடை யவனும், தாயாராலும், தந்தையாராலும் ஆசாரியராலும் முறையே சிக்ஷிக்கப் பெற்றவனும், ஆய பிரஹ்மவேத்தாப் பிராஹ்மணனையே, பிராஹ்மண ஸ்திரீயும் அன்னிய க்ஷத்திரியாதியரும் குருவாகக்கொள்க. முதன் மூவருணத்திய ஸ்திரீகட் கோ தமது பதியே குருவாகுக. பதியானவன் பிரஹ்மவித்தையுடையவனல்லா திருப்பின் அவர்கள் தம்மினும் மேற்குலத்துப் பிரஹ்மவேத்தாப் புருஷரைக் குருவா கக் கொள்க, அத்தகையரிலாயின் சமஜாதிப் பிரஹ்மவேத்தாக்களைக் குருவாகக் கொள்க, பிராஹ்மணரைக் குறித்துத் தாழ்ந்த ஜாதியர் க்ஷத்திரிய வைசியர்களும், அவர்களினும் தாழ்ந்தோர் சூத்திரருமாவர். இச்சூத்திரர் எவ்வாபத்துக்காலத்தும் பிராஹ்மணாதி யுத்தம வருணங்கட்குக் குருவாகலாகாதாம், சூத்திரர்கட்கும் அன்னிய சங்கரஜாதியர்க்கும் பூர்வபுண்ணிய மகிமையால் ஆன்மசாக்ஷாத்கார இச் சையுண்டாயின் அறிஞனானவன் அவர்கட்கும் பிரஹ்மவித்யா உபதேசஞ்செய்க; ஆனால், சாக்ஷாத் வேதவாக்கியத்தை உபதேசியாதொழிக; மற்றோ, உபநிஷதர்த்த ங்களை நிரூபணஞ்செய்யும் பாகவதாதிகளையும் (பஞ்சதசி) முதலிய பிரகரண கிரந்தங்களையும் உபதேசித்து முமுக்ஷுக்களாய் சூத்திராதியர்க்கு ஆன்மசாக்ஷாத் காரத்தையுதிப்பிக்க. உத்தமஜாதியையுடைய பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருகிடையாமல் தாழ்ந்த ஜாதிப் பிரஹ்மவேத்தாக் குருகிடைப்பின், உத்தமஜாதியர் அத்தாழ்ந்தவர் பானின்றும் தனாகிகளைக் கொடுத்துப் பிரஹ்மவிததையைக்கொள்க. அத்தாழ்ந்த ஜாதிக் குருதனாதியிச்சையற்ற நிட்காமமாயின் அவருக்கு மேற்குலத்தவர் தம் பாலுற்ற வேறு வித்தையைக் கொடுத்துப் பிரஹ்மவித்தையைக்கொள்க. தாழ்ந்த ஜாதியர் மேலவர்க்குப் பிரஹ்மவித்தை கொடுப்பினும், மேலவர் பால்பாதம் வருடன் முதலிய தாழ்ந்த சேவைகளைச் செய்விக்கலாகாதாம. ஹே மைந்த! வேதத்தே அஸ்வபதியென்னும் க்ஷத்திரிய அரசர் உத்தாலகாதிப் பிராஹ்மணர்கட்குப் பிரஹ்ம வித்தையையுபதேசித்தனர். அஜாத சத்துரு அரசர் பாலாகிப் பிராஹ்மணருக்குப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தனர். இவ்வகையாய் வேதப்பிரதிபாதித கதைகளைக் கண்டு தர்மசாஸ்திர வக்தாக்களாகிய மனுமுதலிய இருஷிகள் க்ஷத்திரியர் முதலிய தாழ்ந்த வருணங்களினின்றும் பிராஹ்மணாதி உத்தமவருணங்கள் பிரஹ்மவித்தை

யைக் கொள்ளும் பிரகாரம கூறியிருக்கின்றனர்; ஆனாலிவ்வெல்லாப் பிரகாரங்களும் பிரஹ்மவேத்தாவாய் பிராஹ்மணகுரு கிடையாவிடிற்றானாம், அத்தகையகுரு கிடைத்துவிடினோ க்ஷத்திரியாதியர்பால் பிராஹ்மணன் பிரஹ்ம வித்யா அத்தியயனஞ்செய்யாதொழிக. ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே மரியாதைகூறபபெற்றுளது, அவ்வெல்லாமரியாதைகளையும் அறிந்துள்ள மைத்திரேயியாகிய பிரஹ்மவேத்தாவானவள் தண்டக்கிரகணவாயிலாய் லிங்கசந் நியாசத்தைத் தரியாது பிரஹ்மசரியாதி சாதனவாயிலாய் அலிங்கசந்நியாசத்தைத் தரித்து யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரைப்போல் இவ்வுலகத்தே சஞ்சரித்தனள். அம்மைத் திரேயியினும் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர்பால் தண்டக்கிரகணமொன்று மாத்திரமே சிறப்பாக விருந்தது அதனை விடுத்துச் சமதமாதிதருமங்கள் யாவும் அம்முனிவரி டத்திருந்தன போலவே அவ்வம்மையாரிடத்துமிருந்தன. ஹே குழந்தாய்! யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் தமது மனைவியாய் மைத்திரேயிக்கு உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தை முழுவதையும் நின் பொருட்டுக் கூறினேன். இப்போது எப்பொரு ளைச் சிரவணிக்க இச்சையுளதோ அதையென்பாற் கூறுதி.

ஏழாவது அத்தியாயம். முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

இவ்வாத்மபுராண நான்காவது ஐந்தாவது ஆறாவது ஏழாவது என்னும் நான்கு அத்தியாயங்களில் யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்யக உபநிஷதர்த்தம் நிரூபிக்கப் பட்டது. இப்போது, எட்டாவது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிஷதப்பொருள் நிரூபிக்கப்படும். ஆண்டுப் பூர்வ அத்தியாயங்களில் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் கூறிய பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்டுப் பரம ஆச்சரியத்தையடைவுற்ற சீடன் தன்னாசிரியர்பால் மீண்டும் இவ்வண்ணம் வினவத்தொடங்கினன்.

சீடன் கூறல்: - ஹே பகவன்! இவ்வாத்மபுராணத்தின் முதலாவது அத்தியாயத்தே இருக்குவேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷதப் பொருளை யுபதேசிக்கக் கருதிச் சனகாதி இருஷிகட்கும் வாமதேவாதி அதிகாரிகட்குமுற்ற சம்வாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையுபதேசித்தீர்கள். இரண்டாவது அத்தியாயத்தும் மூன்றாவது அத்தியாயத்தும் அந்த இருக்கு வேதத்தின் கௌஷீதகீ யுபநிஷதப்பொருளை உபதேசிக்கக்கருதி தேவராஜாவிற்கும் பிரதர்த்தன அரசர்க்கு முற்ற சம்வாதவாயிலாயும் அஜாதசத்துரு அரசருக்கும் பாலாகிப் பிராஹ்மணருக்கும் உற்ற சம்வாதவாயிலாயும் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தீர்கள். நான்காவது ஐந்தாவது ஆறாவது ஏழாவது என்னும் நான்கு அத்தியாயங்களில் யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்யக உபநிஷதர்த்தத்தை யுபதேசிக்கக்கருதி ஒரு ஸ்திரீவம்ச இரண்டு புருஷவம்சத்திய இருஷிகளின் பரஸ்பர பேதத்தையும் அபேதத்தையும், தத்யங் அதர்வண இருஷிக்கும் அசுவநீ குமாரர்கட்கும் தேவராஜாவிற்குமுற்ற சம்வாத வாயிலாய் நானாவகைப்பிரஹ்ம வித்தையையும், அசுவிநீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தலால் தத்யங்முனிவர்க்குச் சிரச்சேதரூபக்கிலேசமுற்றதையும், ஜனகராஜாவின்யாகத்தே யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர்க்கும் ஆஸ்வலாதி இருஷிகட்குமுற்ற பரஸ்பர சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரது சாபத்தாற் சாகல்லியரது மரணத்தையும், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர்க்கும் ஜனகராஜாவிற்கு முற்ற சம்வாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவருக்கும் மைத்திரேயிக்குமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்ம வித்தையையும், உபதேசித்தீர்கள். ஹே பகவன்! அவ்வேழாவது அத்தியாய வீற்றில் முன்னர்ச் சாஸ்திரவேத்தாக்களாய் முனீஸ்வரர்கள் ஜகத்காரணவிசாரஞ் செய்து கண்ட அவித்யாரூபசக்தியை யாஞ்ஞுவற்கியமுனிவர் சந்நியாச ஆசிரமத்தைத் தரித்துப் பொய்யெனக்கண்டனர் எனக்கூறினீர்கள். இதன்கண்ணே எனக்கித்தகைய

ஜிஞ்ஞாசையுண்டாகின்றது. அம்முனீஸ்வரருக்கு எவ்வண்ணம் விசாரமுண்டாயது, அவர்களின் சபையெங்கனமுண்டாயது, அவர்கள் தத்தமதாபிப்பிராயத்தை யெங்ஙனம் வெளிப்படுத்தினர், அவர்கள் ஜகத்காரணத்தை விசாரித்துப் பிரஹ்மத்தையே ஜகத்காரணமென நிச்சயித்தார்களா? அல்லது, வேறொருபொருளை ஜகத்காரணமென நிச்சயித்தார்களா? அவர்களில் யாவரும் எச்சித்தாந்தத்தை நிச்சயஞ்செய்தனர். என்னுமிவை யாவற்றையும் தேவரீர் தயை செய்து உபதேசிக்கவேண்டும். எனக்குக்கூறாது இரகசியமாய் வைக்கும் வார்த்தை தங்களிடத்தின்றன்றோ! என இவ்வண்ணம் சீடன் ஆசிரியரை நோக்கிப் பிரார்த்தித்தபோது அவ்வாசிரியர் கிருபையோடு மிவ்வாறு கூறத் தொடங்கினர்.

ஸ்ரீ குரு கூறல்: - ஹே குழந்தாய்! தவத்தாற் பாவங்களைப் போக்கிய சுவேதாசுவதா இருஷியொருவரிருந்தனர். ஒருகாலத்தே அவரதாசிரமத்தே அநேக மகாத்மாக்களாகிய சந்நியாசிகள் ஒருங்குகூடிவந்தனர். ஆண்டு அந்த இருஷியைக் கண்டு அச்சந்நியாசியர் இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே வேதசாகையைப் பிரவிருத்திப்பிக்கும் சுவேதாசுவதர முனிவரே! உமக்கு மங்கலமுண்டாகுக. அதிதிகளாய் யாங்கள் உமதாசிரமத்தே வந்தன மாதலின் பிரஹ்மவித்யாரூப பிக்ஷையைச் சந்நியாசிகளாய் எங்கட்கிட வேண்டும். ஹே பகவன்! பிரஹ்மாவினுபதேசத் தாற்றாங்கள் அடைந்த பிரஹ்மவித்தையைச் சிரவணஞ்செய்யும் பொருட்டுச் சந்நியாசிகளாய் யாங்கள் யாவரும் வந்தோம், ஆகையால், தாங்கள் தயை கூர்ந்து அந்தப் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறவேண்டும்; அதனைக்கேட்டே எங்களது ஐயம் நீங்க வேண்டும். ஹே பகவன்! சாஸ்திரங்களின் வேறு வேறாய் சம்பிரதாயத்தையுடன் பட்டு நாங்கள் யாவரும் ஜகத்காரணத்தை வேறு வேறாய் அங்கீகரித்துளேம், அதனால் எங்கட்கு ஜகத்காரணத்தே நெடுநாள் வரை விவாதமுண்டாயது; ஆனால், இப்பொருளே சர்வஜகத்தின்காரணமென இதுவரை யெங்கட்கு நிச்சயமுண்டாக வில்லை. இக்காரணத்தானே நாங்கள் யாவரும் ஜகத்காரண நிச்சயஞ் செய்யும் பொருட்டுப் பரஸ்பரம் இவ்வாறு சங்கேதஞ்செய்தோம். இவ்வுலகத்தே யஜுர்வேத சாகையின் பிரவர்த்தகராய சுவேதாசுவதர இருஷியானவர் பக்ஷபாதமற்றவர், பிரஹ்மாவைப்போலச் சர்வசாஸ்திரமுமுணர்ந்தவர், சத்துருவிடத்தும் தமது புத்திரரிடத்தும், தமது சரீரத்தும் சமானபுத்தியையுடையவர். அத்தகைய முனிவர் ஜகத்திற்கு எக்காரணத்தைக்கூறுகின்றனரோ அதனையே யாவரும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பதாம். ஹே பகவன்! இவ்வாறு பரஸ்பரம் சங்கேதஞ்செய்து கொண்டு யாங்கள் யாவரும் தங்கள் சமீபத்தே யடைந்தோமாதலின், தாங்கள் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்து எங்களுடைய ஐயத்தை நீக்கவேண்டும். ஹே குழந்தாய்! அம்மகாத்மாக்களாய் சந்நியாசியர் இவ்வகை வினாவைக் கேட்டபோது அம் முனிவர் அவர்களை நோக்கி இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே சந்நியாசிகளே! இப்போது ஜகத்காரண விசாரஞ்செய்யும் பொருட்டு நீங்கள் யாவரும் ஒருங்கு கூடியது போல், முன்னொருகாலத்தே ஒரு தேயத்தில் ஒரு நிமித்தத்தால் சம்பூரண வேதவேத்தாக் களாய் மறையவர் ஒருங்கு கூடினர். அவர்கள் வேதங்களிலும் அவற்றினாறங்கங் களிலும் அத்தியந்தங் குசலர், சாஸ்திரார்த்த கற்பனை செய்வதில் அத்தியந்தங் குசலபுத்தியையுடையவர். அவருள்ளும் சிலர் பிரஹ்மவித்தையின் கண்ணே குசலர், சிலரோ அன்னியவித்தையிற் குசலர், இத்தகையர் யாவரும் ஒருங்கு கூடினர்.

அவருள்ளும் பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் பிராஹ்மணர் சர்வ அஞ்ஞானிகளையுமுத் தாரணஞ் செய்யும் பொருட்டு எல்லா மறையவரையும் நோக்கி இவ்வாறு கூறத்தொ டங்கினர்: - ஹே அந்தணரே! வேத வேதாங்கவித்தையினகண்ணே குசலரும் உலகருக்கனுக்கிரகஞ்செய்பவருமாய் உங்களுடைய இக்கூட்டத்தே உலகர்கட்குப் யோகமாமாறு ஓர் விசாரஞ்செய்யப்படவேண்டும். நீங்களியாவரும் கிலானியைத்த ரும்லௌகிக கதைகளைப் பரித்தியாக செய்து வேதவசனங்களை விசாரம் புரிவீர்க ளாயின், அஞ்ஞானிகட்குபகாரஞ்சித்திக்கும்; வேதவசன விசாரமின்றி அஞ்ஞானி கட்குமங்கலமுண்டாகாது. ஆகையால், ஹே விப்பிரர்களே! இவ்வுலகத்திற்குபகாரஞ் செய்யப் பிரீதியிருக்குமாயின், நீங்கள் யாவரும் லௌகிக கதைகளை அறவே விட்டு ஜகத்காரண விசாரஞ்செய்யுங்கள். ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வகை வசன த்தைக் கேட்டு அம்மறையவாயாவரும் மிகவும் மகிழ்வுற்றனர். அவர்களெல்லாரும் ஜகத்காரணத்தைக் கேட்கும் பொருட்டுப் பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் விருத்த மறைய வரை நோக்கி இங்கனங கூறததொடங்கினர்: - ஹே பிரஹ்மவேத்தாக்களே! தாங்கள் நிச்சயஞ்செய்துள்ள ஜகத்காரணத்தைக்கிருபை செய்து எங்கள் பொருட்டுக் கூறவேண்டும்; யாங்கள் யாவரும் அதனைக கேட்கின்றோம். ஹே சந்நியாசியரே! இவ்வாறு மறையவர் கூறியபோது அந்தப் பிரஹ்மவேத்தாக்கள் மறையவர் யாவரையும் தர்ககுசலரெனவுணர்ந்து நானாவகையாய் யுக்திகளால் அம்மறையவ ர்க்கு ஜகத்காரண ததைக் கூறினர். ஹே மறையவரே! இவ்வுலகமானது யாதொரு காரணமுமின்றியேயுண்டாயிருக்கின்றது என நீங்கள் கூறுவீர்களாயின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆடைமுதலிய காரியங்கள் நூன் முதலிய காரணங்களின் றியே உண்டாகாததேபோல இக்காரியரூபவுலகமும் ஒரு காரணமின்றி யுண்டா காது. காரணமின்றியே காரியோற்பத்தியை யங்கீகரிப்பினோ நூல்வடிவ காரணமின் றியே ஆடைவடிவ காரியமுண்டாதல் வேண்டும். அல்லது காரணமின்றியே காரியமுண்டாகுமாயின், புத்திரரூபகாரியோறபத்தியின் பொருட்டு மனைவிக்குப் புருஷசமீபஞ் செல்லலுண்டாகலாகாது. அவ்வாறே புருஷனுக்கும் மனைவி சமீபத் தே செல்லக்கூடாதாம், தனத்தையடையும்பொருட்டுத் தனமற்றவன் சேவையைச் செய்யலாகாது, பசிதாக நீககப்பொருட்டு அன்ன ஜல அடைவிற்காகச் சுழலலாகாது, அன்னஜலபக்ஷணமின்றியே பசிதாக நீக்கமுண்டாக வேண்டும், சீத, ஆதப நீக்கப் பொருட்டு ஆடை, வீடு சம்பாதிப்பதில் முயலலாகாது. இவை முதலாகச் சர்வ வியவகார அபாவமாமாதலின் காரணமின்றி எக்காரியோற்பத்தியுமுண்டாகாதாம். ஆகையால், உலகவடிவகாரியத்திற்கும் ஒரு காரணத்தை யுடன்படல்வேண்டும். இப்போது பகிர்முகவாதி காரியோற்பத்தியிற் காரண அபாவத்தையே காரணமென வெண்ணுவன்; அவன் மதத்தைக்கண்டிப்பாம்: - ஹே மறையவரே! பகிர்முகவாதி யானவன் பீஜாதிகாரணங்களின் அபாவத்தையே அங்குராதிகாரியப் பொருட்டுக் காரணமென்பன். அவன்மதத்தே முற்கூறிய சர்வ வியவகார அபாவமாகிய மகாதோஷமுண்டாமாதலின் அவன் மதம் அத்தியந்தம முரணாம். அல்லது, காரண அபாவத்தையே காரணமென்பவனை இது கேட்கவேண்டும்: - காரியோற் பத்தியில் எக்காரணாபாவத்தை நீ காரணமென வுடன்பட்டனையோ அது முற்றுமின்மையா? முன்னின்மையா? பின்னின்மையா? ஒன்றொன்றன்மையா? அவற்றுள் முதற் பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கினது சம்பவியாது; ஏனெனின், இவ்வுலகம் காரணமின்றியே யுண்டாம் என்னும் பிரதிஞ்ஞையைச் சித்தஞ்செய்வான் காரணாபாவத்தை

ஜகத்காரணமென வுடன்பட்டான்; அது காரணமானபோது காரணமின்றியே ஜகத்துண்டாமென்னும் பிரதிஞ்ஞை பொய்யாய்ப்போமன்றோ. அல்லது, காரணா த்தியந்தாபாவம் காரியோற்பத்தியில் ஹேதுவாயின் அது யாண்டுஞ்சுலபமாமாத லின்யாண்டுங் காரியோற்பத்தி யுண்டாதல் வேண்டும். யாண்டுமெல்லாக்காரி யோற்பத்தி காணப்படுவதின்றாம். ஆகையால், யாண்டுங் காரியோற்பத்தியின் கண் காரணமுற்றுமின்மை காரணமாகாதாம். இங்ஙனம் காரணமின்றியே காரியவுலக முண்டாம் என்னும் பிரதிஞ்ஞையின் ஹானிரூபதோஷத்தை முன்னின்மை முதலியவற்றுங் கண்டுகொள்க. இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், முன்னின்மையானே காரியோற்பத்தியை யங்கீகரிக்கின், அவன்பாலிதுகேட்கவேண்டும்: - கடாதிகாரியோற்பத்தியாங்கால் அம்முன்னின்மை அழிகின்றதா? அழியாதிருக்கின்றதா? முதற்பக்ஷத்தையுடன்படி இதுகேட்க வேண்டும்: - அம்முன்னின்மை கடாதிகளுண்டாவதற்கு முன்னே அழிகின்றதா? பின்னாசமாகின்றதா? முதற்பக்ஷத்தையுடன்படின் அது சம்பவியாது. ஏனெனின், கடமுண்டாவதற்குமுன் இறந்தகுலாலன் அதற்குக் காரணமல் லனாவதே போல் முன்னரே நாசமாய முன்னின்மையும் கடாதியுற்பத்தியிற காரணமாகாதாம். அதனானே காரியோற்பத்தியை யங்கீகரிக்கினோ ஒழிந்த குலாலனாலுங் கடோற்ப த்தியாதல் வேண்டும்; ஆனால், அவன் அதற்குக் காரணமாகான். ஆகையாலவை யுதியாததற்குமுன்னேயொழிந்த முன்னின்மை அவற்றிற்குக் காரணமாமெனக் கூறல் முற்றினுமுரணாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தை யுடன்படினோ இது கேட்க வேண்டும்: - அம்முன்னின்மை ஏகமா? அநேகமா? ஏகமெனின், இப்போதிருக் கின்றதா? இல்லையா? இல்லையெனின், அது சம்பவியாது, ஏனெனின், சர்வகாரியங் கட்கும் காரணரூப ஒருமுன்னின்மை இக்காலிலதாயின் காரணமின்றிக் காரியோற் பத்தி சம்பவியாதாமாதலின் இப்போது கடாதிகளினுற்பத்தி யுண்டாகலாகாது; ஆனாலிப்போதும் அவற்றினுற்பத்தியை யாவருங்காண்கின்றோம். ஆகையாலிப்போ ததனின்மை சம்பவியாதாம். இருக்கின்றதெனின்? அதுவுஞ்சம்பவியாது. ஏனெனின், காரியமுதயமான பின் அதுநாசமாய்விடுமென்பது யாவருமுடன்பட்ட விஷயமாம். இதுவரையநேககாரியமுண்டாகியும் அது நாசமாகாதிருப்பின் அஃதெக்கால் நஷ்டமாகும்? அல்லது, இவ்வுலக்காரணமாய் அவ்வொருமுன்னின்மை நஷ்டமாயின் இக்காரியம் மீண்டுண்டாமா? உண்டாகாதா? உண்டாமெனின் அது சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், வாதியானவன் முன்னின்மையையே உலககாரணமென வங்கீகரித்தனன் அஃதழிந்தபின்னும் உலகவுற்பத்தியையுடன்படின் காரணமின்றியே காரியோற்பத்தி யங்கீகரித்ததாகும். ஆகவே அவன்மதத்தே நூலின்றியே ஆடையு தயமும் அன்ன ஜல மருந்தாமலே பசி தாகநிவிருத்தியும் ஆமென்னும் முற்கூறிய சர்வ தூஷணப் பிராப்தியுண்டாம். அல்லது அம்முன்னின்மையாகிய காரணமழிந்த பின்னர்க் காரணமின்றியே உலகவடிவ காரியோற்பத்தி யுண்டாவதேபோல இப்போதும் நூன்முதலியவையின்றியே ஆடை முதலிய காரியங்கள் ஏன் தோற்ற வில்லை? இக்கால் நூன்முதலிய காரணமின்றி ஆடை முதலிய காரியங்கள் உண்டாவதில்லை. முதலில் முன்னின்மைவடிவ காரணமின்றி உலக்காரிய வுற்பத்தியாம் என்னுமர்த்தசித்தியின் பொருட்டு வாதி யாதேனும் யுக்தியைக்கூற வேண்டும்; ஆனால் அத்தகைய யுக்தியொன்றுமின்றாம், ஆகையாலஃதழிந்தபின்னர் இக்காரியமுண்டாமென வாதிகூறல் முற்றும் முரணாம். அஃதழிந்த பின்னர்க் காரிய

முண்டாகாதென் றுரைத்ததுஞ சம்பவியாதாம், ஏனெனின், காரண நாசானந்தாம் காரியமுண்டாகாதாயின் சிரவணாதிசாதனங்களின்றியே மோக்ஷப்பிராப்தியா மாதலின அதன்பொருட்டு நானாவகைப் பிரஹ்ம சரியாதி சாதனானுஷ்டானம் நிஷ்பலமாம். அல்லது, அம்முன்னின்மைக்காரண மழிந்தபின்னர் மீண்டும் சம்சாரோற்பததியுண்டாகாதாயின அநேகம் வாதியர் அநாதியாயும் அநந்தமாயும் உடன்பட்ட இவ்வுலகத்தே அந்தத்தோடு கூடியதாந் தன்மை சித்திக்கும், அது சித்திக்கவே ஸாதித்தன்மையும் அவசியஞ் சித்திக்கும். ஏனெனின், நாசத்தையுடைய னயாவையோ அவையுற்பத்தியுடையனவும் ஆம், கடாதிகள் போலும். யாவனிவ் வுலகை உற்பத்தியுடையதாயும் நாசமுடையதாயும் அங்கீகரித்துளானோ அவன் முக்தரென அங்கீகரித்தவர்க்கும் மீண்டுஞ் சம்சாரப் பிராப்தியுண்டாதல் வேண்டும். அவர்கட்கு மங்ஙனமுண்டாயின் அவனுடன்பட்ட முக்திசாதன முழுதும் வியர்த்த மாம், இத்துணையால உலககாரணரூப முன்னின்மை ஏகமென்னும் பக்ஷங் கண்டிக்கப்பட்டது, இனியவ்வ நேகமென்னும் பக்ஷங் கண்டிக்கப்படும்: - அநேகமெ னின? இது கேட்க வேண்டும், எவ்வாதியும் ஸ்வரூபமாக அபாவபேதம் அங்கீகரிப்பதில்லை; மற்றோ, பிரதியோகியின் பேதத்தினானே அங்கீகாரமாம். கடாதிப்பிரதியோகி பேதத்தால கடாபாவாதிபேதம் உண்டாதலே போல முன்னின் மையின் பேதமும் பிரதியோகி பேதத்தினானே அங்கீகரிக்க வேண்டும். அம்முன்னி ன்மைப் பிரதியோகித்தன்மை யாதின்கண்ணுளது? காரணத்தின் கண்ணா? காரியத்தின் கண்ணா? காரணத்தின் கண்ணெனின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், அது வாதிமதப்படி அநாதியாமாதலின் அத்தகையதற்கு யாதொரு காரணமு மின்றாம். காரியத்தின் கண்ணெனின்? அதுவும் சம்பவியாது; ஏனெனின், முன்னின் மைப் பிரதியோகித்தன்மையைக் காரியத்தின்கண்ணுடன்படின் காரிய அபாவத்தே காரணரூபத்தன்மை சித்தமாம், அதனையவனங்கீகரியான். ஏனெனின், காரண அபாவத்தே காரணரூபததன்மை அங்கீகரித்த பிரதிஞ்ஞை ஹானியாம், ஆகவே காரணமின்றியே காரியோற்பத்தி அங்கீகரிக்க வேண்டிவருமாதலின் அதன்கண்ணே முற்கூறிய சம்பூரணதோஷமும் இப்பக்ஷத்தேவரும். அல்லது, முன்னின்மையையே காரணமெனவுடன்படின் அவன்பாலிது கேட்க வேண்டும்: - அம்முன்னின்மையின் கண் முன்னின்மைத்தன்மையான காரணத்தன்மையுளதா? கடமுன்னின்மைத் தன்மை முதலிய விசேஷ வடிவத்தானே காரணத்தன்மையுளதா? முதற் பக்ஷத்தை யுடன்படின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், அங்ஙனமாயின் கடமுன்னின்மையால் படாதிகாரியங்களும் உண்டாதல் வேண்டும், ஆனாலவ்வாறுண்டாவதின்றாமாதலின் அது சம்பவியாமை காண்க. இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கினோ அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், கடத்தின் முன்னின்மை கடத்தின் காரணமாம், படத்தின் முன்னின்மை படத்தின் காரணமாம் எனக்கூறலால் இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - பிரதியோகித்தன்மைச் சம்பந்தத்தால் கடரூப விசேஷண விசிஷ்ட முன்னின்மை கடத்தின் காரணமும், அங்ஙனமே படமுன்னின்மை படத்தின் காரணமுமாம்; அம்முன்னின்மையின்கண் கடரூப விசேஷண விசிஷ்ட ரூபத்தன்மை கடவிசிஷ்ட முன்னின்மையென விசிஷ்ட ஞானமுண்டாயின் துணியப்பெறுவதாகும். அவ்விசி ஷ்டஞானமும் முதலில் கடரூப விசேஷணஞானமுண்டாயின் உண்டாம்; ஏனெனின் விசிஷ்ட ஞானமியாவும் விசேஷண ஞானவாயிலாகவேயுண்டாம், அஃதின்றியஃ துண்டாகாதாம். தண்ட விசேஷணஞானமுண்டான பின்னரே தண்டி

யென்னும் ஞானமுண்டாம். அஃதின்றியவ்விசிஷ்ட தண்டி ஞானமுண்டாகாதாம். ஆகையால், கடவிசிஷ்ட முன்னின்மையுணர்வின்கண்ணும் கடவிசேஷணஞானம் அவசியமுண்டாதல்வேண்டும். கடமுன்னினமையிருக்குங்கால் கடவிசேஷண முண்டாகவில்லையாதலின், அக்கடத்தே முன்னின்மையின் விசேஷணத்தன்மை யின்றாம். நிகழ்காலபதார்த்தமே விசேஷணரூபமாமாதலின் கடமுன்னின்மைத் தன்மைவடிவத்தாலும், படமுன்னின்மைத்தன்மை வடிவத்தாலும் அம்முன்னின்மை யின் கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! எனது மதத்தே நீர்கொடுத்த தூஷணம், விசிஷ்டஞானத்தின் கண்ணே விசேஷண ஞானத்தைக் காரணமென உடன்படின் வரும்; ஆனால், யான் அவ்வாறுடன்படுவதில்லை; மற்றோ, காரணாபாவத்தையே யாண்டுங்காரணமென உடன்பட்டுளேனாதலின் அத்தூஷணம் பொருந்தாதாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! விசிஷ்டஞானததே விசேஷ ஞானகாரணத் தன்மையைச் சர்வவாதிகளுமங்கீகரித்துளார், அதனை நீயங்கீகரியாவிடின், அஃதின் றி வேறெவ்வுபாயததானேனும் விசிஷ்டஞானமுண்டாகாதாதலின் கடவிசிஷ்ட முன்னின்மையென்னும் விசிஷ்டஞானம் நின்மத்ததே யொருகாலுமுண்டாகாது.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! மலடிமைந்தன் என்னும் சத்தத்தால் மலடி மைந்தன் என்னும் விகற்பரூப் ஞானமுண்டாவதேபோல, முன்னின்மைக்காலத்தே அக்கடமில்லாதிருப்பினும், அக்கடவடிவ விசேஷண விகற்பரூபஞானம் சம்பவித் தல்கூடும், அதன்பின்னர்க் கடவிசிஷ்டமுன்னின்மையெனனும் விசிஷ்டஞானம் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! நின்மதத்தோ மலடிமைந்தன் அத்தியந்தம் சத்தியமாவதேபோல முன்னின்மைக்காலததோ அக்கடமும அத்தியந்தமசத்தியமே யாமா லின் மலடிமைந்தனது முன்னின்மையென்னும் விசிஷ்டஞான முண்டாயி னும் அதன்கண்ணே அவனுக்குக் காரணத்தன்மையின்றாவதே போலக்கட முன்னின்மையென்னும் விசிஷ்டஞானமுண்டாயினும் அதன்கண்ணே அதற்குக் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! கடரூபகாரியமுண்டாகாதபோது அம்முன்னின் மைக்குக் கடத்தோடு சம்பந்தமின்றாயினும், கடரூபகாரியமுண்டானபோது அவ்விசேஷணத்தோடு அதற்குச் சம்பந்தமுண்டாம்; அவ் வருங்காலசம்பந்தத்தை யுடன்பட்டே அஃதுண்டாமுன்னரும் கடவிசிஷ்ட முன்னின்மையென வியம்பல் சம்பவிக்கும; பாலிய அவஸ்தையின்கண்ணே அரசகுமாரனுக்கு அரசத்தன்மை யோடு சம்பந்தமின்றாயினும் யௌவன அவஸ்தையின் கண்ணே அவனுக்க தனோடு சம்பந்தமாமாதலின் அவ்வருஞ்சம்பந்ததைக்கொண்டே யாவரும் அவனை யரசனென்பர்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! யௌவன அவஸ்தையின் கண்ணே அவ்வரச குமாரனுக்கு அரசத்தன்மையோடு சம்பந்தமாமாதலின் அவ் வருஞ்சம்பந்தத்தை யுடன் பட்டுப் பாலிய அவஸ்தையில் அவ்வரசகுமாரனிடத்தே அரசத்தன்மையைக் கூறல் சம்பவிக்குமாயினும், வருஞ்சம்பந்தத்தை அங்கீகரித்து, அம்முன்னின்மை யின்கண் கடவிசிஷ்ட ரூபத்தன்மையையுரைத்தல் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், கடரூபகாரியமுறபன்னமாங்கால் அம்முன்னின்மையிருக்குமாயின் அதற்கதனோடு சம்பாதஞ்சம்பவிக்கும், ஆனால் அஃதுண்டான பின்னஃதிராதாமாதலின் வருஞ் சமபந்தத்தை அங்கீகரித்தும் கட உற்பத்தியின் முன்னர் அம்முன்னின்மையின்கண் கடவிசிஷ்டரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது, கடகாரிய முண்டான பின்னர் அதனோடு அம்முன்னின்மைக்குச் சம்பந்தம் அங்கீகரிக்கின் அம்முன்னின்மை யின்கண் நித்தியரூபத்தன்மை சித்தமாம்; ஏனெனின், முன்னின்மையை யங்கீகரிக்கும வாதியர் யாவரும் காரிய உற்பத்தியால் அம்முன்னின்மைக்கு நாசத்தை யங்கீகரித் ளார், அக்காரிய உற்பத்தியும் அதன் நாசத்தைச செய்யா விடின், அஃதன்றி வேறு ஒன்றும் அதனை யழிக்காதாம்; ஆகையாலது நித்தியமே யாகும் யாது முக்காலத்தும் அபாதிதமாமோ அது நித்தியமெனப்படும், இவ்வகை நிததிய ரூபத்தன்மை அம்முன்னின்மையின்கண்ணே சம்பவியாதாம் ஏனெனின், காரியோற்பத்தியின் முன்னர் அக்காரிய உபாதானகாரணத்தேயிருக்கும் அபாவம் முன்னின்மையெனப்படும் இவ்வகையாய் முன்னின்மைச்சத்தப்பொருள் அந்த நித்திய முன்னின்மையின் கண்ணே பொருந்தாதாம். அல்லது, அம்முன்னின்மை யைச் சொரூபமாயே நித்தியமாகவுடன்படின், அந்நித்திய முன்னின்மையின் கண் அநேகரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம், ஏனெனின், அதனை நித்தியமாய் அங்கீகரித்து அநேகமென வுடன்படின் இதுகேட்கவேண்டும்: - பிரதியோகிரூப உபாதியின் பேதத்தி னானே அபாவத்தின் பேதமுண்டாம், ஸ்வரூபமாய் அதன் பேதமுண்டாகாதாதலின் அருநித்தியமுன்னின்மையின் பேதம் நித்தியபதார்த்தரூப உபாதியின் பேதத்தினா னேயுண்டாமா? அல்லது, அநித்தியத்தானேயா? முதற் பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், யாது முன்னின்மைக்கும் பின்னின்மைக்கும் அப்பிரதி யோகியாமோ அது நித்தியமாம், ஆன்மா அவ்விரண்டிற்கும் அப்பிரதியோகியாதலின் நித்தியமாவது போலவாம், அத்தகைய நித்தியபதார்த்தங்களிடத்தே அம்முன்னின் மைப் பிரதியோகித்தன்மை சம்பவியாதாம். பிரதியோகியின் பேதத்தினானே அபாவத்தின் பேதமுண்டாமாதலின், அந்நித்தியபதார்த்தரூப உபாதியின் பேதத்தால் அந்நித்திய முன்னின்மையின் பேதம் சம்பவியாதாம். அநித்தியபதார்த்தரூப் உபாதியின் பேதத்தால் நித்தியமுன்னின்மையின் பேதமாமென்னும் இரண்டாவது பக்ஷமும் சம்பவியாதாம். ஏனெனின், அநித்தியகடாதி பதார்த்தங்களின் பேதத்தாற் பின்னின்மையின் பேதமாவதே போல் அவற்றான் முன்னின்மையின் பேதத்தையு மங்கீகரிக்கின், அம்முன்னின்மையினும் வேறாய் பின்னின்மையை யுடன்படல் பயனற்றதாகும்; ஆனால், அம்முன்னின்மையே பின்னின்மைவடிவமாம். அவ்வாறு அங்கீகரிக்கினும், அம்முன்னின்மையின் கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது. மற்றோ, பின்னின்மை கடாதி காரியங்கட்கு விரோதியாவதேபோல் முன்னின் மையும் கடாதிகாரியங்களின் விரோதியேயாம். அல்லது, இப்பிரசங்கத்தே காரணாபாவத்தை முன்னின்மைவடிவமாயெண்ணின் அவன் மதத்தும் இவ்வெல்லா முற்கூறிய தூஷணமுமுண்டாம்; ஏனெனின், எக்காரண முன்னின்மைக்

காரணமாமோ அது நித்தியமாகுமாயின், அதன்கண்ணே அம்முன்னின்மையின் பிரதியோகித்தன்மை யுண்டாகாது, அநித்தியமாகுமாயின் அதன் முன்னின்மை பின்னின்மை வடிவமேயாம். கடாதிகளின் பின்னின்மையானது அவற்றிற்கு விரோதியாதலேபோல் மண்முதலிய காரணங்களின் பின்னின்மையும் விரோதியேயாமாதலின் பின்னின்மையாய் காரணத்தின் முன்னின்மையின் கண்ணேகாரண ரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். இத்துணையாற் காரணமுன்னின்மை உலககாரணம் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷங்கண்டிக்கப்பட்டது. இப்போது காரணத் தின் பின்னின்மை ஜகத்தின் காரணமாம் என்னும் மூன்றாவது பக்ஷங்கண்டிக் கப்படும்: - நாஸ்திகவாதியின் அபிப்பிராயத்தை யறியும்பொருட்டு முதலில் சித்தாந் தியானவர் வாதியை வினாவுகின்றனர்: - ஹே வாதியே! இவ்வுலகத்தே நித்தியா ரூபமாயும் அநித்திய ரூபமாயும் பிரசித்தமாய் மண் நூல் முதலிய பாவபதார்த் தங்களையே யாவரும் கடபடாதிகட்குக் காரணமாயங்கீகரித்துளார்; அவற்றைப் பரித்தியாகித்து அவற்றின் அபாவத்தை நீ காரணமென வுடன்பட்டது எப்பிரயோஜன சித்தியின் பொருட்டாம்? அப்பிரயோஜனத்தை நீ யென்பாற் கூறுதியெனச் சித்தாந்தியால வினவப்பட்ட நாஸ்திகனானவன் இவ்வாறு கூறுவானாயினன்: - ஹே சித்தாந்தியே! இவ்வுலகத்தே விரை முதலிய காரணங்களின் அழிவுண்டாகாத வரை அங்குராதிகாரியங்களி னுற்பத்தியுண்டாகாது; மற்றோ, மண், நீர்முதலி யவற்றின் சம்பந்தத்தால் அவ்விரையின் நாசமாங்காலே அவற்றின் உற்பத்தியாம். இவ்வகை வியவஸ்தையைக் கண்டு தான் யான் விரைமுதலிய பாவபதார்த்த ங்களை அங்குராதி காரியங்களின் பொருட்டுக் காரணமென வங்கீகரிக்கவில்லை; மற்றோ, அவற்றின் அபாவத்தையே அங்குராதிகளின் காரணமாயங்கீகரித்துளேன். இவ்வகையாய் வாதியின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டுச் சித்தாந்தியானவர் கூறுகின்றார் -ஹே வாதியே! விரைமுதலியவை நாசமாங்கால் அங்குராதிகாரி யங்களின் உற்பத்தியாம் என்னும் நினது வசனத்தால் இவ்வபிப்பிராய மறியப் பெறும்: - விரைமுதலிய காரணங்களின் முன்னின்மை அங்குராதிகளின் காரண மன்றாம், மற்றோ விரை முதலிய காரணங்களின் பின்னின்மையே அவற்றின் காரணமாம். அதுவும் அங்குராதி காரியவுற்பத்தியின்கண்ணே காரணமாகாதாம்; ஏனெனின், காரணத்தின் பின்னின்மை காரியோற்பத்தியின் கண்ணே காரணமாயின் உயிர்களின் ஜாடராக்கினியின்கண் விரை முதலிய அநேக காரணங்களின் பின்னின்மையுண்டாமாதலின், அவற்றால் அவ்வுதரத்தே அங்குராதி காரியங்களினு ற்பத்தியாதல்வேண்டும் ஆனாலவ்வாறுண்டாவதின்றாம்; ஆகையால், காரணப் பின்னின்மையின்கண்ணே காரணத்தன்மைசம்பவியாது. அல்லது, எப்பொருள் எப் பொருளையுண்டாக்குமோ அப்பொருள் அப்பொருட்குக்காரணமாம். நூலானதுபடரூப காரியத்தையுண்டாக்குமாதலின் அந்நூலதன்காரணமாம். விரை முதலியவற்றே அங்குராதிகாரியங்களின் ஜனகத்தன்மைபை அங்கீகரியாவிடின் விரைமுதலிய வற்றே காரணரூபத்தன்மையேயின்றாமாதவின் அகாரணரூப விரைமுதலிய வற்றின் அபாவத்தைக்காரணாபாவமென்னும் நாமத்தாற கூறுவானாயின், அவன் வசனம் என்வாயில் நாவில்லையென்னும் வசனம் வியாகாததோஷமுடைய தாவதே போலத் தோஷமுடையதேயாகும். ஒருபொருளைசசித்திசெய்யும் பொருட்டுக் கூறும்வசனத்தால் அப்பொருளின்பாதமுண்டாமாயின் அது வியாகாத தோஷமெனப்படும். அல்லது, விரைமுதலிய காரணங்களின் அபாவத்தை அங்குராதி

காரியங்களின் உற்பத்தியின் கண்ணே காரணமெனவங்கீகரிப்பின் அநவஸ்தாதோஷப்பிராப்தியுமுண்டாம். ஏனெனின், விரைமுதலியவற்றினபாவம் காரணாபாவ ரூபமாமாதலின், அது அங்குராதிகளின் காரணமாவதே போல் விரையபாவாபாவமும் விரையபாவவடிவகாரணா பாவமாம். ஆகையால், அங்குராதிகளின் காரணமாம். இவ்வண்ணம் மூன்றாவதயாவம் நான்காவதபாவமே முதலாக எல்லா அபாவங்கட்கும் காரணாபாவரூபத்தன்மை யுண்மையின் அங்குராதிகாரியோற்பத்தியின் கண் காரணரூபத்தன்மையாம். இவ்வாறு காரணங்களின் அநவஸ்தையுண்டாம். அல்லது, காரணத்தின் பின்னின்மை காரியவுற்பத்தியின்கண்ணே காரணமாமென வாதி கூறுதல் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தினும் முரணாம். ஏனெனின், இவ்வுலகததே குண்டலகங்கணாதி காரியோற் பத்தியின்பின்னர் அவற்றின்கண்ணே யாவருக்கும். சுவர்ணரூபகாரணம்பிரத்தியக்ஷமாய்ப்பிரத்தியாகும்; அங்ஙனமே ஆடையின்கண்ணுந் தோற்றும். இவைமுதலாகிய பாவகாரியங்களில் தத்தம் உபாதானகாரணமனுகதமாய்த் தோற்றும். காரணத்தின்பின்னின்மையுண்டாமாயின், குண்டலகங்கணாதி காரியங்களிடத்தே சுவர்ணரூபகாரணமும், படத்தே தந்துவுந் தோற்றலாகாது. ஆகையாற் காரியவுற்பத்தியின் கண்ணே காரணத்தின் பின்னின்மை காரணமாம் என வாதி கூறுதல் சர்வ லோகானுபவவிருத்தமாம் அல்லது, முன்னர் வாதியானவன் விரையழிவால் அங்குரரூப காரியோற்பத்தியைக் கூறினன், அவ்வாறு கூடாதாம்; மற்றோ, அவ்விரை நாசமாயினும் அதனுள்ளிருக்கும் மண்ணவயவம் நாசத்தையடையாதாதலின் அவ்விரையினவயவமே அவற்றினுற்பத்தியிறகாரணமாம். அல்லது, காரணத்தின் முன்னின்மையே ஜகத்தின் காரணமென்னும் இரண்டாவதுபக்ஷத்தே முன்னர்ச் செய்யப்பட்ட விகற்பங்களில் கொடுத்த தோஷங்கள் யாவும் பின்னின்மை முற்றுமின்மை ஒன்றொன்றன்மைப் பக்கங்களிலும் உண்டாம். இக்காரணத்தானும் அக்காரணப் பின்னின்மையின் கண்ணே ஜகத்காரணத்தன்மை சம்பவியாது. இக்கடம் படத்தினும் வேறு, இப்படம் கடத்தினும் வேறு என்னும் ஞானவிஷயமாய் பேதரூப அன்னியோன்னியாபாவத்தின் கண்ணே ஜகத்காரணத்தன்மை எவ்வாதிக்குந் தோற்றுவதேயின்றாமாதலின் காரண அன்னியோன்னியாபாவம் ஜகத்தின் காரணமாமென்னும் நான்காவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாது. இப்போது சூனியவாதியின் மதத்தைக் கண்டிப்பாம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! முற்கூறிய தூஷணங்களின் பிராப்தியுண்டாதலின் நான்கபாவத்தும் ஜகத்காரணத்தன்மை சித்தியாதபோது சூனியத்திற்கும் அது சம்பவியாதாம். சூனியத்தையே ஜகத்காரணமென வுடன்பட்டவன் அத்தியந்தாபாவத்தையே சூனியமெனக் கூறுவன். அது மலடிமகனைப் போல் அத்தியந்தம் அசத்தியமாமாதலின் மலடிமகனுக்கு எக்காரியவுற்பத்தியின் கண்ணும் காரணரூபத்தன்மை யிலதாவதேபோலச் சூனியத்திற்குமிலதாகும். அல்லது, சூனியத்தையே காரணமென வுடன்படின் அவன்பாலிது கேட்க வேண்டும்: - அச்சூனியத்திற்குப் பிரதியோகி யாதாம், காரியம் பிரதியோகியா? காரணம் பிரதியோகியா? இரண்டும் பிரதியோகியா? காரியமெனின், அது சம்பவியாது. ஏனெனின், அவ்வாதியானவன் காரியோறபத்தியின்கண்ணே காரணாபாவத்தை ஹேதுவென வுடன்பட்டு அதனைப் பரித்தியாகஞ்செய்து காரியாபாவத்தைக் காரணமெனவுடன்படின் பூர்வப் பிரதிஞ்ஞையின் ஹானியுண்டாம், தன் சித்தாந்தத்தை விடுதலாகிய அபசித்தாந்த தோஷமுமடையும், அல்லது, காரிய அத்தியந்தாடாவத்தைக் காரணமென வுடன்

பட்டவன்பால் இது கேட்கவேண்டும்: - அக்காரிய அத்தியந்தாபாவம் லோகப்பிரசித்த காரணங்களின் அபேக்ஷையின்றியே காரியோற்பத்தியைச் செய்கின்றதா? தண்டரூபகாரணம், சக்கிரகுலாலாதிகாரணங்களை யபேக்ஷித்துக் கடரூபகாரிய த்தை யுண்டாக்குவதேபோல் அக்காரிய அத்தியந்தாபாவமும் உலகப்பிரசித்த காரணங்களையபேக்ஷித்தே காரியோற்பத்தியைச் செய்கின்றதா? முதற்பக்ஷத்தை யுடன்படிற் சம்பவியாதாம். ஏனெனின், ஆடைமுதலிய காரியங்கள் உண்டாவதற்கு முன்னர் அவற்றின் அத்தியந்தாபாவம் நூன் முதலியவற்றேயிருப்பதேபோல் அன்னியபதார்த்தத்தின்கண்ணு முளதாதலின், அவ்வியாவற்றிலும் படாதி சர்வகாரி யங்களி னுறபத்தியுண்டாதல் வேண்டும்; ஆனால் அங்ஙனமுண்டாவதின்றாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவன் மதத்தே மலடிமைந்தன் அத்தியந்தம் அசத்தியமாவதேபோலக் கடபடாதி காரியங்களும் தமதுற்பத்தியின் முன்னர் அத்தியந்தம் அசத்தியமேயாமாதலின், உலகப்பிரசித்த தண்டாதிகாரணங்களோடு கூடிய கடாத்தியந்த அபாவத்தால் கடகாரியோற்பத்தியுண்டாவதே போல் உலகப் பிரசித்த மலடியாகிய காரணத்தோடு கூடிய அம்மலடிமைந்தனத்தி யந்தாபாவத்தால் அம்மலடிமைந்தனும் உண்டாதல் வேண்டும்; ஆனால் அவ்வாறாவதின்றாம். ஆகையால், வேறு காரணாபேக்ஷை யோடு கூடிய அக்காரிய அத்தியந்தாபாவத்தின்கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! காரியோற்பத்தி செய்யும் சக்தியையுடைய பொருளே அக்காரியோற்பத்தியின் கண்ணே காரணமாகும்; மிருத்திகை தண்ட சக்கிராதிகளிடத்தே கடகாரியோற்பத்திசெய்யுஞ் சக்தியுளதாதலின் அவை கடத்தின் காரணமாம். மலடியிடத்தே புத்திரனையுண்டாக்குஞ் சக்தியின்றாதலின் அவள் புத்திரகாரணமேயன்றா வளன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! காரியத்தையுண்டாக்குஞ் சக்திக்கு வடிவம் யாதாம் என்பதை நீ கூறுவாயாக?

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! எதன் வலிமையாற் காரணம் காரியத்தைச் செய்யுமோ அதுவே சக்தியாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! அச்சக்தி காரணத்தினும் பின்னமா? அபின்னமா? பின்னமெனின், அச்சக்தி காரணா பேக்ஷையின்றியே காரியஜனகமா? அல்லது அச்சக்தியைப்போல் அக்காரணமும அக்காரியத்தின் ஜனகமா? முதற்பக்ஷ த்தை யுடன்படின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், அச்சக்தியினும் வேறாயுள்ள காரணங்கள் யாவும் காரியஜனகமாகா தொழியுமேயாயின் அவற்றின்கண்ணேகார ணத்தன்மையே யிராதாம. இரண்டாவ துபக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ்சம் பவியாதாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகப்பிரசித்த காரணங்களாலும் காரியோற்பத்தி யுண்டாமாயின் அச்சக்தியைக் காரணமெனவங்கீகரித்தல் வியர்த்தமாம். அபின்னமெ ன்னு மிரண்டாவது பக்ஷதததை பங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அச்சக்திகாரணத்தினும் அபின்னமாயின் சக்தி, காரணம் என்னுமிருநாமங்களும்

ஒரேபொருளின் வாசகங்களாம். இக்காரணத்தானும் அச்சக்தி வியர்த்தமாகும். இவ்வண்ணம க்ச்சக்தியின் சித்தியுண்டாகாதபோது காரிய அத்தியந்தா பாவத்தை யே காரணமாயெண்ணுபவர் மதத்தே கடா திகாரியங்கள் போல மலடி மைந்தனு முண்டாதல்வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! தாமுண்டாவதற்கு முன்னர்க்கடாதி காரியங்கள் அத்தியந்தமசட்ஜ்தியங்களா மாயினும் அவை மண் நூன் முதலிய காரணங்களாலே யேயுண்டாம். மலடியோ புத்திரோற்பத்தியிற காரணமேயன்றா மாதலின் அவளிடத்திருந்து புத்திரோற்பத்தியுண்டாகாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! மலடியின்கணணே புத்திரகாரணத்தன்மை யின்றாமெனக கூறுமுன்னிடத்தேயாமிது கேட்கின்றோம்: - அம்மலடியின்கண்ணே புத்திரகாரணத்தன்மை யின்றாமென்பதன்கண்ணேயாதேதுவாம்? புத்திர காரியங்கா ணாமையே அதன்கணணே ஹேதுவாகுமாமெனக் கூறுவையேயாயின், அக்காணாமையின்கண் தான் யாதேதுவாம மலடித்தன்மையும், அவளிடத்தே காரணத்தன்மையினபாவமும் அதன்கண் ணேதுவாமெனக்கூறின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், அம்மலடியிடத்தே அவ்விரண்டுஞ்சந்த்தமாகுமாயின் அவனது காணாமை சித்திக்கும், அதுசித்திக்கின் அவ்விரண்டுஞ சித்திக்கும். இவ்வகையாய் அன்னியோன்னியாசிரய தோஷப் பிராப்தியுண்டாம். அல்லது, ஹே வாதியே! சத்கா ரியவாதியாகிய சாங்கியாதியர் கடாதிகாரியங்கள் உற்பத்தியின் முன்னர் மிருத்தி கை முதலிய காரணங்களில் சூக்ஷுமரூபமாயிருக்கின்றனவென வுடன்படுவதே போல் அசத்காரியவாதியாகிய நீ யுடன்படுவதில்லை; மற்றோ, நின்மதத்தே உற்பத் தியின் முன்னர்க் கடாதிகளின் அத்தியந்தாபாவம் மிருத்திகை முதலியவற்றே யிருப்பது போலவே தந்து முதலியவற்றுமிருக்கும். ஆகையால், நின்மதத்தேமிருத் திகையினின்றும் கடமுண்டாவதேபோலத் தந்துவினின்றும் உண்டாகவேண்டும். இவ்வண்ணம் சம்பூரண காரியங்கள்யாண்டுமுண்டாக வேண்டும், ஆனாலங்ஙன மாவதின்றாம், இக்காரணத்தினானும் நின்மதம் அசங்கதமாம். அல்லது கடாதி காரியங்களை அத்தியந்தம் அசத்தியமெனவங்கீகரிப்பவன்மதத்தே மிருத்திகை முதலிய சத்தியபதார்த்தங்கட்குக் கடாதிகளின் காரணரூபத்தன்மை சித்தமாக மாட்டாதாம்; ஏனெனின், சமானவியற்கையை யுடையபதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம் காரிய காரண பாவமாமன்றி விலக்ஷணவியற்கையுடையவற்றிற் காகாதாம். ஆகை யால், மண்முதலிய உண்மைப் பொருள்களில் கடமுதலிய இன்மைப் பொருள்களின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது, அசத்திபகாரியவாதியராய் நையாயிகா தியர் கடாதி காரியங்கள் தம்முற்பத்தியின் முன்னர் அத்திபந்தம அசத்திய மாமாயினும் அவை சத்தா ஜாதியின் சம்பந்தத்தால சத்து வோற்பத்தியையடையு மென்பதுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின். அத்தியந்தம் அசத்திய கடா தி பதார்த்தங்களின் கண்ணே சத்தாஜாதி சம்பந்தத்தால் காரிய ரூபத்தன்மை யுண்டாகுமாயின் மலடிமைந்தனிடத்தும் அதன் சம்பந்தமும், அதனாற் காரிய ரூபத்தன்மை யுமுண்டாதல் வேண்டும்; ஆனாலவ்வாறாவதின்றாம். ஆகையால், சத்தாஜாதி சமபந்தத்தால் அசத்தியகாரி யோற்பத்தியை அங்கீகரித்தல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அல்லது, காரியத்தையசத்தியமெனவுடன் படுபவன் மதத்தே காரணத்

திற்கும் அசத்திய ரூபத்தன்மையே சித்தமாம். அவ்வாதியானவன் ஒரு யுக்திப் பிரமாணமின்றிக் தன்னிச்சையினானே காரியத்தை யசத்தியமென நினைந்து காரணத்தைச் சத்தியமென நினையினோ அவன்மதத்தே 'அர்த்தஜரதீய' நியாயப் பிராப்தியுண்டாம் தன்னிச்சையினானே ஒரங்கத்தைக்கவர்ந்து ஒரங்கத்தைப் பரித் தியாகித்தல் அர்த்த ஜரதீய நியாயமெனப்படும். அல்லது, அந்த நியாய நிவிருத்தியி ன் பொருட்டு அவன் காரணத்தையும் அசத்தியமாயே அங்கீகரிக்கினோ அவனது சித்தாந்தம் ஹானியாம்; ஏனெனின், சத்தியகாரணத்தினின்றும் அசத்திய காரியமுற் பத்தியாம் என்னும் அவனது சித்தாநதம நஷ்டமாமன்றோ. அல்லது, இவ்வுலகத்தே அசத்தியரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் மலடிமைந்தன் மனுடக்கோடு முதலியவற்றினி ன்றும் படதைலாதிகாரியங்களினுற்பத்தி காணவருவதின்றாம்; மற்றோ, சத்திய ரூபமாய் தந்து, திலம் முதலியவற்றினின்றுமே அவை யுற்பன்னமாவனவாய்க் காணப்பெறுகின்றன; இக்காரணத்தினானும் அசத்திய பதார்த்தங்களில் காரணரூபத் தன்மை சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! தந்து முதலிய சத்திய காரணங்களிருப்பின் படாதிகளினுற்பத்தியும், இல்லாவிடின் அவற்றின் அனுற்பத்தியும் ஆமென்னும் உலகரின் அன்வய வியதிரேகஞானம் யதார்த்தமாகுமாயின் அவ்வுணர்வால் காரண ங்களின் கண்ணே சத்தியரூபத்தன்மை சித்தமாம்; ஆனால், அவ்வன்வுய வியதிரேக ஞானம் மயல்வடிவமாம். ஆகையால், அதனால் காரணத்திற்குச் சாத்தியரூபத் தன்மை சித்தமாகமாட்டாது.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! இவ்வுலகத்துண்டாம் ஞானங்களெவற்றையும் மயல்வடிவமாய் அங்கீகரித்தல் நினக்குசிதமன்றாம்; மற்றோ, தருமிவடிவ வஸ்துவை விஷயஞ்செய்யும் ஞானத்தைப் பிரமாணரூபமாயே அங்கீகரிக்க வேண்டும். இக்காரணத்தினானே சாஸ்திரத்தின்கண்ணே இது கூறப்பெற்றுளது. இவ்வுலகத்தே பிரமை வடிவத்தானும் அப்பிரமைவடிவத்தானும் பிரசித்தமாய் ஞானங்கள் யாவும் தருமியம்சத்தின் கண்ணே பிரமைவடிவமேயாம். தோஷ வசத்தால் அப்பிரமைவடிவமாயினும் அது பிரகார அம்சத்தின் கண்ணே அப்பிரமை வடிவமாம்; தருமியம்சத்தின் கண்ணே எந்த ஞானமும் அப்பிரமைவடிவமாகாதாம். சுத்தியின்கண்ணே இது வெள்ளியென்னும் அப்பிரமைஞான முண்டாவதும் இது வென்னுந் தருமியம்சத்தின்கண்ணே பிரமைவடிவமேயாம், வெள்ளிவடிவப் பிரகாராம் சத்தின் கண்ணே அப்பிரமைவடிவமாம். அத்தருமியம்சத்தின் கண்ணே ஞானத்திற்குப் பிரமாண ரூபத்தன்மையை அங்கீகரித்தே பூர்வபக்ஷ சித்தாந்தங்களின் நிர்ணயமுண்டாம், ஆண்டுத் தருமியின் உண்மையாய் வடிவினும் வெளிப்பட்ட பொருள்களை விஷயஞ் செய்யும் பக்ஷம் பூர்வபக்ஷமாம். இரஜ்ஜுவின் கண்ணே சர்ப்பம் தண்டம் மாலை ஜலதாரை முதலிய பொருள்களை விஷயஞ் செய்யும் பக்ஷம் பூர்வபக்ஷமாதல் போலவாம். தருமியின் உண்மைவடிவத்தை விஷயஞ் செய்யும் பக்ஷம் சித்தாந்தமாம். இது இராஜ்ஜுவென்னும் இரஜ்ஜுவடிவ தருமியை விஷயஞ் செய்யும் பக்ஷம் சித்தாந்தமாதல்போலவாம். அத்தருமிய மசத்தின்கண்ணும் அந்த ஞானத்திற்குப் பிரமாணத்தன்மை அங்கீகரியாவிடின் பூர்வபக்ஷ சித்தாந்தங்களின் நிர்ணயம் உண்டாகமாட்டாதாதலின் தருமியம்

சத்தின்கண்ணே ஞானத்திற்குப் பிரமாணத்தன்மை அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அல்லது, கடாதிகாரியங்களிலும், மண் முதலிய காரணங்களிலும் அத்தியந்தம் அசத்திய ரூபத்தன்மையிருக்குமாயின் யாவருக்கும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் அது தோற்றல் வேண்டும். காரியகாரணரூப ஜகத்தின்கண்ணே நம்மனோர்கட்குப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் அவ்வசத்தியத்தன்மை தோற்றக்காணோம்; மாறாய், ஈணடுச் சத்தியரூபத்தன்மையே தொடர்ந்திலங்கு கின்றது. இக்காரணத்தினானும் காரிய காரணரூப ஜகத்திற்கு அசத்திய ரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது, காரிய காரண ரூபத்தானே பிரசித்தமாய் ஜகத்தானது மலடிமைந்தன் முயற்கோடுபோல அத்தியந்தம் அசத்திய ரூபமேயாயினும்; அவ்வசத்தியத்தன்மை சாக்ஷியான் மாவினானன்றி எப்பிரமாணத்தானும் சித்தமாக மாட்டாது. மற்றோ, சாக்ஷியையாசிரயித்தே சித்தமாம். ஆகையால், காரிய காரண வடிவஜகத்தானது அசாத்தியமாயினும் அவ்வசத்தியத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும் சாக்ஷியாய் ஆன்மாச்சத்தியரூபமாயேசித்திக்கும். அல்லது, ஜகத்தானது அத்தியந்தம் அசத்தாயின், இவ்வுயிர்கட்கு மயற்றசையின்றிப் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் மலடிமைந்தன் மனுஷக்கோடு முதலியவை தோற்றாததேபோல் மயற்றசையின்றிப் பிரத்தியக்ஷாதிப்பிரமாணங்களால் இவ்வுலகப் பிரதீதி உண்டாகலாகாது; மற்றோ, மலடிமைந்தன் மனுடக்கோடு முதலியன மயற்றசையிலேயே பிரதீதியாவதேபோல் இவ்வுலகும் மயற்றசையிலேயே பிரதீதியாக வேண்டும். ஆனால் மயற்றசையில் இவ்வுலகம் பிரதீதியாகவில்லை; மற்றோ, சர்வஜீவர்கட்கும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களாலேயே உலகப்பிரதீதி யாகும். ஆகையால், உலகில் அத்தியந்த அசத்திய ரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஆகவேயிப்பொருள் துணியப்பெறும்: - காரிய அத்தியந்தாபாவமும், காரண அத்தியந்தாபாவமும், காரிய காரணமென்னுமாண்டின் அத்தியந்தாபாவமும் இவ்வுலககாரணமாம் என்னும் மூன்று பக்ஷமும் சம்பவியாதாம், அல்லது, இவ்வுலகம் அத்தியந்தம் அசத்தியமாயின், அசத்திய பதார்த்தத்திற்கு எப்பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களோ டும் சம்பந்தமுண்டாகாதாம். அசத்திய மலடிமைந்தனுக்குப் பிரத்தியக்ஷாதிகளோடு சம்பந்தமுண்டாகாததேபோல அசத்திய ஜகத்திற்கும் பிரத்தி யக்ஷாதிப் பிரமாணங்க ளோடு சம்பந்தமுண்டாகாதாம், சம்பந்தமின்றிப் பிரத்தியக்ஷாதிகள் எப்பொருளின் ஞானத்தையுமுண்டாக்க மாட்டாவாதலின், சம்பந்தமின்றி அசத்திய ஜகத்தின் ஞானம் எப்பிரமாணத்தாலுமுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! வந்தியா புத்திரனிருக்கின்றானென்னுஞ் சத்தத்தால் அசத்தியமாய் அவன் ஞானமுண்டாவதேபோலக் காரிய காரணவடிவ அசத்திய ஜகத்தின் ஞானமும் சத்தப்பிரமாணத்தாற் சம்பவிக்குமன்றோ?

சமாதானம்: - எச்சத்தத்திற்கு, எப்பொருளின்கண், வாச்சியவாசகபாவ சம்பந்தம், எவனாற் கவரப்பெறுமோ, அவனுக்கு அப்பொருளினுணர்வை அச்சப்தஞ் செய்விக்கும். குடசத்தத்திற்குக் குடவியக்தியின்கண்ணே இக்குடவியக்தி குட சப்தத்தின் வாச்சியார்த்தம் என்னும் வாச்சியவாசகபாவசம்பந்தம் எவனாற் கவரப் பெற்றதோ அவனுக்கு அக்குடசப்தம் குடரூப வியக்தியையுணர்த்தும். அர்த்த சம்பந்த ஞானத்தானன்றி அச்சப்தம் எப்பொருளையும் போதியாது, அவ்வந்தியா

புத்திரரூப அர்த்தம் அத்தியந்தம் அசத்தியமாமாதலின், அத்தகைய பொருளின் கண் வந்தியா புத்திரன் என்னும் சப்தசம்பந்தம் எப்புருஷனுக்கும் ஆகாதாம். இக்காரணத் தானே மலடிமைந்தன் என்னும் சப்தத்தினானும் அவனது ஞானம் சம்பவியாது. அல்லது, வாதியானவன் வந்திபாபுத்திரன் என்பதாதி சப்தங்களால் அசத்திய வந்தியா புத்திராதி ஞானத்தை யுடன்படினும் பிரமைரூபமாய் உடன்படான்; மற்றோ, அதனை விகற்பரூபமாயுடன்படுவன்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! வந்தியாபுத்திசாகி அசத்திய பதார்த்தங்களின் விகற்பரூபஞானமுண்டாவதே போல் உலகின் விகற்பரூப ஞானமுண்டாம். இதன் கண்ணே எனக்குறுமானியென்னோ?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! வந்தியாபுத்திரஞானத்தைப்போல இவ்வுலக ஞானத்தை விகற்பமாயங்கீகரிக்கின், அவ்விகற்பஞானத்தால் எவருக்கும் பிரவிருத்தி நிவிருத்தியுண்டாகாததேபோல் இவ்விகற்பஞானத்தானும் உண்டாகாதாதலின், சர்வவியவகாரங்களின் லோபமுண்டாம். ஆகையால் வந்தியாபுத்திரஞானம்போல் இவ்வுலகஞானத்திற்கு விகற்பரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது எச்சத்தப் பிரமாணத்தால் அசத்தியபதார்த்தத்தைச் சித்திசெய்வனோ அச்சத்த ரூபகாரியமே காரணசத்திய ரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்; ஏனெனின், வாக்காதியிந்திரியங்களோடு கூடிய தேவதத்தாதி சரீரரூப சத்காரணத்திலிருந்தே சப்தரூபகாரியோற்பத்தி காணவருகின்றது. அசத்தியவந்தியா புத்திரசரீரத்திருந்து அச்சப்தரூபகாரியோற்பத்தி காணவருவதின்றாம். இக்காரணத்தினானும் அசத்தியபதார்த்தத்தின் கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! கேவலம் யுக்திபலத்தினால் யான் காரணத்தை யங்கீகரித்தேனில்லை; மற்றோ சாக்ஷாத்சுருதியே காரணத்தை யசத்தியரூபமாய்க் கூறுகின்றது. இத்திருசியப்பிரபஞ்சம் தனதுற்பத்தியின் முன்னர் அசத்தியமாகவே யிருந்தது. அவ்வசத்தியகாரணத்தினின்றும் இச்சத்தியரூபஜகத்தானது உண்டாயது என்னுமிச்சுருதியின்கண்ணே அசத்திய காரணத்திருந்தே ஜகத்தின் உற்பத்தி கூறப்பட்டுளதாதலின் இச்சுருதிப்பொருளின் கூடாமையால் கற்பனை செய்யப்பட்ட மாயையின் பலத்தால் அசத்தியத்தையே ஜகத்தின் காரணமென வுடன்பட்டுளேன்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! நின்மதத்தே வேதம் பிரமாணமாயின் சுருதிப் பொருளின் கூடாமையால் கற்பிக்கப்பட்ட மாயையின் பலத்தால் அசத்தியபதார்த்தத்தின் கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சித்தமாம்; ஆனால் நின்மதத்தே வேதம் பிரமாணமின்றாமாதலின் சுருதியின் பலத்தினானும் அசத்தியபதார்த்தத்தின்கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சித்தமாகமாட்டாது. நீ வேதத்தைப் பிரமாணமென வங்கீகரிக்கினும் அவ்வேதபகவானெவ்விடத்தும் காரியகாரணத்தின் அசத்திய ரூபத்தன்மையைக் கூறுவதில்லை. பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களினாலோ இவ்வுலகின் கண்ணே அசத்தியரூபத்தன்மை பிரத்தியாவதின்றாம். ஆகையால், நின்மதத்தே அக்காரியகாரண அசத்தியரூபத்தன்மை எப்பிரமாணத்தாற் சித்தமாம்; மற்றோ, அது எப்பிரமாணத்தானும் சித்தமாகாதாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! வேதத்தின் கண்ணே எவ்விடத்தும் அசத்திய பதார்த்தத்திற்குக் காரணரூபத்தன்மை கூறப்படவில்லையென நீர் கூறியது சம்பவியாது; ஏனெனின், என்னுஞ் சுருதி இவ்வுலகின் காரணத்தை அசத்திய ரூபமாகவே கூறியிருக்கின்றதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! இச்சுருதியின் கண்ணேயிருக்கும் அசத்துச் சப்தம், நினது அத்தியந்தாபாவரூப சூனியத்தை யுணர்த்துகின்றதின்றாம்; மற்றோ, அது உற்பத்தியின் முன்னர் இத்தூலஜகத்தின் அவ்வியாகிருதரூப சூக்ஷும அவஸ்தையையுணர்த்தும். அல்லது, அத்தியந்தாபாவரூப சூனியத்தையே ஜகத் காரணமாய ங்கீகரிக்கும் சூனியவாதியாகிய எனது பூர்வபக்ஷத்தை அவ்வசனம் அனுவாதஞ் செய்கின்றது; ஆனால், அவ்வசனத்திற்கு காரண அசத்திய ரூபத்தன்மையின் கண்ணே தாற்பரியமின்றாம். அதன்கண்ணே சுருதிவசனத்திற்குத் தாற்பரியமுண்டெனக் கற்பனை செய்யின் காரணசத்திய ரூபத்தன்மையை யுணர்த்தும் சுருதிக்கு முரணுண்டாம். ஹே பிரியதரிசன! இத்திருசியப்பிரபஞ்சம் தன்னுற்பத்தியின் முன்னர்ச சத்திய ரூபமாகவே யிருந்தது என்னுமிச்சுருதியின் கண்ணே காரண சத்திய ரூபத்தன்மை கூறப்பெற்றுளது, அஃதசங்கதமன்றோவாம். ஆகையால், காரண அசத்திய ரூபத்தன்மையின் கண்ணே அச்சுருதிவசனத்திற்குக் கருத்தின்றாம். இத்துணைக்கிரந்தத்தால் காரணாபாவத்தையும் காரியாபாவத்தையும் ஜகத்காரணமென வுடன்படும் வாதியரின் மதம் கண்டிக்கப்பட்டது. இப்போது பிரஹ்மத்தின் ண்ணே ஜகத்காரணத்தன்மை யைக்கண்டிப்பாம் : - ஹே மறையவர்களே! காரணாபாவத்தின் கண்ணும் காரியாபாவத்தின்கண்ணும் இச்சகத்தின் காரணத் தன்மை சம்பவியாததேபோலப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணும் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், தேசகாலபரிச்சேதமற்ற சஜாதீயாதிமுப்பேதமற்ற யாவற்றினு மதிகவஸ்துவே பிரஹ்மசப்தத்தின் முக்கியப் பொருளாம். இத்தகைய ஆநந்தஸ்வரூப அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே இச்சகத்காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எந்தப் பிரஹ்மத்தினின்றும் இச்சம்பூரண பூதபௌதிக ஜகத்தானது உற்பன்னமாயதோ என்பது முதலிய அநேகஞ்சுருதி ஸ்மிருதிகளில் பிரஹ்மத்திற்கே ஜகத்காரணத் தன்மை கூறப்பெற்றுளது. பிரஹ்மம் ஜகத்காரண மன்றாமாயின் அச்சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்கட்கென்னகதியாம்?

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே ! சுருதி வசனங்களில் பிரஹ்மத்திற்குச் சகத்காரணத்தன்மை கூறியதும் நிர்விகார அத்விதீயப் பிரஹ்மத்திற்கன்றாம்; மற்றோ, பிரஹ்மசப்தத்தின் கௌணார்த்தமாய ஆகாசாதிகட்கேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இப்பௌதிகப்பிரபஞ்சம் உற்பத்தியுடையதாவதே போல் ஆகாசாதிகளு முற்பத்தியுடையனவாமாதலின், அவற்றிற்கும் ஒரு காரணம் வேண்டும். என்னுஞ்சுருதியின் கண்ணே ஆன்மாவினின்றே ஆகாசத்திற்குற்பத்தி கூறப்பட்டுளதாதலின் அவற்றின் காரணத்தன்மை பிரஹ்மத்தின் கண்ணே சம்பவிக்குமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! வாஸ்தவமாயோ அவ்வத்விதீய நிர்விகாரப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே எப்பதார்த்தத்தின் காரணத்தன்மையுமின்றாம். ஆனால், அநேகஞ்சுருதி ஸ்மிருதிகளில் பிரஹ்மத்திற்கே ஜகத்காரணத்தன்மை கூறப்பட்டிருக்கின்றதாதலின் அவ்வத்விதீயப பிரஹ்மசமீபத்தேயிருந்து அதன் கண்ணே காரணத்தன்மைப் பிரதீதியைச் செய்விக்கும் வேறொரு அநாதிகாரண கற்பனை செய்யவேண்டும்; அக்காரண சம்பந்தத்தானே அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணும் காரணத்தன்மை தோற்றுகின்றது. ஆதலின், ஹே மறையவர்களே! காரணமின்றியே இவ்வுலகம் உற்பன்னமாம், அல்லது, அபாவத்தினானே யிவ்வுலக முண்டாம், அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தினானே இவ்வுலகமுண்டாம் என்னும் இம் மூன்று பக்ஷங்களிலும் முற்கூறிய சர்வதூஷணங்களின் பிராப்தியுண்டாமாதலின் அம்மூன்றுபக்ஷமும் அசங்கதமாம். ஆகையாலிஃதறியப்பெறும்: - அக்காரணங்க ளினும் வேறாயுலக்காரணம் யாதாம் என்னும் ஆராய்ச்சியை யாமியாவருஞ் செய்ய வேண்டுமென்பதே. ஹே பிராஹ்மணர்களே! எக்காரணத்தால் இவ்வெல்லா வுலகுமுண்டாமோ அதன்விசாரத்தை யிப்போது நீங்கள் நிறுத்துங்கள்; மற்றோ, முதலில் நாமியாவரும் இத்தூலசரீர'காரணத்தை யாராய்வாம்: - நமதித்தூலம் எக்காரணத்தாலுதித்துள்ளது.

சங்கை: - ஹே பகவன்? தந்தையின் வீரியத்தினானே இத்தூலசரீரோற் பத்தியுண்டாம்; இதுவிடயம் யாவருக்குத்தெரிந்ததேயாமாதலின், சர்வலோகப் பிரசித்த அர்த்தத்தே ஆராய்ச்சி செய்தல் பயனற்றதாம்.

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! தோல், இரக்தம், மாம்சம், மேதை, என்பு, மஜ்ஜை, வீரியம் என்னும் ஏழுதாதுக்களின் அந்தியமாய் வீரியத்தினானேயே இத்தூலசரீரோற்பத்தி யுண்டாகுமாயின்; புருடசரீரத்திருக்கும் வீரியத்தினானும் தூலசரீரோற்பத்தியுண்டாதல் வேண்டும்; ஆனாலவ்வாறுண்டாவதின்றாமாதலின், அவ்வீரியத்தே தூலசரீரகாரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தோன் முதலிய தாதுக்களோடு சேர்ந்துள்ள வீரியத் தின் கண்ணே தூலசரீரகாரணத்தன்மையின்றேனும் அவற்றினின்றும் தனிப்பட்ட வீரியத்தே அதுசம்பவிக்குமன்றோ.

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! தனிப்பட்ட விரியஞ் சரீரகாரணமாகு மாயின் காமாக்கினியின் தாபத்தால் அவற்றினின்றும் தனிப்பட்டு ஹிருதய தேயத்தையடைந்த வீரியத்தினானும் இச்சரீரமுண்டாதல் வேண்டும், ஆனாலங்கனு ண்டாவதின்றாமாதலின் அதன்கண்ணேயது சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தேகத்தின் கண்ணேயிருக்கும் அதுசரீரோற்பத்தியை யுண்டாக்காதாம்; மற்றோ, உபஸ்த இந்திரிய வாயிலாய் வெளிப்போந்த அது சரீர காரணமாகும்.

சமாதானம்: - ஹே மறையவர்களே! வெளிப்போந்த அஃதங்ஙனமாகுமாயின் நித்திராதோஷத்தால் வெளிப்போந்த வீரியத்தினானும் இத்தூலசரீரமுண்டாதல் வேண்டும்; ஆனாலவ்வாறுண்டாவதின்றாமாதலின் அதன் கண்ணே காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஸ்திரீசம்போகத்தால் வெளிப்போந்த அது காரண மாம்.

சமாதானம்: - ஹே மறையவர்களே! ஸ்திரீசம்போகத்தால் வெளிப்போந்த வீரியம் தூலகாரணமாகுமாயின், கனவின்கண்ணே அங்ஙனமாம் வீரியத்தினானும் தூலசரீரோற்பத்தி யுண்டாதல்வேண்டும்; ஆனாலவ்வாறாவதில்லையாதலின் அதன் பாற் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நனவில் ஸ்திரீ சம்போகத்தால் வெளிப்போந்த வீரியமே இத்தூலசரீரகாரணமாம்.

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! நனவிலங்ஙனஞ்செய்தலால் வெளிப் போந்த வீரியந் தூலகாரணமாகுமாயின் பாலிய விருத்த ஸ்திரீகளின் சம்போகத்தா ல் வெளிப்போந்த வீரியத்தினானும் இத்தூலோற்பத்தி யுண்டாதல் வேண்டும்; ஆனாலங்கனுண்டாவதில்லையாதலின் அதன்பாற் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! யௌவனஸ்திரீயின் சம்போகத்தால் வெளிப்போந்த வீரியம் இத்தூலசரீரகாரணமாம்.

சமாதானம்: - ஹே பிராஹ்மணர்களே! அங்ஙனம் வெளிப்போந்த வீரியம் இத்தூலகாரணமாகுமாயின் யௌவனமலடியின் சம்போகத்தால் வெளிப்போந்த வீரியத்தினாலும் இத்தூலோற்பத்தி யுண்டாதல் வேண்டும்; ஆனாலங்ஙன முண்டாவதின்றாமாதலின் அதன்பாற் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கருவைத்தரிக்குமாற்றலுற்ற ஸ்திரீ சம்போகத்தால் வெளிப்போந்த வீரிய மித்தூலகாரணமாம்; மலடியிடத்தே கருத்தரிக்கு மாற்றலின் மையின் அவள் சம்போகத்தால் வெளிப்போந்தவீரியத்தே சரீரகாரணத்தன்மை யின்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே மறையவர்களே! கருத்தரிக்குமாற்றலுற்ற யௌவனியின் சம்போகத்தால் வெளிப்போந்த விரியந் தூலகாரணமாகுமாயின் அவள் சம்போகத் தாற் காமிக்குத்தினந்தோறும் வீரியம் வெளிவருமாதலின் அதனாற்றினந் தோறும் தூலோற்பத்தி யுண்டாதல் வேண்டும்; ஆனாலவ்வாறுண்டாவதின்றாம்; ஆதலின், அதன்பாற் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஆகையினால், ஹே மறையவர்களே! இத்தூலோற்பத்தியின் கண்ணே எவ்வாற்றானும் வீரியத்திற்குக்காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். தாய் தந்தையரிடத்தே இத்தூலசரீர காரணத்தன்மை வீரிய

வாயிலாகவேயாகும், வீரியத்தே காரணத்தன்மை சித்தியாதபோது அவர் பாலெவ்வாறு சித்திக்கும்; மற்றோ, அவரும் இத்தூலகாரணமாகார். இத்துணையால் வீரியமிருப்பினும் தூலசரீர அனுற்பத்தி வடிவ அன்வயவியபிசாரம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவ்வீரியமில்லா திருப்பினும் இத்தூலசரீர உற்பத்திரூபவியதிரேக வியபிசாரம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே மறையவர்களே! மூடு, கொதுகு முதலிய ஸ்வேதஜசரீரங்களும் தருமுதலிய உறபிஜ்ஜசரீரங்களும் புருஷ வீரியமின்றியேயுண்டாம். இக்காரணத்தினானும் வீரியத்தே தூலகாரணத்தன்மை சம்பவியாதாம், இத்துணையால் வீரியத்தே தூலகாரணத்தன்மை கண்டிக்கப்பட்டது. இப்போது தருமா தருமகருமத்தே தூலகாரணத்தன்மையைக் கண்டிப்பாம்: - ஹே மறையவர்களே! புண்ணிய பாவத்தே சரீரகாரணத்தன்மையை யங்கீகரிப்பவன்பாலிதுகேட்கவேண்டும்: - சரீரகாரணரூப புண்ணியபாவகருமங்கட்கு யாது காரணமாம்? சுத்த ஆன்மாக்காரணமா? அல்லது, தூலசரீரமேயா? சுத்த ஆன்மாவெனிற், சம்பவியாதாம். ஏனெனின்? ஆன்மஞானத்தான் மோக்ஷத்தையடைந்த முத்தர்கட்கும் சுத்தான்மா விருக்கின்றதாதலின் அதுவும் கருமங்களையுண்டாக்கவேண்டும், சுகதுக்கரூப்பலங்களையும் போகிக்க வேண்டும். யாவன் அறம்பாவங்களின் கருத்தாவாவனோ அவற்றின் பல போக்தாவாவனோ அவன் முக்தியையடையான்; மற்றோ, பந்தத்தையடைவனாதலின் சுத்த ஆன்மாவின்கண்ணே கருமகாரணத்தன்மையை யுடன்படுவதில் எவனுக்கும் முக்தியுண்டாகாது. தூல சரீரமெனின்; அவன்பாலிதுகேட்கவேண்டும், கருமகாரணரூப தூலசரீரத்திற்கு யாதுகாரணம்? அறம்பாவமா? அல்லதயலா? அறம்பாவமெனிற் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின்? அறம்பாவமுண்டாயின் அவற்றாலித்தூலசரீரோற்பத்தியுண்டாம், தூலசரீ உற்பத்தியுண்டாயின் அதனாற் கருமோற்பத்தியாம், என அன்னியோன்னியாசிரய தோஷவடைவுண்டாமாதலின், தூலசரீரத்தே கருமகாரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். அயலெனின், அவ்வயற்காரணத்தைக் கூறவேண்டும், தூலசரீரத்திற்குச் சூக்ஷுமசரீரங்காரணமெனின்; அவன்பாலிதுகேட்கவேண்டும்: - அஃதொரு தூலசரீரக்காரணமா? சர்வதூலசரீரகாரணமா? ஒரு தூலத்திற்கெனின் சம்பவியாதாம், ஏனெனின், எப்பொருள் எக்காரியத்தின் யாதாவதொரு வியக்தியை யுண்டாக்குமோ அப்பொருள் அக்காரியத்தின் காரணமாகமாட்டாது; மற்றோ, அது அதனைக் குறித்து வேறோராற்றாற் பெறப்பட்டதாம். குயவனது நீள்செவியன் சிற்சில கடவியக்திகட்குக் காரணமாமாயினும் எல்லாச்கடங்கட்குங்காரணமன்றாமாதலின் அது கடகாரிய உற்பத்தியில் வேறோராற்றாற் பெறப்பட்டதாம், அது போல், யாதாவதொரு தூலசரீரத்தையுண்டாக்கும் சூக்ஷுமசரீரமும் இத்தூல சரீர ரூபகாரியோற்பத்தியில் வேறோராற்றாற் பெறப்படுவதேயாம். ஈண்டுச் சர்வகாரிய உற்பத்தியில் நியமமாயாங் காரணங்களினும் வேறாய் பதார்த்தங்கள் வேறோராற்றாற் பெறப்படுவனவாம்; ஆகையால், அச்சூக்ஷுமசரீரத்தே யாதாவதொரு தூலசரீரகாரணத்தன்மை சம்பவியாதாம் சர்வதூலசரீர காரணமெனின், அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அச்சூக்ஷுமசரீரத்தே சருவ ஸ்தூலசரீரகாரணத் தன்மையிருக்குமாயின், தேவதத்தனது சரீரத்தாற் றேவதத்தனது தூலசரீரமுண்டாவதே போல் யஞ்ஞதத்தனது தூலசரீரமும் உண்டாதல் வேண்டும்; ஆனாலங்ஙன முண்டாவதில்லையாதலின் அதன்கண்ணே யவற்றின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம், அல்லது, சூக்ஷுமசரீரம் தூலசரீரகாரணமாகுமாயின் அதனினின்றே துலோற்பத்தி சம்பவிக்கு

மாதலின் வாதியுடன்பட்ட அறம்பாவத்தே தூலகாரணத்தன்மை பயனற்றதாம். அல்லது, இத்தூலசரீரம் உற்பத்தியுடையதே போலச் சூக்ஷுமசரீரமுமாகுமாதலின் இதற்கு மொருகாரணத்தைக் கூறவேண்டும். அஞ்ஞானத்தையே யிதன்காரணமென வுடன்படின் அதனானே இத்தூலசரீர உற்பத்தியாதல் கூடும். இவ்விரண்டிற்கிடை யில் சூக்ஷுமசரீரத்தை யுடன்படல் பயனற்றதாம். அல்லது, அவ்வஞ்ஞானமும் அறம்பாவகரும அபேக்ஷையின்றிடே சூக்ஷுமசரீரகாரணமா? அல்லது அபேக்ஷித் தா? அபேக்ஷையின்றியெனின், அது சம்பவியாது; ஏனெனின், அறம்பாவத்தையவா வாமலே அஞ்ஞானம் சூக்ஷுமத்தை யுண்டாக்குவதேபோலத் தூலத்தையு முண்டாக் குமாதலின் அச்சூக்ஷுமத்தே தூலகாரணத்தன்மை யங்கீகரித்தல் பயனற்றதாம். அபேக்ஷித்தெனின் அதுவுஞ் சம்பவியாது, ஏனெனின், அறம்பாவாதி வாதனையோடு கூடியதாய் அவ்வஞ்ஞானம் சூக்ஷுமகாரணமாவதே போலத் தூலத்திற்குமாம். ஆதலின், சூக்ஷுமத்தே தூல காரணத்தன்மையுடன் படல் பயனற்றதாம். அல்லது, அறம்பாவ வாதனையைச் சூக்ஷுமசரீரகாரணமென வுடன்படின் ஏற்றமாம்போல் அனவஸ்தாதோஷப்பிராப்தியாம்; ஏனெனின், சம்ஸ்காரம் வாசனையெனப்பெறும், அச்சம்ஸ்காரம் விநாச அவஸ்தையையுடைய அறம்பாவத்தாலுண்டாம், எப்பொருள் முன்னரிராநிற்குமோ அதற்கேநாசமுண்டாம், இராததற்குநாசமுண்டாகாதாம். ஆதலின், அச்சம்ஸ்காரத்தின் முன்னர் அறம்பாவங்களின் இருப்பு அவசியம் அபேக்ஷிதமாமாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - அறம்பாவத்தால் வாதனை யுண்டாம், வாதனையால் சூக்ஷுமசரீரமுண்டாம், சூக்ஷுமசரீரத்தால் தூலசரீர முண்டாம், இத்தூலசரீரத்தால் மீண்டும் அறம்பாவமுண்டாம்; இவ்வாறு ஏற்றமரம் போல் அனவஸ்தா தோஷப் பிராப்தியாமாதலின், ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வகை முற்கூறிய தூஷணம எதன்கண்ணே யுண்டாகாதோ அத்தகைய ஒரு தூல சரீர காரணம் பிரதீதியாவதின்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - யாவருக்குக்காட்சியாற் சித்தமாய் இத்தூல சரீரகாரணத் தன்மையும் யாம் நிச்சயிக்கமுடியாதவராவோமாயின் சர்வஜகத்தின் காரண நிச்ச யம் நமக்கெங்கனமுண்டாம்? காரணமின்றி யெக்காரிய உற்பத்தியும் ஆகாதாதலின் இஃதறியப் பெறும்: - இத்தூலசரீரகாரியத்திற்கும் ஒரு காரணமிருக்கவேண்டும், ஆனாலிது இதனாலுண்டாயதென வதன் நிச்சயம் நம்மனோர்க்கின்றாம். ஹே மறையவர்களே! இத்தேகம் அன்னத்தாலுண்டாயதென வாதி கூறின் அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், இஃதுண்டாவதற்கு முன்னெவரும் அன்னம் அயில்வதின் றாம்; மற்றோ, இஃதுதித்த பின்னரே இதன்றிருப்தியின் பொருட்டும் புஷ்டியின் பொருட்டும் யாவரும் அன்னமுண்பராதலின் அன்னத்தின் கண்ணும் தூலகாரணத் தன்மை சம்பவியாதாம், இத்துணையால் இத்தூலோற்பத்தியின் காரண விசாரஞ் செய்யப்பட்டது. இப்போது இத்தேகஸ்திதியின் காரண விசாரஞ்செய்யப்படும்: - ஹே மறையவர்களே! இந்நெற்கோதுமை முதலிய அன்னம் தூலசரீர உதயத்தே காரணம ன்றாவதேபோல் ஜீவனத்துமன்றாம்; ஏனெனின், அன்னம் ஜீவனகாரணமாகுமாயின் அன்னமிருப்பப் பிராணிகட்கு மிருத்தியுவுண்டாகலாகாது. ஆனால், அன்னமிருப்ப வும் மிருத்தியு காணவருகின்றது. ஆதலின், இவ்வன்னத்தே ஜீவனகாரணத்தன்மை சம்பவியாது. மாறாய் அன்னதோஷத்தால் நானாவகை வியாதிகளுண்டாம், அவ்வியாதிகளால் மிருத்தியுவுண்டாம். இவ்வாறே சிகித்சாசாஸ்திரத்தே வியா

தியையுண்டாக்கும்வாயிலாய் அன்னமே மிருத்தியுவின் காரணமெனக் கூறப்பெற்றுளது; ஆதலின், அன்னத்தே ஜீவனகரரணத்தன்மை சம்பவியாது. ஹே பிராஹ்மணர்களே! அன்னப்பிராப்தி ஜீவனகாரணமன்றாவதேபோல் அன்னியவிடய அடைவும் ஜீவனகாரணமன்றாம்; மற்றோ, மாறாய் மரணத்தின் காரணமேயாம். அவற்றுள், ஸ்திரீரூப விடய அடைவால் காமி கட்கு இருதயத்தே பரமதாபப்பிராப்தியுண்டாமாதலின் அவ்வடைவும் துக்ககாரணமேயாம். ரோகியானவன் தன் சரீரத்துள்ளே கண்டாமணியின் ஓசைக்குச் சமானப் பிராணவாயுவின் ஓசையைக் கேட்பான். அவன் சிலநாளிலேயே மரணத்தை யடைவன். இவ்வாறு நிமித்தசாஸ்திர முணர்ந்தவர் கூறுவாராதலின் சப்தமும் மரணகாரணமேயாம். இப்போது ஸ்திரீ ரூபவிடய அடைவின்கண்ணே மரணகாரணத் தன்மையை வெளிப்படையாய்க் காண்பிப்பாம்: - ஹே மறையவர்களே! வேதார்த்தத்தையுணர்ந்த அறிஞர் இங்ஙனங் கூறுவர். எக்காமியானவன் சாஸ்திரமரியாதையைக் கடந்து இரவும் பகலும் தன் மனைவியிடத்தே வீரியபரித்தியாகஞ் செய்கின்றனனோ அவன் பாவத்தையடைவன். அதனால் விரைவாகவே யவன் மிருத்தியுவை அடைவன். பரஸ்திரீயினிடத்தே ஒருமுறை வீரியபரித்தியாகஞ்செய்யினும் பாவத்தையே யடைவன்; அதனால் விரைவாகவே மரணத்தையடைவன். யாவன் தன் மனைவியோடு தினத்தே சம்போகிப்பனோ அவன் தன் பிராணனையே நஷ்டமாக்குவன் என்பது சுருதியாம். இதுவிடயத்தே ஸ்மிருதியுமுளது.

"மறையவர் முதலெவர்களும் மனத்தினா னேனும்
பிறர்மனை வியர்தமை நினையாமையே பேறாம்
உறையுலகங்கண் மூன்றினு மாயுளை யொருக்கும்
அறையிதைநிக ரயல்வினை யிலையென வறியே."

(பொருள்.) பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும் நான்கு வருணத்தே எப்புருடனும் பரஸ்திரீகமனஞ்செய்பற்க; ஏனெனின், மூவுலகத்தும் பரஸ்திரீ கமனம் ஆயுஷை நஷ்டப்படுத்துவதேபோல் வேறெக்கருமமும் ஆயுஷை நஷ்டப்படுத்தாது. இவ்வாறு நூலுணர்ந்தோர் நுவலுவர்; யோக சாஸ்திரமுணர்ந்த பெரியாரோ இவ்வாறியம்புவர்: - இவ்வுலகத்தே எத்தருவின் இரசம் வெளிச் செல்லவில்லையோ அத்தரு அவ்விரசமகிமையால் நெடுங்காலமிருக்கும். வெளியிற்சென்ற இரசத்தையுடைய தரு சிறிது காலத்திலேயே காய்ந்து மூலத்தோடு நஷ்டமாம். அது போல், எவனது வீரியரூபாசம் இத்தேகத்தினின்றும் வெளிப்போதலிராதோ, அவன் அதன்மகிமையால் காமதேவனைப் போலச் சுந்தரகாந்தியுடையவனாய் நெடுநாள் ஜீவிப்பன். எவன் வீரியத்தைவிட்டுவிடுவனோ அவன் விரைவாகவே மிருத்தியுவையடைவன். அல்லது, விருக்ஷத்தின் சாகைகளிலும் ஸ்கந்தங்களிலும் இருக்கும் இரசம் வெளிவரினும் அஃதழியாதாம்; விருக்ஷமூலத்தினின்றும் இரசம் வெளிவரினோ அது விரைவாகவே நாசத்தையடையும். அது போலப் புருடனுடைய ஹஸ்தபாதாதியங்கங்களிலிருக்கும் உதிரமுதலிய இரசங்கள் வெளிச்செல்லினும் நாசத்தையடையான்; மஸ்தகத்தினின்றும் வீரியம் வெளிப்போதலின் விரைவாகவே நாசத்தையடைவன், ஆகையால, உதிராதி சர்வ தாதுக்களினும் வீரியவடிவ ஏழாவது தாது மேலானதாம். அல்லது, உலகப்பிரசித்த பிப்பலாதி விருக்ஷங்கட்கு மூலமிருப்

பதே போல் இத்தேகவிருக்ஷத்திற்கு இம்மஸ்தகமே மூலமாம். இவ்வுலகப் பிரசித்த அசுவத்தாதி விருக்ஷங்கட்கோ மூலங்கீழாம் சாகை மேலாம். ஆனால், பிரவாக ரூபமா யநாதியாய் இச்சரீரரூப அசுவத்தவிருக்ஷத்திற்கோ மஸ்தகரூப மூலமோ மேலாம், ஹஸ்தபாதாதியவயவரூபசாகை கீழாம். அல்லது, பிரசித்த விருக்ஷ மூலத்தே மத்திபபாகமிருப்பதேபோல் இப்புருடனது மஸ்தகரூபமூலத்தே மஸ்திஷ்கமெனப்பெயரிய மத்தியபாகமிருக்கும். அவ்விருக்ஷ மூலமத்தியபாகத்தே இருக்குமிரசம் விருக்ஷஜீவனகாரணமாவதேபோலப் புருடனது மஸ்தகமூலத்தின் மஸ்திஷ்கபாகத்தேயிருக்கும் வீரியரசமே ஜீவனகாரணமாம். ஈண்டுப் புருடமஸ்தக த்தேயிருக்கும் சிலேஷ்மவிசிஷ்ட மாம்சபிண்டவிசேஷம் மஸ்திஷ்கமாம். அது இவனது தசமத்துவாரத்தை நிரோதஞ்செய்வது சந்திரனது பிம்பசமானமாய் வெண்ணிறத்தையுடையது, சம்பூரண நாடி ரூப சூத்திரங்களைத் தாரணஞ் செய்வது, அம்மஸ்திஷ்கத்தின்கண்ணே பதுமபத்திரத்திற்குச் சமானமாய் சகஸ்ர ஸ்தூல நாடி களிருக்கும்; அவை ஆண்டுச் சகஸ்ரதலத்தையுடைய கமலத்தைச்செய்யும். அம்மஸ்திஷ்கதேயத்தே இஜ்ஜீவரூபஹம்சம் கங்கை யமுனைகளைப் பரித்தியாகஞ் செய்து பச்சிமவாஹினீயாய் சரஸ்வதீரூபமார்க்கமாய்ச்செல்லும். அவ்வம்ஸம் மன ரூபி மானசரோவரத்தே நிவாசஞ்செய்வதாம். ஈண்டு இடையென்னும் வாமநாடியா னது கங்கையெனப்பெறும். பிங்கலையென்னும் தக்ஷிணநாடி யமுனையெனப் பெறும். இவ்விரு நாடிகளின் மத்தியிலிருக்கும் சுழும்நைநாடி சரஸ்வதி யெனப் பெறும். இவ்வார்த்தை ஸ்வரோதயமென்னும் நூலிலும் கூறப்பெற்றுளது.

"இடையெனுமது கங்கையின் வடிவமா யிலங்கும்
நெடியபிங்கலை யமுனையின் வடிவமாய் நிலவும்
இடையிரண்டதின் சுழுமுனை சரஸ்வதி யெனவாம்
தடையற வவையுறல் பிரயாகையின் சமமே."

(பொருள்.) இடையென்னும் வாமநாடி கங்கைவடிவமாம், பிங்கலையென்னுந் தக்ஷிணநாடி யமுனைவடிவமாம், இவ்விரண்டின் மத்தியிலிருக்கும் சுழும்நையென் னும் நாடி சரஸ்வதிவடிவமாம், இவை மூன்றன்சங்கமம் பிரயாகைக்குச்சமானமாம்; அல்லது, இச்சரீரத்தேயிராநின்ற மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை என்பன ஆறு சக்கரங்களாம். அவை குண்டலினீ யென்னும் நாடி சஞ்சரிக்குந் தானங்களாம. அவற்றின் மார்க்கஞானம் குருவின் கிருபையினானேயுண்டாம. குருவின்கிருபையினானன்றி வேறெவ்வாற்றானுமது வுண்டாகாதாம். குருவின்கிருபையற்ற ஜீவரூபஹம்சம் அம்மார்க்கத்தையறியாத போது தேகத்துற்ற அநேக நாடிகளிலடிக்கடி சுழலும். அவற்றிலிருக்கும் அன்னத்தின் தூலசூக்ஷும இரசங்களைப் போகிக்கும்; ஆனாலதற்குமேற்கமனமுண்டாகமாட்டாது.

கருத்திதுவாம்: - நீர்மடுவின்கண்ணே நிலவா நிற்கும் பிரசித்த ஹம்சத்திற்கு நீர்க்கு மேல் ஆகாசத்தே கமனஞ்செய்யும் மார்க்கம் தடைப்படுமாயின் அது நீரின்கண்ணேயே சுழலும்; நீரின் பதார்த்தங்களைப் பக்ஷணஞ்செய்து கொண்டு அவ்விடத்தே யுறையும். அது போல், மோக்ஷமார்க்க சுழும்நைநாடியை யறியாத ஜீவஹம்சம் இச்சம்சாரத்தின் கண்ணே யடிக்கடி சுழலா நிற்கும். இத்தகைய

சுழும்நைநாடி ரூப மார்க்கவாயிலாய் இஜ்ஜீவரூபஹம்சம் மஸ்திஷ்கதேசத்தை யடையும், ஆண்டிருக்கும் இவ்வீரியரூப ஏழாவதுதாது துவக்காதி ஆறுதாதுக்களின் சாரரூபமாம். அதுவும் இத்தேகத்தே முப்பரிணாமத்தையடையும். காம தோஷமற்ற ஹிருதய கமலத்தே விசேஷமாயிராநின்ற வீரியமும், ஹஸ்தபாதாதிகளில் சாமானிய ரூபமாயிரா நின்ற வீரியமும், பலரூபமுதற்பரிணாமத்தையடையும் அப்பலம் சர்வ வைரிகட்கும் பபத்தையடைவிப்பதாம். மஸ்தகத்திலிருக்கும் வீரியம் சாமர்த்தியரூப இரண்டாவது பரிணாமத்தையடையும். அது நெடுங்கால பரியந்தம் இந்தேகஸ்திதியின் காரணமாம். காமரூப அக்கினியால் கலக்கத்தை யடைவுறினும் வீரியம் நிரோதத்தையடையும் அதிகத்தன்மையையுமடையும். அவ்வீரியம் ஓஜஸ் என்னும் எட்டாவது தாதுவடிவமூன்றாவது பரிணாமத்தையடையும், அவ்வோஜ ஸால் அரோகத்தன்மையுண்டாம். இத்தளையால் வீரியநிரோதஞ்செய்வதின் பலங் கூறப்பெற்றது. இப்போது வீரிய பரித்தியாகஞ்செய்வதிற்றோட நிரூபணஞ் செய் வாம்: - வீரியமானது தேகத்திருந்து வெளியேயேகின் முற்கூறிய பலம் கிடைக்கமாட்டாதாதலின், அப்பல அடைவின் பொருட்டு அதிகாரியானவன் மந்திரம், ஔஷதம், தியானம் என்பன முதலிய உபாயங்களால் அவ்வீரியத்தைத் தேகத்தினின்றும் வெளிப்போகவிடலாகாது. அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் மாரசம் வெளிச்செல்வதேபோலப் பெண்வடிவ அழற்சம்பந்தமுறினும் இப்புருஷ விருக்ஷ த்தின் வீரியரசம் வெளிப்போகாதாயின் வீரியர் தடைப்பட்டதென வுணர்க. அதன் தடையால் யோகிகட்கு ஆகாச கமன முதலிய சித்திகளின் பிராப்தியுண்டாம். அப்பயனை வீரியத்தியாகஞ்செய்யும் போகி யடையான்; மாறாய், அதைத் தியாகஞ் செய்தலால் அப்போகி நாசத்தையேயடைவன்.

கருத்திதுவாம்: - அழற்சம்பந்தத்தால் எவ்விருக்ஷரசம் ஒருமுறையேனும் வெளிவருமோ அதுவும் விரைவாகவே நாசமாகுமாயின், அநேகமுறை அழற்சம்பந்த த்தால் எவ்விருக்ஷரசம் அநேகமுறை வெளிச்செல்லுமோ அது விரைவாகவே நாசத்தையடையும் என்பதன்கண்ணே யாதுகூறற்குளது. இது போலவே ஒருமுறை பெண்ணழற் சம்பந்தத்தால் எப்புருஷவிருக்ஷத்தின் வீரியரசம் ஒருமுறையேனும் வெளிச்செல்லுமோ அப்புருஷனும் நாசத்தையடையின், அநேகமுறை பெண்வடிவ அழற்சம்பந்தத்தால் அநேகமுறை வீரியாசம்வெளிச்செல்லின், இப்புருஷவிருக்ஷம் நாசத்தை யடையுமென்பதன்கண்ணேயாது கூற்றகுளது. ஆகையால், அநேக உபாயங்களால் அவ்வீரியத்தைத் தடுக்க வேண்டும். ஹே பிராஹ்மணர்களே! இவ்வாறு யோக சாஸ்திரத்தே ஸ்திரீசம்போகம் மிருத்தியு காரணமெனக் கூறப்பட்டுளதாதலின், இதுவும் ஜீவனகாரணமன்றாம். இது மரணகாரணமாவதே போலச் சந்தன கர்ப்பூராதிகளோடு கூடிய நானாவகையாய் பூச்சும் தேகத்தே சீத, வாத, கப, சந்நிபாதாதி ரோகங்களையுண்டாக்கும்; அவற்றால் விரைவாகவே மிருத்தியுவையடைவனாதலின், சந்தனாதிகளின் பூச்சும் சீதாதிகளையுண்டாக்கும் வாயிலாய் மரணகாரணமேயாகும். ஹே மறையவர்களே! இவை முதலாகிய நேத்திராதிகளாற் கவரப் பெறும் உருவமுதலிய யாவும் மரணத்தின் காரணமே யாகும். அவ்விஷய அடைவின் இச்சையையுடைய துர்ஜனப் பகைவருஞ் சிங்கசர்ப்பாதிகளும் மரணகாரணங்களேயாம்.

கருத்திதுவாம்: - விழி முதலியவற்றின் உருவமுதலிய விஷயங்கள் இச்சரீர ஜீவனகாரணமுமன்றாயின், அவை உற்பத்திகாரண மெங்ஙனாம்?

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிராணனது சுவாசப் பிரசுவாசரூப வியாபாரமே இத்தேக ஜீவனகாரணமாம்.

சமாதானம்: - ஹே மறையவர்களே! அவ்வியாபாரமும் ஜீவனகாரணமன் றாம்; ஏனெனின், தரு முதலிய ஸ்தாவரசரீரத்தே அவ்வியாபாரத்தை எவருங் காண்பதின்றாமாயினும், தரு முதலியவை ஜீவித்திருப்பனவாய்க் காண்கின்றோம். மனுடர் முதலிய ஜங்கமசரீரமும் மூர்ச்சையின்கண் அவ்வியாபாரமற்றதாயினும் ஜீவிப்பதைக்காண்கின்றோம். ஆகையால், அவ்வியாபாரமும் இத்தேக ஜீவனகாரண மன்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜாடராக்கினியும் உதிரமும் இத்தேக ஜீவனகாரண மாம்.

சமாதானம்: - ஹே மறையவர்களே! அவ்விரண்டும் ஜீவனகாரணமன்றாம்; ஏனெனின், எவ்வளவோ ரோகிகளின் நாடிகளைக் கத்தியாலறுக்கினும் உதிரம் கிளம்புவதின்றாம், எவ்வளவோ ரோகிகளின் சரீரத்தைத் தீண்டினும் அதன்கண்ணே உஷ்ணத்தன்மை தோற்றுவதின்றாமாயினும், அவர்கள் ஜீவித்திருப்பதைக் காண்கின்றோம்; ஆகையால், அவ்விரண்டும் ஜீவனகாரணமன்றாம். ஹே அந்தணர் களே! நாம் யாவரும் எப்பொருளால் ஜீவிக்கின்றோம் என ஜீவனகாரண நிச்சயத்தின் கண்ணும் யாம் சமர்த்தற்றவராயின், இத்தேகவுற்பத்தியின் காரண நிச்சயஞ் செய்வதில் யாமெங்ஙனஞ் சமர்த்தராவோம்; மற்றோ, ஆகோம். இத்துணையால் இத்தேக ஜீவனகாரண விசாரம் செய்யப்பட்டது. இப்போது இச்சரீர ஆதாரவிசாரஞ் செய்வாம்: - ஹே மறையவர்களே! இத்தேகம் எவ்வாதாரத்திருக்கின்றதென்பதையும் யாமறிகின்றிலேம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்!. இப்பிரத்தியக்ஷ பூமியே இச்சரீர ஆதாரமாம்.

சமாதானம்: - ஹே விப்பிரர்களே! இப்பூமியின் கண்ணே இத்தேக ஆதாரத்தன் மை சம்பவியாதாம். ஏனெனின். இப்பூமி எவ்வாதாரத்தேயுளது? அதுவும் எவ்வாதார த்தேயுளது? இவ்வகையாய் உத்தரோத்தரம் ஆதாரகற்பனை செய்தலால் அநவஸ்தா தோஷப் பிராப்தியாம். இக்காரணத்தால் இப்பூமி இத்தேக ஆதாரமன்றாம். இத்தேகத் திற் கவிசேஷத்தன்மையுறினும் சித்தத்தின் கதி நானாவகையாய்க் காணவருமா தலின், இத்தேகாதாரம் சித்தாதாரமாகாதாம்; மற்றோ, இத்தேகாதாரத்தினும் வேறாகவே ஒரு சித்தாதாரம் கூறவேண்டும். அல்லது, இப்பூமியின்கண்ணே இத்தேகாதாரத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், எப்பொருளிருப்ப ஆதேயவஸ்து வின் கீழ்வீழ்ச்சியுண்டாகாதோ அப்பொருள் ஆதாயமெனப்படும். ஸ்தம்பமிருப்பக் கிருகத்திற்குக் கீழ்வீழ்ச்சியுண்டாகாததலின், ஸ்தம்பம் கிருகாதாரமாதல் போலவாம். இவ்விலக்கணப் பூமியின் கண்ணே பொருந்தாதாம். ஏனெனின், உயர்ந்த

பூமியின் கண்ணேனும், ஆசனத்தின் கண்ணேனும் இருப்பினும் இப்புருஷன் நித்திரையோடு கூடியவனாவனாயின், தன் தேகத்தை நிறுத்தச் சமர்த்தனாகான்; மற்றோ, நித்திரையால் அவன் கீழேவிழ்வன், ஆகையாலி:ஃதறியப் பெறும். இத்தேகத்திற்குப் பூமியாதாரமன்றாம்; மற்றோ, பூமியினும் வேறாய் ஓராதாரத்தே இச்சரீரம நிலைபெறவேண்டும். ஹே மறையவர்களே! தேகாதாரத்தையும் பூமியின் ஆதாரத்தையும் யாமறியமுடியாதவராயின் இத்தேகஜீவனகாரணத்தையும் உற்பத்தி யின் காரணத்தையும் யாமெங்ஙனமறியப் போகின்றோம்; மற்றோ நாமறியோம். இத்துணையால் இத்தேகாதாரவிசாரஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது இத்தேகப் பிரவர்த்தக விசாரஞ்செய்வாம்: - ஹே விப்பிரர்களே! பூதஆவேசத்தோடுகூடியவன் தன்னிச்சையின்றியே நானாவகையாய் சுபாசுபகருமங்களைச் செய்வன். அதுபோல், சுபாசுபகருமங்களைச் செய்ய இச்சையற்ற நம்மனோரது இருதயத்தே யிருந்து கொண்டு எத்தேவனேவுகின்றனன்? என்னும் இவ்விஷயம் பாண்டவகீதையின் கண்ணே துரியோதனனானும் கூறப்பெற்றுளதாம்.

> **"தருமமு மிதுவென வறிவே னதனிற் சார்நடை யிலையெற்கு**
> **மருவுறு மதன்மமு மிதுவென வறிவேன் வரவிலை யொழிவதனி**
> **லிருதய நிலைபெறு தேவ னெனப்படு மெவனோ வெம்முறையா**
> **லருளினி லாட்வே னம்முறை யேயா னாடிடுகின் றேனால்."**

(பொருள்.) துரியோதனனாகிய யான் தருமத்தையறிவேனாயினும் அத்தருமத் தே எனது பிரவிருத்தியுண்டாவதின்றாம், யான் அதருமத்தையறிவேனாயினும் அவ்வதருமத்தினின்றும் எனது நிவிருத்தியுண்டாவதின்றாமாதலின், எனது இருதய தேசத்தே யாரோ ஒரு தேவனிருந்து எவ்வெக்கருமத்தே என்னை ஏவுகின்றனோ அவ்வவற்றை யான்பராதீனனாயிருந்து செய்கின்றேன்; நானாவகையாய் சுபாசுபத்தே என்னையேவுந் தேவனை யானறியேன். ஹே அந்தணர்களே! எப்புண்ணிய பாவங்களின் சுகதுக்கபலத்தை யாமிரவும்பகலு மனுபவிக்கின்றோமோ அவ்வாறனு பவிப்பதில் யாதுகாரணமாம்; இதையும்யாமறியோம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அச்சுகதுக்கரூப்பலத்தைப் போகிப்பதில் யாமே சுதந்திர காரணமாவேம்.

சமாதானம்: - ஹே மறையவர்களே! அவ்வாறு யாம் சுதந்திரராகமாட்டோம்; ஏனெனின், யாமெவ்வளவோ கருமங்களைச் சுகசாதனமென நினைந்து செய்கின் றோம்; ஆனாலவை நமக்குச் சுகவடைவைச் செய்வதின்றாம்; மற்றோ, மாறாய் அவை துக்கத்தையே யடைவிக்கின்றன. எத்துணைக்கருமங்களையோ துக்க சாதனமெனவெண்ணிச் செய்கின்றோம். ஆனாலவை துக்கவடைவைச் செய்வதின் றாம்; மற்றோ, மாறாய்ச்சுகத்தையே கொடுக்கும். குபத்தியஞ்செய்வதானும் ஓரொரு கால்ரோகநிவிருத்தியாய்விடுவதேபோலும். சுகதுக்கரூப்பலபோகத் தேயாம் சுதந்திர ராவே மாயின் சர்வகருமங்களிலும் நமக்குச் சுகப்பிராப்தியே யுண்டாதல் வேண்டும்; எப்போதுமவ்வாறுண்டாவதின்றாம். ஆகையாலி:ஃதறியப்பெறுமன்றே: - சுபாசுபங்க ளைச் செய்விப்பவனும், சுகதுக்கபலங்கொடுப்பவனும், ஆகிய ஒருசுதந்திரதேவன்

நமதிருதயத்தேயிருக்கின்றான், அவனது ஏவுதலால் சுபாசுபத்தேயாம் முயலுகின் றோம், அப்பலத்தை போகிக்கின்றோம், ஆனாலத்தேவனை யறியோம். ஹே விப்பிரர்களே! இத்தகைய அத்தியந்த சமீபதேவனையும் யாமறியமுடியாதவராயின் இத்தேகோற்பத்தி ஸ்திதிஜீவனகாரணத்தை யாமெங்கனமறியமுடியவராவேம். ஆகையினால், ஹே மறையவர்களே! புத்திமான்களாய் யாமியாவரும்யாதோவொரு தெய்வயோகத்தால் இங்கே வந்து ஒருங்கு கூடியிருக்கின்றோம். நமது கூட்டம் யாவருக்குமுபயோகமாமாறுமாமியாவருமுலககாரணவிசாரஞ்செய்வாம். இவ்வாறு பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் அறிஞர்கள், யாவரையும் நோக்கிக் கூறிக் காலாதிகளை யுலக காரணமெனவங்கீகரிக்கும் வாதியரைக்கண்டிக்கும் பொருட்டு முதலில் அவர் மதத்தைநிரூபித்தனர். அவற்றுள், முதலில் ஜோதிஷ சாஸ்திரமுடைய காலவாதியரின் மதத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மறையவர்களே! சிலரோ இக்காலத் தையே ஜகத்காரண மெனவுடன்பட்டுளார், அவரிங்ஙனங்கூறாநிற்பர்: ஆகாசாதி பஞ்சபூதமே முதலாக இவ்வெல்லா வுலகும் காலத்தானேயுண்டாம், ஆண்டே ஸ்திதியாம், ஆண்டே இலயமாம். இஜ்ஜீவன் காலத்தானே சுவர்க்கத்தையடைவன், காலத்தானே நரகத்தையடைவன், காலத்தானே பூ முதலிய சப்தலோகங்களை யடைவன், காலத்தானே பிரஹ்மாதி உயர்ந்த சரீரங்களையும் மனுஷாதி மத்ய மசரீரங்களையும், பசு முதலிய தாழ்ந்த சரீரங்களையும் அடைவன், காலத்தானே சம்பத்தாபத்துக்களையும் சுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கும் விஷயங்களையும், போக மோக்ஷங்களைக் கொடுக்கும் வித்தையையும் அடைவன். உபகாரஞ் செய்யும் சுகிருத்துக்களாகிய மித்திரர்களையும், அபகாரஞ் செய்யும் துர்ஜனசத்துருக்களையும், இரண்டுமற்ற உதாசினர்களாகிய மித்திரர்களையும் காலத்தானேயடைவன், காலத் தானே ஜன்மத்தையும் பாலியயௌவன விருத்தமூவவஸ்தைகளையும், மரணத்தை யும் மீண்டும் தாய் தந்தையரையும் சகோதரரையும் சகோதரிகளையும் கர்ப்ப வாசத்தையும் கருவினின்றும் வெளிப்போதலையும் நானாவகையாய் ஐசுவரியங் களையும், அதன் அழிவையும், அடைவன். காலத்தானே ஸ்திரீயானவள் இருது தருமத்தையும், கர்ப்பதாரணத்தையும் அடைவள். வாதம், வருஷம், ஆதபம் என்பனவாதியயாவும் காலத்தானேயுண்டாம். ஹே மறையவர்களே! ஈண்டு வெகுவாகச் சொல்வதில் யாதுபயன். அக்காலவாதியானவன் சம்பூரண ஸ்தாவரஜங்கமரூப ஜகத்துற்பத்தியைக் காலத்தானே யுடன்பட்டுளானாதலின் அவன் மதத்தே காலமே சர்வஜகத்தின் காரணமாம். இப்பொருளிலவன் இவ்வகை ஊகத்தையுங் கூறாநிற்பன்: - ஒருபாவபதார்த்தம் காலாபேக்ஷையின்றியே எக்காரியத்திற்கேனும் முன்னிற்குமாயின் அப்பதார்த்தத்தின் கண்ணே காரணரூபத் தன்மையுண்டாம், அதையாமும் தடுப்பதில்லை; ஆனால், அத்தகைய காலாபேஷை யைச் செய்யாத ஒருபாவபதார்த்தமின்றாம்; மற்றோ, உலகப்பிரசித்த சர்வகாரணங்க ளீரூப்பினும் காலாபேக்ஷ யவசியமாமாதலின் காலமே சர்வஜகத்தின் காரணமாம். அல்லது, காலமொன்றை விடுத்து எத்துணைலோகப்பிரசித்த காரணங்களுளவோ அவைகாரியோற்பத்தியின்கண்ணே பரஸ்பரம் வியபிசாரியாம். இக்காலமோ சர்வகாரியோற்பத்தியிலும் அவ்வியபிசாரியாம்; இக்காரணத்தினானும் இக்காலமே சர்வஜகத்தின் காரணமாம். அல்லது, எப்பதார்த்தம் முன்னிருப்ப எப்பொருளுண் டாமோ, எப்பதார்த்தம் முன்னிலதாகவே எப்பொருளுண்டாகாதோ அப்பதார்த்தம் அப்பொருளின் காரணமாம். மண்தண்டசக்கிரகுலாலாதி பதார்த்தங்களிருப்பின்

கடோற்பத்தியுண்டாம், அவையிலவாகவே அஃதுண்டாகாதாம்; ஆகையாலவை கடகாரணமாவதேபோலும். இவ்வகைக்காரண விலக்கணம் இக்காலத்தின் கண்ணே பொருந்தும்; இக்காரணத்தினாலும் இக்காலமேசர்வ ஜகத்காரணமாம். அல்லது, நூற்களினின்றும் ஆடையுண்டாம், மண்ணினின்றும் கடமுண்டாம், விரைகளினின்றும் அங்குரங்களுண்டாம். ஆண்டாடை முதலியவற்றினுற்பத்தியின்கண் நூன்முதலிய விசேஷகாரணங்கள் புலப்படுமாயினும் அவற்றுள் இப்பூமி அநுகதமாய்த் தோற்றுமாதலின், ஆடை முதலியவற்றிற் பூமிக்கே காரணத்தன்மை யுளது; நூன்முதலியவை சககாரிகளாம். அதுபோல், இக்காலமும் யாண்டுந் தொடர்ந்திலங்குமாதலின் நானாவகையாய் காரணத்தினின்றும் உற்பண்ணமாய் காரியவுற்பத்தியில் இக்காலமே முக்கிய காரணமாம்; மற்றவையெல்லாம் சககாரியாம்; ஏனெனின், காலபேகையின்றி எக்காரணமும் எக்காரியவுற்பத்தியிலும் சமர்த்துடையதாகாதாம். காலாபேக்ஷையின்றி எக்காரியமும் தன்னுற்பத்தியிற் சமர்த்துடையதாகாதாம். இக்காரணத்தினானும் இக்காலமே சர்வஜகத்காரணமாம். அல்லது, இவ்வுலகவுற்பத்தியின்கண் காலமன்றி மற்றொன்று காரணமன்றாவதே போல் ஸ்திதியின்கண்ணும் இலயத்தின்கண்ணுமாம். ஆனால், காலமே ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயகாரணமாமாதலின், சாங்கியாதியர் பிரத்தியக்ஷ அனுமானாதிப் பிரமாண பலத்தால் எப்பிரதான பரமாணு முதலியவற்றிற்கே காரணத்தன்மை யங்கீகரித்துளாரோ, அவையும் காலாபேக்ஷையின்றிச் சுதந்திரமாகவே ஜகத்தை யுண்டாக்குவதிற் சமர்த்துடையதாகா; மற்றோ, காலசம்பந்தத் தானே அவற்றிற் சமர்த்துண்டாமாதலின் இக்காலமே சர்வஜகத்தின் காரணமாம். இப்போது காலகாரணவாதி பரமாணுவிடத்தே உலககாரணத்தன்மையைக்கண்டித்தல் ஆண்டு முதலிற் பரமாணுக்களைக்காரணமா யங்கீகரிக்கும் நையாயிகரின் பிரக்கிரியை நிரூபிக்கப் படும்: - மண், நீர், தேயு, வாயுவென்னும் நான்கு பூதங்களின் பரமாணுக்களே இவ்வுலககாரணமாம. ஆண்டு ஜன்னல்வாயிலாய் வீட்டிலடைவுற்ற சூரியகிரணத்தே பிரதீதியாகும் சூக்ஷுமரேணுவின் ஆறிலொருபாகம் பரமாணுவாம். அதுநேத்திராதி இந்திரியஜன்னிய ஞானவிஷபமாகாதாம். அது நித்தியமாம், பரம அணுவபரிமாணமுடையதாம. அததகைய அவற்றின்கண்ணே பரமேசுவரரது இச்சைவயத்தால் கிரியையுண்டாம், அதனாலிரண்டிரண்டு பரமாணுக்கட்குப் பரஸ்பரம் சையோக சம்பந்தமுண்டாம், அதன்பின்னர் துவியணுகரூபகாரி யோற்பத்தியுண்டாம், அக்காரியத்தே இருபரமாணுசமவாயி காரணமாம், பரஸ்பர சையோகசம்பந்தம் அசமவாயிகாரணமாம். ஈசுவர இச்சைமுதலியன நிமித்த காரணமாம். இவ்வாறு அந்தததுவியணுகரூப காரியத்தின்கண்ணும் முதலிற் கிரியையுண்டாம்; அதன்பின் மூன்று துவியணுகங்கட்குப் பரஸ்பரம் சம்பந்த முண்டாம், அதன்பின் திரியணுக ரூபகாரியோற்பத்தியாம். இவ்வாறே சதுரணுகமுதலியவை யுண்டாகு முறையானே இம்மகாப்பிருதிவியும், மகாஜலமும், மகாதேஜசும், மகாவாயுவும், உண்டாம். இவ்வுலகிறகுப் பிரளயமுண்டாங்கால் மீண்டும் பரமேசுவரரின் இச்சைவயத்தால் அப்பரமாணுக்களிடதத் கிரியையுண்டாம். அதன்பின்னர் அவைகட்குப் பரஸ்பரம் விபாகமுண்டாம். அதன்பின்னர் அவற்றின் சையோக நாசமுண்டாம். அதன்பின்னர் துவியணுகரூபகாரிய நாசமுண்டாம். அதன்பின்னர்த் திரியனுக நாசமுண்டாம். இவ்வாறு சதுரணுகாதிகளின் நாசக்கிரமத்தால் இம்மகாப்பிருதிவி, மகாஜலம், மகாதேஜசு, மகாவாயு நாசத்தை

யடையும். இங்ஙனம் நையாயிகர் பரமாணுவினானே ஜகத்துற்பத்தியை யங்கீகரிப்பர். பரமானுவின்கண்ணே நித்தியத்தன்மை சித்திக்கின் அவர் மதம் சித்திக்கும்; அதன் கண்ணே நித்தியரூபத்தன்மையே சித்தியாதாம். ஏனெனின், பிரசித்த ஸ்தூலப் பிருதிவி, ஜலம், தேயு, வாயுவென்னும் நான்கு பூதங்களிடத்தே கிரமமாய்ப் பிருதிவித்தன்மை, ஜலத்தன்மை, தேயுத்தன்மை, வாயுத்தன்மை யென்னும் நான்கு தருமங்களிருக்கும். இக்காரணத்தானே இப்பிரசித்த பிருதிவி முதலிய நான்கும் அநித்தியமாம் இது போல், இவற்றின் நான்கு பரமானுக்களிடத் தும் கூறிய நான்கு தருமங்களிருக்குமாதலின், அவையும் அநித்தியமாம். இது கூறியதால் இவ்வனுமானம் சித்தமாம்: - பிருதிவிப் பரமாணு அநித்தியமாக யோக்கியமாம், பிருதிவித்தன்மைத் தருமமுடையதாதலின்; பிரசித்த பிருதிவியைப் போலும். இங்ஙனம் முறையே ஜலத்தன்மை, தேயுத்தன்மை, வாயுத்தன்மை யென்னும் ஏதுக்களாலும் பிரசித்த ஜல தேயு வாயுக்களின் திருஷ்டாந்தங்களாலும் ஜல தேயு வாயுப் பரமானுக்களிடத்தும் அநித்தியரூபத்தன்மையின் அனுமானத்தை மதிமான்கள் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். இத்தகைய அநித்திய பரமாணுக்களிட த்தே இச்சகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹே காலவாதியே! பரமாணுக்களிடத்தே நீ சித்தஞ்செய்த அநித்திய ரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே எவ்வெப் பதார்த்தத்தே அநித்தியத்தன்மையாமோ அவ்வப்பதார்த்தத்தே மத்திய பரிமாணம் அவசியமாம். கடாதிகளில் அநித்தியத்தன்மையுளதாதலின் அவற்றின்பால் மத்திய பரிமாணமு முளது. அது பரமானுவின்கண்ணின்றாமாதலின் அவற்றின் கண்ணே அநித்தியத் தன்மையுஞ் சம்பவியாதாம். இது கூறியதால் இவ்வனுமானம் சித்தமாம்: - பிருதிவியாதிகளின் பரமாணு, நித்தியமாதற்கு யோக்கியமாம், மத்தியப்பரிமாண அபாவமுடையதாதலின். எப்பொருள் நித்தியமாகாதோ அப்பொருள் மத்தியம பரிமாண அபாவமுடையதுமாகாதாம்; கடாதிகள் நித்தியமன்றாமாதலின் மத்தியப் பரிமாண அபாவமுடையதுமாகாதாம்; மற்றோ, அக்கடாதிகள் மத்தியமபரிமாண முடையனவேயாம்.

சமாதானம்: - ஹே நையாயிக! அணுப்பரிமாணம் பரமமகத்பரிமாணம், என்னும் இரண்டினும் வேறாய் பரிமாணம் மத்தியமபரிமாணமாம். அதன் பாவம் பரமாணுவின் கண்ணே யிருப்பதே போலச் சப்தாதி குணங்களிடத்துமுளது. ஆதலின், பரமாணுவிடத்தேபோலச் சப்தாதி குணங்களிடத்தும் நித்திய ரூபத்தன்மை சித்தமாதல் வேண்டும்; அவற்றின்கண் நித்திய ரூபத்தன்மையை நீ யங்கிகரிப்பதி ன்றாம். ஆகையால், மத்தியமபரிமாண அபாவரூப ஹேதுவால் பரமாணுக்க ளிடத்தே நித்தியரூபத்தன்மை சித்தமாகாதாம். அல்லது, மத்திபமபரிமாண அபாவம் வஸ்துவின் நித்தியத்தன்மைக்குப் பிரயோஜகமன்றாவதேபோல மத்தியமபரிமாண மும் அநித்தியத்தன்மைக்குப் பிரயோஜகம் அன்றாம்; ஏனெனின், நையாயிகர்களின் மதத்தே உருவமுதலிய குணங்களிடத்தும், காமத்தின்கண்ணும் உருவமுதலிய குணங்களின்றாமாதலின், மத்திய பரிமாணரூப குண அபாவத்தையுடைய சப்தாதி குணங்களிடத்துங் கர்மத்தின் கண்ணும் அநித்தியத்தன்மை யுண்டாகலாகாது; அவற்றின் கண்ணே அநித்தியத்தன்மையோ பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால்

பிரத்தியாமாதலின் அம்மத்தியமபரிமாணம் வஸ்துவின் அநித்தியத்தன்மைக்குப் பிரபோஜகமன்றாம்; மற்றோ, ஆகாசம், காலம், திக்கு, ஆன்மா வென்னு மிந்நான்கு விபுபதார்த்தங்களினும் வேறாந்தன்மையே வஸ்துவின் அநித்தியத்தன்மைக்குப் பிரயோஜகமென உடன்படல் வேண்டும். அவ்வேறாந் தன்மை கடாதிகளிலிருப்பது போன்றே பரமாணுக்களிடத்து மிருக்கின்றது; ஆதலின், கடாதிகட்கேபோலப் பரமா ணுக்கட்கும் அநித்தியத்தன்மையையே யங்கீகரிக்க வேண்டும். கடாதிமூர்த்தபதார் த்தங்கட்கு அநித்தியத்தன்மையை யங்கீகரித்து பரமானரூப மூர்த்த பதார்த்தத்தின் கண் நித்தியத்தன்மையை யங்கீகரிப்பதில் கேவலம் அவ்வாதியின் பக்ஷபாதமே தோற்றும்.

சங்கை: - ஹே காலவாதியே! எவ்வெப்பொருள் நிரவயவமாமோ அவ்வவை நித்தியமேயாம். ஆன்மா நிரவயவமாதலின் நித்தியமாதலே போலப் பரமாணுவும் நிரவயவமாதலின் நித்தியமேயாம். இது கூறியதால் இவ்வனுமானம் சித்தமாம். மண் முதலியவற்றின் பரமாணு, நித்தியமாதற்குயோக்கியமாம், நிரவயவமாதலின், ஆன்மாவைப்போலும். என்னும் இவ்வனுமானப் பிரமாணத்தால் பரமாணுக்களிட த்தே நித்தியத்தன்மையே சித்தமாதலின் அவற்றின்கண்ணே அநித்தியத்தன்மை யைச் சித்தஞ்செய்யும் காலவாதியின் அனுமானம் சற்பிரதிபக்ஷ தோஷத்தோடு கூடியதாம். எவ்வேதுவின் சாத்தியாபாவததை வேறேதுச்சித்தஞ்செய்யுமோ அவ்வேது சற்பிரதிபக்ஷ தோஷமுடையதாம்

சமாதானம்: - ஹே நையாயிகவாதியே! அந்நிரவயவத்தன்மைவடிவ ஹேது வினால் பரமாணுக்களிடத்தே நித்தியத்தன்மைவடிவ சாத்தியசித்தியுண்டாக மாட்டாது; ஏனெனின், நினது மதத்தே எவவேது தனது சாத்திய அபாவமுடைய தன்கண்ணேயிருக்குமோ அவ்வேது வியபிசாரியாம். அதனாற் சாத்திய சித்தியை நீ அங்கீகரிப்பதின்றாம். அவ்வுனது நிரவயவத்தன்மைவடிவ ஹேதுவோ நித்தியத் தன்மைவடிவ சாத்திய அபாவமுடைய குணகருமாதிகளிடத்தேயு மிருக்குமாதலின் அவ்வேதுவும் வியபிசாரியாம. அதனால், பரமாணுக்களிடத்தே நித்தியரூபத்தன்மை சித்தமாகாதாம்.

சங்கை: - ஹே காலவாதியே! அந்நிரவயவத்தன்மையாகிய ஹேது நித்தியத் தன்மை வடிவ சாத்தியாபாவமுடைய குணாதிகளிலிருப்பதால் வியபிசாரியாமாயி னும், நிரவயவ திரவியக்வரூப ஹேது குணாதிகளிடத்தினறாமாதலின், அவ்வேது வியபிசாரியாகாதாம. அதனானே பரமாணுவின்கண்ணே நித்திய ரூபத் தன்மையைச் சித்தஞசெய்வேம்.

சமாதானம்: - ஹே பரமாணுவாதியே! பிருதிவி முதலிய பரமாணு அநித்திய மாக யோக்கியமாம். மூாதத பதார்த்தமாதலின்; பிரசித்த பிருதிவியாதிகளே போல்: என்னும் எனதனுமானமிருப்ப நினது நிரவயவ திரவியத்வரூப ஹேது அப்பரமாணுக் களிடத்தே நித்தியரூபத தன்மையைச சிததஞசெய்யமாட்டாது.

சங்கை: - ஹே காலவாதியே! அப்பரமாணுக்களிடத்தே அநித்தியரூபத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும் நினதனுமானமிருப்ப எங்கட்குப் பரமாணுக்களிடத்தே நித்திய ரூபத்தன்மையின் நிச்சயமுண்டாகமாட்டாது. அது போலவே பரமாணுக்க ளிடத்தே நித்திய ரூபத்தன்மையைச் சித்திசெய்யும் எமதனுமானமிருப்ப நினக்கும் அப்பரமாணுக்களிடத்தே அநித்திய்ரூபத்தன்மையின் நிச்சயம் உண்டாகமாட்டாது.

சமாதானம்: - ஹே பரமாணுவாதியே! எத்தலத்தே பரஸ்பர விரோதியர்த்தத் தைச் சித்தஞ்செய்யும் பொருட்டு இரண்டனுமானங்கள் பிரவிருத்திக்குமோ அத்தலத்தே ஓரர்த்தத்தின் நிச்சயம உண்டாகாதாயினும், அவ்விரண்டனுமானங் களில் எவ்வனுமானத்திற்குச் சுருதி, ஸ்மிருதி முதலிய பிரமாணங்கள் சககாரியா மோ அவ்வனுமானம் பிரபலமாம், அச்சக்காரியற்றது துர்ப்பலமாம். பிரபலத்தால் துர்ப்பலத்தின்பாதம் இவ்வுலகத்தே கண்கூடேயாம். என்னும் ஸ்ரீ வியாசபகவானது சூத்திரத்தேயும் என்னும் சுருதியின் கண்ணும் பேதத்தையுடைய பரிச்சின்னபதார்த்த ங்களிடத்தே அநித்திய ரூபத்தன்மையே கூறப்பெற்றுளது. பேதமுடைய பரிச்சின்னம் பரமாணுவுமாமாதலின் இச்சுருதி சூத்திரரூப்ப பிரமாண சகாயத்தினானே பிரபலத்தன்மையையடைவுற்ற எமதனுமானம் நினதனுமானத்தைப் பாதித்துப் பரமாணுக்களிடத்தே அநித்திய ரூபத்தன்மையையே சித்தஞ்செய்யும். நினதனு மானத்தே எச்சுருதி ஸ்மிருதிரூபப் பிரமாணமும் சகாயஞ்செய்வதாயின்றா மாதலின் அத்துர்ப்பல அனுமானத்தால் பரமாணுக்களிடத்தே நித்திய ரூபத்தன்மை சித்தமாகமாட்டாது. அல்லது, எந்நிரவயவத்தன்மைவடிவ ஹேதுவினால் நீ பரமாணுக்களிடத்தே நித்திய ரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாயோ அவ்வேது அவற்றின்கண்ணே இருக்கவேமாட்டாது; ஏனெனின், நீ அப்பரமாணுக்கட்கு எட்டுத்திசைகளோடுஞ் சையோகசம்பந்தம் அங்கீகரித்துளாய், பரஸ்பரமும் சையோ கம் அங்கீகரித்துளாய், அச்சையோகத்தை அவ்வியாப்பியவிருத்தியெனவும் அங்கீகரித்துளாய், எப்பொருள் தனதாசிரயத்தே ஏகதேசத்திருந்தேகதேசத்திராதோ அது அவ்வியாபபியவிருத்தியாம். இத்தகைய அவ்வியாப்பியவிருத்தியாய் சையோகசம்பந்தத்தையுடைய பரமாணுக்களிடத்தே நிரவயவரூபத்தன்மை சம்பவி யாதாம்; மற்றோ, சையோகத்தையுடைய மூர்த்தபதார்த்தம் சாவயவமேயாம். கடபடாதிமூர்த்தங்கள் சையோகமுடையனவாமாதலின் சாவயவமேயாவனபோலச் சையோகமுடையதாதலிற் பரமாணுவும் சாவயவமேயாகும். யாதுயாது சாவயவமாமோ அஃதது எக்காரணத்தாலேனும் ஜன்னிய மேயாம். கடாதிகள் சாவய வமாதலின் மண் முதலிய காரணங்களால் ஜன்னியமாவதேபோலப் பரமாணுவும் சாவயவமாதலின் எக்காரணத்தாலேனும் அவசியஞ்ஜன்னியமாம். அப்பரமாணுவின் காரணமும் வேறொரு காரணத்தால் ஜன்னியமாமெனவுடன்படின் அவ்வேறு காரணமும் மற்றொருகாரணத்தால் ஜன்னியமாம. இவ்வாறு காரணங்களின் அனவஸ்தையடைவாமாதலின் அப்பரமாணுவின் காரணத்தை அஜன்னியமேயென வுடன்படவேண்டும். அத்தகைய உற்பத்தியின்றிய காரணம் காலத்தையொழித்து வேறொன்றுமின்றாம். ஆகையினால் அக்காலத்தையே அப்பரமாணுவின் காரண மெனவுடன் படல் வேண்டும். அக்காலத்தே பரமாணுவின் காரணத்தன்மையை அங்கீகரித்தபோது அதனானே சர்வ ஜகத்தினுற்பத்தி சமபவமாதல்கூடும். இவ்விரண் டின் மத்தியில் பரமாணுவைக் காரணமென வுடன்படல் பயனற்றதாம். அல்லது,

நையாயிகர் பரமாணுவை நித்தியமென அங்கீகரிக்கினும் நித்தியப்பரமாணுவால் எப்போதும் ஜகத்தின்உற்பத்தியுண்டாதல் வேண்டும், ஒருக்காலும் பிரளயம் உண்டாகலாகாது. அவ்வாறாகாதாமாதலின், ஜகத்தின் உற்பத்தி பிரளய வியவ ஸ்தை செய்யும் பொருட்டுப்பரமாணு காலாபேக்ஷையை அவசியஞ்செய்யும். இக்காரணத்தினானும் அக் காலத்தையே உலககாரணமென வுடன்படல் உசிதமாம். அல்லது, பிரளயகாலத்தே பரமாணு பரஸ்பரம் விபாகமுடையதாயிருக்கும். இக்காரணத் தானே அப்பரமாணு அப்பிரளய காலத்தே இச்சகத்தின் உற்பத்தி செய்வதில் சமர்த்துடையதாகாது. உற்பத்திகாலத்தே பரமாணுக்கட்குப் பரஸ்பாம் சையோசம் பந்தம் உண்டாமாதலின் பரமாணு இவ்வுலகை உற்பத்தி செய்வதில் சமர்த்துடையதாம். அச்சையோகவுற்பத்தியின்கண் இக்காலாபேக்ஷ அவசியமாம். இக்காரணத்தானே இக்காலமே சர்வஜகத்தின் காரணமாம். காலத்தினும் வேறாய் பர மாணு முதலியவற்றே ஜகத்காரணத்தன்மை சம்பவியாது. இத்துணையால் கால வாதியாய் ஜோதிஷ சாஸ்திரக்காரரது மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது சுபா வத்தையே ஜகத்காரணமென வுடன்படும் சுபாவவாதியாய் லோகாயதன் மதம் நிரூபிக்கப்படும்: - அவ்வாதி காலவாதியின்மதத்தே இவ்வகைத் தூஷணத்தைக் கூறுவன்: - ஹே காலவாதியே! இச்சர்வஜகத்தின் காரணரூபத்தால் நீ அங்கீகரித்த காலம் தனது சுபாவத்தையும் காரிய சுபாவத்தையும் அபேக்ஷித்தே காரணமா? அல்லது, சுபாவ அபேக்ஷையின்றியே அக்காலம் ஜகத்தின் காரணமா? இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின், அது சம்பவியாது; ஏனெனின், வஸ்து சுபாவ அபேக்ஷையி ன்றியே நினது காலம காரியவுற்பத்தியைச் செய்யுமாயின், ஓங்கியெரியா நின்ற பேரழலின்கண்ணும் ஆகாசத்தின்கண்ணும் நினது காலம் நீரினுற்பத்தியை ஏன் செய்வதில்லை? அக்கினியால் தாகநிவிருத்தியை ஏன் செய்வதில்லை? அன்னமின் றியே பசி நிவிருத்தியை ஏன் செய்வதில்லை? மைந்தனை விரும்பியோனுக்கு மனைவியின்றியே மைந்தனின் அடைவை ஏன் செய்வதில்லை? பிணத்தின் சையோகத்தானும் இச்சீவனிடத்தே சுகதுக்க உறபத்திபை ஏன் செய்வதில்லை? அக்காலமகிமையால் பிணமானது நம்மோடு ஏன் பேசவில்லை? பெண் புருஷ சம்பந்தமின்றியே கர்ப்பதாரணத்தை ஏன் செய்வதில்லை. அக்காலமகிமையால் ஆகாசம் அவகாசமற்றதாகவேண்டும், பிருதிவி இரசாதலத்தின்கண்ணே செல்ல வேண்டும், இந்நீர் சிநேகபாவமற்றதாகவேண்டும், இவ்வக்கினி முதலியவை பிரகாச மற்றதாக வேண்டும், இவ்வாயு நிச்சலத்தன்மையையடைதல் வேண்டும். அல்லது, நினது காலம் வஸ்துசுபாவத்தின் அபேக்ஷையின்றியே காரிய உற்பத்தியைச் செய்யுமாயின் முகவாயிலாய் மல மூத்திராதிகளின் பரித்தியாகத்தை ஏன் செய்விப் பதில்லை; கிராண இந்திரியத்தால் சப்த சிரவணத்தை ஏன் செய்விப்பதில்லை? சுரோத்திரேந்திரியத்தால கந்தத்தின் கவர்சசியை ஏன் செய்விப்பதில்லை? நேத்திரேந்திரியத்தால் ஆகாரக்கவாசசியை ஏன் செய்விப்பதில்லை? இவ்வண்ணம் அக் காலம் இப்புருஷனுடைய வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களின் வியாபாரங்களை விபரீதமாய் ஏன் செய்விப்பதில்லை? என்பன முதலாய் அநேகவகைத் தூஷணத்தை அக் காலம் வஸ்துசுபாவ அபேக்ஷையின்றியே ஜகத்காரணமென வுடன்படப்படின் அடையும். ஆகையால், அச்சுபாவ அபேக்ஷையின்றி அக்காலத்தே ஜகத்காரணத் தன்மை சம்பவியாதாம். முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கினோ எச்சுபாவத்தை யபேக்ஷித்து அக்காலம் இச்சகததை வியவஸ்தைவாயிலாய் உற்பத்தி செய்யுமோ

அச்சுபாவத்தின் கண்ணே இச்சகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவிக்கும்; ஆகையால், சுபாவம் ஜகத் என்னுமிரண்டன்மத்தியில் காலத்தை ஜகத்காரணமாயுடன்படல் நிஷ்பலமாம். அல்லது, அச்சுபாவத்தையே ஜகத்காரணமென வுடன்படுவதில் முற்கூறிய தோஷப் பிராப்தியுமுண்டாகாது, ஏனெனின், சக்ஷு இந்திரியம் தற்சுபாவத்தால் ரூபத்தையே கவரும், இரசாதிகளைக்கவராது. சுரோத்திரேந்திரிய மும் தற்சுபாவத்தால் சப்தத்தையே கவரும் ரூபாதிகளைக் கவராது. இவ்வாறே வேறிந்திரியமும் தற்சுபாவத்தால் தத்தம் விஷயத்தையே கவரும். அன்னிய இந்திரிய விஷயத்தை அன்னிய இந்திரியங்கவராது. இவ்வாறு ரூபாதி விஷயமும் தத்தமது சுபாவபலத்தால் தத்தமது நேத்திராதி இந்திரியங்களின் விஷயபாவத்தை யடையும். அன்னிய இந்திரிய விஷயம் அந்நிய இந்திரியத்தின் விஷயபாவத்தை யடையாது. இவ்வாறு வஸ்துசுபாவத்தை யங்கீகரிக்கின் முற்கூறிய சர்வதோஷ பரிகாரமாமாதலின் இச்சகத்தின் பிரவிருத்தி நிவிருத்தியின் கண்ணும் உற்பத்தி ஸ்திதி இலயத்தின்கண்ணும் இச்சுபாவமே காரணமாம், இதனினும் வேறாய் எப்பதார்த்தமும உலககாரணமாகமாட்டாது; இத்துணையால் சுபாவகாரணவாதியின் மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது தருமாதருமரூப நியதியையே இவ்வுலக்காரண மென அங்கீகரிக்கும் மீமாமசகவாதியர் மதம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஆண்டு அவர்கள் தருமாதருமரூப நியதியின்கண்ணே உலக்காரணத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும் பொருட்டு முதலில் சுபாவவாதியின் மதத்தே இவ்வகைத்தூஷணத்தைக் கூறுவர்: - ஹே சுபாவவாதியே! நினது உலக்காரணசுபாவம் தருமா தரும நியதியையபேக்ஷி த்து ஜகத்காரணமா? அல்லது, அபேக்ஷியாமலா? அபேக்ஷியாமலெனின் அது சம்பவியாது, ஏனெனின், அந் நியதியின்றியே சுபாவம் ஜகத்காரணமாகுமாயின், அநியதசுபாவபலத்தால் உஷ்ணசுபாவத்தையுடைய அக்கினியினின்றும் சீதளத்தன் மையுற்பத்தியாதல் வேண்டும், சீதளசுபாவததையுடைய ஜலத்தினின்றும் உஷ்ண த்தன்மையுண்டாதல் வேண்டும், இவ்வாறே எல்லாக்காலத்தும் எல்லாப்பொருள் களில் எல்லாக் காரியோற்பத்தியுண்டாதல் வேண்டும், அங்ஙனங்காணவருவ தின்றாம். ஆகையால், நியதியை யபேக்ஷியாது சுபாவத்தின்கண்ணே ஜகத்காரணத்தன்மை சம்பவியாது; அபேக்ஷித்தெனின், சுபாவத்தை யபேக்ஷித்து அக்காலம் ஜகதுற்பத்தி ஸ்திதி இலயகாரணமாமாதலின் ஜகத்காரணமன்றாம்; மற்றோ, சுபாவமே ஜகத்காரணமாம், என்னும் யுக்தியால் நீ காலகண்டனஞ் செய்து சுபாவத்தையே ஜகத்காரணமென வுடன்பட்டதே போல நினது சுபாவமும் தருமா தரும நியதியை யபேக்ஷித்தே ஜகத்காரணமாமாதலின் அதுவும் ஜகத் காரண மன்றாம்; மற்றோ, தர்மாதர்மரூப நியதியே இவ்வுலக்காரணமென வுடன் படல் வேண்டும். நியதி, ஜகத், என்னும் இரண்டன் மத்தியில் சுபாவத்தைக்காரணமென வுடன்படல் நிஷ்பலமாம். இத்துணையால் தருமா தருமரூப நியதியைக் காரணமென வுடன்படும் மீமாமசகரது மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது யதிரிச்சை யையே ஜகத்காரணமென வுடன்படும் வாதியின் மதம் நிரூபிக்கப்படும்: - காரியோற் பத்தியின் கண்ணே கர்த்தாதிகளின் அபேக்ஷையுண்டாகாமையே யதிருச்சையாம். அவன் தன்மத சித்தி செய்யுமபொருட்டு அந்நியதி வாதியின் மதத்தே இவ்வகைத் தூஷணத்தைக்கூறுவன். ஹே நியதிகாரண வாதியே! நீ இக்காரியம் இக்காரணத் தானே உண்டாம் மற்றெதனாலும் இது உண்டாகாது. இது இவ்வாறுண்டாம், மற்றெவ்வாற்றாலேனு முண்டாகாது; இக்காரணத்தால் இக்காரியமே யுண்டாம்

வேறு காரியமுண்டாகாது. என்னும் இவ்வகையாய் நியதியையே இவ்வுலக் காரணமாய் அங்கீகரித்தனை. இருதுதர்மத்தோடு கூடிய பெண்ணின் இராஜசே நியமமாய்க் கர்ப்பதாரணகாரணமாகும் என்னும் நியதியை ஜகத்காரணமா யுடன் படல்நினக்குத்தகுதியன்றாம்; ஏனெனின், இந்நியதியின்றியே எத்துணையோ காரண காரியங்களினடைவு யதிரிச்சையாற் காணவருகின்றது. எத்துணையோ தருமாத்மாக் கட்கு அகஸ்மாத்தாய்த் துக்கப்பிராப்தியுண்டாம். எத்துணையோ பாவாத்மாக்கட்கு அகஸ்மாத்தாய்ச் சுகப்பிராப்தியுண்டாம். சுகசாதன ரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் ஸ்திரீ புத்திராதிகளும் ஒரொருகால் துக்ககாரணமேயாகின்றனர். துக்கசாதனரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் கால்வருடல் முதலியவையும் ஒரொருகால் பரிசிரமத்தோடு கூடியவனுக்குச் சுககாரணமேயாம். இவை முதலாக அநேகவகையாய் விபரீத பாவம் காணவருகின்றது, முற்கூறிய நியதியே காரணமாகுமாயின் இவ்வகையாய் விபரீத பாவமுண்டாகலாகாது; ஆனால், இவ்வகையாயோ பிரசித்தமாய்க் காண வருகின்றதாதலின் இந்நியதியின்கண்ணே ஜகதகாரணத் தன்மை சம்பவியாதாம்; மற்றோ, அந்த யதிரிச்சையே இச்சகத்தின் காரணமாம். இத்துணையால் யதிரிச்சா காரணவாதியின் மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது: - இப்போது ஆகாசாதிகளை ஜகத் காரணமென வுடன்படுபவன் மதம நிரூபிக்கப்படும்: - ஆண்டப் பூதகாரணவாதி தன்மத சித்தி செய்யும் பொருட்டு யதிரிச்சாகாரண வாதியின் மதத்தே இவ்வகை யாய் தூஷணத்தைக் கூறுவன். ஹே யதிரிச்சாகாரணவாதியே! எத்துணை ரூப ரசாதிகளுளவோ அத்தருமங்கள் கடாதிதருமிகளின் அபேக்ஷையின்றிச் சுதந்திர மாயிரா; மற்றோ, அவை அவற்றைய பேக்ஷித்தேயிருக்கும். அது போல், நினது யதி ரிச்சையும் தருமரூபமாமாதலின் ஒரு தருமியின் அபேக்ஷையின்றிச் சுதந்திர மாயிராது; மற்றோ, ஒரு தருமியை யபேக்ஷித்தேயிருக்கும். எதுவரை, பிரத்தியக்ஷ வஸ்துவின் சம்பவமாமோ, அதுவரை பரோக்ஷவஸ்துவின் கற்பனை செய்த லனுசிதமாம், என்னும் நியமம் சர்வசாஸ்திரங்களிலும் கூறப்பட்டுளதாதலின் பிரத்தி யக்ஷப்பிரமாணத்தாற் சித்தித்த இவ்வாகாசாதிபூதமே யதிரிச்சைவடிவதருமத்தின் தருமியென அங்கீகரிக்கவேண்டிவரும். ஆகையால், அந்த யதிரிச்சை எப்பூதாபே க்ஷையால் இச்சகத்தின் காரணமாமோ அப்பூதத்தானே இச்சகதுற்பத்தி சம்பவிக்கும். இவ்விரண்டின்மததியில யதிரிச்சையை ஜகத்காரணமென வுடன்படல் நிஷ்பல மாகும். ஆகையால், ஆகாசாதியே இச்சககாரணமாம். இத்துணையான் ஆகாசாதியைச் சகத்காரணமென்னும் வாதியின்மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது பிரகிருதியையே சகத்காரணமென்னும் சாங்கிய நூலுடையார் மதம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஆண்டப்பிரகிருதிகாரணவாதியானவன் பூதகாரணவாதியின் மதத்தே இவ்வகைத் தூஷணத்தைக் கூறுவன்: - ஹே பூதகாரணவாதியே! நீ எப்பூதத்தைச் சகத்காரண மென வுடன்பட்டுளாயோ அது கடாதி போலச் சாவயவமாம், சாவயவமாவ தெல்லாம் எக்காரணத்தாலேனுஞ் ஜன்னியமேயாம். கடாதிகள் சாவயவமாமாதலின் மண்முதலிய காரணங்களினானே ஜன்னியமாவதே போல் அச்சாவயவ பூதத்திற்கும் வேறொரு காரணத்தை நீ யங்கீகரிக்க வேண்டும். இவ்வுலகத்தே எவ்வகையாய்க் காரியமுண்டாமோ அவ்வகையாயே காரணமுமாம் காரியத்தினும் விலக்ஷண சுபாவமுடையதாய்க் காரணமிராதாம். கடாதிகாரியசமானசுபாவமுடையது மண்ணாம், அதுவே கடாதிகளின் காரணமாவதேபோல் இச்சகத்வடிவகாரியசமான சுபாவமுடையதேயாய் ஒருபொருளை இவ்வுலககாரணமென உடன்படல்வேண்டும்.

இவ்வுலகத்தே சுவர்ணம், ஸ்திரீ, ரத்தினம், வஸ்திரம் என இவை முதலிய எத்துணைப்பதார்த்தங்களுளவோ அவையாவும் சுகரூபசத்துவகுணத்தோடும் துக்கரூப ரஜோகுணத்தோடும் மோகரூப தமோகுணத்தோடும் கூடியதாம், சுவர்ணாதி பதார்த்தங்கள் எவன் கையிலிருக்குமோ அவனுக்கோ சுகத்தை யடை விக்கும்; அவனது சத்துருவிற்குத் துக்கத்தையேயடைவிக்கும், அவற்றினடைவற்ற லோபிக்கு மோகத்தையடைவிக்கும். இவ்வகையே இவ்வெல்லாவுலகமும் சத்துவ ரஜ தமமென்னும் முக்குணங்களோடு கூடியிருக்குமாதலின் இம்முக்குண ரூபவுலககாரணமும் ஒரு முக்குணரூபவஸ்துவெனவுடன்படல் வேண்டும். அத்த கைய முக்குணவடிவினதும் சர்வகாரியங்களிலும் தொடர்ந்திருப்பதும் ஜடப்பிர கிருதியேயாம். ஆதலின், அதுவே ஜகத்காரணமாகத் தகுதியுடையதாம். இப்பிரகிருதி யே சுருதியின்கண்ணே யோநியெனக்கூறப்பெற்றுளது. இத்தகைய ஜடரூப நித்தியப் பிரகிருதியினின்றும் முதலில் மகத்துவமுண்டாம், அதனினின்றும் அகங்கார முண்டாம், அதனினின்றும் சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் பஞ்ச தன்மாத்திரையும் பதினொரு இந்திரியமும் உண்டாம். சுரோத்திராதி ஐந்து ஞானேந்திரியம், வாக்காதி ஐந்து கருமேந்திரியம், மனம் என்பன பதினொரு இந்திரி யங்களாம். சப்தாதிபஞ்சதன்மாத்திரைகளினின்றும் முறையே ஆகாசாதிபூதங்க ளுண்டாம். இம்முறையே இவ்வெல்லாவுலகும் பிரகிருதியினின்றே யுண்டாமா தலின் அதுவே சர்வஜகத்தின் காரணமாம். இத்துணையால் சாங்கிய நூலுடையார் மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது ஹிரண்யகர்ப்பாதிகளையே இச்சகத்காரண மென்னும் புருஷகாரண வாதிமதம் நிரூபிக்கப்படும்: - அப்புருஷகாரணவாதி தனது மதத்தைச் சித்தஞ்செய்யும் பொருட்டு முதலில் பிரகிருதிகாரணவாதிமதத்தே இவ்வகைத்தூஷணத்தைக் கூறுவன்: - ஹே பிரகிருதிகாரணவாதியே! காரணத்திற் காரியத்தின் ஒப்புமையை யங்கீகரித்து நீ முக்குணவடிவப் பிரகிருதியை ஜகத்காரணமென வுடன்பட்டாய் நின்பாலிது கேட்கின்றோம்: - காரியகாரணத்திற்குச் சர்வரூபத்தானும் ஒப்புமையா? அல்லது, ஒருசிறிது வடிவத்தானே ஒப்புமையா? முதற்பக்ஷத்தையங்கீகரிக்கினது சம்பவியாது, ஏனெனின், காரிய காரணத்திற்கு அத்தியந்தம் சாதிருசியமிருக்குமாயின் அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் பேதஞ் சித்தியா தாம். ஒருசிறிது பேதத்தை யபேக்ஷித்தே பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமுண்டாம், அத்தியந்தம் அபின்னபதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமுண்டாகாதாம். ஆதலின், முற்றினுமொப்புமையை யொப்பினோ ஜகத் காரணமே பிரகிருதியாகாதாம், இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கினோ அதுவுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், நின்மதத்தே காரியகாரணபாவமற்ற சேதன அசங்க புருஷனும் பாவத்தன்மைவடிவ ஒருசிறிது தருமத்தால் இவ்வுலக சதிருசனே யாவனாதலின் அசங்கனும் ஜகத்காரணமாதல்வேண்டும், அவ்வாறு நீ யங்கீகரிப்பதில்லையாகலின் காரிய காரணத்திற்கு ஒருசிறிது வடிவத்தானும் ஒப்பு மை சம்பவியாதாம். அல்லது, ஜடரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் சகடை முதலியவற்றின் பிரவிருத்தி சேதன புருஷனானன்றிச் சுதந்திரமாயுண்டாகாது; மற்றோ, சேதனது அதீனமாயே சகடாதிகளின் பிரவிருத்தியாவதே போல, நினது ஜடப்பிரகிருதியும் சேதனனது பிரேரணையின்றியே சுதந்திரமாய் எக்காரியம் செய்வதினும் பிரவிருத்தி யையடையாது. ஆகையால், இந்த ஜடப்பிரகிருதியை தங்காரியத்தே பிரவிருத்தி ப்பிக்க ஒரு சேதனனை நீ யவசிவயமங்கீகரிக்க வேண்டுமாதலின் எச்சே

தன்னையேத்துப் பிரகிருகிஜகத்தையுண்டாக்குமோ அச் சேதனனானோ இதனுற்பத்தி சம்பவிக்குமாதலின், சேதனன், ஜகத் என்னும் இரண்டன் மத்தியில் மூன்றாவது பிரகிருதியைக் காரணமாயங்கீகரித்தல் நிஷ்பலமாம்; ஆகையால், சேதனனே உலககாரணனாவன். இத்துணையால் புருஷகாரணவாதியின் மதம் நிரூபிக்கப் பட்டது. ஹே விப்பிரர்களே ! இவ்வாறு காலம் 1, சுபாவம் 2, நியதி 3, யதிரிச்சை, 4, பூதம் 5, பிரகிருதி 6, புருஷன் 7, என்னும் இவ்வேழுபக்ஷத்தை யாம் உங்கள் பொருட்டுக் கூறினேம். பூர்வபூர்வமதத்தே தூஷணங்காண்பித்து உத்தர உத்தரமதத்தைக் கவர்ந்தேம். ஆனாலிவ்வேழு மதங்களும் முற்கூறிய தூஷணங்க ளாற் றூஷிதமா மாதலின் இவ்வேழனுள் எம்மதமும் கவரத் தகுதியதன்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! காலமே முதலாகப் பிரகிருதிபரியந்தமுள்ள இவ்வாறு மதத்தே பூர்வம் தூஷணங்கூறியிருப்பினும் புருஷகாரணமதத்தே எத்தூஷணமுங் கூறப்படவில்லையாதலின் ஏழாவ தேரிகாள்ளத் தகுதியதாம்.

சமாதானம்: - ஹே விப்பிரர்களே! காலாதியின்கண்ணே காரணத்தன்மை சம்பவியாததே போலச் சேதனனிடத்துஞ் சம்பவியாதாம்; எனெனின், சேதனன் சர்வசங்க ரகிதனும் நிர்க்குணனும சர்வவியாபாரங்களற்றவனுமாவன். இத்தகைய நிஷ்கிரிய அசங்கபுருஷனிடத்தே இச்சக்காரணத்தன்மையை யங்கீகரித்தல் அத்தியந்தம் அசங்கதமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சேதனன் பொருட்டுற்ற காலாதிகளின்சையோகமே ஜகத்காரணமாம்.

சமாதானம்: - ஹே மறையவர்களே! அச்சேதனபுருஷனிருப்ப அவன் பொ ருட்டுற்ற காலாதியின் சையோகமும் பிரகிருதியைப்போல ஜடமாதலின் அன்னிய காரண அபேக்ஷையை யவசியஞ்செய்யும், அச்சையோகத்திற்கும் யாது காரணம் என்னும் ஜிஞ்ஞாசையும் நீங்கமாட்டாதாதலின் காலாதிகட்குக் காரணத் தன்மை யில்லாதது போலவே அவற்றின் சையோகத்திற்கும் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்தச் சுத்தபரமான்மா அசங்கமாமாதலின் அதனிட த்தே காரணத்தன்மை சமபவியாதாயினும் பிரதிபிம்பரூப ஜீவாத்மாவினிடத்தே அதுசம்பவிக்கும்.

சமாதானம்: - ஹே விப்பிரர்களே ! இஜ்ஜீவன் பரதந்திரனாதலின் தன்சுகதுக்கத்தை யுண்டாக்குவதிலுஞ் சமர்த்தனாகானாயின், இவ்வெல்லாவுல கையுமுண்டாக்க எங்ஙனஞ்சமர்த்தனாவன். அல்லது, இஜ்ஜீவன் ஜகதுற்பத்தி செய்வதிற் சுதந்திரனாயின், தனது சுகசாதனத்தையே யுற்பத்தி செய்து கொள்வனன்றித் துக்க சாதனங்களை யுண்டாக்கானாதலின் இவனிடத்துங் காரணத்தன்மை சம்பவியாது. இத்துணைக்கிரந்தத்தால இவ்வுலககாரணத்தே பூர்வபக்ஷங்களைப் பிரதிபாதித்துக் கண்டித்தோம், இனி சித்தாந்தபக்ஷத்தைக்

கூறுவாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வகையாய் அறிஞர்களாகிய மறையவர் சர்வ சபாவாசிகளை நோக்கிக் கூறிய போது தூயசித்தத்தையுடைய அவர்கள் யாவரும் பூர்வபக்ஷங்களில் நானாவகைத் தூஷணங்களைக்கண்டு அவற்றைப் பரித்தியாகித்தனர், வேதவசனத்தால் பிரஹ்மத்தையே ஜகத்காரணமென அறிந்தனரேனும் அப்பொருள் திடப்படும் பொருட்டு நானாவகை யுக்திகளையறிய விச்சித்தனர், அதன்பின்னர் அவர்கள் யாவரும் யோகசாஸ்திரப்படி அத்வதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே சித்தவிருத்திகளின் பிரவாகரூபத் தியானத்தைச் செய்தனர், தியானித்து அவ்வறிஞர் அவ்வத்வதீய ஆன்மாவையாசிரயித்த ஏக அவித்தியாரூப சக்தியைக்கண்டனர். அது ஜகதுற்பத்தி ஸ்திதிலயகாரணமாம், குதர்க்கிகளா லறியப்பெறாததாம், ஆவரணவி க்ஷேபாதி குணங்களான் மூடப்பெற்றதாம். இத்தகைய அவித்யாரூபசக்தியைக்கண்டு அவர்கள்யாவரும் ஆச்சரியத்தை யடைந்தனர், இப்போதச்சக்தியின் குணங்களை நிரூபிப்பாம்: - ஸ்வப் பிரகாச அத்விதீய ஆநந்தரூப ஆன்மாவிடத்தே இம்மாயாசக்தி வாஸ்தவமாயோ இன்றாமாயினும் தோற்றாநின்ற இது தனது அசத்துச் சடதுக்கரூபத்தால் சச்சிதாந ந்த ஆன்மாவை மறைக்குமாதலின் இவ்வாவரணம் மாயைக்கியல்பாய் குணமாம். இவ்வுலகோற்பத்தி ஸ்திதிலயமும் தூல சூக்ஷுமசரீர அத்தியாசமும், இவ்வாநந்தா ன்மாவை அடைந்து அத்தியாசம் நீங்கவே நீங்குவனவாய் காமக்குரோதாதி அநேக விகாரங்களும் அம்மாயையின் விக்ஷேபரூபகுணமாம். இத்தகைய அநேக குணங்களோடு கூடிய மாயாசக்தியைக்கண்டு அவ்வறிஞர் பரமாச்சரியத்தையடைந் தனர். இப்போது அச்சக்தியின் அதிஷ்டான ஆன்மஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே சந்நியாசிகளே! மாயையின் அதிஷ்டான ஆன்மாவானது சூரிய பகவான் சர்வ பதார்த்தங்களையும் ஒளிர்விப்பதே போல தனது அஸ்திபாதிப்பிரிய ரூபததால் முற்கூறிய காலாதி சர்வகாரணங்களையும வியாபிக்கும். ஆகாசம் கடமடாதிகளை வியாபிப்பதே போல் முதலில் சமஷ்டி காலாதிகாரணங்களை வியாபித்து அதன்பின் வியஷ்டி ஜகத்தை வியாபிக்கும். ஹே சந்நியாசிகளே! சர்வ விகார மற்ற அசங்க ஆன்மாவின் கண்ணே காலாதிகாரண அதிஷ்டானத்தன்மையும் காரியப்பிரபஞ்ச அதிஷ்டானத்தன்மையும் மாயையின் பலத்தினானேயாம்; உண்மையாயோ அதன் கண்ணே இவற்றின் அதிஷ்டானத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஒரு வியபிசாரியானவள் செய்த மந்திர ஔஷதாதி உபாயங்களால் மோகமுற்ற தனிகன் அவள் விலாசத்தே யாசக்தனாவதேபோல் அமமாயையால் மோகத்தையுற்ற ஆன்மா அதன் பிரபஞ்ச விலாசத்தே ஆசகதனாவன். சர்வ சங்கமற்றவனாயினும் மகாத்மாவானவன் தனது சுகிருத்சுபாவத்தால துஷ்டபுருஷ சங்கத்தையடையின் அதனால் அவன் பொய்வசன வடிவ பாவத்தையும் பலமாயதுக்கத்தையும் அடைவதேபோல், உண்மையாய் அசங்கமாய் ஆன்மா அம்மாயையின் சம்பந்தத்தால் ஜீவரூபத்தன்மையையும் ஜகத்காரணத்தன்மையையும் அடையும் போது அநேக வகைத் துக்கங்களை யடையும். ஹே சந்நியாசிகளே! உண்மையாய்ச் சர்வ சங்க மற்ற இச்சுயஞ்சோதி நிர்க்குண ஆன்மாவையும் இம்மாயை மோகமுறுமாறு செய்விக்குமாதலின் இதன் மகிமை மிகவுமற்புதமாம். இக்காரணத்தானே வேதாந்த சாஸ்திரத்தே அகடி தகடனாபடீயசி (செய்யக்கூடாததைச் செய்விக்குஞ்சமர்த்தை). யெனக் கூறப் பெற்றுளது. இதன் சம்பந்தத்தானே இவ்வசங்க ஆன்மா, சம்சார்சக்கிரத்தேபுகும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலிலிச்சம்சாரத்தைச்

சக்கிரவடிவமாய் வருணிப்பாம். ஹே சந்நியாசிகளே! பிரசித்த தேர்ச்சக்கிரத்திற்கு நேமி நாபி அராவுள. பிருதிவியோடு சம்பந்தமுறும் வர்த்துலாகாரக் காஷ்ட விசேஷம் நேமியாம். எதன்கண்ணே தேரின் சலாகை யுருளுமோ அம்மத்தியக் காஷ்டவிசேஷம் நாபியாம். அவ்விரண்டின் மத்தியிலிருக்குங் காஷ்டவிசேஷம் அராவாம். அதுபோல், மாயை, சக்தி, அஞ்ஞானம், மூலப் பிரகிருதி, பிரதானம், அவ்வியாகிருதம் என்பனவாதி நாமங்களாற் கூறப்பெற யோக்கியமாய் அவித்தை இச்சம்சாரத்தின் நாற்புறத்தும் வியாபித்திருக்குமாதலின், அது சம்சாரசக்கிரத்தின் நேமியாம். பிரசித்த சக்கிரம் இரும்பு, வெள்ளி, பொன் முதலிய தாதுமயப்பட்டி கைகளால் ஜோடிக்கப்பட்டிருப்பதே போல இச்சம்சாரசக்கிரமும் வெண்ணிறமாய் சத்துவகுணம், சிவப்பு நிறமாய் இரஜோகுணம், கறுப்பு நிறமாய் தமோகுணம் என்னும் பட்டிகைகளால் ஜோடிக்கப்பட்டிருக்கும். பிரசித்தநாபியின்கண்ணே அராரூப காஷ்டமிருப்பத் துவாரவடிவ சமஸ்தான மிருப்பதேபோல் இச்சம்சார நாபியின் கண்ணும் கிலேசாதிரூப அராவிருப்ப ஷோடச (16) விகாரரூப துவார ஸ்தானங்களி ருக்கும். அவையாவன: - சுரோத்திராதி 5, வாக்காதி 5, ஆகாசாதி 5, மனம் 1, ஆகப்பதினாறு விகாரங்களாம். பிரசித்த சக்கிரத்தே அராவிருப்பதேபோல் இச்சம்சார சக்கிரத்தே 50 அராக்களுள. அவையாவன: - பஞ்சக்கிலேசம் 5, அஷ்டசித்தி 8, நவதுஷ்டி 9, அசக்தி 28, ஆக 50 ஆம். அவற்றுள் அவித்தை, அஸ்மிதை, இராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம் என்பன பஞ்சக்கிலேசமாம். அநான்மரூப தேகாதிகளிடத்தே ஆன்மபுத்திவடிவ விபரீதவுணர்வே அவித்தையாம். இதுவே சாஸ்திரத்தே மதமென ப்படும். விசாரஹீனர்கட்குத் தேகாதிகளிடத்தே அகம் புத்தி, அஸ்மிதை யாம்; இதனையே சாஸ்திரமுணர்ந்தோர் மோகமென்பர். விஷய சுகசாதன தனாதிகளி டத்தே அத்தியந்த ஆசக்தி இராகமாம்; இதுவே நூலுணர்ந்தோரால் மகா மோகமென ப்படும். துக்கத்தை யடைவிக்கும் சத்துருமுதலியோராய் அநிஷ்ட சிந்தனம், துவேஷமாம்; இதுவே அறிஞரால் தாமிசிரம் எனப்படும். தனமுதலியவற்றைத் தியாக இச்சை செய்யாத மமதை அபிநிவேசமாம்; இதுவே நூலுணர்ந்தோரால் அந்ததாமிசிரமெனப்படும். இவை பஞ்சக்கிலேசங்களாம். சுகிருத்பிராப்தி 1, அத்தியயனம் 2, ஊகம் 3, சப்தம் 4, அத்தியாத்மதுக்கநாசம் 5, அதிதைவதுக்காசம் 6, அதிபூததுக்கநாசம் 7, தானம் 8 என்பவை அஷ்ட சித்திகளாம். பிரகிருதி 1, உபாதானம் 2, காலம் 3, பாக்கியம் 4, சப்தமிவிருத்தி 5, ஸ்பரிச நிவிருத்தி 6, ரூபநிவிருத்தி 7, இரசநிவிருத்தி 8, கந்த நிவிருத்தி 9 என்பவை நவ துஷ்டிகளாம். இவற்றுள், பிரகிருதி முதலிய நான்கும் ஆந்தரதுஷ்டிகளாம். சப்தாதி ஐந்தும் பாகியதுஷ்டிகளாம். சுரோத்திராதி ஐந்து ஞானேந்திரியமும் வாக்காதி ஐந்து கருமேந்திரியமும் மனமும் என்னும் பதினொன்றின் குஷ்டாதிநோய்களால் நாசம் அல்லது அவைகளிருப்பினும் அவற்றில் தங்காரியம் ஆற்ற ஆற்றலின்மை அல்லது, மற்றையரின் பொறிகணக் குறித்து அவற்றின் கண்ணே அற்பகாரியஞ்செய்யும் ஆற்றல் என்னுமிதுவே அவ்விந் திரியங்களின் நாசமாம். இவ்வாறு அப்பதினோரிந்திரியங்களின் பதினொரு நாசங்களால் இப்புத்தியின்கண்ணே அசாமர்த்தியரூபப் பதினொரு அசக்திகள் உண்டாம். இவ்வண்ணம் முற்கூறிய அஷ்டசித்திகளின் அப்பிராப்தியால் அப்புத்தியின் கண்ணே அஷ்ட அசக்திகள் உற்பன்னமாம். இவ்வாறே நவதுஷ்டி களின் அப்பிராப்தியால் அப்புத்தியின் கண்ணே நவஅசக்திகள் உற்பன்னமாம். இங்ஙனம் யாவும் ஒருங்குகூடி இருபத்தெட்டு அசக்திகளாம்; இவையாவுஞ்சேர்ந்து

ஐம்பதாம். இவையாவும் சம்சாரசக்கிரத்தின் அராக்களாம். இவற்றுள், பூர்வம் அவித்தை முதலிய பஞ்சக்கிலேசங்கள் சாமானியமாய் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்போது விஸ்தாரமாய் நிரூபிப்பாம்: - ஆண்டு அனான்மபதார்த்தங்களிடத்தே ஆன்மபுத்திவடிவ அவித்தைக்கு எண்வகையாய் விஷயங்களுள்; அவற்றின் பேதத்தால் அதுவும் எண்வகையாம். அவை யிவையாம்: - காரணரூபப் பிரகிருதி, மகதத்துவம், அகங்காரம், பஞ்ச பூதம் என்பனவாம். அவ்வவித்தை சுழுப்தியின் கண்ணும் பீஜரூபமாயிருக்கும். அதற்குப் பீஜரூபமாய் அஸ்மிதையும் நனாக்கனாக்களில் அவித்தையின் பிரகிருதி முதலிய அஷ்டவிஷயங்களையே நானென விஷயஞ்செய்யுமாதலின், எண்வகைவிஷயபேதத்தால் அம்மோகமாகிய அஸ்மிதையும எண்வகையாம். சுரோத்திராதிகளின் விஷயங்களாய் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களும் திவ்யம் அதிவ்யம் என்னும் வேற்றுமையால் இருவகையாம். சுவர்க்காதி லோகங்களிலுள்ளவை திவ்யங்களாம்; இவ்விடத்துள்ளவை அதிவ்யங்க ளாம். இவ்விருபேதத்தாலவை பத்துவகையாம்; அவை ஜீவர்கட்குச் சுகசாதனமா தலின் அவரது இராகவிஷயமாம். ஆகையால், விஷயபேதத்தால் மகாமோகரூப இராகமும் பத்துவகையாம். அணிமா, கரிமா, லகிமா, மகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசித்துவம், வசித்துவம் என்பன அஷ்டசித்திகளாம், இவையும் முற்புகன்ற சப்தாதி பத்து விஷயங்களும் ஆகப்பதினெட்டும் துவேஷவிஷயமாமாதலின், இவற்றின் பேதத்தால் துவேஷமும் பதினெண் வகையாம். அல்லது, முற்கூறிய அஸ்மிதை யின் பிரகிருதி முதலிய எட்டு விஷயங்கள், முன்மொழிந்த சப்தாதி பத்து விஷயங்கள் என்னும் பதினெட்டும் துவேஷத்திற்கும் விஷயமாமாதலின், இப்பேதத்தால் துவேஷமும் பதினெண்வகையாம்.

கருத்திதுவாம்: - இப்பதினெண் விஷயங்களும் எந்நிமித்தத்தாலேனும் நாசத்தை யடையின், இவை ஜீவனிடத்தே துக்கத்தையுண்டாக்கித் துவேஷ விஷயமாம். விஷயபேதத்தால் தாமிசிரரூப துவேஷமும் பதினெண்வகையாம். முன்மொழிந்த அணிமாதி யஷ்டசித்திகளோடு சப்தாதி பத்து விஷயங்கள், அல்லது, முன்மொழிந்த அஸ்மிதையின் பிரகிருதி முதலிய எட்டுவிஷயங்களோடு சப்தாதி பத்து விஷயங்கள் என்னுமிவற்றை நாசஞ்செய்யும் பலவானாய் புருஷனிடத்தே தனது பிரதி கூலத்தன்மையை யுணர்ந்துண்டாம் விஷய நாசபயம் அபிநிவேசமாம். அதுவும் விஷயபேதத்தால் பதினெண்வகையாம். இதனாலிப் பொருள் துணியப் பெறும்: - தமரூப அவித்தை 8, மோகருப் அஸ்மிதை 8, மகாமோகரும் இராகம் 10, தாமிசிரரூபதுவேஷம் 18, அந்ததாமிசிரரூப அபிநிவேசம் 18, ஒருங்குகூடி 62 ஆம். இத்துணையால் அவித்தை முதலிய பஞ்சக்கிலேசங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்போது முற்கூறிய அஷ்டசித்திகளின் வடிவத்தை நிரூபிப்பாம்: - பிரஹ்மவித்தை யை யுபதேசிக்கும் சுரோத்திரியப் பிரஹ்மங்ஷ்ட ஆசிரியரின் அடைவு சுஹ்ருத் பிராப்தியாம். அவ்வாசிரியர்வாயிலாய் வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணஞ்செய்தல் அத்தியயனமாம். அச்சிரவணித்த பொருளை நானாவகையாய் யுத்திகளோடு மன்னித்தல் ஊகமாம். மனனஞ்செய்த பொருளின்கண்ணே நிரந்தரசித்த விருத்திகளின் பிரவாஹரூப நிதித்தியாசனம் சப்தமாம். சுரமுதலிய வியாதிகளா லும் காமக் குரோதமுதலிய ஆதிகளாலும் உண்டாய் துக்கநாசம் அத்தியாத்மதுக்க நாசமாம். அக்கினி ஜலாதிகளாலுண்டாய் துக்கநாசம் அதிதைவதுக்கநாசமாம். சிங்க

சர்ப்பாதி பூதங்களாலுண்டாய் துக்கநாசம் அதிபூத்துக்கநாசமாம். பூர்வ விருத்த மகான்களின் அனுசாரமாய் வேதாந்த வித்யாசம்பிரதாயப் பிரவிருத்தி செய்தல் தானமாம் என்னுமிவை அட்டசித்திகளாம். இவை மோக்ஷசாதனங்களாமாதலின், இவ்வெட்டே சித்திசப்தத்தின் முக்கியப் பொருளாம். முற்கூறிய அணிமாதி அட்டசித்திகளோ மாயிகபதார்த்தங்களினடைவைச் செய்விப்பனவாம்; ஆகையால், அவை சித்திசப்த முக்கியப்பொருளன்றாம்; மற்றோ, கௌண அர்த்தமாம். இத்துணை யால், அஷ்டசித்திகளின் நிரூபணஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது முற்கூறிய நவதுஷ்டி களின் வடிவம் நிரூபிக்கப்படும்: - இப்பிரகிருதிரூபமாயையே இவ்வெல்லாவுலகின் உற்பத்தி ஸ்திதி இலயங்களைச் செய்யும்; நானாவகையாய் துர்க்கடகாரியங்க ளையும் செய்யும். ஆதலின், இது ஜகத்தையுண்டாக்குவதே போல், ஒருகால் ஆன்மஞானத்தையும் உண்டாக்கும்; இதனையடைய முயலல் நிஷ்பலமாம் என ஆராய்ந்து ஆலசியமூடர் சிரவணாகி சாதனங்களில் முயலாமை பிரகிருதி துஷ்டியாம். நியமமாய்க் காரியோறபததியைச செய்வது காரணமாம். என்பதாதி சாஸ்திரத்தே சந்நியாச ஆசிரமமே ஆன்மஞான காரணமென்னப்பட்டுளது என ஆராய்ந்து சந்நியாச ஆசிரமத்தைத் தரித்து அதனானே தன்னைக் கிருதகிருத்திய னென நினைந்து சிரவணாதி சாதனத்தே முயலாமை சமபிரதான துஷ்டியாம். இக்காலமே சர்வ ஜகத்துற்பத்தி ஸ்திதி இலயத்தைச் செய்யுமாதலின், இது சர்வ ஜகத்தையும் உண்டாக்குவதே போல், ஒருகால் ஆன்மஞானத்தையுமுண்டாக்கும். அதன் பொருட்டு எனது முயற்சி பயனற்றதாம் என ஆராய்ந்து மதிஹீன ஆலசியன் சிரவணாதிசாதனத்தே முயலாமை காலதுஷ்டியாம். இச்சீவன் தனது பாக்கியத் தானே இராஜ்ஜியத்தையும் இலக்குமியையும் புகழ் முதலியவற்றையும் அடைவனா தலின், எனக்குத் தனாதிகளையடைவிக்கும் பாக்கியமே ஒருகால் ஆன்மஞானத்தை யும்டைவிக்கும்; அதன் பொருட்டு எனது முயற்சி நிட்பலமாம் என ஆராய்ந்து மூட ஆலசியன் சிரவணாதி சாதனத்தே முயலாமை பாக்கிய துஷ்டியாம். இந்நான்கும் ஆந்தர துஷ்டிகளாம். இப்போது பாகிய பஞ்ச துஷ்டிகளின் வடிவம் நிரூபிக்கப்படும்: - சுரோத்திரேந்திரியத்தால் நானவகையாய் சப்தங்களைக்கேளாது, அதனைத் தடைப்படுத்தலானே தன்னைக் கிருத கிருத்தியனெனவெண்ணிச் சிரவணாதி சாதனத்தே முயலாமை சப்த நிவிருத்திதுஷ்டியாம். இவ்வாறே துவக்கிந்திரியத்தா லுறல் பரிச நிவிருத்தி துஷ் யாம்; நேத்திரேந்திரியத்தாலுறல் ரூபநிவிருத்தி துஷ்டியாம்; இரசனேந்திரியத்து றல் இரசநிவிருத்தி, துஷ்டியாம்; கிசாணேந்திரியத் தானுறல் கந்த நிவிருத்தி துஷ்டியாம். சில நூலாசிரியரோ இவ்வைத்தின் வடிவத்தை இங்ஙனங் கூறுவர்: - தனாதிகளை யொருங்குசேர்த்தல், அவற்றைக் காத்தல், செலவழித்தல், போகித்தல், அவையழிதல், என்னுதைந்தும் ஜீவனுக்குக் கிலேசத்தையே கொடுக்கும்.

ஆ-சு.

"பொருடமை யீட்டலும் புரிதல் பாலன
மருடர வழிதலு மயங்கி யீதலு
மிருடர வயிலலு மின்ன லின்னல்சேர்
பொருடமைச் சீயெனப் போக்கற் பாலதே."

(பொருள்.) தனாதிகளை ஒருங்கு சேர்த்தலினும், காப்பதினும், நாசத்தினும், செலவழிப்பதினும், போகிப்பதினும், ஜீவர்கட்குக் கிலேசமேயுண்டாமாதலின் எப்போதுங் கிலேசத்தைத் தரும் தனாதிகள் சீ யென விகழற்பாலனவாம். இவ்வாறா ராய்ந்து பூர்வம் ஒருங்கு சேர்த்துவைத்திருந்த தனாதிகளையும் பரித்தியாகஞ் செய்த அல்லது விசாரித்துத் தனாதிகளை யொருங்கே சேராத புருஷனது சித்தத்தே அவ்வைவகை நிமித்தத்தால் உண்டாம் ஐவகை யுபராமத்தானே தன்னைக் கிருதகிருத்தியனென நினைந்து சிரவணாதி சாதனத்தே முயலாமை பாகிய ஐவகைத் துஷ்டியாம். ஹே முனீஸ்வரர்களே! இவ்வொன்பதுவகைத் துஷ்டியில் யாதேனுமொன்றை யுடன்பட்டுச் சிரவணாதி சாதனத்தே முயலாத மூடனுக் கொருகாலும் ஆத்மசாக்ஷாத்காரப் பிராபதியுண்டாகமாட்டாது. ஆகையினால், இவை ஆன்மசாக்ஷாத்கார விரோதியாதலின், ஜன்மமரணாதி சம்சாரகாரணமேயாம், ஆகவே முமுட்சுக்கள் இவற்றைப் பரித்தியாகித்துச் சிரவணாதிகளிலேயே முயலவேண்டும். பிரசித்தசக்கிரத்தே ஒரு மகா அராவிருக்கும், வேறு அற்ப அராவிருக்கும்; அதுபோல், இச்சம்சாரசக்கிரத்தே முற்கூறிய கிலேசாதி ஐம்பது பேரராக்களும், சுரோத்திராதி பத்திந்திரியங்கள், சப்தாதி பத்து விஷயங்கள் என்னும் இருபது சிற்றராக்களுமிருக்கின்றன. பிரசித்த சக்கிர நேமியின் கண்ணே கூர்மை யாய் தாரையிருப்பதேபோலச் சம்சாரசக்கிரத்தே இவ்வாறு அஷ்டகரூப கூர்மையாய் தாரைகளிருக்கின்றன; அவையிவையாம்: - பூவாதி ஐந்து மனம் புத்தி அகங்காரம் பிரகிருதியஷ்டகமாம், அல்லது, பிரகிருதி பூவாதி ஐந்து மனம் அகங்காரமாம். இயமாதி யோகாங்க அஷ்டகமாம். சுகிருத்தடைவு, அத்தியயனம், ஊகம், சப்தம், அத்தியாத்மதுக்க நிவிருத்தி, அதிதைவதுக்க நிவிருத்தி, அதிபூத துக்க நிவிருத்தி, தானம் சித்தியஷ்டகமாம், அணிமா முதலியவையும் சித்தியஷ்டகமாம். வாக்கு, சுரோத்திராதி, மனம், ஹஸ்தம், கிரக அஷ்டகமாம். அவற்றிற்கு முறையேயாம் சப்தோச்சாரணம் சப்தாதி சங்கற்பம் கிரகணம் என்னும் விஷயங்களெட்டும் அதிக்கிரக அஷ்டகமாம். இவ்வாறாய் ஆறு அஷ்டக வடிவத்தைச் சிலவறிஞருடன் படுவர். மற்றுஞ் சில நூலாசிரியரோ இவ்வாறு கூறுவர்: - வாக்கு, சுரோத்திராதி, மனம், ஹஸ்தம் கிரக அஷ்டகமாம் சப்தோச்சாரணம், சப்தாதி, சங்கற்பம், கிரகணம் அதிக்கிரக அஷ்டகமாம். இக்கிரக அதிக்கிரக வடிவம் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தே ஆர்த்தபாகாது சம்வாதத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம். பிருதிவி, காமம், ரூபம், ஆகாசம், தமம், ரூபம், தலம், ரேதசு ஆயதன அஷ்டகமாம். அக்கினி, இருதயம், சக்ஷு, சுரோத்திரம், இருதயம், சக்ஷு, இருதயம், இருதயம் லோக அஷ்டகமாம். அமிருதம், ஸ்திரீ, சத்தியம், திசை, மிருத்யு, பிராணன், வருணன், பிரஜாபதி, தேவதாஷ்டகமாம். சாரீரம், காமமயம், ஆதித்தியன், சிரௌதம், சாயாமயம், பிரதிபிம்பம், உதகஸ்தம், புத்திரமயம் புருஷாஷ்டகமாம். ஆயதனாஷ்டகம முதலிய நான்கன்வடிவம் பூர்வம் ஐந்தாவதத்தியாயத்தே யாஞ்ஞவற்கியமுனிவர் சாகல்ய சம்வாதத்தே விஸ்தாரமாய் நிரூபித்து வந்தேமாதலின், ஈண்டுச் சுருக்கி நாமமாத்திர ங்கூறினேம். இங்ஙனம் குலாலசக்கிரத்தே கடமிருப்பதேபோல் இவ்வாறுவகை யஷ்டகங்கள் சம்சாரரூபசக்கிரநேமியின் கூர்மையாய் தாரைகளாம். பிரசித்தசக்கிர த்தைத்தரிக்கும் இரஜ்ஜுமுதலிய பாசமிருப்பதேபோல இத்தாவர ஜங்கமரூப ஜகத் பாவத்தை யடைந்த மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாச் சம்சாரரூபசக்கிரந்தரிக்கும் இரஜ்ஜுரூப பாசமாம். நேமி, நாபி, அரா என்பனவாதி யவயவங்களோடு கூடிய

பிரசித்த சக்கிரம் ரஜ்ஜு முதலியவற்றின் கட்டின்றி விரைவாகவே விசீர்ணபாவத் தையடைதேபோல், இச்சக்கிரமும் பரமான்மரூப பந்தனமின்றி விரைவாகவே யழியும். பிரஹ்மலோகத்தையடைவிக்கும் தேவயானமார்க்கமும், சுவர்க்காதியை யடைவிக்கும் பிதிர்யானமார்க்கமும், கீட்பதங்காதி துச்ச சரீரங்களையடைவிக்கும் மூன்றாவது ஸ்தானமாய் மார்க்கமும், சம்சாரசக்கிரத்தைப் பேதிக்குக் காரணங்க ளாம். மும்மார்க்கயோகத்தால் இச்சக்கிரம் மூன்று நாபியுடையதும் மூன்று நேமியு டையதும் ஆய்க் கூறப்பெறும்.

கருத்திதுவாம்: - முதலில் வர்த்துலாகாரமாய் ஒரு சூக்ஷுமமாண்டலமெழுதி அதனைப் பாகிய மும்மண்டலத்தாற் றழுவுறச் செய்யின், நான்கு மண்டலத்துள் பிரதம மத்தியம் சூக்ஷும மண்டலம் சர்வமண்டலங்களின் அந்தர்ப் பூதமாமாதலின், அது கேவலம் நாபிரூபமேயாம். அந்நான்கனுள் அந்தியமண்டலம் சர்வ மண்டலத் தையும்பேக்ஷித்துப் பாகியமாமாதனின், அது கேவலம் நேமிரூபமேயாம். அந்நான்கனுள் மத்திய இரண்டு மண்டலத்திலோ பாகியமண்டலத்தை யபேக்ஷித்து நாபிரூபத்தன்மையுளது; ஆந்தர மண்டலத்தையபேக்ஷித்து நேமிரூபத்தன்மையுளது. இவ்வாறு இச்சம்சாரரூப சக்கிரம் மூன்று நேமி நாபியுடையதெனத் துணியப்பெறும். தேவயான மார்க்கம் அந்தர்முக உபாசகர்கட்கே கிடைக்குமாதலின் அது சம்சார சக்கிரத்தின் பிரதம் மத்திய நாபியாம். பிதிர்யானமார்க்கம் உபாசகரை யபேக்ஷித்துப் பகிர்முகக் கருமிகட்குக் கிடைக்குமாதலின், அது இச்சக்கிரத்தின் வேறு நாபியாம். மூன்றாவதான மார்க்கம் கருமிகளையபேக்ஷித்து அத்தியந்தம் பகிர்முக பாவாத் மாக்களாய் ஜீவர்கட்குக் கிடைக்குமாதலின், அது இதன் மூன்றாவது நாபியாம். கீடபதங்காதிகளினும் அத்தியந்தந் தாழ்ந்த தரு முதலிய தாமத ஜீவர்களால் அடையத் தகுந்த தமரூப அவித்தை இதன் அத்தியந்தம் பாகிய நேமியாம். காஷ்டம் மிருத்திகை, யிரண்டும் குலாலசக்கிர காரணமாவதேபோலச் சுகதுக்க பலத்தைத் தரும் அறம்பாவமிரண்டும் இச்சக்கிரத்தின் நிமித்தகாரணமாம். இருதய தேசத்திருக் கும் ஆன்மாவையும் மறக்கச் செய்யும் தமரூபமோகம் இச்சம்சாரசக்கிரத்தின் எப்புறத்தும் தொடர்ந்த ஏகவடிவமாம். ஹே சந்நியாசிகளே! இத்தகைச் சம்சாரசக்கிர பாவத்தையடைந்த மாயாவிசிஷ்ட பாமான்மாவை அந்த வேதமுணர்ந்த மறையவர் தியானத்தாற் கண்டனர். இத்துனையால், மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாச் சம்சாரக்கிரரூபமாய் வருணனஞ்செய்யப்பெற்றது. இப்போது அது நதிவடிவமாய் வருணிக்கப்பெறும்: - ஹே சந்நியாசிகளே! சம்சாரசக்கிரத்தின் உபாதானகாரண மாயாரூப மகாநதியை மீண்டு மிவ்வடிவமாய் மறையவர் கண்டனர். சுரோத்திராதி ஐந்துமிருக்குமிடமாகிய ஐந்துகோளகஸ்தானங்கள் மாயாநதியின் ஐந்து ஒழுக்குக ளாம்; நீர்வழியும் இடவிசேஷம் ஒழுக்காம். நதியின் நீர் அவற்றின்கண் செல்லுவதேபோல் இவ்வைந்தும் கோளகஸ்தானத்தே செல்லுமாதலின், இவை மாயாகதியின் ஐவகைநீராம். நதிநீர்க்கு மேகங்காரணமாவதேபோல் ஆகாசாதிபூதம் இந்திரிய நீர்க்கும் கோளக ஒழுக்கிற்கும் காரணமாம். மழைக்காலத்தே நதியின் கோணற்பிரவாகமுண்டாவதேபோலக் காமக்குரோதாதி ஆசுரீ சம்பத்துடைய பிரமாத ஜீவரிடத்தே சுரோத்திராதிகளாலுண்டாய் ஐவகை ஞானம் ஜீவர்களின் துக்கஹேதுவாமாதலின், அவை அத்தியந்தம் உக்கிரகோணற் பிரவாகங்களாம்; அல்லது, நதியிலுள்ள நீர்ச்சுழலானது ஜீவரைக் கீழே கொண்டுபோவதே போலச்

சாஸ்திரசமஸ்காரமற்ற பிரமாதிகளிடத்தே சுரோத்திராதிகளாலுண்டாய் ஐவகை ஞானமும் அவரைக் கீட்பதங்காதி சரீரப்பிராப்திரூப அதோகதிக்குக் கொண்டுபோம். ஆதலின், அவை மாயாநதியின் ஐந்து உக்கிரசக்கிரங்களாம். நதியில் நானாவகைத் தரங்கமுண்டாவதே போலப் பிராணாதியைந்தும் மாயாநதியின் ஐம்பெருந்தரங்க மாம். நதிக்கு மூலமிருப்பதே போலச் சப்தாதியைந்தையும் விஷயஞ்செய்யும் ஐவகைஞானங்கள் சாஸ்திரவிகிதமாயேனும் நிஷித்தமாயேனும் உண்டாம்; ஐவகை யிச்சையுமுண்டாம். அவை சமஸ்காரவாயிலாய் மாயாநதியின் ஐம்மூலமாம். ஈதியில் நானாவகை ஆவர்த்தங்களுண்டாம், அதன்கட்பட்டஜீவன் வெளிவரச் சமர்த்தனாகான். அதுபோலச் சப்தாதி விஷயங்கள் ஐம்பெருமாவர்த்தங்களாம்; ஏனெனின், நதியினின்றும் கரைசேர்க்கும் ஓடக்காரனும் அதன் ஆவர்த்தங்களிற் படின் அதனினின்றும் தன்னை மீட்பதில் சமர்த்தனாகாததேபோல் அதிகாரிகளைச் சாஸ்திர உபதேசத்தால் மாயாநதியினின்றும் கடத்தும் அறிஞனும் ஒருகால் விஷய ஆவர்த்தங்களிற்படின் அதனினின்றும் தன்னை வெளியின் மீட்டுக் கொள்ளச் சமர்த்தனாகான். ஓடக்காரன் அன்னியரை நதியினின்றுங் கரையேற்றித் தான் அவ்வாவர்த்தத்தேபடின் அதனினின்றும் தன்னை மீட்பதிற் சமர்த்தனாகாதபோது அவனாற் கடத்தப்பெற்றவருள் அவன் அவ்வாறுற்றதைநோக்கி அவனது பகாரத்தை யுணர்ந்த சற்புருஷரோ சோகிப்பர்; உபகாரத்தையுணராச் செய்ந் நன்றி கொன்றவரோ பரிகசிப்பர்; அதுபோல், சாஸ்திர உபதேசத்தால் அதிகாரிகளை மாயாநதியினின்றுங் கடத்திய அறிஞன் விஷய ஆவர்த்தத்தேபட்டு அதனினின்றும் தன்னை மீட்பதிற் சமர்த்தனாகாதபோது அவனாற் கடத்தப்பெற்றவருள் அவன் அவ்வாறுற்றதை நோக்கிச் சிலசற்சனரோ சோகிப்பர், சில செய்ந்நன்றிகொன்றவரோ பரிகசிப்பர், அகையியல், ஹே முனீஸ்வரரே! அறிஞனாகிய யான் சாஸ்திரத்தை யுபதேசித்துச் சர்வஜீவர்களையும் மாயாரூப நதியினின்றும் கரையேற்றுபவனாதலின் என்னை இவ்விடிய ஆவர்த்தம் யாது செய்யும் என்னுமபிமானத்தையொரு காலும் அறிஞனும் செய்யாதொழிக. ஒருகாலபிமானங்கொண்டு அறிஞன் விஷய ஆவர்த்தத்தேபடின் அவனும் உலகரின் பரிகாசத்திற்கும் சோகத்திற்கும் விஷயனா வன். காதலாமலகம் போல் ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்த அறிஞனும் அவ்விஷய ஆவர்த்தத்தினின்றும் பயந்தேயொழுகுக. நதியின் ஆவர்த்தம் ஓடக்காரனுக்கும் மற்றையருக்கும் முற்றினும் தாண்டமுடியாததாவதே போல் மாயாநதியின் விஷய ஆவர்த்தமும் அறிஞனுக்கும் அறியாருக்கும் முற்றினும் கடக்கமுடியாததேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! வீழ்ந்த அறிஞனும் வெளிவர முடியாத விஷய ஆவர்த்தத்தினின்றும் தங்களைக் காப்பாற்றுமுபாயத்தை எங்கட்குக் கூறவேண்டும்?

சமாதானம்: - ஹே முனீஸ்வரரே! அதனினின்றும் காப்பாற்றும் ஒரே வுபாயம் சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறப்பெற்றுளது; கேட்பீர்களாக! நதியின் கண்ணே செல்லும் ஓடக்காரன் ஆவர்த்தத்தைத் தனது வலப்பாகத்தேனும் இடப்பாகத்தேனும் விடுத்துச்சென்றால் மாத்திரம் அவன் அதன் கண்ணேபடான். அதுபோல், அறிஞனும் முமுக்ஷுவும் சாஸ்திர விசாரபலத்தால் விஷயாவர்த்ததைத் தூரத்திலேயே பரித்தியாகஞ்செய்யின் அதன்கட்படார். ஆகையால், விஷயங்களிடத்தே தோஷ திருஷ்டி செய்து அவற்றின் சங்கஹீனமேசெய்க; இதுவே அதனினின்றுந் தப்புவத

ற்குபாயமாம். இவ்வுபாயத்தையொழித்து அறிஞனும் விஷய ஆவர்த்தத்தேவிழின் அதனினின்றும் தன்னை மீட்பதில் வல்லனாகான், அறிஞனும் இங்ஙனம் வல்லனாகாதபோது அறிவிலான் எங்ஙன் வல்லனாவன். ஆகையால், யாவரும் அதனைத் தூரத்தேவிடுக்க இச்சங்கபரித்தியாகவுபாயத்தை விடுத்து வேறெவ்வு பாயமும் அதன் காப்பிலின்றாமாதலின், சப்தாதியைந்தும் மாயாநதியின் ஐந்தாவர்த்தங்களாம். இவற்றினின்றுண்டாம் ஐவகைச்சுகமும் அழிவதேயாம்; பயகாரணமேயாமாதலின், மது விஷயுக்த அன்னம் போல் விஷயசுகம் துக்கரூபமே யாம். ஐவகைத் துக்கங்களின் இரவு பகலாய் நிரந்தரப்பிரவாகம் மாயா நதியின் ஐவகை வேகமாம். அல்லது, கர்ப்பதுக்கம், ஜன்மதுக்கம், இராஜதுக்கம், வியாதிதுக்கம், மரணதுக்கம் என்னுமைந்தும் வேகமாம். தமம், மோகம், மகா மோகம், தாமிசிரம், அந்ததாமிசிரம் என்னு மைவகைக்கிலேசம் நதியின் பஞ்சபரு வங்களாம். ஈண்டு, விபாகம் பருவமெனப்படுமாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - பஞ்ச இந்திரிய கோளகங்கள், பஞ்சசுரோத்திராதி, இந்திரியங்கள், ஆகாசாதியைந்து, பஞ்சஞானம், பஞ்சப்பிராணன், பஞ்சபுத்தி, பஞ்ச இச்சை, பஞ்சவிஷயம், பஞ்ச துக்கம், பஞ்சக்கிலேசம் என்னும் ஐம்பது பேதத்தால் அம்மாயாநதி ஐம்பது பேத முடையதாம். அல்லது, பஞ்சக்கிலேசம் அஷ்டசித்தி நவதுஷ்டி 28 அசக்தி என முற்கூறிய 50 பேதத்தால் அம்மாயாநதி 50 பேதமுடையதாம். ஹே சந்நியாசிகளே! இத்தகைய மாயாசக்தியை வேதமுணர்ந்த மறையவர் தியானகாலத்தே காரணப் பிரஹ்ம ஆஸ்ரிதமாய்க்கண்டனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அத்வைதப் பிரஹ்மத்தியானபராயணராய அறிஞ மறையவர் அம்மாயாசக்தியை ஏன் பார்த்தனர்?

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! அவ்வறிஞர் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தி யானத்தால் அம்மாயையை எப்போதும் கண்டிலர்; மற்றோ, அவர் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தினின்றும் ஜகதுற்பத்தியாதிகளின் பொருத்தமின்மையை ஸ்மரித்த போது அம்மாயாசக்தியைக் கண்டனர். பூர்வம் அவ்வறிஞர் பிரஹ்மாகாரவிருத்திகளின் பிரவாகரூபத்தியானத்தால் மாயாசக்தியைக் கண்டதேபோல் நீங்களும் அவ்வாறு செய்யின் அம்மாயாசக்தியைக் கண்டுகொள்வீர்களாதலின், உங்களுக்கு யாம் அத்விதீயப் பிரஹ்மோபதேசத்தைச் செய்கின்றோம். நீங்கள் சாவதானமாய்க் கேளுங்கள் முற்கூறிய காலாதி சர்வகாரணங்களின் அதிஷ்டான எந்நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தைப் பூர்வம் முனீஸ்வரர் தியானித்துக் கண்டனரோ அது உங்களுடைய ஆன்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அது ஆன்மவடிவமேயாம். உங்களிருதயதே யத்தேயிருந்து புத்திமுதலிய சங்காதத்தையொளிர்விக்கும் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவே மாயைவடிவ உபாதியின் சம்பந்தத்தால் ஈஸ்வரப் பெயரையும் ஈஸ்வர சாக்ஷிப்பெயரையும் அடையும்; அதுவே அவித்யோபாதி சம்பந்தத்தால் சம்சார சக்கி ரத்தே சுழல்வதாய் ஜீவப்பெயரையும் ஜீவசாக்ஷிப் பெயரையும் அடையும்.

கருத்திதுவாம்: - ஒரே பிரகிருதி சுத்தசத்துவகுணப் பிரதானத்தன்மையானே மாயா சம்ஞையையடையும். மலினசத்துவகுணப் பிரதானத்தன்மையானே அவித்தைப் பெயரையடையும், மாயா விசிஷ்ட சேதனம் ஈஸ்வரராம்; மாயா உபகித

சேதனம் ஈஶ்வரசாக்ஷியாம் இவ்வாறு அவித்யா விசிஷ்ட சேதனம் ஜீவனாவன், அவித்யோபகிதசேதனம் ஜீவசாக்ஷியாம். குலாலன் தண்டத்தாற் சக்கிரத்தைச் சுழல்விப்பதே போல் சர்வ ஜீவர்களின் இருதயத்தேயிருந்து பரமான்மா காமக்குரோ தாதிரூப தண்டத்தாற் பராதீனஜீவரை நிரந்தரம் சுழற்றுவர். ஜீவாத்மா சம்சாரத்தே சுழலும்வரை அத்விதீய ஆத்மசாக்ஷாத்காரத்தையடையாது, குருசாஸ்திர உபதேசத் தால் அத்விதீய ஆன்ம நிச்சயஞ்செய்த போது சம்சாரரூப காரியசகித அவித்தையை நாசஞ்செய்யும். இக்காரணத்தானே சுருதிபகவதியானவள் இஜ்ஜீவான்மாவை **'ஹம்ஸம்'** எனக்கூறினள். அத்விதீய ஆன்மஞானத்தால் அவித்தையை ஹநநம் செய்யும் ஜீவன் ஹம்சனாவன். இவன் தன்னான்மாவை அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப மாய்க்காணின், பிறப்பிறப்பு முதலிய விகாரங்களற்று மோக்ஷரூப அமிருதத்தை யடைவன். இவன் தன்னான்மவடிவமாய்க்கண்ட அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தை இவ் வேதாந்த சாஸ்திரம் பிரதிபாதனஞ்செய்யும்; அவ்வதிஷ்டானத்தே தேயு, ஜலம், பிருதிவி யென்னும் முப்பூதமிருக்கும். அது சர்வ கர்மபலன்களின் அவதிரூபமாம். ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தானன்றி வேறெவ்வுபாயத்தனும் நாசமாகாத ஆன்மாவை ஆவரணஞ் செய்யும் மாயாசக்தியும் அதை யாசிரயித்தேயிருக்கும். பூர்வம் அவ்வேத முணர்ந்த மறையவரும் இச்சுயஞ் சோதியான்மாவை மாயையினும் வேறெனவும், அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமெனவு முணர்ந்து ஆவரண விக்ஷேபரூப மாயையினின் றும் முக்தாராயினர். இவ்வத்விதீயப்பிரஹமத்தே அபேதபாவத்தையடைந்த அம்மறையவர் ஜன்மமரணாதிவிகாரமற்றவராயினர் ஆதலின், நீவிரும் அதனை ஆன்மரூபமாயறிந்துய்ம்மின்.. இப்போது **தத்துவமசி** வாக்கியத்திருக்கும் தத், துவம் என்னு மிரண்டு பாதங்களின் அர்த்தத்தையும் அதன் விசாரத்தால் மோஷப்பிராப்தி யையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! யாண்டும் வியாபகபரமான்மா தத்பதார்த்தமாம். முன் அம்சரூபமாய்க் கூறப்பெற்ற ஜீவாத்மா துவம்பதார்த்தமாம். இவ்வீஸ்வர ஜீவர்கட்குப் பரஸ்பரம் பிரதீதிபாகும் பேதம் உண்மையாயின்றாம்; உபா தியாலாம். ஆண்டுச் சுருதியின் கண்ணே க்ஷரவியக்த நாமங்களால் கூறப்பெற்ற அந்தக்கரணாதி காரியப்பிரபஞ்சம் ஜீவோபாதியாம்; அவ்யக்த அக்ஷரநாமங்களால் கூறப்பெற்ற காரண அஞ்ஞானம் ஈஶ்வரோபாதியாம். காரிய உபாதியுடையவன் ஜீவன், காரணோபாதியுடையவன் ஈஶ்வரன். காரிய காரணரூப இரண்டுபாதிகளின் அதிஷ்டானமும் சுத்த பரப்பிரஹ்மமாம். அதுவே புத்தியோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தையுற்றுத் தனது வாஸ்தவஸ்வரூபத்தை அறியாதபோது ஜீவபாவத்தை யடையும்; அதனால் அது அறம்பாவவயத்தால் நானாவகையாய் சுகதுக்கத்தைப் போகிக்கும். அதுவே மாயையாக்கிய ஜீவபாவத்தைவிட்டுத் தன்னை அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமாயறியின் சர்வ பந்தமும் விடுபட்டதாய் மோக்ஷரூப அமிருதபாவத்தையடையும். உண்மையாய்க் குறைவுமிகுதியற்ற ஆகாசம் ஊசி மூலத்துவாரத்தே யிருக்குமாயின் அற்பமெனப்படும். அதுவே பிரஹ்மாண்டரூப உபாதியில் இருக்குமாயின் மகானெனப்படும். அதுபோல், உண்மையாய்ச் சீவேசுவரபாவமற்ற பரமான்மாப் புத்திரூப உபாதியின் கண்ணே யிருக்குமாயின் ஜீவனெனப்படும். அதுவே மாயாரூப உபாதியின்கண் இருக்குமாயின் ஈஸ்வரரெனப் படும். ஆகையினால், காரியகாரணரூப உபாதியின் பேதத்தினானே ஜீவேஸ்வர பேதப் பிரதீதியாகும்; உண்மையாய் அப்பேதமின்றாம். ஆகையால், கற்பிதவுபாதிக

ளைப் பரித்தியாகித்து இவ்வம்சம் தன்னை அத்விதீயப்பிரஹ்ம ரூபமாயறியின் மாயாரூபகாரணசகித சர்வ காமக்குரோதாதி பாசங்களினின்றும் விடுபடும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இத்தகைய அத்விதீய ஆன்மாவின்கண்ணே ஜீவன், ஈஶ்வரன், பிரஹ்மம் என்பதாதி பேத வியவகாரத்தை யாவர் செய்தவர்?

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! கூறிய மூன்றையும் நூலுணர்ந்தோர் அநாதியென்பர்; அம்மூன்றன் கண்ணும் அநாதித்தன்மையும் ஜன்மமற்றதன்மையும் மாயையானே கற்பிதமாம்.

கருத்திதுவாம்: - அம்மாயாசக்தியே ஈஸ்வராதிகளை அநாதியெனக் கற்பித்தது ஆகாசாதிகளைச் சாதிரூபமாய்க் கற்பித்தது. மாயை அம்மூன்றன் கண்ணும் அநாதித்தன்மையைக் கற்பித்தபோது ஜீவேஶ்வரபேதமும், மாயையும், மாயாசேதனசம்பந்தமும் அநாதியெனப் பொருளானே துணியப்பெறும். இவ்வார்த்தையைச் சுரேஸ்வராசாரியரும் கூறியுள்ளார்: -

சீவ னீசன் விசுத்த சிவமொடும், பாவு மவ்விரண் டினல்வி பாகமும்
சீவ வித்தையும் சித்தின்சம் பந்தமும், ஆவ வாம்நிக மாந்தர்க்க நாதியே.

(பொருள்.) உயிர், பான், இரண்டின் பரஸ்பரபேதம், சுத்தசேதனம், அவித்தை, அவித்யா சேதனசம்பந்தம் என்னுமாறும் வேதாந்த சாஸ்திரத்தே அநாதியாம். இவை முதலியன அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே பேதமாய்ப் பிரதீதியாம்; யாவும் மாயையினானே தோற்றும். இவ்வதிகாரி ஜீவேச்சிவத்தைத் தன்னினும் அபின்ன மாயறிந்து தன்வடிவத்தை யாண்டும் வியாபகரூபமாய் அறியின் மோக்ஷத்தை யடைவன். இப்போது அவ்வநாதிமாயையின் நீக்கவுபாயம் வருணிக்கப்படும்: - ஹே சந்நியாசிகளே! அநாதிமாயை ஜகதுற்பத்திகாலத்தே போக்தா போக்கியரூபமாய் ஜீவனுக்கு அநேகவகைச் சுகதுக்கங்களை யடைவிக்கும்; பிரளயத்தே நாமரூபான்மக ஜகத்பாவமற்றிருக்கும்; அதை **அக்ஷர**மெனச் சுருதிபகவதி கூறுவள். அதுவே ஆன்மசாக்ஷாத்கார உற்பத்தியின் பின்னா நாசமுறும்; இதனானே சுருதிபகவதி அதனை **க்ஷர**மென்பள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! முன்னம் மாயையை அக்ஷரமென்று கூறி இப்போது க்ஷரமென்னின், அக்ஷரத்தன்மையும் க்ஷரத்தன்மையும் ஒன்றன்கட் சம்பவியாவாத லின், இரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் விரோதமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வநாதிமாயை ஆன்மசாக்ஷாத்கார மின்றி அன்னிய எவ்வுபாயத்தானும் நாசமாகாதாமாதலின் அக்ஷரமாம்; அதனாச் மெய்தலின் க்ஷரமாம். ஆதலின், இரண்டு சுருதிகட்கும் பரஸ்பரம் விரோதமின்றாம். நாசமற்றது அக்ஷரமாம்; அத்தன்மை மாயையின்கண்ணே சம்பவியாது; மற்றோ, உற்பத்தி நாசமற்ற பரமான்மாவின் கண்ணே அத்தன்மை சம்பவிக்கும். அத்தகைய அக்ஷரபரமான்மா அதிகாரிகளின் விருத்தியின்கண் ஆரூடமாய் மாயையை

ஹரணஞ்செய்யுமாயின், அதனை **ஹர**னெனச் சுருதியழைக்கும். இது தனது சத்தை யால் மாயையாகிய காரணத்தையும் ஜகத்துருவகாரியத்தையும் நியமமாய்ப் பிரவிருத்திப்பிக்கும். இதனானே சுருதி அதனை **ஈச**னென அழைக்கும். ஹே சந்நியாசிகளே! நீங்கள் உங்கள் மனத்தே எமக்கு ஆன்மஞானமோ உண்டாயது; ஆனால், அவித்தை நீக்கம் ஆகவில்லையாதலின், அது அதன் நீக்ககாரணமன்றாம் என்னும் அசம்பாவனையை ஒருகாலும் செய்யலாகாது; ஏனெனின், அவித்தைக் கநேக சக்திகளிருக்கின்றன, அவற்றை ஆன்மஞானாவஸ்தை முறையே யழிக்கும். இப்போதவற்றை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! ஜகத்தின்கண்ணே முதலிற் சத்தியபுத்தியைச் செய்வித்துப் பின் ஆசக்தியைச் செய்விக்கும் அவித்தியாசக்தி அபித்தியானரூபஞானத்தால் நாசமாம். இவ்வெல்லாவுலகும் எனதான்மவடிவம் என்னும் சிந்தனம் அபித்யானமாம். அஃதுண்டாதற்குமுன், ஜகதாசக்தியிருந்ததே போலப் பின்னிராதாதலின், அபித்தியானத்தால் அதிகாரிக்கோ ரவித்யாசக்தி நீங்கிய தென அறியப்பெறும். எதன் நாசத்தால் இவ்வறிஞன் சம்சாரத்தே ஆசக்த அஞ்ஞனினும் விலக்ஷணனாவனோ, இராகத்துவேஷமற்றவனாய்ச் சாந்தி முதலிய குணமுடையவனாவனோ, இப்பொருளின்கண்ணே சந்நியாசிகளாகிய நீங்களே திருஷ்டாந்தமாவீர்கள்; ஏனெனின், சர்வான்மபாவ சிந்தனை வடிவ அபித்தியானத் தின்முன் உங்கட்கு அனான்மபதார்த்தத்தே யாசக்தியிருந்தது. அவ்வாறிப்போதி ன்றாமன்றோ? ஜீவர்கட்குப் பரஸ்பரபேதத்தையும், ஜீவேஸ்வரர்கட்குப் பரஸ்பர பேதத்தையும் தோற்றிவைக்கும் அவித்யாசக்தி யோஜனையினானே நீங்கும். ஜீவேஸ்வர அபேதசிந்தனை யோஜனையாம். லௌகிக புருஷன் தனது பிராஹ்மணத்வ க்ஷத்திரியத்வாதி ஜாதிகளில் ஐயந்திரிபற்றவனாவதேபோல், யோஜனையானே அவித்யாசக்தி நீங்கின் அறிஞன் தன்னான்மாவின் பிரஹ்மரூபத் தன்மையில் ஐயந்திரி பற்றவனாவன்; அனான்மபதார்த்தங்களை விஷயஞ்செய்யும் ஞானகர்மவாசனைகளை யுண்டாக்கும் அவித்யாசக்தி தத்துவபாவத்தால் நாசமாம். நிரந்தர அத்விதீய ஆன்மாவின் சிந்தனரூப ஆன்மநிஷ்டை தத்துவபாவமாம். அதனால் அது நாசமாகவே, அறிஞன் ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணும் விதேக முக்தனைப் போலவேயாவன். அவ்வவஸ்தையையடைந்த அறிஞனுக்குச் சுப அசுப சமஸ்காரசகித சர்வப்பிரகார அவித்தையழியும். கனவினின்றும் நனவையடைந்த வன் கனாவுலகைக் காணாததே போலச் சுவப்பிரகாச ஆநந்தவடிவ ஆன்மநிஷ்டை யையடைந்த அறிஞன் சரீசாதிப் பிரபஞ்சத்தைக்காணான். சமாதியவஸ்தையின் கண்ணே பிரபஞ்சபானமாகாதாயினும், வெளிக்கிளம்பியகாலத்தே அறிஞனுக்கும் உலகபான (விளக்க) முண்டாமாதலின் உலகப்பிரதீதியாற்றும் அவித்யாசக்தி பிராரப்தகருமநாசத்தின் பின்னரேயழியும். இவ்வாறு ஞான அவஸ்தாவிசேஷங் களால் அவித்யாசக்திகள் நாசமாம். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! அதிகாரி சர்வான்மபாவ சிந்தனரூப அபித்யானத் தால் ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிக்கின், காமக்குரோதாதி சர்வ பாசங்களினின்றும் விடுபடுவன். அவற்றாற் கட்டுற்ற அஞ்ஞானி நானாவகையாய் மேற்கீழ்ச் சரீரங்களையடைவன்; அவற்றின்கண்ணும் அத்தியாத்ம, அதிதைவ, அதிபூத துக்கங்களையடைவன். இத்தகைய அக்கொடிய பாசங்கள், குருசாஸ்திர உபதேசத் தால் சம்பூரணஜகத்தையும் தன்னான்மவடிவமாயறியின் நீங்கும். இத்துணையால் முதல் அபித்யானரூப அவஸ்தையின் பலம் நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது

யோஜனை அவஸ்தையின்பலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே சந்நியாசிகளே! கடாகாசம் மகாகாசத்தினும் வேறன்றாவதேபோல், என்னான்மா அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமாம் என்னும் அபேதசிந்தனரூப யோஜனையினானே அதிகாரிக்கு அத்விதீயப் பிரஹ்ம ஞானமுண்டாயின், ஆன்மானான்ம அத்யாசரூப இருதயக்கிரந்தி பேதிக்கும்; அவித்தை முதலிய பஞ்சக்கிலேசங்கள் நீங்கும், சம்பூரண சுப அசுபகர்மங்களின் க்ஷயமாம்; சம்பூரண சம்சயங்களின் நிவிருத்தியாம்.

ஆ-சு.

இதயமே நிகழு மிதனைமெய் கண்ட விடத்தின்மற் றிதயநோ யெல்லாஞ்
சிதையுமை யுறவுந் தீருமெவ் வினையுஞ் செய்யினுஞ் செய்தில னாமால்.

(பொருள்) அத்விதீய பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரமடைந்தவுடன் இவ்வதிகாரிக் கத்தியாசரூப ஹிருதயக்கிரந்தி பேதனத்தை யடையும்; ஆன்மவிஷயக சம்பூரண சம்சயங்கள் அறுபட்டுப்போம்; பிராரப்த கருமத்தினும் வேறாய் கருமங்களெல்லாம் க்ஷயத்தையடையும். இவ்வாறு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் அஞ்ஞான நிவிருத்தி அதிகாரிக்குண்டாமாயின், அவித்தை, அஸ்மிதை, இராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம் என்னும் பஞ்சக்கிலேச நீக்கமாம்; நீங்கவே மீண்டும் துக்க அடைவுண்டாகாது. ஜீவர்களிடத்தே தமது ஸ்வரூப அஞ்ஞானமிருக்கும் வரையுமே அவித்தை முதலிய பஞ்சக்கிலேசங்களிருக்கும்; அவற்றால் நானாவகைத் துக்கமுண்டாம். குரு சாஸ்தி ரோபதேசத்தால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாமாயின், அஞ்ஞான நீக்கமாம்; நீங்கவே அவித்தையாதி பஞ்சக்கிலேசம் நீங்கும் நீங்கவே சர்வதுக்க நீக்கமுண்டாம். இவ்வாறு ஆன்மசாக்ஷாத்காரமகிமையால் சர்வ துக்கங்களு மற்ற அறிஞன் தனது பிராரப்த கருமசமாப்தியை யிச்சித்து இச்சம்சாரத்தே சஞ்சரிப்பன். ஹே சந்நியாசிகளே! தேகாதி சங்காதத்தின்கண்ணே ஆன்மபுத்தியையுடைய அஞ்ஞானி கள் அச்சங்காத பூஜன தாடனாதிகளால் சுகதுக்கத்தையடைவதேபோலவும், அநுகூலப் பிரதிகூலப் பதார்த்தப் பிராப்தியாற் சுகதுக்கங்களையடவதே போலவும், அறிஞன் சுகதுக்கங்களையடையான்; மற்றோ, இப்புத்தி தேகாதிசங்காதமே பூர்வ புண்ணியகருமத்தால் சுகத்தையடையும்; பூர்வ பாவகருமத்தால் துக்கத்தையடை யும்; ஆன்மாவாய் யான் அவற்றினும் பின்னன் என இவ்வாறு விசாரித்து அறிஞன் புத்திமுதலிய சங்காதத்தின்கண்ணே சுகதுக்காதி தருமங்களை யுடன்படுவன்; ஆன்மாவின் கண்ணுடன்படான். எங்ஙனம் உலகத்தே யாவன் தனது சரீரத்தினும் வேறாய் சரீரங்களின் அபிமானமற்றவனோ, அவன் அவற்றின் சுகதுக்கங்களால் தன்னைச் சுகிதுக்கியென எண்ணானோ, அங்ஙனம் அறிஞன் தன் தேகத்தையும் வேறு தேகம்போல் அறிவனாதலின், சரீரசுகதுக்கங்களால் தன்னான்மாவைச் சுகிதுக்கியென வுடன்படான். பரஸ்பர விவாகஞ்செய்யு மிருவரின் சுகதுக்கங்களை மத்தியஸ்தன் அறியினும் தன்பாலுடன்படாததேபோல், அசங்க அறிஞனும் சங்காத சுகதுக்கங்களையறியினும் தன்வடிவத்தே அவற்றை யுடன்படான். கனாக்காண்ப வன் பூர்வ கர்மவாசனானுசாரமாய் நானாவகைக் கனாவைக் காண்பதேபோல், அறிஞனும் பிராரப்த கருமானுசாரம் சமாதியினின்றுங் கிளம்பியகாலத்தே சுகதுக்கா திப் பிரபஞ்சத்தைக்காண்பன் அபித்யானம், யோஜனை, தத்துவபாவம் என்னும்

மூன்றவஸ்தைகளுள் பிரதமாவஸ்தையின் பலமாகக் கூறிய அவ்வைசுவரியமோ தேவராஜாவாய் இந்திரருக்கும் துர்லபமாம். துவிதீய அவஸ்தையின் பலமாகக் கூறிய அவ்வைசுவரியமோ பிரஹ்மாவிற்கும் துர்லபமாம். திருதீய அவஸ்தையின் பிராப்தியால் அறிஞனுக்கு அவித்யாசகித சர்வ சமஸ்காரங்களின் நாசமாம்; அதனால், பரமேஸ்வர ஐஸ்வரியரூப்பலம் பிராப்தமாம். அவ்வவஸ்தை கிடைக்கப் பெறவே, அறிஞன் தன்னான்மாவையும் அன்னிய பதார்த்தங்களையும் பின்னரூப மாய் ஸ்மரணமும் செய்யான். அத்தத்துவபாவத்தை யடையவே, இவ்வாப்தகாம அறிஞன் சர்வ பேதமற்றவனாவன்; மனவாணிகட்கவிஷயனாவன்; சர்வ உபமானமுமற்றவனாவன்; சுயஞ்சோதியாய் ஆநந்தவடிவனாவன். ஹே சந்நியாசிகளே! சுருதியின் கண்ணே சத்தியசப்தத்தால் கூறப்பெற்ற பிராணன் லோகாந்தரத்தின்கண்ணே கமனஞ்செய்யாது; மற்றோ, இச்சரீரத்தின்கண்ணே இலயத்தையடையும். இவ்வாறாய் ஐசுவரிய ரூப்பலத்தை எவனோ ஒருவன் முடிவான பிறப்பிலேயடைவன். லோகாந்தரத்தின்கண்ணே கமனஞ்செய்யாத பிராணனையுடைய அபரோக்ஷஞானி இவ்வுலகத்தே அத்தியந்தம் துர்லபனாவன்; ஏனெனின், ஆயிரம் மனுஷருள் ஒருவனே மோக்ஷமடைய இச்சிப்பனாதலின், யாவருள்ளும் முமுட்சு துர்லபனாவன். ஆயிரம் முமுக்ஷுவுள்ளும் ஒரே முமுக்ஷு சிரவணாதிசாதன சம்பன்னனாவனாதலின், சிரவணாதிசாதன சம்பன்ன முமுக்ஷு துர்லபனாவன். அத்தகையர் ஆயிரவருள்ளும் ஒருவனே ஆன்ம பரோக்ஷ ஞான முடையவனாவனாதலின் அத்தகையன் துர்லபனாவன். அத்தகையர் ஆயிரவரு ள்ளும் ஒருவனே அபரோக்ஷ ஞானமுடையவனாதலின், இராகத்வேஷமற்றவனும் சர்வ பூதங்களையும் தன்னான்மவடிவமாய்க் காண்பவனும் ஆய அத்தகைய அறிஞன் இவ்வுலகத்தே அத்தியந்தம் துர்லபனாவன். இவ்வார்த்தையைக் கீதையின் கண்ணும் ஸ்ரீ பகவான் அருளிச்செய்துளார்: -

மாயுமாநுட ரனேகர்பாலொருவ னென்னையாயுமனம் வைத்துளா
னாயுமாநுட ரனேகர்பாலொருவ னேயறிந்துமுடி வானையா.

(பொருள்.) ஹே அர்ச்சுன! இவ்வுலகத்தே ஆயிரம் மனுஷருள் ஒருவனே எம்மையடைய முயல்வன்; முயல்பவர் ஆயிரவருள்ளும் ஒருவனே எனது உண்மை வடிவத்தை உணர்வன்; ஆகையால், ஆன்மாவின் அபரோக்ஷஞானமுடையவன் இவ்வுலகத்தே அத்தியந்தம் துர்லபனாவன். இத்தகைய பிரஹ்மவேத்தாவை ஜனிப்பித்த மாதாபிதாக்களும் கிருதார்த்தசாவர். அவனுண்டாய் குலமும் கிருதார்த்த மாம். அவன் சஞ்சரித்த பூமியும் கிருதார்த்தமாம். அவனை ஜனிப்பித்த தாய் தந்தையரின் மகிமையும் கூறமுடியாதாயின், அவன் மகிமை எங்ஙன் கூறலாகும் என்பது கருத்தாம். ஹே சந்நியாசிகளே! ஐயந்திரிபற ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்ப வன் ஒருகால் பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங்களைச் செய்யும் மகா பாதக ஜீவன் மீது கிருபா திருஷ்டியைச செய்யின், அவன் அப்பாதகத்தினின்றும் விடுபடுவன். இவ்வார்த்தை வேறிடத்துமுளது: -

புணர்ந்த பாவமெ லாம்பரி பூரண
முணர்ந்த ஞானி விழிபட வோடுமே.

(பொருள்.) எவன் மதி அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் அபரோக்ஷானுபவம் வரை பிரவிருத்தித்துளதோ, அவ்வறிஞன் கிருபா திருஷ்டியை யாவன் மேற்செய்கின்ற னனோ அவன் சர்வ பாவமற்றவனாவன். ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வுலகத்தே க்ஷயநோயுடையவன் நெடுநாட்குப்பின் தன் தேகத்தைச் சர்வதோஷ கிருகமாய றிவன்; அரோகதிட காத்திரனோ சரீர தோஷங்களை யறியான். அதுபோல், நெடுங் காலம் அத்விதீய ஆன்மாவைக் தியானிக்குமறிஞனே ஆன்மாவின் சச்சிதாநந்தாதி குணங்களை உண்மையாயறிவன். அவன் தன்னான்மாவைப் பரமேசுரரூபமா யறிந்து அவரது ஐசுவரிய பலத்தையடைவன்; அவன் அதனாற் சிறிதுமாத்திரையும் பயத்தையடையான். யாண்டும் வியாபக அத்விதீயப் பிரஹ்மம் எனது ஆன்ம வடிவமாம் என்னும் அபேதஞானத்தினும் மேலாக அதிகாரிக் கறியவேண்டியது யாதொன்றுமின்றாம்; மற்றோ, இதுவே அறியத்தகுதியதாம். இச்சம்சாரரூப சக்கிரத்தே ஸ்திதியையுடைய சுகதுக்க போக்தாவாகிய ஜீவரூப ஹம்சம், சம்சார சக்கரஜனனியாய் மாயாரூபந்தி, ஜீவஹம்சத்தாலறியத்தகுந்ததும், ஜீவனைச் சுபா சுபகருமத்தே பிரேரணை செய்வதும், எதன் ஞானத்தால் ஜீவன் ஈஸ்வரபாவத்தை யடைவனோ அத்தகையதுமாகிய அத்தற்பதார்த்தப் பிரஹ்மம் என்னும் மூன்றும் உண்மையாய் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமேயாம். கடமடரூப உபாதிகளின் பேதத்தால் ஆகாசத்தின் கண்ணே பேதப் பிரதீதியாவதேபோல், ஜீவன், பிரஹ்மம், மாயை என்னும் மூன்றன் கண்ணுண்டாம் பேதப்பிரதீதியும் கற்பித உபாதி பேதத்தானே தோற்றும்; உண்மையாய் அம்மூன்றற்கும் பேதமின்றாம். இவ்வண்ணம் தத்துவம் பதார்த்த சோதனஞ் செய்த அதிகாரிக்கு விரைவாகவே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியாம். ஹே சந்நியாசிகளே! மாயாகாரிய தேகாதிபதார்த்தங்களினின்றும் ஆன்மா விலக்ஷணமாய்த் தோற்றுவதின்றாமாதலின், இதன்கண்ணே அத்விதீய ரூபத்தன்மை சம்பவியாது; மற்றோ, அநேகரூபத்தன்மையே சம்பவிக்கும் என்னும் சங்கையை நீங்கள் உங்கள் மனத்தே ஒருகாலுஞ் செய்யாதொழிமின். ஏனெனின், இத்தேகாதி சங்காதத்தே எவ்வுபாயத்தாலேனும் ஆன்ம தரிசனம் உண்டாகாதொழி யுமாயின், உங்கள் சங்கை சம்பவிக்கும்; ஆனால், இதன்கண்ணே அநேக உபாயங்களால ஆன்மாவின் சத்தை பிரதீதியாமாதலின், சங்கை சம்பவியாதாம். இப்போது இச்சங்காதத்தே பிரதமம் அனுமானத்தால் ஆன்மாவின் சத்தையைச் சித்தஞ்செய்வாம்: - காஷ்டத்தின் கண்ணேயிருக்கும் அக்கினி ஸ்வரூபமாய்ப் பிரதீதியாவதின்றாமாயினும், அதில் அக்கினியின்றெனக் கூறொணாதாம்; ஏனெனின், காஷ்டத்தே பிரதீதியாம் உஷ்ணத்தன்மை அனலின்றிச் சம்பவியாதாமா தலின், சரீர உஷ்ணத்தானே ஜீவானுமானமாவதே போல் உஷ்ணத்தன்மைரூப ஹேதுவினால் காஷ்டத்தும் அக்கினியினனுமானமாம். அதுபோல், இத்தேகாதி சங்காதத்தேயிருக்கும் ஆன்மா உபாயமின்றித் தோற்ற மாட்டாதாயினும், இசசங்கா தத்தே ஆன்மாவின்றெனக கூறொணாதாம்; ஏனெனின், தேகதாரிகட்குக் கடபடாதி ஜடபதார்த்தங்களின் பிரகாசரூப ஸ்புரணம் ஆன்மாவின் சத்தையின்றிச் சம்பவியா தாதலின், அவ்வேதுவாலிச்சங்காதத்தே ஆன்மாவின் அனுமானமாம். ஆன்மானு மான ஹேதுவாகிய விளக்கம் பேதமற்றதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இது குடம், இது படம், இது சுவர் என்பன முதலிய ஸ்புரணங்களின் பேதம் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதீதியாமாதலின் விளக்கங்களின் அபேதம் எவ்வாறாம்?

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! அத்தலத்தும் கடபடாதிகளின் பேதமே யாகும் பிரகாசவடிவவிளக்கத்தே பேதமுண்டாகாதாதலின், அது எப்போதும் அபின்ன மேயாம். அது தன்னொளிர்வில் வேறெவ்வொளியையும் அபேக்ஷிப்பதில்லை யாதலின் ஸ்வப்பிரகாசரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நேத்திராதிகட்குக் கடபடாதிகளோடு சம்பந்தமாயின் மாத்திரம் இது குடம் இது படம் என்பதாதி ஸ்புரணம் உண்டாம். ஈண்டு உற்பத்தி யுடையனவெல்லாம் பரப்பிரகாசமாம். குடமுதலியன உற்பத்தியுடையனவாதலின், பரப்பிரகாசமாவனபோல நேத்திராதிகளாலுண்டாதலின் ஸ்புரணமும் பரப்பிரகாச மேயாகும்.

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! நேத்திராதிகள் அவ்விளக்கத்தை யுண்டாக்குவனவாகுமாயின், அதன்பாற் பரப்பிரகாசத்தன்மை சித்தமாம். ஆனால், அவை அஃதையுண்டாக்கா; மற்றோ, அவை அந்தக்கரணவிருத்தியை யுண்டாக்கும் வாயிலாய் அதனை இனிது வெளிப்படுத்துமாதலின், உள்வெளிச் சர்வபேதமற்ற அது ஸ்வப்பிரகாசரூபமேயாம். அது தேகாதி சர்வசங்காதத்தினும் உள்ளாமாதலின், நூலுணர்ந்தோர் அதனை ஆன்மரூபமென்பர்; அது யாவற்றினும் அதிகப் பிரியமாம், சர்வபேதமற்றதாமாதலின், அதனை ஆநந்தரூபமென்பர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஸ்புரணம் ஆன்மரூபமேயாயின் அவ்வேதுவால் ஆன்மாவின் அனுமானமுண்டாகாது.

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! அக்கினியினும் அபின்னமான உஷ்ணத் தன்மை ரூபஹேதுவினால அக்கினியின் அனுமானமுண்டாவதேபோல, ஆன்மாவி னும் அபின்னஸ்புரணரூபஹேதுவினால் இச்சங்காதத்தே ஆன்மானுமானம் சம்பவிக்கும்.

கருத்திதுவாம்: - சத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்னும் மூன்று தர்மங்களும் உண்மையாய் ஆன்மஸ்வரூபமேயாயினும், கற்பித பேதத்தை யங்கீகரித்து அவற்றை ஆன்மாவின் சொரூப இலக்ஷணமென அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதேபோல், உண்மையாய் ஆன்மஸ்வரூபமாகிய ஸ்புரணத்தின்கண்ணே கற்பிதபேதமங்கீகரி த்து ஆன்மாவின் சித்தியின்கண்ணே ஹேது ரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். உலகப்பிர சித்த இலௌகிகாக்கினியும், வேதத்தே பிரசித்த கார்ஹபத்தியாதி வைதிகாக்கினி யும் காஷ்டங்களின் மதனரூப உபாயத்தால் ஜீவர்கட்குப் பிராப்தமாவதேபோலச் சுவாக்காதி லோகங்களின் பலபோக்தாவாய் சம்சாரி ஆன்மாவும் சர்வகுணங்களு மற்ற சுத்த ஆன்மாவும், அதிகாரிகட்கு ஸ்புரணரூப ஹேது ஜன்னிய அனுமானரூப உபாயத்தாலடையப்பெறும். யாதேனும் ஒரு பிரதிபந்தவசத்தால் **தத்துவமசி** யாதி

வேதவாக்கியங்களால் காரியசகித அவித்தையினும் பின்னரூபமாய்ப் பிரஹ்மான் மாவின் சாக்ஷாத்காரம அடையப்படாதாயின், சர்வார்த்தத்தையும் அறியும் மகான்மா வாகிய குரு அவ்வதிகாரிக்கு ஓங்காரரூபப் பிரணவத்தியானத்தை யுபதேசித்து ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைவிக்க. இப்போது அந்தப்பிரணவத்தியானப் பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - உலகத்தே காஷ்டரூப இரண்டு அரணிகளின் மதனத் தால் அக்கினியை வெளிப்படுத்துவதேபோல், இச்சரீரம் கீழரணியாம்; பிரஹ்மவாச கப் பிரணவ மந்திரம் மேலரணியாம்; இவ்வோங்காரரூபப் பிரணவம் பிரஹ்மரூப எனதான்மாவின நாமமே யாமென்னுஞ் சித்தவிருத்திகளின் நிரந்தரப் பிரவாகம் அவ்விரண்டின் மதனமாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகை மதனத்தை நீ நிரந்தரஞ் செய் வையாயின், இச்சங்காதத்தே விரைவாகவே ஆன்மரூப அக்கினியைச் சாக்ஷாத் கரி ப்பாயெனப் பிரணவத்தியானத்தை உபதேசித்துப் பிரஹ்மவேத்தாக் குரு அதிகாரி கட்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைவிக்க. ஆகையால், பிரணவத் தியானமும் ஆன்ம சாக்ஷாத்கார உபாயமாம். ஜராயுஜாதி நான்கு சரீரங்களில் ஆன்மாத் தோற்றா தாதலின் இச்சங்காதத்தேயில்லையாம்; இருக்குமாயின், எமக்குத் தோற்றலாமே யென்னுஞ் சங்கையை நீங்கள் உங்கள் மனத்தே யொருக்காலுஞ் செய்யற்க. ஏனெனின், யாது யாண்டு தோற்றாதோ அஃதாண்டில்லையாம் என்னும் நியமம் சம்பவியாது; மற்றோ, யாது யாண்டு எவ்வுபாயத்தானேனும் தோற்றாதோ அஃதாண் டில்லையாம் என்னும் நியமம் சம்பவிக்கும். இச்சங்காதத்தோ அநேக உபாயங் களால் ஆன்மாவின் றோற்றமாகின்றதாதலின், இச்சங்காதத்தே ஆன்மாவில்லை யாம் என ஆசங்கித்தல் சம்பவியாதாம். ஹே சந்நியாசிகளே! இச் சங்காதத்தே யிருக்கும் ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் உபாயங்களாலுண்டாம் என்னும் பொருளைத் திடஞ்செய்யும் பொருட்டு உங்கட்கு நான்கு திருஷ்டாந்தங்கூறுகின்றேன் நீங்கள் கேளுங்கள்: - எள்ளுள்ளிருக்கும் எண்ணெய் பிரசித்தமாய்க் காணப்படுவதின்றா யினும், எள்ளை யரைத்தலாகிய வபாயத்தால் எண்ணெய் வெளியாய்க் காணப் பெறும். தயிரின்கண்ணேயிருக்கும் நெய் பிரசித்தமாய்க்காணப்படா விடினும் தயிரை க்கடைதலாம் உபாயத்தால் நெய் வெளியாகக்காணவரும். ஆற்று மணலிலிருக்கும் நீர் பிரசித்தமாய்க் காணப்படாவிடினும் அம்மணலைத் தோண்டுதலாகியவுபாயத் தால் அந்நீர் வெளியாகக் காணவரும். காஷ்டத்தின்கண்ணிருக்கும் அக்கினி பிரசித்த மாய்க் காணப்படாவிடினும் மதனவுபாயத்தால் அக்கினி பிரசித்தமாய்க் காணவரும். இதுபோலக் குருசாஸ்திராதி யுபாயமற்ற பகிர்முகனுக்கு இச்சங்காதத்தே ஆன்ம தரிசனமுண்டாகமாட்டாதாயினும், உபதேசானுசாரமா யொழுகும் சிரத்தையையு டைய அதிகாரி இயம நியமாதி யுபாயங்களால் இச் சங்காதத்தேயே ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன். நெய் பாலுள் வியாபித்திருப்பதே போல் இவ்வான்மா சர்வ சகத் துள்ளும் வியாபித்திருக்கின்றது. இதுவே ஈஸ்வர வடிவமாய்க் கரும், உபாசனை, தவம் முதலிய தருமங்களின் சம்பிரதாயங்களைப் பிரவிருத்திப்பிப்பதாம்; அவற்றின் பலத்தைக் கொடுப்பதாம்; சர்வஜகத்தின் காரணரூபமாம். இத்தகைய வத்துவைக் குருவுபதேசித்தமகாவாக்கியத்தாற் சாக்ஷாத்கரிக்கு மதிகாரியே வேதங்களின் வேத்தாவாம். இவ்வெல்லா நூற்பொருளையும் சுருக்கிக் கூறினேம். இனி விஸ்தாரமாய்க் கூறுவாம்: - நீங்கள் சாவதானமாய்க் கேட்பீர்களாக. ஹே சந்நியாசிகளே! யாம் முன் ஹம்சரூபமாயும் பிரஹ்மரூபமாயும் கூறிய ஆன்மாவே தன்னுண்மை வடிவ வுணர்ச்சியின் பொருட்டு அதிகாரியின் சங்கற்ப ரூபமனத்தை

ஸ்வரூபத்தின் கண்ணே அஷ்டாங்கயோக நெறியாற் சேர்க்கவே நிச்சயரூப புத்தியின் காரணமாம். அப்புத்தியால் அதிகாரி ஸ்வயஞ்சோதிவடிவ ஆன்மாவை நிச்சயஞ் செய்வன். அதன்பின் இச்சங்காதத்தினின்றும் வேறுருவமாயிருப்பவனும், இதன் நியந்தாரூபமாயிருப்பவனுமாய் அறிஞன் உள்வெளிப்பூரண வுருவமாயிருப் பன். சூரிய மண்டலத்திருக்கும் சவிதாவெனப் பெயரிய அந்தரியாமியின் தியான மகிமையால் முன் எம்போன்ற அதிகாரிகள் சர்வ துக்க நீக்கப் பொருட்டும், பிரஹ்மாநந்த அடைவின் பொருட்டும் அவ் வீஸ்வரபராயணத் தூயமனத்தால் ஞானாப்பியாசரூப யத்னஞ் செய்தனர். அந்தரியாமியின் சக்தியோடு கூடிய மனத்தால் அதிகாரி சுபகருமத்தின்கண்ணே ஏவும் வாக்கு முதலியவற்றையும் அந்தரியாமியே அதன்கண் ணடத்தும். அவை பூமாநந்தரூப நித்தியசுக ஞானத்தை வெளிப்படுத்துவனவாம். அவற்றினின்றும் உற்பன்னமாய் ஆன்மாகார புத்தியின் உற்பத்தியால் அதிகாரி அவற்றின் மீது பரமேசுவர அனுக்கிரக அனுமானஞ்செய்து ஸ்வப்பிரகாச பரமான்மாவையடைவன். அந்தரியாமியாய் ஈஸ்வரானுக்கிரகமின்றி அதிகாரிக்கு ஆன்மாகார புத்தியுண்டாகாது. அஃதுண்டாதலின், அந்தரியாமியின் அனுக்கிரகம் அவசியம் அறியப் பெறுமாதலினானே மகான்மாக்களாய் யோகிகள் முதலில் தமது சங்கற்பரூபமனத்தைப் பரமான்மாவின் கண்ணே சேர்ப்பர்; அதன்பின்னர்ச் சேர்த்தலாலுண்டாய் நிச்சய ஆன்மகபுத்தியையும் பரமான்மாவின் கண்ணே சேர்ப்பர். அது ஸ்வயஞ் சோதிரூப பரமான்மாவின் வடிவமாய் ஆநந்தத்தை விஷயஞ் செய்வதாம். அதன் பிரசாதத்தால் மகான்மாக்கட்கு இத்தேகத்தே ஆன்மசா க்ஷாத்காரமுண்டாம். பிராணன் அபானன் என்னும் இருவகை வாயுக்களின் பரஸ்பர இலய சிந்தனரூப உள்ளக்கினி ஹோத்திரத்தை முன் மகாத்மாக்கள் செய்தனர்கள். அவர்கள் மனோரதத்தைப் பரமான்மா அதிகாரிகளாய் நமக்கு ஆன்மஞான மனோரத பூரணஞ் செய்வித்ததேபோலப் பூரணஞ்செய்யும், ஏனெனின், சன்மார்க்கத்தின் கண்ணே யொழுகும் அதிகாரிகட்கு அனுக்கிரகஞ்செய்தல் ஈஸ்வரருக்கு இயற்கையே யாம். அவர் மனவாணிகட் கவிஷயமாயினும் அதிகாரிகளின் புத்திக்கு விஷய மாவர்; அவரது இவ்வோராச்சரிய சுபாவத்தைப் பாருங்கள். இங்ஙனம் சர்வ மனோர தங்களையும் அடைவிக்கும் பரமான்மாவின் துதியை யாமெப்போதும் செய்ய வேண்டும். இப்போது அத்துதியின் பிரகாரம் கூறப்பெறும்: - ஹே சந்நியாசிகளே! அதிகாரிகட்கு ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவில் அநேகவகை விக்கினமாமாதலின், அதை நீக்கும் பொருட்டு இவ்வகையாய் பரமேசுவர ஸ்துதிசெய்க: - ஹே தற்பதார்த்த ரூபப்பிரஹ்மமே! ஹே துவம்பதார்த்தரூப ஜீவான்மாவே! உங்களிருவ ரின் அபேதரூபயோகத்தை யாங்கள் குருசாஸ்திரங்களோடுகூடிய தூய மனத்தாற் செய்கின்றோம்; ஏனெனின், **சத்தியம்**, **ஞானம்**, **அநந்தம்**, **பிரஹ்மம்** என்பன முதலிய அவாந்தரவாக்கியங்களோடு கூடிய தத்துவமசியாதி மகாவாக்கியம் உங்கள் வாஸ்தவவடிவ அபேதத்தையே கூறுகின்றது; என்பது முதலிய சுருதி வசனம் இச்சகத்துற்பத்தியின் முன்னர் உங்களை அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமாய்க் கூறுகின்றது. இலெளகிகன் நெறியால் நகரத்தையடைவதேபோல், உமது தியானத் தால் எல்லாவிடர்களுமற்ற அதிகாரி ஆன்மஞான ரூபமார்க்கத்தால் பிரஹ்மாநந்த ரூப மோக்ஷத்தையடைவன். உமது சாக்ஷாத்காரத்தையடைந்த அதிகாரி தனது மோக்ஷரூப கீர்த்தியைப் புத்திமான்களின் வாயிலாய் அநேகமுறை சிரவணிப்பன். தந்தையின்றனத்தே மைத்தனது பாகமிருப்பதே போலப் பிரஹ்மாநந்தரூப மோக்ஷ

த்தே சம்பூரண அதிகாரிகளும் பாகமுடையவராவர். ஹிருதயாதி ஸ்தானங்களில் உம்மைச் சிந்திப்பவர், ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தையடைந்து அதன் மகிமையால் சூரிய சந்திராதிகளிடத்திருக்கும் பரமேசுர தேஜசையடைவர். உண்மையாய்ச் சுத்தப்பிரஹ்மவடிவமும் அபேதவடிவமும் ஆகிய உம்மையடையும் வாயிலை யாங்கள் குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் இனிதினுணர்வோம்; ஏனெனின், காஷ்டமதனத்தாலுதயமாய் அக்கினி, யுண்டாந்தானத்தின்கண்ணே இலயத்தையடையும்; அதுபோலக் கான், மதி, யருக்கன் முதலிய உலகுண்டாகி யொடுங்கும் மாயா விசிஷ்ட சேதனமே உமது சத்துவவடிவத்தை யுணர்த்துமாதலின் அது உம்மையடையும் நெறியாம். ஏனெனின், மண்ணாகிய காரணமுணர்ந்தபின்னர்க் கடாதிகாரியங்களின் பேததரிசனம் நீங்குவதேபோலச் சர்வஜகத்தின் காரணரூப மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்தின் ஞானமுண்டாயபின்னர் அதிகாரி பேததரிசன ஜன்னிய சர்வப்பிராந்தியையும் பரித்தியாகித்துத் தூயப் பிரஹ்மத்தையடைவன். இவ்வாறு தூய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டான பின்னர்த் தற்பதார்த்தரூப ஈசுவரராய் நீர் உமது பரோக்ஷத்தன்மை நீக்கப் பொருட்டுத் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் இத் துவம்பதார்த்தரூப ஜீவனைச் சேவிப்பீர். இவன் தனது பரிச்சின்னபாவ நீக்கப்பொருட்டுத் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தத்பதார்த்தரூப உம்மைச்சேவிப்பன். இவ்வபேத தசையின்கண் நீர் உமது சாக்ஷாத்காரத்தால் அதிகாரியின் அவித்தையை யழிப்பீர்; அது ஜன்ம மரணாதி துக்கங்களின் காரணமாம். நானாவகைப் பேததரிசனகாரணமாமாதலின், அதிகாரி உம்மை யடையும் பொருட்டு அக்கினி ஹோத்திராதி இஷ்டகர்மங்களையும், கூபதடாகாதி பூர்த்த கர்மங்களையும் ஒருகாலுஞ் செய்யான்; மற்றோ, ஆன்மஞானத்தையே யப்யசிப்பன், அதனையன்றி வேறெவ்வுபாயமுங் கிடையாதாம். ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வாறு அதிகாரியானவன் அந்தரியாமியாகிய பரமான்மாவைத் துதித்துச் சர்வ பாவங்களையும் நீக்கிக்கொள்வன். பாவப்பிரதிபந்தம் நீங்கவே சித்தம் சுத்தமாம், பின்னர் யோக அடைவி னிச்சையுண்டாம், பின்னர் யோகத்தைச் செய்வன், அதனாற் சாக்ஷியாய் ஆன்மாவைக் காண்பன், அக்காட்சியால் மோக்ஷ அடைவுண்டாம்; ஆகையால், முமுக்ஷுக்கள் முற்கூறிய முறையே பரமேஸ்வரப் பிரார்த்தனையை யவசியஞ் செய்யவேண்டும். இப்போது அஷ்டாங்கயோகத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்பன அஷ்டாங்கங்களாம். அவற்றுள், அஹிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரஹ்மசரியம், அபரிக்கிரகம் என்பன இயமமாம். அவற்றுள், வாக்கான், மனத்தாற், காயத்தால், வாதையை எவ்வுயிர்க்கும் ஆக்காதது அஹிம்சையாம். பர ஜீவர்களின் ஹிதத்தின் பொருட்டு உண்மை பேசுதல் சத்தியமாம். மறைவினிலாகினும் வலியினிலாகினும் பிறர்பொருள் வவ்வுதலின்மை அஸ்தேயமாம். நேத்திராதி இந்திரியங்களின் நிரோதவாயிலாய் உபஸ்த இந்திரிய நிரோதம் பிரஹ்மசரியமாம். சரீர நிர்வாகத்தினு மதிக போக சாதனங்களின் சங்கிரகஞ் செய்யாமை அபரிக்கிரகமாம். சௌசம், சந்தோஷம், தவம், சுவாத்தியாயம், ஈசுவரப்பிரணிதானம் என்பன நியமமாம். வெளித்தூய்மை உட்டூய்மையெனச் சௌசமிருவகைத்தாம். தோயமும் மண்ணுங்கொண்டு சுத்தமாகக் காயமேவிய மலங்கழுவல் வெளித் தூய்மையாம். மைத்திரி, கருணை, முதிதை என்பன முதலிய தர்மங்களால் தனது சித்தத்தைத் துவேஷாதி விகாரங்களினின்றும் நீக்கல் உட்டூய்மையாம். நுகர்வினை வயத்தாற் கிடைக்கப்பெற்ற அன்னவஸ்திராதிகளால் தன் பிராணதாரணஞ் செய்துகொண்டு

அதிக பதார்த்த ஆசைப்படாமை சந்தோஷமாம். சீதோஷ்ணாதிகளைச் சகித்தலும் கிருச்சிரசாந்திராயணாதி விரதங்களையாற்றலும் தவமாம். பிரணவாதி மந்திரங் களை அப்பியாசித்தல் ஜபமாம். அறிந்தேனும் அறியாமலேனும் செய்த சபாசுபகரு மங்கள் யாவற்றையும் கடவுள்பாலர்ப்பித்தல் ஈஸ்வரப்பிரணிதானமாம். ஆசனம் பாகிய மெனவும் சாரீரகமெனவு மிருவகைத்தாம். தர்ப்பையைப்பரப்பி அதன் மேன் மான் றோல் விரித்து அதன்மேல் வஸ்திரம் விரித்தல் பாகிய ஆசனமாம். பதுமம், சுவஸ்திகம், பத்திரம் இவை முதலிய அநேகவகையாசனங்கள் சாரீரக ஆசனமாம்; இடது பாதத்தை வலது துடையின் மேல்வைத்து, வலதுபாதத்தை இடது துடையின் மேல் வைத்தல் பதுமாசனமாம். இடதுபாதத்தை வலது துடையின் மடிப்புள் வைத்து, வலதுபாதத்தை இடது துடையின் மடிப்புள்வைத்தல் சுவஸ்திக ஆசனமாம். இருபாதங்களின் இருதலங்களை அண்டகோசத்திற் கருகாமையி லொருங்கு கூட்டி அவற்றின் மீது இருகரங்களையும் ஒருங்கு கூட்டிவைத்தல் பத்திராசனமாம். பூரகம், ரேசகம், கும்பகம் என்னும் பேதத்தால் பிராணாயாமம் மூவகைத்தாம். இடது நாசி வாயிலாய்ப் பாகிய வாயுவை யிழுத்துக் காயத்துண்ணிலைப்படுத்தல் பூரகமாம். அதனை வலது நாசி வாயிலாய்க் காயத்துண்ணின்றும் வெளிப்படுத்தல் ரேசகமாம். பூரகரேசகபாவமற்ற வாயுவைக் காயத்துண் ணிரோதஞ்செய்தல் கும்பகமாம். இவ்வகையைக் குருவாயிலாயே அறியவேண்டும். உருவம் முதலிய விஷயங்க ளில் தோஷ தரிசனத்தின் பின்னர்ச் சித்தம் உண்முகப்படவே விழி முதலியன விஷயங்களினின்றும் தடைப்படல் பிரத்தியாகாரமாம். நாபிசக்கிரம், ஹிருதயம், நாசிகாக்கிரம் என்பன முதலிய விடங்களில் பரமான்மாவிடத்துத் தன் மனத்தைச் சேர்த்தல் தாரணையாம். விஜாதீயவிருத்திகளைப் பரித்தியாகித்துப் பரமான்மாவின் கண்ணே சஜாதீய விருத்திகளின் நிரந்தரப்பிரவாகம் தியானமாம். சமாதி, சவிகற்ப நிருவிகற்ப வேறுபாட்டால் இருவகைத்தாம். ஞாதா, ஞானம், ஞேயம் என்னுந் திரிபுடியிலங்கும் வாயிலாய் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே அந்தக்கரண விருத்தியின்றிதி சவிகற்ப சமாதியாம். திரிபுடியிலங்காது விருத்தியாங்குறல் நிருவிகற்ப சமாதியாம். இரண்டனுள் முதலாவது சாதனமாம்; இரண்டாவது பலமாம். இதன்கண்ணும் இத்துனைச் சிறப்புளதாம். அங்கிவடிவ நிருவிகற்ப சமாதியின் விஷயமாய் அத்விதீயப் பிரஹ்மமே தாரணை, தியானம், சமாதி என்னும் மூன்றற்கும் விஷயமாமாதலின், அவை யோகத்தின் அந்தரங்க சாதனமாம். இபமாதி ஐந்தனுக்கும் பின்னபதார்த்தம் விஷயமாதலின், அவை யோகத்தின் பகிரங்கசாதனமாம். இவ்வாறு அத்விதீயப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார முறவே அதிகாரி யின் அவித்தை நாசத்தையடையும். பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் ஒருமுறை நாசமுற்ற அவித்தை மீண்டொருகாலுமுண்டாகாதாம். இங்ஙனம் இயமமுதற் சமாதிவரையுமாய் அஷ்டாங்கயோகத்தை யோக நூலுணர்ந்த முனிவர் கூறியுள்ளாராதலின், அதிகாரி முற்கூறிய பதுமாதி யாதனங்களுள் ஒன்றைக் கவர்ந்து ஒரு புனிததேயத்தே நிலை பெறவேண்டும். உதரம், மார்பு, கழுத்து முதலிய சரீர அவயவங்களைத் தண்டம் போல இனிது நேரே நிலைபெறுத்துக. பொறிகளாந் துஷ்டப் பரிகளை மனக்கயிற்றாற் கட்டி விருதயதேயத்தேயிருக்கும் சாரதிரூப புத்தியின்கண்ணே சமர்ப்பணஞ்செய்க. வழிப்போக்கள் ஒடத்தால் நதியைக்கடத்தலே போல், அதிகாரியும் பிரஹ்மஞானரூப திடவோடத்தால் அவித்தைநதியின் இந்திரியரூபப் பிரவாகத்தைத் தாண்டுக. பிரஹ்மஞானமின்றி இந்திரியங்களைத்

தாண்டல் அத்தியந்தம் துர்க்கடமாம்; ஏனெனின், மனக்கயிற்றாற் கட்டியிருப்பினும் பொறிகள் யாண்டாண்டுஞ் சென்று திரியும். இவை சம்சாரியின் துன்பப்பொருட்டே எப்போதும் முயலும். இத்துஷ்ட இந்திரியங்களின் நிரோதம் பிரத்தியாகாரமாம். அதிகாரியானவன் குருவுபதேச அநுசாரமாய் முதலில் சரீரத்தின் முகாதி நவத்துவாரங்களைத் தடைப்படுத்துக; பின்னர் முகாதித்துவாரங்களிலிருக்கும் பிராணரூப வாயுவை இருதயதேயத்தின் கண்ணே நிரோதித்து அந்தர்வாயுவின் இலயமாம்வரை உற்சாகவாயிலாய்ப் பயிலுக. இலயமானபின்னர் நாசிகைவாயிலாய்ச் சுவாச உச்சுவாசத்தால் அதனைக் காயத்தினின்றும் வெளிப்படுத்துக; அதுசூக்குமத்தன்மையை யடையாதவரைபயிலுக. பயிலும் அதிகாரிக்குப் பிராணவாயு வசமாம்போதெல்லாம் மனம் வசமாகும்; ஆகவே விழிமுதலிய பொறிகளும் எளிதாகவே வசமாம். ஏனெனின், சாரதியானவன் துஷ்ட அசுவங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் கயிற்றைத் தன் வசமாக்கவே அப்பரிகளும் எளிதாகவே அவன் வசமாவதேபோல், அதிகாரியானவன் மனக்கயிற்றைத் தன் வசமாக்கின் இந்திரியரூப துஷ்ட அசுவங்களையும் எளிதாகவே தன் வசமாக்கிக் கொள்ளுவன். இனி யோகஞ்செய்யுமிடங் கூறப்பெறும்: - ஹே சந்நியாசிகளே! யோகாப்யாசஞ்செய்பவர்க்கு ஆசனஞ்செய்யும் பொருட்டு அத்தியந்தம் உயர்ந்திராததும் தாழ்ந்திராததும் கோமயாதிகளாற் பூசப்பெற்றதும், நதி முதலிய ஜலஸ்தாரனங்களை அத்தியந்தஞ்சமீபத்தற்றதும், முண்முதலியவையற்றதும், மணல், சூக்ஷுமக்கற்களற்றதும், அத்தியந்தம் சீதமற்றதும், உஷ்ணமற்றதும், நானாவகைப் பக்ஷி முதலியவற்றின் சப்தமற்றதும், கொதுகு முதலிய ஐந்துக்களற்றதும், அத்தியந்தம் வாயுவற்றதும், பார்ப்பதினானே நேத்திரமனங்கட்கு ஆநந்தம் விளைவிப்பதும் ஆய பர்வதக் குகை முதலிய தேசங்கள் சுகஹேதுவாம். ஆண்டு, ஆசனஞ்செறிந்து அதிகாரி யோகாப்யாசஞ்செய்க. யோகஞ்செய்யத் தொடங்கிய தேயத்தே ஒருகால் அதிகாரிக்கு ஏதாவது விக்கின சங்கையுண்டாமாயின், அத்தேயத்தே யோகாப்யாசத்தைச் செய்யற்க. விக்கின நிவிருத்தியின் பொருட்டு அதிகாரிக்கு ஆசன நியமம் கூறியிருப்பதேபோல், ஆகார நியமமும் கூறப்பெற்றுளது. யோகாப்யாசி தனது தரத்தை இருபாகம் அன்னத்தாற் பூரணம் செய்க. ஒரு பாகம் நீரால் நிரப்புக. இவ்வாறு அஷ்டாங்கயோகத்தால் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தையடைய இச்சிக்கும் அதிகாரிக்குப் பல சமீபகாலத்தே அணிமாதி சித்திகள் வெளிப்படும்; அவைகளில் ஆசக்தியையடையின், ஆன்மசாக்ஷாத்கார முண்டாகாதாமாதலின், அவை அதனடைவில் விக்கினங்களாம். இனியச்சித்திகளைக் கூறுவாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வாறு யோகாப்யாசம் செய்யும் அதிகாரிக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவுகாலஞ் சமீபிக்கின், தன் மனத்தே ஒருகால் பனிக்குச் சமான ரூபத்தைக் காண்பன், ஒருகால் தூமசமான ரூபத்தைக்காண்பன், ஒருகால் சூரியசமான ரூபத்தைக் காண்பன், ஒருகால் அக்கினியின் சமான ரூபத்தைக் காண்பன், ஒருகால் வாயு சமான வுருவத்தைக்காண்பன். ஈண்டு, ஜல வெள்ளிய ரூபத்ததாம்பனி; இதுவே நீகாரமெனவும் துஷாரமெனவும் கூறப்பெறும். தூமங் கிருஷ்ணவர்ண முடையதாம். சூரியன் பிங்கலவர்ணமாம். அநேக வர்ணங்களின் சமுதாயம் பிங்கல வர்ணமாம். அக்கினி சிவப்புவர்ணமுடையதாம்., வாயு அறுகுக்குச் சமான சியாம வர்ணமுடையதாம். ஒருகாலவன் தன்மனத்தே மின்மினிச் சமானவுருவத்தைக் காண்பன், ஒருகால் மின்னலுக்குச் சமானரூபத்தைக்காண்பன், ஒருகால் வெண் பளிங்கு மணிக்குச் சமானரூபத்தைக்காண்பன், ஒருகாற் சந்திரசமான ரூபத்தைக்

காண்பன். யோகி நேத்திரத்தால் திவ்ய ரூபத்தைக் காண்பதே போலச் சுரோத்திரேந்தி ரியத்தால் நானாவகைத் திவ்ய சப்தங்களைக் கேட்பான். இரசன இந்திரியத்தால் நானாவகைத் திவ்ய இரசங்களைக் கவர்வன், கிராணேந்திரியத்தால் நானாவகைத் திவ்யகந்தங்களைக் கவர்வன். துவக்கிந்திரியத்தால் நானாவகைத் திவ்ய ஸ்பரிசங்க ளைக் கவர்வன். இத்துணையா லுட்சித்திகள் நிரூபிக்கப்பெற்றன. இப்போது வெளிச் சித்திகளை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! சமாதிகாலத்தே யோகிக்கு உட்சித்திகள் உண்டாவதே போலக் கிளம்பிய காலத்தே பாகிய சித்திகள் உண்டாம். அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் பொன்னின் சம்பூரண மலாதி விகாரம் நீங்குவதேபோல், யோகரூப அக்கினி பிராப்தமாகவே பாஞ்சபௌதிக தூலசரீரத்தின் சம்பூரண ரோகமும் ஜராமிருத்தியுவும் நாசமாம். யோகமகிமையால் யோகியின் தேகத்தே இத்துணைக்குணம் உண்டாம். ஹஸ்தபாதாதியங்கங்களின் ஜடத்தன்மையின் அபாவரூப இலகுத்தன்மை யோகியின் தேகத்தே பிராப்தமாம். யோகியின் தேகத்தே அரோகத்தன்மையுண்டாம். மண் விண்ணுலகங்களின் விஷயங்களிடத்தே இச்சை யுண்டாகாது. சுவர்ண சமானமாய் யோகியின் தேக வர்ணமாம். யோகியின் தரிசனத்தால் யாவர் மனமும் நேத்திரங்களும் ஆநந்தத்தை யடையும். யோகியின் ஸ்வரமும் மதுரமாகும். சம்பகாதி புஷ்பகந்த சமானமாய்ச் சரீரம் சுகந்தமாகும். அக்காயத்தே அன்ன ஜலாதிகள் அத்தியந்தம் பக்குவமாமாதலின், மிகுதியாய் அவற்றை யுட்கொண்டும் விஷ்டை மூத்திராதிமலம் அற்பமாம். இவை முதலாக அநேகவகைப் பலம் அந்த யோகிக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின் முன்னருண்டாம். அக்கால், அவனுக்கு அணிமாதி யஷ்டசித்திகளுமுண்டாம். அவற்றின்கண்ணே அந்த யோகி ஒருகா லாசக்திசெய்வானாயின், ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாகாதாம்; மற்றோ, அவன் யோகப்பிரஷ்டனெனப் பெறுவன். அவற்றைப் பரித்தியாகிப்பின், ஆன்மசாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியுண்டாம்; அதனாலவன் கிருதார்த்தனாவன். பூஜிக்கும் பொருட்டு வெள்ளி முதலியவற்றாலாற்றிய சூரிய சந்திரமண்டலம் மண்ணான் மூடப்படின், அம்மண் மறைப்பின் நீக்கமின்றி அம்மண்டல தரிசனமுண்டாகாதாம்; மற்றோ, அதன்பின்பேயுண்டாம். அஃதொப்ப யோகிக்குச் சித்திகளி லிச்சையிருக்கும் வரை அவன் ஆன்மாவைத் தரிசியான், சித்திகளைப் பரித்தியாகிக்கவே அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாம்; சர்வ சோகங்களுமற்றவனாவன். யோக நூலுடையார் கேவல துவம்பதார்த்தரூப ஆன்ம ஞானத்தானே மோக்ஷப் பிராப்தியை யுடன்பட்டி ருப்பதே போல், நீங்களுடன்பட வேண்டாம்; மற்றோ, இம்மகாபாக்கியமுடைய அதிகாரி முதலில் யோகமகிமையால் சர்வபேதமற்ற சுயஞ்சோதிரூப தற்பதார்த்த பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைய யறிவன்; அதன்பின்னர்க் காரியகாரண பாவமற்றதும், ஜன்மமரணாதி விகாரமற்றதுமாய் துவம்பதார்த்தவடிவ ஆன்மாவையறிவன்; அதன் பின்னர் அத்விதீயப் பிரஹ்மம் யான் என இரண்டின் அபேதத்தை நிச்சயஞ் செய்த போதே அவித்தை முதலிய சர்வ பாசங்களினின்றும் முக்தனாவன். கேவல துவம்பதார்த்த ஞானத்தானே அவித்தையாதிபாச நீக்கமுண்டாகாதாம். யோகி சாக்ஷாத்கரிக்கும் சுயஞ்சோதி யான்மாப் பூர்வாதி தசதிசைவடிவமாம். அதுவே பூர்வம் ஹிரண்யகர்ப்பரூபமா யுண்டாம்; பிரஹ்மாண்டரூபமாய் நீர் முதலியவற்றே யிருக் , ஸ்திரீகளின் கருப்பத்திருக்கும், புத்திமுதலிய சங்காதத்தின் உள்ளே யிருக்கும், சரீர இந்திரியாதி சங்காதத்தின் போக்தாரூபமாம். அக்கினி ஜலாதி மகா பூதங்களிலிருக்கும், உண்டாய் பதார்த்தத்தும் உண்டாம் பதார்த்தத்தும் வியாபகமாயி

ருக்கும், சம்பூரண விசுவத்தையுண்டாக்கி அதன் கண்ணே தானே பிரவேசிக்குமாதலினானே சர்வ ஜீவர்களினிருதயத்தே சாக்ஷரூபமாயிலங்கா நிற்கும். ஸ்தாவர ஜங்கம சர்வபதார்த்தங்களிலிருக்குமாதலின், சர்வ பூதரூபமாம். இத்தகைய சர்வரூப சுத்தபரமான்மாவின் பொருட்டு எனது அநேகங்கோடி நமஸ்காரமாகுக. ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின் சாதனரூப அஷ்டாங்கயோகத்தை யாம் உங்கள் பொருட்டுச் சுருக்கமாய்க் கூறினேம். இப்போது அதனாலடையத்தக்க அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தைப் பயக்கும் வித்தையை நீங்கள் கேட்பீர்களாக. ஹே சந்யாசிகளே! முன்னர் யாம் கூறிய பரமான்மாவும் இப்போது கூறிவந்த பரமான்மாவும் ஒன்றேயென அறிந்து கொள்ளுங்கள். இச்சம்சாரரூப ஜாலத்திற்குப் பரமான்மாவே சுவாமியாம் அதுவே தனது வசமாய் மாயையின் அநேக சக்திகளால் சம்பூரண வுலகத்தையும் தன்வசமாக்கும்; ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி இலயம் செய்வதில் சமர்த்துடையதாம். இத்தகைய பரமான்மாவைக் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் எவ்வதிகாரி சாக்ஷாத்கரிப்பனோ அவனே மோக்ஷரூப அமிருதத்தையடைவன். அதன் சாக்ஷாத்கார மடைந்தவனுக்கு மீண்டும் ஜன்மப்பிராப்தியுண்டாகாதாம். ஈண்டுண்டாம் பொருளழியும்; கடாதிகள் ஜன்மமுற்றனவாதலின், ஒருகாலத்து அவசியம் அழிவையு முறுமென்பது போலவாம். இவ்வறிஞனோ ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் ஜன்மமற்றவனாதலின், மீண்டும் மரணத்தையடையான். அப்பரமான்மாத் தன் மாயையால் உலகவுதயதிதிகளைச் செய்வதே போலப் பிரளயகாலமுறவே உலகை யழித்துச் சர்வஜீவர்கட்கும் துன்பத்தைப் பயக்குமாதலின், சுருதிபகவதி அதனை '**ருத்திரன்**' எனவழைத்தனள். ஊர்ண நாபியானது தன் தேகத்தினின்றும் நூற்களையுண்டாக்கி, அவற்றைக் காத்து, அந்தியத்தே அவற்றைத் தம்பால் இலயப்படுத்துவதே போல், அதுவும் சிருஷ்டிகாலத்தே ஜகத்தைத் தன்னினின்று முண்டாக்கித் திதிகாலத்தே காத்துப் பிரளயத்தே தன்பாலொடுக்கும். இவ்வாறு சம்பூரண ஜகத்தையும் தன்பாலிலயப்படுத்தி ஏக அத்விதீயரூபமாயிருக்கும். ஸ்தாவர ஜங்கம சரீரங்கள், அவற்றிலுள்ள நேத்திராதி ஞானேந்திரியங்கள், வாக்காதி கருமேந்திரியங்கள் என்பன யாவும் அந்தரியாமியாய பரமான்மாவுடையனவே யாம். அதுவே தன்மாயையால் முதலில் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களையுண்டாக்கும், அதன் பின்பு சரீராதி பௌதிகங்களை யுண்டாக்கும் பக்ஷங்களோடும் இரண்டு புயங்களோடும் கூடிய பக்ஷி தனது கூண்டைக் கட்டுவதேபோல் ஆகாசாதி பஞ்ச பூதரூப பக்ஷங்களோடும் அறம்பாவமாகிய இரண்டு புயங்களோடும் கூடிய பரமான்மாச் சம்பூரண பௌதிகப் பிரபஞ்சத்தையுண்டாக்கும், சுவர்க்காதி மேலுலகங்களை யுண்டாக்கும், பூமிமுதலிய கீழுலகங்களையுண்டாக்கும். இதன் கண்ணே இத்துணைச் சிறப்புளதாம்: - பக்ஷியோதன்னிற் பின்னமாய் கூண்டைச்செய்யும், பரமான்மாவோ தன்னையே ஜகத்துருவமாய்ச்செய்யும்.

கருத்திதுவாம்: - பக்ஷி தனது கிருகத்தின் கேவல நிமித்தகாரணமாம்; உபாதானகாரணமன்றாம். பரமான்மாவோ இரண்டு காரணமுமாமாதலின், கேவலம் நிமித்தகாரணங்கொண்டு பக்ஷித் திருஷ்டாந்தம் கொடுக்கப்பட்டது. இரண்டு காரணத்தின் கண்ணோ முற்கூறிய ஊர்ண நாபித் திருஷ்டாந்தமே நலமுடையதாம். எவ்வுருத்திரபகவான் சம்பூரண விசுவத்தினுமதிகரோ, வேதங்களையும் ஸ்மரிக்குமகா இருஷிவடிவரோ, சர்வ ஞானங்களோடு கூடியவரோ, அக்கினி முதலிய

தேவதைகளையும் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களையும் பிறப்பித்திருத்தி யொடுக்கு பவரோ, முன்னிரணிய கருப்பரை யுண்டாக்கினவரோ, ஸ்தாவரஜங்கமரூப சர்வ சரீரங்களையுமுண்டாக்குபவரோ, அவரே அதிகாரிகளாய் நம்மனோருக்குச் சுபபுத்தியைக் கொடுப்பவராதலின், சுவேதாசுவதர இருஷியாய்யாம் பூர்வம் அந்த ருத்திரபகவானை இவ்வாறு பிரார்த்தித்தேம்: - ஹே ருத்திரபகவன்! சாத்விகீ மூர்த்தி யெனவும் தாமசீ மூர்த்தியெனவும் தங்கட்கிரண்டு மூர்த்தங்களுண்டு, அவற்றுள் பிரஹ்ம வித்தையைப் பிரவிருத்திப்பிக்கும் உமது சாத்விகீ குருமூர்த்தத்தால் விசாரஹீன அஞ்ஞானிகளாய் எங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கவேண்டும். ஹே பகவன்! இவ்வுலகத்தே அந்தகர்க்குப் புத்திமான்களாய் வைத்தியர் விழியைக்கொடுத்து ஒளிர்விப்பதே போல் மோகரோகத்தால் குருடாகிய புத்திரூப நேத்திரத்தையுடைய அதிகாரிகளாய் எங்கட்குத் தங்களது குருமூர்த்ததரிசனம் செய்வித்து ஒளிர்விக்க வேண்டும். ஹே ருத்திரபகவன்! பாவிகளைச் சம்சாரரூபக் குழியின்கண்ணே வீழ்த்த வேறு நாரிவடிவ தாமசீ மூர்த்தத்தைத் தாரணமசெய்வீர்; அது எங்கட்கின்பத்தைப் பயக்கும். அது காமக் குரோதாதிகரூப லோஹமயமாம். வில்லம்பு போல் வைரியாதி களை நீக்குவதாம், அத்தியந்தம் பயாநகவடிவுடையதாம். ஹே பகவன்! இத்தகைய அம்மூர்த்தத்தால் இச்சகத்வடிவ புருஷனைப் பிரமாதரூப மிருத்தியுவடையுமாறு செய்யற்க, அதிகாரிகளின் வாஸ்தவஸ்வரூபத்தை மறைக்கற்க. ஹே சந்நியாசிகளே ! இவ்வாறு யாம் அந்த ருத்திரமூர்த்தியைப் பிரார்த்தித்தபோது எமது அந்தக்கரணம் காமக் குரோதாதி விகாரமற்றுத் தூயதாயது, அதன்பின்பு யாம் அவரது குருரூப சாத் விக மூர்த்தத்தைக்கண்டேம், அதனால் கிருதகிருத்தியத்தன்மையை யுற்றேம். புத்திரனின்றிய தனவந்தன் மைந்தனையடைந்து தன்னைக் கிருத்தகிருத்தியனாகக் கண்டதே போலவும், எப்போதும் ஸ்திரீ சிந்தனஞ்செய்யும் காமியானவன் பிரிய நாயகியையடைவுற்றுத் தன்னைக் கிருதகிருத்தியனாக வெண்ணுவது போலவும், அத்தியந்தம் கிருபணனாகிய லோபியானவன் பூர்வமிழந்தெபொருளையடைந்து தன் னைக் கிருதகிருத்தியனாக வெண்ணியது போலும்; அந்த ருத்திர பகவானுடைய சாத்விக மூர்த்தத்தை யடைவுற்று யாம் எம்மைக் கிருதகிருத்தியத்தன்மையுடையே மாகமதித்தேம். அக்குருமூர்த்தம் செய்த உபகாரத்திற்குக் கைம்மாறாக இவ்வுலகத் தேனும் அவ்வுலகத்தேனும் அநேகம் பிறப்புற்றும் காணேம். யாம் அக்குருமூர்த்தத் தைத் தரிசித்துக் கிருதகிருத்திய பாவத்தையடைந்ததே போல் நீங்களும் முற்கூறிய ஸ்துதியைச்செய்து அக்குருமூர்த்தத்தைத் தரிசிப்பின் கிருத கிருத்திய பாவத்தை யடைவீர்கள். அக்குருமூர்த்தம் எனக்கிவ்வாறு உபதேசித் தருளியது. ஹே மைந்த! காரண அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய இச்சம்சார சக்கிரத்தினும் பரமாய அத்விதீயப் பிரஹ்மமே உனது வாஸ்தவஸ்வரூபமாமன்றிக் கருத்தா போக்தாவடிவ சம்சாரி உனது வாஸ்தவஸ்வரூபமன்றாம் என நானாவகை யுக்திகளோடு அம்மூர்த்தம் எமக்கான்மோபதேசம் செய்தருளியபோது அதனால் யாம் அநேக சம்சய விபரீ தங்களற்றேம். இச்சம்சார ஜாலத்தினும் பரத்திருக்கும் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை எமது ஆன்மவடிவமாயறிந்தேம். அது யாவினுமதிகமாம். அதனினுமதிகம் எதுவுமின்றாம். காரண அஞ்ஞானசகித ஆகாசாதி பஞ்ச பூதம் பரமான்மாவினது சரீரரூபமாம். உண்மையாய்ச் சரீர மற்றதாம். ஆகாசம் தானிருக்குங் கடமடாதி யுபாதிகளின் சமான ஆகாரமுடையதாகவே தோற்றுதல்போல் எவ்வெச்சீவனுக்கு எவ்வாறெவ்வாறு சரீரமாமோ அவ்வச்சரீரத்தே பரமான்மா அவ்வவ்வுருவமாய்

நிலைபெறும் சிறு பெரு கொதுகு முதலிய அற்பசரீரங்களிலும், ஹஸ்தி முதலிய மகா காயங்களிலுமிருந்து பரமான்மா அவற்றின் சமான ஆகாரமுடையதாய்ப் பிரத்தியாகும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்தப் பரமான்மாச் சர்வ சரீசங்களிலும் இருக்கு மாயின் யாவருக்குமேன் றோற்றவில்லை?

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! சர்வ காஷ்டங்களுள்ளும் அக்கினி இர கசியமாயிருக்குமாதலின் அஃதவற்றின் மதனரூப உபாயமின்றித் தோற்றாததே போலப் பரமான்மாவும் சர்வபூதப் பிராணிகளிடத்தும் குய்யமாயிருக்குமாதலின் ஆன்மஞானரூப உபாயமின்றி அது தோற்றமாட்டாது. ஊர்ணநாபிஜந்து தந்துக்களை நாற்புறமுங் கட்டி ஆங்குறைவதேபோலப் பரமான்மாவும் ஸ்தாவர ஜங்கமரூப ஜகத்தை நாற்புறமும் வியாபித்துறையும். அந்த ருத்திரபகவானுடைய குருமூர்த்த த்தையடைந்து பரமான்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிக்கும் அதிகாரியே ஜன்ம மரணாதி விகாரமற்றவனாவன். இத்தகைய மாயாரூப தமத்தினும் பரத்தேயிருக்கும் சுயஞ்சோதியாய் வியாபக ஆன்மாவை யாம் அந்த ருத்திரபகவானது பிரசாதத்தானே யறிந்தேம். யாம் குரு உபதேசத்தானே அவ்வத்விதீயப் பரமான்மாவை நிச்சயித்துச் சம்சாரரூப மிருத்தியுவற்றிருப்பதே போல் மற்றைய அதிகாரிகளும் குருவுபதேசத் தானே பரமான்ம நிச்சயஞ்செய்து சம்சார மிருத்தியுவைக் கடக்குக. அஞ்ஞான நிவிருத்திபூர்வகப் பிரஹ்மபாவப் பிராப்திரூபமோஷத்தை யடையும் பொருட்டு ஆன்மஞானமின்றி வேறுயாதொருமார்க்கமுமின்றாம்; மற்றோ யான் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேதஞானமே மோக்ஷப் பிராப்தியின் மார்க்கமாமாதலின், அதிகாரியானவன் சிரவண மனனாதி சாதனங்களால் ஆன்ம ஞானத்தை யவசியம் சம்பாதனஞ்செய்க. அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைத் தனதான்ம ரூபமெனவறிந்து அறிஞன் சம்சாரரூப மிருத்தியுவைக் கடப்பன்; மோக்ஷ மடைய ஆன்மஞானமின்றி வேறொருமார்க்கமுமின்றாம். பரமான்மாச் சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மரூபமாதலின் அதனினும் அதிகம் எதுவுமின்றாம், எதுவும் சூக்ஷ்ம மன்றாம். அநேக சாகையிலைகளோடு கூடிய ஒரு பெரிய ஆலமரம் மிகுதியாய் அவகாசத்தை வளைத்திருப்பதேபோலப் பரமான்மாவும் சம்பூரண ஜகத்தை வியாபித்துத் தனது ஸ்வப்பிரகாச சொரூபத்தேயிருக்கும். இந்நிர்க்குணப் பரமான்மாவே சமஷ்டி ஸ்தூலசரீரரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் விராட்டுருவமாயிருக்கும். சமஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் ஹிரண்ய கர்ப்பரூபமாயிருக்கும். சமஷ்டி காரண அஞ்ஞானரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் ஈஸ்வரரூபமாயிருக்கு மாயினும், அந்தப் பரமான்மாவின் அம்மூவுருவமும் கேவல முபாசனையின் உபயோகமேயாமாதலின், அவ்வுபாதியுக்தவது முமுக்ஷுக்களால் அறியத்தக்க தன்றாம்; மற்றோ, ஸ்தூலசூக்ஷ்ம காரணத்தினும் பரமாயிருக்கும் ஆன்மாவின் நிர்க்குணவடிவமே முமுக்ஷுக்களால் அறியத்தக்கதாம்; ஏனெனின், அம்மூன்றின் கண்ணும் நாமரூபக்கிரியையென்னும் மூவகையாய் ஜகத்துமிருக்கின்றது. நாமரூபக்கிரியையோடு கூடிய யாவும் மித்தையேயாகும், மித்தையாவனவெல்லாம் இரஜ்ஜு சர்ப்பம்போல நாசமுடையனவே யாம். அம்மூன்றும் மித்தையாதலின், நாசமுடையனவேயாமாதலின் முமுக்ஷுக்களால் அறியத்தக்கனவன்றாம்; மற்றோ,

அம்மூன்றினும் பரமாயிருக்கும் சுத்த நிர்க்குண ஆன்மாவே முமுக்ஷுக்களாலறிய த்தக்கதாம். இத்தகைய நிர்க்குணச் சுத்த பரமான்மாவை எவ்வதிகாரி தன் ஆன்மரூபமாயறிவனோ அவனே மோக்ஷரூப அமிருதபாவத்தையடைவன்; அறியா தவனோ, இச்சம்சாரத்தே அநேகவகைத் துக்கங்களையடைவன். யான் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபன் என ஆன்மாவையறிந்தவனே மோக்ஷரூப அமிருதபாவத்தையடை வன்; அறியாதவனோ இச்சம்சாரத்தே கேவலம் துக்கத்தையேயடைவன். இப்போது பரமான்மாவின் எங்கும் நிறைந்திருக்குந்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வுலகத்துள்ள ஜீவர்களின் முகம், மஸ்தகம், கழுத்து, ஹஸ்தம், பாதம் முதலிய அவயவங்கள் யாவும் பரமான்மாவினவேயாம். அது சர்வ ஜீவர்களின் ஹிருதய தேயத்தின் கண்ணேயிருக்கும், சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மவடிவ மாமாதலின் சர்வகதமாம். ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே சோகாதிகளின் காரணவடிவ அவித்தையின்றாமாதலின், அவற்றின் விகாரமும் சம்பவியாதாம்; இதனானே சுருதிபகவதி அதனைச் **'சிவம்'** என்றனள். ஆநந்தரூப ஆன்மா ஆகாசாதி மகாபதார்த்தத்தினும் மிகவும் மகானாம். அது ஜீவர்களின் சரீரரூப புரத்தின்கண்ணே எப்போது மிலங்கிக்கொண்டிருக்கும். அப்புரம், இருவிழி, இருநாசிகை, இருசுரோத்தி ரம், முகம், பாயு, உபஸ்தம், நாபி, மூர்த்தவாயில் என்னும் பதினொரு வாயில்களையுடையதாம். பரமான்மா ஜீவர்களின் ஹிருதயதேயத்தே யிருந்து ஜீவர்களின் புத்தியைச் சுபாசுப கருமங்களில் ஏவும். தனது சொரூப பூத ஆநந்தத்தைத் தனது ஸ்வப்பிரகாச ரூபத்தானேயறியும். முக்காலத்துமுள்ள ஸ்தூலசூக்ஷுமபதார்த்தங்கட்கு அப்பரமான்மாவே சுவாமியாம். அது சூரியாதி ஜோதிகட்கும் ஜோதியாம். நாசமற்ற சாக்ஷியாய் க்ஷேத்திரஞ்ஞரூபமாம். அது உண்மையாய் ஆகாசத்தைப்போல் யாண்டும் பரிபூரணமாமாயினும் ஜீவர்களின் அங்குஷ்டமாத்திரபரிமாண ஹிருதயச் சித்திரத்தின்கண்ணேயிருந்து அத்தகைய பரிமாணமுடையதாய்க் கூறப்பெறும். ஸ்தாவர ஜங்கமரூப சர்வ ஜகத்தின் கண்ணும் சமான வியாபகமாமாயினும், ஹிருதயதேயத்தின்கண்ணே புத்திமுதலிய சங்காதசாக்ஷிரூபத்தால் விசேஷமாய்த் தோற்றுமாதலின், சுருதிபகவதி அதனை ஹிருதய தேயத்திருப்பதென்றனள். புத்தியின் சர்வ விருத்திகளையுமேவும் சிரவணமனன முதலிய சாதனங்களோடு கூடிய அந்தர்முகத் தூயமனத்தானே அஃதறியப்பெறுமாதலின், தூயமனத்தால் அந்தரியாமியாகிய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத் கரிக்கும் அதிகாரியேமோக்ஷரூப அமிருத பாவத்தையடைவன். பரமான்மாச் சர்வபூதப் பிராணிகளின் ஆன்மரூபமாமாதலின், ஆயிரம் மஸ்தகங்களையும் விழிக ளையும் பாதங்களையுமுடையதாம். பத்து அங்குல பரிமாணமுடைய காஷ்டத்தை வியாபித்து அதினுமதிக பாகியதேயத்தும் அக்கினியிருப்பதே போலப் பரமான்மாவும் விராட்டு ஹிரணியகருப்பன் அவ்வியாகிருதம் என்னும் மூன்றையும் வியாபித்து அவற்றினும் அதிகதேயத்தின் கண்ணுமிருக்கும், அவ்வதிகதேயம பரமான்மாவின் மகிமைவடிவமாமாதலின், ஆகாசத்தைப் போல அவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாப் பிரஹ்மாண்டத்தின் உள்ளும் வெளியும் யாண்டும் வியாபித்து நிற்கும். முக்காலத்து முள்ள ஜகத்தியாவும் பரமான்மாவால் வியாபிக்கப்பெற்றதாமாதலின், அதுவே அதிகாரிக்கு மோக்ஷரூப அமிருதத்தைக்கொடுக்கும். கரும உபாசனை செய்பவர்க் குத் தருமம் அர்த்தம் காமம் என்னும் மூவகைப் புருஷார்த்தத்தை யடைவிக்கும், அதுவே இம்மண்ணின்கண்ணே அன்ன ரூபமாய் வெளிப்படும். அதனைப் பக்ஷித்த

லால் மனுஷ்யாதி ஜங்கமசரீரங்களுண்டாம். அந்தரியாமி சர்வ ஜகத்தின் ஆன்ம ரூபமமாமாதலின், அத்விதீயப் பிரஹ்ம ரூபமாம். இவ்வுலகத்துள்ள ஜீவர்களின் ஹஸ்தபாத நேத்திரமுக சுரோத்திரமுதலிய அங்கங்கள் யாவும் பிரஹ்மத்தினுடை யவேயாம். அது சர்வ ஜகத்தையும் வியாபித்து நிற்கும். உண்மையாய் நேத்திராதிகளற்றிருப்பினும் அவற்றின் ரூபாதிவிஷயங்களியாவற்றையும் ஒளிர்விக்கும்; அதுவே சர்வ ஜகத்தின் சுவாமியாம். சம்பூரண ஜகத்தையும் தனது ஆணையின்படி நடத்திவைக்கும், சர்வ ஜகத்தையும் காக்கும், சர்வ ஜகத்திற்கும் உபகாரஞ் செய்யும். மகாராஜாவானவன் தனது புரத்தே புகுந்திருத்தல்போல், அதுவே ஜீவரூபமாய்த் தேகரூப புரத்தின்கண்ணே புகுந்திருக்கும். இத்தேகம் முகாதி நவத்து வாரங்களை யுடையதாமாதலின், விவேகி யிதனை நவத்துவாரபுரமென்பன். அன்னபானாதிகளின் பரிணாமரூப இரசாதி தாதுக்களால் இது நித்தியமும் பூரணமாமாதலின், விவேகி இதனைப் புரமென்பன். இப்புரத்தேயிருந்து ஜீவாத்மா தன்னை யத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமாயறிந்து காரியசகித அஞ்ஞானத்தை நாசஞ் செய்யுமாயின் ஹம்சமெனப்பெறும். இவ்வம்சம் இப்புரத்தின்கண்ணேயிருந்து விஷயங்களின் பிராப்தியின் பொருட்டு வெளிப்போந்து நானாவகைச் சேஷ்டையைச் செய்யும். விஷயாசக்தகாமி ஸ்திரீகளின்வசமாய் வசியென்னும் பெயரையடைவதே போல், உண்மையாய்ச் சுதந்திரமாயிருந்தபோதிலும் பரமான்மா அவித்தையாகிய உபாதி சம்பந்தத்தால் சம்சாரசக்கிரத்தையடைந்து சர்வ லோகர்கட்கும் வசமாங்கால் வசியெனப்பெறும். அல்லது, ஜீவர்களை வயஞ்செய்யும் சாதனமாய் மந்திர ஔஷதாதிகளையுடையவனை வசியென்பதேபோல், ஸ்தாவர ஜங்கமரூப ஜகத்தை வசஞ்செய்யும் சாதனமாய் சைதன்ய ரூபத்தன்மை பரமான்மாவின்கண்ணே எப்போது மிருக்கின்றதாதலின், சுருதிபகவதி அதனை '**வசி**' என்றனள். பரமான்மாப் பாணி யிந்திரியமற்றதாயினும் சர்வபதார்த்தங்களையும் கவரும், பாத இந்திரிய மற்றதாயினும் மனத்தினும் அதிகவேகமுடையதாம், நேத்திர இந்திரியமற்ற தாயினும் சர்வ ரூபங்களையுங்காணும், சுரோத்திரேந்திரியமற்றதாயினும் சர்வ சப்தங்களையுங் கேட்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரமான்மா சர்வ ஜகத்தின் உபாதானகாரணமாமா தலின், அதன்கண்ணே சர்வஜகத்தின் சம்பந்தமாம்; அத்தகையதின்கண்ணே நேத்திரா திகளின் அபாவங் கூறல் சம்பவியாதாம்.

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! நேத்திராதி இந்திரியங்களும் அவற்றின் கோளகங்களும் சூக்ஷுமஸ்தூல சரீரத்தின்கண்ணேயிருக்குமன்றி ஆன்மாவின் கண்ணிராவாதலின், ஸ்தூல சூக்ஷுமசரீரத்தோடு தாதாத்மிய அத்தியாச மடைந்த ஆன்மாவிற்கு இந்திரியங்களோடு சம்பந்தமாம். பிரஹ்மவித்தையினால் சரீராதிகளோடு தாதாத்மிய அத்தியாசம் நீங்கிய முக்தாத்மாவின் கண்ணே இந்திரிய சம்பந்தமின்றாம். இக்காரணத்தானே சுருதியின் கண்ணே பரமான்மாச் சர்வேந்திரிய மற்றதெனப்பட்டது. மாயையின் சம்பந்தத்தானே அதனால் சர்வ இந்திரிய வியாபாரங்கள் சித்தமாமாதலின், அது சர்வேந்திரிய வியாபாரங்களின் கர்த்தாவெ னப்படும். அதுவே சர்வ இந்திரிய வியாபாரங்களையும் செய்யும் என்பதன்கண்ணே நீங்கள் ஆச்சரியமடையாதீர்கள்; மற்றோ, ஒரே மண் கடசராவாதி அநேகரூபத்தை

யடைவதேபோல், ஜீவன் நேத்திராதிபாகிய கரணங்களாலும் மனம் புந்தி முதலிய அந்தக்கரணங்களாலும் கவரப்பட்ட சம்பூரண பதார்த்த ரூபம் பரமான்மாவேயாமா தலின், அது தேசகால வஸ்து பரிச்சேதமற்று யாண்டும் நிறைந்ததாம். இத்தகைய சுயஞ்சோதி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை உலகத்தே எச்சட சேதன பதார்த்தமும் விஷயஞ் செய்யமாட்டாதாதலின், பிரஹ்மவேத்தாவாய் அறிஞன் ஜகதுற்பத்தியின் முன்னரும் அத்விதீய ஆன்மாவின் திதியைக் கூறுவன். பரமான்மா அணுவினும் அத்தியந்தம் அணுவாம், ஆகாசாதி மகான்களினும் அத்தியந்தம் மகானாம். அது ஜீவர்களின் இருதயரூப குகையின் கண்ணே எப்போது மிருந்திலங்கும். இலங்கிய போதினும் குருவின் பூரணகிருபையின்றி யடையமுடியாதாதலின், அதிகாரி விஷயவாசனையைவிட்டுக் குரு சரணத்தையடைவன்; அவருபதேசத்தால் அதனைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன்; அவனே காமக்குரோதாதி சர்வபாசங்களினின்றும் விடுபடுவன். தமது கலியாணமூர்த்தத்தால் நம்மியாவரையும் காக்கும் ருத்திர பகவானே நமக்குக் குருவாவர். அவரதிகாரிகட் கிவ்வாறுபதேசித்தருளுவர்: - ஹே சிஷ்ய! நீ யறம்பாவங்களின் கருத்தாவல்லை, அவற்றின் சுகதுக்கரூப்பல போக்தா வுமல்லை; மற்றோ, வேதாந்த சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறிய அத்விதீய ஆநந்த வடிவப் பிரஹ்மஸ்வரூபமே நீ இப்பொருளில் நீ சிறிது மாத்திரையும் ஐயப்பட வேண்டாம். நினது ஸ்வரூபத்தினும் வேறாய் ஜகத்தியாவும் கனவைப்போல் அழிவு டையனவாம்; ஆதலின், நின்பால் இவை யாவும் கற்பிதமேயாம். ஹே சந்நியாசி களே! இவ்வகையாய் ருத்திரபகவானது உபதேசத்தால் உண்டாய் அத்விதீய ஆன்ம ஞானத்தால் அதிகாரி சர்வ சோகத்தையும் கடந்தவனாவன். உருத்திரபகவானுடைய உபதேசத்தால் அதிகாரி அத்விதீய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்ததேபோல் யாமும் சாக்ஷாத்கரித்தேம். அது **அஜரமாம்**, சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மவடிவமாம், புராதனமாம். விபுவாதலின் யாண்டும் வியாபகமாம், சர்வ பேதமற்றதாம். அஞ்ஞானி அதனைச் சனனமரணமுடைய தென்பன். பிரஹ்மவேத்தாவாய் அறிஞன் ஆன்மாவை நித்தியமென்பன். பரமான்மாவின் சாக்ஷாத்காரம் அசுத்த அந்தக்கரணமுடையவனுக் குண்டாகாதாமாதலின், அந்தக்கரணத் தூய்மையின் பொருட்டு அதிகாரி முதலிலிவ் வாறு சகுணப்பிரஹ்மத்தைச் சிந்தனஞ்செய்க. அந்தப் பரமான்மாவிற்குப் பரரூபமெ னவும் அபரரூபமெனவும் இரண்டு ரூபமுண்டு. நிர்க்குணம் பரமாம்; சகுணம் அபரமாம். இத்தகைய பர அபரரூப பரமான்மா ஓங்காரரூப பிரணவத்தின் அர்த்த ரூபமாம், பரப்பிரஹ்மம் அதனிலக்கியார்த்தமாம், அபரப்பிரஹ்மம் அதன் வாச்சியார் த்தமாம். மீமாஞ்சை முதலியவற்றின் கண்ணே சப்தத்திற்குத் தன்னர்த்தத்தோடு தாதாத்மியசம்பந்தம் அங்கீகரிக்கப்பட்டுளது; ஆகையால், பரமான்மாப் பிரணவரூப மாம். இத்தகைய பிரணவரூபப் பரமான்மாத் தனது மாயாசக்தியால் சிருஷ்டியி னாதிகாலத்தே ஜீவர்களின் போகசித்தியின் பொருட்டுப் பிரணவநாமத்தினின்றுமே சர்வ சப்தங்களையும் அர்த்தங்களையும் உண்டாக்கியது. அதுவே பிரளயகாலத்துச் சம்பூரணப் பிரபஞ்சத்தைத் தனது சாந்தஸ்வரூபத்தின்கண்ணே இலயப்படுத்தும். இத்தகைய பரமான்மா நமக்குச் சுபபுத்தியைக் கொடுக்கும், அதன்பிரசாதத்தால் நாம் நமதான்மாவை அத்விதீயப் பிரஹ்ம ரூபமாய் நிச்சயஞ்செய்வோம். யான் பிரஹ்ம ரூபமாயுளன் என்னும் சுபபுத்தியால் அறிய யோக்கியமாய் பிரஹ்மமே அக்கினி ரூபமாம், ஆதித்தியரூபமாம், வாயுரூபமாம், சந்திரரூபமாம், அவ்வியாகிருதரூப மாம், தாராமண்டலரூபமாம், இருக்காதி வேதரூபமாம், சூக்ஷுமபூதரூபமாம்,

ஹிரண்யகர்ப்பரூபமாம், விராட்டுரூபமாம், மரீசி தக்ஷப்பிரஜாபதிரூபமாம். இத் துணையால் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே அதிதைவரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது அத்தியாத்மரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெறும்: -ஹே சந்நியாசிகளே! அந்தப்பிரஹ்மமே ஸ்திரீ ரூபமாம், புருஷரூபமாம், குமாரரூபமாம், குமாரிரூபமாம், விருத்தாவஸ்தையையுற்றுத் தண்டத்தைக் கரம்பற்றிப் பையப் பையக் கமனஞ் செய்யும், இவை முதலாக அதுவே சர்வ சரீரரூபமாகும். அதுவே அந்தக்கரண விருத்திரூப உபாதியின் பேதத்தால் நானா ஞானரூபமாம். இவ்வாறு ஸ்திரீ முதலிய சரீரங்களோடு கூடிய துவம்பதார்த்தவடிவ ஆன்மாத் தற்பதார்த்தரூப ஈசுவரரினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, உபாதியைப் பரித்தியாகித்து ஜீவான்மா ஈஸ்வரரூபமேயாம். இப்போது உபாசனையின் பொருட்டுப் பரமான்மாவைப் பக்ஷி ரூபமாய் வர்ணனம் செய்வாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை யறிவதிற் சமர்த்தற்ற மந்தபுத்தியதிகாரிகள் மீது தயைவைத்து மகாத்மாக்கள் விராட்டுருவப் பரமான்மாவைப் பக்ஷிரூபமாய் வருணித்துளார்; ஜகத்காரணவடிவ விராட்டுப் பகவான் பக்ஷிரூபமாம். அறுகின் தளத்திற்குச் சமானமாய்ச் சியாமவர்ண மாம். இரண்டு நேத்திரங்களும் அக்கினிக்குச் சமானமாய் இரக்தவர்ணமுடையன வாம். மாதாவினுதரத்தின்கண்ணே பாலகனிருப்பதேபோல் மின்னலுக்குச் சமான மாய் விரைவாகவே உற்பத்தி நாசமுடைய இவ்வுலகம் அப்பக்ஷியின் கர்ப்பத்தின் கண்ணிருக்கும். வசந்த இருது முதலிய நானாவகைக்காலமும் இலவண சமுத்திர முதலிய நானாவகைச் சமுத்திரங்களும் அப்பக்ஷியின் பக்ஷரூபமாம். அதுவே உபாசகனைப் பிரஹ்மாண்டத்தினின்றும் வெளியே கொண்டுபோம். அதுவே பிரஹ் மாண்டத்துள்ளும் வெளியும் வியாபகமாம். அதன்பானின்றும் சதுர்த்தச புவனங்களு ண்டாம். புவனங்களின் காரணரூப ஸ்தூலபூதமுண்டாம். இவ்வாறு சகுணப்பிரஹ் மத்தியானத்தால் அதிகாரியின் அந்தக்கரணம் சுத்தமாங்கால் எளிதாகவே நிர்க்கு ணப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். இவ்வார்த்தை அன்னிய சாஸ்திரத்துமுளது: -

சிறப்பறு பரம சிவந்தனை யறியுந் திறனிலா மாந்தருக் கருளாற்
சிறப்புறு சிவத்தை யறப்பெரி யவர்கள் சிந்தனை செய்யுமா பணித்தார்
சிறப்புறு சிவத்தைச் சிந்தனை செயவே சித்தமெய்த் தூயதா மாகச்
சிறப்பறு பரம சிவந்தனை யெளிதிற் செறிந்தறிந் திருந்துவா மூவரால்.

(பொருள்.) நிர்க்குணப்பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரஞ் செய்வதன்கண்ணே சமர்த்தற்ற மந்தமதியினர்மீது தயைவைத்துப் பிரஹ்மவேத்தா குரு சகுணப்பிரஹ்மத்தைக் கூறுவர். அதன் தியானத்தால் அதிகாரிகளின் மனந் தூயதாங்கால் எளிதாகவே நிர்க்குணப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாம். இத்துணையால் சகுணப் பிரஹ்மத்தியா னப்பிரகாரம் நிரூபிக்கப்பட்டது; இனித் தூயமனமுடையவர்க்கு மகாவாக்கிய உபயோகி விசாரம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வாறு பரமேசுவரரிடத்தே பக்ஷிரூப கற்பனையைச்செய்து மீண்டும் மகான்மாக்கள் பரமான்மாவின்கண்ணே ஜீவ ஈஸ்வரர் மாயை என்னும் முப்பேத கற்பனை செய்தன ர். சர்வஜகத்தின் காரணரூபமாயை பிறப்பற்றதாமாதலின், சுருதி பகவதி **'அஜை'** என்றனள். அவ்வஜையாய் மாயை எரி நீர் மண்ணென்னும் முக்காரிய ரூபத்தால் மூன்று வடிவுடையதாம்; எரிவடிவத்தாலது சிவப்பு நிறமுடையதாம்; நீருருவத்

தாலது வெண்ணிறமுடையதாம், மண்ணுருவத்தாலது கறுப்புருவமுடையதாம். இவ்வாறு மூன்று வர்ணங்களையுமுடைய அது மூவுருவத்தால் தனக்குச் சமானமாய்ச் சர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கும். இரக்த சுக்கில நீலநிறமுடைய மறிகள் தமது சமானரூபமுடைய மறிகளையே யுண்டாக்குவதேபோல், மாயை யாகிய அஜையும் தன் சமானரூபமுடைய ஜகத்தையே யுண்டாக்கும். மறியைப் போகிக்கும் இச்சையுடைய மறி மறியைச் சேவிக்கும். நிட்காம மறியோ மறியைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும். அதுபோலத் துவம்பத அர்த்தரூப ஜீவாத்மாவாகிய அஜம் மாயையாகிய அஜையைப் போகிக்கு மிச்சையுடையதாமாதலின், அது அதனைச் சேவிக்கும்; அதனால், அது கட்டுறும். தற்பதார்த்தரூப ஈஸ்வரராகிய அஜம் மாயையாகிய அஜையைப் போகிக்கு மிச்சையற்றதாமாதலின், அது அதனைப் பரித்தியாகஞ் செய்யும்; இக்காரணத்தானே அது நித்தியமுக்தமாம். இப்போது வேறுரீதியானும் அந்த ஜீவேஸ்வரமாயையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! சில மகான்மபுருஷரோ ஜீவன், ஈஸ்வரர், மாயை என்னும் மூன்றையும் இங்ஙனம் வருணிக்கின்றனர். பிப்பலாதிவிருக்ஷத்தின் மீது பக்ஷியிருக்கின்றதே போல் இக்காரியசகிதமாயையோ விருக்ஷமாம். தற்பதார்த்தரூப ஈஸ்வரரும் துவம் பதார்த் தரூப ஜீவனும் பக்ஷிகளாம். அவை உண்மையாய்ப் பரஸ்பாம் அபின்னங்களாம், சமானவுருவமுடையனவாம், ஒரே மரத்தை யாசிரயித்திருப்பனவாம், அவற்றுள், புத்தி விசிஷ்டஜீவரூப பக்ஷியோ அம்மரத்தின் அறம்பாவ புஷ்பங்களினின்று முண்டாய் சுகதுக்கரூப்பலத்தைச் சுவாதெனவெண்ணிப் போகிக்கும். ஈஸ்வரராகிய பக்ஷியோ அப்பலத்தை ஒருகாலும் போகியாது; மற்றோ, அது அப்பலத்தைக் கேவலம் ஒளிர்விக்கும். ஹே சந்நியாசிகளே! அஜரூபத்தானும், பக்ஷி ரூபத்தானும் கூறிய சுருதி போக்தா அபோக்தாரூபத்தால் ஜீவேஸ்வர விலக்ஷணத் தன்மையைக் கூறியது. அதற்கு ஜீவ போக்திருத்தன்மையிற் கருத்தின்றாம்; மற்றோ, அதன் நீக்கத்தின் கண்ணே கருத்தாம். ஏனெனின், உலகராலறியப்பெறாத அர்த்தத்தைப் போதனஞ் செய்வதானே சாஸ்திரத்தின் கண்ணே பிரமாண ரூபத்தன்மை சித்திக்கு மன்றி வேறுவகையாற் சித்தியாதாம். அஞ்ஞானிகட்குச் சீவனிடத்தே போக்தாத் தன்மை பிரத்தியக்ஷசித்தமாமாதலின், அதன்கண்ணே சுருதிக்குக் கருத்தின்றாம்; மற்றோ, அதன் நீக்கத்தின்கண்ணே கருத்தாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுருதி, ஜீவபோக்தாத்தன்மையை நீக்குவதில்லை; மற்றோ, அது ஈஸ்வரபோக்தாத்தன்மையையே நீக்குகின்றது.

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! யாது எத்தானத்தே ஒரு பிரமாணத்தால டையப் பெறுமோ, அதற்கே அத்தானத்தினின்றும் நிஷேதமாம். அங்ஙனமாகாதது நிஷேதமாகாதாம் என்பது சர்வசாஸ்திர சித்தாந்தமா மாதலின், சுருதி, ஈஸ்வரரிட த்தே போக்தாத்தன்மை எப்பிரமாணத்தானேனும் சித்தமாயிருக்குமாயின், அதை நீக்கலாம். அவ்வாறு அது அவரிடத்தே எப்பிரமாணத்தானும் சித்தமின்றாம், அல்லது, அவரிடத்தே போக்தாத்தன்மையை யங்கீகரிப்பவன்பாலிது கேட்க வேண்டும்: - அவர்பாலது காட்சி முதலிய இலௌகிகப் பிரமாணங்களாற் சித்தமா? அல்லது, சுருதியினாற் சித்தமா? முதலாவது சம்பவியாது; ஏனெனின், காட்சி முதலியவை கடமுதலியவற்றையே விஷயஞ்செய்யுமன்றி அலௌகிக

பதார்த்தத்தை விஷயஞ்செய்யாவாம். அவ்வீஸ்வரர் லோகப்பிரசித்தரல்லராதலின் அலௌகிகராவர். அத்தகையரைக் காட்சி முதலியவை விஷயஞ்செய்யமாட்டா. இரண்டாவதுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அவர்பால் போக்தாத்தன்மையைப் பிரதிபாதிக்கும் ஒரு சுருதியையுங்காணோம்; மாறாக என்பது முதலிய சுருதிகள் அவரிடத்தே அபோக்தாத்தன்மையையே கூறுகின்றனவாதலின், அவர்பாலது எப்பிரமாணத்தானும் அடைவுறாதாமாதலின் நிஷேதமுஞ் சம்பவியாதாம்; மற்றோ, சுருதி இவ்வகையாய் சங்கையை நீக்கித் துவம்பதார்த்த ஜீவனிடத்தே போக்தாத் தன்மையை நீக்கும். அச்சங்கை யிதுவாம்: - யான் பிரஹ்மரூபன் என ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தையுணர்த்தும் வசனம் வியர்த்தமாம். ஏனெனின், ஜீவனோ கருமபல போக்தாவாம், பிரஹ்மமோ அபோக்தாவாம். போக்தாவிற்கு அபோக்தாவோடு அபேதம் சம்பவியாதாம். இவ்வகையாய் வாதியின் சங்கையைச் சுருதி நீக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜீவ ஈசுவரர்களை அஜரூபமாயும் பக்ஷிரூபமாயும் வர்ணனஞ்செய்யும் சுருதி, வாதியின் சங்கை நிவிருத்தியை எவ்வாறு செய்யும்?

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! சுருதி சங்கை நிவிருத்தி செய்யும் முறையை நீங்கள் கேட்பீர்களாக: - தற்பதார்த்தரூப நிர்விகார ஈசுவரரிடத்தே அஜரூ பத் தன்மையும் பக்ஷிரூபத்தன்மையும் சப்தபலத்தாற் பிரதீதியாகினும் உண்மை யாயின்றாம்; மற்றோ, ஆரோபிதமாம். அதுபோலத் துவம்பதார்த்தரூப ஜீவனிடத்தே புத்திசம்பந்தத்தால் போக்தாத்தன்மை பிரதீதியாகினும் உண்மையாயின்றாம்; மற்றோ, ஆரோபிதமாம்.

கருத்திதுவாம்: - அந்தக்கரணாதி யுபாதிகளோடு கூடிய சேதனம் ஜீவனாம். அவ்வுபாதியை விடுத்துச் சீவனுடைய சாக்ஷி கூடஸ்தஸ்வரூபத்தின்கண்ணோ முக்காலத்தும் போக்தாத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, அது அந்தக்கரணத்தின் கண்ண தேயாம். அதனை யான்மாவின் கண்ணே ஆரோபித்து ஜீவனைப் போக்தாவென்பதே யன்றி யுண்மையாய் ஜீவனும் அபோக்தாவேயாவனாதலின், அபோக்தாவாய் ஜீவனுக்கு அபோக்தாவாய் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே அபேதம் சம்பவிக்கும். அவவிர ண்டுமிருக்கும் அவித்யாவிருக்ஷத்தின் கண்ணே இஜ்ஜீவரூப பக்ஷியானது தனதுண் மைவடிவத்தின் அஞ்ஞானத்தினானே சுகதுக்கரூபபலத்தைப் போகிக்கும். உடன்மதி யாதிகளின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் துக்கரூபக்கடலின்கண்ணே முழுகும், ஆற்றலின்மையையுற்று நானாவகைச் சோகத்தை யடையும். குருவின் கிருபை யினால் அடைவுற்ற சுத்தபுத்தியினால் சுயஞ்சோதி யாநந்தஸ்வரூப அத்விதீய ஆன்மாவைத் தேகாதிகளினும் வேறாக அறியும்போது சர்வசோகங்களுமற்றதாம். தற்பதார்த்த ஈசுவரரோடு அபேதபாவத்தை யடைந்து அவருடைய சர்வான்மபாவ ரூப மகிமையையடையும். பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவின் கிருபையால் அறிஞனா னவன் அடையும் தற்பதார்த்த ஈசுவரரது மகிமையை யாஞ்ஞவற்கியர் கார்க்கிக்கு அக்ஷ ரூபமாய் வருணித்தார். அதன்கண்ணே இந்த இருக்கு முதலிய வேதமிருக் கும், விஸ்வேதேவதைகளும் அக்கினி முதலிய தேவதைகளுமிருக்கும். இவை முதலாக இவ்வெல்லா வுலகுமிருக்கும். இவ்வாறு சர்வஜகத்தின் அதிஷ்டானரூப அக்ஷரப்பரமான்மாவைச் சர்வாந்தரியாமிரூபமாயறியாத அஞ்ஞானி இவ்வுலகத்தே

வாளாவாழ்கின்றனன். அறிந்த அறிஞன் வாழ்க்கையே பலமுடையதாம். கழுதையின் மீது வைத்த சந்தனக்கட்டையின்பாரம் அந்நீள்செவிய னுபகாரப்பொருட்டன்றாம்; மற்றோ, கிலேசத்தின் பொருட்டேயாம். அதுபோல் அந்தரியாமியாகிய பரமான்மாவை அறியாத பகிர்முகர்கட்கு ஆறங்கங்களோடு கூடிய நான்கு வேதங்களின் அத்தியயனமும் எவ்வுபகாரத்தின் பொருட்டு மாகாதாம்; மாறாக அபிமானமேயுளதாக்கும். ஹே சந்நியாசிகளே! எவ் வுங்களைப் போன்ற அறிஞரும் எம்மைப்போன்ற அறிஞரும் பரமான்மாவைத் தமதான்மரூபமாயறிவரோ, அவரே மகாராஜாவிற்குச்சமானமாய்ச் சுகபூர்வகம் நிலைபெறுவர். வேதங்களின் அத்தியயன பலமும் ஆன்மஞானமேயாம்; அதனினும் அதிக பலம் எதுவு மதற்கின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஏக ஆன்மாவின் ஞானத்தால் அதிகாரி கிருதகிருத்திய பாவத்தையடையான்; ஏனெனின், ஆன்மாவினும் வேறாய் அநேக பதார்த்தங்கள் அறியத்தக்கன விருக்கின்றன.

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! ஆன்மஞானமின்றி அதிகாரி அன்னியவுபாயமொன்றினாலும் சர்வ ஜகத்தையுமறியான்; மற்றோ, இஃதொன்றினானேயறிவன்; ஏனெனின், கடபடாதி காரியங்கட்கு மண் நூல்முதலிய காரணமே உண்மை வடிவமாம். காரணமன்றிக் காரியத்திற் குண்மை வடிவம் வேறின்றாமாதலின், மண் முதலியவற்றின் ஞானமுண்டானபின்னர்க் கடாதிகளின் ஞானமும் அவசியமுண்டாம். மாயாவியாகிய இந்திரஜாலிகன் நானவகை ரூபங்களின் காரணமாவதே போலப் பரமான்மாவே தனது மாபைபால் சர்வ ஜகத்தின் காரணமாம்; காயத்திரி முதலிய நானாவகை சந்தங்களையுண்டாக்கும், நான்கு வேதங்களையுண்டாக்கும், அக்கினிஷ்டோமாதி நானாவகை யாகங்களையுண்டாக்கும், நானாவகைச் சுப அசுப சங்கற்பங்களையுண்டாக்கும், தவமே முதலாக நானாவகை விரதங்களையுண்டாக்கும். இவை முதலாக முக்காலத்துமுள்ள உலகமியாவும் பரமான்மாவினின்றுமேயுண்டாமாதலின், பரமான்மவடிவ காரண ஞானத்தால் உலகவடிவ காரியஞானம் சம்பவிக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரமான்மா ஜகத்தை எம்மாயாசக்தியின் சகாயத்தாலுண்டாக்கியதோ அதன் வடிவமியாதாம்?

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! அந்தகாரம் தன் சித்தியின் கண்ணே சூரியாதிப் பிரகாசங்களை அபேக்ஷியாததேபோலத் தன் சித்தியின் கண்ணே ஒரு பிரமாணத்தையு மபேக்ஷியாது சர்வ காரியங்களையுமுண்டாக்குவது மாயையாம். கனாக்காண்பவன் அவித்தையின் பலத்தால் கனவின்கண்ணே அநேகம் பதார்த்தங்களை உண்டாக்கிக் காத்தளிப்பதேபோலப் பரமான்மாவும் மாயையால் உலகின் உதயதிதிலயத்தைச் செய்யும். இவ்வாறு அதனினின்று முண்டாய் இச்சம்சார சக்கிரத்தின்கண்ணே அவித்தையால நிரோதிக்கப்பட்ட ஜீவன் தன்னை அதனினும் வேறாகக் காண்பன், கருமரூப சிறைச்சாலையிற் காமக்குரோதாதி பாசங்களாற் கட்டப்பட்டவனாய் நானாவகைத் தீன தசையை யடைவனாதலின், மாயைக் கத்தியந்த ஆச்சரிய ரூப்பல மிருக்கின்றது. இப்போது மாயையின் சாமர்த்தியத்தை

நிரூபிப்பாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! மாயையைப் பிரகிருதியென்றறிக, மகேசுரரை மாயையின் அதிஷ்டானமெனவறிக, எதனாலத்தியந்தம் செய்யக்கூடாத காரியஞ் செய்யப்படுமோ அது பிரகிருதியாம். பரமான்மா மாயையால் அத்தியந்தம் செய்யக்கூடாத காரியத்தைச் செய்யுமாதலின், நூலுணர்ந்தோர் மாயையைப் பிரகிருதியென்பர். பரமான்மா நிர்க்குணமாம், அசங்கமாம், ஜன்மாதி சர்வ விகார முமற்றதாம், ஏக அத்விதீயரூபமாம், இத்தகைய அத்விதீய ஆன்மாவின் கண் நானாத்தன்மை அத்தியந்தம் துர்க்கடமாயினும் மாயை அதனைக் காரியரூபமாய் நானபாவத்தையடைவிக்குமாதலின், மாயையைப் புத்திமான்கள் பிரகிருதி யென்ற னர். இந்திர ஜாலக்காரனது மாயையின்கண்ணே பொய்ப்பொருளையுண்டாக்கல், ஒன்றை நானாவகையாய்க் காட்டல் என்னுமிரண்டு இயற்கையுண்டு. அத்தகைய மாயையோடு கூடிய இந்திரஜாலக்காரனை மாயியென்பதே போலப் பரமான்மாவைப் பற்றியமாயையும் அவ்விரு சுபாவங்களோடு கூடியுள்ளது; ஏனெனின், அவ்வொரே அசங்க நிர்க்குணப் பரமான்மா மாயையால் அநேகவகையாம், தன்ன வயவவடிவ ஆகாசாதி இந்திரியாதி என்பவற்றால் சராசரவடிவச் சர்வ ஜகத்தையும் வியாபித்து நிற்கும். அதிகாரி எச்சரீரத்தின் கண்ணேனுமிருந்து பரமான்மாவைத் தன்னான்ம வடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்குங்கால் மோக்ஷரூப பரமசாந்தியையடைவன். அது ஜராயுஜாதி நால்வகைத் தேகத்தே ஏகவடிவமாய் நிலைபெறும்; சர்வ ஜகத்தினுற் பத்தி திதி இலயத்தைச் செய்வதாம், அதிகாரிகளை மோக்ஷமடையுமாறு செய்விப்பதாம், சர்வபுத்தி முதலியவற்றைப் பிரேரிப்பதாம், சர்வ தேவதைகளால் ஸ்துதிக்கத்தக்கதாம். இத்தகைய அத்விதீயப் பரமான்மாவைத் தன்னான்ம ரூபமென வறிந்து அதிகாரி மோக்ஷரூபசாந்தியையடைவன். ஹே சந்நியாசிகளே! அதிகாரி களாய் நம்மனோர்க்குச் சுபபுத்தியையடைவிக்கும் ஹிரண்யகர்ப்பாதி தேவதைகளை யுண்டாக்கிய பரமான்மாவை யாம் முன்னருங்கட்குக்கூறினேம்; அதுவே இந்திராதி சர்வதேவதைகளின் அதிபதியாம். இம்மனுஷ்யாதி சரீரங்கள் பிருதிவியை யாசிரயித்திருப்பதே போல், இப்பூமுதலிய லோகங்கள் பரமான்மாவை யாசிரயித்தேயிருக்கும்; அதுவே இருகால் மனுஷ்யர்கட்கும் நாற்கால் அசுவாதி கட்கும் விருக்ஷாதி ஸ்தாவரங்கட்கும் நியந்தாவாய் ஈஸ்வரராம். இத்தகைய பரமான்மாவை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு நாம் நெய், யவை எள் முதலிய அவிஷா லும், நானாவகை யன்னங்களாலும் பூஜிக்கின்றோம். நமக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உண்டாகாதவரையுமே நூன்மொழிந்தமுறையே தத்தம் வருணாச்சிரம அனுசார மாய் நெய்முதலிய ஹவிஷால் பரமான்மாவைப் பூஜிக்கவேண்டும். குரு சாஸ்திர கிருபையாற் பரமான்மாவைத் தன்னான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கின் அது ஆன்மவடிவமேயாகுமாதலின், ஆன்மஞான அவஸ்தையின் கண்ணே அன்ன பானாதிகளால் சரீரதாரணஞ் செய்தலே பாமான்மாவின் பூஜையாம். நேத்திராதி இந்திரியங்களால் அறியமுடியாமற் கேவலம் புத்தியினானே அறியப் பெறுவது சூக்ஷுமமாம். பரமான்மாவோ புத்தியினானும் கவரமுடியாததாமாதலின், சூக்ஷுமத் தினுமதிசூக்ஷுமமாம். ஆன்மாத் தனது ஸ்வரூப அஞ்ஞானத்தால் அறம் பாவத்தைச் செய்யும், அதன்வயத்தால் அன்னவாயிலாய்த் தந்தையின் தேகத்தே செல்லும்; அதனினின்றும் வீரியவாயிலாய் ஸ்திரீயினுதரத்தே செல்லும். ஆண்டு ஸ்திரீயின் இரக்கத்தோடு கலந்து வீரியம் நுரையாகார கலில் அவஸ்தையையடையும். அவ்வுபாதியின்கண்ணேயிருந்து பரமான்மா நானாவகைச் சரீரங்களையுண்டாக்கும்.

இவ்வாறு வடம் முதலிய பீஜங்களிலிருந்து நானாவகை விருக்ஷங்களை யுண்டாக்கும். அது சரீரரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் நானாரூபமாயிருப்பினும் உண்மையாய்ச் சர்வபேதமற்ற ஏக அத்விதீயரூபமாம்; ஸ்மரண மாத்திரையானே நமது பயத்தை நீக்குவதாதலின் மங்கலரூபமாம். இத்தகைய அத்விதீய ஆநந்த வடிவ பரமான்மாவைத் தன்வடிவமாய்ச் சாக்ஷாக்கரித்தவன் மோக்ஷத்தையடைந்து சர்வ துக்கங்களுமற்றவனாவன். வீரியாதி பீஜங்களிலிருந்து ஜகத்தையுண்டாக்கும் பரமான்மாவே ஜகத்தின் திதிகாலத்தே காஷ்டங்களின் கண் அக்கினியே போலச் சர்வ ஜகத்தினுள்ளும் குகியமாயிருந்து சர்வஜகத்தையுங் காத்தலினானே சுருதி பகவதி அதை **'விசுவாதிபதி'** என்றனள். அதன்கண்ணே யோகிகளும் உண்முகப் பிராஹ்மணரும் ஹிரண்யகர்ப்பாதி தேவதைகளுமிருப்பர். இத்தகைய பரமான்மா வைச் சர்வ ஜகத்தினுபாதான காரணரூபமாயும் சர்வாந்தரியாமிரூபமாயும் அறிபவனே ஞானரூப வாளால் பிரமாதஜன்ய காமக்குரோதாதி பாசங்களைச் சேதிப்பன். தயிரினின்றும் வெளிப்போந்த நெய் தயிரினும் மேலாம். நெகிழ்ச்சியாய் நெய்யினும் கனமாயநெய் அத்தியந்தம் சுவாதாமாதலின், அதனினுமது மேலாம். அதுபோல், இத்தூல சூக்ஷும ஜகத்தினும் மாயாவிசிஷ்ட சகுணப் பிரஹ்மம் மேலாம்; அதனினும் நிர்க்குணச்சுத்தப்பிரஹ்மம் மேலாம். இத்தகைய ஆநந்தவடிவ சுத்தப்பிரஹ்மத்தை அதிகாரியானவன் தன்னான்மவடிவமாயறியின், காமக்குரோ தாதி சர்வ பாசங்களினின்றும் விடுபடுவன். இருதயரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் அங்குஷ்டமாத்திரபரிமாணமுடையதென யாம் முற்கூறிய பரமான்மாவே யாண்டும் நிறைந்திருப்பதாம்; சர்வஜகத்தின் கர்த்தாவாம்; மன புத்தியாதிகளின் சாக்ஷிரூபத் தானும் பிரோகரூபத்தானும் எப்போதும் பிரசித்தமாம்; சுயஞ்சோதிரூபமாம். இத்தகைய பரமான்மாவைத் தன்னான்மவடிவமாய் அறிபவனே மோக்ஷரூப அமிருதத்தையடைவன். குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மாத்ம அபேதஞானமுண்டாயினோ, சர்வ ஜகத் ஜனனியாய் மாயாரூபதமம் நாசத்தை யடையும்; அக்கால் தினம் ராத்திரி ஸ்தூலம் சூக்ஷுமம் இவை முதலாகிய எல்லாப் பொருளும் இலயபாவத்தையடையும்; அறிஞனுக்கு ஏகஸ்வயஞ்சோதி அக்ஷர சிவரூப ஆன்மாவே பிரகாசிக்கும்; அதனைக் காயத்திரியாதி மந்திரங்கள் ஜகத்தின் காரண சூரிய ரூபமாய் வருணிக்கும். அதை யாராதித்ததானே நமக்குத் தூயமதி யுண்டாகியிருக்கின்றது; அதனால் யாம் தற்பதார்த்தரூப பரமான்மாவைச் சாக்ஷாத் கரித்தேம். குருவுபதேசத்தின்முன்னர் நமக்கு அப்புத்தியுண்டாயது, அது பத்துத் திசையின்கண்ணும் பறந்து சென்றதாயினும் அது ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைக் கவரவில்லை. இப்போது குருவுபதேசத்தைப்பெற்று அப்புத்தி பரமான்மாவை யாண்டு நிறைந்ததெனக் கவர்ந்துளது. பரமான்மாவின்வடிவம் எத்தகையதென ஒருகாலும் சங்கியாதொழிமின்; ஏனெனின், ஆவிற்குச் சமானவியற்கையுடையது ஆமாவென்பதாமாதலின் அதை யறிவிக்கும் பொருட்டு ஆவை யுவமிப்பதே போல் ஒரு பொருள் பரமான்மாவோடொப்பானவியற்கை யுடையதாமாயின், அதை யறிவிக்கும் பொருட்டு அதை யுவமிக்கலாம்; ஆனால் அத்தகைய பொருள் யாதொன்றுமின்றாமாதலின், ஆன்மாவை யறிவிப்பதில் எவ்வநான்மபதார்த்தத்தி ற்கும் உபமானரூபத்தன்மை சம்பவியாது. சர்வ அனான்மபதார்த்தத்தினும் அத்தியந்தம் பிரியரூபமாமாதலின், சுருதிபகவதி அதனை **'மகத்யசசு'** எனக் கூறினள். இத்தகைய ஆநந்தவடிவ அத்விதீய ஆன்மாவை எவனும் சக்ஷு முதலிய

இந்திரியங்களாற் கவரான்; மற்றோ, அந்த ருத்திரபகவானது கிருபையைப் பெற்றவனே சர்வ விருத்திகளோடுங்கூடிய மனத்தை நிரோதித்து ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பனாலின், அந்த ருத்திரபகவானை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு அதிகாரி யிவ்வகை அவரைப் பிரித்திக்க: - ஹே ருத்திரபகவன்! தாங்கள் ஜன்மமரணாதி சர்வ விகாரங்களுமற்றவராதலின், எங்களுடைய காமக்குரோதாதி பாசங்களை நீக்குவதில் சமர்த்தராவீர். ஜீவிக்கப்பட்ட ஐந்து அக்கினியின் மத்தியிலிருந்து சகிக்கமுடியாத துக்கத்தை யடைவதேபோல் யாங்கள் இத்தேகதீயிலிருந்து நானாவகைத் துக்கங்களையடைகின்றோம். சுரமுதலிய வியாதிகளாலும் காமக்குரோதாதி யாதிகளாலும் உண்டாய் அத்தியாத்மிக துக்கத்தாலும், சிங்க சர்ப்பாதிகளாலுண்டாய் அதிபூததுக்கத்தாலும், அக்கினி ஜலாதிகளாலுண்டாய் அதிதைவ துக்கத்தாலும் எப்போதும் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றோம். அறம்பாவத்தால் பராதீனத்தன்மையை யடைந்த பசுக்களாகிய யாங்கள் பசுபதியாகிய தங்கள தீனர்களாவேம். அறம்பாவத்தின் பலத்தைக் கொடுப்பவர் தாங்களே, தங்களைப்போல் உத்தாரணஞ் செய்யும் கிருபாலு வெங்குங்கிடையாது எங்களைப் போலத் தீனரெங்குங்கிடையார்; ஆதலின், தெய்வீகமாய்த் தங்களுக்கும் எங்களுக்கும் யோக்கிய சம்பந்தமிருக்கின்றது. வேதங்கள் பிரமாணமாகுமாயின், சுகத்தைக்கொடுக்கும் சங்கரராகிய தாங்கள் ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணும் மோக்ஷ அவஸ்தையின் கண்ணும் பரிபூரணரூபராயின் எங்களுடைய ஜன்ம மரணாதி துக்கங்களை நீக்கவேண்டும். ருத்திர பகவான் சரணாகத ஜீவர்களைக்காப்பர் என்னும் வேதவசனத்தால் யாங்கள் தங்கள் மகிமையைக் கேட்டிருக்கின்றோமாதலின், பிறப்பிறப்பு முதலிய துயரறுக்கும் பொருட்டு அநாதர்களாகிய யாங்கள் தங்கள் சரணாகதராயினோமாதலின், தாங்கள் எங்களுக்கு ஆன்ம ஞானத்தைக் கொடுத்து எங்களுடைய சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கவேண்டும்.

சங்கை: - ஹே சிஷ்யர்காள்! நீங்களே ஆன்மவிசாரஞ்செய்து ஜன்ம மரணாதி துக்கங்களை யறுத்துக்கொள்ளுங்கள் எமதனுக்கிரகத்தால் யாது பயன்?

சமாதானம்: - ஹே பகவன்! அற்பபுத்தியையுடைய யாங்கள் ஒருபொருளையுமறிந்திலேமாயின், தங்களுடைய அனுக்கிரகமின்றித் துர்விஞ்ஞேய ஆன்மாவை எங்ஙனமறிவேம். ஆகையால், மதிமான்களுள் எங்கள் கணக்கின்றாம்.

சங்கை: - ஹே மைந்தர்காள்! நீங்கள் ஒரு பொருளையும் அறியாதிருப்பீராயின், கற்போலச் சடரன்றோவாவீர்?

சமாதானம்: - ஹே பகவன்! சர்ப்ப வியாக்கிராதிகளோடு கூடிய ஒரு நிர்ச்சன வனத்தே ஒரு பாலகனைத் தனியாய்விட்டிடின் அவன் ஆங்கு அச்சமுற்றுக் கேவலந் துக்கத்தையே யனுபவிப்பன்; அதுபோல், யாங்களும் இச்சம்சாரரூப வனத்தின் கண்ணே கேவலர் துக்கத்தையே யனுபவிக்கின்றோம். இத்துணைமாத்திரையானே எங்கள்பாற் சேதனத்தன்மையாம். இவ்வனத்தே பசிதாகரூபப்பேய் எங்கட்குப் பரமதுக்கத்தைக் கொடுக்கின்றது. இவ்வனத்தினும் யௌவனாவஸ்தாரூபமகாவனத்தே யடைவுற்ற அநாதர்களாய் எங்களைக் காமதேவரூப சர்ப்பம் அடிக்கடி

கடிக்கும். அது மிகவும் விஷமுடையதாம். அதை நீக்க ஸ்மராரியாகிய தங்கள் தியானமன்றி வேறுபாயம் கிடையாது; தங்கள் தியானமே பேருபாயமாம். அந்த யௌவனவனத்தே சப்தாதிவிஷய நரிகள் சுற்றும், மங்கையாங் காகமுளது. அவை எங்களுடைய தர்மவிசாரரூப சரீரங்களை எப்போதும் ஹநநஞ்செய்யும். சம்சாரவனத்தே குரோதரூப சிங்கமிருக்கின்றது, அதன் கர்ச்சனையால் எங்களிருதயம் எப்போதும் தபித்துக்கொண்டேயிருக்கும். இவ்வனத்தே லோபரூப தரக்ஷவிருக்கும், (டாகினியின் வாகனம் தரக்ஷுவாம்.) சித்திரவர்ணத்தையுடைய அது தனது தரிசனத்தானே எங்களுடைய விழிகளைத் தபிப்பிக்குமாதலினானே, லோபியைக் கண்டு தாதாவானவன் தனது விழிகளை லோபியின் பக்கத்தினின்றுந் திருப்பிக்கொள்வன். விந்தியாசலாதி பர்வதம் சூரியப்பிரகாசத்தை மறைப்பதே போல இவ்வனத்தே ஆன்மரூபச் சூரியப்பிரகாசத்தை மறைக்கும் அகங்காரரூப மகா பர்வதமிருக்கின்றது; இவைமுதலாக எண்ணமுடியாத துக்கங்கள் எங்களைத் தினந்தோறு முறுகின்றன. தாங்களத்தியந்தம் தயாளு சுபாவமுடையவர்களாயிருக்கின்றீர்களாதலின், எங்களுடைய துக்கங்களைக் கேட்பதினும் தாங்கள் வல்லமையற்றவர்களாவீர்களாதலின், தங்கள் முன்னிலையில் எங்களுடைய மிகுந்த துக்கங்களை வர்ணிக்கவில்லை. தற்புருஷ அகோர சத்யோஜாத வாமதேவ ஈசானமெனத் தங்கட்கு ஐந்து முகங்களுள. அவை முறையே கிழக்கு முதலிய நான்கு திசைகளினும் மத்தியினுமிருக்கும். அவற்றுள்ளும் தெற்கிலுள்ள அகோரமுகம் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிப்பதில் அத்தியந்தங் குசலமுடையதாம். குருரூப அகோரமுகத்தால் எங்களைச் சம்சார துக்கத்தினின்றும் காப்பீராக. ஆன்மஞானத்தைத்தந்து சர்வ சோகங்களற்றவராக்குவீராக. ஆன்மாவையறிபவன் சர்வசோகத்தையும் கடப்பன். சர்வ சோகங்களையும் நீக்கும் ஆன்மஞானம் எங்கட்குக் கிட்டாதவரை அன்னியபாவிகளின் புத்திராதி பிரியபதார்த்தங்களை மிருத்தியுவாய்க் கொல்வதேபோல் எங்களுடைய புத்திராதிளைக் கொல்லாதீர். எங்களுடைய புத்திர பௌத்திராதி சம்பந்திகளிடத்தும் கோ அசுவாதி பசுக்களிடத்தும் ரோகாதி யுபத்திரவங்களை யுண்டாக்காதீர். தாங்கள் சாக்ஷாத் மோக்ஷத்தை யடைவிப்பவராதலின், தங்கள் சந்நிதியில் புத்திராதி யனான்மபதார்த்தங்களைக் காக்கப் பிரார்த்தித்தல் உசிதமன்றாயினும், புத்திராதி பிரியபதார்த்தங்களின் வியோகத்தால் எங்களுடைய சித்தத்தே கலக்க முண்டாகும். அச் சித்தத்தில் தங்கள் தியானமுண்டாகாதாதலின், எங்கள் மிருத்தியுவிற்கு முன்னர் எங்கள் பிரியபுத்திரர்களையும் சகோதரர்களையும் அக்கினிகளையும் எங்கட்குபகரிக்கும் அரசர் முதலியோரையும் தாங்கள் மிருத்தியுரூபமாய் ஹனனஞ் செய்யாதீர்; மற்றோ, சம்பூரணப் பிரியபதார்த்தங்களையும் நீள் காலமிருப்பனவாகச் செய்யவேண்டும். தாங்கள் சுபாவமாகவே தயாளுவாதலின், எங்களுடைய பிரியபதார்த்தங்களை ஒருகாலும் ஹநநஞ்செய்கின்றிலீர்; மாறாக, அவற்றை நீள்காலமிருப்பனவாகச் செய்கின்றீர். ஆகையால், தங்கள் சந்நிதியில் அவற்றைக் காக்கப் பிரார்த்தித்தல் உசிதமன்றாமாயினும் தங்களுடைய தயாளுசுபாவத்தையே யாங்கள் அனுவாதஞ் செய்கின்றோம். முற்றுணிந்த பொருளை மீண்டுங்கூறலனுவாதமாம். தனதானியாதி பதார்த்தங்களோடு கூடிய யாங்கள் சுகபூர்வகமாய்த் தங்களை யாராதிப்போமாதலின் அவற்றோடு கூடுமாது செய்யவேண்டும். ஹே சந்நியாசிகளே! இவ்வாறு அதிகாரிகள் ருத்திரபகவானைப் பிரார்த்தித்த போது அவர் அதிகாரிகள்பால்

மகிழ்வுற்று அவர்கட்குப் போக மோக்ஷ மிரண்டையுங் கொடுப்பர். ஆகையால், அவ்விரண்டும் வேண்டினர் அவரை யவசியம் பிரார்த்தனை செய்க. அதிகாரிகட் கிதசாதனபதார்த்தத்தை அநேகவகையாய் நூலுணர்ந்தோர் நுவலுக; இதன்கண்ணே யாதொரு கூறியது கூறற்றோஷமும் மருவாதாம் என்னும் நியமம் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே கூறப்பட்டிருக்கின்றதாதலின் அதிகாரிகட்குப் போக மோக்ஷத்தை யடைவி விக்கும் பரமான்மாவி னுபதேசத்தை யாம் மீண்டு முங்கட்குச் செய்கின்றோம்; நீங்கள் சாவதானர்களாய்க் கேட்பீர்களாக. ஹே சந்நியாசிகளே! விருக்ஷத்தின் கண்ணே இலைகளால் மறைப்ட்ட மாம்பழம் முதலியவை இரகசியமாயிருப்பதே போல் வேத ரூபவிருக்ஷத்தே அவித்தை வித்தை என்னுமிரண்டும் குகியமாயி ருக்கும். அக்கினிஹோத்திராதி கருமங்கள் அவித்தையாம், பிரஹ்மஞானம் வித்தை யாம். அவ்வவித்தை ஜீவர்கட்குச் சுவர்க்காதிரூப அநித்தியபலத்தைக் கொடுக்குமாத லின், சுருதிபகவதி அதனை **க்ஷரம்** என்றனள். வித்தை மோக்ஷரூப நித்திய சுகத்தைக் கொடுத்தலின் அதனை **அக்ஷரம் அமிருதம்** என்றனள். அவ்விரண்டும் மோக்ஷமடையவேதுவாம். வித்தையோ சாக்ஷாத்ஹேதுவாம், அவித்தையோ பலேச்சை யின்றிச் செய்யப்பெற்றதாய்ச் சித்தசுத்திவாயிலாய் ஹேதுவாம். அவ்விரண்டையும் ஏவுபவரும், அவற்றின் பலங்களைக் கொடுப்பவரும் ருத்திர பகவானேயாவர். அவ்விரண்டும் ஜீவர்கட்குத் தத்தம் பலத்தைக்கொடாமல் நாசத்தை யடையா; மற்றோ, கொடுத்த பின்பே யழிவுறுமாதலின் சுருதிபகவதி அவ்விரண்டை யும் **அநந்தம்** என்றனள். அவ்விரண்டும் சிவபெருமானுடைய பிரசாதத்தானே ஜீவர்கட்குக் கிடைக்குமன்றி வேறுபாயத்தாற்கிடைக்கா. ஆகையால் அவ்விரண்டிற் கும் உருத்திரபகவானே ஈசுவரராவர். ஜராயுஜாதி நால்வகைச் சரீரவுற்பத்தி காரணமாகிய பீஜங்களியாவற்றையும் பற்றிக்கொண்டு பரமான்மாவிருக்கின்றது; ஆகாசாதி சர்வபூதங்களையும் சர்வபீஜங்களையும் தன்னினின்றுமுண்டாக்கும். விசித்திரவர்ணமுடையவராதலின், சுருதியின்கண்ணே கபிலபதத்தாற் கழறப்பெற்ற வரும், சர்வபதார்த்தங்களையுங் காண்பவராதலின் சுருதியின்கண்ணே இருஷிபதத் தாற் கூறப்பெற்றவரும் ஆய ஹிரண்யகருப்பர் இத்தூலஜகத்தின் முன்புண்டாயினர். அவருக்குப் பரமான்மா அர்த்தத்தோடு கூட நான்குவேதங்களைக்கொடுத்து நானாவகை ஞானங்களாற் காப்பாற்றும்; தூலஜகத்தை யுற்பத்தி செய்வதிற் சமர்த்தைக் கொடுக்கும்; அதுவே தத்துவமசி வாக்கியத்துள்ள தற்பதார்த்தவடிவமாம். அது முதலில் ஜராயுஜாதி நால்வகை யோனிகளை யுண்டாக்கும். அவற்றினுள்ளும் ஒவ்வொன்றையும் இலக்ஷத்தொருவகையாய்ச் செய்யும்; யாவும் ஒருங்குகூடி 84 இலக்ஷம் யோனியாம். அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொன்றையும் வலையைப் போல அவாந்தர அநேகபேதத்தோடு கூடியதாய்ச் செய்யும். இவ்வாறு சிருஷ்டிகாலத்தே சர்வஜகத்தையு முண்டாக்கிப் பிரளயத்தே தன் மாயைவடிவ க்ஷேத்திரத்தே இலயஞ் செய்யும்; பின்னர்ச் சிருஷ்டிகாலத்தே மீண்டும் மாயைவடிவ க்ஷேத்திரத்தினின்றும் முன்போன்றே நானாவகையாய்ச் சகத்தையுண்டாக்கும், ஜகத்தைக்காக்கும் திக்குப் பாலகரையுண்க்கும். இவ்வாறு யாவற்றையுமுண்டாக்கி யாவற்றிற்கு மதிபதியாகும். விருஷபம் பாரமெடுப்பதேபோலப் பரமான்மாச் சர்வ விசுவபாரத்தையும் தரிக்கும். சர்வஜகத்தின் உபகாரப்பொருட்டுச் சூரியரூபமாய்ப் பூர்வாதி தசதிசைகளைப் பிரகாசிக்கும். அதுவே அநேகசரீரங்களை யுண்டாக்கி அவற்றின் அநேக சுபாவங்க ளைத்தன்னிடத்தே ஆரோபித்து நிலை பெறும். புத்திராதி பிரஜைகளையுண்டாக்கும்

ஸ்திரீ புருஷசுபாவத்தைத்தரித்து அதுவே பலத்தையடைவிக்கும். நானாயோனிகளின் சரீரங்களைப் பிற்பிற்காலத்தே அநேகவகையாய்ப் பரிணமிக்கச்செய்யும். ஒருகாற் பாலிய அவஸ்தையுடையதாயும் யுவா அவஸ்தையுடையதாயும் விருத்தாவஸ்தையுடையதாயும் இச்சரீரமாவதேபோலும். அது சர்வபதார்த்தங்களின் அதிஷ்டானமாம் என்னும் அர்த்தத்தின்கண்ணே யாம் விரிவாக யாது சொல்லவேண்டியது ளது; மற்றோ, நானாவகைச் சுபாவமுடைய எல்லாச்சரீரங்களும் எப்பிரஹ்மாண்டத்தின் கருப்பத்தின்கண்ணேயிருக்குமோ அதையும் பரமான்மாவே தரித்திருக்கும், சர்வஜீவர்களையும் தத்தங்காரியத்தே யேவும். இங்ஙனம் சர்வஜகத்தின் காரணரூப அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தை யாம் அந்த ருத்திரபகவானது திருவருளால் சாக்ஷாத்கரித்திருக்கின்றேம். அது உபநிஷத்தாற் பிரதிபாதிதமாம், சநாதனமாம், நானாவகைப் பிரவிருத்திரூப ஞானங்களில் ஸ்வப்பிரகாசரூபத்தாற் றிதமாம், சாஸ்திர விசாரமற்ற மூடர்களால் அறியத்தகாததாம், யாம் அந்த ருத்திரபகவானது திருவருளால் தற்பதார்த்தரூபப் பிரஹ்மத்தை எமதான்மவடிவமா யுணர்ந்தேபோல், முன்னர் ஹிரண்யகர்ப்பபகவானும், இந்திராதிதேவதைகளும், சநகாதிஇருஷிகளும் அவரது திருவருளால் சுயஞ்சோதியாய் சர்வஞ்ஞபரமான்மாவைத் தமதான்மவடிவமா யறிந்தனர். அதுபோல் இப்போதும் அவரை யாராதித்த மதிமானும் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை அவசியம் அறியலாம். இவ்வாறு எவ்விரண்யகர்ப்பாதி தேவதைகள், இருஷிகள், மனுஷ்யர்கள், அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையுணர்ந்தனரோ அவர் யாவரும் பிரஹ்மபாவத்தையடைந்து மோக்ஷரூப அமிருதபாவத்தை யடைந்தனர். இத்துணையால் ஆன்மாவைத் தற்பதார்த்த ஈஸ்வர வடிவமென வர்ணிக்கப்பட்டது. இப்போது அவ்வான்மாவைத் துவம்பதார்த்த ஜீவரூபமாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! சுபாவமாய் உஷ்ணப்பரிசமுங்கந்தமுமற்ற ஜலம் அக்கினியின் சம்பந்தமுற்று அதன் வெம்மையையடையும். அது புஷ்பாதிகளின் சம்பந்தமுறின் அவற்றின் மணத்தையடையும். அதுபோல் உண்மையாய்ச் சர்வதர்மமுமற்ற நிர்க்குணப் பரமான்மாத் தனது ஸ்வரூப அஞ்ஞானத்தால் ஜீவபாவத்தையடைந்து அந்தக்கரணாதிபாதிகளின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை யடையும்போது அவற்றின் காமக்குரோதாதிகளையும், சாத்துவாதிகளையும் தன்கண்ணெண்ணும். அதன்பின்னர் இராகவாயிலாய் அறம்பாவத்தைச் செய்யும். அதன்வாயிலாய்ச் சுகதுக்கபலத்தையும், அதன்சாதனங்களையும் உண்டாக்கி அவ்வுபாதிகளின் தாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் அப்பலத்தைப்போகிக்கும். சுப அசுபகருமங்களிலும் உபாசனைவடிவ மானசகருமத்தால் தேவயானயெனப் பெயரிய உத்தமமார்க்க வாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தை யடையும். அக்கினிஹோத்திராதி புண்ணியகருமத்தால் பிதிர்யானமெனப்பெயரிய மத்தியமமார்க்க வாயிலாய்ச் சுவர்க்காதிலோகத்தையடையும். பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவகருமங்களால் மூன்றாவது தானமெனப்பெயரிய அதமமார்க்கவாயிலாய்க் கீடபதங்காதி க்ஷத்திரசரீரங்களை யடையும். இவ்வாறு அறம்பாவவயத்தால் நிரந்தரம் சம்சாரத்தின் கண்ணே சுழலும். உண்மையாய்த் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்று யாண்டும் நிறைந்திருப்பதாயினும் அங்குஷ்டமாத்திர ஹிருதயரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் அங்குஷ்டமாத்திர பரிமாணமுடையதாம். அகங்காரத்தோடும், மனோ சங்கற்பங்களோடும், புத்தியின் பரிணாம விருத்திகளோடும் கூடியதாம். அந்தப் புத்திவிருத்திரூபகுணம் மாயா விசிஷ்ட ஆன்மாவா லுண்டாக்கப்பெற்றதாமாதலின், ஆன்மாவிற்கும் அது குணமாம், கனவிற்கொப்பப் பொய்யாம். அத்தகைய அதனை

யொளிர்விக்கும் ஆன்மாச் சூரியனைப்போல் சுயஞ்சோதிரூபமாம். உண்மையாய் மகானாயினும் அற்ப பரிமாணத்தையுடைய புத்தியின் கண்ணேயிருந்து ஆராவின் அக்கிரபாகம் போல் அற்ப பரிமாணமுடையதாம். தோற்பேதிக்கும் தோற்காரனது ஊசி ஆராவாம். இங்ஙனம் புத்திரூப உபாதியின் தாதாத்மியத்தால் ஜீவபாவத்தை யடைந்து அவிவேகிகளின் திருஷ்டியில் நிக்கிருஷ்டத்தன்மையை யடைந்திருந்த போதினும் விவேகிகளாகிய மகான்கள் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை யாவற்றினும் மேன்மையாயே காண்பர். அப்புத்தியின் கண்ணேயிருந்து அடையா நின்ற சூக்ஷும த்தன்மையின் கண்ணே சில சூக்ஷுமதரிசிகள் இவ்வகைத் திருஷ்டாந்தங்கூறுவர். ஒரு மயிரின் அக்கிரபாகத்தை 100 கூறாக்கி அவற்றுள் ஒன்றை மீண்டும் 100 கூறாக்கின் அவற்றுள் ஒருகூறொப்ப இச்சீவான்மா நொய்தாம். தனது வாஸ்தவ வடிவ அஞ்ஞானமிருக்கும் வரையுமே புத்தியின் றாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் இவ்வாறாய் அற்பத்தன்மையை யடையும். அந்த ருத்திரபகவானது கிருபையால் தன்னைப் பிரஹ்மரூபமா யறியுங்கால் காரியசகித அஞ்ஞானம் நீங்கவே பரிபூரணப் பிரஹ்மபாவத்தையடையும். உண்மையாய் ஸ்திரீ புருஷ நபும்சகபாவமற்ற தாயினும் தன்வடிவ அஞ்ஞானத்தால் கவர்ந்த தாதாத்மிய சம்பந்தத்தாற் சரீரவடிவமாய்ப் பிரதீதியாம். நடன் ஸ்திரீமுதலியோரின் வேடங்களைத்தரித்து அவ்வடிவமாய்ப் பிரதீதியாவன். சப்தாதி விஷயஜன்னிய பாகிய போகத்தாலும், மனோசங்கற்பத்தாலுண்டாய் ஆந்தர போகத்தாலும், சுகமடையும் வேட்கையாலும், நானாவகையன்ன ஜலப்பிராப்தியாலும், தேகாதிகளே விருத்தியடையுமாயினும் தேகாதிகளின் றாதாத்மிய அத்தியாசத்தால் அவ்விருத்தியைத் தன்கண்ணெண்ணும். தேகாதிகளின் வாதனையால் அநேக ஜன்மங்களையடையும். ஜீவர்கள் பூர்வ வாச னையினனுசாரமாய் ஜன்ம மரணவிருத்தியாதிகளை யடைவதில் புண்ணியபாவரூப கருமமும் நிமித்தகாரணமாம், அதனனுசாரமாய்ச் சுகதுக்கப்பிராப்தியின் பொருட்டுச் சம்சாரத்தே நானாவகைச் சரீரங்களையடையும். ஒருகாலோ நபும்சக சரீரத்தை யடையும், ஸ்திரீ சரீரத்தையடையும், புருஷ சரீரத்தையடையும், சுவர்க்காதி லோக ங்களில் தேவதா சரீரத்தையடையும். இங்ஙனம் அறம்பாவவயத்தால் அநேக ஜன்மங்களிற் சுழன்று கொண்டு திரியும். உலகில் நடன் அநேக வகைரூபங்களைத் தரிப்பதே போல் ஆன்மாவும் புத்தியாதிகளோடு தாதாத்மியபாவத்தையடைந்து அறம் பாவவயத்தால் ஒருகால் தூலமாய் யானையாகவும், சூக்ஷுமமாய் எறும்பாகவும் ஆகும். ஜீவர்கட்கு நிக்கிருஷ்டபாவத்தையடைவிக்கும். ஸ்வரூப அஞ்ஞானத்தைத் தம்பாலாரோபிக்கும்போது சுரோத்திராதி ஏகாதச இந்திரியங்க ளோடு தாதாத்மிய பாவத்தை யடைந்து நானாவகைத் தேகங்களையடையும். ஆநந்தரூப ஆன்மாவிற்கு உண்மையாய் ஜன்ம மரணாதிகளின் அடைவுண்டாகா தாமாதலின், கலிலாதி பீஜங்களின் கண்ணிருக்கும் என முன்னர்க்கூறிய தற்பதத் தின் அர்த்தவடிவ பரமான்மாத்துவம்பதத்தின் அர்த்தரூப ஆன்மாவினும் பின்னமன் றாம்; மற்றோ, ஜீவான்மாப் பிரஹ்மரூபமேயாம். இத்தகைய ஆன்மாவின் ஞானத்தால் அதிகாரி காமக்குரோதாதி சர்வபாசத்தினின்றும் விடுபடுவன். பூர்வம் இந்திரர் பிரதர்த்தனன் பொருட்டுப் பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவமாய்க்கூறிய ஆன்மா அதிகாரிகட்கு யான் பிரஹ்ம ரூபன் என்னும் அபேதஞானத்தானே அடையப்பெறும். அஃதின்றி அன்னிய எவ்வுபாயத்தாலும் அடையப் பெறமுடியாதாம். பிராணன் 1, சிரத்தை 2, ஆகாசம் 3, வாயு 4, அக்கினி 5, அப்பு 6, பிருதிவி 7, சுரோத்திராதி பத்து

இந்திரியங்கள் 8, மனம் 9, அன்னம் 10, வீரியம் 11, தபம் 12, மந்திரம் 13, யாகாதிகருமங்கள் 14, லோகம் 15, நாமம் 16, என்னும் பதினாறு கலைகளையும் பரமான்மாவே சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தே யுண்டாக்கியது. சர்வ ஜகத்தி னுதய திதி யிலய காரணமு மதுவேயாம். சுயஞ்சோதியாய் பரமான்மாவே சர்வ மங்கலங்க ளிலும் மங்கல வடிவமாமாதலின் சுருதிபகவதி அதனைச் சிவம் என்றனள். இத்தகைய அத்விதீயப் பரமான்மாவை எவ்வதிகாரி தன்னான் மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பனோ அவனே தூலாதி முச்சரீரரூபபந்தனத்தைப் பரித்தியாகித்து மோக்ஷத்தையடைவன். இதுகாறும் பரமான்மாவைச் சர்வஜகத்தின் காரணரூபமாய் யாம் உங்கட்குக்கூறினேம். இப்போது வாதிகளின் மதகண்டனபூர்வகமாய்ப் பரமான்மாவை யுபதேசிப்பேம், நீங்கள் சாவதானமாய்க் கேளுங்கள்: - ஹே சந்நியாசி களே! புத்திமானானவன் காலம், சுபாவம், நியதி, யதிருச்சை, பூதம், பிரகிருதி, புருஷன் என்னுமிவற்றிற்கே ஜகத்காரணம் கூறுவன். இவ்வாதிகளின் மதத்தை விஸ்தாரமாய் முன்னர் நிரூபித்தேம்; ஆனால், அவற்றைக் காரணமாயங்கீகரிக்கும் வாதி வேதபகவானுடைய உண்மைக்கருத்தை அறிந்திலனாதலினானே மோகத்தை யுற்று ஜகத்காரணத்தின் கண்ணே நானாவகை விவாதத்தைச் செய்வன். பிறவிக்குருடன் பான் முதலியவற்றின் ரூபத்தே விவாதஞ் செய்வதே போல், வாதியும் பரஸ்பரம் விவாதஞ் செய்வன். வாதியின் வசனம் பிரமாணமும் யுக்தியு மற்றதாமாதலின், வேதத்தினது யதார்த்த தாற்பரியத்தையறியும் மதிமானானவன் வாதியின் வசனத்தை ஒருகாலும் கவரலாகாது. அவன்மதத்தே பிரமாணாபாவம் நிரூபிக்கப்பெறும்: - காலசுபாவாதிகள் ஜகத்காரணமென்பதன்கண்ணே ஒருவேத வசன சப்தப்பிரமாணமோ இன்றாம். அகிலகாரணம் நேத்திராதி யிந்திரியங்களாற் கவரப்பெறாதாதலின் அதன்கண்ணே காட்சியளவையும் சம்பவியாதாம். காட்சியைப் பற்றியே கருதலின் பிரவிருத்தியாமாதலின் அஃதின்றாகவே அதுவுஞ் சம்பவியாதா மாதலின் அம்மதம் பிரமாணமற்றதாம். அதன்கண்ணே யுக்தியின்மையைக் காண்பி ப்பாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! அகிலகாரணமென வங்கீகரித்த காலசுபாவாதிகள் ஜடங்களாமாதலின் சேதன ஆன்மாவின்றிச் சுதந்திரமாய் அவற்றின் கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது ஜடங்களியாவும் காரியமேயாகும். கட படாதிகள் ஜடங்களாதலின் காரியரூபமுமாவதேபோலக் காலாதிகாரணமும் ஜடமா தலின் காரியரூபமு மவசியமாம். காரியமாவனயாவும் ஒரு காரணத்தால் அவசியம் ஜனிக்கும். கடபடாதிகள் காரியமாதலின் மண் நூல் முதலிய காரணங்களால் ஜன்னியமாவதேபோலக் காலாதிகாரியங்கட்கும் வேறொரு காரணகற்பனை செய்ய வேண்டி வருமாதலின், அக்காலாதிகளின் காரணத்தானே சர்வ ஜகத்தினுற்பத்தி சம்பவிக்கும். அக்காரிய காரணமத்தியிற் காலாதிகளைச் சககாரணமென வுடன்படல் பயனற்றதாம். ஆகையால், அம்மதம் யுக்தியுமற்றதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! வேதரூப சூரியனிருப்பினும் வாதிகட் கிவ்வாறு மோகமேனுண்டாகின்றது?

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! உலககாரணத்தே அவர்பாற் காண வரும் நானாவகை விவாதம் ஆச்சரியமுடையதன்றாம்; ஏனெனின், இச்சம்சாரரூப சக்கிரத்தைச் சுழற்றிவைக்கும் பரமான்மாவின் அற்புத மகிமைவாய்ந்த மாயா சக்தி,

வாதிகளையும் மோகிப்பித்துவிடும். வாயு ஆகாசத்தேபஞ்சைச் சுழற்றிவைப்பதே போலப் பரமான்மாத் தனது மாயாசக்தியாற் புத்திமான்களுடைய புத்தியையும் சுழற்றும். சம்பூரண ஜகத்தை வியாபித்திரா நின்ற ஞானஸ்வரூப பரமான்மாக் காலத்திற்குக் காலமாம். எப்பரமான்மாச் சத்தியகாமம் சத்தியசங்கற்பம் முதலிய குணங்களோடு கூடியதோ, தனது ஸ்வப்பிரகாச ஞானத்தால் சர்வஜகத்தையு மறிகின்றதோ, ஜீவர் கட்குச் சுபாசுப கருமங்களின் சுகதுக்கரூப பலத்தைக் கொடுக்கு மோ, ஆகாசாதிரூபமாய் விவர்த்தமாயிருக்குமோ, (தன் வடிவத்தை விடாது அன்னியரூபமாய்ப் பிரதீதியாதல் விவர்த்தமாம். இரஜ்ஜுத்தனதுண்மை வடிவத்தை விடாது சர்ப்பாதிரூபமாய்ப் பிரதீதியாவதேபோலப் பரமான்மாம் தன துண்மை வடிவத்தை விடாது ஆகாசாதிரூபமாய்ப் பிரதீதியாம்.) இத்தகைய பரமான்மா முமுக்ஷுக்களால் எப்போதும் சிந்தனஞ் செய்யத்தக்கதாம். மோக்ஷமடைய இச்சையுடையவன் முதலில் பல இச்சையற்றவனாய் மக முதலிய கருமங்களால் தன்மனத்தைத் தூயதாக்குவன். அதன்பின்னர் அதிகாரி மன சகித நேத்திராதி இந்திரியங்களைத் தத்தம் வியாபாரங்களினின்றும் நீக்குவன் அதன்பின்னர்க் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்காரஞ்செய்வன். அவ்வான்மா ஓரவித்தையற்றது, அறம்பாவ மிரண்டற்றது, சத்துவாதி முக்குண மற்றது, ஆகாசாதி 5, அவ்யக்தம் 6, புத்தி 7, அகங்காரம் 8, என்னுமெட்டற்றது. அல்லது, ஐந்தாவதத்தியாயத்திற் கூறிய இந்திரியரூப அஷ்டக்கிரகம், விஷயரூப அஷ்ட அதிக்கிரகம், என்பனவற்றது. காலமற்றது, புத்தி விருத்திரூப குணமற்றது இத்தகைய ஆன்மாவைத் தூயமனமுடைய அதிகாரி சாக்ஷாத்கரிப்பன். இவ்வாறு ண்மையாய்ச் சர்வ தருமமற்றதாயினும் சத்துவாதி முக்குணாபிமானத்தால் அறம்பாவத்தைச்செய்யும், இன்பத்துன்பமெய்தும் பொருட்டு உட்பொருளையும் வெளிப்பொருளையும் தத்தம் வியாபாரத்தின்கண்ணே சேர்க்கும், அதுவே தனது ண்மைவடிவத்தே யாவற்றினபாவத்தையும் நிச்சயஞ்செய்யும்போது ஆன்மஞானாக் கினியால் எல்லாக் கருமங்களையும் க்ஷயம் செய்யும், செய்யவே அறிஞன் சர்வ அனான்மாக்களினும் பின்னனாய்த் தனது பிரஹ்மவடிவத்தை யடைவன். மாயையின் ஆசிரயரூப பரமான்மா உலக உற்பத்தியின் முன்னர்க் காரணரூபமாய்த் திதமாகும், தற்சிதாபாச சம்பந்தத்தாற் காரியசகித அவித்தையைச் சேதனம்போற் செய்யும். அதனை மகான்மாக்கள் முக்காலமற்றதும், பிராணாதி பதினாறு கலையற்றதுமாய் தூயதாய்க் காண்பர்; அது சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மரூபமாம், இந்திராதி தேவதைகளால் துதிக்க யோக்கியமாயதாம், சர்வப் பிராணிகளின் சித்தத்தேயிருப்பதாம். இத்தகைய பரமான்மாவை முதலில் உபாசித்து அதிகாரி யானவன் சர்வ விக்கினமற்றவனாவன். குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் ஆன்மசாஷாத் காரத்தையடைந்து பிரஹ்மபாவத்தையடைவன். அது இச்சம்சார விருக்ஷத்தினும் காலத்தினும், அவித்தையினும் பரமாம், அதனினின்றும் இவ்வெல்லாவுலகமு முண்டாம், ஸ்மரணமாத்திரத்தால் ஜீவர்கட்குத் தர்மத்தைத்தரும், அதருமத்தை நீக்கும்; ஐசுவரியம், தருமம், புகழ், ஸ்ரீ, ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறுபகங்கட்கு மீசுவரராம். அல்லது, ஜகத்தினுற்பத்தி, ஸ்திதி, பரலோக்கமனம், ஆகமனம், வித்தை, அவித்தை என்னும் ஆறுபகங்கட்கு மீசுவரராம், காரியஞ் செய்வதின்கண்ணும், செய்யாமையின்கண்ணும், வேறோராற்றாற் செய்வதின் கண்ணும் சமர்த்துடையவ ரீசுவரராவர். அது ஜீவர்களின் அறம்பாவங்களின்

சுவாமியாம், ஜன்மமரணாதி சர்வ விகாரங்களுமற்றதாம். சர்வப்பிராணிகளின் இருதயதேயத்தே வாசம் செய்வதாம். சுயஞ்சோதி யத்விதீய ரூபமாம், சர்வ விசு வத்திற்கு மீசுவரராம். சூரியாதி சர்வப்பிரகாசங்களின் ஆசிரயரூபமாம். இத்தகைய பரமான்மாவை அதிகாரி தன்னான் மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கின் கிருத கிருத்திய பாவத்தையடைவன். அது பிரஹ்மாதி ஈஶ்வரர்கட்கும் ஈஶ்வரராம், இந்திராதி தேவதைகட்குந் தேவதையாம், மரீசி முதலிய பிரஜாபதிகட்கும் பதியாம், பூ முதலிய சதுர்த்தச லோகங்களையும் தனது ஆணையின்கண்ணே நடத்தி வைப் பதாம்; இத்தகைய பரமான்மாவை நாம் கேவலம் வேதவசனங்களாலறிவேம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்வத்விதீய ஆன்மாவை வேதவசன மெவ்வாறு போதிக்கும்.

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! அதற்கு இத்தூலப் பிரபஞ்ச காரியஞ் சிறிது மின்றாம், நேத்திராதி யிந்திரியங்களோடு கூடிய சூக்ஷும சரீரரூப காரணமுமி ன்றாம். அதற்குச் சமானமாய் எப்பதார்த்தமுமின்றாம், அவ்வாறொரு பதார்த்தமு முண்டாகவில்லையாயின் அதிகமாயெதுவுண்டாம். அதன் ஒரு மாயாசக்தி யாண்டும் பிரசித்தமாம், அதுவும் முதலில் ஞானசக்தி கிரியாசக்திகளின் பேதத்தால் இருவகையாம். அந்த ஞானசக்தி பிரமாண சம்சயாதிகளின் பேதத்தால் அநேகவகையாம். இவ்வாறு அந்தக்கிரியாசக்தியும் பலவீரியாதிகளின் பேதத்தால் அநேக வகையாம். தந்தை தனது மைந்தராதியரைக் காப்பனாதலின் பதியாவன். மகாராஜா பிராஹ்மணாதி நான்கு வருணத்தவரையும் தந்தந்தருமமரியாதையின் கண்ணே நடத்திவைப்பாதலின் நியந்தாவாம. மலை முதலியவற்றே புகையைக் கண்டு வன்னியின் ஞானமாமாதலின் அப்புகை எரியையறிவிக்குங்குறியாமாறு; பரமான்மாவிற்குப் பதியுமின்று நியந்தாவுமின்று குறியுமின்று.

கருத்திதுவாம்: - பரமான்மா அந்தரியாமிரூபமாய்ச் சர்வஜகத்தையுங்காக்கு மாதலின் அதற்குப் பதியின்றாம், பிரஹ்மாதி தேவதைகளையும் தனதாணைப்படி செலுத்தலால் நியந்தாவு மின்று, அசங்க நிர்க்குணமாதலின் அறிவிக்குங் குறியுமின்றாம்; அது சர்வஜகத்தின் காரணமாம். நேத்திராதியிந்திரியங்கட்கும் சூரியாதி தேவதைகட்கும் நியந்தாவாகிய ஈசுவாராமாதலின் அதற்கு யாதொரு ஜனகமுமின்றாம்; நியந்தாவிசுரருமின்றாவர். நூற்பூச்சி தனது நூற்களால் வீட்டை வியாபிக்கச் செய்யுமாறு பரமான்மா மாயாஜன்னிய பஞ்சபூதரூப தந்துக்களால் நம்மனோரை வியாபிக்கச்செய்யும். இத்தகைய சுயஞ்சோதி அத்விதீயப் பரமான்மா நமதுசித்தத்தே தனது நிர்க்குணவடிவத்தையொளிர்விக்கும்.

கருத்திதுவாம்: - நமது சித்தவிருத்தியின் கண்ணே ஆரூடமாய் நமதஞ்ஞானத்தை நீக்கும். ஆகாசம் யாண்டும் வியாபகமாயிருப்பதே போலச் சுயஞ்சோதியாய பரமான்மாவுஞ் சர்வ பூதங்களிடத்தும் வியாபகமாம். அக்கினி சர்வகாஷ்டங்களுள் குகியமாயிருப்பதே போலச் சுயஞ்சோதியாய் ஆன்மாவும் சர்வ ப்பிராணிகளிடத்தும் குகியமாயிருக்கும். அதுவே நமக்கு அறம்பாவங்களின் சுகதுக்க பலமீயும், சர்வஜீவர்களின் சரீரத்தே ஆன்மரூபமாய்வசிக்கும், சைதன்னியரூபமா

மாதலின் சர்வபுத்திவிருத்திகளின் திருஷ்டாவாய் சாக்ஷியாம். அதன்பால் சாக்ஷித்தன்மையும் புத்தி முதலிய வுபாதிகளின் சம்பந்தத்தானேயாமன்றி உண்மை யாயோ சாக்ஷித்தன்மையுமின்றாமாதலின் அது கேவலம் நிர்க்குணரூபமாம்; சர்வசங்கமற்றதாம். சுபாவமாய்ப் பிரவிருத்திப்பதி லசமர்த்தமாய சர்வஜடபதார்த் தங்களையும் அது தத்தங்காரியத்தே சுதந்திரமாய்ப் பிரவிருத்திப்பிக்கும். சம்பூரண ஸ்தூலசரீரங்களின் பீஜரூபமாய் ஹிரண்யகருப்பரைச் சூக்ஷும உபாதியின் கண்ணே புகுத்தியுண்டாக்கும்; அதுவொன்றே சர்வஜகத்தையுமுண்டாக்கும். இத்தகைய பரமான்மாவை அதிகாரி தன்னான் மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பன்; அவனுக்கே சர்வதுக்க நீக்கவாயிலாய் மோக்ஷரூப நித்திய சுகவடைவாம். ஆன்மஞானமற்ற இதரர்கட்கு அந்நித்தியசுகவடைவின்றாமாதலின், மோக்ஷ இச்சையையுடைய அதிகாரிகள் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை அவசியமாய்ச் சம்பாதிக்க வேண்டும். அது நித்தியவடிவமாய்ப் பிரசித்த ஆகாசாதி நித்தியபதார்த்தங்கட்கும் நித்தியமாம்; சேதனவடிவமாய்ப் பிரசித்த பிரமாதாவினும் சேதனமாம்.

கருத்திதுவாம்: - பரமான்மாவின் நித்தியத்தன்மையையும் சேதனத்தன்மை யையும் அங்கீகரித்து அநித்திய ஜடரூப்பதார்த்தமும் நித்தியசேதனரூபமாய்ப் பிரதீதியாம். அதன் ஸ்வரூப பூதசுகத்தை அதிகாரிகள் பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களா லடைவர். இத்தகைய பரமான்மா அதிகாரிகட்கு ஆன்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கார மாயின் அவர்களின் அவித்தையும் அதனாலுளவாய காமக்குரோதாதி சர்வபாசங்க ளும் அறுபட்டுப்போம். இத்தகைய ஆன்மாவையடைய விசாரரூபசாங்கியமெனவும், யோகமெனவும் இரண்டு சாதனங்களுண்டு. அவற்றுள் முதலாவதைக் கேளுங்கள்! முமுக்ஷுக்கள் ஆன்மாவையடையும் பொருட்டு இவ்வகைச் சிந்தனஞ்செய்க: - சாஸ்திரவேத்தாவாகிய அறிஞன் அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தை மனவாணிகட்கவிஷய மென்பன். இத்தகைய அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தை யாமெவ்வாற்றிவேம். ஆதலின், முதலில் யாமிவ்வகையாராய்வோம். பிரஹ்மரூபசுகம் நமக்குப் பிரத்தியாமா? ஆகாதா? ஆயினும் பிரகாசரூபமாய்ப் பிரதீதியாமா? அப்பிரகாசரூபமாய்ப் பிரதீதியாமா? விபரீதரூபமாய்ப் பிரதீதியாமா? உண்மையாய் அதற்குப் பிரகாசரூபத் தன்மையுறினும் அது கடாதிபோலவிஷயரூபமாய்ப் பிரதீதியாமா? அவிஷயரூப மாய்ப் பிரதீதியாமா? ஆன்மசாஷாத்கார அடைவின் பொருட்டு முமுக்ஷுக்கள் இவ்வாறாராய்க. ஆனால், குருவுபதேசத்தின் முன் செய்யற்க; மற்றோ, சுரோத்திரி யப் பிரஹ்மநிஷ்ட குருமுமுக்ஷுக்கட்கு ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவாகிய நீ பிரஹ்மரூபமேயாவாய் என வுபதேசித்தபின்னரே செய்க. இப்போது முன்மொழிந்த விகற்பங்களில் ஒன்றை நிச்சயிக்கும் பொருட்டு விசாரத்தை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! குருவாயிலாய் வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணத்தால் அதிகாரி தன் னசம்பாவனை நிவிருத்தியின் பொருட்டு இவ்வகை விசாரரூபமனன ஞ்செய்க. ஸ்ரீகுருவானவர் எனக்குபதேசித்த ஆன்மாவின்வடிவ ஆநந்தம் சைதன்ய ரூபப் பிரகாசத்தினும் பின்னமா? அபின்னமா? அது பின்னமென்னின் பொருந்தாதாம்; ஏனெனின், அதன்மாட்டும் இவ்வாறாராய்க. ஆநந்தம் பிரகாசம் என்னுமிரண்டுமே நித்தியமா? அவற்றுள் ஒன்று நித்தியம், ஒன்று அநித்தியமா? முதற்பக்ஷத்தையுடன் படின் காலங்ககன மிரண்டற்கும் பரஸ்பரம் சையோகசம்பந்தமும் சமவாய் சம்பந்த மும் உண்டாகாததேபோல நிரவயவ பரிபூரணரூப அவ்விரண்டற்கும் அவ்விரண்டு

சம்பந்தமும் சம்பவியாவாம். அங்ஙனமே தாதாத்மிய சம்பந்தமும் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின் எவ்விரண்டு பதார்த்தங்களில் ஒன்று கற்பிதமும் மற்றொன்று சத்தியமு மாமோ அவற்றிற்கே பரஸ்பரம் தாதாத்மிய சம்பந்தமாம், கடகாரியத்திற்கும் மட்காரணத்திற்கும் பரஸ்பரம் தாதாத்மிய சம்பந்தமாம். கடங்கற்பிதமும் மண் சத்தியமுமாம். அது போல், ஆநந்த ஆன்மாவிற்கும் சைதன்யப் பிரகாசத்திற்கும் பரஸ்பரம் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தை அங்கீகரிக்கின் அவ்விரண்டனுள்ளும் ஒன்றைக் கற்பிதமாய் அங்கீகரிக்கவேண்டும் ஆந்தவடிவ ஆன்மாவைக் கற்பிதமாய் அங்கீகரிக்கும் வார்த்தையோ சம்பவியா தாம். ஏனெனின், அது கற்பிதமாயின் கிருதநாச அகிருதாப்யாகமரூப இரு தூஷணப் பிராப்தியாம். செய்த கருமங்களின் பலபோகமின்றிய நாசம் கிருதநாசமாம், செய்யாத கருமத்தின் பலபோசும் அகிருதாப்யாகமமாம். ஆதலின், அதன்பாற்கற்பிதத்தன்மை சம்பவியாதாம். அது போலவே சைதன்யத்தின்கண்ணும் கற்பிதத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின் அஃதொருகாற் கற்பிதமாயின் அதன்முன் ஆன்மாவின் சித்தியுண்டாகாதாதலின், அதன்பாலும் கற்பிதத்தன்மை சம்பவியாதாம்; அல்லது, கடத்தின் கண்ணே உருவ முதலிய குணமிருப்பதேபோல் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணும் சைதன்யம் குணமாயிருக்கும் என உடன்படினும் சம்பவியாது; ஏனெனின், என்னும் சுருதியின் கண்ணே ஆநந்த சொரூப ஆன்மா சர்வகுணமுமற்ற நிர்க்குணமென்னப் பட்டதாதலின் அதன் கண்ணே பிரகாசகுணஞ் சம்பவியாதாம். இப்போது யுக்தியினா னும் அதன் கண்ணே குணத்தன்மையைக் கண்டிப்பாம்: - அது நிர்க்குண ஆன்மாவின் கண்ணிருக்கின்றதா? சகுண ஆன்மாவின் கண்ணிருக்கின்றதா? முதற்பக்ஷத்தையுட ன்படினோ என்முகத்தே நாவில்லையென்பது வியாகாததோஷமுடையதாவதே போல் நிர்க்குண ஆன்மாவின்கண்ணே பிரகாசகுண மிருக்கும் என்பதுமாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தை அங்கீகரிக்கின் ஆன்மாசிரயம் அன்னியோன்னியாசிரயம் சக்கிரிகை அனவஸ்தை என்னும் நான்கு தோஷங்களாம்; ஏனெனின் குணமுடைய பதார்த்தம் சகுணமாம். எச்சகுண ஆன்மாவின்கண்ணே பிரகாசகுண மிருக்குமோ அது அக்குணத்தானே சகுணமாயதா? வேறு குணத்தாற் சகுண மாயதா? பிரதமபக்ஷத்தை யுடன்படின் அக்குணத்திற்கு தன் திதியின் கண்ணே தன்ன பேக்ஷைவடிவ ஆன்மாசிரயதோஷவடைவாம். துவிதீயபக்ஷத்தை யுடன்படினும் இவ்வா றாராயத்தக்கதாம், அவ்வேறுகுணமும் நிர்க்குண ஆன்மாவின் கண்ணிருக்குமா? சகுண ஆன்மாவின் கண்ணிருக்குமா? முதலாவதுடன்படின் முன்போல் வியாகாததோஷமாம். இரண்டாவதுடன்படினும் இவ்வாறாராயத்தக்க தாம். அவ்விரண்டாவது குணத்தால் சகுணமாய் ஆன்மாவின்கண்ணே அவ்விரண்டா வது குணமுளதா? முதற்குணத்தாற் சகுணமாய் ஆன்மாவின்கண்ணே அவ்விரண்டா வது குணமுளதா? மூன்றாவது குணத்தாற் சகுணமாய் ஆன்மாவின்கண்ணே அவ்விரண்டாவது குணமுளதா? முதற்பக்ஷத்தை யுடன்படின் முன் போல் ஆன்மாசிரய தோஷமாம். இரண்டாவதுபக்ஷத்தை யுடன்படின் பிரதமகுண விசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண்ணே அவ்விரண்டாவது குணமிருக்கும், அவ்விரண்டாவது குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண்ணே அப்பிரதம குணமிருக்கும் என அன்னியோ ன்னிய ஆசிரயதோஷமாம். மூன்றாவதுபக்ஷத்தை யுடன்படின் அம்மூன்றாவது குணமும் தன்னால் விசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண்ணே தானிருக்கின் ஆன்மா சிரயதோஷமாம். அம்மூன்றாவதுகுணம் இரண்டாவது குண விசிஷ்ட ஆன்மாவின்

கண்ணேயிருக்கின் அன்னியோன்னியாசிரயதோஷமாம். அம்மூன்றாவது குணம் பிரதம குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண்ணிருக்குமாயின் அம்மூன்றாவது குணம் பிரதமகுண விசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண்ணிருக்கும் அப்பிரதமகுணம் இரண்டாவது குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண்ணிருக்கும். அது மூன்றாவதுகுண விசிஷ்ட ஆன்மா வின் கண்ணிருக்கும் அது பிரதமகுண விசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண்ணிருக்கும், என இவ்வாறு சக்கிரம் போலப் பிரமணரூப சக்கிரிகைத்தோஷமாம். அம்மூன்றாவது குணம் நான்காவது குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண்ணிருக்கும், அது ஐந்தாவது குணவிசிஷ்ட ஆன்மாவின்கண்ணிருக்கும் இவ்வாறு மேலும் மேலும் குணங்களை யுடன்படலால் அனவஸ்தா தோஷப்பிராப்தியாமாதலின், அந்தச் சைதன்யரூபப் பிரகாசம் குணரூபமாய் ஆன்மாவின்கண்ணேயிராதாம். அல்லது, ஆன்மாநந்தம் சைதன்யப் பிரகாசம் என்னுமிரண்டன் மத்தியில் ஒருகால் ஒன்றன்கண் நித்தியத் தன்மையேனும் அநித்தியத்தன்மையேனும் ஆகுமாயின் அவ்விரண்டிற்கும் பரஸ்பர சம்பந்தமே சம்பவியாதாம் ஏனெனின். இவ்வுலகத்தே யோக்கிய பதார்த்தத்திற்கு யோக்கிய பதார்த்தத்தோடே சம்பந்தமாம் அயோக்கிய பதார்த்தத்தோடு சம்பந்த மாகாதாம்; ஆதலின், அவ்விரண்டின் சம்பந்த சித்தியின் பொருட்டு அவ்விரண்டி ற்கும் நித்தியத்தன்மையேனும் அநித்தியத்தன்மையேனும் அங்கீகரித்தல்வேண்டும். ஆண்டு ஆன்மாவின் அநித்தியத்தன்மையின்கண்ணே முன்னர்க் கிருதநாசம் அகிருதாப்யாகமரூப இரு தூஷணங்களினடைவைக் கூறிவந்தேம். அவ்வாறே பிரகாசம் அநித்தியமென்பதன்கண்ணும் முன்னர்த் தூஷணங்கூறி வந்தேம். அவ்விரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் சம்பந்தமே யங்கீகரியாவிடின் அவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே எப்போதும் பிரகாசாபாவம் அங்கீகரிக்கவேண்டி வரும், அவ்வாறுவால் முற்றினும் முரணாம்; ஏனெனின், அதன்கண்ணே ஒரு கால் பிரகாச அபாவமிருக்குமாயின் நம்மனோருக்கு அவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவின் அத்தியந்தம் பிரியரூபமாய் பிரதீதி உண்டாகக்கூடாது. ஆனாலங்ஙன் பிரதீதியோ ஆகின்றது; ஆதலின், அவ்வான்மவடிவ ஆநந்தம் பிரகாசத்தோடு நித்தியசம்பந்தமுடைய தாமென வறியப்பெறும். இப்போது ஆநந்தம்; பிரகாசம் என்னுமிரண்டற்கும் அபேதம் சித்தஞ்செய்யும் பொருட்டு முதலில் அவ்வாநந்தத்தே ஆன்மரூபத்தன்மையானே நித்தியத்தன்மையைச் சித்தம் செய்வாம். அவ்வாநந்தம் ஒரு கால் ஆன்மாவினும் வேறாயின் அவ்வாறாய் அது அத்தியந்தம் பிரியரூபமாகாதாம்; மற்றோ, ஆநந்தத்தினும் வேறாய் அது துக்கரூபமாகும்; அல்லது, மாலை சந்தனவனிதா தியைப்போல் அது சுகசாதனமாகும்; துக்கவடிவமேனும் சுகசாதனமேனு மாவதின் கண்ணே ஜீவர்கட்கு நிரதிசயப்பிரீதி யுண்டாகாதாமாதலின், ஆன்மாவின் கண்ணும் ஜீவர்கட்கு நிரதிசயப்பிரீதி யுண்டாகலாகாது. ஒருகாலும் எனக்கபாவமின்றாம்; மற்றோ, யானெப்போதுமிருக்கின்றேன் என்னும் நிரதிசயப்பிரீதி சர்வலோகரின் ஆன்மாவின்கண்ணே காணவருமாதலின் ஆநந்தம் ஆன்மவடிவமேயாம். ஆன்மாவையுண்டாக்குக் காரணமியாதொன்று மின்றாமாதலின் அது நித்தியமாம், அந்நித்திய ஆன்மாவினும் அவ்வாநந்தம் அபின்னமா மாதலின் அவ்வாநந்தமும் நித்தியமேயாகும், அதனோடு அநித்தியப்பிரகாச சம்பந்தம் சம்பலியாதாமாதலின் அந்தப்பிரகாசத்தையும் நித்தியமே யென அங்கீகரிக்க வேண்டிவரும், அநித்தியமென வங்கீகரிக்கின் அவ்விரண்டற்கும் சம்பந்தங்கூடாதாம். பிரகாசசம்பந்தமின்றி வஸ்துவின் விளக்க முண்டாகாதாதலின் பிரகாசசம்பந்தமற்ற அவ்வான்மாநந்தம்

ஒருகாலும் பிரதீதியாகாதாம். இவ்வுலகத்தே அஞ்ஞாதபதார்த்தத்தே எஜ்ஜீவனுக்கும் பிரீதியுண்டாகாதாம்; மற்றோ, ஞாதபதார்த்தத்தின்கண்ணே யாவருக்கும் பிரீதியுண் டாமாதலின் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை அறியாது நம்மனோர்க்கு அதன்கண்ணே பரமப்பிரீதி யுண்டாகாது; ஆனால், பரமப்பிரீதியே காணவருகின்றதாதலின் பிரகாசத் தையும் ஆநந்தம்போல் நித்தியமேயென வுடன்படல் வேண்டும். அல்லது, கடாதிகளின் ஞானம் நேத்திராதிகரணங்களாற் சன்னியமாவதே போல் அவ்வாநந்த ஞானம் எக்காரணத்தாலும் ஜன்னியமன்றாம்; ஏனெனின், யாது எதனோடு சம்பந்தி த்து அதன் ஞானத்தை யுண்டாக்குமோ அது அதன் ஞானத்தே காரணமாகும். நேத்திராதி இந்திரியங்கள் கடாதிகளோடு சையோகாதி சம்பந்தமுற்றுக் கடாதிகளின் ஞானங்களை யுண்டாக்குமாதலின் அவை அவற்றின் ஞானத்தே கரணங்களாம். அதுபோல், ஆநந்தத்தோடு எப்பதார்த்தத்திற்கேனும் சம்பந்தமுண்டாகு மாயின் அது அதன் ஞானத்தே கரணமாம்; ஆனால், அதனோடு எவ்வநித்தியபதார்த்தசம்பந்தமுஞ் சம்பவியாதாம். இவ்வாநந்தசொரூபஆன்மா இயல்பாகவே அசங்கமாமாதலின் இது எதனோடுஞ் சம்பந்தமுறாது; ஆகையால், ஆநந்த ஞானத்தே எவ்வனான்ம பதார்த்தத்திற்கும் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - அவ்வாநந்த ஞானத்தே மனத்திற்கே கரணத்தன்மையாம்.

சமாதானம்: - அவ்வாநந்த சாக்ஷாத்காரத்தின்கண்ணே மனத்திற்கே கரணத் தன்மையாமாயின், இவ்வுலகத்தே கரணமாவனவெல்லாம் ஒருகர்த்தாவை யவசி யம் பேக்ஷிக்கும். குடாராதிகரணம் புருஷனை யபேக்ஷிப்பதேபோல் மனமாங்கரண மும் கர்த்தாவின பேக்ஷையை யவசியஞ்செய்யும். ஆண்டு அந்த ஞானரூபக் கிரி யையின் கண்ணே ஆன்மாவிற்குக் கர்த்தாரூபத்தன்மையா? கரணரூபமனத்திற்கே கர்த்தாரூபத்தன்மையா? முதற்பக்ஷம் பொருந்தாது, ஏனெனின், யாது எக்கிரியை யின் கருமமாமோ அது அதன் கண்ணே கர்த்தாரூபமாகாதாம். தரிசனரூபக்கிரியை யின் கருமமாய் கடம் அதன்கர்த்தாவாகாததேபோல ஞானரூபக்கிரியையின் கரும மாய் ஆநந்தான்மா அதன் கண்ணே கருத்தாவாகாதாம். இரண்டாவதுபக்ஷமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், யாது எப்போது எக்கிரியைக்குக்கரணரூபமாமோ, அது அப்போது அதற்குக் கருத்தாரூபமாகாதாம். வெட்டுதலாகிய கிரியைக்குக் கரணமாகிய குடாரம் அக்கிரியைக்குக் கர்த்தாவாகாததே போல் ஞானரூபக் கிரியையின் கண்ணே கரணமாயமனம் அக்கிரியையின்கண்ணே கர்த்தாரூப மாகாதாம். அக்கிரியையின் கண்ணே மனத்திற்குக் கர்த்தாத்தன்மை யுடன்படின் அதன் கண்ணே அதற்குக் கரணரூபத்தன்மை சித்தியாதாம்.

கருத்திதுவாம்: - கர்த்தா உபகாரியமாம், கரணம் உபகாரகமாம், உபகாரத்தைப் பெறுவது உபகாரியமாம், உபகாரஞ்செய்வது உபகாரகமாம். அவ்விரண்டு தன்மைகளும் ஒரு போது ஒன்றன் கண்ணேயிராதாம். அல்லது, என் மனம் இவ்வஸ்துவின்கண்ணே சென்றது, என் மனம் இவ்வஸ்துவையடைய இச்சித்தது என்னும் சர்வலோக அனுபவத்தால் மனத்தின் கண்ணும் ஞானவிஷயத் தன்மை தோற்றும். அதன் கண்ணே இவ்விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாம். மனத்தை விஷயஞ் செய்யும் ஞானத்தின்கண்ணே யாது காரணமாம். நேத்திராதிகள்

காரணமா? மனம் கரணமா? முதற்பக்ஷஞ்சம்பவியாது, ஏனெனின், அவையோ பாகிய ஸ்தூலகடாதிபதார்த்தங்களின் ஞானத்தே கரணமாம்; ஆந்தரபதார்த்த ஞானத்தே அவைகட்குக் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். இரண்டாவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அம்மனம் ஞானரூபக்கிரியையின் கர்மரூபமா மாதலின் அதன் கண்ணே மனத்திற்குக் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். கருமத்திற்குங் கரணரூபத்தன்மையாமாயின், கடஞானத்தே கடத்திற்கும் கரணத்தன்மையாதல் வேண்டும், ஆனால், அவ்வாறாவதின்றாம்; மற்றோ, கடாதிஞானத்தே நேத்திராதி கட்கே கரணத்தன்மையாமாதலின் மனத்தை விஷயஞ்செய்யும் ஞானம் எக்கரணத்தானும் பிறப்பதன்றாம்; மற்றோ, அது நித்திய ஆன்மஸ்வரூபமே யாமாதலின், ஆநந்தம், பிரகாசம், ஆன்மா என்னும் மூன்றற்கும் ஒரேபொருளா மெனத் துணியப்பெறும். இவ்வாறாராயவே ஆன்மாநந்தம் தோற்றுகின்றது தோற்றவில்லையென்னும் ஐயம் சம்பவியாதாம். இப்போது ஆன்மாநந்தத்தின் விபரீதமான பக்ஷத்தைக் கண்டிக்கும் பொருட்டு அதன் காரணவிசாரஞ் செய்வாம்: - அவ்வான்மாநந்தம் எந்நிமித்தத்தால் விபரீதப் பிரதீதியாம். ஆண்டு, அவ்வாநந்தத் தின் கண்ணேயுண்டாம். ஆன்மாவின் பேதப்பிரதீதியும், ஞானவிஷயத்தன்மைப் பிரதீதியும், விஷயப்பிராப்தியாலாம் ஜன்யத்தன்மைப் பிரதீதியும், அதன்கண்ணே விபரீதத்தன்மைகளாம்; ஏனெனின், எதற்கு யாதுண்மைவடிவமாமோ அது எதன் ஞானத்தே தோற்றாதோ அது விபரீதஞானமாம். இரஜ்ஜுவின் கண்ணே யுண்டாம் இது சர்ப்பம் என்னும் ஞானத்தே இரஜ்ஜுவின் உண்மைவடிவம் தோற்றாதாமா தலின், விபரீதஞானமாம். இதுபோல், விஷயபாவமற்ற ஆன்மஸ்வரூப நித்திய ஆநந்தத்தின்கண்ணே ஆன்மாவின் பேதத்தை விஷயம் செய்யும் ஞானமும், அவ்வாநந்தத்தே விஷய ரூபத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் ஞானமும், அவ்வாநந்தத்தே விஷயஜன்னியரூபத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் ஞானமும் விபரீதஞானமாம். விபரீதஞானமாவனவெல்லாம் பொய்யேயாகும். சுத்தியின் கண்ணே இரஜதஞானமும், இரஜ்ஜுவின்கண்ணே சர்ப்பஞானமும் விபரீதரூப மாதலின் மித்தைவடிவமாவதேபோல, ஆன்மஸ்வரூப ஆநந்தத்தே பேதத்தையும் விஷயத்தன்மையையும் ஜன்னியத்தன்மையையும் விஷயஞ்செய்யும் விபரீத ஞானமும் பொய்யேயாகும். காரியசமான வியற்கையையுடைய பொருளே காரண மாம். கடசமான வியற்கையதாய் மண் கடகாரணமாவதுபோல், அப்பொய் ஞானங்களின் காரணமும் மித்தையேயென அங்கீகரிக்க வேண்டும். சத்தியபதார்த்த த்தின்கண்ணே மித்தியாஞானத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். இத்தகைய மித்தை வடிவம் மாயையன்றி வேறு கிடையாதாம். ஆகையால், அப்பொய்ம்மாயை யே அப்பொய்விபரீதஞானங்கட்குக் காரணமாம். இவ்வாறாய் விசாரமே சாங்கிய மாம். ஹே சந்நியாசிகளே! அதிகாரியானவன் இவ்விசாரத்தைச் செய்க. செய்யவே காரியசகித மாயையினும வேறாய் சுயஞ்சோதி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் சாக்ஷாத் காரமாம். இத்துணையால் சாங்கியோபாயம் கூறப்பெற்றது. இப்போது யோகோபாயம் கூறப்பெறும்: - ஹே சந்நியாசிகளே! யாகதானாதிரூப பாகியகரும மும் உபாசனைவடிவ ஆந்தரகருமமும் யோகமெனபெறும். அதனால், அதிகாரி மனந் தூயதாயின் அவனுக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரமாம். ஆகவே அவித்தையழியும், அழியவே காமக்குரோதாதி சர்வ பாசங்களும் நாசமாம். இவ்வாறு அந்நிட்காம கருமரூப யோகமும் சித்தசுத்திவாயிலாய் ஆன்ம அடைவிற்கே சாதனமாம்.

இவ்வாறு சாங்கியயோகரூப உபாயத்தால் உண்டாய் பிரஹ்மஞானத்தால் அதிகாரிக் குச் சுயஞ்சோதியான்மாப் பிரதீதியாம். அதனைச் சூரிய சந்திராதி தேஜசுக்கள் பிரகாசியாவாம்; மற்றோ, மாறாகச் சுயஞ்சோதி யான்மாவே அவற்றைப் பிரகாசிக் கும்.

கருத்திதுவாம்: - இரவிமதியாதி வெளியொளிகளை யொளிர்விக்கும் சிதாபாசனோடு கூடிய அந்தக்கரணவிருத்திஞானமும் ஆன்மாவைப் பிரகாசியாதாம்; மற்றோ, அதுவே அதனை யொளிர்விக்கும். விருத்திஞானமும் ஆன்மாவை விளக்காதெனின், விருத்திஞானவிஷயமாய் சூரியாதி பாகிய ஜடவொளிகள் ஆன்மாவை யொளிர்வியா என்பதன் கண்ணே யாது கூறற்குளது. இத்தகைய ஆன்மாவே சர்வஜீவர்களின் ஹிருதயதேயத்தின்கண்ணேயிருக்கின்றது, மூவுலகத்தின் கண்ணுமிருக்கின்றது. அதுவே ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் காரியசகித அவித்தையை நாசம் செய்வதாய் ஹம்ம்சம் என்னும் நாமத்தைப் பெறும். அதுவே வடவாக்கினிரூபமாம். ஜாடராக்கினிரூபமாம். விராட்டுரூபமாம். இத்தகைய பரமான் மாவை அதிகாரி தன்னான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கின் சம்சாரரூப மிருத்தியு வை யுல்லங்கனஞ்செய்து பிரஹ்மபாவத்தையடைவன். யான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் ஆன்மஞானமின்றி வேறொரு உபாயம் பிரஹ்மபாவத்தையடைய இன்றாம்; மற்றோ, அவ்வபேத ஞானமே அதன் சாதனமாமாதலின், முமுக்ஷுக்கள் சிரவணாதி சாதனங்களால் பிரஹ்மஞானத்தை யவசியம் சம்பாதிக்குக. அச்சாதனங் களாலறியப்பெறும் பரமான்மா, சம்பூரண சராசர வுலகைச் சாமானிய ரூபத்தானும் விசேஷரூபத்தானும் அறிவதாம், சர்வ ஜகத்தின் காரணமாம், காலத்திற்குங் காலமாம், சர்வ குணங்ளோடுகூடியதாம், க்ஷேத்ரஞ்ஞ ஜீவனுக்கும் மாயைக்கும், மாயையின் சத்துவாதி குணங்கட்கும் பதியாம், ஜீவர்களின் அறம்பாவங்கட்குச் சுகதுக்க பலத்தைக்கொடுக்கும் பந்தமோக்ஷகாரணமாம், ஜகத் வியவஸ்தையைச் செய்வதாம், ஜகத்தைக் காப்பதாம், பிரபஞ்சவடிவமாய்க் காணப்பெற்ற அது ஜீவர்கட்குப் பந்தத்தைக் கொடுக்கும், ஜன்மமரணாதி விகாரமற்றதாய்க் காணப் பெற்ற அது மோக்ஷரூப அமிருதத்தைத்தரும். தனது ஞானவடிவத்தே நிலைபெற்ற தாய்ச் சர்வ ஜகத்தையுங் காக்கும், யாவற்றையுந் தன்னாணைக்குள் நடாத்தும். அதன் ஐசுவரியத்தினும் அதிக ஐசுவரியமுடையது யாதொன்றுமின்றாம். இத்தகைய பரமான்மாவே அதிகாரிகள் தங்கள் ஆன்மவடிவமென அறியத்தகுதியதாம். ஹே சந்நியாசிகளே! யாம் அப்பரமான்மாவின் எப்பிரார்த்தனையால் ஆன்மசாக்ஷாத் காரத்தை யடைந்தேமோ அதனை நீங்கள் கேட்பீர்களாக: - அப்பரமான்மா முன்னர் ஹிரண்ய கருப்பரையுண்டாக்கி அவருக்கு நான்கு வேதங்களோடு கூட ஞானத்தைக் கொடுத்தது, அது கேவலம் ஆன்மஞானத்தானேயடையத்தக்கதாம். அத்தகைய பரமான்மாவின் சரணத்தை முமுக்ஷுக்களாய் யாம் அடைவுற்றேம் அது ஹஸ்த பாதாதி அவயவமற்றதாம், கிரியையற்றதாம், சாந்தஸ்வரூபமாம், சுகரூபமாம், சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மவடிவமாம், சர்வ தோஷங்களுமற்றதாம், காரணமற்றதாம், மோக்ஷரூப அமிருதத்தைச் சேதுவைப்போலத் தாரணை செய்வதாம். காஷ்டங்க ளைத் தகித்து அக்கினி தன்ஸ்வரூபத்தே நிலைபெறுவதேபோலக் காரியசகிதமாயை வடிவ உபாதியற்றதாய்த் தன்னத்விதீயரூபத்தின்கண்ணே ஸ்திதமாம். அத்தகைய அத்விதீயப் பரமான்மாவின் சரணத்தை முமுக்ஷுக்களாகிய யாம் அடைந்துளேம்.

இவ்வாறு யாம் பரமாத்மாவைப் பிரார்த்தித்தபோது அது கிருபை கூர்ந்து எம்பொருட்டு மோக்ஷகாரணரூப ஆன்மஞானத்தைக் கொடுத்தது அதன் மகிமையால் யாம் அதனை எமதான்மவடிவமாயறிந்தேம். அதன் ஞானமின்றி ஜீவர்கட்கு ஒருகாலும் மோக்ஷவடைவுண்டாகாதாம். இப்போது ஆன்மஞான மின்றி மோக்ஷ அடைவின் அபாவம் நிரூபிக்கப்பெறும்: -ஹே சந்நியாசிகளே! இத்தேகதாரிகள் தோலைப்போல் ஆகாசத்தை ஒருங்கு சேர்ப்பராயின் ஆன்ம ஞானமின்றியே மோக்ஷத்தையடைவர்; ஆனால், அவ்வாறு முடியாததேபோல் ஆன்மஞானமின்றி மோக்ஷப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்.

மேலெப் போதிந்த மாநுடர் மிண்டியே
தோலைப் போலச் சுருட்டுவர் கம்மினை
யேலப் போது சிவனரு ளின்றியே
மாலைப் போழ்ந்து மனும்பெரு மின்பமே.

(பொருள்.) இம்மனுடர் எக்கால் தோலைப்போல் ஆகாசத்தை யொருங்கு சேர்ப்பரோ அக்கால் பரமான்மாவையறியாது இவர்க்கு ஜன்மமரணாதி துக்கங்களின் நிவிருத்தியுண்டாம். ஹே சந்நியாசிகளே! எவ்வாநந்தஸ்வரூப சுயஞ்சோதியான்மா வை யாமுபதேசித்தேமோ அதுவே முமுக்ஷுக்களாலறியத்தக்கதாம், அதுவே தனது மாயாசக்தியால் சர்வஜகத்தின் உபாதானகாரணமாம், உமக்கும் எமக்கும் அன்னிய ஸ்தாவரஜங்கம ரூபஜகத்திற்கும் ஆன்மவடிவமாம், சர்வபேதமுமற்றதாம். தூய ஆகாசத்தே நானாவகை மேகம் கற்பிதமாவதேபோல், பரமான்மாவின் கண்ணே முற்கூறிய காலாதி காரணங் கற்பிதமாம். மயங்கியோனுக்குக் ககனத்தே கந்தர் வாகாம் பிரதீதியாவதேபோல் அவிவேகிகட்குப் பரமான்மாவின்கண்ணே மாயாசகித ஜகத்தானது தோற்றும். கனவின்கண்ணே ஒருவனேயாய்க் கனாக்காண்போன் அநேகரூபனாவதேபோல இப்பரமான்மாவொன்றே அவித்தியாதோஷத்தால் அநேக ரூபமாம். துயிலின்கண்ணே நேத்திராதிகளும் உருவமுதலியனவும் இலயமாகவே சம்சாரி ஒரு சிறிதுந் துவைதப்பிரபஞ்சத்தைக் கண்டிலாததே போல், மோக்ஷ அவஸ்தையின் கண்ணே ஆன்மஞானத்தாற் காரியசகித அவித்தை நாசமாகவே அறிஞன் சிறிதுமாத்திரையும் துவைதப்பிரபஞ்சத்தைக் கண்டிலன். நனாவவஸ்தை யையடைந்த ஜீவர்கட்குச் சர்வ கனாப்பொருள்கள் இலயமாவதே போ!, ஆநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவின் ஞானத்தால் அதிகாரிகட்குச் சம்பூரணப் பிரபஞ்சம் இலயபாவ த்தையடையும். இத்தகைய ஆன்மஞானத்தை அதிகாரிகள் அவசியம் சம்பாதிக்க வேண்டும். இப்போது ஆன்மஞானத்தின் துர்லபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெறும்: - ஹே சந்நியாசிகளே! யாமுபதேசித்த ஆன்மஞானம் அத்தியந்தந் துர்லபமாம்; ஏனெனின், அதனையடையும் பொருட்டு மனுஷர் நானாவகைத் தவம்புரிந்து மகிழ்வித்த தேவதைகளும் அவர்கட்கு ஆன்மஞானோபதேசம் செய்வதில்லை; மற்றோ, வேறு அநேக வரங்களைக் கொடுப்பர். அவற்றான் மகிழ்வை யடையாத அதிகாரிகட்குச் சாத்தியபாசத்தாற் கட்டப்பெற்ற தேவதைகள் ஆன்ம ஞானத்தை யுபதேசிப்பர். பூர்வம் சத்தியபாசத்தாற் கட்டுப்பட்ட யமராஜா நசிகேதாவிற்குப் பிரஹ்மவித்தை யினுபதேசத்தைச் செய்தனர். இவ்வார்த்தையை நீங்களும் தவமகிமையாலறிவீர்கள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இப்பிரஹ்மவித்தை இங்ஙன் துர்லபமாயின் சபையின் கண்ணேயிருந்து தாங்கள் இதனை யெங்கட்கு ஏன் உபதேசிக்கின்றீர்கள்.

சமாதானம்: - ஹே சந்நியாசிகளே! இது அத்தியந்தந் துர்லபமாயினும் எவ்விசாரத்தாலிதனையுங்கட் குபதேசித்தேனோ அவ்விசாரத்தைக் கேளுங்கள்: - இவ்வதிதி சந்நியாசிகள் எமது ஆசிரமத்தை யடைந்துளார், பிரஹ்மவித்தைக்கும் அதிகாரிகளாயிருக்கின்றனர் யாம் இவர்கட்குப் பிரஹ்மவித்யோபதேசஞ் செய்யா விடின் எம்மையொழித்து வேறு யாவரிவர்கட்கு இதனை யுபதேசிப்பர்; மற்றோ, எமக்குச் சமான பிரஹ்மவேத்தாத்தன்மை வேறு யாரிடத்தேயும் நிச்சிதமின்றாம். தத்யங் அதர்வண இருஷியைப்போல் யாமும் சர்வ ஜீவர்களின் உபகாரப்பொருட்டே பிரவிருத்தித்தேமாதலின், இவ்வதிதி சந்நியாசிகளினின்றும் இது இரகசியமாய் வைத்தல் எமக்குத் தகுதியன்றாம்; என எமதுளத்தேயாராய்ந்து யாம் உங்கட்கு இவ்விரகசியப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தேம்; அல்லது, எவ்வறிஞன் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவித்தைபினுபதேசத்தைச் செய்கின்றானோ அவன்மீது பாமேஸ்வரரும் கருணை செய்வர் என்பதனானும் யாம் உங்கட்கு இந்தக் குகியப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தேம். இவ்வார்த்தையைக் கீதையின்கண்ணும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானருளிச் செய்துளார்: -

எல்லாப் பொருட்கும் பரமாமிப் பொருளை யென்னன் பர்க்கிசையச்
சொல்லாற் றெரிவிப் பவரென்பா லன்புதுன்னி யெனையடைவர்
நல்லார் களின்மற் றெனக்கினிய நன்மை செய்கின் றாருமவ
ரல்லா தவரிப் பொழுதுமிலை மேலு மவர்க ளுளராகார்.

(பொருள்.) ஹே அர்ச்சுன! உனக்கு யாம் பரம, குகியமாகிய ஆன்மஞானத்தை யுபதேசித்தேம். இதனை எவ்வறிஞன் எமது பக்தர்கட்குக் கொடுக்கின்றானோ அவன் எம்மிடத்தே பரமபக்தியைச் செய்தவனாய் எம்மிடத்தே ஐக்கியமாவன் இதன் கண்ணே சிறிது மாத்திரையும் ஐயமின்றாம். அத்தகைய அறிஞனன்றி இம் மனுஷரு ள்ளே எம்மனுஷனும் எம்மை மகிழ்விப்பவனில்லை; மற்றோ, அவ்வான்ம ஞானோ பதேசம் செய்யும் அறிஞனே எம்மை மகிழ்விப்பவனாவன் எமக்கும் அவ்வறிஞனி னும் வேறாக மற்றெப்பொருளும் இவ்வுலகத்தே பிரியமுடையதாகாதாம்; மற்றோ, அவ்வறிஞனே எமக்கு அத்தியந்தம் பிரியமுடையவனாவன்.

ஸ்ரீ குரு கூறல்: - ஹே குழந்தாய்! அந்தச் சுவேதாசுவதரரெனப் பெயரிய மகரிஷி அச்சந்நியாசிகட்கு அந்தப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்து மௌனமாயி ருந்தனர். வேதவேதாங்கங்களின் கருத்தையறிந்த அம்மகரிஷியானவர் தவமகிமை யாலும் ஈசுவரப் பிரசாதத்தாலும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தையடைந்து தமதாசிரமத்தே அதியாசிரமிகளாகிய சந்நியாசிகட்கு ஆன்மஞானத்தை யுபதேசித்தனர். இவ்வுலக த்தே பிரஹ்மசாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன் என்னும் மூன்றாசிரமிகளினும் பரமஹம்ச சந்நியாசி அதிகனாதலின் சுருதியின்கண்ணே அவர்கள் அதியாசிரமிக ளெனப்பட்டனர். அவர்கள் அவ்விருஷியிடத்தினின்றும் பிரஹ்மஞானத்தையடை ந்தனர். அது அத்தியந்தம் பவித்திரமாம், காரியசகித அஞ்ஞான நிவிர்த்திருப

மோக்ஷப்பிராப்தியின் காரணமாம், மோக்ஷ இச்சையையுடைய முனிகளாற் சேவிதமாம், வேதாந்தங்களில் குகிய ரூபமாய்க் கூறப்பெற்றதாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தே புராகற்பரூபமாய்க் கூறப்பெற்றதாம; எவ்வேதபாகத்தே பூர்வ விருத்த புருஷரின் சிருஷ்டி முதலிய வியவகாரம் கூறப்பெற்றுளதோ அது பூரா கற்பமாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தே பூர்வம் பிரஹ்மவேத்தாக்களாகிய பிராஹ்மணர்கள் ஜகத்காரண விசாரஞ் செய்யும் பொருட்டு இனிது கூடியதே புராகற்பமாம். ஹே மைந்த! எவ்விசாரத்தை மனத்தின்கண்ணே வைத்து அம்மகரிஷி மௌன முற்றனரோ அதை நீ கேள் : சமதமாதி சாதனங்களற்றவனும் விஷயங்களிலா சக்தியுற்றவனும் ஆயவன் ஒரு கால் ஒரு தயாளுவாகிய பிரஹ்மவேத்தாக் குருவின் சந்நிதியில் பிரஹ்மவித்தையையடையப் பிரார்த்தனை செய்த போதினும், அவர் அவ்விஷயாசக்தனுக்கு ஒருகாலும் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்கலாகாது. அவன் சமதமாதி சாதனங்களோடு கூடியவனாயினும் புத்திரபாவத்தாலும் சிஷ்ய பாவத்தாலுமிசானாயினும் அவனுக்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கலாகாது. அவர் ஏதாவது பிரதிஞ்ஞை முதலிய நிமித்தத்தால் பரவசமாயினும் குருபக்தி யற்றவனுக்குப் பிரஹ்மவித்தையின் உண்மைக்கருத்தை யொருகாலு முரைக்கலா காது. விவேகம் வைராக்கியம் சமாதிசட்சம்பத்தி முமுக்ஷுதை யென்னும் நான்கு சாதனங்களோடு கூடியவனும், பிரமாதமற்றவனும், பிரஹ்மவேத்தாவாகிய குருவைச் சாக்ஷாத் பரமேசுரரைப்போலக் காண்பவனும் ஆகிய குருபக்தனுக்கு ஆசிரியர் உபதேசம் செய்க. அத்தகைய குருபக்த அதிகாரியே பிரஹ்மவித்தையின் மோக்ஷரூப்பலத்தையடைவன். குருபக்தியற்றவன் ஒரு தெய்வயோகத்தால் அந்தப் பிரஹ்மவித்தையைக் கற்பினும் குருபக்தியில்லாவிடின் பிரஹ்மவித்தையின் சிரவணபலமுண்டாகாதாம்; மாறாக அக்குருபக்தியற்றவனுக்கு அனர்த்தமே யுண்டாம். இவ்வார்த்தை புராணாதிகளிலும் ஸ்ரீ வியாசபகவானாதியர் கூறியருளி யுள்ளார்: -

எவன் மயங்கிக் குரவனை யேனைய
கவரு மானவர் போனனி காண்பனோ
அவனி கத்தும்ப ரத்தும ணுத்துணைச்
சிவன்ற னாணை சுகஞ்செறி யானரோ.

(பொருள்.) யாவன்றனது பிரமாதத்தால் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கும் குருவை மற்றை மனுஷரைப்போலக் காண்பனோ அவனுக்கு இவ்வுலகத்தும் பரலோகத்தும் சிறிதுமாத்திரையும் சுகப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்; மற்றோ, அவனுக் கிரண்டுலோகத்தும் துக்கமேயுண்டாம்,

வாக்கி னான்மனத் தால்வபு வாலுயர்
நோக்கை நல்கிய நுண்குர வன்றனைத்
தேக்க வமதி செய்திடிற் கோரமா
நீக்க மின்றிர வுரவம் நேர்வனே.

(பொருள்.) யாவன் சரீர மனவாணிகளால் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுக்குங் குருவை அவமதிப்பனோ அவன் மகாகோரரௌாவ நரகத்தையடைவன். ஈண்டுத் தன் தேகத்தால் குருவைத் துயருறுத்தல் சரீர கிருத அவமானமாம், தன் மனத்தில் குருதூஷணத்தைச் சிந்தித்தல் மனோகிருத அவமானமாம். தன்வாணியால் குருவை நிந்தித்தல் வாணீகிருத அவமானமாம். ஆயிரந்தேட்குச் சமான விஷமுடைய அநேகஞ் சந்துக்களால் பூரணமாய் நரகம் ரௌரவமாம். . இத்தகைய நரகத்தே குருவை யவமதிக்கும் புருஷர் அடைவர்.

அக்கர மொன்றை யேனு மருஞ்சிவ வித்தை தன்னிற்
பொக்கமற் றருளுந் தேசி கேந்திரன் புகழை நாளும்
திக்கரம் புரியு மூடன் செகம்பிர ளயமாங் காறுங்
கக்கறு ரவுர வத்தே கதியற விருப்ப னன்றே.

(பொருள்.) பிரஹ்மவித்தையின் ஏகாக்ஷர மாத்திரத்தையும் உபதேசிக்குங் குருவை மதியாத மூடன் உலகம் பிரளயமாம் பரியந்தம் ரௌரவ நரகத்தே நிவாசம் செய்வன்.

கருத்திதுவாம்: - பிரஹ்மவித்தையின் ஏகாக்ஷர மாத்திரத்தை யுபதேசம் செய்யும் குருவை மதியாதவனும் பிரளய பரியந்தம் நரகத்தே வாசம் செய்வானா யின், சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்த குருவை மதியாதவன் அநேகம் பிரளயபரியந்தம் நரகத்தின்கண்ணேயிருப்பன் என்பதன்கண்ணே யாது கூறற்குளது.

செய்தநல் லுபகா ரத்தைச் சிந்தியா நன்றி கொன்றோன்
வெய்தினின் மறையோர்க் கொன்ற வெம்பனும் வெடித்துச் சேரும்
உய்தர லில்லா வெய்ய நரகமே யுறுவ னாண்டு
மைதவிர்த் தருளும் வள்ளன் மாறுகொள் தீய னன்றே.

(பொருள்.) செய்த உபகாரத்தை மதியாத செய்ந்நன்றி கொன்றவனும், பிராஹ் மணர்களை ஹனனஞ் செய்யும் பிரஹ்மஹத்தியனும் மரித்து எந்நரகாதி லோகங்க ளையடைவரோ அவற்றை இக்குருத்துரோகியானவன் மரித்தடைவன்.

வித்தையை யுபதே சிக்கும் வியன்குரு விற்குத் ரோகி
கத்தவன் பெரிய பாத கனுமுப் பாத கன்றான்
றத்தவ னரகந் தன்னிற் றசத கற்ப நின்றே
யெத்துறு மலத்தி லுற்ற கிருமியா யெழுவ னன்றே.

(பொருள்.) பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கும் குருவிற்குத் துரோகம் செய் யும் குருத்துரோகியே மகாபாதகனெனவறிக, உபபாதகனெனவுமறிக. ஈண்டுப் பிரஹ்மஹத்தி, மதிராபானம், பொற்களவு, குருஸ்திரீகமனம், என்னும் பாவங்ளைச் செய்பவர் மகாபாதகராவர். கோவதை முதலிய பாவங்களைச் செய்யும் புருஷன் உபபாதகனாவன். இத்தகைய குருத்துரோகியானவன் ரௌரவாதி நரகங்களை

யடைந்து அவற்றின்கண்ணே ஆயிர கற்பபரியந்தம் வாசம் செய்வன். அதன் பின்னர் அவன் விஷ்டையின் தண்ணே கிருமிசரீரத்தையடைவன். அல்லது, சாஸ்திரத்தின் கண்ணேயுள்ள வித்தைகள் யாவற்றையும் அடைவதன் கண்ணே குருவே காரணமா மாதலின் அதிகாரியானவன் ஸ்ரீ மகாதேவரைப் பூஜிப்பதே போல் ஸ்ரீ குருவையும் பூஜை செய்க. அல்லது, அதிகாரியானவன் சிவபூஜையினும் குரு பூஜையை அதிகமாகச் செய்க.

தெருளு றுசிவன் சினந்திடிற் றேசிகன் காக்கும்
அருளு ருக்குரு முனிந்திடி லரனரு ளானால்
இருள றப்புரி யிந்துசே கரன் றன் பூசையினும்
அருளி றைக்குறும் பூசையை யதிக மாற் றுகவே.

(பொருள்.) சிவபெருமான் முனிந்தருளுவரேல் அதிகாரியைக் குரு காப்பாற்று வர், குரு முனிந்தருளுவரேல் அதிகாரியைச் சிவபெருமான் காப்பாற்றாராதலின் அதிகாரியானவன் சிவ பூசையினும் குருபூசையை மிகுதியாகச்செய்க. அல்லது யாவன் அபிமானமிகுத்துத் தன்னாசிரியரை யவமதிக்கின்றனனோ அவனது பாவ நிவிருத்தி செய்யும் யாதொரு பிராயச்சித்தமும் இவ்வுலகின்கண்ணே யின்றாம்; ஏனெனின், பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவங்களை நீக்கும் பிராயச்சித்தம் தர்ம சாஸ்திரத் தின்கண்ணே காணப்பெறுகின்றது; ஆனால், குருத்துரோகியின் பாவ நீக்கப் பிராயச் சித்தம் எந்நூலின்கண்ணும் காணவருவதின்றாம். அல்லது, இவ்வுலகத்தே அன்னிய பாவிகளினும் பிரஹ்மஹத்தி செய்பவன் அதிகபாவியாவன், அவனினும் செய்த வுபகாரத்தை மதியாத செய்ந்நன்றி கொன்றவன் அதிகபாவியாவன், அவனினும் குருத்துரோகஞ்செய்யும் புருஷன் அதிகபாவியாவன்; ஏனெனின், அதிகாரிகட்குக் குருவே தாய்தந்தையராவர், குருவே தெய்வம், குருவே யுறவினர், குருவே மித்திரன், குருவே யுபகாரஞ்செய்யும் சுஹ்ருத்தாம், இத்தகைய குருவிற்குத் துரோகஞ் செய்யும் புருஷன் செய்ந்நன்றி கொன்றவனினும் அதிகபாவியாவன், இதன்கண்ணே யாதொரு ஆச்சரியமுமின்றாம். அல்லது, என்னுஞ் சுருதியின் கண்ணே பிரஹ்மவேத்தாப் பிரஹ்மமெனக் கூறப்பெற்றுளான்; ஆதலின், அதிகாரி யானவன் ஆன்மஞானத்தால் எந்தப்பிரஹ்மத்தை யடைவானோ அந்தப்பிரஹ்மம் பிரஹ்மவேத்தாக்குருவினும் அபின்னமாமாதலின், அவரை யவமானித்தலால் பிரஹ்மத்தையே யவமானித்ததாம். என்னுஞ் சுருதியின் கண்ணே ஆன்மாவிற்குப் பிரஹ்மத்தோடு அபேதங்கூறியிருத்தலின் பிரஹ்மத்தை யவமதித்தலால் ஆன்மா வையே யவமதித்ததாம். என்பது முதலிய சுருதியின் கண்ணே இவ்வெல்லாவுலகும் ஆன்மரூபமெனப்பட்டுளதாதலின், ஆன்மாவை யவமதித்தலால் சர்வஜகத்தையும் அவமதித்ததாம். அவ் வவமதிப்பாகிய ஹநநம் சஸ்திரஹநநத்தினும் அத்தியந்தங் கூர்மையதாம், ஏனெனின், சஸ்திரத்தால் ஹநநஞ்செய்யப்பட்டவன் க்ஷணமாத்திர துக்கத்தையடைவன்; ஒருகாலடையவுமாட்டான். அவமதிப்புவடிவசஸ்திரத்தால் ஹனனம் செய்யப்பட்ட புருஷன் ஸ்மிருதிவாயிலாய் மரணபரியந்தம் துக்கத்தை யடைவன்; ஆகையால், குருத்துரோகத்தால் சர்வஜகத்தையும் ஹநநஞ்செய்யும் குருத்துரோகிக்குச் சுகங்கிடைத்தல் அத்தியந்தந் துர்லபமாம். ஆகையால், தனது கல்யாணஞ் செய்யவிழைந்த அதிகாரி சரீரமனவாணியால் பிரஹ்மவேத்தாக்

குருவை மகிழ்விக்க வேண்டும். சிவாதிதேவதைகளின் பூஜைக்குச் சாவதானமா யிருப்பது போலவே குருபூஜையையும் சாவதானமாய்ச்செய்க. பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கும் குரு சீஷனுக்குச் சுபகாரியத்தைக் கூறினும், அசுபகாரியத்தைக் கூறினும் மகிழ்ந்தமனமுடன் செய்க அக்காரியம் செய்வதில் அவன் தனது சரீரரக்ஷையைச் சிந்தனஞ் செய்யற்க. சீஷனானவன் தனது செவிகளால் எப்போதும் குருவின் கீர்த்தியையே கேட்குக., தனது வாயால் எப்போதும் குருவின் ஸ்துதியையே செய்க. அவன் சமீபத்தே ஒரு துஷ்டன் பிரஹ்மவேத்தாக் குருவின் தோஷத்தைக்கூறின் அந்நிந்தகதுஷ்டனை ஆற்றலுள்ளவரை அவமானமே செய்க. அவனை யவமானஞ்செய்வதில் சமர்த்தற்றவனாயின், அவன் நிந்திக்குமிடத்தினின் றுந் தூரத்தே செல்க. செல்லச் சமர்த்தற்றவனாயின் குருநிந்தை கேளாவண்ணம், தன்செவிகளைப் புதைத்துக்கொள்க, ஆகையால், சுகத்தையிச்சித்த அதிகாரியான வன் சிவாதிதேவதைகளிடத்தே பக்திசெய்வதேபோல் இரவும் பகலும் சாவதானனா ய்த் தனது குரு பக்தி செய்க, அதனால் அதிகாரிகட்கு மோக்ஷரூபப் புருஷார்த்தப் பிராப்தியாம்.

தக்க நற்குர வன்றனைச் சிவனெனத் தானினைந் திடுவாருள்
புக்க லாகுமிங் குரைத்தமெய்ப் பரம்பொருள் புரணமாய் வெளியாக.

(பொருள்.) எவ்வதிகாரிக்குப் பரமான்மாவிடத்தே பரமபக்தியாமோ அது போலவே குருவினிடத்தாமோ அந்தக் குருபக்தசிகாமணிக்கே வேதாந்த சாஸ்திர பதார்த்தம் புத்தியின்கண்ணே பிரகாசிக்கும், அவனுக்கே தருமம், அருத்தம், காமம், மோக்ஷம் என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களுமுண்டாம். அல்லது பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தின்கண்ணே இவன் ஈசுவர ஆராதனத்தின்கண்ணும் வேதாத்தியயனத்தின் கண்ணும் சாவதானமா யிருந்தது போலவே குருபக்தியின் கண்ணே சாவதானமா யிருக்குக; ஏனெனின். பிரஹ்மசரியாதி சாதனத்தினின்றும் பிரஷ்டனாயினும் சீஷன்மீது குருவின் மகிழ்விருக்கும் பக்ஷத்தில் அவர் அச்சிஷனைப் பிராயச் சித்தாதி யுபாயங்களால் பரிசுத்தஞ்செய்யக்கூடும். குருபக்தியினின்றும் பிரஷ்டனா ய்க் குருகிருபை யற்றவனாயின் அவனைக்காப்பாற்ற எப்பிராயச்சித்தாதி யுபாயமு மின்றாம்.

வித்தையைத் தத்தஞ் செய்த வித்தகன் றன்னைச் செற்ற
எத்தனைத் தேவ ரெல்லா மௌள்ளுவர் கள்ள னென்றே
உத்தமப் புண்ணி யத்தை யுஞற்றினும் பாவ மேயாம்
அத்தினா லத்த னென்றே யருளிறை தனையே போற்ற.

(பொருள்.) பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கும் குருவையுபேக்ஷித்துத் திரும்பு வனாயின் அக்குரு கடாக்ஷமின்றி யவனைச் சம்பூரணதேவதைகளும் வெறுப்பர். அவன் ஒருகால் புண்ணியகருமஞ்செய்யினும் பாவரூபமேயாம். ஆகையால், தருமம், அருத்தம், காமம், மோக்ஷம் என்னும் நால்வகைப் புருஷார்த்தத்தையடைய இச்சையுடையவன் எல்லாவகையானும் தேவதையைப் போலக் குருவைப் பூசை செய்க. அல்லது, சமதமாதிகுணங்களோடு கூடியவனும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தோடு

கூடியவனும் ஆகிய ஜீவன்முத்த பரமஹம்ஸ சந்நியாசியும் எல்லாவகை யானும் தனது குருவைப் பூஜனை செய்க.

ஆயு ளுளவரை, தூய மறைமுடி
மேய குருசிவன், நேய முறுகவே.

(பொருள்.) எதுவரை இவ்வறிஞுனுக்காயுளுளதோ அதுவரை இவ்வறிஞனும் இம்மூன்றையும் அவசியம் வந்தனஞ் செய்தல் தகுதியாம், அவையாவன: - வேதாந் தசாஸ்திரம், அதனையுபதேசிக்கும் ஆசிரியர், ஈசுரர்.

கருத்திதுவாம்: - விதிநிஷேதமற்ற ஜீவன்முக்த சந்நியாசிகளும் குருவைப் பூசித்தல் அவசியம் தகுதியதாமாயின், அன்னிய ஆசிரமமுடையவர் குருவை யவசியம் பூசை செய்ய வேண்டும் என்பதன் கண்ணே யாது கூறற்குளது. ஆகையால், ஹே சந்நியாசிகளே! உங்கட்கு எமதுபதேசத்தால் ஆன்மசாக்ஷாத்கார முண்டாயினும் தத்தங்குருவைப் பூஜிப்பான் நீங்கள் குருசமீபத்தே அவசியஞ் செல்ல வேண்டும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வகையபிப்பிராயத்தை மனத்தின்கண்ணே வைத்துக் கொண்டு அந்தச்சுவேதாசுவதர மகரிஷியானவர் மௌனத்தை யடைந்திருந்தனர். அம்முனிவரின் அபிப்பிராயத்தையறிந்து அவ்வறிஞர்களாகிய சந்நியாசிகள் சுவேதாசுவதர முனியைத்தக்கவாறு துதிபுரிந்து தத்தமது குருவையடைந்தனர். ஹே குழந்தாய்! பூர்வம் பிரஹ்மவேத்தாப் பிராஹ்மணர்கள் ஜகத்காரணவிசாரஞ்செய்து மாயாசக்தியைத் தரிசித்து எந்தப்பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினரோ அதுவே அம்முனிவராற் சந்நியாசிகட்குக் கூறப்பெற்றதாம். அதுவே எம்மாலுனக் குபதேசித்த துமாம். இப்போதெப்பொருளைச் சிரவணஞ்செய்ய உனக்கிச்சையிருக்கின்றதோ அதனைக் கேட்பாயாக.

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

முன்னர் எட்டாவது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிஷத்தின் அருத்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர்வேதத்தின் கடவல்லியுபநிஷதர்த்தம் நிரூபிக்கப்பெறும். ஆண்டுப் பூர்வம் எட்டாவதத்தியாயத்தே பிரஹ்மவேத்தாப் பிராஹ்மணர் சுத்தப்பிரஹ்மத்தினும் வேறாய் மாயையின் வடிவத்தைக் காண்பித்த விசாரத்தைக் கேட்டுப் பரமாநந்தத் தையடைந்த சீஷன் மீண்டும் தன்னாசிரியர்பால் இவ்வாறு வினாவினன்: - ஹே பகவன்! இவ்வான்மபுராண முதலாவதத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்கு வேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷதர்த்தத்தைக் கூறியருளும் பொருட்டுச் சனகாதி இருஷிகளினதும், வாமதேவாதி சாத்விகீப்பிரஜைகளினதுமாகிய சம்வாதவாயிலாய் வைராக்கியாதி சாதனங்களோடு கூடிய நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். மாதாவின் உதரத்தின் கண்ணே வாமதேவரிருந்து தமதனுபவத்தை அதிகாரிகட்குக் கூறியதை யும் கூறினீர்கள். இரண்டாவது மூன்றாவதத்தியாயத்தே இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகீ யுபநிஷதர்த்தத்தை நிரூபித்தருளுவான், இந்திரப்பிரதர்த்தன சம்வாதத் தால் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், அஜாதசத்துருபாலாகி சம்வாதத்தால் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். நான்காவது ஐந்தாவது ஆறாவது ஏழாவது அத்தியாயங்களில் தாங்கள் யஜுர் வேதத்தின் பிருகதாரண்யக உபநிஷதர்த் தத்தை நிரூபிப்பான்; இரண்டு புருஷவம்சத்தினும் ஒரு ஸ்திரீவம்சத்தினும் உள்ள இருஷிகளின் பரஸ்பரபேதத்தையும் அபேதத்தையும் தத்யங் அதர்வண அசுவிநீகுமா ர இந்திர சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், அசுவிநீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தலால் தேவராஜா தத்யங் இருஷியின் மஸ்தகச் சேதஞ்செய்தமைபையும், பிரஹ்மவித்தைப் பிராப்திலோபத்தால் அசுவிநீ குமாரர் அசுவமஸ்தகத்தைத் தமதாசிரியரின் கழுத்தில் வைத்தமையையும், ஆசிரியர் மஸ்தகத்தை அசுவத்தின் கழுத்தில் வைத்தமையையும், ஜனகராஜாவின் யாகத்தே யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவருக்கும், ஆசுவலாதி யநேகம் பிராஹ்மணர்கட்கும் உண்டாய சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞுவற் கியரோடு துவேஷம்புரிந்த சாகல்லியருடைய மிருத்தியுவையும், யாஞ்ஞுவற்கிய ருக்கும் ஜனகராஜாவிற்கும் இருமுறைச் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்ம வித்தையையும் யாஞ்ஞுவற்கியருக்கும் மைத்திரேயிக்குமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞுவற்கியரின் சந்நியாசத்தையும் கூறினீர்கள். எட்டாவதத்தியாயத்தின்கண்ணே தாங்கள் சுவேதாசுவதாமுனிவருக்கும் சந்நியாசிகட்கு முற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையைக்

கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! எட்டாவதத்தியாயத்தின் ஈற்றில் தாங்கள் இவ்வார்த்தை கூறினீர்கள்; அதாவது, இந்தப் பிரஹ்மவித்தை அத்தியந்தந் துர்லபமாயது; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே அதிகாரிகள் பிரஹ்மவித்தையை யடையும் பொருட்டு நானாவகைத் தவம் புரிந்து மகிழ்வித்த தேவதைகளும் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிப்பதில்லை; மற்றோ, அதனினும் வேறாய் அநேகவகை வரங்களைக் கொடுத்து மகிழ்விப்பர். அவற்றின் அடைவான் மகிழாதார்க்கு அத்தேவதைகள் சத்தியவசனரூப பாசத்தாற் கட்டுப்பட்டவராய்ப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிப்பர். பூர்வம் அன்னியவாங்களாற் சந்தோஷமுறாத நசிகேதாவிற்குத் தருமராஜா பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசித்ததே போலும் எனக் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! இதன்கண்ணே எனக்கு இப்பொருள்கேட்ப விழைவெழுகின்றது. அதாவது, யமராஜா நசிகேதாவிற்கு எவ்வாறு பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தனர். அந்த நசிகேதாவானவர் எவ்வாறு யமலோகமுற்றார்? அந்தப் பிரஹ்மவித்தை எத்தகையது என்னும் எல்லா விருத்தா ந்தங்களையும் தாங்கள் எனக்குத் தயையோடுங் கூறுவீர்களாக. இவ்வாறு சிஷ்யனால் வினவப்பட்ட ஸ்ரீ குரு அவன் பொருட்டு வேதத்தின் கண்ணே விளம்பப் பட்டிருக்குங் கதையை யுபதேசிக்கத்துடங்கினர். ஹே குழந்தாய்! அருண இருஷி யின் புத்திரராகிய உத்தாலகரென்பவர் முன்னொருவரிருந்தார், அவர் சர்வ வேத வேத்தாப் பிராஹ்மணர்களிலும் மேன்மையர். இவ்வுலகத்தே அன்னதானத்தால் மகா கீர்த்தியையுடையவர். அதனானே சர்வ அர்த்தி ஜனங்களும் அவரை விரும்பினர். அத்தகைய அவர் ஒரு காலத்தே விசுவஜித்தெனப் பெயரிய யாகஞ் செய்யத் தொடங்கினர். அதன்கண்ணே, அவர் பிராஹ்மணர்கள் பொருட்டுத் தமது சர்வ தனத்தையுங் கொடுப்பதாய்ச் சங்கற்பித்தனர். அம்முனிவருக்கு நசிகேதாவெ னப் பெயரிய புத்திரர் ஐந்து வயதுடைய பாலகராயிருந்தனராதலின், அக்குழந்தை யிடத்தே அவருக்கு அதிகப் பிரியமிருந்தது. அவர் வீட்டில் மிகுதியாகக் கோக்களா கிய தனமே இருந்தனவாதலின் அவர் அவற்றை இரண்டாகப் பகுத்துப் பாலைத் தருவனவும் யௌவன அவஸ்தையோடு கூடியவும் ஆகிய மேன்மையாயவற்றைப் புத்திரன் பெயராற் செய்தனர். துர்ப்பல்விருத்த கோக்களைத் தன் பெயராற்செய்து அவற்றை மறையவர்க்குக் கொடுக்கத்தொடங்கினர். அவை அன்னபக்ஷணம் செய்வதன் கண்ணும் ஜலபானம் செய்வதன்கண்ணும் சமர்த்தற்றனவாம். உட்கொள் வதினும் சமர்த்தற்றிருப்பின் கருவைத்தரித்துப் பாற்கொடுக்குமென்பதன்கண்ணே என்ன ஆசையிருக்கின்றது. அத்தகைய வற்றைக் கொடுக்கத்தொடங்கும் போது, சுந்தரமாகிய கோக்களை எம்மைந்தருக்காக வைத்தனரோ அந்நசிகேதாவியல்பாயே சாஸ்திரதருமத்தே சிரத்தையுடையவர் ஐந்துவருடப் பாலகர். பிதாவின் மடிமீதிரு ந்து தந்தையின் அநுசித வியவகாரத்தைக்கண்டு தமதுளத்தே இவ்வாறாராய்ந்தனர்: - இவ்வுலகத்தே யாவன் எப்பிராணிக்குச் சுகத்தைச் செய்கின்றானோ அவன் இவ்வுலகத்தும் பரலோகத்தும் அச்சுகத்தையடைவன். துக்கத்தைச் செய்பவனும் அவ்வாறே துக்கத்தையடைவன் என்பது எல்லா நூல்களின் துணிவாம். என் தந்தை மறையவர்க்குக் கொடுக்க முயல்கின்ற விருத்த கோக்கள் பால் முதலியவற்றைக் கொடுத்து மறையவர்க்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கமாட்டா; மாறாக அவை பரணபோஷ ணச் சிந்தை வாயிலாய்த் துக்கத்தையே கொடுக்கும். இவற்றைத் தானஞ்செய்தலால் மறையவர்க்குத் துக்கத்தைக்கொடுக்குமெனது தந்தையும் துக்கத்தையேயடைவர்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே மறையவர்க்குத் துன்பமீபவன் சுகமற்ற பயத்தைக்

கொடுக்கும் லோகங்களையடைவன் எனச் சுருதியின்கண்ணேயுளது. ஆகையால், எனது தந்தை அந்நரகாதிலோகங்களை யடையாதபடி யான் விருத்த கோதானத்தை நிவாரணஞ் செய்வேனாகவும். அல்லது, என் தந்தை என் பொருட்டு வைத்த சுந்தரகோக்களை மறையவர்க்கேன் கொடுக்கின்றிலர்? என்னைச் சிந்தித்தலால் அவர்க்கு யாது பிரயோஜனம். அல்லது, மைந்தன், ஸ்திரீ, சுவர்ணம், கோ இவை முதலாகவுள்ள தனங்களெல்லாம் தனிகனுக்குப் பரலோக சுகசாதனமாயினன்றோ தனமெனக் கூறப்பெறும். பரலோக சுகப்பிராப்தியைக் கொடாத தனங் கேவலம் தனிகனைப் பந்தனஞ்செய்யும் இருப்புச் சங்கிலியேயாம். யான் இவரது மைந்தனாதலின் நூன் முறையே யானும் இவரது தனமேயாவேன். அல்லது, எம்மைந்தன் கண்டுகொண்டிருப்பத் தந்தைக்கு நரக துக்கப்பிராப்தி நிமித்தம் வந்து மைந்தன் அதை நீக்காவிடின் அவன் மைந்தனேயல்லன்; மற்றோ, தந்தையின் மலதுல்லியனே யாவனாதலின் யான் என்றந்தையை என்னைத் தானஞ்செய்வதன்கண்ணே யேவுவே னாகவும். புத்திரரூபதனமாகிய என்னைத் தாங்கள் எம்மறையவர்பொருட்டுக் கொடு க்கப்போகின்றீர் என யான் கூறுவேனாயின் என் மொழியைக் கேட்டு எனக்காக வைத்த அழகிய கோக்களைத் தானஞ்செய்ய வேண்டுமென்னும் எனதபிப்பிராயத் தையுணர்ந்து அவற்றைத் தானஞ்செய்வர். அல்லது, எனது கருத்தையறியாரேனும் என் மொழி கேட்டென்னைக் கேட்பர், அதன் பின்னர் யான் எனது கருத்தைக் கூறுவேனாகவும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு தமது மனத்தே யாராய்ந்து நசிகேதா வானவர் உத்தாலகரை நோக்கிக் கூறுவாராயினர்: - ஹே தந்தையே! இக்கோக்கள் தங்கள் தனமேபோல யானும் தங்கள் தனமாதலின், என்னை எம்மறையவருக்குக் கொடுக்கப் போகின்றீர்கள். ஹே மைந்த! இவ்வகை இரண்டு மூன்று முறை நசிகேதா கூறவே அம்முனிவர் நசிகேதாவின் பண்டிதத்தன்மை யபிமானத்தைக் கண்டு கோபமுடையவராய் இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே நசிகேதா! நீ யெனது நேயத்தை நிராதரஞ்செய்து பண்டிதத்தன்மையைக் காண்பிக்கின்றனை யாதலின், சர்வ ஜகத்தையும் அழிக்கும் மிருத்தியுவிற்குன்னைக் கொடுத்தேன். ஹே குழந்தாய்! அம்முனிவர் இவ்வாறு கூறவே நசிகேதா அவ்வசனத்தைக்கேட்டுத் தமது மனத்தே இவ்வாறாராய்ந்தனர். இவ்வுலகத்தே விசாரமற்ற தாமசிகள், தமக்கே துக்கந்தரும் வசனத்தைக் கூறிக்கொள்வதேபோல என்றந்தை தமக்கே துக்கத்தைக் கொடுக்கும் இவ்வசனத்தை ஏன் கூறினர்? ஏனெனின், மகன் மரித்தலால் தந்தை தாயர்க்குத் துக்கமுண்டாம். அதனைப் புத்திமான்கள் பிரஹ்மஹத்தியின் பலரூபமென்பர் எனது தந்தையும் எல்லா நூலுணர்ந்த புக்திமானாதலின், தமக்குத்தாமே புத்திர மரண ஜன்னிய துக்க அடைவையாதின் பொருட்டுச் செய்து, கொண்டனர் மிகவுமாச் சரியமாக விருக்கின்றது. அல்லது, என்றந்தை யென்னை யமன் பொருட்டுக் கொடுத்ததில் எனக்கு யாதொரு ஹானியுமின்றாம்; மாறாக எனக்கோ புண்ணியப் பிராப்தியே யாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே யுண்டாந் தேகங்களியாவும், ஒருகாலத்தே அவசியம் மிருத்தியுவின் வசமாம். இத்தகைய அவசியம் பவிக்குமர்த் தத்தே யான் தந்தையின் ஆணையைப் பாலனஞ்செய்து மிருத்தியுவை யடைவனா யின் இத்தருமத்தினும் மேலாய் வேறொரு தருமம் எனது கலியாண வேதுவாகா தாம்; மற்றோ, இது செய்வதே யவ்வேதுவாம்; ஆனால், எனது வியோகத்தால் எனது தந்தைக்கு மகா துக்கப்பிராப்தியுண்டாம். என்னை விடுத்து அவரொரு கணமாத்திரை யேனு மிருக்கார், அவர் துயரை நினைந்து எனக்கு மகாக் கிலேசமுண்டாகின்றதே

யன்றி எனது மிருத்தியுவாலெனக்குச் சிறிது மாத்திரையும் கிலேசமுண்டாக வில்லை. அல்லது, யான் பிதாவின் துக்கத்தை நோக்கி யம லோகத்தை யடையா திருப்பினும், அசிரத்தையோடு செல்லினும் அதமபாவத்தை யடைவேன்.

எண்ணும் வண்ண மியற்றுவ னுத்தமன்
வண்ண மத்திமன் வாய்சொலச் செய்பவன்
நண்ண தமன் நழுவிய நேயனாய்ப்
பண்ணு கிற்பனும் பண்ணுகி லானுமே.

(பொருள்.) இவ்வுலகத்தே மைந்தன் சீடன் என்பார் மூவிதமாவர். தந்தையுங் குருவும் எண்ணிய காரியத்தி னபிப்பிராயத்தை நிமித்தத்தாலுணர்ந்து கூறாமலே காரியத்தைச் சிரத்தையோடும் செய்பவர் உத்தமராவர் (1) அவர் கூறிய காரியத்தைச் சிரத்தையோடும் செய்பவர் மத்திமராவர் (2) கூறியதை அசிரத்தையாகச் செய்பவரும் செய்யாதவரும் அதமராவர் (3) ஆகையால், எனது தந்தைக்குரிய சீஷருள்ளும் மைந்தருள்ளும் யான் அதமனாகாது உத்தமனாகவேனும் மத்திமனாக வேனுமாக வேண்டும். அது தந்தையின் ஆணைப்படி நடத்தலானே யுண்டாம். அல்லது, இவ்வுலகை விடுத்து யான் யமலோகஞ்சேர்தலால் தருமராஜாவிற்கும் ஒருபயனுமில்லை, எனது பிதாவிற்கு மொருபயனுமில்லை; மாறாக எனது வியோக த்தால் எனது பிதா உன்மத்த அவஸ்தையை யடைவுற்றுப் பரமதுக்கத்தை யடைவராதலின் என்னை யமனுக்குக்கொடுக்கும் வசனங்கூறியது தமது துக்கத்தின் பொருட்டேயாம். அல்லது, எனது வியோகத்தின்பின்னர் எனது தந்தைக்குத் துன்புண்டாதலோ திண்ணமேயாம்; ஆனால், இப்போதே என் தந்தைக்குப் பரமதுக்கப்பிராப்தி யுண்டாகிவிட்டது; ஏனெனின், இவர் முகம் மிகவும் வாடி விட்டது, என்னை நோக்கிக் கண்ணீர் விடுகின்றனர், நேயத்தாலடிக்கடி தழுவிக் கொள்கின்றனர்; ஆகையால், எனது பிதா என்னேயத்தைவிடுமாறு ஒரு யுக்திபூர்வக வசனத்தைக் கூறுவேனாகவும், ஒரு கால் புத்திரவாஞ்சையால் தமது வசனத்தைப் பொய்யாக்கின் அப்பாவத்தால் நரகப்பிராப்தியுண்டாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகையாய் விசாரத்தைத் தமது மனத்தே செய்து நசிகேதாவானவர் உத்தாலகரைநோக்கிக் கூறுவாராயினர்: - ஹே தந்தையே! பிறந்தது முதல் தாங்கள் பொய்யொன்றும் புகன்றிலீர், அத்தகைய தங்களுடைய சத்தியத்தன்மையை யாராய்ந்து பாருங்கள். தங்கள் குலத்தேயுண்டான பிதாபிதாமகாதி விருத்தர் மரணத்தையுறினும் பொய் பேசிலர் அத்தகைய விருத்தரையெண்ணிப்பாருங்கள்; தங்கள் வம்சசமானமாய்த் தத்யங் அதர்வணாதி சத்தியவாதிப் பிராஹ்மணருண்டாயினர், மற்றைய க்ஷத்திரிய வைசிய ருண்மைவாதியராயுண்டாயினர் அவர் யாவரையும் நோக்குங்கள். பிராஹ்மண ரூபத்தைத் தரித்து வந்த இந்திரருக்குக் கர்ணராஜாத் தமது தோலைக் கொடுத்தனர், சிபியாகிய தருமாத்மா சரணாகதமாய புறாவைக்காக்கும் பொருட்டுத் தமது சரீரமாம்சத்தைக்கொடுத்தனர். ஜீமுதனெனப்பெயரிய தருமாத்மா சரணாகத னைக் காக்கும் பொருட்டு ஒரு ராக்ஷசனுக்குத் தமது சரீரத்தைக் கொடுத்தனர். ததீசியென்பவர் தேவதைகள் பொருட்டுத் தமது முதுகென்பை யீந்தனர். தத்யங் அதர்வணர் தமது மொழியை மெய்ம்மொழியாக்கும் பொருட்டுத் தமது மஸ்தகத் தைச் சேதிப்பித்தும் அசுவினீகுமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுத்தனர்.

தேவராஜா தமது மொழியை மெய்ம்மொழியாக்கும் பொருட்டுத் தமது சத்துருவா கிய பிரதர்த்தன அரசருக்குப் பிரஹ்மவித்தையைக் கொடுத்தனர். யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் தமது மொழியையுண்மையாக்கும் பொருட்டு ஜனகராஜாவிற்குக் கர்மவரத்தையீந்தனர். தசரதர் தமது மொழியை மெய்ம்மொழியாக்கும் பொருட்டுப் பிராணனினும் அத்தியந்தம்பிரியராய இராமச்சந்திரரை மகாபயாநக வனத்தின் கண்ணே அனுப்பினர். இவை முதலாக மற்ற அநேக உண்மைவாதியர் தமது மொழியை யுண்மையாக்கும் பொருட்டு நானாவகைக் கிலேசங்களை யடைந்தனர்; அவர் யாவரையும் தாங்கள் நோக்குங்கள். அல்லது, சூரியன் மாம்பழமுதலியவற் றைப் பரிபக்குவப்படுத்துவதேபோலக் காலபகவானும் நாடோறும் ஜீவர்களின் சரீரங் களை மிருத்தியுவின் சன்முகமாக்குவா, இஜ்ஜீவர் புண்ணியபாவரூப கருமவயத் தால் மீண்டும் மீண்டும் ஜன்மமரணத்தையடைவர். இத்தகைய க்ஷணபங்குர அநித்திய சரீரங்களையடைந்து பாவகருமத்தைச் சம்பாதிக்கலாகாது; மற்றோ, புண்ணியரூப சத்தியத்தையே சம்பாதிக்க வேண்டும். ஹே தந்தையே! தாங்கள் நேயவயத்தராய் என்னை மிருத்தியுவிற்குக் கொடுத்திலரேனும் ஒருகாலத்தே மரிப்பது திண்ணம்; யாவரு மவ்வாறேயாவர். ஆகையால், எனது நேயத்தை விடுத்து என்னை யமனுக்குக்கொடுத்துத் தங்கள் மொழியை மெய்ம்மொழியாக்கிக்கொள்ளுங் கள். அவ்வாறு செய்தலால் தங்கட்குமெனக்குங் கலியாணமுண்டாம். எனது நேயத்தால் தங்கள் மொழியைப் பொய்ம்மொழியாக்கின், அதனாலுண்டாய பாவத்தா ல் தங்கட்குத் துக்கப்பிராப்தியுண்டாம். ஆணையை மறுத்தலால் அதமபாவமெனக் குண்டாம். ஹே சிஷ் ! இவ்வாறாய் வசனத்தை நசிகேதா கூறிய போது அவ்வுத்தால கர் தமது மொழியை மெய்ம்மொழியாக்கும் பொருட்டு அத்தியந்தந் துக்கியாய் மைந்தனை யமலோகத்திற் கனுப்பினர். நசிகேதாவும் பிதாவின் பக்திப்பிரபாவத் தாலும், தமது தபோமகிமையாலும் மனத்தூய்மையின் மகிமையாலும் இத்தூலச ரீரத்தோடு கூடவே ஆங்கடைந்தனர், யமராஜாவோ வேறோரிடத்திற்குச் சென்றிருந்தனர் என்னும்வார்த்தையை யமகிங்கரர்வாயிலாய்க்கேட்டு வாயிலிலே யே மூன்று தினபரியந்தம் உபவாசமாயிருந்தனர். ஹே சிஷ்ய! நசிகேதா எவ் விசாரத்தால் மூன்று நாள் வரை யுபயாசஞ்செய்தனரோ அதனைக்கேட்பாயாக: - தந்தை யென்னை யமராஜாவின் பொருட்டுக் கொடுத்தனர், யமராஜாவென்னை யங்கீகரியாவிடின் என் தந்தை வசனம் மித்தையாய் விடுமாதலின் யானுபவாச ரூபஹடத்தைச் செய்யின் அதனாலவரென்னை யேற்றுக்கொள்வர். இவ்வாறாராய் ந்து அந்நசிகேதா மூன்றுபவாசங்களை யாற்றினர். யமராஜாவும் நசிகேதாவின் தைரியத்தைப் பரீக்ஷிக்கும் பொருட்டு மூன்று நாள்வரைத்தமது அரண்மனைக்கு வந்திலர். நசிகேதா இங்கு வருவானாயின் நீங்கள் நானாவகையாயுபதேசித்து அவனை மீண்டும் பூலோகத்திற்கனுப்பிவிடுங்கள் எனச் சர்வஞ்ஞராய யமராஜா தமது தாசர்கட்குக் கட்டளையிட்டு வெளியே சென்றிருந்தனராதலின், அந்த யமகிங்கரர் நசிகேதா யம லோகத்திற்கு வந்ததை நோக்கி இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே நசிகேதாவே! இந்தப்பயம் பொருந்திய யமபுரியின்கண்ணே பிராஹ்மண பாலகனா கிய நீ யேன் வந்தாயென யமகிங்கரர் கேட்கவே நசிகேதாவானவர் அவரிடத்தே தமது சம்பூரண விருத்தாந்தங்களைக் கூறினர். சர்வஞ்ஞ யமராஜாவின் சமீபத்தே யிருக்கும் யமகிங்கரர் பூர்வமே அறிந்தவராயினும் மீண்டும் நசிகேதாவாயிலாய் அவ்விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டு அவர் நசிகேதாவிற் கிவ்வாறு கூறினர்: - ஹே

நசிகேதா! ஜராயுஜாதி நால்வகைச்சீவர்களுள்ளே எவ்வுயிரையேனும் கொடுப்பினும் கொடாவிடினும் ஆயுஷின் முடிவின்றி யவர் கவரார்; மற்றோ, ஆயுஷ்முடிந்த பின்னரே கவர்வர். அவரும் ஈண்டிப்போதில்லையாதலின் நீ விரைவாகவே உன் வீட்டிற்குச் செல்லுதி; ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு அநந்தமுறை யமகிங்கரர் கூறினர்; ஆனால், நசிகேதா தமது தைரியத்தைவிட்டிலர். அவர் தைரியத்தைக் கண்டு மூன்றாவது தினத்தின் பின் தமது மாளிகைக்கு யமராஜாவும் வந்தனர். அவர் வந்தவுடன் யமகிங்கரர் அவரிடத்தே இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே தர்மராஜாவே! தங்கள் மாளிகையில் அக்கினி ரூபமாய் ஒரு பிராஹ்மணபாலக அதிதி வந்திருக்கின்றனன் அவ்வதிதிரூப அக்கினியைச் சாந்தி செய்யும் பொருட்டுத் தாங்கள் விரைவாகவே அர்க்கியபாத்தியாதிரூப நீரையடைவியுங்கள். ஒங்கியெரியா நின்ற மகா அக்கினியின் சாந்தி ஜலத்தாலாவதேபோல், அதிதிரூப அக்கினியின் சாந்தி அர்க்கியபாத்தியாதிரூப ஜலத்தாலாம். ஜலத்தாற் சாந்தியாகாத அக்கினி கிருகாதி சர்வபதார்த்தங்களையும் எரிப்பதேபோலக் கிருகி அர்க்கிய பாத்தியாதி ரூபஜலத்தாற் சாந்திப்படுத்தாத அதிதிரூப அக்கினி, கிருகியின் சர்வபதார்த்தங்களையும் துவம்சம் செய்யும். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே யமராஜாவே! மந்தபுத்தியையுடைய கிருஹஸ்தன் வீட்டில் அதிதி அன்ன ஜலாதிகளினடைவின்றிப் பசிதாகமுடையவனாயிருப்பின் அவ்வதிதி கிருஹஸ்தனுடைய ஆசை, பிரதீக்ஷை, ஸங்கதம், சூநிருதை, இஷ்டம், பூர்த்தம், புத்திரன், பசு முதலிய சர்வபதார்த்தங்களையும் நாசஞ்செய்வன். ஈண்டு அடைய நிச்சயமில்லாத சுகத்தையடைய விரும்புதல் ஆசையாம். அடைய நிச்சயமாய் சுகத்தை அடைய விரும்புதல் பிரதீக்ஷையாம். சுகத்தைச் செய்விக்கும் பிராணியோடு சமாகமம் சங்கதமாம். லோகத்தும் வேதத்தும் அர்த்தத்தைப் பிரகாசிப்பதும் சுகத்தைச் செய்வதும் ஆகிய வாக்கு சூநிருதையாம். அக்கினியாற் சித்தமாய் அக்கினிஷ்டோமாதியாகங்கள் இஷ்டமாம். சர்வ ஜீவோபகாரப்பொருட்டுக் கூபம், தடாகம், கிருகம் முதலியவற்றைச் செய்தல் பூர்த்தமாம். பாணிக் கிரகணஞ்செய்த மனைவியினின்று முண்டாய் சர்வலக்ஷணமுடைய மைந்தன் புத்திரனாவன். மிகுந்த விலையுடைய மேன்மைமிக்க கோ முதலியவை பசுக்களாம். இவை முதலிய கிருகியின் பதார்த்தங்கள்யாவும் கிருகியின்வாயிலினின்றும் அதிதி வெறுக்கப்பட்டுச் செல்லின் நாசத்தையடையும்; ஆகையால், சர்வ சாஸ்திர மரியாதையையுமறிந்த தாங்களும் அதிதியைச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வண்ணம் யமகிங்கரர் கூறவே யமராஜா அத்தியந்தம் அச்சத்தையடைந்து நசிகேதாவின் பக்கத்தே சென்று இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே நசிகேதா! நீ அதிதிப்பிராஹ்மணன், என் வீட்டில் மூன்று நாள் அன்னஜலமின்றி யிருந்தனை; அதனான் எனக்கு மகாதோஷ அடைவுண்டாமாதலின், அத்தோஷநீக்கப்பொருட்டு உனக்கு மூன்றுவரங்கொடுக்கின்றேன் நீ இச்சித்ததைக் கேட்டுக்கொள். ஹே நசிகேதா! நீ என்னை மகிழ்விக்கும் முயல்வுடையனேலாயின் உனக்கும் கலியாணமுண்டாம். அதிதியாய் உனக்கு எனது நமஸ்காரமுண்டாகுக. அதிதிப்பிராஹ்மணனாகிய உனது பிரசாதத்தால் குடும்பசகித யான் எத்துக்கத்தையும் அடையக்கூடாது. ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு யமராஜா நசிகேதாவிடத்தே கூறியபோது நசிகேதா மூன்று வரம் வாங்கினர். ஒன்றோ தனது பிதாவின் பிரசன்னத்தன்மை வரம், மற்றொன்றோ அக்கினியின் ஞானரூபவரம், மற்றொன்றோ ஆன்மாவின்

ஞான ரூபவரம், இப்போது முதல்வரத்தை விஸ்தரிப்பாம்: - ஹே யமராஜாவே! யான் தங்களுடையலோகத்தே தங்களுடைய பிரசாதத்தினால் சர்வதுக்கமற்றவனா யும் பிரசன்னமனனயும் குரோதமற்றவனாயுமிருப்பதே போல் எனது பிதாவாகிய உத்தாலகரும் இருக்க வேண்டும். இந்த யமலோகத்தினின்றும் யான் தந்தைபக்கலிற் செல்லுங்கால் என் றந்தைக்கென்னிடத்தே அவிசுவாச முண்டாகாதிருக்க வேண்டும்; மற்றோ, பூர்வம் புத்திரவாஞ்சையாற் சம்பாஷித்தபடியே சம்பாஷிக்க வேண்டும். இவ்வாறு முதல்வரம் வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே நசிகேதா! சர்வமுனிவரினும் மேன்மைமிக்க உத்தாலகரிட த்தே துக்கம், சந்தாபம், குரோதம், அவிசுவாசம், சம்பவியாவாதலின் அவற்றை நீக்கும்வரம் யாதின்பொருட்டுக் கேட்கின்றாய்?

சமாதானம்: - ஹே யமராஜாவே! சர்வசாஸ்திரங்களையுமறிந்த எனது தந்தை யின்பால் உண்மையில் அவை சம்பவியாவாயினும் வியவகாரதிருஷ்டியைக் கொண்டு எனக்கவரிடத்தே அவற்றின் சம்பாவனையிருக்கின்றது; ஏனெனின், அவருக்கென்னிடத்தே அதிகநேயமுண்டு ஆதலின், எனது வியோகத்தால் அவசியம் துக்கத்தையடைவர்; அங்ஙனமே எனக்கும் அவரிடத்தே துக்கத்தின் சம்பாவனை யுண்டாம். குரோதவானா யிவ்வசனங்கூறினர்: - ஹே நசிகேதா! எனது நேயத்தை நிராதாஞ்செய்து என் முன் நீ உனது பண்டிதத்தன்மையி னபிமானஞ்செய்கின்ற னையாதலின், யான் உன்னை மிருத்தியுவிற்குக் கொடுத்தேன். என இவ்வாறு கூறிய வசனத்தால் அவர்பாலவையிருக்கின்றன வெனச் சம்பாவனையாம். யமலோ கத்தே சென்று மீண்டும் அச்சரீரத்தோடு எப்பிராணியும் பூவுலகில் வராமையின் யான் இத்தோத்தோடு பூலோகத்தே செல்வனாயின் என்னிடத்தே பிதாவிற்கவசியம் அவிசுவாசமுண்டாம். ஆகையால், ஹே பகவன்! யான் சம்பாவனை செய்த நான்கும் என் பிதாவிடத்தே யுண்டாகலாகாதென்னும் முதல்வரம் தங்கள்பால் வேண்டுகின் றேன். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு நசிகேதா கூறவே, யமராஜா கூறுவதாவது - ஹே நசிகேதா! நீ கேட்ட முதல்வரம் இன்று முதலே உன் பிதாவையடையும். எனது பிரேரணையால் நீ இவணிருந்து பூவுலகிற் செல்லுங்கால் உனது பிதா முன் போலவே உன் சரீரத்தே நேயத்தையுறுவர். அவ்வாறே துக்கம், சந்தாபம், குரோதம் என்னும் மூன்றுமற்றவராவர். மிருத்தியுவாயில் நின்றும் நீ மீண்டு வந்ததைக்கண்டு அம்முனிவர் சுவஸ்தசித்தராய் முன்போல் நித்திரை யாகாராதிகளைச் செய்வர். உன் பிதா துக்கமற்றதேபோல் நீயுமற்றிருப்பாய். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு பிதாவின் மகிழ்ச்சிவடிவ முதல்வரத்தை வாங்கிக்கொண்டு மீண்டும் அக்கினியின் ஞானரூப இரண்டாவது வரத்தை வேண்டினர்: - ஹே யமராஜாவே! யான் வேதவேத்தாக்களாய் பிராஹ்மணர்கள்வாயிலாய், சுவர்க்கமுதல் பிரஹ்மலோகபரியந்தமுள்ள மேலுலக ங்களில் சென்ற அதிகாரிகட்குத் தங்கள் பயமுண்டாகாதென்றும், ஜரை சுர முதலிய நோய், சத்துரு, பசி, தாகம், சோகம், மோகம் என்பன முதலிய விகாரங்களினாலும் பயமுண்டாகாதென்றும்; மற்றோ, சுகத்தையுற்று எப்போதும் மகிழ்ந்திருப்பரென்றும் கேட்டிருக்கின்றேன். ஹே பகவன்! அம்மேலுலகங்கள் ஜீவர்கட்குச் சயனமென்னும் யாகாக்கினியால் கிடைக்குமென்றுங் கேட்டிருக்கின்றேன். சுவர்க்கத்தின் கண்ணேயி ருக்குந் தேவதையாகிய தாங்கள் அவ்வக்கினியின் வடிவத்தை இனிதுணர்வீர்களா

தலின், சிரத்தையை யுடைய சீடனாகிய எனக்கு அக்கினியின் சொரூபத்தை யுபதேசஞ் செய்யும். ஹே பகவன்! அவ்வக்கினியால் சுவர்க்காதிலோகத்தையடைந்த அதிகாரிகள் பிரஹ்ம வித்தையின் அடைவுவாயிலாய் மோக்ஷரூப முக்கிய அமிருதத்தையடைவரன்றோ! அவர்கள் ஆங்குப் பிரளயபரியந்தந் திதிவடிவகௌண அமிருதத்தையும் அடைவரன்றோ, இவ்வாறு அக்கினியின் மகிமைபைக் கேட்டுளே னாதலின், அக்கினியின் ஞானரூப இரண்டாவது வரத்தைத் தாங்கள் தயையால் எனக்குத் தரவேண்டும். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு வேண்டியபோது யமராஜா கூறுவாராயினர்: - ஹே நசிகேதா! சுவர்க்காதிலோகங்களின் பிராப்தி சாதனமாய் அக்கினியின் வடிவத்தை யான் இனிதறிவேனாதலின், சர்வ அங்கங்களோடுகூட அவ்வக்கினியின் வடிவத்தை யான் கூறுகின்றேன் நீ சாவதானமாய்க் கேட்டி, சுவர்க்காதிலோகப் பிராப்திக்கும் ஸ்திதிக்கும் காரணரூப அக்கினி விராட்டுருவமா தலின், இவ்வுலகாக்கினி சர்வ காஷ்டங்களினுமிருப்பதே போல் அவ்விராட்டும் மூவுலகத்துமிருக்குமாயினும் குகியமாம். அல்லது, உண்மையாய்ச் சாக்ஷி யான்ம ரூபமாதலின், புத்திமான்களின் புத்திரூபக் குகையின்கண்ணே அவ்வக்கினியையிரு ப்பதாயறி. ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு கூறிய யமராஜா நசிகேதாவிற்குச் சர்வலோக காரணமாகிய விராட்டுரூப அக்கினியின் வடிவத்தைக் கூறினர். சயனமெனப் பெயரிய யாகத்தே அவ்வக்கினியின் வடிவத்தைச் சித்தி செய்யும் செங்கற்கள் எத்துணையன, எவ்வடிவின, எவ்வாறவற்றை வைத்தல், அதன் கண்ணே யுபயோகி வேறெப்பொருள்கள், மந்திரங்கள், கிரியைகள் என்னும் எல்லாப் பிரக்கிரியைகளை யும் நசிகேதாவிற்கு யமராஜா கூறினர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு அக்கினி வடிவத்தைக்கூறிய, யமராஜா கூறுகின்றார்: - ஹே நசிகேதா! யானுனக்கெவ்வாறு அக்கினிவடிவங் கூறினேனோ அவ்வெல்லாப் பிரக்கிரியைகளையும் நீ என்முன் கூறுதி. ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு கூறிய யமராஜாவசனத்தைக் கேட்டு நசிகேதா அக்கினியின் வடிவத்தைச் சிரவணித்தவண்ணமே கூறினர். இவ்வாறு பயமின்றி யமராஜாவின் சமீபத்தே கூறிய போது யமராஜா நசிகேதாவின் அலௌகிகபுத்தி யைப்பார்த்து மிகவும் மகிழ்ந்து கூறுகின்றார். ஹே நசிகேதா! யான் உபதேசித்த வண்ணமே கூறினாயாதலின், உனது கூர்மையாய் மதியைக்கண்டு மிகவும் மகிழ்வுற்றனதைலின், நீ வேண்டிய மூன்று வரத்தையுங் கொடுப்பதுடன் அதிகவர மொன்று கொடுக்கின்றேன் அதையும் வாங்கிக்கொள்ளுதி. அதாவது, எவ்வக்கினி யை யான் உனக்குபதேசித்தேனோ அது இன்று முதலாக உன்னாமத்தானே பிரசித்தமாகுக.

கருத்திதுவாம்: - இவ்வுலகத்தே வேதமும், சூரியபகவானும், பாஞ்ச பௌதிக ஜகத்தும், இருக்கும்வரை வேதவேத்தா மகாத்மாக்கள் அதனை நாசிகேதாக்கினி யெனக் கூறுவர். நசிகேதாவின் எவ்வக்கினியாமோ அது நாசிகேதாக்கினியாம்; இவ்வாறு இவ்வக்கினி உன்னாமத்தாற் பிரகடமாம். ஹே நசிகேதா! வேறு இத்திவ்ய மாலை வடிவ வரத்தைக் கொடுக்கின்றேன் அதனை நீ யுன் கண்டத்தே தரித்துக் கொள். அது மணிகட்குச் சமானமாய் சிரேஷ்ட சுவர்ணமணிகள் கோர்க்கப்பட்டு ள்ளன எவற்றின் கண்ணோ அத்தகைய அநேக சூத்திரங்களோடு கூடியதாம். மிகுந்த விலையுயர்ந்தனவாய் வைடூரியாதி நவீன ரத்தினங்களோடு கூடியதாம். தூலமாகிய ஆமலக பலத்திற்குச் சமானமாய் அநேக வெண்டாளங்களோடு கூடியதாம்.

சூரியனைப் போலப் பிரகாசிப்பதாம். நானாவகைச் சப்தங்களோடு கூடியதாம். இத்தகைய விசித்திர திவ்யமாலையை நீ நினதுகண்டத்தே தரித்துக் கொள், மேகம் மின்னலைத்தரிப்பதே போல் அம்மாலையை நீ தரித்துக்கொள். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு யமராஜாகூறி நசிகேதாவிற்குத் திவ்யமாலையைக் கொடுத்தனர். இப்போது நாசிகேதாக்கினியின் மகாத்மியம் வருணிக்கப்படுகின்றது: - ஹே நசிகேதா! எனது வரத்தால் நினது பெயரால் வழங்குமிந்த அக்கினியை மாதாபிதா குருவால் சிக்ஷித எவ்வதிகாரி சயனயாகத்தால் மும்முறை சம்பாதிப்பனோ, அவ்வக்கினியால் அக்கினிஷ்டோமாதி மூன்று யாகங்களைச் செய்வனோ அவன் பிரஹ்மலோகப்பிராப்திவாயிலாய் ஜன்மமிருத்தியுவைக்கடப்பன். அல்லது, அவன் இப்பிறப்பில் பிரஹ்மஞானசாதன சம்பத்தியையடைந்து ஜன்மமிருத்தியு வைக்கடப்பன். அல்லது, அவன் தனது புண்ணியகருமபரியந்தம் புனராவிருத்தி யற்றவனாய்ச் சுவர்க்கலோகத்தேயிருக்கும் வடிவ ஜன்மமிருத்தியுவைத் தாண்டு வன். அல்லது, அவன் மோக்ஷரூபஜன்மமிருத்தியுவின் கடத்தலையடைவன்; ஆனால், அவன்பாலும் மோக்ஷ ரூபப் பலப்பிராப்தியோ ஒவ்வொரு நிட்காம அதிகாரிக்கேயாம். ஹே நசிகேதா! ஹிரண்யகருப்பருண்டாக்கிய விராட்டுவடிவ அக்கினி சர்வஞ்ஞமாம், அத்தியந்தம் பிரகாசமுடையதாம், சம்பூரண சுர அசுரர்க ளால் துதிக்க யோக்கியமாம். இத்தகைய அதனைக் குருமுகமாயுணர்ந்து யாகாதி கருமங்களையும் உபாசனையையும் செய்பவன் பாவனானுசாரமாய்ச் சுவர்க்கரூப சாந்தியை யேனும் மோக்ஷரூப சாந்தியையேனும் அடைவன். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு யமராஜா நானாவகைப்பல சகிதமாய் அக்கினியை யுபதேசித்து மீண்டும் இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே நசிகேதா! எவ்வக்கினியை நீ கேட்டாயோ, எவ்வக்கினியின் ஞானம் நானாவகைப் பலத்தோடு என்னாலுபதேசிக்கப்பெற்றதோ, அது சுவர்க்கரூபத்தால் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றது. நினக்கிரண்டாவது வரந்தந்தேன், மூன்றாவது வரத்தை வேண்டிக்கொள்ளுதி. ஹே சிஷ்ய! இவ்வகை வசனத்தை யமராஜா கூறிய போது நசிகேதா மூன்றாவதுவரமடைய இச்சித்து இவ்வாறு கூறினார்: - ஹே யம ராஜாவே! முன்னர் யான் வேதவேத்தாக்களாய மகான்கள்வாயிலாய் இவ்வகை வசனங்கேட்டிருக்கின்றேன்; அதாவது, இவ்வுலகத்தே ஜராயுஜாதி நால்வகைச்சரீரங்களோடு கூடியுள்ள ஜீவர்கள் யாவரும் தத்தம் நுகர்வினை முடிந்த பின்னர் அவசியம் மிருத்தியுவையடைவர். ஆதலின், புண்ணியபாவ கருமவயத்தால் ஜீவன் அடைவுற்ற சரீரங்களோடே மிருத்தியுவைய டைவன். அஃதின்றாம்? அல்லது, நூறு வருடங்கழித்தாம் இதன்கண்ணே நியமமியா தொன்று மின்றாம்; ஆனால், உண்டா முயிர்களெல்லா மிறக்கும் என்பது திண்ணமாம். பிறந்திருக்கும் பிரஹ்மாதிதே வதைகளும் அவசியம் மிருத்தியுவை யடைவரென்னின் எம்மனோர் வார்த்தை யென்னாம். அதிஷ்டான ஆன்மாவினும் வேறாய் அனான்ம ஜகத்மிருத்தியுவோடு கூடியதாம். ஜன்மத்தையடைந்த பிராணிகள்யாவும் மிருத்தியுவை யவசிய மடையும், மரணமடைந்தயாவும் பிறப்பது திண்ணம் என்பது முதலிய சுருதி ஸ்மிருதி வசனங்களால் ஜன்மமுடையதிற்கு மிருத்தியு அவசியமுண்டாம் எனத்துணியப்பெறும். இப்போது மரணாவஸ்தையின் பின்னர் ஆன்மாவிருக்கின்றதா? இல்லையா? என்னும் சம்சயத்தைக் காட்டும் பொருட்டு முதலில் ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணே சம்சயம் நிரூபிக்கப்படும். ஹே யமராஜாவே! சார்வாகாதி நாஸ்திகர், சரீரமிருப்பினும் ஆன்மாவின் சத்தையின்

மையைக் கூறுவர். அவரிவ்வகை யுக்தி கூறுவர்: - வேதத்தையுடன்படும் ஆஸ்திகர் அங்கீகரித்த ஆன்மா இச்சங்காதத்தினும் வேறாய்ப் பிரதீதியாவதில்லையாதலின், அது இத்தூலத்தினும் வேறன்றாம், மற்றோ, இச்சங்காதமேயாத்மரூபமாம். அல்லது, இச்சங்காதத்தினும் ஆன்மாவைப் பின்னமென்பவன்பாலிது கேட்கவேண்டும். நின்னான்மாப் பரிசாதிகுணங்களுடையதா? அல்லதற்றதா? முதற்பக்ஷம் சம்பவி யாது; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே பரிசகுணமுடையவையாவும், துவக்கிந்திரியத்தாற் கவரப்பெறுவனவாம். கடாதிகள் பரிசகுணமுடையனவாதலின் துவக்கிந்திரியத்தாற் கவாப்பெறுவன போலவே நின்னான்மாவும் பரிசகுணமுடையதாதலின் துவக்கிந்திரி யத்தாற் கவரப்படுவதேயாம், அவ்வாறுடன்படவே யது பிராணவாயுவடிவமாம், ஆன்மாவை நித்தியமென நீயங்கீகரித்தனை, பிராணவாயுவோ அநித்தியமா மாதலின், ஆன்ம நித்தியவாதியாய் வுன்மதத்தே ஆன்மாவிற் கநித்தியப் பிராணவாயுரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; அல்லது, பிராணாத்மவாதி வாயுரூபப் பிராணனையே ஆன்மாவென்பன். அவன்பாலிது கேட்கவேண்டும், இச்சங்காதத்தே வாயுரூபப்பிராண னிருப்பதேபோலத் தேயு, நீர், பிருதிவி யென்னும் மூன்றுமிருக் கின்றன. நான்கனுள் பிராணனொன்றே ஆன்மா, மற்றவையன்றென்பதைச் சித்தஞ் செய்ய ஏதாவதுயுக்தி கூறவேண்டும்.

சங்கை: - ஹே சார்வாகவாதியே! எப்பொருளிலதாகவே இத்தேகஜீவன மின்றாமோ அஃதான் மாவாம்; இவ்வாறாய் ஆன்மாவினிலக்கணம் இப்பிராணனிட த்தே பொருந்தும். ஏனெனின், பிராணனிலதாகவே, தேகஜீவனாபாவம் லோகத்தே காணப்படுகின்றது இவ்வகையுக்தியால் பிராணனிடத்தே ஆன்மரூபத்தன்மை சித்தமாம்.

சமாதானம்: - ஹே பிராணான்மவாதியே! அந்த யுக்தியால் வாயுவடிவப் பிராணனிடத்தே ஆன்மரூபத்தன்மை சித்தமாவதேபோல, மற்றைய மூன்று பூதங்களிடத்தும் ஆம்; ஏனெனின், இத்தேகத்தே தேயுரூப வுஷ்ணத்தன்மை, ஜலரூப இரக்தம், பிருதிவிரூப வீரியசாரபூத ஓஜாவெனப் பெயரிய எட்டாவது தாது என்னும் மூன்றனபாவமாகவே சரீரஜீவனமு மிலதாமாதலின் பிராணனைப்போல் அம்மூன்றன்கண்ணும் ஆன்மரூபத்தன்மையாதல்வேண்டும். அல்லது, ஜீவர்கட்கு மரணமுண்டாங்கால் சரீரத்தே பிராணன், உஷ்ணத்தன்மை, இரக்தம், ஓஜா என்பவை சமானமாயே அபாவமாம். நான்கன்கண்ணும் சட ரூபத்தன்மையும் சமானமேயாமாதலின், பிராணனையே யான்மாவென வுடன்படலும் மற்றவற்றை யவ்வாறுடன் படாமையும் என்னும் பகூத்தே யாதொரு யுக்தியுமின்றாம்.

சங்கை: - ஹே சார்வாகவாதியே! இச்சங்காதத்தேயுண்டாம் ஞானத்திற்குக் காரணம் பிராணனேயாம், மற்ற மூன்று மன்றாமாதலின், பிராணனே யான்மா, மற்றவையன்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே பிராணாத்மவாதியே! கடாதி பதார்த்தங்களின் ஞானமாங் கால் இச்சங்காதத்தே பிராணனிருப்பதே போல் உஷ்ணாதிகளுமிருக்கின்றன வாதலின், நான்கிருப்பவும் பிராணனுக்கே ஞானதருமம், மற்றவற்றிற்கன்றா

மெனக்கூறல் முற்றினும் முரணாமாதலின், சாஸ்திரயுக்தியற்ற மூடபாலகவாதியால் மோகமாத்திரையானே இப்பிராணாத்மவாதம் பிரகடஞ்செய்யப்பட்டது; ஆனால், அது யுக்திப்பிரமாணத்தாற் சித்தியாதாம்; அல்லது, பிராணனையே ஆன்மாவெனவுடன் படுபவன்பாலிதுகேட்க வேண்டும்: - நின்னான்மாப் பரலோகம் செல்லுங்கால் நிராதாரமா யெவ்வாறு செல்லும்? பாகியவாயுவானது ஆகாசத்தே இலயத்தை யடைவதேபோல் அதுவும் பரலோகத்திற்குச் செல்வதாய் நெறியின் கண்ணே இலயத்தையடையாததென்னே? இவ்விரண்டு வினாக்கட்கு நீ உத்தரங் கூறுதி. அல்லது, சருமாதிகளிடத்தே தடுக்கப்பெற்ற வாயுவானது அவற்றின் கண்ணே யொருதுளையில்லா தவரையுமேயிருக்கும், பின்னர் இரா; மற்றோ, வெளியே சென்றுவிடும் இது யாவருக்கு மனுபவசித்தமாம். முகாதி நவத்துவார முடைய இத்தேகத்தின் கண்ணேயிருப்பதாய்ப் பிராணரூப ஆன்மாச் சரீரத்தை விட்டு வெளியே ஏன் செல்வதில்லை? செல்லாமையின் இத்தேகத்தே ஒரு பொருள் பிராணபந்தனஞ் செய்வதாம். எதனாற்கட்டப்பட்டதாய் நினது பிராணன் இத்தேகத்தை விட்டு வெளியே செல்வதில்லையோ அத்தகைய தின்னதென நீ கூறவேண்டும்.

சங்கை: - ஹே சார்வாகவாதியே! எவ்வறம்பாவ மித்தேகத்தை யடைவித்ததோ அஃதே தேகத்தே பிராணஸ்திதிகாரணமாம், அது சுகதுக்க போகத்தைக் கொடுத்து முடியின் பிராணனும் சரீரத்தேயிராது.

சமாதானம்: - ஹே பிரானான்மவாதியே! நீ எக்கருமாதீனமாய்த் தேகத்தே பிராணனது திதி கூறினாயோ அது நித்தியமா? அநித்தியமா? முதலாவதேல், எதனால் தேகத்தே பிராணனது திதி நாசமாமோ அதுவே யான்மாவேனாகாது. இரண்டாவதேல், கருமமழிதலால் பிராணனது வெளிப்போதல் கற்பிப்பதேபோலப் பிராணான்ம நாசத்தை என் கற்பித்திலை; மற்றோ, அதனையும் நீ யங்கீகரிக்க வேண்டும், ஆனாலங்கீகரிக்கின்றிலையாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்:- எவன் பிராணனையே ஆன்மாவெனக் கொள்கின்றனனோ அவன் மதத்தும் தேகான்மவாதி போலப் பிராணனுக்கும் பரலோகத்தே கமனஞ் சம்பவியாதாதலின், பிருதிவியாதி நான்கன் சமுதாயதேகத்தையே ஆன்மாவென்னும் சார்வாக நாஸ்திகன் மதத்தை அங்கீகரித்தே ஒரு நாஸ்திகன் நாமமாத்திர பேதத்தாற் பிராணனை யான்மாவென்றனன்; ஆனாலுண்மையை யாராய்ந்து பார்க்கின் அவன் மதத்தும் வாயு முதலிய பூதங்கட்கே ஆன்மரூபத்தன்மை சித்தமாமாதலின், சங்காதத்தினும் வேறாக ஒரு பரிசகுணமுடைய ஆன்மாவின்றாம். அல்லது, இச்சங்காதத்தினும் வேறாய் ஓரான்மாவில் பரிசகுணம் பிரதீதியாகாததேபோல ரூபாதி மூன்று குணமும் பிரதீதியாகாவாமாதலின், சங்காதத்தினும் வேறாக ஒரு பரிசகுணமுடைய ஆன்மாவின்றாவதே போல ரூப ரச கந்தகுணமுடைய ஆன்மாவுமின்றாம். அல்லது, இச்சங்காதத்தினும் வேறாய்ச் சப்தகுணமுடைய ஆன்மாவை அங்கீகரித்தலுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின் பிருதிவியாதி நான்கு பூதமே சத்தகுணமுடையதாய்ப் பிரதீதியாம். இந்நான்கினும் வேறாய் எப்பொருளின்கண்ணும் சப்தம் பிரதீதியாகாதாம். வேறாய்ச சப்தகுணமுடையதங்கீகரிப்பனேல் வேறாய் மலடிமைந்தனும் மதுர ஒலியுடையவனாகவேண்டும். அல்லது, இச்சங்காதத்தினும் வேறாய் ஓரான்மா

வைச் சப்தகுணமுடையதா யங்கீகரிக்கின் அவன் பாலிது கேட்க வேண்டும்: நின்ம தத்தே அவ்வான்மாவினுணர்ச்சி எப்பிரமாணத்தாலாமோ அதனை நீ கூறல் வேண்டும். சுரோத்திரேந்திரியத்தால் ஆன்மாவின் ஞானத்தையுடன்படின் பொருந்தா தாம்; ஏனெனின், சப்தகுணத்தையும் அதன் ஜாதியையும் அபாவத்தையும் அது கவரும், ஆனால், சப்தகுணமுடைய பொருளைக் கவரும் என்னும் பிரக்கிரியையை எவ்வாதியுமங்கீகரிக்கவில்லையாதலின், அதன் ஞானம் அதாற் சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே சார்வாகவாதியே! சப்தகுணமுடைய ஆன்மாவின் ஞானம் மனத்தானேயாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! மனத்தானும் சப்தகுணமுடைய ஆன்மாவின் ஞானம் உண்டாகாதாம்; ஏனெனின், ஜீவர்களின் மனம் எவ்வெம்மனோரதாதிகளைக் கற்பிக்குமோ அவ்வவற்றை மனத்தானே காண்பர், சப்தாதி குணங்களையும் அவையுடைத்திரவியங்களையும் எச்சீவனும் மனத்தாற் காண்பதின்றாம். அல்லது, பரிசாதி குணங்களையுடையது ஆன்மாவென்னும் இப்பக்ஷத்தே ஆன்மாவிற்கு அநித்தியரூபத்தன்மை பிராப்தமாவதே போலப் பரிசாதிகுணரூபம் ஆன்மா என்னும் பக்ஷத்தின்கண்ணுமாமாதலின் அவையும் ஆன்மாவன்றாம். அல்லது, பரிசமுதலிய வற்றைக் குணமென வுடன்பட்டு ஆன்மாவைத் திரவியமெனவுடன்பட்டு அவை கட்குப் பரஸ்பரம் பேதமுடன்படுமதத்தே திரவியரூப ஆன்மாப் பரிசாதிகுணரூப மெங்ஙனமாம்! மற்றோ, ஒருகாலுமாகாதாம். அல்லது, உன்னான்மா ரூபபரிசாதி குணரூப மல்லாததேபோல் அவற்றினும் வேறாமெனவுங் கூறவொண்ணாதாம்; ஏனெனின், ஆன்மா வாயுமுதலிய திரவிய ரூபமாகப் பரிசாதிகுணங்களினின்றும் வேறா? அல்லது, வாயுமுதலியவற்றினும் வேறா? இரண்டுபக்ஷத்தினும் ஆன்மாவின் ஞானத்தே நேத்திராதி இந்திரியங்கட்குக் கரணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அவை ரூபபரிசாதிகளையும் அவையுடைத்திரவியங்களையும் கவர்வதிலா ற்றலுடையனவாமன்றி, மற்றெவற்றையுங் கவராவாதலின் பிருதிவியாதி நான்கன் சமுதாயரூப தூலசரீரமே ஆன்மாவாம், இதனினும் வேறாயோரான்மாவுமின்றாம். இவை முதலாகவுள்ள சார்வாகாதி நாஸ்திகரின் குதர்க்கவசனத்தைக் கேட்டு மதிமா னும் ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணே இச்சங்காதத்தினின்றும் ஆன்மா வேறா? இதன் வடிவமேயா? என்னும் வியாமோகத்தை யடைகின்றனன். ஹே தருமராஜாவே! சார்வாகாதி நாஸ்திகர் நானாவகையாய் யுக்திகளின் பலத்தால் இத்தூலசங்காதத்தி னும் வேறாய் ஆன்மாவின் அசத்தியத்தன்மையைக் கூறுவதே போலச் சில ஆஸ்திகவாதியர் வேதவசனபலத்தால் இச்சங்காதத்தினும் வேறா யான்மாவின் சத்தியத் தன்மையையுங் கூறுகின்றனர். ஹே பகவன்! இவ்வாறு ஆன்மாவின் கண்ணே இரண்டு தன்மைகளையுங் கேட்டு எனக்குச் சம்சயமுண்டாகி யிருக்கின்றது, எனது ஐயத்தை நீக்கற்பொருட்டுத் தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து ஒருபக்ஷ த்தைத் துணியும் வசனம் கூறவேண்டும். இதுதானெனது மூன்றாவது வரம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு ஆன்மஞானப்பிராப்திவடிவ மூன்றாவது வரத்தை வேண்டிய போது யமராஜா தமது ஹஸ்தத்தின் பிரமணரூபச்சேஷ்டையால் நிவாரணஞ் செய்பவரா யிவ்வாறு கூறினர்: - ஹே நசிகேதா! ஆன்மாவின் வடிவத்தை நீ என்பாற் கேட்காதே; ஏனெனின், சமதமாதிகுணங்களோடு பூர்வமுண்டான தேவதைகளும்,

இப்போதிருப்பவருமாகிய அப்புத்திமான் தேவதைகளும் ஆன்மஸ்வரூபத்தே சம்சயத்தை யடைந்து ஸ்வரூப நிர்ணயஞ்செய்வதில் சமர்த்தற்றவராயினராயின், பாலகனாகிய நீ ஆன்மவடிவ நிர்ணயஞ்செய்வதில் எவ்வாறு சமர்த்தனாவாய். ஆன்மாவின் சத்தியத்தன்மையும் அசத்தியத்தன்மையும் அத்தியந்தம் சூக்ஷமமாதலின் அம்மகாபுத்தி மான்களாகிய தேவதைகளும் அவ்விருதர்மங்களையும் அறிந்திலர். அத்தகைய அறியக்கூடாத ஆன்மஞானரூட மூன்றாவதுவரத்தை வேண்டாதே; மற்றோ, அதனினும் வேறா யெப்பதார்த்தத்தே பிரீதியோ அதைக்கேள். துர்விஞ்ஞேயத்தையும் தேசிப்பதி லென்னை நீ பிரேரியாதே. ஹே நசிகேதாவே! சத்தியவசனரூப்பாசத்தாற் கட்டுப்பட்ட யான் நின்வசனாயிருக்கின்றேனாதலின் அவ்வறியமுடியாத ஆன்மாவின் வினாவடிவபாரத்தை நீ என் மேற்போடவேண்டாம்; மற்றோ, வேறொரு வரத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னைச் சத்தியவசனரூப பாசத்தினின்றும் விடுதி. ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு யமராஜா கூறியபோது நசிகேதா கூறுவதாவது: - ஹே யமராஜாவே! எவ்வான்மாவின் வாஸ்தவவடிவத்தே தேவதைகட்கும் ஐயமாமோ எதனைத் துர்விஞ்ஞேயமெனத் தாங்கள் கூறினீர்களோ, பூர்வ மகாத்மாக்களும் கூறினார்களோ, அத்தகைய அதனையுபதேசஞ்செய்யும் தங்களைப்போன்ற மகாத்மாக்கள் துர்லபமாம். ஹே பகவன்! தங்களைப்போன்ற துர்லபராய குருவை யடைந்தும் யான் துர்விஞ்ஞேயமாய ஆன்மாவையறியேனாயின் மூவுலகத்தும் அவ்வுபதேசத்தை எனக்கெவ்வறிஞன் செய்வன்; மற்றோ, அவ்வுபதேசத்தே தங்களையன்றி வேறொருவர் சமர்த்தர் அல்லாராதலின் ஹே தருமராஜாவே! என்னிடத்தே தங்களுக்குப் பிரீதியிருக்குமாயின், தங்களது வசனமெய்யாயின் ஆன்ம ஞானவரத்தையே கொடுக்க வேண்டும். ஹே பகவன்! வேறொருவரத்தை யான் மேன்மையதாக நினைக்கவில்லையாதலின், அவ்வரத்தை விடுத்து வேறொருவரத்தைக் கொடுக்கத் தாங்களேன் முயலுகின்றீர்கள். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு நசிகேதா கூறியபோது யமராஜா அவருடைய வைராக்கியத்தைப் பரீக்ஷிப்பான் புத்திரன், பௌத்திரன், பசு, யானை, சுவர்ணம், அசுவம், மண்டலாதிபத்தியம், சிரஞ்சீவித்தன்மை, தனம், ஸ்திரஜீவிகை, சக்கிரவர்த்திராஜாத்தன்மை, திவ்ய மனுஷ்ய காமபோகித்தன்மை, சத்தியகாமத்தன்மை, திவ்வியஸ்திரீகள், அவர்கட்குத் தாசிகள், அவர்கட்கு நிருத்தியவாத்தியங்களிற் குசலத்தன்மை, என்னும் பதினாறு வரங்களை நசிகேதாவிற்குக் கொடுத்தனர். இப்போது முறையே அப்பதினாறு வரங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே நசிகேதா! நூறு வருடபரியந்தம் ஜீவிப்பவரும், ரூபயௌவன வித்தைமுதலிய குணங்களோடு கூடியவரும் ஆகிய அநேக சிரேஷ்ட புத்திரரின் அடைவுவடிவ மூன்றாவதுவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, அவ்வாறே சிரேஷ்ட குணமுடைய பௌத்திரர்களின் வடிவவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, மிகவும் விலையுயர்ந்த கோ முதலிய சிரேஷ்ட பசுக்களின் பிராப்திவடிவ வரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, பர்வதசமான மேன்மையாய் யானைகளின் பிராப்தி வடிவ வரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, சுவர்க்கலோகத்திருக்கும் சுமேருபர்வதசமான சுவர்ணப்பிராப்திவடிவ வரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, சூரியபகவானுடைய தேரின் கண்ணேயிருக்கும் அசுவங்கட்குச் சமானமாய் ஆகாசத்தின்கண்ணே கமனஞ் செய்யும் அசுவங்களின் பிராப்திவடிவவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, சர்வ பூமியினுள்ளும் சுபகுணங்களாற் பிரசித்தமாய் நிஷ்கண்டகபூமி மண்டல ராஜ்ஜியப் பிராப்தி வடிவவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, ஜீவிக்கும் இச்சையிருக்கும் வரை தீர்க்க

ஆயுஷின் பிராப்திரூபவரத்தைக் கேட்டி. மூவுலகத்துமிராநின்ற நானாவகையாய் தனப்பிராப்திவடிவவரத்தைக் கேட்டி. இவ்வுலகத்தே நெடுங்கால் பரியந்தம் வாழுதல் வடிவவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, சர்வ பூமியின்கண்ணும் சக்கிரவர்த்தி ராஜாத்தன்மையின் அடைவுவடிவவரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, உனதிச்சைப்படி புத்திரபௌத்திராதி திவ்யபதார்த்தங்களின் அடைவுவடிவ வரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, மூவுலகத்தேயுள்ள துர்லப் பதார்த்தங்கள் எவையும் நினைத்தமாத்திரத்தே கிடைப்பதாகிய சத்தியகாமத்தன்மையினடைவுவடிவ வரத்தைக் கேட்டி. அல்லது, சுவர்க்கலோகத்திருக்கும் திவ்ய தேவஸ்திரீகளின் அடைவுவடிவவாத்தைக் கேட்டி. அவர்கள் சுவர்க்கத்துள்ள புருஷரின் மனத்தையும் நேத்திரத்தையும் ஆநந்திக்கும்படி செய்பவர், அசுவமேதாதி மகா யாகங்களால் தரிசனந்தரத்தக்கவர், தமது பருத்துய ர்ந்த குயங்களாற் சந்திரமண்டலத்தைத் திரஸ்காரஞ்செய்தவர்கள், நிதம்பஸ்தானத் தேநின்ற சுவர்ணமணிமய காஞ்சியின் மதுர சப்தங்களால் பூமியை வியாபிக்கச் செய்தவர், தமது முககமல சுகந்தத்கூடிய வாயுவால் கிருகமத்தியபாகத்தைச் சுகந்தி யுடையதாய்ச் செய்தவர், காம்பற்ற சம்பக புஷ்பமாலையின் கோமளபரிசத்தைத் தமது தேக்கோமள பரிசத்தால் வென்றவர், மேன்மையாய் குலுக் கலுக்கு மெலுக்குகளாலும் பார்வையாலும் காமிகட்கு ரச வல்லாசத்தையுண்டாக்கும் விலாசமுடையவர், குயிற் கொப்பாய் இனிமையாய் சுரமுடையவர், புன்னகை யோடு கூடிய அமிர்தரச வாக்கால் விசித்திர அர்த்தங்களையுடைய சொற்களை இனிது பேசுபவர், தமது சரீர நிர்மலகாந்தியால் சூரிய சந்திரர்களின் காந்தியையும் திரஸ்கரிப்பவர், சர்வலக்ஷணங்களோடுங்கூடியவர், பிரதம நவீன யௌவன முடையவர், தமது தேக எழிலாற் காமதேவர்க்கும் காமமுண்டாக்குபவர், ஒளிர்வன வும், விலையுயர்ந்தனவும் ஆகிய விசித்திர நானாவகை ஆடைகளையும் ஆபரணங் களையும் அணிந்து சோபைகனிந் தொழுகுந் தேகத்தையுடையவர், போக்தாக்களின் அநேக புண்ணிய கருமங்களால் உண்டாக்கப்பட்ட தேகத்தையுடையவர், தமக்குச் சமானவடிவ அவஸ்தையுடையவராகிய நூறு நூறு அடிமைப் பெண்களோடு கூடியவர், நடனஞ் செய்யச் சாதனமாய் வீணை முதலிய வாத்தியங்களோடு கூடியவர், இத்தகைய ஸ்திரீகளின் கடாக்ஷம் ஜீவர்கட்கு மோக்ஷரூப சுகத்தினும் அதிக சுகத்தையடைவிப்பதாம். அக்கடாக்ஷ அவ்வாறாயின், அவர்மேனியின் ஆலிங்கனம் பரம ஆநந்தத்தைக் கொடுக்குமென்பதன்கண்ணே யாது கூற வேண்டி யிருக்கின்றது. ஹே நசிகேதா! எனது ஆணைப்படி நடக்கும் சுவர்க்கவாசிகள் அத்தகைய சுந்தர ஸ்திரீகளையாலிங்கனஞ் செய்து எப்போதும் சுகத்தையடைவர். அத்தகைய சுந்தரிகள் மனுஷலோகத்தே எவருக்குங் கிடைக்கார். அத்தகையவரை யான் நின்பொருட்டுக் கொடுக்கின்றேன் நீயவர்களோடு சுக பூர்வகமாய் இரமித்துக்கொண்டிருத்தி. மரணத்தின் பின்னர் இச்சரீரத்தினும் வேறாய் ஆன்மாவின் சத்தியத்தன்மை அசத்தியத்தன்மை என்னும் மரண விஷயக வினா வை யென்பாற் செய்யாதே; காகத்திற் கெயிறுகளைத் துணை என்னும் காகதந்தப் பரீக்ஷை செய்தலாற் அணுவளவு பயனுமின்றாமாறு மரணத்தின் பின்னரிச் சீவன் சுவர்க்காதி லோகங்களையடைவனா? அல்லது, சாம்பராய்ப்போவனா? என ஆன்மவிசாரஞ்செய்தலால் அணுமாத்திரையும் பயனின்றாம். யான் கொடுக்கும் ஸ்திரீ புத்திராதிகளோ இப்போதுனக்குச் சுகத்தைக் கொடுப்பர். நீ கேட்குமான்ம விசா ரமோதானின் பவடிவமன்றாம், சுகப்பிராப்தியின் சாதனவடிவமுமன்றாமாதலின்,

நிஷ்பல விசாரத்தை நீ செய்தல் தகுதியன்றாம். இல்வுலகத்தே மதிமான்களியா வரும் சுகரூபபலப் பிராப்தியையுடைய காரியத்தையே செய்வரன்றி யல்லாத வற்றைச் செய்யார். சுகத்தையடைவிப்பன புத்திர ஸ்திரீ முதலிய பதார்த்தங்களே யாமாதலின், அவற்றின் பிராப்திவடிவ வரத்தைக் கேட்டி. ஆன்மஞானப் பிராப்தி வடிவ வரத்தால் உனக்குச் சிறிது மாத்திரையும் சுகமுண்டாகாதாதலின், அவ்வரத்தை நீ கேட்க வேண்டாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு ஆன்மஞான வினா வினின்றும் நீக்கும் பொருட்டு யமராஜா நசிகேதாவின் கண்ணே லோபத்தை யுண்டாக்குபவராய் நானாவகையாய் வரங்களைக் கொடுத்தனர். அவற்றைக் கேட்டு நசிகேதாவு மிவ்வாறு கூறுவாராயினர்: - ஹே தர்மராஜாவே! எத்தேவாங்கணை களைச் சுகசாதனமென வருணித்தீரோ அவர் உண்டாமுன்னரும் ஒழிந்தபின்னரும் தங்கட்கும் அன்னியர்கட்கும் சுகத்தையடைவிப்பாரா? அல்லதில்லையா? முதற் பக்ஷஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், உற்பத்தியின் முன்னரும் நாசத்தின் பின்னரும் எப்பொருளின்கண்ணும் காரணரூபத்தன்மை காணவருவதின்றாம்; உண்டாயின், குலால உற்பத்தியுண்டாகாததின் முன்னரும் குலாலனினின்றும் கடரூபகாரியோற் பத்தியுண்டாதல் வேண்டும். குலாலனழிந்த பின்னரும் அவனாற் கடகாரியோற்பத்தி யுண்டாதல்வேண்டும்; ஆனாலவ்வாறுண்டாவதின்றாம். ஆகையால், நிகழ்காலத்தே மாத்திரம் அவர்கள் சுகத்தையடைவிப்பர் என்னும் பக்ஷத்தையே தாங்கள் அங்கீகரிக்கவேண்டும்; அதனையுமாராய்ந்து நோக்கின் சம்பவியாதாம். ஏனெனின், (பொருள்.) யாது ஆதியிலின்றாமோ அந்தியத்திலுமின்றாமோ அது வர்த்தமான காலத்துமின்றாம். இரஜ்ஜுவின்கண்ணே சர்ப்பம் ஆதிகாலத்துமின்றாம் இரஜ்ஜு ஞானத்தின் பின்னருமின்றாமாதலின், அது நிகழ்காலத்துமின்றாவதே போல், அம் மங்கையரும் உண்டாமுன்னரும் ஒழிந்த பின்னரும் சுகத்தையுண்டாக்காராதலின், நிகழ்காலத்தும் சுககாரணத்தன்மை சம்பவியாதாம். நிகழ்காலத்தே மங்கையர் பாற் சுககாரணத்தன்மை தோற்றலில் அவரியற்கை காரணமன்றாம்; விஷயாசக்தகாமி கட்குள்ள ரமணீகமதியேயாம். முன்னர்த்தாங்கள் வருணித்தமங்கையரும் விஷய சம்போகப்பிராப்திவாயிலாயே காமிகட்குச் சுகமுண்டாக்குவராயின் மனுஷலோக மங்கையரினும் அதிகமியாதுளதாம்? ஆராயின் அதிகத்தன்மையின்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - ஸ்வர்க்கலோக மங்கையர்பாலும் மனுஷலோக மங்கையர் பாலும் இயல்பாயோ சுகசாதனத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, எவள்பால் எவனுக்குக் காமதோஷ ஜன்னிய ரமணீக புத்தியாமோ அவள் அவனுக்குச் சுகசாதனமாவள். அவனுக்குச் சுகந்தமுடைய அமரமங்கையர் சுகஞ்செய்விப்பதே போலத் துர்க்கந்த முடைய நரமங்கையரும் செய்விப்பாதலின், அவர் பாலிவரினுமதிகத்தன்மை யின்றாம். இப்போது இப்பொருளே வெளிப்படையாய் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே தருமராஜாவே! பெண்ணாய் ஆணாய்க்குச் சுகத்தையடைவிக்கும், மனுஷ ஸ்திரீ மனுஷர்கட்குச் சுகத்தையடைவிப்பள், அதுபோலவே அமரமங்கையரும் அமரர்கட்குச் சுகத்தைச் செய்வர்; ஆனால், விஷய ஜன்னிய சுகரூப்பலத்தின் கண்ணே சிறிது மாத்திரையும் குறைவு மிகுதித்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, தேவதை முதலிய மூன்றிற்கும் தத்தமது ஸ்திரீ சம்போகத்தால் சுகம் சமானமேயாம். ஒருகால் மங்கையர் இயல்பானே சுகசாதனமாயின் சர்வஜாதியுடைய ஸ்திரீகளும் சர்வ ஜாதியுடைய புருஷர்கட்குச் சுக்காரணமாதல்வேண்டும். அவ்வாறு உலகத்தே

காணவில்லை; மற்றோ, எவ்வெவருக்கு எவ்வெப்பெண்களிடத்தே இரமணீக புத்தியாமோ அம் மங்கையர் அவ்வாடவர்க்கே விஷயசம்போகவாயிலாய்ச் சுகத்தை யடைவிப்பர்; மற்றையர்க் கடைவியார். தேவமங்கையரிடத்தே தேவதைகட்கு ரமணீக புத்தியாம் நாய்க்கின்றாமாதலின், அவர் அவர்கட்கே விஷயசம் போகத்தால் சுகத்தை யடைவிப்பர்; நாய்க்கடைவியார். அதுபோல், நாயிடத்தே நாய்க்கு இரமணீக புத்தியாம்; தேவதைகட்கின்றாமாதலின், அது அதற்கே விஷய சம்போகத்தால் சுகத் தை யடைவிக்கும்; தேவதை கட்கடைவியாது. இவ்வாறு மனுஷன் பசு பக்ஷி சர்ப்பம் என்பன முதலிய சர்வ ஜாதியையுடைய ஸ்திரீகள் தம்மிடத்தே இரமணீக புத்தியுடையவர்கட்கே சுகத்தைச்செய்விப்பர். இரமணீகபுத்தியற்ற நிஷ்காமர்க்கு எவளும் சுகத்தைச்செய்வியாளாதலின், அமரமங்கையர்பால் மனுஷ்யலோகஸ்திரீ யினின்றும் அதிகத்தன்மை கூறியது சம்பவியாது. ஹே தருமராஜாவே! அமர மங்கையரிடத்தே சுந்தர ரூபாதி குணங்களைப் பார்ப்பதே போல் நாயினிடத்தே பாரார்; மற்றோ, நாயிடத்தே எப்போதுங் குரூபாதிதோஷங்களையே காண்பராதலின், அவர்களினும் நாய் அத்தியந்தம் கீழ்மையதாம் எனத்தாங்கள் கூறியது சம்பவியாது; ஏனெனின், தேவதைகள் தேவமங்கையரிடத்தோ குணத்தைக்காண்பர், நாயின் கண்ணே தோஷத்தைக்காண்பர், அது போல், நாயும் நாயின்கண்ணோகுணத்தைக் காணும் தேவ மங்கையரிடத்தும் மனுஷ மங்கையரிடத்தும் எப்போதும் தோஷத்தை யே காணும். ஆதலினானே அந்நாய் அவர்களையடைந்து மகிழாது; மற்றோ, பெண்ணாயை யடைந்தேமகிழும். தேவதைகள் அமரமங்கையர்பால் நானாவகைக் குணங்களைக் காண்பதே போல் நாயும் பெண்ணாயிடத்தே இவ்வகைக் குணங்க ளைக் காணும்: - இவ்வெனது பிரியமாய் பெண்ணாய், சுந்தரதீர்க்கமுகமுடையது, அத்தியந்தங் கோமளப்பரிசமுடையது, கூர்மையாய் தந்தங்களையுடையது, இரக்த முகமுடையது, இரக்த புஷ்பம் போல நாவையுடையது, மாம்சருதிர பக்ஷணத்தாற் சுந்தரகந்தமுடையது, நீண்ட நேத்திரமுடையது, உயர்ந்த காதுகளையுடையது, எப்போதும் விரைவாகக் கமனம் செய்வது, புஷ்ட சரீரமுடையது, ஒட்டிய உதரத்தை யுடையது, உயர்ந்த வாலையுடையது, சுருங்கிய யோனித்துவாரத்தையுடையது, அத்தியந்தஞ் சோபைமிக்கது, உகுங்கார சப்தத்தானும் பங்கார சப்தத்தானும் எனது மனத்தையும் செவியையும் ஆநந்திக்குமாறு செய்விப்பது, எனதெதிரிற் செல்வதா லும் எனது பிற் செல்வதாலும் இது எப்போதும் என்னைச் சேவிப்பது, தனது தரிசனத்தால் எனது விழியையும் உளத்தையும் ஆனந்திக்குமாறு செய்விப்பது என இவை முதலாக அநேகங் குணங்களை நாயானது பெண்ணாயிடத்தேகாணும். ஹே தருமராஜாவே! பெண்ணாயைக்கண்டு ஆணாய்க்கு மனத்தின்கண்ணே மகிழ்வுண்டா வதேபோல், இந்திராணியைக்கண்டு இந்திரருக்கு முண்டாகும் அல்லதுண்டாகாது. ஆகையால், அமரமங்கையர்பால் தாங்கள் கூறிய அதிகத்தன்மை சம்பவியாது. சுவர்க்கமனுஷப் பசுப்பெண்கள் தத்தமிடத்தே ரமணீகபுத்தியையுடைய சஜாதியை யுடைய புருஷர்கட்கே சுகத்தைக் கொடுப்பர்; இதரஜாதியர்கட்குக் கொடார். அது போல், முற்கூறியவரின் புத்திர பௌத்திராதியரும் தத்தமிடத்தே ரமணீகபுத்தியை யுடைய சஜாதீய பிதாமாதா முதலியவர்க்கே சுகத்தையடைவிப்பர். இதரஜாதியை யுடைய அவர்கட்கு இதர ஜாதியையுடைய அவர் சுகத்தையடைவியாராதலின், அந்தப் புத்திரபௌத்திராதியரும் சர்வ லோகருக்கும் சமானமேயாவர். ஜீவன் அறம்பாவவயத்தாலடைவுற்ற அவ்வஜ்ஜாதியுடைய சரீரத்திற்கு எத்துணை ஸ்திரீ

புத்திர அன்னபானாதி பதார்த்தங்களுளவோ அவற்றையே யாவற்றினு மதிகமா யெண்ணுவன். இதர ஜாதியுடைய சரீரத்திற்குரிய யாவற்றையும் முற்றினுந் தாழ்ந் ததாயெண்ணுவன். நாய்க்குரிய போகசாதனங்களில் தேவதைகளாகிய உங்கட்கு எப்போதும் கிலானியி (அருவருப்பி)ருப்பதேபோல் உங்களது போகசாதனங்களில் நாய்க்கு மெப்போதும் கிலானியேயிருக்குமாதலின், இயல்பாகவே எந்தப் பெண் சரீரத்தும் எந்தப் புருஷசரீரத்தும் சுகரூபத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, பித்த தோஷத்தால் மயலையுற்றவன் வெண்சங்கத்தை மஞ்சள் நிறமுடையதாய்க் காண்பதே போலக் காமரூபச் சுரத்தால் உண்டாய் வியாமோகரூப பித்ததோஷத்தால் மயங்கியவன் தத்தமது சமானஜாதியுடைய பெண்களிடத்தே சுகபுத்திசெய்வன், இதர ஜாதியையுடைய பெண்களிடத்தே சுகபுத்தியைச் செய்யாததேபோல் அப்பெண்களும் வியாமோகரூபதோஷத்தால் மயலையடைந்து தத்தமது சமான ஜாதியையுடைய புருஷரிடத்தே சுகபுத்தி செய்வர், வேற்றுச்சாதியையுடையவரிடத்தே அவர்கள் சுகபுத்தி செய்யாராதலின், ஆண்கட்கும் பெண்கட்கும் பரஸ்பரமுண்டாம் சுகபுத்தி மஞ்சட்சங்கே போலக் கேவலம் மயக்கமேயாம். இப்போது பெண்ணிடத்தும் ஆணிடத்தும் இயல்பானே சுகரூபத்தன்மையைக் கண்டிப்பாம்: - ஹே யமராஜாவே! பெண்ணிடத்தும் ஆணிடத்தும் இயல்பானே சுகரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம், ஏனெனின், இந்தப் பெண் ஒருகால் தானே சுகரூபமுடையவளாவளேல் தனக்குத் தானே யேன் சுகத்தையடைவித்துக்கொண்டிலள்? தனது தேகத்தினும் வேறாய் தேகத்திற்குச் சுகத்தைக்கொடுக்கின்றனள் எனக் கூறினுஞ் சம்பவியாது; அவ்வாறாயின், தன்னினும் வேறாய் சபத்நி முதலிய ஸ்திரீகட்குச் சுகத்தை யேன் செய்விப்பதில்லை? தன்னினும் வேறாய் புருடசரீரத்திற்குச் சுகத்தைச் செய்விப்ப ளெனின், அதுவுஞ்சம்பவியாது; அவ்வாறு செய்யின் சேலையற்றிருப்பவளுடைய இருதயதேயத்தே விளையாடும்பாலகனுக்குச் சுகத்தை என் அடைவித்திலள். யௌ வனனுக்குச் சுகத்தை யடைவிப்பளெனின் அதுவுஞ்சம்பவியாது; அவ்வாறு செய்யின் தனது யௌவனபுத்திரன் சகோதரன் முதலாயினோர்க்குச் சுகத்தை எனடைவிப்ப தில்லை? தனது யௌவனமாகியபதிக்குத் தான் சுகத்தைச்செய்விப்பெளெனின், அதுவுஞ்சம்பவியாது; அவ்வாறாயின், அநேகந்தடவை சம்போகித்துக் காமரூபச்சுரத் தினின்றும் நீங்கியபதிக்கு முன்போலச் சுகத்தை என் செய்வித்திலன்? காம தோஷமுடைய யௌவனபதிக்குச் சுகத்தைச்செய்விப்பளெனின், அதுவுஞ் சம்பவி யாது. அவ்வாறாயின், சுரமுதலியரோகங்களால் துர்ப்பலத்தன்மையை யடைந்தவள் அத்தகையனுக்குச் சுகத்தை என் செய்வித்திலள்? ஆகையால், எவ்வாற்றானும் ஸ்திரீகளிடத்தே இயல்பானே சுகரூபத்தன்மை சம்பவியாது. பெண்களிடத்தே இயல்பானே சுககாரணத்தன்மை யில்லாததே போலப் புருஷரிடத்துமின்றாம். ஏனெனின், புருடன் சுபாவமாகவே ஸ்திரீயின் சுக்காமணனாயின், தனது புத்திரி சகோதரி முதலியோர்க்கும் சுக்காரணன் ஏனாகவில்லை? ஹே யமராஜாவே! இவ் வாறாய் யுக்திகளோடு ஆராய்ந்துபார்க்கின் இருவரிடத்தும் இயல்பானே சுகரூபத் தன்மை சித்தியாதாயினும் இருவர்க்கும் ஒருவர்க்கொருவர் சரீரத்தே சுகபுத்தி யுண்டாதல் காமச்சுரத்தின் மகிமையேயாம். ஊமத்தை விரையைத் தின்றவன் தோஷத்தால் எல்லாவுலகையும் மஞ்சள் நிறமுடையதாய்ப் பார்ப்பதேபோல், இருவருங் காமதோஷத்தால் தமது சமானஜாதியுடையவரிடத்தே சுகபுத்தியையும், விஜாதியரிடத்தே துக்கபுத்தியையும் அடைவர். ஜரா அவஸ்தை யிருவருக்கும்

குரூபத்தன்மையின் காரணமாவதேபோல், இருவரின் யௌவன அவஸ்தையே காமச்சுரத்தின் காரணமாம். யாவன் காமச்சுரத்தால் வியாமோகத்தை யடைந்துளனோ அவனே பெண்களைத் துதிப்பன்; நிட்காமன் துதியானாதலின், தாங்கள் பெண்களைத் துதித்ததும் காமிகளின் அபிப்பிராயத்தைக் கவர்ந்தேயாமன்றி அத்துக்கமய ஸ்திரீகளைத் துதிப்பதில் தங்கட்குக் கருத்தின்றாம். இதன்கண்ணே யான் கூறவேண்டிய தென்னுளது, தாங்கள் சுககாரணமாய்க்கூறியயாவும் அநித்திய ங்களேயாம். ஜீவர்கட்கு அத்தியந்தம் பிரியமாயுள்ள அநித்தியபதார்த்தங்கள் தாம் நிகழுங்காலத்தே எத்துணையின்பைச் செய்யுமோ அதனினும் ஆயிரமடங்கு அதிக துக்கத்தைத் தமது வியோககாலத்தே செய்யுமாதலின், அவற்றின் கண்ணேயிருக் கும் அநித்தியத்தன்மையே துக்கரூபத்தன்மையை யுணர்த்தும். பிரிய ஸ்திரீ முதலா கத் தங்கள் அத்தியந்தம் பிரியரூபங்களெனக் கூறியவை இன்றோ என்னிடத்தின் றாம்; தங்கள் வரத்தால் மறுதினத்தே கிடைக்கும். ஆனால், அவை யநித்தியங்களா மாதலின், மூன்றாவது தினத்தே என்பாலிருக்குமோ இராவோ என்பதை நிச்சயிக்க முடியாதாம். ஆகையா லவை தமது வியோககாலத்தே பரமதுக்கத்தை யடைவிக் கும். உண்மையா யாராய்ந்து நோக்கினோ அவை கணபங்குரங்களாமாயினும் விசார ஹீனன் அவற்றை நெடுநாணிலைப்பனவாய் நினைவனாதலின், அவன்றிருஷ்டியை யங்கீகரித்து நெடுநாணிலைப்பனவாய் நினையினும் எனக்குச் சுகத்தைக் கொடுப்பன வன்றாம்; மற்றோ, துக்கத்தையே எப்போதுங் கொடுப்பனவாம். இப்போது முதலில் பெண்களிடத்தே துக்ககாரணத்தன்மையைக் கூறுகின்றேன்: - ஹே தருமராஜாவே! இவ்வுலகத்தே புஷ்பங்களின் இரசத்தை வெளிப்படுத்தும் யந்திரத்தால் அக்கினி புஷ் பங்களின் சாரரூபரசத்தை வெளிப்படுத்தும், இரசம் வெளிப்போதலால் மலர் சோபை யற்றதாய், விரைவிலேயழியும். அதுபோலப் பெண்ணழலும் சம்போகரூபியந் திரத்தால் புருஷபுஷ்பத்தின் வீரியரசத்தை வெளிப்படுத்தும், அது வெளிப்போதலால் விழிமுதலிய பொறிகளும் ஆயுஷும் விரைவாகவே க்ஷயத்தை யடையுமாதலின், பெண்கள் நிகழ்காலத்தும் புருடனது துக்ககாரணமேயாவர். இப்போது புத்திரரிடத்தே துக்ககாரணத்தன்மையைக் கூறுகின்றேன்: - ஹே தருமராஜாவே! பெண்கள் புருட ரின் வீரிய ரூபாசத்தை நாசஞ்செய்வதேபோல், மைந்தனும் தந்தையின் சுரோத்தி ராதி இந்திரியமனங்களின் சத்துவரூபரசத்தை நாசஞ்செய்வன்; சத்துவரூபாசம் ஜீவர்களின் தருமஞானவிருத்தியைச் செய்யும். இவ்விஷயத்தே எனதுத்தாலக பிதாவே திருஷ்டாந்தமாவர்; ஏனெனின், நசிகேதாவாய எனது ஜீவன சிந்தையால் அவர் மறையவர் பொருட்டுத் துர்ப்பல விருத்தகோக்களைக் கொடுத்தனர், கொடுத்ததால் தருமஹானியுண்டாயது, எனது வியோகத்தால் மனத்தே மகாகலக்க த்தையடைந்தனர்; கலக்கமுறவே அவரது செவிமுதலிய பொறிகளின் தேஜசு வடிவபலம் க்ஷயமாயது.

கருத்திதுவாம்: - என்னைப்போலாணைப்படி நடக்குங்குமரனும் தந்தையின் துக்கத்திற்கே காரணமான போது வேறு இலௌகிக மைந்தர் தந்தையின் துக்ககார ணமாவர் என்பதன்கண்ணே யாதுகூறவேண்டியிருக்கின்றதாதலின், இவையாவும் அநித்தியமாதலின் துக்கரூபமேயாம். இத்தகைய அநித்திய துக்கரூப் பதார்த்தங்க ளையும் தாங்கள் தங்களுடைய லோகபாலரூப அதிகார பாலனஞ்செய்யும் பொருட்டுப் பிரியரூபமாய்க் கவரின், தங்கட்குத் தகுதியேயாம்; ஆனால், ஆன்ம

ஞானேச்சையையுடைய எனக்கு அவற்றைக்கவர்தல் தகுதியன்றாம். முன்னர்த் தாங்கள் பரம ஆயுளின் பிராப்திவடிவ வரங்கொடுப்பதாய்க் கூறியதும் அத்தியந்தம் துச்சமேயாம்; ஏனெனின், ஹிரண்யகர்ப்பரூபப்பிரஹ்மாவின் ஆயுஷ் யாவினு மதிகமாம்; ஆனால், அதுவும் இரண்டு பரார்த்தத்தோடு முடிவெய்துமாதலின் அற்பமாம். அதுவும் அற்பமாயின், அதனுள்ளடங்கிய தேவமனுஷாதியரின் ஆயுள் அற்பமெனக்கூறவும் வேண்டுமோ, இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படை செய்கின் றேன்: - ஹே தருமராஜாவே! பூலோகவாசிகளாகிய எங்களுடைய ஒருவருடம் சுவர்க்கவாசிகளாகிய தேவதைகட்கு ஒருநாளாகும். எங்களுடைய ஆறுமாதங் கொண்ட உத்தராயணம் தேவதைகட்குத் தினமாம்; ஆறுமாதங்கொண்ட தக்ஷிணா யனம் இரவாம். இத்தகையன 360 கூடின் தேவதைகட்கொருவருடமாம். இத்தகையன 12000 கூடின் கிருத, திரேதா, துவாபர, கலி என்னும் நான்கு யுகங்க ளாம். இத்தகைய சதுர்யுகங்கள் 1000 கழியின் பிரஹ்மாவின் ஒரு தினமாம்; தினமுள்ளளவே இரவாம்; அவ்விரவின்கண்ணே மூவுலகமும் நாசத்தையடையும். அவ்விரவு சாஸ்திரத்தின்கண்ணே நைமித்திகப்பிரளயமெனவும் அவாந்தரப்பிரளய மெனவும் கூறப்பெறும். இத்தகையன 360 கூடின் பிரஹ்மாவிற்கு ஒருவருடமாம். இத்தகைபன 100 வருடம் பிரஹ்மாவின் ஆயுஷாம். பிரஹ்மாவின் நூறு வருடங்களுள் 50 முதற்பரார்த்தமாம்; 50 இரண்டாவது பார்த்தமாம். அவ்விரண்டனுள் முதற்பரார்த்தமோ கழிந்துவிட்டது; இரண்டாவதோ கழிகின்றது. எந்தப்பிரஹ்மாவின் மரணத்தின் பின்னர் இச்சர்வஜகத்தின் மகாப் பிரளயமாமோ அவரும் இப்போது பாதி ஆயுளுடையவரா யிருக்கின்றனர். எங்களுக்கு மரணபயமிருப்பதேபோலப் பிரஹ்மா விற்கும் மரணபயமுண்டா மாதலினானே அவர் தமது நேத்திரங்களை மூடிக் கொண்டு அந்தர் ஆன்மாவைத் தியானித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். பிரஹ்மாவும் மரணபயத்தோடு கூடியிருப்பின் பிரஹ்மாவின் அம்ச பூதமாகிய தாங்கள் என்பொ ருட்டுப் பரமாயுளை யெங்கனங்கொடுப்பீர்கள். நீரின்பேனபுற்புதம்போலக் கணபங்குரமாய் இத்துக்கரூப சம்சாரசமுத்திரத்தின்கண்ணே யிருக்கும் ஹஸ்தி, அசுவம், தேர் முதலியவாகனங்களும், நிருத்திய கீதாதிகளோடுகூடிய சுந்தர ஸ்திரீக ளும், சுபகுணமுடைய புத்திர பௌத்திராதி பதார்த்தங்களும் கொடுப்பதாகக் கூறிய மற்றைய யாவும் தங்களிடத்தே யிருக்கின்றன; அவ்வநித்தியங்களின் கண்ணோ எனக்கிச்சையின்றாம். இப்போது தனத்தின் கண்ணும் துக்ககாரணத்தன்மையைக் கூறுகின்றேன்: - ஹே தருமராஜாவே! தாங்கள் எனக்கீயும் சுவர்ணாதிரூபதனம், எத்தகையதென்னின், ஒருவனுக்கு மூவுலகதனங் கிடைப்பினும் அவ்வடைவால் அவனாசை நீங்காது; மற்றோ, அதனையடைந்தபின் பிரஹ்மலோகமடைய இச்சிப்பன். ஒரு புண்ணியவயத்தால் பிரஹ்மலோக மடையப்பெறினும் அதனினின் றுங் கீழேவிழாதிருக்க இச்சிப்பன். ஒங்கியெரியா நின்ற அக்கினியானது காஷ்டங்க ளாலும் நெய்யாலும் திருப்தியடையாததே போலவும், இச்சமுத்திரம் ஜலங்களால் திருப்தியடையாததே போலவும், ஸ்திரீபுருடரால் திருப்தியடையாததேபோலவும், நானாவகைத்தனத்தால் திருப்தியை யடையான்; மாறாக, விறகு நெய்யிடலால் அக்கினி விருத்தியாவதே போல் மிகுந்த பொருட்பிராப்தியால் ஆசை விருத்தி யடையும். தனத்தைக்காத்தலாலும், தனநாசபயத்தாலும் தனிகர்கட்கெப்போதும் கிலேசத்தையே கொடுக்குமாதலின், இத்தகைய துக்கரூபத்தனமடைய எனக்கிச்சை யின்றாம். இவ்வாறுண்மையை யாராய்ந்துபார்க்கினோ இத்தனம் ஜீவர்கட்குத் துக்க

காரணமேயாமாயினும் இலௌகிக திருஷ்டியை யங்கீகரித்து இத்தனத்தைச் சுககார ணமாயெண்ணினும் தனப்பிராப்திரூபவரத்தைத் தங்களிடத்தே வாங்குதல் எனக்கு சிதமன்றாம்; ஏனெனின், தரிசனமாத்திரத்தானே சர்வதுக்கங்களையும் நீக்குந் தங்களை மாம்சமயநேத்திரங்களாற்கண்டேனாதலின் எனக்கு வியவகாரத்தின் கண்ணே அபேக்ஷிதமாய் தனம் தானே யெனக்குக்கிடைக்கும்; அதன்பொருட்டுத் தங்கள் சந்நிதியிற்பிரார்த்தியேன். தாங்கள் மேகம்போலச சியாமவருணமுடையவர், நீண்டு பருத்ததேகமுடையவர், பீதாம்பரந்தரித்தவர், செவ்வாக்கு ரசசமான இரக்தவ ருணமுடைய சொச்சவிலாச நேத்திரங்களையுடையவர், நீண்டகண்டத்தை யுடைய வர், விசாலமாய் மார்புத்தலத்தையுடையவர், முழந்தாள் பரியந்தம் நீண்ட புயமு டையவர், சூரிய சமானதேஜசாய நேத்திரத்தையுடையவர், சூரியசமான சரீரதேஜசை யுடையவர், மகாமகிஷரூப வாகனத்தின்மீது ஆரோகணித்து வருபவர், பாவிகளைப் பயப்படுத்தும் தண்டத்தை ஹஸ்தத்தின் கண்ணே தரித்தவர், குரோதமுடைய சர்ப்பம் போலத் தரிசனத்தால பாவிகளைப் பயப்படுத்துபவர், தமது சித்தத்தே யெப்போதுந் தயாளுத்தன்மையோடு கூடியவர், வேதபகவான் போதிப்பித்த அறம் பாவங்களின் சுகதுக்கரூப பலப்பிராப்தி வடிவ மார்க்கத்தைக் காப்பாற்றும் தொழிலு டையவர், ஆன்மஞானத்தோடு கூடியவர், சர்வ ரோகமுமற்றவர், எலலாப் பூதங்களி டத்தும் சமதிருஷ்டியையுடையவர், சத்துரு மித்துருபாவமற்றவர், இத்தகைய தாங்களே ஸ்தாவரஜங்கமரூப ஜகத்தின் மிருத்தியுவடிவமாவீர்கள். தாங்களெனக்குக் குருவான போது எவ்வாறு எனக்கு மிருத்தியுவுண்டாம்; மற்றோ, தாங்கள் தக்ஷிண திசையின்கண்ணேயிருக்கும் வரையும் யான் ஐயமற்றவனாய்ச் சீவிப்பனாதலின், தங்களுடைய கிருபாகடாக்ஷ அடைவால் நெடுங்காலபரியந்த ஜீவனம் இயல்பாகவே எனக்குச் சித்தித்திருக்கின்றது; அவ்வாறிருக்க அவ்வரத்தைத் தங்கள்பாற் கேட்டல் உசிதமன்றாம். ஹே தருமராஜாவே! மரணத்தின் பின்னர் ஆன்மாவின் சத்தையின் சம்சயத்தை நீக்கும் போதப்பிராப்திவடிவ மூன்றாவது வரத்தைத் தாங்கள் என் பொருட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். ஜரைமரணத்தோடுற்ற பூவுலகவாசியாகிய யான் தைவயோகத்தால் ஜரைமரணமற்ற சுவர்க்கவாசி தேவதையாகிய தங்களுடைய சந்நிதியையடைந்து, ஆன்ம அனான்மவிசாரத்தோடு கூடியவனாயின் மனைவி புத்திராதிகளை இரமணீகமென வுணர்ந்து நெடுநாள் வாழ்க்கையில் எவ்வாறா சக்தியடைவேன்; மற்றோ, அடையேன். அவை விசாரவானுக்கோ எப்போதும் துக்க ரூபமாயே தோற்றும்; மூடனுக்குத் தமது தரிசனவாயிலாயும், போக வாயிலாயும் சுகத்தையடைவிக்கும். மனுஷலோகமே முதல் பிரஹ்மலோகபரியந்தம் உள்ள விஷயஜன்னிய சுகம்; சுகவடைவின் ஸ்திரீ, புத்திரன், தனம் முதலிய சாதனம் யாவற்றையும் முற்கூறிய முறையே யான் துக்கரூபமாயே யறிகின்றேனாதலின் அவற்றினடைவில் எனக்கிச்சையில்லை. ஜரை மரணமற்ற தேவதையும் எத்துர் விஞ்ஞேய ஆன்மாவின்கண் நிர்ணயமின்றிச் சம்சயத்தையடையுமோ அவ்வான்மா வின் நிர்ணயரூப மூன்றாவது வரத்தைத் தாங்கள் என்பொருட்டுத் தரவேண்டும். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு அநேக வரங்களைக் கொடுத்து தருமராஜா நசிகேதாவை லோபிக்குமாறு செய்யினும் ஆன்மஞானமன்றி வேறு வாரத்தை வேண்டிலர். அவரது தீவிர வைராக்கியத்தைக்கண்டு தருமராஜா மிகவும் மகிழ்வுற்றனர். அவ ரைப் பிரஹ்மவித்தையின் அதிகாரியென வுணர்ந்து தருமராஜா அவருக்கு ஆன்ம ஞானவடிவ மூன்றாவது வரத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு இவ்வாறு கூறத்தொட

ங்கினர்: - ஹே நசிகேதா! இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் ஜீவர்களடையத்தகுந் தன இருவகைப் பலன்களாம்; அவை சிரேயரூபமும் பிரேயரூபமுமாம். புத்திமான்களின் பிரீதி விஷயமாய் மோக்ஷரூப நித்தியசுகம் யாவினும் மேன்மையதாமாதலின், அதனைச் சுருதிபகவதி **சிரேய**வெனக் கூறினள். மூடரின் பிரீதி விஷயமாய் சம்சார சம்பந்தி விஷயஜன்னிய அநித்திய சுகம் அத்தியந்தந் தாழ்ந்ததா மாதலின், அதனைச் சுருதிபகவதி **பிரேய**வெனக் கூறினள். ஸ்வரூப, சாதன, பிரமாண, அதிகாரியென்னும் நான்கன் பேதத்தால் அவ்விருபலனும் பரஸ்பரம் விலக்ஷ ணமாம். முதலாவதற்கு நித்தியசித்த ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவே ஸ்வரூபமாம், யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேதஞானம் சாதனமாம், உபநிஷத் வடிவ வேதாந்த சாஸ்திரம் பிரமாணமாம், விவேகம் வைராக்கியம் சமதமாதிஷட் சம்பத்தி முமுக்ஷுதையென்னும் நாற்சாதனமுடையோன் அதிகாரியாவன். இரண்டாவதற்கு விஷய ஜன்னிய அநித்திய சுகம் ஸ்யரூபமாம், யாகாதி கருமங்கள் சாதனங்களாம், வேதத்தின் பூர்வபாக கருமகாண்டம் பிரமாணமாம், சகாமி அதிகாரியாவன் இவ்வாறு இரண்டற்கும் பரஸ்பரம் பேதமாமெனவறிக. இவ்விருவகைப் பலங்களுள், சிரேயரூப்பலத்தைச் சம்பாதிக்கும் அதிகாரி தனது பிரயோஜனத்தினின்றும் வழுவான்; மற்றோ, கிருதகிருத்திய பாவத்தையடைவன். பிரேயரூப பலத்தைச் சம்பாதிக்கும் மூடன் இச்சம்சாரத்தே நானாவகையாய் ஜன்மமரணாதி துக்கங் கரையடைவன். நீரின்கண்ணேயிருக்கும் மீனமானது இரும்பு முள்ளோடு கோர்க்கப் பட்ட மாம்சத்தையுண்ண விழைந்து முயலுங்கால் இன்பம் இறையளவுமின்றிய மரணாந்ததுக்கத்தை யனுபவிப்பதே போல் சகாமியும் சுவர்க்காதி போகங்களை விழைந்து யாகாதிகருமங்களில் முயலுங்கால் இன்பம் இறையளவுமின்றிய ஜன்ம மரணாதி அநேகதுக்கங்களை யனுபவிப்பன். நிர்த்தனத் தரித்திரியானவன் துஷ்ட ராஜாவின் தேயத்தே யிருந்த போதினும் பந்தனாதிதுக்கங்களையடையாததேபோல், மோக்ஷத்தே யிச்சையுற்ற உன் போன்ற நிட்காமன் பிராரப்தயோகத்தால் இச்சம் சாரத்தே யிருப்பினும் துக்கத்தையடையான். நித்தியசுகத்தை யடைவிக்கும் மோக்ஷமோ நிட்காமியோடு சம்பந்திக்கும். ஜன்மமரணாதிரூப துக்கத்தையடை விக்கும் விஷயஜன்னியசுகமோ சகாமியோடு சம்பந்திக்கும். நின் போன்ற நிட்காமன் முதலதோடே சம்பந்திப்பன். விஷயாசக்தியையுடைய மந்தபுத்திச்சகாமனோ பின்னதோடே சம்பந்திப்பான். அதிகாரிகள் வேதங்களையும் புராணாதி சாஸ்திரங்க ளையும் கற்று நுண்ணிய பொருளிற் குசலராங்கால் சிரேயபிரேயக்களோடு சம்பந்தி ப்பர்கள்; அவருள்ளும் அத்தியந்தங் கூர்மையாய் புத்தியுடையவர்கள் முதலதையே விழைவர். விஷயாசக்த மந்தமதியினரோ இரண்டாவதையே இச்சிப்பர். பிரேயதை விழையும் சகாமிமுன்னாடையாத மனைவிமைர்தர் தனாதிகளை வேட்பன். முன்னரடைந்த அவற்றைக் காப்பதற்கிச்சிப்பன்; ஆனால், ஸ்திரீபுத்திராதிகளின் அடைவும் அவற்றின் காட்டம் தைவாதீனமேயாமன்றி இச்சைப்படி முடியாதாம். இதனைச் சகாமியுணரானாதலின் மந்தமதியினனாவன். நின்போன்ற புத்திமான்க ளோ நிஷ்காமராவர்; அவர் மேற்கூறிய அடைவையும் காப்பையும் விழையார்; மற்றோ, அவை தைவாதீனமெனவுணர்ந்து தமது சித்தத்தே நிரந்தரம் பிரேயசிரே யக்களையே விசாரிப்பார். இப்போது முதலில் பிரேயவடிவவிசாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! ஜன்ம மரணாகி துக்க நிவிருத்தியை யிச்சிப்பவன் பிரேய வடிவத்தே இவ்வாறு விசாரஞ்செய்க: இவ்வெல்லாவுயிர்களும் எமக்கு எப்போதும்

சுகமுண்டாக்குக, துக்க அடைவை ஒருகாலும் உண்டாக்காதொழிகவென விச்சிப்பர், ஆனாலவ்வாறுண்டாவதின்றாம்; மாறாகத்துக்கவடைவே யுண்டாம். ஆகையால், ஒருபலமுடைத்தோடமிருக்கின்றது அதன்மகிமையால் ஜீவன் சுகவடைவின்பொருட்டு முயலினும் துக்கத்தையே யடைவனாதலின் விசாரிக்கத்தக்க திதுவாம், துக்கத்தையடைவிக்குந் தோஷம் எதனது தருமம்? அறம்பாவங்களின் கருத்தாவினது தர்மமேயா? அல்லது, அறம்பாவங்களினது தருமமேயா? முதற்பக்ஷம் சம்பவியாது; ஏனெனின், சாஸ்திரத்தின்கண்ணே கூறிய யாகாதிகருமங்கள் செய்யும் முறை சிறிது குறைவுறலோடும் சிறிது மிகுதியுறலோடும் யாகாதி செய்தல் வைகுண்யமாம். அதனால் யாகாதிகள் கர்த்தாவிற்குத் தமது பலத்தைக் கொடாவாதலின் வைகுண்யமே புருஷதோஷமெனப் புகலற்பாலதாம். அஃதெவர்பாலின்றாமோ; மற்றோ, யாவர் யாகாதிகளை சாஸ்திர முறைப்படி நல்வகையிலாற்றுவரோ அவர்க்கும் துக்கவடைவுகாணவருகின்றது, வருதலின் அது புருஷதருமமன்றாம்; மற்றோ, எஞ்சியதாய் சுவர்க்காதி லோகப் பிராப்தியின் பொருட்டுச்செய்யும் காமிய கருமங்களின் தர்மமேயாம், ஆகவே காமிய கருமமே ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தை யடைவிக்கும்; இப்போது உலகப்பிரசித்த சுகசாதனங்களை நிரூபிப்பாம்: - இவ்வுலகத்தே சாக்ஷாத்தாகவேனும் பரம்பரையாகவேனும் விஷய ஜன்னிய சுகசாதன சுவர்ணாதிரூபதனத்தைப் பிராஹ்மணனோ பிரதிக்கிரகம், யாஜனம், அத்தியாபனம், என்னும் மூன்று பாயங்களாற் சம்பாதிப்பன். ஆண்டுப் பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசியரென்னும் மூன்றுவருணங்களுள் யாவன் நூன் முறையே தருமபூர்வகம் தனத்தைச் சம்பாதித்துளானோ, குருசாஸ்திர தேவதைகளிடத்தே சிரத்தை பக்தியுடையவனோ, அநாசாரமற்றவனாவனோ அத்தகைய தருமாத்மாவின்பானின்றும் பிராஹ்மணன் தனம் வாங்குதல் பிரதிக்கிரகமாம். பிராஹ்மண கூத்திரிய வைசியர்க்கு அதிகாரத்திற்குத் தக்கபடி யாகஞ்செய்வித்தல் யாஜனமாம். வைராக்கியாதி சாதனங்களோடு கூடிய அதிகாரிக்கு வித்தையைக்கொடுத்தல் அத்தியாபனமாம். க்ஷத்திரியராஜா கள்வர் முதலியவரினின்றும் பிரஜைகளைக் காத்துத் தனத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்க. வைசியன் கிருஷி வாணிஜ்யாதிகளால் தனசம்பாதனம் செய்க. சூத்திரன் முன் மூவருணத்தினர்க்கும் சேவை செய்து தனம் சம்பாதித்துக்கொள்க. இவ்வாறு தத்தமது விருத்திகளால் தனத்தை ஒருங்கு கூட்டி அதனால் நானாவகையன்னத்தையும், ஸ்திரீகளையும், கிருகாதி பதார்த்தங்களையும் அடைவர். அன்னத்தானோ திருப்தியடைவர். ஸ்திரீகளால் புத்திரபௌத்திராதிப் பிரஜைகளையடைவர். கிருக முதலியவற்றால் மனமகிழ்வையடைவர். ஒருகால் அத்தனத்தால் யாகாதி இஷ்டகருகங்களையும், ஜனங்களின் சுகப்பொருட்டு வாபீ கூப தடாகாதி பூர்த்தகருமத்தையும், அன்ன வஸ்திராதிகளின் தானத்தையும் அவர்கள் செய்வர்களாயின் இவ்வுலகத்தே புகழையும், இறந்தபின் சுவர்க்காதி லோகங்களையும் அடைவர். ஆங்கே அவர் அநேக திவ்யபோகங்களைப் போகிப்பர். புண்ணியம் போனபின் ஆங்கிருந்து மீண்டும் பூவுலகையடைவர். இங்ஙனம் கடியந்திரம் போலச் சகாமர் நிரந்தரம் இச்சம்சாரத்தே சுழலுவராதலின், இவ்வுலகத்தே சகாமன் சுகசாதனமென வெண்ணிய யாவும் அஜ்ஜீவர்கட்கு துக்கரூப விருக்ஷ உற்பத்தியின் பீஜரூபகாரணமாம். இப்போது அவற்றில் துக்ககாரணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - சகாமன்தனாதிகளை யொருங்கு கூட்டுங்கால் மரண சமான துக்கத்தையடைவன்; அவற்றைச் சகித்துப் பொருள் முதலிய

வற்றைச் சேர்த்தபின் அவற்றின் வியோக பயத்தால் பரமதுக்கத்தையடைவன். தனாதி ஜடபதார்த்தங்களேனும் ஸ்திரீ புத்திராதி சேதனபதார்த்தங்களேனும் அன்னிய புருஷர்பாற்செல்லுஞ் சங்கையும், அப்பிரிய பதார்த்தங்களின் பிராப்திச் சங்கையும் சகாமன் சித்தத்தை அக்கினியைப் போலத் தகிக்கும். இகலோகத்தும் பரலோகத்து மிராநின்ற தனது சரீரமும், தற்சம்பந்திகளாய் மாதா பிதா குரு முதலியோரது சரீரங்களும் மரிக்குமென்னும் பயத்தானும் சகாமனுக்குப் பரம துக்கப் பிராப்தியாம். சரீர நாசானந்தரம் மீண்டும் அறம்பாவத்தால் எனக்கெச் சரீரம் வருமோவென்னுஞ் சிந்தையாலுண்டாம் பயத்தானும் பரம துக்கப்பிராப்தியாம். ஆத்தியான்மிக ஆதிதைவிக, ஆதிபௌதிகமென்னும் மூவகைத் துக்கம் சகாமனுக்குண்டாமாதலின், இச்சம்சாரத்தே யாதொருபொருளும் சுகசாதனமாகாதாம். விஷத்தோடு கூடிய அன்னம் மூடபாலகர்கட்குச் சுகசாதனமாய்த் தோற்றுவதே போல், இம்மனைவி மைந்தராதி பதார்த்தமும் விசாரஹீன மூடர்கட்குச் சுகசாதனமாய்த் தோற்றும். இத்துணையாற் பிரேயரூபபலம் விசாரிக்கப் பெற்றது. இனிச்சிரேயரூபபல விசாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - நாயின் புணர்ச்சி பிரதமகாலத்தே சுகத்தையடைவித்து உத்தரகாலத்தே துக்கத்தை யடைவிப்பதே போல் இகபரலோகங்களிலுள்ள பிரேயக்களெல்லாம் முதலிலோமயங்கியோர்க்குச் சிறிது மாத்திரை சுகத்தையடைவித்துப் பின்னர்ப் பரமதுக்கத்தையடைவிக்கும். இத்தகைய விது விசாரஹீனமூடராற் கவரப்பாலதேனும் மதிமான்களாய் அதிகாரிகளாற் கவரத்தகாததேயாம்; மற்றோ, சரீரமற்றதும், சர்வதுக்கமற்றதுமாய் மோக்ஷசுகரூபசிரேயசே சம்பாதிக்கத்தக்கதாம். அதனை விடுத்து வேறொரு பொருள் சம்பாதிக்கத்தக்க தின்றாம். அதனடைவு பிரஹ்மவேத்தாவி னுபதேசமின்றி யுண்டாகாதாதலின், வேத்தாற்பரியத்தை யுணர்ந்த பிரஹ்மவேத் தாமகாத்மாவாகிய ஆசிரியரின் சமீபத்தையடைந்து அதிகாரி இவ்வாறு சிரேயசின் சொரூபம் வினவவேண்டும்: - ஹே பகவன்! இவ்வுலகத்தே சரீரமற்ற ஒரு நித்திய சுகமிருக்கின்றதா? அல்லதில்லையா? என இவ்வாறு வினவப்பட்ட ஆசிரியர் உபதேசிக்கும் வஸ்துவே சிரேயசாம் என ஆராய்ந்த நிட்காம அதிகாரி ஆசிரியர் சந்நிதியில் சிரேயசின் அடைவின் பொருட்டே பிரார்த்தனை செய்க. ஹே நசிகேதா! மோக்ஷரூபச் சிரேயசையடையும் பொருட்டுக் குருசந்நிதியிற் பிரார்த்தனை செய்யும் நின் போன்ற நிட்காமன் இவ்வுலகத்தே துர்லபனாவன். ஜீவர்கட்குச் சுகத்தைச் செய்விக்கும் ஸ்திரீ புத்திரதனாதிகள் யாவற்றையும் யான் முன்னுனக்குக்கொடுத்தேன்; ஆனால், நீ யவற்றைத் துக்கரூபமெனவுணர்ந்து அங்கீகரிக்கவில்லையாதலின், மோக்ஷரூப சிரேயசைக்கவரும் எனது சீடனாகிய நீ சர்வவிவேகிகளிலும் மேன்மையனாவாய். கள்வர் முதலியோரின் கைகால்களிலிருக்கும் இரும்புச்சங்கிலி அவரை நடக்க விடாததேபோல் மனைவிமைந்தராதிகளிடத்தே ஆசக்திரூபபொற்சங்கிலியும் எச்சுபகருமத்தும் முயலவிடாது. அதனை விசாரபலத்தால் அறுத்து நீ வெளியே வந்தனையாதலின் இச்சம்சாரரூபச் சுரத்தினின்றும் நீ யவசியம் முக்தனாவாய். அதனாற் கட்டுப்பட்ட விவேகியாய் நூலுணர்ந்தோனும் சம்சாரக்கடலின்கண்ணே மூழ்கிக்கிடப்பன்; அதனினின்றும் தன்னை மீட்பதிற் சமர்த்தனாகான்.

கருத்திதுவாம்: - மனைவி மைந்தராதிகளில் ஆசக்திவடிவச் சங்கிலியாற் கட்டுண்ட நூலுணர்ந்த நுண்ணறிவோனும் தன்னை இக்கடலினின்றும் மீட்க வாற்ற

லற்றபோது சாஸ்திர விசாரமற்ற அன்னிய ஜீவர்கட்கு யாது வார்த்தையுளது. அச்சங்கிலியை நீ விசாரபலத்தாற் பேதனஞ்செய்தனையாதலின், சர்வ விசாரவான்க ளுள்ளும் நீ மேன்மையனாவாய். ஹே நசிகேதா! இவ்வுலகத்தே யாகாதிகரும ரூப மார்க்கமெனவும், ஆன்மஞானரூப மார்க்கமெனவும் இரண்டு மார்க்கங்களுண்டு. அவை பரஸ்பரம் தூரத்தே யிருப்பன; ஏனெனின், இக்கருமரூபமார்க்கமோ ஜன்ம மரணரூப சம்சார ஸ்திதியின் காரணமாம். அதனானே அது அநித்திய விஷய ஜன்னிய சுகமாகிய பிரேயரூப புரத்தையடைவிக்கும். ஆன்மஞானரூபமார்க்கமோ சம்சாரநிவிருத்தி காரணமாம். அதனானே அது நித்தியசுக மோக்ஷமாகிய சிரேயரூப் புரத்தை யடைவிக்கும். முன்னர் யான் நினக்கு மனைவி மைந்தராதி அநேக பதார்த் தங்களைக்கொடுத்தும் நினதுமனம் சஞ்சலத்தை யடையவில்லையாதலின், அவ்விருமார்க்கத்துள் ஆன்மஞானமார்க்க அதிகாரி நீயேயெனவெண்ணுகின்றேன். அக்கரும மார்க்கமும், சாஸ்திரவிகித யாகாதி சுபகருமரூபமார்க்கமெனவும், சாஸ்திர நிஷித்த ஹிம்சாதி அசுபகருமரூபமார்க்கமெனவும் இருவிதமாம். அவற்றுள் முதலதை நீ கேட்டி. யாகாதி சுபகருமங்களைச் செய்யும் சகாம அஞ்ஞானியும், அவனது இச்சைக்கு விஷயமாய் ஸ்திரீ புத்திராதி பிரிய பதார்த்தமும் அவித்தை வடிவ பூமியின் கண்ணேயிருக்கும். அவ்வஞ்ஞானி, இத்தேகாதி சங்காதத்தையே ஆன்மாவென வெண்ணி அதனையே யெப்போதும் துதிப்பான். மூர்க்கனாயினும் பண்டிதனெனத் தன்னையெண்ணுவன். அவன் அவித்தையால் இச்சம்சாரத்தே கர்ப்பவாசாதிரூப துர்க்கதியை யடைந்து நானா வகைத் துக்கத்தையடைவன். அச்சகாமி பிரஹ்ம வேத்தாவாய் குருவுபதேசமற்ற வனாதலின், ஆன்மஞானரூப் மோக்ஷமார்க்கத்தை யறியான். தானே குருவாகி அஞ்ஞானிகட்கே யுபதேசிப்பன்; அவனுபதேசத்தைக்கேட்டு அஞ்ஞானியாகிய அச்சீடனும் அவ்வகைத்துக்கத்தையடைவன். குருடன் பின் செல்பவனாகிய குருடன் அடிக்கடி பூமியின் கண்ணே வீழ்வதேபோல் அஞ்ஞானியாகிய கருமிக் குருவின்பின் செல்லும் அஞ்ஞானியும் குருவைப்போல் அடிக்கடி ஜன்ம மரணாதி துக்கத்தையே யடைவன். இத்தகைய சம்சாரத்தையடையும் சகாம அஞ்ஞானிகள் அநேகவகை யினராயினும் சுருக்கமா யிருவகையினரே யாவர். ஒருசகாமனோ புண்ணியரூப அதிருஷ்டவாயிலாய்ச் சுகப்பிராப்தியை யிச்சிப்பன், மற்றொருவனோ திருஷ்ட உபாயவாயிலாய்ச் சுகப்பிராப்தியையிச்சிப்பன். முதலவனோ அர்த்தவாதசகித கருமகாண்ட ரூபவேதத்தைப் பிரமாணமாயெண்ணுவன். மற்றையனோ வேதப்பிரமாணத்தை யங்கீகரியான்; மற்றோ, அப்பகிர் முகன் கேவலம் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தையே யங்கீகரிப்பான். வேதத்தின் கரும காண்டத்தை யங்கீகரிக்கும் சகாமகருமியோ தன் சீடனுக்கு இவ்வாறு கூறுவன். பிதாவுங் குருவும் எவ்வெம்மார்க்கத்தைக் கவர்ந்துளாரோ அவ்வதனையே மைந்தனுஞ் சீடனும் தமது நேத்திரங்களை மூடிக்கொண்டு கவர்ந்துகொள்ளவேண்டும்.

கருத்திதுவாம்: - பிதாவுங் குருவு முபதேசித்த கருமகாண்டரூப மார்க்கத்தை மைந்தனுஞ் சீடனும் சிரத்தைவாயிலாகவே கவர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்; அதன் கண்ணே தனது குதர்க்கத்தைச் செய்யாதொழிக. இவ்வாறுபதேசித்த சகாமியின் வசனத்தே நம்பிக்கைவைத்துச் சகாமகருமத்தைச் செய்பவனாகிய மூடன் இச்சம்சார ரூப மகாவனத்தையடைந்து சுவர்க்காதி மேலுலகையடைவன்; பாதாளாதி

கீழுலகையடைவன்; இவ்வாறு சகாமன் நிரந்தரம் இச்சம்சாரரூபவனத்தே சுழல்வன். கேவலம் பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தையே யங்கீகரிக்கும் மற்றையனோ சுவர்க்காதி லோகங்களையடைய இச்சியான்; மற்றோ, இவ்வுலகத்திய மனைவிமைந்தராதி களையடைய இச்சிப்பன். அவர்கள் பால் ஆசக்தியுற்று அவர்களைக் காக்கும் பொருட்டுக் களவு, நிந்தை, ஹிம்சை முதலிய அநேகபாவகருமங்களைச் செய்வன்; அவற்றாலப்பகிர்முகன் இரௌரவாதி நரகத்தையடைந்து மீண்டும் கீடபதங்காதி துச்ச சரீரங்களையடைவன். யாகாதி புண்ணிய கருமங்களைச் செய்யும் சகாமனும் களவு முதலிய பாவகருமங்களைச் செய்யுஞ் சகாமனும் தமது இருதய தேயத்தே யிருக்குஞ் சுயஞ்சோதியாய் ஆன்மாவைப் புலப்படக்காணாராதலின், ஆநந்த ஸ்வ ரூப ஆன்மாஞ்ஞானம் அவ்விருவருக்கும் சாதாரண தருமமாம். இப்போது அவ்விரு வருள்ளும் சிறிதுமாத்திர விசேஷத்தன்மையையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! தூர ஆகாசத்தின்கண்ணே சுழல்வதாயிருப்பினும் பக்ஷி கீழேவந்து பந்தகனது வலையின் கண்ணே படுவதேபோல யாகாதி புண்ணியகருமப்பிரபாவத்தால் அச்சகாமன் மேற்சுவர்க்கத்தே விளையாடித் திரியினும் புண்ணியம் போகத்தால் க்ஷயமாய்ப் பூர்வ பாவகருமமொன் றுதயமாயின், சுவர்க்கத்தை விட்டு என் வசமா வன். சுவர்க்கபலபோகாந்தகாலத்தே ஒரு பூர்வ பாவகருமம் பலங்கொடுக்கும் பொருட்டு எதிர்வருமாயின், சுவர்க்கத்தைவிடுத்து நரகப்பிராப்திவாயிலாய் நாய் முதலிய நீசயோனிகளை யடைவனாதலின் அப்புண்ணியவானாய் சகாமன் ஒரு காலத்தே எனது வசத்தை யவசியமடைவன். யாவன் எப்போதும் பாவகருமத்தே பிரீதியையும், மகாமோகரூபதமத்தால் பிரமாதத்தையும் அடைந்துளானோ அவ்வேத பாகிய பாவாத்மாவாகிய சகாமனோ நித்தியமும் என துவசத்தேயிருப்பன். ஹே நசிகேதா! வேதத்தே விருப்பில்லாத சகாமன் எக்குதர்க்கத்தாற் பாவகருமத்தைச் செய்வனோ அக்குதர்க்கத்தை நீ கேட்டி : இவ்வுலகத்தே பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தாற் சித்தமாய் இத்தூலசரீரமே ஆன்மாவாம். அது மிருத்தியுவானபின்னர் அதற்குப் பரலோகத்தே வேறு சரீரப்பிராப்தியாமென்பதன் கண்ணே யாது காரணம்; மற்றோ, யாதொரு காரணத்தையும் காணோமாதலின், பரலோகத்தே வேறு சரீரப்பிராப்தி யுண்டாகாதாம். அல்லது, யாவன் சரீரத்தினும் வேறாக ஆன்மாவை யெண்ணுவ னோ அவன் வேறு சரீரப்பிராப்தியின் கண்ணே புண்ணியபாவரூப கருமத்தையே காரணமா யங்கீகரிக்கவேண்டும், ஆனாலது சம்பவியாது; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே யாவன் கருமகருத்தாவாவனோ அவனே போக்தாவுமாவன்; அன்னியன் கருமபலத்தை அன்னியன் போகியான்; இத்தூலமோ அறம்பாவத்தைச்செய்யும், இதனினும் வேறாய் ஆன்மாப் பரலோகஞ்சென்று பலத்தைப் போகிக்கும் என்னும் விருத்த அர்த்தம் வாதிமதத்தே யாங்ஙனம் பொருந்தும். அல்லது, இத்தேகத்தினும் வேறாக ஆன்மாவையுடன்படும் வாதிகளின்மதத்தே செய்தகருமத்திற்குப் போகமின்றியே நாசமாமென்னுங் கிருதஹானித்தோஷப் பிராப்தியும், செய்யாத கருமத்தின் பலபோகப்பிராப்திரூப அகிருதாப்யாகமத்தோஷப் பிராப்தியுமாம்; ஏனெனின், எச்சரீரம் புண்ணியபாவகருமத்தைச் செய்ததோ அது இறந்த பின்னெரிக் கிரையாயதாதலின் அதற்கோ அப்பலமுண்டாகாதாம். இத்தேகத்தினும் வேறாய் நின்னான்மாவோ அறம்பாவத்தைச் செய்யவில்லை, ஆனாலது பரலோகத்தே அப்பலத்தைப்போகிக்கும், இவ்வாறு இரு தூஷணம் வாதிமதத்தேயாம். அல்லது, அவ்விரண்டின் நீக்கப்பொருட்டு வாதியொருகாலான்மாவை அறம்பாவத்தின்

கருத்தாவென, வுடன்படினோ கிரியையற்ற தன்மைவடிவ ஹேதுவால் ஆன்மாவின் கண்ணே நித்தியரூபத்தன்மை துணிதல் சம்பவியாதாம். வாதி கிரியையுடையதா யுடன்பட்டும் நித்திய ரூபமெனின் கிரியை யுடைய ஆன்மாவின் கண்ணே வாதி நித்திய ரூபத்தன்மையை யங்கீகரித்ததேபோல இச்சரீரத்தின் கண்ணும் நித்தியரூப த் தன்மையை ஏன் அங்கீகரிக்கவில்லை; மற்றோ, அங்கீகரிக்கவேண்டும். அல்லது, இவ்வுலகத்தேயாது யாது கிரியையுடையதாமோ அஃதது பரிசகுணமுடையது மவசியமாகும். கடாதிகள் கிரியையுடையனவாதலின் பரிசகுணமுடையனவு மாவதே போல், வாதியான்மாவைக் கிரியையுடையதாக வுடன்படின் அது பரிசகுண முடையது மவசியமாம். அவ்விரண்டு முடையது இச்சரீரமாதலின் இதனினும் வேற்றுமை ஆன்மாவிற்குச் சித்தியாது; மற்றோ, இதுவே யான்மாவெனச் சித்தமாம். இதற்குப் பரலோகத்தே கமனஞ் சம்பவியாதாதலின் இறந்தபின்னர் யாதொரு பரலோகமுமின்றாம். அல்லது, இதனினும் வேறா யோரான்மாப் பரலோகத்தே செல்லுமாயின் இவ்வுலகத்தே ஒருவன் தனது கிருகத்தைப் பரித்தியாகித்து ஒருவிதேசத்தேசென்று நெடுநாட்கழித்து மீண்டும் தனது கிருகத்தே வந்து தன் மனைவி மைந்தராதி பந்துக்களைக் காண்பதேபோல், இறந்ததன்பின் லோகாந் தரத்தையடைந்த நின்னான்மா மீண்டு மொருகாலேனும் தனது மனைவி மைந்தர் முதலிய பிரியபதார்த்தங்களைக்காண ஏன் வருவதில்லை? வந்ததேயில்லை யாதலின் இவ்வுலகினும் வேறாக யாதொரு பரலோகமுமின்றாம். அல்லது, யம கிங்கரர் வந்து ஜீவனைப் பரலோகத்திற்குக் கொண்டுபோவர் என வாதி கூறலும் அசங்கதமேயாம்; ஏனெனின், அவர் ஜீவனைக்கட்டிச் சரீரத்தினும் வெளியே பரலோகத்திற்குக் கொண்டு போவாராயின் இவ்வுலகத்தே அரச சேவகர் ஒரு கள்வனைக் கட்டிக்கிருகத்தினின்றும் வெளிக்கிளப்பும் போது அக்கள்வன் வெளிப் போந்து கூக்குரலிடுவதே போல், மரணகாலத்தே யமகிங்கரர் தேகத்தினின்றும் வெளிப்படுத்திய ஜீவாத்மாவும் கூக்குரலிடுவதேனில்லை? கூக்குரலிடுவதையோ ஒருவனிடத்துங் கண்டிலேம், ஒருவனுக்கு உபகார அபகாரஞ்செய்வதையுங் கண்டிலேம். இதனானே தேகத்தினும் வேறாக யாதோரான்மாவுமின்றென அறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? அல்லது, இத்தூலசரீரத்தினும் ஆன்மாவேறு, அஃதறம்பாவ வயத்தாற் பரலோகத்தே செல்லும் என வேதத்தே காணப்பெற்றவசனம் ஈஸ்வரன் சொன்னதன்றாம்; மற்றோ, உலகரின் தனாதிகளை யபகரிக்கும் பொருட்டுச் சில லோபிப் பிராஹ்மணர் அதனை வேதத்தின்கண்ணே நுழைத்தனர். அல்லது, இவ்வுலகத்தே யாவன் தனது பிதுர்க்களின் பிரசன்னத்தன்மையின் பொருட்டுப் பிராஹ்மணர்க்கு அன்னம், நீர், வஸ்திரம், பூஷணம், கிருகம் முதலிய பதார்த்தங் களைக் கொடுப்பனோ, அவை யாவும் அவனது பிதுர்க்கட்குப் பரலோகத்தே பிராப்தமாம் என வாதி கூறலும் பொய்யேயாம்; ஏனெனின், அவ்வாறாகுமாயின் ஈண்டும் வீட்டி னொரு மூலையில் தாய் தந்தையரை வைத்து மைந்தன் அவர்களைத் திருப்தராக்கும் பொருட்டுப் பிராஹ்மணர்க்கு அன்னாதிகளைக் கொடுப்பின் அவற்றால் அவர் பசிதாகம் ஏன் நீங்கவில்லை.

கருத்திதுவாம்: - தாய்தந்தையரின் திருப்தியின் பொருட்டு எவ் வீட்டி லன்னாதிகள் மறையவர்க் களிக்கப்பெற்றனவோ அவ்வீட்டிலிருக்குமவர்க்கும் அவற்றால் திருப்தியுண்டாகாதாயின் அத்தியந்தந் தூரத்திலிருக்கும் பரலோக மாதா

பிதாக்கட்கு அவற்றால் திருப்தி எங்ஙனமுண்டாம். ஆகையால், தேகத்தினும் வேறாய் ஓரான்மாப் பரலோகத்தே செல்லும் என வாதி கூறுதல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். ஹே நசிகேதா! இவை முதலாக அநேகவகைக் குதர்க்கங்களைப் பகிர்முகமூடன் காமக்குரோதாதிகளின் வயமுற்றவனாய்க் கூறுவன். இத்தகைய வேதபாகிய நாஸ்திகனுக்கு இவ்வுலகமின்றி வேறொரு பரலோகந் தோற்றுவ தில்லை. இவ்வாறு வேதங்களை நிந்திப்பவனும், தன் தேகத்தைக் காக்கவும், மனைவி மைந்தராதியரைக் காக்கவும் அநேகவகைப் பாவங்களைச் செய்பவனும் ஆகிய பகிர்முக நாஸ்திகனோ அடிக்கடி மரித்து எனது வயத்தையடைவன். வனத்தே ஒரு விருக்ஷசாகையிலிருக்கும் வானரமானது தனது சஞ்சல சுபாவத்தால் வில்லுடையோனை அவன் அதனை நோக்கித் தனது வில்லினின்றும் அம்பைப் பிரயோகிக்காத வரை பரிகசிக்கும். அம்பைப் பிரயோகித்துவிடில் மூட வானரம் பரிகாசதுக்க பலத்தை நன்றாயனுபவிக்கும். அதுபோல், யான் பகிர்முகப் பாவியரை உபேக்ஷித்திருக்கும்வரையுமே அவர் வேதங்களையும் தேவதைகளையும் என்னை யும் நிந்திப்பர். யான் கொல்லும் போது அவர் அந்நிந்தாரூப பாவகரும துக்கபலத்தை நரகத்தே பிரளயபரியந்தம் அனுபவிப்பர். அப்பகிர்முகர் முன்னர் மறையவர்க்குத் தானமீவதில் பரிகாசஞ்செய்ததன்கண்ணே பதார்த்தங்களின் சாமர்த்திய அஞ்ஞான மே காரணமாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே சம்பூரண பதார்த்தங்கள் திருஷ்ட அர்த்த அனுசாரியேயாம் என்னும் நியமத்தை அங்கீகரித்துக் குதர்க்கம் செய்தனர். ஆனால், அந்நியமம் யாண்டும் சம்பவியாது; ஏனெனின், அந்நியமத்தை யாண்டு முடன்படின், தினத்தே தீபத்தால் இருள் நிவிருத்திகாண வருவதில் லையாதலின், அதனால் இரவிலும் இருள் நிவிருத்தியுண்டாகலாகாது. இரவில் இருள் நீங்குதலோ யாவருக்கும் பிரசித்தமேயாமாதலின், பகிர்முகர் நியமம் சம்பவியாது. அல்லது, ஒருவன் நோய் முதலியவற்றால் மூர்ச்சையடையின் அவன் சம்பந்தி மூர்ச்சையை நீக்கும் பொருட்டு மறையவர்க்குக் கிருகாதிகளைத் தானங்கொடுப்பின் அவன் மூர்ச்சை நீங்கிவிடும்; தானங்கொடாதொழியின் அவனுக்கு மூர்ச்சை யிருந்து கொண்டேயிருக்கும். இவ்வார்த்தை உலகத்தே பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணவருகின்ற தாதலின் தானத்தால் மூர்ச்சை நீங்குவதேபோல ஈண்டு மறையவர்க்கு அன்னாதி கொடுப்பின், பரலோகத்தே தாய் தந்தையரின் திருப்தியாம் என்பதும் சம்பவிக்கும். ஆகையால், தனது மங்கலத்தையிச்சித்த அதிகாரியானவன் முற்கூறிய குதர்க்கத்தை விடுக, குதர்க்கிகளின் சங்கத்தையும் விடுக, வேதபகவான் எவ்வெப் பொருளை யுணர்த்தினரோ அவ்வப்பொருளைச் சிரத்தையோடும் டன்படுக. ஹே நசிகேதா! அப்பகிர்முகர் பூர்வம் கிருதநாச அகிருதாப்யாகம் முதலிய குதர்க்கங்க ளால் இத்தேகத்தினும் வேறாய் ஆன்மாவின் அபாவசித்தியாமாயினும் அக்குதர்க்கம் எந்த யுக்திப்பிரமாணங்களையும் சகியாதாம். ஆகையால் அதன் கண்ணே ஆஸ்திக னெவனும் விசுவாசம் வைக்கலாகாது. அக்குதர்க்கத்தால் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ வடிவம் அறியமுடியாததாம்; மற்றோ, அநேக ஜன்மங்களின் புண்ணியகருமம் ஒருங்கு கூடியிருக்கும் அதிகாரியே பிரஹ்மவேத்தாவாகிய குரு வாயிலாய் வேதாந்த வசன சிரவணஞ்செய்து ஆன்மாவின் உண்மை வடிவத்தைக் காண்பன். அது உண்மையாய்ச் சர்வ விகாரமுமற்ற சுயஞ்சோதிரூபமாயினும் அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் ஜீவபாவத்தையுற்றுக் கர்த்தா போக்தாத்தன்மையையடையும். அதுவே பிரஹ்மவித்தையால் மீண்டுந் தனது சர்வான் மபாவத்தை அடையும்.

இப்போது அவ்வான்மாவின் சிரவணாதிகளின் துர்லபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! அவித்தை, அஸ்மிதை, இராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம் என்னும் ஐவகைக் கிலேசங்களால் மோகத்தையடைந்த பரவான்மாவானவன் சிரவணஞ் செய்யும் பொருட்டும் ஆன்மாக் கிடைக்காதாதலின், ஆன்மாவின் சிரவணமும் துர்லபமாம். துயிலின்கண்ணேயும் மரணாவஸ்தையினும் சம்பூரண ஜீவர்களின் ஹிருதய தேயத்தின் கண்ணேயிருக்கும் சத்திய பரமான்மாவோடு அபேதபாவத் தையடையும் என்னும் வேதாந்த வசனத்தைக் கேட்டும் சிலர் பிரதி பந்தவயத்தால் ஆன்மாவை நிச்சயித்திலர். இவ்வுலகத்தே சத்தியவாதி யுபதே சித்த காரியத்தின் பெருமையை மூட பாலகன் அறியாததே போல் அவர் ஆன்மாவை அறிந்திலரா தலின் ஆன்மாவின் ஞானமும் அத்தியந்தந் துர்லபமாம். இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா மனவாணிகட் கவிஷயமாமாதலின், யாவன் இத்தகைய அத்விதீய ஆன்மோபதேசத்தைத் தமது சிஷ்யருக்குச் செய்வனோ அவ்வக்தாவும் ஆச்சரிய ரூபனாவன். நிர்க்குண ஆன்மாவை யாவன் குருவினுபதேசத்தால் சாக்ஷாத்கரிப் பனோ அவ்வறிஞனாகிய லப்தாவும் அத்தியந்தங் குசலனெனவறிக. அத்விதீய ஆன்மாவின் பிரதிபாதனமும் ஞானமும் ஆச்சரியவடிவங்களாமாதலின் வக்தாவை யும் ஞாதாவையும் சுருதிபகவதி **'ஆச்சரியருபர்'** என்றனள். குரு உபதேசித்த மகாவாக்கியத்தாலுண்டாய் நிர்விகற்ப சூக்ஷுமஞானத்தால் ஆன்மாப் பிராப்தமா மாதலின் ஆன்மஞானமுடையவனைச் சுருதிபகவதி **'குசலன்'** என்றனள். ஆன்மா பரோக்ஷஞானமுடைய குசலகுரு அதிகாரிகட்கு ஆன்மாவின் உபதேசஞ் செய்த போதே அதிகாரி ஆன்மாவின் வாஸ்தவ வடிவத்தையறிவன். பரோக்ஷஞானமுடைய குருவின் உபதேசத்தால் அதிகாரிக்கு அபரோக்ஷ ஞான முண்டாகாதாம். பிரஹ்மவேத்தாவாய குசலகுருவின் உபதேசத்தால் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமடையாதவனாகிய அஞ்ஞானி ஒரு சிஷ்யனுக்கு நெடுநாள் வரையும் ஆன்மோபதேசஞ் செய்யினும் ஆன்மாபரோக்ஷஞான மொருகாலு முண்டாகாதாம். பிரஹ்மவேத்தாக் குசலகுருவி னுபதேசத்தானன்றி யாவன் தனது நானாவகையாய் தர்க்கங்களால் ஆன்மாவின் சிந்தனஞ்செய்வனோ அவனும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத் தை யடையான். மகாவனத்தின்கண்ணேயிருக்கு மொருவன் கிராமமார்க்கத்தை யறியாது வேறொருவனை மார்க்கங்கேட்ப அவனும் அதனையறியாது ஏதாவதொ ன்றைக் கூறிவிடின் அவ்வசனத்தே நம்பிக்கை வைத்து அவன் அம்மார்க்கத்தே செல்லின் தனது கிராமத்தை யடையான்; மற்றோ, மாறாக அதனாற் றுன்பமே யடைவன். அதுபோல் இச்சம்சாரரூப மகாவனத்தேயிருந்து அதிகாரியானவன் அஞ்ஞானியாகிய கருமியின்பால் ஆன்மஞானரூப மோக்ஷமார்க்கத்தைக் கேட்பின் அவனுபதேசத்தால் அதனை யடையான்; மற்றோ, மாறாக விஷயரூப சம்சாரமார்க்க த்தையே யடைவனாதலின் மோக்ஷத்தையடைய இச்சிப்பவன் ஆன்மஞானப் பிராப்தியின் பொருட்டுப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குசல குருவையே தேடுக. அவரது பதேசத்தானே முமுக்ஷுவிற்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டாம். அத்தகைய பிரஹ்ம வேத்தாவாய் குசலவக்தாவானவன் சர்வஜகத்தின் ஆன்மவடிவப் பிரஹ்மத்தை யான் பிரஹ்ம ரூபமாயிருக்கின்றேன் எனத்தன்னான்மாவினும் அபின்னமா யறிவனாதலின் சர்வஜகத்தினும் பின்னனாவன். அத்தகைய அறிஞன் அதிகாரிக்கு ஆன்மோபதேசஞ்செய்யின் அவரடைந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மபாவப் பிராப்திரூப பலத்தையே சீஷனு மடைவனாதலின் அத்தகைய குருவினுபதேசத்தானே சீஷன்

சர்வான்ம பாவத்தையடைவன், ஆனால், அவ்வாசிரிய ரிவ்வுலகி லரியவரேயாவர். ஜீவர்களினான்மா சூக்ஷுமபதார்த்தத்தினும் அதிக சூக்ஷுமமாமாதலின் அறியத் தகாத அவ்வான்மா கேவலந் தனது தர்க்கத்தால் அறிய முடியாததாம்; மற்றோ, ஞானாசிரியருபதேசத்தானே ஆன்மா அறியப்பெறும். ஞானாசிரியருபதேசத்தால் ஆன்மாகார மதியையடைந்தவன் அம்மதியை எக்குகர்க்கத்தானும் சேய்மைத்தாக் கலாகாது; மற்றோ, மாறாக நாஸ்திகவாதியர் தேகாதிகளிடத்தே ஆன்மரூபத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும் பொருட்டுச் செய்யும் நானாவகைக் குதர்க்கங்களைச் சுருதி கூறிய தர்க்கத்தால் வெட்டித் தற்பதார்த்தமாகிய பிரஹ்மத்தோடு துவம்பதார்த்தரூப ஜீவனுக்குச் சமானத்தன்மையை ஸ்தாபனஞ்செய்க. சுருதி கூறிய தர்க்கத்தானன்றி யுற்பன்னமாய் அம்மதி குதர்க்கங்களால் நிட்பலத்தன்மையையே படையும். ஹே நசிகேதா! இவ்வான்மாகாரமதியி னுற்பத்தியின் கண்ணும், பலத்தின் கண்ணும் பிரதிபந்தஞ்செய்யும் நானாவகையாய் குதர்க்கத்தை வாதிகள் கற்பிப்பர்; அதனை நீ கேட்டி : அப்பகிர்முகர் முதலிலிவ்வாறு குதர்க்கிப்பர் : இவ்வெல்லாச் சரீரங்களிலும் ஆன்மா ஏகமா? அநேகமா? முதற்பவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், சர்வ சரீரத்தும் ஆன்வா வொன்றாமாயின் நீ, யான், அன்னியன் என்பது முதலிய வியவகாரம் உண்டாகாது. இதுவோ யாண்டும் பிரசித்தமாதலின் சர்வசரீரத்தும் ஆன்மாவொன்றன்றாம். இரண்டாவதுபக்ஷமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், தேகந்தோறும் ஆன்மாப்பேதப்படின் வாதியங்கீகரித்த ஆன்மாவின் அத்விதீயரூபத் தன்மை யான்மாவின் கண்ணே யிராதாதலின், ஆன்மாவின்கண்ணே பலவென்னுந் தன்மையும் பற்றாது. அல்லது ஆன்மாவை ஏக அத்விதீயரூபமென அங்கீகரிப்பவன் சரீர உபாதிபேதத்தால் ஆன்மாவின் பேதத்தை யங்கீகரிக்கின் அவன்பா லிதுகேட்க வேண்டும். ஒரே யான்மாவிற்கு ஒரேகாலத்தே நானாசரீரப்பிராப்தி எவ்வாறாம், இவ்வுலகத்தே யோகியானவன் தனது யோகசித்தியின் மகிமையால் ஒரேகாலத்தே அநேக சரீரத்தை யடைவதேபோல் யாதொரு யோகசித்தியும் ஆன்மாவிற்குண்டாக வில்லை; அஃதிருப்பினன்றோ அவ்வாறாகும். அல்லது சர்வசரீரத்தும் ஒரேயான்மா விருக்குமாயின் தனது ஒரு தேகத்தே எனது தேகமென்னும் ஞானம் ஆன்மாவிற் குண்டாவதே போலச் சம்பூரணசரீரத்தும் இவையாவும் என்னுடையது என்னும் ஞானம் ஏனுண்டாவதில்லை? அவ்வாறு யாண்டு முண்டாவதோ இன்றாம். இதனா னும் சர்வசரீரத்தும் ஆன்மாவொன்றன்றாம். அல்லது சர்வசரீரத்தும் ஆன்மா வொன்றேயாயின் தனது சரீரசுகதுக்கத்தை யனுபவிப்பதேபோலச் சர்வசரீர சுகதுக்க ங்களை யேனனுபவிப்பதில்லை? நானாவகை யோனிகளின் கண்ணே சுழல்வதின்றி ஆன்மா ஏககாலத்தே சர்வ சரீரசுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதில்லை யாதலினானும் சர்வசரீரத்தும் ஆன்மா ஏகமன்றாம். அல்லது, வாதியானவன் சர்வசரீரத்தும் அங்கீகரித்த ஆன்மாக்கடாதிகளைப்போல ஜடமா? அல்லது சேதனமா? முதற் பக்ஷஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்மாக் கடாதி போல ஜடமாயின் ஜட ஆன்மா வின் கண்ணே கர்த்தாத்தன்மையும் போக்தாத்தன்மையும் சம்பவியாவாதலின் ஜட ஆன்மாவை யங்கீகரித்தலே நிட்பலமாம். அல்லது, அவ்வாறு ஜடமாயின் ஜடகடப் போகப்பொருட்டு வேறொரு ஜடப்பொருளை யொருவருமுண்டாக்காததே போல் ஜட ஆன்மாவின் போகப்பொருட்டும் இச்சடசரீர ஆரம்பம் உண்டாகாது; ஆனால், ஆன்மாவின் சுகதுக்கரூப போகப்பொருட்டே இச்சடசரீர ஆரம்பமாமாதலின் ஆன்மாவின் கண்ணே ஜடரூபத்தன்மை சம்பவியாது. இரண்டாவது பக்ஷமுஞ்

சம்பவியாது; ஏனெனின், ஞானமுடையது சேதனமாம்; சேதனபோகப்பொருட்டே சரீராதி ஜடபதார்த்தமா மென்பதன்கண்ணே இவ்விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாம்: சரீராதி ஜடப்பொருள் ஆன்மாவின் போகப்பொருட்டாவது ஞானரூப சம்பந்தத்தாலா? அஃதின்றியேயா? இறுதியது சம்பவியாது; ஏனெனின், ஞானவிஷயமாகாத பொருள் எவன் போகத்திற்கும் சாதனமாகாதாம்; மற்றோ, ஞானவிஷயமாகியே சர்வ பதார்த்தமும் ஜீவபோக சாதனமாம். முதலதையுடன்படின் இது கேட்கவேண்டும் : எந்த ஞானரூப சம்பந்தத்தானே தேகாதிகள் ஆன்மாவின் போகசாதனமாமோ அது நித்தியமா? அநித்தியமா? முதலதேற் சம்பவியாது; ஏனெனின், நித்தியமாயின் சரீராதிகளால் ஆன்மாவிற்கு எப்போதும் போகப்பிராப்தி யுண்டாதல் வேண்டும், அங்கனமாவதின்றா மாதலின், அந்தஞானத்தே நித்தியரூபத்தன்மை சம்பவியாது. இரண்டாவதேல் இது கேட்க வேண்டும், அவ்வநித்திய ஞானம் தன்னானே தானொளிர்வதா? மற்றொன்றாலொளிர்வதா? முதலதை யுடன்படின் ஒரே ஞானத்தே பிரகாசரூபக் கிரியையின் கருமரூபத்தன்மையும் கருத்தாரூபத்தன்மையும் உண்டாம், அஃதத்தியந்தம் விருத்தமாம். இரண்டாவதை யுடன்படின் அவ்வொரு ஞானம் மற்றொரு ஞானத்தாலொளிரும், அதுவும் மற்றொன்றாலொளிரும், அதுவும் மற்றொன்றா லொளிரும் இவ்வாறு ஞானங்களின் தாரையை யங்கீகரிப்பதில் அநவஸ்தாதோஷப்பிராப்தியாம். ஹே நசிகேதா! இவை முதலாக அநேகவகைக் குதர்க்கங்களைப் பகிர்முகமூடர் கற்பிப்பர். அவையாவும் சுருதிப்பிரமாணத்தின் முரண்பட்டனவாம், அதனானே அவை ஈர்வாளொப்பத் துக்க ஹேதுவாம். ஆன்மாகார மதியுண்டாவதன் முன்னரே அக்குதர்க்கங்க ளுண்டாயவனிடத்தே அம்மதியுண்டாகவேமாட்டாது, அஃதுண்டானபின் அவை யுண்டானவனுக்குச் சுருதியர்த்தத்தே அவிசுவாசமாம், அவ்வவிசுவாசத்தால் அவனுக்குச் சுருதிப் பொருளின் கண் சம்சய விபரீதபாவனையுண்டாம், அதனால் ஆன்மாகாரமதி வினாசத்தையடை யுமாதலின் மோக்ஷத்தையடைய இச்சித்தவன் ஆன்மாகாரமதி வடிவக்கோவைக் குதர்க்கவடிவ சிங்கத்தினின்றும் அவசியம் காக்க வேண்டும். வேதங்களைப் பிரமாணமாயங்கீகரிக்கும் ஆஸ்திகரும் அங்கீகரியாத நாஸ்திகரும் தத்தமது மதியனுசாரமாகவே ஒவ்வொரு வகையாய் ஆன்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யுணர்கின்றனர் சீடருக்கு முபதேசிக்கின்றனராதலின் தத்தமது குருவினுபதேசத்தால் அம்மதி சர்வரிடத்துமுண்டாம். சார்வாகருக்கோ இத்தேகத்தின்கண்ணே ஆன்மாகார மதியாம், சிலவாதியருக்கோ பிராணாதிகளிடத்தே அம்மதியாம்; சில வாதியருக்கோ கர்த்தா போக்தாவின்கண் அம்மதியாம். ஆனால் அம்மதியால் அம்மூடருக்கு மோக்ஷமுண்டாக மாட்டாது. அத்விதீய ஆன்மயதார்த்த ஞானமுடையவனும், சுருதி யனுகூலதர்க்கத்தே குசலனும் ஆய பிரஹ்மவேத்தாக்குரு அதிகாரிக்கு ஆன்மாகார மதியை யுபதேசித்தபோதே அவன் மோக்ஷத்தையடைவன். பூர்வ அநேக ஜன்மங்க ளின் புண்ணிய கருமங்கள் ஒருங்குகூடப்பெற்றவனே ஆன்மாகாரமதியை யடை வன். நசிகேதாவாய நீ பூர்வ புண்ணிய மகிமையால் இவ்வான்மாகார மதியை யடைந்தனை. யானினக்கு மனைவி மைந்தராதி அநேக பதார்த்தங்களைக் கொடுத்தும் அவற்றை நீ கவர்ந்திலையாதலின் நினது தைரியம் மிகவும் ஆச்சரிய மாகவே யிருக்கிறது. இத்தகைய தீரனுக்கே இவ்வான்மாகாரமதியுண்டாம். தீரனாகிய நின் போன்ற சீடன் இவ்வுலகத்தே அத்தியந்தந் துர்லபனாவன். இத்த கைய சர்வபதார்த்தங்களும் கிடைக்கும் காலத்தே எத்தகைய தைரியம் நினக்குண்

டாயதோ அத்தகைய தைரியம் முன்னரெவனுக்கு முண்டாகவில்லை, இப்போது மில்லை, இனியுண்டாகவு மாட்டாது. மற்றவர் வார்த்தையென்னே என்னிடத்தும் அத்தகைய தைரியமின்றாம். ஏனெனின், யான் எனது இருதயதேயத்தேயிருக்கும் பிரஹ்மாநந்தரூப நிதியை நித்தியமறிவன், லோகபாலரூப அதிகாரத்தோடு கூடிய எனது தேவதைத்தன்மையையநித்தியமெனவறிவன், ஆயினும் மனைவி மைந்தரா தியரிடத்தே நினக்குத் தியாகபுத்தி வந்ததேபோல எனக்குண்டாகவில்லை. நினது தியாகபுத்தி எனக்கிக் காலத்தோ இன்றாம்; ஆனால் முன்னருமுண்டாகவில்லை; ஏனெனின், அதிகாரியானவன் யாகாதி அநித்திய கருமங்களால் மோக்ஷரூப நித்திய சுகத்தையடையான் என்னும் விஷயத்தையறியாது யான் பசு இஷ்டகாதி அநித்திய பதார்த்தங்களால் அக்கினி சயனம் அக்கினிஷ்டோமம் முதலிய அநேக யாகங்க ளைச் செய்தனன்; அவற்றால் யான் இவ்வுலகபாலபதவியையடைந்தனன், இது பிரளய பரியந்தமிருப்பது. அன்னத்தையுண்ணின் முயல்வின்றியே திருப்தியுண்டா வதே போல், இப்பதவியின் கண்ணும் முயல்வின்றியே எனக்குச் சர்வ போகங்களின் பிராப்தியாம். இவ்வாறு முன்னர்ப் பெருமுயல்வால் எனக்குண்டாய் இவ்வைசுவரி யம் உனக்கு முயல்வின்றியே கிடைத்தும் தியாகித்தனையாதலின் நினது தைரியம் மிகவுமாச்சரியரூபமாம். எவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரப்பொருட்டு நீ சர்வ விஷயப் பரித்தியாகஞ்செய்தனையோ அதனை யான் சாக்ஷாத்தாய் அனுபவிக்கின்றேனாயினும் விஷயங்களின் பரித்தியாகத்தைச் செய்ய முடியாத வனாயிருக்கின்றேனாதலினானும் எனது தைரியத்தினும் உனது தைரியம் அதிகமாம். நீயறிய விரும்பிய ஆநந்தவடிவ ஆன்மா இப்பூவுலக முதல் பிரஹ்ம லோகம் வரையிருக்கும் விஷயஜன்னிய ஆநந்தங்கள் யாவற்றையும் தன்னாநந்தத் துள்ளடக்கியதாம், சர்வ ஜகத்தின் ஆதாரமாம், ஆகாசம் போல் யாண்டும் நிறைந்ததாம், இந்திராதிதேவதைகளால் துதிக்கத்தகுதியதாம், யாண்டும் நிறைவுற்ற வடிவத்தானும் ஜகதுற்பத்தி முதலியவற்றின் காரணரூபத்தானும் அறியத்தக்கதாம், நானாவகைச் சங்கற்பங்களின் பிரவர்த்தகமாம், தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றதால் அநந்தரூபமாம், சர்வ அபயத்தின் அவதிரூபமாம், அதனினும் மேலாய் யாதொரு அபயமின்றாம். இத்தகைய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை அறியினும் யான் எவ்விஷயங்களைப் பரித்தியாகஞ்செய்ய முடியாதவனாயிருக்கின்றேனோ அவற்றை நீ ஆன்மாவையறியு மிச் சைக்காலத்திலேயே பரித்தியாகஞ் செய்தனை யாதலின், எனது தைரியத்தினும் உனது தைரியமதிகமாம். பிரஹ்மாநந்தப்பிராப்தி யுண்டாகாது கேவலம் இச்சை மாத்திரத்தையுடைய முமுக்ஷுக்களும் மனைவி மைந்தராதிகளைப் பரித்தியாகஞ் செய்யின் பிரஹ்மாநந்தத்தையனுபவிக்கும்; பிரஹ்மவேத்தாவோ அவற்றை முற்றிலும் விட்டொழிக்க வேண்டுமென்பது கருத்தாம். ஹே நசிகேதா! அவற்றின் பரித்தியாகத்தால் எவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் கண்ணே நினக்குப் பிரீதியாமோ அது புத்திமுதலிய சர்வசங்காதத்தின் சாக்ஷிரூபமாம், நேத்திராதிகளையும் மனத்தையும் அடக்காத பகிர்முகர்களால் காணத்தகாததாம். அக்கினி சர்வகாஷ்டங்களில் இரகசியமாயிருப்பதே போல் ஆன்மாவும் சர்வசரீரத்தும் இரகசியமாயிருக்கின்றது. ஆகாசம் கடாதி யுபாதிகளின் கண்ணே புகுந்திருந்தாலே போல் ஆன்மாவும் சம்பூரண ஜகத்தையு முண்டாக்கி அதன்கண்ணே புகுந்திருக்கும். அதுவே ஹிருதய தேசத்திருக்கும் மதியாகிய குகையின் கண்ணிருக்கும், பூதபவிஷயத்வர்த்தமானங்களில் ஏகாசமாயிருக்கும்,

சத்தியப்பிரஹ்மம் யானென்னும் நிதித்தியாசனரூபயோகத்தால் அடையத்தக்கதாம், ஸ்வப்பிரகாசமாம். இத்தகைய ஆநந்த வடிவ ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்து நீ சந்தோஷ விஷாத மறுவதே போலக் குரு சாஸ்திர வுபதேசத்தால் அதனைச் சாக்ஷாத்கரித்த எவனும் அவையற்றிருப்பான். ஹே நசிகேதா! **தத்துவமசி** என்னும் மகாவாக்கியத்தின்கண்ணேயிருக்கும் தத் துவம் என்னும் இரண்டு பதங்களில் யாண்டும் பரிபூரண மாயா விசிஷ்ட சர்வஞ்ஞ ஈஸ்வரர் தற்பதார்த்தமாம். அஞ்ஞானவிசிஷ்ட அற்பஞ்ஞ ஜீவாத்மா துவம்பதார்த்தமாம். குருவாயிலாய்த் தத்துவம் பதார்த்தங்களைச்சிரவணித்து இரண்டு பதங்களின் வாச்சியங்களாகிய மாயை சர்வஞ்ஞுத்தன்மை, அவித்தை யற்பஞ்ஞுத்தன்மை முதலியவற்றைப் பரித்தியாகித்து இலக்ஷியமாகிய சேதனமாத்திரத்தைக்கொண்டு யானத்விதீயப் பிரஹ்மரூபன் எனத் தன்னைப் பிரஹ்மரூபமாயறிந்து அதிகாரி பிரஹ்மாநந்தரூப மோக்ஷத்தையடைந்து எப்போதும் பிரசன்னமாயிருப்பன். அந்தப்பிரஹ்மாநந்தம் சர்வப் பிராணிகட்கும் ஆநந்தத்தை யடைவிப்பதாம். இவ்வாநந்தவடிவப் பிரஹ்மமே சர்வப்பிராணிகட்கும் ஆநந்தத்தை யடைவிப்பதாம். ஹிருதயரூபக் குகையின் கண்ணேயிருக்கும் பிரஹ்மாநந்தரூபக்கிருகம் அதிகாரிக்குக் குருசாஸ்திர வுபதேசத் தானே பிராப்தமாம். அவ்வீடு உனக்குத் திறந்தவாயிலுடையதாம். யானோ எனது சித்தத்தே பிரஹ்மாநந்தரூபக் கிருகத்தே நினது பிரவேசமாயிருக்கின்றதென்றே பெண்ணுகின்றேன்; ஏனெனின், ஆண்டுப் பிரவேசிக்கும் மார்க்கம் சித்தத்தின் உண்முகத்தன்மையாம்; அவ்வாயிலாய் அவ்வீட்டினடைவில் இவ்விஷயாகார அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூபமே பிரதிபந்தகமாம். அவ்விடயாகார விருத்திரூப பாசங்களை நீ விசாரபலத்தால் நஷ்டஞ்செய்தனையாதலின் இப்போது நினக்கு அவ்வீட்டிற்புக் வேறு யாதொரு பிரதிபந்தகமுமின்றாம். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகையாய் வுபதேசத்தைத் தருமராஜா நசிகேதாவிற்குச் செய்தபோது அவர் மரணத்தின்பின்னர் ஆன்மாவின் சத்தையை அர்த்தாபத்திரூபட் பிரமாணத்தால் நிச்சயித்தனர். இப்போது அதனை நிரூபிப்பாம்: - யமதர்மராஜாவாகிய எனதாசிரியர் எனக்குப் பூர்வம் சகாமநிட்காமரூப அதிகாரிகளின் பேதத்தானே பிரேய சிரேயரூப பலபேதத்தைக் கூறினர். மரணத்தின் பின்னர்ப் பாவி அடிக்கடி என்வசமாவன் எனவுங் கூறினர். இவ்வெல்லாவசனமும் இத்தூலசரீரத்தினும் வேறாயோரான்மாவை யங்கீகரிக்கின் மெய்யாம். இத்தூலத்தையே யான்மாவென அங்கீகரிக்கின் அவ்வசனம் பொய்யாம்; ஏனெனின், இத்தூலமோ இவ்வுலகத்தே அக்கினியாற் பஸ்பமாம். இவ்வநித்தியத் திற்குப் பரலோகத்தே சுகதுக்கரூபப் போகப்பிராப்தி சம்பவியாதாதலின், இத்தேகத்தி னும் வேறாகவே ஓரான்மாப பரலோகஞ் சேரும். ஹே சிஷ்ய! இவ்வாறு விசாரித்துப் புத்திமானாகிய நசிகேதாவானவர் சரீரத்தினும் பின்னமாய் ஆன்மாவின் சத்தையைத் தாமே நிச்சயித்தனர். அதன்பின்னர் அவர் ஆன்மாவின் விசேஷ ஸ்வரூபத்தை அறிய இச்சித்துத் தர்மராஜாவை நோக்கி இவ்வாறு கூறத்தொடங் கினர்: - ஹே பகவன்! தருமா தருமமற்றதும் காரியகாரணபாவமற்றதும், பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமான காலங்களற்றதும் சுகதுக்கமற்றதும் ஆகிய வஸ்துவைத் தாங்கள் நன்றாபறிவீர்களாதலின், தங்கள் பாதசேகர சிஷ்யனாகிய எனக்கு அதனை யுபதேசித்தருள வேண்டும். ஹே சிஷ்ய! இவ்வகை வினாவை நசிகேதா செய்த போது அவர் தூய ஆன்மாவை யுணர்த்தும் பொருட்டு முதலில் பிரணவரூபமாய் ஆன்மாவை யுபதேசித்தனர். ஹே நசிகேதா! அதிகாரியானவன் எதனைப்

பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களாற் சாக்ஷாத்கரிப்பனோ, எதனை இருக்கு முதலிய சர்வவேதங்களு மியம்புமோ, எதனைக் கிருச்சிர சாந்திராயணாதி தவங்கூறுமோ அந்தப் பாப்பிரஹ்மத்தை நீ பிரணவரூபமாயறி.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சப்தரூப இருக்காதிவேதம் அந்தப் பரப்பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் என்னும் வார்த்தை சம்பவமாகுமாயினும், அர்த்தரூப கிருச்சிர சாந்தி ராயணாதிதபம் அதனைப் பிரதிபாதிக்குமென்னும் வார்த்தை சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! அசுத்த அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே பரப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, கிருச்சிர சாந்திராயணாதித வத்தாற் சுத்தமாய் அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே பரப்பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரமுண்டா மாதலின், இருக்காதி வேதம் பரப்பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதிப்பதே போல் மேற்படி தவமும் அதனையே பிரதிபாதிக்கும். இப்போது எண்வகை மைதுன பரித்தியாக ரூபப் பிரஹ்மசர்யத்தை யறிவிக்கும் பொருட்டு முதலில் அவ்வெண்வகையை நிரூபிப்பாம்: - ஸ்மரணம், கீர்த்தனம், கிரீடை, பிரேக்ஷணம், குகியபாஷணம், சங்கற் பம், அத்தியவசாயம், கிரியா நிர்விருத்தி என்பனவாம். அவற்றுள் தனது மனத்தே மங்கையரைச் சிந்தித்தல் ஸ்மரணமாம்; அவரைப்புகழ்தலும் அவரோடு பேசலும் கீர்த்தனமாம். அவரோடு சூது முதலியவை விளையாடல் கிரீடையாம். காமதோஷத் தோடு கூடிய மனத்தால் பிரேரிப்பிக்கப்பெற்ற நேத்திரத்தாலடிக்கடி அவரைப் பார்த்தல் பிரேக்ஷணமாம். விடயசம்போகப்பொருட்டு அவருடைய இரகசிய அங்கங் களைக்கூறல் குகி பாஷணமாம். இப்பெண்ணோடு சம்போகஞ் செய்வனெனச் சிந்தித்தல் சங்கற்பமாம். இப்பெண்ணோடு யான் அவசியம் சம்போகஞ்செய்வேன் என நிச்சயித்தல் அத்தியவசாயமாம். விஷய சுகப்பிராப்தியை யடைவிக்கும் பெண்ணோடு சம்போகித்தல் கிரியா நிர்விருத்தியாம். இவ்வெண் வகை நிவிருத்தி பிரஹ்மசரியமாம். எப்பிரஹ்மப் பிராப்தியின் பொருட்டு அதிகாரி பிரஹ்மசரியத்தை யாற்றுவனோ அது ஓங்காரரூபப் பிரணவ சப்தார்த்தரூபமாம்; அல்லது, அது பிரணவசப்தரூபப் பிரதீகத்தையுடையதாமாதலின், அதை நீ பிரணவசப்தத்தினும் அபேதமாயறிதி. எது அன்னியத்தின் ஆரோபணத்தால் தியானிக்கப்பெறுமோ அது பிரதீகமாம்; பாஷாணரூப சாளக்கிராமம் விஷ்ணுவின் ஆரோபணத்தால் தியானிக்கப் பெறுதலின் பிரதீகமாவதேபோலும், அதிகாரிக்குப் பிரணவரூப அக்ஷரமே ஹிரண்யகருப்பரூபமாயும் பரப்பிரஹ்மரூபமாயும் தியானிக்கத்தக்கதாம். அதிகாரி அவ்வக்ஷரத்தைப் பிரஹ்மரூபமாய்த் தியானிக்கின் ஹிரண்யகர்ப்ப பாவப்பிராப்தி, பரப்பிரஹ்ம பாவப்பிராப்தி என்னுமிரண்டனுள் இச்சித்ததொன்றைய டைவன். ஆகையால், அதிகாரி பிரணவரூப அக்ஷரத்தின் பிரதீக உபாசனையை அவசியம் சம்பாதிக்க. ஓங்காரரூப அதன் கண்ணே அகார உகார மகார அர்த்தமாத்திரை என்னும் நான்கு மாத்திரைகளாம். அந்நான்கற்கும் முறைப்படி தூலம், சூக்ஷுமம், காரணம், துரீயம் என்னும் நான்கவஸ்தைகள் வாச்சிய அர்த்தங் களாம். அந்நான்கன் உபகித சுத்த சேதனம் யான் என்றும் நிரந்தரசிந்தனம் ஆலம்பன உபாசனையாம், அதைச் செய்பவனுக்குண்டாம் பலத்தைக்கேட்டி. இப்பிரணவரூப ஆலம்பனமே ஹிரண்யகர்ப்பத்தியான உபயோகியாம். இதுவே பரப்பிரஹ்மத்தியான உபயோகியாம். இங்ஙனம்பிரணவ ஆலம்பனத்தால் ஹிரண்யகருப்பரையும்

பரப்பிரஹ்மத்தையும் தியானிப்பவன் பிரஹ்மலோகத்தேசென்று ஆண்டு மோக்ஷத் தையடைவன். இத்துணையால் பலசகித பிரதீக உபாசனையும் ஆலம்பன உபாசனை யும் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்போது அதனால் சுத்தசித்தமாயவனுக்கு ஆன்மாவின் வாஸ்தவஸ்வரூப உபதேசம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே நசிகேதா! அந்தப் பிரணவசப்தத்தால் பிரதிபாதனஞ்செய்ய யோக்கியமாய் பிரஹமத்தின் இவ்வகை யாய் இயற்கையை முமுக்ஷுக்கள் சிந்திக்குக: - இச்சுயஞ் சோதியாய் ஆன்மா ஜன்மமரணாதி சர்வ விகாரமற்றதாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே உற்பத்தியுடைய யாவும் காரணமுடையனவேபாம். கடாதிகள் உற்பத்தி யுடையனவாமாதலின் அவற்றிற்கு மிருத்திகை குலாலாதி காரணங்கள் தோற்றுவதே போல் ஆன்மா உற்பத்தியாகுமாயின், இதற்கு மொருகாரணம் பிரதீதியாக வேண்டும். ஆன்மாவை யுண்டாக்குவதாய் ஒரு காரணம் பிரதீதியாவதில்லையாதலின் இதன் ஜன்மம் சம்பவியாது. இஃதுண்மையாய் அத்விதீய ரூபமாமாதலின் இதனினின்று மொரு பதார்த்தமுண்டாகாது; இவ்வாறு இது ஜன்மமற்றதாமாதலின் சுருதிபகவதி **அஜம் நித்தியம்** என அழைத்தனள். இது **அஜமும் நித்தியமும்** ஆதலின், சுருதிபகவதி **சாஸ்வதம்** என்றனள். சர்வ தேசத்தும் சர்வ காலத்து மிருப்பது **சாஸ்வதமாம்**. சாஸ்வதம் ஆதலின், சுருதிபகவதி இதனைப் **புராணம்** என்றனள். பூர்வகாலத்தும் நவீனமாகாதது **புராணமாம்**. கடரூப உபாதி நாசமாயினும் அதிலிருக்குமாகாசம் நாசமாகாததேபோல் இத்தேகோபாதி நாசமுறினும் இதனிலிருக்குமான்மா நாசமாகா தாம். இஃதுண்மையாய் எவ்வஸ்துவையும் ஹநநஞ் செய்வதின்றாம். தானும் எவ்வஸ்துவாலும் ஹநநமாவதின்றாமாயினும் ஹநநக்கிரியையின் கருத்தாவென வெண்ணும் அவிவேகியும், கருமமெனவெண்ணும் அவிவேகியும் ஆன்மாவின் உண்மை வடிவத்தை யறிந்திலர்; ஏனெனின், ஈண்டுக் காரியமாகிய தேகாதி தூலங்களுக்கும், காரணமாகிய இந்திரியாதி சூக்ஷுமங்களுக்கும் நாசத்தை கண்டோ மாதலின், இது நியமமாம்: - நாசமாம் பொருள்கள் யாவும் காரியமென்னலாகும்; அல்லது காரணரூபமாகும். காரியகாரண பாவமற்ற எப்பொருட்கும் நாசமுண்டாக மாட்டாது; ஆன்மா அத்தகைமைத்தன்றாதலின் இதற்கு நாசஞ்சம்பவியாது. தேகேந்திரியாதிகளற்றதும் ஆகாசம் போல நிராகாரமுமாய் இதனை ஹாக்கிரியை யின் கர்த்தாவாயேனும் கருமமாயேனும் எண்ணுபவன் அத்தியந்தம் மூடபுத்திய னாவன். இவ்வவிநாசி அக்கிரிய ஆன்மாவை அவ்வாறறிந்தவன் எல்லா நூல்களையு முணர்ந்திருந்தவனாயினும் விபரீதஞானமுடை யவனென்றேயறிக; ஏனெனின், அன்னிய வஸ்துவின்கண்ணே அன்னிய வஸ்துவின் ஞானம் விபரீத ஞானமாம். இரஜ்ஜுவின்கண்ணே சர்ப்பஞானம் விபரீத ஞானமாவதேபோல் அகர்த்தாவாய் ஆன்மாவின்கண்ணே கர்த்தாத்தன்மை ஞானமும், அவிநாசியின் கண்ணே நாசத்தன்மையின்ஞானமும் விபரீதஞானமாம். ஈண்டுச் சத்தியமாவது ஒருகாலும் நாசத்தையடையாது; ஆன்மாவும் சத்தியரூபமா மாதலின் அசத்திய தேகாதிகளைப்போல் நாசம் எவ்வாறாகும்; மற்றோ ஆகாதாம். சில நையாயிகாதி வாதியரோ பிருதிவி, ஜலம், தேயு, வாயு பூதங்களின் பரமாணுக்கட்கும் மனத்திற்கும் நாசமங்கீகரித்திலர். ஆன்மாவோ அவைகட்கு விவர்த்த உபாதானகாரணமா மாதலின், அவற்றினும் அத்தியந்தஞ் சூக்ஷுமமாம். அத்தகைய இதற்கு நாசமெங்கன மாம்; மற்றோ ஆகாதாம். அல்லது, நையாயிகரின்மதத்தோ ஆகாசம், காலம், திசை மூன்றும் மகத் பரிமானமுடையனவாமாதலின் நாசமாகாதாம். ஆன்மாவோ

அத்ற்றிற்கும் அதிஷ்டானரூபமாமாதலின், அவற்றினும் அத்தியந்தம் மகத்தாம். அத்தகைய இதற்கு நாசமெங்ஙனமாம்; மற்றோ, ஆகாதாம். வஸ்திராதி சாவயவ பதார்த்தங்கள் தமது பரிணாமிரூப, இயற்கையானே நாசத்தையடைவதேபோல இந்நிரவயவ ஆன்மாத் தன்னியற்கையானே நாசத்தையடையாதாதலின் ஆன்மாவின் நாச மங்கீகரித்தவாதி ஆன்மாவினியற்கையினும் வேறாயே ஒன்றை ஆன்மாவின் நாசத்திற்குக் காரணமா யங்கீகரிக்க வேண்டும். ஈண்டு அவ்வாறு வேறாய் குடார ஔஷதாதி நாசகாரணங்கள் தேகத்தையும் நேத்திராதி இந்திரியங்க ளையும் அடைவுற்று அவற்றை நசிப்பித்துத் தாமும் நாசமாம்; ஆனால், அவை புத்தியை நாசஞ் செய்யப் பிரவிருத்தியா. புத்தியை நாசஞ்செய்வதினும் அவை பிரவிருத்தியாத போது புத்தியினும் பரத்திருக்கும் புத்தியின் சாக்ஷிரூப ஆன்மாவை நாசஞ்செய்ய அவை யாங்ஙனம் பிரவிருத்திக்கும்; மற்றோ, பிரவிருத்தியாவாதலின் இவ்வான்மா அவிநாசியாம். அந்தக்கரண சுத்தத்தை யடைந்தவனும், சுரோத்திராதி இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும், துக்கத்தின்கண்ணே துவேஷமற்றவனும், சுகத்தின்கண்ணே இராகமற்றவனும் ஆகிய உத்தம அதிகாரி குருசாஸ்திர கிருபை யால் பரமான்மாவின் மகிமையைத் தன்னான்மாவினும் அபின்னமாய்க் காண்பனா யின் அவ்வறிஞன் எவனையுங்கொல்லான் எவனாலுங்கொல்லப்பெறான். அம்மகிமை பரமானுவே முதலாய் சூக்ஷுமபதார்த்தங்கட்கும் ஆகாசமே முதலாய் மகாபதார்த்தங்கட்கும் அவதிரூபமாம். எம்மகிமையினும் மேலாய் ஒரு சூக்ஷுமபதா ர்த்தமின்றோ ஒரு மகான்பதார்த்தமின்றோ அம்மகிமை ஆநந்த ஆன்மஸ்வரூப மாதலின், சர்வ பேதமற்ற அத்விதீய ஸ்வரூபமாம். ஈண்டுள்ளனவாய் தூல சரீரங்கள், பரிச்சின்னங்களாதலின் அவை இருக்கும்போதும் சயனஞ்செய்யும் போதும் தூரஞ்செல்லச் சமர்த்தற்றனவாம். ஆன்மாப் பரிச்சின்னமன்றாம், யாண்டும் வியாபகமாமாதலின் நனாக்கனாத்துயிலைக் காணும்போதும் சர்வதேசகாலத்தே பிராப்தமாம். நீர், செந்தூரம், ஹரிதாரம் முதலிய பதார்த்தங்களின் சம்பந்தத்தால் இரக்தபீதாதி வர்ணமுடையதாய்த் தோற்றுமாயினும் அது வாஸ்தவமாய் வெண்ணிறமுடையதாவதேபோல் ஆன்மாவும் புத்தி முதலிய உபாதிகளின் தாதான்மிய சம்பந்தத்தால் வித்யாமதம் தனமதம் முதலிய விகாரமுடையதாய்ப் பிரதீதியாயினும் உண்மையாய்ச் சர்வ விகாரமற்றதாம். இவ்வாறுண்மையாயோ மதமற்றதும் புத்திமுதலிய உபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் மதமுடையதும் ஆய பரமான்மாவைச் சேதன ஆன்மாவாய் என்னினும் வேறாய் எப்பொருளும் அறியாது; ஏனெனின், சேதன என்னிற் பின்னமாய் யாவும் கடாதி போல் அனான்மஜடரூப மேயாம். ஜடம் சேதன ஆன்மாவைப் பிரகாதியாதாதலின் ஆன்மா ஸ்வப்பிரகாச ரூபமாம். இவ்வான்மா உண்மையாய்த் தூலம், சூக்ஷுமம், காரணம் என்னும் முத்தேகங்களுமற்றதாம், இவ்வநித்திய சரீரங்களிலிருப்பதாம், மகாவிபுவாம். இத்தகைய ஆன்மாவின்வடிவத்தை அதிகாரி குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் சாக்ஷாத்க ரிக்கும்போது சர்வ சோகமு மற்றவனாவன்.

கருத்திதுவாம்: - கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவ முதலிய பந்தம் சோகமாம். அஃதஞ்ஞானத்தினின்று முண்டாம். வித்துவானுடைய அஞ்ஞானம் ஆன்ம ஞானத் தால் நசிக்குமாதலின் அஞ்ஞானகாரணமிலதாகவே அறிஞன்பால் சோககாரியமு முண்டாகாதாம். யான் நினக்கு விபுவடிவமாயும் ஸ்வப்பிரகாசரூபமாயும் கூறிய

ஆன்மா, அத்தியந்தந் துர்லபமாம்; ஏனெனின், நான்கு வேதங்களைப் படித்தலானும் படிப்பித்தலானும் பிராப்தமாகாதாம், அநேக சாஸ்திரஞானத்தானும் பிராப்தமாகா தாம், கோடிஜன்மங்களாலும் பிராப்தமாகாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இத்தகைய துர்லப ஆன்மா அதிகாரிகட்கு எவ்வாறு பிராப்தமாம்?

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாப் பகிர்முகருக்குத் துர்லபமாயினும் அந்தர்முகருக்குக் குரு சாஸ்திரரூபமாய்த் தனது வாஸ்தவவடிவ த்தை அபேதமாய் சாக்ஷாத்கரிப்பிக்கும்; அவனே இதனையடைவன். ஆன்மசாக்ஷாத் காரமடையா னிலக்கணத்தையும் அடைபவ னிலக்கணத்தையும் நீ கேட்டி. பாவகருமத்தினின்றும் நீங்காதவன், சமதமாதியற்றவன், தியானரூபசமாதியற்ற வன், மனோசாந்தியற்றவன், ஆகிய பகிர்முகனுக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரமுண்டா காதாம். புண்ணிய ஆன்மா சர்வ ஜீவர்களிடத்துங் குரோதமற்றவன், கணந்தோறும் ஆன்மாவைச் சிந்திப்பவன் இராகத்துவேஷமற்றவன் ஆகிய அந்தர்முகனே யான் பிரஹ்மமாயுளேன் எனத் தன்னான்மாவைப் பிரஹ்மரூபமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பன். ஓதனத்தே சாதம் தயிர் முதலியவற்றைக் கூட்டி யுண்பதே போலப் பிராஹ்மணாதி சர்வ ஜகத்தா மோதனத்தே சர்வ ஜகத்தையும் நாசஞ்செய்யும் மிருத்தியுவாகிய சர்வ சாகாதிகளோடு கூட்டிச் சர்வ ஜகத்தையும் பக்ஷணஞ்செய்யும் மாயா விசிஷ்ட ஈசுவரரிருக்குஞ் சுத்தான்மாவை யான் சாக்ஷாத்கரித்திருப்பதே போல் யாவர் சாக்ஷாத்கரிப்பர்; மற்றோ, சாக்ஷாத்கரியார்.

கருத்திதுவாம்: - தத்துவம் பதார்த்த சோதனகாலத்தே சுத்த பரமான்மாவைத் தனதான்மவடிவமாயறிந்தவனே மகாவாக்கிய அர்த்தரூபத்தானும் அறிவன். அவ்வி சாரமற்ற மற்றொருவன் அதனையறியான். இப்போது சுத்த ஆன்மாவை அறியும் பிரகாரம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே நசிகேதா! எத்தியானரூப உபாயத்தால் ஆன்மா வைச் சாக்ஷாத்கரிக்கலாமோ அதனை நீ கேட்டி. பிப்பலாதி விருக்ஷத்தே பக்ஷியி ருப்பதே போலச் சரீரவிருக்ஷத்தே இரண்டு பக்ஷிகளிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்றோ தற்பதார்த்தரூப ஈஸ்வரராவர் மற்றொன்றோ துவம்பதார்த்தரூப ஜீவனா வன். இறுதியதோ ஈண்டு அறம்பாவத்தின் இன்பத்துன்பபலத்தைப் போகிக்கும். முதலதோ போகிக்காது, மற்றதைப் போகிப்பிக்கும். அவ்விரண்டும் புத்திரூப மேலாயவிடத்தே ஒருங்கு கூடியிருக்கும், போக்தா அபோத்தாரூப அற்பஞ்ஞத் தன்மை சர்வஞ்ஞத்தன்மைரூப பரஸ்பா விருத்த தர்மங்களோடு கூடியிருக்கும். எவ்வதிகாரி தக்ஷிணாக்கினி கார்ஹபத்தியம், ஆஹவனீயம், சப்யம், ஆவசத்யம் என்னு மைந்தக்கினிகளை யுபாசிப்பானோ, நாசிகேதாக்கினியை மும்முறை சயனஞ் செய்வனோ அவனே உபாசனையின் பலத்தால் சுத்த அந்தக்கரணமுடையவனாய் ஜீவ ஈஸ்வர சொரூபத்தைப் பிரதிபாதனஞ் செய்வன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தக்ஷிணாக்கினி முதலிய பஞ்சாக்கினிகளின் ஸ்வரூ பத்தை அறியும் கருமி யுபாசகனுக்கு அத்விதீயப் பிரஹ்மஞானப் பிராப்தி காண வருவதில்லை; மாறாக பேதத்தையே கூறுவன்.

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! பஞ்சாக்கினியை அறியுங் கருமி விசேஷமாயோ பிரஹ்மஞானமற்றவனேயாவன் ஜீவேசுவர பேதத்தையே கூறுவன் ஆயினும் அக்கருமிக்குப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவின் சமாகமம் ஆகாதவரை அதனைக்கூறுவன் சமாகமம் கிடைத்துவிடின் நாசிகேதாக்கினியை அனுட்டித்துப் பிரணவ உபாசனையை அனுட்டித்துச் சுத்தாந்தக்கரணமுடையவனாய் அவன் அப்போதே அபயப்பிரஹ்மத்தையடைவன். அது நதியினனை ஜீவர்களை அக்கரையிற் சேர்ப்பதே போல் யாகாதி கருமங்களைச் செய்பவனும் சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் கரைசேர இச்சித்தவனுமாய் அதிகாரியைத் தற்பதார்த்த ஈஸ்வரரூபமாய் இச்சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் கரை சேர்த்தும் அணைவடிவமாம். பிரஹ்ம வேத்தாவாய் குருசமாகமத்தால் அக்கருமி எவ்விசாரஞ்செய்து பிரஹ்மபாவத்தையடைவனோ அவ்விசாரத்தை நீ கேட்டி. புண்ணிய பாவரூப கரும்பல போக்தாவாய் துவம்பதார்த்தரூப ஜீவாத்மா இச்சரீரத்தானே சம்சாரத்தையும் மோக்ஷத்தையுமடையுமாதலின் ஜீவனோ தேராளியாவன் சரீரம் தேராம். தேரைச்செலுத்தும் சாரதி புத்தியாம். நேத்திசாதி இந்திரியங்கள் குதிரைகளாம், மனம் கயறாம். இக்குதிரைகள் சப்தப்பரிசாதி விஷயரூப பூமியின்கண்ணே செல்லும். புத்தி இந்திரியாதிகளற்ற சுத்த ஆன்மாத் தேராலடையப் பெறும் தானமாகிய கிராமமாம். இத்தேருபமானங்கூறற்கிதுபயனாம். கரும உபாசனைகளால் சுத்தமாய் சித்தமுடைய அதிகாரியே புத்திரூபச்சாரதிவாயிலாய் இந்திரியரூபதுஷ்ட அசுவங்களை ஜயஞ்செய்வன் பின்னர்க் கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவ பூர்வதேசத்தைப் பரித்தியாகித்துப் பிரஹ்மபாவப் பிராப்திரூப உத்தரதேசத்தையடைவன்.

கருத்திதுவாம்: - தேருடையான் செல்லும் தேசத்தினும் வேறாய் மற்றொரு தேசத்தே இராகாபாவமுடைத்தாதல், குதிரைகளைச் செலுத்தவும் நிக்கிரகஞ் செய்யவும் ஞானரூப குசலமுடைத்தாதல் எச்சாரதியின் கண்ணோ அவனே தேராளியை யத்தேயதே யடைவிப்பான், அவ்விரண்டு குணமற்ற சாரதி அத்தேயப் பிராப்தியையடைவி யாததேபோலப் புத்திரூபச்சாரதியும் அவ்விரண்டு குணமுடையதாகுமாயின் ஜீவான்மாவைப் பிரஹ்மபாவ மடையுமாறுசெய்யும். அவ்விரண்டுமில்லையாயின் அதை யடைவியாது; மாறாகச் சம்சாரதுக்கத்தையே அடைவிக்கும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! எவ்வதிகாரியின்புத்திரூபச்சாரதி வைராக்கியரூபக் கவசத்தையடைந்திருக்குமோ அவனே அதன்வாயிலாய் மனமாகிய திடக்கயிற்றால் இந்திரியக்குதிரைகளைத் தன்வசமாக்கிப்பரமான்மதேசத்தையடைவன். துஷ்ட அசுவங்கள் சாரதியின் வசமாகாததேபோல் எவனுடைய புத்திரூபச்சாரதி விஷயாசக்தமாமோ, எவனது மனரூபக் கயறு தைரியமாகிய பலமற்றதாமோ, அவனுக்கு இந்திரியரூப துஷ்ட அசுவங்கள் வசமாகா; இக்காரணத்தானே பகிர்முகன் தேகத்தேரால் பரமான்மதேசத்தையடையான். சிரேஷ்ட குணமுடைய குதிரைகள் சாரதிக்கெப்போதும் வசமாவதேபோல் எவனுடைய புத்திரூபச்சாரதி விஷயங்களினின்றும் வைராக்கியத்தை யடைந்துளதோ, எவன் மனக்கயறு தைரியரூப பலத்தோடு கூடியதோ, அவனுக்கே இந்திரியரூபக்குதிரைகள் வசமாம்; இதனானே அவன் பிரஹ்மபாவத்தை யடைவன். எவனுடைய புத்திரூபச்சாரதி விவேகமற்றதாமோ, எவனுடைய மனக்கயறு பகிர்முகமாமோ யாவன் எப்போதும் அசுசனாவனோ அவ்விவேகஹீனமுடன் பிரஹ்ம

தேசத்தை யடையான்; மற்றோ, அவ்வைராக்கிய ஹீனன் மாறாக ஜன்மமரணரூப சம்சாரத்தையே யடைவன். எவனுடைய புத்திரூபச்சாரதி விவேகமுடையதாமோ, எவனுடைய மனக்கயிறு அந்தர்முகமாமோ எவனெப்போதும் சுசனோ அவனே தேகத்தேரால் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப பதத்தையடைவன். அதையடையின் மீண் டும் ஜன்மத்தை யடையான். இவ்வாறு எவனுடைய புத்திரூபச்சாரதி விவேகமுடை யதாமோ எவன் மனக்கயற்றால் நேத்திராதி துஷ்ட அசுவங்களைத் தன்வசப் படுத்தி னவனோ இச்சம்சாரரூப சமுத்திரத்தின் பரமான்மவடிவக்கரையை யடைவன். இது கூறியதாலிது துணியப்பெறும்: - விஷயங்களில் வைராக்கியத்தையுடைய புத்தியும், விஷயங்களை யடைந்தபோதிலும் தைரியமுடைய மனமும் அதிகாரிக்கு மோக்ஷ சாதனமாம்; மாறாய் புத்தியும் மனமும் பந்தகாரணமாம், ஆன்மஞானவாயிலாய் மோக்ஷத்தையடைய இச்சித்தவர்கள் வைராக்கியத்தையும் தைரியத்தையும் அவசியம் சம்பாதிக்கவேண்டும். ஹே நசிகேதா! அந்தர்ப்பாவம் மோக்ஷமாம், பாகியபாவம் பந்தமாம், அந்தர்ப்பாவத்தன்மை யெப்போதும் காரணத்தே யிருக்கும் பாகியத்தன்மை யெப்போதும் காரியத்தே யிருக்கும். இப்போது பரமகாரணரூப பரமான்மாவின்கண்ணே மோக்ஷபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்பொருட்டு முதலில் காரணங்களின் பரம்பரை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே நசிகேதா! சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்கள் ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் சாரரூபமாமாதலின் அவை ஆகாசாதிரூபமாய் பஞ்ச ஞானேந்திரியங்கட்குக்காரணமாமாதலின் சுரோத்திராதி களினுஞ் சப்தாதிகள் பரமாம். அவை யவற்றைக் கவர்வதில் இம்மனமே யேவுமா தலின் கடல் கல்லோலங்கட்குக் காரணமாவதேபோலச் சப்தாதிவிஷய பாவத்தை யடைந்த சுரோத்திராதி இந்திரியங்கட்கு இம்மனமே காரணமா மாதலின் மனம் அவற்றினும் பரமாம்.

கருத்திதுவாம்: - சப்தாதி விஷயங்கள் ஆகாசாதிரூபமாய்ச் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களினும் பரமாவதேபோலச் சுரோத்திராதிகளின் பாவத்தையுற்ற சப்தாதி களினின்றும் மனத்திற்கும் பரரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். எனக்குச் சுகப்பிராப்தியா குக, துக்கப் பிராப்தியாகாதொழிக வென்னும் இச்சைவடிவ மனம் தனதுற்பத்தியின் பொருட்டு நிச்சயரூப புத்தியை அவசியம் அபேக்ஷிக்கும், அ∴தின்றி யிச்சை யுண்டா காதாதலின், அது இச்சைவடிவமனத்தின் காரணமாம்; இதனானே அது அதனினும் பரமாம். அந்நிச்சயரூப வியஷ்டிப் புத்தியும் தன்னுற்பத்தியிற் சமஷ்டிரூப ஹிரண்ய கர்ப்பருடைய புத்தியை யபேக்ஷிக்கும். அது சர்வதூல ஜகத்தின் நிமித்தகாரணமாம் அது சுருதியில் மகதத்துவம் எனக் கூறப்பெறுமாதலின் வியஷ்டியாய் புத்திக்கு அச்சமஷ்டி புத்திகாரணமாம். இதனானே அதனினும் அது பரமாம். அதுவுந் தனது தயத்தே மாயாசகித சமஷ்டி சூக்ஷும சரீரத்தை யபேக்ஷிக்கும் அது இத்தூலத்தினும் விலக்ஷணமாமாதலின், சுருதியில் அவ்யக்த மெனப்படும், அது அதற்குக்காரணமாம்; இதனானே அதனினும் அது பரமாம். அவ்வவித்யாரூபமாயை தனதாசிரய விஷயப் பிராப்தியின் பொருட்டுச் சைதன்ய புருஷனை யபேக்ஷிக்குமாதலின் அதனினும் அவன் பரனாவன். அவன் தன்னுற் த்தியின் கண்ணும் தன் ஞானத்தின்கண்ணும் ஒன்றையு மபேக்ஷியானாதலின் அவன் யாவினும் பரன்; அவனினும் பரம் யாதொ ன்றுமின்றாம். அத்தகைய புருஷனை யுணர்த்தும் பொருட்டே நூலுணர்ந்தோர் இந்திரியமே முதலாகச் சேதனன் வரைக் காரண பரம்பரை கூறியுள்ளார்.

இந்தியங்களிற் பொருளெனும் பரமனமி வற்றினும் பரமத்திற்
புந்திநற் பரமதிலு மான்பரமெலாம் பொன்றிய தெரியாமை
யந்தமானினும் பரமவ் வியக்தமா மதிற்பரம் புருடன்றா
னிந்தமெய்ப் பரம்புருடனிற் பரம்பிறி தில்லைமே லிவினே யாம்.

(பொருள்.) முன்மொழிந்த முறையே சுரோத்திராதிகளினும் சப்தாதிகள் பரம், அவற்றினும் மனம் பரம், மனத்தினும் வியஷ்டிபுத்தி பரம், அதனினும் மகதத்துவவடிவச் சமஷ்டிபுத்தி பரம், அதனினும் அவ்வியக்தம் பரம், அதனினும் சேதன புருஷன் பரன், அவனினும் பரம் யாதொன்றுமின்றாம்; மற்றோ அவனே காஷ்டரூபனாவன் பரகதிரூபனாவன்.

ஹே நசிகேதா! இச்சுயம்பிரகாச சேதனரூப சமவித்தே யாவினும் பரமென நீயறிதி. அது தேச காலாதிகளின் கற்பனைகட்கும் அதிஷ்டான ரூபமாம், சர்வ ஐகத்தின் விவர்த்த உபாதான காரணமாம். இதனினும் பரமாய் யாதொரு கதியுமின்றாம்; ஏனெனின், சுரோத்திராதிகளினும் சப்தாதி பரம், அவற்றினும் மனம், பரம், மனத்தினும் புத்தி பரம் எனக் காரணங்களின் பரம்பரை சேதனன்வரையுமேயாம். அவனினும் மேலாகக் காரணபரம்பரை செல்லாதாதலின் சுருதிபகவதி சேதனனைப் **பரமகாஷ்டை** என அழைத்தனள். சேதனனிடத்தே யாதொரு காரணமுமின்றாமாதலின் அவனினும் மேலாய் வேறொரு கதியின்றாம் இதனானே சுருதிபகவதி அச்சேதனனைப் **பரமகதி** என்றனள். அக்கினி சர்வ காஷ்டங்களில் குகியமாயிருப்பதே போல், ஆன்மாவும் சர்வசரீரத்தின் கண்ணும் குகியமாயிருக்கும். மதனரூப உபாயத்தின் முன்னர் அக்கினி காஷ்டத்தே புலப்படாததேபோலக் குருவுபதேசத்தின் முன்னர் ஆன்மாவும் தேகத்தே வெளிப்படையாய்ப் புலப்படாது. மதனத்தாலக்கினி காணப்பெறுவதே போலக் குருவுபதேசித்த மகாவாக்கியத்தாலுண்டாய் பிரஹ்மாகார சூக்ஷுமபுத்தியால அதிகாரிக்கு ஆன்மா வெளிப்படையாய்ப் பிரதீதியாம்.

“பூதமெவற் றினுங்குகிய பூரணமாம் பரமான்மா
நீதியறு மோரவிலர்க்கு வெளிப்படையாய் நிகழாதாம்
சோதனைசெய் பிரமமுறு சூக்குமமாம் விருத்தியினாற்
சாதலறுஞ் சூக்குமமாந் தரிசிகண்மெய் காணுவரால்."

(பொருள்.) சர்வ பூதங்களிடத்தும் குகியமாயிருக்கும் ஆன்மா, விசாரஹீனனுக்கு வெளிப்படையாகாதாயினும் குருவுபதேசத்தா லுண்டாய் பிரஹ்மாகார சூக்ஷுமபுத்தியால் சூக்ஷுமதரிசியாய் அதிகாரி ஆன்மைாவை வெளிப்படையாய்க் காண்பன். இப்போது ஆன்மஞான அடைவின்பொருட்டு யோகரூபசாதன நிரூபணஞ் செய்வாம்: - ஹே நசிகேதா! ஆன்ம சாக்ஷாத்கார இச்சையையுடைய அதிகாரி முதலில் நான்கவஸ்தையையுடைய யோகத்தைச்செய்க, அவற்றுள், முதலதிதுவாம்: - சுகப்பிராப்தியை இச்சித்துச் சுரோத்திராதிகளையும் வாக்காதிகளையும் தத்தமது வியாபாரத்தே பிரவிருத்திப்பிக்கும் மனத்தே அதிகாரி அவற்றை இலயம் செய்க. சுரோத்திராதி இந்திரியங்களின் வியாபாரமற்ற கேவல மனவியாபாரமே அவ்விலயமென்பது கருத்தாம். ஈண்டுக் குதிரைகளைச் சிக்ஷிப்பவன் துஷ்டக்குதிரை

களைப் பாகியதேயத்தினின்றுங் கொணர்ந்து ஆந்தர அசுவசாலையின் கண்ணே கட்டுவன். பாகியத்தேயிருந்த நானாவகை வியாபாரங்கள் தடைப்பட்டுக் கேவலஞ் சரீரசலனமாத்திர வியாபாரம் எஞ்சும்; அதுபோலச் சுரோத்திராதிகளை உண்மனத்தே இலயஞ்செய்யுங்கால் மனத்திற்கு முன் பொறிகளான்ண்டாய நானாவகை வியாபாரங்களோயந்து கேவலம் சரீரத்துள்ளே வியாபாரமாம். இரண்டாவதவஸ்தை யை இயம்புவாம்: - ஹே நசிகேதா! அம்மனம் இஃதெனக்குண்டாகுக, இஃதுண்டாகாதொழிக வென்னு மிச்சைவடிவமாம், கர்வத்தோடு கூடியதாம்; அதனானே மிக மதமுற்ற களிறு போலப் பலாத்காரமா யெப்போதும் பிரமாதஞ் செய்வதிலே முயலும். யானைப்பாகன் அவ்வுன்மத்தயானையை இரும்பின் கூர்மையாய் அங்குசத்தால் தனது வசமாக்குவதேபோல், அதிகாரியும் மனமாகிய மா மதயானையை வைராக்கியத்தோடுற்ற நிச்சயான்மக புத்திரூப அங்குசத்தால் தன்வசமாக்குவன். இச்சைவடிவமனத்தை நிச்சயரூப புத்தியின் கண்ணே இலயஞ் செய்கவென்பது கருத்தாம். மூன்றாவது நான்காவ தவஸ்தைகளைக் கூறுவாம்: - ஹே நசிகேதா! அந்நிச்சயரூப வியஷ்டி புத்தியை அதிகாரி ஹிரண்யகர்ப்பரின் மகதத்துவரூப சமஷ்டிபுத்தியின்கண்ணே இலயம்செய்க. அது, யானிருக்கின்றேன் என்னும் சாமானியஞானரூபமாம்; சாமானியமாய்ச் சர்வ ஜகத்தையும் விஷயஞ் செய்வதாம்; இதனானே விசேஷரூபமாய் ஜகத்தை விடயம் செய்யும் வியஷ்டி புத்திகட்கு அதுகாரணமாம். அதனை யதிகாரி ஆநந்த வடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே இலயஞ் செய்க. இப்போது இச்சுருதிப்பொருளையே யுக்திகளால் நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! அதிகாரி சுரோத்திராதிகளை மனத்தின்கண்ணே இலயஞ்செய்க, அதனை வியஷ்டி புத்தியின்கண்ணே இலயஞ்செய்க, அதனைச் சமஷ்டிபுத்தியின்கண்ணே இலயஞ் செய்க, அதனைப் பரமான்மாவின்கண்ணே இலயஞ்செய்க என யோகத்தின் நான்கவத்தைகள் கூறப்பெற்றனவன்றா? அவற்றை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு நூலுணர்ந்த நுண்மதியுடையோர் இவ்வகை யுக்திகளைக் கூறுகின்றனர்: - பத்திந்திரியங்களின் சுபாசுப வியாபாரத்தே பிரவிருத்தி, சுகவடைவை யிச்சித்தே யாம். பிரவிருத்தியின் காரணமாய் அவ்விச்சையும் அதன்காரணமாய் இது இரமணீயமென்னும ஸ்மிருதி ஞானமும் கேவலம் மனோ விலாசமாயே யிருக்குமா தலின் மனத்தினும் வேறன்றாம். இதனானே பொறிகட்குளத்தே இலயம் சம்பவிக்கும்; அவ்விரண்டின் வடிவமனத்தினுதயம் நிச்சயான்மக புத்தியினானன்றி யுண்டாகாதாம்; மற்றோ, அதனானேயுண்டாம். ஏனெனின், பூர்வம் நிச்சய முண்டாகா தவனுக்குக் கூறிய விரண்டு முண்டாகா; மற்றோ, பூர்வானுபவரூப நிச்சயமே சமஸ்காரவாயிலாய் அவ்விரண்டின் காரணமாம். இதனானே மனத்திற்கு மதியின் கண்ணே இலயம் சம்பவிக்கும். அக்காரணவியஷ்டி புத்தி தனது தயத்தே சமஷ்டி சாமானியபுத்தியை யபேக்ஷிக்குமாதலின், அது அதன் காரணமாம். தடாகநீர்க்கு மேகநீர் காரணமாவதேபோல், ஹிரண்யகர்ப்பரின் இச்சைக்குக் காரணமாய் அது, நமது வியஷ்டிபுத்தியின் காரணமாம். கனவின்கண்ணே வியஷ்டிபுத்தி ஜடசேதன ரூபக் கனா உலகிற்குக்காரணமாவதேபோல், அச்சமஷ்டிபுத்தி இச்சம்பூரண உலகிற்குக் காரணமாம்.

கருத்திதுவாம்: - நித்திரையின் கண்ணே உறங்குவோன் தன் மதிபலத்தால் ஆகாசாதிகளை யுண்டாக்குவன், ஐராயுஜாதி சரீரங்களை யுண்டாக்குவன்,

யாவற்றையுமுண்டாக்கிக் கனாக் காண்போன் தானே யாவற்றிலுமிருப்பன்; அது போல், ஹிரண்யகர்ப்பப் பகவானும் சமஷ்டிபுத்தியின் பலத்தால் ஜடசேதனரூப ஜகத்தை யுண்டாக்கி ஸ்தாவர ஜங்கமரூப சரீரத்தே தாமே இருப்பவராதலின், மடாகாசத்தேயிருக்கும் கடாகாசம் அதுவே யாவதேபோல், வியஷ்டிபுத்தியும் சமஷ்டிபுத்தி ரூபமேயாம்; இதனானே அதற்கதன்கண்ணே இலயம் சம்பவிக்கும். அச்சமஷ்டி புத்திக்கு மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவே உபாதானகாரணமாமாதலின், அதற்கதன்கண்ணே இலயஞ்சம்பவிக்கும், உலகத்தே உமியோடு கூடிய விரீகியின் கண்ணே பீஜரூபத்தன்மையாம்; கேவல அதன்கண் அது சம்பவியாததேபோல, அவித்தையோடு கூடிய விசிஷ்ட ஆன்மாவின் கண்ணே ஜகத்காரணரூபத் தன்மையாம்; சுத்தான்மாவின் கட்சம்பவியாதாம். யானத்விதீயப் பிரஹ்மரூ பமாயிருக்கின்றேன் என்னும் ஆன்மஞானத்தால் அவித்தையழியவே சமஷ்டிபுத்தி கேவலஞ்சுத்தான்மாவினகண்ணே இலயமாமாதலின், ஆண்டான்மாதிகரண முடைமையானே தியானிக்கத் தக்கதாம். இச்சமஷ்டிபுத்திக்கு மாயா விசிஷ்ட ஈசுவார் காரணர் என எப்போது மெவன் சிந்திப்பனோ, வியஷ்டியபிமானத்தைப் பரித்தியாகித்துச் சமஷ்டி யபிமானத்தையாவன் தரிப்பனோ, அநேகஜன்ம புண்ணிய கருமங்களால் சம்பூரண பாவகருமரூபப் பிரதிபந்தகம் யாவனுக்கு நீங்கியதோ, அவ்வுத்தம அதிகாரிக்கே குருசாஸ்திர வுபதேசத்தால் யானத்விதீயப் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன் என்னு மான்மஞானமுண்டாம். அது பேததரிசனரூப மலையை இந்திரவச்சிரம் போலப் போதிப்பதாம். யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன் என்னும் பிரஹ்மஞானத்தை அதிகாரி யடைந்தபோது அவித்தை நாசமாம்; அக்காரண நாசமாகவே சமஷ்டி புத்தி நாசமாம்; அக்காரண மொழியவே வியஷ்டி புத்தியழியும்; அக்காரண நாசமாகவே இச்சைவடிவமனத்தின் பிரவிருத்தியொழியும்; ஒழியவே பொறிகளின் பிரவிருத்தியொழியும். சப்தாதிகளிடத்தே சுரோத்திராதிகளின் பிரவிருத் தியே ஜீவர்கட்கு அநேகவகைத் துக்கத்தையடைவிப்பதாமாதலின், பொறிகளின் பிரவிருத்தி யொழியவே அதிகாரிக்குச் சிறிதுமாத்திரையும் துக்கப்பிராபதி யுண்டாகாதாம அதன் பின்னர் அதிகாரி மனவாணிகட் கவிஷய ஆநந்தஸ்வரூப ஸ்வயஞ்சோதி அத்விதீய ஆன்மாவை அபேதரூபமாயடைவன்; அதனடைவானே அவனை நூலுணர்ந்தோர் குசலன், அந்தியதேகன், ஆச்சரியன் என அழைப்பர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வகையாய் யோகரூப உபாயத்தால் சர்வ ஜகத் தையும் இலயஞ்செய்து யோகி முக்தியடைந்தபோது அயோகி சம்சாரப்பிராப்தியை எங்ஙனமுறுவன்?

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! இம்மாயையின் மகிமை மிகவும் ஆச்சரிய ரூபமாம்; ஏனெனின், சர்வ ஜகத்தின் காரணரூப இம்மாயை ஒன்றேனும் இவ்வொன் றே ஒரேகாலத்தே பிரஹ்மவேத்தாப் புருஷனிடத்தோ இலயத்தையடையும்; அஞ்ஞானியின்பாலோ அலயத்தையடையும்.

கருத்திதுவாம்: - யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன் என்னும் பிரஹ்ம ஞான முண்டானவனுக்கோ மாயையின் தரிசனமுண்டாகாதாம்; உண்டாகாதவ னுக்கோ மாயையின் தரிசனமாம். இங்ஙனம் ஒரேகாலத்தே ஒரேமாயையின் தரிசன

அதரிசனமிரண்டும் சித்தமாம். இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீ பதஞ்சலிபகவானுங் கூறியுள்ளார்.

(பொருள்.) ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் கிருதார்த்தனாய அறிஞனுடைய திருஷ்டியால் இம்மாயாரூப அஞ்ஞானம் நஷ்டமாயினும் அஞ்ஞானிகளிடத்தே அஃதிருக்குமாதலின் அவர் திருஷ்டியால் அஃதழியவில்லை.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பாதஞ்சலசாஸ்திரத்தே ஆன்மாவின் பேதம் அங்கீக ரித்திருத்தலின் அவர் மதத்தே வியவஸ்தை சம்பவிக்குமாயினும், வேதாந்த சித்தாந்தத்தே ஆன்மா ஏக அத்விதீயரூபமாதலின் வியவஸ்தை எங்ஙனஞ் சம்பவிக்கும்?

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! வேதாந்த மதத்தே ஆன்மா ஏக அத்விதீய ரூபமாயினும் அந்தக்கரணாதிரூப உபாதிபேதத்தால் வியவஸ்தை சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், நேத்திரரூப இரண்டு கோளகத்தே சக்ஷு இந்திரியமொன்றேயாயினும், தக்ஷிணகோளகத்தேயிருந்து விழி இனிது காண்பதே போல், வாமகோளகத்தே யிருந்து இனிது காணாது. அதுபோல், ஒரே ஆன்மா யோகி தேகத்தேயிருந்து காரியசகிதமாயையைக்காணாது; அயோகிதேகத்தேயிருந்து அதைக்காணும். இவ்வா று சரீராதி உபாதிபேதத்தால் வியவஸ்தை சம்பவிக்குமாதலின், ஒரேகாலத்தே ஒரே மாயையின் நிவிருத்தி யநிவிருத்தியென்னும் விரோத ஆசங்கையை அதன் துர்க்கட இயற்கையே நீக்கும். இப்போது அதன் வேறு துர்க்கடவியற்கையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! இவ்வுலகத்தே இது கடம் இது படம் என்பன முதலிய ஞானங்கட் கந்தக்கரண மாசிரயமாம்; கடபடாதிகள் விடயமாம். இங்ஙனம் ஞானத்தினாசிரயம் விடயம் பரஸ்பரம் பேதமாகவே கண்டேம். மாயைக்கோ ஒரே சுயஞ்சோதி அத்விதீய ஆன்மா ஆசிரயமும் விடயமுமாமாதலி னிதுவும் அத்தியந்தந் துர்க்கட மாம். சர்வபேதமற்ற அத்விதீயரூபமாயினும், பிரபஞ்சரூப ஐஸ்வரியத்தை யபேக்ஷித்து மகேஸ்வரபாவத்தை யடையுமாதலி னிதுவும் அத்தியந்தம் துர்க்கட மாம். தனது திதியின் கண்ணே தனதபேக்ஷையாயின் ஆன்மாசிரயதோஷப் பிராப்தியாம். ஈண்டு, மாயாசம்பந்தமற்ற அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் மாயையின் திதி மாயையினானேயாமாதலின் இதுவும் அத்தியந்தம் துர்க்கடமாம். இம் மாயை சத்து அசத்து சதசத்துவடிவமன்றாம்; இங்ஙன் அநிர்வசனீயமாயினும் பாவரூபமா ய்ப் பிரதீதியாமாதலின் இதுவும் அத்தியந்தம் துர்க்கடமாம். இஃதுண்மையாய் ஜட ரூபமாயினும் தூல சூக்ஷும ஜகத்தின் கர்த்தாரூபமாமாதலி னிதுவும் அத்தியந்தம் துர்க்கடமாம். வேதாந்த சாஸ்திரத்தே மாயாவிசிஷ்ட சேதனத்தையே ஜகத்தின் கருத்தாவெனக் கூறியிருக்கின்றதாயினும், அம்மாயையற்ற சுத்தசேதனத்தே ஜகத்கர்த்தாத்தன்மையின்றாதலின் எஞ்சியதாய் மாயையின்கண்ணே கர்த்தாத் தன்மை பொருந்தும். ஏனெனின், சாஸ்திரத்தின்கண்ணே இந்நியமம் கூறப்பெற் றுளது: - விசிஷ்டபதார்த்தத்தே அடையும் விதி நிஷேதம் ஒருகால் விசேடியத்தே பொருந்தாதாயின் அது விசேஷணத்தே பிராப்தமாம். இந்நியமத்தால் மாயையின் கண் கர்த்தாத்தன்மை சம்பவிக்கும். மரணத்தின் கண்ணும் துயிலின் கண்ணும் இம்மாயை வெளிப்படையாய்ப் பிரதீதியாகாதாயினும், இனி யுண்டாம் சரீரங்கட்குப்

பீஜரூபமாயிருக்குமாதலினிதுவும் அத்தியத்தும் துர்க்கடமாம். அநாதி பாவரூபமாவது நாசத்தையடையாது. மாயையோ அநாதிபாவ ரூபமாயினும் ஆன்மஞானத்தால் நாசமாமாதலி னிதுவும் அத்தியாதம் துர்க்கடமாம். ஞானியை அபேக்ஷித்து காரியசகிதமாயையின் நாசமாயினும் அஞ்ஞானியை அபேக்ஷித்து அதன் நாசமாகாதாதலி னி துவும் அத்தியந்தம் துர்க்கடமாம். இம்மாயை எப்பிரமாணத்திற்கும் விஷயமன்றாமாயினும், பந்தமோக்ஷாதி நானாவகை விசித்திரகாரண மாமாதலி னிதுவும் அத்தியந்தம் துர்க்கடமாம். ஹே நசிகேதா! இவை முதலாக அநேக வகைத் துர்க்கடவியற்கை மாயைக்குண்டு, அது பிரசித்தமாமாதலின் அதனை அங்கீகரித்து வேதாந்திகள் சர்வ வாதிகளின் தூஷணத்தை நிவாரணஞ் செய்வர். கோபிகாஸ்திரீகளின் ஆடைகளை அபகரித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடத்தே காமித்தன்மையும், சர்வ ஜகத்தையும் சம்ஹரிக்கும் ருத்திர பகவானிடத்தே குரோதித்தன்மையும், தியானஞ்செய்யும் பக்தர்கட்கு மனவாஞ்சிதபலத்தை அடைவிப்பதாமாதலின் அவ்விரண்டும் தூஷணரூபமன்றாம்; மற்றோ, பூஷணரூபமாம். அதுபோல், அவித்தைவடிவ மாயையின்கண்ணேயிருக்கும் துர்க்கடத்தன்மை தூஷண ரூபமாகாது; பூஷணரூபமேயாம். எதன்கண்ணே இயற்கை யானே சுகடத்தன்மையாமோ அதிலொருகால் ஓரம்சத்தே துர்க்கடத்தன்மை தோற்று மாயின் அது வஸ்துவிற்குத் தூஷண ரூபமாம். ஒரு மேன்மையாய் கவிசெய்த காவியத்தே இயற்கையாயோ சுகடத்தன்மையேயாம்; ஆனால் அதில் ஒருகால் ஓரம்சத்தே துர்க்கடத்தன்மை பிரதீதியாகுமாயின் அது காவியத்தின் தூஷணரூபமேயாம். இவ்வவித்தைவடிவ மாயையோ இயல்பானே துர்க்கடரூபமாமாதலின் அத்துர்க்கடத்தன்மை தூஷண ரூபமாகாது; பூஷணரூபமேயாம். ஈண்டு, யுக்திப் பிரமாணத்தானே எப்பொருளின் சித்தியாகாதோ அது துர்க்கடத்தன்மையாம்; மாறாயது சுகடத்தன்மையாம். எத்தலத்தே யாவனுக்கடிக்கடி நிராதரமாமோ அத்தலத்தே யொரு காலவனிருப்பனாயின் லோகத்தே சமர்த்தன் எனப்படுவன்; அத்தன்மை யவித்தையி லிருப்பதே போல் வெறெப்பொருளினுமில்லை. ஏனெனின், கடாதிவிஷய உபகிதசேதன ஆவரணத்தை நீக்கும் பிரத்தியக்ஷாதி சர்வப் பிரமாணங்களால் அவித்தை அநேகமுறை நிராதரத்தையடையினும் அசங்க சேதனத்தினின்றும் நீங்காது; மற்றோ, இது மீண்டும் ஆண்டே யுறையுமாதலின் அவித்தையின் சாமாத்தியம் அறிஞனது திருஷ்டியின் கண்ணோ இது முக்காலத் தினுமின்றாம். அத்தகையவிது ஆன்மஞானமொன்றாலன்றி வேறெதனாலும் பயத்தை யடையாது; மற்றோ, அவ்வொன்றானே பயத்தையடையும். இம்மாயையே சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஜன்மமரணாதி துக்கங்களை யடைவிக்குமாதலின் அத்துக்கத்தினின்றும் வைராக்கியத்தை அடைந்தவன் மாயையின் நீக்கோபாயத்தை அவசியஞ்செய்க. அவ்வுபாயமிதுவாம்: - ஹிரண்யகர்ப்பரது சமஷ்டிபுத்தி இலயபாவத்தை யுற்ற அத்விதீய ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமேயாம். ஆகையாலதனை யடையும் பொருட்டு அதிகாரி அவசியம் முயல்க. தாய் தனது குழந்தைக் கிதவுபதேசஞ் செய்வது போலச் சுருதிபகவதி அதிகாரிகட்கிவ்வா றிதோபதேசம் செய்வள்: - ஹே அதிகாரிகளே! இம்மாயை யுண்டாக்கிய விவேகத்தினின்றும் திரும்புகையாய் இடத்தன்மையைப் பரித்தியாகித்து நீங்கள் ஆன்ம விசாரத்தே சாவதானத்தை யடையுங்கள். அச்சடத்தன்மையானே யுங்கட்கு அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின், விஸ்மரணரூப மோகமுண்டாயிருக்கின்றது. நித்திரையோடு கூடியிருப்பவனுடைய

பசு சுவர்ணம் முதலியவற்றைக் கள்வன் கொண்டு செல்வது போல், அவித்தைவடிவ நித்திரையிலிருக்கும் உங்களுடைய தர்மஞான ரூபதனத்தைக் காமக்குரோதாதி கள்வர் கொண்டு செல்வராதலின், அதனைப் பரித்தியாகித்து நீங்கள் சாவதானமா யிருங்கள். உறங்குபவனுக்கு நானாவகைக் கனாவும் அதன் கண்ணே அநேகவகைத் துக்கமும் உண்டாவதேபோல், அவித்யாரூப நித்திரையின்கண் உறங்கும் உங்கட்கு இவ்விபரீத பாவரூபக் கனா உண்டாயது; அன்னியத்தின்கண்ணே அன்னிய மதி விபரீதபாவமாம். அனான்ம தேகாதிகளின்கண் ஆன்மபுத்தி விபரீதபாவமாவதே போலும், விபரீதக்கனாவில் அகந்தை மமதை என்னு மிருவகை அத்தியாசத்தால் உங்கட்கு அநேகவகைத் துக்கமுண்டாம். முதலில் அகந்தையோடு கூடிய விபரீ தபாவத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே அதிகாரிகளே! இவ்வுலகத்தே பேய்பிடித்த மறையோன் தன்னைச் சூத்திரனென நினைத்தல்போல், உண்மையாய் ஜன்ம மரணாதி விகாரமற்றதாயினும் ஆன்மா அகங்காரப் பேயாற் பீடிக்கப்பெறவே தன்னை, யான் தாயின் கருவிலிருந்தேன், பிறந்தேன், குமாரனானேன், யௌவனனானேன், விருத்தனானேன், தனவானானேன், தனமற்றவனானேன், சுகியானேன். துக்கியானேன், மனைவியுற்றவனானேன், மனைவியற்றவனானேன், மைந்தனுற்றவனானேன், மைந்தனற்றவனானேன் என இவை முதலாக அநேக வகையாய்த் தன்னை எண்ணும். இனி மமதையோடுகூடிய விபரீ தபாவத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே அதிகாரிகளே! அவ்வகந்தை அநேக வகையாயிருப்பதே போல், அகந்தையின் புத்திரியாய் மமதையும் அநேக வகையாம். இவனெனக்குத் துக்கத்தை யடைவிப்பனாதலின் எனது பகைவனாவன்; இவனெனக்குச் சுகத்தை யடைவிப்பனா தலின் எனது சுஹ்ருத் மித்திரனாவன்; இவனெனக் கிரண்டையுஞ் செய்யானாதலின் எனது தாசீனனாவன்; இவ்வெனது க்ஷேத்திர வஸ்திராதி பதார்த்தங்கள் நெடுநாள் வரையிருக்கும், சிறிது நாளிருக்கும், இக்காமக்குரோத லோப மோகாதி விகாரங்கள் என்பாலிருக்கின்றன, என்பரலில்லை, இவைமுதலாக அமமமதை ஆயிரம் வகை யாய் விரியும். இப்போது அகந்தை மமதைகளின் பலத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே அதிகாரிகளே! அறைந்த இரண்டோடுங் கூடியவன் ஜன்மத்தையடைவன்; பின் மரணத்தையடைவன்; பின் மீண்டும் ஜன்மத்தையடைவன்; இங்ஙனம் அவ்விரண் டையுமுடையவன் சக்கிரம் போலச் சம்சாரத்தே சுழல்வன். இங்ஙன் சர்வ துக்கங்கட் குங் காரணமாய் விபரீதபாவரூபக் கனா உங்கட்கு உண்டாயிருக்கின்றது; அக்கனவினின்றும் நீங்கள் நனவையடையுங்கள்; அதனாலுங்கட்குச் சர்வ துக்க நிவிர்த்தியுண்டாம். ஹே அதிகாரிகளே! விபரீ தபாவரூப அநேக கனாக்களைக் காண்பிக்கும் இவ்வவித்யாரூப நித்திரை, மாதாவின் உதரத்தின் கண்ணேயிருந்த வாமதேவ இருஷிக்குத் தானே நீங்கியதேபோல, இது ஒருகாலுங்கட்குத் தானே நீங்காதாயின் இந்நித்திரையை நீக்கும் பொருட்டுப் பிரஹ்மவேத்தாவாய குசலரான குருவின்பாற் செல்லுங்கள்; அவர் அவித்தைவடிவ நித்திரையற்றவர்; சர்வ பூதப் பிராணிகளிடத்தே கிருபா திருஷ்டியையுடையவர்; அத்தகையர்பால் நீங்கள் செல்லுவிராயின் அத்தயாளுவாய மகாத்மாக்கள் உங்கட்கு நானாவகை யுபாயங்களால் ஆன்மோபதேசத்தைச் செய்வர். அவர் உங்களைப் பிரஹ்மவித் யோபதேயத்தின் அதிகாரியெனக் காணாராயினும் கிருபையினால் உங்கள் அந்தக்கரணசுத்தியின் பொருட்டுத் தாரணை, தியானம், சமாதிரூப நியமங்களை யுபதேசிப்பர். அவை சமாதிருப யோகசாதனரூபமாம், யோகாப்பியாசத்தாற்

ஜனித்தனவாம். இந்நசிகேதா யமதருமராஜாவை வரரூப பாசத்தாற்கட்டி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை யறிந்ததேபோல், நீங்களும் ஜடத்தன்மையையும் நித்திரையையும் பரித்தியாகித்து ஆசிரியரை வரரூப பாசத்தால் வயஞ்செய்து ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை நிச்சயஞ் செய்யுங்கள். இப்பாரதகண்டத்தே மனுஷசரீரத்தையடைந்தும் உங்கட்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாகாதாயின் மகாஹானியுண்டாம்; அதனால் உங்கட்கு அநேக சரீரப்பிராய்தியாமாதலின், நீங்கள் விரைவாகவே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியின் பொருட்டு முயலுங்கள். இவ்வான்மஞான ரூபமாாக்கம் அத்தியந்தந் தூர்லக்ஷியமும், அத்தியந்தம் விஷமமு மாமாதலின் நீங்கள் பிரமாதத்தைப் பரித்தியாகித் துச்சாவதானமாயிருங்கள். இப்போது, இபபொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படையாக்குவாம்: - ஹே அதிகாரிகளே! சிங்க வியாக்கிராதிகளோடு கூடி மகா வனத்தேயிருக்கும் மார்க்கம், மும்முனையோடு கூடிய நெருஞ்சிமுள்ளோடு கூடியதாம். அல்லது, மும்முறை சாணையில் தீட்டி அத்தியந்தங் கூர்மையாய் நாவிதனது க்ஷூரமெனப் பெயரிய சஸ்திரத்தின் அநேகங் கூர்மையாய் தாரைகளோடு கூடியதாம் இத்தகைய மார்க்கத்தே அசுவமுதலிய வாகனங்களற்றவன் செல்லமுடியாதவனாவன்; மற்றோ, அவையுடையவனே செல்வன். அது போல், மோக்ஷபுரத்தை யடைவிக்கும் ஆன்மஞான ரூபமார்க்கமும் நானாவகை விக்கினரூப முட்களோடு கூடியதாமாத லின் அத்தியந்தங் கூர்மையாம். அதன் கண்ணே அதிகாரி, குரு பரமேஸ்வர அனுக்கிரகரூப வாகனமின்றிச் செல்லமுடியாதவனாவன்; மற்றோ, அவ்வாகனங் கொண்டே செல்லக்கூடுமாதலின் குருபக்தி யற்றவனுக்கு அம்மார்க்கம் அத்தியந்தம் துர்க்கமமாம். ஹே அதிகாரிகளே! அம்மார்க்கத்தே செல்லும் வகையையும் மகாத்மாக்கள் கூறுவர். அவர்கள் பூர்வம் ஞானாசிரியர் உபதேசத்தால் ஆன்மஞான ரூப மார்க்கத்தை நன்றாக அனுபவித்துளார். அநுபவியாதவர் அம்மார்க்கத்தை யுபதேசிக்கவல்லாரல்லர்; அவருபதேசத்தால் மார்க்கபோதமுமாகாதாம். ஒரு குருட னுபதேசத்தால் மற்றொரு குருடன் எம்மார்க்கத்தையுமறியானாதலின் ஞானாசிரி யாது கிருபையால் அம்மார்க்கத்தை யறிந்த மகான்மாக்களை நீங்கள் சரணடையு ங்கள்; அதனாலான்ம சாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியாம். ஹே நசிகேதா! இவ்வண்ணம் அச்சுருதிபகவதி தாய்போலச் சர்வ அதிகாரிகட்கும் ஆன்மஞானரூப ஹிதவுபதே சஞ் செய்தனளாதலின் ஆன்மஞானரூப மார்க்கத்தின்கண்ணே செல்லும் பிரகாரத் தை என்னைப் போன்ற ஞானியே கூறுவன். இப்போது அம்மார்க்கத்தே துர்லக்ஷியத் தன்மையைப் போதிப்பிக்கும் பொருட்டு ஆன்மாவின் கண்ணே சம்பூரண திருசியப் பிரபஞ்ச தர்மங்களி னபாவம் நிரூபிக்கப்பெறும்: - ஹே நசிகேதா! இவ்வாநந்த வடிவ ஆன்மாச்சர்வ சரீரத்தும் ஏக அத்விதீய ரூபமாயிருக்கும், மனவாணிகட் கவிஷயமாம், ஸ்வய்ச்ஞ்சோதிரூபமாம், இத்தகைய ஆன்மஞானரூப மார்க்கத்தைப் பிரஹ்மவேத்தாவே கூறுவன். ஆன்மாச் சப்தாதியற்றதாமாதலின் நிர்க்குணமாகிய அதனைச் சுரோத்திராதிகவரா.

கருத்திதுவாம்: - விழியே நீலபீதாதிரூபங்களையும், அவை யுடைத்திர வியங்களையும் கவரும் துவக்கிந்திரியமோ, சீதோஷ்ணாதிப்பரிகங்களையும் அவை யுடைத்திரவியங்களையும் கவரும். சுரோத்திரம், இரசனம், கிராணம் என்னும் மூன்றிந்திரியங்களோ, கிரமமாய்ச் சப்தம், இரசம், கந்தம் என்னும் மூன்று குணங்க

ளையே கவரும்; அவற்றினாசிரயத்தைக்கவரா. ஆன்மா அவையும், அவற்றினாசிரய முமன்றாமாதலின் நிர்க்குண வான்மாவை எவ்விந்திரியமும் கிரகணஞ்செய்யாது. பையப் பையப் பதார்த்த நாசமாதல் வியயமாம். அது பரிசகுணமுடைய வாயு முதலிய சாவயவ பதார்த்தங்கட்கேயாம். ஆன்மாப் பரிசாதிகுண மற்றதும் நிரவயவ முமாமாதலின் அதற்கு நாசரூப வியயம் சம்பாவியாதாதலின் சுருதிபகவதி ஆன்மாவை **அவ்யய** மென்றனள். அவ்யய ஆன்மா நாசமற்றிருத்தலின், அதனை நித்தியமென்றனள். ஆன்மா அநாதியாதலின் நாசமற்றதாம். ஏனெனின், உற்பத்தியை யுடைய ஆதியாயினயாவும் நாசரூப அந்தமுடையனவுமாம். கடாதிகள் உற்பத்தியுடையனவாதலின் நாசரூபங்களாதலே போலும். ஆன்மாவோ, உற்பத்தி யற்ற அநாதியாம், ஆகவே நாசமுமடையாதாதலின், சுருதிபகவதி ஆன்மாவை யநந்தமென்றனள். உற்பத்தி நாசமுடைய இரண்ய கருப்பரது மகதத்துவரூப சமஷ்டி புத்தியினும், நானாவகை விக்கிரிபையோடு கூடிய அவ்வியாகிருதம் பரம், அதனினும் நிர்விகார ஆன்மாப்பரமும், நாசமற்றது மாமாதலின் சுருதிபகவதி ஆன்மாவைத் துருவம என்றனள். அம்மகதத்துவபுத்தி உற்பத்தி நாசமுடையதே போல் ஆன்மா உற்பத்தி நாசமுடையதன்றாமாதலின், நித்தியமாம். ஆநந்த ஸ்வரூப நித்திய ஆன்மாவை ஞானாசிரியர் வாயிலாய்ச சிரவணித்து, சுருதி யநுகூல யுக்திரூப தர்க்கங்களான் மனனித்து, ஆன்மாவின்கண்ணே நிரந்தர விருத்திகளின் பிரவாகரூப நிதித்தியாசனஞ் செய்பவன் சம்சாரரூப மிருத்தியுவின் முகத்தினின்றும் அவசியம் முக்தனாவன். தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தால் அதிகாரி சமசாரரூப மிருத்தியுவின் முகத்தினி ன்றும் முக்தனாவன். இவ்வாரத்தை யாதொரு ஆச்சரிய காரணமுமன்றாம்; ஏனெனின், இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைப் பிரதிபாதனஞ்செய்யும் இக்கடவல்லி உபநிஷத்துருவக்கிரந்தத்தைக கூறினமாத்திரையானே கேட்டன்மாத்திரையானே அதிகாரிகட்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கவாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகப்பிராப்தியாம். ஹே சிஷ்ய! யமதருமராஜாவானவர் நசிகேதாவிற்கு எவ்விக் கிரந்தத்தின் சிரவண மனன கீர்த்தனத்தால் அந்த பலப்பிராப்தியைக் கூறினரோ, அப்பொருளில் இவ்விரண்டு சுருதிகளும் பிரமாணங்களாம்.

"அறத்திறை யுரைத்த வருநசி கேதி னதிசனா தனக்கதை யறைந்தே
மறப்பறக் கேட்டு மதியுளன் பிரம மாணுல கடைவன்றூ யவனா
யறப்பெறுங் குகிய விதனையந் தணர்த மவைக்கணே யறைபவ னடைவன்
சிறப்பு வயனைப் பிதிர்க்கட னமயஞ் செவிபெறி ஆறும் பெருஞ் சீரே."

(பொருள்) யமராஜாகூறிய நசிகேதாவின் சநாதன ஆக்கியானத்தைக் கூறிக் கேட்டுப் புத்திமானானவன் பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். புனிதனாய் இப்பரம ரகசிய ஆக்கியானத்தைப் பிராஹ்மணர்களின் சபையின் கண்ணே கேட்பிப்பவனும் மகாபலத்தையடைவன். இவ்வாக்கியானத்தைச் சிராத்தகாலத்தேசிரவணிப்பனாயின், அச்சிராத்தம் அநந்தபலத்தைக் கொடுக்கும்.

கருத்திதுவாம்: - ஆன்மாவைப் பிரதிபாதனஞ்செய்யும் சாஸ்திர சிரவண மாத்திரத்தாலும் கூறினமாத்திரத்தாலும் அதிகாரி பிரஹ்மலோகத்தை யடைவனா

யின் அதனைச் சாக்ஷாத்கரித்தலாற் சம்சாரரூப மிருத்தியுவின் முகத்தினின்றும் முக்தனாவன் என்பதன்கண்ணே யாதாச்சரியமாம். ஹே குழந்தாய்! ஓங்காரரூபப் பிரதீகத்தையுடையதும் பிரணவ ஆலம்பனத்தையுடையதும் ஆகியபிரஹ்மத்தைச் சுருக்கமாய் உபதேசித்து மீண்டுமதனை விஸ்தாரமா யுபதேசிக்க வேண்டித் தருமராஜா நசிகேதாவை நோக்கி இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே நசிகேதா! யான் பூர்வமுனக்குச் சுருக்கமாய்க் கூறிய ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாச் சுரோத்திராதி இந்திரி யங்களாற் கவரப்பெறாது; ஏனெனின், இச்சகத்தின் சுதந்திர கருத்தாப் பரமேசுவரர் அவர் சுரோத்திராதிகளை அந்தர ஆன்மாவினின்றும் பகிர்முகமாகவே சிருஷ்டித்தா ராதலின், அவற்றை இம்சித்தாரென அறிஞராய் நமக்குத் தோற்றும்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே வல்லரசனொருவன் தன் மந்திரிக்குத் தன் சமீப அதிகாரத்தை நீக்கி வேறு தூரதேயத்தே அதிகாரங்கொடுப்பின் அவனை இம்சித்ததேயாகும். அது போலப் பரமான்மாவும் சுரோத்திராதிகட்கு அந்தரான்மவடிவவிடயம் கொடுக்கவில் லை; மற்றோ, அவற்றை விமுகப்படுத்திப்பாகிய சப்தாதிகளையே கருதுமாறு செய்வித்ததாதலின் அவை இம்சைப்படைந்தனவேயாம் தூரதேசத்திருப்பவனும் சத்துருசமீபமடைந்தவனும ஆய மந்திரிபை இராஜ விரோதியாய் சத்துரு சித்திரப் படுத்தி வதைப்பதே போல் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவைப் பரித்தியாகித்துப் பாகிய விடய தேயத்தேயுற்ற சுரோத்திராதிகளை அத்விதீய ஆன்மவிரோதியாய் காமக்கு ரோதாதிகள் கொல்லும் மந்திரியானவன் அத்தேயத்தேயுறும் பொருள்களைக் காண்ப னாயினும் மகாராஜாவைக் காணல் அத்தியந்தம் துர்லபமாவதே போல் அந்தரான்மா வைப் பரித்தியாகித்துப் பாகியதேயத்தையுற்ற அச்சுரோத்திராதிகள் சப்தாதி விடயங் களைக் காணுமாயினும் அந்தரான்மாவைக் காணல் அத்தியந்தம் துர்லபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரமேசுவரர் சுரோத்திராதிகளைப் பகிர்முகமேயாக் கினராதலின், அவை அந்தரான்மாவைக் காணாவாயினும் மனத்தின் கதி யாதாம்?

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! மனம், சகாமம், நிட்காமம் என இருவகைத் தாம். சகரமமனதோ சுரோத்திராதிகளின் அதீனமேயாமாதலின் அவற்றைப் போன்றே அந்தரான்மாவை யறியமாட்டாது. நிட்காமமனமோ அவற்றைத் தடைப்படுத்தலால் ஆன்மசாக்ஷாத்கார ஹேதுவாம். இதனையே வெளிப்படுத்துவாம்: - ஹே நசிகேதா! அவை பாகிய சப்தாதிகளிடத்தே செல்லுங்கால் சகாம மனமும் பின்னரே செல்லும். அவை உண்ணிரோதப்படின், நீட்காமமனம் பாகியத்தே செல்லாது. ஆனால், அவற்றின் உண்ணிரோதம் தேகாபிமானியால் வாயினாற் கூறவும் படாதாம்; வாயினாற்கூறவும் முடியாதபோது செய்வது முடியாதென்பதன்கண்னே யாது கூறவேண்டியுளது? ஆயிரம் மனுடருள் ஒருவனே தேகாபிமானமற்றவனாய்ச் சமதமாதி சாதன சம்பன்னனாய்ச் சரோத்திராதிகளை, அந்தர் நிரோதப்படுத்துவன், அவை தேகத்துள்ளுறையின் பொறிவாயிலின்றாகவே மனமும், உள்ளேயிருக்கும். ஒரு நவத்துவார வீட்டின்கண்ணே வானரத்தைக் கட்டி ஒன்பது வாயில்களையும் மூடிவிடின் அது வீட்டினின்றும் வெளியே வர ஆற்றலற்றதாய் வீட்டின் கண்ணே நானாவகைச் சேஷ்டையைச்செய்து பரிசிரமத்தை யடையின் அஃதாண்டே சுகமாயிருக்கும். அது போலச் சுரோத்திராதிகளின் நிரோதவாயிலாய் மனத்தை யுண்ணிரோதப்படுத்தின் அந்நிட்காமமனம் சிரவணாதி சாதனங்களோடு கூடியதாய்

அந்தரான்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டாக்குமாதலின், முமுக்ஷுக்கள் அவற்றின் நிரோதவாயிலாய் மனத்தை அவசியம் நிரோதஞ் செய்க. இகலோகத்தும பரலோகத்துமிருக்கும் சப்தாதிவிடயங்களைச் சுரோத்திராதிகளாற் கவரும் விசாரஹீனன் ஆகந்தோறும் என் வயத்தையடைவன், யான் ஆதி, வியாதி, சத்துரு முதலிய ரூபனாயிருக்கின்றேன். வலையாற் கட்டுப்பட்ட மீனம் மிருத்தியுவை யடைவதே போல், இந்திரிய அதீனமாய் அவிவேகி அடிக்கடி மிருத்தியூவை யடைவன். இத்துனையும் அவிவேகியைப் பற்றிக் கூறினேம், இனி விவேகியைப் பற்றிக் கூறுவாம்: - ஹே நசிகேதா! பிரஹ்மாமுதற் றம்பபரியந்தம் உள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமப் பிராணி யாவும் மிருத்தியுவயத்தையடையும். இவ்விவஸ்தைபைக்கண்டு விவேகி கருமோபாசனைப் பலத்தை அநித்தியமாகவேயறிவன். ஆன்மஞானத்தின் மோகூரூப்பலத்தை நித்தியமாயறிவன். இவ்வாறு பிரஹ்மலோக பரியந்தமுள்ள கரும்பலத்தை அநித்தியமெனவுணர்ந்து விவேகி கருமத்தின் சுவர்க்காதிரூப் பலத்தை இச்சியான். நீ அதை இச்சியாததே போல் விவேகியும் இச்சியாமல் உன்னைப் போல் மோக்ஷரூப நித்திய பலத்தையே இச்சிப்பன், விவேகி எவ்வான்ம ஞானத்தான் மோக்ஷத்தை யடைவனோ, அவ்வான்மா, நேத்திராதிகளின் வாக்காதி களின் தரிசனாதி வியாபாரங்களையறியும் விடயசதித அந்தக்கரணத்தை இச்சீவன் எச்சுயஞ்சோதிச் சாக்ஷியா லனுபவிப்பனோ. அவ்வுருவதாம். நீ முன்னர்க் கேட்ட தருமாதருமமற்ற ஆன்மாவின் வடிவம் ஸ்வயஞ்சோதிரூப சாக்ஷியினின்றும் வேறன்றாம். இரஜ்ஜுவின் கண்ணே சர்ப்பம், தண்டம், ஜலதாரை முதலியவை கற்பிதமாவன போல், முக்காலமும், அதில் நிகழும் தூலசூக்ஷும வஸ்துக்களும் புகன்ற ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பிதமாமாதலின், சுயஞ்சோதியாய் சாக்ஷி ஆன்மாவினும் பின்னசத்தையையுடைய பதார்த்தம் யாதொன்று மின்றாமாதலின் ஆன்மா அத்விதீயரூபமாம். புருடன் எச்சுயஞ்சோதிரூப சாக்ஷியால் நனாக் கனாத் துயில் மூன்றையுங் காண்பனோ, அதனையே நீ நின்னான்மரூபமாயறிதி. முன்னாயான் நினக்கு எம்மகா ஆன்மாவையாண்டும் நிறைந்த வடிவத்தானே கூறி னேனோ அதுவும் இச்சுயஞ்சோதிரூப சாக்ஷியினும் பின்னமன்றாம்; மற்றோ. அது இவ்வடிவமேயாம். அவ்வான்மாவின் அத்விதீயரூப மகத்துவத்தையறிந்து அறிஞன் கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவாதிரூப சர்வ சோகங்களியுங் கடப்பன், இஜ்ஜீவரூப ஆன்மாப் புத்தி முதலியவற்றின் சாக்ஷிரூபத் தானே சர்வ ஜீவர்கட்கும். அத்தியந்தஞ் சமீபமாம். மதுவின் சமானமான புண்ணிய பாவங்களின் சுகதுக்கரூப பலத்திற்கும் இவ்வான்மாவே போக்தாவாம். சர்வ பேதமற்ற இவ்வத்விதீய ஆன்மாவைச் சர்வ் ஜகத்தின் அதிபதியென உணர்ந்தவன் எவ்வையத்தையும் எந்நிந்தையையும் செய்யான். இத்துணையால் துவம்பதார்த்து ரூப் ஜீவசோதனப்பிரகாரம் நிரூபிக்கப் பெற்றது: - இப்போது தற்பதார்த்தப் ஈசுவர சோதனப்பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! எப்பரமான்மாவினின்றும் ஹிரண்யகருப்பருண்டாயினோ அவர், பிரஹ்மாண்டத்தை ஆரம்பிக்கும் ஆகாசாதி ஸ்தூலபூதங்களிலும் முன்னருண்டாயினர். பூர்வ ஜன்மத்தே அனுஷ்டானம் புரிந்த கிருச்சிர சாந்திராய ணாதி கரும தவபலத்தானும், நானாவகை உபாசனைத்தவபலத்தானும் எவவிரண்ய கருப்பர் உண்டாகின்றனரோ அவரையும் எப்பரமான்மா உண்டாக்குமோ எப்பரமான் மாச் சர்வ சரீரத்தும் உள்ள சர்வ புத்தி ரூபக் குகைகளின் கண்ணே பிரவேசித்து அவற்றைச் சாக்ஷிரூபமாயறிந்து கொண்டுளதோ, எப்பரமான்மா ஆகாசம் போல்

யாண்டும் வியாபகமாமோ, அதனை நீ அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமாயறிதி. பிராண ஸ்வரூப ஹிரண்யகர்ப்ப தேவதை பூர்வகற்பக் கருமோபாசனைவடிவ தபோமகிமை யால் தூல விராட்டினும் முன்னர் உண்டாம். அது இத்தூலப் பிரபஞ்சரூப அன்னத்தை போஜனஞ்செய்யுமாதலின், சுருதிபகவதி ஹிரண்யகருப்ப தேவதையை **அதிதி** எனக் கூறினள். சம்பூர்ண இந்திராதி தேவதைகள் ஹிரண்யகருப்பரின் விபூதிகளாமாதலின், அவர்சர்வதேவமயராவர். அவர் சம்பூரண வியஷ்டி பூதப்பிரா ணிகளிடத்தேதாதாத்மிபசம்பந்தத்தாலிருப்பராதலின் அவர் சர்வபூதமயர். அத்தகைய ரும் எப்பரமான்மாவின் தியானஞ் செய்யத்தக்க வடிவினரோ, அதையே நீ அத்விதீயப் பிரஹ்மவடிவமென் அறிதி. அதிதியெனப்பெயரிய ஹிரண்யகருப்பரி னின்று முண்டாய் விராட்பகவான் யாவரோ, அவரைச் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே அக்கினி ரூபமாய் வருணனை செய்யப்பட்டுளது. இதனானே கீழுள்ள காஷ்டமாகிய அதர அரணியினின்றும் மேலுற்ற காஷ்டமாகிய உத்தர அரணியினின்றும் அவர் யாகத்தின் கண்ணே பிராதுரப்பாவத்தை (கிளம்புகையை) யடைவர். கர்ப்பிணி சிநேகத்தோடும் கருவைத் தரித்தலே போல் யாகத்தைச் செய்பவன் இவ்வக்கினி வடிவ விராட்டைச் சிரத்தையோடும் இரண்டரணிகளால் தாரணஞ்செய்வன். நித்திரையற்ற யோகியும் அவ்விராட்டைத் தன்னுள் தரிப்பன். அதுவே சர்வ பூதத்து மிருக்கும். சுவர்க்க இச்சையுடையவரும் மோக்ஷ இச்சையுடையவரும் ஆகிய தேவ மனுடர்களால் அதுவே துதிக்கத்தக்கதாம். அதிதியெனப்பெயரிய ஹிரண்யகருப்பர் பரமான்மவடிவமாய்த் தியானிக்கத் தக்கவராவதேபோல் இவ்வக்கினிரூப விராட்டும் பரமான்மவடிவமாய்த் தியானிக்கத் தக்கதேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஹிரண்யகருப்ப ரூபத்தானும், விராட்டுவடிவத்தா னும், பரமான்மாவி னுபதேசத்தைத் தாங்களேன் செய்கின்றீர்கள். சாக்ஷாத்தாகவே பரமான்மவடிவ உபதேசததைத் தாங்கள் செய்யுங்கள்.

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! பரமான்மாவின் வாஸ்தவசுத்தவடிவம், மன வாணிகட் கவிஷயமாம், அத்தியாத்ம அதிதைவ அதிபூதமுதலிய சர்வ பேதமற்றதா தலின் அதன் உண்மை வடிவத்தைச் சாக்ஷாத்தாகக்கூற யான் சமர்த்தனல்லன்; ஏனெனின், ஜாதிகுணக்கிரியையுடைய பதார்த்தத்தையே சப்தம் நேரே கூறும். குடமென்னுஞ் சத்தம் குடத்தன்மைச் சாதியையுடைய குடத்தைக் கூறும். நீலக்குட மென்னுஞ்சத்தம் நீலக்குணமுடைய குடத்தைக் கூறும் பாசகன் என்னுஞ் சப்தம் பாகரூபக்கிரியை யுடையவனை யுனர்க்தும். இவ்வாறு சம்பூர்ண சப்தங்களும் ஒரு ஜாதி குணக்கிரியா நிமித்தத்தையங்கீகரித்தே தத்தமர்த்தத்தை நேரே கூறும். நிர்க்குண பரமான்மாவோ ஜாதிமுதலிய தருமங்களற்றதாமாதலின் எச்சப்தமும் நேரே கூறாது. ஆகையால், ஹிரணியகருப்பர் விராட்டு முதலிய சவிசேஷ ரூபங்க ளால் அந்நிர்க்குணப் பரமான்மாவின் வாஸ்தவவடிவத்தை நீ யறிதி; எவ்வதிதைவ் வாயுரூபப் பிராணனினின்றும் இச்சூரிய சந்திராதியொளிகள் உதயமாமோ, எப்பிரா ணனிடத்தே சூரியாதி தேஜசுகள் அஸ்தபாவததையடையுமோ, தேர்ச்சக்கர நாபியின்கண்ணே அரா இருப்பதே போல் வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களும் அக்கினி முதலிய தேவதைகளும் எப்பிராணனிடத்தே எப்போதுமிருக்குமோ, பிராணனினின் றே இச்சூரியாதி தேயுக்கள் உதயமாம். அதன்கண்ணே அவை யஸ்த பாவத்தை

யடையும், அதன்கண்ணே சம்பூரண அக்கினி முதலிய தேவதைகளிருக்கும். எப்பிராணனைத் தனது பலத்தா லுல்லங்கனஞ் செய்ய எவனும் வல்லானல்லனோ, அத்தகைய பிராணனும் எப்பரமான்மாவைத் தியானிக்கத்தகுதியாய் வடிவதாமோ அப்பரமான்மாவை நீ பிரஹ்மரூபமாயறிதி. இத்துணையால் தற்பதார்த்த ஈசுவர சோதனம் நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது சோதிக்கப்பெற்ற தத்துவம் பதார்த்தங்கட்கு அபேதத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! நின்தேகத்தும், என் தேகத்தும், மற்றையர் தேகத்தும், எச்சைதன்யம் சர்வபுத்தி விருத்திகளின் சாக்ஷிரூபமாயிருக்குமோ, அதுவே பரோக்ஷ ஈசுரசரீரத்தும் ஹிரண்ய கருப்பரது தேகத்தும், விராட்டாகத்தும், சாக்ஷிரூபமாயிருக்கும். எச்சைதன்யம் ஈசுவராதிதேகத்தே இருக்குமோ அதுவே நம்மனோரது ஜீவசரீரத்தேயிருக்கும். அகண்ட ஆகாசத்தே சிறிதுமாத்திரையும் பேதமின்றாவதே போல் அகண்ட சைத்ன்யத்தே சிறிது மாத்திரையும் பேதமின்றாம். பேதமற்ற ஆகாசம் கடமடாதியுபாதிபேதத்தால் பேதத்தையடைவதேபோலச் சைதன்யமும் அவ்வியாகிருத சூக்ஷ்ம தூலமுதலிய உபாதிபேதத்தானே ஈசுவராதி பேதத்தையடையும். உண்மையாய் முக்காலத்தும் அசத்தியமாயினும் கந்தர்வநகரம், ஆகாசபேதத்தைச செய்வதே போல் உண்மையாய் முக்காலத்தும் அசத்தியமா யினும இச்சடசகத்து, சைதன்ய ஆன்மாவின் பேதத்தைச் செய்யும்; ஆனால் அதன் பேதம் அஞ்ஞானிகளின் திருஷ்டியின் கண்ணேயாம். அறிஞர்கள் திருஷ்டியிலோ அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே கற்பித நானாத்தன்மையுயின்றாம். அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே அஃதுமில்லாத போது சத்திய நானாத்தன்மை யாங்ஙனமாம்? அதன்பால் யாவன் கற்பித நானாத்தன்மையேனும் காண்பனோ அப்பேத்தரிசி அடிக்கடி ஜன்மமரணத்தையடைவன். மந்தமதியினன் பாவகருமத்தான் மோகித னாய் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே வாஸ்தவ பேதத்தைக் காண்பன், பேததரிசியோ அநேகமுறை நரகத்தையேயடைவன். யாவன் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே நானாத் தன்மையைப்போற் காண்கின்றனனோ அப்பேத்தரிசி அடிக்கடி மிருத்தியுவை அடைவனாதலின் முமுக்ஷுக்கள் அந்தப் பிரஹ்மத்தைச் சர்வ பேதமற்ற ஏக அத்விதீய ரூபமாயறிக. அதன் தரிசனத்தே பகிர்முகச் சுரோத்திராதிகள் கரணமாகாவாதலின் அதிகாரி நிட்காமசுத்த மனத்தானே ஆன்மவடிவப் பிரஹ்மத் தை நிச்சயஞ்செய்க. அகண்ட ஆகாசத்தே இயலபாய் நானாத்தன்மை யின்றாவதே போல் அகண்டப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணும் இயல்பாய் நானாத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ கடம ரூப உபாதிபேதத்தானே ஆகாசபேதமாவதேபோல் தேகாதி யுபாதி பேதத்தானே ஆன்மாவின் பேதம கூறலாம். இவ்வுலகத்தே உபாதியா லாயபேத மெல்லாம் உபாதியையுடைய உபகிதபதார்த்தத்தைத் தீண்டமாட்டா; மற்றோ அவ்வுபாதிகளின் கண்ணே அப்பேதமிருக்கும். கடமடரூப உபாதியாலாக்கிய ஆகாசபேதம் அதனைத் தீண்டாது உபாதிகளின் கண்ணே இருக்கும் அதுபோலத் தேகாதிரூப உபாதியாலாக்கிய ஆன்மாவின் பேதமும் அத்விதீய ஆன்மாவைத் தீண்டாது; உபாதியின் கண்ணேயிருக்கும். அல்லது அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தினும் வேறாயுள்ள தேகாதி பதார்த்தங்கள் பிரஹ்மத்தினும் பின்னமாய் நரசிருங்கம் போல் அசத்திய மேயாம். அதனால் அதவிதீயப் பிரஹ்மபேதஞ் சம்பவியாது. அதன் கண்ணே பேத்தரிசனததால அடிக்கடி மிருத்தியுவின் பிராப்தியை முன்னர்க் கூறினேனாதலின் அதிகாரி வேதாந்த சமஸ்காரத்தோடு கூடிய தூய மனத்தால் ஆன்மரூப்ப பிரஹ்மத்தை அதவிதீய ரூபமாயே காண்க. அது ஜீவரூபமாய்

மனுடரின் இருதய தேயததேயிருக்கும். இவ்விருதயம் அங்குஷ்ட மாத்திர பரிமாண முடையதாம். இதிலிருக்கும் பரமான்மாவும், அங்குஷ்டமாத்திரமெனப்படும். அதனைப் பூதபவிஷ்யத் பதார்த்தங்களின் ஈசானரூபமாயறிபவன் சம்சயாதிகளை யடையான். இவ்வங்குஷ்டமாத்திர புருடன் சர்வ ஜகத்தின் ஈசானன், சுயஞ்சோதி ரூபன், முக்காலத்தும விபரீதபாவத்தை யடையாதவன்; மற்றோ ஏகரசன். நெகிழ்ச்சி வடிவத்தானும் நேயவடிவத்தானும் நீரின் பேதமாகாதாம்; மற்றோயாண்டுமேகரூப மேயாம். அதுபோல் அஸ்திபாதிப்பிரிய வடிவத்தால் ஆன்மாவின் பேதமாகாதாம்; மற்றோயாண்டு மேகரூபமேயாம். உயர்ந்த பர்வதத்தே மேகத்தினின்றும் விழா நின்ற நீரானது மலையினின்றுங் கீழ்த்தேயத்தே விசீர்ணபாவத்தை யடைவதே போலப் பேதரூபமாய்க் காணப்பெற்ற இவ்வான்மாவும், நானாவகையாய்க் கீழ் யோனிகளை அடையும். அம்மேகநீர் முதலில் மலைச்சிகரத்தேயுறும், பின்னர் அது மலையிடையை யடையும், பின்னர்க் கீழ்ப் பூமியையடையும், அதனினும் மேலாக அந்நீர் யாண்டுஞ் செல்லாதாம்; மற்றோ, அது ஆண்டே தாபிதமாமாதலின் அப்பூமி நீரின் விசிராமஸ்தானமாம். அதுபோல், இஜ்ஜீவான்மாரூபநீரும் பேத்தரிசனரூப உயர்ந்த மலையினின்றும் கீழே விழுந்து அறம்பாவ வயத்தால் நானாவகை யோனிகளிற் சுழலும், பின்னர் மகா பூர்வபுண்ணியயோகத்தால் ஆன்மஞானரூபக் கீழ்ப்பூமியை அடையும்போது பிரஹ்மாநந்தரூப விசிராமத்தையடையும். இயல்பானே தூய ஜலமானது பரந்தாதி தூயவிடத்தே அடையும் போது சுத்தமாயே யிருக்கும். அது சிவப்பு, மஞ்சள், பூமியிலடையும் போது பூமியின் சம்பந்தத்தால் இரக்த பீதாதி நானாவர்ணங்களை அடைவதே போல் உண்மையாய்த் தூயதாய் ஆன்மாவும், இராகத்துவேஷ மற்ற தூய மனத்தே திதமாய்த் தூய பாவத்தையே யடையும்., அவையுற்ற தூய்தின் மனத்தே திதமாய் அதுவும் தூய்தற்ற தேயாம். இயல்பானே வெண்ணிற முடைய நீர் சிவப்பு முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தால் இரக்தாதி வர்ணமுடையதாய்ப் பிரதீதியாயினும், நீரினியற்கையாய் வெண்ணிற ஹானி யுண்டாகாததே போல் ஆன்மாவும் அந்தக்கரணாதிகளின் சம்பந்தத்தால் கர்த்திருத்துவ, போக்திருத்துவரூப மலமுடையதாய்ப் பிரதீதியாயினும் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ தூயஸ்வரூப ஹானியுண்டாகாதாம. இயல்பாயே சீதளமாயநீர் அனலின் சம்பாதத்தால் உஷ்ணபாவத்தை அடைவதே போல் இயல்பாயே சுகரூப இவ்வான் மாவும் தேகாதிகளின் சம்பந்தத்தால் துக்கத்தை யடையுமாதலின் சரீரமிருப்பின் ஜீவனுக்குத் துக்கமுண்டாம, அஃதிலதாகவே அஃதுமின்றாம் என்னும் அன்வய வியாதிரேகத்தானே காரண சரீரசகித தூலசூக்ஷும சரீரத்தின்கண்ணே துக்ககாரணத் தன்மை சித்தமாமெனத் துணியப்பெறும். தூலாதி முச்சரீரத்துள்ளும் அஞ்ஞானரூப காரணசரீரம் ஜீவர்களின சாக்ஷாத் துக்ககாரணமன்றாம். அஃதங்கனமாயின் துயிலின் கண்ணும் துக்கவடைவாதல் வேண்டும். ஆனால், ஆண்டுத் துயரின்றா மாதலின், பீஜம் அங்குராதிவாயிலாய்ப் பல காரணமாவதேபோல அஞ்ஞானரூப காரண சரீரமும் சூக்ஷும ஸ்தூலசரீரவாயிலாயே துக்ககாரணமாம். அவற்றினுள் ளும் சூக்கும சரீரம் சாக்ஷாத் அஞ்ஞானரூப மாயையின காரியமாமாதலின் காரண நாசமின்றிச் சூக்ஷுமசரீரம் நாசத்தையடையாது அதுவே ஜீவர்களின் தூல சம்சார ரூபப் படத்தின் காரணமாமாதலின், சூக்ஷுமசரீரம் சாஸ்திரத்தே சூத்திரமெனப் பட்டது. அது தூலசரீரக் கவர்ச்சியன்றி போகப் பிராப்தியைச் செய்யாது; மற்றோ, கவர்நதேயாக்கும். ஆகையால், தூல தேகத்தே குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் ஆன்மாப்

பிரத்தியக்ஷமாமாதலின் யான் நினக்குத் தூலசரீரத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்டி, சூக்ஷுமசரீரரூப புருடன், துவக்காதி ஏழு தாது, பக்ஷணஞ்செய்யும் அன்னபானாதி நானா இரசங்கள் என்னும் இவற்றால் தினந்தோறும் பூரணமாமாதலின், சுருதிபகவதி தூலவாகத்தைப் **புரம்** என்றனள் அல்லது, உலகப் பிரசித்தபுரம் அரசர் முதலியவரோடு கூடியதாவதேபோல் இத்தூலமும் பூரண பரமான்மாவோடு கூடியதாமாதலின், தூலசரீரம் புரமெனப்படும். இப்போது, இத்தூலசரீரரூப புரத்தே லோகப்பிரசித்தபுர சமானத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெறும்: - ஹே நசிகேதா! பிரசித்தபுரம் அநேக வாயிலுடையதாம்; ஓரரசன் அப்புரசுவாமியாவன். அதுபோல், இத்தூல தேகபுரமும் பதினொரு வாயிலுடையதாம். ஆண்டு, இரு விழிகள், இரு நாசிகைகள், இரு செவிகள், ஒரு வாய் என்னுமேழும் சரீரபுர மேல் வாயில்களாம். பாயு, உபஸ்தம் இரண்டும் கீழ் வாயில்களாம். உதரத்தேயிருக்கும் நாபிச்சித்திரம் பத்தாவது வாயிலாம். மத்தகத்தின் மூன்று கபாலங்களின் சந்தியிலிருக்கும் சித்திரம் பதினோராவது வாயிலாம். அதன்கண்ணே சுழும்நை நாடிவடிவ சரஸ்வதியடைவள். அவள் அயோகியாற் குறிக்கொணாதவள்; மற்றோ, யோகியே அவளையறிவன். அவளால் இத்தேகத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பிய யோகி பிரஹ்மலோகத்தின் தேவயான மார்க்கத்தையடைவன். இச்சரீரரூப்புரத்தே பரமான்மாவாய் இந்திரர் வாக்கு முதலிய இந்திரியரூப அக்கினி முதலிய தேவதைரூபப் பிரஜையோடு நிவாசஞ்செய்வர். அவர் உண்மையாய் ஜன்மமரணாதி விகாரமற்றவர், ஸ்வயஞ் சோதிவடிவர் பகிர்முகஜட மனமற்றவர், வாக்காதி இந்திரியங்களற்றவர். அவருண் மையாய்ப் புண்ணியபாவமற்றவராயினும் கற்பித அவற்றின் சம்பந்தத்தால் இச்சரீர புரத்தை யடைவர். துக்கமயமாய் இதனையடைந்தும் அவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா உண்மையாய்ச் சோகத்தையடையார்; ஏனெனின், ஈண்டுண்டாம் சோகமியாவும் துக்கரூப காரணத்தானேயாம். அது அநிஷ்டபதார்த்த சங்கத்தாலாமாதலின், துக்க முண்டாக்கும் வாயிலாய் அச்சங்கமே சோககாரணமாம. ஆனால், இவ்வான்மாச் சர்வ சங்கமற்றதாமாதலின், இதை அச்சோகமெவ்வாறடையும; மற்றோ, அடையா தாம். முன்னர் நீ கேட்ட தர்மாதர்மமற்ற ஆன்மாவும் இச்சர்வ சோகமற்ற சுயஞ் சோதிபான்மாவேயாம் இதன்கண்ணே நீ சிறிதுமாத்திரையும் ஐயப்பட வேண்டாம். அதிகாரி நித்தியமுக்த ஆன்மவடிவத்தால் நித்தியமே முக்தரூபனாயினும் சுயஞ்சோதி ஆன்மசாக்ஷாக்காரதகால் கற்பித அஞ்ஞானரூப பந்த பரித்தியாகத்தால் நின் போன்ற அதிகாரி மீண்டும் முக்தியையடைவன். ஒரு பாக்கியவானானவன் பூர்வம சுகத்தையடையினும் மீண்டும் சுகத்தையடைவதேபோல் இவ்வான்மாப் பூர்வம் முக்தியடைந்திருப்பினும் மீண்டும் முக்தியையடையும். ஆன்மாவின் கண்ணே பந்தத்தை அங்கீகரிக்கும் வாதிபாலிது கேட்கவேண்டும்; ஆன்மாவின் கண்ணே இரஜ்ஜு முதலியவற்றால் கட்டும் பந்தமா? அல்லது, சங்கரூப பந்தமா? முதலதேற் சம்பவியாது; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே இரஜ்ஜு முதலியவற்றாற் பந்தப்படும் பதார்த்தங்களில் மூர்த்தத்தன்மையையே கண்டோம். கடாதிகளிடத்தே இரஜ்ஜு முதலியவற்றாற் பந்தமாமாதலின் அவற்றில் மூர்த்தத்தன்மையுமாம்; மூர்த்தத்தன்மையின்றியதன்கண்ணே அவ்வாறு கட்டுமாகாதாம். ஆகாசத்தே அஃதில்லையாதலின், அதனாற் கட்டுமின்றாம். மூர்த்தத்தன்மையின்மை யான்மாவின்கண்ணுமாமாதலின் அக்கட்டும் சம்பவியாது. இரண்டாவதுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், வாதி கற்பித்த சையோகசமவாய் சம்பந்தாதிரூப பந்தன

கற்பனையும் கற்பிதமேயாமாதலின் அவை அசத்தியமாம். இப்போது அவற்றின்கண் ணே கற்பிதரூபத்தன்மையை வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு முதலில் அவற்றின் கண்ணே பிரமானகண்டனஞ் செய்வாம்: - அவற்றை யங்கீகரிப்பவன்பாலிது கேட்க வேண்டும். அவற்றில் காட்சியளவையா? கருதலளவையா? உரையளவையா? இவற்றினும் வேறளவையா? முதலது சம்பவியாது; ஏனெனின், அவன் மதத்தே தண்டமுடைய புருடனென்னுமிடத்தே தண்டத்திற்குப் புருடனோடு சையோக சம்பந்தமாம். ரூபமுடைய கடம் என்னுமிடத்தே ரூபகுணத்திற்குக் கடத்தோடு சமவாய் சம்பந்தமாம். சையோகத்திற்குத் தண்டமோ பிரதியோகியாம், புருடன் அனுயோகியாம். இவ்வாறு சமவாயசமபந்தத்திற்கும் ரூபமோ பிரதியோகியாம, கடம அனுயோகியாம். பிரதியோகியின் வடிவத்தையும், அனுயோகியின் வடிவத்தையும் இனிது விசாரித்து நோக்கின், அவ்விரண்டினும் வேறாய் அச்சை யோகசமவாய் சமபந்தம தோற்றமாட்டாவாதலின் அவற்ற்ற் காக்ஷி சம்பவியாதாம். இரண்டாவதும் பொருந்தாது; ஏனெனின், எவ்வாற் றானும் காக்ஷிப்படாததன் கண்ணே கருதலுக்கும் பிரவிருத்தியாகாதாம். ஏனெனின், அவ்வாறாயின் மலடிமைந்தனுக்கும் மநுடக்கொம்பிற்கும் கருதலாற் சித்தமாந்தன்மையாம்; ஆனாலவ்வாறாகாதாமாதலின் காக்ஷியிலதாகவே அவற்றில் கருதலும் பொருந்தா தாம். மூன்றாவதும் பொருந்தாது; ஏனெனின், இலெளகிக மெனவும், வைதிகமென வும் சப்தமிருவகைத்தாம். முதலது பிரமாணமென மொழியொணாதாம், என்னை? காக்ஷிகருதலின் சகாயமின்றி அது எப்பொருளையும் சித்தி செய்யாது, மற்றோ சகாயம் பெற்றே துணியும். அது அவற்றின் சகாயமின்றியே ஒருபொருளில் பிரமாணரூபமாயினோ, மலடிமகனிடத்தும் நரசிருங்சத்திடத்தும் பிரமாணமாதல் வேண்டும்; ஆனால், அவ்வாறின்றாமாதலின் அவையிலவாகவே சையோக சமவாய த்தே இலெளகிக சப்தமும் பிரமாணமன்றாம். இரண்டாவதும் பொருந்தாது; ஏனெனின், தண்டபுருடர்க்குச் சையோகசம்பந்தமாகுக, ரூபகடங்கட்குச் சமவாயசம் பந்தமாகுக எனப் போதிக்கும் ஒரு மறைமொழிவேதத்தே காணப்பெறவில்லை; இருந்தாலன்றோ அவை சித்திக்கும். ஆகையால், அவற்றின்கண்ணே வைதிக சப்தத்திற்கும், பிரமாணரூபத்தன்மை சம்பவிப்பதில்லை. நான்காவதுபக்ஷமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அம்மூன்றனுள் ஒன்றைச் சகாயமாய்க்கொண்டே உபமான அர்த்தாபத்தி முதலிய பிரமாணங்கள் பிரவிருத்திக்கும், அவற்றின் கண்ணே அம்மூன்றன் பிரவிருத்தியில்லாத போது அவற்றில் உபமானாதி எவ்வாறு பிரவிருத்திகமும்; மற்றோ, பிரவிருத்தியா. இவ்வாறு ஆகாசாதி ஜட பதார்த்தத்தின் கண்ணும் அவை சம்பவியா; அவற்றினும அவை சம்பவியாதபோது சைதன்ய ஸ்வரூப அமூர்த்த ஆன்மாவின் கண்ணே அவை எவ்வாறு சித்திக்கும்?

சங்கை: - ஹே பகவன்! சையோகசமவாய சம்பந்தரூபபந்தம் ஆன்மாவின் கண்ணே உண்டாகாதாயினும், அநிர்வசநீய சம்பந்தரூப பந்தம் அதில் ஏனுண்டாகாது?

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! யோக்கியப் பொருளுக்கு மற்றொரு யோக்கியப் பொருளோடே சம்பந்தமாம் என்னும் நியமம் சாஸ்திரத்தே கூறப்பெற்றுளதாதலின், அநிர்வசநீய சம்பந்தம் அநிர்வசநீய சரீராதிகளிடத்தே சம்பவிக்கும். ஆநந்தவடிவ

அசங்க ஆன்மாவின் கண்ணோ அநிர்வசநீய சம்பந்தமும் சம்பவியாது. ஆகையால், சர்வ சம்பந்தமற்ற இவ்வான்மாப் பூர்வ அஞ்ஞான அவஸ்தையின் கண்ணும் நித்திய முக்த ரூபமாயினும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் கற்பிதமாயாரூபபந்தம் நீங்கவே ஆன்மா மீண்டும் விசேஷமாய் முக்தியையடையும். விசேஷமாய் முக்தமாயினும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் ஆன்மாமீண்டும் விசேஷமாய் முக்தமாம் இத்துணையா லிவ்வான்மாவின் கண்ணே நித்தியமுக்த ரூபத்தன்மை காண்பிக்கப்பட்டது. இப்போது ஆவரணரகித சுத்த ஆன்மாவின் மகிமையை வருணிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! இவ்வான்மாத் தனது சாக்ஷாத்காரத்தால் காரியசகித அவித்தையை ஹநநஞ் செய்யுமாதலின் சுருதிபகவதி ஹம்சமெனக்கூறினள் அல்லது சர்வஜீவர் கட்கும் பாகியப்பிராண ரூபச் சூரிய வடிவமாய் இவ்வான்மாவே மூவுலகங்களையும் பிரகாசிக்குமாதலின், சுருதிபகவதி ஆன்மானிய அம்சமெனக் கூறினள். சம்பூரணப் பிரஜைகளின்பாகியப் பிராணரூப இச்சூரியனுதயமாம். இவ்வாநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாச் சுத்த இருதயத்தே அல்லது ஆகாசத்தே திதமாமாதலின் சுருதிபகவதி ஆன்மாவைச் சுசிஷத் என்றனள். மனுடர்க்குச் சுவர்ணாதிரூபதனம் பிரியமாவதே போல் இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவும் அத்தியந்தம் பிரியமாமாதலின் சுருதி பகவதி ஆன்மாவை **வசு** என்றனள். இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா அந்தர ஹிருதய ஆகாசத்தேயோ ஆன்மரூபமாய்த் திதமாம்; பாகிய ஆகாயத்தே சூரியரூபமாய்த் திதமாமாதலின் சுருதிபகவதி ஆன்மாவை **அந்தரிக்ஷசத்** என்றனள். இவ்வான்மா யாக கருத்தாவாய் எஜமானனை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு சமஸ்கிருத யாகபூமியின்கண்ணே இருத்விக்குருவத்தாற் றிதமாமாதலின் சுருதிபகவதி ஆன்மாவை ஹோதாவென்றனள். அல்லது இவ்வான்மாப் போக்தாரூப ஆன்ம அக்கினியின் கண்ணே சர்வ அன்னத்தையும் ஹவனஞ்செய்யுமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை ஹோதாவென்றனள். யாகவேதிக்குச் சமானமாய் மத்தியச் சித்திரமுடைய ஹிருதயத்தே அல்லது சூரியமண்டலத்தே இவ்வான்மாவே திதமாமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை வேதிஷத்தென்றனள். ஆன்மாவே சோம யாகத்தே சோமவல்லியின் இரசரூபமாய்க் கலசத்தின்கண்ணே திதமாம்; சிரேஷ்டகிருகஸ்தர் வீட்டின்கண்ணே அதிதிரூபமாய்த் திதமாம். யாவனுடைய குல கோத்திரங்கள் அறியப்பெற வில்லையோ மத்தியானாதிகாலத்தே யாவன் வந்தனனோ, அன்னப்பிராப்தியி னிச்சையனோ அவன் அதிதியாவன். குலகோத்திராதிகள் அறியப்பெறுபவராகிய ஆசாரிய இருத்துவிக்காதிப் பிராஹ்மணரும் அதிதிகளேயாவர். வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களிடத்தே பிரகடமாய் நானாவகையாய் சக்திகளும், நானாவகையாய் சுகதுக்கங்களின் போக்தாத்தன்மைகளும் சைதன்ய ஆன்மாவினானன்றி இச்சடசங் காதத்தே சம்பவியாவாதலின் அவற்றால் இத்தேகத்தே ஆன்மாவின் திதி அறியவரும். பிருதிவி முதலியவை ஜலாதிகளி னாசிரி தங்களாவன போல், இச்சுயஞ்ஜோதியான்மா ஒன்றனா சிரிதமாயிராது; மற்றோ, தன்பாலே திதமாம். இந்த வியாபக ஆன்மா எதன்கண்ணே திதமாம எனச் சங்கையுண்டாக, இது தனது ஸ்வப்பிரகாச மகிமையின் கண்ணே திதமாம் என்னும் உத்தரத்தைச் சுருதி கூறியது. சுகதுக்கரூப பலத்தை அவசியம் அடைவிக்கும் அறம்பாவங்களிலும் ஆன்மாவே பல ரூபமாய்த் திதமாம். சூரிய மண்டலத்துள்ளிருக்கும் சூக்ஷும சமஷ்டிரூப ஹிரணிய கருப்பரின் சமஷ்டிபுத்தியின் உள்ளிருக்கும் ஆகாசத்திலும் ஜீவர்களின் வியஷ்டி புத்தியின் உள்ளிருக்கும் ஆகாசத்திலும், இவ்வாநந்தரூப ஸ்வயஞ்ஜோதி

யான்மாவே சாக்ஷிரூபமாய்த் திதமாம். நீரைப் பிரதானமாகவுடைய சூக்ஷும ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களினின்றும் இவ்வான்மாவே முன்னர் ஹிரணியகருப்பரூப மாயுண்டாம். மேகரூபமாய்ப் பரிணாமத்தையடைந்த சூரியகிரணத்தினின்றும் இவ்வான்மாவே ஜலரூபமாயுண்டாம். சுகதுக்கரூப்பலத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு எதிர்முகமாய் புண்ணிய பாவரூப கருமங்களினின்றும் இவ்வான்மாவே சுகதுக்கத்தை யடைவிப்பனவாய் அநேக தேகேத்திரியாதி ரூபமாயுண்டாம். பிருதிவி ரூப கமலத்தின் கர்ணிகைவடிய சுமேரு பர்வதத்தினின்றும் இவ்வான்மாவே நான்முகப் பிரஹ்மாவாயுண்டாம். அப்பர்வதம் பிரஹ்மாரூப கர்ப்பத்தின் பிராதுர்ப் பாவத்தே ஜராயுபட சமானமாம். இப்பரமான்மாவே ஹிமாத்திரி பர்வதத்தினின்றும் ஸ்ரீ பார்வதிதேவி வடிவமாயுண்டாம். ஹே நசிகேதாவே! இவ்வர்த்தத்தே யான் மிகவு மியாது கூறுவேன், புண்ணியபாவ கருமத்தின் பல பூதமாயுள்ள ஸ்தாவரஜங்கம ரூப ஜகத்தியாவும் பிரஹ்மரூபமேயாம்; பிரஹ்மத்தினும் வேறாக யாதொரு பொருளுமின்றாம். இவ்வெல்லாவுலகும் பிரஹ்மரூபமேயாம். ஈண்டுச் சர்வ ஜகத்திற்கும் பிரஹ்மத்தோடு அபேதங்கூறியது பாத சமானாதிகாணத்தாலறிக ஸ்தாணுவின்கண்ணே பிரதீதமாய் கள்வனுக்கு ஸ்தாணுவோடு பாத சமானாதி காரணத்தால் அபேதமாவதேபோலும். இத்துணையால் இவ்வான்மாவின் சர்வான்ம பாவரூபப் பிரபாவம் வருணிக்கப்பட்டது. இப்போது இவ்வான்மாவை யறிவிக்கும் நானாவகை லிங்கங்களை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதாவே! இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஆன்மாச் சர்வ ஜீவர்களின் இருதயத்தே திதமாய்ப் பிராண ரூபவாயுவை மேலே கொண்டுபோம், அபானரூபவாயுவைக் கீழே கொண்டுபோமாதலின இத்தேகத்தே அவ்விரண்டின் தாரணையும் ஆன்மாவை யறிவிக்குங் குறிகளாம். இப்புருடனுடைய இருதயதேயத்தின் அங்குஷ்டமாத்திர மத்தியதேயத்தேயிருந்து இவ்வான்மாப் பரிச்சின்னம் போலப் பிரதீதியாம். இதனையே சம்பூரண வாக்கு முதலிய தேவதைகள் ஆசிரயித்திருக்கும். இத்தே கத்தேயுறையும் ஆன்மா மரணஹேதுரூப கருமங்களால் இத்தேகத்தினும் வெளியே கமனஞ் செய்யும் போது தேகஸ்திதியின் காரணம் யாதொன்றுமின்றாம்; ஏனெனின், இவ்வான்மாச் சென்றதன் பின்னர் தேகம் காஷ்டம்போலக் கேவலம் தகிக்கத் தகுதியதாமாதலின் இஃதறியப்பெறும்: - மரணகாலத்தே இத்தேகஸ்திதியின் காரணரூப சைதன்யமின்றாமாதலின், எஃததன் காரணமோ அஃதே தர்ம அதர்மமற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்ம ரூபமாம்; அதையே நீ முன்னர் வினவினாய்.

சங்கை: -ஹே பகவன்! இத்தேகஸ்திதியின் காரணத்தன்மை சைதன்ய ஆன்மாவின் கண்ணே யிருப்பதே போலப் பிராணன்கண்ணும உளதாதலின் அந்தப் பிராணனே ஆன்மரூபமாம்.

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! இவ்வுலகதத‌ே எவனும் பிராணனாலேனும் அபானனாலேனும் ஜீவிப்பதில்லை; மற்றோ, பிராணனும் அபானனுமிருக்கும் அதிஷ்டான சைதன்யத்தானே ஜீவிப்பனாதலின், அவ்விரண்டும் எப்பிராணிக்கும் ஆன்மாவன்றாம்; மற்றோ, மரணமூர்ச்சை முதலிய அவஸ்தையின் கண்ணே அவ்விரண்டும் இலயத்தையடையும்; அதிஷ்டான சைதன்யமே சர்வ ஜீவர்கட்கும் ஆன்மரூபமாம்.

ஆகுறுபி ராணனா லபான னாலுமித்
தேகிக ளெவர்களுந் திகழ வாழ்ந்தில
ரேகுறு மிவையுறை யினிய வான்மனாற்
போகமுற் உயிரேலாம் பொலிய வாழ்வரால்,

(பொருள்) எத்தேகதாரியும் பிராணனாலும், அபானனாலும் ஜீவிக்கமாட்டான்', மற்றோ, இவ்விரண்டுமிருக்கும் சேதன அதிஷ்டான ஆன்மாவானே ஜீவிப்பன். ஹே நசிகேதா! இத்துணையால் யான் நின்பொருட்டுத் தருமா தருமமற்ற சுத்த ஆன்மா வை யுபதேசித்தேன்; முன்னர் மூன்றாவது வரத்தே நீ மரணத்தின் பின்னர்ப் பரலோகத்தே ஆன்மாவின் உண்மை வினாவினாய், அதை இப்போது கூறுகின்றேன் நீ சாவதானமாய்க் கேட்டி: - ஹே நசிகேதா! மரணத்தையடைந்த ஆன்மாவின் அத்தியந்த அபாவமின்றாம்; மற்றோ, சிலவோ மனுஷ்யாதி ஜங்கம சரீரத்தை யடையும் பொருட்டு அவற்றின் பீஜபாவத்தையடையும். சிலவோ விருக்ஷாதி ஸ்தாவரசரீரப் பிராப்தியின் பொருட்டு அவற்றின் பீஜபாவத்தையடையும், அவற்றின் பிராப்தியில் இருவகைக்காரணமாம், ஒன்றோ சரீரமனவாணியாற்செய்த அறம்பாவமாம்; மற்றொன்றோ பூர்வ பூர்வ ஜன்மத்தின் ஞானகருமஜன்னிய சமஸ் காரரூபவாசனையாம். இப்போது முதலதிற் சரீரகாரணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! ஜீவர்கட்குப் பாவத்தையபேக்ஷித்துப் புண்ணியம் அதிகமாங்கால் மரணத்தின்பின்னர் அவர்கள் மனுஷ்யாதிரூப ஜங்கம சரீரங்களையடைவர்; புண்ணி யத்தை யபேக்ஷித்துப் பாவம் அதிகமாயின், விருக்ஷாதிரூப ஸ்தாவர சரீரங்களை யடைவர். ஜங்கம சரீரத்துள்ளும் புண்ணியபாவங்களின் குறைவு மிகுதியால் பிரஹ்மாமுதற் கீடபரியந்தமுள்ள தேகங்களையடைவர்.

கருத்திதுவாம்: - அதிக புண்ணியமுடையவர் உயர்ந்த சரீரத்தையும், அறப் புண்ணியமுடையவர் தாழ்ந்த சரீரத்தையுமடைவர். புண்ணியத்தை அணுப்போல் அதி சூக்ஷுமமாயும், பாவத்தைப் பர்வதம்போல் அதிகமாயும் உடையவர் விருக்ஷாதி ஸ்தாவர சரீரங்களையே யடைவர்; அவற்றில், கேவலந் துக்கத்தினதிகத் தன்மையும், கமனாகமனாதிகளிற் சுதந்திர மின்மையுமேயாம். இவ்வாறு புண்ணிய பாவ அனுசாரமாய்ச் சீவர்கட்கு உயர்ந்த தாழ்ந்த சரீரங்களுண்டாம். இப்போது சமஸ்காரரூப வாசனையின்கண்ணே சரீரகாரணத்தன்மைபை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! தேகதாரிகள் பூர்வஜன்மத்தே பிதாமுதலிய விருத்தர் வாயிலாய்ச் செய்யத்தக்கதெனக்கேட்ட புண்ணியபாவங்களையே செய்வர். இவ்வாறு புண்ணிய பாவங்களைச் செய்துமிருத்தியுவையடையின் அவற்றினனுசாரமாயே மீண்டும் ஜன்மத்தையடைவர்; அடைந்து பூர்வகர்மங்களின் வாசனானுசாரமாய் மீண்டும் பிதாமுதலியவிருத்தர் வாயிலாய்க் கேட்டு அவ்வப்புண்ணியபாவத்தைச் செய்வர்.

கருத்திதுவாம்: - பூர்வஜன்மத்தே பாவத்தைக் கேட்டு அதனையே செய்த ஜீவன் உத்தர உத்தர ஜன்மத்தின் கண்ணும் பாவத்தைக் கேட்பதிலும், செய்வதிலும், பிரீதியையடைவன். புண்ணியத்தைக் கேட்டுச் செய்த ஜீவன் உத்தர உத்தர ஜன்மத்தின்கண்ணும் புண்ணியத்தையே கேட்பதிலும், செய்வதிலுமே பிரீதியை யடைவன். சர்வ ஸ்தூலப்பிரபஞ்சத்தினும் முன்னருற் பன்னமாய் ஹிரண்யகர்ப்ப

பகவானிடத்தே புண்ணியமோ பர்வதம் போல அதிகமாயிருக்கும், பாவமோ கேசாக்ரசதபாக சமானமாய் அற்பமாயிருக்கும்; இதனானே சுருதியின் கண்ணே ஹிரண்யகருப்பருக்கும் பசிப்பய அடைவு கூறப் யெற்றது. ஆகையால், ஹிரண்ய கர்ப்ப சரீரமும் புண்ணியபாவ மிரண்டாற் செய்யப்பெற்றதாம். பெறவே இப்பொருள் துணியப்பெறும் : - ஹிரண்யகருப்பரேமுதல் விருக்ஷாதிரூப ஸ்தாவர பரிய்தமுள்ள ஜகத்சத்தியாவும் ஜீவர்களின் புண்ணியபாவ கருமத்தாலுண்டாம்; அக்கருமம் பூர்வ பூர்வசரீரத்தாலுண்டுடாம். அச்சரீரம்சேதன ஆன்மாவாலன்றிச் சம்பவியாதாதலின், பூர்வு பூர்வசரீரங்களைத் தரிக்கும் சேதன ஆன்மாவை அவசியம் அங்கீகரிக்க வேண்டும். ஜே சிஷ்ய! இவ்வாறு புண்ணிய பாவகருமத்தால் சம்சார உற்பத்தியை வருணித்ததிற்கும், ஆன்மாவின் சித்தியின்கண்ணே தாற்பரியமாமாகலின், அவ்வருணனையால் தருமராஜா ஜன்மாந்தரத்தே ஆன்மாவின் சாத்தையைக் கூறி நசிகேகாவிற்குச் சர்வ உபநிஷத்தின் சாரபூத ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தைக் கூறினார்.

சங்கை - ஹே பகவன்! சர்வ உபநிஷத்தின் சாரரூப ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தை நசிகேதா யமராஜாவிடத்தே வினவவில்லையே, வினவாமலே அவ்வுபதேசத்தை ஏன் செய்தனர்? சீடன் வினவாமல் உபதேசித்தல் சாஸ்திரத்தே நிஷேதிக்கப்பட்டுளதன்றோ?

"வினவிலர் தமக்கும் வெய்ய விதியினில் வினவுவார்க்கும்
தனதுயர் வலியைக்காட்டுஞ் சழக்கர்க்குஞ் சாற்றொணாதாம்
நனியெவை தமையுமிந்த நானிலத் துணர்ந்தகீர்த்திப்
புனிதமெய்ம் மதியனேனும் பொலிகுக லோட்டம்போன்றே."

(பொருள்.) சாஸ்திரவேத்தாவாய் புத்திமான், வினாவினாலன்றி எவனுக்கும் சாஸ்திர வார்த்தையை யொருகாலும் கூறலாகாது. யாவன் சிரத்தை பக்தியற்றவ னாய்க் கேவலம் பரீக்ஷிக்கும் பொருட்டுக் கேட்கின்றனனோ, அல்லது தனது புத்தின் சாதுரியத்தன்மையைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு வினவுகின்றனனோ, அவனுக்கும் அறிஞன் சாஸ்திரவார்த்தையை யொருகாலும் கூறலாகாது. யாவுந் தெரிந்த வியாயிருந்தபோதிலும் உலகிற் சடனைப்போற் சஞ்சரிக்க வேண்டும்.

சமாதானம் : - ஹே சிஷ்ய! ஈசிகேதாவானவர் தருமராஜாவிடத்தே ஜீவப் பிரஹ்மாபேதத்தைச் சாக்ஷாத்தாகக் கேட்டிலராயினும் பொருளாற்கேட்டனர்; எங்ஙனமெனின் பூர்வம் தருமராஜா நசிகேதாவிற்கு மூன்றுவரந்தந்தனர். முதல் வரத்தால் பிதாமகிழ்வுற்றனர். இரண்டாவது வரத்தால் அக்கினி வித்தையை யடைந் தனர். மூன்றாவது வரத்தால் சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையையடைய இச்சித்தவரா ய், நசிகேதா முதலில ஆன்மாவைத் துவம்பதார்த்தவடிவத்தால் கேட்டனர். பின்னர் அவ்வான்மாவைத் தருமாதருமமற்ற தற்பதார்த்தரூபமாய்க் கேட்டனர். அவ்வினா வால் ஜீவப் பிரஹ்மத்தின் அபேதவினாவும் பொருளானே அடைவுறும். இவ்வாறாய் நசிகேதாவின் அபிப்பிராயத்தையறிந்து யமராஜா அவருக்கு அபேத ரூப மகாவாக்கி யார்த்தத்தை உபதேசஞ்செய்தனர். இப்போது அவ்வுபதேசப் பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! சம்பூரண ஜீவர்களின் ஆன்ம வடிவமாய்

இச்சுயம்பிரகாச சேதனபுருடன் கனவின்கண்ணே புத்திரகிரக க்ஷேத்திராதி அநேக பதார்த்தங்களை யூண்டாக்குவன். அக்கனவின் கண்ணே சுரோத்திராதி இந்திரிய ங்கள் இலயமாயும் ஆன்மா இலயபாவத்தையடையாது; மற்றோ, அது சர்வ அவஸ்தைகளிலும் சாக்ஷிரூபமாய் விழித்திருக்கும். இவ்வாறு கனாக் காண்போன் வடிவமாய் யான் கூறிய ஆன்மஸ்வரூபமே சேதன ரூபமாதலின், சுத்தவடிவமாம், அத்விதீயப் பிரஹ்மவடிவமாம், மோக்ஷரூபமாம். பூமிமுதலிய பதினான்கு லோகங்கள், அவற்றிலிருக்கும் ஜராயுஜாதி நால்வகைச் சரீரங்கள் யாவும் ஆன்மாவையே யாசிரயித்திருக்குமா தலின், சர்வாதாரமாய் ஆன்மாவிற்குப் பிரஹ்மரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். இச்சமசாரரூபசமுத்திரத்தைத்தாண்ட இச்சித்த முமுக்ஷுக்கள் ஆன்மாவின் வடிவத்தை யுல்லங்கனஞ்செய்து செல்லார்; மற்றோ, அவர் இக்கடலின்கரையாய் ஆன்மாவையேயடைவர். ஏனெனின் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவினும் வேறாய் வேறொரு பொருள் மோக்ஷஸ்வரூபமன்றாம்; மற்றோ, ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவே மோக்ஷரூபமாம். இப்போது, இவ்வான்மாவின் ஸ்வரூபத்தை விஸ்தாரமாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே நசிகேதா! இவ்வொரே யான்மாச் சம்பூரண ஸ்தூலசரீரத்தே ஸ்திதமாம்; சம்பூரண சூக்ஷுமசரீரத்தே ஸ்திதமாம்; சர்வதேகதாரிகட்கும் ஆன்மவடிவமாம். அக்கினியுண்மையாய்த் தேஜசுரூபத்தாற் காஷ்டங்களினின்றும் விலக்ஷணமாயினும் ஸ்தூலகாஷ்டங்களிலிருப்பதாய் அவ்வக்காஷ்ட சமானவுருவ மாவதேபோல், இவ்வான்மா உண்மையாய்ச்சர்வ ஸ்தூல சரீரங்களினும் விலக்ஷணமாயினும், தேவமனுஷ்ய அசுரர் முதலியவரு டைய தூலசரீரங்களில் திதமாய் அவ்வச்சரீர சமானரூப முடையதாம். சூக்ஷுமசம ஷ்டிரூபவாயு, வியஷ்டி சூக்ஷுமசரீரத்தேயிருந்து அவ்வச் சூக்ஷுமசரீரரூபமாய்த் தோற்றினும் அது வியஷ்டி சூக்ஷுமசரீரத்தினும் விலக்ஷண ரூபமாயிருப்பதே போல், இவ்வான்மாவும் சூக்ஷுமசரீரத்தேயிருந்து அவ்வச் சரீரசமான ஆகாரமுடை யதாய்ப பிரதீதியாயினும் உண்மையாய்ச் சச்சிதாநந்த ரூபமாதலின் அச்சூக்ஷும சரீரங்களினும் விலக்ஷணமேயாம். சூரியபகவான் சர்வஜீவர்களின் நேத்திரேந்திரி யங்களின் தேவதையாதலின் அவர் தேவதைவடிவத்தாற் சர்வஜீவர்களின் நேத்திரே ந்திரியத்தே யிருப்பினும் அவற்றின் குருட்டுத்தன்மை முதலிய தோஷங்களாலும் சொச்சத்தன்மை முதலிய குணங்களாலும் பற்றுறார்; அதுபோல், இவ்வான்மாவும் சாக்ஷிரூபமாய் இத்தூலசூக்ஷும சரீரத்தே இருப்பினும் இதன்குண தோடங்களாற் பற்றுறாது. பாகிய ஆகாயத்தின்கண்ணே திதமாய் இச்சூரியபகவான், தோஷமுடைய சர்வபதார்த்தத்தினும் பின்னமாய்ப பிரதீதியாவதேபோல, இவ்விருதய ஆகாயத்தே சாக்ஷிரூபமாயிருக்கும் ஆன்மாவும் சாஸ்திரதிருஷ்டியால் இத்தூல சூக்ஷுமசரீரத் தினின்றும் பின்னமாய்ப் பிரதீதியாம்; இவற்றின் றருமங்களாலும் பற்றுறாது. அவ்வத்தேயத்தே இருக்கும் தேகதாரிகட்குத் தத்தம் நேத்திரபேதத்தானும் அவ்வத்தேசபேதத்தானும் ஒரே சூரியன் அநேகவகையாய்ப் பிரதீதியாம்; ஆனால், அவ்வொரு சூரியனிடத்தே நானாத்தன்மை ஞானம் மித்தையேயாம்; அதுபோல் ஒரே இச்சுயஞ்சோதியான்மா சரீராதியுபாதிகளால் நானாவகையாய்த் தோற்றும்; ஆனால், அவ்வொன்றன்கண்ணே நானாத்தன்மைஞானம் மித்தையேயாம். ஒருசூரியனிதட த்தே நானாத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் மித்தியாஞானங்களால் பேதசித்தியுண் டாகாததேபோல், ஒரேயான்மாவின் கண்ணே நானாத்தன்மையை விஷயஞ்செய்யும் மித்தியாஞானங்களால் பேதசித்தி உண்டாகமாட்டாது. உண்மையாய், நானாத்

தன்மையற்ற சூரியபகவானிடத்தே நானாத்தன்மையைக்காணும் மூடன் உலகரின் பரிகாசத்தாலுண்டாம் அநேகதுக்கங்களை யடைவதேபோல், உண்மையாய்ச் சர்வ பேதமற்ற இவ்வாநந்தஸ்யரூப ஆன்மாவின் கண்ணே பேதத்தைக்காணும் மூடன் அடிக்கடி ஜன்மமரணாதி துக்கத்தையடைவன். இத்தகைய அத்விதீய ஆன்மா உண்மையாய் மாயையற்றதேயாயினும், சுதந்திரமாய் அது தனது மாயாசக்தியால் ஒரே தனது வடிவத்தை அநேகவகையாய்ச் செய்யும், இருதயதேயத்தே இருக்கும் அத்விதீய ஆன்மாவைப் பிரஹ்மசரியாதி சாதனசம்பன்னனாய்க் குரு சாஸ்திர உபதேசத்தால் சாக்ஷாத்கரிப்பவனுக்கே மோக்ஷரூப நித்தியசுகப்பிராப்தியாம்; இவ்வாற்றியாத அஞ்ஞானிக்கோ ஜன்மாதி துக்கப்பிராப்தியேயாம், நித்திய ரூபமா ய்ப் பிரசித்தமாய் காலாதிகளின் கண்ணும் ஆன்மாதன் சத்தையை யீந்து நித்தியத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யுமாதலின், நித்தியபதார்த்தத்திற்கும் நித்திய வடிவமாம். சைதன்ய ரூபமாய்ப பிரசித்தமாய் நேத்திராதிகளிடத்தும் அவற்றினின்று முண்டாய் அந்தக்கரணவிருத்திகளின் கண்ணும் தனது சிதாபாசப்பிராப்தியால் இவ்வான்மாவே சேதனத்தன்மையைச் சித்திசெய்யுமாதலின் சேதனபதார்த்தங் கட்கும் சேதனவடிவமாம். எப்பரமான்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தால் அதிகாரி நித்தியசுகத்தையடைவனோ, எவ்வொன்றே சர்வஜீவர்கட்கும் மனவாஞ்சித பதார்த் தங்களை யடைவிக்குமோ, சர்வதுக்கத்தையும் நிவர்த்திக்குமோ, அதற்கிதுவே வடிவமாம்; சர்வப்பிராணிகளின் இருதயதேயத்தே இருக்கும் சுயஞ்சோதி சேதனமும், மனவாணிகட்கவிஷயமுமாம். இத்தகைய அத்விதீய ஆன்மாவின் ஸ்வரூபபூத நிதத்திய ஆநந்தம் மனவாணிகட்கவிஷயமாயினும் மகான்மாக்களாய் அறிஞர் தமதனுபவத்தே பிரீதியுடையவராய் அந்நித்திய ஆநந்தத்தையுமபரோக்ஷ மாயறிவர். இப்போது ஆன்மரூபநித்திய சுகத்தே வாணியின் அவிஷயத்தன்மைபை யுணாத்து பொருட்டு முதலில் விஷய ஜன்னிய சுகத்தின்கண்ணும அததன்மை யைக் கூறுவாம்: - ஹே நசிகேதா! தேகதாரிகளிடத்தே மாதுரியமான போஜனாதி களால் உண்டாய சுகத்தையுமொருவன் நேராய் வாக்காற்கூற முடியாதவனாவன். ஒருகால் அவ்விலௌகிகன் அவ்விஷய ஜன்னியசுகத்தைக் கூறினும் எனக்குச் சுகமுண்டாயதெனச் சாமானிய ரூபமாய்ச் சுகத்தைக்கூறுவன், ஆனா லிவ்வாறெனக் குச் சுகமுண்டாயதென விசேஷரூபமாய்க் கூறுவதில் ஒருவனும் சமர்த்தனாகான்; மற்றோ, அச்சுகவடிவத்தே ஒரு பொருளினொப்புமையை ஆரோபித்தே அதனைக் கூறுவன்; ஆனாலதனை நேராய்க் கூறமாட்டானாதலின், விஷய ஜன்னிய சுகங்களியாவும் வாணியாற்கூற முடியாதனவாம்; தமதனுபவத்தானே அறியப் பெறுவனவாம். இலௌகிக விஷய ஜன்னியசுகமும் வாணியாற் கூறமுடியா தாயின், மனுடன், மனுட கந்தருவன், தேவகந்தருவன், பிதிர், ஆஜானஜதேவன், கர்மஜதேவன், இந்திரன், பிருகஸ்பதி, விராட், ஹிரண்யகருப்பர், என்னும் இவ்வியாவரிடத்தும் பூர்வ பூர்வத்தை அபேக்ஷித்து உத்தர உத்தரம் நூறுகுண அதிக ஆநந்தமாம் ஹிரண்ய கருப்பரின் விஷய ஜன்னியசுகத்திலும் அதிகசுகம் எவருக்கு மின்னும் மற்றோ, அவர்சுகம் சர்வவிஷய சுகங்களின் அவதிரூபமாம். அதுவும் ஒருபிந்துவெனவாம் பிரஹ்மானந்தக்கடலின் நித்தியசுகம் வாயாற்கூற முடியாத தென்பதன் கண்ணே யாதுகூறற்குளது. அது மனவாக்குகட் கவிஷயமாமாதலினானே ஞானாசிரியரும் வேதமும் அதை நேராய்க் கூறுவதிற் சமர்த்தற்றவராய் அதிகாரி கட்குச் சாமானியமாய்ப் பிரியதமரூபத்தால் வருணனை செய்வர். இவ்வாறு கூறிய

நித்திய சுகத்தை யான் எவ்வாறு நேரேயனுபவிப்பன் என இச்சித்து, அதிகாரியான வன் தன்மனத்தே இவ்வாறாராய்வன்: - ஆன்மரூப நித்திய சுகத்தின் மறைப்பை நீக்கும் ஆன்ம ஞானத்தோடு கூடியவனும், விஷயங்களில் இராகவடிவப் பிரதிபந்தக மற்றவனுமாய் அதிகாரியாய் எனக்கு ஆன்மநித்தியசுகம் உண்மையாய்த் தோற்று கின்றதா? அல்லது, விபரீதமாய்த் தோற்றுகின்றதா? என.

சங்கை : - ஹே பகவன்! வாக்கிற் கவிஷயத்தன்மைவடிவ இலக்ஷணத்தானே அஃதறிய யோக்கியமாதலின், ஆராயப் பயனொன்றுங் காணோம்.

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! அவ்விலக்கணம் ஆன்மரூப நித்தியசுகத்தே யிருப்பது போல் விஷய ஜன்னிய சுகத்தின் கண்ணு மிருக்குமாதலின், அதிவியாப்த் திரூப தோஷமுடைய அவ்விலக்கணத்தால் ஆன்மரூப நித்தியசுக ஞானம் உண் டாகாதாம்; ஆகாதாகவே, அது எனக்குண்மையாய்பபிரதீதியாகின்றதா, அல்லது, விபரீதமாய்ப் பிரதீதியாகின்றதாவென ஆராய்தல் பொருத்தமானதேயாம். அல்லது, கருத்தா, கருமம், கரணம், சம்பிரதானம், அபாதானம், அதிகரணம் என்னும் இவ்வறுவகையாய் காரகங்களும், பதார்த்தங்களின் பரஸ்பர சம்பந்தங்களும், கமதிக் கிரியைகளும், எதன்கண்ணே பிராப்தமாமோ அதன்கண்ணே பேதமு மவசியமாம்; பேதத்தைவிடுத்துக் காரகாதிகளிரா. பேதமுடையனயாவும் வஸ்து பரிச்சேதமுடை யனவாம்; அவை யாவும் முக்கிய சுகரூபங்களன்றாம். ஏனெனின்,, சுருதி வியாபக வஸ்துவையே சுகரூபமெனக்கூறுகின்றது. யாது யாண்டும் வியாபகமோ அதுவே சுகரூபமாம் அல்லது, பேதமுடைய சுகம் ஜன்மாதி விகாரத்தாற் பீடிக்கப்பெற்றதாம். அதன்கண்ணே சாமானியமாயே சுகரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; அவ்வாறு கூடச் சம்பவியாதபோது பரமசுகரூபத்தன்மை யதன்கண்ணே எங்ஙனஞ் சம்பவிக்கும்? ஆகையால், விஷயஜன்னிய பரிச்சின்ன சுகம் கேவலம் துக்கரூபமேயாம். அல்லது, அதன்கண்ணே உலகருக்குண்டாம் சுகபுத்தி பிராந்தியேயாம்; ஏனெனின், யாது ஆதியினும் அந்தத்தினும் துக்கரூபமாமோ அது மத்தியிற் சுகரூப மெங்ஙனமாகும்? மற்றோ, மத்தியிலும் துக்கரூபமேயாம். அதுபோல், விஷயஜன்னிய சுகமும் பிராப்தியாகாத காலத்தே புருடர்க் கிச்சையினுற்பத்திவாயிலாய்த் துக்கத்தையடை விக்கும்; அழியுங்காலத்தே தனது வியோகத்தால் துக்கத்தையடைவிக்கும். இவ்வாறு முதலிலும் கடையிலும் துக்கரூபமாதலின் நிகழ்காலத்தும் துக்கரூபமே யாம்; ஆனால், வாதரோகத்தையுடையவன் துக்கரூப முஷ்டி முதலியவற்றி னடியையும் சுகமா யெண்ணுதுவதேபோல், விடயாசக்த மூடனும் துக்கரூப விடயசு கத்தைச் சுகமா யெண்ணுவனாதலின், இது துணியப்பெறும். முற்கூறிய காரகாதிக ளின் அவாவின்றியேயிருக்கும் வஸ்துவே பரம சுகரூபமாம். அத்தகையது, ஆநந்த ரூப ஆன்மாவேயாமாதலின் அதுவே பரம சுகரூபமாம்; அதனிலும், வேறாய் அனான்மபதார்த்தங்களியாவும் துக்கரூபங்களேயாம். ஆன்மரூபப் பரமசுகம் ஸ்வப்பிரகாச சைதன்ய ரூபமேயாம், அது பரம சுகரூபமேயாம். இவ்வாறு சுகப்பிரகாசங்கட்குப் பரஸ்பரம் அபேதசித்கமாங்காலே ஆன்மவடிவப் பரமசுகம் ஜீவர்கட்கு எப்போதும் பிரதீதியாம். சைதன்யரூபப் பிரகாச சம்பந்தத்தானன்றிச் சுகத்தின் சந்ததப் பிரதீதி சம்பவியாது. அல்லது, ஆன்மரூபப் பரமசுகம் ஒருகால் ஜீவர்கட்குப் பிரதீதியாகாதாயின், தன்னான்மாவில் சர்வ ஜீவர்கட்கும் நிரதிசயப்

பிரீதி யுண்டாகலாகாது; ஆனால், அதுவோ காணவருகின்றதாதலின், ஆன்மரூபசுகம் சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிரதீதியாகின்றதென உணர்ந்து கோடலாம். அல்லது, விடய மடையுங்காலத்தே எனக்குச் சுகப் பிரதீதியாகின்றதென உலகருக்குண்டாம் ஞானத்தே அன்னியத்தில் அன்னியத்தினாரோபண ரூப அத்தியாசமே நிகழும்.

கருத்திதுவாம்: - விடய சம்பந்தத்தாலுண்டாய் அந்தக்கரணவிருத்தியின் கண்ணே ஆன்ம சுகத்தையாரோபித்தே மூடன் எனக்கு விடயத்தினின்றும் சுகமுண்டாயது எனக் கூறுவன். காமிகள் ஸ்திரீயின் பிராப்திகாலத்தே இச்சா நீக்கத்தால் வியக்தமாயஸ்வரூபசுகத்தை நிந்தித ஸ்திரீசரீரத்தில் ஆரோபித்து ஸ்திரீயைச் சுகரூபமென்பர். ஆண்டான்மரூபசுகம் ஜீவர்கட்குத் தோற்றாதாயின், சுகத்தை அன்னியபதார்த்தத்தே ஆரோபித்தல் கூடாது; ஆனால், அவ்வாறோ காண வருகின்றது. ஆகையாலிஃதறியப்பெறும்: - ஆன்மஸ்வரூபசுகம் சர்வஜீவாகட்குஞ் சர்வகாலத்தும் பிரதீதியாம். அத்தியந்தம் துக்கமாங்காலத்தும் ஒரு சுகத்தை யாசிரயித்தே ஜீவிப்பன்; சுகமின்றி எப்பிராணியும் ஜீவியாதாம். விரக்தமகாத்மா இவ்வாறு அடிக்கடி ஆராய்வன். மகான்மாவிற்கு அம்மனவாணிகட் கவிஷயரூப பரமசுகம் கரதலாமலகம் போல் வெளிப்படையாய்ப் பிரதீதியாம். சூரிய பகவானுதய மாயின், இரவு நீங்குவதேபோலப் பிரஹ்மாநந்தரூபச் சூரியோதயமுடைய பிரஹ்மா காரவிருத்தி யுண்டாகவே இச்சம்சார துக்கரூப ராத்திரி நீங்கியேவிடும்.

கருத்திதுவாம்: - சூரிய பகவான் உதயாசலமலை மேல் ஆரூடமாய் இராத்திரிரூப அந்தகாரத்தை நீக்குவதேபோல், இவ்வாநந்தஸ்வரூப ஸ்வயஞ்ஜோதி யான்மாவாகிய சூரியனும் அந்தக் கரணவிருத்திரூப உதயாசல மலைமீது ஆரூடமாய் மாயாரூப அந்தகார நாசஞ்செய்யும். இத்தகைய சுயஞ்ஜோதி ஆநந் தஸ்வரூப ஆன்மாவைச் சூரியன், சந்திரன், உடுக்கணம், மின்னல், அக்கினி முதலிய தேயுக்கள் ஒளிர்வியா; மற்றோ, மாறாக அதுவே அவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கும். இயல்பாகவே அப்பிரகாசரூப அயப்பிண்டமானது ஒளிராநின்ற அக்கினியைப் பற்றிப் பின்னொளிருவதேபோல, இச்சடசேதனரூப ஜகத்தும் பிரகாசவடிவ ஆன்மாவைப் பற்றியே பின்னொளிரும், இயல்பானே பிரகாச சக்தியற்ற எண்ணெய் திரிமுதலிய வை தீபச்சிகையின் பிரகாசத்தின் பின்னரே தோற்றல்போல், இயல்பானே பிரகாச சக்தியற்ற புத்திமுதலிய ஜகத் முழுவதும் ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவின் பிரகாசத்தின் பின்னரே தோற்றும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அப்பிரகாசமாவதுவே தற்பிரகாசப்பொருட்டு வேறு பிராகாசத்தை யபேக்ஷிக்கும். கடாதிகள், அப்பிரகாசங்களாதலின், அவை தம் பிரகாசப் பொருட்டுச் சூரியாதிப் பிரகாசங்களை யபேக்ஷிக்கும்; இவையோ தாமே பிரகாசரூபமாதலின் வேறெப் பிரகாசாபேக்ஷையையுஞ் செய்யா.

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! ஒரு பிரகாசத்திற்கு வேறு பிரகாசத்தின் அபேக்ஷையுண்டாகாது என்னும் நியமம் யாண்டும் சம்பளியாது; ஏனெனின், தேஜசுவடிவமாகிய சக்ஷு இந்திரியமானது சூரியரூப தேஜஸை அபேக்ஷித்தே

கடாதிகளை யொளிர்விக்கும். அதுபோல், இச்சூரியாதியும் ஸ்வயஞ்சோதி யான் மாவை அபேக்ஷித்தே பதார்த்தங்களை யொளிர்விக்கும்.

கருத்திதுவாம்: - ஜடதேஜசு வடிவத்தால் சூரியசமான ஜாதியையுடைய சக்ஷு இந்திரியமும் கடாதிகளை இலக்கும் பொருட்டுச் சூரியாதி ஜடதேஜசுகளை யபேக்ஷிக்குமாயின் ஜடரூபத்தால் சைதன்ய ஆன்மாவினும விலக்ஷணமாய் சூரியாதி ஜடதேஜசுகள் தமது வியவகார சித்தியின் பொருட்டுச் சைதன்யரூபப் பிரகாசத்தை அபேக்ஷிக்கும் என்பதன் கண்ணேயாது கூற வேண்டும்? இத்துணை யால் அத்விதீய ஆன்மரூபப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே ஸ்வயஞ்சோதி ரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது அது இச்சம்சார மூலகாரண ரூபமாய் வருணிக்கப் பெறும்: - ஹே நசிகேதா! சம்சாரரூப இத்தூல தேகத்தை முன்னா யான் நினக்குப் பதினொருவாயிலுடைய புரரூபமாய் வருணித்தேன் அதனைச் சில வேதவேத்தா க்கள் அசுவத்த விருக்ஷரூபமாய் வருணித்துளார். முன்னர் யான் நினக்கு ஜகத்காரண ரூபமாயும், ஸ்வயஞ்சோதி ஆநந்தஸ்வரூபமாயும், மோக்ஷரூபமாயும் வருணித்த பிரஹ்மமே சரீரரூப அசுவத்தவிருக்ஷத்திற்கு மூலமாம். யாது மறுதினத்தேயிராதோ, அது அசுவத்தமாம்; அவ்வகைப்பொருள் சரீரத்தும் பொருந்து ; ஏனெனின், இத்தேகத்தின் ஒருகணபரியந்த ஸ்திதியினும் புத்திமான் கட்கு விசுவாசமின்றாமாயின், மறுதினம்வரை இது திரமாயிருக்கு மென்பதன் கண்ணே மதிமான்கட்கு எவ்வாறு விசுவாசமுண்டாம். இதனானே சுருதிபகவதி இத் தூல தேகத்தை **அசுவத்த**மென வழைத்தனள். தேகவிருக்ஷமூலமாய் காரணப் பிரஹ்மத்தை அபேக்ஷித்துச் சரீரரூப அசுவத்த விருக்ஷத்தின் சாகை கீழேயாம் அறம்பாவவடிவ ஸ்கந்தங்களினின்றும் உண்டாய் நானாயோனிகளின் சரீரங்கள் நேத்திராதி இந்திரியங்களோடு கூடிய சூக்ஷுமசரீரம் என்பன யாவும் அதன் சாகைகளாம். வடவிருக்ஷம் வடிவத்தில நித்தியமாயினும் அதன் பீஜத்தினின்றும் அங்குரமுண்டாம்; அதனினின்றும் மீண்டும் பீஜமுண்டாம்; அதனினின்றும் மீண்டும் அங்குரமுண்டாம்; இங்ஙனம் பீஜாங்குரங்களின் பிரவாகரூபத்தால் அது நித்தியமாவ தேபோல், இத்தேக அசுவத்த விருக்ஷமும் ஸ்வரூபமா யநித்தியமேயாயினும் சரீரத்தினின்றும் அறம்பாவோற்பத்தியாம்; அவற்றினின்று மீண்டும் இதுவாம்; இவ்வாறு பிரவாக ரூபத்தானே இவ்விருக்ஷமும் நித்தியமேயாம். இதன் மூலமாய் பிரஹ்மத்தே இவ்வெல்லாவுலகுமிருக்கும்; இதனை எவனும் உல்லங்கனஞ் செய்ய முடியாது. இத்தகைய அதிஷ்டானரூபப் பிரஹ்மஞானத்தானே இவ்விருஷத்தின் நாசமாம். முன்னர் நீ கேட்ட தருமாதருமமற்ற வஸ்துவும் இவ்வாநந்தஸ்வரூபப் பிரஹ்மமே யாம். இவையாவும் எக்காரணரூபப் பரமான்மாவின்கண்ணேயிருந்து தத்தமது வியாபாரத்தே பிரவிருத்திக்குமோ, எதனினின்று மிவையாவு முண்டாமோ அதுவே மிருத்தியுரூபமாய்ச் சர்வஜகத்தையுஞ் சம்ஹறிக்குமாதலின், இந்திரவஜ்ஜி ரம் போலப் பரமான்மாவே சம்பூரண தேகாபிமானிகட்கும் பயகாரணமாம்; இத்தகைய அதைத் தனதான்மரூபமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பவனே மோக்ஷரூப அமிர்தத் தையடைவன். இது கூறியதன் கருத்திதுவாம்: - அக்கினி, தன்னிற் பின்னமாய் காஷ்டாதிகளைத் தகிக்குமாயினும் தன்னைத் தகியாததேபோல, பரமான்மா மிருத்தியுரூபமாய்ச் சர்வஜகத்தையும் நாசஞ்செய்யினும் தன் வடிவமாய் பிரஹ்ம வேத்தாவை நாசஞ்சய்யாது; இதனானே அவன் அமிருதனாவன். இப்போததன்

கண்ணே யாவருக்கும் பயகாரணத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெறும் - ஹே நசிகேதா! மூவுலகத்தும், சூரியபகவானும் அக்கினியும் ஒளிர்விப்பதும் எரிப்பதும் பரமான்மா வின் பயத்தானேயாம், இந்திரன் மழைபெய்விப்பதும் அதன்பயத்தானே யாம், வாயுசலிப்பதும் அதன் பயத்தானேயாம், சூரியாதிநான்கைக்குறித்து ஐந்தாவதாய் மிருத்தியுவாகிய யான் ஜீவர்களின் சரீரத்தினின்றும் பிராணனை வாங்குவதும் அதன்பயத்தானேயாம்.

கருத்திதுவாம்: - சூரியாதி மகாதேவதைகளும் பரமான்மாவினின்றும் பயத்தையடையின் வேறு ஜீவர்பயத்தையடைவர் என்பதன்கண்ணே யாது கூற வேண்டும். அப்பய நீக்க வுபாயம் ஆன்மஞானமொன்றே யாம்; அஃதின்றி வேறோருபாயம் பயநிவர்த்திக்கின்றாமாதலின், மிருத்தியுவினின்றும் பயத்தை யடைந்தவன் இப்பிறப்பிலேயே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தைச் சம்பாதிக்க என்னு மிவ்வார்ததை அன்னியசாஸ்திரத்தின்கண்ணும் கூறப்பெற்றுளது.

“எமன்றனக் கஞ்சன்மூட வென்னைகொ லஞ்சலானே
யெமனுனை விடுவனோதா னிவணுதித் தவரைவீடா
னெமனிவ நுதியாதாரை யென்னுமே தொடுவதில்லை
யெமபய மிருக்குமாயி னினிப்பிற பிறவாமைதேடே.”

(பொருள்.) ஹே மூட! நீ மிருத்தியுவினின்றும் பயத்தை யேன் செய்கின்ற னை? பயஞ்செய்யும் புருடனை எமராஜாவிட்டு விடுவாரா என்? விடார்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே ஜன்மித்தஜீவனை எமராஜா ஒருபோதுமவிடுவதில்லை. ஜன்மியாதவ னைக் கவராராதலின் நினக்கு மிருத்தியு பயமிருக்குமாயின் நீ உனக்கு மீண்டும் ஜன்மம் வாராதபடி முயலுகி. ஹே நசிகேதா! இப்பார கண்டத்தே அதிகாரியாய் மனுடசரீரத்தையடைந்தும் மரணத்தின் முன்னர் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடையா விடின் அவ்வஞ்ஞானி தன்னறம்பாவானுசாரமாய்ப் பூமி முதலிய சர்வசுப அசுபலோகத்தே நானவகையாய் மேற்கீழ்ச் சரீரங்களையடைவன். அவை மிருத்தியு பயத்தோடு கூடியவாம், அநேகவகைத் துக்கங்களோடு கூடியவாம். தூயகண்ணாடி யின்கண்ணே முகம் நன்றாகத் தோற்றுவதேபோல், சாதனசதுஷ்டய சம்பன்ன இவ்வதிகாரிதேகத்தே அந்தர்முக சுத்தபுத்தியின் கண்ணே ஆன்மா நன்றாகத் தோற்றும். கனவின் கண்ணே ஆன்மாவின் வடிவம் ஜீவர்கட்கு வெளிப்படையாய்த் தோற்றமாட்டாததேபோலச் சுவர்க்கலோகத்தே இரமணீயயோகங்களின் ஆசக்தியையுடைய புத்திகளின்கண் ஆன்மா நன்றாய்த் தோற்றாது. உண்மையாய்ச் சலனாதிகளற்ற முகமானது சலனமாய் சலத்தின்கண்ணே அவ்விபரீத தர்மமுடைய தாய்த் தோற்றுவதேபோலக் கந்தர்வலோகத்தின்கண்ணும போகாசக்த புருடர்கட்கு இவ்வான்மா விபரீதரூபமாகவே தோற்றும். இவ்வாறு வேறுலோகங்களிலும் இவ்வான்மா யதார்த்தரூபமாய்த் தோற்றாதாம். அவ்வுலகங்களிலிருக்கும் புருடர் விஷயபோகத்தே அத்தியந்தம ஆசக்தராவராதலின் ஆன்மஞானமுண்டாயினும் விஷயாசக்திரூபப் பிரதிபந்தவயத்தால் அந்த ஞானம் ஆன்மாவின் வாஸ்தவ வடிவத்தை விடயஞ்செய்யமாட்டாது. அதனால் அவர்தம் அவித்யா நிவிருத்தி யுண்டாவதில்லையாதலின் சுவர்க்காதிகளில் ஆன்மஞானம் அடையும் இச்சையுற்று

அதிகாரி ஈண்டுப் புருடார்த்தமற்றவ னாகாதொழிக. சாயை, ஆதபமிரண்டும் வேறுவேறாகப் பிரதீதியாவதேபோலப் பிரஹ்மலோகத்தே ஜீவர்கட்கு ஆன்மாத் தேகாதிகளினும் வேற்றுருவமாய் வெளிப்படையாய்ப் பிரதீதியாமாயினும், அது நெடுங்கால் உபாசனையாற் கிட்டுவதாமாதலின் அத்தியந்தந் துர்லபமாம். ஆகவே ஆண்டு ஆன்மஞானமடைய இச்சிதது, அதிகாரி ஈண்டு ஆன்மஞான யத்தனத்தைச் சிதிலஞ்செய்யாதொழிக; மற்றோ, மோக்ஷசுக இசசையுடையவன் இப்பாரத கண்டத்தே குருசாஸ்திராதி சாதனசமபன்ன மனுடசரீரத்தின் கண்ணே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தைச சம்பாதித்துக்கொள்க. அதனடைவின் கண்ணிரண்டு சாதனங்க ளுள, ஒன்றோ விசாரரூப சாங்கியமாம்; மற்றொன்றோ பொறிகளடக்கலென்னும் யோகமாம் முதலாவதைக்கேள் : ஆகாசாதிகளினின்றும் வேறு வேறாயுண்டாய் தத்தம் வியாபாரசகித சுரோத்திராதி இந்திரியங்களை எச்சைதன்யம் தனது ஸ்வரூபத்கினின்றும் பரஸ்பரமும் பின்னமாயறியுமோ அப்புத்தி சாக்ஷிரூப சைதன்யம் அதிகாரிக்குத் தன்னான் மவடிவமாயறிய யோக்கியமாம். அதனையே தனதான்மரூபமாயெண்ணிச சர்வ திருசியப் பிரபஞ்சத்தையும் ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பிதமாயெண்ணும் அதிகாரியே சர்வ சோகமுமற்றவனாவன்; சாஸ்திர தாற்பரியமறிந்த வித்வானுமாவன். முன்னர் யான் உனக்கு எவ்வான்மாக் காரணமற்ற அஜரூபமாயிருப்பதெனக் கூறினேனோ அது சுரோத்திராதிகளினின்றும் அவற்றின் ஞானரூப வியாபாரங்களினின்றும் பரமாய்ச் சாக்ஷி ரூபமாய்த் திதமாம். அதுவே வாக்காதிகளினின்றும் அவற்றின் கிரியாரூப வியாபாரங்களினின்றும் பரமாய்ச் சாக்ஷிரூபமாய்த் திதமாம். இப்போதிப்பொருளே வெளிப்படையாய் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே நசிகேதா! விசேஷரூப சுரோத்திராதிகளினின்றும் சாமானிய ரூபமுடையமனம் பரமாம்; சவிகற்பரூபமனத்தினும் நிர்விகற்பரூப் புத்திபரமாம்; அவ்வியஷ்டி புத்தி யினும் சமஷ்டி புத்தி பரமாம்; அதனினும் அவ்வியாகிருதம் பரமாம்; அதனினும் சர்வாந்தரியாமியாய புருடன் பரமாவன், அவன் தூலப்பிரபஞ்ச ரூபகாரிய மற்றவன், சூக்ஷுமப் பிரபஞ்சரூப காரணமற்றவன், அவனைத் தனது ஆன்மவடிவமாயறிந்து அதிகாரி மோக்ஷத்தை யடைவன், அமிருதபாவத்தை யடைவன். இப்பரமான்மாவின் கண்ணே காரிய சகித அவித்தையின் நாசரூபத் தன்மையாமாதலின், சாஸ்திரவேத்தாக்கள் பரமான்மாவை மோக்ஷரூபமென்பர். இதன்கண்ணே யிலங்குவது ஆநந்தரூபத்தன்மை யாமாதலின் சாஸ்திரவேத்தாக்கள் இதனை அயிருதரூபமென்பர், மோக்ஷசப்தத்தினர்த்தமும் அமிருத சப்தத்தின் அருத்தமும் பரஸ்பாம் அபின்னமா மாயினும் காரியசகித அவித்தையின் நாசரூப நிமித்தத்தையும், பரமாநந்தத்தன்மைரூப நிமித்தத்தையு மங்கீகரித்து அறிஞர் அவ்விரண்டிற்கும் சிறிது கற்பித பேதத்தை அங்கீகரிப்பர். இத்துணையால் விசார ரூபசாங்கியோபாயம் வருணிக்கப்பட்டது. இனிப்பொறிகளின் தடை வடிவயோக சாதனம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே நசிகேதா! சுயஞ்சோதி ஆன்மாவின்வடிவம் நேத்திராதி இந்திரிய ஜன்னியஞானத்தே விஷய பாவத்தை அடையாதாதலின் அதனை எவனும் அவற்றாற் காணமாட்டான்; ஏனெனின், உருவ பரிசாதி குணங்களையுடைய பொருளே நேத்திராதிகளாற் கவரப்பெறுவதாம; அவையற்ற பொருள் அவற்றாற் கவரப்படாது. ஆன்மாவும் அவையற்ற நிர்க்குணவடிவமாதலின் அவற்றாற் கவரப்பெறாது. இவ்வார்த்தையை முன்னரும் யான் கூறினேனாதலின் அதிகாரி அப்பொறிகளின் நிரோதவடிவயோகத்தால் பரமான்மாவைத் தன்னான்

மவடிவமாய்ச சாக்ஷாத்கரிக்குக. சங்கற்பசகிதமனத்தை வயஞ்செய்யும் அந்தர்முகச் சுத்தபுத்தியால் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே சிறிதுமாத்திரையும் திருசியப் பொருளைச் சங்கற்பியாது எவ்வியோகத்தி னுதயமாமோ அந்த யோகோபாயத்தால் ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிக்கும் அதிகாரியே அமிருதபாவத்தையடைவன், அதிகாரி யின் சுரோத்திராதிகளும், மனமும், புந்தியும் தமது சஞ்சலத்தைவிட்டு நிச்சல பாவத்தை யடையுங்கால், அந்நிச்சலத்தன்மையை அறிஞன் பரமகதியென்பன். மனம், புத்தி, இந்திரியங்களின் நிரந்தர ஏகாக்கிரத்தன்மைரூப அவஸ்தையின் பிராபதிக்குச் சமானமாய் வேறோ அதிக கதியின்றாம்; மற்றோ, அதனாலதிகாரிக் குச் சுயஞ்சோதி ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்கார முண்டாம். அதனாலதிகாரி சிறிது மாத்திரையும் சம்சாரதுக்கததை யடையானாதலின அவ்வேகாக்கிரத்தன்மையே பரமகதிரூபமாம. நானாவகை விக்கினங்களாலும் சஞ்சலத்தையடையாத ஏகாக்கிரத் தன்மைரூப தாரணையை விவேகி யோக மென்பன். யோகமே பிரஹ்மபாவப் பிராப்திவாயிலாய் ஜகத்துற்பத்திசம்ஹாரஞ் செய்வதின் சாமர்த்தியரூப ஐசுவரிய அடைவின் காரணமாமாதலின் அதனையடைய நீ பிரமாதமற்றவனாய்ச சாவதானனாகுதி. யான் பிரஹ்ம ரூபமாய் இருக்கின்றேன் என்னும ஜீவப் பிரஹ்மாபேதம ஞானயோகமாம், அது இந்திரியங்களின் ஏகாக்கிரத்தன்மை வடிவதாரணையின்றி யுண்டாகாதாம். கர்மசங்கற்பாதி சித்தவிருத்திகளின் உற்பத்திரூபப் பிரமாதமிருப்பினும்யோகம் அடையப்படாதாதலின், மனம் புத்தி யோடு கூடிய இந்திரியங்களை நிரோதித்து பிரமாதமற்று அபேதஞானரூப யோகத்தை அடைபவனே பரமேசுரனைப்போல் ஜகத்தின் உற்பத்தி சமஹாரஞ் செய்வதிலும் சமர்த்தனாவன். யோகரூப உபாயமின்றி ஆன்மா மனவாணியாலும் சுரோத்திராதிகளாலும் அடையப்படாது; மற்றோ, அவ்வேகயோகரூப உபாயத்தானே ஆன்மா அடையப்பெறும். ஆநந்தவடிவ ஆன்மா யோகரூப உபாயத்தாலடைவதே போலச் சிரத்தைவடிவ உபாயத்தானும் அடையப்பெறும். வேதபாகிய நாஸ்திகரின் விகற்பங்களைப் பரித்தியாகித்து சற்குருசாஸ்திர உபதேசத்தே விசுவாசம் வைத்து ஆன்மசத்தையை நிச்சயஞ்செய்தல் சிரத்தையாம்; முக்காலத்தும் மனவாக்குகட்கு விஷயரூபத்தாற் பிரசித்தமாய தூலசூக்ஷும பதார்த்தங்களியாவும் மாயாவிசிஷ்டப் பரமான்ம ஸ்வரூபமாம். மனவாணிகட்கவிஷயமாயசைதன்யம் சத்தியரூபமேயாம் எனக்கூறும் ஆஸ்திகரின்மதத்தைப் பரித்தியாகித்து வேதபாகிய நாஸ்திகரின் மதத்தே சிரத்தை செய்யும் பகிர்முகருக்கு ஆன்மாவின் உண்னம் வடிவம் சாக்ஷாத்கரிக்க வராதாமாதலின், ஆன்மசாக்ஷாத்கார இச்சையுடையவன் நாஸ்திக மதத்தைப் பரித்தியாகித்து ஆஸ்திகமதத்தே சிரத்தை செய்க. ஆன்மாச் சத்துவரூப தர்மமற்றதாதலின் சத்சப்தத்தானும் கூறவொண்ணாதாம். ஆன்மாச் சர்வ ஜகத்தின் வியவகாரத்தையும் சித்தஞ்செய்யுமாதலின் அசத் சப்தத்தானும் கூறவொண்ணா தாம். ஆயினும், ஆன்மாவின்றரிசனத்தே சாஸ்திரவேத்தாகள் இம்முறையைக் கூறினார்கள்: - அதிகாரி முதலில் ஆன்மாவைச் சகத்தின் காரணத்தன்மைரூப சத்வரூபத்தாறகாண்க. பின்னர்த் தத்துவபாவரூப சுத்தஸ்வரூபத்தாற்காண்க. இவ்வாறு காணும் அதிகாரியின் அந்தக்கரணத்தே அஸ்திரூப ஆன்மாவின் தத்துவ பாவரூப சுத்தஸ்வரூப ஆவிர்பபாவமாம். நிரதிசயப் பிரீதிக்கு விடயமாதலின், பரமாநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே அஸ்திரூபத்தன்மையேயுளது. நாஸ்திரூபத் தன்மை ஒருகாலுமின்றாமாதலின் ஆன்மாவின் கண்ணே இருக்கும் அஸ்திரூபத்

தன்மை தத்துவபாவத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அது அதுவேயாம். நாஸ்திரூபத் தன்மையையும் சித்தஞ்செய்யும் ஆன்மாவை நாஸ்தி ரூபமாய்க்கூறல் சம்பவியாதாம். இச்சம்பூரண திருசியப்பிரபஞ்சம் ஜடரூபமாமாதலின் அதற்குத் தானாய்ச் சித்தித்தலசம்பவியாதாம்; மற்றோ, திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவின் அனுக்கிரகத்தானே ஜடப்பிரபஞ்சசித்தியாம். இங்ஙன் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்குஞ் சத்தையைக்கொடுக்கும் அஸ்திரூப ஆன்மாக்கௌண அஸ்திரூபத் தன்மையானே சித்தமாகாது; மற்றோ, அதுவே முக்கிய அஸ்திரூபமாம். அதை யங்கீகரித்தே அனான்மப்பொருள் அஸ்திரூபமாய்ப் பிரதீதியாம். வெல்லத்தின் மதுரத்தன்மையை அங்கீகரித்தே கடலை முதலியவை மதுரமாவதே போலும்; ஈண்டுயாவனுக்கு எங்ஙனுண்மை வடிவமாமோ அவனை அங்ஙனுண்மை வடிவமாய் யாவன் காண்பனோ கூறுவனோ அவன்மீது அவன் சந்தோஷமுறுவன். மகாராஜாவை யரவன் மகாராஜரூபமாய்க்காண்பனோ கூறுவனோ அவன் மீது அவாபிரசன்னராவர்; இன்பத்தை இயற்றுவர். அது போல், அஸ்திரூப ஆன்மாவை அவ்வடிவாயேகண்டு கூறுபவன் மீது ஆன்மாப் பிரசன்னமாம், மோக்ஷரூப நித்திய சுகத்தை அடைவிக்கும் மகாராஜாவை அவ்வுருவமாய்ப் பாராது கூறாது தாசரூபமாய்ப்பார்த்துக் கூறும் மூடன் மீது மகாராஜாப்பிரசன்னராகாமற் குரோதமுடையவராய்த் துக்கத்தையே அடைவிப்பா. அது போல், அஸ்திரூப ஆன்மாவை அவ்வுருவமாய்ப் பாராதுகூறாது நாஸ்திரூபமாய்ப் பார்த்துக்கூறும் மூடன்மீது ஆன்மாப்பிரசன்னமாகாமல் அவ்விபரீததரிசிக்கு ஜனனமரணாதி துக்கத்தையே அடைவிக்கும். ஆகையால், சுகத்தையடைய இச்சித்த அதிகாரி ஆன்மாவை அஸ்திரூபமாயே அறிக, அஸ்திரூப மாயே கூறுக. அதிகாரிகட்குச் சாஸ்திரவேத்தாக்கள் முதலில் ஆன்மாவின் அஸ்திரூப உபதேசத்தைச் செய்து பின்னர், ஆன்மாவின் தத்துவபாவத்தை உபதேசிப்பாதலின், தத்வபாவரூபமாய்க்கண்ட ஆன்மா அதிகாரிகள் மீது அவசியம் பிரசன்னமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தத்வபாவரூபத்தால் ஆன்மாவைத் தரிசிப்பின் அதிகாரி எப்பலத்தை அடைவன்?

சமாதானம்: - ஹே நசிகேதா! ஜீவனுடைய இருதயத்தேயிருக்கும் எல்லாக் காமமும் நீங்குங்கால் ஜீவன்'அமிருதபாவத்தை அடைவன், இத்தேகத்தே பிரஹ்மரூப நித்தியசுகத்தை அனுபவிப்பன்; இதுவே தத்துவ தரிசனபலமாம். இப்போது இப்பொருளே வெளிப்படையாய் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே நசிகேதா! ஜீவர்களின் இருதயத்தேயிருக்கும் இவ்வுலக விஷயஜன்னியசுகராகமும், சுவர்க்கா தி லோகங்களின் விஷயஜன்னிய சுகராகமும் காமமெனப்படும்; அக்காமத்தைத் தத்வபாவத்தாற்கண்ட ஆன்மாத் தனது சௌந்தரியத்தால் நாசஞ்செய்யும்; ரூபயௌவன அவஸ்தையோடு கூடிய காமினி தனது சௌந்தரியத்தால் காமிக்கு அன்னிய ஸ்திரீயின்கண்ணேயிருக்கு மிராகத்தை நாசஞ்செய்வதேபோலும், அக்கினியால் தபிக்கும் சுகந்தமுடைய கோவின் நவீன நெய் தனது சௌந்தரியத் தால் புருடனுக்குத் தைலத்தின்கண்ணேயிருக்கும் இராகத்தை நாசஞ் செய்வதே போலும், தத்துவபாவரூபத்தாற்கண்ட ஆநந்தஸ்வரூப ஸ்வயஞ்சோதி ஆன்மாவும் தனது சௌந்தரியத்தால் ஜீவர்கட்கு விஷயசுகத்தின் கண்ணேயிருக்கும் இராகத்தை

விரைவாகவே நாசஞ்செய்யும்; ஜீவர்கட்கு விஷயஜன்னியசுகத்தேயுள்ள காமமே மரணமாம்; அதை அங்கீகரித்தே ஜீவன சாஸ்திரத்தே மர்த்யனெப்பட்டுளான், காமநீங்கவே மர்த்தியபாவத்தை அடையான்; மற்றோ, ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணே அவன் அமரபாவத்தையடைவன். சாஸ்திரதாற்பரியத்தை யுணர்ந்த விதவான் இத்தூல சரீரநாசத்தை மரணமென்னான்; மற்றோ, சர்வதுக்கங்களை அடைவிக்கும் காமத்தையே மரணமென்பன். காமரூபமரணம நீங்கிய பின்னர் அமரபாவத்தையடைந்த அவன் சர்வதுக்கமுமற்ற ஜீவனத்தை ஏனடை யான்? மற்றோ, அவசியமடைவன். ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்த அதிகாரி ஏன் பிரஹ்மரூபடாகான்? மற்றோ, அவசியமாவன். அந்தப் பிரஹ்மம் சர்வதுக்கமும் அற்றதாதலின் அதனோடு அபேதபாவத்தை அடைந்த ஜீவான்மாவும் சர்வதுக்க முமற்றதாம். இஜ்ஜீவிதகாலததே ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமே பிரஹ்மப்பிராப்தியாம். அன்னிய வஸ்து ஞானத்தால் அன்னிய வஸ்துவின் பிராப்தியுண்டாகாதாதலின், இவ்வான்மாப் பிரஹ்மத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, பிரஹ்மரூபமேயாம். அது ஆன்மாவினும் பின்னமாமாயின் ஏகமே வாத்விதீயம் என்னும் சுருதியின் கண்ணே பிரஹ்மத்தின் அத்விதீயத்தன்மை கூறியிருத்தல் அசங்கதமாம்; ஆதலினது ஆன்மரூபமேயாம். பாவ அபாவமற்றதும் சர்வபேத மற்றதுமாய் இச்சுயஞ்சோதி ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவை அதிகாரி இத்தேகத்தே சாக்ஷாத்கரிப்பனாயின் அவனுக்கு அத்விதீயப் பிரஹ்மம் அடைவுறாதென யாவன் கூறவல்லன்? எவ்வாஸ்திகனும் வல்லனாகானாதலின் இது துணியப்பெறும்: - அதிகாரிக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால் சர்வகாமங்களின் நிவிருத்தியாங்கால் அதிகாரி இத்தேகத்தே பிரஹ்மரூப ஆன்மாவையடைந்து சர்வ துக்கமற்ற அமிர்தபாவத்தை அடைவன். யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன் என்றும் ஆன்மஞானத்தை அடைந்தவனுக்குச் சம்பூரண சம்சயமும் விபரியயமும் நீங்குமாதலின் அதிகாரி ஆன்மஞானத்தை அவசியம் சம்பாதிக்குக. இப்போது அக்குதர்க்கரூப சம்சயவிபரியயம் நிரூபிக்கப்படும்: - பிரஹ்மமென்பதேயின்றாம்; ஏனெனின் ஒரு பிரஹ்மம் சத்தியமாயின் எனக்குப் பிரத்தியாமன்றோ ஆனாலது பிரதீதியாவதின்றாமாதலின் அஃதின்றாம்; அல்லது, அது பிரசித்தமாகுமாயினும் சர்வதர்மமுமற்ற நிர்க்குணப் பிரஹ்மரூபம் கர்த்தா போக்தாவா யான் எவ்வாறாவே ன்? மற்றோ, யான் பிரஹ்மரூப மல்லேனெனன் முதலிய அநேகவகைச் சம்சய விபரியயங்கள் இருதயத்தேயுண்டாம். குருசாஸ்திரானுக்கிரகத்தால் எக்கணத்தே அதிகாரிக்குச் சம்சய விபரியய ரூப இருதயக்கிரந்திகள் நாசத்தையடையுமோ அக்கணத்தே அவன் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னான்மவடிவமாய் அடைவன். சூரியோதயகணத்தே, அந்தகார நீக்கமாவதேபோலும். அதிகாரி குருசாஸ்திர உபதேசத்தானும் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தையே அறிதல் தகுதியாம், இதனினும் மேலா யொருபொருளுமறியத்தக்க தின்றாம். இவ்வாறாசாய்ந்து ஆன்ம சாக்ஷாத் காரத்தை அடையாதவனுக்கு இருவகைக்கதி சாஸ்திரத்தின் கண்ணே கூறப்பட்டிருக் கின்றது. ஒன்றோ, உபாசனையாற் பிரஹ்மலோகப் பிராப்தியாம், மற்றொன்றோ கருமங்களாற் சுவர்க்காதிலோகங்களின் பிராப்தியாம், இவ்விருகதியும் எந்நாடிகளின் வாயிலாய் ஆமோ அவற்றை நீ கேள், இவ்விருதயரூப மூலத்தினின்றும் 101 - பிரதான நாடிகள் கிளம்பும். அவ்வியாவற்றுள்ளும் ஒரு சுழும்நையெனப் பெயரிய நாடி மூர்த்தவாயிலைப் பேகித்துச் சூரியமண்டலவாயிலாய்ப்

பிரஹ்மலோகபரியந்தம பிராப்தமாம். இதனானே அந்நாடி அவ்வுலகவாயிலாம், அதன் வாயிலாய் ஜீவன் பிரஹ்மலோகத்தை அடைவன் அதனைவிடுத்து வேறுள்ள 100 - நாடிகள் வாயிலாய்சசரீரத்தினின்றும் வெளியேகிளம்பிய ஜீவான்மாத்தனது புண்ணியபாவானுசாரமாய் நானாவகைக் கீழ்மேல சரீரங்களையடையும், தருமரா ஜாவாய் என் வயததை அடையுமாதலின் அதிகாரி இப்பிறப்பில் ஆன்ம சாக்ஷாத் காரத்தை அவசியம் சம்பாதிக்க வேண்டும். இப்போது சம்பூர்ணகடவல்லி உபநிஷத்தால் நிரூபித்தபொருள் சுருக்கமாய் நிரூபிக்கப்பெறும்: - ஹே நசிகேதா! அந்தக்கரணரூப உபாதிசம்பந்தத்தால் அங்குஷ்டமாத்திர பரிமாணமுடைய ஆன்மா அவித்தை வடிவ உட்சட்டையாலும், சூக்ஷுமசரீரரூப வெளிச்சட்டையாலும் மறைபட்ட சர்வ ஜீவர்களின் இருதயத்தே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அச்சூட்சுமசரீரம் அநேக பிரகாரத்துக்கங்களின் காரணமாம; அதன்கண்ணே யிருக்கும் சித்தம் இரும்புச்சங்கிலியேபோலப் பந்தன காரணமாம். இத்தகைய சூக்ஷு மசரீரத்தினின்றும் அவித்தையினின்றும் அதிகாரி ஆன்மாவை விவேகத்தோடு கூடிய தூயமனத்தாற பின்னஞ்செய்க பாலகன் முஞ்ஜரூப்பாகிய துவக்கினின்றும் இஷீகைவடிவமத்திய திருணத்தைப் பேதிப்பதேபோல் அவித்தை சூக்ஷுமசரீராதி என்னும் சர்வஜட வுபாதிகளினின்றும் விசாரித்துப் பேதித்த ஆன்மா உபாதியாலாக் கப்பெற்ற பரிசசின்னபாவத்தைப் பரித்தியாகித்துத் தனது பரிபூரண ஸ்வரூபத்தை யடையும், அந்தக்கரணாதி யுபாதிகளோடு கூடிய ஜீவான்மா மரணத்தின்பின்னர் எனது பாசங்களாற் கட்டுப்படுவதேபோல் அந்தக் கரணாதி யுபாதிகளினின்றும் நீங்கிய தூய ஆன்மாக் கட்டுப்படாது. இவ்வாறு தூல, சூக்ஷும, காரண மூன்று பாதிகளற்ற, ஜன்மமரணாதி சர்வ விகாரங்களற்ற சுயஞ் சோதிரூப பரமான்மா வையே நீ நினதான்மவடிவமாய் நிச்சயஞ்செய்தி; இச்சீவப் பிரஹ்ம அபேதமே சர்வ வேதாந்த சாஸ்திர சித்தாந்தமாம்.

ஸ்ரீகுரு கூறல்: - ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு எமராஜா நசிகேதாவிற்குச் சாதனங்களோடு கூடிய சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்து மௌனத்தையுற்றனர், நசிகேதாவும் அந்தப் பிரஹ்மவித்தையைக்கேட்டுச் சந்தோஷ முற்றனர். பிரஹ்மவித்தையின் சிரவண மனன நிதித்தியாசனத்தால் ஆன்ம சாக்ஷா த்காரத்தை அடைந்த அவர் கிருத கிருத்தியத்தன்மையை அடைந்தனர். எமராஜா வின் உபதேசத்தால் சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையையடைந்து நசிகேதாவானவர் ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணே அத்விதீயப் பரப்பிரஹ்மத்தை அடைந்தனர். அது சுயஞ்சோதிரூபமாம், பரமாநந்தவடிவமாம், சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மவடிவமாம், இத்தகைய அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தைத் தம்மான்மவடிவமாயுணர்ந்து சம்பூரண துக்க சோகங்களற்றனர் ஜன்மமரணமற்றனர். பிராரப்தகருமம் போகமின்றி நாசமாகாதாத லின் அந்நுகர்வினையாற் காக்கப்பட்ட விக்ஷேபரூப அவித்யாலேசம பிராரப்தகரும போகாநந்தரம் நிவிருத்தமானபோது விதேகமுத்தியை நசிகேதா அடைந்தனர். ஹே குழந்தாய்! நசிகேதா ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தையடைந்து ஜீவன் முக்தியையும் விதேகமுக்தியையும் அடைந்ததேபோல் இப்போதுள்ளோரும் ஆன்மசாக்ஷாத் காரத்தையடையின் அவ்விரண்டையுமடைவராதலின் அதிகாரி அவசியமாய் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தைச் சம்பாதிக்குக. ஹே மைந்த! யாம் கூறிய எமராஜ நசிகேதாவின் ஆக்கியானத்தை முன்னர்க் கடரெனப் பெயரிய இருவி மூவருணத்திய

அதிகாரிகட்குக் கூறினர். ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தைப் போதிப்பிக்கும் இப்பிரஹ்ம வித்தையை முன்னர் நசிகேதாதி மகான்கள் எமராஜாதி தேவதைகளினின்றும் அடைந்தனராதலின் இது அத்தியந்தந் துர்லபமாம். இதனானே பிரஹ்மவித்தையை க்கூறும் குருவையும் சிரவணிக்கும் சீடனையும் எமராஜாமுன்னர் ஆச்சரியரூப மாய்க் கூறினர். இத்தகைய துர்லபமாகிய பிரஹ்மவித்தையினுபதேசகாலத்தே பிரஹ்மவித்தையின் வக்தாவாய் குருவிற்கும சுரோதாவாய் சீடனுக்கும் அல்லது இருவருக்குமிந்திராதி தேவதைகள் நானாவகை விக்கினங்கள் செய்வர். என்னுமிது முன்னர் நான்காவதத்தியாயத்தே ததயங் இருஷி இந்திரசம்வாதத்தே விஸ்தாரமாய் நினக்குக் கூறினேம். பிரஹ்மவித்தையின் கண்ணே குசலமிலலாத குருவின் சீடனுக்கே பிரஹ்மவித்தைப் பிராப்தியின் கண்ணே தேவதை விக்கினஞ் செய்யும், பிரஹ்மவித்தியா சம்பிரதாயத்தின்கண்ணே குசலமாய் குருவின் சீடனுக்கு விக்கினஞ் செய்யாது. ஆகையால், அதிகாரியானவன் பிரஹ்மவித்தையின் சம்பிரதாயத்தை அறியா நின்ற குசலகுருவினிடத்திருந்தே பிரஹ்மவித்தையின் சிரவணஞ்செய்க. பிரஹ்மவித்தையின் அடைவின்கண்ணே தேவதையால் விக்கி னஞ்செய்யப்பட்ட புருடனுடைய புத்திபூர்வ பாவகருமயோகத்தால் விபரீதமாய் விடும்; அதனாலவன் தனது குருவோடு துவேஷம் செய்வன். அதனால் அவன் அநேக வகை நரகங்களையடைவன். சீடனானவன் பிரஹ்மவேத்தாவிற்குச் சரீரமன வாணியாற் சேவை செய்யின் அவனுக்குக் குருவின் கிருபையால் விரைவாகவே ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியாம் தேவதைகளைச் சேவிப்பனாயின் அதிகாரிக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தின் நிஷ்டைவடிவப் பலப்பிராபதியாம். இவ்வாறு குருவின் சேவையாலும் தேவதைகளின் சேவையாலும் சர்வ விக்கினங்களும் அற்றவனாய்ப் பலசகிதப் பிரஹ்மவித்தையை அடைவன். ஸ்வப்பிரகாச ஆன்மவடிவ மோக்ஷ ரூபப் பலப்பிராப்தி தேவதைகளின் அனுக்கிரக அதீனம் எனயாம் நினைக்கின்றே மாதலின் அத்தேவதைகள் மகிழ்வுற்றபொருட்டு முமுக்ஷுக்கள் சாந்தி மந்திரங்களின் பாடத்தை அவசியஞ் செய்க. எனக் கடரெனப் பெயரிய இருஷி தமது சீடர் பொருட்டுக் கூறினர். ஹே குழந்தாய்! அவ்விருடி தமது சீடருக்குப் பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசித்து விக்கின நீக்கப் பொருட்டுச் சாந்தி மந்திரபாடஞ்செய்ய உபதேசஞ்செய்ததேபோலத் தித்திரியெனப் பெயரிய இருஷியும் நானாவகை ஆக்கியானத்தோடு கூடிய இப் பிரஹ்மவித்தையைத் தமது சீடர்பொருட்டுபதேசித்து விக்கின நிவிருத்தியின் பொருட்டுச் சாந்தி மந்திரப்பாடஞ்செய்ய வுபதேசித்தனர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

சுபம்.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

முன்னர் ஒன்பதாவதத்தியாயத்தே யஜுர்வேத்ததின் கடவல்லியுயநிடதர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது இப்போது பத்தாவதத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீயக உபநிடதர்த்தம் நிரூபிக்கப்படும். ஒன்பதாவதத்தியாயத்தே யம நசிகேதாவின் அற்புத ஆக்கியானத்தைச் சிரவணித்துச் சீடன் மிகவும் மகிழ்வுற்று, மீண்டும் தனது குருவிடத்கே இவ்வகை வினாவினன்: - ஹே பகவன்! முதலத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்கு வேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷதர்த்தத்தை நிரூபிக்கும் பொருட்டுச் சனகாதி இருஷிகட்கும் வாமதேவாதி சாத்விகீப் பிரஜை கட்குமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். இரண்டாவது மூன்றாவது அத்தியாயங்களில் தாங்கள் அவ்விருக்கு வேதத்தின் கௌஷீதகி உபநிஷதர்த்தத்தை நிரூபிக்கும்பொருட்டு இந்திரப்பிரதர்த்தன சம்வாதத்தானும், அஜாதசத்துரு பாலாகி சம்வாததகானும் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள நான்காவது முதல் நான்கத்தியாயங்களில் தாங்கள் யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்ய உபநிடத அர்த்தத்தை நிரூபிக்கும்பொருட்டு, இரண்டு புருடவம்சத்தினும் ஒரு ஸ்திரீவம்சதகினும் உள்ள இருஷிகளின் பரஸ்பர பேதத்தையும் அபேதத்தையும், சூக்ஷுமதரிசி இருஷி அசவிநீ குமாரர்கட்குக் குகிய விருத்தாந்தங் கூறியதையும், தத்யங் அதர்வண இருஷி இந்திர அசுவிநீ குமாரர்கட்கு உபதேசித்த பிரஹ்ம வித்தையையும், அசுவிநீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தலால் இந்திரர் அவ்விருடியின் மத்தகச்சேதஞ்செய்த விருத்தாந்தத்தையும், ஜனகராஜா வின் யாகத்தே யாஞ்ஞற்கியருக்கும் ஆசுவலாதி அநேகப் பிராஹ்மணர்கட்கும் உற்ற சம்வாதத்தானே நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் சாபத்தாற் சாகல்லியரின் மிருத்தியுவையும், சர்வப் பிராஹ்மணர்களினின்றும யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் வெற்றியையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவருக்கும் ஜனகரா ஜாவிற்கு முண்டாய் இருமுறைச் சம்வாதத்தால் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தை யையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவருக்கும் மைத்திரேயிக்குமுண்டாய் சம்வாத வாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் சந்நியாச ஆசிமத்தையும் கூறினீர்கள். எட்டாவதத்தியாயத்தே தாங்கள் அந்த யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிஷதர்த்தத்தை நிரூபிப்பான் பிரஹ்மவேத்தாப் பிராஹ்மணர்களின் சம்வாதவாயிலாயும், சுவேதாசுவதர சந்நியாசிகளின் சம்வாத வாயிலாயும் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், ஜகத்காரணத்தையும் கூறினீர் கள். ஒன்பதாவதத்தியாயத்தே தாங்கள் அந்த யஜுர்வேதத்தின் கடவல்லி யுபநிடத ர்த்தத்தை நிரூபிப்பான் யமராஜா நசிகேதாவின் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! அவ்வத்தியாய ஈற்றில் பிரஹ்ம

வித்யாப் பிராப்தியின் கண்ணே இந்திராதி தேவதைகள் அநேகவகை விக்கினங்களைச் செய்வர்; அதன் நீக்கப்பொருட்டு அதிகாரியாய் சீடன் சாந்தி மந்திரத்தை அவசியம் படிக்குக எனக் கடர் என்பவர் தமது சீடருக்குக் கூறியது போலவே தித்திரி இருஷியும் தமது சீடருக்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்து அவ்விக்கினங்களின் நீக்கப்பொருட்டுச் சாந்திமந்திர பாடஞ்செய்ய உபதேசித்தனர் எனத் தாங்கள் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! முதலாவது அத்தியாயமுதல் ஒன்பதாவதுவரை ஐதரேயர், கௌஷீதகி, ஆதித்தியர், தத்யங்ஙதர்வணர், யாஞ்ஞவற்கியர், சுவேதாசுவதார், கடர் என்னும் எழுவரும் தத்தஞ் சீடருக்குக் கூறிய பிரஹ்மவித்தையாவும் தங்கள் வாயிலாய்ச் சிரவணித்தேன்; ஆனால், தித்திரியெனப் பெயரிய இருடி தமது சீடருக் குபதேசித்த பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்க ஆவலாயிருக்கின்றது. தாங்கள் கிருபை கூர்ந்து அதனை என்பொருட்டுக் கூறவேண்டும். ஹே பகவன்! தித்திரி இருஷி. நானாவகை ஆக்கியானத்தோடு கூடிய பிரஹ்மவித்தையைத் தமது சீடர்பொருட்டுக் கூறினர் எனத் தாங்களத்தியாய் ஈற்றிற் கூறினீர்களன்றா? அவ்வசனத்தால் எனக்குத்தித்திரி இருஷி கூறிய பிரஹ்மவித்தையின் கண் அத்தியந்த விசித்திர ஆக்கியானமிருக்கும் போல் தோற்றுகின்றதாதலின் அதன் சிரவணத்தே அத்தியந்தர் தீவிர இச்சையிருக்கின்றது. தங்கட் கென் பேரிற் கிருபையிருக்குமாயின் அதனை யெனக் குப்தேசித்தருளல் வேண்டும். இவ்வாறு சீடனால் வினவப்பட்ட ஆசிரியர் சீடன் மீதுமிகமகிழ்வுற்றுத் தித்திரிஇருஷி தமது சீடருக்கு உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தை யாவற்றையுஞ் சீடனுக்குக் கூறத்தொடங்கினர். அது வனத்திற் படிக்க யோக்கியமாய் யஜுர்வேதப் பிராஹ்மண பாகத்தைத் தன்னிடத்துள்ளது, கேட்பவரின் செவியையும் மனத்தையும் கவர்வதாம். இப்போது அது நிரூபிக்கப் படும்.

ஸ்ரீ குருகூறல்: - ஹே குழந்தாய்! தித்திரி இருஷி தமது சீடருக் குபதேசித்த சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை யாமுனக்குக் கூறுகின்றேம் நீ சாவதானனாய்க் கேட்டி. ஹே மைந்த! ஒருகாலத்தே சுமேருபர்வதத்தின் மீது சர்வ இருஷிகளின் சமாஜம் ஒருங்கு கூடிற்று, ஆங்கு அவர்பரஸ்பரம். இவ்வகைச் சங்கேதத்தைச் செய்தனர்: "இன்ன தினத்தே இச்சமாஜத்தே எவ்விருடி வாராதிருக்கின்றனரோ அவர்க்குப் பிரஹ்மஹத்தி யுண்டாகுக" என்னும் சங்கேதத்தை வைசம்பாயனர் பங்கஞ்செய்தமையின் அவர்க்குப் பிரஹ்மஹத்தி யுண்டாயது; அதை நீக்கும் பொருட்டு அவர் தமது யாஜ்ஞவற்கியாதி சீடரைப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யும் பொருட்டு ஆணை தந்தனர்; குருமொழி கேட்ட யாஞ்ஞவற்கியர் ஆசிரியரைநோக்கி இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே பகவன்! தாங்கள் விருத்த அவஸ்தையோடு கூடியிருத்தலின் தங்களாலது செய்யமுடியாது; என்னை யொழிந்த மற்றையர் பாலகராதலின் அதன் கண்ணே யவர்க்கும் சமர்த்தில்லை'; மற்றோ, யானே அதைச் செய்கின்றேன் என்ற யாஞ்ஞவற்கியரின் மொழியைக் கேட்டு அசிரியர் அத்தியுத்தம் குரோதமுடையவராய் இவ்வாறு கூறத்தொடங்கினார்: - ஹே யாஞ்ஞவற்கிய! நீ சர்வப் பிராஹ்மணர்களையும் நிந்திப்பவனாதலின் யான் கொடுத்த வித்தை முழுவதையும் நீ விரைவாகவே பரித்தியாகஞ்செய்தி, செய்யா தொழியின் சபித்துச் சாம்பராக்குவேன். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு அவர் கூறவே, அஷ்டாங்க யோகத்தையுணர்ந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் பானஞ்செய்த நீரை யானை வெளியே யெடுப்பதேபோலச்

சர்வவித்தையையும் பரித்தியாகித்தனர். இவ்வாறு குரு வசனப்படி அம்முனிவர் யஜுர் வேத மந்திரங்களைப் பரித்தியாகஞ் செய்தபோது அபிமானி தேவதாரூபமாய்ச் சூரியனைப் போலப் பிரகாசமானமாய் யஜுர் வேத மந்திரங்கள் பூமியின் கண்ணே பின்னபின்னமாய்த் திதமாயின. யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் வாந்தியாற் பூமியின் கண்ணே பரித்தியாகித்த யஜுர் வேதமந்திரங்கள் ஒளிர்வதைக்கண்டு மற்றைய சீடர்யாவரும் ஆச்சரியத்தையடைந்தனர். அவர்கள் ஆச்சரியமுற்றதைக்கண்ட வைசம்பாயனர் அவர்கட் கிவ்வாறு கூறினர்: - ஹே குழந்தைகளே! யாஞ்ஞுவற் கியன் சாஸ்திரப்பிரமாணப்படி யஜுர் வேத மந்திரத்தை அத்தியயனஞ் செய்தமை யினானே அது சூரியனைப்போல ஒளிர்கின்றது. அது பிராஹ்மணர்களாகிய நமக்கு அக்ஷயதனமாகும். அது பூவுலகைப் பரித்தியாகித்துப் பிரஹ்மாவின் சபையை அடையாதபடி நீவிர் யாவரும் விரைவிற் கவர்மின், அதை யாஞ்ஞுவற்கியன் அன்னம் போல் வாந்தி செய்தலின், யாமெங்ஙனங் கவர்தல் என வெண்ணித் தாமதஞ் செய்யாதீர்கள்; ஏனெனின், மனுடசரீரத்தால் வமனஞ் செய்த வஸ்துவைப் பக்ஷணஞ் செய்தல் தகுதியான்றாயினும் வேறு சரீரத்தால் பக்ஷணஞ் செய்யலா மாதலின் நீவிர் யாவரும் தித்திரிப் புள்வடிவத்தையெடுத்து விரைவிலேயே மந்திரங்களைக் கவருங்கள். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு அவ்வாசிரியர் தமது சீடரை நோக்கிக் கூறியவுடன் அவர் யாவரும் தித்திரிப் புள்வடிவமாய் விரைவாகவே அவற்றைக் கவர்ந்தனர்; தித்திரிப்பு பசியாற் பீடிதமாயின் பூமியின் கண்ணேயும் ஆகாயத்தின் கண்ணேயு மிருக்கும் பதங்காதி துச்சஜந்துக்களைப் பக்ஷணஞ் செய்வதே போலப் பூமியின் கண்ணும் ஆகாயத்தின் கண்ணுமிருந்த யஜுர்வேத மந்திரங்கள் யாவற்றையும் கவர்ந்தனர். அதனானே வேதக்தே அம்மறையவர் தித்திரியெனப் பட்டுளார். அவர் சீடர்க்குக் கூறிய பிரஹ்மவித்தையை வேதவேததாக்கள் தைத்திரீயக உபநிஷத்தென்பர். யாஞ்ஞுவற்கியர் வமனஞ்செய்த யஜுர்வேத மந்திரங்களை மறையவர் தித்திரிப்புள்வடிவமாய்ப் பக்ஷணஞ் செய்த மையின் அம்மந்திரங்கட்குக் கிருஷ்ணயஜுஷ் என்னும் நாமமுண்டாயது. ஹே குழந்தாய்! அம்மந்திரங்களுள்ளும் வனத்தேயிருந்து படிக்கத்தகுதியாய் மந்திரங்களிற் கூறியுள்ள பிரஹ்மவித்தையை நீ சாவதானமாய்க் கேட்டி. அவ்வுபநி ஷத்தின்கண்ணே இரண்டு வல்லிகளிருக்கின்றன. ஒன்றோ ஆநந்தவல்லியாம், மற்றொன்றோ பிருகுவல்லியாம். முதல் வல்லியின் பொருளை முதலில் நிரூபிப்பாம்: - அவ்வல்லியின்கண்ணே முதலில் இச்சூத்திர ரூபவசனம் கூறப்பெற் றுளது. பிரஹ்மத்தையுணர்ந்தவன் பரமபதத்தையுறுவன் என்னும் வசனத்தே சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தை திதமாமாதலின் இவ்வசனத்தைச் சூத்திரரூபமென்பர். அற்ப அக்ஷரங்களால் அதிக அர்த்தத்தையுணர்த்தும் வசனம் சூத்திரமாம். இப்போது அச்சூத்திரரூப வசனத்தே சர்வார்த்த சூசகத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் விடயம், பிரயோஜனம்; அதிகாரி, சம்பந்தம் என்னும் நான்கு அனுபந்தங்க ளின் நிரூபணஞ்செய்வாம். எதன் ஞானத்தால் அதிகாரிக்குச் சாஸ்திரத்தின் கண்ணே பிரவிருத்தியாமோ அது அனுபந்தமாம். **"பிரஹ்மவிதாப்நோதிபரம்"** என்னுஞ் சூத்திரரூப வசனத்தேயிருக்கும் பிரஹ்மபதத்தால் தைத்திரீயக உபநிஷத்திற்கு விடயம் கூறப்பெற்றது. சாஸ்திரஜன்னியப் பிரமைஞானத்தால் நீங்க யோக்கியமாய் அஞ்ஞானத்தால் யாது மறைபட்டதாமோ அது சாஸ்திரவிடயமாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தே தைத்திரீயக உபநிஷத்துருவ சாஸ்திரத்தால் ஜன்னியப் பிரமை வடிவ

ஞானத்தால் நிவிர்த்தியாகத் தகுதியாய் அஞ்ஞானத்தாற் பிரஹ்மம் ஆவிருதமாமாதலின் அது இதற்கு விடயமாம்; ஏனெனின், **"பிரஹ்மவிதாப் நோதிபரம்"** என்னும் வாக்கியத்தேயிருக்கும் பிரஹ்மசப்த சிரவணத்தால் சாமானிய ரூபமாய்ப் பிரஹ்மஞானமுண்டாயினும் அது ஜீவர்களின் ஆன்மரூபமா? அல்லது வேறா? சேதனரூபமா? அல்லது ஜடமா? இவைமுதலாக அநேகவகைச் சம்சயம் பிரஹ்மத்தின்கண்ணேயுண்டாம். அதன் நிவிருத்தி உத்தரவாக்கியங்களாலேயே யுண்டாமாதலின் அச்சூத்திரரூபவசனம் உத்தரவாக்கியத்தை அறியும் வேட்கையை அதிகாரிகட் குண்டுபண்ணும். ஹே குழந்தாய்! சாஸ்திரப்பிரயோஜன மிருவகையாம். ஒன்றோ கௌணப்பிரயோஜனமாம், மற்றொன்றோ முக்கியப் பிரயோஜனமாம். பிரஹ்மத்தை விடயம் செய்யும் அந்தக்கரணவிருத்தி ரூப ஞானம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் கௌணப்பிரயோஜனமாம. சம்பூரண அநர்த்த நிவிருத்திவாயிலாய்ப் பரப்பிரஹ்ம பாவப்பிராப்தி முக்கியப் பிரயோஜனமாம். ஹே குழந்தாய்! இரண்டு பிரயோஜனங்களின் பிராப்தியை இச்சித்தவனும், விவேக வைராக்கிய சமதமாதிஷட் சம்பத்தி முமுக்ஷுதை யென்னும் நான்கு சாதனங்களோடு கூடியவனும் ஆயவன் வேதாந்த சாஸ்திர அதிகாரியாவன். ஹே குமர! வேதாந்த சாஸ்திரசம்பந்தமோ யோக்கியத்தன்மையின் வயத்தால் அநேக வகையாம். அதிகாரிக்கும் வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கும் பரஸ்பரம் போத்திய போதகபாவ சம்பந்தமாம். அதிகாரியோ போத்தியமாம, வேதாந்தசாஸ்திரமோ போதகமாம், பிரஹ்மஞானத்திற்கும் வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கும் பரஸ்பரம் ஜன்னிய ஜனகபாவ சம்பந்தமாம். பிரஹ்மஞானமோ ஜன்னியமாம்; வேதாந்தசாஸ்திரமோ ஜனகமாம். பிரஹ்மத்திற்கும் வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கும் பரஸ்பரம் அபிவியங்கிய அபிவ்யஞ்சகபாவ சம்பந்தமாம். பிரஹ்மமோ அபிவியங்கியமாம், வேதாந்த சாஸ்திரம் அபிவியஞ்சகமாம். கடுக்காய், நெல்லிக்கனி முதலியவற்றின் பக்ஷணம் நீர்ன் மதுரரசத்தைத் தோற்றிவைக்குமாதலின் அப்பக்ஷணம் நீரின் மாதுரியத்தன்மைக் கபிவியஞ்சகமாம், மாதுரியத்தன்மை அபிவியங்கியமாம். அதுபோல், வேதாந்தசாஸ்திரமும் பூர்வ சித்தப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்விக்குமாதலின், அபிவியஞ்சகமாம்; பிரஹ்மம், அபிவியங்கியமாம். அஞ்ஞானத்திற்கும் வேதாந்தசாஸ்திரத்திற்கும் பரஸ்பரம்,நிவர்த்திய நிவர்த்தபாவசம்பந்தமாம். அஞ்ஞானமோ நிவர்த்தியமாம். அன்மஞானவாயிலாய் வேதாந்தசாஸ்திரம் நிவர்த்க்கமாம் ஹே குழந்தாய்! **"பிரஹ்மவிதாப்நோதிபரம்"** என்னும் வசனம் கேவலம் நான்கனுபந்தத்தைச் சூசிப்பித்துச் சூத்திரரூபமன்றாம்; மற்றோ, இவ்வுபநிடதத்தின் முடிவுவரை இதற்கே விஸ்தார வியாக்யானஞ் செய்யப்பட்டுளது; இதனானே இதற்குச் சூத்திரரூபத் தன்மை சம்பவிக்கும். இப்போதிவ்வசனத்தைச் சுருக்கமாக வியாக்கியானிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! இவ்வசனத்தேயிருக்கும் பிரஹ்மபதத்தாற் சுருதியின்கண்ணே தற்பதார்த்தரூபப் பரமான்மா கூறப்பெறும்; இலக்ஷணப் பிரமாணத்தானன்றி வஸ்து சித்தியுண்டாகாதாதலின் பிரஹ்மத்திற்கோர் இலக்கணம் கூறவேண்டும். அதுவும் ஸ்வரூப இலக்கணமெனவும் தடஸ்த இலக்கணமெனவும் இருவகைத்தாம். தனது இலக்ஷியபதார்த்தத்தினின்றும் அபின்னமாய் அதனை மற்றவற்றினின்றும் பின்னமா யறிவிக்கும் அசாதாரண தருமம் ஸ்வரூப இலக்கணமாம். தனதிலக்கியத்தே ஒருகாலிருப்பதாய் அதை மற்றவற்றினின்றும் பின்னமாயறிவிக்கும் அசாதாரண தருமம் தடஸ்த இலக்கணமாம். சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்னும்

சுருதிவசனம் பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப இலக்கணத்தைக் கூறும். எதன் சாக்ஷாத்கார த்தால் அதிகாரி மோக்ஷரூப பரமபதத்தை அடைவனோ அது சத்திய ஞான அநந்தஸ்வ ரூபமென்பதாம். இவ்வாக்கியத்தே சிலவேத வேத்தாக்களோ சாஸ்திர திருஷ்டியை அங்கீகரித்துச் சத்தியவடிவம் பிரஹ்மம், ஞானவடிவம் பிரஹ்மம், அந்நதவடிவம் பிரஹ்மம் என மூன்றிலக்கணத்தை பிரஹ்மத்திற்குடன்படுவர். சிலவேதவேத்தாககளோலோக திருஷ்டியை அங்கீகரித்துச் சத்தியஞான அநந்த ரூபம் பிரஹ்மம என ஒரேயிலக்கணத்தை, பிரஹ்மத்திற் குடன்பட்டுளார். இப்போது முதற்பக்ஷத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! இச்சுருதியின் கண்ணே சத்தியசபதத் திற்கு முக்காலத்தும் நாசமற்றயதார்த்த வஸ்துவேபொருளாம். நாசமற்ற நித்தியவஸ்து ஜடரூபமாகாதாம்; அது சைதன்யரூப ஞானவடிவமேயாமாதலின், சத்தியசப்தப்பொருள் ஞானசப்தப்பொருளினும் பின்னமன்றாம். இரஜ்ஜுவின் கண்ணே சர்ப்பதண்ட மாலாதிகள் கற்பிதமாவன போலச் சம்பூரணஜட திருசிய பதார்த்தம் சைதன்யஞானரூப திருஷ்டாவின்கண்ணே கற்பிதமாம். அவ்வெல்லா வுலக அதிஷ்டானமாகிய சைதன்யரூப ஞானத்தே பரிச்சின்னத்தன்மை சம்பவியா தாதலின் அஃதநந்தரூபமாம். இதனாலிது துணியப்பெறும்: - சத்தியஸ்வரூபம் பிரஹ்மம் என்னு மிலக்கணத்தேசத்தியசப்தத்தால் சத்தியஞான அநந்தரூப வஸ்து வின் போதமேயுண்டாமாதலின் இவ்விலக்ணத்திற்குச் சடபரிச்சின்னங்களிலதி வியாத்தியாகாததேபோல; ஞானவடிவம் பிரஹ்மம் என்று மிலக்கணத்தும் ஞானசப் தத்தால் ஞானசத்திய அநந்தரூபவஸ்துவின் போதமேயாமாதலின் இதற்கு அநித்திய பரிச்சின்ன பதார்த்தத்தே அதிவியாப்தியாகாதாம், அநந்தஸ்வரூபம் பிரஹ்மம் என்னு மிலக்கணத்தும் அநந்த சப்தத்தால் அநந்த சத்தியஞான ரூபவஸ்துவின் போதமேயாமாதலின் இதற்கும் அசத்திய ஜடபதார்த்தத்தே அதிவியாப்தியாகாதா மாதலின், சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்றும் பிரஹ்மத்திற்குப் பின்ன பின்ன இலக்கணங்களாம்.

கருத்திதுவாம்: - அதிவியாப்தி, அவ்வியாப்தி, அசம்பவம் என்னும் முத்தோஷ நீக்கப்பொருட்டே இலக்கணத்தே பதங்களின் நிவேசமாம்.. அத்தோட நீக்கம் ஒரேபதத்தாலாமாயின் அதன்கண்ணே வேறு பதிப்பிரவேசஞ் செய்தல் வியர்த்தமேயாமாதலின், சுருதிமொழிகொண்டு பிரஹ்மத்திற்கு மூன்றிலக்கணம் உடன்படலூசிதமாம். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு முதலிற் சத்தியசபதார்த்தம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே குழந்தாய்! யாது முக்காலத்தும் வேறு தன்மையை யடையாதோ அது சாத்தியமாம்; அச்சத்தப்பொருள் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே பொருத்துமன்றி வேறனான்ம பதார்த்தத்தே பொருந்தாதாம்; ஏனெனின், ஆன்மாவினும் வேறாய் அனான்ம பதார்த்தங்களியாவும் ஒருகாலத்தே அயற்றன்மையை அவசியமடையுமாதலின் அவ்வனான்மபதார்த்தத்தே சத்தியரூபத் தன்மை சம்பவியாதாம். சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மவடிவ ஆன்மாவை யழிக்கும் காரண மொன்றுமின்றாமாதலின், ஆன்மா அவிநாசியாம். அவ்வவிநாசி யான்மாவின் கண்ண சத்திய ரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். அல்லது, ஆன்மாவின் நாசத்தை அங்கீகரிக்கும் வாதியின்பால் இது கேட்க வேண்டும்: - அவ்வான்மாவின் நாசம் ஜீவர்களாலறியப்பெறாததா? பெற்றதா? பெறாததெனிற் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஒருவன் எனது தாய்மலடி எனக்கூறின் அது வியாகாததோஷமுடையதாமாறு;

அறியப்பெறாதது, ஆனாலிருக்கின்ற தென்னின் அதுவும் வியாகாததோஷமுடைய தேயாம். அல்லது, அறியப்பெறாததன்கண்ணே சத்திய ரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; மாறாக அதன்மாட்டசத்தியத் தன்மையே சம்பவிக்கும். வந்தியாபுத்திர நரசிருங்கா திகள் எச்சீவராலும் அறியப் பெறாதனவாமாதலின் அவை அசத்திய ரூபமாவன போல், ஒருவராலு மறியப் பெறாததாய் ஆன்மாவின் நாசமும் அசத்தியரூபமே யாமாதலின் முதற்பக்ஷம் சம்பவியாது. மறுபக்ஷத்தை யுடன்படின் அவன்பால் இது கேட்கவேண்டும்: - ஆன்ம நாசத்தையறிந்தது ஆன்மாவா? அனான்மாவா? அனான் மாவெனினது சம்பவியாது; ஏனெனின், அனான்மாக்கள் யாவும் ஜடங்களாம். அவற்றிற்குத் தமது பரஞான முண்டாகாதாதலின், ஜடத்தே ஞாதத்தன்மை லோக சாஸ்திர விருத்தமாம். என்னை, அவ்விருவருமசேதன ஆன்மாவின்கண்ணே ஞாதத்தன்மை யுடன்படுவரன்றி கடஜட பதார்த்தத்து மங்கீகரியார். முதற்பக்ஷத்தை யுடன்படின் அவன்பால் இது கேட்கவேண்டும்: - அவ்வான்மநாசத்தை விநஷ்ட ஆன்மா அறியுமா? அவிநஷ்ட ஆன்மா அறியுமா? முதலதை யுடன்படிற் சம்பவியாது; ஏனெனின், விநஷ்ட ஆன்மாத் தன்னாசத்தை யறிவதிற் சமர்த்தமா காது; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே அன்னியன் நாசத்தையே அன்னியனறிவன்; ஆனால், தன்னாசத்தை எவனுமறியான். இரண்டாவதெனினுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், ஆன்மாவிருக்கவே ஆன்மநாசஞ் சம்பவியாதன்றோ? பொருளுளதாகவே பொருளின் ஞானமுளதாமாதலின், ஆன்மநாச மிலதாகவே அதன் ஞானமும் சம்பவியாதாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! இருக்கும் பொருட்கே ஞானமாம் என்னும் நியமம் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அசத்தியப்பொருட்கும் ஞானம் உலகத்தே கண்டேம். சத்துருவின் மித்திரத்தன்மை அத்தியந்தம் அசத்தியமேனும் மயங்கியோர்க்கு அது தோற்றுவதேபோல, அசத்திய ஆன்மராசத்தின் ஞானம் ஆன்மாவிற்குச் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! அசத்திய ஆன்மநாசத்தை ஆன்மாவறியும் என நீயங்கீகரிக்கின் ஆன்மநாசம் மலடிசேய் முயற்கோட்டின் சமமாம்; அஃதெமக்கு முடன்பாடேயாம்.

கருத்திதுவாம்: - பொருளின் இன்மையின் இன்மையைப் போதனஞ் செய்யுந் தலத்தே பொருளே துணியப்பெறும். பூவிற் கடாபாவமில்லை என்புழிக்கடத்தினி ருப்பே துணியப்பெறுவதேபோல், ஆன்மாவின் நாசம் அசத்தியம் என வியம்புவ தானும், ஆன்மாவின் சத்திய ரூபத்தன்மையே துணியப்பெறும்; ஆன்மாவினுண்மை யோ எமக்கிஷ்டமேயாம். ஹே மைந்த! இவ்வாறிவ்வான்மா விநாசமற்றதாமாத லின், பிரியதமமாம்; பிரியதமமாதலின் பரமாநந்தவடிவமாம். இதனினும் வேறாய் புத்திராதி சுககாரணங்களும் அவற்றின் பிராப்தியா லுற்பன்னமாய் அந்தக்கரண பரிணாமரூப சுகமும் ஜீவர்கட்குப் பிரியமாயிருத்தல் தனதான்மாவின் பொருட்டே யாம். இயல்பாகவே அவற்றின்கண் பிரியரூபத்தன்மையின்றாம்.; இருக்குமாயின் பிரதிகூலமானபோதும் அவற்றிலது தோற்ற வேண்டும்; ஆனாலக்கா லொருவருக் கும் அவ்வாறு தோற்றுவதின்றாமாதலின், அவற்றில் இயல்பாயே பிரியரூபத்தன்

மையின்றாமென வறியலாம். தன்னான்மாவில் ஜீவர்கட்கிருக்கும் பிரியரூபத் தன்மை ஒன்றன் பொருட்டன்றாம்; மற்றோ, இயல்பானே இது பிரியதமரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மாவினும் வேறாய் ஒரு பொருளில் பிரியரூபத் தன்மை இராதாயின் இதன்கண் பிரியதம ரூபத்தன்மையும் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிரியம் பிரியதரமென்பவற்றைக் கருதியே பிரியதமரூபத்தன்மையாம்.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! உண்மையாய் ஆராய்ந்து பார்க்கினோ, எவ்வ னான்மப் பொருளிலும் அவ்விரண்டு மின்றாமாயினும் உலகர் திருஷ்டியைக் கொண்டு புத்திராதிகள் பிரியரூபமாம; அவற்றி னடைவாலுண்டாய் அந்தக்கரணபரி ணாமரூபசுகம் பிரியதரரூபமாம். அது யாதின் பொருட்டோ அவ்வான்மாப் பிரியதம ரூபமாமாதலின், விநாசமற்ற அது பரமாநந்தரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சத்தியம், ஞானம், அநந்தம, பிரஹ்மமென்னுஞ் சுருதியின்கண்ணே பிரஹ்மமே சத்தியஞான அனந்தரூபமெனக் கூறப்பெற்றுளது. தாங்களிப் போது நானவகை யுக்திகளால் ஆன்மாவின்கண்ணே சத் சித் ஆநந்தரூபத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்தீர்கள். அதனாற் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே அச்சுச்சிதாநந்தத் தன்மை எவ்வாறு சித்தமாம்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! வியாகரணரீதியாய் ஆன்ம சப்தார்த்தமும், பிரஹ்ம சப்தார்த்தமும் ஒரே வியாபக்சேதனமாம். இவ்வார்த்தையை முன்னர் நான்காவது அத்தியாயத்தே தத்யங்ஙதர்வண இந்திரசம்வாதத்தே யாம் நினக்கு விஸ்தாரமாய்க் கூறியுள்ளேமாதலின், இச்சுருதியின் கண்ணேயிருக்கும் பிரஹ்ம சப்தத்தால் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவே இலக்ஷியரூபமாய்க் கூறபபெற்றதாம். அது விநாசமற்றதாமாதலின், அதன் சத்தியாதியிலக்கணம் பிரஹ்மத்தினதேயாம்; பிரஹ்மத்தின் அவ்விலக்கணம் அதனதேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மவடிவமும், பிரஹ்மவடிவமும் ஆகிய சத்தி யாதி பதார்த்தங்களில் பிரஹ்மத்தின் இலக்ஷணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், பரஸ்பரம் பேதமுற்றவற்றிற்கே பரஸ்பரம் இலக்ஷியலக்ஷணபாவமாம்; பேதமின்றி அஃதுண்டாகாதாம்.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! அவ்விலக்கிய இலக்கணபாவம் தனது சித்தி யின் பொருட்டுக் கற்பிதபேதத்தை அபேக்ஷிக்கின்றதா? அல்லது, வாஸ்தவபேதத் தை அபேக்ஷிக்கின்றதா? முதலதை யுடன்படின் அதன்கண்ணே சித்தாந்த ஹானி யொன்றுமின்றாம்; ஏனெனின், இலக்கியத்தே இலக்கண கற்பிதபேதத்தை யாமுடன் பட்டேயிருக்கின்றோம். இரண்டாவதோ சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே யுள்ள இலக்ஷியபதார்த்தமும் இலக்ஷணபதார்த்தமும் அவற்றின் பரஸ்பரபேதமும் உண்மையாயின்றாம்; மற்றோ, ஜீவர்கள் தத்தமது புத்தியால் அப்பேதத்தைக் கற்பித்துளார். லோகப்பிரசிதத இலக்ஷியபதார்த்தத்தின்கண்ணும் தன்னிலக் கணத்தின் பேதம் கற்பிதமாய்ச் சித்தித்தபோது அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப இலக்ஷியத்

தின் கண்ணே சத்தியாதி இலக்கணங்களின் பேதம் கற்பிதமென்பதன்கண்ணே யாது கூற்றகுளது? இப்போது உலகப்பிரசித்த இலக்கிய பதார்த்தத்தே இலக்கணங்களின் பேதத்தை கற்பிதமென நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! கந்தகுணமுடையது பிருதிவியாம்; அல்லது, பிருதிவித்தன்மை ஜாதியையுடையது பிருதிவியாம் என இவை முதலாக அநேகவகை இலக்கணத்தைப் பிருதிவி முதலியவற்றிற்கு நையா யிகாதியர் அங்கீகரித்துளார். அவ்விரண்டிலக்கணங்களும் உண்மையாய்ப் பிருதிவி யினின்றும் வேறன்றாம்; ஏனெனின், வேறாயின், கோவிற்குங்குதிரைக்கும் உண்மை யாய்ப் பரஸ்பரம் பேதமாதலின், கோ குதிரையின் தருமமும், குதிரை கோவின் தருமமுமன்றாவதே போல், அவ்விலக்கணங்கட்கும் பிருதிவிக்கும் பரஸ்பாம் தாமதரிமிபாவமே சித்தமாகாதாம். பரஸ்பரம் தரும தருமிபாவ சம்பந்தமுடைய தற்கே பரஸ்பரம் இலக்ஷண இலக்ஷியபாவ சம்பந்தமாமாதலின், பிருதிவியாதிய இலக்கியத்தின் கண்ணே அவ்விலக்கணங்களின் பேதம் உண்மையாயின்றாம்; மற்றோ, நையாயிகாதியர் தமது புத்தியால் அப்பேதத்தைக் கற்பித்துளாரெனத் துணியப்பெறும். அல்லது, அவ்விலக்கண இலக்கியங்கள் உண்மையாய்ப் பின்னமா யிருப்பின் கடம் படத்தினு முண்மையாய்ப் பேதமுடையதாமாதலின், கடம் படத்தினும் வேறாகத் தோற்றுவதேபோலப் பிருதிவி முதலிய இலக்ஷிய பதார்த்தத்தினுங் கந்தகுணாதி இலக்ஷணமும் பின்னமாய்ப் பிரதீதியாதல் வேண்டும்; அவ்வாறாவதில்லையாமாதலின் அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் உண்மையாய்ப் பேதமின் றாம்; மற்றோ, அது கற்பிதமாம். கற்பித பேதத்தையுடன் பட்டு அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் இலக்ஷிய இலக்ஷணபாவஞ் சம்பவிப்பதேபோல் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே சத்தியாதி இலக்கணங்கட்குங் கற்பித்தபேத முடன்பட்டுச் சாஸ்திரவேத்தாக்கள் அவற்றிற்குப் பரஸ்பரம் இலக்ஷியலக்ஷணபாவங் கூறியுள்ளார். இப்போது அத்தருமங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே குழந்தாய்! அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே கற்பித பேதத்தை அங்கீகரித்துப் பிரஹ்மத்வரூப தருமமிருப்பதேபோல் ஆன்மரூபத் தன்மை, ஆநந்தரூபத்தன்மை, சத்தியரூபத்தன்மை, ஞானரூபத்தன்மை, அநந்த ரூபத்தன்மை என்னும் ஐந்துதருமங்களிருக்கும், இதனானே வேதவேத்தாக்கள் அதிஷ்டான ரூபசாக்ஷி ஆன்மாவிற்குச் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம், ஆன்மா, ஆநந்தம் என ஆறு நாமங்கள் கூறியிருக்கின்றனர். உண்மையாய்க் கந்தர்வ நகரமற்ற ஆகாசத்தே அது கற்பிதமாவதே போல், உண்மையாய் ஜகத்பாவமற்ற அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் இவ்வெல்லாவுலகுங் கற்பிதமாம். இது அவிவேகிகட்கு நித்தியரூபத்தாற் பிரசித்தமாம், முக்காலங்களோடு கூடியதாம், நாமரூபக்கிரியை வடிவமாம், சத்தசத்துருவமாம். நேத்திராதி ஜன்னியஞான விஷயங்கள் சத்தாம், அல்லாதன அசத்தாம். அக்கற்பித ஜகத்தின் அகிஷ்டானரூப ஆன்மாவையே அறிஞன் சத்தியாதி ஆறு நாமங்களாற கூறுவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாங்கள் ஆன்மாவிற்குச் சாத்தியாதி ஆறு நாமங்கள் கூறினீர்கள். அவை ஒரே ஆன்மாவின் ஆறிலக்கணங்களைக் கூறும்; சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்னும் சுருதியின் கண்ணே பிரஹ்மரூப ஆன்மாவிற்கு மூன்றே யிலக்கணங்கள் கூறப்பெற்றுள்ளனவாதலின் அச்சுருதி யோடு தாங்கள் கூறுவது விரோதமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அவ் வாறு நாமங்களும ஒரே சேதன ஆன்மாவைப் போதிப்பதாயினும் அவற்றுள்ளே பிரஹ்மம், ஆன்மா, ஆநந்தம் என்னும் மூன்று நாமங்களின் பொருளை லக்ஷியரூபமாயெண்ணிச் சத்தியம, ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்று நாமங்கள் முறையே ஆநந்த ஆன்மரூபப் பிரஹ்மத்திற்கு மூன்றிலக்கணங்களைக் கூறும்.

கருத்திதுவாம்: - சத்தியம் ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்னுஞ் சுருதியின் கண்ணே ஆன்மா ஆநந்தமென்னு மிரண்டு சப்தங்களும் கூறப்பெறவில்லை. கேவலம் பிரஹ்மசப்தமே கூறப்பெற்றதாமாதலின், ஆன்மா, ஆநந்தமென்னு மிரண்டு சப்தங்களின் பொருள் இலக்ஷியரூபப் பிரஹ்மத்தினுள்ளடக்கத்தால் சுருதி பிரஹ்மசப்தத்தைக் கூறியதாம். சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்று சப்தங்களால் கிரமமாய்ச் சுருதி இலக்ஷியரூபப் பிரஹ்மத்திற்கு மூன்றிலக்கணங் களைக் கூறியுள்ளது. ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு உபநிஷத்துருவ வேதாந்தசாஸ்திர சித்தாந்தரூபசாரத்தை அறியா நின்ற பிரஹ்ம வேத்தாக்கள் சாஸ்திர திருஷ்டியை அங்கீகரித்து அத்விதீயப் பிரஹ்மத்திற்கு சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூவகை யிலக்கணங்களை அங்கீகரித்தனர். இப்போது சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம என்னு மிச்சுருதியின்கண்ணேயிருக்கும் சத்தியம், ஞானம், அந்தமென் னும் மூன்று பதங்களுங்கூடி அத்விதீயப் பிரஹ்மத்திற்கு ஒரேயிலக்கணமாதலைக் கூறுவாம்.

கருத்திதுவாம்: - சத்தியம், பிரஹ்மம் என இத்துணையே பிரஹ்ம இலக்கணங் கூறின், நையாயிகர் சத்தாஜாதியுடைய திரவிய குண கரும மூன்றையும் சத்தியமென்பர், அவற்றிலிவ்விலக்கணத்திற் கதிவியாத்தியாம். அல்லது, பிரஹ்மத்திற்குப் பாரமார்த்திக சத்தையாம், ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்திற்கு வியாவகாரிக்சத்தையாம், சுக்தி ரஜதத்திற்கும் ஸ்வப்பன பதார்த்தங்கட்கும் பிராதிபா சிகசத்தையாம் என வுடன்படும் சில வேதாந்திகள் மதத்தையுடன் பட்டு வியாவகாரி கசத்தையையுடைய ஆகாசாதி பதார்த்தங்களில் இவ்விலக்கணத்திற் கதிலியாப்தியாம். ஞானரூபம் பிரஹ்மம் என இத்துணையே பிரஹ்மத்திற் கிலக்க ணமாயின், நையாயிகர் ஞானத்தை ஆன்மாவின் குணமென்பர். குணரூபஞானத்தே இவ்விலக்கணத்திற்கதி வியாப்தியாம். அல்லது, சித்தாந்தத்தே அந்தக்கரணவிருத்தி கட்கும் ஞானமெனப்பெயராம்; அதன் கண்ணே இவ்விலக்கணத்திற் கதிவியாப்தி யாம். அநந்தரூபம் பிரஹ்மம் என இத்துணையே பிரஹ்மத்திற் கிலக்கணமென்னின், நையாயிகர் கால பரிச்சேதமற்ற ஆகாசாதி நித்திய பதார்த்தங்களை அநந்தமென்பர்; அவற்றின் கண்ணே இவ்விலக்கணத்திற் கதிவியாப்தியாமாதலின், சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னு மூன்றன் கண்னும் ஒவ்வொருபதம் பிரஹ்ம இலக்கணத் தைப் போதியாது; மற்றோ, மூன்றுங்கூடி அத்விதீயப் பிரஹ்மத்திற்கு ஒரேயிலக்க ணத்தையுணர்த்தும்; அதை யங்கீகரிப்பதில் முன்போல் யாதொரு அதிவியாப்தி தோஷமும் வருவதின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மம் மனவாணிகட் கவிஷயமா மாதலின் அதைச் சத்தியாதிபதங்கள் சக்திவிருத்தியினானோ உணர்த்தமாட்டா;

மற்றோ, பாகத்திபாக இலக்கணையினானே அவை அதை யுணர்த்தும்; அவ்விலக்கி யார்த்தம் அச்சர்வ பதங்கட்கும். ஒன்றேயாமாதலின், ஒரு பதத்தானே அத்விதீயப் பிரஹ்மபோதமாம்; வேறு பதம் வியர்த்தமன்றோவாம்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்று பதமும் இலக்கணாவிருத்தியால் ஏக அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையே போதிப்பதா மாயினும், அவை இலக்கியவடிவப் பிரஹ்மத்தேயுணர்த்திய பிரிவுகட்குப் பரஸ்பரம் பேதமாமாதலின், சத்தியாதி பதங்களில் புநருக்திதோஷத்தால் வியர்த்தரூபத் தன்மை சித்தியாதாம். ஆண்டு, இலக்கியரூபப் பிரஹ்மத்தே பிராந்தியாற் பிராப்தமாய் அசத்தியத்தன்மையின் பிரிவைச் சத்தியசப்தமுணர்த்தும்; ஜடத்தன்மை யின் பிரிவை ஞான சப்தமுணர்த்தும்; பரிச்சின்னத்தன்மையின் பிரிவை அநந்த சப்தமுணர்த்தும். இப்பொருளில் வார்த்திகக் கிரந்தகர்த்தாவாய் ஸ்ரீசுரேசுவர ஆசிரியர் இத்துணை விசேஷத்தன்மை கூறியுள்ளார்: - சத்தியம், ஞானம் என்னும் இரண்டு சப்தங்களோ இலக்ஷியவடிவப் பிரஹ்மத்தே சாக்ஷாத் சத்தியரூபத்தன்மையையும் ஞானரூபததன்மையையும் உணர்த்திப் பொருளால் அசத்ஜட வியாவிருத்தியை யுணர்த்தும். அநந்தசப்தமோ சாக்ஷாத் பரிச்சின்னத்தன்மையின் பிரிவை யுணர்த்திப் பொருளால் இலக்கியவடிவப் பிரஹ்மத்தையுணர்த்தும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்று பதங்களும் அவ்விலக்கியரூபப் பிரஹ்மத்தே அசத் ஜட பரிச்சின்னத்தன்மையின் பிரிவை யுணர்த்துமாதலின், நீலகமலம் என்னும் வசனம் நீலகுண கமலங்களின் பரஸ்பர குணகுணீபாவ சம்பந்தத்தையும் நீலகுண விசிஷ்ட கமலத்தையும் போதிப்பதே போலச் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்னும் சுருதிவசனம் சத்தியாதி தருமங்கட்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் குணகுணீபாவ சம்பந்தத்தையும், சத்தியாதி குணவிசிஷ்டப் பிரஹ்மத்தையும் போதியாது; மற்றோ, பாகத்தியாக இலக்கணையால் அச்சுருதி வசனம் ஏக அத்விதீய அகண்டப் பிரஹ்மத்தையேயுணர்த்தும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்று பதங்களும் முறையாய்ப் பிரஹ்மத்தே போதித்த அசத்தியத்தன்மையின் பிரிவு, ஜடத்தன்மையின் பிரிவு, பரிச்சின்னத்தன்மையின் பிரிவு என்னு மபாவரூப முப் பிரிவின் பேதத்தானே பிரஹ்மத்தே அத்விதீயரூபத்தன்மையின் ஹானியாம்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! அவ்வபாவரூப வியாவிருத்திகள் (பிரிவுகள்) பிரஹ்மத்தின்கண்ணே யிருக்குமாயினும், பிரஹ்மத்தினும் வேறாய் வேறொரு பாவபதார்த்தமின்றாமாதலின் அது அத்விதீயரூபமாம். இங்ஙனம் பாவ அத்வைத பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கும் சித்தாந்தியாம் எமது மதத்தே பிரஹ்மத்தின் அத்விதீய ரூபத்தன்மையின் ஹானி யுண்டாகாதாம். பூர்வம் வேதாந்த சாஸ்திர தாற்பரிய முணர்ந்த ஸ்ரீ நிருசிம்ஹ ஆசிரமாதி அறிஞர்கள் இப்பாவ அத்வைதபக்ஷத்தை யங்கீகரித்த அபிப்பிராயத்தை நீ கேட்டி. இந்தப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின் கண்ணே ஆயிரம் அபாவமிருக்குமாயின், யாதொரு சங்கையுமின்றியிருக்குக. இப்பொரு ளுடன்படுவதில் ஆன்மாவின் அத்விதீயரூபத்தன்மையைக் கூறும் சித்தாந்திகட்குச் சிறிது மாத்திரையும் ஹானியுண்டாகாது; ஏனெனின், அந்தத் துவைதப்

பிரபஞ்சத்தின் அபாவம் வந்தியாபுத்திர நரசிருங்கம் போல் அத்தியந்தந் துச்சமா மாதலின் அது அத்விதீய ரூபத்தன்மையின் ஹானியைச் செய்வதில் ஆற்றலுடையதாகாது. இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படுத்துவாம்: - ஹே குழந்தாய்! அபாவங்களின் பேத்ததாற் பிரஹ்மத்தின் அத்விதீய ரூபத்தன்மையின் ஹானி கூறும வாதியின்பாலிது கேட்கவேண்டும்: - அவ்வபாவம் தன்வடிவத்தானே பேதத்தையடைந்து அத்வைதத்தை ஹானிசெய்கின்றதா? அல்லது, தனது பிரதி யோகியின் பேதத்தால பேதமுற்ற அது அத்வைத ஹானி செய்கின்றதா? அல்லது, அவ்வபாவத்தை விடயஞ்செய்யும் சப்தரூப ஞானரூப வியவகாரங்களின் பேதத்தால் பேதத்தையடைந்த அது அத்வைதஹானியைச் செய்கின்றதா? முதலது சம்பவியாது; ஏனெனின், இவ்வுலகத்கேயுள்ள அபாவங்கட்குப் பிரதியோகியின் பேததானன்றி வடிவத்தானே பேதத்தை எவ்வாதியும் அங்கீகரித்திலன். இரண்டாவதுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், சர்வ ஜகத்தின் காரணரூப அவித்தையிருக்குங்கால் பிரதியோகியின் பேதத்தால் அபாவபேதஞ் சம்பவிக்குமாயினும், அதிகாரிக்கு ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாங்கால் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே சிறிது மாத்திரையும் துவைதப் பிரபஞ்சமின்றாம் என்னும் சுருதிரூப நரசிம்ஹம் காரியசகித அவித்தையைப் பக்ஷணஞ் செய்யுமாதலின், ஞான அவஸ்தையின் கண்ணே நாசமுற்ற பிரதி யோகியில் அபாவபேத காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இருக்கும் பிரதியோகியே அபாவபேதத்தைச் செய்யும்; இருக்கும் கடபடாதிப் பிரதியோகி கடாபாவம் படாபாவமுதலிய அபாவங்களின் பேதத்தைச செய்வதே போலும். மூன்றாவதும் பொருந்தாது; ஏனெனின், அபாவத்தை விடயஞ்செய்யும் ஞானமுஞ் சப்தமுமே வியவகாரமாம்; அவ்வியவகாரபேதம் வடிவத்தானே யுண்டாகாதாம்; மற்றோ, அபாவங்களின் பிரதியோகியின் பேதத்தை அபேக்ஷித்தேயாம். கடபட ரூபப் பிரதி யோகியின் பேதத்தை அபேக்ஷித்தே கடாபாவம் படாபாவம் என்னும் ஞான ரூப, சப்தரூப வியவகாரம் பரஸ்பரம் பேதப்படும். அவ்வபாவபேதத்தை விடயஞ் செய்யும் வியவகாரம் அஞ்ஞான அவஸ்தையின் கண்ணே சம்பவிக்குமாயினும், குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் அத்விதீய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமாங்கால் அதிகாரியின் புத்தி சர்வ அனான்ம வியவகாரங்களைப் பரித்தியாகித்துக் கேவலம் ஆநந்த வடிவ அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே ஒருமையை அடையுமாதலின், பிரதியோகி பேதமின்றாய் அபாவபேதம் சம்பவியாது. பிரதியோகி யாவும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரம் வந்ததும் நாசமாயின; ஆகவே ஞான அவஸ்தையின் கண்ணே அத்விதீய ஆன்மாவில் நானா அபாவங்களிராவாம்; மற்றோ, சர்வ துவைதப்பிரபஞ்சத்தின் ஒரே யபாவமிருக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்வபாவமொன்றே ஆன்மாவின் அத்விதீயரூபத் தன்மையை ஹானி செய்யும்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! அவ்வோர் அபாவத்தின் அதிஷ்டான வடிவ ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவ விசாரஞ்செய்து பார்க்கினோ அவ்வொன்றும் ஆன்மாவினும் வேறாயிராதாம்; மற்றோ, கற்பிதப் பிரபஞ்சாபாவம் அதிஷ்டான ஆன்ம வடிவமேயாம். கற்பித சர்ப்பாபாவம் இரஜ்ஜு ரூபமேயாவது போலவாம். அல்லது, லௌகிக திருஷ்டியை அங்கீகரித்தும் அதிஷ்டானத்தினும்

வேற்றுருவமாய் அபாவசத்தை பிரத்தியாகாதா மாதலின் அப்பிரசித்த அபாவசத்தை அத்வைத நாசத்தையாக்கல் யாங்ஙனம்? மற்றோ, ஒருகாலு மாக்காதாம்; ஏனெனின் பிரசித்த பதார்த்தமே அன்னியபதார்த்தத்தை அழிக்கும், அப்பிரசித்தபதார்த்தம் ஒரு பதார்த்தநாசத்தையுஞ் செய்யமாட்டாது; அவ்வாறாயின் மலடிமகனானும் பகைவ னது நாசமுண்டாக வேண்டும்; அங்ஙனாவதின்றாமன்றோ !அதுபோல், அப் பிரசித்த அபாவசத்தையால் அத்வைத நாசமுண்டாகாதாம் கடாதி பதார்த்தங்கட்கே போல் அபாவத்திற்கும், அதிஷ்டானத்தினும், பின்னமாயே சத்தை அங்கீகரிக்கின் கடாதிபாவபதார்த்தங்களுக்கும், அபாவத்திற்கும், பரஸ்பர பேதஞ்சித்தமாகாதாம். அல்லது, அவ்வபாவம் ஸ்வரூபம், விசேஷம், சத்தை முதலிய சர்வதருமங்களற் றதாதலின் அதை அஸ்திரூபத்தாலறைய ஆற்றலுற்றவ ரெவருமில்லை; மற்றோ, மலடிமகன் நரசிருங்காதி அசத் பதார்த்தம் விகற்பஞானத்திற்கு விஷயமாவதே போல், அபாவமும், கேவலம் விகற்பஞானத்திற்கே விஷயமாமன்றிப் பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்திற்கு விடயமன்றாம். எத்தேயத்தும் எக்காலத்தும் எவ்வுயிருக்கும் பிரசித்தமாகாதபொருளின் சப்தசிரவணத்தாலுண்டாகு மர்த்தஞானம் விகற்பஞான மாம். மலடிமகன் என்னுஞ் சப்தப்பொருளாய் வந்தியாமைந்தன், எத்தேயத்தும் எக்காலத்தும எவ்வுயிர்க்கும் பிரசித்தமலலனாதலின், அச்சப்த சிரவணத்தால் அவன் ஞானம் விகற்பரூபமாம். அதன் விஷயமாதலின் வந்தியா மைந்தன் நரசிருங்காதி அசத்தியபதார்த்தம் துச்சரூபமாவதேபோல், அந்தஞானத்திற்கு விஷயமாதலின் அபாவமும் துச்சரூபமாம்; அத்தகையது ஆன்மாவின் அத்விதீய ரூபத்தன்மையின் ஹானியைச் செய்ய மாட்டாது. அல்லது, அபாவத்தின் விகற்பரூபஞானமும் அதிகாரிக்கு அத்விதீய ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் வராதவரைதானிருக்கும். அஃதுண்டாக வே அஃதழியும், இத்தகைய ஆன்மசாக்ஷாத்கார அவஸ்தையில் துவைதப் பிரபஞ்சா பாவம் அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் ணெவ்வாறு திதமாம்? மற்றோ, திதமாகாதாமா தலின் அது அத்விதீயஹானி செய்யமாட்டாது; இவ்வா றாராயவே பிரஹ்மரூப ஆன்மாச் சர்வ துவைதமும் அற்றதா மென்னும் பொருள் துணிபப்பெற்றதாம். இப்போது சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மமென்னுஞ் சுருதியின் கண்ணேயிரு க்கும் அந்தபதம் எப்பரிச் சின்னப்பொருளின் பிரிவினைப் போதிப்பித்ததோ அதை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! ஈண்டு ஆன்மாவினும் வேறாயுள்ள அனான்மாக்களி யாவும் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதங்களை யுடையனவாம். இதன்கண்ணும் இத்துணைச் சிறப்புண்டு, காரிய ரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் கடபடாதிகள் ஒரு தேயத்திருந் தொருதேயத்தின்மையின் தேச பரிச்சேதமுடையனவாம். ஒருகாலத்தி ருந் தொருகாலத்தின்மையின் கால பரிச்சேதமுடையனவாம். தேயத்துங் காலத்தும் தேசகால பரிச்சேதங்கள் சம்பவியாவாதலின் அவற்றில் பரஸ்பர பேதரூப வஸ்துபரி ச்சேதமேயிருக்கும், இருக்கவே அவையும் பரிச்சின்ன மேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! வஸ்து பரிசசேதம் தேசகாலங்களி லிருப்பதே போலக் கடபடாதிகளிலு மிருக்குமாதலின் அவ்வொன்றானே சர்வ ஜகத்திலும் பரிச்சின்னத்தன்மை சித்தமாமாதலின் மற்றைய இரண்டையும் ஒப்புதல் பயனில் கூற்றாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! உண்மையாய் விசாரித்து நோக்கினோ வஸ்து பரிச்சேதமொன்றானே யாண்டும் பரிச்சின்னத்தன்மை சித்தமாமாயினும் மந்தபுத்தியர் மீது அனுக்கிரகம்வைத்துச் சாஸ்திரத்தே பரிச்சேதத்திரயம் கூறப்பட்டுள்ளது. அம்மூன்றையும் அங்கீகரித்த அபிப்பிராயத்தை நீ கேள்! சில நையாயிகர் மண்ணீர னல் காலின் சூக்ஷும பரமாணுக்களையே ஜகத்காரணமென்பர்; அவர் மதத்தே அப்பரமாணுக்கள் நித்தியமாமாதலின் அவற்றிற் காலபரிச்சேதமோ இன்றாம்; பேதவடிவ வஸ்து பரிச்சேதமிருக்குமாயினும், அப்பேதத்தே வஸ்து பரிச்சேதரூபத் தன்மையை நையாயிகர் அங்கீகரித்திலராதலின் அவற்றில் வஸ்து பரிச்சேதமு மின்றாம்; மற்றோ, அவர் அவற்றில் கேவலந்தேசபரிச்சேதத்தையே அங்கீகரிப்பர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! காட்சியாதிப் பிரமாணங்களின் அவிஷயமாய் பரமாணுக்கள் அவர் மதத்தே எவ்வாறு சத்தியமாம்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! மூடபாலகர்மதத்தே அசத்தியவந்தியாபுத்திரனும் சத்தியமாவதேபோல் அவர் மதத்தே அசத்தியப் பரமாணுவும் சத்தியமே யாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே பிராந்திஞானத்திற்கு விடயமாகாத பதார்த்த மியாதாம்? மற்றோ, யாவுமே பிராநதிஞானவிஷயமேயாம். சாங்கியாதியர் மகதத்துவத்தை விபுவெனவும் சர்வ விகாரங்களின் காரணமெனவு முடன்பட்டுளாராதலின், அம்மதத்தே அம்மகதத்துவம் தேசவஸ்து பரிச்சேதமற்றதாமாயினும் பிரளயகாலத்தே இலயபாவத்தையடையுமாதலின் அது கேவலம் காலபரிச்சேத முடையதேயாம். சில வாதியரோ, ஆகாசம், காலம், திசை, ஆன்மா என்னும் நான்கையும் விபு நித்தியமென்பராதலின் அவர் மதத்தே தேசகால பரிச்சேத மிரண்டும் அவற்றின் கணின்றாம்; மற்றோ, கேவலம் பேதரூப வஸ்துபரிச்சேதமே ஆகாசாதியின் கண்ணிருக்கும். இவ்வாறு பிராந்தியுற்ற வாதிகட்கு உணர்த்தவேண்டி அவர்க ளனுசாரமாய்ச் சாஸ்திரத்தே பரிச்சேதந்திரயங் கூறப்பெற்றது. உண்மையா யாராய்ந்து பார்க்கினோ வஸ்து பரிச்சேதமொன்றானே சர்வ ஜகத்திலும் பரிச்சின்னத்தன்மை சித்தமாம். அதுவும் சுவகதபேதமெனவும், சஜாதீய பேதமென வும், விஜாதீய பேதமெனவும் மூவிதமாம். தனது வடிவத்தே தனது அவயவங்களின் பேதம் சுவகதபேதமாம்; ஒரே வடவிருகூத்தே சாகைபத்திரம் பலம் முதலிய அவயவங்களின் பேதமாவதேபோலும். சமானஜாதியையுடையவற்றின் பேதம் சஜா தீயபேதமாம்; ஒரு வடவிருக்ஷத்தே மற்றொரு வடவிருக்ஷ பேதமிருப்பது போலவாம்; ஆண்டு, வடத்தன்மையாய ஜாதி அவ்விரண்டிலும் சமானமாம். விருத்த ஜாதியையுடைய பதார்த்தத்தின் பேதம் விஜாதீய பேதமாம். வடவிருக்ஷத்தே பிப்பலவிருக்ஷத்தின் பேதமாவதே போலும், ஆண்டுப் பிப்பலத்தன்மைச் சாதி வடவிருக்ஷத்தேயிராதாம். இவ்வாறாய் இம்மு பேதங்கட்கும், முப்பரிச்சேதங் கட்கும் பெயர் பரிச்சின்னத்தன்மைபாம். அது பிரஹ்மத்தின் கண்ணே யுண்மையா யின்றாமாயினும் மயலாற் கற்பிதமாம். அம்மயலாலாய் அதனை அநந்த சப்தம் தடுக்கும். அநந்தசப்தத்தால் பரிச்சின்னத்தன்மை நீங்கிய பிரஹ்மம் உண்மையாய் முற்கூறிய முப்பரிச்சேதமும் முப்பேதமுமற்றதாம், அவற்றின் அபாவமுமற்றதாம்; ஏனெனின், அதன்கண்ணே அபாவம் பின்னரூபமாயிருக்கின் அவ்வநந்தசப்தம் மீண்டுங் குரோதத்தையடையுமாதலின், அது அவற்றி னபாவத்தையும் நீக்கும்;

நீக்கவே ஆநந்தவடிவ ஆன்மாச் சர்வ பேதமுமற்ற பரிபூரணப் பிரஹ்மரூபமாம். இத்துணையால் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம் என்னுஞ் சுருதியின் கண்ணேயிருக்கும் அநந்தபகத்தின் பல நிரூபணஞ்செய்யப்பட்டது. இப்போது ஞானபத பல நிரூபணஞ்செய்வாம்: - இச்சுருதியின்கண்ணே கூறிய ஆன்மரூபப் பிரஹ்மத்தைச சில நையாயிகர் ஜடரூபமென்பராதலின் அவர் மயலாலாய் பிரஹ்மத்தின் ஜடத்தன்மையை ஞானசப்தம் நீக்கும். இச்சுருதியிலிருக்கும் ஞானசப்தத்திற்கு நையாயிகர் இவ்வாறு பொருள் கொள்வர்: - ஞானகுண மெதன்கண்ணிருக்குமோ அது ஞானமாம்; இவ்வாறு ஞானசப்தத்திற்குப் பொருள் செய்து பிரஹ்மத்தை ஞானகுணமுடையதென்பர், ஞானவடிவமாயங்கீ கரித்திலர். இங்ஙனங்கொள்ளின், ஞானசப்தம் பிரஹ்மத்தே ஜடத்தன்மையின் பிரிவைச் செய்யாதாம்; ஏனெனின், இப்பூமி மனுடரையுடையது என்னும் வசனம் இதன் கண்ணே மனுடரினும் பின்னத்தன்மையை நீக்கமாட்டாததேபோல், ஞான குணமுடையது பிரஹ்மம் என்னும் வசனமும் இதன் கண்ணே ஞானத்தினும் வேற்றுமை வடிவ ஜடத்தன்மையை நீக்கமாட்டாதாதலின், ஞானசப்தம் ஞான குணமுடைய பிரஹ்மத்தைப் போதியாது; மற்றோ, பிரஹ்மத்தே ஜடத்தன்மையை நீக்கும் பொருட்டு ஞானசப்தம் கேவலம் ஞானரூபத்தையே போதிக்கும். ஞானசப்தம் ஜடரூபத்தன்மையை நீக்குவது போலவே அப்பிரகாசரூபத்தன்மையையும் பரப்பிரகாசரூபத்தன்மையையும் நீக்கும். ஏனெனின், அஃதப் பிரகாசமாயின், அப்பிரகாசமாதலிற் கடாதி ஜடமாவதேபோல் பிரஹ்மமும் ஜடரூபமாம். ஆகையால், பிரஹ்மம் அப்பிரகாசரூபமன்றாம்; மற்றோ, பிரகாசரூபமே யாம். பிரஹ்மத்திற் பிரகாசரூபத்தன்மை சித்தமாயினும் அது பரப்பிரகாசமாயின், சூரிய சந்திராதிகளின் பிரகாசம் பரப்பிரகாசமாதலிற் சடரூபமாவதே போலப் பரப்பிரகாசமா தலின் அதற்கு மீண்டும் ஜடரூபத்தன்மையி னடைவாமாதலின், அதை நீக்கும் பொருட்டு ஞானசப்தம் அதன்கண்ணே பரப்பிரகாசரூபத் தன்மையை நீக்கிக் கேவலம் சுவயம்பிரகாசரூபத்தன்மையைப் போதிக்கும். இத்துணையால் ஞானபதபலம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது சத்தியபதபலத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குமர! தாம்பிற் பாம்பும், இப்பியில் வெள்ளியும் அசத்திய மாவதேபோலச் சுயஞ்சோதியாய் பிரஹ்மம் அசத்திய ரூபமாகாதொழிகவெனச் சம்பாவனை செய்து அதன் கண்ணே யடைவுற்ற அசத்தியத்தன்மையை இச்சத்திய சப்தம் நீக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இப்பிவெள்ளியிலும், தாம்புப் பாம்பிலும், பிராந்தி காலம்வரைச் சத்தியத்தன்மையே யிருக்கின்றதாதலின் இச்சத்தியசப்தம் பிரஹ் மத்தே அசத்தியத் தன்மையின் வியாவிருத்தியை எவ்வாறு செய்யும்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! ஞான அநந்தசப்தங்களின், சமீபத்தன்மையால் அச்சத்தியசப்தம் பிரஹ்மத்தே அசத்தியத்தன்மையை வியாவிருத்தி செய்யும்; ஏனெனின், ஈண்டுப் பரிச்சின்ன ஜடங்களாயின யாவும் அவசிய மழிவை யெய்தும், இரஜ்ஜு சர்ப்பாதிகளும் கடாதிகளும் பரிச்சின்ன ஜடங்களாதலின் ஒரு நிமித்தத்தா லவை அவசிய மழிவையெய்துவதேபோலும், பிரஹ்மமோ அவ்விரண்டுமற்றிரு த்தலின் அதை எக்காரணமு மழிக்காதாம். ஆகையால் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், பிரஹ்மம், என்னுஞ் சுருதியின் கண்ணிருக்கும் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம்,

என்னும் மூன்று பதங்களும் முறையே அசத்திய ஜடபரிச் சின்னத் தன்மையை நீக்கி அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை யுணர்த்தும், இலக்ஷியவடிவப் பிரஹ்மம் யாண்டும் பரிபூரணமா மாயினும் அது புத்திரூபக் குகையின்கண்ணே சாக்ஷிரூபமாய் வெளிப்படையாய்ப் பிரதீதியாம். அதனைப் பிரஹ்மரூபமாயிருக்கின்றேன் எனத் தன்னான்ம வடிவமாயறிந்த அதிகாரி பிரஹ்மத்தைப் போலச் சர்வ ஜகத்தையும் தனது அஸ்திபாதிப்பிரிய ரூபத்தால் வியாபிப்பன். வியாபித்த அறிஞன் ஒரே காலத்தே சர்வமனவாஞ்சித பதார்த்தத்தை அடைவன் இச்சுருதியிற் பிரஹ்மரூப ஆன்மாச் சத்தியஞான அநந்தரூபமாய்க் கூறப்பெற்றது. அது சர்வபேதமு மற்றதா மாதலின் அத்விதீய ரூபமாம். அவ்வத்விதீயத் தன்மையி லறிஞர் கூறியயுக்திகளை நீ கேட்பாயாக: - காரியமாயயாவும் தமது காரணத்தினின்றும் பின்னசத்தையு டையன வாகாவாம். மண்ணின் காரியமாய் கடசராவாதிகள் மண்ணினின்றும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அவை மண்ணேயாவதுபோல் ஆன்மகாரியமாய் இவ்வாகா சாதிகள் ஆன்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, இவை யான்மரூபமேயாமாதலின் அஃதத்விதீய ரூபமேயாம். இவ்வாறு ஜகத்துற்பத்தியைப் போதிப்பிக்கும் வாக்கியமும் அதன் அத்விதீயத் தன்மையையேயுணர்த்தும். இப்போது ஜகத்துற்பத்தி ஸ்திதிலய காரணத்தன்மைவடிவ தடஸ்தலக்ஷணத்தையுணர்த்தும் பொருட்டு முதலில் ஆன்மாவினின்றும் ஜகத்துற் பத்திப் பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! சத்தியஞான அநந்தப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவினினறும முதலிற் சப்தகுண முடைய ஆகாசமுண்டாயது. அதினின்றும் பரிசகுணமுடையவாயு வுண்டாயது. அதினின்றும் ரூபகுணமுடைய அக்கினியுண்டாயது, அதினின்றும், இரசகுணமு டைய நீருண்டாயது, அதினின்றும் கந்தகுணமுடைய மண்ணுண்டாயது. எக்காரியத் தும் தத்தங்காரணம் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தாலிருக்குமாதலின், சத்தியரூப ஆன்மா ஆகாசத்தே தாதாத்மியசம்பந்தத்தா லிருப்பதேபோல் ஆகாசம் வாயுவிலும், வாயுத்தீயிலும், தீநீரிலும், நீர் மண்ணிலுமிருக்கும்; ஈண்டுக் கற்பித்தபேதத்தோடுற்ற வாஸ்தவ அபேதம் தாதாத்மிய சம்பந்தமாம். இவ்வாறு ககனாதிகாரண தாதாத்மிய சம்பந்தம் கான் முதலிய காரியத்தேயாமாதலின் ககனத்தே சப்தகுணமொன்றேயாம், காலில் சப்தம் பரிசமென விரண்டு குணங்களாம். ஆண்டுப் பரிசமோதன்னதாம், சப்தமோ காரணத்ததாம். தீயிற்சப்தம், பரிசம், ரூபமென மூன்றுகுணங்களாம்; ஆண்டு ரூபமோ தன்னதாம், மற்றைய காரணங்களினவாம். நீரிற் சப்தம், பரிசம், ரூபம், இரசமென நான்கு குணங்களாம்; ஆண்டு இரசமோ தன்னதாம், மற்றைய காரணங்களினவாம். மண்ணிற் சப்தம், பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தமென வைந்து குணங்களாம்; ஆண்டுக கந்தகுணமோ தன்னதாம்; மற்றைய காரணங்களினவாம். இவ்வாறு ஆகாசாதி காரணங்களின் குணம் வாயுமுதலிய காரியத்தே பிராப்தமாம். ககனாதிகட்குச் சப்தாதிகள் குணமாவதேபோல் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவிற்கு ஞானம், ஆநந்தம், குணரூபமன்றாம்; மற்றோ, வடிவமேயாம்; ஏனெனின், அவைகுணமாயின் ஆகாசாதி காரணங்கட்குச் சப்தாதிகுணம் வாயுமுதலிய காரியத்தே பிரதீதியாவதே போல் ஆன்மகாரணத்தின் ஞானாதிகுணமும் ஆகாசாதி காரியத்தே தோற்றும்; ஆனாலங்கனங்காணோமாதலின் அவை யான்ம குணமன்றாம்; மற்றோ, ஆன்ம வடிவமேயாம் அல்லது, பரிணாமிகாரணமாயுள்ளவற்றின் குணமே காரியத்தே பிரதீதியாம். ஆகாசாதி பரிணாமிகாரண சப்தாதி குணம் வாயுமுதலிய காரியத்தே தோற்றுவதேபோல் இச்சச்சிதாநந்தஸ்வரூப ஆன்மா ஆகாசாதிகளின் பரிணாமி

காரணமாயின் ஆன்மாவின் சச்சிதாநந்தாதி தருமம் ஆகாசாதிகளிடத்தே தோற்றல் வேண்டும்; அவ்வாறோ அச்சடத்தே காணோமாதலின் ஆன்மா ஆகாசாதி ஜடஜகத்திற்குப் பரிணாமி யுபாதானகாரணமன்றாம்; மற்றோ, இச்சகத்திற்கு விவர்த்த உபாதான காரணமாம். அத்தன்மை மாயையின்றிச் சம்பவியாதாதலின் அதனானே அஃதஃதாம். பரிணாமபாவமற்ற இரஜ்ஜூ மாயையினானே சர்ப்பத்தின் விவர்த்த உபாதானகாரணமாவதே போல் பரிணாமபாவமற்ற ஆன்மாவும் மாயை யினானே ஜகத்தின் விவர்த்த உபாதான காரணமாம். ஆகாசாதிகளின் சப்தாதி குணங்கள் வாயு முதலிய காரியத்தே யாவருக்குங் காணப்பெறுகின்றமையின், அவை வாயுவாதிகளின் பரிணாமி யுபாதான காரணமாம். ஹே மைந்த! வாஸ்தவமாய் விசாரித்துப்பார்க்கின் சர்வ பரிணாமங்களுமற்ற ஆன்மரூபப் பிரஹ்மமே யாண்டுக் காரணமாம்; அதனினும் வேறாய் ஆகாசாதிகளியாவும் அதன் காரியமேயாம். ஆகாசாதிகளிடத்தே வாயு முதலியவற்றின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், ஆகாசாதிகளையே காரியமெனவுடன்பட்டுப் பிரஹ்மத் தைக் காரணமென வுடன்படாதொழியின் பிரஹ்மஞானத்தாற் சுருதி சர்வ ஜகத்தின் ஞானிங் கூறல் அசங்கதமாம்; ஏனெனின் காரணஞானமின்றிக் காரியஞான முண்டாகாதாமாதலின் சுருதியினாற் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே சர்வஜகத்தின் காரணத்தன்மை சித்தஞ்செய்யப் பெற்றதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆகாசாதி சர்வ காரியங்கட்கும் ஒரு பிரஹ்மமே காரணமாமாயின் அவற்றின்கண்ணே வாயு முதலியவற்றின் காரணத்தன்மை கூறல் அசங்கத மன்றோவாம்

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! உண்மையாய் ஆராய்ந்து நோக்கினோ சம்பூரண காரியத்தின் காரணத்தன்மை பிரஹ்மத்திற்கேயிருப்பினும் உலகர்க்கு ஆகாசாதிகளிடததே காரணத்தன்மை நிகழ்தல, உபாதிக்தனமையாலாம்; உபாதி யற்ற சுத்தப் பிரஹ்மத்தேயோடு எப்பொருளின் காரணத்தன்மையுமின்றாம்; மற்றோ, மாயாதி யுபாதியோடு கூடிய பிரஹ்மத்திறகே ஜகத்காரணத்தன்மையாமாதலின், மாயா விசிஷ்டப் பிரஹ்மம் ஆகாசகாரணமாவதே போல் ஆகாசாதி விசிஷ்டப் பிரஹ்மங்கள் முறையே வாயு தேயு நீர் மட்கடாதிகட்குக் காரணங்களாம். இங்ஙன் முன் முன்னுள்ள விசிஷ்டங்கள் பிற்பிற்காரிய காரணங்களாம். இதனானே ஆகாசாதிகளில் காரணத்தன்மை அபிமானமுலகருக்குண்டாம். சப்தாதிகளை வாயுமுதலியவற்றே கண்டு இவற்றின்கண்ணே அவை ஆகாசாதிகளினின்றும் வந்தனவெனனு மய லுலகருக்குண்டாம்; ஆதலின, பிரஹ்மமே சர்வ ஜகத்தின் காரணமெனத் துணியப்பெற்றதாம். இப்போது பூரவப் பிரசங்கத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! ஒலி முதலிய ஐந்து குணங்களையுடையதும், சர்வப் பிரஹ்மாண்ட ஜனனியும், ஸ்தாவரஜங்கமரூப சர்வ ஜகத்தின் றாரணையைச செய்வது மாய பிருதிவி பூர்வம் ஜலத்தினின்று முண்டாயது, அதினின்றும் அநேகவகை ஒஷதிகள் உண்டாயின. அவை அநேகவகையாயினும் சுருக்கமாயவை நாட்டோஷதிகள் காட்டோஷதிகளென இருபகுப்பாம். அவற்றுள், புருடப்பிரயத்தன ஜன்னிய நெல், கோதுமை, உழுந்து முதலியவை முதலதாம்; முயல்வின்றியே வனத்தின் கண்ணேயுண்டாம் திருண னியாதி பேதங்க ளிரண்டாவதாம். அவ்விரு வகையும்

மனுடாதி ஜங்கமப் பிராணிகளால் பக்ஷணஞ் செய்யத்தக்கனவாம். ஓஷதிகளி னின்றும நெல், கோதுமை முதலிய நானாவகை அன்னங்களுண்டாயின; அவற்றை ஆணும் பெண்ணு மயின்றன; அவற்றினின்றும் வீரியமுண்டாயது; அது சுவர்க்கம், மேகம், பூவுலகம், புருடன், யோஷித் (ஸ் திரீ) என்னும் பஞ்சாக்கினியுள் யோஷித்துருவப் பஞ்சமாக்கினியின் ஆகுதிவடிவமாம். பஞ்சாக்கினியைப்பற்றி ஆறாவதத்தியாயததே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவாதேம். அவ்வீரியத்தினின்றும் அஸ்தபாதாதி அவயவங்களோடு கூடிய இப்புருடசரீர முண்டாயதாதலின் இதனைச் சுருதிபகவதி **அன்னரசமயன்** என்றனள். அன்னரசத்தின் விகாரமாயது அன்னரசமய மாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இம்மனுட சரீர உற்பத்தி அன்னத்தினின்றுமுண்டா வதே போலக் கோ அசுவாதி பசுக்களுமுண்டாகின்றனவாதலின், சுருதியின் கண்ணே கேவலம் மனுட சரீரத்தையே அவ்வாறு கூறலெற்றினுக்கோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! முற்கூறிய முறையே சர்வ சரீர உற்பத்தியும் அன்னத்தினின்றுமேயாயினும், இது யாவினும் மேன்மையாதாமாதலின், சுருதி பகவதி அவ்வாறறைந்தனள். சர்வ சரீரத்தும் மனுடசரீரப் பிரதானத்தன்மை முதலத் தியாயத்தே கூறிவந்தேம். அதிலுமன்ன காரிய வீரியவாயிலாயாமாதலின் இதனை அன்னரசமயனென்றதே போல், நாடோறும் அன்னம் அயில்லால் இதன் விருத்தியா மாதலினானும், சுருதிபகவதி இதனை **அன்னரசமயன்** என்றனள். இத்துணைக் கிரந்தத்தால் பிரஹ்மத்தின் அத்விதீய ரூபத்தன்மையை யறிவிக்கும்பொருட்டுப் பிரஹ்மத்தினின்றும் ஆகாசமேமுத லித்தூலபரியந்தமாய் ஜகத்துற்பத்தி நிரூபிக்கப் பட்டது. இப்போது தூலமதியுடைய புருடருக்குச் சர்வாந்தரியாமியாய் பரமான் மாவைப் போதிக்கும் பொருட்டுப் பஞ்சகோச நிரூபணஞ்செய்வாம்: - ஹே குழந்தாய்! முன்னர் யாம் சத்திய ஞான அநந்தரூபமாயும் ஆகாசாதி ஜகத்காரண ரூபமாயும் எப்பிரஹ்மரூப ஆன்மாவைக் கூறினேமோ அதற்குத் தூலசூக்ஷும காரண சரீரத் திரயமுண்டு. அம்மூன்றன் கண்ணே அத் தித்திரி மறையவர் அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞான மயம், ஆநந்த மயமெனும் பஞ்சகோச கற்பனை செய்தனர். வாளை மறைக்கும் காஷ்டவிசேஷம் கோசமாவதேபோல், அவ்வன்னமயாதிகளும் ஆன்மாவை மறைத்தலின் ஐந்து கோசமெனப்பட்டன; அவை அசங்கபுத்திவடிவ சஸ்திரமற்ற அஞ்ஞானியால் பேதிக்கப்படமாட்டா; அதனாலவை துர்ப்பேத்தியங்களாம். அவற்றை முச்சரீரத்தேயடக்குவாம்: - தூலசரீரமோ அன்னமய கோசமாம், சூக்ஷுமசரீரமோ பிராணமய, மனோமய, விஞ்ஞானமயமெனும் முக்கோசவடிவமாம். காரண சரீரமோ ஆநந்தமய கோசரூப மாம். இவ்வாறு முச்சரீரத்தே ஐங்கோசங்களைக் கற்பித்துத் தித்திரி மறையவர் தமது சீடர்க்குப் போதிப்பான், அவற்றைப் பக்ஷிரூபமாய்க் கற்பித்தனர். பக்ஷிகட்குச் சிரம், வாமபக்ஷம், தக்ஷிணபக்ஷம், உதரம், புச்சம் என ஐந்தவயவங்க ளிருத்தல்போலத் தித்திரி மறையவர் அவ்வைந்திற்குங் கற்பித்தனர்: - ஹே மைந்த! அன்னமயகோசப் பக்ஷிக்கு மஸ்தகமோ சிரமாம்; தக்ஷிண புஜம் தக்ஷிணபக்ஷமாம், வாமபுஜம் உத்தரபக்ஷமாம், உதரம் உதரமாம், இருபாதங்களும் பக்ஷியின் புச்சம்

போல நீண்டிருத்தலின் வாலாம். அவை சரீரஸ்திதிக்கு ஆதாரமாதலின் சுருதிபகவதி அதனைப் **பிரதிஷ்டை** என்றனள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பக்ஷி தனது புச்சத்தின் மீதிராதாதலின், பிரதிஷ்டை என்னும் பதத்திறகு ஸ்திதியின் ஆதாரத்தன்மைவடிவ அர்த்தஞ் சம்பவியாது; மற்றோ, பக்ஷசரீரத்தின் சமாப்தியே அதன் அர்த்தமாம்.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! பக்ஷி தனது புச்சத்தின்மீது இராதாயினும் சில வானராதிகள் தமது வாலின்மீதேயிருக்குமாதலின் அவ்வர்த்தமே சம்பவிக்கும். அத் தித்திரி மறையவர் இவ்வாறு கூறி அன்னமய கோசத்தே இம்மந்திரசுலோகத்தைக் கூறினர்: ரசபீஜபாவத்தை அடைவுற்ற அன்னத்தினின்றுமே இவ்வெல்லாப் பிரஜைகளுமுண்டாயினர், அதனானே ஜீவிப்பர், அதன் கண்ணே இலயமடைவர். விருக்ஷாதி ஸ்தாவரங்கள் நீர்வடிவ அன்னத்தினின்றுமே உற்பத்தியாம், அதனானே ஜீவிக்கும், அதன்கண்ணே இலயமாம், நீராற்கூறிய உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் கேவலம் நீராலன்றாம்; மற்றோ, பூமியோடுற்ற நீரானே அவையாம். மனுடாதி ஜங்கம சரீரங்களின் உற்பத்தி, திதி, இலயங்களிலோ நெற் கோதுமை முதலிய அன்னமே காரணமாம். வேறுவிதமாயவற்றிற்கு இலயம் அன்னத்தே கூறுவாம்: - ஹே மைந்த! சம்பூரண சரீரங்களும் ஜீவபாவமற்றனவாய் ஒரு பிராணிக் கன்ன ரூபத்தன்மையையடைந்தழியும்.

கருத்திதுவாம்: - பசிதீரப் பக்ஷிப்பது அன்னமாம் என்னும் பொருள் சர்வ சரீரத்தும் பொருந்தும்; ஏனெனின், ஸ்தாவரங்களை ஜங்கமப்பிராணிகள் சாகாதி வடிவமாய்ப் பக்ஷிப்பது போலவே இம்மனுடாதி சரீரங்களையும் சிங்க சுவான கிருமி முதலியவை பக்ஷிக்குமாதலின் எல்லாத் தேகங்களும் அன்னபாவத்தை யடைந்து நாசத்தையடையும் என்பது பொருத்தமேயாம். அல்லது, இப்பிருதிவி சர்வ ஜீவர்கட்கும் போகசாதனமாதலின், சர்வ ஜீவர்கட்கும் அன்னரூபமாம். எல்லாத் தேகங்களும் தமது நாசகாலத்தே பிருதிவியினின்றும் அபின்னமாமாதலினானும் சம்பூரண சரீரத்தும் அன்ன ரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். இச்சமஷ்டியன்னம் சர்வப் பிரஜைகளின் உற்பத்தி, திதி, லயகாரணமாமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை **ஜ்யேஷ்டம்** என்றனள்; சர்வ ரோகரூபப் பசிநோயை இவ்வன்னம் நாசம் செய்தலின் இதனைச் **சர்வோஷதம்** என்றனள். அன்னத்தே சர்வ பூதங்களின் உற்பத்தி, திதி, இலயகாரணத்தன்மைவடிவப் பிரஹ்ம இலக்ஷணத்தை நிச்சயித்துப் பிரஹ்ம ரூபமாய் உபாசனை செய்யு மதிகாரி மனவாஞ்சித அன்னப்பிராபதிரூப பலத்தை யடைவன். ஈண்டன்னசப்தத்திற்கு இருவகைப் பொருளாம். வியஷ்டிரூபமாக யாது பூதபக்ஷணத்தையடையுமோ, அது அன்னமாம்; அல்லது, சமஷ்டி ரூபமாக யாது சர்வ பூதபக்ஷணஞ்செய்யுமோ அது அன்னமாம். இவ்வன்னமயாதி பஞ்சகோசத்தே ஒவ்வொன்றிற்கும் சிராதிபஞ்ச அவயவங்களுண்டு; அவற்றுள், எது புச்சசப்தத் தானும் பிரதிஷ்டை சப்தத்தானும் கூறப்பெற்றதோ அதனை அவ்வக்கோசத்தே பிரதானமாயும காரணரூபமாயுமுணர்க. பிறபிற்கோசத்தை முன்முற்கோச காரண மெனவுமறிக. இத்துணை இயம்பியதால் அன்னமயம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது எந்நிமித்தங்கொண்டு ஒரே சூக்குமசரீரத்தே முக்கோச கற்பனை செய்யப் பெற்றதோ

அதை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! இச்சூக்ஷுமசரீரத்தே கிரியை, நாமம், ரூபமென்னும் மூன்றும் வேறுவேறாயிருக்கும். அவற்றுள், கிரியை பிரதான அம்சமாம, அதுவே பிராணமயகோசமாம். பிரமாணரூபநாமப் பிரதான அம்சம் மனோமய கோசமாம். பிரமேயவடிவரூபப் பிரதான அம்சம் விஞ்ஞானமய கோசமாம். நாமரூப சப்தங்களின் பொருளை முறையே மனோமய கோச நிரூபண த்தும், விஞ்ஞானமயகோச நிரூபணத்தும், வெளிப்படையாய்க் கூறுவாம். இப்போது பிராணமய கோசத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! ஐந்தவயவங்களோடு கூடிய தூலசரீரரூப அன்னமய கோசத்தினு மன்னியமாயுள்ளாய்ப் பிராணமய கோசந் திதமாம். அப்பக்ஷியும் அன்னமயகோசம்போலச் சிராதி யைந்தவயவங்க ளுடையதாம். அதனினும் உள் மனோமய கோசமாம், அதனினும் உள் விஞ்ஞான மயகோசமாம், அதனினும் உள் அவித்தைவடிவ ஆநந்தமய கோசமாம். இவ்வைந்த னுள் உத்தர உத்தரகோசம் பூர்வ பூர்வ கோச சதிருசமேயாம். குகையின் கண்ணே செலுத்திய நெகிழ்ச்சியாய் தாமிராதி தாதுவாற் குகை பூரணமாதலே போல், உத்தர உத்தர கோசத்தாற் பூர்வ பூர்வ கோசம் பரிபூரணமாம். அத்தியந்த அநல சையோகத்தால் நெகிழ்வுற்ற தாமிராதி தாதுக்களை விட்டமாத்திரத்தே மூர்த்தாகாரத்தையடையும் பாத்திரவிசேஷம் குகையாம். பிராணமய கோசத்தின் ஐந்தவயவங்களாவன : முகநாசிகைவாயிலாயச் சலியா நின்ற பிராணவாயுச் சிரமாம். பிராண அபானன்களின் சந்திரூப வியானவாயுத் தக்ஷிணபக்ஷமாம். கீழே கமனஞ் செய்யும் அபானரூபவாயு உத்தரபக்ஷமாம். ஆகாசத்தைத் தேவதை யாகவுடைய சமானவாயு உதரமாம். பிருதிவியைத் தேவதையாகவுடைய உதான வாயுப் புச்சரூபமும் பிரதிஷ்டைவடிவமுமாம். மரணகாலத்தே தேகத்தைப் பரித்தி யாகித்து லோகாந்தரத்தே செல்லும் உதானவாயு இத்தேகத்தினும் வெளியேகிளம்பும் போது சம்பூரணப் பிராணன்களும் வெளியேகிளம்புமாதலின் உதானவாயுவாகிய புசசத்தைப் பிரதிஷ்டையென்றதாம். சமஷ்டிரூபமாய்த் தியானஞ் செய்யப்பட்ட இவ்வன்னமய கோசம் மனவாஞ்சித அன்னத்தைப் பெறுவதற் கேதுவாவதேபோலச் சமஷ்டி ரூபத்தால் தியானஞ்செய்யப்பட்ட இப்பிராணமய கோசமும் தீர்க்காயுஷின் பிராப்திரூப பல ஹேதுவாம். இப்பிராணமய கோசத்தும் தித்திரி மறையவர் இவ்வகை மந்திரரூப சுலோகததைக் கூறினர். பிராண வியாபாரத்தக்ச் செய்யும் சமஷ்டி பிராண அபிமானி தேவதையை யாசிரயித்தே சம்பூரண தேவதைகளும், மனுடர்களும், பசுக்களும் நானாவகையாய்ச சேட்டிபபர், ஜீவனத்தையடைவர். பிராணனிருப்பவே சர்வப்பிராணிகட்குஞ் சீவனமாம். பிராணனின்றி எப்பிராணிக்கும் ஜீவனமின்றாமாதலின், பிராணன் சர்வஜீவர்கட்கும் ஆயுஷ்வடிவமாம். ஆதலினானே சுருதிபகவதி பிராணனை **சர்வாயுஷ்** என்றனள். இப்பிராணனைப் பிரஹ்மரூபமாய் உபாசனை செய்யும் அதிகாரி சதவருட சகஸ்ரவருடாதி சம்பூரண ஆயுஷையடை வன். இப்பிராணமய கோசம் தூலசரீரரூப அன்னமயகோசத்தை நாற்புறமும் வியாபித்து நிற்குமாதலின் இது அன்னமய கோசத்தின் ஆன்மரூபமாம்.

கருத்திதுவாம்: - அதிகாரி அன்னமயகோசத்தே ஆன்மத்தன்மைப் புத்தியைப் பரித்தியாகித்து ஆந்தரப் பிராணமய கோசத்தே ஆன்மபுத்தியைச் செய்யற்பாலதாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வன்னமயகோசத்தினும் வேறாயுள்ளாய் ஆன்மவடிவமாய்ப் பிராணமய கோசமிருப்பதே போலப் பிராணமய கோசத்தினும் வேறாயுள்ளாய்

ஆன்மரூபமாய் மனோமய கோசமிருக்கும். அதன ஐந்தவயவங்களாவன: மனோமயகோசரூபப் பக்ஷிக்கு யஜுர்வேதம் சிரமாம், இருக்குவேதம் தக்ஷிணபக்ஷமாம், சாம வேதம் உத்தரபக்ஷமாம், வேதத்தின் பிராஹ்மணபாகம் உதரமாம், அதர்வண வேதம் சாந்தியாதி குணங்கட்குக் காரணமாய்த் திதி யேது வாமாதலின் அது புச்சரூபப் பிரதிஷ்டையாம்

சங்கை: - ஹே பகவன்! இருக்கு முதலிய நான்குவேதமும் சப்தவடிவமா மாதலின் அதன் கண் அவயவரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! இருக்காதிகள் சப்தவடிவமேயாம்; மானச ஞானவடிவ மன்றாமாயினும் அவற்றின் ஸ்வரூபத்துள்ளடங்கியவும் பிரமாண ரூபத் தன்மைக்குள் ளடங்கியவும் ஆகிய மனோவிருத்திகள் மனத்தின் கண்ணே யிருக்கு மாதலின் இருக்காதி சப்தங்கள் இலக்ஷணாவிருத்தியால் மனோவிருத்தி களையே யுணர்த்துமாதலின், வேதத்தே அவயலத்தன்மைக்கூற்று முரணன்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - கேவல ககாராதி வர்ணங்கட்கு வேதரூபத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, கண்டாதிஸ்தான உதாத்தாதி ஸ்வர அனுசந்தான விசிஷ்ட ககாராதி வருணங்களின் சமூகத்திற்கே வேதரூபத்தன்மையாமாதலின், வேதவடிவம் அநுசந் தானரூப மானசவிருத்தியாற் பொருந்தியதே போல் அதன்கண்ணே பிரமாஞானத் தின் காரணத்தன்மைவடிவப் பிரமாணத்தன்மையும் இயல்பானே இன்றாம், மற்றோ, மானசவிருத்திரூபப் பிரமாஞான நிரூபிதம் பிரமாணத்தன்மையாதலின் அது மானசவிருத்தியினானே பொருந்துவதாம். இப்பிரஹ்மரூப ஆன்மாவோ எப்பிரமாண ஜன்னிய ஞானத்திறகும் விஷயமன்றாமாதலின், அம்மனம் வேதரூபப் பிரமாணத் தால் இதனைச் சாக்ஷாத்தாய் விடயஞ் செய்யமாட்டாததேபோலத் தனது வடிவத்தி னாலும் இதனை விடயஞ்செய்யமாட்டாது. இப்பொருளின் கண்ணும் தித்திரி மறையவர் இவ்வகை மந்திர ரூப சுலோகத்தைக் கூறியுள்ளார்: - எதனையடைய முடியாமல் மனசகிதவாணி நிவிருத்தியடைகின்றதோ அந்தப் பிரஹ்மஸ்வரூப்பூத ஆநந்தத்தை அறிந்தவனாய் அறிஞன் எதனினின்றும் பயத்தையடையான். ஹே மைந்த! சம்பூரண வேதவாணிவடிவப் பிரமாணமும், முற்கூறிய முறையே வேத ரூபவாணிகளின் வடிவத்துட் பொருந்தியதும் பிரமாணத்தன்மையுட்பொருந்தியதும் ஆகிய மனவடிவப் பிரமாணமும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவைப் பிரகாசிப்பதிற் சமர்த்து டையனவன்றாமாயினும் சாஸ்திர சமஸ்காரத்தோடு கூடிய அந்தர்முகச் சுத்த மனத்தால் அதிகாரி மனோமயத் துள்ளிருக்கும் ஆன்மவடிவ ஆநந்தத்தை அறிந்த வனாய் ஜன்மமரணாதிரூப சம்சாரத்தினின்றும் பயத்தையடையான். பிராணமய கோசத்தே ஆன்மதத்தன்மை மதியைப் பரித்தியாகித்து அதிகாரிமனோமய கோசத்தே ஆன்மபுத்தியைச் செய்கவென்பது கருத்தாம். ஹே குழந்தாய்! கிரியைவடிவப் பிராணமய கோசத்தினும் பிரமாணரூபமனோமய கோசம் ஆந்தரமாவதேபோல் அதனினும் இப்பிரமாதாப் பிரமேயரூப விஞ்ஞானமய கோசம் உள்ளிருப்பதாம். அதன் ஐந்தவயவங்களாவன: - சர்வ கருமங்களின் மூலரூப குரு சாஸ்திரவசன விசுவாசமாகிய சிரத்தை விஞ்ஞானமய கோசப் பக்ஷியின் சிரமாம். சாஸ்திரம் விதித்த யாகாதி கருமங்களின் விசாரத்தேயுற்ற மீமாம்சா சாஸ்திரஜன்னிய மானசீ

புத்திரூபருதம் தக்ஷிணபக்ஷமாம். அனுஷ்டானஞ் செய்யப்பட்ட சாஸ்திர விகித யாகாதிகருமங்களை விடயஞ் செய்யும் புத்திரூப சத்தியம் உத்தரபக்ஷமாம். அத்தியாத்ம சாஸ்திரார்த்த நிச்சயரூப யோகம் உதரமாம். சர்வ ஸ்தூலப் பிரபஞ்ச த்தின் காரணரூப ஹிரண்யகருபபரின் சமஷ்டிபுத்தி, புச்சரூபப் பிரதிஷ்டை யாம். இதன்கண்ணும் தித்திரி மறையவர் இவ்வகை மந்திரரூபச் சுலோகத்தைக் கூறியுள் ளார். இவ்விஞ்ஞானரூபப புத்தியே யாகாதி சாவ வைதிக கருமங்களையும் கமனா கமனாதி சர்வ லௌகிக கருமங்களையும் செய்யும். தேவபாவத்தை யடைவுற்ற சர்வ அதிகாரிகளும் இவ்விஞ்ஞானரூபச் சமஷ்டிபுத்தியையே பிரஹ்மரூபமா யுபாசிப்பராக. இவ்விஞ்ஞானமய ஆன்மாவைப் பிரஹ்மரூபமென வுணர்ந்து இதர பதார்த்தத்தே ஆன்மத்தன்மைப் புத்தியைப் பரித்தியாகஞ்செய்யும் அதிகாரி தேகாபிமான ஜன்னிய பாவகருமங்களைப் பரித்தியாகித்து மனோவாஞ்சித்த சர்வ பதார்த்தத்தையுமடைவன். ஹே மைந்த! முற்கூறிய குகைத் தாமிர திருஷ்டாந்த த்தால் இவ்விஞ்ஞானமய கோசம் மனோமயகோசத்தைப் பூரணித்திருக்குமாதலின், அது இதன் ஆன்மவடிவமாம். அதிகாரி மனோமபகோசத்தே ஆன்மத்தன்மைப் புத்தியைப் பரித்தியாகித்து விஞ்ஞானமய கோசத்தே ஆன்மபுத்தி செய்க வென்பது கருத்தாம். ஹே குழந்தாய்! அவ்விஞ்ஞானமய கோசத்தினும் அன்னிய அந்தரான்மா ஆநந்தமய கோசமாம்; அஃதவ் வியாகிருதரூபமாம். அதன் ஐந்தவயவங்களாவன: - இஷ்ட பதார்த்த தரிசனத்தாலுண்டாய் சுகரூபப்பிரியம் ஆநந்தமய பக்ஷியின் சிரமாம். இஷ்டபதார்த்தப்பிராப்தியால் உண்டாய் சுகரூபமோதம் தக்ஷிணபக்ஷமாம். இஷ்டபதார்த்த போகஜன்னிய சுகரூபப் பிரமோதம் உத்தர பக்ஷமாம். பிரியமோதாதி விசேடங்களிடத்தே சாமானியரூபமா யனுகத ஆநந்தம் உதரமாம். சர்வ ஜகத்தின் காரணரூப ஆநந்தவடிவ அதிஷ்டானப் பிரஹ்மம் புச்சமாகிய பிரதிஷ்டைவடிவமாம். அஞ்ஞானமாகிய ஆநந்தமய கோசம விஞ்ஞான மயகோசத்தை எங்கும் வியாபித்து நிற்குமாதலின் அஃதிதன் ஆன்மவடிவமாம். அதிகாரிவிஞ்ஞானமய கோசத்தே ஆன்மத்துவபுத்தியைப்பரித்தியாகித்து ஆநந்தமயகோசத்தே ஆன்மத்வபுத்தி செய்க வென்பது கருத்தாம். இத்துணைக் கிரந்தத்தால் அன்னமயாதி பஞ்சகோசங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்போது சுருதிபகவதி பஞ்சகோசங்களை நிரூபித்த கருத்தைத் தெரிவிபபாம்: - ஹே குழந்தாய்! இவ்வுலகத்தே சர்வ தேகதாரிகட்கும் சித்தம ஞானேந்திரிய பஞ்சகம் கருமேந்திரிய பஞ்சகம் நித்தியம் பகிர்முகமேயா மாதலின், யாவரும் கரணங்களால் வெளிப் பொருளையே கவர்வர். தேகத்துட்டிதமாய் ஆநந்த சமுத்திரரூப ஆன்மாவை எவருங் கவரார்; மற்றோ, ஆந்தர ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவைப் பரித்தியாகித்து யாவரும் சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டு வெளியிலேயே சுழலுவர். அவ்வாறு சுழலுபவர் சிறிதுமாத்திரையும் சுகத்தையடையார்; மாறாகப் பகிர்முகத்தன்மையால் மகாதுக்கரூப சமுத்திரத்தே ஆழ்வர். இவ்வாறு பகிர்முகர் மோக்ஷரூபப் புருடார்த்தத்தினின்றும் பிரஷ்டரானதையும் ஜனனமரணரூப சம்சார த்தே அடைவுற்றதையுங்கண்டு தாயைப் போல் அத்தியந்தம் பிரீதியுடைய சுருதி பகவதி அத்தியந்தந் துக்கியாயினள், பகிர்முகப் பிரவிருத்தியினின்றும் ஜீவர்களைச் சாக்ஷாத்தாக நிவிருத்திப்பதில் அசமர்த்தையாய் அத்தாய் பஞ்சகோதரூப உபாய விசாரத்தால் முதலில் அதிகாரிகளைப் பகிர்முகப பிரவிருத்தியினின்றும் நிவிருத்தி செய்தனள்.

சங்கை: - ஹே பகவன் மாதாவைப் போலச் சர்வ ஜீவர்களின் இதத்தின் பொருட்டுப் பிரவிருத்தித்த சுருதிபகவதி முதலில் கேவலம் பிராஹ்மணர்களுக்கே உபதேசம் ஏன் செய்தனள்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அவ்வம்மை முதலில் அவ்வாறு செய்ததன் அபிப்பிராயத்தை நீ கேட்டி: இருமறையவரை யான் பகிர்முகப் பிரவிருத்தியினி ன்றும் நிவிருத்திப்பனாயின், இவர் க்ஷத்திரியாதியர்களை வேதவசனோபதேசத்தால் பகிர்முகப் பிரவிருத்தியினின்றும் நிவிருத்திப்பர். சூத்திராதிகளைப் புராண வசனோபதேசத்தால் பகிர்முகப் பிரவிருத்தியினின்றும் நிவிருத்திப்பர். இவ்வாறா ராய்ந்து சுருதிபகவதி பகிர்முக நீக்கத்தின் பொருட்டுப் பஞ்சகோச உபதேசஞ் செய்தனள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பஞ்சகோசோபதேசஞ்செய்து எவ்வாறு நிவிருத் திப்பள்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! ரூப யௌவனாகி குணங்களோடு கூடியவ னும், கூடியவளும் தன் கன் சரீரத்தான் மகிழ்வையடையார்; மற்றோ, அவர்கள் சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டுப் பிசாசைப்போலத் தனது சரீரத்தினும் வேறாய் சீவித சரீரத்திற்கேனும் மிருதசரீரத்திற்கேனும் சேவைபுரிவர். அவர்கள் சேவிக்கும் பரசரீரமும் தூலசூக்ஷும காரணபேதத்தால் மூவகைத்தாம். இத்தூலமோ அன்ன விகாரமாம். சூக்ஷுமமோ பிராணன், மனம், விஞ்ஞானம என்னும் மூவுருவமாம். காரணமோ அநாதி அஞ்ஞான ரூபமாம் கேவலம்பரசரீரமே அன்னாதிரூபமன்றாம்; மற்றோ, மூவுலகத்துமுள்ள சரீரங்களியாவும் அன்னாதி ஐந்து கோசரூபமேயாம். அத்தகைய சம்பூரணப்பிரபஞ்சமும் தன் தன் தேகத்தே விளங்கியுறுவதாமாதலின், ஆந்தரபதார்த்தத்தைப் பரித்தியாகித்துப் பாகியபதார்த்தத்தை விரும்புதல் தகுதி யன்றாம். மதுவையடைய இச்சித்தவன் தன் இல்லினருகிலேயே மது கிடைப்பின் அதன் பொருட்டு மலைமேலேகுதல் தகுதியல்லாததே போலத் தனது சரீரத்தின் கண்ணே சர்வபகார்த்தப் பிராப்தியாயின் அதன் பொருட்டுப் பாகியத்தே யுழலல் தகுதியன்றாமென்பது கருத்தாம். இக்கருத்தை மனத்தேவைத்துத்தான், சுருதிபகவதி மாதாவைப் போலக் கிருபையோடும் அதிகாரிகட்கு இவ்வாறு கூறினள். ஹே குழந்தைகளே! உண்மையாய் ஆராய்ந்து பார்க்கினோ ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவினும் வேறாய் எவ்வஸ்துவின்கண்ணும சுகரூபத்தன்மையின்றாம்; ஆனால், ஆன்மாவி னும் வேறாய் வஸ்துவே எமது சுககாரணம் என உங்கள் சித்தத்தே ஆக்கிரகமிரு ப்பின் அதனை நான் நிவாரணஞ் செய்யவில்லையாயினும் நீங்கள் சுகமென வெண் ணிய ஆன்மாவினும் வேறாய் அன்னமயாதிகள் உங்கள் ஆகத்திலேயே இருக்கின் றன. அவற்றை நீங்கள் சேவியுங்கள் அவற்றைவிட்டுப் பாகியத்தே அடையுமாறு ஏன் உழலுகின்றீர்கள். இப்போதிப்பொருளையே லோகப்பிரசித்த திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப்படுத்துவாம்: - ஹே மைந்த! பசியானும் காமத்தானும் பீடையுற்ற ஒருவன் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்ல முயலுவனாயின், அவன் தாய் அவன் கையைப் பிடித்து வீட்டினின்றும் வெளியே செல்லலை இவ்வாறு கூறித் தடுப்பள்: - ஹே மைந் ! நீ அன்னம் பெண் வேண்டி வீட்டைவிட்டு வெளியே போகாதே, செல்வை

யேல் மிகு துயருறுவாய். நீ வேண்டிய நானாவகை அன்னாதிகளையும் ரூப யௌவன அவஸ்தரசமபன்ன மனோரம் ஸ்திரீகளையும் உனக்கு யான் நமது வீட்டிலேயே சம்பாதித்துக்கொடுக்கின்றேன். நீ அதன்பொருட்டு வெளியேயேகுதல் தகுதியன்றாம், இவ்வாறுரைத்த மாதாவின் வசனத்தைக் கேட்டு மைந்தன் மதிமானாயின், வெளியே செல்லும், ஆக்கிரகத்தையொழித்து எங்கே அன்னம் எங்கே மனைவி என்னும் வசனத்தைக் கூறுபவனாய் விரைவாகவே தனது கிருகத்தே புகுவன் புகுந்த மைந்தன் தாயின்கருணையால் சம்பூர்ண மனவாஞ்சித பதார்த்தங்களை யடைவன். அதுபோலத் தனது சரீரத்தினும் வெளியே பரசரீரத்தைச் சுக சாதனமென வெண்ணிச் சுகமடையும் பொருட்டுப் பாகியத்தேயுழலும் பகிர்முகனை அந்தர்முகப் படுத்தும்பொருட்டுச் சுருதிபகவதி முதலில் அன்னமயகோசத்தைக் கூறினள். அவ்வுபதேசத்தா லதிகாரி பாகிய விஷயத்தைப் பரித்தியாகித்து அன்னமய கோசத்தே அடைவன் பாகியத் தூல விடயங்களாற் சன்னியசுகமுழுவதையும் அன்னமயகோசத்தேயடைவன். இவ்வாறு சுருதி மாதாவி னுபதேசத்தால் பாகிய விடயத்தினின்றும் நீங்கி அன்னமய கோசததே திதமாய அதிகாரி அச்சுகத்தை யடையினும் ஆன்மவடிவ வாஸ்தவசுகத்தையடைந்திலனாதலின், தற்சுகத்தை இச்சித்த அதிகாரி சுருதிரூப மாதாவின் வசனததே விசுவாசம் வைத்து அன்னமய கோசத்தைப் பரித்தியாகித்துப் பிராணமயகோசத்தையடைவன். அதன்கண்ணும் வாஸ்தவ ஆன்மவடிவ ஆநந்த ததைக் காணாதவனாய் அதனையும் பரித்தியாகித்து மனோமய கோசத்தையடைவன். அதன்கண்ணும் வாஸ்தவ ஆன்ம ஆநந்தத்தைக் காணாதவனாய் அதனையும் பரித்தியாகித்து விஞ்ஞான மயகோசத்தை யடைவன். அதன்கண்ணும் வாஸ்தவ ஆன்மாநந்தத்தைக் காணாதவனாய் அதனையும் பரித்தியாகித்து ஆநந்தமய கோசததை யடைவன். அதன்கண்ணுற்ற அதிகாரி சம்பூரண காரியப் பிரபஞ்சததைப் பரித்தியாகிப்பன். ஆங்கு முதலில் இஷ்டவஸ்து தரிசன ஜன்னிய சுகத்தையுறுவன், பின்னர் இஷ்டவஸ்துப் பிராப்தி ஜன்னிய சுகத்தையுறுவன், பின்னர் இஷ்டவஸ்துப் போகஜன்னிய சுகத்தை யுறுவன், பின்னர்ச் சாமானிய சுகரூப ஆநந்தத்தையடைவன். பின்னர் யாவினும் உள்ளாய் ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தையடைவன். அதனைத்தான் சுருதி புச்ச ரூபப் பிரதிஷ்டையென்றது. இச்சர்வாதிஷ்டானப் பிரஹ்மததை அறியுமபொருட்டுச் சுருதிபகவதி தூல அருந்ததி நியாயததை அங்கீகரித்து அன்னமயாதி பஞ்ச கோசத்தை ஆன்ம ரூபமாய் வருணித்தனள். இவ்வாறு சுருதிபகவதி சர்வ அதிகாரிகளின் மீது அநுக்கிரகம் வைத்து உபதேசித்த ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தைத் தன தான்மவடிவமாய் அறியாதவன் ஜீவிக்கினும் மலடிமகனைப்போல அசத்திய பாவத்தையடைவன். இப்பொருளிலும் தித்திரி மறையவர் இவ்வகையாய் மந்திர ரூப சுலோகத்தைக் கூறினர்: - யாவன் பிரஹ்மமின்றென வுணர்ந்தனனோ அவனான்மா அசத்தியமேயாம். யாவன் பிரஹ்மமிருக்கின்றதென வுணர்ந்தனனோ அவனை யறிஞன் சத்தியனாயறிவன். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! சர்வகாலத்தும் தேசத்தும் சர்வத்திறகும் ஆன்மரூபமாயிருக்கும் ஆநந்த வடிவப் பிரஹ்மத்தை யாவன் நாஸ்திரூபமாய் அறிகின்றனனோ அறைகின்றனனோ, அவனுக்கு மித்தியாஞானத்தானும் வசனத்தானுமமகாபாவப் பிராப்தியாம். அதன் மகிமையால் நாஸ்திகன் தன்னுள்ளுள்ள பிரஹ்மாநந்தத்தினும் விமுகனாய்ப் பாகியவிடயப்பிராப்தியின் பொருட்டு இரவும் பகலும் சுழலுவன் அதனால் அனேக

துக்கத்தையடைவன். மீண்டும் மிருத்தியுவையடைவன். மீண்டும் பிறப்பை யடைவன், மீண்டும் நானாவகைத் துக்கத்தையடைவன், மீண்டும் மிருத்தியுவை யடைவன். இவ்வாறு யமராஜாவின் வசமுற்றவனாய் தீனன் நிரந்தரம் சம்சாரத்தே சுழலுவன். அவன் அற்ப ஆயுஷுடையவனாவன். யாவராலும் நிராதரத்தை யடைவன் அநேகம்பிறப்பிறப்பாதிதுக்கமுற்று அந்நாஸ்திகன் அசத்தியம் போன்றா வன். ஹே மைந்த! குருசாஸ்திர வசனத்தே விசுவாசம் வைத்த ஆஸ்திகன் ஞானாசாரியர் வாயிலாய்ப் பிரஹ்மத்தி னிருப்பையுணர்ந்து ஜன்மமரணாதி துக்கத்தோடு கூடிய மாயையை நாசஞ்செய்யும் ஆன்மஞானத்தைச் சம்பாதிப்பன்; அதன் மகிமையால் அவன் சர்வ துக்கமுமற்றவனாய் எப்போதும் ஆநந்த வடிவப் பிரஹ்மரூபமாய்த் திதமாவன். இத்தகைய பிரஹ்மவேத்தா ஆஸ்திகனுக்கு வேதவேத்தா மகாத்மாச் சாத்திய ரூபமாய்க் கூறுவனாதலின் சுகமடைய இச்சித்தவன் குருசாஸ்திரம் உபதேசித்த அதீந்திரிய அர்த்தத்தே நாஸ்திகத் தன்மையை யொருகாலு மடையலாகாது; மற்றோ, அதன்கண்ணே அதிகாரி எப்போ து மாஸ்திகத்தன்மையையே செய்க. இப்போது விருத்திக்காரராய் ஏகதேசிகள் ஆநந்தமய கோசத்தையே பிரஹ்மரூபமென வுடன்பட்டதைக் கண்டிப்பான், அன்ன மயாதி கோசங்களின் சிரமுதலிய அவயவ பரம்பரையைப் புச்ச ரூபப் பிரஹ்மத்தே பரிசமாப்திசெய்தலை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அன்னமயாதி பஞ்சகோசத்துள் ஒவ்வொன்றின் சிராதி யவ்வைந்தவயவங்கள் ஒருங்குகூடி இருபத்தைந்தாம். அவ்வவயவ வடிவப் பூமிகைகளியாவும் பகிர்முக சித்தத்தைத் திரஞ்செய்யுங் காரணங்களாம். இப்போது அவற்றின் தியானப் பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! அதிகாரியானவன் தனது சித்தத்தின் பகிர்முகத்தன்மையை நிவிருத்திக்கும் பொருட்டு முதலில் அன்னமய கோசப்பக்ஷியின் மஸ்தகத்தைச் சிரரூபமாய்த் தியானிக்குக, பின்னர்த் தக்ஷிணபுயத்தைத் தக்ஷிணபக்ஷமாய்த் தியானிக்குக, பின்னர் வாமபுயத்தை உத்தரபக்ஷமாய்த் தியானிக்குக, பின்னர் உதரத்தை உதாரூபமாய்த் தியானிக்குக, பின்னர் இரு பாதங்களையும் புச்சப்பிரதிஷ்டை வடிவ மாய்த் தியானிக்குக. இதனினும் மேலாக அன்னமயகோசத்தே வேறொரு பொருளு மின்றாம். பின்னரதிகாரி பிராணமய கோசத்தைத் தியானிக்குக. அதன்கண்ணும் முன்போன்றே சிராதி யைந்தையும் முறைப்படி தியானிக்குக. இங்ஙனமே மனோமயாதி முக்கோச அவயவங்களையும் தியானிக்குக. இவ்வாறு இருபத்தைந்து பூமிகளையும் முறையே தியானித்த அதிகாரியின் சித்தம் அந்தர்முகமாம். ஹே குழந்தாய்! அன்னமய கோசத்தினவயவங்களி னந்தத்தே புச்சரூபமாயும் பிரதிஷ்டை வடிவமாயும் கூறிய இருபாதங்கள் அதற்காதாரரூபமாய் இருப்பனபோல் இருபத்தைந்தவயவங்களி னந்தத்தே புச்சப்பிரதிஷ்டை வடிவமாய்க் கூறிய அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே இருபத்துநான்கு பூமிகைகள் திதமாம். இதனை உணர்த்தும் பொருட்டே சுருதி பகவதியானவள் அவயவசகித அன்னமயாதிகளைக் கூறினள். சுருதி கூறிய இவ்வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தை யறியாதொழியவே இகலோகத்தும், பரலோகத்தும், ஜீவர்கட்குச் சிறிதுமாத்திரையும் சுகப்பிராப்தி யுண்டாகாது; மாறாக அறியாமையின் மகிமையால் பிரஹ்மத்தை நாஸ்திரூபமா யறிந்தவன் இரண்டு லோகத்தும் அசத்தியபாவத்தையே அடைவன், இதனைத் தன்னான்மவடிவமா யறிந்தவன் இரண்டுலோகத்தும் சர்வ சுகத்தையும் அடைவன். ஆதலினிப்பொருள் துணியப் பெறும்: - எப்பொருள் பலமுடையதாமோ, காட்சியாதி

யளவைகளா லறியப்பெறாததாமோ அதை யுணர்த்துவதிலேயே சுருதிக்குக் கருத்தாம். அத்தகையது அதிஷ்டானப்பிரஹ்மமேயாம், அன்னமயாதியைந்தும் அத்தகையனவன்றாமாதலின் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே மறைக்குக் கருத்தாமன்றி அன்னமயாதிக்கான்மத்தன்மை யுணர்த்துவதின்கண்ணே கருத்தின்றாம். இத்துணை யால் சிரவணரீதியாய் ஆன்மாவின் உண்மை வடிவம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது உத்தரக்கிரந்தத்தால் ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவத்தை மனனரீதியாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு ஆன்மரூபப் பிரஹ்மத்தின் சத்தியாதி தருமங்களின் விசாரத்தால் தித்திரி மறையவர் நிச்சயஞ்செய்த பொருளை நீ சாவதானனாய்க் கேட்டி. பிரஹ்ம ஞானத்தே பிரஹ்மபாவப் பிராப்தியின் காரணத்தன்மையைய மறுமாறு இவ்வாறாராய்ந்தனர். இப்போது பிரமேயரூபப் பிரஹ்மத்தே அசம்பாவனை வடிவச் சம்சயத்தை நீக்கும்பொருட்டு முதலிற் பிரஹ்மத்தே மூவகைச் சம்சயத்தை நிரூபிப்பாம்: - அந்தப் பிரஹ்மமிருக்கின்றதா? அல்லதில்லையா? அறியானுக் கடையத் தகுதியதா? தகுதியற்றதா? அறிஞனுக் கடையத் தகுதியதா? தகுதியற்றதா? முதலையத்தே பிரஹ்மமில்லையென்னு மிரண்டாவது கோடியைப் பூர்வபக்ஷ ரீதியாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! சிலவாதியர் இவ்வாறு விகற்பிப்பர், பிரஹ்மத்தைச் சத்தியஞான அனந்த ரூபமென்னும் வேதாந்தியர் மதத்தே பிரஹ்ம ஞானம் வியர்த்தமாம். ஏனெனின், அத்தகையது எவருக்குந் தோற்றுவதின்றா மாதலின் அஃதியாண்டுமின்றாம், இருக்குமாயின் உலகத்தே பிருதிவி முதலிய பதார்த்தங்கள் தோற்றுவனபோலப் பிரஹ்மமும் பிரத்தியாம்; ஆனாலது பிரத்தியாவதோ இன்றாமாதலி னஃதில்லையாம். இப்போது இரண்டாவது சம்சயத்தே அது அறியானுக்கு அடையத் தகுதியதாமென்னும் பிரதமகோடியைப் பூர்வபக்ஷ ரூபமாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! சில ரிவ்வாறு விகற்பிப்பர், வேதாந்தமதக்தே அங்கீகரித்த பிரஹ்மரூப ஆன்மா அறிஞனுக்கும் அறியானுக்கும் சமானமேயாம். அதற்கெவரிடத்தும் பக்ஷபாத மின்றாமாதலின் அறிஞன் அதை ஸ்மரித்து அதை யடைவதேபோல் அறியானும் அஃதையே னடையான்; மற்றோ அடையவே வேண்டும். அறிஞனேயடைவன் அறியானடையான் என்பதில் வேதாந்திகள் ஒருகாரணங் கூறவேண்டும். அறியானுக் கான்மஸ்மரம் உண்டாகா தெனக் கூறின் பொருந்தாது; ஏனெனின் நீ அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைச் சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மரூபமாயெண்ணினையாதலின் அது அறிஞனுக்கு ஆன்மரூபமா யிருப்பதேபோல் அறியானுக்கும் ஆன்மரூபமேயாமாதலின் அறிஞனுக்கே போல் அறியானுக்கும் பிரஹ்மஸ்மரணமும் அடைவும் அவசியமுண்டாம். இப்போது மூன்றாவது சம்சயத்தே பிரஹ்மம் அறிஞனுக்கும் அடையத் தகுதிய தன்றென்னும் இரண்டாவது கோடியைப் பூர்வபக்ஷ ரீதியாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! சிலவாதியரோ இவ்வாறு விகற்பிப்பர், நீ அங்கீகரித்த பிரஹ்மத்தை அறியானடை யானாயின் உனது பிரஹ்மம் அசத்தியமேயாம்; ஏனெனின், அது சர்வஜீவர்கட்கு மான்மரூபமாம், தன்னான்மா யாவருக்கும் நித்தியப் பிராப்தமேயாமாதலின் அதனை யாவருக்கும் ஆன்மரூபமென வுடன்பட்டு அப்பிராப்தமென்னல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அறியானுக்கப்பிராப்தமாதலின் அஃதசத்தியமானபோது ஈண்டு வந்தியா புத்திராதி அசத்திய பதார்த்தத்தை எவனுமடையாததேபோல் அசத்தியப் பிரஹ்மத்தை அறியானடையாததென்ன அறிந்தவனுமடையான். சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், பிரஹ்மம் என்னும் சுருதி வசனத்தை அங்கீகரித்து நீ பிரஹ்மத்தைச்

சத்தியமென வுடன்படின் அறிஞனுக்கடையப்பெறும், அறியானுக் கடையப்பெறாது எனக் கூறல் அசங்கதமாம்; ஏனெனின், ஒரே ஆகாசத்தை அறிஞனோ அடைவன், அறியான் அதனை யடையான் எனக் கூறல் சம்பவியாததே போல், ஒரே அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை அறிஞ னடைவ னென்றும் அறியா னடையானென்றும் கூறலும் சம்பவியாது; மற்றோ முற்றுணர்ந்தோனுக்கும் மூடனுக்கும் ஆகாசப்பிராப்தி சமானமேயாவது போல் அறிஞனுக்கும் அறியானுக்கும் அத்விதீயப் பிரஹ்மப் பிராப்தி சமானமேயாம். இப்போது இம்மூன்று வினாக்கட்கும் விடை பகரும் பொருட்டு முதலிற் சூசி கடாஹ நியாயத்தால் பிரஹ்மப்பிராப்தி அப்பிராப்தியின் வியவஸ்தையை நிரூபிப்பாம். சூசிகடாஹ நியாயத்திற்கிது பொருளாம்: - ஒரு கொல்லன் கடாஹத்தைச்செய்து கொண்டிருப்ப அவன்பாலொருவன் வளைந்த ஊசியை நிமிர்க்கவரின் அவன் கடாஹத்தைவிட்டு முதலில் ஊசியை நிமிர்த்தலாம். அதுபோல் மொழிந்த மூன்று வினாக்கட்கும் விடைமேல் விஸ்தாரமாய் விளம்பு வாம்; ஆனால், அவ்விடை சுகமாய் விளங்கும் பொருட்டு முதலில் பிரஹ்மப்பிராபதி அப்பிராப்திவியவஸ்தையைக் கூறுவாம். ஹே மைந்த! தித்திரிமறையவர் முன் மூன்று வினாக்களைக் கற்பித்து அவைகட் கிவ்வாறு விடையளித்தனர். பிரஹ்மம் அறிஞனுக்கும், அறியானுக்கும், சமானமாயே பிராப்தமாம், சமான ஆன்மரூபமே யாமாதலின் அஃதுண்மையாய் இருவருக்கும் நித்தியப்பிராப்தமேயாமாயினும் அறியானொருகாலும் அஃதை அடையான் என்பதே ஊகத்தாற சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், அவித்தை நாசமாகவே ஆவரணரகிதப் பிரஹ்மப் பிரகாசமே பிரஹ்மப் பிராப்தியாம், அவ்வவித்தை நாசம் பிரஹ்மவித்தையினானேயாம். அஃதவித்வானுக் குப் பிராப்தமின்றாமாதலின், அவனவித்தையற்றவனாகானாதலினானே அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையடையான். இப்போதிப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தால் வெளிப் படுத்துவாம்: - ஹே குழந்தாய்! ஈண்டு இருவருக்குத் தத்தமது கிருகத்தே சுவாணாதி ரூபதனம் பூமியிற் புதைத்திருப்பின் ஒருவனோ தனநிதியையறிபவன், மற்றொரு வனோ அறியான், வாஸ்தவமாய் விசாரித்துப்பார்க்கினோ இருவரும் நிதியுடையவ ரேனும் உணர்ந்தவனோ அடைவன், உணரானோ அடையான் இவ்வாறு நிதியின் பிராப்தி, அப்பிராப்தி வியவகாரம் உலகத்தாவதேபோல் அறிஞனுக்கும் அறியானுக் கும் உண்மையாய்ப் பிரஹ்மப்பிராப்தி சமானமேயாயினும், அறிஞனுக்குப் பிரஹ்ம ஞான மிருப்பதே போல் அறியானுக்கின்றாம். ஆகையால், அறியான் அத்தியாத்மாதி முத்துக்கத்தால் எப்போதும் பீடிதனாவன். இது கூறியதுகொண் டிஃதியம்பப்பெறும். தனது சத்திய சுபாவ பலத்தால் அசத்தியத்தன்மையைப் பரித்தியாகித்து யாண்டும் சமானமாயிருக்கும் பிரஹ்மத்தின் ஞானமே அறிஞனுக்குப் பிரஹ்மப்பிராப்தியாம், அறியானுடைய பிரஹ்மத்தின் அஞ்ஞானமே அவனுக்குப் பிரஹ்மத்தின் அப்பிராப்தியாம். இத்துணையால் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தி அப்பிராப்தி வியவஸ்தை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது காமனை, விசாரம், ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஜகத்திற் பிரவேசம், போக்கியபதார்த்த ரூபத்தன்மை என்னு மைந்து ஹேதுக்களால் பிரஹ்மத்தே சத்தியத்தன்மையின் சித்தியைச் செய்வாம்: - ஹே குழந்தாய்! ஆகாசாதி பஞ்ச பூதம், அவற்றின் காரியம் என்னும் இத்தூல சூக்ஷுமஜகத்தை யுண்டாக்கிய பிரஹ்மம் அசத்தியமெனச் சங்கிப்பதிலும் வாதிக் காற்றலின்றாம்; இவ்வாறு சங்கிப்பதினும் ஆற்றலின்றாயின் பிரஹ்மத்தின் அசத்தியத்தன்மையின் சித்தி செய்வதில் எவ்வாதி யாற்றலுடையவனாவன்; மற்றோ, ஒருவனு மாகான்.

இப்போது பிரஹ்மத்தினின்றும் ஜகத்துற்பத்தியை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அனாதி ஜீவர்களின் கருமவாசனையால் விசித்திரபாவத்தை யடைந்த மாயாரூப கஞ்சுகத்தோடு கூடியதாய் பரமான்மா உலகமுண்டாவதற்கு முன்னர் ஏக அத்விதீய ரூபமாயிருக்கும். அதுவே, சிருஷ்டியினாதிகாலத்தே ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப கருமங்களால் ஏவப்பட்டு பூதபௌதிக ஜகத்தை யுண்டாக்கும் பொருட்டு "யானே எல்லாவடிவமும் ஆவேன்" என இச்சித்தது. இவ்வாறு இனி யுண்டாகும் நாமரூபக் கிரியைவடிவ ஜடசேதனரூப ஜகத்தை விடயஞ் செய்யும் இச்சைவடிவ சிந்தையைச் செய்து ஜகத்தின் விசேஷ நாமரூபாதிகளைச் செய்யும் பொருட்டு மீண்டும் பூர்வ கற்பத்திருந்தது போலவே இக்கற்பத்தும் ஜகத்தின் அவ்வப் பதார்த்தத்திற்கு, அவ்வவ் வகையாய் நாமரூபக்கிரியையை யான் செய்வேனாகவும்; என ஆராய்ந்து அது பூர்வ கற்பத்தேபோல ஸ்தாவர ஜங்கம ரூப ஜகத்தை யுண்டாக்கியது; சர்வத்திற்கும் பின்ன பின்ன நாமரூபக்கிரியையை யுண்டாக்கியது, பரமான்மா பூர்வ கற்பத்தே சூரியசந்திராதி ஜகத்தை யுண்டாக்கியதே போல் இக்கற்பத்தும் சூரியன், சந்திரன், சுவர்க்கம், பிருதிவி, அந்தரிக்ஷம் என்பன முதலாயுள்ள பூத பௌதிக சம்பூர்ண ஜகத்தையும் உண்டாக்கியது. இங்ஙனம், யாவற்றையும் உண்டாக்கித் தானே ஜீவரூபமாய் ஜகத்தின்கண்ணே புகுந்தது. என்னுஞ் சூத்திரரூப் சுருதியின் கண்ணே எப் பிரஹ்மஞானத்தால் பூர்வம் மோக்ஷப்பிராப்தி கூறப்பெற்றதோ, என்னுஞ் சுருதியின் கண்ணே பூர்வம் எந்தப் பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபலக்ஷணங் கூறப் பெற்றதோ அதுவே ஸ்தாவர ஜங்கமரூப ஜகத்தையுண்டாக்கி அவற்றில் ஜீவரூப மாய்ப் பிரவேசித்தது. இங்ஙனம் அவ்வொரே பரமான்மா நானாரூபமாயுண்டாயது; அவற்றை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! பரமான்மாவே சத்ரூபமாயும் த்யத்ரூபமாயும் ஆயது; ஈண்டு மண்ணீரனல் என்னும் மூன்று பூதங்களும் நேத்திரா திகட்கு விடயமாதலின் அம் மூன்றையும் சுருதிபகவதி **சத்** எனக் கூறினள். வாயுவும், ஆகாசமும், அவிஷயமாதலின் சுருதிபகவதி **த்யத்** எனக் கூறினாள். பரமான்மாவே நிருக்தரூபமும் அநிருக்தரூபமும் ஆயது; நாமரூபக்கிரியையால் ஜீவர்களால் நிரூபிக்கமுடிந்த பூத பௌதிகங்கள் நிருக்தங்களாம், அல்லாதன அநிருக்தங்களாம். அது நிலயன ரூபமும், அநிலயன ரூபமும் ஆயது; பிருதிவி முதலியவற்றைப் பற்றியிருக்குங் கடாதிகள் நிலயனங்களாம். நிராதாரரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் ஆகாசாதிகள் அநிலயனங்களாம். அதுவே விஞ்ஞானரூபமும் அவிஞ் ஞானரூபமுமாயது, ஈண்டுச் சேதனரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் நேத்திராதிகளந்தக் கரணம் விஞ்ஞானமாம், ஜடரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் கடபடாதி பதார்த்தங்கள் அவிஞ்ஞானமாம். அதுவே சத்தியரூபமும் அநிருதரூபமுமாயது. ஈண்டு வியவகார காலத்தே பாதமற்ற பூமி முதலிய வியாவகாரிக பதார்த்தங்கள் சத்தியமாம், வியவகாரகாலத்தே பாதிக்கப்படுவனவாய இரஜ்ஜு சர்ப்பாதி பிராதிபாசிகபதார்த் தங்கள் அநிருதமாம். ஆன்மஞானத்தினும் முற்காலம் வியவகாரகாலமாம். இங்ஙனம் அஸ்திரூபமாயும், நாஸ்திரூபமாயும் பிரசித்தமாயிரா நின்ற விசித்திர ஜகத்துருவை ஏக அத்விதீயப் பிரஹ்மமேயடையும். ஒரே ஆகாசம் கந்தர்வ நகர ரூபமாய் நானாபாவத்தை அடைவதேபோல் ஒரே அத்விதீயப் பிரஹ்மம் ஜகத்துருவ மாய் நானாபாவத்தையடையும், சத்தியரூபப் பிரஹ்மமே பூர்வம் ஜகத்துருவமாய் உற்பன்னமாயதாதலின் உண்மையாய் அசத்தியரூபமாயும் இவ்வுலகம் யாசித மண்டன நியாயத்தாற் சத்தியரூபமாய்ப் பிரதீதியாம். யாதொன்றுமற்ற நிர்த்தனன்

மற்றொரு தனவானிடத்தினின்றும் பூஷணவஸ்திராதி யாசித்துவந்து தன்வீட்டைச் சோபை செய்தல் யாசிதமண்டன நியாயமாம். அதுபோல், இயல்பாயே தனது சத்தையற்ற இவ்வுலகம் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மசத்தையை அங்கீகரித்தே சத்தியரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வுலகத்தே தனது சத்தையே யேனிராது?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமானமென்னு முக்காலத் தேயும் ஏகரசமாய் ஒருகாலும் வேறு தன்மையை அடையாதது சாத்தியமாம். இத்தகைய சத்தியரூபத்தன்மை உற்பத்தி நாசமுடைய ஜகத்தின்கண்ணே ஒரு காலுஞ் சம்பவியாது; மற்றோ, பிரஹ்மத்தே சம்பவிக்கும். ஆதியிலும் அந்தத்திலு மிராதது மத்திய காலத்தும் இராது. இரஜ்ஜுவின் கண்ணே சர்ப்பம் முதலிலுங் கடையிலுமின்றாமாதலின், இடையிலு மின்றாவதே போல் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தே சம்பூரண உலகம் முதலிலுங் கடையிலுமின்றாமாதலின் இடையிலெ வ்வாறுண்மையாம்; மற்றோ, யாவும் மித்தையேயாம். அத்தகைய இது அதிஷ்டானப் பிரஹ்மசத்தையை அங்கீகரித்தே சத்தியமாய்ப் பிரதீதியாம். அக்கினி பாவமற்ற அயப்பிண்டமானது அக்கினியின் சம்பந்தத்தால் அக்கினிரூபத் தன்மையை யடைவதே போல் அதிஷ்டானசத்தியப் பிரஹ்ம தாதாத்மிய சம்பந்தத்தையடைந்து இம்மித்தையாய் ஜகத்தும் சத்தியரூபமாய்த் தோற்றும். ஹே மைந்த! இப்பொருளின் கண்ணும் தித்திரி மறையவர் இவ்வாறாய் மந்திரரூப சுலோகத்தைக் கூறினர்: -

(பொருள்.) காணுமிவ்வுலகம் தனது உற்பத்தியின் முன்னர் அசத்துருவமா யிருந்தது, அவ்வசத்தினின்றும் இச்சத்துலக முற்பன்னமாயது, அக்காரணப் பிரஹ்மம் தனதான்மாவையே பிரபஞ்சரூபமாக்கியது, இதனானே அது சுகிருது எனப்படும். இப்போது இம்மந்திரரூப சுலோகப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! கந்தர்வநகரம் தனதுற்பத்தியின் முன்னர் ஆகாசத் தின் கண்ணே அசத்தாவதே போல இவ்வுலகும் தனதுற்பத்தியின் முன்னர் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின்கண்ணே அசத்தாம். ஈண்டு அசத் சப்தத்தால் நீ அத்தியந்த அபாவரூப சூனியத்தைக் கவராதொழிக; மற்றோ, வெளிப்படாத நாமரூபய உலகைக் கவர்க. ஆகையால், என்னும் சுருதி வசனத்தால் இவ்வுலகம் தனது உற்பத்தியின் முன்னர் வெளிப்படா நாம ரூபத்தோடிருந்தது என்னும் பொருள் துணியப்பெறும். பின்பு சிருஷ்டிகாலத்தே அது வெளிப்பட்ட நாமரூபமுடையதாயது. எல்லாவுலகும் காரணரூபப் பிரஹ்மத்தின் சத்தையினானே சத்தியரூபமாம்; இயல்பானே இது சத்தியரூபமன்றாமாதலின் சுருதிபகவதி பிரஹ்மத்தைச் **சுகிருத்** என்றனள். ஜகதுற்பத்திப் பிரகரணம் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின் சத்திய ரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டே பிரவிருத்தித்ததாயினும் பிரகரணாபிப்பிராயத்தை அறியாது சில மந்தமதியினர்'சுவா என்னும் மறை காரண அசத்தியரூபத்தன்மை யையே கூறியது எனக் கூறுவர். வேதபாகிய நாஸ்திகர் பீஜப்பிரத்துவம்ஸாபாவத் தினின்றும் அங்குர உற்பத்தி அங்கீகரிப்பதே போலும், சில அர்த்த வைநாசிக நையாயிகரோ முற்கூறிய சுருதியின்கண்ணேயிருக்குங் காரியப் பிரபஞ்சவாசக இதம் சப்தத்திற்கு அசத் சப்தத்தோடு சாமானாதிகாரண்ய கற்பனை செய்து சகத்

துருவ காரியத்தையே உற்பத்தியின் முன்னர் அசத்தென்பர். சூனியவாதியரோ கூறிய சுருதியின் கண்ணேயிருக்கும் இதம் சப்த அர்த்தரூபத்தன்மையைக் காரிய காரண மிரண்டன்கண்ணு முடன்பட்டும் இதம் சப்தத்திற்கு அசாத் சப்தத்தோடு சாமானாதிகரண்ய கற்பனை புரிந்தும் காரியகாரண ரூப சர்வ ஜகத்தையும் சூனிய மென்பர். ஹே மைந்த! இவ்வாறு கூறிய மறைக்குண்மைப் பொருளையுணராது கூறும் மந்தமதியினர்பாலிது கேட்க வேண்டும்: - காரணாதிகளை நீவிர் அசத்தென் பது கேவலம் யுக்தியனானா? அல்லது சுருதியினானா? முதலது சம்பவியாது; ஏனெனின், இதன் எட்டாவதத்தியாய ஆதியில் முன்னின்மை முதலியவற்றே காரணத்தன்மைக் கண்டனப் பிரசங்கத்தே பகிர்முகவாதியரின் நானாவகை யுக்தி களை விஸ்தாரமாய்க் கண்டித்தேமாதலின் யுக்தி பலத்தால் காரணாதிகளிடத்தே அசத்தியரூபத்தன்மை சித்தமாகாதாம். இரண்டாவதுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், என்னுஞ் சுருதியின் கண்ணே பிரஹ்மம் சத்தியமெனக்கூறி அதினின்றும் ஜகத்துற்பத்தியைக் கூறும் வேதபகவான் என்னும் சுருதிவசனத்தால் அதனை அசத்திய ரூபமென எவ்வாறு கூறுவர்? மற்றோ கூறார். அங்ஙன் கூறின், என் வாயில் நாவில்லையென்பதேபோல் வியாகாததோடமுடையவராவர். ஆகையால், அம்மறைக்குக் காரண அசத்துத்தன்மையிற் கருத்தின்றாம். ஹே குழந்தாய்! மறையினுண்மைப்பொருளை அறியாது அர்த்த வைநாசிகவாதி உற்பத்தியின் முன்னர் அசத்தியமென்ற ஜகத்துருவ காரியத்தின்கண்ணே நிகழ்காலத்தே சத்தியத் தன்மை நிகழலாகாதாம்; மற்றோ, மண்ணின் கடசராவாதிகாரியத்தே எல்லா வுயிர்க்கும் மட்புத்தி யுண்டாவதேபோல் இக்காரியவடிவ உலகிலும் யாவருக்கும் அசத்தசத்தென்னும் தொடர்ச்சி மதியுண்டாக வேண்டும்; ஆனா லவ்வாறுண்டாவ தில்லை; மாறாய்க் கடமிருக்கின்றது படமிருக்கின்றது என்னும் சத்தியபுத்தியே யுண்டாகின்றதாதலின் உண்டாவதன்முன்னர்க் காரியவுலக அசத்தியத்தன்மையில் மறைக்குக் கருத்தின்றாம். அல்லது ஒருகால் அதன்கண்ணே மறைக்குக் கருத்திருக் குமாயின் என்பதன்பின் உலகை யுண்மையெனக் கூறும். என்பது அசங்கதமாகும்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! இக்காரியவுலகம் இயற்கையானே சத்திய மாகாதொழிக எனினும், காரணவடிவப் பிரஹ்மசத்தையாற் சத்தியமேனாகாது?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! சத்தியப் பிரஹ்ம தாதாத்மிய சம்பந்தத்தை யுற்று இக்காரியவுலகம் சத்தியரூபமாம் என நீ யுடன்படல் எமக்குமிஷ்டமே யாம், யாமதை நீக்கவில்லை. பிரஹ்மசத்தையின் மகிமையால் அசத்தாய சகத்தும் சத்தியரூபமாம் என்பதையுணர்த்தும்பொருட்டே தித்திரிமறையவர் என்பதாதி சுலோகத்தைக் கூறினர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஈண்டு ஒருவன் ஒரில்லத்தினின்றும் வஸ்துவை ஓரில்லத்திற்குக் கொண்டுசெலவதுபோலப் பிரஹ்மசத்தையைப் பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே யாவன் கொண்டுசெல்வன்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! முக்காலத்தினும் அசத்தாகிய சகத்துருவக் காரியம் காரணப் பிரஹ்மத்தின் சத்தையினானே சத்தியமாய்த் தோற்றலின்

கண்ணே அநாதி மாயையாலாக்கிய ஆன்ம அனான்ம அத்தியாசமே காரணமாம். இயல்பாயே வெம்மையற்ற நீரில் எரியின சையோக தோஷத்தால் வெம்மை தோற்றுவதே போல் இயல்பானே தற்சத்தையற்ற வுலகில் சத்பிரஹ்ம தாதாத்மிய அத்தியாசரூபதோஷத்தால சத்தியரூபத்தன்மை தோற்றுமாதலின் இவ்வத்தியாசமே பிரஹ்மசத்தையை யுலகின்கண்ணே கொண்டுசெலுத்துமென்பது கருத்தாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மத்தினும் பின்னமாயதொன்றே தனது சத்தையால் உலகைச் சத்தியரூபமாயேன் செய்யாது?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! சத்தியப் பிரஹ்மத்தினும் வேறாயுள்ள காரிய காரணரூபப் பொருள்கள் யாவும அனான்மவடிவமாதலின் அசத்தியரூபமே யாம். ஆகையால், பிரஹ்மத்தினும் வேறாய் எப்பொருளின் சத்தையானும் உலகின் சத்திய ரூபத்தன்மை சம்பவியாது.

கருத்திதுவாம்: - உலகத்தே தனவானே தரித்திரனைத் தனவானாக்குவன், தானே தரித்திரனானோன் மற்றொரு தரித்திரனைத் தனவானாக்காததேபோலச் சத்தியப் பிரஹ்மத்தினின்றும் பின்னவடிவத் தானே சுயம் அசத்தியபாவமுற்ற பொருள் அசத்திய ஜகத்தைச் சத்தியரூபமாக்கமாட்டாது. அல்லது, இல்வுலகத்தே ஒரு பெரும் வனத்தே சுழலும் குருடன் மற்றொரு குருடனுக்கு மார்க்கோபதேசஞ் செய்யின், அவன் அவனை இவ்வாறு ஆக்ஷேபிப்பன்: - ஹே குருட! எனக்குப தேசிக்கும் மார்க்கத்தை நீயேன் கண்டிலையென. அதுபோலப் பிரஹ்மத்தினும் வேறாகிய ஒன்று உலகின் சத்தையைச் சித்தஞ்செய்யின், அப்பொருளை நோக்கிக் கூறவேண்டியதாவது: - ஹே பொருளே! பிரஹ்மத்தினும் வேறாகிய நீயே அசத்தியமாதலின் முதலில் நீ நினது சத்தையைச் சித்தஞ்செய்தி, பின்னர் உலகிற் சத்தைனயச் சித்தஞ்செய்யலாம். தற்சத்தையின் சித்தியின்றி அயற்கட்சத்தையின் சித்திசெய்தல் சம்பவியாதாம். அல்லது, பிரஹ்மத்தினும் வேறாகிய ஒருபொருள் தற்சத்தையால் உலகைச் சத்தியமாக்கக் கூறல், ஒரு பொருளின் கண்ணே பிரஹ்ம பேதம் சித்தமாயினன்றோ சம்ப்விக்கும், அதனினும் வேறாக யாதொன்றுமின்றாம்'; மற்றோ, இவை யாவும் பிரஹ்மவடிவமேயாம். இப்பொருளை என்பதாதி சுருதி வசனங்களால் வேதவேத்தாக்களாகிய மகாத்மாக்கள் அடிக்கடி கூறுகின்றனரா தலின் அதனினும் வேறாயொரு சிறிதுமின்றாம். அல்லது, ஒருகால் அதனினும் வேறாக ஒரு சிறிதை யுடன்படின், என்னுஞ் சுருதி கூறிய பிரஹ்மத்தின் அந்தத் தன்மை சித்தமாகாதாம்; ஏனெனின், கம் முதலியவை மண் முதலியவற்றினின்றும் வேறாதலின், அவை வஸ்து பரிச்சேத முடைமையானே அநந்தரூப மல்லாதன போலப் பிரஹ்மமும் அஃதுடைமையின் அநந்தமன்றாம். முற்கூறிய சுருதியோ பிரஹ்மத்திற்கநந்தவடிவத்தன்மை கூறியதாதலின் அஃ திலதாகவே அதனின்மையே அடைவுறும்; அக்கினிக்கு ஒளியும் வெம்மையுமே யுருவமாகும், அஃதிரண்டுமில தாகவே அதுவுமிலதாவதே போலவாமென்க. பிரஹ்மமிலதாகவே அஃதையுணர்த் தும் ஞானகாண்டம் அப்பிரமாணத்தன்மையையடையும், அடையவே அதன் சாதனத் தை யுணர்த்தும் இருகாண்டங்களும் அப்பிரமாணமாம். சர்வப் பிரமாண மன்னரும், பிரமாதிதோஷ மற்றவரும் ஆகிய வேதபகவான் அப்பிரமாணமாகவே பிரமாதிகளோ

டு கூடிய இலௌகிகவசனம், காட்சிமுதலிய பிரமாணங்கள், யாவும் அப்பிரமாண மாம். காக்ஷி முதலிய விசேடங்க ளப்பிரமாணமுறவே சாமானியமாய்ப் பிரமாண மாத்திரத்திற்கே அப்பிரமாணத்தன்மையாம். ஒரு பிரமாணத்தானே வஸ்து சித்தியா மன்றி வேறுவகையா லாகாதாமாதலின் காட்சி முதலிய யாவற்றிற்கும் அப்பிரமா ணத்தன்மை அடைவுறவே பிரஹ்மத்தினும் வேறாகிய தூலசூக்ஷும பதார்த்தங்கட் கேனும், காரியகாரண பதார்த்தங்கட்கேனும் எவ்வாறு சித்தியாம்; மற்றோ, ஆகாதாம். ஆகையால், இப்பொருள் துணியப்பெறும்; எவ்வசத்தியப் பொருளும் பிரஹ்மத்தினும் வேறாயின்றாம்; இன்றாகவே, அதன் சத்தையைப் பெற்றவை அதனினும் வேறாய் எங்ஙனமாம்; மற்றோ, அவை ஒருகாலும் வேறாகாவாம். என்னும் சுருதியானது காரண அசத்தியத்தை யுணர்த்துகின்றதா? காரியாசத்தியத் தை யுணர்த்துகின்றதா? அவ்விரண்டின் அசத்தியத்தை யுணர்த்துகின்றதா? என மூவிகற்பம் மந்தமதியினர்முன் செய்ததும் பொருந்தாதாம்; என்னை? ஈண்டுக் காட்சி முதலிய அளவையானே வஸ்து சித்தியாமன்றி வேறுவகையா லாகாதாம். இவ்வுலகுருவக்காரிய அசத்தியத்தையும், காரண அசத்தியத்தையும், காட்சி முதலிய எவையும் சித்தஞ்செய்யா; மாறாய் அவை கடமிருக்கின்றது, படமிருக் கின்றது என்பன முதலிய தோற்றத்தான் அவ்விரண்டின் சத்தியத்தன்மையையே சித்தஞ் செய்யும்; அல்லது, அவ்விரண்டின் கண்ணும் அசத்தியத்தன்மையிருப்பின், என்னும் சுருதியானது இதம் சப்தத்தால் காரியகாரணத்தைக் கூறியது அசங்கதமாம்; என்னை, காட்சி யுணர்வின் விடயமும் அண்மையிலிருப்பதுமே இதம் சப்தத்தாற் கூறப்பெறும்; அவ்விரு தன்மையும் அசத்தியத்தின் கண்ணே சம்பவியாதாம். இதனானும், காரியகாரணத்தே அசத்தியருபத்தன்மை யின்றாம். அல்லது, அவ்விர ண்டன்கண்ணும் காக்ஷி விடயத்தன்மையை யுடன்பட்டு மந்தபுத்தியர் அசத்திய ரூபத்தன்மையை யுடன்பட்டது அத்தியந்தம் விருத்தமாம்; என்னை, அக்காட்சி, இருக்கும் பொருளையே விடயஞ்செய்யுமன்றி இராப்பொருளை விடயஞ் செய்யா தென்பது யாவருமுடன்பட்ட விடயமேயாமாதலின் காரியகாரணத்தைக் காக்ஷிக்கு விடயமாயுடன் பட்டு அசத்தியமென்னல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம்; மற்றோ, அசத்திய வஸ்துவின் காக்ஷியின்றிச் சத்திய வஸ்துவின் காக்ஷியேயாமாதலின் சென்ற வரும் பொருள்களின் காக்ஷியுண்டாவதின்றாம்; ஒருகால் அசத்திய வஸ்துவும் காக்ஷிப்படின் இறந்த எதிர்ப்பொருள்களின் காக்ஷியுண்டாதல்வேண்டும். ஆகையால், என்னுஞ் சுருதியானது, காமிய, காரண, அவ்விரண்டின் அசத்தியத் தன்மையைக் கூறுகின்றதின்றாம்; மற்றோ, அசத் சப்தம் இம்மாயாமயவுலகின் வெளிப்படா நாமரூபச் சூக்ஷும அவஸ்தையையே கூறுகின்றதாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - எதன் சத்தையைப் பெற்று இவ்வசத்துலகும் சத்தியமாமோ அந்தப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவே உண்மையாய்ச் சத்தியமாம். இத்துணையும் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின் சத்தியரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது அதன் ஆநந்தரூபத் தன்மை நிரூபிக்கப்பெறும்: - ஹே குழந்தாய்! யாது தனது ஆநந்தரூபசத்தையால் இவ்வெல்லாவுலகையும் சத்தியரூபமாக்கியதோ அந்தப் பிரஹ்மமே ஆநந்தவடிவ மாதலின் சர்வ ஜகத்தின் சாரரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இந்தப் பிரஹ்மரூப ஆன்மா ஆநந்தரூபமாயிருக்கி ன்றதென்பதன் கண்ணே பிரமாணமென்னை?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! இஃதவ்வாறிருப்பதன்கண்ணே பிரஹ்ம வித்துக்களின் அனுபவமே பிரமாணமாம்; என்னை, விடயாநந்தத்தை அடைவிக்கும் மங்கையர் முதலியோரின்றேனும் அறிஞன்யான் பிரஹ்மரூபமாயிருக்கின்றேன் என்னும் ஞானத்தால் ஆநந்தரூப ஆன்மாவையடைந்து எப்போதும் ஆநந்தத்தின் கண்ணே மூழ்கியிருப்பனாதலின் எவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவினடைவால் அறிஞன் எப்போதும் ஆநந்தியாயிருப்பனோ அவ்விவ்வான்மாவே ஆநந்த வடிவமாம் என அறியப்பெறும். சர்வப் பிராணிகளின் இருதயதேயத்தேயிருக்கும் இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா ஒருகால் பிராணிகளின் ஜீவனத்திற்கும், ஜீவனானுகூலப் பிராணாதிகளின் கிரியைக்கும் காரணரூபமன்றாயின் இத்தேகதாரிகளின் அவ்விரண்டையும் வேறு யாது செய்விக்கும்? மற்றோ, எதுவுஞ் செய்வியாதாம். இக்காரணத்தானும் இவ்வான்மா ஆநந்தவடிவமாம். எல்லா உயிர்களின் இருதயதேயத்தேயிருக்கும் இவ்வான்மா ஆநந்தவடிவம் என்பதன்கண்ணே நீ ஐயப்பட வேண்டாம்; என்னை, இவ்வுலகத்தே எவ்வெச்சீவன் சுகத்தையடைவனோ அவனவன் இவ்வாநந்த ஆன்மாவினின்றே யடைவன். இதனைவிடுத்து எவ்வநான்ம வஸ்துவின் கண்ணும் சுகரூபத்தன்மையின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஒருகால் இவ்வாநந்தம் ஆன்மாவின் சொரூபமே யாயின் எனக்கு விடயத்தினின்றும் ஆநந்தமுண்டாயது என்னும் உலக அனுபவத் தான் ஆநந்தத்தே விடய ஜன்னியத்தன்மை தோற்றலாகாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! அவ்வான்மவடிவ ஆநந்தம் நித்தியமாதலின் சப்தப்பரிசாதி விடியல்களால் ஜன்னியமன்றம் மற்றோ, விளக்கினொளி கடாதிகளைத் தோற்றுவிப்பதேபோலச் சப்தாதியும் இச்சா நீக்கவாயிலாய் அவ்வாந ந்தத்தையே தோற்றுவிக்கும். இதனை யுணரா மூடர் ஆநந்தத்தை விடய ஜன்னியமென்பர், இவ்வான்மாவே, ஆநந்தவடிவமாமாதலின் யாவருக்கும் ஆநந்தத் தை யடைவிக்கும். இதனை அறியாதவர்க்குப் பரிச்சின்ன விடயஜன்னிய ஆநந்தத் தையும், அறிந்தவர்க்குப் பரிபூரண ஆநந்தத்தையும் இது அடைவிக்கும். ஆகையால், தன் ஆநந்தத்தான் யாவருக்கும் ஆநந்தத்தை அடைவிக்கும் ஆன்மாவே ஆநந்த வடிவமாம். இத்துணையால் பிரஹ்மான்ம ஆநந்தரூபம் வருணிக்கப்பெற்றது. இப்போது அவ்வாநந்த ஆன்மா அறிஞனுக்கே பிராப்தமாம் என்னும் பொருளை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! ஆநந்தவான்மா, பிரஹ்மவித்தையொன்றானே அடையப் பெறும்; மற்றுபாயத்தா லாகாதாமாதலின் பிரஹ்மவித்தையை யுடைய அறிஞனே ஜீவன் முக்த அவஸ்தையின் கண்ணும், விதேகமுக்த அவஸ்தையின் கண்ணும், ஆன்மவடிவ ஆநந்தத்தையடைவன். அஃதற்ற அஞ்ஞானியோ அதனைச் சத்தாதியினின்றும் ஜனித்ததென நிணைவனாதலின் அவன் ஆன்மவடிவ ஆநந்தத்தையடையான். பிரஹ்மவித்தையின் சொரூபமிதுவாம்: - ஹே குழந்தாய்! அதிகாரி துவம்பதார்த்த விசாரத்தால் அபயப் பிரஹ்மபாவ யோக்கியனாவன்; குரு உபதேசித்த தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தாலுண்டாய் யான் பிரஹ்ம ரூபன் என்னும் அபேத ஞானத்தால் தற்பதார்த்தத்தோடு அபேதபாவத்தை அடைவன். அடைந்த போதே அபயரூபப் பிரஹ்மாந்தத்தை அடைவன். அத்தற்பதார்த்தப் பிரஹ்மம், நேத்திராதிகட்கு விடயமாய் பாகியப் பிரபஞ்ச மற்றதும், தூலாதி முச்சரீரமற்றதும்

ஆம், அதுவே யான் என்னும் அபேதஞானமே பிரஹ்மவித்தையாம். இத்துணையால் அறிஞனுக்குப் பிரஹ்மாநந்த அடைவு நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது அஞ்ஞன் பிரஹ்மாநந்தத்தை அடையான் என்னும் பக்ஷத்தை வெளியாக்கும் பொருட்டு முதலில் ஈசுவரரிடத்தே அவனது பயகாரணத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அறிஞன் ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தை அடைந்ததே போல் அஞ்ஞனடை யான்; ஏனெனின், ஜனனமரணாதி துக்க காரண பேத்திருஷ்டி அவனிடத்தே எப்போது மிருத்தலின்; மாறாகவோ பயத்தையேயடைவன். நூலுணர்ந்த அறிஞன் ஜீவப்பிரஹ் மங்களின் வாஸ்தவபேதத்தைக்காணான்; ஆனால், அவனும் ஒருகால் பகிர்முகத் தன்மையானும், தற்பண்டிதத்தன்மை அபிமானத்தானும் அவற்றின் வியாவகாரிக பேதத்தையேனும் காணின் பேதபர்வத சமீபத்தன்மையானே பரமபயத்தை அடைவன். அத்தகைய அவனும் பயத்தையடையின் வாஸ்தவபேதத்தை எண்ணும் அஞ்ஞன் நேரே பேத பர்வதத்தே வசிப்பவனாய்ப் பரமபயத்தையடைவன் என்பதன் கண்ணே யாதோதற்குளது. உண்மையாய் அறிஞனன்றியும் மயலால் தன்னை அறிஞனென நினைப்பவனும், நூலாராய்ச்சியற்ற கேவல அஞ்ஞானியும், பேததரி சனத்தால் அடையும் பயத்தைப் பிரமாதியாய அறிஞனும் அடைவன். ஈண்டு நூலின் உண்மைப் பொருளையுணர்ந்தும் அதன்கண் நிட்டையற்றவன் பிரமாதியாவன். அவனும் பேததரிசனத்தால் அஞ்ஞனைப்போலவே ஜனனமரணரூபச் சம்சார பயத்தை யடைவனாதலின் அதனின்றும் நீங்க இச்சித்தவன் பிரஹ்மவேத்தாக் குருவாவிலாய் அநந்தான்மாவைச் சிரவணித்துச் சுருதியனுகூல யுக்திகளால் அதன் நிரந்தர விசாரரூப மனனஞ்செய்க. செய்யாதொழியினோ அனாதியாய் பேத வாசனையின் பலத்தால் அடிக்கடி ஜனனமரண சம்சாரத்தையே யடைவன். அப்பேத வாசனையின் நாசம் கூறிய மனனத்தானேயாமன்றி மற்றெவ்வுபாயத்தானு மாகாதாமாதலின், முமுக்ஷுக்கள் பேதவாசனையின் நீக்கப் பொருட்டு நிரந்தரம் மனனஞ்செய்க. ஹே குழந்தாய்! ஆநந்தாத்விதீய ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமின்றி மாயா விசிஷ்டப்பரமேசுரர், வித்வான் தேவதைகட்கும் பயத்தையடைவிப்பராயின், நூலாராய்ச்சியற்ற அஞ்ஞர்கட்குப் பயத்தையடை விப்பர் என்பதன் கண்ணே யாது கூற வேண்டும். அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே சிறிதுமாத்திரையும் பேத கற்பனை செய்யுங்காற் பேததரிசிக்குப் பரம பயப்பிராப்தியாம். ஹே குழந்தாய்! அத்விதீய ஆன்மஞான மின்றேல் அம்மாயா விசிஷ்டப் பரமேசுரர் யாவருக்கும் பயத்தை யடைவிப்பர் என்பதன் கண்ணும் தித்திரி மறையவர் இம்மந்திரரூப சுலோகத்தைக் கூறியுள்ளார்.

"அங்கமாறினையும் வேதநாலுடனே யறியினுமனன மில்லவனுக்
கெங்குமெப்பொழுதும் பயத்தினுக்கேது வாயிடு மிறைவ னிந்திரன்கால்
செங்கதிர்வாரி தீயமன்றத்தஞ் செய்தொழில்களி லொருகாலும்
பங்கியாதொழுகும் பரிசதுபரனைப் பற்றியுண்டாகிய பயத்தால்,"

(பொருள்.) பரமான்மாவின் பயத்தானே வாயுச்சலியா நிற்கும், சூரியனுதயமா வன், அக்கினி யெரியாநிற்கும், இந்திரன் மழைவாயிலா யுலகரைக்காப்பன், மிருத்தியுயாண்டாண்டுஞ் சுழன்று ஜீவர்களை ஹநநஞ்செய்வன். ஹே குழந்தாய்! சர்வ ஜகத்தின் வியவகாரசித்தியைச்செய்யும் வாயுமுதலிய பஞ்ச தேவதைகளும்

பரமேசுரராற் பயமுறுவராயின் மற்றையர் பயமுறுவரெனக் கூறவும் வேண்டுமோ! இத்துணையும் பேததரிசிக்கு ஈசுரராற் பயப்பிராப்தி நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது அந்தப் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின்கண்ணே நிரதிசய ஆநந்தவடிவத்தை நிரூபிக்கும் பொருட்டு முதலில் விடயஜன்னிய ஆநந்தத்தின் குறைவு மிகுதியை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அறிஞர்கட்கு ஆநந்தத்தையும் பேததரிசிகட்குப் பயத்தையும் அடைவிக்கும் எனக் கூறிய ஆன்மாவின் சொரூபபூத ஆநந்தம் எத்துணைப் பரிணாமமுடையதென்னும் சிஷ்யஜிஞ்ஞாசையை நீக்கும் பொருட்டு அத்தித்திரி மறையவர் முதலில் விடய ஜன்னிய ஆநந்தத்தில் குறைவு மிகுதியை வருணித்துச் சொரூபாநந்தத்தை அநந்தரூபமெனக் கூறினர். இப்போது முகலில் இம்மநுடலோக ஆநந்தாவதியை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! ஈண்டு, யௌவன அஸ்தையோடு கூடியவனும், சுந்தரரூப சீலாதி சுபகுணங்களோடு கூடியவனும், புராணம், நியாயம், மீமாச்சை, தருமசாஸ்திரம், சிக்ஷை, கற்பம், வியாகரணம், நிருக்தம், ஜோதிஷம், சந்தசு, இருக்கு, யஜுஷ், சாமம், அதர்வணம், என்னும் தர்ம ஞானங்களை யுணர்த்தும் பதினான்கு வித்தைகளையும் கற்றவனும், கற்பிக்குமாற்ற லுற்றவனும், அவற்றின் அர்த்த கற்பனை செய்வதில் மிகவும் குசலயுத்தி யுற்றவனும், தாயாற் சிக்ஷிக்கப்பெற்றவனும், தந்தையாற் சிக்ஷிக்கப்பெற்றவனும், குருவாற் சிக்ஷிக்கப்பெற்றவனும், விநயத்தோடு கூடினவனும், வஜ்ஜிர சாரசமான மாய் காத்திரனும், இந்திரசமானபல முடையவனும், சுமேருபர்வதத்தை நாப்பண்ணு டைத்தாய்ச் சுவர்ணாதிதனத்தானும், நெற்கோதுமை முதலிய தானியத்தானும் நிறைந்த எழுகடல்வரையுமுள்ள பிருதிவி முழுவதையும் வயஞ்செய்தவனும், தீர்க்க ஆயுளுடையவனும் ஆகிய சக்கரவர்த்திக்குண்டாம் விடய ஜன்னிய ஆநந்தம் மனுடலோகாநந்த அவதிரூபமாம். அதனினும் மனுடகந்தர்வரின் ஆநந்தம் நூறு மடங்கதிகமாம். ஈண்டுக் கரும உபாசனையின் பலத்தாற் கந்தர்வபாவத்தை யடைந்தவன் மநுடகந்தர்வனாவன். அதனினும் தேவகந்தர்வ ஆநந்தம் நூறுமடங்கதி கமாம். அதனினும் பிதுர்க்களின் ஆநந்தம் நூறுமடங்கதிகமாம், அதனினும் ஆஜானஜ தேவதைகளின் ஆநந்தம் நூறு மடங்கதிகமாம். ஈண்டு ஸ்மார்த்தகருமங் களை யனுட்டித்துத் தேவதாபாவத்தை யடைந்தவன் ஆஜானஜ தேவதையாவன். அதனினும் கர்மதேவதைகளின் ஆநந்தம் நூறு மடங்கதிகமாம். ஈண்டு அக்கினி ஹோததிராதி சிரௌதகருமங்களின் அனுஷ்டானத்தால் தேவதாபாவத்தை யடைந்தவன் கருமதேவதையாவன். அதனினும் வசு ருத்திராதி தேவதைகளின் ஆநந்தம் நூறு மடங்கதிகமாம். அதனினும் தேவராஜாவாய் இந்திரரது ஆநந்தம் நூறு மடங்கதிகமாம். அதனினும் பிருஹஸ்பதி யினாகந்தம் நூறுமடங்கதிகமாம். அதனினும் பிரஜாபதியின் ஆநந்தம் நூறுமடங்கதிகமாம். ஈண்டுப் பிரஜாபதிசப்தத் தான் விராட்டுப்பகவானைக் கவர்ந்து கொள்க. அதனினும் பிரஹ்மாவின் ஆநந்தம் நூறுமடங்கதிகமாம். அவர் நூற்களில் ஹிரண்யகர்ப்பரெனவும், சூத்திரான்மாவென வும் கூறப்படுவர். அவரதாநந்தத்தினும் அதிகமாய் எவ்விடயாநந்தமுமின்றாம்; மற்றோ, எல்லா ஆநந்தங்கட்கும் அஃதே அவதிரூபமாம். ஹே குழந்தாய்! மனுடலோகமுதற் பிரஹ்மலோகம் வரைச் சுருதி கூறிய சம்பூரண ஆநந்தங்களுள் எவ்வெவ் வாநந்தத்தினின்றும் அதிகாரி விரக்தனாவனோ அதனினும் நூறு மடங்கதிக ஆநந்தத்தையடைவன்.

கருத்திதுவாம்: - நெடுங்காலம்வரை அநேக கரும உபாசனைகளால் அடையப் பெறுவனவாய் அவ்வாநந்தங்களை இந்நிட்காம அதிகாரி சுகமாகவே யடைவனாதலின் சர்வ காமங்களையும் பரித்தியாகித்து இவன் அவசியம் நிட்காமனாகுக. சர்வ விடயாநந்த இச்சைகளையும் விடுத்து அனுபவிக்கும் ஆன்மாநந்தம் ஹிரண்யகர்ப்ப ஆநத்தத்தினும் அதிகமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பூர்வ பூர்வ மனுடாநந்தாதியை யபேக்ஷித்து உத்தர உத்தர மனுடகந்தருவாநந்தாதிகள் நூறுமடங்கதிகமாவன போல் ஆன்மாநந்தமும் ஹிரண்யகர்ப்பாநந்தத்தினும் நூறு மடங்கதிகமாம்.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! இவ்வாநந்தங்களைக் குறித்து ஹிரண்கர்ப்பா நந்த மதிகமாமாயினும் அது ஆன்மாநந்தக்கடலில் ஒரு பிந்துவேயாமாதலின் இஃத நந்தமாம்.. இதன்கண்ணே நூறுமடங் காயிரமடங் கதிகத்தன்மை கூறவொண்ணா தாம். வியஷ்டியுபாதியையுடைய துவம்பதார்த்தபுருஷனிடத்தே யிருக்கு மிஃதே சமஷ்டியுபாதியையுடைய தற்பதார்த்த ஆதித்தியனிடத்தே யிருக்குமாதலின் துவம்பதார்த்த ஜீவனிடத்தும், தற்பதார்த்த ஈசுரரிடத்தும் சிறிதுமாத்திரையும் பேதமின்றாம்; மற்றோ, இது யாண்டுமொன்றேயாம். ஆநந்த அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் ஜீவர்களின் சூரியாதி அதிதைவங்கள், நேத்திராதி அத்தியான் மங்கள், ரூபாதி அதிபூதங்கள் என்னும் பேதந் தோற்றல் அதனஞ்ஞானத்தானேயாம். ஜீவர்கட்கு வஸ்துவின் பரோக்ஷஞான முண்டாயினும் அபரோக்ஷ ஞான முண்டாகா தவரை வஸ்துவின்கண்ணே மயல் நீக்கமுண்டாகாதாம்; மற்றோ, அஃதுண்டாகியே அது நீங்கும். கிழக்குத் தெற்கு முதலிய திசைகளின் பரோக்ஷ ஞான முண்டாயினும் அபரோக்ஷஞான முண்டாகாதவரை திக்குப் பிரமம் நீங்காதாம்; மற்றோ, அதனானே யஃதுண்டாம். அவ்வாறே பிரஹ்மான்மாவின் பரோக்ஷஞானமுண்டாயினும் அபரோக்ஷஞானம் உண்டாகாதவரை கூறியபேதப் பிரமம் நீங்காதாம்; மற்றோ, அதனானே யஃதாம். இங்ஙனம் மயன் மரியாதையை யறிந்து கொண்டு பிரஹ்மான்ம சாக்ஷாத்காரப் பொருட்டு முயல்பவன் கூறிய அன்னமயாதி யைங் கோசங்களில் முறையாய் ஆன்மபுத்தி செய்து ஆநந்தமய கோசத்தின் புச்சவடிவப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன். இத்தகைய ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தைத் தனதான்மவடிவமா யடைந்தவறிஞன் எதனினும் பயத்தையடையான்; இப்பொருளின்கண்ணும் அத்தித்திரி மறையவர் இம்மந்திர சுலோகத்தைக் கூறியிரு க்கின்றனர்.

"யாதொன்றின் பாலெங்குங் கோசரமா மிந்தமனஞ்செல்லா
தியாதொன்றின்பாற் செவி முதலிந்தியங்கள் விடயங்களுஞ் செல்லா
வோதுஞ்சச்சிதாநந்த வொன்றாம் பிரமமது தன்னைப்
பேதமறத் தன்வடிவாகப் பெற்றானச்ச மற்றானால்."

(பொருள்) சப்தங்களிடத்தே வாக்குப் பிரவிருத்திக்கும், அவற்றின் பொருளின் கண்ணே மனம் பிரவிருத்திக்கும், இவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மமோ சப்தரூபப் பிரபஞ்ச மும் அர்த்தரூபப்பிரபஞ்சமும் அற்றதாமாதலின் இதன்கண்ணே வாக்கு மனங்கட்குப்

பிரவிருத்தியுண்டாகாதாம். ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தைத் தனதான்மவடிவமா யுணர்ந்த அபேத்தரிசியாய் அறிஞன் எதனினும் பயத்தையடையான். ஜீவப்பிரஹ்ம பேதத்தைக்காணும் அஞ்ஞானியைப் புண்ணியமும் பாவமும் தப்பிக்கும், அவற்றுள், புண்ணியமோ செய்யாதவனையும், பாவமோ செய்தவனையும் தப்பிக்குமென்க.

கருத்திதுவாம்: - வேறு புண்ணியவான்கள் சுகியாயிருத்தலைக்கண்டு அஞ்ஞானிகள், எதனாலிவர்கள் சுகியாயிருக்கின்றார்களோ அத்தகைய புண்ணிய த்தை நாம் பூர்வ ஜன்மத்தே செய்யவில்லை; செய்திருப்பின் நாமும் சுகமடைவோம் அல்லவா எனப் பச்சாத்தாபமுற்றுத் தம்மையே திக்காரம் செய்துகொள்வர், துக்கரூபபல மனுபவிப்புவரோ முற்பிறப்பில் இத்தகைய பாவகருமத்தை யேன் செய்தோம், செய்ததாலன்றோ இப்போது பரமதுக்கத்தையடைகின்றோம், எனப் பச்சாத்தாபப்பட்டுத் தம்மையே திக்காரம் செய்து கொள்வர். இவ்வாறு பேத்தரிசியை, செய்யாதபுண்ணியமும் செய்த பாவமும் தபிப்பித்தலேபோல், யான் பிரஹ்மரூப னாயிருக்கின்றேன் என்று மபேதஞானத்தால் பிரஹ்மபாவத்தையுற்ற அறிஞனைத் தவிப்பியா அறிஞனை யவை தவிப்பியாக் காரணமிதுவாம்: - ஈண்டு அக்கினி தன்னினும் வேறாய் காஷ்ட முதலியவற்றையோ தகிக்கும்; ஆனால், அது தன்வடிவ த்தைத் தகிக்காதாம். அவ்வாறே யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேதஞான மகிமையால் புண்ணியபாவங்களையும் தன் வடிவமாய்க்கண்ட அறிஞனை ஆன்மவடிவ அவை தபிப்பியா. ஆகையாலிப்பொருள் துணியப்பெறும்: - இவ்வாநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தைத் தனதான்மவடிவமாயறிந்த அதிகாரி நிச்சயமாக அபயத்தை யடைவன். ஹே குழந்தாய்! அத்தித்திரிமறையவர் தமது சீடர்பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்யோபதேசஞ் செய்ததானது, அதிகாரிகளாகிய நமக்கு ஆநந்தவடிவ ஆன் மாவை யடைவிப்பதாம். இத்துணையும் ஆநந்தவல்லியின் பொருள் கூறப்பெற்றது. இனிப் பிருகுவல்லியின் பொருள் கூறப்பெறும்: - ஹே குழந்தாய்! பூர்வம் ஆநந்த வல்லியின்கண்ணே, பிரஹ்மவேத்தாக் குருவாயிலாய் ஆநந்தப் பிரஹ்மத்தைச் சிரவணித்து அடிக்கடி மனனஞ் செய்தவன் அன்னமயாதி பஞ்சகோசங்களை ஆன்மரூபமாயறியான்; மற்றோ, ஆநந்தமயகோசத்தின் புச்சமாய் பிரஹ்மத்தையே தன்னான்மவடிவமாயுணர்வன் எனக் கூறப்பட்டதன்றா! அதன்கண்ணே அத்தித்திரி மறையவர் தந்தை மைந்த ரிதிகாசத்தைக் கூறினர். அது, பிரஹ்மவேத்தாக் குரு வுபதேச சிரவணானந்தா மனனவடிவத்தை யுணர்த்துவதாம். அதனைச் சாவதானமாய்க் கேட்டி. ஹே குழந்தாய்! முற்காலத்தே வருணரெனப்பெயரிய இருஷியின் மைந்தர் பிருகுவெனப்பெயரிய இருவியொருவரிருந்தார். அவர் ஒருகாலத்தே தன் தந்தைபா லுற்று இவ்வாறு வினாவினர்: - ஹே பகவன்! தாங்களறிந்த பிரஹ்மத்தை என்பொருட்டு உபதேசஞ்செய்யுங்கள் என வினவவே அவர் தமது மனத்தே, யாமிவனுக்கு முதலில் துவம் பதார்த்த ஆன்மாவின் உபலக்ஷண பதார்த்தங்களைக் கூறலாமா, தற்பதார்த்தப் பிரஹ்மத்தின் உபலக்ஷண பதார்த்தங்களைக் கூறலாமா; இவன் புத்திமானாயின் அவ்வுபலக்ஷணங்களால் உபலக்ஷித சைதன்ய ஆன்மாவைத் தானே யறிந்துகொள்வன் எனச் சிந்தித்து, மைந்தன் புத்தியைப் பரீக்ஷிக்கும் பொருட்டு முதலில் துவம்பதார்த்த ஆன்மாவின் உபலவுணங்களைக் கூறுவாராயினர்: - ஹே பிருகுவே! தூலசரீரம், பஞ்சப் பிராணன், பஞ்ச ஞானேந்திரியம், பஞ்ச கருமேந்திரியம், அந்தக்கரண சதுஷ்டயம் என்னும்

இத்துணைச் சமஷ்டி வியஷ்டிப்பொருள்களே போக்கியரூபமாய்ச் சர்வ ஜகத்தின் கண்னு மிருக்கின்றனவன்றி மிகுதியாயின்றாம், கூறிய போக்கிய பதார்த்தங்கட்குப் போக்தாரூப சாஷியினானன்றிச் சித்தியுண்டாகதாமாதலின் அவற்றிற்கொரு போக்தாவாய் சரகூஷியுமிருக்குமென்பது கருத்தாம். இத்துணையால் துவம்பதார்த்த ஜீவனது சரீராதி யுபலகூஷண பதார்த்தங்கள் நிருபிக்கப்பெற்றன. இப்போது தற்பதார்த் தப் பிரம்மத்தின், உபலகூஷண பதார்த்தங்களை நிரூபிப்பாம்: - ஹே பிருகுவே! எத்தற்பதார்த்தப் பிராஹ்ம வெளிப்பாட்டின் சாதனம் உலகத்தே பிரசித்தமாயி ல்லையோ, அதைச் செய்யும் பொருட்டுப் பிரஹ்மலக்ஷ்ணங் கூறுகின்றேன், அதனை யாராய்ந்து நீ யுனது புத்தியாற் கூறிய பதார்த்தங்களுள் ஒன்றைப் பிரஹ்மமாயறிதி; அல்லது, வேறாகிய ஒன்றைப் பிரஹ்மமா யறிதி; அறிதல் நினது மதியினதீனமாம். ஹே பிருகுவே! எவ்வுபாதானத்தினின்றும் இவ்வெல்லாப் பூதபௌதிக ஜகத்தும் உண்டாமோ, எதன்பாலிருக்குமோ, மரிக்குமோ, அதுவே பிரஹ்மமாம். ஹே குழந்தாய்! எங்ஙனம் பூர்வம் என்னுஞ் சுருதியின் கண்ணே சாஸ்திர திருஷ்டியை யங்கீகரித்துச் சத்தியம், ஞானம், அநந்தம் என்னும் மூன்றிலக் கணம் பிரஹ்மத்திற்குக் கூறப்பட்டதோ, இலௌகிகதிருஷ்டியை யங்கீகரித்துச் சத்தியஞானமநந்தம் என்னும் ஒரேயிலக்கணம் கூறப்பெற்றதோ, அங்ஙனம் ஈண்டும் வருணர் பிருகுவின் பொருட்டுச் சாஸ்திரதிருஷ்டியை யங்கீகரித்தோ ஜகத்தின் உற்பத்தி, திதி, இலயகாரணத்தன்மையென மூன்றிலக்கணம் பிரஹ்மத்திற்குக் கூறினர். இலௌகிக திருஷ்டியை யங்கீகரித்தோ ஜகத்தின் உற்பத்தி திதி லயகாரணத்தன்மையென ஒரே இலக்கணங் கூறினர். இவ்வாறு அவ்வருணர் பிரஹ்மத்தின் தடஸ்த இலக்கணத்தைக் கூறி மீண்டும் மைந்தன் பொருட்டு இவ்வாறு இயம்பினர்: - ஹே பிருகுவே! அந்தப் பிரஹ்மத்திற்கு இரண்டிலக்கணங் களிருக்கின்றன, அவை சொரூப இலக்கணமும் தடஸ்த இலக்கணமுமாம். முதலது உணரு மாற்றல் நினது மதிக்கின்றாமாதலின் இயம்பவில்லை. சூகூஷுமபுத்தியை யுடைய அதிகாரியே தனது நுண்மதியால் அதனை யுணர்வன்; தூலமதியான் முடியாதாம். இப்போது நின்மதியும் தூலமாமாதலின் முதலதைவிட்டு இரண்டாவ தைக் கூறினேன். இது முதலதைக்குறித்துத் தூலமாமாதலின் நின்மதியில் விரைவிலேறும். ஈண்டு, இலகூஷியவடிவப் பிரஹ்மத்தினின்றும் பாகியத்திதி தடஸ்த இலக்கணத்திற்காவதே இதன்கட் டூலதையாம். இப்போதிதனை வெளிப் படையாக்கும் பொருட்டு முதலில் லோகப்பிரசித்த திருஷ்டாந்தத்தே அவ்விரண்டை யும் நிரூபிப்பாம்: - ஈண்டு, சோமசருமாவின் கிருகம் தூலமும், மனோரமமும், வெண்ணிறமுடையதும், விசித்திரத் துவசம்பதாகையுடையதும், மேகமண்டலத் தைத் தீண்டுவதும் ஆம். இவை கிருகவடிவத்துள்ளடங்கினவாதலின் சொரூப இலக்கணமாம். அக்கிருகத்தைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு விசித்திரசப்தங்களைச் செய்யும் கிளி முதலியவை இருக்குங் கிருகத்தைச் சோமசர்மாவின் வீடென்றறிதி யெனக் கூறின் கிளி முதலியவை தடஸ்த இலக்கணமாம். அவற்றின் இலக்கணம் வருமாறு: - எவ்விலகூஷகப்பொருளின்றேனும் இலகூஷியப் பொருளின் அபாவமாமோ அது சொரூப இலக்கணமாம். தூலத்தன்மை முதலியவை யிலவாகவே கிருகமுமின்றாமாதலின் அவை சொரூப இலக்கணமாம். இதனாலிவ் விரண்டிலக்கணங்கள் துணியப்பெற்றன: - எவ்விலகூஷகப் பொருளின் அபாவத்தன்மை இலகூஷியப்பொருளின் அபாவப் பிரயோஜகமன்றாமோ அது

தடஸ்த இலக்கணமாம்; கிளி முதலியவை போலவாம். அபாவப் பிரயோஜகமாமோ அது சொரூப இலக்கணமாம்; தூலத்தன்மை முதலியவை போலவாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இலக்ஷியவஸ்துவின் சொரூபபூதமாய் பொருள்க ளிடத்தே இலக்ஷண ரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே இலக்ஷியத்தினின்றும் வேறாயதே இலக்ஷணமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! சொரூப இலக்ஷணத்திற்கு இலக்ஷியத்தோடு உண்மையாய்ப் பேதமின்றாம்; மற்றோ, இலக்ஷணத்தைக் கூறுவோன் தனதுமதி யால் அப்பேதத்தைக் கற்பிப்பனாதலின் அதை யங்கீகரித்தே சொரூப பூதபதார்த்தத் தின் கண்ணும் இலக்ஷணரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். தடஸ்த இலக்ஷணத் தலத்தி லோ, ஆவினும் உண்மைப்பேதமுடையது அசுவமாவதேபோல் இலக்ஷியத்தினும் உண்மைப்பேதமுடையதே இலக்ஷணமாம். இதனாலிரண்டு இலக்ஷணங்கள் உணர்த்தப்பெற்றன: - யாது இலக்ஷியபதார்த்தத்தினும் கற்பிதபேத முடையதாய் அதனை இதரபதார்த்தங்களினின்றும் வேறாயுணர்த்துமோ அது சொரூப இலக்ஷண மாம். யாது இலக்ஷியபதார்த்தத்தினும் உண்மைப்பேதமுடையதாய் அதனை இதரபதார்த்தங்களினின்றும் வேறாயுணர்த்துமோ அது தடஸ்த இலக்ஷணமாம்; இப்போது தடஸ்த இலக்ஷணத்தைச் சித்தாந்தத்தே புகுத்துவாம்: - ஹே பிருகுவே! ஜடத்வ பரிச்சின்னத்வாதி தருமங்களால் இவ்வுலகின் கண்ணே பிரஹ்மத்தின் பேதம் யாவருக்கும் வெளியாமாதலின் உலகின் உற்பத்தி ஸ்திதி இலயாதி தருமங்களிடத்தே பிரஹ்மத்தின் தடஸ்த இலக்ஷணரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். இலக்ஷியப்பொருளை யறிவிக்கும் பொருட்டுத் தடஸ்த இலக்ஷணங் கூறுமிடத்தே அதனாலப் பொருளி னுண்மை வடிவம் விரைவிற் புலப்படாதாம்; மற்றோ, சாமானியமாய்த் தோற்றும். அதன்பின்னர் அதிகாரி தடஸ்த இலக்ஷணமுணர்த்தும் வசனத்தை அநேகவகையாய் யுக்திகளால் ஆராயின் அப்பொருளின் உண்மை வடிவம் நேராய்த்தோற்றும். இவ்வகையாய் நியமம் சர்வ தடஸ்த இலக்ஷணத்தின் கண்ணும் பிரசித்தமாமாதலின் நீயும் யாம் கூறிய வசனத்தை யாராய்ந்து பிரஹ்மத்தி னுண்மை வடிவத்தை யுணர்தி.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இயல்பாயே பிரமாணரூப வேதவசனங்கள் தமதர்த்த த்தைப் போதிப்பதில் விசாரரூப மனனத்தை யாபேக்ஷியாவன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே பிருகுவே! அவ்வேதவசனங்கட்குத் தமது சாப்தபோத ரூப பல உற்பத்தியின் கண்ணே விசாராபேக்ஷையின்றாயினும் கேட்போருடைய அபராதரூப அசம்பாவனாதிதோஷ நீக்கப்பொருட்டு அவற்றிற்கதன பேக்ஷை யவசிய மாம். சக்ஷு இந்திரியம் கடாதி தரிசனத்தே அஞ்சனாபேக்ஷையைச் செய்யாதா மாயினும் தடையாய் விழியிலுள்ள மலின நீக்கப்பொருட்டு அது அதனை விரும்பும்; அதுபோலப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தே தடையின் நீக்கப்பொருட்டு அவை அதனை யவசியம் விரும்பும். தனதில்லத்தே புதைத்திருக்கும் பொன்முதலியவற்றை அவ்வில்லத்தான் சித்தாஞ்சனமின்றிக் காணாததேபோலச் சர்வப்பிராணிகளின் இருதயதேயத்தே எழுந்தருளியிருக்கும் பிரஹ்மத்தை அதிகாரியானவன் மனனமி

ன்றிச் சாக்ஷாத்கரிக்கமாட்டான். புதைத்த தனத்தைக் காணுஞ் சாதனமாய் சித்தாஞ்சனத்தே சர்வ ஔஷதங்களும் காரணங்களன்றாம்; மற்றோ விலக்ஷண ஒரௌஷதமே காரணமாம். அது போலப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் கண்ணும் சர்வோபாயங்களும் பயனற்றனவாம்; மற்றோ, சுருதியநுகூல அநேகவகை யுக்திகளால் இலக்ஷணவாக்கிய விசாரரூபமனனமே பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார் உபாய மாம். அவ்வாக்கியஞானமோ அதன்கண்ணே முக்கிய உபாயமாம். உருவ முதலியவற்றின் தரிசனத்தே விழிக்கு அஞ்சனம் துணையாய் வேண்டியதே போலப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்கார உற்பத்தியின் கண்ணும் அவ்வாக்கிய ஞானார்த்த விசாரம் சககாரிமாத்திரமாம். அவ்வாக்கியஞானரூப உபாயம் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால டைவுறினும் அசுத்த அந்தக்கரணமுடைய புருடனுக்குச் சிறிதுமாத்திரையும் பலப்பிராப்தியை யடைவியாதாம்; மற்றோ, சுத்த அந்தக்கரணமுடையவனுக்கே யடைவிக்குமாதலின் அதிகாரியானவன் தன் மனதை யவசியம் தூய்தாக்க வேண் டும். அம்மனத்தூய்மையின் உபாயமிதுவாம்: - மனத்துள்ள அசுத்தம் விடய இராகத்தாலுண்டாம்; அது இத்தேகேந்திரிய கர்வத்தாலாம்; இது, விடய சம்பந்தத் தாலாம். ஆகையால், பரம்பரையாய் விடய சம்பந்தமே அதன்கண்ணே காரணமாம். தன் மனத்தூய்மையாற்ற இச்சித்த அதிகாரி முதலில் விடயசம்பந்தத்தைப் பரித்தியாகிக்க; தியாகிக்கவே கர்வாதிகாரியங்கள் தாமே நாசமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அன்னபானாதி சர்வ விடயங்களையும் பரித்தியாகஞ் செய்தலால் அதிகாரியின் சரீரத்திறகே ஹானியாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே பிருகுவே! சிறிதுமாத்திரையும் அன்னபானாகி விடயங்க ளைக் கவராதொழியின் சரீரம் விரைவாகவே அழியும்; அதிகமாக அவற்றைக் கொள்ளுதலாலோ தேகேந்திரியங்கள் கர்வத்தையடையும்; ஆகையால், எத்துணை யாற் சரீரநாசமாகாமற் கர்வமுமுண்டாகாதோ அத்துணை மாத்திரம் கொள்ளுக. இவ்வாறு ஜீவனமாத்திர உபயோகியும், வருணாசிரம அவிருத்தமும் ஆயவற்றினும் அதிகத்தைச் சேர்க்கலாகாது; இதுவே தவமாம். இச்சம்யமரூப தவம் அடைவுறவே, தேகேந்திரிய கர்வமொழியும், ஒழியவே விடய இராகமும் ஒழியும், ஒழியவே மனந் தூய்மையாம்; தூய்தாய மனம் குரு சாஸ்திரங்கள் உபதேசித்த வசனார்த்தத்தை விசாரித்துப் பிரஹ்ம நிச்சயஞ்செய்யும். ஆகையால், நீயும் அத்தவத்தால் நின் மனத்தைத் தூய்தாக்கி, முற்கூறிய பிரஹ்ம இலக்கணவாக்கிய விசாரஞ்செய்து பிரஹ்மத்தை நிச்சயஞ்செய்தி. பிரஹ்மலக்ஷண வாக்கியத்தை நானாவித யுக்திகளோடு விசாரிக்குந் தவமும், தேகேந்திரியாதிகளின் அடக்கவடிவ தவமும், பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தின் கண்ணே காரணமாம் என்னும் வசனத்தைக் கூறிலன்; என்னை, சீடனறியாப்பொருளையே குரு சாஸ்திரமுபதேசிப்பான்றி அறிந்ததை யுபதேசியார் இத்தவம் சர்வ மனோவாஞ்சிதப்பொருள்களைப் பயப்பதின் காரணமா மென நீயே யறிவாய். ஹே மைந்த! இவ்வாறு பிருகு இருஷி தமது பிதாவாயிலாய்ப் பிரஹ்மத்தின் தடஸ்த இலக்கணத்தைச் சிரவணித்து, அத்தவத்தே பிரஹ்மஞான காரணத்தன்மையையும் நிச்சயித்து முதலில் அந்தக்கரண சுத்தியின் பொருட்டு முற்புகன்ற உடற்பொறி யடக்கவடிவ தவத்தை யாற்றினர். அதனான் மனத்தூய்மை பெறவே முற்புகன்ற வாக்கிய விசாரவடிவ மனனத்தைச் செய்தனர்; அதனான்,

முதலில் அத்தியான்மாதிவடிவ சமஷ்டிவியஷ்டியாய் தூலதேக அன்னமய கோசத்தே முன்னிலக்கணத்தையுன்னி அதனையே பிரஹ்மரூபமாயறிந்தனர். அதன் பின்னர் அதன் கண்ணும் தோடத்தைக்கண்டு மீண்டும் பிதாவையடைந்தனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்வன்னமயகோசத்தே பிருகுவானவர் பிரஹ்ம இலக்கணத்தை எவ்வாறு நிச்சயித்தனர்? அதன்கண் எத்தோடத்தைக் கண்டனர்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! சமஷ்டி வியஷ்டிவடிவ இத்தூலத்திலிருந்தே சம்பூரணஜகத்துமுண்டாயிருந்து இலயமாம். இலயித்தலோ மரித்த தேகம், நாய், புழு, தீ முதலிய தேகங்களை யடைவதேபோலும். என்றிவ்வாறு இலக்கண நிர்ணயஞ்செய்து, பின்னர் ஆராய்ந்து இவ்வாறு தோடங் கண்டனர்: - இது ஜகத் காரணமாயினும் தான் அழிவதும் பரிச்சின்னமுமாம். பிரஹ்மமோ அவை யற்ற தாம்; யாண்டும் நிறைந்ததாமாதலின் இது பிரஹ்மரூபம் எவ்வாறாம்? ஆகாதென்க. அல்லது, இவ்வியஷ்டிதேகம் உதயநாச பரிச்சின்னமுடையதேபோலச் சமஷ்டி விராட்பகவானுடைய தூலசரீரமும் உடையதேயாமாதலின், அதன்கண்ணும் பிரஹ்மரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு தோடங்கண்டு அன்னமயத்தின் காரணத்தை வினவும் பொருட்டு மீண்டும் தந்தைபால் வந்தனரென் றுணர்தி. பிரஹ்மோபதேசஞ் செய்ய வேண்டுமென முன் வினவியது போலவே வினவினர். தந்தையாரும், ஹே பிருகுவே! யானுணர்த்தியதும் நீ நிச்சயித்ததுமாய் தவமே பிரஹ்மநிச்சயத்தின்கண்ணே முக்கியகாரணமாம்; மற்றொரு காரணமுமின் றாமாதலின் தவத்தானே உலக்காரணப் பிரஹ்மத்தையுணர்தி. அது முக்கியமா தலினானே வேதவேத்தாக்கள் தவத்தைப் பிரஹ்மமென்றனரென் றிவ்வாறு உபதேசித்தபோது முன் போன்றே விசாரரூப தவத்தை அவர் ஆற்றினர்; அதனால் பிராணமய கோசத்தையே பிரஹ்மமாயுணர்ந்து மீண்டும் ஆராய்ந்து சடத்தன்மை முதலிய தோடங்களைக்கண்டு தந்தைபால் வந்தனர். இவ்வாறே அன்னமயாதி ஐங்கோசங்களை முறைப்படி பிரஹ்மரூபமென வுணர்ந்து அவற்றின்கண் முறைப் படி தோடத்தைக்கண்டு ஐந்தாமுறை தந்தைபால் வந்தனர்; ஐந்து முறை பிரஹ்மோ பதேசஞ் செய்யுமாறு வினவினர்; பிதாவும் விசாரரூப தவத்தால் நீ பிரஹ்மத்தை யறிதியென ஐந்து முறை விடையருளினர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிருகுவானவர் பிராணாதிகளிடத்தே எவ்வாறு பிரஹ்ம இலக்கணத்தைக் கண்டனர்? அவற்றின்கண் எத்தோடத்தைக் கண்டனர்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! வினவிய யாவற்றையும் சொல்கின்றோம் கேட்டி! ஜராயுஜாதி நால்வகைத் தேகங்களும் பிராணவிசிஷ்ட சரீரத்தினின்றுமே யுண்டாம்; பிராணன் பக்ஷித்த அன்னத்தானே திதிபெறும்; தேகத்தை விடுத்துப் பிராணன் லோகாந்தரகமனஞ்செய்யின் இலயத்தையுறும். ஆகையால், இப் பிராணனே பிரஹ்மரூபமாம். இங்ஙனம் உலகுதய திதிய காரணத்தன்மைவடிவப் பிரஹ்ம இலக்கணத்தைப் பிராணனிடத்தே யறிந்து அவர் பிராணனையே பிரஹ்ம மென வுணாந்தனர். அதன்பின்பு அவர் ஆராய்ந்து அதன்கண் இத்தோடத்தைக் கண்டனர்: - இத்தூல சரீரரூப அன்னமயகோசம் ஜடமும் பரிச்சின்னமும் உற்பத்தி

நாசமுடையதுமாமாறு பிராணமய கோசமுமாமாதலின் இப்பிராணனிடத்தும் பிரஹ்மரூபத்தன்மையும் சர்வஜகத்காரண ரூபத்தன்மையும் சம்பவியாவாம்; மற்றோ, இச்சடத்திற்கும் ஒரு சேதனரூபகாரணம் அவசியமுண்டாம். யாவரும் என் மனமறிகின்றதெனக் கூறுகின்றனராதலின் யாவறறையு முணரும் சேதனரூப மனமே பிராணாதியாவற்றின் உதய திதிலயகாரணமாம்; இதுவே பிரஹ்மரூபமாம். இவ்வாறு அவர் மனத்தின்கண்ணே யவற்றைக்கண்டு மனத்தையே பிரஹ்மரூப மென வுணர்ந்தனர். அதன்பின்பு மீண்டு மாராய்ந்து பிராண மயகோசத்தேபோல் மனோமய கோசத்தும் இவ்வகைத்தோடத்தைக்கண்டனர்: - இம்மனமும் சவிகற்பக சம்சயரூபமதாதலின் காரணமற்றதாகாதாம்; மற்றோ, இதற்குமொருகாரணம் அவசியமுண்டாம; ஏனெனின் இவ்வுலகத்தே இது குற்றியா? மகனா? என்பது முதலிய ஐயங்கள் யாவும் காரணமின்றி யுண்டாகாதாம்; மற்றோ, எத்தருமியின் கண்ணே குற்றித் தன்மை மகன்மை என்னும் பகைத்தருமத்தோற்ற மாகின்றதோ அதன் இதம் வடிவமாய் சாமானிய ஞானமும், அவ்விரண்டு கோடிகளின் ஸ்மரண ரூபஞானமும் சம்சயகாரணமாம்; தருமியின் ஞானம் நிர்விகற்பகபுத்தி ரூபமா மாதலின் அம்மனத்திறகு நிச்சயரூப்புத்தியே காரணமாம்.

கருத்திதுவாம்: - மந்த அந்தகாரத்தேயிருக்கும் மூன்றரைமுழ அளவுள்ள காட்டவிசேடம் குற்றியாம், அதன்கண்ணே, இதுகுற்றியா? மகனா? என்னு மையம் உண்டாம். ஆண்டு அவவையத்தின முன்னர்க் குற்றியின்கண்ணே மநுடனுயர்ந்த அளவின் நிச்சயம் உடையவனுக்கே ஐயமுண்டாம், மற்றவனுக் கின்றாமாதலின் அந்நிச்சயபுத்தி ஐயமனத்திற்குக் காரணமாம்; ஆகையால், அப்புத்தியே பிரஹ்ம ரூபமாம். இவ்வாறு அவர் புத்தியின்கண்ணே யவறறைக்கண்டு மதிவடிவ விஞ்ஞா னமய கோசத்தையே பிரஹ்மரூபமென வுணாந்தனர். அதன்பின்பு மீண்டுமாராய்ந்து அதன்கண்ணு மித்தகைய தோடத்தைக் கண்டனர்: - இம்மதியும் தூலம்போலப் பரிசசின்னமாம். பரிசசின்ன முடையதெல்லாம் உற்பத்திநாச முடையதாம். இத்தூலம் பரிச்சின்னமாதலின் உறபத்திநாச முடையதாவதே போலப் பரிச்சின்ன மதியும் உற்பத்திநாச முடையதாம். உற்பத்திநாச முடையதெல்லாம சர்வகாலத்து மிராவாம்; மற்றோ, ஒருகாலத்திருக்கும், ஒருகாலத்திரா. உற்பத்திநாசமுடைய தேகம் ஒருகாலத்திருப்பதும் இராததுமாவதேபோலப் புத்தியுமாம். ஒருகாலத்தி ருப்பது பிரஹ்ம ரூபமாகாதாம். இத்தேகம் ஒருகாலத் திருப்பதாதலிற் பிரஹ்மரூப மாகாததே போலப் புத்தியுமாகாதாம்; மற்றோ, இம் மதிக்கும் அவசியம் ஒரு காரண மிருக்க வேண்டும். மதியின் முயல்வெல்லாம இன்பப்பொருட்டேயாமன்றி மற்றின் றாம். சிலபாலோ துன்பின் கண்ணும், அதன் சாதனத்தின்கண்ணு , வெறுப்பவற் றின்கண்ணும், நொதுமலகளின்கண்ணும், முயல்வு காணவரினும், பிரமப்பிரமாதாதி தோஷவயத்தானேயாம. இயல்பாய் அது துன்பாதிகளின்கண்ணே முயலாது; மற்றோ, இன்ப அடைவின் பொருட்டே முயலும். அல்லது, சர்வ இச்சையுமற்ற சமாதியின் கண்ணேயிருக்கும் அறிஞனுடைய புத்திசமாதிகாலம் வரைக் கிளம்புகை யையடையாதாம், இச்சையையுடைய அவிவேகியின்புத்தி எப்போதும் கிளம்புகை யையடையும். இவ்வகையுடன்பாடெதிர்மறைகளால் இச்சையின்கண்ணே புத்தியின் காரணத்தன்மை சித்தமாம். நம்மனோர்க்குண்டா மிச்சையாவும் சுகத்தின் கண்ணேயாம். துன்பமுதலியவற்றே யெவர்க்கு மிச்சையின்றாம். இவ்வாறு

தற்சுபாவப்படி இச்சை சுகத்தின்கண்ணே முயல்வுறினும் அநுபாதேயரூபத்தால் துக்காதிகளையும் விடயஞ்செய்யும்; யாது அடைவுறின் முயல்வினானேனும் நீக்கமுடியாததாமோ அது அநுபாதேயமாம். இயல்பானே கேவலசுகத்தையே விடயஞ்செய்யும் இச்சை புத்தியின் காரணமாம். அதனானே யுண்டாதலின் அம்மதியும் சுகத்தின் கண்ணேயுண்டாம். அநுபாதேய ரூப துக்காதிகள் இச்சையி னுறபத்தியின் கண்ணே நிமித்தமன்றாவதேபோல் மதியினுற்பத்தியின் கண்ணும் நிமித்தமன்றாம். ஆகையால், பிரியமோதாதி யவ யவமுடையதாய் ஆநந்தமயமே விஞ்ஞானமய மதியின் காரணரூபமாமாதலின் அதுவே பிரஹ்மரூபமாம். இவ்வாறு ஆநந்தமய கோசத்தின் கண்ணே அவற்றை அவர்கண்டு அதையே பிரஹ்மரூப மெனவுணர்ந்தனர். பின்பவர் மீண்டு மாராய்ந்து அதன் கண்னு மித்தோடத்தைக் கண்டனர்: - இதன் கண்ணும் பிரிய, மோத, பிரமோதமென்னும் மூன்றவயவமோ அந்தக்கரண விருத்திரூபமாம். ஆநந்த வடிவ நான்காவதவயவம் அவித்யாவிருத்தி ரூபமாம். ஆகையால், நான்கும் காரிய ரூபமாம், காரியமெல்லாம் காரணத்தானே யுண்டாமென்பதொருதலை; கடாதிகள் காரியரூபமாதலின் மண்முதலிய காரணங் களாற் சன்னியமாவதேபோல், காரியமாய் அந்நான்கும் ஒரு காரணத்தானே சனித்த லவசியமாகும். உதித்தனவெல்லாமோ அவசியமாயொழியும், உதித்த கடாதிகள் யாவும் ஒழிவன போல் உதித்த அந்நான்கும் ஒழியும். இவ்வாறுதித்தொழியும் நான்கன் கண்ணும் பிரஹ்ம ரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம்; மற்றோ, உற்பத்தி நாசமற்றுக் குறைவு மிகுதி யற்றுள்ள பிரஹ்மஸ்வரூப ஆநந்தமே மதிமுதலிய ஜகத்காரணமாம். இவ்வாறு ஆராய்ந்து அவர் ஆநந்தமய கோசத்தின் புச்சப் பிரதிஷ் டை வடிவ ஆநந்த ஆன்மாவையே பிரஹ்மரூபமென நிசசயித்தார்; ஏனெனின், காரணமியாவும் முதலில் ஆநந்தத்தையுற்றே ஒரு காரிய உற்பத்தியின் கண்ணே ஆற்றலுடையவாம்; அஃதின்றி யெவற்றையு முண்டாக்கா. ஆண், பெண், இருவரும் ஆந்தத்தையடைதே மக்களை யுண்டாக்கலேபோலும். யாவற்றிலும் தொடர்ந்திருக் கும் ஆநந்தமே சர்வஜகத்தின் காரணமாமென அறியப்பெறும். அஃதுற்பத்தி நாசமற்றதாமாதலின் நித்தியமாம். ஆநந்தமானது பெண் முதலிய விடயத்தினின்றே யுண்டாவதாய்த் தோற்றுவதாயினும் உண்மையாயது அவ்வாறன்றாம்; மற்றோ, இச்சையின் நீக்கத்தான் சித்த ஒருமைவாயிலாய் அவை ஆநந்த அபிவியக்தியைச் செய்யும், இவ்வாறு நித்திரை முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தானே வெளிப்பட்ட ஆன்மா தந்ததகானே எல்லாப், பிராணிகளும் ஜீவனத்தையுறும். மரணகாலத்தே இச்சம்பூரண ஜீவரும் இத்தூலசூக்ஷுமசரீர அபிமானத்தைப் பரித்தியாகித்து இருதயதேயத்தில ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே தாதாத்மிய சம்பந்தத்தான் இலயபாவத்தை யடைவர். ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தோடு அபேதபாவத்தையடைவரென்பது கருத்தாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அதிகாரி ஆன்ம சாக்ஷாதகாரத்தானே பிரஹ்மத்தோ டு அபேதபாவத்தை யடைவனாதலின், மீண்டும் பிறப்புண்டாகாததேபோல் மரணகாலத்தே யாவரும் பிரஹ்மத்தோடு அபேதமடைவராயின், மீண்டும் ஜன்மப் பிராப்தி யுண்டாகாதாம். மரணானந்தரம் அஞ்ஞானிகட்குப் பிறப்போ அவசியமா யுண்டாகின்றதன்றோ.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! ஆன்மஞானத்தால் அஞ்ஞானமற்ற அறிஞன் பிரஹ்ம பாவத்தை யடைவதேபோல், மரணகாலத்தே அன்னியனும் அஞ்ஞானமற்றவனாய்ப் பிரஹ்மபாவத்தை யடையின், முக்தனுக்கே போலப் புனர்ஜன்மப் பிராப்தியுண்டாகாதாம்; ஆனால், அஞ்ஞானி அக்கால் அவ்வாறடைவ தின்றாம்; மற்றோ, துயிலின் கண்ணே அஞ்ஞானத்தோடு கூடியவனாய்ப் பிரஹ்ம பாவத்தை யடைவதேபோல் மரணகாலத்தும் அடைவனாதலின் அஞ்ஞானிமீண்டும் பிறப்பை யடைவனென்க. உலக உற்பத்தி திதி இலயகாரணமாம் ஆன்மஸ்வரூப ஆநந்தமே பிரஹ்மரூபமாம். ஹே மைந்த! இங்ஙனம் முன்னர்ப் பிருகுவானவர் விசாரரூப மனனத்தால் ஆன்ம சாக்ஷரத்காரத்தை யடைந்தனராதலின் இக்காலத்திய முமுக்ஷுக்களும் அதன்பொருட்டு அதை யவசியம் செய்க. வருணர் தமது புத்திரர் பொருட் டுபதேசித்த இந்தப் பிரஹ்மவிததை இருதய தேயத்தின் கண்ணே யிருக்கும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவையே பிரஹ்மரூபமா யுணர்த்துமாதலின், இப்பிரஹ்ம வித்தையால் பிருகு சர்வான்மபாவரூப பலத்தை யடைந்ததேபோல் வேறதிகாரியும் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவாயிலாய்ப பிரஹ்மவித்தையைச் சிரவணித்து அதை விசாரரூப மனனஞ்செய்வனாயின் அவனும் அப்பலத்தை யவசிய மடைவன். ஆகையால், இக்காலத்திய முமுக்ஷுக்களும தமது அசம்பாவனாதோட நீக்கப் பொருட்டு மனனததை யவசியஞ்செய்க சமஷ்டிரூப அன்னமயாதி கோசங்களைத் தனதான்மரூபமா யறிந்தவனுககுச சுருதிகூறிய சர்வான்னப் பிராப்தியாதி யுண்டாவதேபோல் ஆநந்தரூபப் பிரஹ்மத்தைத் தனதான்மரூபமா யறிந்தவனுக்கும் ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மப்பிராப்திரூப்பலம அவசியமுணடாம. இவ்வாறுமனன பலத்தால் அறிஞன் அன்னமயாதி பஞ்ச கோசங்களைப் பரித்தியாகித்து என்பது முதலிய சாமவேதகாஞனசெய்பவனாய் ஜீவன்முகதனாயிருபபன். ஆன்ம ஞான மகிமையால் அறிஞன் இவ்வாறு சர்வானமபாவத்தை யனுபவிப்பான். இது மிகவும் அற்புதமேயாம்: - இவ்வுலகத்தே ஆன்மாவாய் யானே அன்னாதி போக்கிய ரூபமாயும், புருடாதி போக்தாரூபமாயும் இருக்கினறேன். அன்னத்தைத் தேவதை அதிதி முதலியவர்க்குக்கொடாமல தன்வயிற்றையே நிரப்பும் லோபியரை யானே மிருத்தியுரூபமாய்ப பக்ஷணஞ் செய்கின்றேன. யானே ஈஸ்வரரூபமாய் இருக்காதி வேதமந்திரங்களைச் செய்கின்றேன். யானே இருக்ஷிரூபமாய் அவவேத மந்திரங்களைக் காண்பவனும் நினைபவனுமாவேன். யானே கருமோபாசனையின் சுவாக்காதி பல ரூபமாயிருக்கின்றேன்; யானே சமஷ்டி சூக்ஷமஹிரண்யகர்ப்பரூப மாயும், சமஷ்டி ஸ்தூல விராட்வடிவமாயும், சம்பூரணவியஷ்டி தேவதைகளினும் முன்னேயுண்டானேன். பிரஹ்மாநந்தரூப மோக்ஷத்திற்கும் சம்சாரரூப சக்கரத்திற் கும் இடையே யானே நாபியைப்போ லிருக்கின்றேன்; யானே ஜீவர்கட்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுப்பேன்; சம்சார அடைவைச் செய்வேன் என்பது கருத்தாம். யானே தருமாதி சதுர்வித புருடார்த்தரூபன்; யானே அன்னாதியாவேன், யானே அன்னாதியைக்கொடுப்பவனாதலின் அன்னாதிரூப என்னை அதிதியாதிகட்குக் கொடுத்து மிருத்தியுவினின்றும் தன்னைக் காப்பாற்றுபவனாகிய அன்னதாதாவும் என்னையே காப்பாற்றுகின்றான். அதிதியாதிகட்கு அன்னத்தைக் கொடாமல் கேவலம் தனது வயிற்றையும் தன் குடும்பவயிற்றையும் நிரப்பும் லோபியை யானே தினமாசாதி காலரூபமாயும் மிருத்தியுரூபமாயும் பக்ஷணஞ் செய்வேன். சுவர்ணம் போன்றொளிர்ந்து சூரியமண்டலத்தேயிருக்கும் சுயஞ்சோதிப் புருடரூபமாய்

ஆன்மாவாய் யானே சர்வ ஜகத்தினும் மேன்மைமிக்கவனாவேன். ஹே மைந்த! இவ்வாறு அறிஞன் சாமவேதகாஞ்ன செய்வதேபோலச் சர்வான்மபாவப் பிராப்தி வடிவ தனது அனுபவத்தை வெளிப் படுத்துவன். ஆனால், தனது காரியப்பொருட்டு வெளிப்படுத்தியதன்றாம்; மற்றோ, அதிகாரி எவ்வாறேனும் சர்வான்மபாவப் பிராப்தியின் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வித்தையின் கண்ணே பிரவிருத்தனாகுக வென்னும் கிருபையைச் செய்தே அறிஞன் சுருதிபகவதி போலத் தனதனுபவத்தை வெளியிடுவன். இப்போதிவ்வர்த்ததே பிரமாண ரூபமாய் யஜுர்வேத நாராயண உபநிஷதர்த்தம் நிரூபிக்கப்பெறும் ஹே குழந்தாய்! அறிஞன் சாமவேதத்தாற் கானஞ் செய்யும் சர்வான்மரூப பிரஹ்மத்தை நாராயண உபநிஷத்தும் பிரதிபாதிக்குமாதலின், அதன்கண்ணே ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மதத்க் சர்வான் மரூபமாய்க் கூறிய முறையின் பொருளைச் சர்வதானனாய் நீ கேட்டி. அவித்தை வடிவ நீரால் நிரம்பிய சம்சாரரூபக் கடலின் கண்ணும் இதன்மாட்டுற்ற பதினான்கு புவனத்தும் இவ்வாநந்தவடிவமாகிய சுயஞ் சோதிப் பரமான்மாவே ககனமபோலத் தொடர்ந்திலங்கும். இது யாண்டும் வியாகமாமாதலின், லோகங்களை யபேக்ஷித்து மேலேயிருக்கும் சுவர்க்கலோகத்தினும் மேலேயிருக்கும். பெரு வடிவினவாய்ப் பிரசித்தமாய் ஆகாசாதிகளினும் பரமான்மா அத்தியந்தம் பெரியதாம். அத்தியாத்ம ரூபத்தானும், சூரியாதி அதிதைவரூபத்தானுமிருக்கும் நேத்திராதிகளில் இதுவே தனது சுயஞ்சோதிச் சைதன்யவடிவத்தானே பிரவேசிக்கும். தூலாதி மூன்று பாதியின் சம்பந்தததான் முறையே விராட்டு, ஹிரண்யகருப்பர், ஈஸ்வரர் என்னும் முப்பெயரையடைந்து சர்வானமத்தன்மை ரூபத்தானே சிருஷ்டி பரம்பரையை பிரவிருத்திப்பிக்குமாதலின் சுருதிபகவதி பரமான்மாவைப **பிரஜாபதி** என்றனள். அத்தியாத்மாதி மூவுருவமாய் நின்ற ஸ்தாவரஜங்கமப் பிராணிகளின் இருதயதேச ரூப ஆகாசத்தே பரமான்மாவே சாக்ஷிரூபமாய்ச் சஞ்சரிக்கும். சம்பூரண ஸ்தாவர ஜங்கமரூப ஜகத்துத் தனதுற்பத்தியாதிகாலத்தே இதன் அதீனமாயேயிருக்கும். விஸ்வே தேவரெனப்பெயரிய தேவதை முதலாயுள்ள எல்லாத் தேவதைகளும் இதன தீனமாயே யிருப்பர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வெல்லாவுலகும் இதன தீனமா மென்பதனால் நீ இரண்டிற்கும் பேதமாமென எண்ணற்க; மற்றோ, பூதபவிஷ்யத் தாதியுலகம் யாவும் பரமான்மவடிவ மேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இத்தகைய பரமான்மா எதன்கண்ணேயிருக்கின்றது?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா வேறெப்பொருளின் கண்ணுமிராது; மற்றோ, இது சிதாகாசரூப தனது மகிமையின்கண்ணே யிருக்கும். இதுவே, ஆகாசத்தையும், சுவர்க்கத்தையும், பூமியையும் எப்பக்கத்தும் வியாபித்து நிற்கும்; சர்வலோக மண்டலமத்தியிலிருந்து ஒளிரும் சூரியபகவானையும் இதுவே தனது சுவப்பிரகாச தேஜசால் ஒளிர்விக்கும் ஈண்டு, நெய் வோன் தந்துவாஞ் சூத்திரத்தைப் படமாக்கும் பொருட்டு விஸ்தரிப்பதே போலச் சம்சாரரூப சமுத்திரத்தேயிருக்கும் சம்பூரண பதார்த்தரூபப் படத்தின் பரமான்மரூபச் சூத்திரத்தை வான்மீகி முதலிய கவிகள் ஜகத் படரூபமாய் விஸ்தரிப்பார்கள். உண்மையாய் மனவாணிகட் கவிஷயமாயினும் இது உலகின்கண்ணே தாதாத்மிய பாவத்தையடையும். இவ்வாறாய் பரமான்மாவின் வருணனமே ஜகத் படரூபமாய்ப்

பரமான்மரூபச சூத்திரத்தின் விஸ்தாரஞ்செய்கலாம சூத்திரத்தினும் படம் வேறாகாததாற் படத்தின் வருணனமே சூத்திரத்தின் வருணனமாவதே போல், இவ்வுலகரூபப் படமும் பரமான்மாரூபச் சூக்கிரத்தினும் வேறன்றாமாதலின், அக்கவிகள் ஜகத்தை வருணித்தவராய்ப பரமான் மாவையே வருணிக்துளார் என்பது கருத்தாம். இலௌகிகன் வீணையின் கண்ணே கானஞ் செய்வதும் பரமான்மாவை யேயாம். யாவினும் மேலாய் அவ்வியாகிருதரூபப் பரமான்மாவின் கண்ணே சர்வ ஜகத்துமிருக்கும். ஹிரண்யகருடயரூபப பிரஹ்மா இதனினின்றுமே யுண்டானவ ராய் ஆகாசாதி பஞ்ச மகா பூதங்களால் சம்பூரணப் பிரஜைகளையும் உண்டாக்கினர். இப்பூமியின் கண்ணே நெல் கோதுமை முகலிய ஓஷதிரூபமாய் மனுட பசு முதலிய அநேக வகைப் பிரஜைகளை யுண்டாககினர். இவ்வாறு இரண்யகருப்பர்வாயிலாய்ச் சர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கிய பரமான்மாவே ஜீவரூபமாய் ஜகத்தின்கண்ணே பிரவேசித்தது. இது பரமாணு முகலிய சூக்ஷும பதார்த்தங்களினும் அத்தியந்தஞ் சூக்ஷுமமாம். ஆகாசாதி மகா பதார்த்தங்களினும் அத்தியந்தம் மகானாமாதலின், இதைப்பார்க்கினும் சிறிதேனும் பெரிகேனூர் கிடையா; மற்றோ, இதுவே அணுவினும் அணுவாம், மகத்தினும் மகத்தாம் அணுவா, மக்கதினும் மகத்தாம். ஈண்டணுசசபதததால் அறியமுடியாததன்மையைக் கவர்க. இது சர்வ பேதமுமற்ற தாமாதலின் அநந்தமாம். இது சர்வ ஜகத்தின் காரணமாமாதலின் புராணமாம் இது காரியசகித அஞ்ஞானரூப தமத்தினும் பரமாமாதலின், சுயஞ்சோதிரூபமாம். சாஸ்திரத்தால் விதிக்கப் பெற்ற மனத்தின் வியாபாரம் **இருதம்** எனப்பெறும்; சரீர விபாபாரம் **சத்தியம்** எனப்பெறும். **இருதம், சத்தியம்** என்னும் புண்ணியகருமமே ஜீவனுக்குச் சுகரூப்பலத்தை யடைவிக்கும் அவ்விரண்டுமிப் பரமான்மாவேயாம இதுவே அக்கினிஹோத்திராதி இஷ்டகருமரூபமாம். இதுவே வாபீகூப தடாகாதி பூர்த்தகருமரூபமாம். முக்காலத்திய உலகமியாவும் இதன்கண்ணேயிருக்குமாதலின் பிரஹ்மவேத்தாக்கள் பரமான்மாவைச் சம்சாரரூப சக்கரத்தின் நாபிரூபமாய்க கூறினர். இதுவே அக்கினி, வாயு, சூரிய, சந்திரமா, மோக்ஷ சூக்ஷுமபூத விராட் வடிவமாம். இதனினின்றே நிமேஷம், கடீ, முகூர்த்தம், பிரஹரம், தினம், இராத்திரி, பக்ஷம், மாசம், இருது, சம்வற்சரம் முதலிய காலங்களுண்டாம். இவ்வாறு பரமான்மாச் சர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கி ஆகாசாதி பஞ்ச பூதத்தினின்றும், அப்பஞ்ச பூதமய மூவுலகக் கோவினின்றும் நானாவனகப் போகரூபப் பாலைக் கறந்தனர்; அதுவே ஜீவர்கட்குச் சுகரூபமாய்த் தோற்றும், இது நேத்திராதிகட்கு விடயமன்றா மாதலின் இதனை ஜகத்தின் மேலேனும், கீழேனும், இடையிலேனும் எவரும் கவரமுடியாதாம். இது எவ்விந்திரியத்தானுங் கவரமுடியாதாதலின் இதற்கு நியந்தா வுமின்றாம். இது ஆன்மரூபமாய்ச் சர்வ ஜீவர்களின் நிரதிசயப் பிரீதிக்கு விடயமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை **மகத்யச:** என்னும் பெயராலழைத்தனள். இது உருவாதி குணமற்றதாதலின், இதனை நேத்திராதிகளால் எவனுங் காணான். மற்றோ, மனத்தை நிரோதஞ் செய்யும் அந்தர்முகச் சுத்த புத்தியானே பரமான்மா அறியப்பெறும். பூர்வம் சிருஷ்டி காலத்தே சூக்ஷுமபூதத்தினின்றும் தூலபூதத்தினி ன்றும் உண்டாய் ஹிரண்யகருப்பர் வைஶ்வாநரர் எனப் பெயரிய தேவதைகளும் இகனினின்றுமேயுண்டாவர். இவ்வியஷ்டிரூப ஜகத்தினின்றும் சமஷ்டிரூபத்தால் அதிக பாவத்தை யடைந்து ஹிரண்யகருப்பர் சம்பூரண வியஷ்டி சரீரத்தே வியாபித்து நிற்பர். அவர் தேகதாரிகள் யாவரினும் முதல்வர். இவ்வெல்லாத் தூல

வுலகும் அவ்விரண்யகருப்பரது வடிவமேயாம். இந்நாராயணரூபப் பரமான்மாவே சூரிய மண்டலத்தேயிருந்து தமது அஸ்திபாதிப் பிரியரூபத்தால் இச்சகத்தையும் அவ்வடிவமா யாக்குவர். இப்பரமான்மாவையே அதிகாரி பிரஹ்மவித்தை யாலடைவன். இவ்வுலக உற்பத்தியின் முன்னர் அந்த நிர்க்குண சிற்கன முதலிய ரூபமாய்த் திதமாமிதுவே ஹிரண்யகருப்பரின் உண்மைவடிவமாம். இத்தகைய மாயாரூபதமத்தினும் பரமாய் சூரிய சமானமாய் ஒளியுடையதாயும் மகானாயுமிரு க்குஞ் சுயஞ்சோதி ஆநந்தவடிவப பரமான்மாவை மந்திரதிருஷ்டா இருஷியாய் யான் எனதான்மவடிவமாயறிந்துளேன். என்போல் எவ்வதிகாரியேனும் இதனை யான் பிரஹ்மரூபன் எனத் தன்னான்மவடிவமாயுணரின் அவனும் சரீரமிருக்கும் போதே பிரஹ்மரூபமாய் மரணத்தின் பின்னர்ச சுத்தப்பிரஹ்மத்தையேயடைவன். இத்தகைய அத்விதீயப் பிரஹ்மப பிராப்தியின் பொருட்டுப் பிரஹ்மஞானமின்றி வேறெம்மார்க்கமுமின்றாம்; மற்றோ. இதுவே அதனடைவின் மார்க்கமாம். இப்போது பிரஹ்மஞானவடைவின் பொருட்டு முதலில் துவம்பதார்த்த சோதனம் நிரூபிக்கப் பெறும்: - ஹே குழந்தாய்! தாய் உதரத்தே பாலகனிருப்பதேபோல் ஆதித்ய மண்டலத் தேயிருக்கு மிச் சுயஞ்சோதியே விராட்வடிவமாய்ச் சர்வ ஜீவர்களின் உள்ளிருந்து நானாவகைச் சிருட்டியையுண்டாக்கி விளையாடும்; இது சரீராதி யுபாதிகள் உண்டாயினும் உண்மையாய் உற்பத்தி யொழிவற்றதாம். சாஸ்திரவேத்தாக்கள் சூரிய மண்டலாதிகட்குச் சூரியாதிகளின் கிரணத்தையே காரணமென அங்கீகரித்ததே போலச் சர்வாந்தரியாமியாய் பரமான்மாவையே விராட்டின் காரணமென வுடன்பட்டுளார். இப்போது தற்பதார்த்தசோதனஞ் செய்து கொண்டு முதலிற் சித்த சுத்தியின் பொருட்டுப் பரமான்மாவின் ஆராதனைப் பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! அக்கினி முதலிய அதிதைவங்கள் வாக்கு முதலிய அத்தியான்மங்கள் என்னும், எல்லாவற்றின் உபகாரப் பொருட்டு ஆதித்யமண்டலத்தேயிருந்து யாண்டும் பிரகாசிப்பதும் இந்திராதி தேவதைகட்குப் புரோகிதராய் பிருஹஸ்பதியை விபூதியாகவுடையதும், விபூதிரூப சர்வ தேவதைகளினும் முன்னர் ஆதித்தியரூபமா யுண்டாயதும் ஆகிய ஸ்வப்பிரகாச சைதன்யரூப சுத்த பரமான்மாவின் பொருட்டு எனது அநந்த நமஸ்காரமுண்டாகுக. ஹே மைந்த! அந்நாராயண பரமான்மா அக்கினி முதலிய தேவதைகட்கு இவ்வரம் கொடுத்தது: - ஹே தேவதைகளே! ஆதித்தியரூப ஆநந்தவடிவ என்னை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு எவன் சிரத்தாபக்தி வாயிலாய் என்னை நமஸ்கரிப்பனோ அவனது சர்வ பாவகருமமும் நீங்கும். நீங்கிய பின்னர் அவன் தந்தக்கரணம் தூயதாம். அதன் கண்ணே எனது சாக்ஷாத்கார அடைவுண்டாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரமான்மா அக்கினியாதி தேவதைகட்கு இவ்வரத்தை எக்காற்கொடுத்தது?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய் அக்கினி முதலிய தேவதைகள் ஒளிரா நின்ற ஆகித்தியரூபப் பரமான்மாவை நானாவகை நமஸ்காரங்களால் வெளிப்படுத்தினர். பின்னர்வர அடைவின் விழைவால் அதன் சந்நிதியில் இவ்வகையாகப் பிரார்க்கித்தனர்: - ஹே பகவன்! சர்வ ஜகதான்மவடிவமும், பரமாநந்தவடிவமுமாய் தங்கள் பொருட்டுச் சிரத்தை பக்திவாயிலாய் நமஸ்காரஞ்செய்யு மதிகாரியின்

இருதய தேயத்தே தாங்கள் எப்போதும் வெளிப்பட்டிருப்பீர்கள்; அதாவது அவன் தங்களைத் தனது வடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கர்பான். இவ்வகையாய் வரத்தைத் தாங்கள் எங்கள் பொருட்டுக கொடுக்க வேண்டும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு அவர்கள் பிரார்த்திக்கவே பரமான்மா அவ்வரததைக் கொடுத்ததாதலின், பரமான்மாவின் பொருட்டுச் சிரத்தை பக்திவாயிலாய் நமஸ்கரிக்கும் அதிகாரிக்கு அவ்வர மகிமை யால் பிரஹ்மான்ம சாக்ஷாத்கார அடைவு அவசியமுண்டாம். இங்ஙனம், அக்கினி முதலிய தேவதைகளின் பொருட்டுப் பரமான்மாக் கொடுத்த வரரூப குகிய வியவகாரத்தைக் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால் அறியும் அதிகாரிக்கு எல்லாத் தேவதைகளும் வயப்படுவர். ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவின் பொருட்டுப் பரமான்மா வை நமஸ்கரித்த அதிகாரி இவ்வாறு அதைத்துதிப்பன்: - ஹே பரமான்ம தேவரே! ஐஸ்வரிய அபிமானி தேவதைவடிவ ஸ்ரீயும், சௌந்தரிய அபிமானி தேவதை யாகிய இலக்குமியும் தங்களுடைய பத்தினிகளாவர். சர்வ பதார்த்தங்களோடு கூடிய தின ராத்திரி வடிவகாலங்கள் தங்களுடைய பக்கத்தானங்களாம். இந்நக்ஷத்திரங்கள் யாவும் தங்களுடைய ஒளிர்வாய் வடிவமாம். அசுவிநீ குமாரர்களைபபோலத் துவந்துவரூபத்தாற் பிரசித்தமாய் சுவர்க்கப் பிருதிவி யிரண்டும் தங்களுடைய விரிந்த முகமாம. ஹே தேவதைகட் கீசுரரே! யாங்கள் மோக்ஷ மடையும் பொருட்டுத் தங்களுடைய சுயஞ்சோதி ஆநந்தவடித்தை வெளிப்படுத்துங்கள் ஹே பகவன்! யாங்கள் அநேக நமஸ்காரங்களை அடிக்கடி திருவடியிலர்ப்பிக்கின்றோம். இத்துணையால் வைசுவரநர அந்தரியாமிரூமமாய் நாராயண பரமான்மவடிவத்தை நிரூபித்தோம்; இப்போது ஹிரண்யகருப்ப அந்தரியாமிரூபமாயும் நிரூபிப்பாம்: - எவ்விரண்யகருப்பரூப தேவர் இவ்வெல்லாவுலகினும் முன்னர் வெளிப்பட்டு இச்சர்வ ஜகத்தின் மகேஸ்வரராயினரோ, ஸ்தம்பம் வீட்டைத் தாங்குவதேபோல் எவ்விரண்யகருப்பதேவர் இம்மூவுலக வீட்டைத் தாங்குவரோ, அவ்வொருவரை மகிழ்விக்கும்பொருட்டு யாம் நமது வருணாச்சிரம அனுசாரம் நெய் முதலிய ஹவிஷ் பதார்த்தங்களால் அர்ச்சனை செய்வாம். பிராணனைத் தாரணை செய்வதும் ஞான கருமேந்திரியங்களால் நானாவகை வியாபாரங்களைச் செய்வதும் ஆகிய சம் பூரண சேதனப் பிராணிகட்கும் ஹிரண்யகருப்பர் அதிபதியாவராதலின் அவர் இருகா லுடை மநுடராதிகட்கும் நாற்காலுடைக் குதிரை முதலியவற்றிற்கும், நியந்தா வாகிய ஈசுரராவர். இத்தகைய அத்தேவாது சரணத்தை யாமடைந்துளேம். அல்லது, எவ்விரண்யகருப்பர் ஆன்மசாக்ஷாத்கார முடைய அதிகாரிகட்குத் தமதுண்மை வடிவத்தையடைவிப்பரோ, பலத்தையடை விப்பரோ, எவரைத் தஞ் சரீரத்தேயிருந்து சம்பூரண தேவதைகளும் ஆராதனை செய்வரோ, எவருக்கு இவ்வக்கினிமுதலிய தேவதைகளியாவரும் சீடராவரோ, எவர்பால் இவ்வெல்லாத் தேவதைகளும் ஆசீர்வாதத்தையடைவரோ, சாயை புருட னதீனமாவதேபோல் மோக்ஷமிருத்தியு விரண்டும் எவர்தங் கிங்காரோ, அவரது சரணத்தை யாமடைந்துளேம். அல்லது, ஹிமாலயமே முதலாயுள்ள மலைகள் யாவும் எவ்விரண்யகருப்பரது விபூதிரூப மகிமையாமோ, அல்லது, ஹிமாலயாதி மலைகளினும் எவரது மகிமை அதிகமாமோ, நீர்மடுவானது பாலகரின் கிரீடைக் கிடனாவதேபோல் ஹிமாலயாதி மலைகளைக் கரைகளாயுடைய எழுகடல்களும் பாதாளமும் எவரது கிரிடாத்தான மாமோ, கிழக்கு முதலிய நான்குதிசைகளும் அக்கினி கோணமுதலிய நான்குப திசைகளும் எவரது புயங்களோ, அத்தகையரது சரணத்தை யாமடைந்துளேம்.

அல்லது, எவரது சத்தையால் தாரணஞ்செய்யும் பிருதிவி நீர்மேல் நிற்குமோ, தரித்திருக்கும் சுவர்க்கம் ஆகாசத்தே நிற்குமோ, எவர துண்மைவடிவத்தை அவ்விரண்டும் தமது மனததே யெப்போதும் தியானிக்குமோ, எதனாலவை அழகு ற்றனவாமோ, எவரைப்பற்றி யாவற்றினும் அதிகத்தன்மை வடிவங்கொண்டு உதயமாய் சூரியனும் எவரது பயத்தால் இரவும் பகலும் நானாவகையாய்ச் சுழல்வனோ, அத்தகையரது சரணத்தை யாமடைந்துளேம். அல்லது, எவ்விரண்ய கர்ப்பரது விபூதிரூப க்ஷத்தர தருமத்தே பிரீதியையுடைய இந்திராதி மகா சூர வீரரோடு கூடியிருத்தலின் சுவர்க்கலோகம் உக்கிர ரூபமாய்ப் பிரசித்தமாமோ, எவரது அனுக்கிரகத்தால் இப்பிருதிவி அத்தியந்தம் பலத்தையடைந்து நிற்குமோ, எப்பலமகிமையால் இப்பிருதிவி பிரஹ்மாண்ட பாரத்தோடு கூடியதாயினும் ஓடமொப்ப நீரின்கண்ணே மூழ்குவதின்றோ; தம்பங்களாற் றாங்கப்பெற்ற வீடு கீழே விழாததே போல் எவராற் றரிக்கப்பெற்ற சுவர்க்கமும் அந்தரிக்ஷலோகமும் பிரஹ்மலோகமும் கீழே வீழ்வதின்றாமோ; எவர் இரஜோகுணத்தோடு கூடியவராய்ச் சுவர்க்கத்தே விமானத்திருக்கும் நானாவகைப் போகிரூபங்களைத்தரித்து விடயசுக அடைவின் பொருட்டுத் தேவாங்கனைகளின் முகரூப முழுநிலவில் தமது நேத்திரரூப கமலங்களை யருப்பித்துளாரோ, அக்கினி முதலிய தேவதைகளியாவரு மிருப்பதாகிய இல்லமாம் வைசுவாநரரையும் தரிப்பவராதலின் எவர் அளவற்றவரா வரோ, அத்தகையரது சரணத்தை யாமடைந்துளேம். அல்லது, கங்கைமுதலிய நதிகளின் நீர் கடலைப் பதிரூபமாய்ப் பற்றுவதே போல், அவ்வியாகிருதம், பிரகிருதி, மாயை என்பன : முதலிய நாமங்களாற் பிரசித்தமாய் அவித்யாரூபரீர் எச்சர்வான் மகமாய் ஹிரண்யகருப்ப தேவரைப் பதி ரூபமாய்ப் பற்றுமோ, அவ்வவித்தைநீர் ஆகாசாதி களுவையுடையதாதலின் மகத்தானது; விராட்டுவடிவ வைதிக அக்கினியையும், லோகாக்கினியையும் சூக்ஷும பீஜரூபத்தால் தன்னிடத்தே தரிப்பது தன்பானின்றும் உண்டாக்குவது. அந்நீரினின்றும் கேவலம் அக்கினிமாத்திரம் உண்டாகவில்லை; மற்றோ, வாக்கு முதலிய அத்தியான்மங்களையும் அக்கினி முதலிய அதிதைவங்களையும் தரிக்கும் பிராணனும் அந்நீரினின்றும் உண்டாம்; இதனாற்றான் பிராணன் நீரின்றி நிலைப்பதில்லை. அத்தகையரது சரணத்தையடைந்துளேம். அல்லது, எவ்விரண்யகருப்பர் தமது ஸ்வப்பிரகாச சைதன்யரூப தேஜசால் அவித்யாரூப நீரை யொளிர்விப்பரோ, எவர் சர்வ ஜீவர் கட்கும் ஆன்மரூபரோ, எவர் இந்திராதி தேவதைகட்கும் அதிபதியோ, அத்தகையரை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு நெய் முதலிய ஹவிஷ் பதார்த்தங்களால் வேதத்தை அருச்சனைபுரிபவராய் யாம் அவரது சரணத்தையடைந்துளேம். அல்லது, சாதனஹீ னர் பொருட்டுபதேசித்தற்குத் தகுதியற்றதும், யாண்டும் நிறைந்ததும் ஆகிய சைதன்ய வடிவ ஹிரண்யகருப்பர்பொருட்டு நமது அடிக்கடி செய்யும் அநந்த நமஸ்காரம் ஆகுக. சர்வ தருமமுமற்றுச் சர்வத்தின் ஆன்ம வடிவமாய் அவர் முமுக்ஷுக்களாகிய நமக்குப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைவிக்குக. ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு பரமான்மவடிவ நாராயணரை ஹிரண்யகருப்ப வடிவமாயும், வைசுவரநரவடிவமாயும் நமஸ்கரித்துத் துதிப்பவனுக்கு அவர் அவசியமாய் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தைத் தருவர். ஆகையால், ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவை இச்சித்த அதிகாரி முற்கூறிய முறையே பரமான்மாவின் ஸ்துதியையும் நமஸ்காரத்தையும் அவசியமாய்ச் செய்க. இத்துணைக் கிரந்தத்தால் நாராயணரை வைசுவரநர

ரூபத்தாலும் ஹிரண்யகருப்பரூபத்தானும் நிரூபித்தாம்; இப்போது அவரை நேரே நிரூபிப்பாம: - ஹே குழந்தாய்! இப்பரமான்மவடிவ நாராயணர் இத்தூலஜகத்தின் உற்பத்தியின் முன்னர் ஹிரண்யகருப்பரூபமாயுண்டாயினராதலின் சுயஞ்சோதியாய் இவரே கிழக்கு முதலிய திசைவடிலினரும், அக்கினிகோண முதலிய உபதிசை வடிவினரும் ஆவர். பிரஹ்மாண்டகோளகத்தின் கருவிலிருக்கும் மூவுலக சரீரத்தையுடைய விராட்டுப் பகவானும் இந்நாராயணரேயாவர். முக்காலத்துமுண் டாம் ஜராயுஜாதி நால்வகைத் தேகங்களும் இவரேயாவர். இவ்வாறு உண்முக அதிகாரி இவரைப் புத்தி முதலிய சர்வ பதார்த்தங்களினின்றும் அத்தியந்தம் சமீபரூபமாய்க் காணின் அவனுக்கு உண்முகச் சமாதியின் கண்ணே இவரே தமதான் மரூபமாய்த் தோற்றுவர். இவர் சர்வபூதப் பிராணிகட்கும் ஆன்ம வடிவராதலின் இவ்வுலகத்தே ஜீவர்கட்குள்ள சக்ஷுக்களும், முகங்களும், ஹஸ்த பாதாதிகளும் இவரினவேயாம். ஆகாசாதியோடு கூடிய ஜீவர்களின் புண்ணியபாவ கருமரூப இரு புயங்களால் இவரே இவ்வெல்லாவுலகின் உதய திதிலயஞ்செய்வர். இவரே சுவர்க்கரூப மேலுலகத்தையும் பூமிவடிவக் கீழுலகத்தையும் உண்டாக்குவர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வாறு பரமான்மாவைத் துதித்து முன்னர் எவர்க்கேனும் ஆன்மசாக்ஷாத்கார முண்டாயதா? இல்லையா?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! முன்னர் ஒரு **வேனன்** என்னும் கந்தருவனிருந்த னன்; அவன் முற்கூறிய முறையே இவரைத் துதித்து நமஸ்கரித்து, மனத்தூய்மை வாயிலாய் நாராயணரது உண்மை வடிவத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்தனன். பின்பு அவன் வாமதேவ இருஷியைப் போலச் சர்வ அதிகாரிகளின் மீதுங்கிருபைவைத்து இவ்வாறு தனதனுபவத்தைக் கூறினன். அது வருமாறு: - எவ்வேத பரமான்மாவின் கண் இந்நானாவகையாய் ஜகத்திருக்கின்றதோ, உண்டாகின்றதோ, ஒழிகின்றதோ, நூலானது படத்தின் கண்ணே எப்புறமும் குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருப்பதேபோல், இவ்வுலகப்படத்தே எப்பரமான்மசூத்திரம் குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருக்குமோ, எது ஜீவரூபமாய் எல்லாத் தேகத்தும் புகுந்துளதோ, எது பிறப்பிறப்பாதி சர்வ விகாரமுமற்றதோ, அத்தகைய ஆநந்தரூப அத்விதீய பரமான்மாவை யான் எனதான்மவடிவமாய்ச்ச சாக்ஷாத்கரித்துளேன். அது நான்கு பாதங்களோடு கூடியதா ம், ஒரு பாதமோ சம்பூரண பூதபௌதிக ஜகத்தாம்; மற்றைய முப்பாதமோ தனது ஸ்வப்பிரகாச சாக்ஷிவடிவத்தேயிருக்கின்றது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நாற்காலுடைக் கோவானது பரிச்சின்ன பரிமாண முடையதேபோல் நாற்பாதமுடைய அதுவும் பரிச்சினனமாமனறோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! முற்கூறியது மறையின் கூற்றாதலின் மறைக்குப் பரமான்மாவின பரிச்சின்னத்தன்மையிற் கருத்தின்றாம்; மற்றோ, மறைக்கு அதன் அநந்தத்தன்மையின்கண்ணே கரந்த்தாம். ஹே குழந்தாய! இத்தகைய சூரியமண்டலத்தேயிருக்கும் நாராயண பரமான்மாவின் ஸ்வப்பிரகாச சாக்ஷிரூப முப்பாதத்தைக் குருசாஸ்திர உபதேசத்தால தன்னான்மவடிவமாய்ச சாக்ஷாத்கரித்த அறிஞனே நமது பந்துவாம், தாய்தநதையாம், ஆன்மாவாம்,

பிரஹ்மமாம். அவனினும் வேறாய் எவனும் நமக்கு மேற்கூறியவையாகான். இவ்வாறு அக்கந்தருவன் தனதனுபவத்தைக் கூறினன். ஹே குழந்தாய்! சூரிய சந்திராதி தேஜசுகளிருக்குஞ் சம்பூரண ஸ்தானங்களை அறிஞன் பிரஹ்ம ரூபமாய றிவன்; அந்தப் பிரஹ்மததைத் தன்வடிவமாயறிவனாதலின், யாவற்றையும் தன்வடி வமாய்க் காணும் அறிஞனே நமது பந்து முதலியவையாவன், அஞ்ஞானரூப அவ்வியாகிருதத்தின் அதிபதியாய் தூய பிரஹ்மத்தை யான் பிரஹ்மரூபனெனத தனதான்ம வடிவமாயுணாந்து அறிஞன் ஜனனமரணாகித மோக்ஷத்தை யடைவதே போலப் பூர்வம் அக்கினியாதி தேவதைகளும் அடைநதார்கள். அப்பரமான்மாத் தனது பக்தர்கட்கு அநேக வரங்களைக் கொடுப்பதே போல் அவ்வக்கினி முதலிய தேவதைகளும் கொடுத்துத் திவ்யஸ்தானத்தை யடைவிப்பர். பிரஹ்மஞான மகிமையால் அத்தேவதைகள் சுவாககாதி சர்வ லோகத்தேயும், கிழக்கு முதலிய சர்வ திசைகளிலேயும் தமதிசசைப்படி யுலவுவர். ஈண்டு, பருத்திச்செடியினின்றும் பஞ்சுண்டாம், அதனினின்றும் நூலுண்டாம், அதனினின்றும் படமுண்டாம். அக்காரிய த்தே காரண நூலிருப்பதேபோல் யாகாதிகருமமோ அச்செடி வடிவமாம்; அதனினி ன்றும் அறம்பாவவடிவப்பஞ்சுண்டாம், அதனினின்றும் தூலசூக்ஷுமபூதரூப சூத்திரம் சூத்திரம் உண்டாம். தூலசூக்ஷுமபூத சூத்திரரூபம் போலத் தூலசூக்ஷும பூதங்களைச் சரீரமாகவுடைய ஈசுரரும் சூத்திரரூபமே யாவர். அத்தகைய சூத்திரத்தினின்றும் இவ்வுலகவடிவப் படமுண்டாம் இதன் கண்ணே அஃதனுகதமென வுணர்ந்து யாம் நமதான்மாவை அவ்வடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தேம். உபாதியின் சம்பந்தத்தால் ஜகத்காரணமாய் சூத்திர ஆன்ம வடிவமாம் பரமான்மாவே விசாரித்தபின்னர் ஔபாதிகத்தைவிடுத்து நிர்க்குணப் பிரஹ்ம ரூபமாம்; அதுவே நமதான்மவடிவ மென்பது கருத்தாம். ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனாராய்நத நமக்குமாத்திரம் கேவலம் பிரஹ்மப்பிராப்தியின்றாம்; மற்றோ, முன்னர் ஹிரணியகருப்பருக்கும் இவ்வாறே யாம். ஏனெனின், முன்னர் அவர் மேலாய் கருமோபாசனையின் பலத்தால் சுவர்க்காதி லோகங்கட்கும் ஜராயு ஜாதி நால்வகைப் பிராணிகட்கும், ஆகாசாதி கட்கும், கிழக்குமுதலிய பத்துத் திசைகட்கும் சுவாமியாயினர். அவ்வாறாகியும் மகிழ்வுறாக அவர் அந்தரியாமியாய் ஆன்மாவை ஆராய்ந்தபோதே சுயஞ்சோதியாய் ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மபாவத்தை யடைந்தனர். ஆகையால், அவ்விசாரமே அதன சாத்சனமாம் என அறியப்பெறும். அஃதின்றி நானாவகை ஐசுவரியங்களால் அஃதுண்டாகாதாம் சம்பூரண வேதங்கள் சாக்ஷாத்தாகவும் பரம்பரையாகவும் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையே கூறுகின்றனவென்னுமிச்சுருதியும் பிரஹ்மமே சர்வ வேதங்களாலும் பிரதிபாthதியமெனக் கூறுகின்றதாதலின், என்பது முகலிய நாராயண உபநிஷத்தின் மந்திரம் எவ்வந்தரியாமியாகிய பரமான்மாவை அக்கினி முதலிய தேவதைகளின் ஆன்மரூபமாய்க கூறியுள்ளதோ அதுவே அறிஞனது ஆன்மரூபமாம். எச்சுயஞ்சோதி ஆநந்தவடிவப் பரமான்மாவினின்றும் இருதம், சத்தியம் என்னுங் கருமபலம் உற்பன்னமாமோ அதனையே அறிஞன் தனதான்ம வடிவமாயடைவன். ஈண்டு, மனத்தாற்செய்த சுபகருமங்களின் பலம் இருதமாம்; சரீரத்தாலாம் பலம் சத்தியமாம். சில நூலாசிரியரோ இருதம், சத்தியம் என்னும் சப்தங்கட்குப் பொருள் சந்திரனையுஞ் சூரியனையும் கூறுவர்; அக்கூற்றுக் கூறியது கூறலெனனும் குற்றமுடையதாம். ஏனெனின், அவற்றினுற்பத்தி மேற் கூறப்பெறு மாதலின் ஈண்டு இருதம், சத்தியம் என்பவற்றால் அவற்றைக் கூறல் சம்பவியா

தாம். ஹே குழந்தாய்! சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தே அவ்விரு கரும்பலம் உண்டாக எதிர்முகமாய் போது அப்பலசித்தி செய்யும் பொருட்டுப் பரமான்மாவினின்றும் இருட்டும் ஆகாசாதியுமுண்டாயது; பின்றனது சுழல்கையால் இரவுபகலாக்குஞ் சூரியரூப சம்வத்ஸரமெனப் பெயரிய கால முண்டாயது. இவ்வாறு ஹிரண்யகருப்ப வடிவமாய்ச சர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கிய பரமான்மாப பூர்வ கற்பத்தினும் இவ்வுலகை விலக்ஷணமாய்ப் படைத்திலது; மற்றோ, முன்னுண்டாக்கியது போன்றே இக்கற்பத்தும் ஜராயுஜாதி நால்வகைத் தேகங்களையும், ஆகாசாதிகளை யும், சுரோத்திராதிகளையும், பிராணாதிகளையும், சூரிய சந்திரர்களையும், சுவர்க்க பூமி யந்தரிக்ஷ லோகங்களையும் உண்டாக்கியது. ஜலமய சரீரத்தையுடைய பாவரூப ரஜசை நாசஞ்செய்யும் பிருதிவியிற் பிரசித்த வருணதேவரும் ஹிரண்ய கருப்பரைப்போலப் பரமான்மாவின் தாதாத்மிய சம்பந்தமுற்றே தமது காரியத்தின் கண்ணே சமர்த்தராவர். அச்சம்பந்தமின்றி எத்தேவதையும் தமது காரியம் செய்வதி லாற்றலுடையதாகாது. ஜகத்கர்த்தாவாய் பரமான்மாவே திதிகாலத்தே யாவற்றினு ள்ளுமிருந்து யாவற்றையுங் காக்கும். சுயஞ்சோதியாய் ஆநந்தவடிவப் பரமான்மாவே புண்ணியவான்களைச் சுவர்க்க மடையுமாறும், பாவிகளை நரக மிருத்தியு முதலியவற்றையடையுமாறும் செய்யும் கீழிருக்கும் பிருதிவியும் மேலிருக்கும் சுவர்க்கமும் எப்பயத்தால் உலகரைத் தாங்குமோ அதனடைவையும் அப்பாமான்மாவே செய்யும். நெருப்பிலும் நீரிலும் மற்றவற்றிலும் தாதாத்மிய மாயிருக்குஞ் சேதனப் பரமான்மாவே புண்ணியவான்கட்குச் சுவர்க்கத்தையும், சாதன சம்பன்னர்கட்கு மோக்ஷத்தையும் அடைவிக்கும் இத்தகைய அத்விதீயப் பிரஹ்மம் இவ்வகஞ்சப்த இலக்ஷிய அர்த்தரூப ஆன்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, ஆன்மரூபமேயாம்; இவ்வான்மாப் பிரஹ்மரூபமேயாம். இவ்வாறு இவ்விர ண்டிற்கும் பரஸ்பரம் அபேதமேயாம். பேதமிருப்பின், இரண்டின் சொரூபஹானியே யுண்டாம். இத்தகைய அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஆன்மஞானத்தால் அதிகாரி மாயை, பஞ்சக்கிலேசம், கருமம், வாசனை என்பன முதலிய சர்வ பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவன்; ஏனெனின், பந்தத்தையுற்ற சிதாபாசனை அறிஞன் பிரஹ்மாகார விருத்தியின் கண்ணே ஆரூடமாய் பிரஹ்மரூப அக்கினியின் கண்ணே இடுவனாத லின், அறிஞனுக்குப் பந்தப்பிராப்தி யுண்டாகாதாம். இவ்வாறு வேதவாக்கிய அர்த்த விசாரஞ் செய்து வேதங் கூறிய சுபகருமங்களின் அனுஷ்டானஞ்செய்து வேத மந்திரங்களை ஜபித்துக் கீர்த்திக்கு யோக்கியனானபோதே அத்தூயமன அதிகாரி பிரஹ்மான்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யடைவன். சுகந்தியாகிய புஷ்பங்களோடு கூடிய சம்பகவிருக்ஷ சம்பந்தத்தால் மணமுற்ற வாயுப் பத்துத்திசையினும் சலித்து ஆநந்தத்தை யடைவிக்குமாறு புண்ணியவானுடைய கீர்த்தியும் பத்துத் திசையுஞ் சென்று நூலுணர் நல்லோர்க்கு ஆநந்தத்தை யடைவிக்கும். தனது மரணத்தினும் பயத்தையடையாதவனும், தனது ஸ்திரீ முதலியவை சென்றகாலத்தும் பயத்தை யுறாதவனும், பாவ கருமத்தின் மாத்திரம் பயத்தையுற்றவனுமாயவன் புண்ணிய வானாவன். ஒரு குழியின் மேல் அநேகங் கூர்மையாய் கட்கதாரைகளை நிரப்பியிருப்பின், அதைத் தாண்ட அசுவாதி வாகனமற்ற மிருதுவாய் பாதத்தை யுடையவனுக் குண்டாம் பெரும் பீதிபோலவே அறிஞனுக்குப் பரமேசுரன்பாற் பீதியுண்டாமாதலின் பாவத்தைப் பண்ணான். எப்பரமான்மாவின் பயத்தால அறிஞன் பாவத்தினின்றும் நீங்குவனோ, எதனை அறிஞன் தனது ஆன்மரூபமாயறிவனோ

அது நாராயணரினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அவ்வடிவமேயாம். எது பரமாணு முதலிய சூக்ஷும பதார்த்தத்தினும் அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாமோ, எது ஆகாசாதிய பெரியதனும் மிகப் பெரியதாமோ எது உயிர்களின் இருதயக்குகையின்கண்ணே புத்திமுதலிய சாக்ஷிரூபத்தாற் றிதமாமோ, அத்தகைய தூய பரமான்மாவை யாவன் குரு சாஸ்திரப் பிரசாதத்தால் தனதான் மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பனோ, அவன் சர்வ சோகத்தையும் கடப்பன். இப்போது பரமான்மாவின் அத்விதீய ரூபத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் அதன்கண்ணே சர்வ ஜகத்காரண த்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! புண்ணியபாவங்களின் அனுசாரமாய்ச் சர்வ பதார்த்தங்களையு மடைவிக்கும் ஜகதீசுரரே அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபராவர். ஏனெனின், ஏழுலோகத்தே நிகழாநின்ற எழுவகையாய் சரீரங்களிருப்பதால் எழு வகையையடைந்த பிராணனும் அவரினின்றேயுண்டாம். அப்பரமான்மாவினின்றே பௌமம், ஜாடரம், சூரியன், சந்திரன், மின்னல், வாடவம், சக்ஷு என்னும் எழுவதை அக்கினியுண்டாம், காட்டத்திலிருப்பது பௌமமாம், உதரத்திலிருப்பது ஜாடரமாம், சமுத்திரத்திலிருப்பது வாடவமாம்; அதனினின்றே எழுவகையாய் சமித்துண்டாம். அவை இவையாம்: - சுவர்க்கம், மேகம, பூவுலகம், புருஷன், ஸ்திரீ என்னும் பஞ்ச அக்கினிகட்கு முறையே ஆதித்தியன் வாயு, சம்வற்ட்சரம், வாக்கு, உபஸ்தம் என்னும் பஞ்சசமித்துக்களாம். இவ்வார்த்தையை ஆறாவதத்தியாயத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம். சுருதிப்பிரசித்தமாய் ஆஹவநீய கார்ஹபத்திய முதலிய அக்கினிகட்குக் காஷ்டாதிரூப சமித்தாம். ஸ்மிருதிப்பிரசித்த ஆவசத்திய அக்கினிக்கும் காஷ்டாதிரூப சமித்தாம் அதனினின்றே, பூ, புவ, சுவ, மக, ஜன, தப, சத்தியம் என்னும் ஏழுலகங்களுண்டாம். அதனினின்றே காலீ, கராலீ, மனோஜவா, சுலோகிதா, தூம்ரவர்ணா, ஸ்புலிங்கினீ, விஶ்வரூபி எனனும் அக்கினியின் எழுநாவுண்டாம். ஏழுலகத்தே சஞ்சரிக்கும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் பாகியப்பிராணனாய 'நாற்பத்தொன்பது' மருத்கணங்களும் அதனினின்றேயுணடாம். அதனினின்றே எழுகடலுண்டாம், ஹிமாலயாதி பர்வதங்களுண்டாம், சம்பூரண நதிகளுண்டாம். நெல், கோதுமை முதலிய ஓடதிகளுண்டாம். அதனானே இத்தேகம் ஜீவிக்கும்; அதுவே இச்சீவித சரீரத்தேயிருக்கும். அக்கினி முதலிய சர்வ தேவதைகளுள் எதற்கு ஹிரண்யகருப்பாதி தேவதைகள் முக்கிய விபூதியா யாவரோ, எதனை மதிமான் வேதவசன விசாரத்தால அறிவனோ, எதனை மதிமான் நெய் முதலிய திரவிய ரூபத்தானும் யாக ரூபத்தானும் வருணிப்பனோ, எது இந்திராதி சர்வ தேவதைகளாற் பூச்சியமாமோ, சர்வ தேவதைகளினும் முன்னரிருப்பதாமோ, எது சர்வப்பிராணிகளின் இருதயதேயத்தேயிருந்து சித்தத்தின் சர்வ விருத்திகளையும் காணுமோ, எது ஹிரண்யகருப்பரைச சிருட்டித்து தனதனுக்கிரக திருஷ்டியால் சர்வஞ்ஞத்தன்மையை அவருக்கடைவிப்பகாமோ, அததகைய நாராயணரூப பரமான்மா நமக்குச் சுபபுததியை யடைவிக்குக. ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு அதிகாரி பரமான்மாவைத் துதித்தபோது பரமான்மா மகிழ்ந்து அதிகாரிக்குத் தனதுண்மை வடிவத்தைக்காட்டும். அவ்வடிவத்தினுமதிகமாய் எதுவுமின்றாம். சூக்ஷுமமா யெதுவுமின்றாம். அவ்வடிவம் தருவைப்போல நிச்சலமாம். தனது சுவப் பிரகாச ரூபத்தே யிருப்பதாகும், ஏக அத்விதீயரூபமாகும். அவ்வடிவத்தால் இவ் வெல்லா வுலகும் நிறைந்திருக்கும். இத்தகைய தனது வடிவத்தை அது அதிகாரிகட்குத் தரிசிப்பிக்கும். இத்தகைய நாராயணரூப பரமான்மப்பிராப்தி அக்கினி

ஹோத்திராதிகளாலும், அநேக புத்திர பௌத்திராதிகளாலும் சுவர்ணாதிரூப தனத்தாலும் உண்டாகதாம்; மற்றோ, யாவற்றையும் தியாகித்தேயுண்டாம். பூர்வம் அதிகாரிகள் அக்கினி ஹோத்திராதி கருமங்களாலும், புத்திராதிப்பிரஜைகளாலும், சுவர்ணாதிதனத்தாலும் பிரஹ்மபாவப் பிராபதிரூப மோக்ஷத்தையடைந்திலர்; மற்றோ, அவ்வியாவற்றையும் பரித்தியாகித்தே அதனை யடைந்தனர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு பூர்வம் அநேக ஆயிரம் மனுடருள் ஒரு பாக்கியவானே யாவற்றையும் விடுத்து நாராயணவடிவ மோக்ஷத்தையடைந்தனனாதலின் தியாகமின்றி வேறொரு சாதனமுமின்றாம்; மற்றோ, தியாகமொன்றே மோக்ஷ அடைவில் முக்கிய சாதனமாம். சுவர்க்காதி சுகத்தினும் மிகவும் மேலாகிய ஆநந்தவடிவப் பரமான்மரூப மோக்ஷத்தை முன்னதிகாரிகள் எல்லாவற்றையும் தியாகித்தடைந்ததேபோல் இப்போதும் எவன் மூவேடனைகளையும் பரித்தியா கித்துச் சந்நியாசத்தைக்கவர்ந்தனனோ அவனே குருசாஸ்திர வுபதேசத்தால் மோக்ஷத்தையடைவன். சரீராதிகளிடத்தே யானென்னும் அபிமானத்தைவைத்துப் புத்திராதிகளிடத்தே எனதென்னும் அபிமானத்தைவைத்து அவற்றைப் பரித்தியாகஞ் செய்யாத இராகமுடையவன் மோக்ஷத்தையடையான்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஈண்டு எத்துணையோ சந்நியாசிகட்கும் ஆன்மசா க்ஷாத்கார அடைவு காணவில்லையாதலின் தியாகத்தே அதன் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! சந்நியாசத்தாலும், சித்தநிரோதரூப யோகத் தாலும் மனத்தூய்மையடைந்தவரும், சமதமாதிசாதனங்களோடு கூடியவரும், வேதாந்தவாக்கிய விசாரத்தால் தத்துவம் பதார்த்த சோதனஞ்செய்தவரும் ஆகிய சாதனசம்பன்ன சந்நியாசிகட்கு ஒருதடை வயத்தால இப்பிறப்பில் ஆன்மசாக்ஷாத்கா ரமுண்டாகாதாயின் தேகத்தை விடுத்து அர்ச்சிராதிவாயிலாய்ப் பிரஹமலோகத்தை யடைந்து பிரஹ்மாவின் சமானத்தன்மையையடைந்து ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தை யடைவுற்றுப் பிரஹ்மாவின் அந்தியகாலத்தே அவரோடே விதேக முக்தியை யடைவர். ஆகையால், சர்வபதார்த்த பரித்தியாகமே ஆன்மஞானவாயிலாய் மோக்ஷ சாதனமாம். பதினொருவாயில்களையுடைய சரீரபுரத்தைப் பரமான்மா உண்டாக் கியது, அதன்கண்ணிருக்கும் அங்குஷ்ட அளவுடைய இருதயகமலவில்லத்தே அஃதமர்ந்திருக்கும். அதனைத் தனதான்மவடி வெனவுணர்ந்தே சந்யாசியானவன் இவ்வுலகத்தும் பிரஹ்மலோகத்தும் மோக்ஷத்தையடைவன்; அவ்வுணர்வின்றி எவ்வுலகத்தும் மோக்ஷ அடைவுண்டாகாதாம். ஆகையால், ஹே சந்நியாசிகளே! பிரஹ்மலோகத்தும் யதிகட்கு ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவுண்டாம் என்பதைக் கேட்டு நீங்களும் இப்பிறப்பில் அம்முயல்வை விட்டு விடாதீர்கள்; மற்றோ, இம் மனுடசரீரத்திலே மோக்ஷத்தைப்பயக்கும சாக்ஷாத்காரத்தைச சம்பாதிக்க வேண்டும். நெடுநாட்குப்பின் அடையத்தக்கதாய் பிரஹ்ம லோகத்தே ஆசை வைத்து இப்பிறப்பில் முயலாதிராதீர்கள். இப்போது அதன்பொருட்டு, பிரணவத் தியானத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! மகாவாக்கிய விசாரத்தால் ஆன்ம சாக்ஷாத்கார முண்டாகாத அதிகாரிகட்கு ஓங்காரரூபப் பிரணவ விசாரத்தானே அஃதுண்டாம். அது வருமாறு: - மனத்தை வெல்ல இச்சித்த மகாத்மாக்களின் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்

கண் இவ்வோங்காரமே கிரீடிக்குமாதலின் சுருதிபகவதி அதனை **ஸ்வரம்** எனக் கூறினள். அது வேதத்தின் ஆதியிலு மந்தத்திலும் கூறப் பெற்றுளது. அது தன்னிலய காலத்தே எப்பரையாகிய காரணத்தே இலயமாமோ அதினினும் பரமாய தூயசேதனமே என துண்மைவடிவமாம் என வெப்போதுஞ் சிந்தனை செய்யும் அதிகாரிக்கும் அவசியம் ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவுண்டாம். இருதயதேயத்திருக் கும் எதனை முன்னர் அணுவினும் அணுவெனக்கூறினேமோ அதனை நீ மகத்தினும் மகத்தெனவுணர்தி; ஏனெனின், ஈண்டு ஜீவர்கட்குள்ள மஸ்தகசரீர இந்திரிய பிராணன்கள் முதலியன பரமான்மாவினவேயாம். அதுவே உயிர்கட்கு அறம்பாவ் அனுசாரமா யின்பத்துன்பங்களையடைவிக்கும். இத்தகைய சுயஞ்சோதியாய் சர்வான்மதேவரைச் சுருதிபகவதி நாராயணர் என்னும் நாமத்தால் அழைத்தனள். இப்போது அந்நாராயண சப்தத்திற்குப் பதினொருவகை அருத்தங்கள் நிரூபிக்கப் பெறும்: - ஹே குழந்தாய்! தனது சமீபத்தன்மைமாத்திரையானே யாது சர்வ பதார்த்தங்களையும் தத்தமது காரியத்தே முயல்விக்குமோ அது நர எனப்படும். அதற்கிம்மாயை திருசியரூபமாய்ச் சம்பந்தியாதலின் மாயைக்கு நாராவெனப் பெயராம். இச்சூக்ஷுமப் பிரபஞ்சம், மாயையின் காரியமாதலின் இது நாரவெனப்பெறும். இவ்விரண்டன்கண்ணும் அது பிரதிபிம்பரூபமாய் நிகழுமாதலின் அம்மாயாவிசிஷ்டப் பரமான்மாவையும், அச்சூக்ஷுமப்பிரபஞ்ச விசிஷ்ட இரணியகருப்பரையும் சுருதிபகவதி **நாராயணரென** அழைத்தனள். அல்லது, பரமான்மரூபநரன் உண்டாக்கிய நீர் நாராவாம். அது விராட்டுக் காதாரமாயிருத்த லின் அதனை **நாராயணரென** அழைத்தனள். அல்லது, நதியின் நீர் ஓடத்திற் காதாரமாவதேபோலப் பூமியாகிய ஓடத்தின் ஆதாரமாகிய நீர் பரமான்மாவினின்றே யுண்டாமாதலின் அது நாராவெனப்பெறும். அதனைப் பரமான்மாவே சூத்திரான் மவடிவப் பிராண ரூபத்தால் தாரணஞ்செய்தலின், அதனை **நாராயணரென** அழைத்தனள். அல்லது, தூலப்பிரபஞ்சத்தைச் சரீரமாகவுடைய விராட்டும், சூக்ஷுமப்பிரபஞ்சத்தைச் சரீரமாகவுடைய இரணியகருப்பரும் நரரெனப்பெறுவர். அவ்விருவரின் திதி பரமான்மாவிடத்தேயாமாதலின் அதை **நாராயணர்** என அழைத்தனள். அல்லது, பரமான்மாவின் பிரதிபிம்பரூபஜீவர் நரரெனப்படுவர்; அவர் தம் நிரூபணம் பிம்பரூப அதனானேயுண்டாமா தலின் அதை **நாராயணர்** என அழைத்தனள். அல்லது, ஜீவர்களிடத்தே இயல்பானே துணியப்பெற்ற காமக் குரோதாதி தோடங்கள் அர எனப்படும். அவற்றாலுண்டாய துக்கம் ஆரவாம். அதற்காசிரயமாய் அஞ்ஞானாதி ஜடப்பிரபஞ்சம் ஆராயணமாம். அது சுயஞ் சோதியானந்த ஆன்மாவின்கண்ணே முக்காலத்துமின்றாமாதலின் **நாராயணரென** அழைத்தனள். அல்லது, அவித்தையாதி பஞ்சக்கிலேசங்கள், அறம்பாவம், இன்பத் துன்பம், அவற்றின் வாசனை என்பன யாவும் சம்சாரசக்கிரத்தின் அராக்களாம்; இவற்றிற்கு மாயை பரிணாமி யுபாதானமாமாதலின் இது ஆராயணமாம். இதனினும் கூடஸ்தப் பரமான்மா வேறாமா தலின் **நாராயணரென** அழைத்தனள். அல்லது, கற்பிததாதாத்மிய அத்தியாசரூப சம்பந்தத்தால் மாயையாகிய நாரியின் ஸ்திதி பரமான்மாவின்கண்ணேயாமாதலின் அதனை **நாராயணரென** அழைத்தனள். அல்லது, பரமேசுரரூப நாசம்பந்தி இலக்குமி, நாரியெனப்படுவள். அவ்வம்மை, சர்வதேகதாரிகட்குப் பிரியையும், அநேக கலையோடு கூடியவளும், அநேக ரூபமு டையவளும், அத்தியந்தம் மனோரமையும், புண்ணியவான்கட்குச் சந்ததம்

சுகங்கொடுப்பவளும், பாவிகட்குத் தன்னையடை வியாமலும் நாசத்தானும் எப்போதும் துக்கத்தையடைவிப்பவளும் ஆவள். அந்நாரி பரமான்மபுருடனிடத்தே நிச்சலமாய் நிலைபெறுவளாதலின் **நாராயணர்** என அழைத்தனள். அல்லது, ஆநந்திவடிவ திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவிற்கு நானாவகையாய் பதார்த்தங்களைக் காண்பிக்கும் சர்வஜிவர்களின் புத்தி நாரியாம், அதனை ஆன்மாவே யொளிர்விக்குமாதலின் **நாராயணரென** அழைத்தனள. அல்லது, பரமான்மாவினும் வேறாய் ஒரு சிறிதுமின்றாமாதலின் **நாராயணரென** அழைத்தனள். இவ்வாறு நூலுணர்ந்தோர் நுவல்வர். இந்நாராயணரே சுயஞ்சோதிரூபர், அக்ஷரரூபர், பரமபதரூபர், சர்வ விசுவத்தினும் பரமானவர், சர்வ விசுவரூபர், சநாதனர் ஆவர், ஹே குழந்தாய்! இத்தகைய நாராயணரைச் சிரத்தைபக்தியோடு நினைந்து கீர்த்திக்கும் அதிகாரிகளின் பஞ்சக் கிலேசங்களையும் சர்வ பாவங்களையும் இவரே அழிப்பராதலின் சுருதிபகவதி இவரை **ஹரி** என்றனள். இவரே யாவற்றையுமுண்டாக்கி இரக்ஷிப்பராதலின் **பதி** என்றனள். இவர் தமதஸ்திபாதிப் பிரியரூபத்தால் இவ்வெல்லா வுலகத்தையும் வியாபிப்பராதலின் **ஆன்மா** என்றனள். இவர் சர்வ மங்கலங்கட்கும் மங்கலரூபர், பரம கல்யாணரூபாதலின் **சிவம்** என்றனள். இவ்வாநந்தக்கடலின் பிந்துமாத்திர ஆநந்தத்தைக்கவர்ந்து இரணியகருப்பரும் ஆநந்தமடைந்திருக்கின்றனராதலின் இதை **ஆநந்தம்** என்றனள். காலத்தால் கடாதிகள் நாசமாதல் ச்யுதியாம் அது பரமான்மாவின் கண்ணின்றாம்; ஏனெனின், இது காலரூப மிருத்தியுவிற்கும் பயகாரணமாம், காலத்திற்குங்காலமாம். ஆகையால், **அச்யுதன்** என்றனள். இது சூரியாதி சர்வ ஜகத்திற்கும் நியந்தாவாதலின் **ஈசுரன்** என்றனள், இது எக்காலத்தும் எத்தேயத்தும் வேற்றுருவையடையாது; மற்றோ, எப்போதும் யாண்டும் ஏகரசமாமாதலின் **சாசுவதம்** என்றனள். இது பிரஹ்மாதி மகாபுருடராலறியத்தக்கதாமாதலின், **மகாஞேயம்** என்றனள். இதுவே சர்வபூதங்கட்கும் பராகதியாதலின் **பராயணம்** என்றனள். இது அக்கினிமுதலிய ஜடஜோதிகளினும் புத்தி முதலியவற்றே யுலவும் சிதாபாசரூப சிற்சோதியினும் மிகவும் மேன்மையதாதலின் **பரமஜ்யோதி** என்றனள்; அவ்வாறே பிரஹ்மமெனவும், பரமதத்துவமெனவும் கூறினள். ஹே குழந்தாய்! தியானிப்பவன், தியானாகார விருத்தி, தியானிக்கும் வஸ்து என்பனவாதிய சம்பூரண ஜகத் நாராயணரூபமேயாம். காணப்பட்டவை கேட்கப்பட்டவையாய் சம்பூரண ஜகத்தின் உள்ளும் புறம்பும் நாராயணரே வியாபித்திருக்கின்றனர். இவர் ஆநந்தவடிவர், உற்பத்தி நாசமற்றவர், ஸ்வப்பிரகாசரூபர், சர்வ ஜகத்தையும் ஒளிர்விப்பவர், சம்சார சமுத்திரகாரணமாகிய மாயையின்கண்ணே நியந்தாவடிவமாயிருந்தபோதினும் உண்மையாய் விகாரமற்றவர். இப்பரமான்மா யாண்டும் நிறைவுற்றிருப்பினும் இருதயகமலத்துண்ணின்ற சூக்ஷும மதியினானே அறியத்தக்கதாம். இதனானே இதை முன்னம் அணுவென்றதாம். இதனை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் இருதயகமல வடிவம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே மைந்த! ஈண்டு, எட்டுத் தலமுடையதும், இரத்தவர்ணமாயதும், சிறிது விரிந்திருப்பதும் ஆகிய கமலமிருப்பதே போல் இருதயதேய சிரத்தே நீட்சியாய் ஒருட்கமலமிருக்கின்றது. அஃது அத்தியந்தம் இரமணீயமாயது, ஐந்து துவாரங்களோடு கூடியது, கீழ்முகமுடையது, நாபியினின்றும் பன்னிரண்டு அங்குலம் மேற்றேயத்திருப்பது; அதன் கிழக்கு வாயில் நேத்திரமாம், தெற்குவாயில் செவியாம், மேற்குவாயில் வாக்காம், வடக்கு வாயில்,

மனமாம், இடைவாயில் கிராணமாம், நாவதன் மூலஸ்தானமாம், மார்பு முதல் கழுத்தீறாயுள்ள உட்டேயம் கமல பூமியாம். இருதயாமவும் மணமிருக்கு மிடமாதலின் நூலுணர்ந்தோர் மானசமென்பார். அது கழுத்தினின்றும் பன்னிரண்டு அங்குலம் கீழ்த்தேயத்தே திதமாம்; இரவி, மதி, எரி, உடு, மின் என்னும் ஐந்தின் சமான ஒளியுடையதாம். சம்பூரண விசுவத்திற்காதாரமாம். அற்ப பரிமாண முடையதாயினும் சர்வாதாரமாதலின் அறிஞனாகிய யோகி அதை மகான் என்பன். வெள்ளி முதலிய தாதுக்களாலாக்கிய சிலைக்குச் சமானமாயோங்கிய வர்ணமுடை யதும், இரக்தமாம்சாதிகளால் பூச்சுற்றதும் ஆகிய இத்தேகத்துள்ள நானாவகை என்புகளால் எப்புறமும் அது மூடப்பெற்றதாகும். ஒரு போரசனுடைய வீட்டினுள் அவர் கிரீடிக்கும் பொருட்டுத் தடாகமிருப்பதே போல் இருதய மத்தியிலிருக்கும் வாயில் இருதயகமல தடாகமாம். அதன்கண்ணே பரமான்மா வாசஞ்செய்யும். அது அத்விதீய ஆநந்தவடிவமாம், அக்கினியைப்போல் ஒளிர்வதாம், சுயஞ்சோதி ரூபமாம்; அதன் சிதாபாசரூப ஜ்வாலை மதிமுதலிய எல்லா உலகின்கண்ணு மிருக்கும். மதிமுதலிய சர்வ சங்காதங்கட்கும் மிக அண்மையதாம். அஃதே மதிரூப உபாதியை யங்கீகரித்துச் சர்வ விஷயஜன்னிய சுகத்தை யடையும். பிராண ஜாடராக்கினி ரூபமாய்ப் புசித்த அன்னத்தைத் தூல, மத்யம், சூக்ஷுமமென்னும் மூன்று விபாகஞ் செய்துகொண்டு எல்லாவுயிரின் உதரத்தின் கண்ணுமிருக்கும். ஜாடராக்கினிவடிவப்பரமான்மாவின் பசிதாகக் குரோதாதிரூப கிரணங்கள் கீழ்மேலி டையில் தேஜசால்வியாப்தமாம். அக்கிரணங்களால் அது நகசிகைவரை ஆக முழுதையும் தபிப்பிக்கும். ஹே குழந்தாய்! இத்தகைய பரமான்மாவை அதிகாரி இருதய கமலத்தே தியானித்துப் பரமான்மசாக்ஷாத்காரத்தை யடைவன். இவ்வாறு அவ்விருதயகமலத்தே பரமான்மாவைத் தியானித்தும் அதிகாரிக்கு அது சச்சிதாநந்த ரூபமாய்த் தோன்றாதாயின் வேறு வகையாய்த் தியானிக்குக. இருதயகமல மத்தியில் ஒரு தீபத்தின் சிகையிருக்கின்றது. அஃதத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாம், மேற்றேயத்தேயோங்கி யெரிவதாம், நிச்சலமாம், கார்மேகத்துற்ற மின்னல் ரேகையைப் போன்றொளிர்வதாம். வரகின்வாற்போலத்தியர்தஞ் சூக்ஷுமமாம். பொன்போன் மஞ்சணிறத்ததாம், சூக்ஷுமமாயினும் பிரகாச முடையதாம் அத்தகைய சிகையிடையில் பரமான்மாவிருக்கும். அது பிரஹ்ம சிவஹரிரூபமாம், யாவினும் சனாதனமாம், இந்திரரூபமாம், அக்ஷரரூபமாம், எல்லா வுலகின் பிரபுவாம், தனது ஸ்வப்பிரகாசரூபத்தால் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதாம். இத்தகைய பரமான்மாவை அதிகாரி தீபச்சிகையின் கண்ணே தியானஞ் செய்து பரமான்ம சாக்ஷாத்காரத்தைப் பெறுக. இதுவே உபாதியின் சம்பர்தத்தால் ஹிரண்யகர்ப்பத் தன்மையையும் விராட்டன்மையையும் அடையுமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை ஆதித்தியாதி யநேகரூபமாய் வருணிப்பள். இதன் சாக்ஷாத்காரத்தானே அதிகாரிக்கு மோக்ஷமுண்டாம். ஹே கும ! இது விக்ஷேப முடையவர்க்குண்டாகாதாம்; மற்றோ, அஃதின்றிய உண்முகர்க்கேயுண்டாமாதலின் சுருதிபகவதி தருமம், சத்தியம், தவம், தமம, சமம், தானம், பிரஜனனம், ஆஹிதாக்கினி, அக்கினிஹோத்திரம், யாகம், மாநசம் என்னும் பதினொரு சாதனங்களைத் துதித்து அவற்றினும் சந்நியாசம் மேன்மையதென வுணர்த்தினள். இதனாற் சந்நியாச முக்கியத்தன்மையின் கண்ணே பகவதியின்கருத்தென வுணர்ந்து கொள்ளலாம். அதன் மேன்மையை யுணர்த்தற் பொருட்டு முதலில் கூறிய பதினொன்றின் வடிவத்தையும் பலத்தையும்

நிரூபிப்பாம்: - அவற்றுள் தருமம் நான்கு வருணங்களையும், நான்காசிரமங்களையும் கொண்டவர்க்கு நால்வகைப் புருடார்த்தத்தையும் அவற்றின் சாதனத்தையுங் கொடுப்பதாம். என்னை? அத்தியந்தங் கடினமாயகாரியத்தையும் தருமமே சித்தஞ்செய்யுமென்க. இஃதே எல்லா வுலகையுங்காக்கும் பரமேசுரரது சாத்விகீ மூர்த்தியாம். இதனானே மார்க்கத்தேயிருக்கும் பத்திரபுட்பபலாதியானிறைந்த தருவைநெறிச்செல்வோன் சேவிப்பதே போலத் தருமான்மாவை யாவரும் ஆசிரயிப்பர். அறிந்தேனும் அறியாமலேனும் செய்த பாவமனைத்தையும் இத்தருமமே யழிக்குமாதலின் இதுவே உயிர்களின் சிரேயஸ் சாதனமாம். ஆவிற்கு நான்கு பாதமிருப்பதே போல இதற்கும் சத்தியம், தவம், தயை, தானம் என நான்கு பாதங்களுண்டு. அத்தகைய இதை அதிகாரிகள் பிறந்ததுமுத லிறக்கும்வரை அவசியம் சேவிக்க, ஹே மைந்த! முதற்பாதத்தைப் பலத்தோடு கேட்டி! தனது கண்களிற் கண்டவாறும், தர்மான்மாக்கள் வாயிலாய்க் கேட்டவாறுமே வாயால் விருத்தாந்தத்தை வழங்குதல் சத்தியமாம். அல்லது காரியத்தைச் செய்வதாய் வாயாற் செய்த பிரதிஞ்ஞையை நழுவாமை சத்தியமாம். இது வாக்காற் சித்தமாமாதலின் வாசனிகதருமமாம். மறுமையிற் பயன் பயப்பனவாய் யாகாதிகள் வைதிக் கருமங்களாம், வியாபாராதிகள் இலௌகிக்கருமங்களாம். இரண்டின் மாட்டுமுள்ள முயல்வு சத்திய வசனத்தானேயாம். இஃதின்றி எக்கருமருத்தும் முயற்சி சம்பவியாது, தருமராஜா முதலியோர் தூலதேகத்தோடும் சுவர்க்க முற்று இதுவரை கீழ்நோக்கிலர்; இஃதுண்மைமொழியின் மகிமையேயாம். இதனானே வாயுத்தனது மரியாதைப்படி சலிக்கின்றது, சூரியன் எல்லா வுலகங்களையும் ஒளிர்விப்பன், பிருதிவிநீர்மேனிற்கும். சம்பூரணதேவதைகள் இதன் வலுவானே தத்தம ததிகாரத்தை நிர்வகிப்பர். இதனை யதிகாரி அவசியம் சம்பாதிக்குக. ஹே மைந்த! இரண்டாவது பாதத்தைப் பலத்தோடுங்கேட்டி! தன் மனத்தே திடசங் கற்பதாரணஞ் செய்து சீதோஷ்ணத்தைச் சகித்தல், பசிதாகஞ்சகித்தல், அன்னாதி யற்றிருத்தல், தவமாம். இதன் மகிமையினானே முனிவர்களும், இந்திராதிகளும் உளம் விரும்பிய சுவர்க்காதி சுகமுறுகின்றார்; ஈண்டிம்மனுடர் பகைவெல்கின்றனர், ஆடையாகிய காரியம் நூலாகிய காரணத்தேயிருப்பதேபோலக் காரிய வுலகம் காரண தவத்தின் கண்ணேயிருக்கும். இதன் மகிமையினானே. துர்வாசாதி முனிவர் வரசாபங் கொடுப்பதிற் சமர்த்தராயினர். இஃதே சர்வகாரியசித்தியிலும் அத்தியந்தம் ஒளிபொருந்திய சாதனமாம். இதனானே பூர்வம் விசுவாமித்திராதிமக ரிஷிகள் புதிதாய் சிருட்டியை யமைத்தனர். இத்தகைய தபத்தை அதிகாரிய வசியம் சம்பாதித்தல் வேண்டும். ஹே வற்ச! மூன்றாவது பாதத்தைப் பலத்தோடுங்கேட்டி! தமம் சமம் இரண்டும் தயையின் காரணமாம் அவையின்றி அஃதுண்டாகாதாதலின் நூலுணர்ந்தோர் அவற்றைச் சிரேயஸ் சாதனமென்றனர் இனிப் பலசகித்தமத்தைக் கூறுவாம். ஈண்டு அடங்கா இடபமும் கயறு முதலிய கொண்டு கட்டுதலினானே அடங்குதல்போலப் பாகிய சப்தாதிவிடயங்களிடத்தே தோட திருஷ்டி செய்து செவி முதலிய பொறிகளை யடக்கஞ் செய்தல் தமமாம். தமத்தோடு கூடிய பிரஹ்மசாரி பலத்தோடு சர்வபாவ கருமங்களையும் பரித்தியாகித்து மரணத்தின் பின்னர்ச் சுவர்க்கலோகத்தையேனும் பிரஹ்மலோகத்தையேனும் அடைவனாதலின் அதனை அதிகாரியானவன் அவசியம் சம்பாதனஞ்செய்க. ஹே மைந்த! பலத்தோடுஞ் சமவடிவத்தைக்கேட்டி! பெண் முதலிய விடயங்கள் அண்மையிலிருப்பினும் சுர முதலியவற்றால் அவற்றி

லிச்சையுண்டாவதின்றாமாறு அநேகவகையாயதோட தரிசனத்தால் அவற்றினிச் சையைப் பரித்தியாகித்துக் கேவல ஆனந்தவடிவ ஆன்மாவை யிச்சித்தல் சமமாம். இதன் பலம் உலகத்தும் வேதத்தும் பிரசித்தமேயாம்; ஏனெனின், ஈண்டுச்சமத்தோடு கூடிய முனிவர் பெரியவனத்தேயிருப்பினும் சிம்ம சர்ப்பாதிகளினின்றும் பயத்தை யடையார். மற்றோ, அவர் சமமகிமையால் அவற்றையும் ஹிம்சை முதலிய பாவத்தொழிலினின்றும் நீக்குவர்; காமக்குரோதாதிகளை வெற்றிகொண்டு சுவர்க் காதி யுத்தம லோகங்களையடைவர். இதனை யதிகாரியவசியம் சம்பாதிக்க வேண்டும். இதனானே ஜீவர்கட்கு எல்லா உயிரிடத்தும் தயையுண்டாம். இத்துணை யால் தமசம அடைவால் தயையினடைவாம் என்னும் அன்வயங்கொண்டு அவற்றில் தயையின் காரணத்தன்மை கூறப்பெற்றது. இப்போது அவை கிடையா விடின் அது கிடைக்காது என்னும் வியதிரேகத்தாலும் அவற்றில் அதன் காரணத் தன்மை கூறப் பெறும் - ஹே குழந்தாய்! ஈண்டுச் சமமற்றவன் காமக்குரோதாதி விகாரமுடையவனேயாவன். தமமற்றவனோ எப்போதும் பொறிகளின் அதீனனே யாவன். பிரமாதத்தையுடைய அவ்விருவரும் காயமனவாக்கால் அவசியம் பூதப் பிராணிகட்கு ஹிம்சை செய்வர். அத்தகையர் தயையற்றவரேயாவர். அவரிடத்தே ஒருகாலும் தயையின் சம்பாவனையுண்டாகாதாமாதலின் தயையினுற்பத்தி வாயி லாய் இச்சமதமமே ஜீவாகட்குச் சிரேயஸ்சாதனமாம். ஹே குழந்தாய்! நான்காவது பாதத்தைப் பலத்தோடுங்கேட்டி! வாக்குத்தானம், மதித்தானம், தனத்தானம், காயத்தானம் என இவை முதலாக அநேகவகைத்தானங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் அதிகாரிகட்கு வித்தை கொடுத்தல் முதலாவதாம். ஒருவனுக்கு மேன்மையாய் மதிதரல் இரண்டாவதாம். சுபாத்திரப்பிராஹ்மணனுக்குச் சுவர்ணம், கோ, அன்னாதி கொடுத்தல் மூன்றாவதாம். சரணடைந்த உயிர்களைப் பகை முதலிய வற்றினின் றும் காத்தல் நான்காவதாம். ஈண்டுப் பொன் முதலியவற்றைத்தானஞ் செய்பவனை யாவருந்துதிப்பர். கர்ணராஜா இந்திரருக்குத் தமது தோலைக்கொடுத்தனர், பலிச்சக்கரவர்த்தி வாமனபகவானுக்கு மூவுலகத்தையும் தானஞ்செய்தனர், சிபிச்சக்கரவர்த்தி சரணடைந்த புறாவைக்காக்கும் பொருட்டுத் தமது மாம்சத்தைக் கொடுத்தனர், இவரன்றியும் அநேக தருமான்மாக்கள் நானாவகையாய் தானஞ் செய்துளார், ஆகையால் அவர்களை யின்றளவும் புகழாதாரில்லை. தானஞ் செய்பவர் இத்தேகத்தை விடுத்த பின்னர்ச் சுவர்க்காதியுத்தமலோகங்களையடைவ ராதலின் அவர்கட்கு இம்மையினும் மறுமையினும் சுகமுண்டாம். அல்லது ஈண்டுத் துக்ஷிணைவடிவதானத்தானே அசுவமேதாதியாகங்கள் பரிபூரணத்தன்மையை யடைகின்றன. மைந்தன் றந்தையைப்பற்றுவதே போலத் தானகர்த்தாவை யாவரும் பற்றுவர். தானத்தால் சத்துருவும் மித்துருவாம். இதனானே சாமதானபேதண்ட மென்னும் நான்குபாயங்களையறியும் அரசர் முதலாயினோர் தானோபாயத் தானே சத்துருவை வயப்படுத்துவர். தானத்தின்கண்ணே யெல்லா வுலகுமிருக்கும். இத்தகையதை அதிகாரி அவசியம் சம்பாதனஞ்செய்க. ஹே மைந்த! சத்திய முதலிய நான்குபாதங்களோடு கூடிய தருமம் சருவதேகதாரிகட்கும் சாதாரணமாம், அதன்கண்ணே நான்குவருணங்களின், நான்காசிரமங்களின், மூன்றவஸ்தைகளின், அபேக்ஷையின்றாம். ஏனெனின், ஐந்து வயதையுடைய துருவன் தவத்தருமத்தால் பரமபதத்தையடைந்தனன். புறாவானது அதிதிக்குத் தனது தேகத்தைத் தானஞ்செய்து உத்தமகதியையடைந்தது. ஆதலின் எல்லா வுயிர் கட்கும் தருமஞ்செய்வதன்

கண்ணே அதிகாரமாம். இத்துணையால் தருமாதி ஆறு சாதனங்களையும் நிரூபித்தாம். இப்போது பிரஜன்னரூப ஏழாவது சாதனத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! தருமமானது வருணாதிகளை யபேக்ஷிபாததேபோல் மைந்தர் முதலிய பிரஜைகளின் உற்பத்திரூபப்பிரஜனன சாதனமன்றாம், மற்றோ, இல்லறத்தையும், யௌவன அவஸ்தையையும் அபேக்ஷித்தே அவர்தம்மடைவாம். பெண்ணின்றி யௌவனமின்றி எவரும் புத்திரோத்பத்தியைச் செய்யார். சாக்ஷாத் பிரஜாபதியும் கூறிய இரண்டுமின்றிப் பிரஜைகளை யுண்டாக்குவதிலசமர்த்தரேயாயின் மற்றையர் வார்த்தையென்னாம்? புத்திர பௌத்திராதிப் பிரஜைகளையுடையவன் இவ்வுலகத்தே கீர்த்தியையும் சுகத்தையும் பகைவெற்றியையும் அடைவன். புத்திரனையுடையோன் பிதிர்க்களின் இருணத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய் மரணத்தின் பின்னர்ச் சுவர்க்கத் தையடைவன். பிரஜைகள் சம்சார சம்பந்தியாய் சுககாரணமேயாவர், மோக்ஷசுக காரணமாகார்; மாறாக இராகத்தையுண்டாக்கும் வாயிலாய் மோக்ஷத்தே தடையே யாவர். விடயாசக்த இராகியோ பிரஜைகளையே மோக்ஷகாரணமென்பன். அவனைக் கண்டிக்கும் பொருட்டு முதலில் அவன் மதத்தைக் காண்பிப்பாம்: - காமரூபச்சுர பீடிதனாய் அவிவேகி புத்திராதிப்பிரஜைகளையே மோக்ஷகாரணமென நினைவன். அப்பகிர்முகன் அவ்வர்த்தசித்தி செய்வதில் இவ்வகையாய் யுக்தியைக்கூறுவன்: - இவ்வுலகத்தே ஏழுமாடிகளையுடைய உயர்ந்த கிருகத்தின் சிகரத்தின் மேலேறு பவன் படியைத்தழுவியே செல்வன். அதினும் முதற்படி இரண்டாவதுபடி மூன்றா வது படியென்னும் முறையிற் பாதம் வைத்துப் பையப்பையப்படிகளேறிச் சிகரத்தை யடைவன், படியின்றியோ அடைய முடியாதாம். அதுபோல ஈண்டுத் தர்மார்த்த காம மோக்ஷம் என்னும் சதுர்விதப் புருடார்த்தங்கள் உயிர்களால் அடையத்தக்கனவாம். அவையும் முன் முன்னதின் அடைவின்பின் பின்பின்னதின் அடைவென்னும் முறையேயாம். முறையின்றி யாகாதாம். முதலில் தருமத்தையும் பின் அர்த்தத் தையும் பின் காமத்தையும் பின் மோக்ஷத்தையும் அடைவன். இம்முறையின்றி முதலிலே மோக்ஷத்தையடையான். தருமாதிகளின் கண்ணே அருத்தாதிகளின் கார ணத்தன்மை யிங்ஙனமாம்: - தருமமே யர்த்தகாரணமாம், ஏனெனின், உலகர் துன் டைய தரித்திரியைப் பாவியென்பர். சுகியாயதனிகனைப் புண்ணியவானென்பர், இதனாற் றருமத்தே அர்த்த காரணத்தன்மையாமன்றோ?

சங்கை: - எத்துணையோ தனிகர் அறஞ்செய்வதில்லையாதலின் அவர்பாற் புண்ணியவான்கள் என்னும் வியவகாரம் சம்பவியாதாம்?

சமாதானம்: - தருமம் இருவகையாம்: ஒன்றோ, இத்தேகத்தே செய்யப்பட்டு இதன் கண்ணே பலவடைவாம், இவ்வர்கந்தே செய்யப்பட்ட காரீரியெனப் பெயரிய யாகம் இதன்கண்ணே மழைவடிவப்பயனைத் தருவதேபோலும், புத்திர இஷ்டியாகம் புத்திரரூபபலத்தைத் தருவதேபோலும். மற்றொன்றோ, இவ்வாகத்தாற் செய்யப் பெற்றது இவ்வாகத்தே பயன் தராது; மற்றோ, மறுமையிற்றரும். கிருச்சிரசாந் திராயணாதி விரதம்போலும். இப்பிறப்பிற் புண்ணியத்தைச் செய்யாது கேவலம் பாவத்தையே செய்யும் தனிகனிடத்தே முற்பிறப்பின் புண்ணிய கற்பனை செய்யக்கூடும். அதனானே இப்பிறப்பில் அவனுக்குச் சுகவடைவாம். காரணமின்றிக் காரியமுண்டாகாதாம். இது சர்வ சாஸ்திரக்காரரின் சித்தாந்தமாம். காரியங்கண்டு

காரணங்காணாவிடத்தே காரிய ஹேதுவால் காரண அனுமானமாமென்பது கருத்தாம், நதியின் நீர்ப்பெருக்கின் காரணமாய் மழைதூரதேயத்திருப்பதாதலின் காட்சிப்படுவதின்றாம், நீர்ப்பெருக்கின் ஏதுவால் மழையின் அனுமானமாவதேபோல், உண்டாம் சுகமி யாவும் அறத்தாலுண்டாவதாம், அறமின்றி யின்பின்றாமாதலின் சுகஹேதுவால் பாபாத்மாவாய் தனிகனது பூர்வ ஜன்ம புண்ணியத்தின் அனுமான மாம். இவ்வாறு நாய் முதலிய பசுக்கட்கும் பெண்போகம் முதலியவற்றால் ஆனந்தமுண்டாவதும் பூர்வபுண்ணியத்தானேயாம் அறம் இருவகையாவதேபோல் மறமும் இருவகையாம். சிலவோ, ஈண்டு செய்தன ஈண்டே துன்பந்தரும். சிலவோ இம்மையிற்செய்தன் மறுமையிற் றுன்பம்பயக்கும். இம்மையில் தெரிந்து பாவ கருமஞ் செய்யாது எப்போதும் புண்ணியத்தையே செய்பவனிடத்தும் அநேகவகைத் துக்கம் காணவருகின்றதாதலின் பூர்வ ஜன்மபாவம் அனுமிக்கப்பெறும். ஜீவர்கட்கு எத்துணைவிடய ஜன்னியசுகம் பிராப்தமாமோ அவை தருமத்தானேயாம். தருமான் மாக்கட்குக்கிடைக்கும் விடய சுகம் பொருளின்றிக் கிடைக்காதாம்; ஏனெனின், தர்மான்மாவாயிருப்பினும் பெண்ணின்றி விடயசுகத்தையும் புத்திராதிகளையும் இல்லறத்தையுமடையான், அன்னமின்றிப் பசி நீக்கான். தரித்திரியின் சமீபத்தே ஸ்திரீ முதலியவையிருப்பினும் சுகத்தையடைவியாவாதலின் தனாதிரூப அர்த்த மேகாமசுகத்தின் காரணமாம்; ஏனெனின், தனமற்றபதியைப் பதிவிரதையும் விட்டு விடுவாள். பந்துக்களும் மித்திரர்களும் மற்றையரும் ஆதரியாது நிராதாமே செய்வர். பிணம் ஒரு காரியஞ் செய்வதன் கண்ணே யாற்றலற்றதேபோலத் தனமற்றவனது குலம் சீலம் நானாவகை வித்தைகள் சிறிது மாத்திரையும் காரியஞ் செய்வதிலாற்ற லுடையனவன்றாம், தனவானாயிருப்பவனே நானாவகைப்போகத்தையும் சுவர்க்கத் தையும், பெரும் புகழையும், நானாவகைக் குணங்களையும் அடைவனாதலின் தனரூப அருத்தத்தானே ஸ்திரீசம்போக ரூபகாமத்தையடைவன்; தனமின்றி அதுகிடைக்காதாமாதலின் அர்த்தம் காமகாரணமாம். அல்லது, விடயசுக இச்சை வடிவகாமத்தை யடையாத தேகதாரிகள் மூவுலகத்துமின்றாம்; மற்றோ, எல்லா அவஸ்தைகளையுமுடைய ஆண் பெண் அலிவடிவ ஜங்கமப்பிராணிகளும், விருக்ஷாதிவடிவ ஸ்தாவரப்பிராணிகளும் விடயசுக இச்சைவடிவகாமத்தானே நிறைந்தவராவர். காமமற்ற பிராணி யெதுவுமின்றாமாதலின் விடயசுகபோகமின்றி எவ்வுயிர்க்கும் வைராக்கியப் பிராப்தியுண்டாகாதாம்; போகத்தின்பின்பே வைராக்கிய அடைவுண்டாமாதலின் போகத்தின் முன் பிரஹ்மசர்ய ஆசிரமத்தே மோக்ஷாதி காரியாகான்;' கிருஹஸ்த ஆசிரமத்தின் பின்பே யாவன். அல்லது, வைராக்கியவானே மோக்ஷாதிகாரியென்பது வேதாந்தசாஸ்திர சித்தாந்தமாம். இராகப்பிரத்வம்சாபாவம் வைராக்கியமாம். அது இராக உற்பத்தியின்றியே யுண்டாமா? அல்லது இராக உற்பத்தியின் பின்னருண்டாமா? முதலாவதுபக்ஷம் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், பிரத்வம்சாபாவத்தே பிரதியோகியும் காரணமாம்; அஃதின்றி யஃதுண்டாகாதாம். தண்டத்தாலுண்டாய் கடப்பிரத்வம்சாபாவத்தே தண்டங் காரணமாவதேபோலக் கடரூபப்பிரதியோகியுமாம். கட உற்பத்தியின்றிக் கடப்பிரத்வம்சாபாவ முண்டாகாதாம். இவ்வாறே இராகரூபப் பிரதியோகியின்றி இராகப் பிரத்வம்சாபாவரூப வைராக்கியமு முண்டாகாதாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், ஈண்டு ஜீவர்கட்கு ண்டாய் பசி அன்ன அடைவின்றி நீங்கமாட்டாது, மற்றோ அஃதானே அது நீங்கும்.

அவ்வாறு உயிர்களிடத்துண்டாய் விடயசுக இராகமும் விடயசுகப் பிராப்தியின்றி நீங்காதாம்; மற்றோ அஃதானே அது நீங்கும். அது பிரஹ்மசர்ய ஆசிரமத்தே அடைவுறாதாமாதலின் ஆண்டு வைராக்கியப்பிராப்தி சம்பவியாதாம். வைராக்கிய மின்றி மோக்ஷப்பிராப்தியின் பொருட்டு முயலல்பயனில் கூற்றேயாம்.

சங்கை: - பிரஹ்மசர்ய ஆசிரமத்தே ஜீவர்கட்கு விடயங்களிடத்தே இராக முண்டாயினும், நூலாராய்ச்சியின் வலுவால் விடயங்களிடத்தே நானாவகைத் தோடங்களைக் கண்டு இராகத்தைத் தடைப்படுத்தக்கூடுமாதலின் அவ் வவஸ்தை யின்கண்ணும் வைராக்கியமும் முமுக்ஷுத்தன்மையும் சம்பவிக்கும்.

சமாதானம்: - ஜீவர்களின் சித்தத்தேயுண்டாய விடய இராகம் விடயத்தை யடையாதவரை சித்தத்தை எல்லாப்பக்கங்களினின்றும் தடைப்படுத்தும், வேறு விடயத்தைப் புகவிடாது. ஸ்திரீயின் உதரத்தே பாலகனிருக்கும்வரை வேறு பாலக னைப் புகவிடான், வெளியில் வந்த பின்னரே புகவிடுவன். அதுபோல் ஜீவர்களின் சித்தத்தின்கண்ணும் ஒரு விடய இராகமிருக்கும்வரை வேறொரு இராகம் புகாதாம்.

கருத்திதுவாம்: - சித்தத்தே ஒரு விடய இராகமுண்டாகவே உலக விடயமும் புகமுடியாத போது அலௌகிக மோக்ஷேச்சை எவ்வாறு பிரவேசிக்கும், பிரவேசி யாதாம். அல்லது மதத்தாற் போதிக்கப்பெற்ற கண்டஸ்தலத்தை யுடையதும், அறுபது வயதோடு கூடியதுமாய் யௌவனயானை ஒரு பெருவனத்தே சிறிய மார்க்கத்தே சஞ்சரித்துக்கொண்டு மார்க்கவாயிலைத் தடைப்படுத்திக்கொண்டிருப் பின் மற்றைய மிருகங்களை அவ்வாயிலாய் வனத்துட் புகவிடாதாம். அதுபோலச் சித்தரூபவனவாயிலில் விடய இராகரூப யானை யிருக்கும் வரை மோக்ஷேச்சை வடிவ மிருகாதிகளைப் புகவிடாதாம். இதனையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு முதலில் இலௌகிக விடய இராகத்தே வேறொரு அத்தகைய தின்றடைத் திருட்டா ந்தத்தால் நிரூபிப்பாம்: - அநேக மங்கையரிடையிலிருக்கும் மந்தோதரியின் பதியாய் இராவணன் சீதையின் இராகத்தோடு கூடியபோது சீதையம்மனையன்றி மூவுலகத்துறும் பொருளையும் இச்சித்திலன்; மற்றோ, அவ்வம்மனை யடைவவே யிச்சித்தனன். நளராஜாவையே விரும்பிய இருதயத்தோடு கூடிய தமயந்தியானவள். சுவயம்வரத்தே யடைவற்ற இந்திராதி தேவதைகளையும் மணந்திலள்; மற்றோ, நளனுக்கே மாலையிட்டனள். இவ்வாறு இராகத்தாற் குருடாய் புத்தியையுடைய ஜீலர் அநேகர் முன்னமுண்டாயினர் இப்போது மிருக்கின்றனர். இனி யுண்டாவர். அவ்வியாவரும் எவ்விடய இராகமுற்றனரோ அவ்விடயமன்றி வேறெவ் விடயத்தையும் இச்சித்திலர். ஜீவர்களது சித்தத்தே ஒரு விடய இராகமிருக்கும்வரை வேறுவிடய இராகமுண்டாகாதெனத் துணியலாம். ஒரு விடய இராகமிருப்ப மற்றொரு விடய இராகம் சித்தத்தே சம்பவியாதபோது மோக்ஷ இச்சை எவ்வாறு சம்பவிக்கும்? சம்பவியாதாமென்க.

சங்கை: - முதலில் விடயசுகத்தின்கண்ணே இராகமுண்டாகாமல் மோக்ஷ சுகத்தே இராகமுடையவனே சந்யாசவாயிலாய் ஆன்மஞானத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் அதிகாரியாவன்.

சமாதானம்: - விடயஜன்னிய சுகத்தே இராகமுறாத புருடனுக்கு முதலிலே அலௌகிக மோக்ஷ ரூபசுகத்தே இராகம் யாங்ஙனமாம்? ஆகாதன்றோ.

கருத்திதுவாம்: - இவ்வுலக விடயஜன்னிய சுகத்தே சுகத்தன்மை வடிவமாய் இஷ்டஞானத்தையடைந்தவனுக்கே சுவர்க்கலோக விடயஜன்னிய சுகத்தே இச்சை யுண்டாம். அஃதின்றி யிவ்விசசையுண்டாகாதாம். அதுபோல விடயஜன்னிய சுகஞான முற்றவனுக்கே மோக்ஷசுகத்தே யிச்சையுண்டாம். அஃதின்றி முதலிலே அஃதுண்டாகாதாமாதலின் தன் இருதயத்திருக்கும் விடயசுக இச்சையை அதனடை வால் பூரணஞ்செய்யாமல் அதிகாரி முதலிலே மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டுச் சந்யாசத்தைக் கவரலாகாது; மற்றோ, புத்திமானானவன் முதலில் விடயசுக இச்சைகளை விடயசுக அடைவால் பூரணஞ்செய்து பின்னர் மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டுச் சந்யாச ஆசிரமத்தைக்கவர்க. இவ்வார்த்தையை மனுபகவானும் கூறியுள்ளார்.

"இருபிறப்பி னரிறை மறையியம்பி டாதெறிந்து
அரியமைந்த ரைத்தவத்தினிற்பயந்தி டாதவத்தே
உரியவாகிய மகங்களை யுஞற்றிடா தொருவிப்
பெரியவீ டடைவிழை வுறிற்பெரு நகைக்கிடனே."

(பொருள்.) பிராஹ்மணாதி மூன்று வருணங்களும் துவிஜரெனப்பெறுவர்; எவர் வேதங்களை யத்தியயனஞ்செய்யாது, மைந்தர்களை யுண்டாக்காது, யாகாதிகளைச் செய்யாது முதலிலே மோக்ஷப்பிராப்தியை இச்சித்தனரோ அத்து விஜர் மோஷத்தை யடையார்; மற்றோ, மாறாய் மோக்ஷத்தை யிச்சித்தவராய் அதோகதியையடைவர். ஆதையால் மோக்ஷ அடைவை யிச்சித்த துவிஜன் முதலில் பிரஹ்மசர்யாசிரமத்தே வேதாத்தியயனஞ்செய்து இருஷிகள் கடனினின்றும் விடுபடுவன். பின்பு கிருகஸ்த ஆசிசமத்தே புத்திரர்களையுண்டாக்கிய பிதிர்க் கடனினின்றும் விடுபடுவன், யாகாதிகளைச் செய்து தேவைகள் கடனினின்றும் விடுபடுவன். பின்பு மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டுச் சந்யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்வன். இவ்வாறு இராகமகிமை யையுணர்ந்த மனு முதலிய சர்வஞ்ஞ புருடர் விவஸ்தை செய்துளாராதலின் எல்லா வகை விடய போகத்தானே அதிகாரியின் சித்தத்தே விடய இராகமழிந்த பின்னர்த் தான் சந்யாசத்தைக்கவர்ந்து மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டு முயலவேண்டும். விடய போகத்தின் முன்னரே மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டு முயலல் பயனில் கூற்றாம். இத்துணையால் விடயாசக்தர்களின் மதங் காட்டப்பெற்றது. இப்போது அவர் மதத் தைக் கண்டிப்பாம், ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு அவ்விடயாசக்தர் தருமாதி மூன்றை யுமடைவுற்ற பின்னரே நான்காவது மோக்ஷரூப புருடார்த்த அடைவைக் கூறுவர் அப்பகிர்முகர் வாக்கியத்தை அறிஞர்கள் கவரார் மற்றோ, பகிர்முகரே கவர்வர் அவர் பூர்வபுண்ணியத்தே சுககாரணத்தன்மையைக்கூறினர் பாவத்தே துக்ககாரணத் தன்மையைக் கூறினர் அதையாமுமங்கீகரிப்பேம்; ஆனால், அவர் தனாதிகளிடத்தே சுக்காரணத்தன்மை கூறியதையங்கீகரியேம், ஏனெனின் ஈண்டு அர்த்தமிலரேனும் அநேகஞ் ஜீவர் சுகியாதல் கண்டுளேம், உளரேனும் துக்கியாதல் கண்டுளேமாதலின் அர்த்தத்தேயஃதின்றாம். அருத்தமின்றியும் ஜீவர்கட்கு விடயசுகமுண்டாமென்னும்

விஷயத்தையாம் ஏழாவது அத்தியாயத்தே யாஞ்ஞுவற்கிய மைத்திரேயியின் சம்வாதத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேமாதலின் ஈண்டுக் கூறவில்லை. அர்த்தத்தை யொருங்கு சேர்ப்பதிலும், காப்பதிலும், அழிப்பதிலும் உயிர்கட்குப் பரமதுக்கம் பிராப்தியாம் என வுணர்ந்த அறிஞர்கட்கோ இவ்வர்த்தம் துக்ககாரணமாயே தோற்றும் இதனினின்றும் பகிர் முகர்க்குச் சுக அடைவு எவ்வாறாம்; மற்றோ, ஆகாதாம் தழலின்கண் மணிமதியால் மூடன்றனது கையிற் கவரின் அழற்சியாலுண்டாம் துயரையேயடைவன் அது போலத் துக்கத்தையடைவிக்கும் அர்த்தத்தே சுகசாதன புத்தியால் மூடன் கவரும் பொருட்டு முயன்று துக்கத்தையே யடைவன். ஆகையால், அர்த்தத்தே சுககாரணத்தன்மை சம்பவியாது என்பது கருத்தாம். அருத்தமின்றியதரித்திரியை மனைவி முதலிய யாவரும் விட்டு விடுவர் என முன்னர்க் கூறியதும் சம்பவியாது; என்னை, ஈண்டுள்ள தரித்திரிகள் யாவரையும் மனைவியாதியர் விட்டு விடுவர் என்னும் நியமத்தை யாண்டுங்காணோம்; மற்றோ, சில கெட்ட இயற்கையையுடைய மனைவியாதியரே பரித்தியாகிப்பர், நல்லியற்கையரோ பரித்தியாகியார் சர்வ ஜீவர்கட்கும் சுக இச்சையிருக்கின்றதாதலின், உலகம் யாவும் காமத்தால் நிறைவுற்றதாம் எனக்கூறியதும் பொய்யாம்; ஏனெனின், ஈண்டுச் சகலருக்கும் சுக அடைவின் இச்சையுண்டாவதுண்மையே யாயினும் அதனானே யாவரிடத்தும் காமித்தன்மை சித்தமாகாதாம்; மற்றோ, தீனியினும் யோனியினும் அதிக ஆசையுடையவனையே காமியென்பர், சுகமாத்திரம் அவாவினனைக் காமியென்பதில்லை ஜீவர்களின் சித்தத்தே யுண்டாய் ஒரு விஷய இச்சையே வேறுவிஷப இச்சையையுண்டாக்குவதின்றாம் என முன்னர்க்கூறியது எமக்குமுரணின்றாம்; மற்றோ, அனுகூலமேயாம், என்னை, பூர்வபுண்ணிய மகிமையால் அதிகாரிகளின் மனத்தே மோக்ஷ இச்சையுண்டாம். அது எவ்விஷய இராகத்தையும், ஆண்டுண்டாக விடாது. இதனானே நசிகேது முதலியோராகிய மகா புருஷர் மோக்ஷேச்சையின் காலத்தே எப்பொருளையும் கவர்ந்திலர். வேதங்களின் அத்தியயனம், புத்திரோற்பத்தி, யாகாதி கருமம் என்னும் மூன்றையும் அநுட்டியாது மோக்ஷத்தையிச்சிப்பவன் அதோகதியையடைவன் என்னும் மனுபகவானுடைய வாக்கியம் மோக்ஷத்தை நிந்திக்கின்றது என முன்னர்க் கூறியதுஞ் சம்பவியாது; என்னை, வேதத்தேயும் மிருதியின்கண்ணும், இதிகாச புராணங்களிலும் உள்ள நிந்தை வசனங்கட்கு நிந்தையின்கண்ணே கருத்தின்றாம்; மற்றோ, பிரசங்கப் பிராப்த அர்த்தத்தின் புகழின்கண்ணே கருத்தாம். விஷ்ணு புராணத்தே இங்ஙன் இயம்பப்பெற்றுளது: -

"அரியைவிட்ட யலாதியதேவரைப் புரியுபாசனைப் புன்கணர்தாகமுற்
றெரிதனீக் கிடவின்பமந்தாகினிக் கரையிற் கூபத்தைக் கல்லுவரொப்பரால்."

(பொருள்.) விஷ்ணுவைப் பரித்தியாகித்து அயலாயசிவன் முதலிய தேவதைகளை யுபாசிப்பவனாகிய மூடனானவன் தாகத்தோடு கூடியவனாய் அதை நீக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ கங்கையின் கரையில் கூபத்தைத் தோண்டுபவனொப்பன். சிவ புராணத்தின் கண்ணிங்கன் செப்பப்பெற்றுளது: -

"அரனைவிட்டயலாதிய தேவரைப் புரியுபாசனைப் புல்லியர்தொல் பசி யெரியையெற்றுற வின்னமுதந்தனை யொருவிவெவ்விட முண்பவ ரொப்பரால்."

(பொருள்.) மகா தேவரைப் பரித்தியாகித்து அன்னிய விஷ்னு முதலிய தேவதைகளை யுபாசிப்பவனாகிய மூடன் பசியாற் பீடிதமாயவன் அப்பசி தீர்ப்பான் அமிருதத்தை விடுத்து விஷத்தையயில்வதேபோலும். இவ்விருவித வசனங்களுள் முதலாவதற்குச் சிவாதிகளின் நிந்தையின் கண்ணே கருத்தின்றாம்; மற்றோ, விஷ்ணுவின் துதியின் கண்ணே கருத்தாம். அது போலவே இரண்டாவதற்கும் மகா தேவஸ்துதியின் கண்ணே கருத்தாம். நிந்தையின் கண்ணே அவ்விரண்டிற்குங் கருத்தாயின் எத்தேவதையின் மாட்டும் பூச்சியத்தன்மை சித்தமாகாதாம். இவ்வாறே மனுபகவானுடைய வசனத்திற்கும் மோக்ஷ நிந்தையின் கண்ணே கருத்தின்றாம்; மற்றோ, அஞ்ஞானிகளைக் கருமத்திற் பிரவிருத்திக்கும் பொருட்டு வருணாசிரம கருமஸ்துதியின்கண்ணே கருத்தாம். மோக்ஷ நிந்தையிற் கருத்திருக்குமாயின் அவர் தமது ஸ்மிருதியின் ஆறாவது அத்தியாயத்தே மோக்ஷதருமங்களைக் கூறா தொழிவர்; ஆனால் அவற்றை விஸ்தாரமாய்க் கூறியுள்ளார். மனுபகவானுக்கு மோக்ஷ நிந்தையின் கண்ணே கருத்தாம் ஆறாவது அத்தியாயத்தே கூறியது மயலாதி தோஷபயத்தாலாம் எனச் சங்கித்தற்கிடனின்றாம்; ஏனெனின் சாக்ஷாத் சுருதிபகவதியே மனுபகவானைச் சர்வஞ்ஞனெனக் கூறியுள்ளாள், அத்தகையரிடத்தே மயலணுகாதாம். அம்மறையாவது, இம்மனு பகவான் இயம்பிய தருமங்கள் மங்காஹேதுக்களாம்.

சங்கை: - மனுபகவானுக்கு மோக்ஷ. முண்டென்ப தங்கீகாரமேயாயினும் முற்கூறிய மூன்றன் பின்னரே யங்கீகாரமாமன்றிப் முன்னரன்றாம்.

சமாதானம்: - அம்மனுபகவானுடைய வசனத்தை யுக்தியால் ஆராய்ந்து நோக்கினோ அம்மூன்றன் பின்னர் மோக்ஷாங்கீகாரம் சித்தியாதாம்; ஏனெனின் பூர்வம் அவர் மொழியில் மிகுதியாய் வேதங்களின் அத்தியயனம், மிகுதியாய் மைந்தர்களின் உற்பத்தி, மிகுதியாயயாகங்களைச் செய்தல், கூறப்பட்டுள்ளன, ஆண்டம்மிகுதித்தன்மை முப்பொருளின் கண்ணுளதா? அல்லது, நான்கு, ஐந்து, ஆறு முதலாகிய அநேகம் பொருள்களிடத்தேயுளதா? ஆண்டு, அநேக நூற்றுக்கணக்காய் சாகைகளின் பேதத்தால் நானாவிதமாய் இருக்குமுதலிய வேதங்கள் முழுவதின் அத்தியயனத்தே பேராயுளையுடைய புருடனும் ஆற்றலுடைய வனாகானாயின் இப்போதிருக்கும் அற்ப ஆயுளையுடையவன் எவ்வாறாற்றலுடையவனாவன்; மற்றோ, ஆகானென்க. இவ்வாறே மும்மைந்தர்களையுண்டாக்குவதின்கண்ணும், அநேக மைந்தர்களை யுண்டாக்குவதின்கண்ணும், இச்சீவன் தானே சமர்த்தனாகான். அது பூர்வ புண்ணியரூப அதிருஷ்டகாரண ஸ்திரீ யவ்வனாவஸ்தைவடிவ திருஷ்டகாரண அதீனமாம். இவையின்றிச் சுதந்திரமாய்க் காரணமாயின், புத்திரேச்சையுடையவரெவரும் புத்திரரற்றவராகா திருத்தல் வேண்டும், ஆனால், புத்திரன் வேண்டுமென்பாரும்பலர் புத்திரனற்றவராய்க்காணப் பெறுகின்றனர். இங்ஙனமே மூன்றுயாகங்கள் செய்வதன்கண்ணும், அநேக யாகங்கள் செய்வதன்

கண்ணும் இவன் சுதந்திரனாகான்; மனைவி மைந்தராதி அநேகம் பொருள்களானே அவை சித்திக்கும் அம்மனுபகவானுடைய வசனம் முடியாதனவாய் மூன்றையும் உணர்த்துமாயின் பிரமாணமற்றதாம்; என்னை, சீவர்கட்குச் சுகசாதனமாவதும், முயற்சியால் அடையயோக்கியமாயதும், வேறு பிரமாணத்தாற் பாதிக்கப்படாததும் ஆகிய பொருளைப் போதிப்பதானே சாஸ்திரம் பிரமாணமாம், ஆகையால், அம்மனு பகவானுடைய வாக்கியத்திற்கு அவ்வர்த்தத்தே கருத்தின்றாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! அம்மனுஸ்மிருதியின் வசனத்தான் மனுபகவா னுக்கு அவ்வேத அத்தியயனாதிகளில் கிடையாத பொருளை யுணர்த்துவதாய் அபூர்வவிதி யங்கீகாரமின்றாம்; மற்றோ, ஈண்டுத் தனது வேதசாகையை யத்தியயனஞ் செய்தவனும், புத்திராதிப் பிரஜையையுண்டாக்கினவனும், யாகாதிக ளைச் செய்பவனும் ஆகியவனிடத்தே அம்மோக்ஷேச்சை காணப்பெறுகின்றது; மாறாயவனிடத்தே காணப்பெறுவதின்றாம்; என்னும் உடன்பாடெதிர் மறைகளானே வேதாத்தியயனாதிகளிடத்தே மோக்ஷ இச்சையின் காரணத்தன்மை பிரசித்தமாம், அதனையே அவ்வசனங் கூறுகின்றது, ஆதலின் அஃதனுவாதரூபமாம். அக்கினியின் கண்ணே பனிநீக்ககாரணத்தன்மை உலகப் பிரசித்தமாம், அதனைக் கூறும் 'எரிபனி க்குமருந்து' என்னும் வசனம் அனுவாதமாவதேபோலும்; அபூர்வ்விதிரூபம் அன்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! எத்தலத்திலும் பிறழ்ச்சியையுறாத உடன்பாடெ திர் மறைகளே காரணத்தன்மையின் சித்தியையுண்டாக்கும். மண்குயவன் தண்டம் முதலியன இருப்பவே கடரூபகாரிய உற்பத்தி, இலவாகவே அநுற்பத்தினை என்னும் உடன்பாடெதிர்மறைகட்கு எத்தலத்தும் பிறழ்ச்சியுண்டாவதின்றாமாதலின் கடகாச ணத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வதேபோலும். பிறழ்ச்சியுறுவது காரணத் தன்மையின் சித்தியைச் செய்யாதாம். குலாலபத்தினியும் நீள் செவியனும் இருப்பினும், இல்லாவிடினும் கடகாரிய உற்பத்தியாவதேபோலும் அந்தப் பிறழ்ச்சியையுடைய உடன்பா டெதிர்மறைகளால் கடகாரணத்தன்மை சித்தமாகாதாம்; மற்றோ, மாறாய் அதன் பாதமேயாம். அவ்வாறு ஈண்டுப் பிரசங்கத்தே வேத அத்தியயனாதிகளின்கண் மோக்ஷேச்சாகாரணத்தன்மையின் சித்தி செய்யும் பொருட்டுக் கூறிய உடன்பாடெ திர் மறை பிறழ்ச்சியுடையதேயாம்; என்னை, இவ்வுலகத்தே வேதாத்தியயனஞ் செய்பவரும், மும்மைந்தருடையவரும், மூன்று யாகமுடையவரும் ஆகிய அநேக மறையவர் காணவருகின்றனர்; ஆனால் அவரிடத்தே மோக்ஷேச்சை காணவருவதில்லை; மாறாய் அநேக இடங்களிலோ அத்தகையினர் சம்சார சுகத்தே பற்றுற்றவராய் மோக்ஷத்தே பகிர்முகராயே காணப் பெறுகின்றனர். ஆகையால் பிறழ்ச்சியையுடைய உடன்பாடெதிர் மறைகளால் கூறியவற்றின் கண்ணே மோக்ஷ இச்சாகாரணத்தன்மை சித்தமாகாதாமாதலின், அவ்வசனம் அனுவாதரூபமன்றாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! அம்மனுஸ்மிருதியின் வசனத்தால் அவர் நியமவிதியைக் கூறியுளார்; அல்லது, பரிசங்கியாவிதியைக் கூறியுள்ளார்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! மனுபகவானுடைய வசனத்தே நியமவிதி ரூபத்தன்மையும், பரிசங்கியாவிதி ரூபத்தன்மையும் சம்பவியாதாம்; என்னை,

இருபொருள் அடைவுறுந்தலத்தே ஒருபொருளை நீக்கி ஒருபொருளை விதிக்கும் அதுவே நியமவிதியாம். யாகாக்கினியின்கண்ணே உமி நீங்கிய அரிசிவடிவ அன்னத்தின் ஆகுதி கொடுக்கப்பெறும், அவ்வுமி நீக்கமானது, உலகத்தே யிருவகையினாம். ஒன்றோ, நகத்தானுண்டாம், மற்றொன்றோ உலக்கையாற் குத்துவதானே யுண்டாம் அவ்விருவகையினுள் எவ்வகையானே உமிப்போக்குதலெனக் கடா நிகழச் சுருதியானது என்னும் வசனத்தால் உலக்கையானே நெல்லைக் குத்தல் விதிக்கப்பெற்றது, நகத்தாலுமிபோக்கல் நீக்கப்பட்டது; ஆதலின் நுதலிய சுருதி நியமலிதிரூபமாம். இங்ஙன் மனுபகவானுடைய வசனத்தை நியமவிதியென அங்கீகரிக்கின் ஒரு பக்ஷத்திலோ மோக்ஷ இச்சையினடைவாம்; மறுபக்ஷத்திலோ வேதங்களின் அத்தியயனம் புத்திரர்களின் உற்பத்தி யாகங்களின் அனுஷ்டானம் மூன்றும் அடைவுற்றன. இம்மூன்றினும் முன்னரடைவுற்ற மோக்ஷ இச்சையின்றடையால் அதிகாரி அம்மூன்றையும் செய்க. என்னும் நியமவிதிவடிவ வசனப்பொருள் சம்பவிக்க வேண்டுமாயின் மோக்ஷ இச்சையை நீக்குவதில் புருஷனுக்குச் சுதந்திர்மிருக்க வேண்டும்; ஆனால் அங்ஙனின்றாமாதலின் மோக்ஷரூப சுகசௌந்தரியத்தன்மை ஞானத்தான் உயிர்களிடத்தே யுண்டாய் மோக்ஷ இச்சையை நீக்குவதில் எவருஞ் சமர்த்தரல்லர். இங்ஙனமே முன் மூன்றைச் செய்யவும் எவருஞ் சுதந்திர ஆற்றலுற்றலரல்வர். ஆகையால் மனுபகவானுடைய வசனத்தே நியமவிதி ரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். இவ்வாறே அவ்வசனத்தே பரிசங்கியாவிதிரூபத்தன்மையும் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், ஒருகாலத்தே இருபொருள் அடைவுறும்போது ஒன்றன், நீக்கத்தையே போதிக்கும் வசனம் பரிசங்கியாவிதிரூபமாம். ஒரே காலத்தே இச்சையானே உயிர்க்கடைவுற்ற முயன் முதலிய ஐந்து நகங்களையுடைய ஐந்து ஐந்துக்களின், பக்ஷணம், மனுடவாநராதி ஐந்து நகங்களையுடைய ஐந்துக்களின் பக்ஷணம் என்பவற்றுள் இச்சுருதி முதலதைத் தழுவி மற்றதை நழுவுமாறுணர்த்துமாதலின் பரிசங்கியாவிதி ரூபமாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தே அம்மூன்றும் ஒருகோடியாம், மோக்ஷ இச்சை மற்றொரு கோடியாம், இரண்டும் புருடனையடைந்தபோது அதிகாரி வேத அத்தியயன முதலியவற்றையே செய்கவென அம்மனுபகவானது வசனத்தின் விபரிணாமத்தானே மோக்ஷ இச்சையை நீக்கின்மாத்திரம் அவ்வசனம் பரிசங்கியா விதிரூபமாம். அங்ஙனாற்றின் மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டு எவனிடத்தும் முயல்வுண்டாகலாகாது; ஆனால் அம்முயல்வும் மோக்ஷ இச்சையும் எத்துணையோ அதிகாரிகளிடத்தே காணவருகின்றது. அம்மனுபகவானே தமது ஸ்மிருதியின் ஆறாவது அத்தியாயத்தே மோக்ஷ தருமங்களைக் கூறியிருக்கின்றனராதலின் அவ்வசனம் பரிசங்கியா விதிரூபமாகாதாம். அல்லது, அம்மனுபகவானுடைய வசனம் ஒருகால் மோக்ஷ இச்சையை நீக்குமாயின் வேத அத்தியயனாதி மூன்றையும் செய்து அதிகாரி மோக்ஷ இச்சையைச்செய்க என வேதாத்தியயனாதியின் பின்னர் மோக்ஷ இச்சையை மொழிந்துள்ளது அசங்கதமாகும் என்னுமிதனானும் அவ்வசனம் பரிசங்கியாவிதிரூபமன்றாம். அல்லது, வேத அத்தியயனாதிகளின் முன்னர் மோக்ஷத்தையிச்சிப்பவன் அதோகதியையடைவன் எனப் பூர்வம் வாதி கூறியபொருள் பிரத்தியக்ஷ சுருதியாற்பாதமாம்; ஏனெனின், சுருதி பகவதியோ மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டுப் பிரஹ்மசரிய ஆச்சிரமத்தின் பின்னரும் சந்யாசவிதானஞ் செய்துள்ளனள். அதாவது, விஷயங்களிடத்தே தீவிரமாகிய வைராக்கியம் இல்லாதவனோ பிரஹ்மசரியத்தின் பின்னர்க்கிரகஸ்தனாகுக, அதன்

பின்னர் வானப் பிரஸ்தனாகுக, நான்காவதவத்தையிற் சந்யாசியாகுக தீவிர வைராக்கியமுடையவனோ மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டுப் பிரஹ்மசரியத்தின் பின்னரே சந்யாசத்தையுறுக; என்பது முதலிய சுருதிகளால் அம்மனுபகவானுடைய வசனப்பொருள் பாதிதமாமாதலின், அவ்வசனம் விதிரூபமன்றாம், மற்றோ, அஞ்ஞானிகளைக் கருமத்தே முயல்விக்கும் பொருட்டு அதைத் துதிப்பதாய் அருத்தவாதரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! மனுபகவானுடைய வசனம் மோக்ஷ இச்சையின் நிஷேதத்தைக் குறிப்பிக்கவில்லை; மற்றோ, அது மோக்ஷ இச்சையின பாவத்தை விதானஞ்செய்கின்றது. என்னுமிது பிரபாகரமீமாம்சாமதத்தே கலஞ்ச பக்ஷணத்தின் அபாவத்தை விதிக்கின்றது. இவ்வாறே அம்மனுபகவானுடைய வசனமும் மோக்ஷ இச்சையின் அபாவத்தையே விதிக்கின்றது. [விஷத்தோடுகூடிய பானத்தாற் கொன்றமானின் மாம்சம் கலஞ்சமாம்.]

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! மோக்ஷ இச்சையின் அபாவம் விதிக்கத் திகுதியதன்றாம்; ஏனெனின் என்பது முதலிய வேதவசனங்கள் யாகாதி பாவபதார்த் தங்களையே விதிக்கின்றன. அபாவத்தை யெவ்வசனமும் விதிப்பதில்லை. மனுபக வானுடைய வசனத்தானே மோக்ஷ இச்சையின் அபாவ விதானத்தை பங்கீகரிக்கி ன்றவன்பாலிது கேட்கவேண்டும்: - அம்மனு பகவானுடைய வசனம் மோக்ஷ இச்சையின் முன்னின்மையை விதிக்கின்றதா? அல்லது, முற்று மின்மையை விதிக்கின்றதா? அல்லது, ஒன்றொன்றன்மையை விதிக்கின்றதா? அல்லது, பின்னின்மையை விதிக்கின்றதா? முதன் மூன்று பக்ஷமும் சம்பவியாது; ஏனெனின், முன்னரொரு பிரமாணத்தானே சித்தமாகாத பொருளையே சாஸ்திரம் விதிக்குமன்றி முற்றுணிந்த பொருளை யொரு நூலும் விதியாது. நையாயிகர் மதத்தே முன்னின்மையோ உற்பத்தியற்ற அநாதியாம், எதிர்மறை யுண்டாயபின்னர் அஃதழியுமாதலின் அவ்வநாதியாய் முன்னின்மையின் விதானஞ் சம்பவியாது. அவர் மதத்தே முற்றுமின்மையும், ஒன்றொன்றன்மையும் உற்பத்தி நாசமற்றனவா மாதலின் அவற்றின் விதானமுஞ் சம்பவியாது

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! அம்முன்னின்மைக் குறப்பத்தி சம்பவியாதா யினும் நாசமுண்டு. என்னும் மறைமொழி பிரஹ்மஹத்தியின் முன்னின்மையைக் காப்பாற்ற விதிக்கின்றதே போல் அம்மனு பகவானுடைய வசனமும் மோக்ஷ இச்சையின் முன்னின்மையைக் காப்பாற்ற விதிக்கின்றது.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! சாஸ்திரமானது பிரஹ்மஹத்தியைச் செய்ய நிடேதிக்கின்றதேபோல ஒரு நூல் மோக்ஷ இச்சையை நிடேதஞ் செய்யுமாயின் அவ்வசனம் அதன் முன்னின்மையை விதானஞ்செய்யும்; ஆனால் அம்மோக்ஷ இச்சையை நிடேதஞ்செய்ய எந்நூலும் காணப்படவில்லை; மற்றோ, மாறாகச் சாஸ்திரமோ மோக்ஷ இச்சையையுடைய புருஷனுக்கு மகாபலப் பிராப்தியைக் கூறியிருக்கின்றது மோக்ஷமடைய இச்சையை வைத்து ஒருகணமேனும் ஆன்மவிசாரஞ்செய்பவன் 100 பரிமேதயாக பலத்தையடைவன். என்னும் இது

முதலிய அநேக சுருதி ஸ்மிருதி வசனம் அம்மோக்ஷ இச்சையின் மகா பலத்தைக் கூறுகின்றதாதலின், அதன் முன்னின்மையின் காப்பும் விதிக்கொணாததாம். நான்காவது பக்ஷமும சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே தானாய்த் துணியப்பெறாதபொருளையே சாஸ்திரம் விதிக்கும்; மாறாயதை விதியாதாம். ஈண்டு, அன்னமுன்பதால் பசி நீக்கம் தானே துணியப்பெறுமாதலின், அதைக் கொண்டு பசி நீக்கம் எந்நூலும் விதிப்பதில்லை, அவ்வாறிம் மோக்ஷ இச்சையும் கணபங்குரமாமாதலின் அதன்பின்னின்மையும் தானே பெறலாகும். அத்தகையதை அம்மனுபகவானுடைய வசனம் விதிக்குமாயின் அப்பிரமாணமேயாம். அல்லது, அவ்வசனம், ஒருகால் மோக்ஷ இச்சையின் பின்னின்மையை விதக்கு மாயின் பயனற்றதேயாகும்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே யாவனுக் எப்பொருளின் கண்ணே எதுவரை சௌந்தரியத்தன்மை ஞானமிருக்குமோ அவனுக்கு அதன்கண் அதுவரை ஒரிச்சையின் நாசமுண்டாயினும், மீண்டும் வேறிச்சை யுண்டாம். இங்ஙனம் மோக்ஷரூப நித்திய சுகசௌந்தரியத்தன்மையும் ஈண்டும் வேதத்தும் பிரசித்தமே யாமாதலின், அஃதொன்றற்ற பின்னும் மீண்டும் சௌந்தரியத்தன்மை ஞானத்தால் வேறிச்சையுண்டாமாதலின், அதன் பின்னின்மையை விதிப்பதில் அவ்வசனத்திற்குக் கருத்தின்றாம்; மற்றோ, விஷயங்களிடத்தே ஆசக்தியையுடையவர்கட்குக் கருமங்களிடத்தே அதிகாரங்கண்டு மனுபகவானானவர் அவர்களை யதன்கண்ணே முயல்விப்பான் மோக்ஷ நிந்தைவாயிலாய்க் கருமங்களைத் துதித்தனர்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! அம்மனுபகவானுடைய வசனத்திற்கு மோக்ஷ இச்சையின் நிடேதத்தே கருத்தின்றாம் என்னும் பொருளை நீ ரெவ்வாறறிவீர்?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! அம்மனுபகவானுடைய வசனத்தினின்றே அப்பொருளை யாம் நிச்சயித்தேம்; எவ்வாறெனின், அம்மிருதியின் பன்னிரண்டாவது அத்தியாயத்தே அவரிவ்வாறு கூறியுள்ளார்: -

"எவன்பர சிவத்தைக் காரண வடிவா லெப்பொரு டம்மினுந் தொடர்பாய்ச்
சிவமதி லெவையுங் கற்பிதமாகச் செவ்விதிற் காண்குவ னவன்றான்,
உவமையில் பிரமவின்பமாம் வடிவ வொள்ளிய தனதிராச் சியத்தை,
யவமறத் தனது வடிவம் தாக வறிந்தடைந் தமருவ னன்றே."

(பொருள்) எவ்வதிகாரியானவன் இவ்வான்மதேவரைச் சர்வ பூதங்களிடத்தும் காரணரூபத்தானே யனுகதமாய்க் காண்பனோ, அவ்வியாவற்றையும் அதிஷ்டான ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பிதமாய்க் காண்பனோ அவ்வதிகாரியானவன் பிரஹ்மானந்தரூப சுவராஜ்ஜியத்தைத் தனதான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தடைவன். இவ்வகை யியம்புவராய்ச் சர்வவேதாந்த அருத்தங்களையும் அறியும் சர்வஞ் ஞராகிய மனுபகவான் முமுக்ஷுக்களை மோக்ஷ இச்சையினின்றும் எவ்வாறு நீக்குவர்; மற்றோ, நீக்காராதலின் மோக்ஷ நிந்தையின் கண்ணே மனுபகவானுடைய கருத்தின்றாய்க் கரும ஸ்துதியின்கண்ணே கருத்தாம். அவரது அபிப்பிராயத்தை யறியாத விஷயாசக்தர் அவர் வசனத்தை மோக்ஷ நிந்தையின் கண்ணே சேர்ப்பத னால் தமது மூர்க்கத்தன்மையையே யுணர்த்துவர். அல்லது, சர்வ விஷய

போகத்தால் வைராக்கியத்தை யடைந்தபோதே மோக்ஷத்தையடைவன் என விஷயாசக்தன் புகன்றது சந்நிபாதரோகவயத்தால் அநேகவகைச் சப்தங்களையுச் சரிப்பதே போலக் காமரூப அக்கினியின்றாபத்தால் உண்டாய் தாதுக்களின் விஷமத் தன்மைத் தோடவயத்தாற் கூறுவதாகுமாதலின், அறிவாளிகளாற் கவரத்தக்கதன் றாம். அல்லது, சர்வ விஷயங்களின் போகத்தின் பின்னர் வைராக்கிய முண்டாகி மோக்ஷமுண்டாம் என வுடன்படினோ இவ்வுலகத்தே எவ்வுயிருக்கும் மோக்ஷப்பிராப்தியுண்டாகலாகாது; ஏனெனின், முதலில் மனுஷாதி ஜீவர்கட்கு எண்பத்து நான்கு இலக்கம் யோனி பேதங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொன்றன் கண்ணே தத்தமது ருசிபேதத்தானே அநேக விஷயங்களடைவுறும் அவையாவும் ஒரு மனுட சரீரத்தே அடைவுறல் மிகவும் துர்லபமாமாதலின் மோக்ஷத்தைக் கூறாநிற்குஞ் சாஸ்திரம் அப்பிரமாணமாகும். அல்லது, சர்வ விஷய போகத்தின் பின்னர் மோக்ஷ அடைவை யங்கீகரிக்கினோ நரகத்தின் கண்ணேயும் அநேகவகை விஷயங்களுள்ளனவாதலின் மோக்ஷ இச்சுவானவன் அவ்விஷய போகப் பொருட்டு நரகத்தின்கண்ணேயும் அடைவன். முள்ளுண்ணலாலுண்டாம் சுவாது ஒட்டகைக் கூட்டங்கட்கேயாமாதலின், அஃதடையும் பொருட்டு அம்மு முக்ஷு ஒட்டைத்தேகத்தையுமடைவன். இவ்வாறு அவ்வச்சாதியின் விஷயபோகப் பொருட்டு அம்முமுக்ஷு அவ்வத்தேகத்தையடைவன். அல்லது, சுவர்க்காதி லோகத்தே இராநின்ற கிடைத்தற் கரியவிடயங்கள் அநேகம் யாகங்களானும் அடைய முடியா. அவ்வியாவற்றையும் யாவன்றானடைவன்? மற்றோ, எவனு மடையுமாற்றலற்றவனேயாவன்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! அதிகாரியானவன் உபாசனையால் ஹிரண்யகர் ப்பபாவத்தை யடைவனாயின் சர்வ விஷயபோகப் பிராப்தியாம். ஆண்டதிகாரி தன்னின் வேறாய் எப்போக்கியப் பொருளையுங் காணானாதலின் அதன்பொருட்டு ஹிரண்யகர்ப்பப் பிராப்திக்காகவே முயல வேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! அவ்வடைவின்கண்ணே இவ்வுயிர்கட்கு அநேகம் வகையிடருண்டாபாதலின் நானாவகையுபாயங்களால் ஹிரண்யகர்ப்ப பாவப் பிராப்தியே முதலில் கிடைத்தற்கரியதாம். அதையுத்தேசித்து மனுஷ சரீரத்தே மோக்ஷ முயற்சியற்றவன் சர்வ மதிமான்களின் நகைப்பிற்கிடனாவன். வீட்டின் சமீபத்திருக்கும் மதுவைப் பரித்தியாகித்து அஃதடைவான் மலைமேற் செல்லும் மூட புந்தியன் எல்லாவுலகரின் நகைப்பிற் கிடனாவதே போலும். அல்லது, அகங்கிருக உபாசனையானே பிரஹ்மலோகத்தையடைந்தவன் மோக்ஷப் பிராப்தி யையோ அவசியமடைவனாதலின், அம்மோக்ஷ அதிகாரியை வருணிப்பதாய் மோக்ஷ சாஸ்திரம் நிஷ்பிரயோஜனத்தன்மைவடிவ அப்பிரமாணத்தன்மையை அடையும். மோக்ஷ சாஸ்திரத்தே அப்பிரமாணத்தன்மையைக்கூறல் அத்தியந்தம் அநுசிதமாம். ஆகையால், சர்வ விஷயபோகத்தின் பின்னரே மோக்ஷப் பிராப்தியாம் என வாதி கூறுவது அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அல்லது, விஷய போகத்தானே காமசாந்தியாம் எனக் கூறியதும் இதிகாச புராணாதி சாஸ்திரங்களை யறியாமையானேயாம்; ஏனெனின், பல விஷயபோகத்தால் இக்காமம் சாந்தத்தை யடையாது என ஆண்டறையப்பட்டிருக்கின்றது; மாறாக அவ்விஷய போகத்தாலக்

காமம் முன்னிருந்ததினும் அதிக விருத்தியையடையும். ஈண்டு நெய்விறகுகளைப் பெய்வதால் இவ்வக்கினி சாந்தியையடையாது அதிக விருத்தியையேயடையுமாறே பலவிஷயபோகத்தானே இக்காமம் சாந்தியையடையமாட்டடாது, முன்னினும் அதிகமாம். அல்லது, இப்பிருதிவியின் கண்ணே நெற் கோதுமை முதலிய அன்னங்களும், பொன்முதலிய தனங்களும், கோமுதலிய பசுக்களும் ஆசையை யுடைய ஒருவளை யடையினும் அவனைத் திருப்தி செய்வதிலாற்றலு டையவாகாதபோது, அற்பத்தாற் காம நிவிருத்தியாங்ஙனமுண்டாம்; மற்றோ, உண்டாகாதாமாதலின், பல்விஷயபோகம் புருஷரின் வைராக்கியகானமூன்றாம்; மற்றே மாறாக அது இராக்காரணமேயாகும். ஆகையால், விஷயாசக்த அதிகாரிகள் முதலில் அறத்தைச் செய்க, அதனால் தனாதிரூப அர்த்தங்கிடைக்கும், ஆதனால் விஷயபோகரூப காமங்கிடைக்கும், அதன்பின்பு வைராக்கியத்தையடைந்து ஆன்மஞான வாயிலாய் மோக்ஷத்தையடையலாம், என எந்நூலையு மனுசரித்துக் கூறாது மாமோகா நுசாரமாகவே மலர்ந்தனராதலின், மதிமான்கள் அதை யொருகாலும் கோடலாகாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! விஷயபோகப் பிராப்தி இராக நீக்கத்தின் காரண மன்றாயின் வேறு காரணமியாது?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! மைந்தன் மனைவிதனாதி பதார்த்தங்களிடத் தே அடிக்கடி தோடதரிசனமே இராக நீக்கத்தின் உபாயமாம், வேறுபாயமின்றாம். ஹே மைந்த! இந்நூலின் முதலத்தியாயத்தே வாமதேவாதி அதிகாரி சம்வாதத்தே விஷயதோடதரிசனப் பிரகாரத்தை விஸ்தாரமாய்க் கூறி வந்தேம். நான்காவது அத்தியாயத்தின்கண்ணும், தத்யங் அதர்வண இந்திர சம்வாதத்தே அவ்விஷயத்தை விரிவாய்க்கூறினேம். ஆகையால், மீண்டு மீண்டுங் கூறலவசியமன்றாயினும் அஃதை நினைவூட்டும் பொருட்டு மீண்டுஞ் சுருக்கமாய் அதைக் கூறுகின்றேம் நீசாவதானனாய்க் கேட்டி. ஹே குழந்தாய்! இம்மனுடலோகமே முதல் பிரஹ்மலோ கபரியந்த மிராநின்ற விஷயங்கள் யாவும் அனான்மரூபமாம், அழிவுறுவனவாம், பரிணாமகாலத்தே துக்ககாரணங்களாம், பராதீனங்களாம்; இத்தனமுதலியவை என் சமீபத்தே எப்போது மிருக்க வேண்டும் இவற்றிற் கழிவு ஒருகாலும் உண்டாகலா காது என அவாவினும் அழிந்தேபோமாதலின் இவை பராதீனங்களாம்; சுவாதீனங்கள ன்றாம் என்பது கருத்து. பிரஹ்மலோகத்தே யிருக்கும் பிரஹ்மாவும், பூமியின் கண்ணுள்ள நாய்முதலிய பசுக்களும், நரகத்தின் கண்ணேயிருக்கும் நீச சீவர்களும், ஸ்திரீ முதலிய விடயபோகங்களைச் சமானமாகவே யடையும், அவற்றுள் சிறிதுமாத்திரையும் விலக்ஷணத்தன்மையின்றாம். எமது யாவினும் உயர்ந்தது என்னும் விலக்ஷணத்தன்மை தோற்றுவது கேவலம் யானெனதென்னும் அபிமான வசத்தானேயாம். இப்பூமியின் கண்ணேயிருக்கும் நாய்ச்சரீரம் ஆகாசாதியாலாயது போன்றே பிரஹ்மலோகத்திருக்கும் பிரஹ்மாவின் சரீரமும் ஐம்பூதவுருவமேயாம். நாய்க்குப் பிறப்பிறப்புண்டாவதே போலப் பிரஹ்மாவிற்குமுண்டாம். சரீர சம்பந்தத் தானே நாய்க்குத் துக்கமுண்டாவதே போலப் பிரஹ்மாவிற்குமுண்டாம். விடயபோக மெல்லாம் ஜீவர்களின் துக்ககரரணங்களேயாம் என்பதை யாம்மாத்திரங் கூறவில்லை; மற்றோ, எல்லாப்பிரஹ்ம வேத்தாக்கட்கும் இதுவே கருத்தாம்.

இதனானே, யாஞ்ஞுவற்கியர் முதலிய பிரஹ்மவேத்தாக்கள் அவ்விடயங்களிடத்தே அநேகவகைத் தோடங்களை விசாரிந்து யாவற்றையும் விட்டொழித்தனராதலின் அந்தப் புத்திராதிப் பிரஜைகளினுற்பத்தி இராக உற்பத்தி வாயிலாய் சும்சார வேதுவாதவின் மரற்ற பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஹேதுவன்றாயினு சுருதி பகவதி யானவள் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரத்தின் சத்தியாதி சாதனங்களுள் மைந்தர் முதலிய பிரஜை யுற்பத்தி கூறிய சகாமரின் சுவர்க்காதி சுகப்பொருட்டுக் கூறியதாம். புத்திராதிப் பிரஜைகளினுற்பத்தி ஜீவர்கட்குச் சம்சார சம்பந்தியாய் சுககாரணமாவதே போலச் சத்தியாதி சாதனமும் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஹேதுவாம். இவ்வாறாய் திருஷ்டாந்தத்தை யுணர்த்தும் பொருட்டுச் சுருதியானது அவற்றோட வற்றைப் புகன்றது. அல்லது, இவ்வுலகத்தே யாது உயிர்களின் இராகத்தால் அடைய முடியாதோ அதைச் சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது; மாறாயதை விதிப்பதில்லை. ஆகார நித்திரை முதலியவை இச்சையானே பிராப்தமாமாதலின் அவற்றைச் சாஸ்திரம் விதிப்பதின்றாம், அது போலவே மனுடர் முதலிய எல்லாச் சீவர்கட்கும் புத்திராதி களினுற்பத்தி இராகத்தானே பிராப்தமாமாதலின் சுருதிவிதிப்பதில்லை.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அதிகாரிகட்கு மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டுச் சுருதி கூறிய சத்தியாதி தருமங்களுள் இராகத்தாற பிராப்தமாயதும், மோக்ஷத்தின் கண்ணே அனுபயோகியும் ஆகிய பிரஜோற்பத்தியைக்கூறல் அத்தியந்தம் அசங்கத மாம்.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டுச் சத்தியாதி சாதனங்களின் விதானத்தைச் செய்யும் சுருதியின் கண்ணேயிருக்கும் பிரஜனன சப்தமும் சத்தியாதி சப்தங்களைப் போலத் தன் பொருளை விதானமே செய்யும் என நீ கூறுவதையாமங்கீகரிக்கின்றோம், ஆனால், அச்சபதத்திற்குப் புத்திராதி பிரஜோற் பத்திரூப அருத்தமின்றாம்; மறறோ, வித்தையின் அத்தியாபனமேயாம்; என்னை, ஈண்டு இருவகை வம்மிசமாம்: - ஒன்றோ சீடர்க்கு வித்தையைப் படிப்பித்து ஆம். மற்றொன்றோ, புத்திராதிகளையுண்டாக்கியாம். ஆகையால், உலகப் பிரசித்தமாகப் பிரஜனன சப்தத்தால் வித்தையின் அத்தியாபனத்தையே கவர்ந்து கொள்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்தப் பிரஜனன சப்தம் பிரஜோற்பத்தியை விதியாத தேபோல் வித்தையின் அத்தியாபனத்தையும் விதிப்பதின்றாம்; என்னை, இராகத் தானும் காட்சி முதலிய அளவையானும் அடையப்படாத பொருளே சாஸ்திரத்தால் விதிக்கத்தகுதியதாம்; மாறாயதன்றாம். பசி நீக்கப்பொருட்டு அன்னாதி பக்ஷணம் கூறியவற்றாலடையப் பெறுமாதலின், அதை யெந்நூலும் விதிப்பதில்லை. அங்ஙன் வித்தையின் அத்தியாபனமும் ஜீவனப்பொருட்டு மறையவர்க்கு இராகத்தானே அடையப்பெறும் யாகத்தைச் செய்வித்தல், வித்தையைப் படிப்பித்தல், தானம் வாங்குதல் என்னும் மூன்று பாயங்களால் பிராஹ்மணன் தனத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்க. இவ்வசனத்தானும் தன அடைவின் பொருட்டு வித்தையின் அத்தியாபனம் பூர்வம் அடைவுற்றதேயாமாதலின், அந்தப் பிரஜனன சப்தத்தால் வித்தையின் அத்தியாபனவிதானஞ் சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! யாம் அச்சப்தத்தானே கேவலம் வித்தை யத்தியாபனத்தையே கவரின் நினது வினாப் பொருந்தும்; ஆனால், கேவல மதனையே கவரவில்லை; ஏனெனின, அத்விதீய ஆன்மவடிவத்தை யுணர்த்து விப்பதாய் பிரஹ்மவித்தைப் பிரகரணத்தின் கண்ணே சத்தியாதி சாதனங்கட் குபயோகமிருத்தல் போல், வித்தை யத்தியாபனத்திற்கும் உபயோகமாம். அங்ஙனே அதன் உபயோகமின்றாம்; மற்றோ, அத்தியாபன பலபூதமாகிய அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே சர்வ வேதாந்த சாஸ்திர தாற்பரிய நிச்சயரூப சிரவணத்தி ற்கே யுபயோகமாம். இதனானே அச்சப்தம், இலக்கணாவிருத்தியானே சிரவணத் தையே யுணர்த்தும். அது இராகத்தால் காட்சி முதலிய பிரமாணங்களால் முன்னடை வுற்றதன்றாமாதலின், இப்பக்ஷத்தே முன்மொழிந்த தோடஞ்சம்பவியாது. ஹே குழந்தாய்! முன்னர் யாம் பிரஜன்ன சப்தத்தானே புத்திராதிப் பிரஜோற்பத்தி கூறினேம்; அப்பூர்வ பக்ஷத்தினோ புத்திரோற்பத்தியின் பொருட்டு யௌவன அவஸ்தை ஸ்திரீ முதலிய சாதனங்களின் அபேக்ஷை யவசியமாம். இப்போது அச்சப்தத்தால் சிரவணத்தைக் கூறினேம், இச்சித்தாந்த பக்ஷத்தினோ சிரவணோற் பத்தியின் பொருட்டு முற்சாதனா பேக்ஷையின்றாம்; மற்றோ, கேவலம் சந்நியாச ஆசிரமமே அபேக்ஷிக்கத்தக்கதாம். அதிகாரியானவன் சந்நியாச ஆசிரமத்தைத் தரித்தே சுரோத்திரிய பிரஹ்ம நிஷ்ட குருவாயிலாய் வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணஞ் செய்க. இத்துணைக்கிரந்தத்தானே பிரஜன்னவடிவ சப்தம சாதனம் நிரூபிக்கப் பெற்றது. இப்போது ஆகித அக்கினி அக்கினிஹோத்திரயாகமாகிய மூன்று சாதனங்களைப் பலசகிதமாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசிய மூவருணங்களுள், வேதாத்தியயன முடையவனும், மங்கையை யுடையவனுமே ஆகிதாக்கினியின் கண்ணும், அக்கினி ஹோத்திரத்தின் கண்ணும் யாகத்தின் கண்ணும், அதிகாரியாவன்; மாறாயவன் ஆகானாதலின் அவையவசியம் வேண்டற்பாலனவாம்; ஏனெனின், சுருதியின்கண்ணும் ஸ்மிருதியின் கண்ணும் இவ்வாறியம்பப் பெற்றுளது: - பிரஹ்மணாதி மூவரும் மங்கையையுடையராய், புத்திரரையுடையராய், மயிர்க் கறுப்புடையராய், குருட்டுத்தன்மை செவிட்டுத் தன்மை முதலிய தோடமற்றவராய், வேதத்தின் கருமகாண்டத்தே குசலாய், தனாதி சம்பத்துடையராய், நூற் கூறிய முறையே தக்ஷிணாக்கினி, கார்ஹபத்தியம், ஆஹவனீயம் சப்யம் ஆவசத்யம் என்னு மைந்தக்கினிகளைத் தமது கிரகத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க. அல்லது, முதன் மூன்றைத் தாபனஞ்செய்க. அவ்வைந்தும் சுருதி கூறிய சர்வ கருமங்களையும் சித்தி செய்வனவாம். இதனானே, அவ்வக்கினி நூலின் கண்ணே சிரௌத அக்கினி யெனப்படும். ஹே குழந்தாய்! அதர்வண வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்யும் சில மறைபவரோ ஒரு இருஷியெனப்பெயரிய ஒரு அக்கினியையே சிரௌத அக்கினி யென்பர்; அதன் கவர்ச்சியோ விவாககாலங் கொண்டேயாமெனக் கூறுவர். கிருகிய சூத்திரக்காரரோ: - தக்ஷிணாக்கினி முதலிய சிரௌத அக்கினிகளைக்கவருஞ் சமர்த்தில்லாதவன் ஒரு ஔபாசனமெனப்பெயரிய ஸ்மார்த்த அக்கினிபைக்கவர்க; ஆனால், அக்கினியின் ஆதானமின்றிக் கிருகஸ்த னானவன் ஒருகாலும் சும்மாவிருக்கலாகாது. இத்துணையால், ஆதிதாக்கினியின் வடிவம் நிரூபிக்கப்பட்டது, இனி பதன்பயனைக்கூறுவாம். அவ்வக்கினியாற் கேவலம் கருமத்தையே செய்பவன் இவ்வுலகத்தோ மகாகீர்த்தியையடைவன் மரணத்தின் பின்னர்ச் சுவர்க்கத்தையடைவன். அவ்வக்கினியால் உபாசனையோடு

கூடிய கருமங்களைச் செய்பவனும் ஈண்டோ மகா கீர்த்தியையும் மரித்தபின் தேவயான மார்க்க வாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தையுமடைவன். இப்போது அக்கினி ஹோத்திரரூப நவமசாதனத்தை பலத்தோடும் பகர்வாம்: - ஹே குழந்தாய்! முற்கூறிய ஆகித அக்கினியின் கண்ணே மாலையிலும் காலையிலும் ஆகுதியீதல் அக்கினி ஹோத்திரமாம், அதனை இல்வாழ்வோன் வாழும்வரை செய்கவெனச்சுருதி விதித்திருந்த போதினும் அதன் கருத்திதுவாம்: - சந்யாசத்தின் காரணபூதமாய் வைராக்கியமான துண்டாகாதவரை அதிகாரியானவன் அவ்வக்கினி ஹோத்திரத்தை அவசியம் செய்க; வைராக்கியம் உண்டானவுடனே அவற்றை விடுத்துச் சந்யாச ஆசிரமத்தையே கவர்க. இல்லறம் நடாத்தும் இல்லில், கண்டனீ, தலனீ, சுல்லீ, பேஷணீ, மார்ஜனீ என்னுமைந்தும் ஜீவஹிம்சாஸ்தானங்களாயிருக்கும் நெற் கோதுமை முதலியவற்றைக்குத்தும் உலக்கை கண்டனீயெனப்பெறும். சாகாதிகளை யறுக்குஞ் சாதனக்கருவி தலனீபெனப்பெறும், அன்னத்தைப் பக்குவப்படுத்துமிடம் சுல்லீயெனப்பெறும், அன்னத்தையரைக்குஞ் சாதனமாயது பேஷணீ யெனப்பெறும், வீட்டைத்தூய்தாக்கும் சாதனமாயது மார்ஜனீ யெனப்பெறும். இவ்வைந்தானும் ஜீவர்களின் ஹிம்சையவசியமாயுண்டாம். அதனாலுண்டாயபாவம் அக்கினி ஹோத் திரமுடைய கிருஹஸ்தனுக்குண்டாகாதாம். அல்லது, அக்கினிஹோத்திரி மாலை யிலும், காலையிலும் அக்கினியின் கண்ணே யீயும் ஆகுதி, அக்கினிவாயிலாய் ஆதித்தியனையடையும். அவ்வாகுதி விசிஷ்ட ஆதித்தியனினின்றும் மழை யுண்டாம். அதனினின்றும் நெற் கோதுமை முதலிய அன்னமுண்டாம். அதனினி ன்றும் பிரஜையுண்டாம். இம்முறையே அவ்வக்கினி ஹோத்திரியே சர்வ ஜகத்தின் காரணமாம்; காப்பவனாம். சர்வ ஜகத்தைத்திருப்தி செய்வதாலுண்டாய் புண்ணியம் அக்கினி ஹோத்திரிக்குத் தினமுண்டாமென்பது கருத்தாம். அல்லது, ஈண்டுப் பசியாற் பீடிக்கப்பட்ட பாலகன் தன்றாயை ஆசிரயிப்பதே போலச் சுவர்க்கத்தின் கண்ணேயிருக்கும் இந்திராதி சர்வ தேவதைகளும் அக்கினி ஹோத்திரியையே ஆசிரயிப்பராதலின், அவன் அவர்கட்குக் தாய் போன்றவனாம். அல்லது, அவன் இவ்வுலகத்தும் மகாகீர்த்தியையடைவன், தனாதிபதார்த்தங்களையுமடைவன், தரிசபூரணமாசாதி யாகங்களைச் செய்யு மதிகாரியுமாவன். அவன் இறந்ததன் பின்பு சுவர்க்கலோகத்தையடைவன். சர்வ தேவதைகளும் அவனை நமஸ்காரஞ்செய்வர். உபாசனையோடுகூடிய அக்கினி ஹோத்திரஞ்செய்பவனோ மரணத்தின் பின்னர்த் தேவயான மார்க்கவாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தையே யடைவன். இப்போது யாகவடிவதசமசாதனத்தைப்பலத்தோடு நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! முற்கூறிய ஆகித அக்கினிகளால் துணியப்பெறுவனவாய் அசுவமேதம் முதலிய கருமங்கள் யாகங்களாம். முற்கூறிய தானத்தாலுண்டாம் பயன் யாகத்தானுண்டாமாதலின் யாகப்பயனையீண்டு விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கவில்லை இப்போது மானதவடிவ ஏகாதசசாதனத்தைப் பலத்தோடு நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! தருமம், சத்தியம், தபம், தமம், சமம், தானம், பிரஜனனம், ஆதிதாத்கினி, அக்கினிஹோத்திரம் யாகம் என முற்கூறிய பத்துச்சாதனங்களும், மேற்கூறும் சந்யாச்சாதனமும், ஒரு மானத சாதனத்தானேயாம், அஃதானன்றி அவை பலனுதவா. தைரியத்தோடு கூடிய மனமே மானதசாதனமாம். ஈண்டுத் னதரியத்தோடு கூடிய மனத்தையுடையவனே தருமாதி சாதனங்களைச் சம்பாதிப்பன், தைரிய மற்ற அத்தியந்தத்தீனன் அவற்றைச் சம்பாதியான். இவ்வாறாய் உடன்பாடெதிர்மறைகளால் இம்மானதசாதனத்தே

அவற்றின் காரணத்தன்மை துணியப் பெறும், இவ்வுலகத்தே பிரவிருத்தி நிவிருத்தி வடிவமாயுள்ள வைதிககருமங்களும் லௌகிக கருமங்களும் மனத்தின் அதீனமே யாம். மனமின்றி எக்கருமமும் சித்தமாகாவாம். இதனானே சுருதியானது அத்தைரி யத்தோடு கூடிய மனத்தை பதினொன்றாவது சாதனமெனக்கூறியது. இம்மானத சாதனமே சர்வ சாதனங்களின் மூலமாம் என்னும் பொருளின் கண்ணே இரண்ய கருப்பரே திருஷ்டாந்தமாவர்; ஏனெனின், அவர் தைரியத்தோடு கூடிய மனமகிமை யானே சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தே இவ்வெல்லாத் தூலவுலகத்தையும் உண்டாக் கினர். தமது ஸ்மரணமாத்திரையானே பக்தர்களின் சர்வ பாவங்களையும் நாசஞ் செய்வர், எல்லாவுலகாலும் துதிக்கத்தகுதியர், எல்லா வுலகாலும் பூசிக்க யோக்கியர். ஹே மைந்த! அந்தத் தைரியத்தோடு கூடிய மனத்தின் மகிமையானே அவ்விரண்யகருப்பர் யாவரினும் அதிகத்தன்மையையடைந்ததேபோல் வேறநேக முனிவரும், அநேகந் தேவதைகளும், அநேகம் மனுடரும் அத்தைரியத்தோடு கூடிய மனோ மகிமையானே மேன்மையையடைவுற்றனர். இதனானே, சுருதிபகவதி யானவள்; மோக்ஷ இச்சையுடையவர்கட்கும், சுவர்க்க இச்சையுடையவர்கட்கும், தருமாதி சர்வ சாதனங்களினும் மானதசாதனம் மேன்மையதெனக் கூறியுள்ளாள். ஆகையால், அதிகாரி அம்மானதசாதனத்தை அவசியமாய்ச் சம்பாதிக்கவேண்டும். இப்போது சந்யாசரூபதுவாதசசாதனத்தை யெல்லாச்சாதனங்களினும் மேன்மைய தெனவருணிக்கும் பொருட்டு முதலில் அச்சந்நியாச பேத நிரூபணஞ்செய்வாம்: - ஹே குழந்தாய்! அது இலிங்கம் அலிங்கம் என இருவகைத்தாம். அவற்றுள் தண்ட முதலிய குறியையுடையது இலிங்கமாம்; அஃதற்றது, அலிங்கமாம். முதலதன்கண்ணோ பிராஹ்மணன் ஒருவனுக்கே யதிகாரமாம், கூத்திரியர் முதலிய வர்கட்கு அதன்கண்ணே அதிகாரமின்றாம். மற்றதன்கண்ணோ க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர, ஸ்திரீ முதலிய யாவருக்கும் அதிகாரமுண்டு. அவ்விருவர்கட்கும், தண்ட முதலிய குறிகளை விடுத்து வேறுள்ள பிக்ஷாடனாதிபாகிய தருமங்கள் சமைதமை அகிம்சை முதலிய ஆந்தர தருமங்கள் சமானங்களேயாம். முதலதும் திரிதண்ட மெனவும், ஏகதண்டமெனவும் இருவகைத்தாம். முத்தண்டமுறல் முதலதாம். ஏகதண்டமுறல் மற்றையதாம். முதலதும், குடீசகமெனவும், பகூதகமெனவும் இருவகைத்தாம். அங்ஙனே, மற்றதும் ஹம்சமெனவும் பரமஹம்சமெனவும், இருவகைத்தாம். இப்போது முதலில் குடீசகசந்யாச அதிகாரியையும், அதன்றருமங் களையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! புத்திரனுடையவரும், இல்லுடையவரும், தனமுடையவரும், மனைவியற்றவரும், ஜரையவஸ்தையோடு கூடியவரும், நோயோடு கூடியவரும், புத்திராதிகளிடத்தே நேயமுடையவரும், பிக்ஷையுணவரு ந்த ஆற்றலற்றவரும், கிலேசத்தைப் பொறுக்கமுடியாதவரும், ஆகிய மறையவர் திரிதண்டசந்யாசத்தைக்கவர்க. தமது கிருகத்தின் கண்ணே குடும்பத்தினின்றும் வேறாக ஒரு குடிற்கட்டிவசிக்க, தமது மைந்தர்பாலே அன்ன வஸ்திராதிகள் கொள்க. பிரணவாதிமந்திரஜபமே முதலாக எத்துணை, ஸ்மிருதிகளில் குடீசகசந்யாச தருமங்கள் கூறியிருக்கின்றனவோ, அவையாவற்றையும் சாவதானமாய்ச் செய்க. இனி பகூதகசந்யாச அதிகாரியையும், அதன் றருமங்களையும், நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! தமது மனைவி யிறந்து போனவரும், மீண்டும் மனைவியின் சம்பாதன த்தே யிச்சையற்றவரும், அல்லது கிழ அவஸ்தையுடைய ஸ்திரீயையுடையவரும், எப்போதும் பிரஹ்மசரியதருமத்தே பிரீதியுடையவரும், சந்தியாஉபாசனாதி

கருமத்தே சிரத்தையுடையவரும், ஜரா அவஸ்தையோடு கூடியவரும், புத்திராதி பந்துக்களிடத்தே நேயமற்றவரும், ஆகிய மறையவர் பகூதக சந்யாசத்தைக்கவர்க. அவர் வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய ஐந்து பதார்த்தங்கள்ளாவன; - திரிதண்டம், நீர்வைக்கும் கமண்டலம், பிக்ஷான்னங்கவரும்பொருட்டு வஸ்திரம், அஃதை யுண்ணும் பாத்திரம், நீரைச்சோதிக்கும் வஸ்திரம் என்பனவாம். அவர் கீடத்தைப் போலப் பையப்பையப் பிருதிவியின் மீது சஞ்சாரஞ்செய்க. ஸ்மிருதிகளில் அவர்க்கு விதித்த சர்வ தருமங்களையும் சிரத்தையோடும் செய்க. இப்போது ஹம்ச சந்யாசத்தின் அதிகாரியையும் அதன்றருமங்களையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! விடயசுகத்தின்கண்ணே பரமவைராக்கியத்தை யடைந்திருந்தபோதினும் கருமங்களிடத்தே சிறிது மாத்திரை சிரத்தையுடையவர் ஆகிய பிராஹ்மணர், ஹம்சசந்யாசத்தைக்கவர்க. சாமவேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்யும் பிரஹ்மசாரி சிகையற்றவனாய் யஞ்ஞ உபவீதத்தைத் தரித்துக்கொள்வதே போல் அவரும் சிகையற்றுபவீ கந்தரிக்குக, ஏகதண்டத்தைத்தரித்துக் கீடம்போலப் பையப்பையப் பிருதிவியின்மீது சஞ்சரிக்குக. பிரணவாதி, மந்திர ஜபமே முதலாக எத்துணை ஹம்சசந்யாசிகளின் தருமங்கள் ஸ்மிருதிகளிற் கூறப்பெற்றிருக்கின்றனவோ அவவியாவற்றையும் சிரத்தையோடும் செய்க. இப்போது பரமஹம்சசந்யாசத்தின் அதிகாரியையும் அதன் றருமங்களையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! இகபரவுலகவிடய சுகங்களில் மேலாய் வைராக்கியத்தையடைந்தவரும், ஹிருதய தேயத்தே யிரா நின்ற ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் அடைவில் எப்போது மிச்சை யுடையவரும், கருமவாதனையற்றவரும், ஆகிய மறையவர் தமது ஹஸ்தத்தே மூங்கிலின் ஏகதண்டத்தைத் தரித்துக்கொண்டு பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக்கவர்க. ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப் பொருட்டு எப்போதும் வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணஞ்செய்க. ஹே மைந்த! இங்ஙனம் நான்குவகை யிலிங்க சந்யாசங்கள் சுருதிஸ்மிருகிகளிற் கூறப்பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றுள் நான்காவது யாவினும் உயர்ந்ததாம். அதன் கண்ணே மேன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் மேன்மைப் பதார்த்தங்களின் பரம்பரையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! பிராணனுடைய போக்குவரத்தின் வெளிப்பாடில்லாத விருக்ஷாதிகளினும் வெளிப்பாடாகப் பிராண வியாபாரத்தையுடைய கீடாதிஜந்து மேன்மையதாம். அதனினும், ஸ்பஷ்டமதியுடைச் சர்ப்பாதி ஜீவன் மேன்மையதாம். அதனினும் நாற்காலுடைப்பரி முதலிய பசுக்கள் மேன்மையனவாம். அவற்றிலும், கோக்கள் மேன்மையனவாம். அவற்றினும் இருகாலுடைய உயிர் மேன்மையதாம். அதனினும் சூத்திகர் மேன்மையராவர். அவர் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை ஒரே வருண ஆசிரமமுடைய வாரவர். அவரினும் வைசியர் மேன்மையர். அவரினும் க்ஷத்திரியர் மேன்மையராவர். அவரினும், பிராஹ்மணர் மேன்மையராவர். இவ்வுலகத்தே பூதேவப்பிராஹ்மணர் பூஜ்ஜியராவதேபோல் அக்கினி முதலிய தேவதைகளும் பூஜ்ஜியராவராதலின் சாஸ்திரத்தே அவ்வக்கினி முதலிய தேவதைகள் பிராஹ்மண ரின் சமமாகவே கூறப்பெற்றிருக்கின்றனர். அம்மறையவரினும், வேதபாடிப் பிராஹ்மணர்கள் மேன்மையர். அவரினும், சாமானியமாய் வேதபொருளையறிந்த பிராஹ்மணர் மேன்மையராவர். அவரினும் ஐயந்திரி பற வேதார்த்தத்தை யறிந்துள்ள மறையவர் மேன்மையர். அவரினும் தமது வருணாசிரம கருமங்களைச் செய்யும் மறையவர் மேன்மையர். நான்காசிரமங்களிலும் பிரஹ்மசரியத்தினும்,

கிருஹஸ்தம் உயர்வாம், அதனினும் வானப்பிரஸ்தம் உயர்வாம், அதனினும் சந்யாசம் உயர்வாம். அதன்கண்ணும் குடீசகமுயர்வாம, அதனினும் பகூதகமுயர் வாம், அதனினும் ஹம்சமுயர்வாம், அதனினும், பரமஹம்சமுயர்வாம். அந்நால் வகையருள்ளும் பரமஹம்ச சந்யாசியோ பிரஹ்மசாக்ஷாத்தகாரப் பொருட்டே சந்யாசத்தைக் கவர்வனாதலின் சுருதிபகவதி அவனைப் பிரஹ்மவித்தெனவும், பிரஹ்மநிஷ்ட னெனவுங் கூறுவள். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவைத் தூல சூக்ஷுமகாரணமென்னும் முத்தேகத்தினின்றும் வேறாக அறிதற்பொருட்டே சுருதி யானது இச்சந்யாச ஆசிரமத்தை விதித்தது. அதனைத்தரித்தும் ஆன்மவிசாரத்தைச் செய்யாது மோகத்தாற் கருமத்தையே செய்பவன் பதிதனாவன். இவ்வார்த்தையை வார்த்திகக் கிரந்தகர்த்தாவாய சுரோஸ்வர ஆசாரியரும் கூறியுள்ளார்.

“நீயெனும் பதப்பொரு ணிகழ் விவேகமே
மேயுறத் தொழிலெலாம் விதே லாமென
ஆயநன் மறை விதியாத லானதைப்
பாயுற விடுத்தவன் பதிதனாவனால்."

(பொருள்.) சுருதிபகவதியானவள் துவம்பதார்த்த ஆன்மவிவேகஞ் செய்யும் பொருட்டே சர்வ கருமங்களின் சந்யாசத்தை விதித்தனள்; ஆகையால், சந்யாச ஆசிரமத்தைக்கவர்ந்து ஆன்மவிசாரத்தைச் செய்யாதவன் பதிதனாவான். ஹே குழந்தாய்! சந்யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்து நிரந்தரம் ஆன்மவிசாரம் செய்பவன் பிரஹ்மரூபனேயாவன். ஆன்மவடிவப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்து அதிகாரி யானவன் பிரஹ்மரூபனேயாவன். இவ்வுலகத்தே காரியகாரண ரூபத்தாலும், தூலசூக்ஷுமரூபத்தாலும், பர அபரரூபத்தாலும், பிரசித்தமாய் சம்பூரண பதார்த்தங்களும் பிரஹ்மரூபமேயாம். இவ்வெல்லாவுலகும் பிரஹ்மரூபமேயாம். சர்வான்மவடிவப் பிரஹ்ம்மத்தைத் தனதான்மரூபமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தவனாகிய பிரஹ்மவித்தும் சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மரூபமேயாவன். அவனினும் மேலவாய் முக்காலத்திய எப்பதார்த்தங்களுமின்றாம்; மற்றோ, அவனே சர்வ ஜகத்தினும் மேலானவன். காரிய காரண ரூபச் சர்வ ஜகத்தையும் அபேக்ஷித்து அந்தப் பிரஹ்மம் பரமாயிருக்கின்றதேபோல் அந்தப் பரப்பிரஹ்மத்தை யடைவிப்பதாய இச்சந்யாச மும் தவமுதலிய சர்வ சாதனங்களினின்றும் பரமாம். இதனையொழிந்த மற்றவையாவும் கீழாய்வாம். ஹே குழந்தாய்! அச்சந்யாசத்தே பிரஹ்மரூபத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டும், சர்வ ஜகத்காரண ரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டும், அத்தித்திரி மறையவர் இவ்வாறாய் யுக்தியைக் கூறினர் : - இவ்வுலகத்தே ஜீவர்கட்குப் பிரஹ்மபாவத்தை யடைவிக்கும் பிரஹ்மான்ம சாக்ஷாத்காரமானது சந்யாச ஆசிரமத்தானே யுண்டாமாதலின் இச்சந்யாசம் காரணப் பிரஹ்மரூபமாம். அம்மூலகாரணரூபப் பிரஹ்மத்தினின்றும் சமஷ்டி சூக்ஷுமபூத உபாதியையுடைய சூத்திரான்மாவுண்டாம். அது சாஸ்திரத்தே ஹிரண்யகர்ப்பப் பிரஹ்மாவென்னும் நாமத்தால் கூறப்பெறும்; அதனினின்றும் சமஷ்டி ஸ்தூல உபாதியையுடைய பிரஜாபதியுண்டாம்; அதைச் சுருதிபகவதி விராட்டுச் சம்வற்சர ஆதித்தியன் என்பன முதலிய நாமங்களால் அழைத்தனள். இவ்வாதித்திய மண்டலத்தே சுவர்ணசமான வர்ணமுடைய சுயஞ்சோதியாய்

புருஷனிருக்கின்றான். அவனிடத்தே இவ்வுலகமெல்லாவற்றின் காரணத்தன்மை பிரத்தியக்ஷமாய்த் தோற்றும்; ஏனெனின், அவன் தனது சரீரத்தினின்று முண்டாய் கிரணங்களால் இப்பிருதிவியின் கண்ணேயிருக்கின்ற சர்வ ஜலத்தையும் கவர்வன், மீண்டும் அதைத் தனது கிரணவாயிலாய் மேகத்தின் கண்ணே ஸ்தாபனஞ் செய்வன், அம்மேகவாயிலாய் அந்நீரை இப்பூமியின் கண்ணே அடைவிப்பன், அந்நீரினின்றும் இப்பிருதிவின்கண்ணே விருக்ஷாதி ஸ்தாவரப் பிராணியுண்டாம், நெற்கோதுமை முதலிய அநேகவகையாய் ஔஷதங்களும், வனஸ்பதிகளும் உண்டாம்; அவற்றினி ன்றும் நெற்கோதுமை முதலிய அன்னமுண்டாம்; அவற்றினின்றும் மனுடர் முதலிய சர்வப் பிராணிகளுமுண்டாம், சர்வ ஜீவர்களின் பிராணதாரணையு முண்டாமாதலின் அவ்வா தித்திய மண்டலத்தேயிருக்கின்ற சுயஞ்சோதியாய் புருடனே அன்னவாயிலாய்ச் சர்வ ஜகத்தின் காரணமாம். இப்போ திப்பொருளையே வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் நெற்கோதுமை முதலிய அன்னத்தின்கண்ணே பரம்பராசம்பந்தத்தானே சுவர்க்காதி சுகமோக்ஷகாரணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அந்நெற்கோதுமை முதலிய அன்னத்தினின்றும் உண்டாய் பிராணிகளினின்றும் கரும உபாசனை செய்யும் ஆற்றல்வடிவ பலமுண்டாம். அப்பலத்தினின்றும் தூயகருமரூப தவமுண்டாம். அத்தபத்தைப் பிருகு இருஷியானவர் வருணபிதாவினுபதேசத்தானே சம்பாதித்தனர். அச்சுத்த கருமரூப தவத்தினின்றும் பரலோக ஆஸ்திக புத்திவடிவ சிரத்தையுண்டாம். அதனினின்றும் சாஸ்திர அர்த்ததாரணஞ் செய்வதில் சமர்த்தபுத்திரூப மேதையுண்டாம். அதனினின்றும் மனதைத் தடைப்படுத்துமாற்றலுற்ற மதிவிருத்திரூப மனீஷை யுண்டாம். அதனால் தடுக்கப்பட்ட இம்மனம் சர்வ லௌகிக பதார்த்தங்களின் பரித்தியாகத்தால் கேவலம் சாஸ்திர அர்த்தத்தின் கண்ணே பிரவிருத்தமாம். அம்மனீஷையினின்றும் சாஸ்திரார்த்தவாசனையோடு கூடிய தூயமனம் உண்டாம்; அதனினின்றும் ஆன்மாகார விருத்திவடிவ சாந்தியுண்டாம்; அதனினின்றும், ஆன்மாவின் அநந்தாதிவடிவத்தை நிர்ணயிக்கும் அந்தக்கரண விருத்தி விசேஷ ரூபச் சித்தமுண்டாம்; அதனினின்றும் குருவுபதேசித்த வேதவாக்கியப் பொருளை விஷயஞ் செய்யும் ஸ்மிருதியுண்டாம்; அதனினின்றும் சோதிக்கப்பட்ட தத்துவம் பதத்தின் அர்த்தப்பிரகாசரூப ஸ்மாணமுண்டாம்'; அதனினின்றும் பிரஹமான்மா வின் பரோக்ஷஞான முற்பன்னமாம்; அதனினின்றும் யான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் அபரோக்ஷ ஞானமுண்டாம், ஹே மைந்த! இவ்வாறு அந்தப் பிரஹ்மரூப சந்யாசம் அன்னத்தின் காரணரூபமும் பலரூபமும் ஆம். ஆண்டாதித்திய மண்டலத்திலிரு க்கும் புருட ரூபமாயோ பிரஹ்மரூப சந்யாசம் அன்ன காரண ரூபமாம். பிராணாதி பரம்பரையானோ அது அன்ன பலரூபமாம். இவ்வாறு நெற் கோதுமை முதலிய அன்னத்தைக் காரணரூபத்தானும் பலரூபத்தாலும் பிரஹ்ம சம்பந்த தமுடையதென வுணர்ந்து அதிகாரிகள் அதிதிகட்கு அஃதைக் கொடுப்பின் அவ்வன்னத்தின் முற்கூறிய சர்வ காரணங்களின் சர்வ காரியங்களின் தானஞ் செய்ததாகும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! காரியதானஞ் செய்யின், காரியத்தின் சர்வ காரண தானமும், காரணதானஞ் செய்யின், காரணத்தின் சர்வ காரியதானமும் செய்தல் சம்பவியாது.

சமாதானம் : - ஹே குழந்தாய் ! இவ்வுலகத்தே எவனேனுமொருவன் ஒரு மறையவனுக்குத் தானஞ்செய்யின், இவ்வெனது மாமரம் இருக்கும்வரை அதன் பலத்தைக் கவர்ந்து கொள்க; எனக்கூறுக என்னுமித்தலத்தே காரியரூப பலங்களின் றானத்தால் அவற்றின் காரணரூப விருக்ஷதானமுமாம். ஆகையால், காரியதானஞ் செய்யின் காரணதானஞ் சம்பவிக்கும். பிராஹ்மணனுக்குக் கோதானங் கொடுப்பவன் காரணரூப கோதானஞ்செய்வதால் காரியரூபப் பால் முதலிய வற்றை யும் தானஞ் செய்தவனாவன். ஆகையால், காரணதானஞ் செய்வதாற் காரிய தானஞ் சம்பவிப்பதேபோல் அன்னதானஞ்செய்வதால் முற்கூறிய அன்னத்தின் சர்வ காரண காரியங்களின் தானஞ் சம்பவிக்கும். முற்கூறிய அன்னமய கோசத்தினின்றும் பிராணமய கோசமுண்டாயது, அதனினின்றும் மனோமய கோச முண்டாயது, அதனினின்றும் விஞ்ஞானமய கோசமுண்டாயது, அதனினின்றும் ஆநந்தமய கோசமுண்டாயது. இவ்வாறு பஞ்சகோச ரூபத்தானே இவ்வன்னமே யிருக்கும்; இதனானும் இவ்வன்னமே சர்வ ஜகத்காரணமாம். ஹே குழந்தாய்! சுருதியின் கண்ணே விஞ்ஞானமய கோசத்தால் ஆநந்தமயகோச உற்பத்தி கூறியதின் கருத்திதுவாம்: - இவ்வானந்தமயகோசம் புச்சப் பிரதிஷ்டைவடிவ சுத்தப் பிரஹ்மரூபத்தால் உற்பத்தி நாசமற்றதாயினும், பிரியமோதப் பிரமோத முதலிய விருத்தி விசிஷ்ட ரூபத்தானே ஆநந்தமயகோசம் உற்பத்தியுடையதாமாதலின் அந்தப் பிரியாதிவிருத்தி விசிஷ்டரூபத்தை யங்கீகரித்துச் சுருதியானது விஞ்ஞானமய கோசத்தினின்றும் ஆநத்தமயகோசோற்பத்தியைக் கூறியதாம். இப்போது அவ்வாநந்தமய புரூடனிடத்தே யுண்மையாய் உற்பத்தியாகங்களின் அபாவத்தை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் ஆநந்தமயனுடைய விபூதியை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அவ்வொரே ஆநந்தமயம் பூமியந்தரிக்ஷம் சுவர்க்கம். கிழக்கு முதலிய நாற்றிசைகள் அக்கினிகோண முதலிய நான்குபதிசைகள் என்னும் ஐந்து ரூபங்களால் ஐவகையாயுண்டாம். அது கேவலம் ஐந்து வடிவுடையதல்ல. மற்றோ, நூற்களால் ஆடை நாற்புறமும் குறுக்கும் நெடுக்குமாயிருப்பதேபோல் இம்மூவுலகத்தும் முக்காலங்களிலுமிருக்கின்ற ஸ்தூல சூக்ஷுமப் பொருள்கள் யாவும் இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவானே வியாப்தமாமாதலின் சர்வ ஜகத்துருவ மாம். இது விசாரரூப அறியும் வேட்கையால் அடையத்தகுதியதாம். இது பல வடிவத்தால் கருமங்களாலுண்டாம். இது சுவர்ணாதி நல்வஸ்துக்களில் அம்சரூபமா யிருக்கும். இது அதிகாரிகட்குச் சிரத்தையினானும் சத்தியத்தினானும் பிராப்தமாமாதலின், சுருதிபகவதி இதனைச்சிரத்தை சத்தியமென அழைத்தனள். இது சுயஞ்சோதிரூபமாமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை **மஹஸ்வத்** என அழைத்தனள். பிருகு இருஷியானவர் வருணபிதாவினுபதேசத்தானே செய்த விசாரரூபதவத்தினும் இது மேன்மையதாமாதலின் சுருதிபகவதி இதனைத் **தபஸோவரிஷ்டம்** என அழைத்தனள். இத்துணையானே, அவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவின் மகிமை கூறப் பெற்றது. இப்போது ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் ஞான பலத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! இத்தகைய ஆநந்தவடிவ பரமான்ம தேவை அதிகாரி தனதான்ம வடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தபோது ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணோ அவித்தை முதலிய சர்வக்கிலேசமும் அற்றவனாவன்; மரித்த பின்னோ, மீண்டும் மிருத்தியு வையடையான். எவ்வான்மஞானத்தையடைந்து அதிகாரி மீண்டும் மிருத்தியுவை யடையானோ அவ்வஞ்ஞான நாசக ஆன்மஞானம் உயிர்கட்கு ஈண்டேனும்

பிரஹ்மலோகத்திலேனும் அடைவுற்ற சந்யாசமகிமை யானே கிடைக்கும். இதனானே, பிரஹ்மவேத்தாவாய் அறிஞன் அச்சந்யாசத்தை முற்கூறிய சத்தியாதி சர்வசாதனங்களினும் மேன்மையதென்பன். இப்போது சந்யாசத்தால் அடையத்தகு தியதாய் ஆன்மாவின் வடிவத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! சந்யாசத்தாலடையப் பெறுவதாய சுயம்பிரகாச ஆநந்தவடிவ ஆன்மா உற்பத்தி நாசமற்றதாமாதலின் சத்தியரூபமாம். அறிய முடியாததாமாத லின் சூக்ஷும ரூபமாம். ஆகாசாதிகட்கும் அதிஷ்டானமாமாதலின் விபூதிரூபமாம். இச்சரீரத்துட் பிராண அபானங்களின் நியந்தாரூபத்தானே ஸ்திதமாம். பிராண அபானன்களி ரண்டின் வியானரூபசந்தியைச் செய்விப்பதாய்ப் பரிச்சின்னத்தன்மை வடிவவாமன சம்ஞையை யடையுமாதலின், சுருதிபகவதி அவ்வான்மாவைப் **பிராணசந்தாதா** என்றனள்; அது பிரஹ்மரூபமாம். சர்வ ஜகத்தையும் காப்பதாம். சூரிய சந்திரர்கட்கு ஒளிதருவதாம். பிராஹ்மணாதிகட்குவர்ச்சசை யடைவிப்பதாம். ஈண்டு, தாகத்தை யும் பிரகாசத்தையும் செய்யும் ஜோதிபதார்த்தம் தேஜசாம்; சூரிய சந்திராதிகளைப் போலும். சரீர சௌந்தரியகாரணமாகிய ஜோதிப்பொருள் வர்ச்சசாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வான்மாப் பிராஹ்மணாதிகட்கு வர்ச்சசையடைவிப்பது ஜாடராக்கினிரூபத் தானேயாம்; என்னை, இவ்வக்கினியன்னத்தைப் பக்குவப்படுத்தும் போது தான் இரசாதி தாதுவாயிலா யித்தேகத்தே சௌந்தரியத்தக்மையின் காரணம் வர்ச்சசாம். அதனாலிவன் நோயற்றவனாவன், சுந்திரகாந்தியுடையவனாவன். பொன் கண்ணாடி முதலிய சொச்ச பதார்த்தங்களிடத்தே சூரியகிரண சம்பந்தத்தால் பரப்பிரகாசச் சோதிரூபம் உற்பன்னமாம், அது த்யும்நமெனப்பெறும், அதைக்கொடுப்பதும் இவ்வான்மாவேயாம். அல்லது, சூரியசந்திரதேஜசேத்யும்நமெனப்பெறும், அக்கினி யின் தேஜசுவர்ச்சாம் அச் சூரியாதி மூவர்க்கும் தேஜசையடைவிக்கும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவே அதிகாரிகட்குச் சந்யாசத்தாலடையத்தகுதியதாம். அகிம்சை சத்தியாதி ஐந்துயமமும் சந்யாசத்திற்குச் சமீபத்தேயிருக்குமாதலின், சுருதிபகவதி அச்சந்யாசத் தை **உபயாம**மென்றனள். இவ்வாநந்தான்மா உபயாமரூபசந்யாசத் தானே பிராப்தமா மாதலின், இதனை உபயாமக்கிருகீதமெனக்கூறினள். இவ்வாநந்தான்மா சுவப்பிரகாசமாதலின் இதனை **மக** என்னும் நாமத்தாலழைத்தனள். இது சச்சிதாநந்தவடிவமாயிருத்தலின் இதனைப் **பிரஹ்ம**மென்றனள். ஹே குழந்தாய்! ஜாபால முதலிய உபநிஷத்துக்களில் சந்யாசம் கவரும் பிரகாரங் கூறப் பெற்ற வழியே கவர்ந்து, ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தை யுணர்த்துவதாய் பிரணவ மந்திரத்தை யினிதினுணர்ந்து ஹம்சாதியுபநிடதங்களால் கூறப்பெற்ற யோகத்தைப்பற்றி அதிகாரி பிரஹ்மவேத்தாவாய குருவி னுபதேசத்தால் தனதான்மாவைப் பிரஹ்ம ரூபமாய்ச் சிந்தனஞ்செய்து பிரஹ்மபாவத்தையடைவன். இப்போது இயம்பிய பிரஹ்மவித்தையின் பலத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அத்தித்திரிமறையவர் தமது சீடர்பொருட்டுபதேசித்த பிரஹ்மவித்தை யெத்தகையதென்னின்? அஞ்ஞான ரூபமோகத்தை நாசஞ்செய்வதாம், அக்கினி முதலிய தேவதைகளும் நிதியைப் போல் அதைக்காப்பர்; ஆதலினது அக்கினி முதலிய தேவதைகட்கும் இரகசியதன மாம். இத்தகைய பிரஹ்மவித்தையைப் பிரஹ்மவேத்தாக்குருவாயிலாய் நிச்சயம் செய்யு மதிகாரியே அத்விதீயப்பிரஹ்ம பாவத்தையடைவனாதலின் பிரஹ்ம பாவத்தையடைய இச்சித்த அதிகாரி எல்லா வகையானும் பிரஹ்மவித்தையைச் சம்பாதனஞ்செய்க. ஹே மைந்த! இவ்வான்ம ஞானரூபப்பிரஹ்மவித்தை தனது

சமீபத்தன்மையானே காரியசகித அஞ்ஞானத்தை நாசம் செய்யுமாதலின் இவ்வுபநிடதசப்தம் பிரஹ்மவித்தையின் வாசகமேயாம். பிரஹ்மவித்தையை யடைவிப்பது இத்தைத்ரீயகக்கிரந்தமாதலின், இஃதும் நூலுணர்ந்தோரால் உபநிடதமெனக் கூறப்பெறும். யஜுர்வேததித்திரிநாம சாகையின் கண்ணே தித்திரிமறையவர் தமது சீடர்பொருட்டு உபதேசித்த சம்பூரணப்பிரஹ்மவித்தையை இந்நூலின் பத்தாவதத்தியாயத்தே நிரூபித்தேம். இதனினும் அதிகமாக எப்பிரஹ்மவித்தையும் தித்திரிசாகையின் கண்ணேயின்றாம். ஹே குழந்தாய்! இந்நாராயண உபநிடதத்தின் முடிவில் பிரஹ்மவேத்தாப் புருடனுடைய ஞான நிஷ்டைவடிவயாகத்தின்கண் ஆன்மாயஜமானன், சிரத்தை பத்தினி என்பனவாதி யங்க நிரூபணம் ஆன்மசாஷாத்காரப்பொருட்டுக் கூறவில்லை; மற்றோ, மந்தமதியினர்க்குச் சித்தசுத்தியுண்டாக்கும் பொருட் டுபாசனையின் பிரகாரம் கூறப்பெற்றதாமென்க, ஹே மைந்த! தித்திரி மறையவர் தமது சீடர் பொருட்டுக்கூறிய சம்பூரணப்பிரஹ்மவித்தையை நின்பொருட்டுக்கூறினேம். இனி யெப்பொருளைக்கேட்ப நினக்கிச்சையிருக்கின்றதோ அதைக் கூறுதி. சுபம்.

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினோராவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

முன்னர்ப் பத்தாவதத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீய உபநிடத்தின் நாராயண உபநிடத்தின் பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது பதினோராவது அத்தியாயத்தே ஜாபால 1, கர்ப்ப 2, அமிருதநாத 3, ஹம்ச 4, க்ஷுரிகா 5, ஆருணேய 6, பிரஹ் - 7, பரமஹம்ச 8, மகத்து 9, ஆன்மப்பிரபோத 10, கைவல்யம் 11, என்னும் பதினொருபநிடதங்களின் பொருள் நிரூபிக்கப்படும். ஆண்டு, முன் பத்தாவது அத்தியாயத்தே தித்திரி மறையவரின் பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்டுப் பரம ஆச்சர்யத்தையடைந்த சீடன் சாதன பலன்களோடு கூடிய பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக் கேட்குமாவலுற்றவனாய்த் தனது குருவை நோக்கிக் கூறுவதாவது: - ஹே பகவன்! ஐதரேய இருஷியும், கௌஷீதகி இருஷியும், சூரிய பகவானும். சுவேதாசுவதர இருஷியும், தித்திரி இருஷியும், கட இருஷியும், தத்தமது சீடர் பொருட்டுபதேசித்த பிரஹ்மவித்தை யாவற்றையும் முன்னர்த் தாங்கள் என்பொருட்டுக் கூறினீர்கள். அந்தப் பிரஹ்மவித்தை துக்கவடிவ சமுத்திரத்தை வற்றவைப்பதாம். ஹே பகவன்! இந்நூலின் முதலாவது அத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்குவேத ஐதரேய உபநிடதப் பொருளை நிரூபிக்கும் பொருட்டுச் சனகாதி யிருஷிகளின் வாமதேவாதியதிகாரி களின் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தீர்கள். இரண்டாவது மூன்றாவது அத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகீ யுபநிடதப் பொருளை நிரூபிப்பான், தேவராஜாவாய் இந்திரப் பிரதர்த்தன ராஜசம்வாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், அஜாதசத்துரு அரசர் பாலாகிப் பிராஹ்மணர் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையை யும் உபதேசித்தீர்கள். நான்காவது, ஐந்தாவது, ஆறாவது, ஏழாவது, என்னும் நான்கத்தியாயங்களில் தாங்கள் யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்யக உபநிடதப் பொருளை நிரூபிப்பான், இரண்டு புருடவம்சம் ஒரு ஸ்திரீவம்சம் என்னும் மூன்று வம்சங்களிலிருக்கும் இருஷிகளின் பரஸ்பரபேத அபேதங்களையும், அசுவகுமாரர்க ளோடுண்டாய் சர்வஞ்ஞ இருஷியின் சம்வாதத்தையும், தத்யங் இருஷி, இந்திரருக்கும் அசுவநீகுமாரர்கட்கும் உபதேசித்த பிரஹ்மவித்தையையும், தத்யங் இருஷியின் பெருந்தன்மையையும், இந்திரனுடைய துரான்மத் தன்மையையும், பிரற்மவித்தையின் லோபத்தால் குருவின் மத்தகத்தைச் சேதித்தல்வடிவ அசுவிநீகுமாரரின் அநுசித கருமத்தையும்; ஜனக ராஜாவின் யாகசபையில் யாஞ்ஞுவற்கியருக்கும் ஆசுவலாதி மறையவர்க்கும் பரஸ்பரம் உண்டாய் ஜல்பரூப சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், பிரஹ்மவேத்தாவாய் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் சாபத்தால் சாகல்லியப் பிராஹ்மணரின்

மிருத்தியுவையும்; யாஞ்ஞுவற்கியருக்கும். ஜனகராஜாவிற்கு முற்ற இருமுறைச் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞுவற்கியருக்கும் மைத்திரேயியென்னும் அவரது மனைவிக்கும் உண்டாய் சம்வாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், அவருடைய சந்நியாச ஆசிரமத்தையும் உபதேசித்தீர்கள். எட்டாவது அத்தியாயத்தே தாங்கள் அந்த யஜுர்வேதத்தின் சுவேதா சுவதர உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும் பொருட்டுச் சுவேதா சுவதா இருஷி சந்யாசிகள் சம்வாதவாயிலாய் நானவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், சர்வ ஜகத்தின் காரணத்தையும் உபதேசித்தீர்கள். ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தே தாங்கள் அந்த யஜுர்வேதத்தின் கடவல்லி யுபநிடதப் பொருளையுணர்த்தும் பொருட்டு யமராஜா நசிகேதாவின் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்ம வித்தையையுபதேசித் தீர்கள். பத்தாவது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீய உபநிடத நாராயண உபநிடதப் பொருளை யறிவிக்கும் பொருட்டு அருணா இருஷி பிருகு இருஷி சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், வேநனென்னுங் கந்தர்வனுடைய அனுபவத்தையும் உபதேசித்தீர்கள். ஹே பகவன்! பத்தாவது அத்தியாயத்தே தாங்கள் தருமமே முதலாகச் சந்யாசம் வரை மோக்ஷ சாதன பரம்பரையைக் கூறினீர்கள். ஆண்டு முடிவில் குடீசகாதி நால்வகைச் சந்யாசத்தே சர்வ சாதனத்தினும் மேன்மை கூறினீர்கள். அவற்றுள்ளும் பரமஹம்ச சந்யாசத்திற்கே யாவினும் மேன்மை கூறப்பெற்றது. ஹே பகவன்! அவ்வத்தியாய அந்தத்தே இவ்வார்த்தையையும் கூறினீர்கள்: - ஜாபாலாதி உபநிடதங்களில் கூறிய சந்யாசத்தைக் கவர்ந்தும், ஹம்சாதி யுபநிடதங்களில் கூறிய யோகத்தைச் சம்பாதித்தும், அதிகாரி பிரஹ்மவேத்தாக்குருவின் உபதேசத்தால் தன்னான்மா வைப் பிரஹ்மரூபமாய் நிச்சயஞ் செய்கவென்றீர்கள். இதன்கண்ணே யெனது முக்கியமாய் பேரவாவோ பரமஹம்ச சந்யாசத்தின் வடிவத்தை யறிவதன் கண்ணே யாமாதலின், அதனை முதலில் யான் தங்கள் பாற் கேட்கவேண்டும், அதன் பின்னர் ஜாபாலாதி யுபநிடதங்களில் கூறிய சந்யாச வடிவமும், ஹம்சாதி யுபநிடதங்களிற் கூறிய யோகவடிவமும் கேட்கவேண்டும். ஆகையால், தாங்கள் என்னிச்சைப்படி முறையாய்க் கூறல் வேண்டும். ஹே பகவன்! இதன் கண்ணே என்னுடைய வினா இத்துணையாம்: - அந்தப் பரமஹம்ச சந்யாசம் எவ்வதிகாரி செய்யத்தகுதியதாம்? (1) முன்னரதை எம்மகான்மாக்கள் கவர்ந்தனர்? (2) அதனாலெவ்வஸ்து அறியத்தகுதியதாம்? (3) அதனது தருமம் ய்ச்ச்தாம்? (4) அதனது பயன் யாது? (5) இவ்வியாவற்றையும் தாங்கள் விஸ்தாரமாய்க் கூறுவீர்களாக எனச் சிடனால் வினவப்பட்ட ஆசிரியர். சீடனுடைய கூர்மையாய் மதியைப் பார்த்து மிகவும் மகிழ்வுற்றுப் பின்னர்க் கூறுவாராயினர்: - ஹே குழந்தாய்! இப்பரமஹம்ச சந்யாச வினாவால் நீ விருத்தகுமாரி வர நியாயமுறையாய் ஜாபாலாதி சர்வ உபநிடதங்களின் பொருளைக் கடாவினாய்.

கருத்திதுவாம்: - விருத்த அவஸ்தையையடைவுற்ற ஒரு குமாரி தவத்தால் வாதிரரை மகிழ்வித்தனள், அவரும் வரம் வேண்டுமாறு கட்டளையிட அவள் மனத்தே யாலோசித்து இவ்வாறு வேண்டினள்: - ஹே இந்திரரே! எனது மைந்தன் தயிரன்னத்தைப் பொற்பாத்திரத்தே புசித்தலாகிய வரத்தை அடியாட்கீயவேண்டும் என. இவ்வொரே வரத்தால் அவ்விருத்த குமாரி தேவராஜாவிடத்தே தன் தருணா

வஸ்தை, நாயகன், மைந்தன் கோக்கள், பொன்முதலிய நிதி என்பன யாவற்றையும் வேண்டினள். இதுவே அந்த நியாயமாம். இதுபோல் ஒரு பரமஹம்ச சந்யாசத்தின் வினாவால் நீஜாபாலாதி யர்த்தம் முழுவதையும் கேட்டனை; ஏனெனின், ஜாபாலம், பிரஹ்மம், ஆருணேயம், பரமஹம்சம் என்னும் நான்குபநிஷத்தின் கண்ணோ அந்தப் பரமஹம்ச சந்யாசத்தின் தருமமே கூறப்பெற்றுளது. ஆன்ம சாக்ஷாத்கார அடைவின் கண்ணே உபயோகியாய் யோகம், ஹம்ச க்ஷுரிகாதி யுபநிடதங்களில் கூறப் பெற்றுளது. அந்த யோக அடைவின் கண்ணே யுபயோகியாய் வைராக்கியம் கர்ப்ப உபநிடதத்தே யுரைக்கப்பெற்றுளது. ஆகையால், உனது வினாவிற்கு விடை பகரும் போது அவ்வுபநிடதங்களின் பொருளையும் அவசியமறைவேன். இப்போது, அவற்றில் எவ்விருடிகள் பரமஹம்ச சந்யாசத்தை வினாவினரோ, எவ்விருடிகள் விடைவிளம்பினரோ, அவர் நாமங்கள் நிரூபிக்கப்பெறும்: - ஹே மைந்த! ஜாபால உபநிடதத்தின் நான்காவது கண்டத்தே ஜனகராஜாவானவர் யாஞ்ஞுவற்கியரை நோக்கிப் பரமஹம்ச சந்யாசத்தை வினாவினர். ஐந்தாவது கண்டத்தே அத்திரி இருடியானவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரை நோக்கி அதனையே வினாவினர். ஆருணேய உபநிடதத்தே அருண இருஷி பிரஜாபதியை நோக்கி அதனையே கேட்டனா. பரமஹம்ச உபநிடதத்தே நாரதமுனியானவர் பிரஜாபதியை நோக்கி அதனையே வினாவினர். ஜாபாலாதிகளி லுபதேசித்த அதுவே பிரஹ்ம உபநிடதத்தே இருடியின் வினாவிடைகளின்றி வேத பகவானாற் சுயமே வெளிப்படையாய்க் கூறப்பெற்றது. இவ்வாறவைகளிற் கூறப்பட்ட அதனையே நீ நம்பாற் கேட்டனை யாதலின் அதன் வடிவத்தை யுனக்கு விஸ்தாரமாய்க் கூறுவேம்; நீ யுனது மனதைச் சாவதானப்படுத்திக் கேட்பாயாக. இப்போது அப்பரம ஹம்சசந்யாசத்தின் சாதனங்களை நிரூபிப்பான் முதலில் ஜாபால உபநிடதத்தின் ஐந்தாவது கண்டத்தே கூறியவிதவத் சந்யாசியை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! தேவதைகளின் குருவாகிய பிருகஸ்பதியின் சகோதரராகிய சம்வர்த்தகரெனப் பெயரிய ஒரு இருடி முன்னிருந்தனர். அவரது பெருமை மகாபாரதத்தின் அசுவமேத பருவத்தின்கண்ணே வருணிக்கப்பட்டுளது. அவரும் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக்கவர்ந்தனர். அருண இருடியின் மைந்தராய் ஆருணிகரெனப்பெயரிய ஒரு இருடியானவர் முன்னிருந்தனர். அவரை யுத்தா லகரெனவுங் கூறுவர். சர்வ சாஸ்திரத்தையும் அறிந்த அவரும் அதனை யடைந்தனர். அவரது மைந்தராய் சுவேதகேதுவும் அதனைக்கவர்ந்தனர். மகாதேவரின் அம்ச அவதாரமாகிய துர்வாச இருடியாகிய மகாதவசியும் அதணைக்கவர்த்தனர். பிரஹ்மாவின் மானசபுத்திரராகிய சனகாதிய ரைப் போலிருந்த ரிபுவென்னு மிருடியும் அதனைக்கவர்ந்தனர். அவரது சீடராகிய நிதாகரென்பவர் முன்னர்க்கருமத்தின்கண்ணே மிகவும் பற்றுடையவராயிருந்தார். அவருமதனையடைந்தனர். ஜடபாதரென்பவர் மிருக சரீரத்தின்முன் அரசராயிருந்தார் அவர் பெயராற்றான் இப்பாரதகண்டம் வழங்குகின்றது. அவரும் அதனைக்கவர்ந்தனர். விஷ்ணுவினவதாரமாகிய தத்தாத்திரேய முனிவரும் அதனைக்கவர்ந்தனர். ரைவதரென்னும் பிராஹ்மணரும் அதனைக்கவர்ந்தனர். பாரத்துவாஜ இருஷியும் அதனைக்கவர்ந்தனர். ஹே மைந்த! சம்வர்த்தகரே முதலிய பதின்மரே முதலாக வேறும் சுகவாமதேவாதி அநேகம் மறையவர் அதனைக்கவர்ந்தனர். அவர் தங்கதைகள் புராண இதிகாசங்களிற் பிரசித்தமாம் அவர் யாவரும் யான் பிரஹ்மரூபமா யிருக்கின்றேன் என்னும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தால்

எல்லாப்பந்தங்களும் அற்றவராயினர். இப்போது அவ்வித்வத்சநயாசிகளின் வெளிப் படையல்லாத குறிகளையும், ஆசாரங்களையும், நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! சம்வர்த்தகாதியர் நியமமாய் முண்டிதராயேனும், ஜடாதாரிகளாயேனும், ஏகதண்டதாரிகளாயேனும், திரிதண்டதாரிகளாயேனும், வெள்ளாடை யுடையவரா யேனும், சிவப்பாடையுடையவராயேனும் இருந்திலர். அவர்தங் குறிகள் வெளிப் படையல்லாதன போன்றே ஆசாரங்களுமாம். ஹே பகவன்! அவ்யக்த ஆசாரம் எத்தகையதா மெனிற் கூறுவாம்: - ஹே குழந்தாய்! அந்த அவ்யக்த ஆசாரமுடைய மகாத்மாக்கள் இவ்வாறுலகத்தின்கண்ணே சஞ்சரிபயர், அவர் மதியும் அவ்யக்தமே யாம், அவருடைய பிரகிருதியும் அவ்யக்தமேயாம், அவர் தங்குறியும் அவ்யக்தமே யாம். சில சமயத்தே அவர் எல்லாப்பொருள்களி னிச்சையற்றவராயிருப்பர், சில சமயத்தே பற்றுற்றவரைப் போல எல்லாப்பொருள்களி னிச்சையுற்றவராய்ப் புலப்படுவர். சில சமயத்தே அவர் முற்று முணர்ந்தவரைப்போல எல்லாப் பொருளை யுமுணர்ந்தவராய்த்தோற்றுவர்; மற்றொருகால் அஞ்ஞானிகளைப்போல அறியாரா ய்த் தோற்றுவர். ஒரு கால் அவர் நூலுணர்ந்தாரைப் போலப் பண்டிதராய்த் தோற்றுவர்; மற்றொரு கால் நூலற்றவரைப்போல மூடராய்த்தோற்றுவர். ஒரு போதோ அவர் மதிமான்களைப்போல் நானாவகையாய் சேஷ்டை செய்பவராய்த் தோற்றுவர்; மற்றொரு போதோ ஜடரைப் போலச் சர்வ சேஷ்டைகளுமற்றவராய்த் தோற்றுவர். ஒரு சமயத்தேயவர் வாசாலபுருடரைப்போல நானாவகையாய் சப்தங்களை யுச்சரிப்பவராய்ப்புலப்படுவர்; மற்றொரு போதோ ஊமரைப் போல் மவுனராயுலாவுவர். ஒரு சமயத்தே யவர் இராகக்குருட்டுப்பாமாரைப்போல அந்தியந்தம் இராகமுடையராய்ப் பிரதீதியாவர்; மற்றொருகாலோ, விரக்தரைப் போலச் சர்வேச்சையற்றவராய்த்தோற்றுவர். சில சமயத்தே அவர் மேன்மை மிக்கவரைப்போலச் சாஸ்திரவிகித ஆசாரத்தைச் செய்வர்; சிலகாலோ தாழ்ந்தோ ரைப் போலச் சாஸ்திர நிஷித்த ஆசாரத்தை ஆசரிப்பர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறவர் அவ்யக்தமாய் சின்னத்தையும் ஆசாரத்தையுமடைந்து உலகத்தே சஞ்சரித்தனர். இத்தகைய பரமஹம்ச சந்யாசிகளைப்பார்த்து எவரும் இவர் மேன்மையரென் றேனும், இவர் தாழ்மையரென்றேனும், அதிக சாஸ்திரம் படித்தவரென்றேனும், அல்லரென்றேனும், மேன்மை மிக்க ஆசாரமுடையவரென்றேனும் இல்லவரென் றேனும், மறையரென்றேனும், பறையரென்றேனும், துறவி யரென்றேனும், இல்வாழ்வோரென்றேனும் அறியமுடியாதாம், ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம், பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் சந்யாசிகளை எவ்வருணத்தாலேனும் எவ்வா சிரமத்தாலே னும் எம்மதிமானேனும் அறியானாயின் விசாரமற்ற மூடன் எவ்வாற்றிவன்; மற்றோ அறியானென்க. இவ்வார்த்தை ஸ்மிருதியின் கண்ணும் கூறப் பெற்றுளது.

"உலகினி லொருவரு முயாவு தாழ்வுளன்
மலமறு பண்டிதன் மடைமை யோனென
திலகமெய்ந் நூனெறி செயுவன் செய்கிலான்
இலையறி வது பிரா மணனின் னோனையே."

(பொருள்.) இவ்வுலகததே எவ்வறிஞனை, மேன்மையன், மேன்மையற்றவன், மூர்க்கன், பண்டிதன், நூலவிதித்த ஆசாரமுடையவன், அல்லாதவன் என்பன

முதலிய வடிவங்களால் எம்மனுடனும் அறியமுடியாதோ, அவ்வறிஞனே பிரஹ்மவேத்தாவாய் பிராஹ்மணனாவன். ஹே மைந்த! இத்தகைய பிரஹ்மவேத் தாவாய் சந்யாசிகளின் ஆசாரத்தை எம்மதிமானும அறியமுடியாது என்னும் வார்த்தை தத்தாத்திரேய சம்ஹிதையின் கண்ணும் பிரசித்தமாம். ஆண்டிது பிரசங்கமாம்: -- ஒரு காலத்தே தத்தாத்திரேய சுவாமிகள் நர்மதை நதியின் நீரின்கண்ணே யிருந்தனர், எவ்வாறெனின்? சிவப்பு நிறமுடைய வஸ்திரத்தோடும், தாருண்ய அவஸ்தையோடும், சூரியசமான சரீரகாந்தியோடும், ஒரு கரத்தே வெண்ணறைக் கலத்தைப்பற்றியும், மறுகரத்தே தண்டத்ததைத் தரித்தும், மதத்தினா ன்மதர்ததவொண்கண் மடந்தையையிடத்தில் வைத்தும், அன்னவள் வதனத் தீம்பாலடிக்கடி விழியான் மாநதியும, மங்கையை நோக்கி நல்ல மொழிகளாலே பங்கமிலிதீயப் பரம்பொருளுபதேசித்தும் திகழ்ந்தனர். அத்தகையரை ஆயிரமபாகுவு டைய அர்ச்சுனன் கண்டு தன் மனத்தே மிகவுமாராய்ந்தனன்; ஆனால், அத்தத்தாத்திரேயரை ஆயிரம் பாகுவறிந்ததில்லை.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அத்தத்தாத்திரேயர் முதலிய மகான்மாக்கள் இத்தகைய சாஸ்திர நிந்தித ஆசாரத்தை யாதின் பொருட்டுக் கொள்கின்றனர்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அவர்கள் இத்தகைய ஆசாரத்தைக் கொள்வதன் கருத்தைக் கேட்டி! நூலின்கண்ணே யிதுநுவலப் பெற்றுளது: -

"வெண்ணறை யெனவபி மானம் மேலவன்
எண்ணியொண் கவுரவ மெரியும் ரவுரவம்
பண்ணுறு புகழ்பன்றிப் பகர வீயென
நண்ணுத லறுத்திவை நாடு மின்பமே."

(பொருள்.) அபிமானத்தைக் கள்ளென வுணர்ந்தும், கௌரவத்தைக் கோரமா கிய இரௌரவமென வுணர்ந்தும், லோகப் பிரதிஷ்டையைப் பன்றியின் விட்டைக்குச் சமானமாயுணர்ந்தும், அறிஞன் இம்மூன்றையும் விட்டொழித்துச் சுகத்தையடை வன்; என்பன முதலிய சாஸ்திரத்தே அறிஞனுக்கு அபிமானம் முதலிய மூன்றன் பரித்தியாகம் கூறப்பெற்றது. மேன்மையாய் ஆசாரத்தே நிகழும் அறிஞனுக்கு உலகத்தே புகழ்சசி யவசியமேயுண்டாம். அதனால் அவ்வறிஞன் சமீபத்தே அநேகர் வருவர்; அதனானே அவனது மனமும் வெளிமுகத்தையுறும்; அதன்கண்ணே ஜீவன் முக்திச் சுகமுண்டாகமாட்டாது; என எண்ணித் தத்தாத்திரேயாதி பிரஹ்மவேத் தாக்கள் உலகப்பிரவிருத்திரூப விக்ஷேப நீக்கப் பொருட்டு அவ்விபரீத ஆசரணத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர். அல்லது, அதிகாரிகளாய் சீடரின் சிரத்தையைப் பரீக்ஷிக்கும் பொருட்டுக்கொண்டனர். அல்லது, பிரஹ்மவித்தையினடைவால் சிறிது மாத்திரை யும் தோடம் தீண்டாதெனப் பிரஹ்மவித்தையின் பயனையுணர்த்தும் பொருட்டுக் கொண்டனர்; ஆனால் மனத்தின் கண்ணோ பிரஹ்மவேததாக்கள் சர்வ விகாரங்களு மற்றவரே யாவர்கள். தத்தாத்திரேயாதி மகாபுருடரின் சித்த அவஸ்தை நம்மனோரு க்கு ஆயிரம் பிறப்புறினும் அடைதற்கரிது. இத்தகைய மகான்களின் முற்கூறிய கருத்தையுணராது மேற் சீலத்தை மாத்திரங்கவர்ந்து உலகத் தேயிலகும் அஞ்ஞர்கள்

நரகத்தையே யடைவர். மகாதேவர் சர்வ லோகத்தையும் காக்கும்பொருட்டுத் தமது யோகமகிமையால் செய்த விஷபானத்தைக்கண்டு யோகசாதனையற்றவர் அதைச் செய்யின் அம்மூடர் மரணத்தையேயடைவது போலத்ததத்தாத்திரேயர் முதலியோரது மேலா சாரத்தைக்கவரும் மூடர் நரகத்தையேயடைவர். அவர் யாம் பிரஹ்மரூபம என்னும் ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தால் பிரஹ்மபாவத்தையடைந்தவராதலின் சர்வ புண் ணியபாவ கருமங்களையும் பரித்தியாகித்து எப்போதும் பரமபதத்தேயிருப்பர். இப்போது அந்தப் பிரஹ்மவேத்தாக்களிடதத்தே புண்ணியபாவ கருமாபாவத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! அத்தகையர்பால் பிரீதி செய்யும் பக்தர்கட்கோ அவர் தமது புண்ணியம் யாவற்றையுமக் கொடுப்பர். அவர்பால் துவேடஞ்செய்யும் துட்டர்கட்கோ தமது பாவமியாவற்றையும் கொடுப்பர். இவ்வாறு சுகதுக்க ரூப பலசகித சம்பூர்ண புண்ணிய பாவகருமங்களைக்கொடுத்து அவர் அவையற்ற வராவர். அறிஞர்களின் புண்ணியத்தையோ சேவை செய்யும் பக்தர்கொள்வர்; பாவத் தையோ வெறுக்கும் மூடர் கொள்வர். ஆதலின், அவர் எப்போதும் அசங்கராயிருப்பர். இப்போது அவர்தம் உன்மத்தரொத்த ஆசரணத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அவ்வறிஞராய் யதிகள் ஒருக்கால் திசையாகிய வஸ்திரத்தையே தரிபபர், மற்றொரு க்கால் நானாவகையாய் சால்வைகளைத் தரிப்பர், ஒருக்கால் மலமூத்திராதிகளைப் பூசிக்கொண்டிருப்பர், மற்றொருக்கால் சந்தனாதி சுகந்தப் பொருள்களைப் பூசிக் கொள்வர், ஒருக்கால் சிரித்துக்கொண்டிருப்பர், ஒருக்கால் நானாவகையாய் கானத் தைச் செய்வர், ஒருக்கால் குதிரையைப் போல் விரைவிலோடுவர், ஒருக்கால் பேய்க ளைப்போலத் தமதவயவங்களை யடித்துக்கொள்வர், ஒருக்கால் பாலகரோடு நானா வகைக் கிரீடைபுரிவர், ஒருக்கால் எல்லா ஆசைகளும அற்றவராவர், ஒருக்காற் காரணமின்றியேயழுவர், ஒருக்கால் துட்டராற கட்டுப்படினும் அடிக்கப்படினும் பரமாநந்ததத்தையடைந்து மேகத்தைப்போலக் கர்ஜ்ஜனை செய்துகொண்டிருப்பர். இவ்வாறவர் தமதுண்மை வடிவத்தே உலகரை வியாமோகஞ்செய்யும் பொருட்டுன் மத்தபுருடரைப்போல் விபரீதசேஷ்டையைச் செய்தனர்; ஆனால் அவர் உண்மை யாய் உன்மத்தர் அல்லர்; மற்றோ, அஹிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரஹ்மசர்யம், அபரிக்கிரகம், என்னுமைவகை இயமத்தையே எப்போதும் காப்பாற்று பவராவர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மவேத்தாவாய் அறிஞரின் உன்மத்தர் போன்ற ஆசரணம் எச்சாஸ்திரத்தானும் விதிக்கப்பெற்றதன்றாமாதலின் அதனைத் தரித்தல தகுதியன்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! தமது வடிவத்தை இரகசியமாய் வைக்கும் பொருட்டு யோகசாஸ்திரததே அறிஞருக்கு உன்மத்தாசரணம கூறப்பெற்றுளது.

"அறிவுடை யவர்கண்மேலோ ரறந்தனை யடையக்காத்தே
பொறியுறு மெவருமானம் புரிதரலிலது சங்கஞ்
செறிதர லறவேமீக்கண் செய்கவா சரணம்பல்லா
றெறிதரு மவற்றாலன்றோ வெங்கணு மேகுநெஞ்சே."

(பொருள்.) இந்தப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் அறிஞர் மேலோரின் தருமத்தைக் காப்பாற்றுபவராய்த தம்மை யெவரும் புகழாதபடியும் தம்மோடு ஒருவரும் சேராதபடியும் மேலே ஆசரணத்தைக்கொள்ளல் வேண்டும்; ஏனெனின், அவற்றால் அறிஞனது மனதும் வெளிமுகத்தையடையுமன்றோ. என்பது முதலிய சாஸ்திர வசனங்களை யாராய்ந்து அவ்வறிஞர் மேலே உலகர்க்குக் காட்டும் பொருட்டு நானாவகையாய் விபரீத ஆசரணத்தை வைத்துக்கொள்வர்; ஆனால், அவர் தமது மனோவாக்குக் காயங்களால் ஒருக்காலும் அவ்விபரீத ஆசரணத்தைச் செய்யார்; மற்றோ, சாஸ்திரம் விதித்த தருமத்தையேகாப்பர். இவ்வுலகத்தே ஓங்கியெரியும் வெவ்வழல் காய்ந்த விறகுகளையும் ஈரவிறகுகளையும் எரிப்பதேபோல அறிஞரது ஞானவடிவ அக்கினியும் சம்பூரண சுப அசுப கருமங்களையும் நாசஞ்செய்யு மாதலின், அவர்க்குச் சிறிது மாத்திரையும் தோட அடைவுண்டாகமாட்டாது. பிரசித்த அக்கினியானது விஷமுதலிய சர்வ வஸ்துக்களையும் பக்ஷிக்கும், அதனைக் கண்டு அது போன்று முயன்ற மூடனும் விரைவாகவே பழிவெய்தல் போல், இக் காலுள்ள ஆன்மசாக்ஷாத்காரமற்றவர் தத்தாத்ரேயர் முதலிய மகாபுருடரின் மேலாசரண த்தைத் தரிப்பின் இருவகை யுலகமும் அற்றவராவர். இவ்வுலகத்தேயோ அபமான ஜன்னிய துக்கமுண்டாம், பரலோகத்தேயோ நரகதுக்கமுண்டாம் என்பது கருத்தாம். இப்போது பிரஹ்ம வேத்தாவினிடத்தே சாஸ்திரவிதியின் அபாவத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! இத்தகைய தத்தாத்திரேயாதியர்க்கு அடைவுற்ற பலவடிவ வித்வத்சந்யாசம் ஒரு சாஸ்திரவிதியினானே யடைவுற்றதன்றாம்; மற்றோ, தானே யடைவுற்றதாமாதலின் அவர்கட்கதன் கண்ணே கர்த்தவ்யத்தன்மைப் புத்தியின்றாம். அவ்வாறே பகிரங்க அந்தரங்க சாதனங்களிடத்தும் கர்த்தவ்யத்தன்மைப்புத்தி யின்றாம்; ஏனெனின் பல உற்பத்தியாகாத அளவே அவற்றின பேக்ஷையாம், பின்னரின்றாம். இதனானே வேதபகவான் பிரஹ்மவேத்தாக்கட்குக் காலை யுச்சி மாலையெனும் முக்காலங்களிலும் ஸ்நானத்தையும் விதிக்கவில்லை; ஏனெனின், அம்முக்கால் ஸ்நானபலமாய் அந்தக்கரணசுத்தி அவர்கட்கு முன்னமே பிராப்தமாம். அவ்வேதபகவான் அவர்கட்குச் சமாதி செய்யவும் விதிக்கவில்லை. ஏனெனின், அச் சமாதியும் அவர்கட்குச் சொரூபத்தானும் பலத்தானும் முன்னமே சித்தமாம். இப்போது அவர்களிடத்தே சொரூபமாகவே சமாதியை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அவ்வறிஞர் பத்மாதியாசனத்தோடு கூடியிருக்கும்போதும், தமது ஹஸ்த பாதாதியவயவங்களை யசைத்துக்கொண்டிருக்கும் போதும், ஆதனத்தில் நின்றெழும் போதும், போஜனஞ்செய்யும் போதும், நீரருந்தும் போதும், பூமியிலுலவும் போதும், சபனம செய்யும் போதும் சமாதியோடு கூடியவரேயாவர். இவ்வார்த்தையை முன்னர் பெரி ருங் கூறியுள்ளார்: -

"ஒருசிவ நாமேயென்னு முணர்வினாலுடலின் மான
மிரிதர லுற்றபோ திங்கெழிலறி வாளியுள்ளம்
பொருளெவை யெவைக்கண் போகும் புகலவ ணவண்சமாதி
மருவுறு மிடத்தி லெல்லா மனுஞ்சிவ மருவலானே."

(பொருள்.) யானத்விதீயப் பிரஹ்மரூபன் என்னும் ஆன்மசாக்ஷாத்கார மடைந்த மாத்திரையானே அறிஞனுக்குத் தேகாபிமான மழிந்துபோம், போகவே

அறிஞன் மனம் யாண்டு யாண்டுச் செல்லுமோ ஆண்டாண்டுஞ் சமாதியேயாம்; அறிஞனது மனம் எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் நாமரூப அமசத்தைப் பாதித்து இருப்புவிளக்க இன்பவடிவ சிவத்தையே காணுமென்பது கருத்தாம். ஹே குழந்தாய்! ஐந்து வருடம் வரை பாலகன்மீது சாஸ்திரவிதிநிடேதம் உண்டாகாததே போலப் பிரஹ்மவேத்தாக்கள் மீதும் உண்டாகாதாம்; ஏனெனின், பேததரிசன ரூப அவித்தை யிருப்பவரிடத்தேமாத்திரம் விதிநிடேதமாம்; அஃதவர்பாலின்றாதலின் அவர் மீதவை சம்பவிபா. இப்போது அவர்பால் பேததரிசனமின்மை நிரூபிக்கப்பெறும்: - ஹே மைந்த! அவ்வறிஞர் தமது தேகத்தையும் நாய்விட்டையையும் விலக்ஷணமாய்ப் பாரார்; மற்றோ, சமமாகவே காண்பர். ஆதலினானே அன்பர்களால் மனோவாக்குக் காயங்களால் நானாவகையாய் சால்வைகளாலும் சந்தனாதிகளின் பூச்சாலும், நறுநாற்றமுடைய மலர்களாலும், நானாவகையாய் அன்னாதிபதார்த்தங்களாலும், பூசிக்கப்பெறினும் சிறிது மாத்திரையும் மகிழ்வையடையார். அவர் இத்கேகத்தினி ன்றுந் தம்மை வேறாயுணர்வராதலின் இத்தேக பூஜனாகிகளில் மகிழ்வுறாததே போல், இத்தேகத்தை வெட்டல், பிளத்தல், கட்டல், அடித்தல், வெறுத்தல் முதலிய வற்றின்கண்ணும சிறிது மாத்திரையும் வாட்டத்தையடையார். அவர் தமது சரீரத்தும், அன்பர் ஆகத்தும், தட்டருடலிலும் ஓரான்மாவையே தொடர்ந்துணர்வர். ஆகலினானே, அபேததரிசிகளாய் பிரஹ்ம வேத்தாக்கட்கு இவ்வுலகத்தே மித்து வேனும் சத்திருவேனும் உபேக்ஷிக்கத் தக்கவரேனும் எவருமின்றாம். ஒரு பொரு ளும் தன்னதாகவும், பிறாதாகவுமின்றாம்; தண்மையேனும் வெம்மையேனு மின்றாம்; பசிதாகமுமின்றாம்; சோகமோகமுமின்றாம்; ஜராமரணமுமின்றாம்; அவர் சரீராதி யுபாதிகட்குக் தண்மை வெம்மைத் தருமங்களையுணாந்து தமது உண்மை வடிவத்தை எப்போதும் அசங்கமாயுணர்வர் என்பது கருத்தாம். இவ்வுலகத்தே சமபுத்தியற்றவராகிய விடமதரிசிகட்கு மானமோ சுகத்தை யடைவிக்கும். அவமானமோ துக்கத்தையடைவிக்கும். அவர் யாண்டும் சமபுத்தியுடையவராதலின் அவர்கு மானாபமாங்னகள் மகிழ்ச்சிவாட்டங்களைச் செய்யா. இவ்வாறு யாண்டும் சமபுத்தியையுடையவரும் ஜீவன் முக்தியவஸ்தையுடையவரும் ஆகிய சம்வர்த்த காதி விதவத்சந்யாசிகள் முன்னருண்டாயினர். இந்த ஞான நிஷ்டைவடிவ பரமஹமச்சந்யாசத்தை முன்னரவரடைந்தனர். வைராக்கியமற்ற வெளிமுகரோ : கிரேத திரேதாதி காலங்களில் மாத்திரம் வருணாசிரமதரும வியவஸ்தையிருந்தது, இக்கால் அது காணவருவதின்றாம் என்பர். என்பவருக்கு வைராக்கியமுடைய மகான்மா பரமஹமச்சந்யாச தருமங்களைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்பிப்பன்; ஆகையால், வைராக்கியமே சந்யாசகாரணமாம். இத்துணையால் ஜாபாலாதியுப நிடதத்தே கூறியிருக்கும் சம்வர்த்தகாதியரின் பரமஹம்ச சந்யாசம் நிரூபிக்கப் பெற்றது. அந்தப்பரமஹம்ச சந்யாசப் பிராபதியின் சாதனமாய் வைராக்கியத்தை யடைவுறும்பொருட்டுக் கர்பப உபநிடதப் பொருளை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! கர்ப்ப உபநிடத்தின் கண்ணே கூறிய சரீரவியவஸ்தையை விசாரித்தே அதிகாரி கட்கு வைராக்கியம் பிராப்தமாமாதலின், அக்கர்ப்ப உபநிடதப்பொருளை யாம் நினக்குக்கூறுகின்ம். நீ ஒருமை மனத்துடன் கேட்டி: பிரஹ்மாவின் சரீரமே முதலாக நாய்சசரீரமீறாகஉள்ள சம்பூர்ண சரீரங்களும், பஞ்சபூதரூபங்களும், பஞ்சபூத காரியமாய் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களின் ஆசிரயரூபங்களும ஆமாதலின் யாவும் சமானமேயாம். இதனையே வெளிப்படுத்துவாம்: - ஆகாசாதியைந்தையும் மதிமான்

கள் மகாபூதங்களென வழங்குவர். அவையே ஸ்தூல சூக்ஷுமரூபத்தானே நிகழ்வதாய்ச சர்வப் பிராணிகட்கும் ஸ்தூல சூக்ஷுமசரீரரூபமாம. சூக்ஷும பூதத்தினின்றும் சூக்ஷுமசரீர உற்பத்தியை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! ஆகாசாதி ஐந்தன் சத்துவ அம்சங்களினின்றும் சுரோத்திராதி ஐந்திந்திரியங்களுண்டாயின; இவை சப்தாதி விடயங்களின் ஞானகாரணங்களாம்; அதனாற சாஸ்திர முணர்ந்தோர் அவற்றை ஞானேந்திரியங்களென்றனா. ஆகாசாதி ஐந்தன் ராஜச அம்சங்களினின்றும் பாணிமுதலிய ஐந்திந்திரியங்களுண்டாயின. இவை சப்தோச்சாரணாதி கிரியா சாதனமாம். அதனால் நூலுணர்ந்தோர் கருமேந்திரியங்க ளென்றனர். ஆகாசாதிகளின் சேர்க்கையுற்ற சாத்விக அம்சத்தினின்றும் ஞான சக்தியையுடைய அந்தக்கரணமுண்டாம், ராஜச அம்சத்தினின்றும் கிரியா சக்தியை யுடைய பிராணனுண்டாம். அதுவும் பிராண அபானாதிபேதத்தானே ஐவகையாம்; அல்லது, நரக கூர்மாதிகளோடு கூடிப் பத்துவகையாம். சர்வ தேகதாரிகளின் இருதய கமலத்தேயிருக்கும் அவ்வந்தக்கரணமும் மனாதிபேதத்தானே நால்வகையாம். கூறிய யாவுங் கூடிச் சூக்ஷும சரீரமாம்; இதனையே இலிங்க சரீரமென்பர். இஃதபஞ்சீகிருத சூக்ஷுமபூத காரியமாம்; நேத்திராதி இந்திரிய அவிஷயமாம்; இதனானே சாஸ்திர முணர்ந்தோர் இதனைச் குக்ஷும சரீரமென்றனர். இத்தூல சரீரமோ பஞ்சீகிருத ஸ்தூலபூதகாரியமாம்; நேத்திராதிகட்கு விஷயமாம்; இதனானே நூலுணர்ந்தோர் இதனைத் தூலசரீரமெனறனா, இத்துணையானே ஸ்தூலசூக்ஷும மென்னும் இரண்டு சரீரங்கள் நிரூபிக்கப்பெற்றன. இப்போது அத்தியாத்ம அதிதைவ மென்னும் வேற்றுமையானே இவற்றின் நால்வகை வேற்றுமையை நவில்வாம்: - அச்சூக்ஷும சரீரமும் ஸ்தூலசரீரமும அததியான்ம அதிதைவபேதத்தானே இரு வகை இருவகையாம். அவற்றுள் முதலில் தற்பதார்த்தரூப அதிதைவவடிவத்தை நீ கேட்டி. ஆண்டுச் சமஷ்டி சூக்ஷுமரூப ஹிரண்யகருப்பர் அதிதைவரூப சூக்ஷும சரீரமாவர், சமஷ்டி தூலரூபவிராட்டு அதிதைவரூப தூலசரீரமாவர். அதல, விதல, சுதல, தராதல, மகாதல, இரசாதல, பாதாலமென்னும் கீழேழுலோகங்களும் விராட்டுப் பகவானுடைய இரண்டு பாதங்களாம். மேலேழுலோகங்களுள் பூலோகமோ விராட்டுப்பகவானுடைய துடையிடமாம். அந்தரிக்ஷலோகம் நாபிஸ்தானமாம். சுவர்க்கலோகம் இருதயஸ்தானமாம். மகலோகம் கழுத்து முதல் வதனம் வரையிலுள்ள ஸ்தானமாம். ஜனலோகம் முக முதல் விழிவரையிடமாம. தவலோகம் இல்லாடஸ்தானமாம் சத்தியலோகம் சிரமாம். இவ்வாறு விராட்டுப் பகவானே பதினான்கு லோகங்களின ஸ்தானமாம். இத்துணையால் தற்பதார்த்தரூப அதிதைவ சூக்ஷும தூலசரீரம நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது துவம்பதார்த்தரூப அத்தியாத்ம சூக்ஷும தூலசரீரத்தை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது துவம்பதார்த்தரூப அத்தியாத்ம சூக்ஷிம தூலசரீரத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந் ! யான் என தென்பதற்கு விடயமாய் வியஷ்டி சூக்ஷும வியக்தி அத்தியான்ம சூக்ஷுமசரீரமாம். அதனை நூலுணர்ந்நதோர் தைஜசமெனக்கூறினர். அகம்மம் அபிமான விஷயீ பூதமாய் தூலவியக்தி அத்தியாத்ம தூலசரீரமாம். அதனை நூலுணர்ந்தோர் விசுவம் எனக் கூறினர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அன்னிய சாஸ்திரங்களிலோ அத்தியான்மம் அதிதைவம் அதிபூதம் என்னும் மூவகை விபாகம் விளம்பப்பட்டிருத்தலின் ஈண்டிரு வகை கூறியது அசங்கதமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! தூல சூக்ஷுமசரீரமே அத்தியான்ம அவஸ்தை போல் அபரோக்ஷரூபமாய்த் தோற்றும் போது அத்தூல சூக்ஷுமசரீரத்தையே மதிமான்கள் அதிபூதமெனக் கூறினராதலின், அதன்கண்ணே அதற்கு உள் அடக்க மாம். அவ்விரண்டன் இரண்டு வடிவங்களும் சேர்ந்து வியவகாரவிடயமாம் போது தான் இத்தாவரஜங்கம் பேதமாமாதலின் அபபேதமும் தூலசூக்ஷுமசரீரத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, உள்ளடக்கமேயாம்.

கருத்திதுவாம்: - சம்பூரண ஸ்தாவர ஜங்கம சரீரங்கள் தத்தம் அபிமானி ஜீவாபேக்ஷையானோ அத்தியான்ம பாவத்தையடையும். வேறுகாண்போனபேக்ஷ யானோ அதிபூத பாவத்தையடையும். சைத்திர புருடசரீரம் தன்னபேக்ஷையானோ அக்தியான்மரூபமாம், மைத்திரனபேக்ஷையானோ அதிபூதரூபமாம். இவ்வாறே எல்லாத் தேகத்தூடும் கண்டுகொள்க. அவ் வியஷ்டியாய் தூலசரீரமும் ஜராயுஜாதி பேதத்தானே நால்வகையாகும்; ஆண்டு, மாதாவின் உதரத்தே பாலகனை மறைக்கும் ஜராயுவென்னும் சரும விசேடத்தினின்றும் உண்டாம சரீரம் ஜராயுஜமாம்; மனுடர் முதலாயினார் போலவாம். அண்டத்தினின்றும் உண்டாம் சரீரம அண்டஜமாம்; பறவை முதலியன போலவாம். சரீராதிகளின் வேர்வை முதலிய மலத்தினின்றும் உண்டாம் சரீரம் சுவேதஜமாம்; மூட்டைமுதலியன போலவாம். பீஜரூபகாரண மேலாகாரபரிணாமததையடையும் சரீரங்கள் உற்பிஜ்ஜங்களாம். அவையும் பாவகரு மஜந்நியமெனவும், புண்ணிய கரும் ஜந்நியமெனவும் இருவகையாம். பூமியின் கண்ணுள்ள தருமுதலியனவும், நரகத்துள்ள யாதனா சரீரமும், முதலவாம். சுவர்ககலோகததேயிருககும தேவதாசரீரம இரண்டாவதாம். இத்துணையால் நால்வகைச் சரீரங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்போது ஆகாசாதி பூதங்களின் வியாபா ரங்கள் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே மைந்த! அந்நால்வகைச சரீரங்களிலும் அவகாசங் கொடுததல் ஆகாய வியாபாரமாம். பதார்த்தங்களின் பரஸ்பர சையோக விபாகஞ் செய்வித்தல் வாயு வியாபாரமாம. அனனாதிகளைப் பக்குவப்படுத்தல் தேயு வியாபா ரமாம், வஸ்திராதிகளை நனைப்பது ஜலவியாபாரமாம். சர்வ பதார்த்தங்களையும் தரிப்பது பிருதிவியின் வியாபாரமாம். இப்போது ஐந்து ஞானேந்திரியங்களின் வியாபாரங்களை நிரூபிப்பாம்: - சப்தத்தைக்கவர்வது காதின்தொழிலாம். பரிசத்தைக் கவர்வது தோலின் தொழிலாம், உருவத்தைக்கவர்வது நோக்கின் தொழிலாம், இரசத்தைக்கவர்வது நாக்கின தொழிலாம், மணங்கவர்வது மூக்கின் தொழிலாம். ஐந்து கருமேந்திரிய வியாபாரங்களை நிரூபிப்பாம்: - கூறல் வாக்கின் தொழிலாம், கவர்தல் பாணியின் தொழிலாம், போதல் வரல் பாதத்தின் தொழிலாம், விடயாந ந்தம் உபஸ்தததினறொழிலாம், மலபரித்தியாகம் பாயு வின்றொழிலாம். இனிப் பிராண வியாபாரம் நிரூபிக்கப்படும்: - முகநாசிவாயிலாய்த் தேகத்தினின்றும் வெளியே செல்லல உள்ளே போதல் பிராணவியாபாரமாம். மலாதிகளைக் கீழே கொண்டு செல்லுதல் அபான வியாபாரமாம். அன்னத்தின் சூக்ஷுமரசத்தைச்சர்வ நாடிகளிலும் சேர்ப்பித்தல் வியான விபாபாரமாம். அன்னாதிகளை மேலேகொண்டு

செல்லுதல் உதான வியாபாரமாம். உண்ட அன்னத்தைப்பக்குவப்படுத்தும் பொருட்டுச் சாடராக்கினியை ஓங்கி யெரியசசெய்தல் சமான வியாபாரமாம். வாந்தி நாகன் தொழிலாம், இமைக்கொட்டல கூர்மன் தொழிலாம், தும்மல கிருகான் தொழிலாம், நகுதல் தேவதத்தன் தொழிலாம், வீங்கவைத்தல் தனஞ்சயன் தொழிலாம், ஜீவனமும் மரணகாலத்தே லோகாந்தரத்தே கிளம்புகையும், சர்வப்பிராணன்களின் சாதாரண வியாபாரமாம். இப்போது அந்தக்கரண சதுஷ்டய வியாபாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - சம்சயரூபமனனம் மனத்தொழிலாம், பொருணிச்சயம் புத்தியின் தொழிலாம், நினைவுவடிவ சாமானியஞானம் சித்தத் தொழிலாம், யானென அபிமானித்தல் அகங்காரத்தொழிலாம். இனி ஆகாசாதிகளின் சொரூப இலக்கணங் கூறப்பெறும்: - அவகாசரூப சித்திரமும், சலித்தலும், வெம்மையும் ஒளிர்தலும், நெகிழ்வித்தலும் நேயப்படுத்தலும், கடினத்தன்மையும், முறையே ஆகாசாதியின் சொரூப இலக்கணமாம். தடஸ்த இலக்கணமோ இதுவாம்: - சப்தமும், சப்தப் பரிசங்களும், சப்தப்பரிச ரூபங்களும், சப்தப் பரிச ரூப ரசங்களும், சப்தப் பரிச ரூப ரச கந்தங்களும், முறையே ககனாதிகளின் தடஸ்த இலக்கணமாம இனிச் சுரோத்திரவிடயங்களாமாறு: - ஒன்றிரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து குணங்களை முறையாயுடையனவாய் ககனாதிகள் செவி முதலியவற்றின் விடயங்களாம். ககன நீர் மண் மூன்றில் சுரோததிர ரசனக் கிராண விடயத்தன்மை கூறியது குணதா தான்மியத்தை யங்கீகரித்தாம்; உண்மையாயோ, அவை குணங்களையே கவர்வன வாமன்றித் திரவியங்களைக்கவர்வனவன்றாம். துவக்கும் சக்ஷுவும் குணங்களை யும் திரவியங்களையும் கவர்வனவாம். நியமமாய்ச் செவி முதலியவற்றிற்கு விடயங்களாம் ககனாதிகளோ நியமமின்றி வாக்காதிகட்கும் விடயங்களாம்; ஹஸ்தம் நியமமாய் மண்ணைக்கவர்வதன்றி நீரையுங்கவர்தல் போலவாம். கூறிய சூக்ஷும காரணகாரியமியாவும் வியஷ்டிரூபத்தானோ அத்தியான்ம சூக்ஷும சரீரத்தேயிருக்கும். சமஷ்டிரூபமாயோ அதிதைவசூக்ஷுமதேகததேயிருக்கும். மிகவும் சூக்குமங்களாதலின் நேத்திராதிகளாலவற்றி னுணாவுண்டாவதின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆகாசாதிகளின் சூக்குமத்தன்மையின் கண்ணே யாது காரணம்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அவற்றின் கண்ணுள்ள சூக்குமத்தன்மையின் கண்ணே பஞ்சீகரணமின்மையே காரணமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! எ ்துண்மையிற சூக்குமத்தன்மையும், இன்மையிற் றூலத்தன்மையுமெவற்றிறகாமோ அப்பஞ்சீகரண ததின் வடிவமியாதாம்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! ஆகாசாதியைந்தனுள் ஒவ்வொன்றும் ஐந்து ஐந்து விபாகமாம். அவ்வைந்தனுள் ஒன்று ஐந்துபாகமாகி முறையே ஐந்தனுட் சேரும்; சேரவே 21, 21, விபாகமோதத்தமதாம். நன்னான்கோ பிறபிறவாம். ஆகாயத்தை ஐந்து கூறாக்கி அவற்றுளொன்றை ஐந்துகூறாக்கி யொவ்வொரு கூறையும் ககனாதியின் பாலீவது போலவாம் இந்நெறியை மற்றைய பூதங்களிலும் காண்க. ஆகாசத்தின் ஐந்தாங்கூற்றை ஐந்து கூறு செய்ய ஒருகூறு ஆகாயத்திற்கு மடைவுற்றது, இதற்குச்

சமானமாய் முன்னிருக்கும் இருபதுகூறும் ஆமென்பது கருத்தாம். இதுபற்றியே அவை தமக்கு 21, 21, கூறு கூறியதாமென்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பஞ்சீகரணத்தால் ஒவ்வொரு பூதத்தின் கண்ணே பஞ்ச பூதாம்சத்தை யங்கீகரிக்கினோ, ஒரே ஆகாயக்தே வாயுத்தன்மை முதலியன தோற்றல்வேண்டும்; வாயு முதலியவற்றின்கண்ணும் அவ்வாறே தோற்றவேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! பஞ்சீகரணமுறினும் பஞ்ச பூதத்தே தத்தமது 21, 21, கூறு இருக்கின்றன. பிறவற்றதொவ்வொரு கூறேயாம். இதனானே 21, தோலா இடைப்பொன்னின்கண்ணே ஒரு தோலாத் தாம்பிரம்கலக்கினும் அம் மதியுண்டாக மற் பொன்மதியே யுண்டாதல்போலத் தன்னம்ச அதிகத்தன்மை யானே ஆகாயாதிக ளிடத்தே வாயு முதலியவற்றின் தோற்றமுண்டாகாமல் ஆகாயத்தன்மையே தோற்றும். வாயு முதலியவற்று மிவ்வாறேயாம். இவ்வார்த்தை பிரஹ்மசூத்திரத்தே ஸ்ரீ வியாசபகவானாலும் கூறப்பெற்றுளது: - ஆகாசாதிகள் பஞ்சீகரணமுறையானே பரஸ்பரம் கூறுகள் சேர்ந்திலங்குமாயினும் அவற்றிறகுத தத்தமதம்சமதிகமாதலின் உலகில் இது மண்ணென்பதாதி பின்னபின்ன வியவகாரமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பஞ்சீகரணவார்த்திகக் கிரந்தத்தின்கண்ணே ஆகாசாதி களில் பாதிபாதிப் பாகமோ தத்ததமக்காக்கி, பாதியாதிப்பாகத்தை மற்றவற்றிற்குக் கூறப்பெற்றுளது. இதன்கண்ணே தாங்கள் 21 பாகத்தைத் தத்தமக்காக்கி நான்கு பாகத்தை அன்னியத்திறகறைந்தீர்களாதலின், தங்கள் கூற்று வார்த்திகக்கூற்றோடு முரணுகின்றதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! வார்த்திகத்தின் கண்ணும் பாதியென்னும் சப்தத்தால் சம்பாதியைச்சாற்றவில்லை; மற்றோ, அதனால் நால்லிபாகத்தின் விஷமப்பாதி கூறபபெற்றுளதாதலின் முரணின்றாம். வராததிகத்தேயுற்ற பாதிச் சப்தத்தாற் சமானப்பாதியைக் கவர்ந்த போதினும முரணின்றாம்; ஏனெனின், ஆண்டுக்கூறிய பஞ்சீகரணப்பிரக்கிரியையைக்குறித்து இப்பிரக்கிரியை வேறாம், பிரக்கிரியையின் பேதமுறினும், அத்வைத சித்தாந்தத்திற்கு ஆனியின்றாம்; மாறாக அவற்றின் பேதம் ஜகத்தின்கண்ணே அநிர்வசனீயத்தன்மையையே யுணர்த்தும். பஞ்சீகிருத பஞ்சபூதகாரியமாய் தூலசரீரம் தன்னிடத்தே அநேகவகையாய் ரூபாதி குணங்களைத்தரிக்கும். இப்போது அக்குணங்களை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! இதன் கண்ணே சுக்கிலம, இரக்தம், கிருஷ்ணம், தூமிரம், பீதம், கபிலம், பாண்டுரம் எழுவகைரூபங்களுள. புகை ரூபத்தின் பெயர் தூமிரமாம். கபில கோவின்ரூபம் கபிலமாம். கபிலவர்ணத்தோடு கூடியிருக்கும் சுக்கிலம் பாண்டுரமாம். கோமளம், கடினம், மத்தியமம், உஷ்ணம், சீதம், அநஷ்ணாசீதம், என அறுவகைப்பரிசமிருக்கும் கோமளகடினமின்றிய பரிசம் மத்தியம்மாம். உஷ்ணசீதமின்றியபரிசம அனுஷ்ணா சீதமாம். நறுநாற்றம தீநாற்றம் என விரண்டுள. நறுநாற்றமோ புண்ணியவானாகிய யோகிக்கே பிரத்தியக்ஷமாம், மற்றையர்க்குத் தோற்றாதாம். நவத்துவாரத்தின் கண்ணேயிருக்குந் தீநாற்றமயாவருக்கும் நித்தியமும் அனுபவசித்தமேயாம். கார்ப்பு, காழ்ப்பு, கைப்பு, துவாப்பு, புளிப்பு, இனிப்பு, என அறுவகை ரசங்களுள. தொனி

வருணவடிவசசப்தங்களுண்டு. முதலதோ நிஷாதம், இருஷபம், காந்தாரம், ஷட்ஜம், மத்தியமம், தைவதம், பஞ்சமம், என்னும் வேற்றுமையால் எழுவகையாம். தொனிவடிவசபதசுரங்களை யுணர்த்தும்பொருட்டு நாரதமுனிவா இவ்வகைத் திருஷ்டாந்தங் கூறியுள்ளார்.-

"வேலவன் மயூரம் ஷட்ஜம் விளங்குகோ விடபமாடு
காலவி காந்தா ரங்கி ரவுஞ்சமத் தியமே கண்டாய்
மாலியல் குயிலோ பஞ்ச மம்பரி தைவ தந்தான்
மேலுயர் கரியோ கூறல் நிஷாதமென் றறைவர் மேலோர்."

(பொருள்.) மயூரமோ ஷட்ஜசுரத்தையும், கோவோ இருஷபத்தையும், அஜை யும் அவியும் காந்தாரத்தையும், கிரௌஞ்சமோ மத்தியமத்தையும், கோகிலமோ பஞ்சமத்தையும், அசுவமோ தைவதத்தையும், குஞ்சரமோ நிஷாதத்தையும் கூறா நிற்கும்.

கருத்திதுவாம்: - ஸ்ரீராகம், வசந்தம, பஞ்சமம், வைரவம், மேகநாதம், நடநாராயணம் இவை யறுவகை இராகமாம். இவற்று ளொவ்வொன்றிற்கும் நிஷாதாதி ஏழு ஏழு சுரங்களுள, அவ்வாறு ஸ்திரீகளுமுள. ஆண்டு, கௌடீ, கோலாஹாசீ, தாலீ, திரவிடீ, மாளவகௌசிகா, கந்தாரீ இவ்வாறும் ஸ்ரீராக ஸ்திரீகளாம். ஆதௌலீ, கௌசிகீ, இராமகரீ, புடமஞ்சரீ, குங்கரீ, தேசாக்யை இவ்வாறும் வசந்தராக ஸ்திரீகளாம். பைரவீ, குர்ஜரீ, பாஷை, வேலீவதீ, கர்ணாடகீ, இரக்தசிங்கை, இவையாறும் பஞ்சமராகஸ்திரீகளாம். திரிகுணா, ஸ்தம்பதீர்த்தா, ஆபிரி, ககுபா, விராடீ, சாமேரீ இவையாறும் வைரவராகஸ்திரீகளாம். பங்காளா, மதுரா, காமதா, சோகமா திகா, கம்புக்கிரீவா, தேவாலா என்னும் ஆறும் மேகநாதராக ஸ்திரீகளாம். த்ரோடகீ, காந்தாரி, சுத்தமுதகாரி என்பன முதலியவை யாறும் நடநாராயணராக ஸ்திரீகளாம். இவ்வாறு முப்பத்தாறு இராகிணிகளும், ஆறு இராகங்களும், ஏழு சுரங்களும், ஆகத்தேயுறையும். ஆனால் யாவருக்குமவை பிரத்தியக்ஷமாகாவாம்; மற்றோ, நறுநாற்றம் யோகி யுணர்வதேபோல் இவற்றையும் ஒரு அறம்புரிந்தோனேயறிவன். அந்நிஷாதாதிகளையே யோகி அநாகத சப்தாதி ரூபத்தானே யனுபவிப்பன். கானம் செய்பவனோ அவ்வேழையும் தன் வாயினின்றும் வெளிப்படுத்துவன். தொனி யநேகம்வகையாவதேபோல் வருணமும் அநேகவகையாம். அவையும் யோகிக்கோ ஆகத்துள்ளே யனுபவமாம், மற்றையர்க்கோ முகத்தே பிரசித்தமாம். இரசம், உதிரம், மாமிசம், மேதை, அஸ்தி, மஜ்ஜை, வீர்யம் என ஏழுதாதுக்களுள. இவற்றினுற்பத்தி அன்ன ஜலத்தானேயாம். தம் வயிற்றின்கண்ணே பெய்த அன்ன ஜலம் பித்ததேஜசாற்பரிபக்குவமாகி நான்கு தினங்கட்குப் பின்பு முதலில் இரசமாம், 8 - வது தினத்தே உதிரமாம், 12 - வது தினததே மாமிசமாம், 16 - வது தினத்தே மேதையாம், 20 - வது தினத்தே என்பாம் 24 - வது தினத்தே மஜ்ஜையாம், 28 - வது தினத்தே வீரியமாம். இவ்வாறு வைத்திய சாஸ்திரத்தே ஏழுதாதுக்களினுற்பத்தி கூறப்பெற்றுளது. 32, பல்லென்புகளிருக் கின்றன. 107, மர்மஸ்தானங்களிருக்கின்றன. அவையும் மாமிசமர்மம், சிராமர்மம், சநாயு மர்மம், அஸ்திமர்மம், சந்திமர்மம், என ஐவகையாம் அவற்றுள் 11,

மாமிசமர்மங்களாம், 41, சிராமருமங்களாம், 27, சநாயுமர் மங்களாம், 8, அஸ்தி மர்மங்களாம், 20, சந்திமர் மங்களாம். அவற்றுள்ளே ஒவ்வொரு மர்மஸ்தானமோ சஸ்திராதிகளால் பேதிக்கப்பெறின் விரைவாகவே ஜீவர்களின் மரணகாரணமாம். ஒவ்வொரு மர்மஸ்தானமோ காலாந்தரத்தே மரணகாரணமாம். ஒவ்வொரு மர்மஸ்தானமோ அசாத்தியரோக காரணமாம். சுசுருதம் முதலிய வைத்திய சாஸ்திரத்தே அவற்றின் விசேட நிர்ணயம் செய்யப்பெற்றுளது. என்பின் சந்திகள் 180, இருக்கின்றன, 900, நரம்புகளிருக்கின்றன. 8000ங் கோடி கேசரோமங்களிருக் கின்றன சில நூல்களிலோ 3½க் கோடியென கூறப்பெறுகின்றன, அக்கூற்றோ அவையிருக்குமிடமாய் ரோம கூபஸ்தானங்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டே யாம். நாக்கு 12 பலமாம். ஹார்த்தபத்மம் என்னும் இரக்தவர்ணமுடைய இருதய மத்தியம் 8 பலமாம். இருதயதேயத்தேயிருக்கும் பித்ததாது ஒரு பிரஸ்தமாம். பலம் பிரஸ்தம் என்பவை யிவையாம்: - ஐந்து குன்றிமணிகொண்டது மாஷமாம், 16 மாஷம் கர்ஷமாம், 4 கர்ஷம் பலமாம். 4 பலம் குடவமாம், 4 குடவம பிரஸ்தமாம். விசேடமாய்க் கண்டத்தேயிருக்குங் கபம் 4 பிரஸ்தமாம். வீரியம் சரீரம் முழுவதினு மிருப்பினும் கண்டம் இருதயம் மூர்த்தம் (உச்சி) என்னுமிடத்தே விசேடமாயிருக் கும். அது யாண்டும் குடவ அளவிருக்கும் மேதை 2, பிரஸ்தமாம். பஸ்தியென்னு மிடத்தே யிருக்கும் மூத்திரமும், சங்கிரகணீயென்னுமிடத்தேயிருக்கும் மலமும் கணக்கின்றியதாம்; என்னை, அதிக அன்ன நீரான் மிகுத்தலும் குறைவாற் குறைதலுங் கூடலினென்க. கர்பப உபநிடதத்தின்றிருஷ்டாவாய் பிப்பலாத இருஷி அதன் கண்ணே இவற்றினளவை யிவ்வாறு கூறினா. இரச உதிராதி தாதுக்கட்கோ ஜலத்தின் நவ அஞ்ஜுலி ஆதிப்பரிமாணம் யாஞ்ஞவற்கியராதிய இருஷிகள் கூறியு ள்ளார்கள். இப்போது கர்பபோப நிடதத்தே கூறாத சரீர அவயவங்களை மற்றைய சாத்திரப் பிரமாணத்தான் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! ஈண்டுச் சர்வ ஜீவர்களின் சரீரம் பாதநுனிப் பாகங்கொண்டு கேசம்வரைத் தத்தமது 96, அங்குல பரிமாண நீளமாகும். இதனிருபாலும் விற்போல் 16, 16, என்புகளிருக்கின்றன. பிப்பலாதி விருக்ஷத்தின் ஏக மூலத்தினின்றும் முதலில் ஸ்தூல ஸ்கந்தம் வெளியாம். அதனினின்றும் அநேகந் தூலசாகைகள் கிளம்பும். அவற்றினின்றும் அநேகஞ் சூக்ஷும சாகைகள் கிளம்பும், அவற்றினின்றும் அநேகம் அத்தியந்த சூக்ஷும சாகைகள் கிளம்பும்; அதுபோல் இருதயதேயத்தினின்றும் முதலில் சுழும்நையெனப் பெயரிய நாடி கிளமபும, அதனினின்றும் 100 நாடிவரும், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றினி ன்றும் 100. 100, நாடிகள் வரும் அவற்றுள் ஒவ்வொன்றினின்றும் 72000, நாடிகள் வரும், யாவுமொருங்குகூடி 720,010,101, நாடிகளாம். இவையாவும் சரீரமுழுவதும் வியாபித்திருக்கும் எனப் பிரசின உபநிடதத்தே எண்ணப்பட்டுள்ளன. 96, அங்குலமுடைய இத்தேகத்தினின்றும் பிராண வாயு நாசிவாயிலாய் 12, அங்குலம் வெளியேவருமாதலின் அது 108, அங்குல அளவுடையதாம். பாதனுனியினின்றும் 48, அங்குல மேற்றேயம், அல்லது கேசத்தினின்றும் 48, அங்குலக் கீழ்த்தேயம் சரீரமத்திபமதேயமாம், ஆண்டுக் காய்ந்த பொன்போன்ற ஒளியுடைய நாற்கோண மாய் ஒரு அக்கினியினிடமிருக்கின்றது. அவ்வழல் நாடிவழியாய்ச் சர்வ சரீரத்தும் வியாப்தமாம், மத்தகத்திருக்கும் சந்திரமண்டலம்வரை வியாப்தமாயிருக்கும். இவ்வார்த்தை ஆகமசாஸ்திரத்தே ஸ்ரீ பகவான் மகாதேவரானுங் கூறப்பெற்றுளது: -

"எவ்வு மாக்கட்கு மேலெழிற் சந்திரன்
வவ்வுங் கீழினிற் சூரியன் வாழ்வனால்
கவ்வுங் காலனு யிரகொளுங் காலையில்
அவ்வை மேலதுங் கீழது மாகுமே."

(பொருள்.) சர்வ ஜீவர்களின் உச்சிஸ்தானத்தே சந்திரனிருக்கும், கீழ் ஸ்தான த்தே சூரியனிருக்கும், மரணகாலம்வரினோ மாறி மதிகீழும் மார்த்தாண்டன் மேலும் ஆம். அந்நாற்கோணவடிவ குண்டத்தேயிருக்கும் அக்கினிரூப தேஜசானது சரீரேந்தி ரியாதி சர்வ சங்காதத்திற்குஞ் சாமர்த்தியத்தை யடைவிக்குமாதலின் நூலுணர்ந் தோர் அதனைச் சக்தியென்பர். அஃதத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாதலின், ஜீவர்களாலறிய முடியாததாம், அஃதே தனதுஷ்ணவடிவத்தாற் சர்வப் பிராணிகட்கும் ஜீவனகாரண மாம். அதனிடம் ஓரங்குல அளவாம் பாயுஸ்தானத்தினின்றும் இரண்டங்குல மேற்றேபத்தே உபஸ்தஸ்தானத்தினின்றும் இரண்டங்குலக்கீழ்ததேயத்தே அஃதிருக் குமிடமாம். அதன்றானமிருக்குந் தேகமத்திய தேயத்தே ஒன்பதங்குல அளவு அவகா சமிருக்கும், அதன்கண்ணே நான்கங்குல நீளம் நான்கங்குல அகலம் ஒரு கந்தம் போன்ற மாம்சபிண்டமிருக்கும், அதனினின்றும் நாபிசக்கரரூப கமலத்தின் நாளமொ ன்றுண்டாம், அது தண்டம் போல் ஒன்பது அங்குல நீளமுடையது, இரசாதியேழு தாதுக்களாற் கட்டுப்பட்டது, சர்வ அவயவங்களின் மூலமாயது அதனிடையே ஒரு நாபிச்சக்கரமிருக்கும், தேருருளையின் அராப்போல அது 12 அராக்களோடு கூடியிரு க்கும், இத்தேகத்தாற் சுற்றப்பட்டிருக்கும் ஊர்ண நாபியானது நூற்களிடத்தே சுழலல் போல் அறம்பாவவடிவ நூற்களைப்பற்றியே இச்சீவான்மா இதன்கண்ணே சுழலும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கால்முதற்றலை வரை சர்வ சரீரத்தே இச்சீவான்மா வியாப்பியமாயிருக்குமாதலின், இதற்கொரு நாபிச்சக்கரத்தின் கண்ணே நிலைபேறு கூறல் சம்பவியாதாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! இது சர்வ சரீரத்துமிருந்தபோதினும், நாபி, இருதயம், கண்டம், சக்ஷு, உச்சி என்பன வாதியவிடத்தே விசேடமாயிதற் கிலக்கமாமாதலின், நூலுணர்ந்தோர் அவ்விடங்களிலிதற்கிருப்பியம்பினர். அவ்விடங்களுள்ளும் முதலில் நாற்கோணவடிவமாய் வருணித்த ஆதார சக்கரத் தை மூலசக்கரமெனவுங் கூறுவர். அதன்கண்ணே இப்பிராணசகித ஜீவன் எப்போதும் வாசஞ் செய்வன். அதற்குமேலே நாபிசக்கரத்திற்குக் கீழே பாம்புபோல் வக்கிர ஆகாரமாய் ஒரு குண்டலிநீ யென்னுஞ் சக்தியிருக்கும். அது காரணவடிவப் பிரஹ்ம த்தின் மூர்த்திரூபமாம். பூதபஞ்சகம், மனம் புத்தியகங்காரம் என எண்வகையாய்க் கீதையிற்கூறிய அபரப்பிரகிருதிக்கும் இதுவே காரணமாம், இதுவே பிராணவாயு வால் அடியுறப்பெற்று எல்லா ஒலிகளையுமுண்டாக்கும், இதுவே பிராணன்கள் வெளியே பிரஹ்மலோகஞ் செல்வதில் தடையாம்; உதரத்தேயிருக்கும் பிராணவாயு மேலே பத்தாவது வாயிலிற்சென்று ஆண்டுச் செல்லமுயலும்; ஆனால், செல்ல முடியாதாம்; ஏனெனின், செலலும மார்க்கம் சுழும்நைநாடியாம், அதன் முகத்தை இக்குண்டலிநீ தன் முகத்தாற்றடுத்துத் தனது தானத்தே சயனிக்கும். ஆகையால், இது செல்லமுடியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அது எக்காலத்தே நனவுற்றுச சுழும்நை முகத்தைப் பரித்தியாகிக்கும்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! யோக சமாதானத்தால் செலுத்தப்பட்ட பிராண னால் அது நனவுறும் போது இருதயாகாயததை வியாபித்துவிளங்கும், பத்தாவது வாயில் பரியந்தம் செல்லும். அது சேடநாகம் போன்ற ஒளிமிகுந்த மூர்த்தியாம். யோக சமாதானத்தாற் செலுத்தப் பெற்ற பிராணவாயு உள்ளக்கினியோடு சுழும்நைநயின் முகரூப நெறிவாயிலாய்த் தேகமத்தியிற புகுங்கால் நனவுற்ற அது அதன் முகத்தை மறையாதாம். இப்போது ஆதார சக்கராதிகளில் பிராணன்களின் திதிரூப்ப பிரத்தியாகாரத்தை நிரூபிக்கும் பொருட்டு முதலில் அதனுப யோகியாய் நாடிகளின் வடிவத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! இத்தேக மத்தியிலிருக்கும் மாம்சபிண்டரூபகந்தத்திடையே சுழும்நையென்னும் நாடியுளது, அதன் நாற்புறங்க ளினும் வேறநேக நாடிகளிருக்கும், அவ்வெல்லாவற்றினிடையே இப்பதிநான்கு நாடிகள் பிரதானங்களாம்: - அவை சுழும்நை, இடை, பிங்கலை, சரஸ்வதீ, குஹூ, வாரணை, யஶஸ்விநீ, பூஷை, பயஸ்வநீ, சங்கிநீ, காந்தரீ, ஹஸ்தி ஜிஹ்வா, விஶொதரை, அலம்புஷை என்பனவாம். இவற்றுள்ளும் சுழும்நை இடைபிங்கலை என்பன முக்கியங்களாம். இவற்றுள்ளும் சுழும்நை நாடியொன்றே முக்கியமாம். அது பிரஹ்மலோகத்தையடைவிக்கும் வாயிலாய் முத்திநெறியாம், சர்வ விசுவத் தையும் தாரணம் செய்வதாம். இப்போது அப்பதினான்கின் இடமியம்புவாம்: - ஹே குமர! அந்நாடிகந்தத்தின் இடைத்தேயத்தோ அச்சுழும்நைநாடிதிதமாம், சரீரத்தின் பின்றந்த்தினிடையேயிருக்கும் நீள என்புவடிவ நெறிவாயிலாய் மூர்த்த ஸ்தான த்தையடையும். அதனிடதுபாகத்தே இடை யென்னும் நாடியிருக்கும், வலதுபாகத்தே பிங்கலையென்னும நாடியிருக்கும். இம் மூன்றன் முன்னும் பின்னும் ஒவ்வொரு நாடியிருக்கும். சுழுமநையின் பின்னோ சரஸ்வதீயிருக்கும், முன்னோ குஹூ இருக்கும; இடையின் பின்னோ காந்தாரி யிருக்கும், முன்னோ ஹஸ்தி ஜிஹ்வை யிருக்கும்; பிங்கலையின் பின்னோ பூஷை யிருக்கும், முன்னோ யஶஸ்விநீ யிருக்கும். இவ்வாறு அந்நவநாடிகட்கும் மூன்று வரிசையாம், முன்னும் இடையும் பின்னுமாம். சுழும்நையின் இடதுபாகமாக எண்ணின் இம்முறையாம்: - ஹஸ்தி ஜிஹ்வை, குஹூ, யஶஸ்விநீ என்பவை முன் முதற்பந்தியாம். இடை, சுழும்நை, பிங்கலை என்பவை இடையிரண்டாவது பந்தியாம். காந்தாரி, சரஸ்வதீ, பூஷை என்பவை பின் மூன்றாவது பந்தியாம். இத்துணையால் நவநாடிகளின் இடமியம்பப்பெற்றது. இப்போது பாக்கியாய பஞ்சநாடிகளைப் பகர்வாம். ஹஸ்தி ஜிஹ்வை, குஹூ என்பவற்றினிடையே விசுவோதரையிருக்கும்; குஹூ, யஶஸ்வநீ யென்பவற்றினிடையே வாரணையிருக்கும்; காந்தாரி, சரஸ்வதீ யென்பவற்றி னிடையே பயஸ்வநீ யிருக்கும்; சரஸ்வதீ பூஷையென்பவற்றினிடையே சங்கிநீ யிருக்கும்; அலம்புஷையென்பதோ அக்கந்தத்தின் கீழேயிருக்குமாதலின் இப்பதினா ன்கிற்கு மிம்முறை துணியப்பெற்றதாகும்: - ஹஸ்திஜிஹ்வை, விசுவோதரை, குஹூ, வாரணை, யஶஸ்விநீ, என்பன முதல்முன்வரிசையிலிருக்கும்; இடை, சுழும்நை, பிங்கலை, என்பன இரண்டாவது இடைவரிசையிலிருக்கும். காந்தாரி, பயஸ்வநீ, சரஸ்யதீ, சங்கிநீ, பூஷை, என்பன மூன்றாவது பின்வரிசையிலிருக்கும். அலம்புஷை கந்தத்தின் கீழிருக்கும். இத்துணையால் அக்கந்த தேயத்தே

நாடிகளின்றிதி கூறப்பெற்றது. இப்போது அவை கந்தத்தினின்றுங் கிளமபி எவ்வெவ் விடத்தேசென்று எவ்வெத்தொழிலையியற்று மென்பதை நிரூபிபபாம்: - சுழும்நை யானது ஆண்டிருந்து கிளம்பி உச்சியிற் சென்று சர்வ விசுவதாரண ரூபவியாபாரத் தைச் செய்யும். இடை பிங்கலை முறையே இடது வலது நாசிகையையுற்று மணங் கவரும். காந்தாரீ பூஷை முறையே இடது வலது நேத்திரத்தையுற்று உருவங் கவரும். சங்கினீ யஶஸ்வநீ முறையே இடது வலது செவியையுற்றுச் சத்தங் கவரும். சரஸ்வதீயோ இரசனத்தையுற்று இரசத்தைக்கவரும். ஹஸ்தி ஜிஹ்வை பபஸ்வநீ முறைய இடது வலது பாதப் பெருவிரலைமேவி நடக்கும். அலம்புஷை பாயுவையுற்று மல பரித்தியாகத்தைச் செய்யும். குஹூ உபஸ்ததததையுற்று விடயாநந்தமாற்றும். விசுவோதரை வாரணை முறையே இடது வலது கையை யுற்றுப் பொருளைக்கவரும். இவையே முதலாக எண்ணிக்கையற்ற நாடிகளித் தேகத்தே யிருக்கின்றன. எல்லாவற்றுள்ளும் பிராணவாயுச் சுழலுமாதலின், பிராண கமனமார்க்கரூபத்தன்மை சர்வ நாடிகட்கும் சாதாரண வியாபாரமாம். இத்துணை யால் நாடிகளின் வியாபாரம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவற்றின் கண்ணே சுற்றும் பிராணனுக்கு முக்கிய முக்கியஸ்தானத்தைக் கூறுவாம்: - அது அபானாதி பேதமுற்றதாம், நாடி கந்தத்தின் கீழேயிருக்கும், முகம் நாசிகை இருதயம் நாபி பாதப்பெருவிரல்களிலிருக்கும். சரீர நாபிஸ்தானத்தினின்றும் கணைக்கால்வரை யபானவாயுவிருக்கும். ஆண்டும் பாயு உபஸ்தங்களிலோ அபானன் விசேடமாயிருக்கும். இருசெவி, இருவிழி, இருகை, காற்கணு, முதுகு என்பு, இடுப்பு, மார்புகளில் வியானனிருக்கும். சரீர சர்வ சந்திகளிலும் இருகை கால்களிலும் உதானனிருக்கும். சமானனோ சர்வ சரீரத்தையும் வியாபித்திருக்கும். அதுவே உள்ளழலோடுற்று உண்ட அன்னாசத்தை உடம்பெங்கும் பகுக்கும். அதுவே முற்கூறிய எல்லா நாடிகளிலும் சுற்றும். நாகாதியைந்து வாயுக்களோ முறையே தோலிரத்த மிறைச்சி மேதையென்புகளிலிருக்கும். இத்துணையானே பிராண ஸ்தானம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அவற்றின்றொழிலைக் கூறுவாம்: - இத்தேகத்தினின்று முகநாசிகை வாயிலாய் வாயுவை வெளிப்படுத்துதல் சுவாச மாம், உள்ளிழுத்தல் பிரசுவாசமாம். இவ்விரண்டும் பிராணனது தொழிலாம். மல மூத்திரபரித்தியாகம் செய்தல் அபானன்றொழிலாம். பலத்தாலாவதாய கிரகணம், தியாகம், சேஷ்டை முதலியவை வியானன்றொழிலாம், சரீர எழுகை முதலியவை உதானன்றொழிலாம். சர்வ சரீரத்தே வியாபக பிராணன்களின் சலிப்பு சமான வாயுவின் வியாபாரமாம். நாகாதிகட்குத்தொழில முற்கூறியவாறேயாம். இத் துணையானே பிராணவியாபாரம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி யோகி செய்ய யோக்கிய மாய் பிராண நிரோதரூபபபிரத்தியாகாரத்தே யுபயோகியாய ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானாற் கூறிய 18, ஸ்தானங்களைக்கூறுவாம்: -- காற் பெருவிரல், கணு,, கணைக்காலிடை, சித்திமூலம், முழந்தாள், துடையிடை, பாயுமூலம், உடலிடை, உபஸ்தமத்தியம், நாபி, இருதயம், கண்டகூபம், நாககடி, மூக்கடி, நோக்கிடை, புருவஇடை, லலாடம், உசசி, என்பனபிரத்தியாகாரகத்தனவாம். முன்மொழிந்த 107 மர்மஸ்தானங்கள் 18 க்கருகே யிருப்பனவாமாதலின் அவை 18 ல் அடங்குவனவாம். கணைக்காலின் பிற்பாகமாமிசம் எத்தானத்தினின்றும் விருத்தியாமோ அது சித்திமூலம். கண்டத் தேயிருக்கும் கண்டிகையின் கீழ்த்தேசங் கண்ட கூபம். முன்னர் லோகதிருஷ்டி யைக குறித்து 96, அங்குலம் சரீரம் எனக் கூறினோம். இப்போது ஸ்ரீ வசிஷ்ட

பகவான் கூறிய சரீரப்பரிமாணத்தைக் கூறுவாம்: - ஹே வற்ச! காற் பெருவிரல் முதல் இத்தேகத்தின் தனியளவு வருணித்தல சம்பவியாது; மற்றோ, பெரு விரல் முதல் உள்ள பாத அவயவங்கள் யாவும் பாதசப்தத்தானே கவரப்பெறுமாதலின் பாதங்கொண்டே இத்தேக பரிமாணங்கூறல் தகுதியாம் கால முதல் 4½- அங்குல மேற்றேயத்தே குற்பம் (பாடு-கரடு-கணு) இருக்கும், அதினினினறும் 10- அங்குல மேல் கணைக்காலிடை யிருக்கும், அதினின்றும் 11- அங்குல மேல் சித்திமூல மிருக்கும், அதினின்றும் 2 அங்குலமேல் முழந்தாளிருக்கும், அதினின்றும் 9 - அங்குலமேல் தொடையிடை யிருக்கும் அதினின்றும் 9- அங்குலமேல் பாயுமூலமிருக்கும், அதினின்றும் 2½- அங்குலமேல் தேக இடையிருக்கும், அதினின்றும் 2½- அங்குலமேல் உபஸ்தமிருக்கும், அதினின்றும் 10½ - அங்குலமேல் நாபியிருக்கும், அதினின்றும் 14- அங்குலமேல் இருதயமத்தியமிருக்கும், அதினின்றும் 6- அங்குலமேல் கண்ட கூபமிருக்கும், அதினின்றும் 4 - அங்குலமேல் நாக்குமூலமிருக்கும், அதினின்றும் 4 அங்குலமேல் மூக்குமூலமிருக்கும், அதினின்றும ½ - அங்குலமேல் விழியிடை யிருக்கும், அதினின்றும் ½- அங்குல மேல புருவ இடையிருக்கும், அதினின்றும் 3- அங்குலமேல் லலாடமிருக்கும், அதினின்றும் 3 அங்குலமேல் உச்சியிருக்கும். இவ்வாறு பாதமேமுதல் உச்சிவரைச் சாவ சரீரத்திற்கும் 96- அங்குல அளவு ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானாற் கூறப்பட்டது. இதனைத்தானிச்சீவன் யானென்னும் புத்தி செய்து கொண்டிருக்கின்றான். இத்துணைக் கிரந்தத்தால் இச்சரீர வருணனை செய்யப்பட்டது. இனி இச்சரீர வருணனையின் விவேக வைராக்கிய ரூபபலத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! பிப்பலாத இருஷி கர்பப உபநிடதத்தே பூதபௌதிக ரூபமாய் வருணித்த சரீரம் இத்துணை பவயவங்களின் சமுதாயரூபமாம். அவையிவையாம்: - ஆகாசாதிபஞ்ச மகாபூதம், செவி முதலிய பத்திந்திரியம், அவற்றின் சப்தாதிவிடயங்கள் பத்து, அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், பத்துப் பிராணன்கள் தோன் முதலிய ஏழு தாதுக்கள், எண்ணிக்கையற்ற நாடிகள் 107, மர்மஸ்தானங்கள், பித்தாதிமுத்தோடங்கள், கண்டம், இருதயகமலம், மலம், மூத்திரம், அனந்தகேசரோமம், என்பனவாதி அவயவங்களின் சமுதாயம், சரீரமெனப் பெறும். இவ்வகையாய் அவயவத்தினும் வேறாக இச்சரீரம் சிறிது மாத்திரையும் வடிவமுடையதாகாதாம இத்தகை நிஷித்த தேகத்தே இச்சீவன் ஆன்மபுத்தி செய்தல் தகாததேயாம்; ஏனெனின், மல மூத்திராதி மலினவஸ்துக்களின் சமுதாயரூபமன்றோவிது? இவ்வஸ்துக்கள் நரகாதியின் கண்ணுமிருக்கின்றனவாதலின், இவ்வஞ்ஞானி இதன்கண்ணே ஆன்மபுத்தி செய்வதேபோல் நரகாதியின் கண்ணிருக்கு மவற்றின்கண்ணேன் ஆன்மபுத்தி செய்வ தில்லை? மற்றோ, அவசியம் செய்யவேண்டும். இத்தேகத்தினும் வெளியேயிருக்கும் மலம், மூத்திரம், உதிரம், மாம்சம், அஸ்தி முதலிய மலினப்பொருள்களிடத்தே எவனுக்கும் ஆன்மபுத்தியுண்டாகாமல் அவற்றின் றரிசனபரிசனத்தால் ஸ்நாநாதி செய்வதே போல், அவற்றின் சமுதாயரூப இச்சரீரத்தும் ஆன்மபுத்தி செய்தல் தகுதியான்றாம்; மற்றோ, மாறாக இதனினின்றும் அருவருப்படைதலே தகுதியாம். அல்லது, வேறொரு புருடனுடைய சரீரத்தேயிருக்கும் கேசதந்தாதிகளிடத்தேயும மார்க்கத்தேகிடக்கும் கேசதந்தாதிகளிடத்தும் ஜீவர்கட்கு ஆன்மபுத்தியுண்டாகாததே போல, அவற்றின் சமுதாய இத்தேகத்தும் ஆன்மபுத்தி செய்தல் தகுதியான்றாம். அல்லது, மரணம் மூர்ச்சை துயில் முதலியவற்றே எச்சீவனுக்கும் இதன்கண்ணே

ஆன்மமதியுண்டாவதில்லையாதலின், நனவின்கண்ணே இதனிடத்துண்டாம் ஆன்ம மதி பொய்யேயாம.

கருத்திதுவாம்: - ஒரு காற்றோற்றி யொருகாற்றோற்றாப் பொருள் பொய்யேயாம்; கானனீர் ஒரு காற்றோற்றி யொருகாற்றோற்றுவதில்லை யாதலின் அது பொய்யேயாமாறு, இத்தேகான்மமதியும் தோற்றலீன் பொய்யேயாம். அல்லது, ஒரு வியாதியாலேனும், சஸ்திரத்தாலேனும், இத்தேகத்தே யுண்டாய் துர்க்கந்தத் தோடும் புழுச்சியோடும் கூடிய புண்ணை நோக்கிச் சர்வ ஜீவர்கட்கும் தம்மனத்தே அருவருப்புண்டாம். ஆனால், அவ்விகாரத்திற்குக் காரணமாய் இத்தேகத்தே அருவருப்புண்டாவதில்லை. இது மிகவும் ஆச்சரியமாக எமக்குத் தோற்றுகிறது. உண்மையாய் அப்புணணினும் இத்தேகத்தே அதிக அருவருப்பையடைதல் வேண்டும். அல்லது, இவ்வுலகத்தே அன்னவிகாரமாய் மலம், வாந்தி, துர்க்கந்த அன்னம் முதலியவற்றைக்கண்டு சர்வ ஜீவர்கட்கும் அருவருப்புண்டாவதேபோல், இத்தேகமும் அன்னவிகாரமேயாதலின் இதன்கண்ணும் விவேகிகளாய் நமக்கு அருவருப்பேன் உண்டாவதில்லை? மற்றோ, அவற்றின்கண்ணே யருவருப்புண்டாவ தே போல் இதன்கண்ணும் அருவருப்புண்டாக வேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறு இவ்வதிகாரி இச்சரீரதோடங்களை விசாரித்தபோதே வைராக்கிய அடைவுண்டா மாதலின் இத்தேகத்தே யவசியம் அத்தோடங்களை விசாரஞ்செய்க இப்போது வேறு முறையானும் தேகவருணனைக்கு வைராக்கிய பலத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குமர! கர்பப உபநிடதத்தே கூறிய ஜீவர்களின் ஜன்மத்தை அதிகாரி துக்கரூபமாய்ச சிந்திக்க வேண்டும் அச்சிந்தனத்தானும் அவசியமாய் வைராக்கிய அடைவுண்டாம். அதாவது, தந்தை தாயரின் சுக்கில சோணிதத்தினின்றும் உண்டாம் சரீரங்கள் யோநிஜ சரீரங்களாம். இத்தகைய மனுடாதி யோநிஜ சரீரங்கட்குள்ள தந்தைதாயரின் சரீரங்கள் இரச ருதிராதிசப்ததாது வடிவங்களாம், அவர் தந்தைதாயரின் சுக்கில சோணிதத்தாலுண்டாவனவாம். என்னுமிவ்வார்த்தை எல்லா மதிமான்கட்கும் சம்மதமேயாம், அவற்றினின்றுண்டாம் சரீரங்களும் அவ்வகையேயாம். ஹே மைந்த! பஞ்ச பூதமே முதலாகக்கேசரோமம்வரையுள்ள சர்வ அவயவங்களின் சமுதாய ரூபமாய் முன் நின்பொருட்டு வருணித்த இத்தூலதேகம் கணந்தோறும் விசீரணபாவத்தையடையுமாதலின் சுருதிபகவதி இதனைச்சரீரமெனவழைத்தனள்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இத்தேகம் எக்காரணத்தானே கணந்தோறும் விசீரணபாவத்தையடையும்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! இத்தேகத்துள்ளே மூன்றக்கினியிருக்கின்றன, அவையே இதன் விசீரணகாரணமாம். உதரத்துற்ற ஜாடராக்கினியொன்று, மனத்திருக்கும் ஜிஞ்ஞாசையக்கினியொன்று, செவி முதலிய பொறிகளிலுள்ள விடயாசைத்தன்மைவடிவ அக்கினியொன்று ஆகிய மூன்றால் இது நிரந்தரம் தாகத்தையடையும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வுலக அக்கினிக்கு நெய் விறகு முதலிய பொருள்கள் ஆகுதிகள் ஆமாறு, இம்மூன்றக்கினிகட்கும் எப்பொருள் ஆகுதிரூபமாம்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! லேகியம், பேயம், சோஷியம், போச்சியம், என்னும் நால்வகையாய் அன்னம் ஜாடராக்கினியின் ஆகுதியாம். ஈண்டு, மதுமுதலி யவை லேகியமாம், பால்முதலியவை பேயமாம், கரும்பு முதலியவை சோஷிய மாம், ஓதனமுதலியவை போச்சியமாம், சாஸ்திர அனுசாரமாய் உபாசனை முதலிய வற்றின் ஞானம், சாஸ்திர விருத்தமாய் இலௌகிக ஞானம், சுகதுக்கரூப்பலம் என்னுமியாவும் ஜிஞ்ஞாசைவடிவ மானச அக்கினியின் ஆகுதியாம். சுரோத்திராதி இந்திரியங்களிலிருக்கும் விடயாசைத்தன்மைவடிவ அக்கினிக்கோ, முறையே சத்தப் பரிசாதிகளே ஆகுதிகளாம். இம்மூன்றக்கினிகளாலித் தேகம் சீரணபாவத்தையடையு மாதலின், இத்தேகம் சரீரம் என அழைக்கப்பட்டது. இப்போது ஆறாவது அத்தியாய த்தே கூறிய பஞ்சாக்கினிவித்தையின் முறையே ஜீவனது ஜாடராக்கினிப் பிரவேச த்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! பால் நெய் சோமம் என்பவற்றைப் பிரதானமா கவுடைய ஆகுதிகளைக் கருமியானவன் சிரத்தையோடும் சாஸ்திரவிதி வாயிலாய் ஆகவயோதி அக்கினியின்கண்ணேயிடும்போது அவை சூக்ஷும அவஸ்தைவடிவப் பரிணாமத்தையடையும், மரித்தபின் அவன் அவற்றோடு கூடிச் சுவர்க்கலோகவடிவ முதலக்கினியையடைவன். ஆங்குச் சுகரூப்பலத்தைப் போகித்து அவனது புண்ணியம் அழியும் போது அதினின்றும் கீழே விழுந்து மேகவடிவ மற்றைய அக்கினியையடைவன். அதினின்றும் மழைவாயிலாய்ப் பூவுலகையடைந்து நெற் கோதுமை முதலிய அன்னபாவத்தையடைவன். அவ்வுயிரோடுற்ற அன்னத்தை ஆண் பெண் தம்பசிதணிப்பான் உண்பர். அது அவருடைய ஜாடார்க்கினியை யடையும். அவ்வக்கினி பிராணவாயுவாலேவப்பட்டதாய் அவ்வன்னத்தை அசாரம், மத்தியமம், சாரம், என மூவகைப்படுத்தும். மலமூத்திரமாகிய அசாரபாகத்தையோ பாயுவாயிலாய் வெளியேதள்ளும், மத்தியபாகத்தையோ இரசாதி சப்ததாதுரூப மாக்கும். அதன் சூக்ஷுமசார பாகத்தானோ மனப்பிராண இந்திரியங்கட்குத் திருப்தி யையுண்டாக்கும். இவ்வாறவ்வழல் அன்னத்தை மூவகைப்படுத்தும். இப்போது அவ்வன்னத்தின் மத்தியம் பாகத்தே இராசாதி சப்ததாதுரூபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! அவ்விடைப் பாகம் அவ்வழலின் தேஜசால் பரிபக்குவ த்தையுற்று முதலில் இரசதாது ரூபத்தையடையும், அது பக்குவமாகி உதிரமாம் அது கனமாகி மாம்சமாம். அது பரிபக்குவமுற்று மேதையாம். அது கடினமாகி என்பாம். அது நெகிழ்ந்து மஜ்ஜையாம், அது என்பினுள்ளேயிருக்கும், ஒரு சிறிது நெகிழ்வுற்ற நெய்க்கொப்பான வடிவுற்றிருக்கும்; அது பரிபக்குவமாகி வீரியமாம். அது புருடசரீரத் தோ சிலேஷ்ம சமானவர்ணத்தையடையும். ஸ்திரீ சரீரத்தோ உதிரசமான வர்ணமு டையதாம். புருடவீரியத்தைச் சுக்கிலமென்பர், ஸ்திரீ வீரியத்தைச் சோணிதமென் பர், இரசாதி தாதுக்களினுற்பத்தி நான்கு நான்கு தினங்கட்குப் பின்னருண்டாம் என்னும் பிரக்கிரியை இவ்வத்தியாயத்தே முன்னர்க்கூறி வந்தேம். சுவர்க்கம், நரகம், பூமி என்னும் மூவுலகத்திருக்கும் ஜீவர் யாவரும் பூர்வ சரீரத்தியாகத்தின் பின்னர் மனுடாதி யோனிஜசரீரத்தையடைவுற்றபோது முற்கூறிய முறையே இரசாதி தாது வாயிலாய்த் தாய் தந்தையரது வீரியத்தே அவசியம் புகுவர். அவருள்ளும் சிலரோ மகாதுக்கத்தோடு கூடியவராய் ஒரு சிறிது சுவர்க்க சுகத்தையனுபவித்து அதினின்றும் விழுந்து மழைவாயிலாய்ப் பூமியையடைவர். சிலரோ பூமியின்கண்ணேனும் நரகத்தின்கண்ணேனுமிருந்தே மரித்தபின் மழை வாயிலாய் வேறு தேசத்தையடைவர். இவ்வாறு அன்னத்தே புகுந்தவர் யாவருக்கும்

சமானமேயாம். ஈண்டு தருமுதலியவையும், மூட்டை முதலியவையும், பூர்வ சரீரத்தைப் பரித்தியாகித்துக் கூறிய சரீர அடைவின் பொருட்டு அன்ன பாவத்தை யடைய மாட்டாவாயினும், அவைதம் சரீரங்களை விட்டு ஒரு யோநிஜசரீரத்தை யடையும்போது அவசியம் அன்னபாவத்தையடையும். இக்கருத்தானே சுருதியின் கண்ணே சர்வ ஜீவர்கட்கும் அன்னபாவப் பிராப்தி கூறப்பெற்றுளது. இப்போது பூர்வ சரீரத்தியாகத்தின் பின்னர் ஜீவர் துக்கத்தை யனுபவித்தே பூவுலகின் கண்ணே வருவர் என முறகூறிய பொருளை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! நரகத்தேயும், பூமியிலேயும், மரணத்தேயும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் துக்கப் பிராப்தி பிரசித்தமாவதேபோலச் சுவர்க்கலோகத்தும் துக்கப் பிராப்தி பிரசித்தமாம்; ஏனெனின், எவ்வதிகாரிசரீரத்திற்குக் கருமங்களால் சுவர்க்க சுகமுண்டாமோ அது எப்போதும் துக்கத்தானே வியாப்தமாகும். இப்போது சுவர்க்கிகட்குள்ள துக்கத்தை வெளிப்படையாக்குவான் சுவர்க்கமார்க்க நிரூபணம் செய்வாம்: - ஹே குமர! இப்பார தகண்டத்தே அக்கினிஹோத்திராதி இஷ்ட கருமங்களைச் செய்பவரும், வாபி கூப தடாகாதி பூர்த்த கருமங்களைச் செய்பவரும், நானாவகையாய் தானம் செய்பவரும், கிருச்சிர சாந்திராயணாதி தவத்தைச் செய்பவரும், மரணமடைந்தபின் பிதுர்யானமார்க்கத்தையடைவர். அதன்கண்ணும் முதலில் தூமத்தையடைவர், பின்னிரவையடைவர், பின்கிருஷ்ணபக்ஷத்தையடைவர், பின் ஷண்மாசவடிவ தக்ஷிணாயனத்தையடைவர், அது தேவதைகட்கிரவாம். பின், பிதுர்லோகத்தை யடைவர், பின் சந்திரமாவையுடையவர், அதை இந்திராதி தேவதைகள் கிருஷ்ண பக்ஷத்தே பக்ஷணஞ்செய்வர், அது சுக்கிலபக்ஷத்தே விருத்தியாம். ஈண்டுத் தூமம் இராத்திரி முதலிய சப்தங்களால் அவற்றின் அபிமானி தேவதைகளைக்கவர்க. இவ்வுலகத்தே சேவை செய்யும் தாசன், தனிகரின் போக சாதனமாவனாதலின் அவனைப் போகிப்பர்; அதுபோலச் சந்திரமாவோடு தாதாத்மியபாவத்தை அடைவுற்ற கருமிகளை வசுருத்திரராதி தேவதைகள் தமது போக சாதனமாக்குவராதலின் அவரைப்போகிப்பர். ஈண்டு, அத்தாசன் தனிகனது அதீனத்தானேயும், பயத்தானேயும் எப்போதும் துக்கத்தையே யடைவதுபோலச் சுவர்க்கலோகத்தே அக்கருமிகளும் தேவதைகளின் அதீனத்தானேயும், புண்ணிய கரும் நாசபீதியினானும் எப்போதும் துக்கத்தையே யடைவர். இத்தேகதாரி மங்கை முதலியவரின் அடைவின்மையினா னேயும, அரசர் முதலியோரின் பயத்தானேயும், பிரியப் பொருள்களின் நீக்கத்தானே யும் பரமதுக்கத்தை யடைவதே போல், சுவர்க்கத்தும் கருமியானவன் ஸ்திரீயாதி களின் அப்பிராபதியானும், தைத்தியர்களின் பயத்தானும, பிரியபதார்த்தங்களின் வியோகததானும் மரணத்தினும் அதிக துக்கத்தையடைவன். இவை முதலாக அநேகங்கோடி துக்கத்தைச் சுவர்க்கத்தேயடைவன். இவ்வாறனுபவித்து ஒரு காலத்தே சுவர்க்கத்தினின்றும் கீழே விழுவன். பின்னர் மழை வாயிலாய்ப பூவுலகத் தே அன்னபாவத்தையடைந்து பிதாவின் ஜாடராக்கினியிலடைவன், அதன்கண்ணே அத்தியந்தம் தபிப்பன். இப்போது அச்சீவனுக்குப் பிதாவின் தாபவாயிலாய்த் தாப முறலை வருணிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! ஜீவன் சேர்ந்த அன்னத்தைப் பக்ஷணஞ் செய்யும் போது யௌவன அவஸ்தையையுடைய புருடன் காமரூபபிசாசின் வசத்தையடைவன், அக்கால் அக்காமி ஸ்திரீயின்றிச் சிறிது மாத்திரையும் சுகத்தை யடையான்; மற்றோ, ஸ்திரீயை நினைத்துக்கொண்டே எப்போதும் தபிப்பன். இவ்வுலகத்தே மலமூத்திரங்களையடக்கலால் புருடனுக்குண்டாந் துக்கத்தினும்

அதிக துக்கத்தை வீரியத்தடையானே யடைவன். இத்தகைய வீரியத்தையுற்ற ஜீவன் பிதாவின் காமரூப அக்கினியாலும், மாதாவின் காமரூப அக்கினியாலும், தபிக்கப்பெற்றவனாய்த் தாயின் யோனியந்திரத்தே செல்வன். ஈண்டு, நலிகாயந்திரத் தேயிருக்கும் புட்பங்களின் ரசம் அக்கினியின் சம்பந்தத்தானே அதினின்று வெளியே வந்து வேறு பாத்திரத்தே விழுதல் போல், ஜீவன் சேர்ந்த வீரியரூபரசமும் காமரூப அக்கினியின் சம்பந்தத்தானே புருடசரீரத்தினின்றும் வெளிப்போந்து பெண்ணின் யோனியின்கண்ணே நண்ணும். அக்காலவ்வீரியத்திருக்கும் ஜீவன் தான் அடையும் தீனதசையைக்காட்டினும் அதிக தீனதசையைப் பிதா அடையுமாறு செய்வன். அதனினும், அதிக தீனதசைபை மாதாவடையுமாறு செய்வன். ஆனால், அக்கால் காமரூபப்பிசாசினானே மோகத்தையடைவுற்ற அந்த ஸ்திரீ தனது தீனதசையை யறிந்திலள்; மற்றோ, மிகவும் மகிழ்வுற்று அவ்வீரியத்தைத் தனது யோனிமார்க்க வாயிலா யுதரத்தேதரிப்பள், தரித்தபின் றுக்கத்தையடைவள்; மூடபாலகன் விடமுடைப்பாம்பின் அழகைக்கண்டு தனது கரத்தேபற்றியபின் மரண துக்கத்தையே யடைவது போலவும், மூடன் சோரர் முதலிய தீங்கு செய்பவருறையும் மார்க்கத்தே செல்வதானே மரணத்தையடைவது போலவும், காமத்தால் மோகிக்கப்பட்ட ஸ்திரீ விடப்போகப்பொருட்டுப் புருட சமீபத்தையடைவதானே பரமதுக்கத்தையேயடை வள்., ஒரு தூர்த்தன் அயலானைக் கொல்லும் பொருட்டு முதலில் அவனை மிகவும் சிநேகத்தோடும் தழுவுவன், பின்னர்த்தனது நேயத்தை நினைவுறுத்தற்பொருட்டுத் தூங்கும் பாம்பைச் சுவர்ணபாத்திரத்தே யடைத்து, அதை நானாவகைப்புஷ்பங்களா லலங்கரித்து, சுகந்த சந்தனாதி பூசி அவன் கரத்தே கொடுப்பன், அதைக்கவர்தலால் அவன் மரணத்தையேயடைதல்போல், இக்காமியும் அவ்வீரியத்தைச் சகியாதவனாய் நானாவகையாய் ஆலிங்கனத்தானே ஸ்திரீக்கு மோகத்தையுண்டாக்கி அவளு தரத்தேயடைவிப்பான். அதைத்தரித்த அவள் பரமதுக்கத்தையடைவளாதலின். தூர்த்தனைப்போல் இக்காமியும் ஸ்திரீயின் பரமசத்துருவாவன். பிராஹ்மணர் களின் தனத்தை வஞ்சகத்தானே கவரும் துஷ்டர்கட்கு அது அக்கால் சுககாரணமா யினும், மரித்ததின் பின்பு நரகாதி துக்கத்தையே கொடுக்குமாறு, அவ்விரியமும் ஸ்திரீயின் உதரத்தே பிரவேசிக்குங்கால் ஸ்திரீக்குச்சுகத்தை யடைவிக்குமாயினும், கர்ப்பரூபமாகி உதரத்தினின்றும் வெளியே வருங்காலத்தே மரணாந்த துக்கத்தை யடைவிக்கும். விடங்கலந்த பாலானது பானஞ்செய்யும்போது சுகவேதுவாயினும் பின்பு மரணஹேதுவேயாமாறு, இவ்வீரியமும் தான் புகுங்காலத்தோ ஸ்திரீயின் சுகவேதுவாயினும், வெளிவருங்காலத்தே மரணஹேதுவேயாகும். ஆதலினிப் பொருள் துணியப்பெறும்: - மரணசாதனமாகிய விஷத்தை ஒரு துஷ்டன் அன்னியப் பிராணிக்கக் கொடுப்பானாயின், அதனாலுண்டாம் பாபத்திற்குச் சமானமாய் பாவம் அக்காமிக்கு ஸ்திரீயுதரத்தே வீரியம் செலுத்தலானேயுண்டாம். ஜீவர்களைச் சிறை வைக்கும் ஸ்தானத்தையும், ஹிம்சை செய்யும் ஸ்தானத்தையும் செய்யும் புருடனுக்குண்டாம் பாவசமானபாவம் பிதாவிற்குப் புத்திரசரீர உற்பத்தி செய்வதன் கண்ணேயுண்டாம்; ஏனெனின், பிதாவுண்டாக்கும் புத்திர சரீரம் புத்திரனுக்கு அநேக வகைத் துக்கங்களையடைவிக்கும், பிதா ஸ்திரீயின் உதரத்தே வீரிய அடைவைச் செய்யாதொழியின் புத்திர சரீரமுண்டாகாதாதலின், உடன்பாடெதிர்மறையானே பிதாவே புத்திர ஸ்திரீகளின் துக்ககாரணமாவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இருக்கு வேதத்தே ஹரிச்சந்திர உபாக்கியானத்தே புத்திராகித புருடனுக்குச் சுவர்க்காதிலொகங்கள் கிடைக்கா. என்பது முதலிய வசனங்களால் புத்திரோற்பத்தி ஸ்துதி செய்யப்பட்டிருத்தலின், பிதாவிற்குத் தோஷப்பிராப்தி சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அவ்விருக்கு வேத வசனம் புத்திர உற்பத்தியை ஸ்துதி செய்யவில்லை; மற்றோ, அதிகாரிகட்கு அப்புத்திரனால் வைராக்கியமுண்டாக்கும் பொருட்டு அவ்வசனம் காமிகளின் பொய்யபிப்பிராயத்தை அநுவாதஞ் செய்தது; ஏனெனின், அவ்விருக்கு வேதத்தே அவ்வசனத்தின் பின்னர் அக்காமியும் பொய்பபிப்பிராயத்தானே பசுக்களைப் போலந் தன்மாதாவோடும் சகோதரியோடும் கமனஞ்செய்க. என்றும் வசனம் புத்திரோற்பத்தி செய்விக்கும் புருடனிடத்தே பசுவின் ஆசாரத்தைப் பிரமாண மாக்கி நிந்தையையுணர்த்துகின்றது. ஹே காமிகளே! இவ்வுலகத்தே நாய் முதலியவை தன்றாயோடும் சகோதரியோடும் சம்போகம் செய்கின்றது, அவசியம் புத்திரோற்பத்தியையும் செய்கின்றது, அவற்றின் ஆசரணத்தை யங்கீகரித்து மனுடர்களாகிய நீங்களும் புத்திரோற்பத்திசெய்யின் என்னுமறையாற் பிதாவே புத்திரனெனப் பெறுகின்றானாதலின், அம்மைந்தன் உம்மிடத்தே நாய் முதலியவற்றின் சமானத்தன்மையையுணர்த்துபவனாய் அத்தியந்தம் நிந்தித நாமனாவன். என்னும் சுருதியானே புத்திரன் பிதாவின் ஆன்மரூபனெனக் கூறப்பெற்றுளானாதலின், இப்பிதா தன் மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளிவந்ததேபோலப் புத்திரரூபமாய்த் தனது பத்தினியினின்றும் வெளிவருவனாதலின், ஒரு மைந்தன் உண்டான பின்னர் ஸ்திரீ பதிக்கு மாதாவாவள். ஆகவே தனது மாதா காமபாவனையால் தீண்டத்தகுதியளல்லளேபோல், மனைவியும் தீண்டத்தகுதியளல்லள். உமது மைந்தனாமுயிர் அறம் பாவ அதீனமாமாதலின் பரதந்திரமாம். அத்தகையது துக்கரூப மாதாவினுதரத்தே புகுவதின்கண்ணே யாதொரு ஆச்சரியமுமின்றாம்; ஆனால், நீவிர்சுதந்தராயும் புத்திரரூபமாய்ப் புகுவது மிகவும் ஆச்சரியத்தைப்பயக்கின்றது. ஹே மைந்த! அவ்வரிச்சந்திர உபாக்கியானத் தேயிருக்கும் வசனத்திற்கிஃதே அபிப்பிராயமாமன்றிப் புத்திரஸ்துதியின்கண்ணே அபிப்பிராயமின்றாம். அல்லது, அவ்வசனபலத்தானே ஒருகால் பிதாவிற்குப் புத்திரனால் லோகப்பிராப்தியை அங்கீகரித்தபோதினும், இம்மனுடலோக அடைவையே அங்கீகரிக்கவேண்டிவரும்; ஏனெனின், பிருகதாரண்ய உபநிடதத்தோ புத்திரனாற் பிதாவிற்கு இம்மனுட லோகப்பிராப்தியே கூறப்பெற்றுளது: - மைந்தனால் பிதாவிற்கு இம்மனுடலோக வெற்றியுண்டாம்; ஆனால் மோக்ஷப்பிராப்தியுண்டாகாதாம். தன துமைந்தனுடைய சுகத்தை யிச்சிக்கும் தாய், அவன் நோய் நீங்கற்கு வேம்பு முதலிய கசப்பு ஔஷதத்தைக்குடிப்பிப்பள், அவனோ குடியான், குடியாமல் அவன் நோய் நீங்காதாதலின் தாய் பாலகன் மருந்து குடிப்பான் கருதி ஹே கண்மணியே! நீ யிதைக்குடிக்கின் நின்நாவில் வெல்லமிடுவேன் எனக்கூறுவள், அதைக்கேட்டு வெல்லலோபத்தால் கசப்புமருந்து குடிப்பன். ஆண்டுத் தாய்க்கு மருந்தீந்து நோய் நீக்கக்கருத்தேயன்றி வெல்லமீயக்கருத்தின்றாம். இதனைத் தான் 'குடஜிஹ்விகா' நியாயமென்பர். அதனால் அவ்வரிச்சந்திர உபாக்கியான வசனங்கட்கு அதிகாரியின் நிவிருத்தியின்கண்ணே கருத்தாமன்றிப் புத்திர உற்பத்தியின்கண்ணே கருத்தின்றாம். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய்

நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! ஜீவர்கள் யாவரும் விடயவிச்சையானே குருடானமையைக்கண்டு தாய் போன்ற அத்தியந்தம் ஹிதகாரியாய் சுருதிபகவதி மிகுந்த கேதத்தையடைந்து, இராகத்தினின்றும் நீக்கற்பொருட்டு இவ்வாறு கூறினள்: - ஹே மைந்தர்களே! தபரூபதனத்தை நாசஞ்செய்யும் ஸ்திரீகளிடத்தே நீவிர் கமனஞ்செய்யாதொழிமின்; அவராலுங்கட்கு இகலோகத்தும் பரலோகத்தும் மகா துக்கப்பிராப்தியாம், அத்துக்கங்களைப் போதித்தற்பொருட்டு உமக்கு அநேகவகைச் சரீரப்பிராப்தியாம், அவை பந்தனக்கிருகசமானமாம். நேத்திரம் தன்னிடத்தே அந்தியர்தம் சூக்ஷூம வஸ்துவையும் தாங்காததேபோலச் சிறிது மாத்திர விக்ஷேபத்தையும் சகிக்கமுடியாத வித்துவான்கட்கு அவை நரகத்திலும் அதிக துக்கத்தை யடைவிப்பவாம், அவற்றை நீவிர் அடைவீர். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு சுருதிபகவதி அதிகாரிகட்கு ஸ்திரீகளிடத்தே ரமணீயபுத்திவடிவ சங்கற்பத்தை நிரோதஞ் செய்வான் உபதேசித்து, நிரோதிக்கமுடியாதவர்கட் குபதேசித்ததாவது: - ஹே குமரர்களே! சங்கற்ப நிரோதஞ் செய்வதன் கண்ணே ஆற்றலின்றாயினும், காம வேகத்தை நிரோதித்துப் பிரஹ்மசரிய தருமத்தைக் காப்பாற்றுங்கள். காப்பாற்றின் சுவர்க்கலோகத்தேயும் பிரஹ்மலோகத்தேயும் யான் நும் பொருட்டு மனுடலோக ஸ்திரீகளினும் ரூபாதி குணங்களால் கோடிகுண மதிகமாய் ஸ்திரீகளைக் கொடுப்பேன். பிரஹ்மலோகத்தே 500 தேவாங்கனைகள் புஷ்ப சந்தன வஸ்திராதி பதார்த்தங்களைத் தம் கரத்தே கொண்டு உம்மை அழைத்துச் செல்லவருவார்கள். மனுடலோகஸ்திரீகட்குப் புருடசம்பந்தத்தானே கர்ப்பமுண்டாவதே போலச் சுவர்க்க லோக ஸ்திரீகட்கும் பிரஹ்மலோக ஸ்திரீகட்கும் கர்ப்பமுண்டாகாதாமாதலின், அதனாலவர்கட்கேனும் உங்கட்கேனும் சிறிது மாத்திரையும் துக்கமுண்டாகாதாம். ஹே மைந்த! இவ்வாறு சுருதிபகவதி அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மசரிய தருமத்தை யுபதேசித்து, அதனைக் காப்பாற்றுவதற்கும் ஆற்றலற்ற அதிகாரிகட்கு இவ்வாறுப் பதேசித்தனள்: - ஹே மைந்தர்களே! பிரஹ்மசரியத்தைக் காப்பாற்ற நீவிர் ஆற்றல ற்றவராவீரேலாயினும், சரீர மன வாணிகளால் பரஸ்திரீகமனத்தை யொருகாலும் செய்யாதீர்கள்; ஏனெனின், அதைச் செய்பவன் இகலோகத்தும், பரலோகத்தும் பரமபயத்தையடைவன்; அத்தகையதைச் செய்யவேண்டாம்; மற்றோ, காம நீக்கப் பொருட்டு நீவிர் மனைவியரைச் சம்பாதித்துக் கிருகஸ்தராயிருங்கள். அதைத் தரித்தும் நீவிர் சாஸ்திர நிஷித்த கருமத்தே காலத்தைக்கழியாதீர்கள்; மற்றோ, யாகதானாதிய மேன்மையாய் கருமங்களைச் செய்யுங்கள். ஹே குமாரர்களே! உங்கள் மனைவியரிடத்தும் இந்நியமத்தை வைத்துக்கொள்ளுங்கள்: - தினத்தே யொருகாலும் கமனஞ் செய்யாமலிரவிற்கமனஞ்செய்யுங்கள். அவற்றுள்ளும், ஏகாதசி, துவாதசி, அமாவாசை, பௌர்ணமாசி, சங்கராந்தி, வியதிபாதம், பிரதோஷம், முதலிய பருவ ராத்திரிகளில் கமனஞ் செய்யாதீர்கள். ஹே மைந்த! இவ்வாறு சுருதிபகவதியின் உபதேசத்தைக்கேட்டுக் கூறிய இரவுகளன்றி மற்றைய இரவுகளில் மனைவியரிடத்தே பற்றுறும் அதிகாரிகளைப்பார்த்துப் பற்றை நீக்கும் பொருட்டுச் சுருதிபகவதி இவ்வகை நியமத்தை யுபதேசித்தனள்: - ஹே மைந்தர்களே! நியமித்த இரவுகளிலும் நீவிர் இருதுகாலத்தன்றி ஒருகாலும் அவர்களிடத்தே கமனஞ் செய்ய வேண்டாம்; மற்றோ, இருது ஸ்நான ஸ்திரீகளிடத்தே சாஸ்திரத்திற் கூறிய சமஸ்காரங்களைச் செய்து கமனஞ்செய்க; இந்நியமப்படி நீவிர் கமனஞ் செய்யின், உங்கட்குச் சுபகுணமுடைய புத்திரப் பிராப்தியாம். ஹே மைந்த! இங்ஙனம்,

மூடர்களின் விடய ஆசக்தியறுப்பான் சுருதிபகவதி புத்திர ஜன்மஸ்துதி செய்யவளாதலின், மறைமொழிக்கு நிவிருத்தியின்கண்னே கருத்தாமன்றிப் புத்திர ஜன்மத்தே கருத்தின்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அம்மறைக்குப் புத்திர உற்பத்தியின் கண்ணே ஏன் கருத்தின்று?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! இராகத்தால் அடையப்பெறாத பொருளைச் சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது, அடையப்பெற்றதை விதிப்பதில்லை என்பது யாவரு மங்கீ கரித்ததேயாம். ஸ்திரீ சங்கத்தாற் புத்திரோற்பத்தியும், அவர் சங்கமும், சாஸ்திர மின்றியே சர்வ ஜீவர்கட்கும் இராகத்தானே பிராப்தமாம்; ஏனெனின், சாஸ்திரமற்ற பசு முதலியவையும், அவ்வுணர்வற்ற மிலேச்சரும், கூறியவற்றை இராகத்தானே யடைகின்றனராதலின், இராகப்பிராப்த அர்த்தத்தே சுருதியின் றாற்பரியம் சம்பவியாது. இதனானே, அதர்வண வேதசுருதி புத்திர உற்பத்தியைச் செய்விக்கும் இராகிக்குப் பசுத் திருஷ்டாந்தங்கொடுத்தது. ஆதலினானே, என்னும் சுருதி ஒரு புத்திர உற்பத்தியின் பின்னர் மீண்டு அவனுக்கவளோடு சம்பந்த நிடேதஞ் செய்கின்றது; ஏனெனின், புத்திர உற்பத்தியின் முன்னர் எவள் மாதாவாசக ஜாயா சப்தத்தின் அர்த்தம் அல்லளோ அவளே பின்னர் அச்சப்தார்த்தமாவளாதலின், உயிர்கட்கு இராகப்பிராப்த புத்திரோற்பத்தி ஸ்திரீசமபந்தங்களை வேதம் விதியா தாம்; மற்றோ, சம்சார துக்கத்தையடைவிப்பதும், ஆனந்தவடிவ ஆன்மாவை மறைப்பதும் ஆகிய இராகவடிவக் காம நிவிருத்தியையே சுருதி போதிக்குமென்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுருதிபகவதி அவ்விரண்டையும் விதியாளாயின், வேறெப்பொருளை விதிக்கின்றனள்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! ஜீவர்களின் இருதயத்தேயிருக்கும் ஆநந்த வடிவச் சுயஞ்சோதி ஆன்மா, இராகாகித புருடர்கட்குப் பிரஹ்மசரிய சாதனத் தானே விளக்கைப் போல் வெளிப்படையாய்த் தோற்றும். அத்தருமம் சாஸ்திரமின்றி இராகத்தானும் பிராப்தமன்றாமாதலின், சுருதிபகவதி அதிகாரிகட்கு அதனையே விதித்தனள். இப்போது சுருதிபகவதி பிரஹ்மசரிய தருமமுபதேசித்த வகையை நிரூபிப்பாம்: - ஜராயுஜாதி நால்வகைச்சீவர் எப்போதும் சுகப்பிராப்தியை யிச்சிப்பர், அது கிடைக்க முயற்சியும் செய்வர்; ஆனால் சுகங்கிடைப்பதோ இன்று. இத்தகைய சுகமற்ற ஜீவர்களை நோக்கிச் சகியாதவளாகிய சுருதிபகவதி அத்தியந்தங்கே தத்தையடைந்து ஹிதகாரியாய் தாய்போலத் தனது கிருபையால் ஜனித்த துக்கத்தை யுணர்த்தும் பொருட்டுத் தனது மஸ்தகத்தைப் புடைத்துக்கொண்டவளாய்ப் பிராஹ்மணாதி மூவரையும் நோக்கி இவ்வண்ணமியம்பினள்: - ஹே அதிகாரிகளே! உங்கட்குச் சுகமுற இச்சையிருப்பின் எனது வசனத்தே சிரத்தைவைத்துக் காமத் தியாகரூப பிரஹ்மசரியத்தைச் சம்பாதியுங்கள். அதனானே, உங்கட்குச் சுகப்பிராப்தி யுண்டாம். நீங்கள் செவி முதலிய இந்திரியங்களோடும், புத்தி முதலிய குணங்க ளோடும் கூடியவர்களாயிருங்கள், சிரவணமனனாதிசாதனங்களைச் செய்வதன் கண்ணே சமர்த்தர்களாவீர்களாக ஆதனானே, எனதுபதேசத்தைத் தாரணஞ்செய்வதன்

கண்ணே உங்கட்கே அதிகாகமாகும், மற்றவர்க்கின்றாம்; ஏனெனின், விருக்ஷாதி ஸ்தாவரப்பிராணிகள் செவி முதலியவை யற்றவையாதலின், எனதுபதேசங் கேட்கவும் சமர்த்தின்றாம். செவி முதலியவையுடைய பசுக்களோ சாஸ்திரார்த்த நிச்சயஞ் செய்யும் புத்தியற்றவையாதலின் அவைகட்கும் எனதுபதேச அதிகார மின்றாம் சூத்திர ஜாதியையுடைய மனுடர்கட்கோ என்பதாதி வசனங்களால் வேதாத்தியயனம் நிஷேதம் செய்யப்பட்டதாதலின் சூத்திரர்கட்கும் எனதுபதேச அதிகாரமின்றாம்; மற்றோ, மூவருணத்தவராகிய உங்கட்கே எனதுபதேச அதிகார முண்டாமாதலின், நீங்கள் எனதுபதேசத்தையங்கீகரித்தே காமபரித்தியாகம் செய்யுங்கள். ஹே அதிகாரிகளே! துக்கப்படுமுயிர்களெல்லாம் காமத்தானேபடுவர். காமமின்றி யெவ்வுயிர்க்கும் துன்பமுண்டாகாதாமாதலின் என்றும் உடன்பாடெதிர் மறைகளால் இக்காமமே துக்ககாரணமாம். இக்காமவயமாதல் உங்கட்குசிதமன்றாம். இப்போது தைத்திரீய உபநிடதத்தின் முறையாய் இக்காமத்தியாகத்தே சுககாரணத் தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே அதிகாரிகளே! சக்கரவர்த்தியாகிய அரசன், மநுட கந்தருவன், தேவகந்தருவன், பிதுர், ஆஜானஜதேவன், கர்மதேவன், வசுருத்திராதி அதிகார தேவதைகள், இந்திரன், பிருஹஸ்பதி, விராட்டு, ஹிரண்யகருப்பன் இப்பதினொருவரிடத்தே பூர்வ பூர்வ ஆனந்தத்தினும் உத்தர உத்தர ஆனந்தம் 100 மடங்கதிகமாமெனக் கூறப் பெற்றுளது. இவ்வெல்லா ஆநந்தங்களையும் காமதோஷமற்ற நிட்காமன் அடைவன். கூறிய ஆனந்தங்களியாவும் எப்பிரஹ்மா னந்த சமுத்திரத்தின் ஒரு பிந்து மாத்திரமாமோ அதையும் நிட்காமனேயடைவன்; காமதோஷத்தையுடைய சக்கரவர்த்திராஜாதிகள் அதையடையமாட்டார்கள். அத்தகைய பிரஹ்மாநந்தத்தின் சாக்ஷாத்காரமே இம்மனுட சரீரபலமாமாதலின் மனுட சரீரத்தே புத்திர ஏஷணை, லோக ஏஷணை, வித்த ஏஷணை என்னும் மூன்றையும் பரித்தியாகம் செய்து ஆனந்தவடிவ ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தை இச்சியுங்கள். காமதோடத்தை விடாதிருப்பீர்களாயின் நாய் முதலியவற்றைப் போல் விடயபோகரூப்பாவகருமம் அவசியம் செய்யவேண்டிவரும். அது முற்கூறிய முறையே ஸ்திரீகட்கும் குழந்தைகட்கும் எப்போதும் துக்ககாரணமேயாம். சாஸ்திர ஞானமற்ற நாய் முதலியவையும் தன் மனைவியின் சம்போகத்தானே புத்திரோற் பத்தி செய்கின்றன, அக்குடும்பத்தையும் தாங்கிக் காப்பாற்றுகின்றன என்றால், அதிகாரி சரீரமுடைய உங்களிடத்தே நாய் முதலியவற்றினின்றும் யாததிகத் தன்மை சித்தமாகின்றது? மற்றோ, நீங்களு மவையும் நிகரே.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஸ்திரீ சம்போகத்தேயும் புத்திரோற்பத்தியிலேயும் நாயின் சமானத்தன்மை யெங்கட்காயினும், இல்வாழ்வோர்கட்குத் தம் மனைவி யின் சம்போகமும் புத்திரோற்பத்தியும் சாஸ்திர விதியேயாமாதலின் நூலாணை யையுடன்பட்டு எம்மிடத்தே பசுச்சமானத்தன்மையையும் அங்கீகரிக்கின்றோம்.

சமாதானம்: - ஹே அதிகாரிகளே! அச்சாஸ்திரவசனக்கருத்தை நீங்களறிந்திலீர்; ஏனெனின், வேதத்தே இருவகையாய் விதிவசனமிருக்கின்றது. நித்தியவிதிரூபமொன்றாம், காமியவிதிரூப்பொன்றும், எதனைத்தாண்டலானே அதிகாரிகட்குப் பாவ அடைவுண்டாமோ, செய்தலானே புண்ணிய வடைவுண் டாமோ, அது நித்திய விதியாம்; என்பது முதலிய விதிவசனம் மூவருணத்திய

அதிகாரிகட்குத் தினந்தோறும் சந்தியா காயத்திரி முதலிய அனுஷ்டானத்தை விதிக்கின்றது. இந்நித்தியகருமத்தைச் செய்யாதொழியின் பாவப்பிராப்தியாம், செய்யின் புண்ணிய அடைவாம்; ஆகையால், அவ்வசனம் நித்தியவிதிரூபமாம். எவ்விதிவசனத்தைத் தாண்டலானே பாவ அடைவுண்டாகாதோ, செய்தலானே பலப்பிராப்தியாமோ அவ்விதி காமிய விதியாம். என்பதாதி விதிவசனம் சுவர்க்காதியை யிச்சித்தவனுக்குச் சோதிட்டோமாதியாகங்களை விதிக்கின்றது. அவற்றைச் செய்யாதொழியின் பாவமுண்டாகாதாம், செய்யின் சுவர்க்காதி பலப் பிராப்தியாமாதலின் அவ்வசனம் காமியவிதிரூபமாம். ஈண்டுப் பிரசங்கத்தே புத்திரோற்பத்தி முதலியவற்றைக் கூறாநின்ற வேதவசனம் ஒருகால் நித்தியவிதி ரூபமாயின் அதைச் செய்யாதொழியின் பாவடைவாம்; ஆனால் அது நித்திய விதிருபமன்றாம்; மற்றோ, காமிய விதிரூபமாமாதலின் செய்யாதொழியின் நிட்காம ர்க்குப் பாவப்பிராப்தியுண்டாகாதாம். என்னுங் காமியவிதி சத்துருவைக்கொல்லு மிச்சையையுடையவனுக்குச் சத்துருவைக் கொல்லச் சேனமெனப்பெயரிய யாகத் தை விதித்துளது. அதைச் செய்யாதொழியின் பாவப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்; மற்றோ, மாறாக அதைச் செய்தலானே நாகாதி துக்கப்பிராப்தியாம். அதுபோலப் புத்திரோற் பத்தியைக்கூறும் காமிய விதியைத் தாண்டலானே அதிகாரிகட்குப் பாவடைவுண் டாகாதாம்; மற்றோ, மாறாக அவையுண்டாக்கலானே அநேகவகைத்துக்க அடை வாம். புத்திசோற்பத்தியைக்கூறும் வேதவசனம இராகவானுக்கே விதிதமாமாறு புத்திரோற்பத்தியை யுண்டாக்கும் பொருட்டு ஸ்திரீ விவாகத்தைக் கூறாநிற்கும் வசனமும், இருதுஸ்நாதஸ்திரீயினிடத்தே கமனகால நியமத்தைக் கூறும் வசனமும் காமிய விதியாய் இராகவானுக்கே அவ்வவ்வர்த்தவிதானஞ்செய்யு மாதலின், நிராசையுடையவர்க்கு அவ்வசனத்தைத்தாண்டலானே சிறிது மாத்திரையும் தோஷப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்; மாறாக மகாபலப்பிராப்தியேயாம். காமத்தாற் கருடாய் நாய் முதலியவை தஞ் சகோதரியிடத்தும் கமனஞ்செய்தாலே போல், காமக்குருடான இவனும் செய்யலாமாதலின் இக்காமமே சர்வாநர்த்த காரணமாம். இக்காமத்தை நீங்கள் எல்லாவகையானும் பரித்தியாகம் செய்மின். இவ்வார்த்தையைக் கேவலம் யான் கூறவில்லை; மற்றோ, சர்வ லோகருக்கும் பிரசித்தமாம்; ஏனெனின், காமத்தானே குருடானவன் எவ்வெவ்வநர்த்தத்தைத்தான் செய்யான்? மற்றோ, எல்லா அநர்த்தத்தையும் செய்வன். காமத்தானே குருடானவன் தன் மனைவிக்கோ கர்ப்பரூபதுக்கத்தை யடைவிப்பன், தனக்கோ பாவரூபதுக்கத்தை யடைவிப்பன், ஜீவான்மாரூப புத்திரனுக்குச் சரீரசம்பந்தரூபதுக்கத்தை யடைவிப்ப னாதலின் காமமே அநர்த்தகாரணமாம். அதனைத் தியாகம் செய்யின் மாத்திரம் உங்கட்குச் சுகமுண்டாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு சுருதிபகவதி தாயைப் போலக் கிருபையால் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மசர்ய தருமத்தையுபதேசித்தனளாதலின், சம்பூரண வேதவசனங்கட்கும் நேராகவேனும் ஒன்றன் வாயிலாகவேனும் நிவிருத்தி யின் கண்ணே கருத்தாம், புத்திராதியுற்பத்தியின்கண்ணே எம்மறைக்குங் கருத்தின்றாம் எனத் துணியப்பெற்றது.

இப்போது காமிகளிடத்தே புத்திரதேகரூப துக்ககாரணத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் புத்திர சரீர உற்பத்திப்பிரகாரம் நிரூபிக்கப் பெறும்: - ஹே குமர! பெண்ணின் சோணிதத்தோடு சேர்ந்த புருடவீரியமே புத்திரசரீர

உற்பத்தியைச்செய்யும். அதனால் அவனுக்கு அநேகவகைத் துக்கங்களினடைவாம். இரக்தமும் கபமும் சேர்ந்ததால் ஒரு விலக்ஷணமேயாய் வர்ணம் உண்டாமாறு, சோணித வீரிய சம்யோகத்தானும் ஒரு விலக்ஷணமேயாய் வர்ணம் உண்டாம். அதனானே இச்சீவான்மாக் கர்ப்பபாவத்தையடையும் வாயிலாய் மீண்டுஞ் சரீரத்தை யடையும் தந்தையின்றேகத்தினின்றும் வீரியம் வெளிவரும் வகையைக் கர்ப்ப உபநிடதத்தே கூறிய பிரகாரம் கூறக்கேட்பாயாக: - முற்கூறிய முறையே ஜீவனோடு கூடிய அன்னம் யௌவன புருட சரீரத்தை யடைந்து இரச உதிராதிதாதுவாயிலாய் வீரியரூப ஏழாவது தாதுவடிவத்தை யடைந்து கால்முதற் றலைவரை சர்வ சரீரத்தும் வியாபித்து நிற்கும். அக்கினியின் சம்பந்தத்தானே புட்பங்களின் இரசம் வெளிவருவதேபோலப் பெண்களின் நினைவு முதலியவற்றால் உண்டாய் காமரூப அக்கினியின்றாபத்தால் சர்வ அங்கத்தினின்றும் வீரிய ரூபரசம் வெளிவந்து முதலில் இருதயதேயத்தேயிருக்கும். மகாவாயு விருக்ஷத்தை அசைப்பிப்பதேபோல, வீரியமும் இருதயகமலத்தைச் சலிப்பிக்கும்; சலிப்புறவே காமிதைரிய மற்றவனா வனாதலினானே அக்கால் பெண்ணதீனனாவன், தீரர்களாற் சோகிக்கத்தக்கவனாவன். இத்துயர் முழுதும் வீரியத்திருக்கும் ஜீவனுக்கு முண்டாம். கடலின் கண்ணே யிருக்கும் ஓடம் பெருங்காற்றால் அசைவுறும்போது ஓடத்துள்ளேயிருக்கும் புருடன் பெருந்துக்கத்தையடைவதேபோல், இருதய கமலஞ் சலிப்பதால் ஜீவான்மாவும் மகாதுக்கத்தையடையும். இவ்வாறு ஜீவான்மா இருதயதேயத்தே அநேகவகைத் துக்கங்களை யனுபவித்து அதினின்றும் பின்னர் நாடிரூபமார்க்கவாயிலாய்த் தந்தையின் சர்வ சரீரத்தின் கண்ணுமடையும். ஆண்டுப் பிதாவின் சரீரத்தே யிருக்கும் இரச உதிராதி ஏழு தாதுக்களிலிருக்கும் அக்கினியை ஜீவான்மா அடைந்து தாகத்தையுற்று மகா துக்கத்தையடையும், அக்கினியால் மரணமுமடையாது, அதனினின்றும் வெளியினும் வர இயலாது. இங்ஙனம் அவ்வழலில அநேக காலபரியந்த துக்கத்கை அநுபவித்துப் பின்னர்ப் பித்தபாவத்தையடையும். அது அழலின் சம்பந்தத்தானே நெகிழ்வுற்ற தாமிராதி தாதுவைப்போலக் காரகடுர சத்தோடு கூடியதாயிருக்கும். அத்தகைமையையுற்று நரகதுக்கத்தினும் அதிகதுக்கத் தையடையும். இவ்வாறு பித்தத்தே அநேகவகைத் துக்கத்தையனுபவித்து, பின்பு வாதத்தன்மையை யடையும். அது மகாவாயுவைப்போல் வேகமுடையதாம். ஒரு உயர்ந்த மலைமேலிருக்கும் வஸ்திராதியற்ற புருடன் மகாவாயுவால் நடுக்கப் பெற்றவனாய்த் துயரடைவதேபோலப் பெருந்துயரை வாதத்தேயடையும். இவ்வாறு வாதத்தே துய்ருற்றுப்பின் மீண்டும் இருதயகமலத்தேயுறும். அஃதிருவகையாம். ஒன்றோ, என்புகளின் பஞ்சரவடிவுமாம். அது உரஸ்தலம், வக்ஷஸ்தலம் என்பனவாதி நாமங்களைப்பெறும். மற்றொன்றோ, அகற்குள்ளே மாம்சமய கமல ரூபமாம். அஃதே இருதயகமலம், இருதயபத்மம், என்பனவாதியாயியம்பபெறும், அதன்கண்ணே ஜீவான்மாவிருக்கும். இப்போ திப்பொருளையே மீண்டும் வெளிப் படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! அன்னத்தோடு பக்ஷணஞ்செய்த ஜீவான்மா முதலில் பிதாவின் இருதய கமல சமீபத்தையடையும். பின் ஜாடராக்கினியை யடையும். பின் அன்னசூக்ஷுமரசத்தோடுற்றுச் சமானவாயுவின் பலத்தால் மேலே கமனஞ்செய்யும், பின் பித்தபாவததையடையும். பின் வாதபாவத்தை யடையும், பின் மீண்டும் இருதய கமலத்தையடையும். இங்ஙனம் பிதா தேகத்தே பந்து போலச் சுழலும், கீழும் மேலும் சுழன்று அநேக துக்கங்களையடையும், பின் புண்ணிய

பாவகருமவபத்தானே வீரியத்தோடுகூடித் தந்தையின் றேகத்தினின்றும் வெளிப்போந்து தாயுதரத்தேயுறும். வேறுதேக அடைவின் பொருட்டு இவ்வகை நெறியைப் பிரஜாபதியானவருண்டாக்கியுள்ளாராதலின், சுருதிபகவதி அம்மார்க்கத் தைப் பிராஜாபத்யமெனக் கூறினள மும்மலங்களால் இச்சரீர உற்பத்தியை யிப்போது கூறுவாம்: - ஹே மைந்த! மனுடாதியோநிஜ சரீரங்கட்குக் கார்மணம், மரயீயம், ஆணவம் என்னும் மூவகைமலம் காரணமாம். ஆண்டுப் பிதாவின் சுக்கிலம் முதலதாம், மாதாவின் சோணிதம் இரண்டாவதாம், மூன்றாவதன் கண்ணோ மும்மதம் உளது. சில நூலாசிரியரோ சுக்கில சோணிதங்களின் சந்தியையே ஆணவமலமெனவும், மற்றும் சில நூலாசிரியரோ புண்ணிய பாவரூப கருமத்தையே ஆணவமலமெனவும், மற்றும் சில நூலாசிரியரோ அம்மல மிரண்டி ன் அவஸ்தா விசேஷத்தையே ஆணவமலமெனவும் கூறுவா. இம்மூன்றனுள் கடையதே நலமதாம்; ஏனெனின், சுக்கில சோணிதமென்னும் இரண்டு மலங்களின் சேர்க்கையின் பினனா அக்காலே ஒரு விலக்ஷணவருண முற்பன்னமாம், அஃதாணவ மலமாம், அஃதவவிரண்டினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, உள்ளடங்கியதே யாம். அவித்தை முதலிய பஞ்சக்கிலேசங்களோடு கூடியதும், அறம்பாவங்களோடு கூடியதும், பூர்வவாசனையோடு கூடியதும் ஆகிய ஜீவான்மா மும்மலச்சம்பந்தத் தானேயடையும் சரீரம் தந்தைதாயரின் சமானமேயாமன்றி விலக்ஷணமாகாதாம்.

இப்போது புருட ஸ்திரீ நபும்சகசரீரங்களின் உற்பத்திப் பிரகாரத்தைக்கூறுவாம்: - ஹே மைந்த! புருட ஸ்திரீகளின சம்போககாலத்தே சுக்கிலம் அதிகமாயும், சோணிதம் குறைவாயும் விழின் புருடசரீரமுண்டாம்; மாறாயினோ ஸ்திரி சரீரமுண்டாம்; சமானமாயினோ நபும்சக சரீரமுண்டாம். அழகிய அழகின்றிய பாலரின் உற்பத்தியோ இவ்வாறாம்: - தம்பதிகள் யாதொரு வியாகுல சிந்தையுமின்றிச் சுவஸ்தசித்தமுடையராயிருககுங்கால், நூலளவுப்படி சம்போகம்செய்யின் அதனாலுண்டாம் மைந்தன் நேத்திராதி சர்வ இந்திரியங்க ளையும் உடையவனாவன், அநேக சுபகுணங்களோடு கூடியவனாவன், ஹஸ்தபா தாதி சர்வ அவயவங்களாலழகியவனாவன். இருவரும் வியாகுலத்தோடிருப்பினும் அல்லது ஒருவர் மனம் வியாகுலப்பட்டிருப்பினும் சம்போக்காலத்தே அவ்விருவர் வீரியமும் சர்வ அங்கத்னின்றும் வெளிவராதாம்; வரினும் தடையுற்றுவிடும், அல்லது அது கபாதி தாதுக்களோடு கலக்கும், அதனாலுண்டாம் மைந்தன் சர்வ அங்கங்களோடு சுந்தரனாகாது குருடனாயேனும், நொண்டியாயேனும், கைகாலற்ற வனாயேனும், குறைந்த விரலினனாயேனும், அதிக விரலினனாயேனும், கறுப்பு நகமுடைய வனாயேனும், ஒருகால் ஒருகையுடையவனாயேனும், நேத்திராதி சர்வ இந்திரியங்களற்றவனாயேனும், ஏதேனும் ஒரிந்திரியமற்றவனாயேனும், குள்ளனா யேனும், கூனனாயேனும், மிக உயர்ந்தவனாயேனும், அத்தியந்தம் பயவானா யேனும், மற்றும் அநேகவகைக்குரூபமுடையவனாயேனும் தோற்றுவன். ஒரே காலத்தே ஸ்திரீயின் உதரத்தே இரண்டு மூன்று பாலகரின் உற்பத்தி முறையோ யிதுவாம்: - சம்போக காலத்தே இருவருடைய அபானவாயு ஏதேனும் நிமித்தங்க ளால் கலக்கத்தை யடையுமாயின், அது கர்ப்பாசயத்தின்கண்ணே சென்று சேர்ந்திரு க்கும் சுக்கில சோணிதத்தை இருவிபாகமாக்கும், ஆக்கவே இருபாலகருண்டாவர். மூன்று விபாகமாக்கின் மூன்று பாலகர்வருவர். இங்ஙனம் ஜீவான்மா அறம்பாவ

வயத்தால் தாயுதரத்தே அநேகவகைச் சரீரங்களையடையும். இனி மாதாவினு தரத்தே பாலகனது விருத்தியின் பிரகாரத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! ஸ்திரீயினுதரத்தே அடைவற்ற சுக்கிலமும் சோணிதமும் ஒன்று சேர்ந்து முதலிரவின் கண்ணோ நுரையைப்போலக் கலில அவஸ்தையையடையும், அதன் அளவு தாயின் பெருவிரலளவாம்; ஏழிரவுகழித்தபின் முன்னவஸ்தைவிட்டு மொக்குள் அவஸ்தையையடையும். சிறிது நெகிழ்ந்து அண்டம் போன்ற வர்த்துலா காரமாய் மாம்ச விசேஷம்மொக்குளாம். ஒருபக்ஷமானபின் அது நெகிழ்வற்றுத் தன்னக்கினிவாயுவானும், மாதாவினக்கினிவாயுவானும் பிண்டபாவத்தையடையும், நாற்கோணமுடையதாம். அது இரண்டண்டகோச ரூபத்தானே தனித்தன்மையை யடையும். அக்கால் அந்தரப்பிராணவாயுவால் மேலேவப்பட்ட அதனினின்றும் முதலில் சுழும் நையெனப் பெயரிய நாடியுண்டாம். அது நாடிகந்த மத்தியிலிருப் பதாக முன்னர் வருணிக்கப்பட்டதாகும். அயோகிகட்கு இலக்ஷியப்படாததாம், வட்டவடிவத்ததாம், அத்தியந்தஞ் சரளமாம்; நாபி, இருதயம், களம், நா, புருவ இடை, என்னும் ஐந்துஸ்தானங்களின் பேதத்தானே. 'ஐம்பருவை' யெனப்பெயரியதாம், தருப்போலக் கீழ்முகமுடையதாம். அதனிருபக்கத்தினும் வேறிரண்டு நாடிகள் உண்டாம். அவற்றினும் எந்நாடி வாமபாக அண்டகோசத்தினின்றும் கிளம்பிச் சுழும்நை நாடியின் வாமபாகத்தே சம்பந்தித்து; தக்ஷிணபாகத்தேயிருக்கும் துளை வடிவ மார்க்கவாயிலாயிருதய தேயத்தையடைந்து, வாமஸ்கந்த வாமஜத்ருக்களின் மத்திய சித்திரரூப மார்க்கத்தானே வாமநாசிகையை யடையுமோ, இவ்வாறு விற் போல் வக்கிரமார்க்கத்தால் வாமநாசியையடைவுற்ற அதுவே இடையென்றியம் பப்பெறும். எந்நாடி, தக்ஷிணபாக அண்டகோசத்தினின்றும் கிளம்பி சுழும்நையின் தக்ஷிணபாகத்தே சம்பந்தித்து, வாமபக்கத்தேயிருக்கும் சித்திரரூப மார்க்கவாயி லாய் இருதயதேயத்தையடைந்து, தக்ஷிண ஸ்கந்த தக்ஷிணஜத்ருக்களின் மத்திய சித்திரரூபமார்க்கவாயிலாய்த் தக்ஷிண நாசிகையையடையுமோ, இவ்வாறு விற்போல் வக்கிசமார்க்கத்தால் தக்ஷிண நாசியையடைவுற்ற அதுவே பிங்கலை யெனப் பிறங்கும். கழுத்தின் கீழெலும்பின் பெயர் ஜத்ருவாம். அக்கால் கர்ப்பத்தின் நாபிஸ்தானத்தினின்றும் ஒரு ஆப்பாயநீ பெனப் பெயரிய நாடியுண்டாம். இதனையே நூல் 'சங்கநீ' யென்னும். இது ஆண்டிருந்து கிளம்பித் தாயின் இருதயதேயத்தே சம்பந்திக்கும். கிணறு முதலியவற்றின் நீர் கால்வாய் வாயிலாய் வயலையுற்று நெற்கோதுமை முதலியவற்றை விருத்தி செய்வதே போல், தாயுண்ட அன்னநீரின் சூக்ஷும இரசம் அந்நாடிவாயிலாய்க் கர்ப்ப உதிரத்தேசென்று அதனை விருத்தி செய்யும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இடை பிங்கலை என்பன அண்டகோசத்தினின்றுங் கிளம்பி வாமதக்ஷிண நாசிகையிற் செல்லும் என முன்னர்த்தாங்கள் கூறியது புருடசரீரத்தே பொருந்துமாயினும், ஸ்திரீ சரீரத்தே பொருந்தாதாம்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! நாடிகளின் மூலக்கிரந்திரூப இரண்டண்ட கோசங்களும் புருட சரீரத்தோ வெளிப்படையாயேயிருக்கும், ஸ்திரீ சரீரத்தோ மறைவாயிருக்கும், நபும்சக சரீரத்தோ ஒரு சிறிது வெளிப்படையாயிருக்கும். ஆதலின், பெண்ணலித்தேகங்களிலும் அந்நாடிகளி னுற்பத்தி சம்பவிக்கும். இவ்வாறு

ஒரு பக்ஷமானவுடன் நாடிகளி னுற்பத்தியாம், ஒரு மாதங்கழிந்தபின் அது கடினபாவத்தையடையும். இருமாதங் கழிந்தபின் அதினின்றும் முதலிற் சிரமுண் டாம். மும்மாதங் கழிந்தபின் முறைப்படி இருகரமும் இருகாலுமுண்டாம். நான்கு மாதங் கழிந்தபின் கைகால்களில் விரல்களும், இடுப்பும், மார்பும், வயிற்றின் இருபாலும் சில என்புகளு முண்டாம். ஐந்து மாதங் கழிந்தபின் கர்ப்பத்தின் பிற்பாகத்தேயிருக்கும் நீண்ட என்புண்டாம். ஆறுமாதங் கழிந்தபின் அதன் முக முதலிய ஒன்பது வாயிலும், ஆண்டுறையும் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களும் உண்டாம் ஏழு மாதமானபின் னதன்கண் பிராணனது வியாபாரம் வெளிப்படையாம். எட்டாவது மாதத்தே அஃதுள்ளும் வெளியும் சர்வ அங்கங்களாற் பூரணமாம். ஆனால், அக்காலதன் கண் சைதன்யத்தன்மை வெளிப்படாதாமாதலின், துயில்பவனைப்போலிருக்கும். வாதபித்தாதி தாதுக்களின் விடமத் தன்மைரூபத் தோடமின்றியதாய் அது ஒருகால் மாதாவின் உதரத்தினின்றும் வெளிப்போந்து ஜீவனத்தையடையுமாயின், போக மோக்ஷமென்னு மிரண்டையும் சம்பாதிப்பதிற் றத்தியதாகும். ஆண்டுப் பிரணவாதிகளி னுபாசனையானோ பிரஹ்மலோகாதிரூப போகத்தையடையும். ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தானோ மோக்ஷத்தையடையும். இதனானே, எட்டாவது மாதத்தே பிறந்த பாலகனது ஜீவனத்தே ஐயமே நிகழும் எனத் துணியப்பெறும். ஒன்பதாவது மாதந் தொடங்கவே முற்றுமுணருந்தன்மையுண்டாம். விவேகாதி சாதன சதுஷ்டப சம்பன்ன அதிகாரி பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரத்தின் அடைவை இச்சித்தவனாய் விநயபூர்வகம் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவின் சமீபத்திருப்பது போல, ஒன்பதாவது மாதத்தே அக்கர்ப்பமும் விநயபூர்வகம் மாதாவி னுதரத்தேயிருக்கும். பூர்வ அநேக ஜன்மங்களின் புண்ணியபாவ கருமங்களை நினைந்து தன்னைச் சீயென இகழும். ஹே மைந்த! அம்மைந்தன் பூர்வ ஜன்மங்களை நினைந்து பச்சாத்தாபப்படும் பிரகாரத்தைக் கேட்பாயாக: - இத்துக்கரூபசமுசாரத்தே யான் முன்னர்ச் சுகதுக்கத்தையடைவிக்கும் எண்ணிக்கை யற்ற சரீரங்களைத் தரித்தேன். அவற்றுள்ளும் அநேக முறை நாய், பன்றி, கழுதை, ஒட்டை, கோ, எருமை, ஆடு, மான், பறவை, கோதை (சசகம்) சர்ப்ப, கீடாதி, பிரதிலோம், அனுலோம், சரீரங்களையடைந்தேன். உத்தமஜாதித்தாய்க்கும் நீசசாதித் தந்தைக்கும் உண்டாம் புத்திரன் பிரதிலோமன். மாறாய்ப் பிறப்பவன் அனுலோமன். அநேகமுறை சாண்டாளாதி, பிராஹ்மணாதி, விருக்ஷாதி, கீழ்மேல் தாவர சரீரங்களை யானடைந்தனன். மீன்றேகங்களையும், ஒன்றிரண்டு மூன்று நான்கு பாதமுடைத்தேகங்களையும், பாதமற்ற சரீரங்களையும், அநேக பாதமுடைத்தேகங் களையும், கையற்ற, ஒருகையுடைய, அநேகங்கையுடைத்தேகங்களையும் ஒரு பொறி, அநேகம் பொறியுடைத் தேகங்களையும், அநேக முறையானடைந்தனன்.

இவ்வாறு பிரஹ்மலோகத்தேயும், சுவர்க்கலோகத்தேயும், அந்தரிக்ஷலோகத் தேயும், மண்ணுலகத்தேயும், நரகத்தேயும், யான் அநேகவகைச் சரீரங்களை யடைந்தேன். அத்திப்பழம் கொதுகுகளால் பூரணமாவதேபோல், இப்பிரஹ்மாண்ட ரூப அத்திக்கனியும் எனது சரீரரூப கொதுகுகளால் பூரணமாம். வாயுவால் சலிக்கப்பெற்ற திருணம் நிரந்தரம் சுழல்வதே போலப் புண்ணியபாவ கருமவயத்தால் தீனனாகிய யானும் அநேகந் தேகங்களைக்கவர்ந்து விடுத்து நரகத் தேயும் விண்மண்ணிலும் நிரந்தரம் சுழன்றனன். உழுபவன் இரஜ்ஜுரூப பாசத்தால்

விருஷபாதி பசுக்களைக்கட்டித் தன் கிருஷி முதலியவற்றைச் செய்வதே போல், மாயாரூப சூத்திரத்தினின்றும் உண்டாய் புண்ணியபாவ கருமரூபபாசத்தாற்கட்டிப் பசுவாகிய என்னை ஸ்திரீபுத்திராதி குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதில் அந்தரியாமி ஏவியுள்ளார்; ஆனால் அவரை மூடனாய் யான் அறிந்தேனில்லை. பூர்வம் எனக்கு அநேக ஜாதியுடைச்சரீரங்கள் அடைவுற்றன. சமான ஜாதியுடைய அநேகந் தாய்மார்களின் தனங்களினின்றும் சீழுக்குச் சமானமாய் விசாரவான்கட்குப் பரமதுக்கரூபமாய்த்தோற்றும் நிந்திதமாய் பாலையும் தூரான் மாவாய் யான் அநேகமுறை பானஞ்செய்தேன். அவ்வசசாதிச் சரீரங்கட்கு நுகரயோக்கியமாய் வேறு சாதியவற்றிற்குப் பெருமருவருப்பைத் தருவதாயிருக்கும் நிந்தித ஆகாரங்களையும் அநேகமுறை போகித்தேன். முன்னர் யானெடுத்த தேகங்களில் எனக்குப் பிறப்பிறப்பினடைவுகள் மாறாதுண்டாயின. அவ்வத்தேக சம்பந்திகளாய் தாய் தந்தை மைந்தர் மனைவி உறவினர் மனை ஆகாசம் முதலிய பதார்த்தங்களில் எனக்கத்திபந்தமிச்சையுண்டாயது. அவை யொழிந்தபின் அவர் தஞ் சொரூபமும், இச்சையும் நாசமடைந்தன. மண்ணினுண்டுகளினும், விண்ணுடுக்கணத்தினும் அதிக தேகங்களும் தாய் தந்தையரு மெனக்குண்டாயினர். ஒரு முறை யரைத்தமாவை மறுமுறை யரையாத்தே போல், ஒரு முறை பிறந்திறந்த உயிர்க்கு மறுமுறை பிறந்திறத்தல் தகாததே யெனினும், அவை அநேக ஆயிரமுறை எனக்குண்டாயின; இஃதெனக்கு மிகவு மாச்சரியமாகவேயிருக்கின்றது. கூப முதலியவற்றின் மேலே ஏற்றம் சுற்றுவதே போல், ஜன்மம் பாலியம், யவ்வனம், விருத்தம், மரணம், மீண்டும் ஜன்மம் என்னும் அவஸ்தைகளின் பிரவாகரூப ஏற்றம் எப்போதும் எனது தலைமேற் சுற்றுகின்றது. சில துட்டர் இவ்வுலக சுகப்பொருட்டுப் பிரஹ்மஹத்தி செய்வர். அஃதவர்க்கு இகத்தும் பரத்தும் துக்கத்தையேயுண்டாக்குவதே போல், யான் சுகசாதனமெனவாற்றிய கருமங்கள் யாவும் எனக்கு அநேகவகைத் துக்கங்களையே கொடுக்கின்றன; ஏனெனின், அறம் பாவங்களைச்செய்வதில் இகத்தும் பரத்தும் ஜீவர்கட்குத் துக்கமேயுண்டாம். அவை யத்தியந்தம் உக்கிரமாயின் இப்பிறப்பில் கருத்தாவிற்குப் பலத்தையீயும். மந்தமாயின், வேறு பிறப்பிற் பலத்தையீயும். பாவகருமமோ முதலிலாரம்பகாலத்தும் வருங்காலத்தும் துயரையேயீயும், புண்ணியகருமமோ தொடங்குங்கால் துயரமாயினும், வருங்காற் றுயரமுண்டாக் காதாம்; மற்றோ, சுகமேயுண்டாக்கும் எனச் சிலர் கூறுதல் சம்பவியாதாம்; என்னை, புண்ணியத்தின் சுகபலம் போகித்து நாசமாங்காற் பரமதுக்கப் பிராப்தியாம். அச்சுகமிருக்குங்காலத்தும், மற்றவனது அதிக சுகத்தைக்கண்டு ஈர்ஷையை யுண்டா க்கிக்கொண்டு பரம துக்கத்தினடைவாம். அச்சுகங் கிடையாத காலத்தே அதை யிச்சித்துப் பரமதுக்கத்தினடைவாம். விடய சுகத்தே யெப்போதும் துக்ககாரணத் தன்மையை யான் அநேகமுறை அனுபவித்தனனாதலின், இச்சம்சாரம் கேவலம் துக்க சமுத்திரமேயாம் இதன்கண்ணேவிழுந்த அஞ்ஞானியாய் யான் இத்துக்கத்தை நீக்கு முபாயத்தைக்கண்டிலேன். எவ்வுபாயத்தால் இச்சம்சார சமுத்திரத்தின் கரையைக்கடப்பேன்? இவ்வனாதியாய சம்சாரத்தே விடயரூபச் சூதாடி மூடனாகிய என்னைப் பூர்வம் அநேக சரீரங்களில் வெற்றி கொண்டனன். அவனை வெற்றிகொள்வது இம்மனுட சரீரமேயாம்; இதனைப் பெற்றும் யான் இந்திரியரூப் பாசகங்களைத் தடை செய்யும் குசலத்தன்மையற்றனனாதலின், மூடனாய் யான் அவனை வெற்றி கொண்டிலேன்; மற்றோ, மாறாக அவனே யென்னை வென்றனன்.

யாதேனும் ஒரு புண்ணிய மகிமையால் தாயுதரத்திருந்து யான் வெளியே செல்லுவேனாயின், முற்சரீரத்தேபோல் இப்போது யான் பிரமாதஞ்செய்யாது, ஜன்ம மரணாதி துக்கங்களை நாசஞ்செய்யும் பிரஹ்மாத்ம ஞானத்தை அஷ்டாங்க யோகாதி உபாயங்களாற் சம்பாதிப்பேன். அதன்கண்ணே யாற்றலின்றாயினும், பார்வதியின் பதியாகிய மகாதேவரையும், இலக்குமியின்பதி யாகிய விஷ்ணுவை யும் நிரந்தரம் ஆராதனை செய்வேனேயன்றி மாதாவினு னுதரத்தினின்றும் வெளிப்போந்து பூர்வமபோல் ஸ்திரீ புத்திராதி குடும்பபாலனஞ்செய்வதன்கண்ணே எனதாயுளை வீணாகக்கழியேன்; ஏனெனின், முன்னர் யான் எம் மங்கையராதி யரைக் காக்கும் பொருட்டு அநேகவகை யறம்பாவங்களை யாற்றினேனோ, என் பிரசாதத்தானே எவர்கட்கு இகத்தும் பரத்தும் சுகவடைவாமோ, அவர்கள் மகாசெய்ந்நன்றி கொன்றவர்களாவர்கள், என்னை, தனது கிருகத்தினின்றும் மலத்தை வெளியாக்கி வெளியிலெறிந்து வருவதேபோல, மரித்தபின் என்னை இல்லினின்றும் வெளியாக்கி மயானத்தே ஒண்டியாய் விட்டுவிட்டுத் தமது கிருகத் தையடைவுற்றனராதலினென்க. யான் வாழுங்காலத்தே எனது கான்மேல் தமது மஸ்தகத்தை வைத்து நமஸ்காரம் செய்த மனைவியாதியரே, மரித்ததன்பின் என்னைத் தீண்டித்தம்மையசுத்தமாயெண்ணி ஸ்நாநஞ்செய்தனர். யானிருக்கும் போது என்மீது சுகந்த சந்தனாதிகளைப் பூசிய அவரே, மரித்ததன்பின் என்னை மகா அக்கினியின் கண்ணே யிட்டனர். எவரைக்காக்கும் பொருட்டு அளவிறந்த பாவத்தை யானாற்றினனோ அவர், பல மனுபவிக்க ஒரு பிறப்பிலேனும் கூடவந்திலர்; மற்றோ, யானொருவனாயே யனுபவித்தனன். இத்தகைய போக்குவரத்துடைய செய்ந்நன்றி கொன்ற உறவினரோடு நேயஞ்செய்தல் எனக்குத் தகுதியன்றாம். வேசி உண்ணேயமற்றவளேனும் வெளியே நானாவகை நேயத்தைக் காண்பித்துத் தனவானை மோகிப்பிப்பதேபோல், மனைவியாதியரும் உண்ணேயமற்றவராயி னும், வெளியில் நானாவகை நேயத்தைக் காண்பித்துத் தமது சுவார்த்தத்தைச் சித்தஞ்செய்யும் பொருட்டு மூடனாகிய என்னை மோகிப்பித்தனர். வேசியானவள் தனிகனது சர்வ தனத்தையும் கவர்ந்து கொண்டு நிர்த்தன ஆபத்துக் காலத்தே அவனைக்கைவிட்டு விடுவதே போல், மனைவியாதியரும் மரணரூப ஆபத்துக் காலத்தே என்னைப் பரித்தியாகித்தனர். அவர்களை யினிதுகாத்தற்பொருட்டுச் செய்த பாவங்களின் பயனை யானொருவனே யனுபவித்தேன்.

ஹே மைந்த! இவ்வாறு ஒன்பதாவது மாதத்தே அப்பாலகன் மாதாவினுதரத் தேயிருந்து முன்னநேகம் பிறப்புகளை நினைந்து பச்சாத்தாபப்படுவன். பின்னர் மாதாவினுதரத்தேயிருக்கும் பிரசூதிவாயு முகத்தைக் கீழாக்கிக் காலை மேலாக்கும். அக்கால் வாதபித்த கபதாதுக்கள் கலக்கத்தையடையும், அதனால் மிகுதுயருற்ற பாலகன் தன்னையும் அன்னியத்தையும் காணான். 96 அங்குல பரிமாணமுள்ள தாயின்றேகத்தே 4 அங்குல பரிமாணம் யோனியாம். இத்தகைய சுருங்கிய யந்திரத்தே பிரசூதி வாயுவால் தள்ளப்படுவன். தாயுதரத்தே மூத்திரமிருக்கும் பஸ்தி ஸ்தானமும், மலமிருக்கும் சங்கிரகணி ஸ்தானமும், பிரசூதிவாயுச்சலித்தலானே கலக்கத்தையடைந்து பாலகனது மஸ்தகத்தின் மீது மல ஜலங்களைப் பெய்யும். கூர்மையாய் இருப்பாயுதத்தால் வயிற்றைச்சேதித்தலானே நம்மனோர்க்குத் துக்கமுண்டாவதேபோல், அக்கர்ப்பத்தியாக்காலத்தே துக்க அடைவு அக்கர்ப்பிணி

க்கும் பாலகனுக்குமுண்டாம். ஓரற்பப்புண்ணின் கண்ணேயிருக்கும் ஒரு மகாகீடம் தனக்கும் புண்ணுடையோனுக்கும் மிகத் துயரையுண்டாக்குவதேபோல், குறுகிய யோனித்துவாரத்தே யடைவுற்ற பாலகன் தனக்கும் தாய்க்கும் பரமதுக்கத்தை யீவன். இரும்புக்கூர்மை யாயுதம் ஆடு முதலிய பசுக்களின் யோனிகளைக் கிழிப்பதேபோலப் பாலகனும் மாதாவின் யோனியைக்கிழிப்பன் அரசர் முதலியோரி டத்தே களவு முதலியவை செய்த புருடரை அரச சேவகர் தோலறுக்கும் ஆயுதமத்தி யிலிடுவதே போல், பிரசூதிவாயுவானது பாலகனைப் பலாத்காரமாய் மாதாவின் யோனியந்திரத்தே யடைவிக்கும், அக்கால் ஜராயுப்போர்வையின்மையில் அக் கோமளபாலகன் அக்கினியின் பரிசம் போன்ற யோனி யந்திரத்தின் பரிசத்தால் தாகத்தையடைவன். ஹே குழந்தாய்! இங்ஙனம் அநேகந்துயரை யனுபவித்து ஒன்பதாவது மாதத்தேனும் பத்தாவது மாதத்தேனும பூர்வ புண்ணியபாவங்களின் பயனயில் அவ்வியந்திரத்தினின்றும் வெளியேவருவன். ஒரு துர்க்கந்தமாய் புண்ணினின்றும் வெளிப்போந்த கீடம் பூமியின்கண்ணே விழுவதேபோல், அப்பாலகன் அவ்வியந்திரத்தினின்றும் வெளியே வந்து பூமியின் கண்ணே விழுவன். அநேகங் கூர்மையாய் முட்கள் தைத்தலால், இரும்பாயுதத்தால் தேகங் கிழிபடலால் நம்மபேருக்கு எவ்வகைத்துயருண்டாகின்றதோ, அவ்வகைத்துயர் பாலகனுக்கு யோனியந்திரத்தினின்றும் வெளிவரலாலுண்டாம். இங்ஙனம் அநேகவகைத் துக்கங் களை யடைந்து, தாய்க்கு மநேகவகைத்துக்கங்களையடைவித்துச் சுருங்கிய யந்திரத்தினின்றுங்கீழே விழுங்காலத்து மூர்ச்சையாகிய அவஸ்தையையடைந்து ஒன்று மறியாதிருப்பான். பின் இவ்வைஷ்ணவவாயு தன் சம்பந்தத்தானே பாலகனது பூர்வ விசாரத்தைக்கெடுத்துவிடும். அது மாதாவின் உதரத்தின் வெளியே யாண்டும் வியாபித்துள்ளது. ஜீவர்களை வியாமோகிக்கும் வாயிலாய்ச் சம்சாரசக்கரத்தை நிர்வாகம் செய்யும் பொருட்டு மகாவிஷ்ணுவாலுண்டாக்கப்பட்டது. அதனானே, நூலுணர்ந்தோரால் அப்பாகிய வாயு வைஷ்ணவ வாயுவென அழைக்கப்பட்டது. இதன் பயத்தாற்றான் முன்னர் வியாசர் சேயாய் சுகதேவர் தாயுதரத்தே யோக பலத்தால் பிரசூதிவாயுவை வெற்றிகொண்டு நெடுங்காலமிருந்தனர். எல்லாருடைய கருத்தையுமறிகின்ற மதிமானாய் சர்வஞ்ஞனும் பாவிசெய்த துஷ்ட மந்திர ஔஷதி களால் விரைவாகவே மூட அவஸ்தையையடைவதேபோல், அவ்வாயுவால் தீண்டப் பெற்ற முற்று முணர்ந்தவனும் மூட அவஸ்தைபையடைவன். தாயுதரத்தேயிருந்து ஒன்பதாவது மாதத்தே, எம்மனத்தானே முன்விசாரமாற்றினனோ அவ்வாயுவின் பரிசத்தானே அம்மனம் நேராந்தன்மைபைவிடுத்து. நாய்வாலைப் போல் வக்கிரபாவ த்தையடையும். அக்கினியால் தகிக்கப்பட்ட காட்டத்தைச்சுழற்றலானே அக்கினிக்குச் சுழலுகையுண்டாவதே போல், அவ்வக்கிரமனத்தின்றாதான்மிய அத்தியாசத்தால் சாக்ஷியாகிய ஆன்மாவும் வக்கிரபாவத்தையடையும். பின்னர் அத்தியந்தந்துக்கியாய் பாலகன் பூர்வ சர்வ விசாரத்தையும் மறந்து யான் யார்? யான் யார்? என்னும் பொருளமைந்த "கோகம், கோகம்" என்னும் சப்தத்தை யுச்சரிக்கும். இவ்வாறு கர்பப உபநிடதத்தே ஜன்மங் கூறப்பெற்றுளது. அதை யாராய்ந்து அதிகாரிக்கு வைராக்கியப் பிராப்தியுண்டாமாதலின், அதன் பொருட்டு அதிகாரி அவ்வுபநிடதமுறையாய்த் தனது ஜன்ம விசாரத்தை யவசியஞ்செய்க. ஹே மைந்த! ஜன்ம அவஸ்தையை விசாரித்தலானே அதிகாரிக்கு வைராக்கியப் பிராப்தியுண்டாதல் போல், மரணாவஸ் தையை யாராயினும் ஆமாதலின், தன் மரணாவஸ்தையையும் அவசியமாயறிய

வேண்டும். தன் மரண ஞானம் என்பதாதி சாஸ்திரவசனங்களானும் உண்டாம், ஜன்மித்த பிராணியாவும் மரிக்குமென்ப தொருதலையேயாம்; ஜன்மித்திறந்த தாய் தந்தையரைப் போலும். அவ்வாறு யானும் ஜன்மித்திருக்கின்றேனாதலின் எனக்கும் மரணம் அவசியமாயுண்டாம்; என்னும் அனுமானப்பிரமாணத்தினானும், மரண நிச்சயமுண்டாம்; ஆனால், எனது மாணம் இத்துணைத் தினங்கட்குப்பின்னுண்டாம் என்னும் நிச்சயம் அயோகியர்க்குண்டாகாதாமாதலின், மரணகால நிச்சயஞ் செய்யும் பொருட்டு இருக்கு வேதத்தே கௌஷீதகி முனிவர் அநேகவகைச்சின்னங்கள் கூறியுள்ளார், வசிஷ்ட சம்ஹிதையின்கண் ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானும் அச்சின்னத்தைக் கூறியுள்ளார். அதனால் அதிகாரிக்குத் தன் மரணகாலநிச்சயம உண்டாம். அதனால் வைராக்கியப் பிராப்தியுண்டாமாதலின் அதனை யவசியம் அறிதல் வேண்டும். இப்போது இருக்குவேத கௌஷீதகி சாகையில் நனாவிற் காணத் தகுதியாய் மரணக் குறிப்புரைப்பாம்: - ஹே மைந்த! இச்சூரிய மண்டலத்தேயும் புருடரது தக்ஷிண நேத்திரத்தேயும், ஒரே அந்தரியாமி இருவடிவமாயிருக்கும். அவற்றிற்கு நாடிரூப காணவாயிலாய்ப் பரஸ்பர சம்பந்தம் சுருதியின்கண்ணே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மரணம் சமீபத்துறும் போது அச்சம்பந்தம் நீங்கிவிடும். நீங்கவே சூரியன் முன் போல் தோற்றார்; மற்றோ, நிலாப்போற் சீதளமாய்த் தோற்றுவர். அல்லது, மத்தியான காலத்திலுஞ் சந்தியாகாலம் போலச் சூரியன் கிரணமற்றவராய்த் தோற்றுவர். அல்லது, சூரியன் துளையுடையராய்க் தோற்றுவர். அல்லது, மஞ்சிஷ்டத்தால் ரஞ்சிதமாய் இரக்த வஸ்திரம் போன்ற இரக்தவர்ணமுடைய ஆகாதேயிருப்பவரா ய்த் தோற்றுவர். இவ்வண்ணம் சூரியனை விபரீதமாய்ப் பார்ப்பவர் சிறிது காலத்திற்குள்ளே மரணமடைவர். கிழக்கு முதலிய திசைகளையும், அக்கினி கோணமுதலிய உபதிசைகளையும், அந்தரிக்ஷலோகத்தையும், தாராகணத்தையும் எப்போதும் இரக்த வர்ணமுடையதாய்க் காணும் புருடனும், மலப் பரித்தியாக காலத்தே பாயுவாயில் சங்கோசமற்றிருத்தல்போல எப்போது மிருக்கப் பெற்ற வனும், அண்டங்களோடு கூடிய காகக்கூட்டில் துர்க்கந்த மிருப்பதே போலத் துர்க்கந்தம தலையிலிருக்கப்பெற்றவனும், தனது சாயையின் கண்ணே துளை காண்பவனும், கண்ணாடியினும் நீரினும் இருக்கும் தனது பிரதி பிம்பத்தின், பூமியின் கண்ணேயிருக்குந் தனது சாபையின், தலை ஐயத்துடனேனும் இன்றியதா யேனும் தோற்றப்பெற்றவனும் சிறிது காலத்துள்ளே மரிப்பர். மற்றையன் விழியின் கருமணியின் கண்ணே தனது பிரதிபிம்பம் தலை கீழாய்த் தோற்றினும், தர்ப்பணாதி களிடத்தே தோற்றும் தனது பிரதிபிம்பத்தின் தலை மேலிருக்கிறதா கீழிருக்கிறதா எனச் சம்சபமுண்டாயினும், அங்குலியால் தனது நேத்திரத்தைப் பீடனஞ் செய்யின் நம்மனோருக்குக் கிரணங்களோடு கூடிய தேஜஸ் விசேஷம் பிரதீதியாம், அது தோற்றாதாயினும், இருவிரலா லிருசெவிகளைப் புதைப்பின் கேட்கும் பிராணனது தொனியானது கேட்காகாதாயினும், மயிலின் கழுத்திற்குச் சமானமாய் அக்கினிபை நீலவர்ணமாய்க் காணினும், மேகமின்றியே ஆகாயத்தே மின்னலைக்காணினும், மேகங்களிருப்பினும் மின்னலைக்காணாவிடினும், பெய்யும் மேகத்தே சூரியனு டைய கிரணங்களைக் காணினும், அழலற்ற பூமியையும் அழலுற்றோங்கிபெரி பூமிபதாகக் காணினும், அவர்கள் சிறிது காலத்தே மரணமுறுவர். இத்துணையால் இருக்கு வேதத்தே கௌஷீதகீ முனிவருரைத்த மிருத்தியு சின்னமுரைக்கப்பட்டது. இப்போது ஸ்ரீ வசிஷ்ட முனிவர் கூறிய மிருத்தியு சின்னங்களை நிரூபிபபாம்: -

ஹே குழந்தாய்! ஒரே தினத்தே பிராதக்காலத்துஞ் சந்தியாகாலத்துந் தனது மத்தகத்தினின்றுங் கிளம்பிய தூமத்தைக் காண்பவன் மகாபயத்தையேனும் மரணத்தையேனும் அடைவன், சாயங்காலத்தும் பிராதக்காலத்தும் ஐந்து தினபரியந்தம் மஸ்தக தூமத்தைக்கண்டவன் மூன்று வருடங்கட்குப்பின் மரிப்பன். நான்கு தினம்வரை காண்பவன் இரண்டு வருடங்கட்குப்பின் மரிப்பன், மூன்று தினம்வரை காண்பவன் ஒருவருடத்தின்பின் மரிப்பன். அன்றியும் விரலாற் செவியைப் புதைப்பின் பிராணத்தொனி கேளாதவனும், இளைத்திருக்கும் தேகம் நிமித்தமின்றியே பருத்தலையுடையவனும், மாறாயுடையவனும், குரோதசுபாவ முடைத்தாயிருந்து அகஸ்மாத்தாய்ச் சாந்திப்பற்கையனாயினும், குரோதசுபாவமு டைத்தாயொருந்து அகஸ்மாத்தாய்ச் சாந்தியியற்கையனாயினும், மாறாயுடைய வனும், மல மூத்திர பரித்தியாகத்தை யேககாலத் தடைவுற்றனும், பசிதாகங்களை யேககாலத் தடைவுற்றவனும், அக்காலங்களில் வியாமேகங்கூட அடைவுற்றவனும், அகாரணமாய்த் தருவின் நுனியின்கண்ணே கந்தர்வ நகரத்தைக்காண்பவனும், தனது தேகத்தைக் கிருஷ்ணவர்ணமுடையதாக வேனும் பிங்கலவர்ணமுடையதாக வேனுங் காண்பவனும், கழுகு காகம் முதலிய மாம்ச பக்ஷணிகளாகிய பறவைகள், கழுதை ஒட்டைகள், பல்லற்ற தேள் முதலியும் ஜீவர்கள், ராக்ஷசபூத பிசாசங்கள், என்பன முதலவாய் துஷ்ட ஐந்துக்களுள் ஒன்றேனும் பலவேனும் மாம்சபக்ஷணஞ் செய்யும் பொருட்டுத்தாவிவிழப்பெற்றவனும், ஒருவருடத்தின் பின்னர் மிருத்தியு வையடைவர். இவ்வாறு கனவின்கண்ணே அக்கழுகு முதலியவற்றைக் காணினும், மற்றவர் அருந்ததி நக்ஷத்திரங்காண்பித்தும், துருவ நக்ஷத்திரங்காண்பித்தும், பூரண சந்திரனிடத்திருக்குங் கருமையைக்காண்பித்தும், நிர்மல ஆகாசத்தே தக்ஷிண உத்தர திசையிலிருக்கும் தீர்க்க மந்தப் பிரபையைக் காண்பித்தும், தான்காணும் பொருட்டு முயல்வுறினும் அவற்றைக் காணானாயினும், ஒருவருடத்தின் பின் மரிப்பன், அல்லது முன்னரே மரிப்பன்; ஆனால், அவன் எத்திதியின்கண் அந்நிமித்தத் தைக் காண்பனோ வருடத்தின் பின் மீண்டு அத்திதிபையடையான். இனியாறு மாதத்தில மரிக்குங் குறியிவையாம்: - தனது வெள்வததிரத்தைக கரியதாய்க் காணினும், மாறிக்காணினும், சூரிய சந்திரர்களை ஆகாயத்தினின்றுங் கீழே விழுவதாய்க்காணினும், பூமியின் கண்ணிருப்பதை ஆகாயத்தின் கண்ணே யிருப்பதாய்க்காணினும், மாறிக்காணினும், நோய் முதலியவையின்றியே உதடு நாவுகாயமாயினும், சரீரம் சக்கரம் போற் சுழலுமாயினும், மலை முதலிய ஸ்தாவரப் பொருள்கள் சுழலுவதாய்க்காணினும், சலிக்கும் பொருள்கள் திரமாயிருப்பதாய்க்காணினும், ஆறுமாதங் கழிந்தபின் மரிப்பன். கண்டாமணியின் சப்தத்தைக் கேளானாயினும், சேறுடைப் பூமியிலும், தூளியுடைப் பூமியிலுங் காற்குறியைக் கண்டிதமாய்க் காண்பானாயினும் ஆறு மாதத்திற்குள்ளே மிருத்தியு வை டைவன். மூன்றுமாதத்தில் மிருத்தியுவைச் செய்யுங்குறியோ இஃதாம்: - அங்குலியால் நேத்திரபீடனஞ்செய்யின் நம்மனோர்க்குத் தோற்றும் மின்மினி போன்ற தேஜஸின் சூக்ஷுமகணம் அஃதின்றியே எவனுக்குத் தோற்றுமோ அவன் மூன்று மாதங்களின் பின்னிறப்பனென்க. ஒரு மாதத்தே மரணப்பிராப்தியாக்குங் குறியிதுவாம்: - நேத்திராதி இந்திரியங்களால் ரூபாதிவிடயங்களைப் பூர்வம்போல் யதார்த்தமாய்க்கவாப்பெறாதவனும், நம்மனோருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பிரதீதியா காத தேவர் கேட்கும்படியான வசனங்களைக் கூறக் கேட்பவனும், மஸ்தகம்

அக்கினியின் ஜுவாலைகளோடு கூடியதாயிருப்பவனும், தினத்தே கொள்ளி வீழ்தலைக் காண்பவனும், இரவில் இந்திரதனுஷைக் காண்பவனும், மேகமற்ற ஆகாயத்தே மின்னலைக்காண்பவனும், மேகமுடைய ஆகாயத்தே மின்னலைக் காணாதவனும், தர்ப்பணாதிகளிடத்தே தனது பிரதிபிம்பத்தைக் காணாதவனும், காகமைதுனத்தைக்காண்பவனும், ஹம்சமைதுனத்தைக் காண்பவனும், மயூர மைதுனத்தைக்காண்பனும், பசையற்றவற்றைப் பசையுற்றவையாய்க்காண்பவனும், சீதளப்பொருள்களை உஷ்ணமுடையவைகளாய்ப் பார்ப்பவனும், மாறாய்க் காண்பவனும், ஸ்நாநஞ்செய்தபின்பு மற்றெல்லா அங்கங்களும் நீரால் நனைந்தும் இருதயம் பாதம் இரண்டும் விரைவாகவே காய்தலையுடையவனும், ஒருமாதங்கழிந்தபின் மரிப்பர். அரைமாதத்தே மரணமுறுங்குறியிவை யாம்: - அகஸ்மாத்தாய்ப் பூமியின் கண்ணே துளையைக்காண்பவனும், அத்துளையினின்று முண்டாய் சப்தத்தைக் சப்தத்தைக்கேட்பவனும், சூரியகிரணங் குளிரப்பெற்றவனும், சந்திரகிரண முஷ்ணிக்கப்பெற்றவனும், முகத்தைச் செந்தாமரைபோலச் சிவப்பு வர்ணமாகவுடையவனும், நாவு ஓங்கியெரியுமக்கினியின் சமானவர்ணமாகவுடைய வனும், செவிகள் குதிரைச்செவிகளைப்போல ஸ்தப்தமாக்கப் பெற்றவனும், இருதய த்தேயும் நாபியிலும் நாவிலும் நடுக்கமுற்றவனும், அரை மாதத்தின் பின்னிறப்பர். ஏழுநாளில் மரணமுறுங்குறி யிவையாம்: - சரீரத்தே அகஸ்மாத்தாக அக்கினியின்சு வாலை வெளிப்படப்பெற்றவனும், தாராமண்டலத்திருக்கும் சப்த இருஷிகளையும் நவக்கிரகங்களையும் காணாதவனும், தனது மூக்கையும் நாக்கையுங் காணாத வனும், ஒரு காரியத்தைச்செய்து அக்காலத்தே மறப்பவனும், முற்பாதி யுஷ்ண மாயும் பிற்பாதி சீதளமாயுமிருக்குஞ் சரீர முற்றவனும், நேத்திரம் அத்தியந்தம் விகாசமாக மண்டலாகாரமாயிருக்கப்பெற்றவனும், இரண்டு கர்ணங்களும் சிதிலத் தன்மையானே தமது ஸ்தானத்தினின்றும் நழுவப்பெற்றவனும், நாசிகைவக்கிர மாயிருக்கப்பெற்றவனும், ஏழு தினங் கழிந் பின்னிறப்பர். ஒரு தினத்திறக்குங் குறியிவையாம்: - தெற்கே யிரவியிருப்பின் நியமமாய் வடக்கே யிருக்கவேண்டிய சாயை தெற்கு நோக்கி யிருக்கப்பெற்றவன் அத்தினத்தே சஸ்திராதிகளால் மரிப்பன். தான் புசிக்கும் பொருட்டு அன்னத்தைத் தியாகஞ்செய்ய அதனை ஒரு அபூர்வ ஸ்திரீயுண்ணக்காண்பவனும், இடபத்தின் மேலாரூடமாயிருப்பவனையேனும், எருமையின் மேலேறி யிருப்பவனையேனும், தண்டத்தைக் கைப்பற்றியிருக்கும் பயாநகபுருடனையேனும், விரிந்த இரக்தவர்ணமுடைய கேசத்தையும் கையிற் பாசங்களைக்கவர்ந்த பயானகஸ்திரீயையேனும் உண்ணுங்காற் காண்பவனும், அத்தினத்தேமரிப்பர். இவ்வாறு மூன்றுவருட முதல் ஒரு நாள்வரை கூறிய மிருத்தியுவின் சின்னங்களில் ஒன்றையேனும், இரண்டு மூன்றையேனும், அளவிறந்தவற்றையேனும் எத்திதியில் எத்தினத்தே காண்பனோ அவன் அம்மூவருடாதிகாலத்தின் பின்னர் அத்திதியையும் அத்தினத்தையும் மீண்டும் அடையான்; மற்றோ, அதற்குள்ளே மரிப்பன். இத்துணைக் கிரந்தத்தானே நனாவின் கண்ணே மரணக்குறி நிரூபிக்கப்பெற்றது. இப்போது வசிஷ்ட சம்ஹிதையின் கண்ணே ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவான் கனவின் கண்ணே மரணக்குறியுரைத்திருப்பதை நிரூபிப்பாம்: - கனவில் கறுப்புப்பல்லுடையவனைக் காண்பவனும், கறுப்புவர்ணமு டைய புருடனைக்காண்பவனுஞ் சிறிது காலத்திலே மரணமுறுவர். தன் சரீரத்தை வராகமேனும், குரங்கேனும், பக்ஷணம் பண்ணவேனுங் கொண்டுபோகவேனுங்

காண்பவனும், மஞ்சள் நிறமுடைய பொருளைப்புசித்து வாந்தி செய்பவனும், மதுவோடு கூடிய அன்னத்தைப் புசிப்பவனும், கமலகோமள ஜடையைப் புசிப்பவனும், வெண்டாமரையைத் தனது மஸ்தகத்தேயுங், கண்டாதிகளிதடத் தேயுந் தரிப்பவனும், கழுதை, பன்றி, ஒட்டையோடு கூடிய தேரிலேறுபவனும், அவற்றின் கண்ணே யேறுபவனும், கறுப்பு நிறக் கன்றோடு கூடிய கறுப்புக் கோவானானது தென்றிசை நோக்கிச் செல்லக் காண்பவனும், இரக்தநிறமுடைய செம்பருத்தம் பூமாலையைத் தன் கண்டத்தே தரித்தேனும், பாசிமாலையைத் தரித்தேனும், தேகத்தின் மீது தைலம் பூசிக்கொண்டேனும் நிர்வாணமாகவேனும் ஒண்டியாய்த் தென்றிசையை நோக்கிச் செல்பவனும், தன் கரத்திருக்குங் கழுகு, காகம் முதலியவற்றால் பக்ஷணத்தைப் பெற்றவனாய், பிரசன்னத்தன்மையோடு கூடியவனாய், இரக்தவஸ்திரங்களோடு கூடியவனாய், இரக்தசந்தனத்தோடு கூடியவ னாய்த் தைலத்தோடு கூடியவனாய்ப் பசிதாகாதிகளாற் பீடிதனாய் நாய் முதலிய குரூர ஜீவர்களிடத்தினின்றும் பயத்தையடைவுற்றவனாய்த் தென்றிசையிற் கமனஞ் செய்பவனும், கிருகலாச்சீவனைத் தன் வாகனமாகக்காண்பவனும் ஆறுமாதத்தின் பின் மிருத்தியுவையடைவர். இரும்புத்தண்டத்தைத்தரித்த கறுப்புப்புருடனைக் காண்பவன் மூன்று தினத்தின் மரிப்பன். கறுப்புவஸ்திரந்தரித்த கருஞ் சந்தனத் தோடு கூடிய ஒரு பெண் நேயமாக ஆலிங்கனஞ்செய்யக்காண்பவன் பத்துத் தினத் திற்கு முன்னரே மிருத்தியுவையடைவன்; அல்லது, அத்தினத்தே அருண உதய காலத்தேனும் சூரிய உதயகாலத்தேனும் மிருத்தியுவையடைவன். இவ்வகை யுண்டாஞ் சொப்பனமும் இருவகையாம், ஒன்றோ அறம்பாவ அதிருஷ்ட சாமக் கிரியானே ஜன்னியமாம். மற்றொன்றோ, வாதபித்த கபமென்னும் முத்தோஷ விஷமத்தன்மை ரூபதிருஷ்டசாமக்கிரியானேனுங் காமக்குரோதலோப்பயசிந்தனம் என்பனவாதி திருஷ்டசாமக்கிரியானேனும் ஜன்னியமாம். இருவகையுள் முதலதுட் கண்ட கூறிய மிருத்தியுசின்னங்களைக் காண்பவனுக் கவசியமாய் மிருத்தியுரூபப் பலப்பிராப்தியாம். இரண்டாவதிற் கண்டதோ பலப்பிராப்தியடை வியாதாம்; மற்றோ நிட்பலமேயாம். முதலதும் இரவின் நான்கு முகூர்த்தங்களின் வேற்றுமையானே வேறு வேறு பயனையேயடைவிக்கும். கனாக்காண்போன் இரவின் முதன் முகூர்த்தத்தே காணுங்கனா ஒருவருடத்தின் பின் பயனைப்பயக்கும். இரண்டாவது முகூர்த்தத்தே காண்பதோ ஆறுமாதத்தின் பின் பயனைப் பயக்கும். மூன்றாவது முகூர்த்தத்தே காண்பதோ மூன்று மாதத்தின்பின் பின் பயனைப்பயக்கும். நான்காவது முகூர்த்தத்தேயோ இரண்டிரண்டு நாழைகையின் பேதத்தானே பின்ன பின்ன பயனையே பயக்கும். அதன் முதலிரண்டு நாழிகையின்கண்ணே காண்பதோ ஒரு மாதத்தின்பின் பயனைப்பயக்கும். இரண்டாம் இரண்டு நாழிகையின் கண்ணே காண்பதோ ஒரு பக்ஷத்தின்பின் பயனைப்பயக்கும். மூன்றாம் இரண்டு நாழிகையின் கண்ணே காண்பதோ பத்துநாட்கட்குப்பின் பயனைப்பபக்கும். நான்காம் இரண்டு நாழிகையின் கண்ணே காண்பதோ அத்தினத்தே பயனைப்பயக்கும். இவ்வாற திருஷ்டகனாவின் பலமாம். வாதாதியில் வரும் கனாநிட்பலமாவதே போல், எக்கனாவின் பின் வேறு கனாவுண்டாமோ அம்முதற் கனாவும் நிட்பல மேயாம்; இவ்வாறநேக தோடவயத்தால் அக்கனாப் பயனற்றதுமாமாதலின், இவ்வெனது கனா வாதபித்தாதிரூப திருஷ்டசாமக்கிரியா லுண்டாயது. அல்லது, அதிருஷ்டவயத்தாலு ண்டாயது என விசாரியாதொழியின் அக்கனா காண்பவனுக்கு நியமமாய்ப்

பலப்பிராப்தியைச் செய்வியாது; மற்றோ, ஐயமே நிகழ்விக்கும். நனாவின்கண்ணே கூறிய மரணக்குறிகள் நியமமாய்ப் பலத்தைப் பயக்குமாதலின் அதன் கண்ணைய மின்றாம். இவ்வாறு கௌஷீதகீ இருஷியினாலும் ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவானாலும் நனவிலுங் கனவிலும் மரணக்குறிப்பலவியவஸ்தை கூறப் பெற்றுளது. ஹே மைந்த! விடயங்களி லத்தியந்தம் ஆசக்தனுக்கும் முற்கூறிய குறிகளின் றரிசனத்தானே அவசியம் வைராக்கியப் பிராப்தியாம். ஆதலினாற்றான் அவ்விரு முனிவரும் அக்குறிகளை அறைந்தனர். கர்ப்ப உபநிடதத்தின் விசாரத்தாலும் மிருத்தியுசின்னங்களின் தரிசனத்தாலும் வைராக்கியப் பிராப்தியுண்டாவதேபோல், ஹம்சாதியுபநிடதங்களில் கூறிய யோகத்தானும் அதிகாரிகட்குப் பரம வைராக்கியப் பிராப்தியாமாதலின், வைராக்கிய அடைவின் பொருட்டு அதிகாரிகள் அவ்வியோகத் தையும் அவசியஞ் சம்பாதிக்கவேண்டும். இப்போது அதனை நிரூபிக்கும் பொருட்டு முதலில் அவ்வியோக அங்கத்தைக்கூறும் அமிருதநாத உபநிஷத்தின் பொருளை நிரூபிப்பாம்: - ஆண்டு முதலில் யோக அதிகாரியைக் கூறுவாம்: - ஹே மைந்த! பிரஹ்மசர்ய தர்மமுடையவனும், உட்காரணத்தையும் புறக்காரணத்தையும் தன் வயப்படுத்தினவனும், தைரியமுடையவனும், குருசாஸ்திரத்தே சிரத்தை பக்தியுடை யவனும் எவனோ அவனே யோகாதிகாரியாவன். முதலில் தனது வருணாசிரமானு சார நித்திய நைமித்திக கருமங்களால் ஒருவன் முதலிய ஏகாந்ததேசத்தே குடில் செய்து கொண்டு ஆண்டு யோகம் பயில்க. அத்தேசம் சீத ஆதப வாயு என்பனவாதி சர்வ உபத்திரவங்களும் அற்றதும், மனத்திற்கும் நேத்திரங்கட்கும் ஆந்தத்தைத் தருவதுமாயிருக்கவேண்டும். அத்தகைய இடத்தே முதலில் தர்ப்பையை விரித்து அதன் மேல் மான்றோலை விரித்து அதன் மேல் புலித்தோலை விரித்து அல்லது கோமளவஸ்திராதிகளை விரித்து இருக்க வேண்டும் அதனால் அத்தேகத்தே சிறிது மாத்திரையும் பீடையுண்டாகாதாம். அவ்வாசனம் அதிக உயரமாகவேனும் அதிகத் தாழ்ந்ததாகவேனும் இருக்கலாகாது. அதன்கண்ணிருந்து முதலில் தனது சரீர மத்திய தேயத்தையும் கழுத்தையும் சிரத்தையும் தண்டம்போல் நேரே வைக்க வேண்டும். தனது நாசிகையின் நுனிப்பாகத்தே திருஷ்டியை வைத்து வேறெப் பக்கத்திலும் திருஷ்டியை வைக்காதிருக்கவேண்டும். அகிம்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரஹ்மசரியம், அபரிக்கிரகம், என்னும் ஐவகை இயமங்களை யெப்போதும் சேவிக்கவேண்டும். சௌசம், சந்தோஷம், தவம், சுவாத்தியாயம், ஈசுரப்பிரணிதானம் என்னும் ஐவகை நியமங்களையும் எப்போதும் சேவிக்க வேண்டும். இவற்றின் பொருளை எட்டாவது அத்தியாயத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறி வந்தேம், அந்த யோகம் புரிவதில் அதிகாரிக்கு அநேக வகை விக்கினங்கள் வருமாதலின் அவற்றை நீக்கும் பொருட்டு முற்கூறிய ஆசனத்தேயிருந்து தன் மனதை யொருமைப்படுத்தி உருத்திரபகவானைத் தியானிக்கவேண்டும். அதனால் எல்லா இடர்களும் நீங்கும். பின் சுவஸ்திகம், பத்மம், பத்திரம் என்னும் மூன்றாதனத்துள் ஒரு ஆதனத்தையிட்டு வடதிசையின் பக்கமாய் முகமாக்கி பிராணாயாமத்தைச் செய்க. இப்போது அவ்வாசனங்களின் சொரூபத்தை நிரூபிப்பாம்: - இடது கணைக்கால் துடையிடையில் வலது பாததலத்தை வைத்து, வலதுணைக்கால் துடையிடையில் இடதுபாததலத்தைவைத்துத் தண்டம் போலச் சரளமாயிருத்தல் சுவஸ்திக ஆசனமாம். தன்னிடது துடையின் மேல் வலது பாதத்தை வைத்து அதனங்குஷ்டத்தைத் தனது பிற்றேயத்தின் பின் பாக,

வலதுகையைக்கொணர்ந்து பிடித்துக்கொண்டு, தன் வலது துடையின் மேல் இடது பாதத்தை வைத்து அதனங்குஷ்டத்தைத் தனது பிற்றேயத்தின் பின்பாக இடது கையைக் கொணர்ந்து பிடித்துக்கொண்டு தன்றேகததைத் தண்டம் போல் நேரே வைத்தலே பத்ம ஆசனமாம். தன்னிரண்டு பாதங்களின் தலங்களை விரையின்கீழ் ஒன்றாகவைத்து அப்பாதங்களின் றலத்தின் மேல் தன்னிரண்டு கரங்களை ஆமையாகாரமா யொன்றாகவைத்துத் தன்றேகத்தைத் தண்டம்போல் நேரே வைத்தலே பத்ராசனமாம். இம்மூன்றாசனத்துள் தனக்குச் செய்யச்சமர்த்துள்ள ஆசனத்தைச் செய்துகொண்டு அதிகாரி பிராணாயாமஞ் செய்க. இப்போது யோகத்தின் ஆறு அந்தரங்கசாதனங்களை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தர்க்கம், தாரணை, தியானம், சமாதி, என்பனவாம். ஆண்டு முதலில் பிராணாயாமத்தைப் பல சகிதமாய்க் கேட்பாயாக. அக்கினியின் சம்பந்தத்தானே இரும்பு முதலிய தாதுக்களின் மலநிவிருத்தியாவதேபோல், பிராணாயஆமத்தானே அந்தக்கரண தோஷமும், புறக்காரணதோஷமும் நீங்கும். அதுவும் ரேசகம், பூரகம், கும்பகம், என்னும் பேதத்தானே மூவகையாம். அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொரு பிராணாயாமஞ் செய்யுங்காலத்தும் அதிகாரி பிரணவத் தோடு ஏழுவியாகிருதியோடு சிரத்தோடு காயத்திரிமந்திரத்தை மும்முறை யுச்சரிக்குக. சந்யாசிகளோ அக்காயத்திரிமந்திரத்தை மும்முறை யுச்சரிக்கின் எத்துணையக்ஷரங்களாமோ அத்துணை பிரணவங்களின் உச்சாரணஞ்செய்க; இவ்வாறு அம்மந்திரங்களோடு செய்த பிராணாபாமம் சர்வ தோஷங்களையும் நீக்கும். இனி ரேசகாதிமூன்றன் சொரூபத்தைக் கேட்பாயாக. தன் பிராணவாயுவை ஆதாரசக்கரத்தினின்றும் குண்டலினீ மார்க்க வாயிலாய் மேலே செலுத்தி நாசிகை வாயிலாய் வெளியாக்கித் தேகவெளிபாகாசத்தே இலயம்செய்யல் ரேசகமாம். கமலநாளவாயிலாய் முகததால ஜலத்தையிழுப்பதே போலத் தேகபாகியத்தே யிருக்கும் வாயுவை நாசிகைவாயிலாய்த் தேகத்துள்ளே யிழுத்தல் பூரகமாம். தப்தபாஷாணத்தின் மேலபட்ட நீர்ததுளி இலயபாவத்தை யடைவதேபோலப் பிராணவாயுவின் உட்கதியையும் வெளிக்கதியையும் தடுத்துத் தேகத்துள்ளேயே இலயம் செய்தல் கும்பகமாம். இனிப்பிரத்தியாகாரமிதுவாம்: - சப்தாதியைந்தையும் முறையே கொள்ளும் சுரோததிராதி ஐந்து ஞானேந்திரியங்களைத் தத்தம் விடயத்தே இம்மனமே யேவும். இச்சஞ்சலமனத்தை ஆன்ம விசாரபலத்தால் தடைப்படுத்திச் சுரோத்திராதிகளைத் தடைப்படுத்தல் பிரத்தியாகாரமாம். சூரிய கிரணம் சூரியனினி ன்றும் பின்னமல்லாததே போல், இச்சம்பூரண திருசியப்பிரபஞ்சம சேதன ஆன்மாவி னின்றும் பின்னமன்றாம் என்னுந் திருஷ்டியால் மனசகித இந்திரியத்தைத தடை செய்தல பிரத்தியாகாரமாம். இதனை யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரும் கூறியுள்ளார்: -

"திகழ்தரு யோகி யெவ்வெத் திருசியந் தம்மைக் காணும்
புகழ்தர அவைக டம்மைப் பூரண சிவம தென்னா
நிகழ்தரக் காணும் யோக நெறியினி னின்றமேலோர்
இகழ்வறு பிரத்யாகார மென்றிதை யியம்பினாரால்."

(பொருள்.) யோகியானவன் எவ்வெப்பொருளைக்காண்பனோ அப்பொருள் யாவற்றையும் ஆன்மரூபமாய்க்காண்க. யோகவேத்தாக்கள் இதனையே பிரத்யாகார

மென்றனர். வேதத்தினின்றும் பாகியமாயமதத்தைப் பரித்தியாகித்துச் சர்வவேததாற் பரியத்தைவிடயரூபஞ்செய்து அந்தர ஆன்மவஸ்துவைச் சிந்தனஞ்செய்தல் தருக்கமாம். சோரனைக்காணாத புருடனையே சோரன் அநர்த்தஞ் செய்வதேபோல் விசாரதிருஷ்டியால் மனத்தைக்காணாதவனையே மனம் சங்கற்ப விகற்பரூப அநர்த்தத்தை யடைவிக்கும்; என ஆராய்ந்து மனத்தை அந்தர ஆநந்தரூப ஆன்மாவின் கண்ணே நிறுவி அசைவறுத்தல் தாரணையாம். தாரணை செய்த ஆநந்தரூப ஆன்மாவின்கண்ணே அநாத்மாகார விஜாதீயவிருத்திகளின் வியவதான மின்றி நிரந்தரம் தைலதாரையைப் போலச் சஜாதீயவிருத்திகளின் பிரவாக முண்டாக்கல் தியானமாம். அந்த ஆன்மவடிவ ஆந்தத்தைக்கவர்ந்து தியாதா தியானம் தேயம் என்பனவாதி சர்வ துவைதப்பிரபஞ்சத்தின் அநாதரவாமவஸ்தை யே சமாதியாம். இதன் வடிவத்தைக் கீதையின் கண்ணும் ஸ்ரீ பகவானருளிச் செய்துளார். எவ்வறிஞன் எவ்வான்மரூப ஆநந்தத்தையடைந்து அதனினும் அதிகமாக ஒரு அயல் இலாபத்தைக்கருதானோ. இத்துணையானே பிராணாயாமாதி ஆறு சாதன நிரூபணமாம். இனி யோகிபரித்திபாகிக்கத்தக்க பொருளை நிரூபிப் பாம்: - ஹே மைந்த! ரோகியானவன் ரோகத்தை நீக்கும் பொருட்டுக் குபத்திய வஸ்துவைப் பரித்தியாகிப்பதேபோல், யோகியும் யோகசித்தியின் பொருட்டுப் பயம் குரோதம் ஆலசியம் என்னும் மூன்றையும் பரித்தியாகஞ்செய்க. மிகு நித்திரையை யும், மிகு நனாவையும், மிக்க வுணவையும், மிக்க வுணவின்மையையும், பரித்தியா கஞ்செய்க; மற்றோ யுக்தியோடுமவற்றைச் செய்க. இப்போது பிராணாயாமம் செய்வதை நிரூபிபபாம்: - ஹே மைந்த! பிராணாயாமஞ்செய்யும் விதத்தை வேத வேத்தாக்கள் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்கள் : - யோகி முதலில் தன் வலது நாசியை விரலால் தடைசெய்து இடது நாசி வாயிலாய்ப் பாகியவாயுவை யிழுத்து உட்டரிக் குக. மீண்டும் அவ்வாயுவை வலது நாசி வாயிலாய்ப் பையப்பையவெளியே பரித் தியாகம் செய்க இவ்வாறு இடது நாசியை விரலாலடைத்துக்கொண்டு வலதுநாசி வாயிலாய்ப் பாகியவாயுவை யிழுத்து உட்டரிக்குக. மீண்டு அவ்வாயுவை இடது நாசிவாயிலாய்ப் பையப்பைய வெளியில்விடுக. பூரக கும்பக ரேசகமென்னும் மூவகைப்பிராணாயாமங்களையும் யோகி ஒங்காரரூபப் பிரணவ மந்திரத்தானே செய்க, அதன் எண்ணிக்கைமாத்திரையானே துணியப்பெறும். முதலில் ஏகமாத்திரை பூரகம் செய்க, இருமாத்திரை ரேசகம் செய்க, நான்குமாத்திரை கும்பகம் செய்க; இவ்வாறே 2-3-4- 5 மாத்திரை முதற்கொண்டு மேன்மேற் பூரகாதிகளைப் பைப்பைய்ப் பெருக்குக. யாண்டும் பூரகத்திலும் இருமடங்கதிகம் ரேசகம் செய்க. அதனினும் இருமடங்கதிகம் கும்பகம் செய்க. மார்க்கண்டேய புராண முறையாய் மாத்திரை பிளைவிதுவாம்: - தடையின்றிப் பன்னிரண்டு முறை இமைக் கொட்டுங்காலம் மாத்திரையாம்; தடையின்றிப் பன்னிருமுறை தாலியடிக்குங் காலம் மாத்திரையாம், தடையின்றிப் பன்னிருமுறை இலகு அக்ஷரத்தை உச்சாரணஞ் செய்யுங்காலம் மாத்திரையாம். வசிஷ்ட சம்ஹிதை முறையிதுவாம்: - பூரகாதிப் பிராணாயாமங் களில் 16 முதலிய முறை பிரணவ மந்திரத்தை ஆவிருத்தி செய்தல் மாத்திரையாம். யாஞ்ஞயற்கியரோ, தடையற மும்முறை நொடி முத்திரை, மும்முறை முழந்தாள் மீது கரம்பிறட்டல், மும்முறை தாலியடித்தல் செய்யுங்காலம் மாத்திரையென்பர். மாண்டுக்கிய உபநிஷத்தின்கண்ணும் பிரசின உபநிடத்தின்கண்ணும் பிரணவத்தின் அகார உகார மகார அர்த்தமாத்திரையென்னும் 4 அவயவங்கட்கே மாத்திராரூபக்

கூற்றாம். நாதபிந்து உபநிடதத்தின்கண்ணோ அகாராதி 4 மாத்திரையுள் ஒவ்வொரு மாத்திரையின் உதாத்த, அநுதாத்த, சுவரிதமென மும்மூன்று அவயவங்கள் கற்பனை செய்து 3 மாத்திரை கட்கும் 12 பேதங் கூறப்பெற்றுளது. இவ்வாறு நூற்களில் வேறு வேறாய் கூறப்பெறினும், ஈண்டுத் தடையற மும்முறை தாலியடித்தலிலே குங்காலமே மாத்திரையென்றுணர்க. பிரணவாதி மந்திரத் டா ற்றும் பூரகாதிப் பிராணாயாமத்தை ஒரு மாத்திரையானே அனுஷ்டிக்கும் யோகி ஆகாச தத்துவத்தின் அதிபதித் தன்மையையடைவன். 2 மாத்திரையானே வாயு தத்துவ அதிபதித் தன்மையையடைவன். 3 மாத்திரையானே அக்கினிதத்துவ அதிபதித் தன்மையை யடைவன். 4 மாத்திரையானே ஜலதத்துவ அதிபதித்தன்மை யையடைவன், 5 மாத்திரையானே பிருதிவிதத்துவ அதிபதித்தன்மையையடைவன். இவ்வாறு அப்பயில்வின் றிடத்தால் யோகிகட்குப் பஞ்சபூத ஜயரூப்பலம் பிராப்தியாம். அப்பயில்வு சிதிலமாக்கப்பெற்றவர்க்கு அப்பல முண்டாகாதாம். மீண்டுமந்தயோகி அந்தப் பிரணவமாத்திரைகளில் முறைப்படி சப்தாதி பஞ்சதன்மாத் திரைகளை ஆரோபித்துச் சிந்தனை செய்க. அதனால் அந்த யோகிக்கு நிர்விசேஷப் பிரஹ்ம ரூபமாகச் சிந்திக்க யோக்கியமாய் அர்த்தமாத்திரைவடிவப் பிரணவத்தின் அப்பியாசப்பிராப்தியாம். அந்தத் தியானவகை யிதுவாம்: - ஆண்டுப் பிருதிவிதத் துவதாரணத்தே சிந்தனை விடயமாதலின் பார்த்திவப்பெயரை அடைவுற்ற பிராணவ த்தை யோகி சப்தாதி பஞ்சதன்மாத்திரைரூபத்தானே தியானம் செய்க. ஜல தத்துவ தாரணத்தே வாருணநாமப்பிரணவத்தை நான்கு தன்மாத்திரை ரூபத்தானே தியானம் செய்க. அக்கினி தத்துவதாரணத்தே ஆக்நேயப் பெயரிய பிரணவத்தை மூன்று தன்மாத்திரை ரூபத்தானே தியானம் செய்க. வாயுதத்துவதாரணத் மாருதப்பெயரிய பிரணவத்தை இரண்டு தன்மாத்திரைரூபத்தானே தியானம் செய்க, ஆகாசதத்துவ தாரணத்தே ஆகாசப்பெயரிய பிரணவத்தை ஒரு தன்மாத்திரைரூபத்தானே தியானம் செய்க. இவ்வாறு பயின்று யோகியின் மனம் சஞ்சலமற்றுத் திரமாங்கால், அர்த்தமாத்திரைரூபப் பிரணவத்தைப் பிரஹ்மரூபத் தானே சிந்தனஞ்செய்க. அல்லது யோகி தனது மனத்தை நிச்சலமாக்கும்பொருட்டுப் பிராணாயாமகாலத்தே தத்தம் வியாபாரத்தோடு பிராண அபானதிகளைத் தியானம் செய்க. இப்போது தியானவகையை நிரூபிப்பாம்: - பிராணாதியைந் தன் அசாதாரண வியாபாரங்களைப் பூர்வம் கர்ப்ப உபநிடதத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேமாதலின் அவற்றை மீண்டு மிங்கே கூறவில்லை. அவற்றின் சாதாரண வியாபாரத்தைக் கூறுகின்றோம். சரீரத்தே அநந்த நாடிகளிருப்பினும் 1036 பிரதான நாடிகளுள. அவற்றுள்ளே சஞ்சரிக்கும் பச்ஞ்சப்பிராணன்கட்கும் ஹம்ச மந்திரரூப ஒரே வியாபாரமாம். என்னும் மந்திரம் ஹகாரம் மகாரம் அகாரம் சகாரம் விசர்க்கம் என்னும் ஐந்துவயவங்களுடையதாம். வேறு சாஸ்திரத்தோ அம்மந்திரத்தின் எண்ணிக்கை 21600 எனக் கூறியிருப்பினும், உபாதியாலாக்கப் பெற்ற பேத்தை யங்கீகரித்து அதன் எண்ணிக்கை 113180 எனச் சம்பவிக்கும்; ஏனெனின் பஞ்சப்பிராணன்களுள் ஒவ்வொரு பிராணனுக்கு 21600 ஹம்ச மந்திர வியாபாரமாம், ஐந்தாய்ப்பெருக்கவே 108000 எண்ணிக்கையாம். 1036 நாடிகலில் சஞ்சரிக்கும் பஞ்சப்பிராணன்களின் எண்ணிக்கை நாடிகளின் எண்ணிகையால் ஐந்தாய்ப்பெருக்கவே 5180 எண்ணிக்கை யாம். இருவகை எண்ணிக்கையையும் ஒன்று கூட்டி எண்ணவே 113180 எண்ணிக்கை சித்தமாம். இத்துணை ஹம்சமர்திரம், அவற்றின் சாதாரண வியாபாரமாம்.

குதமுதல் களம்வரையிருக்கும் உட்டுளை 30 அங்குலபரிமாணமாம். அதன் கண்ணிருந்து ஐந்து வாயு ஹம்சமந்திர உச்சாரணம் செய்யுமாதலின், ஹம்சமந்திர ரூபகாரிய ஆரம்பகத் தன்மைக்கு 30 அங்குல அளவுடைத்துளையே பிரயோஜகமா மாதலின் அந்த ஹம்ச மந்திரம் அவற்றின் சாதாரண வியாபாரமாம். அவற்றுள்ளும் முக நாசிகையின் கண்ணே சஞ்சரிக்கும் வாயு ஹம்சமந்திரரூப வியாபாரத்தே பிரதான காரணமாம். இதனானே சாஸ்திரவேத்தாககள் அவ்வாயுவைப பிராண னெனக் கூறுவர். வேறு வாயுக்கள் அதன்கண்ணே கௌணகாரணமாமாதலின் நூலுணர்ந்தோர் அவற்றை அபானவியானாதி நாமங்களாற் கூறுவர். இனித்தியானம் செய்யும் பொருட்டு அவற்றின் றானங்களையும் ரூபங்களையும வருணிப்பாம்: - ஹே மைந்த! பிராணாதி பஞ்சவாயுக்களுள், பிராணனோ இருதயத்திருக்கும், அபான ன்குதத்திருக்கும், சமானன் நாபியிலிருக்கும், உதானன் கண்டத்திலிருக்கும், வியானன் சர்வ சரீரத்துமிருக்கும். பிராணன் சிவப்புமணி போலச் சிவப்புவருண மாம். அதனதீனமாய் அபானன் இந்திரகோப ஐந்துவைப்போல அத்தியந்தஞ் சிவப்பாம். அதனதீனசமானன் பால்போலும், வெண்படிகமணிபோலும் வெண்மை யாம். அதனதீன உதானன் அற்பப்பாண்டுரவர்ணமுடையதாம். அதன தீன வியானன் அக்கினியின் சிகைபோலும் வர்ணமுடையதாம். இவ்வாயுக்களின்பால் சிவப்பு முதலிய ரூபங்கள் சம்பவியாவாயினும், அவற்றை யிவற்றின்கண்ணே ஆரோபித்துத் தியானம் செய்க என்னும் பொருளின்கண்ணே மறையின் கருத்தாம். ஞானசக்தியையுடைய மனமும், கிரியாசக்தியையுடைய பிராணனும் இத்தேகத்தே யொன்றாயிருக்கும், வெளியேயேகும், ஒன்றைவிட்டொன்றிரா. பிரஞ்ஞைவடிவ இம்மனமும் பிராணனும் இத்தேகத்தே ஒன்றாயேயிருக்கும், மரித்தபின் அவ்விரண்டும் ஒன்றாகவே பரலோகஞ்சேரும்; என மறையு மறைகின்றது. இவ்வார்த்தையை இந்நூலினிரண்டாவதத்தியாயத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தே மாதலின், மனம் எவ்வெம் மூலாதாராதிஸ்தானங்களிலிருக்குமோ அவ்வவ்விடத்தே பிராணனுமிருக்கும். இங்ஙனம் பிராணனுக்கு மனத்தோடு ஒருங்கிருக்குந்தன்மை யை யறிந்து யோகியம் மார்க்கத்தைத் தியானிப்பன்; அதனால் இத்தேகத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பிப் பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். இப்போது அம்மார்க்கத்தைக் கூறுவாம்: - ஹே குமர! இத்தேகத்தே மூலாதாரத்தின் மேல் நாபி சக்கிரம், அதன் மேல் இருதய கமலம், அது சுழும்நைநாடிரூபமார்க்கத்தானே சம்பந்தமாமாதலின் பிரஹ்ம லோகத்திற்குத் துவாரரூபமாம். அந்நாடி அவ்வியோகியின் பிராணமன மார்க்க ரூபமாம்: அம்மார்க்கம் 10 - வது துவாரத்தையடையும். சூரியமண்டலத்தே உச்சியிலுள்ள சந்திரமண்டலத்தேயிருக்கும் பாகியசித்திரத்தோடு பத்தாவது துவாரம் அபேதமாம். தீவிர வைராக்கியமற்ற யோகியும் சுழும்நை வாயிலாய்ப் பிரஹ்ம லோகமுற்று வைராக்கியமடைந்து மோக்ஷத்தையடைவன். தீவிர வைராக்கிய யோகியோ அம்மார்க்கத்தினின்றும் வெளியாங்காலத்திலேயே விதேக மோக்ஷத்தை யடைவன், பூர்வம் ஹம்ச மந்திரரூப வியாபாரத்தோடுற்ற பிராணன்களின்றி யானத்திற்கும் அந்நாடி மார்க்கத்தே புகுந்து பிரஹ்மலோகத்தையேனும் விதேக முக்தியையேனுமடைதலே பலமாம். யோகி பிரணவமந்திரத்தானே பிராணாயாமஞ் செய்யும் போது அதன் அகார உகார மகார அர்த்தமாத்திரையென்னும் நான்கு மாத்திரைகளையும், அவற்றின் முறைப்பொருளாய் வைசுவாநர இரணிய கருப்ப ஈசுர துரியமென்பவற்றையும் சிந்தனஞ்செய்க. அல்லது புருடனைத்தேரானது

மனவாஞ்சிதகிராமத்தையடைவிப்பதேபோல் அதிகாரிக்குப் பிரணவமந்திரமும் மனவாஞ்சிதலோகத்தை யடைவிக்குமாதலின், அம்மந்திரத்தைத் தேர்வடிவமாய்த் தியானம் செய்க. விஷ்ணுவடிவப்பரமான்மா அந்தரியாமிரூபமாய்ப் பிரணவத்தேரை ஏவுபவராதலின் அவரைச்சாரதியாய்த் தியானிக்குக. அத்தேராற்சகாமனுக்கு ஹிரணியகருப்பரூபச் சகுணப்பிரஹ்மப்பிராபதியாம், நிட்காமனுக்கு நிர்க்குண சுத்தப்பிரஹ்மப்பிராப்தியாமாதலின் அவற்றை யடையத்தக்க ஸ்தானரூபமாய்த் தியானிக்குக. இவ்வாறு யோகம் பயிலவதில் அநேக மிடர் அடைவுறுமாதலின் அவற்றை நீக்கும் பொருட்டு யான் உருத்திரரூபனென அபேதரூபமாய் ருத்திர பகவானைத் தியானஞ்செய்க; அதனால் சர்வ விக்கின நீக்கமுண்டாம். பிராணாயாம காலத்தே பாத அங்குஷ்ட அக்கரபாக முதற்கொண்டு பிராணனை மேலேயிழுத்தல் மிகக்கடினமாமாதலின் அதைச்சூக்ஷுமம் எனப் பெயரிட்டழைத்தனர். அங்குஷ்டத்தைக்குறித்து மூலாதாரத்தினின்றும் பிராணனை மேலே யிழுத்தல் சுகமமாமாதலின் அதைத் தூலம் எனப் பெயரிட்டழைத்தனர். அதனைக் குறித்தும் நாபிசக்கிரத்தினின்றும் மேலேயிழுத்தல் அத்தியந்தம் சுகமமாமாதலின், அதை அதிதூலமென்றழைத்தனர். இத்துணையானே யோகாப்யாசம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அதன் பலத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! முற்கூறிய முறையே யோகத்தைப் பயில்பவனுக்கு மூன்று மாசத்தின்பின்னர்த் தூரதேயத்திருக்கும் திவ்ய விஷயங்களின் ஞானமுண்டாம். 4 மாதங்கழித்து இந்திராதிதேவதைகளைக்காண்பதினும் ஆற்றலுடையவனாவன். 5 மாதங்கழிந்த பின்பு சம்பூரணவிடய சுகங்களையும் துச்சமென வுணர்ந்து வைராக்கியத்தை யடைவன். 6 மாதமானபின் அதன் மகிமையானே தூயயமனத்தினனாகிச் சர்வ கருமங்களையும் தியாகித்து ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப்பொருட்டுச் சுரோத்திரியப் பிரஹ்மநிஷ்ட குரு சமீபத்தையடைந்து அவர் வாயிலா யொருமுறை மகாவாக்கியத்தைச் சிரவணித்துச் சம்சயவிபரீதமற்ற ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைவன். அடைந்து ஜீவித அவஸ்தையிலேயே மோக்ஷத்தையடைவன். இப்போது ஜீவன் முக்தரிலக்கணத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! ஜீவன் முக்தன் சர்வ பதார்த்தங்களிலும் அதிஷ்டானரூபமாய் ஆன்மவடிவத்தையே காண்பனாதலின் நேத்திராதிகளால் ரூபாதிகளைக்காணினும் காணான். தன்றேகத்தையும் காய்ந்த காஷ்டம்போல் வுணர்ந்துபேக்ஷிப்பான். இத்தகையபலத்தை யடைந்த பின்னர் முற்கூறிய சர்வ உபாயங்களையும் பரித்தியாகிக்க; ஏனெனின், எல்லா வுபாயங்களும் பலப்பிராப்தியின் பொருட்டேயாம், பின்போ அவற்றிற்கு யாதொரு பயனுமின்றாமாதலின் மார்க்கத்தே நடப்பவன் ஓடமேறி நதிக்கரை யடைந்தவுடன் ஓடம்விட்டுப்போவதேபோல் அதிகாரியும் ஜீவன் முக்திரூபப் பலத்தை யடைந்தவுடன் கிலேசரூபச் சர்வ உபாயங்களையும் பரித்தியாகிப்பன். இவ்வாறு அமிருதநாத உபநிஷத்தின்கண்ணே யோகசாதன நிரூபணஞ் செய்யப் பெற்றுளதைக் கூறினேம், இப்போது ஹம்ச உபநிடதத்தே யோகசாதன நிரூபணமாமாறு கூறுவேம் சாவதானமாய்க்கேட்பாயாக: - யோகாப்பியாச சித்தியின் பொருட்டு முதலில் ஆறு சக்கிரத்தைக் கூறுவாம். ஹே மைந்த! இத்தேகத்தே பாயுஸ்தான முதலாகப் புருவவிடை யிடமீறாக ஆதாரசக்கிரம், சுவாதிஷ்டான சக்கிரம், மணி பூரகசக்கிரம், அநாகதசக்கிரம், விசுத்தசக்கிரம், ஆஞ்ஞாசக்கிரம், என ஆறு சக்கிரங்கள் உள்ளன. ஆதாரசக்கிரமாவது: - பாயுஸ்தானத்தினின்றும் இரண்டங்குல மேல் இருப்பதாம், இஃதே முன் கருப்ப உபநிடததே தேகமத்திய தேச ரூபத்தானே

வருணிக்கப்பட்டது. இது நான்கு தளமுடையதாம, செவ்வரக்கின் ரச சமான வர்ணமுடையது, அந்நான்கு தளத்தே பிரதக்ஷிணைக்கிரமத்தானே யிருக்கும் 'வம், ஶம், ஷம், ஸம்' என்னும் நான்கு அக்ஷரங்களால் சோபாயமானமாம், குண்டலி நீரூப சர்ப்பிணியின் வாலோடு கூடியதாம், பெருச்சாளியை வாகனமாகவுடைய ஸ்ரீ கணபதியென்னும் தேவகையோடு கூடியது. சுவாதிஷ்டான சக்கிரமோ, ஆதார சக்கிரத்தின் மேல் உபஸ்தத்தின் மூலதேயத்தேயிருக்கும். அது ஆறுதளமுடைய தாம், பொன் போன்ற மஞ்சள் நிறமுடையதாம், அத்தியந்தம் தேஜசுடையதாம். ஆறுதளத்தே பிரதக்ஷிணைக்கிரமத்தானேயிருக்கும் என்னும் ஆறு அக்ஷரங்களால் சோபாயமானமாம், குண்டலிநீரூப சர்ப்பிணியின் வாலோடு கூடியதாம். பெருச்சாளியை வாகனமாகவுடைய ஸ்ரீ கணபதியென்னும் தேவதையோடு கூடியது. சுவாதிஷ்டான சக்கிரமோ, ஆதார சக்கிரத்தின்மேல் உபஸ்தத்தின் மூலதேயத்தே யிருக்கும். அது ஆறுதளமுடையதாம். பொன்போன்ற மஞ்சள் நிறமுடையதாம், அத்தியந்தம் தேஜசுடையதாம். ஆறுதளத்தே பிரதக்ஷிணைக்கிரமத்தானேயிருக்கும் என்னும் ஆறு அக்ஷரங்களால் சோபாயமானமாம், பிரஜாபதித்தேவதையோடு கூடியதாம. மணிபூரக சக்கிரமோ, சுவாதிஷ்டான சக்கிரத்தினும் மேல்நாபிஸ்தானத் தேயிருக்கும். அது பத்துத்தளத்தை யுடையதாம், இந்திர நீலமணி யொப்பான வர்ணமுடையதாம், சூரிய சந்திர சமான தேஜசையுடையதாம், பத்துத்தளத்தே பிரதக்ஷிணைக்கிரமத்தானே யிருக்கும் என்னும் பத்தக்ஷரங்களாற் சோபாயமான மாம், விஷ்ணு தேவதையோடு கூடியதாம். அநாகதசக்கிரமோ, மணிபூரகசக்கிரத் தினும் மேல் இருதயதேயத்தேயிருக்கும். அது கோவின் பாற்போல் வெண்மைய தாம், மனநேத்திரங்கட்கு ஆநந்தத்தை யடைவிப்பதாம்; பன்னிரண்டு தளத்தே பிரதக்ஷினைக்கிரமத்தானேயிருக்கும், என்னும் 12 அக்ஷரங்களாற் சோபாயமான மாம், ருத்திரதேவதையோடுகூடியதாம். விசத்த சக்கிரமோ, அநாகத சக்கிரத்தின் மேல் கண்டதேசத்தேயிருக்கும். அது விசித்திர வர்ணமுடையதாம், 16, தளமுடையதாம், 16 ன்கண்ணே பிரதக்ஷிணைக்கிரமத்தானேயிருக்கும் என்னும் 16 சுரங்களாற் சோபாயமான மாம், ஜீவான்மாவிருக்குமிடமாம, ஆஞ்ஞாச் சக்கிரமோ விசுத்த சக்கிரத்தின் மேல் இருபுருவத்திடையிருக்கும். அது சிறிது சிவப்பாம், இருதளமுடையதாம், சூரிய சந்திரசமான என்னு மிரண்டு அக்ஷரங்களையும் இருதளங்களிலும் உடையதாம், பரமான்மாவிருப்பதற்கிருப்பிடமாம். ஹே மைந்த! இத்தேகத்தே மத்தகத்தில் ஆயிரம் தளமுடைப் பதுமமிருக்கின்றது; அது அமிருதத்தைப் பொழியும் சந்திரனைக் கர்ப்பத்திலுடைத்தாயது, அதன் கர்ணிகை பத்தாவது துவாரத்தையடைந்துளது, அத னமிருதத்தானே செய்யப்பட்ட திருப்தி ஆறு சக்கிரங்களிலிருக்கும், ஜீவான்மா அப்பதுமத்தின் அம்சமாம். அமசரூபத் தன்மை யதற்கிவ்வாறாம்: - சப்தம் உரைப்பதன் அனுசாரமாயே பறவைகட்குப் பெயருண்டாம், காகாவெனக கரையும் பறவை காகமெனப்படலேபோல், ஜீவான்மாவும் இருதய கமலததேயும ஆதாரசக்கிராதிகளிலேயும் பிராணனோடி ருந்து கொண்டு இராப்பகல் 21600 பிரசுவாசங்களால் என்னும் மந்திர உச்சாரணஞ் செய்யும். ஹகாரத்தானோ பிராணன் முகநாசிகைவாயிலாய் தேகத்தினின்றும் வெளியேவரும், சகாரத்தானோ உள்ளே போம் இவ்வாறு ஜீவான்மாப் பிராணனால் எப்போதும் ஹமசமந்திர உச்சாரணஞ் செய்யுமாதலின் சுருதிபகவதி இதனை ஹம்ச என்றழைத்தனள். இப்போது தியானஞ்செய்யும் பொருட்டுச் சீவரூப ஹம்சத்தைப்

பறவை வடிவமாய் வருணிப்பாம்: - ஹே குமர! ஒரு பறவை விசேஷம் ஹம்சமாதலின் ஜீவான்மாவின்கண்ணே அதனருத்தப் பொருத்தமாககுவான் வேத வேததாககள் ஜீவான்மாவைப் பறவை வடிவமாய் வருணிப்பர். போக்தாரூப அக்கினியும், போக்கிய ரூப சோமமும் இரு பக்ஷங்களாம், பிரணவம் சிரமாம், மூல சக்தியின் கிரியாசக்தியையுடைய பரிணாம பிந்து இருதயமாம், ஸ்ரீ மகாதேவரது முகம் சூரியன் அக்கினி சோமன் என்னும் மூன்று நேத்திரங்களோடு கூடியிருத்தல போல் இதுவு முடைத்தாயிருக்கும், ஒரு கால் ருத்திரரூபமாம்; மற்றொருகால் ருத்ராணிரூபமாம். இத்துவம்பதார்த்த ஜீவரூப ஹம்சமே தற்பதார்த்தப்பரப்பிரஹ்ம ரூபமாம். நிருபாதிக திருஷ்டியானோ ஜீவாம்சம் நிர்க்குணப் பிரஹ்மரூபமாம், சோபாதிக திருஷ்டியானோ சகுணப் பிரஹ்மரூபமாம். இதுவும் வாமபாகத்தே அக்கினி ரூபமாம், தக்ஷிணபாகத்தே சோமரூபமாம். கோடி சூரியனுக்கொப்பாய் தேஜசையுடையதாம், நகமுதற் சிகைபரியந்தம் சர்வ சரீரத்தும் வியாபித்து நிற்கும்; நின்றபோதினும் இருதய கமலத்தே விசேடமாய் நிற்கும்; ஆண்டும் அஷ்டதளபேதத் தானே எண்வகை யிருப்பாம், அம்மகிமையானே நனாக்கனாக்களில் புண்ணிய புத்தி முதலிய காரியங்களினுற்பத்தியுண்டாம். இனி யிதையே வெளிப்படையாக்குவாம்: - கிழக்கு முதலிய எட்டுத்திசைகளின் பக்கமாய் முறையே அஷ்டதளங்களிருக்கும். ஆண்டு மனத்தோடு கூடிய ஜீவாம்சம் கிழக்குத்தளத்தின் மீதிருக்குங்கால் அறமியற்று மதியாம். அக்கினிகோணத்தின் மீதிருக்கும்போது நித்திரை யாலசியாதி விகார முண்டாம். தக்ஷிணதளத்தின் மீதிருக்கும் போது குரோதாதி விகாரமுண்டாம். நைருதி கோணத்தளத்தின் மீதிருக்கும் போது மறமாற்றுமதியுண்டாம். பச்சிமத் தளத்தின் மீதிருக்கும்போது நானாவகை வியவகாரஞ் செய்வதன் கண்ணே பிரீதி யுண்டாம். வாயுகோணத்தளத்தின் மீதிருக்கும்போது ஒரு தேசத்திற்குச்செல்லும் வேட்கையுண்டாம். உத்தரதளத்தின் மீதிருக்கும் போது ஸ்திரீ சம்போகத்தேயவா நிகழும். ஈசானகோணத்தளத்தின் மீதிருக்கும்போது தானத்தே பிரீதியாம். மத்திய தேயத்தேயிருக்கும் போது சாதாரண ஹம்சம் பாலையும் நீரையும் பகுத்தல்போல் ஜீவாம்சமும் சத்திய அசத்திய வஸ்துக்களின் விசாரத் தானே சர்வ விடயத்தினி ன்றும் வைராக்கியத்தையடையும். கேசரத்தின் கண்ணே யஃதிருக்கும்போது நனா அவஸ்தையினடைவாம், கர்ணிகையின் கண்ணிருக்கும் போது கனா அவஸ்தையி னடைவாம், கர்ணிகையின் மத்தியிலிருக்கும் சிவப்பு நிறமுடைய உதிரபிண்ட விசேடத்தேயிருக்கும் போது துயிலவஸ்தையாம். யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக் கின்றேன் என்னும் பூரண திருஷ்டியானே பரிச்சின்ன இருதயகமல அபிமான பரித்தி யாகஞ்செய்யும் போது மூன்றவஸ்தைகளைக்குறித்துத் துரியமென்னும் அவஸ்தை யையடையும். இனித் துரீயா தீதமெனப் பெயரிய பஞ்சம அவஸ்தையைக கூறும் பொருட்டு முதலில் அத்துரிய அவஸ்தையின் கண்ணே நனவு முதலிய மூவவஸ்தையினின்றும் மேன்மையைக்கூறுவாம்; அத்துரியத்தே ஆன்மாவாகிய ஞேயவஸ்து ஞாதாவாகிய யோகியினின்றும் பின்னமாய்ப் பிரதீதியாம்; ஏனெனின அந்த யோகி யோகப்பயில்வின் வலிமையால் சவிகற்பசமாதியையும் நிர்விகற்ப சமாதியையும் அடைவன். ஞாதா, ஞானம், ஞேயம், தியாதா, தியானம், தேயம்; என்னுந் திரிபுடி தோற்றுவது முதலதாம், மாறாயது இரண்டாவதாம். திரிபுடி விளங்கும் வாயிலாயப் பிரஹ்மாகார விருத்தி யிருக்குங்கால் யோகி துரீய

அவஸ்தையையுடையவனாவன். அத்திரிபுடி அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபநாதத்தே இலயமாங்கால் துரீயாதீத அவஸ்தையையுடையவனாவன்.

கருத்திதுவாம்: - ஓங்காரத்தின்கண்ணே அகார உகார மகார பிந்து நாதம் என்னும் பஞ்ச அவயவமிருக்கும். அகாராதி மூன்றவயவமோ முறையே விசுவதை ஜசப்பிராஞ்ஞர்களின் வாசகமாம். அர்த்த மாத்திரைரூபப் பிந்துநாதங்கள் பிரஹ்ம வாசகங்களாம். அவற்றிலும் பிந்துவோ சகுணப்பிரஹ்மவாசகமாம். நாதமோ நிர்க்குண வாசகமாம். இத்தகைய துரியாதீத அவஸ்தையை அநேக விரக்தர்களுள்ளும் ஒருவனேயடைவன்; யாவருக்குங்கிட்டாதாமாதலின் இஃதத்தியந்தந் துர்லபமாம். இவ்விஷயம் கீதையின் கண்ணும் ஸ்ரீ பகவானால் கூறப் பெற்றுளது.

"மாயுமாநுடரநேகர்பா லொருவனென்னையாயுமானம்வைத்துளா
னாயுமாநுடரநேகர்பா லொருவனேயறிந்துமுடிவானையா."

(பொருள்.) அநேகமாயிரம் மனுடருள் ஒருவனே என்னை யடைவான் முயல்வன், அவருள்ளும் ஒருவனே அத்விதீயப் பிரஹ்மமாகிய என்னை வாஸ்தவவடிவமாயுணர்வன். இப்போது அத்துரீயாதீத அடைவின் பொருட்டு யோகரூப உபாயத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந் ! யோகி முறகூறிய முறையே இத்தேகத்தே ஆறுசக்கிரத்தோடு ஜீவரூப ஹமசவடிவத்தை யறிந்து முதலில் தனது சொரூப சிந்தனஞ்செய்க. அதன்பின்னத்விதீயப் பிரஹ்மரூபநாதத்தைச சிந்தனஞ்செய்க. ஆதார சக்கிரமுதல் தசமத்துவார பரியந்தம வியாபகரூபத்தானும் அத்தியந்தம் சுவேத ரூபத்தானும் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைச் சிந்தனஞ்செய்க. இவ்வாறு அதன்கண்ணே மனத்தை யொருமைப்படுத்தி யோகிதன்பாயுவையும் உபஸ்தத்தையும் சுருக்குக, பின்பாத அங்குஷ்ட அக்ரபாக முதல் பிராணவாயுவை மேலே யிழுத்து முதலில் ஆதார சக்கிரத்தே ஸ்தாபனஞசெய்க, பின்னா, பையப்பைய சுவாதிஷ்டான சக்கிரத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க, அதன் நாற்புறததினும் பிராண வாயுவை மூவலம் செய்விக்க, பின்மணி பூரகசக்கிரததே ஸ்தாபனஞ்செய்க, பின்னனாகத சக்கிரத்தே ஸ்தாபனம் செய்க, பின் விசுத்த சக்கரத்தே ஸ்தாபனஞ் செய்க, பின்னாஞ்ஞாசக்கிரத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க, பின்றசமத்துவாரத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க; இங்ஙனம் யோகி யோகப்பபியொல்வின் பந்த்தால் பிராணவாயுவை மேலே செலுத்துக ஜீவரூப ஹம்சத்தைத் தியாதாரூபமாய்ச சிந்தனஞ் செய்க, பிரஹ்மரூப நாதத்தைத் தியேய ரூபமாய்ச சிந்தனஞ் செய்க. இருஷி, சந்த, தேவதைகளோடுகூடிய ஹம்சமந்திரத்தை ஒரு கோடியெண்ணிக்கை யளவு ஜபம் செய்க, செய்யவே யோகியின் சரீரத்துள் யோகபல சித்தியின் கண்ணே விசுவாசஞ்செய்விக்கும், சிணிநாதம, சிணிசிணிசாகம், கண்டாநாதம், சங்கநாதம், தந்திரீநாதம், தாலநாதம், வேணுநாதம், பேரீநாதம், மிருதங்கநாதம், மேகநாதம், என்னும் பத்துவகை நாதம் உண்டாம். அப்பத்துள்ளும் மேகநாதம், அடிக்கடி பயின்ற யோகிகு வைக்கிய ஞானாதிகளை யடைவிக்குமாதலின், ஒன்பதையும் விடுத்து மேக நாததததையே நிரந்தரம் பயில்க; அதன் பயில்வால் யோகியின் மனம் இலயபாவத்தைபடையும், அடையவே, அறம்பாவம் சங்கற்பவிகற்பம் முதலிய மனோ தருமங்கள் இலயத்தையடையும். இவ்வஸ்து எனக்குக் கிடைக்குக என்னும் அபிலாஷை சங்கற்பமாம், சம்சயம்

விகற்பமாம். இவ்விக்ஷேபமே ஆன்மாவின் அப்பிரதீதியின் கண்ணே காரணங்களாம் அவை இலயமுறவே இவ்வானந்தவடிவ ஆன்மாததன் ஸ்வப்பிரகாச சைதன்யரூப த்தானே யெப்போதும் யோகிகட்குப் பிரத்தியக்ஷமாம். இவ்வாறு ஹம்ச உபநிடதத்தே நிரூபிக்கப்பட்ட யோகத்தை நிரூபித்தோம். இப்போது க்ஷுரிகா உபநிடதத்தே நிரூபித்தவண்ணம் யோகத்தை நிரூபிப்பாம்: - சாவதானமாய்க் கேட்டி ஆண்டு க்ஷுரிகா என்பது சஸ்திரத்திற்காம், அது போலச் சமசாரரூப பந்தத்தைச் சேதனஞ்செய்யும் தாரணையைக் கூறுவதி்ஃதாதலின், இதனை வேதவேத்தாக்கள் க்ஷுரிகையென்றழைத்தனர். யோகி முதலில் அஹிம்சை முதலிய ஐந்து யமங்க ளைச் செய்க, பின் சௌசாதி பஞ்ச நியமங்களைச் செய்க, பின் சப்தாதி விக்ஷேப மற்ற ஏகாந்த தேயத்தே முதலில் தர்ப்பை விரிக்குக, அதன் மேல் மான்றோலை விரிக்குக, அதன்மேல் வஸ்திரம் விரிக்குக, அத்தகைய ஆசனத்தின் மேற்பத்மாதி யாசனங்களையிட்டு யோகியிருக்குக. கூர்மமானது தன்னஸ்தபாதாதியங்கங்களைச் சங்கோசஞ்செய்து கொள்வதேபோல் மனசகித நேத்திராதி யிந்திரியங்களைத் தத்தம் விடயங்களினின்றும் நீக்கி இருதய கமலத்தே ஒருமைப்படுத்துக, இதுவே பிரத்தியாகாரமாம். பின் பன்னிரண்டு மாத்திரையோடுற்ற பிரணவ மந்திரத்தாற பையப்பையப்பாகிய வாயுவாற்றன் றேகத்தைப் பூரணஞ்செய்க, இதுவே பூரகமாம். பின் யோகி முகநாசிகை முதலிய சர்வ துவாரங்களையும் தடைப்படுத்தி இருதயம் முகம் இடை கழுத்து முதலிய சர்வ அங்கங்களையும் நேராய் நிறுத்தி, அவற்றுள் ளும் இருதயத்தைச சிறிது மேலே வைத்து அதில் பிராணவாயுவைத் தரிக்குக, இதுவே கும்பகமாம். பின் யோகி பிராணனை நாசிகாதி வாயிலாய்த் தேகத்தினி ன்றும் வெளியே செலுத்துக, இதுவே ரேசகமாம். கும்பகம் இரு வகையாம். ஒன்றோ, பூரகாதி சாபேக்ஷமாம்; மற்றொன்றோ நிரபேக்ஷமாம். முதலதை முன்மொழிந்தோம். மற்றதைக் கூறுவான் முதலில் சரீர விசேட அங்கங்களில் பிராணனது நிரோதத்தை நிகழ்த்துவாம்; இதனையே யாஞ்ஞுவற்கியாதி யோகிகள் தாரணை பிரத்தியாகாரம் என வுரைப்பர். யோகி பூரகாதிகளின்றியே தியான பலத்தால் பிராணவாயுவை முதலில் பாதாங்குஷ்டத்தே நிலைப்படுத்திய பிரணவ மந்திரரூப மாத்திரைகளை ஜபஞ்செய்து இவ்வகைத்தாரணைகளைச்செய்க. வாமதக்ஷிண பாதக்கணுக்களில் அதை ஸ்தாபனஞ்செய்யின் இரு இருமாத்திரைகளை ஜபஞ்செய்க; இருகணைக் காலகளில் அதை நிலை நிறுத்துவதில் மூன்று மூன்று மாத்திரை ஜபஞ்செய்க, இரண்டு முழந்தாள்களில், துடைகளில் அதை நிறுத்துவதில் இரு இரு மாத்திரை ஜபிக்குக, குதம் லிங்கம் என்னு மிரண்டில் அதை ஸ்தாபனஞ்செய்வதில் மூன்று மூன்று மாத்திரை ஜபிக்குக, அவ்விரண்டினிடையி அ்ஃதிருப்பதற்கு ஒரு கந்தமிருக்கின்றது அது நாபித்தேசத்தோடு சம்பந்தமுடையதாம், எல்லாருடைய பிற்பாகத்தேயிருக்கும் எத்தீர்க்க என்பாகிய நெறிவாயிலாய்ச சுழும்நைநாடி தசமத்து வாரத்தையடையுமோ அதைச் சமீபித்திருக்கும், அக்கந்தத்தே யோகி பிராணரூப மாயடைவன். அதன்கண்ணே முற்கூறிய பத்து நாடிகளான் மூடப்பட்ட ஒரு சுழும்நை நாடியிருக்கும், மஞ்சள் சிவப்புக் கறுப்புத் தாமிரலோகித வர்ணமுடை யனவும், மிகச் சூக்குமமும், மிக லகுவும் ஆகிய அநேக நாடிகளிருக்கும். அவ்வியாவற்றையும் விட்டு யோகி சுக்கில வர்ணமுடைய சுழும்நைநாடியையே யாசிரயம் செய்க. ஊர்ண நாபியானது நூனிறைந்த ஜாலத்தே பிரியமாகிய நூலின்கண்ணே சஞ்சரித்து மற்றவற்றை விடுவதே போல் அந்நாடி கந்த்தேயிரு

க்கும் யோகி எல்லா நாடியையும் விட்டுச் சுழும்நையின் கண்ணே பிராணனைச் செலுத்துக, பின்னிருதய கமலத்தையடைக, அது சிவப்புப் புஷ்ப சமான வர்ணமுடையதாம், அதையே வேதாந்தத்தே தஹரபுண்டரீகமென்பர், பின்கண்டத்தேயிருக்கும் விசுத்த சக்கரத்தையடைக. பின்னாஞ்ஞா சக்கிரத்தையடைக, பின்னுச்சியிலிருக்கும் ஆயிரந்தளமுடைய பத்மத்தையடைவன். உச்சியிலிருந்து கொண்டு ஆதாரசக்கிரமுதல் ஆயிரந்தளமுடைப் பத்மபரியந்தம் அச்சுழும்நா நாடியை நிரந்தரம் தியானஞ்செய்க. இவ்வாறு ஷட்சக்கிரங்களின் போதனத் தானே யோகி மனரூபக் கட்கத்தால் தேகாபிமானிகளைப் பந்தனஞ்செய்யும் மர்மத்தைச் சேதனஞ் செய்க. அக்கட்கம், பிராணரூப இரும்புமய சரீரத்தையுடையதாம், சகுண நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தைக் கூறும் பிரஹ்மவித்தைரூப சாணையிற்றீட்டி நிர்மல பாவத்தையடைந்ததாம். இதனையே வெளிப்படையாக்குவாம்: - நிர்மல மனமாகிய கூர்மையாய் முனையையுடைய வயமாய் பிராணவாயுவடிவ கட்கத்தானே யோகி தனது பாததலத்திற்கு மேலேயிருக்கும் அங்குஷ்டம் கணுமுதலிய மர்மங்களைச் சேதனஞ் செய்க. யோகசாதனையற்றவர்களால இந்திர வஜ்ஜிரம் போலப் போதிக்க வொண்ணாத கணைக்கால்களிலிருக்கும் மர்மங்களை யோகி தியானரூப பலத்தோடு கூடிய மனரூப கட்கத்தானே சேதிப்பன். பேதன மாத்திரை யானே உயிர்ச்சேதமுண்டாம். துடையிலுள்ள மர்மங்களையும யோகி அதிகாலை, மத்தியானம், சாயங்காலம், இரவு என்பவற்றே பயின்றபயில்வுடையோகத்தாற் சேதிப்பன். இவ்வாறு குதம், சிசுனம், கந்தம, நாபி இருதயகமலம், கண்டம் என்பனவாதி ஸ்தானங்களிலுள்ள மர்மங்களியாவற்றையும் யோகி போகபலத்தாற் சேதிப்பன். இவ்வாறு மர்மங்களைச் சேதிதது நாடிகளையும் சேதிக்குக. இத்தேகத்தே 101 நாடிகள் முக்கியமாம். ஒவ்வொன்றிற்கும் சாகையாக 72000 நாடிகளிருக்கும், யாவற்றுள்ளும் சுழும்நையொன்றே முக்கியமாம். அது 10 - வது வாயிலையடைந்தவுடன் அதில் தன் பிராணனைப் புகுவித்து வேறு எல்லா நாடிகளையும் சேதிக்குக. யான் இம்மர்மங்களிலும் நாடிகளிலும் இருப்பவனல்லேன், என்னும் பாத நிச்சயமே அவற்றின் சேதனமாம். இவவாறு செய்த யோகி இப்பிறப்பிலேனும், மறுபிறப்பிலேனும், வைராக்கியத்தையடைந்து ஆன்மஞானவாயிலாய் மோக்ஷத்தையடைவனாதலின், ஞானரூப அக்கினியால் ஒளிராநின்ற தூயமனரூபகட்கத்தானே யோகி சர்வ நாடிரூப பந்தனத்தைச் சேதனஞ்செய்வன். இவ்வாறு யோகப்பயில்வின் பலத்தானே வைராக்கியமுற்ற மனமுடைபவனும், எப்போதும் ஏகாந்ததேயத்தே வாழ்பவனும், சர்வ சங்கரகிதனும், யோகத்தின் சர்வ அங்கங்களையுமுணர்ந்தவனும் ஆகிய யோகி முற்கூறிய சாதனங்களையும் அபேக்ஷியாமலே பையப்பைய மோக்ஷத்தையடைவன் பாசங்களாற் கட்டுண்ட ஹம்சம் அவற்றைச் சேதித்துத் தடையற்ற தாயாகாயத்தே பறக்கும, பறப்பதில் அதற்கு வேறக்ச் சாதனாபேக்ஷையுமில்லாததே போல், யோகியும் நாடிப்பாசங்களையறுத்துப் பிரஹ்மலோகத்தேயுற்று மோக்ஷத்தையடைவன். அல்லது, அக்கினி முதலிய விசேடதேஜசு, காஷ்டாதி இந்தனஙகளைத் தகித்து தனது சாமானிய தேஜசுத்தன்மையை யடைவிப்பதேபோல், யோகியும் யோகப்பயில்வின் பலத்தால் சர்வ கருமங்களையும் தகித்து இத்தேகத்தே பிரஹ்மபாவரூப மோக்ஷததையடைவன். ஆகையாலிப் பொருள் துணியப்பெறும்: - பிராணாயாமத்தால் சூக்குமப் படுத்தியதும், பிரணவரூப மாத்திரையை யாதாரமாக வுடையதும், வைராக்கியரூப சாணையில் தீட்டப் பெற்றதும் ஆகிய மனரூபகட்கத்

தானே யோகி நாடிரூப பந்தனங்களைச சேதித்து மோக்ஷத்தையடைவன். இங்ஙனம் க்ஷுரிகா உபநிடதத்தே கூறிய யோக நிரூபண மனைத்தையும் நின்பொருட்டுக் கூறினேம். இத்துணைக் கிரந்தத்தானே பரம வைராக்கியத்தை யடைவிக்கும் யோகம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இப்போது பரமஹம்ச சந்யாசத்தை நிரூபிக்கும் பொருட்டு முதலில் ஜாபால உபநிடதத்தின் நான்காவது கண்டத்தேகூறிய அதைக்கவருங்கால் அதிகாரிகளை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! எல்லா அதிகாரிகட்கும் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக் கவர்வதில் வைராக்கியமே முக்கிய காரணமாம். அஃதின்றி எவ்வவத்தையின் கண்ணும் அதன் கவர்ச்சியுண்டாகாதாமாதலின், வைராக்கியமே அதைக்கவருங்காலமாம். அதிகாரிக்குப் பாலிய யௌவன விருத்த அவஸ்தைகளில் எத்தினத்தே எக்கணத்தே தீவிர வைராக்கியப் பிராப்தியாமோ, அத்தினவக் கணத்தே சம்பூர்ண கருமங்களையும் பரித்தியாகித்துச் சந்யாச ஆசிரமத்தைக்கவர்க; என மறையுமுளது. தீவிர வைராக்கியமின்றி அதிகாரி எக்காலத்தும் சந்யாசஞ் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்னும் சங்கற்பத்தையும் செய்யாதொழிக. ஆகையால், வேத வேத்தாக்கள் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக்கவர்வதற்கு வைராக்கியத்தையே காலமாகக் கூறினர். அஃதுண்டாவதற்குமுன் கர்ப்பதுக்கவிசாரம், மரணகால உணர்ச்சி, யோகப்பயில்வு என்னும் மூன்று காரணங்கள் கூறிவநதேம் சம்பூரண உபநிடதங்களில் நானாவகையாய் உபாசனைகள் கூறப்பெற்றிருக்கின்றன, அவையும் வைராக்கிய உற்பத்தியின் கண்ணே காரணமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவை நேரே முத்தியின் காரணமேனாகமாட்டா?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அவை விபரீத ஞானரூப அத்தியாசத்தானே ஜன்னியமாதலின், அவைகளில் நேர்முத்தி சாதனத்தன்மை சம்பவிக்கமாட்டாது. நாம ரூபக்கிரியை ஸ்தான குணமென்னுமைந்தற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்மத்திற்கு 'உத்' தெனப்பெயராம், சுவர்ணம் போன்ற ரூபமாம், மேலுலகங்களைக் காப்பாற்றல் கிரியையாம், ஆதித்திய மண்டலம் ஸ்தானமாம், யாவினு மேன்மை குணமாம். என நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தே நாமாதிகளின் ஆரோபணத்தால் யாண்டும் உபாசனையா மாதலின், அவையாவும் விபரீத ஞானரூப அத்தியாசத்தால் ஜனித்ததாம். அவையும் அநேக வகையாம். உபநிடதங்களில் ஓரிடத்தோ நேரே பிரஹ்மோபாசனை கூறியிருக்கும். ஓரிடத்தோ பிரஹ்ம விபூதிகளினுபாசனை கூறியிருக்கும். அவற்றுள்ளும், சில விபூதியோ காரணரூபமாம், சமஷ்டிரூபமாம், அதிதைவ ரூபமாம், ஹிரணியகருப்பர் விராட்டு ஆதித்தியன் முதலியவர்களே போலும். சில விபூதியோ காரியரூபமாம், வியஷ்டி ரூபமாம், அத்தியான்மரூபமாம், மனம் பிராணன் வாக்காதிகள் போலவாம்; இவற்றையே பிரஹ்மரூபமா யுபாசனை கூறியிருக்கும். சில விடத்தோ பிரணவாதி மந்திரங்கட்கும், அவற்றின் பிரஹ்மரூப அர்த்தத்திற்கும் பரஸ்பரதாதாத்மிய ரூபத்தானே யுபாசனை கூறியிருக்கும். அவையுமிருவகையாம், ஒன்றன் கண்ணோ பிரணவாதி முக்கியமாம், அவற்றின் பிரஹ்மரூப அர்த்தம் கௌணமாம். மற்றொன்றன் கண்ணோ பிரணவாதி கௌணமாம்; பிரஹ்மரூப அர்த்தம் பிரதானமாம். ஆண்டு, அதர்வசிரம், யோகசிகை, பூர்வதாப

நீயம், உத்தரதாபநீயம், மாண்டூக்கியம், ஆன்மபோதம், இருநாராயணம், அமிருத நாதம், அமிருதபிந்து என்பனவாதியின் கண்ணோ பிரணவாதிகட்குப் பிரதானரூபத் தன்மையானே யுபாசனை கூறப்பெற்றுளது. அவற்றினருத்தத்திற்குக் கௌணரூபத் தன்மையானே யுபாசனை கூறப்பெற்றுளது. பிரசினம், முண்டகம், பிரஹதாரண் யகம், சாந்தோக்கியம், கடவல்லி முதலியவற்றேயோ பிரணவாதிகளினர்த் தத்திற்குப் பிரதானரூபத்தன்மையானே யுபாசனை கூறப்பட்டுளது, பிரணவாதிகட் கோ கௌணரூபத்தானே யுபாசனை கூறப்பட்டுளது. ருத்திராத்தியாயத்தும், மண்டலப் பிராஹ்மணத்தும், புருடசூக்தத்தும், ஸ்துதி இரகசிய நாமமந்திரமென் னும் மூன்றோடு பிரஹ்மோபாசனை கூறப்பெற்றுளது. இவ்வாறு நான்கு வேதங்களி லுள்ள சர்வ உபநிடதங்களிலும் அநேக உபாசனைகள் கூறப்பெற்றிருக்கின்றன. அவையாவும் வைராக்கிய காரணமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அதிகாரிகட்குத் தம்மான்மரூபத்தானே நிர்க்குணப் பிரஹ்ம வுணர்வுண்டாக்கறபொருட் பிரவிருத்தமாய் உபநிடதங்கள் யாவற்று ள்ளும், நாநாவகையாய் உபாசனைகளைக்கூறல் அசங்கதமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அவை நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தையே கூறுவவா யினும், அது எவர் மதியிலேறாதோ அம்மந்தமதியினர் மேற் றயைவைத்து ஸ்தூலாருந்ததி நியாயத்தையுடன்பட்டு நானாவகையாய்ப் பிரஹ்மவருணனஞ் செய்து அவர் மனத்தே அதன் ஞானத்தைச் செய்விக்குமாதலின், உபநிடதத்தே உபாசனை வருணனம் அசங்கதமன்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்தப் பிரஹ்மம் எப்போதும் ஏகாசமாதலின் அதை நானாரூபமாய் வருணித்தல சம்பவியா தாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குமர! அது அதிஷ்டான ரூபத்தானே சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மரூபமாம். இரஜ்ஜுரூப இதமம்சம் கற்பிதசர்ப்பாதிகளிடத்தே அநுகதமாய்ப் பிரதீதியாவதேபோல், அதுவும் தன் சத்தியரூபத்தானே சர்வ ஜகத்திலும் அநுகதமா ய்ப பிரதீதியாம். அக்கற்பித உபாதியின் சமபந்தததானே நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை யும் உபநிடதம் நாமாதி ஐந்தன் விசிஷ்டமாய்க்கூறுமாதலின், உபாதி சம்பந்தத் தானே அது நானாரூபமாய் வருணிக்கத்தகுதியதேயாம். நாமாதி விசிஷ்ட சவிசேஷப்பிரஹ்மத்தை யுணர்த்துவதில உபநிடதங்களின் பிரவிருத்தி இரு வகையாம்: - ஒன்றோ நாமாதியுபாதிகளின் அநிஷேத பூர்வகப் பிரவிருத்தியாம். மற்றொன்றோ அவற்றின் நிஷேத்பூர்வகப்பிரவிருத்தியாம். அதிகாரி தூய மனத்தின னாய்த தானே அவ்வுபாதிகளைப் பரித்தியாகித்து நிர்ககுணப்பிரஹ்மத்தை யறிவன் என்னுங்கருத்தை மனத்திலமைத்து, எவ்வுபநிடதம் சவிசேஷப் பிரஹ்மமாத்திரத் தைக்கூறி நிர்விசேஷப்பிரஹ்மத்தைக் கூறுவதினின்றும் உபராமத்தன்மையை யடைந்ததோ, அவ்வுபநிடதம் முதற்பிரவிருத்தியானே அச்சவிசேஷப்பிரஹ்மத்தைக் கூறிற்று. இவ்வதிகாரி எனதுபதேசமின்றி அந்நிர்விசேஷப்பிரஹ்மத்தை எவ்வாறுணர்வன்? என்னுங் கருத்தை மனத்தேவைத்து அதிகாரியின்பாலுற்ற மிகுந்த கருணையால், எவ்வுபநிடதம் அந் நாமாதி சர்வ உபாதிகளையும் நிடேதித்து

அடிக்கடி அந்நிர்விசேஷப்பிரஹ்மத்தையே கூறியதோ, அவ்வுபநிடதமே அவ்வேறுபிரவிருத்தியானே அந்தப் பிரஹ்மத்தைக் கூறியது அவ்வேறு பிரவிருத்தியை யங்கீகரித்தே நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தைக்கூறும் பிருஹதாரண்யக முதலிய உபநிடதப்பொருளை நினக்கு முன்யாம் கூறிவந்தேம். அவற்றினும் வேறாய் எத்துணை யுபநிடதங்கள் நிர்விசேஷப்பிரஹ்மத்தைக்கூறுமோ அவ்வியாவற்றின் பொருளையும் மேலுனக்கு யாம் வெளிப்படக் கூறுவேம். இவ்வாறு நானாவகை யுபாசனைகளால் பிரஹ்மத்தை ஆராதனை செய்யும் அதிகாரி சிறிது காலத்திற் குள்ளே தூயமனத்தினனாகி வைராக்கியத்தை யடைவனாதலின், கர்ப்பதுக்க விசாரமும், மரணகால ஞானமும், அஷ்டாங்கயோகமும், வைராக்கிய காரணமா வதேபோல், பரமேசுர உபாசனையும் வைராக்கிய காரணமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்வுபாசனை செய்வதன் கண்ணே ஆற்றலற்றவன் அவ்வைராக்கியமடைவான் எவ்வுபாயம் செய்தல் வேண்டும்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! அதன்கண்ணே யாற்றலற்றவர்கள் இவ்வகை யுபாயம் செய் : - வேதங்களின் கருமகாண்டத்தே கூறிய தம் வருணாசிரம கருமங்களைச் சிரத்தைபத்திவாயிலாய் நிரந்தரம் செய்க; ஆனால் அக்கருமங்களின் பல இச்சையைச்செய்யாதொழிக அந்நிட்காம கருமத்தானும் அதிகாரி நெடுநாட்கட் குப் பின் மனத்தூய்மைவாயிலாய் வைராக்கியத்தையடைவனாதலின், அதுவும் அதற்கேகாரணமாம். அதன்கண்ணும் ஆற்றலற்றவன் வைராக்கியமடைவான் இவ்வகை செய்க என்னுஞ் சுருதி பிரஹ்மஞானப் பிராப்தியின் பொருட்டு வேதாத்தியயனம், யாகம், கானம், தவம், அநசனம் என்னும் ஐந்து தருமங்களை விதித்துளது. என ஆராய்ந்து பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரப் பொருட்டுக் கூறியவற்றைச் செய்யு மதிகாரி மனத்தூய்மைவாயிலாய் வைராக்கியத்தையே யடைவனாதலின், பிரஹ்மஞான அடைவின் பொருட்டுக் கூறியவையும் வைராக்கிய காரணமேயாம். அவற்றை யாற்றுவதின்கண்ணு மாற்றலற்றவன் வைராக்கிய அடைவின் பொருட்டு இவ்வகை யுபாயம் செய்க: -

“போதல ரிலையே நீரே பெற்றதே கொண்டு போற்றிக்
காதலாற் றூய வன்பர் தந்ததே களித்துக் கொள்வ
னாதலா லீவ் நோற்ப வுண்பவென் றிவைக ளேகொண்
டீதெலா மெனக்காய்த் தந்தா லென்னையே யெய்த லாமால்.”

(பொருள்.) ஹே கௌந்தேய! நீயாது செய்கின்றனையோ, யாதுண்கின்றனை யோ, எவ்வோமஞ் செய்கின்றனையோ, எத்தானம் பண்ணுகின்றனையோ, எத்தவம் பண்ணுகின்றனையோ, அவ்வனைத்தையும் எனதர்ப்பணமாய்ச் செய்குதி. என்னும் பகவத்கீதைச் சுலோகத்தே சர்வ கருமங்களையும் பரமேசுரார்ப்பணம் செய்யக் கூறியிருக்கின்றதென ஆராய்ந்து சர்வ கருமங்களையும் பரமேசுரார்ப்பணம் செய்பவனும் மனத்தூய்மை வாயிலாய் வைராக்கியத்தையேயடைவனாதலின், அதுவும் வைராக்கியகாரணமாம். ஹே மைந்த! கூறியவைராக்கியத்தை யடைவிக் கும் ஏழுபாயங்களுள் எவ்வுபாயத்தைச்செய்ய அதிகாரிக் காற்றலுண்டோ அதைக்

கவர்ந்தே வைராக்கியமடைக. பின் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக் கவர்க. இதனாலிப் பொருள் துணியப்பெறும்: - மனுடலோக முதல் பிரஹ்ம லோகம் வரையுள்ள விடயஜன்னிய சுகமும், மனைவி முதலிய அவற்றின் சாதனமும் ஆகிய யாவற்றினின்றும் உண்டாம் தீவிர வைராக்கியமே பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக் கவருங்காலமாம்: இத்துணையானே சந்யாச கிரகணகாலம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அதிகாரியை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! தன ஏஷணை, லோக ஏஷணை, புத்திர ஏஷணை என்னும் மூவகை யேஷணை சர்வலோகப் பிரசித்தமாம். தனமிருவகையாம்: - ஒன்றோ தைவதனமாம், மற்றொன்றோ மானுஷ்யதனமாம். கரும உபாசனை வடிவம் முதலகாம. சுவர்ணாதிகள் மற்றதாம். சுவர்க்க லோக முதலியவை லோகமாம். ஏஷணை இச்சையாம். அஃதற்றவனாகிய வைராக்கிய வானே பரமஹம்ச சந்யாச அதிகாரியாவன். இப்போது ஜாபால உபநிடதத்தின் நான்காவது கண்டத்துற்ற வசனங்களை நிரூபிபபாம்: - ஹே மைந்த! மூன்றேடணை களையுமுடையவன் பரமஹம்ச சந்யாசததைக் கவராது முதலில் பிரஹ்மசர்ய ஆசிரமத்தைக்கவர்க, பின் கிருகஸ்த ஆசிரமததைக்கவர்க, பின் வானப்பிரஸ்த ஆசிரமத்தைக்கவர்க, பின் குடீசக பகூதக ஹம்சமென்னும் மூன்று சந்யாசத்துள் ஒன்றைக்கவர்க, ஆனால் அம்மூவேடனையுடையோன் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக் கவரக் கருத்திலும் நினைக்கலாகாது; ஏனெனின், இகவுலக பரவுலக விடய சுகத்தே ஆவலற்றவனே அதற்கதிகாரியாவன், மற்றையனாகான். மோக்ஷ இச்சையுடைய வனும், மூவேடணையற்றவனும், வைராக்கியவானும் ஆகியவனோ பிரஹ்மசர்ய த்தின் பின்னரே அதனைக்கவர்க. அல்லது, இல்லறததானான பின்னேனும், வானப்பிரஸ்தனான பின்னேனும் அதனைக்கவர்க. அதன்கண்ணே யாதொரு நியமமுமின்றாம்; ஆனால் அத்தகையனும் பிரஹ்மசரியத்திற்கு முன்பு அதனைக் கவரற்க. தன்வருணாசிரம தருமங்களோடுகூடியவனாய் நேத்திராதி யிந்திரியங்க ளோடு கூடியவனாயிருப்பினும், இல்லாவிடினும், எவ்வகையானும் தீவிர வைராக் கியமுடையவனே பரமஹம்ச சந்யாசத்திற கதிகாரியாவன்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம: - ஹே மைந்த! வேதவித்தையை யடைடிக்கும் பிரஹ்மசாரியின் குருகுலவாசாதிக கருமங்களை யுடையவன் விரதியாவன், அவையற்றவன் அவிரதியாவன். குருசமீபத்தேவசித்து ஒருவேதம் முழுவதையேனும், இரண்டு வேதங்களையேனும், நான்கையேனும் அத்தியயனஞ்செய்து பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தைச் சமாப்தஞ்செய்தவன் ஸ்நாதனா வன். ஒரு வேதத்தின் ஓரம்சத்தையத்தியயனஞ்செய்தவன் அஸ்நாதனாவன். முன்னர்ச் சிரௌத அக்கினியையேனும், ஸ்மார்த்த அக்கினியையேனும் கவர்ந்து, ஸ்திரீ மரணாதி நிமித்தத்தானே அதை யிழந்தவன் உற்சன்ன அக்கினிகனாவன், அந்நிமித்தத்தால் அவ்வக்கினிகளைக் கவராமலேயிருப்பவன் அனக்கினிகனாவன். அவற்றை யங்கீகாரமே செய்யாதவன் உற்சன்ன அக்கினிகனாவன். அவற்றைக் கவர்வதி லுபயோகியாய தனாதிகளையே கிரகியாதவன் அநக்கினிகனாவன். விரதி, அவிரதி, ஸ்நாதகன், அஸ்நாதகன், உற்சன்ன அக்கினிகன், அநக்கினிகன், என்னும் அறுவகைப் புருடருள் எவனுக்கு எக்கால் தீவிர வைராக்கியமுண்டாமோ அவனக்கால் பரமஹம்ச. சந்யாசத்தைக்கவர்க. குடீசகாதிமூவகையரும் தீவிர

வைராக்கியமுறின் : பரமஹம்சசந்யாசத்தைக்கவர்க; ஆனால் அஃதின்றி யெவனும் அதனைக்கவரற்க. இத்துணையானே அதன் அதிகாரம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இப்போது தருமசாஸ்திரப்பிரகாரம் அதைக்கவரும் நெறி நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே மைந்த! விவாகாதிசுபகாரியத்தே நானாவகையாய் மங்கலமாவதேபோல், சந்யாசத்தைக்கவரும் பூர்வதினத்தே நானாவகையாய் மங்களங்களோடு கூடியவ னாய் அதிகாரி முதலில் நாந்திமுகசிராத்தஞ்செய்க, அதன்கண்ணே சந்யாச கர்த்தா முதலில் வசுசத்தியம் எனப் பெயரிய விசுவேதேவதைகளைப் பூசை செய்க. அதனுள் தைவசிராத்தம், இருஷி சிராத்தம், திவ்ய சிராத்தம், மானுஷ்ய சிராத்தம், பூத சிராத்தம், பிதுர் சிராத்தம், மாதுர் சிராத்தம், ஆன்ம சிராத்தம் என்னும் எட்டுள. இவ்வெட்டின் முதலில் ஒன்பதாவது வைசுவதேவசிராத்தமாம், அதனுள்ளடங்கிய இவ்வொன்பதையும் செய்க, சௌநகாதிக இருடியரோ, மாதுர்சிராத்தத்தினும் மாதா மகசிராத்தத்தை வேறன்றென எண்ணி அப்பத்தாவதையும் விதித்துளார். ஆபஸ்தம்பாதி மகரிஷிகளோ, வேறன்றென எண்ணி அதை வேறாய் விதிக்கவில் லையாதலின், முதன்மதப்படி வைசுவதேவ சிராத்தத்தின்பின் ஒன்பது சிராத்தங்க ளாம். பின்மதப்படி எட்டு சிராத்தங்களாம். அவ்விரண்டின் பேதமும் அபேதமும் தத்தமது குலாசாரத்தானேயறியத்தக்கதாம். பேதபக்ஷத்தினும், அநேக இருஷிகளின் மதபேதத்தால் மாதுர்சிராத்தத்தே தேவதைகளின் பேதமுங்கூறப்பெற்றுளது. சில இருடியரோ, மாதுர்சிராத்தத்திற்கு மாதா, பிதாமஹி, பிரபிதாமஹி என்னும் மூன்று தேவதைகளை யங்கீகரித்துளார்; சில இருடியரோ அதற்கு மாதா, மாதாமஹீ பிரமாதாமஹீ என முத்தேவதைக்ளுடன்பட்டுளார். அதனினும் வேறாய் மாதாமஹ சிராத்தத்தோ மாதாமஹர், பிரமாதாமஹர், விருத்தப்பிரமாதாமஹரென்னும் முத்தேவதைகளை யுடன்பட்டுளார். இங்ஙனம் மாதுரு சிராத்த மாதாமஹர்சிராத்த பேதத்தை யங்கீகரித்துச் சௌனகாதிக இருஷிகள் இரு சிராத்தங்களின் தேவதைக ளையும் பேதமாகவே யங்கீகரித்துளார். அபேதமதத்தினும், தத்தமது குலாசாரபேதத் தானே மாதுர் சிராத்த தேவதைகளை வேறாகவே கூறியுள்ளார். ஆண்டுச் சில இருடியரோ, அதற்கு மாதா பிதாமஹி பிரபிதாமஹீ என மூன்று தேவதைகளை யங்கீகரித்துளர். சில இருடியரோ, அதற்கு மாதா மாதாமஹீ பிரமாதாமஹீ என முன்று தேவதைகளை யங்கீகரித்துளார். இவ்வாறு பின்னபின்ன சாஸ்திரத்தே இருஷிகள் மாதுர் சிராத்த தேவதைகளை வேறாய்க் கூறியுள்ளார்; ஆனால் அத்தேவதைகளைப் பூசிப்பதில் தத்தமது குல ஆசாரமே பிரமாணமாம். குல ஆசாரத்தை மறந்தவன் மாதுர்சிராத்தத்தே மாதா பிதாமஹீ பிரபிதாமஹீ என்னும் முத்தேவதைகளையே பூஜனை செய்க; ஏனெனின், அநேக அறிஞரோ, அதன் கண்ணே கூறிய முத்தேவதைகளையே பூசிக்கின்றனராதலின் பன்மையாசாரத்தை யேகொள்க. பிதாவின் பிதாவைப் பிதாமகரென்பர், அவர் பிதாவைப் பிரபிதாமஹ ரென்பர், அவர் பிதாவை விருத்தப்பிரபிதாமஹரென்பர். பிதாவின் மாதாவைப் பிதாமஹீயென்பர், பிதாமஹரின் மாதாவைப் பிரபிதாமஹீயென்பர், பிரபிதாமஹ ரின் மாதாவை விருத்தப்பிரபிதாமஹீயென்பர். மாதாவின் பிதாவை மாதாமஹ ரென்பர், அவர் பிதாவைப் பிரமாதாமஹரென்பர், அவர் பிதாவை விருத்தப்பிரமாதாமஹரென்பர். மாதாவின் மாதாவை மாதாமஹீயென்பர், அவர் பதியின் மாதாவைப் பிரமாதாமஹீயென்பர். அவர் பதியின் மாதாவை விருத்தப

பிரமாதாமஹீயென்பா. இங்ஙனம் மேலும் அறிக. இத்துணையானே மாதுர்சிராத்த மாதாமஹசிராத்த பேதாபேதம் விசாரிக்கப்பெற்றது. இனிமுற்கூறிய அஷ்ட சிராத்தங்களையும் தேவதைகளையும் கூறுவாம்: - பிரஹ்மா விஷ்ணு மஹேசுரர் என்பவர் தேவ சிராத்த தேவதைகளாவர். தேவ இருஷி, இராஜ இருஷி, மனுஷ்ப இருஷி, என்பவர் ரிஷி சிராத்த தேவதைகளாவர். வசுருத்திர ஆதித்தியர் என்பவர் திவ்ய சிராத்த தேவதைகளாவர் சனக சநந்தனசனற் குமாரர் என்பவர் மானுஷ்ய சிராத்ததேவதைகளாவர். பிருதிவி முதலிய பஞ்ச பூதங்கள், நேத்திராதிபத்திந்திரி யங்கள், ஜராயுஜாதி நான்கு யோனிகள் என்பவை பூதசிராத்த தேவதைகளாம். பிதா பிதாமஹர் பிரபிதாமஹரென்பவர் பிதுர் சிராத்ததேவதைகளாவர். மாதா பிதாமஹீ பிரபிதாமஹீ என்பவர் மாதுர் சிராத்ததேவதைகளாவர். தங்குல ஆசாரத்தே மாதுர் சிராத்தத்தினும் வேறாகவே மாதாமஹ சிராத்தமாயின், அவரும் அம்மாதாமஹசி ராத்தததை மாதுர் சிராத்தத்தினும் பின்னரே செய்க; முன்னர்ச செய்யறக. அம்மாதுர் சிராத்தத்தினும் பின்னேனும், மாதாமஹசிராத்தத்தினும் பின்னேனும், சந்யாச காத்ததாத் தன்சிராத்தம்செய்க, இதுதான் ஆன்மசிராததமாம்; இதறகு அவனும், பிதாவும், பிதாமஹரும் தேவதைகளாவர். இவ்வாறு அவன் அந்நாந்தீமுக சிராத்தத்தே முதலில் வைசுவதேவ சிராத்தத்தைச் செய்து, பின் தன்குலாசாரானு சாரமாய் 8 சிராத்தங்களையேனும் 9 சிராத்தங்களையேனும் விசுவாசத்தோடும் செய்க. முதல் சிராத்தம் விடுத்து மற்றைய எட்டு ஒன்பது சிராத்தங்களுள் ஒவ்வொன்றன் கண்ணும் மும் முத்தேவதையாம். அவர்களுள் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு பிண்டம் கொடுக்க வேண்டுமாதலின், 8 சிராத்த பக்ஷத்தில 24 பிண்டங்களாம்.) சிராத்தபக்ஷத்தோ 27 பிண்டங்களாம். அவனப்பிண்டங்களில் தயிர், பொரி, அக்ஷதை, இலந்தைக்கனி, தேன், அறுகு, குங்குமம, என்பனவாதி மங்கலப் பொருள்களையிட வேண்டும், அப்பிண்டங்களின் மத்தியில் மது சர்க்கராதிகளை யதிகமாயிட வேண்டும். அந்நாந்தீமுக சிராத்தத்தே செய்யத்தக்க வைசுவதேவாதி சிராத்தங்களுள் ஒவ்வொரு சிராத்தத்தின்கண்ணும் இரண்டு இரண்டு பிராஹ்மணர் கட்குப் போஜனம் செய்விக்க வேண்டுமாதலின், 9 என்னும் பக்ஷத்தே 18 பிராஹ்மண போஜனம் செய்விக்குக. 10 என்னும் பக்ஷத்தோ 20 பிராஹ்மண போஜனம் செய்விக்க; குறைதலும் மிகலும்கூடா. சந்யாச கர்த்தாததனவானாபின் அவர்கட்குச் சால்வை, கங்கணாதி பூஷணங்கள், குடை, செருப்பு, முதலியவற்றைத் தக்ஷனையா கக்கொடுக்கலாம். அத்தியந்தந் தனவானாயினோ அம்மறையவர்க்குப் பூதானஞ்செய் யலாம், கிருகத்தே அன்ன வஸ்திராதிகளை வைத்து அக்கிருகத்தைத் தானஞ் செய்யலாம்; அதனனே மறையவர்க்குத் தரித்திரம் நீங்கும். நிர்த்தனனாயினே சத்தி யளவு தக்ஷனை கொடுக்கலாம். இவ்வாறு பிண்டதானத்தின்பின் பிராஹ்மணபோ ஜனமானவுடன் சக்தியளவு தக்ஷணைகொடுத்து அவ்வுச்சிஷ்ட அன்னத்தை விடுத்து த் தன் சக்தியளவு வேறு தீன அநாதைகட்கு நானாவகையாய் அன்னத்தையும், வஸ்திராதிகளையும் கொடுத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு அவன்றனது இருஷி யியம்பிய சூத்திர அனுசாரமாகப் பிதுர்சிராத்தம் போல அந்நாந்தீமுக சிராத்தத்தைச் செய்க. அத் தினத்தே முற்கூறிய தானாதிகளைச் செய்து மகிழ்வுற்ற அவன் றன்னுற வினரோடும் மனைவி மக்களோடும் தகுதிப்படி சம்பாஷனை செய்க. ஹோமப்பொரு ட்டுச் சிறிதுபொருளை வேறாகவைத்து, கந்தை கௌபீனாதி வஸ்திரங்களை வேறாக வைத்துவிட்டு மற்றெல்லாவற்றையும் மைந்தர் பொருட்டுப் பகுத்தல்

வேண்டும். இங்ஙனம் எல்லாக்காரியங்களையும் செய்து தன்னுறவினரோடு ஒரு பந்தியி லுட்கார்ந்து 'புண்யாஹம்' என்னும் வசனத்தைக்கூறிப் போஜனம்செய்க; ஆனால், அத்தினத்தே அவன் மனத்தே யாதொரு விக்ஷேபமுமின்றாயின் போஜனஞ் செய்க; சித்த விக்ஷேபத்தானே அன்னத்தே ருசியில்லாதாமாயின், சிராத்தசேஷ அன்னத்தின் கந்தத்தைக் கிராணத்தானேகவர்ந்து அன்றுபவாசத்தையேசெய்க. அன்று போஜனஞ்செய்யின் மறுதினத்தே யுபவாசஞ்செய்க. பிண்டதானஞ் செய்யுந்தினத்தே யுபவாசஞ்செய்யற்க. மறுதினத்தேசெய்க; என்னும் பக்ஷம் அநேக நூற்களிற் கூறப்பெற்றுளதாதலின், அது முக்கியமாம். அத்தினத்தே யுபவாசஞ்செய்க; என்னும் பக்ஷம் ஏதோ ஒரு நூலிற் கூறியிருத்தலின் அது கௌணமாம். முக்கிய பக்ஷத்தை யங்கீகரித்து அவன் பிண்டதான மறுதினத்தே யுபவாசஞ்செய்க. அன்று தனது கட்கமயிரையும், உபஸ்தமயிரையும், சிகை மயிரையும் விடுத்து மற்றுள்ள எல்லாக்கேசரோமங்களையும் முண்டனஞ்செய்க, பின்னீர் மூழ்கி வேறு தூய ஆடையையணிக. ஹோமத்தின் பொருட்டு வைத்த திரவியத்தை விடுத்துத் தன் வீட்டிலிருக்கும் சாலக்கிராமம், கம்பலாதிவஸ்திரம், புஸ்தகம், மான்றோல் முதலிய சந்யாசிகள் கவர்வதினும் நிஷித்தமல்லாத அவற்றைக் கொண்டு போய்த் தன் பிரஹ்மவேத்தாக்குருவின் சந்நிதியிலர்ப்பிக்க. அவை அவனுக் கபேக்ஷிதமாயினும் குருவானவர் அவற்றை யங்கீகரிக்கின் யாவற்றையும் குருவிற்கே யர்ப்பணஞ் செய்க. ஆன்மோபதேசத்தே அத்தியந்தங் குசலரும், பிரஹ்மநிஷ்டரும், சமதமாதி சர்வ குணங்களோடு கூடிய வரும் ஆகியவரை அவன் நெடு நாட் பரீக்ஷையாற் குருத்தாரணஞ்செய்க. இவ்வாறவன் தன் குருவிற்குச் சாளக்கிராம முதலியவற்றை யர்ப்பித்துத் தன் சீதாதி நீக்கப் பொருட்டுக் கௌபீன கந்தரதிகளைத் தனியேவைத்து அவற்றையும் வேணுதண்டத்தையும் அக்கினி குண்ட சமீபத்தே ஸ்தாபிக்குக. அத்தண்டமானது நீராற்றூய்தாக்கியதாயும், துளையற்றதாயும், காண அழகியதாயும், அவனது தேகஅளவுயரமுடையதாயும் இருக்க வேண்டும். அவன் ஓமஞ்செய்யுந் தினத்திரவில் விழித்திருக்கவேண்டும். அதற்காக மகாநதிதீரத்திலேனும், விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளின் ஆலயங்களிலேனும், வனத்திலேனும், கோசாலையிலே னும், ஜனங்களற்ற ஏகாந்ததேசத்திலேனும் இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய தூய்தாய் ஏகாந்த தேயத்தே தன்னாசனத்தின் மீதேயிருந்து தன் நிருகரங்களைக் கூப்பி மனம்பொறிகளை யொடுக்கி முதலில் பிரஹ்மா, இந்திரன், சோமன், சூரியன், ஆன்மா, அந்தரான்மா, பரமான்மா, விஞ்ஞானான்மா என்னும் எண்வடிவமாய் பரமேசுரரைச்சிந்திக்க. பிரணவத்தோடு என்னும் எட்டு மந்திரங்களையும் மானச ஜபஞ்செய்க. அதன்வடிவத்தை ஸ்ரீ வியாசபகவானிவ்வாறருளுகின்றார்: -

"உற்ற வன்னஞ் சுரத்தொடு மக்கர
முற்ற பந்தியை யொண்டவ னப்பொரு
ளுற்ற நன்னினை வோடு மதிகொடே
யுற்ற வாறுரை யாதேன் மானசம்."

(பொருள்.) ககாராதிவருணங்களோடும், உதாத்தாதி சுரங்களோடும் அக்ஷரங் களின் பந்தியை அன்பன் அர்த்தஸ்மிருதிபூர்வகம் புத்தியானே உச்சாரணஞ் செய்தலே மானசஜபமாம்; பின்னவனொரு முஷ்டியளவு சத்துமாவைப்புசித்து

மும்முறை யாசமனஞ்செய்க. பின்றனது கரத்தை நாபியில்வைத்துப் பிரணவத்தோடு என்னும் மும்மந்திரங்களை யுச்சரிக்குக. பின் பால், தயிர், நெய்யென்பவற்றில் ஒவ்வொன்றை மூன்று மூன்று முறையயிலுக. கூறிய நான்குண்ணும்போதும் பிரணவமந்திரத்தையே ஜபம் செய்க. பின்னாசமனஞ்செய்து கிழக்கு முகமாயிருந்து முடிந்தவளவு பிரணவமந்திரத்தையும், காயத்திரி மந்திரத்தையும் ஜபம் செய்க. உபவாசஞ்செய்யுஞ்சங்கற்பஞ்செய்க. பின் சர்வவேதங்களின் ஆதிவடிவாய் பிரணவத்தை யுச்சாரணஞ்செய்க. அல்லது, இருக்கு யஜுஷ் சாமமென்னும் மூன்று வேதங்களின் முதலிலிருக்கும் என்னும் மூன்று மந்திரங்களையும் பிரணவத்தோடு முச்சரிக்குக. பின்னவன் சாவித்ரீப் பிரவேச மந்திரத்தை யுச்சாரணஞ்செய்க; ஆண்டுப் பிரணவ பூர்வகமாய் என்னும் மூன்று வியாகிருதிகளுள் ஒவ்வொரு வியாகிருதியின் உச்சாரண பூர்வகம் என்னும் வசனத்தை இரண்டு இரண்டு முறை யுச்சரிக்குக. இம்முறையாயோ சாவித்ரீப் பிரவேசத்திற்கு ஆறு மந்திரம் சித்தமாம். அவ்வாறனுள், முறைப்படி திரிபதா காயத்திரி மந்திரத்தின் பாதங்களை யுச்சாரணஞ்செய்க. ஆண்டு, முதன் மந்திரத்தோ அக்காயத்திரி மந்திரத்தின் முதற்பாதத்தை யுச்சாரணஞ்செய்க, இரண்டாவது மந்திரத்தோ அதன் இரண்டாவது பாதத்தை யுச்சரிக்குக, மூன்றாவது மந்திரத்தோ அதன் மூன்றாவது பாதத்தை யுச்சரிக்குக, நான்காவது மந்திரத்தோ அதன் முதலிரண்டு பாதங்களை யுச்சரிக்குக, ஐந்தாவது மந்திரத்தோ அதன் மூன்றாவது பாதத்தை யுச்சரிக்குக, ஆறாவது மந்திரத்தோ அக்காயத்திரி மந்திரம் முழுவதையும் உச்சரிக்குக. அவ்வாறு மந்திரம் உச்சரிக்கும் முறையிதுவாம்: - முதலிற் பிரணவ மந்திர உச்சாரணஞ்செய்க, பின் வியாகிருதியை யுச்சரிக்குக, பின் சாவித்ரீப் பிரவேசவாக்கிய முச்சரிக்குக, பின் காயத்ரீயின் பாதத்தை யுச்சரிக்குக; இவையாவு மொருங்குகூடி யொருமந்திரமாம். இவ்வாறு சாவித்திரிப் பிரவேச ஷண்மந்திரங்களை யுச்சரித்துப் பின்னவன் பிரஹ்மான்வாதான நாமகருமத்தைச் செய்க. அதன் முறையிதுவாம்: - அவன் சூரியன் அஸ்தமாவதற்கு முன்றன்னிருஷிப் பிரணீத சூத்திரங்களின் அனுசார ஹோமஞ் செய்யும் பொருட்டுச் சிரௌத அக்கினியையேனும், ஸ்மார்த்த அக்கினியை யேனும், ஒரு பவித்திரஸ்தானத்திருக்கும் லௌகிக அக்கினியை யேனும் கொணர்ந்து குண்டத்தேனும், பூமியின் கண்ணேனும் ஸ்தாபனஞ்செய்க. பின்னவன்றன்னிருஷிப் பிரணீத சூத்திரங்களி னனுசாரமாய்ச் சாயங்காலத்தே அவ்வக்கினியின் கண் அக்கினிஹோத்திரமெனப் பெயரிய ஹோமத்தைச்செய்க. ஆண்டு, ஆஜ்ஜியபாக பரியந்தம் சர்வ அங்கங்களையும் விதி பூர்வகஞ் செய்து, பின் பிரணவ பூர்வகமாய் ஸ்வாஹாமந்திரத்தானே அவ்வழலின் கண்ணே ஆஜ்யாஹூதியைப்பெய்க. அம்மந்திரத்தானே அவ்வழலின் கண்ணே பூர்ணாஹுதியையிடுக, இதுவே பிரஹ்மான்வாதானமெனப்பெறும். அதைச் செய்தபின், சாயம் சந்தியா உபாசனையைச்செய்க. பின்னக்கினியின் வடதிசையில் தர்ப்பையை விரித்து மேலுட்காருக, காயத்திரி மந்திரங்கூறிய பிரஹ்மத்தை மனத்தே நினைத்தவனாய் அவ்விரவில் விழித்திருக்குக, இஷ்டியையும் செய்க. கார்ஹபத்யாதி சிரௌத அக்கினியுடையவனாயினோ, அவன் அவ்வழலால் முதலில் அக்கினிதேவதைச் சம்பந்தி வைசுவாநரீயெனப் பெயரிய இஷ்டியைச் செய்க, பின், இராஜாதிராஜ சுவராட்டென்பதாதி குண விசிஷ்ட தேவதா விசேட சம்பந்தி திரைதாதவியெனப்பெயரிய இஷ்டியைச்செய்க. அவன் ஔபாசனமெனப் பெயரிய ஸ்மார்த்த

அக்கினியுடையவனாயினோ, அவ்வழலால் பிராஜாபத்யமெனப் பெயரிய இஷ்டியைச்செய்க. பூர்வ கிருகஸ்த ஆசிரமத்தையிழந்து உத்தர ஆசிரமத்தைக் கவராதவன் விதுரனாவன், அவனும் அவ்வழலால் பிராஜாபத்ய இஷ்டியையே செய்க. என்பதாதியந்திரத்தானே உண்டாய் அக்கினி விதுராக்கினியாம். அவன் பிரஹ்மசாரியாகவேனும், வானப் பிரஸ்தனாகவேனுமிருப்பின், ஒரு பவித்திர ஸ்தானத்தினின்றும் அக்கினியைக்கொணர்ந்து அதனால் பிராஜாபத்ய இஷ்டியைச் செய்க. சில இருடியரோ, ஆஹிதாக்கினிகட்கும், அநாஹிதாக்கினிகட்கும், அநக்கினிகட்கும், பிராஜாபத்ய இஷ்டியே செய்யத்தகுதியதாம், சிரௌத அக்கினியை யுடையோன் ஆஹிதாக்கினியாம, ஸ்மார்த்த அக்கினியையுடையோன் அநாஹித அக்கினியாம், இரண்டுமற்றவிதுரன் அநக்கினியாம் எனக்கூறுவர். சில இருடியரோ, மூவருக்கும் பிராஜாபத்ய இஷ்டியை விதிக்கவில்லை; மற்றோ, முற்கூறிய முறையே ஆகித அக்கினிக்கோ வைசுவாநரீ இஷ்டியையும், திரைதாதவீ இஷ்டியையும்; அநாகித அக்கினிக்கும், அநக்கினிக்கும் பிராஜாபத்திய இஷ்டியையும் விதித்துளார். எவ்வதிகாரி எவ்விஷ்டியைச்செய்வது என்னும் எல்லா விவஸ்தைகளும் எம்மால் மேல் வெளிப்படையாய்க் கூறப்பெறுமாதலின் ஈண்டு விரித்திலம். இப்போது அவனான் மூன்றாவது தினத்தே செய்யத்தகுங்காரியத்தை நீ கேட்பாயாக: - பிராஹ்ம முகூர்த்தத்தே தர்ப்பாசனத்தினின்றுங் கிளம்பி, நீராலேனும், என்பதாதிமந்திரங்களாலேனும், பஸ்மத்தாலேனும், சக்திப்படி ஸ்நாநம்செய்க. பின் தன்னக்கினியின் கண் சருவைப்பக்குவஞ்செய்க, அதை யெரியினின்றுமெடுத்து அவ்வழலின் பூர்வதிசையிலேனும், உத்தரதிசையிலேனும் நிலைபெறுத்துக. பின்னப்பக்குவ ஒதனரூபசருவை நெய்யோடு கூட்டிப் பின் பிரணவ பூர்வகம் பூராதி மூன்று வியாகிருதிகளைப் படிக்குக. என்பதாதி 16 இருசாரூபப்புருட சூக்தத்தைப் படிக்குக. பிரணவ பூர்வகம் என்னும் 4 மந்திரங்களையும் ஜபம் செய்க. பின் புண்யாகம் என்னுடம் வசனத்தை யுச்சரிக்குக, பின்னவன் சுசியென்னும் பாத்திரத்தே சமஸ்கிருதம் பண்ணப்பட்ட நெய்யைக்கவர்ந்து பிரணவ பூர்வகம் என்னும் மந்திரத்தானே அக்கினிமுகமெனப் பெயரிய ஆகுதியை அக்கினியின்கண்ணேயிடுக, போஜன ஆதிகாலத்தே செய்யத்தக்க பிராண அக்கினிஹோத்திரத்தே பிரணவ பூர்வகம், என்னும் ஐந்து மந்திரங்களால் ஐந்துகவளவடிவ ஐந்தாகுதிகளையிடலே போல், அவ்வைந்து மந்திரங்களால் அவ்வழலின்கண்ணே யாகுதிகளையிடுக. தன் வேதசாகையின் கண்ணே படிக்கப்பட்ட சகஸ்ர சீரஷா என்பதா புருஷசூக்தத்தின் ஒவ்வொரு இருசாவாகப்படித்து அவ்வக்கினியின் கண்ணே ஆஹுதியையிடுக. இடுமுறை யிதுவாம்: - அவன் முதலில் அவ்வழலில காஷ்டமாகிய சமித்தையிடுக, பின்னெய்யையிடுக, பின்னோகனமாகிய சருவைபிடுக, பின் பிரணவபூர்வகம் என்னும் மந்திரத்தானே நெய்யாகுதியைப் பெய்க, தன் வேதசாகானுசாரம் புருட சூக்ததை ஜபம் செய்க: இவ்வாறு ஹோமத்தைச் செய்து, பின் மீண்டுமவன் வேறு விரஜாஹோமத்தை அவ்வழலின்கண்ணே முன்போன்ற வேறு சருப்பக்குவஞ்செய்து அதை நெய்யோடு கூட்டிப் பூரணாகுதிவரைசெய்க. அதன்முறை நூலிலிவவாறாம் - அவன் நூற் கூறிய மந்திரங்களால் அவ்வக்கினியின்கண்ணே நெய்யோடு கூடிய சருவால் விரஜா ஹோமத்தைச் செய்க, பின்னதிற் சேடித்த அதனைப் பக்ஷணஞ் செய்க, பின்னா சமனஞ்செய்து கொண்டு பிரணவ பூர்வக ஸ்வாஹாமந்திரத்தால் அவ்வக்கினியின் கண்ணே பூர்ண ஆகுதியைச்செய்க. இப்போது, முற்கூறிய

இஷ்டியை நிர்ணயிக்கும்பொருட்டு முதலில் அதன்கண்ணே மும்மதங்களை நிரூபிபபாம்: - ஹே குழந்தாய்! சில இருடியரோ, வைசுவாநரீ இஷ்டியே முதலாய் எல்லா இஷ்டிகளையும் சிரௌத அக்கினியுடைய புருடனே செய்க; ஸ்மார்த்த அக்கினியுடையவனும், அக்கினியற்றவனும், எவ்விஷ்டியையும் செய்யலாகாது என்பர். மற்றையரோ, பிராஜாபத்ய இஷ்டியை விடுத்து வேறு இஷ்டியைச் சிரௌத அக்கினியுடையவனே செய்க, பிராஜாபத்ய இஷ்டியையோ ஸ்மார்த்த அக்கினி யுடையவனும்செய்க, அவக்கினியோ எவ்விஷ்டியையும் செய்யற்க, என்பர். மற்றுஞ் சில இருடியரோ, என்னும் மறைமொழியால் நூலுணர்ந்தோர் வருணசங்கர ஜாதியையுடைய நிஷாதனுக்கும் இஷ்டி செய்யுமதிகாரம் கற்பித்திருப்பதேபோல், சிரௌதஸ்மார்த்த அக்கினியற்ற விதுரப்பிரஹ்மசாரி, வானப்பிரஸ்தர்கட்கும் பிராஜாபத்திய இஷ்டியினதிகாரம் சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதி களிலும் இஷ்டிவாயிலாகவே சந்யாசம் செய்ய விதித்துளதாதலின், விதுராதி கட்கும் சந்யாச அதிகார மங்கீகரித்து இஷ்டியினதிகாரத்தை யங்கீகரியா தொழிக; என்னும் வார்த்தை சம்பவியாதாம். அதிகாரி பிரஹ்மதேவதையையுடைய இஷ்டியைச் செய்து சந்யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்க.

“தக்கணை முழுதி னோடு தனிமறை பிராஜா பத்ய
மிக்கநல் லிட்டி முற்றி மிளிர்தன துதரத் தின்கண்
ணக்கினி யெவையு மாரோ பணம்புரிந் தரிய தன்ன
துக்கிரக் கிருகம் விட்டுத் துறவினை யுறுக வன்றே."

அதிகாரியாய் பிராஹ்மணன் சர்வ தக்ஷிணையோடு கூடிய பிராஜாபத்ய இஷ்டியைச் செய்து, தன்னுதரத்தே சர்வ அக்கினிகளையும் இனிதாரோபித்துத் தன்னில்லத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்து சந்யாச ஆசிரமத்தைத் தாரணஞ்செய்க. என்பன முதலிய சுருதி ஸ்மிருதிகள் இஷ்டி பூர்வகமாகவே சந்யாச ஆசிரமத்தை விதித்துள்ளனவாதலின், விதுராதியரும் சந்யாசத்தினும் முன்பு இலௌகிக அக்கினியின்கண்ணே பிராஜாபத்திய இஷ்டியை அவசியமாகச் செய்க. இவ்வாறு இஷ்டி செய்வதன்கண்ணே இருடியர்க்குறுமத மூன்றாம். ஆண்டுச் சிரௌத அக்கினியின் கண்ணே பிராஜாபத்ய இஷ்டியாம் என்னுங் கருத்தானோ முதன்மத முயல்வாம். ஸ்மார்த்த அக்கினியின்கண்ணும் பிராஜாபத்ய இஷ்டியாம் என்னுங் கருத்தானோ இரண்டாவது மதமுயலவாம். இலௌகிக அக்கினியின்கண்ணும் பிராஜாபத்திய இஷ்டியாம் என்னுங் கருத்தானோ மூன்றாவது மதமுயல்வாம். இம் மூன்று பக்ஷத்தும் சித்தாந்தமாய் ஜாபாலாதி யுபநிடதங்களில் கூறப்பெற்றதை நீ கேட்பாயாக: - சிரௌத அக்கினியையுடைய அக்கினிஹோத்திரி ஒருகால் பரமஹ ம்ச சந்யாசத்தைக் கவரினோ வைசுவாநரீ இஷ்டியையும், திரை தா தவி இஷ்டியை யுமே செய்க. மற்றைய மூன்றனுள் ஒரு சந்யாசத்தைக்கவரினோ அவ்வக்கினி ஹோத்திரியும் பிராஜாபத்திய இஷ்டியையே செய்க. சிரௌத அக்கினியற்றவனுக்கு எவ்விஷ்டியின்கண்ணும் அதிகாரமின்றாம், இத்தகைய சித்தாந்த பக்ஷம் வேத வேத்தாக்களாய் இருஷிகளாற் கூறப்பெற்றிருத்தலின், இது துணியப் பெறும்: - பாமஹம்ச சந்யாசத்தைக்கவருங்கால் அக்கினிஹோத்திரியோ வைசுவாநரீ இஷ்டியையும், திரைதாதவீ இஷ்டியையும் அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டும்;

இதன்கண்ணே எவ்விருடிக்கும் விவாதமின்றாம். பிராஜாபத்ய இஷ்டியின் கண்ணே நவின்றமுறையே நானாவகையாய் விவாதம் காணவருகின்றது. அதனையும் தகுதி யாய் விகற்பத்தை யங்கீகரித்து மதிமானானவன் சமாதானஞ்செய்க. அவ்விஷ்டியை விடுத்து முன்மொழிந்த எட்டுச் சிராத்தங்களும், ஹோமமும் செய்வதன் கண்ணே எந்நூலாசிரியருக்கும் விவாதமின்றாம்; அக்காலெவருமவற்றைச் செய்க. இவ்வாறு அச்சந்நியாச கர்த்தாச் சிரௌத அக்கினியின் கண்ணேனும், ஸ்மார்த்த அக்கினியின் கண்ணேனும், லௌகிக அக்கினியின் கண்ணேனும் முற்கூறிய சர்வ கர்மங்களையும் செய்து, அதன்பின்பு உத்தர நாராயணீய உபநிடதத்தின் பாடஞ் செய்து, தன்னில்லினின்றும் வெளிப்போந்து ஒரு நீரின்றான மேற்செல்க. அக்கால வன் யாவரிடத்தும் அனுக்கிரகரூப அமிருத விருஷ்டியைச்செய்க; அதாவது: - சிராத்தாதி கருமங்களைச்செய்வித்த இருத்துவிக்குப் பிராஹ்மணர்கட்குக் கோதான ஞ் செய்க, சுவர்ணதானஞ்செய்க, சருவின்சேஷ அன்னமீக, ஓமத்தினின்று மெஞ்சிய நெய்யையீக, வேறு அன்னாதி பதார்த்தங்களையும் ஆற்றறகொத்தபடி தானஞ் செய்க. அதன்பின் சந்யாச கர்த்தா இருத்துவிக்குப் பிராஹ்மணர்களிடத்தினின்றும், தன்பந்து ஜனங்களிடத்தினின்றும் தன்னபராதத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்க. பின் தன்மைந்தன் மனைவி முதலிய உறவினரை ஆசீர்வாதாதி களால் மகிழ்வுறுத்திப் பிரிக்குக. சந்யாசங் கவர்ந்தபின் சங்கமற்றவனாவதேபோல் முன்னரே ஆகுக. அவனது ஆணையைப் பெற்று மைந்தன் முதலியோர் அக்கால மகிழ்வுற்றவராய்த் தங்கிருகம் புகுக. அல்லது, வேறுதாசீனர் வேடிக்கை பார்க்க ஆண்டுறைவதுபோல் நேயம் நீக்கி ஆண்டேயுறைக. அவன் அதிகாலையில் தினமும ஹோமம் செய்வதேபோல் முன்மொழிந்த ஹோமதேசத்தே ஹோமத்தைச் செய்து என்பதாதி மந்திரங்களால் அக்கினியின் உபஸ்தானஞ்செய்க. பின் 'என்பதாதி மந்திரத்தையேனும், என்பதாதி மந்திரத்தையேனும் மும்முறை படித்துத் தனது சிரௌத ஸ்மார்த்த அக்கினியை அதன் உஷ்ணத்தன்மையை மாந்தும் வாயிலாய்த தன்னுதரததே இனிதாரோபணஞ்செய்க. எவனுக்கு மூவக்கினியுள் ஓரக்கினியும் அடையப்படாதோ, அவன் ஹோமாதி சர்வ கருமங்களையும் நீரின்கண்ணே செய்க; பாவனைமய அக்கினியையே தன்னுதரத்தே இனிதாரோபணஞ்செய்க. இவ்வாறு பாகிய அக்கினியைத தனது தரத்தேயினிதாரோபிதது ஆண்டுப் பாவனாமய் குண்டததே அவ்வக்கினியை ஸ்தாபனஞ் செய்து முன்மொழிந்த சாவித்திரீப் பிரவேச மந்திரங்களைப்படிக்குக. அதன்பின் சந்யாச கர்த்தாஜல சமீபஞ்செலக; ஆண்டு நாபியளவு ஜலத்தே திதிபெற்றுச் சந்தியாகாயத்திரி யுபாசனை செய்க. பின்னவன் கிழக்கே திரும்பித் தன்னிரண்டு தோளையுமுயர்த்தி என்னும் வசனமே முதல் என்னும் வசனம்வரை எல்லா வசனங்களையும் படிக்குக. என்னும் சாந்தி மந்திரத்தேயிருக்கும் 9 வாக்கியங்களை ஜபஞ் செய்க. பின் என்பதாதி வசனபாடஞ் செய்க. பின் பிரணவவாயிலாய்ப் பூராதி மூன்று வியாகிருதிகளுள் ஒவ்வொரு வியாகிருதியின் உச்சாரணவாயிலாய் முறையே மந்தம் மத்யமம் உத்தமம் என்னும் மூன்று சுரங்களால் பிரைஷமந்திர உச்சாரணஞ்செய்க. இப்போது பிரசங்கத்தால் ஆதுர சந்யாச நிரூபணஞ்செய்வாம். இவ்வெட்டுச் சிராத்தமே முதலாக நீரின் கண்ணே திதிபரியந்தம் நிரூபித்துள்ள சந்யாச சாதனம் திடகாத்திரமுடையோ னுக்குக் கூறியதாம். நோய் முதலியவற்றால் வியாகுலமுடையவனோ கேவலம் பிரைஷ மந்திரத்தையே யுச்சாரணஞ்செய்க; அம்மாத்திரையானே சந்யாசஞ்

சித்தமாம். அவ்வாதுர சந்யாசத்தே சிராத்தாதி சாதனங்களைச் செய்யயாதொரு அவசியமுமின்றாம். அதிகாரியானவன் வாணியானும் பிரைஷமந்திர உச்சாரணஞ் செய்வதன்கண்ணே சமர்த்திலனேல் அம்மரணகாலத்தே மனத்தானே அதனை யுச்சரிக்குக. அதிகாரி அத்தியந்தம் ஆதுரனான போது மனத்தானேனும், வாணியா லேனும், சந்யாசஞ் செய்துகொள்க. என, மறையறைதலின் ஆதுரர்கட்குச் சந்யாசங் கவர்வதன்கண்ணே சிராத்தாதிகருமஞ் செய்யவிதானமின்றாம்; மற்றோ, வாணியா லேனும், மனத்தாலேனும், உச்சரித்த பிரைஷமந்திரத்தானே ஆதுரர்க்குச் சந்யாசப் பிராப்தியாம். இப்போது பிரசங்கத்தானே சந்யாசபலத்தை நிரூபிபயாம்: - ஹே மைந்த! சந்யாச ஆசிரமத்தைத் தரித்து இத்தேகத்தைப் பரித்தியாகம் செய்யும் அதிகாரி தடையற்றவனாய் விரைவாகவே பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். ஏதேனுந் தடையுளதாயின் காலாந்தரத்தே பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். இப்பலத்தையே கபிலாதி மகரிஷிகளும் கூறியிருக்கின்றனர்.

"மரித்திடிற் கண்டதேயத் துயிரது மருவுஞான்றுந்
தெரித்தநல் லவன்பிரைஷ மந்திரந்தனைச் செபித்தே
பெருத்தமெய்ச் சந்நியாசந் தரித்தவன் மரித்தபின்னாத்
திருத்திரவி யினைப்போழ்ந்து திசைமுகனுலகிற் போமே."

(பொருள்.) மரணகாலத்தே கண்டதேயத்தே பிராணனிருக்குமாயினும் பிரைஷமந்திர உச்சாரணஞ்செய்து சந்யாச ஆசிரமத்தைத் தாரணஞ்செய்தவன் மரித்த பின்பு சூரியமண்டலத்தைப் பேதித்துப் பிரஹ்மலோகத்தையடைவன். மகாப் பிரளயமுற்று பிரஹ்மாவின் இலயம் ஆம்போது அச்சந்யாசி பிரஹ்மாவோடு நிர்க்குணப்பிரஹ்மரூப மோக்ஷத்தையடைவன். ஹே குமர! அப்பயனைத் தக்ஷப் பிரஜாபதியும் கூறியுள்ளார்: -

"சிட்ட மெய்த் தவன் றன்ன தாச் சிரமமேன் மையினா
லிட்ட முற்ற தொண் ணூறுவங்கிசப் பிது ரெவரும்
கட்ட முட்டுறு நிரைய நின் றேறியே கதியை
யொட்டி யின்புற வாழ்வ தங் குறுதி யுண்மையதே."

(பொருள்.) சந்யாச கர்த்தாவானவன் தனதாசிரமப் பிரபாவத்தால் முன் சென்ற 90 வம்சப்பிதுர்க்கள் யாவரையும் நரகத்தினின்றும் கரையேற்றுவன். சந்யாச பயன் ஜாபால உபநிடதத்தின்கண்ணும் கூறப் பெற்றுளது.

"எக்குலத்தி லெம்மறையவன் எழிற்றை வேயும்
அக்குலத்தின் முன்கழிந்தவ ரைம்ப திற்றிரட்டி
மக்கண்மேல் வருபவர்கண் முந்நூறு மாமநுடர்
துக்கமின்றிய சொர்க்கமா திய பதந் தொடர்வார்."

(பொருள்.) எக்குலத்தே எம்மறையவன் சந்யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்வனோ, அக்குலத்தே முன்னர்க்கழிந்த 100 மக்களும், இனிமேல் வரும் 300 மநுடரும்

சுவர்க்காதி உத்தமலோகத்தை யடைவா. ஹே மைந்த! சந்யாசம் என்னும் பதத்தே இரண்டு பதங்களிருக்கின்றன. ஒன்றோ, சம் என்னும் பதமாம். மற்றொன்றோ, நியாச என்னும் பதமாம். முதலதன் பொருள் நன்மையாம், மற்றதன் பொருள் தியாகமாம். ஆண்டுத் தியாகரூப நியாசத்தே நன்மையிதுவாம். சர்வ காலத்தும், சர்வ தேயத்தும், சர்வ பதார்த்தங்களையும், சரீர மனவாணியால் தியாகஞ் செய்தலாம். இவ்வகையாய் பொருள் முக்கியமாகவோ பரமஹம்ச சந்யாசத்தின் கண்ணே பொருந்தும்; குடீசகாதியிலோ கௌணமாகப் பொருந்தும் இத்துணையானே சந்யாசபலம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி ஆதுரசந்யாசப் பிரசங்கத் தானே பரமஹம்ச சந்யாசிக்கு மரணத்தின் பின்பு புத்திராதி பந்துக்களும், பக்தர்களும் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிரூபிபபாம்: - ஹே குழந்தாய்! இம்மறையவன் பரமஹம்ச சந்யாசத் தைக் கவர்ந்துளான். என, உலகராலறியப்பெற்றவன் மரித்தபோது புத்திராதி யுறவினரே முதலாக நகரத்துறும் அரசனீறாகவுள்ள, சர்வ பக்தர்களும் அவன் சரீரததே எவ்வெச் சமஸ்காரஞ் செய்யத்தகுதியாரோ, அவ்வியாவற்றையும் சௌநக பௌத்தாயநாதி மகரிஷிகள் தர்ம சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளார்கள். அவற்றைக் கேட்பாயாக, ஹே குழந்தாய்! அந்தப் பரமஹம்ச சந்யாசி மிருத்தியுவையடையும் போது அதிகாரிகள் அவன றிருமேனியை எழுந்தருளச் செய்யும் போருட்டுச் சுந்தரமானத்தேரையேனும், சுந்தரவிமானத்தையேனும், சுந்தரமான , சுந்தரமான மேனாவையேனும் தயார்செய்க. அது விஸ்தாரமாயும் மிகமிருதுவாயும், மிகத் திடமாயும் இருத்தல் வேண்டும். அர அரி பக்தர்கள் சிவநிசியின் கண்ணும், கிருஷ்ண ஜன்மாஷ்டமியின்கண்ணும் நானாவகை வாத்தியங்களைக்கோஷித்து நடனஞ் செய்து ஜயஜயசப்தஞ் செய்வதே போலவும் வேத கோஷம் செய்வதுபோலவும் செய்க. வசந்தமாச ஒலிப்பண்டிகையில் உலகர் நானாவகை யுற்சவஞ் செய்வதே போலச் சர்வ அதிகாரிகளும் முதலில் ஸ்நாநஞ் செய்து நானாவகை யழகிய வஸ்திரங்களைத்தரித்துத் தமது தேகங்களில் சந்தனம் பூசி முகத்தே தாம்பூலந் தரித்து கழுத்திற் சுகந்தமாலைகள் புனைந்து; மஞ்சட் பொடி பால் பழம் சுகந்த புஷ்பம் முதலிய மங்கள வஸ்துக்களை தம்கரத்தேதரிக்குக. அதிகாரிகளிடத்தே மிகுந்த தன சம்பத்திருப்பின் அத்திருமேனியை எழுந்தருளச்செய்யும் மார்க்கத்தை யும் இல்லங்களையும் எப்புறமும் துலக்கித் தூய்தாக்கிச் சந்தனகர்ப்பூராதிகளின் நீரால் தெளிக்குக. அன்பர்கள் சிவ விஷ்ணுப் பிரதிமைகளைப் பஞ்சாமிருதத்தால் அபிஷேகஞ்செய்வதே போல் அன்பர்களும் அத்திருமேனியைப் பஞ்சாமிருதத்தால் அபிஷேகஞ்செய்க. ஸ்ரீ கங்காதி பவித்திர ஜலத்தால் அபிஷேகிக்க. சந்தனாதிகள் பூசி நானாவகைப் புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரித்துச் சந்தனாதிய பதார்த்தங்களால் அடிக்கடித் தூபமிட்டுக் கர்ப்பூரத்தோடு கூடிய ஆர்த்தித் தீபங்களால் அடிக்கடி ஆர்த்திசெய்க. இவ்வாறு, அதிகாரிகள் அத்திருமேனியைப் பூசித்து அவ்விமானத்தே எழுந்தருளச்செய்க. விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளைப்போலவும், மகாராஜாவைப் போலவும், அத்திரு மேனியை அத்தானத்தினின்றும் எழுந்தருளச்செய்து வேதகோஷ ங்களோடும் வெளியிற்செல்க. ஆண்டு, வனத்தே என்புமலாதியில்லாத பிப்பல விருக்ஷம், மனுடாற்ற வனஸ்பதி, விஷ்ணு சிவாதி தேவதைகளின்றானம், கோசாலை, மகா நதிதீரம், மற்றைய பவித்திரஸ்தானம் முதலியவற்றே, அத்திருமே னியைக் கொணர்க. அச்சுபஸ்தானத்தே கூபம் போல் வட்டமாய் புருட பரிமாண ஆழம் ஒரு குழியை மறையவர் அடிக்கடி பூராதி வியாகிருதிகளைப் படித்துக்

கொண்டே தோண்டி பூராதிசப்த வியாகிருதிகளைப் படித்துக்கொண்டே நீராலக் குழியைப் புரோக்ஷணஞ்செய்க. பின்பு அக்குழியின் கீழ்ப்பிரதேசத்தே பிரணவ மந்திரத்தால் தர்ப்பாசனம் விரிக்குக; வெளியிடத்தே அத்திருமேனியை வைத்துச் சாவித்ரீ மந்திரபாடத்தோடு கூட அபிஷேகித்து மிருத்திகை முதலிய அழுக்கற்ற தாக்குக. பின்னதிகாரிகள் அத்திருமேனியை விஷ்ணுபுத்தியால் புருஷ சூக்த மந்திரப் பாட பூர்வகம் அபிஷேகிக்க. முன்போன்ற சுகந்த புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்குக. பின் என்னும் மந்திரத்தை யுச்சரித்து அக்குழியில் கிழக்குமுகமாக வைக்குக, பின்னவ்வுத்தமன் றண்டத்தை மூன்று பாகப்படுத்தி அவன் வலக்கரத்தேயீக. அதிகாரிகள் ஆதுரசந்யாசத்தைத்தரித்து அக்கால் மிருத்தியுவையடையின் நூன் முறையே தண்டப் பிராப்தமின்றாயினும் மரித்த பின்னவ்வுத்தமன் கரத்தே ஓரறிஞன் என்னும் மந்திரத்தானே தண்டத்தையீக; அத்தண்டத்தை மூன்று விபாகம் செய்து வலதுகரத்தேயீக. பின்னிருதயதேயத்தே அதிகாரிகரத்தைவைத்து என்பதாதி மந்திரத்தை ஜபம்செய்க, புருவவிடைத் தேயத்தே கரத்தைவைத்துப் புருடசூக்த மந்திரங்களை ஜபம் செய்க. மூர்த்தஸ்தானத்தே கரத்தைவைத்து என்பதாதி மந்திரஜபம் செய்க. பின் என்னும் மந்திரத்தை யுச்சரித்து மத்தகத்தைப் பாஷாணத் தாற் பேதனஞ்செய்க. பின் பிரணவமந்திரத்தையும் பூராதி வியாகிருதிகளையும் அடிக்கடி யுச்சரித்து அக்குழியைப் பாஷாணங்களாலும் மண்ணாலும் திடமாய்ப் பூரணஞ்செய்க. அவன்றிரு மேனியை நாய் நரி முதலிய பிராணிகள் பக்ஷணம் செய்து விடாதபடி திடபூரணஞ்செய்யவேண்டும்; என்னை, அத்திருமேனியை அவை பக்ஷணஞ்செய்யின் அத்தேயத்தே துர்ப்பிக்ஷாதி யுபத்திரவங்கள் உண்டாம் என, பௌத்தாயன இருஷிகூறியுள்ளாராதலின் என்க, அவன் மரித்த பின்னர்ச் செய்யு மாறு விதித்த சமஸ்காரங்களனைத்தையும் விதிப்படி செய்யின் அம்முத்தனுக்குப் புண்ணியப்பிராப்தியேனும், செய்யாதொழியின் பாவப்பிராப்தியேனும், இன்றாயிலும்; அதிகாரிகர் அவன் மரித்தபின்னர் அவற்றை விதிப்படி செய்யின் புண்ணிய அடைவும், செய்யாதொழியின் பாவ அடைவும் ஆம். அச்சந்நியாசி மரித்தபின்பு எனது தேகத்தை நீவிர் அரிந்து நாய் முதலியவற்றிற்குப் பக்ஷிப்பான் கொடுமின் என இச்சிப்பினும்; துறக்கவின்பம் விழைந்த அதிகாரி அவ்வாறு செய்ய இச்சியான்; மற்றோ, சாஸ்திர விதிப்படி மெய்யைச் சமஸ்கரிப்பன். அத்திருமேனியைப் பூமியின் கண்ணே திடபூரணஞ்செய்யும் நால்வருணத்தவர்க்குமே அது சுககாரணமாமாதலின் அதிகாரிகள் அத்திருமேனியை இனிதானவகையாற் பூரணஞ்செய்க. குடீசக பகூதக ஹம்சனென்னும் மூவகைச் சந்யாசிகட்குச் சிகை சூத்திரங்கள் இருக்கின்றன வாதலின், அநேக இருடிகள் அவர் மரித்தபின் அவரை அக்கினியின்கண்ணே தாகவிதானஞ்செய்துளார்; சில இருடியர் மண்ணின்கண்ணே பூரிப்பான் விதித்துளா ராதலின், அவர் மரித்தபின் அதிகாரிகள் மெய்யைத் தகனஞ்செய்க. அல்லது, மண்ணிற் பூரணஞ்செய்க எல்லா இருடியரும் பரமஹம்ச சந்யாசியைத் தாகம் செய்யுமாறு எல்லாவாற்றானும் நிஷேதஞ்செய்துளாராதலின் அதிகாரிகள் அவன் றிருமேனியை யொருகாலும் தாகஞ்செய்யற்க. இவ்வார்த்தையைக் கபிலமுனி வரும் கூறியுள்ளார்.

“மறையொடு மிருதிவந்த மாணழலிலர் முன்மூவர்
செறியுடல் விடினற்றீயிற் செலுத்தி யேதகனஞ் செய்க
பொறையுறு பரமஹம்சன் பொன்றிடிற் போற்றுமெய்யை
யறியொருகாலுந் தீயிலழற்றிட லருகமன்றே"

(**பொருள்.**) சிரௌத ஸ்மார்த்த அக்கினியற்ற குடீசகாதி மூன்று சந்யாசிகளை மரணானந்தரம் அக்கினியின் கண்ணே தகனஞ்செய்க; ஆனால் பரமஹம்ச சந்யாசியை அக்கினியின் கண்ணே தாகத்தை யொருகாலும் செய்யாதொழிக. தேவதையின் பிரதிமையைப் போல அன்பருக்குச் சர்வ மனோரதங்களையும் செய் விக்கும் அவ்வுத்தமன் றிருமேனியக்கினியாற் றகிக்கப்படினும், நாய் முதலியவை பக்ஷிப்பினும், பிராணிகளின் சம்பூரண மனோரதங்கள் அழியுமாதலின் அதிகாரிகள் அத்திருமேனியைத் தாகம் செய்யாதொழிக; மற்றோ, முன்மொழிந்த முறையே அதனைப் பூவின்கண்ணே திடமாய்ப் பூரணிககுக; இவ்வாறு பூரணித்துப்பின் என்பது முதலிய மந்திரப்பாடஞ்செய்க. என்பதாதி மந்திரங்களையும் பாடஞ்செய்க. விவாகாதி யுற்சவத்தே உலகர் மகிழ்வுறலே போல் மகிழ்வுற்றவதனத்தராய்ச சர்வ சோகக் கிலேசங்களற்றவராய் எல்லா அதிகாரிகளும் அச்சமாதியை வலஞ்செய்க, நமஸ்கரிக்குக, ஆலயம் அழகியதாயமைக்குக; அல்லது, ஆல் பிப்பலாதிய புண்ணிய விருக்ஷங்களை ஸ்தாபனஞ் செய்க. அவ்வாலயத்தேவிஷ்ணுவின் பிரதிமையை யேனும் சிவலிங்கத்தையேனும், சூரிய கணபதி தேவி முதலியவர்தம் பிரதிமைக ளையேனும் ஸ்தாபனஞ்செய்க, அதனை யெப்போதும் பூஜை செய்க. இவ்வர்த்தத்தே யாமதிகமாகச் சொல்லுவதென்னே, நெடுங்காலத்திற்குப் பின்னரும் அத்தானத்தே என்புமலாதி அசுசிப் பொருள்களின் சம்பந்தம் உண்டாகாதபடி யுபாயஞ்செய்க. அத்தகைய உபாயத்தின் அவசிய கர்த்தவ்யத்தன்மை பிராப்தமாயினும் அத்தானத்தே தேவாலய ஸ்தாபனஞ் செய்பவன் மிகமதிமானெனவறிக, தனது மாவிருக்ஷத்தில் அவசியம் விடவேண்டியதாய் நீரைப் பிதுர்க்கட் கர்ப்பணஞ்செய்பவன் அத்தியந்தம் மதிமானாவதேபோல் அத்தானத்தே ஆலயஞ் செய்யும்யுமானும் மிகமதிமானென வறிக. மிருததேக தரிசனத்தானும் பரிசனத்தானுந் தந்தேகத்தே அசுசித்தன்மை மதியுண்டாவதேபோல் அத்திருமேனியைக்காண்டவானுந் தீண்டலானும் அதிகாரி கள் தம்பால் அசுசித்வ மதியையொருகாலுஞ் செய்யற்க; மற்றோ, விஷ்ணுவின் பிரதிமையைக் காண்டலானும் தீண்டலானும் அன்பர்கட்குத் தம் சரீரத்தே சுசித்வ மதியுண்டாவதேபோல் அத்திருமேனியைக் காண்டலானும் தீண்டலானும் தம் பால் சுசித்வமதி செய்க. அத்திருமேனியை யபிஷேகித்த நதியாதிகளுந் தீர்த்தரூப மாதலின் அவற்றின்கண்ணே அதிகாரிகள் தீர்த்த புத்தியோடும் ஸ்நாநம் செய்க. ஆனால், தம்பால அசுசித்வமதியோடும் ஸ்நாநஞ்செய்யாதொழிக. ஸ்நாநஞ் செய்ய இச்சையில்லையேல் ஸ்நாநஞ்செய்யாதொழிக. ஸ்நாநத்தே புருட இச்சையே காரணமாம்; அசுசித்தன்மை காரணமன்றாம்; என்னை, அத்திருமேனி மரிப்பதன் முன் சாக்ஷாத் விஷ்ணு ரூபமாம், பின் விஷ்ணுவின் பிரதிமைக்குச் சமானமாம். இவ்வார்த்தையை அத்திரி இருஷியும் கூறியுள்ளார்: -

"வாசுதேவன்றன் வடிவங்களி ரண்டுளவளமா
யாசிலொன்று நற்சலமயல சலமாஞ் சலந்தான்
ஏசிலாயதி பிரதிமையெழில சலமதாம்
பேசியே தொழுதிறைஞ் சுதல் பெரியவர்கடனே."

“அரிபிரதிமை கண்ணுறவருங் கரங்கு வியார்
பரமஹஞ்ச நற்றண்டியைக் கண்டபின் பணியார்
நரகமெய்துவர் நாசமில் ரவுரவ நலிந்தே
பரகதிய தெங்கவருறல் பன்னிடிலிடரே."

(பொருள்.) ஸ்ரீ வாசுதேவருக்கு வடிவங்களிரண்டாம் ஒன்றோ சலரூபமாம் மற்றொன்றோ அசலரூபமாம், பரமஹம்ச சந்யாசியோ விஷ்ணுவின் சலரூபமாம், சாளக்கிராமாதி பிரதிமை அசலரூபமாம். யாவர் விஷ்ணுவின் சாளக்கிராமாதி பிரதிமைகளைக்கண்டு நமஸ்கரிக்கவில்லையோ, தண்டத்தையுடைய பரமஹம்ச சந்யாசிகளைக்கண்டு நமஸ்கரிக்கவில்லையோ அவர் என்றுந்தீரா இரவுரவமடைவர். இவ்வார்த்தை ஸ்ரீ மகாபாரதத்தின்கண்ணும் ஸ்ரீ வியாசபகவானாற் கூறியருளப் பெற்றுளது: -

“சீலமற்றவனென்றாலுஞ் சீலமுற்றவனென்றாலும்
காலறிவிலியென்றாலுங் கதிரத்தபண்டிதனென்றாலும்
சாலுநற்காவி தண்டமாத்திரத்தாலெப்போதும்
ஏலுபூச்சியனாம்விட்டோ னிருபிறப்பாளரானே."

(பொருள்.) அந்தப் பரமஹம்ச சந்யாசி, மேன்மையற்ற ஆசாரமுடையவனேனும், மேன்மையுற்ற அசாரமுடைபவனேனும், மூர்க்கனேனும், பண்டிதனேனும், காவிவஸ்திரத்தோடும், தண்டத்தோடும் கூடியிருத்தன்மாத்திரை யானே அவன் மறையவர் முதலியோராலே விஷ்ணுவடிவமாய்ப் பூசிக்கத்தக்கவனாவன். இவ்வார்ததையை என்பதாதி வசனங்களால் நாரதமுனிவரும் கூறியுள்ளார். அவ் வசனங்களின் கருத்திதுவாம்: - பிரஹ்மா, ரஹ்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன், இந்திரன், உலகபாலர், வசு முதலிய தேவகணங்கள் என்னு மிவ்வியாவரும் அப்பரமஹம்ச சந்யாசியின் மெய்யிலிருக்கின்றனராதலின் சிந்த்தை பக்திகளோடும் அவ்வுத்தமனைப் பூஜிக்கும் அதிகாரிகள் அவ்வெல்லாத் தேவரையும் பூசை செய்தவர்கள் ஆவர்கள். நிராதரஞ் செய்தவர்கள் அவ்வெல்லாத்தேவரையும் நிராதரஞ் செய்கவர்களேயாவர்களாதலின் அவவுத்தமனை யொருபோதும் நிராதரஞ்செய்யலாகாது. ஸ்ரீ விஷ்ணு வானவர் தமது சாளக்கிராமாதி பிரதிமைகளில் எப்போதும் இருப்பதேபோல் அவர் சந்யாசிகள் சரீரத்தின்கண னும எப்போதுமிருப்பர். ஆகையால், அவ்வுத்தமன் இருக்குமிடமெல்லாம் நேரே அம்மகாவிஷ்ணுவே யிருப்பராதலின் அதிகாரிகள் அவ்வுத்தமனை அவசியமாய்ப் பூஜனை செய்க, இவ்வுலகத்தேயாவன் அந்தப் பரமஹம்ச சந்யாசியைப் புகழுவன், இகழுவன், அன்னவஸ்திராதி யீவன், அவ்வியாவற்றையும் அவ்வுத்தமன் மகாவிஷ்ணுவிற கர்ப்பிப்பன். அவற்றையேற்ற ஸ்ரீ பகவான் தகுதிப்படி தாமே கொடுப்பவாககுச சுகதுக்கரூபபலப் பிராப்தியாக்குவர்.

பிராஹ்மணாதி நால்வருணத்தவர் ஒருகால அச்சந்யாசியைத் தந்தருமத்தினின்றும் நழுவினவராய்க காணினும் தண்டிக்க வேண்டும் என்னும் சங்கற்பத்தையுஞ் செய்யாதொழிக; என்னை, அவரைத் தண்டிப்பவர் ஆசிரியர், அரசர், தருமர் என மூவராவர். தந்தருமதத்தே யையுற்ற சந்யாசியரை தங்குருவே சிக்ஷிக்கலாம். இவ்வார்த்தையை ஜமதக்நியெனப் பெயரிய இருடியும் கூறியள்ளார்: -

"விட்டவன்றனக் கெவ்வார்த்தை விளம்புந்தன் குரவனத்தைத்
தொட்டிடல் வேண்ைைமயம் தொடாந்தல னாகிமெய்யே
விட்டவற் கருளலூடும் வெஞ்சினத் தடிதலூடும்
சிட்டமெய்க் குருவேயாண்டுங் காரணந் தெளிகவன்றே."

(பொருள்.) துறவியானவன் தனதாசிரியர் கூறிய வசனத்தைச் சம்சயமற்றவ னாய் அங்கீகரித்தல்வேண்டும்; ஏனெனின் அத்துறவியை நிக்கிரகிப்பதின்கண்ணும் அனுக்கிரகிப்பதின் கண்ணும் யாண்டும் ஆசிரியரே காரணராவர். இவ்வுலகத்தே சந்யாசி மத்தியபானம் ஸ்திரீகமனம் முதலிய பாவகருமங்களைப் பிரசித்தமாகவே செய்யின் அவனை அரசர் சிக்ஷிக்கலாம். இவ்வார்த்தையைத் தக்ஷப்பிரஜாபதியும் கூறியுள்ளார்.

"எம்மறையவன் றுறவியாய்த்தன் னறத்தியங்கா
தம்மவெண்ணறை பருகியங்கனை முலையணைக்கின்
செம்மலன் னவன்றலையி னிற்சின்னநாய்க்காலாற்
பொம்மித்தன் னுடைத்தேயம் விட்டகற்றிடல்புகழே."

(பொருள்.) எம்மறையவன் அந்தப் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக்கவர்ந்து தன் தருமத்தே நின்றிலனாய்க் கட்குடித்துக் கருங்கணாரணைத்துப் பாவமே புரிவனோ அத்துற்கிருத்தியனை அரசர் தலையில் நாயின்பாதக் குறிப்பிட்டுத் தம் தேயத்தினின் றும் வெளிப்படுத்துக. சந்யாசி அரசர் முதலியோருக்குத்தெரியாமல் இரகசியமாய்ப் பாவகருமத்தைச் செய்யின் அத்துராசாரியைத் தருமர் சிக்ஷை செய்க. இம்மூவர் தவிர வேறெவரும அவனைச சிக்ஷிப்பவராகார். இவ்வகையாய் சாஸ்திர மரியாதை யைப் பின்பற்றி அதிகாரிகள் தந்தருமம் விருத்தியாம் பொருட்டும் துறக்கசுக அடைவின் பொருட்டும் சந்யாசிக்குச் சரீரமனவாணியாற் சுகத்தையே யடைவிக்குக; அதனா லவாக்கு மனநினைந்த யாவுங்கைகூடும் சந்யாசியின் மெய் அக்கினியின் கண்ணே தாகஞ்செய்யத் தகுதியதன்றாமாதலின் மற்றையர் மரித்தபின் அசௌசாதி களாதலே போல் அவ்வுத்தமன் மரித்தபின்னின்றாம், திலாஞ்சலிதானமுமின்றாம், நெய்மாந்தலுமின்றாம், அழலைத் தபனஞ்செய்தலுமின்றாம், வேப்பிலையயிலலு மின்றாம் என்றுணர்க. பக்தி விசுவாசத்தோடும் அச்சந்யாசியின் மெய்யை எடுத்துக் கொண்டு செல்லு மதிகாரிக்கு ஒவ்வொரு பாதந்தோறும் அசுவமேதயாகபலம் சித்திக்கும். சாளக்கிராமாதிகளைக்காண்டலானுந் தீண்டலானும் அன்பர்கட்குண்டாம் பலப்படியே அம்மிருத திருமேனியைக் காண்டலானும தீண்டலானும் அதிகாரிகட் குண்டாம். மனத்தானும் வாக்கானும் பிரைஷமந்திர உச்சாரணத்தால் பரமஹம்ச சந்யாசத்தை யடைவுற்றவன் மேனியை அக்கினியின் கண்ணே ஒருகாலும்

தகிக்கறக; மற்றோ, மண்ணின் கண்ணே சமாதிசெய்க, பின் அசௌசதிலாஞ்சலி முதலியவற்றையும் செய்யற்க. அத்திருமேனியை எடுத்துச்சென்றவனும், கூடச் சென்றவனும், குழிவெட்டியவனும், சமாதிவைத்தவனும் எப்போதும் தூய்தாகவே யிருப்பர். அவன் மரித்த பின் அக்கினிதாகாதி சமஸ்காரமும் பிண்டோதகக் கிரியையும் உண்டாகாதென்றாலும் பதினொன்றாநாள் பூர்வங் கிருகஸ்தா சிரமத்திருந்த மைந்தன் பார்வணமெனப் பெயரிய சிராத்தத்தைச் செய்க. விவாகாதி காலத்தே உற்சவஞ்செய்வதே போல் உற்சவவாயிலாய் அம்மைந்தன் 11 ஆம் நாள் விஷ்ணுநாம உச்சாரண பூர்வகந் தனது தந்தையின் நாம உச்சாரணஞ்செய்து சாஸ்திரவிதிப்படி மொழிந்த சிராத்தத்தைச் செய்க. மைந்தனின் வேறாய் மற்றைய அதிகாரிகளோ மகாவிஷ்ணுவிற்கு மகிழ்வுண்டாதற்பொருட்டு 12 ஆம் நாளில் கேவலம் நாராயணபலியே செய்க; பார்வண சிராத்தம் செய்யறக. அம்மைந்தனோ 11 ஆம் நாள் அச்சிராத்ததைச் செய்து 12 ஆம் நாள் நாராயணபலி செய்க. இப்போது பௌததாயன இருடியியம்பிய முறையே நாராயணபலியின் வடிவத்தை வருணிப்பாம்: - 12 ஆம் நாள் நாராயணபலி செய்யுமாறிதுவாம், முதலிலோ சோடச உபசாரங்களால் விஷ்னுவின் மகா பூஜைசெய்க, அவையாவன: ஆவாஹனம் 1, ஆசனம 2, பாத்யம் 3, அர்க்யம் 4, ஆசமநீயம் 5, ஸ்நாநம் 6, வஸ்திரம் 7, உபவீதம் 8, கந்தம் 9, புஷ்பம் 10, தூபம 11, தீபம் 12, அன்னம் 13, நமஸ்காரம் 14, பிரதக்ஷிணம் 15, விசர்ஜனம் 16 இம்மகா பூஜையின் பின் பாயச நைவேத்தியமாப்பிக்க. பின்னதனைப் பிரணவ பூர்வகம் பூராதி மூன்று வியாகிருதிகளை யுச்சரித்து அக்கினியின் கண்ணே ஹோமஞ்செய்க. இங்ஙன் ஹோமத்தால் சமஸ்கரிக்கப்பெற்ற விஷ்ணுவின் நைவேத்யமாகிய பாயசத்தைச சர்வப் பிராஹ்மணாகட்குமீக. அந்நாராயணபலியில் 13 புருடரைப் பிரதானமாய்ப பூஜனை செய்க, அம்முறையிதுவாம்: அந்த பலிகர்த்தாவானவன் 12 சந்யாசிகட்கு விருந்துகொடுத்துத் தன் விட்டிறகுக்கொணர்க. 12 பேர் கிடையாவிடின் மேனமையாய் ஆசாரத்தேயிருக்கும் கிருஹஸ்தர்க்கு விருந்து கொடுத்து அழைத்துவருக. என்பதாதி பன்னிருமந்திரங்களால் பன்னிரு சந்யாசிகளையேனும் பன்னிரு மேன்மை மறையவரையேனும் கந்த புஷ்பாதிகள் கொண்டு பூஜைசெய்க, பின் பிரீதியோடும் அவர்கட்குப் போஜனஞ் செய்விக்க. சந்யாசிகளாயின் வஸ்திரம் ஈக, மறையவராயின் துணையோடும் வஸ்திரமீக. 12 சந்யாசிகள் கிடையாவிடினும் 13 எண்ணிக்கையை நிறைவிக்கும் பொருட்டும் பூஜிக்கும் பொருட்டும் ஒரு வித்வானாகிய சந்யாசியை யவசியங்கொணர்க. 13 சந்யாசியரையும் புருடசூக்தத்தேயிருக்கும் 16 இருசாரூப மந்திரங்களால், சோடச உபசாரங்கொண்டு பூஜைசெய்க. ஒரு பரமஹமச் சந்யாசியுங் கிடையாவிடின் வித்வான்களாய் தர்மானமப் பிராஹ்மணரைவைத்து விஷ்னு புத்தியுடன் அப்பதினாறு மந்திரங்களால் சோடச உபசாரங்களாற் பூஜனை செய்க. அவர் போஜனஞ் செய்யுந்தானத்தின் சமீபதேயட்தே தாப்பையை விரித்து ஜராயுஜாதி நால்வகைப் பூதப்பிராணிகட்கும் நானாவகையாய் மதுர அன்ன பலியீக. அவற்றுள் ஒவ்வொரு பூதப்பிராணியின் நாம உச்சாரணத்தால் முறைப்படி பிரணவ பூர்வகம் இன்னான்கு மந்திரங்களாற் பலிதானஞ்செய்க. அப்பலிகர்த்தா வீட்டில் தனசம்பத்தியில்லாவிடின் அன்னவஸ்திராதி மாத்திரையடைவானே மகிழ்வுறும் 13 சந்யாசிகளையே உண்பிக்க. தனசம்பத்தி மிகவுண்டேல் வஸ்திர பூஷணாதி பதார்த்தங்களைக் கவரத்தகுதியராய் மேன்மை மறையவருக்கே போஜனமிடுக, ஆனால் அத்தனிகனும்

ஒரு சந்யாசியையோ அவசியமாயுண்பிக்க. தானாதி கருமங்களை விதானஞ் செய்யுஞ் சாஸ்திரம் கருமகாத்தாவின் சக்தியனுசாரமாயே கர்மங்களை விதித்துள தாதலின் அந்நாராயணபலியில் முற்கூறிய பக்ஷங்களுள் ஒரு பக்ஷத்தையாம் நியமிக்கவில்லை; மற்றோ, அக்கர்த்தாவிற்குச் சக்தியுள்ள அளவு 13 சந்யாசிகளுக் கேனும் 13 மறையவர்கட்கேனும் உண்பித்து வஸ்திராதிகளையீக. பின் ஆற்றலளவு வேறனேக மறையவர்கட்கு நானாவகையாய் மதுர அன்னங்களை யுண்பிக்க. அம்மறையவர்கட்கு முடிந்தபடி தக்ஷிணையீக. இங்ஙனம் நாராயணபலி யாற்றும் அதிகாரிகள் இகவுலகத்தோ மன நினைபொருளையெய்துவர்; மரித்தபின்றமது சர்வ பிதுர்க்களோடும் விஷ்ணுவுலகத்தை யெய்துவராதலின் அந்நாராயண பலியை யவசியமாகசசெய்க. இவ்வாறு ஆதுர சந்யாசப்பிரசங்கத்தால் பரமஹம்ச சந்யாசி மரித்தபின் செய்யத்தக்க காரியத்தைச சொன்னோம். இப்போது முற்பிரசங்கத்தைக் கேட்டி: - ஹே மைந்த! திரி தண்டத்தையும், சிகையஞ்ஞோப வீதத்தையும தரிப்பவரும தமது புத்திரகிருகத்தே பிக்ஷை செய்பவரும் ஆகிய குடீசக சந்யாசியும், முன் போன்று தரிப்பவரும் ஏழுகிருகங்களினின்றும் பயிக்க மேந்தியருந்துபவரும, தேசங்களில் சஞ்சரிப்பவரும ஆகிய பகூதக சந்யாசியும், ஏகதண்டத்தைத் தரிப்ப வரும் சிகையின்றி யஞ்ஞோப வீதத்தைத் தரிப்பவரும், தினம் எட்டுக்கவளம் அன்னமயில்பவரும் ஆகிய ஹம்சசந்யாசியும் தீவிரவைராக்கியத்தையுற்றுப் பாமஹம்ச சந்யாசத்தைக் கவர இச்சிக்கின் அம்மூவரும 8 ச் சிராத்தங்களையும் ஹோமாதி கருமங்களையும் செய்யற்க; மற்றோ, ஆதுரன் கேவலம் பிரைஷமந்திர உச்சாரணஞ்செய்தே அதை யடைவதேபோல் அம்மூவரும் அடைக. அம்மூவர் பிரைஷமந்திர்ம் உச்சரிக்கும் விதமோ இதுவாம். முதலில் தமது ஹஸ்த அஞ்சலியை நீரால் நிறைவித்துப் பூராதி மூன்று வியாகிருதிகளுக்குள் ஒவ்வொரு வியாகிருதியையும் பிரணவ பூாவகம் உச்சரிதது என்னும் பதங்கொண்டு என்னும் பதபரியந்தம உள்ள முழுமந்திரத்தை மந்த மத்தியம் உத்தமமென்னும் முச்சுரங்க ளால் உச்சரித்துத் தமது யஞ்ஞோப வீதத்தை யெடுத்துத் தமது சிகையைக் கரத்தாற் கொய்து அவ்விரண்டையும் அஞ்சலிக்குள் வைத்துப் பிரணவ பூர்வகம் என்னும் மந்திரத்தானே நீரின்கண்ணே பரித்தியாகஞ்செய்க. அல்லது, பூமியின் கண்ணே பரித்தியாகஞ்செய்க. சந்யாச கர்த்தாத் தனது யஞ்ஞோப வீதத்தையும் சிகையையும் மொழிந்த மந்திரத்தானே பூமியின்கண்ணேனும் நீரின் கண்ணேனும் பரித்தியாகம் செய்க. பின்னவன் விரக்தனாய் நக்னனாய் வடதிசையையேனும கீழ்த்திசையை யேனும் நோக்கிசசெல்க. ஆன்மாவையறிய இச்சையிருப்பின் சுரோத்திரியப் பிரஹ்ம நிஷ்ட குருவை யாசிரயிக்குக. அம்மூவரும், தண்டம், கமண்டலம், சிக்கியம், பயிக்கபாத்திரம், பவித்திரம் என்னும் பஞ்சமுத்திரைகளை யெப்போதும் தாரணம் செய்க. பயிக்கபாத்திரத்திற காதாரமாயிருப்பது சிக்கியமாம். ஜலசோதனப் பொருட்டுள்ள வஸ்திரம் பவித்திரமாம். பரமஹம்ச சந்யாசஞ் செய்து கொள்ளுங் காலத்தே நான்கு முத்திரைகளோடு ஏகதண்டத்தை ஹமச்சநயாசி பரித்தியாகஞ் செய்க. நான்கோடுந் திரிதண்டத்தைக் குடீசக பகூதகர் பரித்தியாகஞ்செய்க. இம்மூவரும் பரமஹம்சராங்கால் கூறிய சிகையஞ்ஞோ பவீதத்தியாக விதியைப் பிரஹ்மசரியாதி மூவரும் பரமஹம்சங் கவருமிடத்தும் அறிந்துகொள்க. ஹம்சனுக்கு சிகையில்லா விடினும் யஞ்ஞோபவீதத்தைக் கூறியமந்திரத்தானே நீரிலேனும் மண்ணிலேனும் பரித்தியாகஞ்செய்க; தண்டங்கமண்டல முதலியவற்

றையும் பரித்தியாகஞ்செய்க. இத்துணையானே பிராஹ்மணர் சந்நியாசம் செய்யுமுறை கூறலாயது இனி க்ஷத்திரிய வைசியர் சந்யாசங்கொள்ளும் வகையை ஜாபாலாதி யுபநிடதத்தே கூறிய பிரகாரம் கூறுவாம்: - முன் செய்த புண்ணியகரும மகிமையால் க்ஷத்திரிய வைசியருக்குத் தீவிரவைராக்கியப் பிராப்தியுண்டாயின் அவ்விருவரும் சந்யாசஞ் செய்ய இச்சிக்கின் முற்கூறிய முறையே 8 சிராத்த ஹோமாதி சர்வ கருமங்களையுஞ் செய்து சிகையோடும் யஞ்ஞோபவீதத்தை நீரின்கண்ணேனும் பூமியின்கண்ணேனும் பரித்தியாகஞ் செய்து நக்னராய் வடதிசையையேனும் கீழ்த்திசையையேனும் நோக்கிச் செல்க; ஆனால் பிராஹ்மண சந்யாசி வடதிசையினின்றும் வந்து தண்டாதிகளைத் தரித்ததேபோல் அவ்விருவருந்தரியற்க அவர் ஜட உன்மத்த பிசாசர்போல் நக்னராய்ச சஞ்சரிக்குக. வித்வானாயிருந்த போதினும் வெளியே காட்டற்க. பரமஹம்ச சந்யாசத்தே தமது வடிவத்தை மறைத்தறகாக நானாவகையாய் சின்னங்களைத்தரித்தல் சம்பவிக்குமாயினும் விஷ்ணு சமபாதியாய் தண்டரூப சின்னத்தைப் பிராஹ்மணன் ஒருவனே தரிக்குக; மற்றைய இருவர்க்குந் தரிக்க அதிகாரமின்றாம். ஆறுமுடிச் சுடைத்தண்டம் சுதரிசனமெனப்பெறும்; எண்முடிச் சுடையது வாசுதேவமெனப்பெறும்; ஆகையால், அத்தண்டம் வைஷ்ணவ தண்டம் எனப்பெறும் அவ்விருவரும் அறைந்தமுறையே சிகையஞ்ஞோப வீதங்களைப் பரித்தியாகித்து நக்னராய்ப் புனராவிருத்தியற்றவராய் வடதிசையிலேனும் கீழ்த்திசையிலேனும் செல்கவென முன்னர்க்கூறியது, சந்யாச கர்த்தாவாய் பிராஹ்மணன் சிகைபூணு நூற்களைப் பரித்தியாகித்து நக்னனாய் வடதிசையிற் செல்லும்போது முறகூறிய சிராத்தாதிகளைச் செய்வித்த ஆசாரியப் பிராஹ்மணர் அவன் சமீபத்தேசென்று தண்டம் போல் நமஸ்கரிததுப் பிரார்த்தித்துக் கௌபீனாதியணிவித்து வடக்கினின்றுந் திருப்பிப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் சந்யாசியாசிரியர் சமீபத்தேகொணர்க. ஆசார்யப் பிராஹ்மணருடைய தண்டவத் பிரணாம பூர்வகப் பிரார்ததனை க்ஷத்திரிய வைசியர் முன் சம்பவியாதாம, பிரார்த்தனையின்றிக கௌபீனாதிகள் தரித்தலும் வடதிசையினின்று திரும்புதலும் கூடாதாதலின் இருவரும் திசை திருமபலும் உடையுடு தலும் தண்டந்தரித்தலும் கூடா. இருஷபதேவரும பஞ்சபாண்டவரும் வீரமார்க்கத்தால தம்சரீரங்களைப் பரித்தியாகித்ததே போல், அவ்விருவரும் வீரமாக்கத்தானே சரீர பரித்தியாகஞ் செய்க. சிங்காதிகளின் சப்தங்களினின்றும் நீர் நெருப்பு முதலியவற்றினின்றும் புலி முதலிய ஜீவர்களினின்றும் பயமற்று சரீர நாசாரியந்தம் பூமியின் கண்ணே சஞசரித்தல் வீரமார்க்கமாம் அந்தப் பிரஹ்மவேத்தாக்களாய் இருவரும் தந்தூல சரீரத்தைத் துக்கரூபமென வுணர்ந்து நீரின் கண்ணே விழுந்தேனும், நெருப்பின்கண் விழுந்தேனும் அன்னஜல பரித்தியாகஞ்செய்தேனும், ஒரு திசையின் கண்ணே நிரந்தரங் கமனஞ்செய்தேனும் அழிக்குக. இத்துணையானே க்ஷத்திரிய வைசிய சந்யாசப்பிரகாரம் சாற்றபபெற்றது. இனி சூத்திர ஸ்திரீ முதலியவர்கட்குச் சந்யாசப்பிரகாரம் கூறுவாம்: - ஹே மைந்த! இவ்வுலகத்தே சூத்திரனுக்கேனும், ஸ்திரீக்கேனும், வருணசங்கரனுக்கேனும், பூர்வ புண்ணிய கருமமகிமையானே சம்சாரத்தினின்றும் தீவிர வைராக்கியப் பிராப்தியுண்டாயின், முற்கூறிய அஷ்டசிராத்த முதல் பிரைஷமந்திரபரியந்தமுள்ள கருமங்களை யொருகாலுஞ் செய்யற்க; மற்றோ, தம்மனத்தே சந்யாசசங்கற்பஞ் செய்து முன்னிருவர்போல வீரமார்க்கத்தானே தம் சரீரத்தைப் பரித்தியாகம் செய்க. இவ்வீர சந்யாசத்தே

யாவருக்கும் அதிகாரமுண்டு, இதனையே அலிங்க சந்யாசமென்பர். இத்துணை யானே க்ஷத்திரியாதியர்க்குச் சந்யாசங் கூறினாம். இனிப் பூர்வப்பிரசங்கத்தை மீண்டும் கூறுவாம்: - ஹே மைந்த! அந்தப் பிராஹ்மண சந்யாசி சிகை யஞ்ஞோபவி தங்களைப் பரித்தியாகித்து நக்னனாய் வடதிசை செல்லும்போது ஆசாரியப் பிராஹ்மணர் சென்று நமஸ்கரித்து தம் மிருகரத்தைச் சந்யாசியின் இரு பாத மீது வைத்து 'இவ்வுலகத்தே வேதவேத்தாப் பிராஹ்மணன் தேகத்தே சம்பூரண தேவதைகளும் நிவாசஞ்செய்தலின் ஈசுரரூபனாவன்; அத்தகையன் நீயுமாவாயா தலின் இவ்வுத்தம தேகத்தை வாளாவொழித்தல் உனக்குசிதமன்றாம், உனது தரிசனத்தானும், வாய்மொழி கேட்டலானும், கிருதார்த்தராகும் அதிகாரிகளின் தேகமே யிதுவன்றி உன்னுடையதன்றாமாதலின் மதிமான் அயலார் பொருளை யழியாததேபோல், இவ்வயலார் தேகத்தை யழித்த லுசிதமன்றாம்; மற்றோ, இத்துர்லப சரீரத்தையுற்ற நீ பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவாயிலாய் வேதாந்த சாஸ்திர சிரவணஞ்செய்து மனன நிதித்தியாசனஞ் செய்து ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத் தைச் சம்பாதிக்குக, அதன்பின் இச்சைப்படி செய்யலாம். நீ நெடுநாட்சேவித்த உனதாசிரியர் எனக்கிவ்வாறு ஆணையிட்டுள்ளார், **"என் சீடனை அநேக உபாயங்களாலேனும், பின்றிரும்பிவரச்செய்தி."** ஆகையால், ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டு நீ உனது குருவினதாணையையே பாலனஞ் செய்ய வேண்டும், என நானாவகையாய்ப் பிரார்த்தனை செய்து இங்கே நில் இங்கே நில் எனக்கூறுக. அப்போது சந்யாசி அவர் பிரார்த்தனையை யங்கீகரித்து நிற்க. பின் அவர் சந்யாசிக்கு வேணுவின் தண்டத்தைக் காத்கிலீகலங்கோடு கௌபினங் காஷாயவஸ்திரமீக. அச்சந்யாசி என்பதாதி மந்திரத் தானே அத்தண்டத்தைக்கவர்க. பிரணவமந்திரத்தானே கௌபீனாதிகளைத் தரிக்குக. இவ்வண்ணந் தண்டங்க மண்டல முதலியவற்றைக்கவர்ந்த சந்யாசி வடதிசையினின்றுந் திரும்பித் தனது பிரஹ்மவேத்தாவாய் சந்யாசி குருவைத் தண்டம் போல் நமஸ்கரிக்குக. பிரஹ்மவித்யாப் பிராப்தியின் பொருட்டு அவர்க்குச் சரீரமனவாணிகளாற் சேவை செய்க. இத்துணையானே சுருதிஸ்மிருதி யனுசாரம் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைக் கவரும் பிரகாரம் கூறப்பெற்றது: - இப்போது ஜபாலாதி யுபநிடதத்தின்கண்ணே கூறிய பரமஹம்ச சந்யாசிகளின் றருமங்களை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அந்தப் பரமஹம்ச சந்யாசிவேணுவின் றண்டத்தைத்தரிக்குக, சிகையஞ்ஞோபவீத மற்றவனாகுக, மகிழ்வுடைவதனனாகுக, இரண்டு கௌபீனங்களைக் கவர்ந்து கொள்க, சீதநீக்கத்தின் பொருட்டு ஒரு கந்தையை வைத்துக்கொள்க. கிராமத்தின் கண்ணே பிக்ஷையெடுக்கப்போங்கால் கௌபீனத்தின்மேற் கட்டும்பொருட்டுச் சிதை வுற்றதாகவோ புதிதாகவோ ஒரு உத்தரீயம் வைத்துக்கொள்க. சௌசாதிக்கிரியைக ளைச் செய்யும் பொருட்டுத் தன் கரத்தே சுரக்குடுக்கையேனும், மரக்கமண்டல மேனும், மூங்கிற் பாத்திரமேனும், மண்பாத்திரமேனும் வைத்துக்கொள்க. பிரயோஜனமின்றித் தன்னஸ்தபாதாதி யவயவங்களை யசையாதொழிக. வாக்குப் பேதாதிகளின் கண்ணும் சபல முண்டாகலாகாது : ஒரு பொருளை யறிவிக்கும் பொருட்டு ஒருவன் கூறிய வசனத்தை வேறு பொருளின் கண்ணே சேர்த்து அவன்பாற றோடங்கூறல் வாக்குப் பேதமாம். ஒருவன் 'இததேவதத்தனென்போன் நவகமபளமுடையோன்' எனக் கூறின், அதன்கண்ணுள்ள நவவென்னும் சப்தத்திற்குப் பொருள் புதிதென்பதும், ஒன்பதென்னும் எண்ணிக்கையுமாம்.

கூறுவோனுக்கோ முதற்பொருளின்கண்ணே கருத்தாம்; ஆனால், எண்ணிகைகைப் பொருட் கற்பனை செய்து கூறுவோன்பால "தரித்திரத் தேவதத்தனுக்கு ஒரு கம்பளங்கிடைத்தலும் அரிதாக ஒன்பது கம்பளம் கிடைப்பது யாங்ஙனமாம்" எனத் தோடந்தருதலே வாக்குப் பேதமென்ப, இதனையே நையாயிகர்சலமெனபர். இதன்கண்ணும சந்யாசி சஞ்சலமுறலாகாது. நடக்கும் போது எந்த ஐந்துவும் தன் காற் கீழ்வருதுறாவண்ணம் முன்பாக நான்குமுழ அளவு பூமியை நோக்கிச் செல்க. ஆதனத்திருக்கும் போது மனம் வெளி முகமாகாவண்ணம் மூக்கின் நுனியையேனும் வேதாந்த சாஸ்திரத்தையேனும் பார்ததுக்கொண்டிருக்குக சூனியமாய் வீட்டிலே னும், தெய்வ ஆலயத்திலேனும், பிருதுவிக்குழியிலேனும், புறகூட்டத்திலேனும், மரத்தடியிலேனும், குலாலசாலையிலேனும், அக்கினி ஹோத்திர சாலையிலேனும், நதிக்கரைகளிலேனும, மலைக்குகைகளிலேனும், மரபபொந்திலேனும், சமான பூமியிலேனும், தோட்டத்திலேனும, ஏகாந்கமாயிருந்துகொண்டு எப்போதும் தனது தேகத்தையும் மனத்தையும் தூய்தாகவைத்துக்கொண்டிருக்குக பிசைக்ஷயெடுக்கக் கிராமத்துட் செல்லும் போது வலமாகச் சென்று பிக்ஷான்னததைக்கவர்க. உதரத்தையேனும், கரத்தையேனும் பாத்திரமாகவைத்து அப்பிசைக்ஷயை யேற்குக அன்பர் வாயிலனனத்தை யூட்டில் உதரமே பாத்திரமாகும். கரத்தில் வாங்கிப் புசிக்கில கரமேபாத்திரமாம். இரண்டு பாத்திரங்களிலும் வல்லமையிலாதோன் வஸ்திரத்தையே பாத்திரமாய்ககொண்டு பயிகந்த்தை மருந்தொப்பக்கவர்க. ரோகியானவன் தனது ரோகநீக்கத்தின் பொருட்டு மருந்தயில்வதேயன்றிச் சுவாதின் பொருட்டல்லாததே போலச் சந்யாசியும் கேவலம் பசி நீககப் பொருட்டுண்ணலே யன்றிச் சுவாதின் பொருட்டேனும, புஷ்டியின்பொருட்டேனும பயிக்க முண்ணற்கவென்பது கரத்தாம். எனச் சுருதியுமுளதாம. ஒரு பொருளை நிந்திக்கவும் கூடாது, துதிக்கவுங் கூடாது, பிசைக்ஷ கிடைக்கினும கிடையாவிடினும் ஏகாசமாகவேயிருக்குக. ஆதாத்தோடும் நானாவகை ரசத்தோடு கூடிய பிக்ஷான்னத் தைக்ககவர்ந்து மகிழ்வுறலுமாகாது, நிராதரத்தோடும் இரசாதி குணமற்ற பிசைக்ஷ யையடைந்து வாட்டமுறலுமாகாது. இன்பம், துன்பம், தட்பம், வெப்பம் முதலிய துவந்துவ தருமங்களின் கண்ணே சமானமுறுக. உபகாரஞ்செய்யும் அன்பரிடத்தும், அபகாரம்புரி துஷ்டரிடத்தும் சமமாயுறைக. தேகம் மிக வாடாமலும் கூடாமலும் இருக்குமாறு பிசைக்ஷசெய்க. இரண்டு மாதங் கழிந்தபின் னிரண்டு இருதுக்களின் சந்தியில் பூரணமாசித்தினததே கழுத்துக்கு மேல் முண்டன க்ஷவரஞ் செய்து கொண்டு நகமெடுத்துக் கொள்க. மழைகாலத்தே முண்டனஞ்செய்துகொள்க, அல்லது, செய்யாதொழிக; இருபக்ஷமும் சாஸ்திரத்தேயிருக்கின்றன. ஆடிமாசப் ஆடிமாசப் பௌர்ணமாசியில் வியாச பூஜை செய்க. அதன்கண்ணே வியாசபஞ்சகம், கிருஷ்ணபஞ்சகம், ஆசார்யபஞ்சகம், குருபஞ்சகம், ஆன்மபஞ்சகம் என்னும் 5 பஞ்சகங்களையும் பூஜை செய்குக. கிழக்கு முதலிய 4 திசையின்கண்ணும் முறையே உறையும் வைசம்பாயனர், சுமந்தர், ஜைமினி, பைலர், என்னும் நால்வர் மத்தியில் ஸ்ரீ வியாசபகவானிருத்தல் வியாசபஞ்சகமாம். கிழக்கு முதலியவற்றே முறையே யுறையும் வாசுதேவர், சங்கர்ஷணர், பிரத்யும்நர், அநிருத்தர் என்னும் நால்வர் மத்தியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிருத்தல் கிருஷ்ணபஞ்சகமாம். கிழக்கு முதலியவற்றே முறையேயுறையும் விசுவரூபர், பத்மபாதர், ஹஸ்தாமலகர், தோடகர் என்னும் நாலவர் மத்தியில் ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் இருத்தல ஆசாரிய

பஞ்சகமாம். கிழக்கு முதலியவற்றே முறையேயுறையும் பரமகுரு, பரமேஷ்டி குரு, கோவிந்தபாதர், கௌடபாதர் என்னும் நால்வர் மத்தியில் தன்னாசிரியரிருததல் குருபஞ்சகமாம் கிழக்கு முதலியவற்றே முறையே யுறையும் அந்தரான்மா, ஞானான்மா, பரமான்மா, ஆனந்தான்மா என்னும் நான்கன்மத்தியில் ஆன்மா விருத்தல் ஆன்மபஞ்சகமாம். அந்தப் பூசை மண்டலத்தே இவ்வகை ஐந்தையும தாபிதது்ப் பூசைசெய்க: - அம்மண்டலமத்தியில் கிருஷ்ணபஞ்சகஸ்தாபனஞ்செய்க, அதன் கிழக்கே ஆன்மபஞ்சகஸ்தாபனஞ் செய்க, தெற்கே ஆசார்யபஞ்சக ஸ்தாபனஞ் செய்க, மேற்கே குருபஞ்சகஸ்தாபனஞ்செய்க, வடக்கே வியாசபஞ்சகஸ் தாபனஞ் செய்க, அக்கினிகோணத்தே மகாகணபதி ஸ்தாபனஞ்செய்க, நிருதிகோணத்தே துாக்காதேவியை ஸ்தாபனஞ் செய்க, வாயு கோணத்தே சரஸ்வதியை ஸ்தாபனஞ் செய்க, ஈசான கோணத்தே க்ஷேத்திரபாலகரை ஸ்தாபனஞ்செய்க, அக்கிருஷ்ண பஞ்சகத்தைச் சுற்றினும் சநந்தனா, சநகர், சந்தகுமாரர், சநத்சுஜாதர் என்னும் நால்வரையும் ஸ்தாபனஞ் செய்க. அக்கிருஷ்ணபஞ்சகத்தின் முன்னிலையில் நாநாராயணரை ஸ்தாபனஞ் செய்க, பின்னிலையில் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேசுரர் என்னும் மூவரையும் ஸ்தாபனஞ்செய்க, நரநாராயணரின் முன்னிலையில் நாரதமுனிவரை ஸ்தாபனஞ்செய்க, இவ்வாறு மற்றைய முனிவர்களையும், திக்குப்பாலகாதிகளையும் தக்கபடி தத்தமது ஸ்தானத்தே ஸ்தாபனஞ்செய்க, அவ்வியாவற்றுள்ளும ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை மூலமந்திரத்தானே பூசனை செய்க, மற்றவரையோ பிரணவ பூரவகம் என்பனவாதி நாமமந்திரங்களாலே பூசனை செய்க, இவ்வாறு ஆடிமாசப் பௌர்ணமாசியின் கண்ணே ஸ்ரீ வியாசாதி சர்வ தேவதைகளை யும் பூசித்துப் பரமஹம்ச சந்யாசி அவ்விடத்தே யிரண்டுமாதமிருப்பதாகச் சங்கற்பித்துக்கொண்டேனும், நான்குமாதமிருப்பதாகச் சங்கறபித்துக்கொண்டேனும் நிவாசஞ்செய்க. சாதுர்மாசத்தே இப்பூமி அநேகங்கோடி ஸ்தாவரஜங்கம ஜீவர்களால் நிறைந்திருக்கும், சஞ்சரித்தலால் ஜீவர்களி னிம்சை அவசியமாயுண்டாமாதலின் ஜீவர்களையும நூலாணையையும் காக்கும் பொருட்டு ஓரிடத்தே யுறைதல் வேண்டும். இப்போது அச்சநயாசியினிடத்தே இயமநியமாதிசாதன நிரூபணஞ் செய்வாம்: - அப்பரமஹம்சசநயாசி ஸ்தாவரஜங்கம சரீரங்களில் எச்சரீரத்தையும் இம்சை செய்யறக, பொய் பேசற்க, ஒருயிரின்றிருணத்தையுங் களவாடற்க, ஸ்திரீ விடயபோகேச்சை செய்யறக, விடயபோக சாதனங்களையும் ஒருங்கு சேர்க்கற்க, எவ்விடம்பத்தோடு கூடிய சேஷ்டையையுஞ் செய்யற்க, வாளாமொழி யற்க, எப்போதும் ஸ்ரீமன் மகாதேவ விஷ்ணுஸ்மரணகீர்த்தனாதிகளையே செய்க, அதிகாலை முதலியவற்றே பிராணாயாமஞ்செய்க, நிரந்தரவேதாந்த விசாரஞ்செய்க, முப்பொழுதும் நீர் மூழ்குக, ஆசிரியர் ஆணையிட்டவழி குருபக்தி செய்க, மழை காலமொழிந்த மற்றைய காலத்தே ஒரிடத்தே யுறையாதொழிக, மழைகாலத்தும் உறையுமிடத்துற்ற பொருள்களில் இராகத்துவேடமின்றியிருக்குக, பிரிய பதார்த்த அடைவால் மகிழ்ச்சியடையற்க, அப்பிரியபதார்தத அடைவால் துவேஷத்தை யடையற்க, சத்துருமிததுருக்களிடத்தேயும் மானாபமானத்தேயுஞ் சமானமா யுறைக, சாவ பூதப்பிராணிகளையுந் தன்னானமாவைப் போலப்பார்த்துக் காயமன வாக்காற் சுகத்தையேசெய்க, எவ்வுயிர்க்கும் துயரீயற்க, பொன் முதலிய பொருள்களையும், சுந்தரிகளையுஞ் காகவிஷ்டையைப் போலத் துச்சமாய்க்கண்டு அதிதூரத்திலவரைப் பரித்தியாகஞ்செய்க, அவரை மனத்தினும் நினையாக, அச்சநயாசியானவன்

தன்னெஞ்சிற்கு ஹே நெஞ்சமே! நீ தாதாத்மிய அபிமானஞ்செய்யு சரீரம், தாய் தந்தையரின் சுக்கில சோணிதரூப மலத்தினின்.றும உண்டாயதாம்; மல மூத்திர முதலிய அசுத்தங்கட்கிருப்பிடமா ம; எல்லா அவஸ்தைகளிலும் காமக்குரோதாதி அநேக ரோகங்களால் பீடிதமாம், அழிவுடையதாம, இத்தகைய இகழ்தற்குரிய தேகததே நானெனப்புத்தி செய்தல் உனககுத தகுதியன்றாம், என அறிவுறுத்தல் வேண்டும். அச்சநயாசி யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேனென்னும் அபேதஞானப் பிராப்தியின் பொருட்டுப் பிரஹ்ம வேத்தாவாய் குருவாயிலாய் வேதாந்த வசனங்களைச் சிரவணிதது மனனஞ்செய்து நிதித்தியாசித்துவருக. ஆன்மசாக்ஷா த்கார அடைவுண்டாம்வரைத் தன் மனத்தூய்மையின் பொருட்டுச் சக்தியளவு பிரணவமந்திர ஹம்சமந்திர மற்றைய மந்திரங்களின ஜபஞ்செய்க; ஆனால் முக்கியமாயோ பிரணவஹம்ச மந்திரங்களையே ஜபஞ்செய்க, குதிரையாதியேற்றக; தனாதிகளை யொருங்குசேர்க்கற்க, மற்றோ, எவையின்றி யிச்சரீரபரித்தி யாகமாய் விடுமோ அவ்வனன வஸ்திராதிகளைக் கவர்க, அவற்றிற் கதிகமாய்க கவரற்க. இப்போது பரமஹம்ச உபநிடதத்தே பரமஹம்ச சந்யாசிக்காகக் கூறிய தருமங்க ளைக் கூறுவாம்: - முன்று சந்தியாகாலத்தும் மறையவர் முதலானோர் சந்தியா கருமட்ஜ்தை அவசியமாய்ச் செய்வதே போலச் சந்யாசியும் அவசியஞ்செய்க, அதாவது, குருவினுபதேசத்தால் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தை நிச்சயஞ் செய்து யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்ககின்றேனென நிரந்தரஞ சிந்தை செய்தலே சந்யாசியின் சந்தியா கருமமாம். ஒருயிரிடத்தேயிருக்குங் காமக்குரோதாதிதோடங்களைப் பிரசங்கமின்றியே கூறல் நிந்தையாம்; இல்லாதவரிடத்தும் அவையிருப்பதாக ஆரோபித்துக்கூறலும் நிந்தையாம்; இத்தகையதொன்றையுஞ் செய்யற்க. யான் வித்தை முதலிய குணங்களால் யாவரினுமதிகன், எனத் தன்னிடத்தே பெருமை பாராட்டலாகிய கர்வத்தையுஞ செய்யறக, எவ்வாறாயினும் அவமானமுண்டாகுக வென மற்றையரின் அதிகத்தன்மையைச் சகியாமையாகிய மற்சரத்தையுமடை யற்க. தனது காயமனவாக்குகளால் செய்த சுபகருமங்களைத் தன்பெருமை விளக்கற்பொருட்டு மற்றையர் முன்பு வெளிப்படுத்துந் தம்பமுமடையற்க, சுருதிவிருத்த குதர்ககங்களால் வேறொரு வாதியின் பக்ஷத்தைக் கண்டித்தலாகிய தர்ப்பத்தையும் அடையற்க. சுகத்தும் சுகசாதனத்தும் இராகம் செய்யறக. துக்கத்துந் துககசாதனத்து துவேஷம்செய்யறக. கனவின்கண்ணும் ஸ்திரீசம்போக இச்சையை விரும்பல் தகுதியன்றாம். தன் மனோவாக்குக்காயங்களால் எக்காலத்தும் பூதப் பிராணிகட்குத் துரோகஞ்செய்யற்க. தைவயோகத்தாலடைவுற்ற பொன் முதலியவற் றைக் கவராதொழிக; அனான்மரூபதேகத்தே ஆன்மமதி செய்யற்க, துச்சமனதுடைச் சீவர்களிடத்திருக்கும் வித்யா அபிமானாதி தருமங்களைக்கண்டு பொறுமையற்ற வனாகாமல் அவர் மீதும் பொறுமையேசெய்க. தன்தேகத்தே நானெனு மதிசெய்யற்க, சரீரசம்பந்தி வஸ்திராதிபதார்ர்த்தங்களிடத்தே எனதென்னு மபிமானஞ் செய்யற்க, மோஷேச்சையையுடைய சந்யாசி, பொய்யை வாக்கானும் மனத்தானும் ஒருகாலும் பேசற்க நினையற்க. எத்தொழிலால் உலகர் மிக மகிழ்வுறுவரோ தன்பாற் பிரீதி யுறுவரோ அத்தொழிலை யொருகாலும் செய்யற்க, தன் தேகத்தை யெப்போதும் மல மூத்திரபாண்டமாய்ப் பார்க்குக, துதியற்றவனாதக, நமஸ்கார மற்றவனாகுக, பிதுரன்னாகாரமற்றவனாதக, நியமமாய் ஓரிடத்தே யிராமல் தன்னிச்சைப்படி சஞ்சரிக்குக, தன்னையன்றி எவரையும் பூசியற்க, மற்றையரை எச்சுபகருமத்தினி

ன்றும் நீக்கற்க, ஆன்மாவினும் வேறாய் பொருளைக் கூறும் மந்திரங்களை ஜபியற்க, ஆன்மாவினும் வேறாயதைத்தியானியற்க, உபாசியற்க; மற்றோ, எப்போதும் ஆன்மாவையே தியான உபாசனை செய்க இவ்வெல்லா வுலகையுந் தன தான்மரூபமாய்க காண்பனாதலின், ஈண்டு இத்தொழில் எனக்கு அவசியஞ் செய்யத்தக்கதாம் எனனும் மதியானே எத்தொழிலுஞ் செய்யத்தக்கதாயின்றாம்; செய்யத்தகாததென்னும் மதியானே விடத்தக்கதுமின்றாம்; மற்றோ, அவ்வறிஞர் சிகாமணி பாலனைப் போலப் பற்றல விடலின்றிச சஞ்சரிப்பன். ஆன்மாவினும் வேற்றுருவமாய் ஜகத்தை விடயஞ்செய்யும் ஞானம் உண்டாகாதாம், அபின்னமாக ஜகத்தை விடயஞ்செய்யும் ஞானமும உண்டாகாதாம, யாதொரு இச்சா விடயப் பிரயோஜனமுமின்றாம், நான் நீ உலகு என்பனவாதி பேதமுமுண்டாகாதாம், அதவிதீய ஆநந்தவடிவப பிரஹ்மமும் சர்வ ஜகதின் ஆன்மவடிவமும் ஆய ஆசிரயமற்றவதன்கண்ணே யெப்போதும் நிலை பெற்றிருபபன். மடமுதலிய எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் என தென்பதை விடுத்து அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே யெப்போதும் நிலை பெறுக. இராக பூர்வகம பொன் முதலிய பொருள் களைப் பாரான்; தீண்டான்; கவரான்; என்னை, இவை யெனக்குக்கிடைக்குக என்னும் இராகத்தால அவற்றைக காண்பவன் பார்ப்பினிபாற் சூத்திரனுக்குண்டாம் பையனொப்பன்; தீண்டுபவன் சூத்திரச்சியின்பால் வேடனுக்குண்டாஞ் சுதனொப்பன்; கவர்பவன் ஆன்ம ஹத்தி செய்தவனாவன். ஆன்மாச் சர்வ ஜகத்துருவமாதலின், ஆன்மாவைக் கொலலிற் சர்வ ஜகத்தையுங் கொன்றதாகும். விவேக வைராக்கிய சம தம முதலிய சாதனங்களோடு கூடித் தனது பஞ்ஞோப வீத ஸ்தானத்தே ஆன்மஞான யஞ்ஞோபவீததைத்தரிக்குக. சிகையின் ஸ்தானத்தின்கண்ணும் ஆன்மஞான சிகையைத்தரிக்குக; என்னை, பிரஹ்ம உபநிடதத்தின் கண்ணும் பரமஹம்ச உபநிடதத்தின் கண்ணும் ஆருணிக உபநிடதத்தின்கண்ணும் ஆன்மஞானரூப யஞ்ஞோபவீதசிகையைத் தாரணஞ்செய்கவென விதிக்கப்பட்டிருக் கின்றது. ஆண்டு முதலில் பிரஹ்மோபநிடதவசனப்பொருளை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! ஈண்டுப் பிராஹ்மணாதிகளின் கழுத்திலிருக்கும் முப்பிரிவு நூலின் ஒவ்வொரு பிரிவும் மும்மூன்று நூலாலாக்கியதாமாதலின், அது 9 நூல் வடிவமாவதேபோலப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் சந்யாசியின் இருதயதேயத்தேயிருக் கும் 9 தத்துவங்களே யஞ்ஞோபவீதமாம். அவையாவன: - ஈசுரர், ஹிரணிய கருபபர், விராட்டு, விசுவன், தைஜசன, பிராஜ்ஞன், பிராணன், அபானன், வியானன் என்ப. 9 நூலாலாய் உபவீதம், யஞ்ஞாதி கருமங்கட்குச் சாதனமாதலின் அதனைச் சாஸ்திரவேத்தாக்கள் யஞ்ஞோபவீதமெனக்கூறியதேபோல், அந் நவ தத்துவ விசார த்தானே வெளிப்பட்ட அகண்ட சைதன்யம் ஞானரூபயாகத்தின் அங்கரூபமா மாதலின் அதனை யஞ்ஞோப வீதமென்றன என்னும் மந்திரமும் முக்கிய விருத்தி யானே சைதன்யவடிவ யஞ்ஞோபவீதத்தையே கூறுகின்றது, ஏனெனின், பரமபவித்திரரூபத்தன்மை அச்சைதன்யமொழிதது வேறெவ்வனான்மப் பொருளின் கண்ணு சம்பவியாதாம்; மற்றோ, அஃதே பரம்பவித்திரமாம் அத்தகையதைத் தமதிருதயதேயத்தே யுணாந்து அறிஞர் நூன்முறையே பாகியயஞ்ஞோபவீ தசிகையைப் பரித்தியாகித்து, சம்பூரண திருசியப் பிரபஞ்சத்தையும் பரித்தியாகித்து, ஆகாசாதி யாவற்றிற்கும் அதிஷ்டானரூப அக்ஷரப் பரப்பிரஹ்மத்தையே சூத்திர ரூபமாய் நிச்சயஞ்செய்க; என்னை, நூல தன்கண்ணிருக்கும் ஆடையை யொளிர்

விக்குமாதலின் சூத்திரமெனபதே போலப் பரப்பிரஹ்மமும் தன்பாலிருக்கும் உலக வடிவ ஆடையை யொளிரவிக்குமாதலின் அதனைச் சூத்திரமென்றனர். அதைத் தன்னான்மவடிவமாயுணர்ந்தவனே சர்வ வேதார்த்ததகையும் உணாந்தவனாவன். சூத்திர ஆதாரமாய்ச சர்வ மணிகளுமிருப்பதே போல், இவ்வெல்லாப் பிரபஞ்சமு மிருக்கும் சைதன்யரூப சூத்திரத்தையே அறிஞன்றாரணை செய்க. அஷ்டாங்க யோகத்தை யறிந்து நித்தியா நிததிய வஸ்து விவேகமுடையவனே அதைத் தரிக்கச் சமர்த்தனாவன்; அஃதற்றவன் சமர்த்தனாகான். ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தையறிந்து பாகிய சூத்திரத்தைப் பரித்தியாகித்துச் சைதன்யப் பிரஹ்ம சூத்திரத்தைத்தரிப்ப வனே சேதனனாவன். பிரஹ்மவேத்தாவாய் அறிஞனினும் வேறாயவன் சாஸ்திர த்தை யுணர்ந்தவனேயாயினுங் கன்முதலியவையே போலச் சடனே யாவன். கூறிய சைதன்ய சூத்திரத்தைத் தரித்த அறிஞன் எக்காலத்தும் உச்சிஷ்டனாகான்; அசுசியுமாகான். சைதன்ய சூத்திரம் விளங்குமிருதயத்தையுடைய வித்வானுக்கு ஆன்மஞானமே பிரதான கருமமாம். அவனது காயிக மானச வாசகமென்னும் பாவகருமத்தைத் தூய்தாக்குவதும் அந்த ஞானமேயாம். இவ்வுலகத்தே ஆன்மஞானத்திற்குச் சமானமாய் வேறொரு பொருளும் பவித்திரமாயின்றாம். அக்கினியின் சுவாலையாகிய சிகை அக்கினியினும வேறாயிலாததேபோல், நித்திய விஞ்ஞானரூப சிகைதன்னுருவினும் வேற்றற வித்துவானையே வேதவேத்தாக்கள் சிகியெனக் கூறாநிற்பர். கேசத்தை மஸ்தகத்திலுடையவனை சிகியெனக்கூறார்; ஏனெனின் சூத்திரர் ஸ்திரீ முதலியோரும் அதைத் தரித்துளார்; ஆனால், அவரைச் சிகியெனக் கூறவில்லை.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஞானரூப யஞ்ஞோபவீதமும் சிகையுமே யாவினும் மேன்மையவாயின், மறையவர்யாவருமே பாகிய யஞ்ஞோபவீதசிகைகளைப் பரித்தியாகஞ்செய்தல் வேண்டுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! வேதபகவானானவர் கூறிய அக்கினிஹோத்தி ராதி கருமங்களில் அதிகாரமுடைய மறையவரோ, அவற்றைச் சித்திசெய்தற் பொருட்டுப் பாகிய அவ்விரண்டையும் அவசியம் தரித்தல் வேண்டும். தூயமனமு டைய அறிஞனாய்க் கருமத்தே யதிகாரமற்றவனோ, உள்ஞானரூப யஞ்ஞோப வீதசிகையையே தாரணை செய்க. சில பிரஹ்மவேத்தாக்கள் இவ்வாறியம்புகின்ற னர்: - சர்வாதிஷ்டான அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபன் யான், என்னும் ஞானரூப யஞ்ஞோபவீதத்தையுஞ் சிகையையுந் தரித்த பிரஹ்மவேத்தாவின் கண்ணே சம்பூர்ண பிராஹ்மணத்தன்மையிருக்கும். ஆன்மஞானரூப யஞ்ஞோபவீ தசிகையை த் தரியாதவனாப்ப் பாகியத்தே யவற்றைத் தரித்தவனிடத்தே பிராஹ்மணத் தன்மை முக்கியமாயின்றாம்; கௌணமாம்; ஏனெனின், வஜ்ரசூசியுபநிடதத்தே பிரஹ்ம வேத்தாவே பிராஹ்மணனெனப்படுவன்.

"உறு பிறப்பினாற் சூத்திர னாகியே யுறுவன்
செறியும் பூணுநூற் சிவணுறத் துவிஜனாய்ச் சிறப்பன்
மறை யறைதலின் விப்பிரப் பெயரினான் மலர்வன்
அறி வுறுதலிற் பிரம்பி ராமணனாவன்."

(பொருள்.) இத்தேகதாரியாய் ஜீவன் ஜன்மத்தாற் சூத்திரனாவன், யஞ்ஞோப வீத சமஸ்காரத்தால் துவிஜனெனப்படுவன், வேதாத்தியயனத்தால் விப்பிரனெனப் படுவன். பிரஹ்மஞானத்தாற் பிராஹ்மணனெனப்படுவன். ஆகையால், பிரஹ்மவே த்தாவே பிராஹ்மண சப்தத்தின் முக்கியப் பொருளாவன்; யஞ்ஞாதி கருமரூப னாவன்; அவற்றின் கருத்தாரூபனாவன். ஆன்மஞானரூப யஞ்ஞோபவீத சிகையின்றி முக்கிய யஞ்ஞோபவீதத்தன்மையும் சிகித்தன்மையும் சம்பவியாததே போல், ஆன்மஞானரூபதண்டப்பிராப்தியின்றிக் கேவல காஷ்டதண்ட தாரணஞ் செய்தலால் சந்யாசியின் கண்ணே தண்டித்தன்மை சித்தியாதாம்; ஏனெனின், பரமஹம்ச உபநிடதத்தே இவ்வாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

"தகையுறும் பிரம வறிவுரு வான தண்டத்தைத் தரித்ததூ யோனே
மிகையுறு மேக தண்டியென் றியம்பு மேன்மையன் வேணுவைத் தரித்தே
புகலுறு மஃதற் றெவற்றினு மாசை பொருந்துமஞ் ஞானியாந் துறவி
இகமுடல் விடுத்து ரவுரவ முதல வெரிகொடு நரகடை வானே."

(பொருள்) ஆன்மஞானரூபதண்டத்தைத் தரித்தவனே ஏககண்டியாவன், கேவலங் காஷ்டதண்டத்தைத் தரித்து ஆன்மஞான தண்டமின்றியவனாய் விடயங்க ளிடத்தே பற்றுற்றவனாகிய அஞ்ஞசந்யாசி, சரீரபரித்தியாகஞ்செய்தபின் இரௌர வாதி மகாகோரநரகங்களையடைவன். ஆகையால், இப்பரமஹம்ச சந்யாசியானவன் சிரவணமனனாதி சாதனங்களால் ஆன்மஞானத்தை அவசியமாய்ச சம்பாதித்துக் கொள்க; அதனான் மீண்டும் பேதபுத்தியுண்டாகாதாம். இந்த ஜீவான்மாவின் கண்ணே பிரஹ்மரூபத்தன்மையை யாம் நின்பொருட்டு அநேகமுறை கூறினேமாயினும் அப்பொருளையே திடஞ்செய்யும் பொருட்டு மீண்டும் யாம் நினக்குக் கூறுவேம்; அது அடைவுறின் அதிகாரி கிருதார்த்தனாவன். ஹே மைந்த! பரமஹம்ச சந்யாசி தன் மனத்தே யெப்போதும் இவ்வாறாராய்க: - மத்தியானகால சூரியன் அந்தகாரமற்றிருப்பதே போல் எவ்வத்விதீயப்பிரஹ்மம் தனது சுயஞ் சோதியுருவத் தால் எப்போதும் அவித்தையற்றதாமோ அவ்வாநந்தவடிவம் இச் சீவான்மாவின் கண்ணே யெப்போதும் அபேதரூபமாகவேயிருக்கும்; தடஸ்தரூபமாயிராதாம் சர்வ பேதமுமற்றதாதலின் அத்விதீய ரூபமாம்; ஆதலினானே, ஜன்மமரணாதி சர்வ விகாரங்களுமற்றதாம். ஆகாசம்போல் யாண்டும் வியாபகமாமாதலின் சர்வ கிரியையுமற்ற நிச்சலரூபமாம். அவித்தை முதலிய விகாரமற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்மம் நம்மான்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, ஆன்மாவின் ரூபமேயாம். பின்னமாவமேல் கடாதிகட்கேபோல் நம்பாலும் அநான்மரூபத் தன்மை பிராப்தமாமா தலின் யாம் அதனினும் வேறல்லேம். இவ்வான்மவடிவப் பிரஹ்மமே நமக்கு யாவினும் மேன்மையாய் பிரியஸ்தானமாம். அந்த வியாபக ஆன்மா எதன் கண்ணே யிருக்கும் என அறியும் வேட்கையுண்டாகவே, அது தனது சுவப்பிரகாசரூப மகிமாவின்கண்ணேயிருக்கும் என விடையளிக்கப்பட்டது. அவ்வத்விதீயப்பிரஹ்மம் கேவலம் நமதான்ம ரூபமாத்திரமன்றாம்; மற்றோ, அது சர்வ ஜகத்தின் ஆன்மவடி வமாமாதலின் அந்த ஞானவடிவப்பிரஹ்மமே எனது சிகையாம்; யஞ்ஞோபவீதமும, தண்டமுமாம்; ஏனெனின், ஈண்டு அரசர் முதலியோர் எவ்வுபாயத்தானே சத்து முதலியோரைத் தம்வயப்படுத்துகின்றனரோ அது தண்டமாம். இவ்வாறாய் தண்ட

சப்தப் பொருள் முக்கிய விருத்தியானே ஞானவடிவப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே பொருந்தும்; ஏனெனின், அதுவே மகாவாக்கியத்தாலுண்டாய் அந்தக்கரண விருத்தியின் கண் ஆரூடமாய்க் காரியசகித அஞ்ஞானரூப சத்துருவை நீக்குமாதலின். கரத்திலிருக்குங் காஷ்ட தண்டமோ கேவலம் மனத்தை வயஞ்செய்யும் நினைவைச் செய்விக்குமாதலின் முக்கியப்பொருளன்றாம்; மற்றோ, கௌணப்பொருளாம்; என ஆராய்ந்து பரமஹம்ச சந்யாசி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே நிலைபெறின் சர்வ கருமங்களின் அதிகாரமற்றவனாய் அதவிதீயப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னான்மவடிவமாய்க்காண்பன். அறிஞன் தனதானம் வடிவமாயினிது கண்ட அத்விதீயப்பிரஹ்மம் சர்வ ஜகத்தின் கண்ணும் வியாபக மாம்; நிரதிசய ஆநந்தரூபத்தால் யாவினும் மேலாயதாம். ஜீவர்களின் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்திற்கு அவிஷயமாயினும் இவ்விழிப்பொறி கடாதிகளை யொளிர்விப்பதே போல் அஞ்ஞானிகளின் இருதயதேயத்தேயிருப்பினும், ஸ்வப்பிரகாச பிரஹ்மம மதி முதலிய எல்லாப் பொருள்களையும் ஒளிர்விக்கும். இத்துணையானே பரமஹம்ச உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது துவம்பதார்த்த ஜீவசோதனை செய்து அதனைப் பிரஹ்மரூபமாய்க் கூறும் பிரஹ்ம உபநிடதப்பொருளை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! துவம்பதார்த்த ஜீவான்மாவை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு அதன்கண் நான்கவத்தைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன, அவற்றைக் கேட்பாயாக: இவ்வாநந்த வடிவச் சுயஞ்சோதியான்மா உண்மையாயோ சர்வ அவஸ்தைகளும் அற்றதாமா யினும் மாயாவயத்தால் நனா, கனா, துயில், துரீயம், என நான்கவத்தைகளை யடையும். அவைகட்கு முறையே நாபி கண்டம் இருதயம் உச்சி என்பன இடங்களாம். இவ்வந்தக்கரணவிசிஷ்ட ஜீவான்மா நாபி முதல் நேத்திரபரியந்ததே யத்தே சிறப்பாய் நிலைபெறுங்கால் விசுவநாமத்தை யடைவிக்கும் நனாவவஸ்தை யைப் பெறும். கண்டதேயத்தே சிறப்பாய் நிலைபெறும் போது தைஜசப்பெயரை யடைவிக்கும் கனவவஸ்தையையடையும். இருதயதேயத்தேசிறப்பாய் நிலை பெறும்போது பிராஞ்ஞப்பெயரைப் பெறுவிக்குந் துயிலவஸ்தையையடையும். சமாதிப் பிரபாவததால் உச்சியில் நிலைபெறும்போது சுத்த ஆன்மரூபத்தன்மை யை யடைவிக்கும் துரீய அவஸ்தையைப் பெறும். இப்போது அந்நான்கவத்தைகளின் தேவதைகளைக்கூறுதும். நனாவிற்கு விராட்டும, கனாவிற்கு ஹிரணியகருப்பரும், துயிலுக்கு உருத்திரரும், துரீயத்திறகுப் பரமான்மாவும் தேவதைகளாம். அந்தப் பரமான்மா மாயாரூப உபாதிசப்பந்தத்தால் சர்வ ஜகத்துருவமாம்; உண்மையாயோ காரியகாரண பாவமற்றதாம்; மனவாணிகட்கு அவிஷயமாம்; சுயஞ்சோதியாய் ஆநந்தவடிவமாம்; அதன்கண்ணே இக்கர்மபலரூப சப்தாதி விடயங்கள் தமது விடய வியற்கையைப் பரித்தியாகஞ் செய்வதே போல் அதன்கண் தேவ வேத யஞ்ஞ மாதா பிதா மருகி என்பனவாதிய எனதெனும் அத்தியாசவிடயப்பொருள்களும தம்மியற் கையைப்பரித்தியாகஞ்செய்யும், நானெனும் அத்தியாச விடயங்களாய் பிராஹ்மண த்வம், க்ஷத்திரியத்வம், வைசியத்வம், சூத்திரத்வம், சண்டாளத்வம், புற்கசத்வம் என்பனவாதிய ஜாதிகளும் உண்மையாய் அதன்கண்ணின்றாம். ஈண்டுப் பார்ப்பினி யின்கண் சூத்திரனுக்குண்டாயவன் சண்டாளன்; க்ஷத்திரியப் பெண்ணின்கண் சூத்திரனுக்குண்டாயவன் புற்கசன். பிரஹ்மசரியாதி நான்காசிரமமும் அதன் கண்ணி ன்றாம். மேல் இடை கீழென்னும் மூவகையாய் கர்மகர்த்தாக்களும், இகபரலோக சுகதுக்கரூப பலன்களையடைவிக்கும் நானாவகையாய் சாதனங்களும், கூறிய

சுகதுக்கமே முதலாக நிறைவுற்ற இச்சம்சாரமும் அதன்கண்ணுண்மையாயின்றாம். இத்தகைய காரியசகித அஞ்ஞான மற்ற அத்விதீயப் பிரஹ்மம் தூயமனமுடைய அதிகாரிகட்குத் தன் சுயஞ்சோதி வடிவமாய்ப பிரதீதியாம. அது இந்திராதி சர்வ தேவதைகளையும் தன்னாணையின் கண்ணே நடப்பிப்பதாமாதலின், இருஷி பிதுர்தேவதை என்பன முதலிய மகா புருடரும் அதை நியமிப்பதிலாற்றலற்ற வராவர். தன்னான்மரூபமாய் அதையறிந்த அதிகாரி அநாதனைப்போல் அவருக்குத் தாசனாகமாட்டான். அவ்வத்விதீயப் பரமான்மாவின்கண்ணே பரசீவஜகத்து என்பன வாதி துவைதபாவம் நம்மனோராலேயே கற்பிக்கப்பெற்றதாம்; உண்மையாயோ அதன்கண்ணே துவைதப் பிரபஞ்சமின்றாம். உண்மையாய் இருளின்றிய இரவியின்கண்ணே கூகை முதலியவை இருளைக் கற்பித்தலே போலச் சீவன் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே உலககற்பனையைச் செய்வன். அக்கினி சம்பூரணகாஷ்டங்களின் கண் மறைந்திருப்பதேபோல் காரியகாரண ரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய் ஜராயுஜாதி நால்வகைப் பூதப் பிராணிகளுள்ளும் சுயஞ்சோதியாய் ஏகபரமான்மா மறைந்திருக்கும். ஆகாசம் போல யாண்டும் வியாபகமும், தூல சூக்ஷுமகாரண சரீரங்களில் சாக்ஷிரூபமும், இராஜாவைப் போலச் சர்வ பூதங்களையும் தன்வயப்படுத்தி அவற்றின்கண்ணிருப்பதுமாம். மத்தியஸ்தனான வன் விவாதஞ் செய்பவரின் வியாபாரங்களைச் சாக்ஷிரூபமாய்க்காண்பதே போலப் பரமான்மாவும் சாக்ஷிரூபமாய்ப பூதவியாபாரங்களைக் காணும்; சர்வ ஜடப்பொருள் களினும் அது விலக்ஷணமாமாதலின் சிற்கனரூபமும், அத்விதீயரூபமும, நிரக்குண ரூபமும் ஆம். எனச் சுருதியுமுளது. இதன்கண்ணுறும சேதா சப்தப்பொருளைப் பேத வாதியர் சைதன்ய குணமுடையதென உடன்பட்டுளாராயினும், அது ஞானாதி குணங்களுடையதன்றாம்; ஏனெனின், அவற்றைக் குணமெனவுடன்படின் அச்சுருதி யின்கண்ணே நிர்க்குண சப்தத்தானே அதனை ஞானாதிய சர்வ குணங்களுமற்ற தெனக்கூறல் அசங்கதமாம்; கேவல சப்தம் அதை அத்விதீயரூப மெனக்கூறும். அத்தகையதன்கண்ணே ஞானாதிகுண குணீபாவஞ் சம்பவியாதாதலின், சேதா சப்தம் சைதன்யரூப ஆன்மாவையே கூறுகின்றது. அது மாயையின் கூட்டுறவானே தன் வடிவத்தையே இவ்வுலகுருவாககுமாதலின், காரணரூபமாய் அதுவே இவ்வெல்லா வுலகின் சுவாமியாம்; யாவற்றையும் தன்னாணையின்கண்ணே செலுத்துவதாம். காஷ்டங்களில் இரகசியமாயிருக்கும் அக்கினியானது கடைதலாம் உபாயத்தானே வெளிப்படுவதே போலப் பிரஹ்மவேத்தாக்கள் அதன் சாக்ஷாத்காரப் பொருட்டு இவ்வகை யுபாயங்கூறியுள்ளார்: - அதிகாரியானவன் தன்தேகத்தையேனும் மதியையேனும் கீழரணிரூபமாய்ச சிந்தனஞ்செய்க. அகார, உகார, மகார, அர்த்த மாததிரை என்னும நான்கு மாத்திரைகளால் முறைப்படி விசுவ, தைஜச, பிராஞ்ஞ, துரீயமென்னும் நான்கவததையையுடைய ஆன்மாவைக்கூறும் ஓங்காரத்தை மேலரணியாய்சசிந்திக்க. காஷ்டரூப இரண்டரணிகளையுங் கடைதலானே அழலுண் டாதலே போலத் தேகமதி யோங்காரமென்னும் இரண்டரணிகளையுங் கடைதலானே ஆன்மசாக்ஷாத்காரவடிவ அழலுண்டாம்; அது காரியசகித அஞ்ஞானத்தை நாசஞ் செய்யும். முதலில் விசுவாதி நான்கையும் முறைப்படி விராட்டு ஹிரணியகருப்பர் ஈசுரர் பரமான்மாவென்னும் நான்கோடும் அபின்னரூபமாய்ச் சிந்தனஞ்செய்க, பின் விசுவாதி நான்கையும் முறைப்படி அகாராதி நான்கு மாத்திரைகளோடு அபேதமாய்ச சிந்தனஞ் செய்க. இவ்வாறு நிரந்தரந் தியானஞ்செய்தலே இரண்டரணிகளின்

கடைதலாம். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா காஷ்டத்தே அழலிருப்பதேபோல் இச்சங்காதத்தே மறைந்திருப்பினும், தியானரூப மதனத்தால் விரைவாகவே வெளிப்படும். இப்பொருளில் நீ சிறிதுமாத்திரையும் ஐயுறாதே. எள்ளில் மறைந்திருக்கும் எண்ணெய் யந்திரத்தே வைத்தாட்டு முபாயத்தால் கிடைத்தலே போலவும், பாலின்கண்ணே மறைந்திருக்கும் நெய் கடைதலாமுபாயத்தானே கிடைத்தலே போலவும், மதிமுதலிய கூட்டத்தே மறைந்திருக்கும் ஆன்மாத்தியான ரூப உபாயத்தானும், தவம், சத்தியம், விவேகம் முதலிய உபாயங்களானுங் கிடைக்கும். இஃதுண்மையாய் ஜீவேசர பாவமற்றதாயினும் அவித்தையின் சமபந்தத் தானே ஜீவபாவத்தையடைவுற்று நனாக்கனாச சம்சாரத்தே சுழலும். குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்த போது கற்பித ஜீவபாவத்தை விடுத்து அத்விதீயப் பிரஹ்ம ரூபமாம். சிலந்திப் பூச்சியானது. நூற்களை உண்டாக்கி இலயஞ் செய்தலே போல் இச்சீவனும் நனாக்கனாக்களில் அநேகம் வகையாய் பொருள்களை உண்டாக்கி இலயஞ்செய்வன்; குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே தன்னிருதய தேயத்தேயிருக்கும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்தவுடன் சீவத்தன்மையை விடுத்துப் பிரஹ்மத்தன்மையையடைவன். மனசகித வாக்கு முதலியவைகளால் விடயஞ்செய்ய முடியாதது, தன்ஞானத்தானே ஜீவர்கட்கு ஆநந்தரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்துவதும் ஆகிய சுயஞ்சோதி யான்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்தே விவேகி மோக்ஷமடைவன். பாலின்கண்ணே நெய் வியாப்பியமா யிருப்பதே போல் ஆன்மாச் சர்வ ஜகத்தின் கண்ணும் வியாப்பிய மாயிருக்கும். கரும உபாசனையின் பலவடிவ இவ்வெலலாச்சம் சாரத்திறகும் காரணமாகவுடைய ஆன்மாவை மனோ நிக்கிரகஞ்செய்து சாக்ஷாத்கரித்தவனே மோக்ஷத்தையடைவன்; மனோ நிக்கிரகமின்றி அநேகங்கோடி பிறப்பெடுப்பினும் ஆன்மாவையறிய முடியாதாகலின், மோக்ஷ இச்சையுடையவன் மனோ நிக்கிரகத்தை யவசியஞ் செய்க. இத்துணையானே பிரஹ்ம உபநிஷதத்தின்பொருள நிரூபிக்கபபட்டது. இப்போது இப்பொருளிலேயே பிரமாண ரூபமாய்ப் பிரஹ்மபிந் துபநிடதப்பொருளை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! அதிகாரிக்கு மனோ நிக்கிரகத்தானே மோக்ஷங் கிடைக்கும் என்பது பிரஹ்ம பிந்துவின் கண்ணுங் கூறபபெற்றுளது. அதை நீ கேட்பாயாக: மனமிருவகையாம், ஒன்றோ தூயதாம், மற்றதோதீயதாம். விடய இராகத்தையுடையதே தீயதாம். நிட்காம கரும உபாசனையானே விடயராக மற்றதே தூயதாம். இவ்விருவகையே பந்தமோக்ஷகாரணமாம். விடயங்களிடத்தே பற்றுற்ற தீயமனம் பந்தகாரணமாம்; மாறாயது மோக்ஷகாரணமாமாதலின், முமுக்ஷு மன த்தை யவசியம விடயமற்றதாககுக. சர்வ விடயங்களின்பற்றற்ற தூயமனம் இருதய தேயத்தே நிரோதத்தையடைந்து ஜீவப் பிரஹ்ம அபேதத்தை நிச்சயித்த போது அதிகாரிக்கு மோக்ஷரூப பலப்பிராபதியின்கண்ணே சிறிது மாத்திரையுந் தாமத மின்றாம்; மற்றோ, போஜன சமகாலத்திலேயே திருப்தியுண்டாவதேபோல் ஆன்ம ஞானமடைவுற்றபோதே மோக்ஷப் பிராப்தியாம். கனவின் கண்ணே யிம்மனம் தன் சொரூப அஞ்ஞானத்தால் பொய்யாய் துவைதப் பிரபஞ்ச ஆகாரத்தையடைந்து நானாவகையாய் விகாரத்தையடைவதேபோல், நனவின்கண்ணும் இம்மனம் அஞ்ஞானத்தானே அவ்வாறுற்று விகாரப்படும். கனவின் கண்ணே அஞ்ஞானத்தானே துவைத ஆகாரத்தையடைவுறினும், இம்மனம் உண்மையாய் அதிஷ்டான சைதன்ய ரூபமாகத் துவைதபாவமற்றதாதலே போல், நனவின்கண்ணும் இஃதுண்மையாக

அத்தகையதேயாம். அதிஷ்டான ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தானே துவைத ஆகார விருத்தியை விட்டபோது இதைக் கவர்தலின்மைவடிவ அமனஸ்தன்மை யையடைவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அமனஸ்தன்மையையுற்ற போது ஆன்மாவின் எவ்வகையாயவடிவ மெஞ்சி நிற்கும்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அம்மயக்குற்றமனம் அமனஸ்தன்மையையடை ந்தபோது வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவிற் கிவ்வகைவடிவங் கூறியுள்ளார்: - அக்காலான்மா ஏகமாய் பிரஹ்மமெனவே யுணரத்தக்கதாதலின் சர்வ கற்பனையும ற்றதாம். நித்தியமாதலின் ஜன்மாதி சர்வ விகாரமுமற்றதாம். ஜன்மரகித ஞானத்தானே ஜன்மரகித வஸ்துவின் போதமே யுண்டாமன்றி, அனான்மப் பொருட்போதமுண்டாகாதாமாதலின், ஆன்மஞேயப் பொருளினும் அபின்னமாய் சுவப்பிரகாசஞானரூபமாம். சிலமயலுடையோரோ, மனந்துயிலின் கண்ணே இலய மாவதே போல் இலயமடைந்தபோது தான் அமனஸ்தன்மையினடைவாமென்பர்; அஃதொவ்வா தாம்; என்னை, துயிலின்கண்ணே மனமடங்கலின்மாட்டும், சமாதியின் கண்ணே மனமடங்கலின் கண்ணும் மிகவுஞ் சிறப்புளதாம். அதாவது, விடயங்களினி ன்றும் மீண்டதும், சர்வ கற்பனைகளுமற்றதும், மகாவாக்கிய ஜன்னிய வித்தை யானே தூய்தாயதும் ஆகிய மனத்திற்கு நனவின்கண்ணே யுண்டாம் பிரஹ்மாகா ரரூப அவஸ்தையினும் விலக்ஷணமாகவே துயிலின் கண்ணேயாம்; என்னை, துயிலிலோ மனம் காரண அஞ்ஞானத்தே சூக்குமமாயொடுங்கும், சமாதியின் கண்ணோ ஆங்கொடுங்காமல் அதிஷ்டானப்பிரஹ்மத்தின்கண்ணே நாசத்தை யடையும். அவ்விரண்டன் கண்ணே வேறு விசேடத்தையும் கூறுவாம்: - சமாதியின் கண்ணே ஞாதா, ஞானம், ஞேயமென்பனவாதிய பேதமற்று நிருத்தமாய் மனம் அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமேயாம். அது துவைதபாவமற்றதாதலின் நிர்பயமும், ஸ்வப்பிரகாச ஞானவடிவமும், யாண்டும் நிறைந்ததும், ஜன்மாதி விகாரங்க ளற்றதும், அஞ்ஞானரூப நித்திரையற்றதும், யான் எனது என்பதாதி சர்வ அத்தியா சங்களற்றதும், நாமரூபாதி தருமங்களற்றதாதலின் நேத்திராதி சர்வ இந்திரியங்க ளின் அவிடயமும ஆம், பிரஹ்மஞானத்தானே ஒரு முறை யழிந்த அவித்தை மீண்டு முற்பன்னமாகாதாதலின், அது ஒரு முறையே ஆவிர்ப் பூதமாம்; சைதன்ப மாத்திரவடிவமதாம். இத்தகைய அத்விதீயப் பிரஹ்மாகாரத் தன்மையை அம்மனம் சமாதியின்கண்ணேயடையும். துயிலின்கண்ணோ அம் மனம் அவித்தையோடு கூடிய சேதனத்தின் கண்ணே இலயத்தையடையும்; அத்விதீயப் பிரஹ்மாகாரத் தன்மையை யடையாதாதலின், துயிலினுஞ் சமாதி மிகச் சிறப்புடையதாம். சமாதியின் துர்லபத்தன்மையாவது, முன்செய்த அநேக புண்ணிய மகிமையானே அதிகாரியின் மனம் அமனஸ்தன்மையையடையின் நிர்விகற்ப சமாதி கிடைக்கும். அது வாக்கிந்திரிய விடயமாகிய சர்வ சப்தங்களுமற்றதாம்; அந்தக்கரணத்தின் சிந்தைமுதலிய சர்வவிருத்திகளுமற்றதாம். அதன்கண்ணே சர்வதுவதைங்களு மற்றிருத்தலின் அதன் கண்ணிலைபெற்ற அறிஞன் எப்பொருளையுங் கவர்தலே னும் விடலேனுமின்றாம்; சிந்தித்தலுமின்றாம். மனம் அத்விதீய ஆன்ம நிச்சயஞ் செய்து சர்வ விக்ஷேபமற்ற நிச்சலத்தன்மையை யடைந்து அத்விதிய

ஆன்மரூபமாய்ச் சர்வ சங்கற்ப விகற்பங்களுமற்றுச் சமத்தன்மையை யடையிற்றான் நிருவிகற்ப சமாதியையடையும். வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் அதைக் கூறியபோதினும் பிரஹ்மவேத்தாவாய் ஆசிரியரினுபதேசத்தானே அது கிடைக்கும். அது ஞாதா, ஞானம், ஞேயம், தியாதா, தியானம், தியேயம் என்பதாதி சர்வ சம்பந்தங்களுமற்றதாதலின், அறிஞர் அதை அஸ்பரிசயோகமெனக் கூறியுள்ளார்; அதை வேதாந்த விசாரமற்ற யோகிகாணான்; என்னை, பயமற்ற ஏகாந்த ஸ்தான த்தே பயகாரண ஆரோபணஞ்செய்து மூடபாலகன் அச்சமடைதலே போல், சர்வ பயமற்ற நிர்விகற்பசமாதியின் கண்ணே பயகாரண ஆரோபணஞ் செய்து வேதாந்த விசாரமற்ற யோகி நிர்விகற்பசமாதியினின்றும் பயத்தையடைவன். பிறவிக்குருடன் பிரசித்தமாய ரூபத்தை யுணராததேபோல், அவ்வியோகியும் அந்தர ஆன்மாவின் அஞ்ஞானத்தானே அமனஸ்தன்மை வடிவ சமாதியைத் துயிலெனச்சொல்வன். அவ்வியோகி அதன் கண்ணே அச்சமுறவில், ஒன்றோ ஆன்ம சொரூப அஞ்ஞானமே காரணமாம், மற்றொன்றோ, நூன்முரணாய் நானாவகைக்கு தர்க்கங்காரணமாம். அஃதிதுவாம்: - சாங்கிய சாஸ்திர அனுசாரயோகியின் குதர்க்கமாவது, சர்வ பேதமற்ற ஒரு அத்விதீய ஆன்மாவே சர்வ சரீரத்தும் வியாபகமாம்; அது சச்சிதாநந்தரூபமாம் என, ஆன்மாவின் வடிவம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தே கூறப்பட்டு ளது. அஃதோ சம்பவியாதாம்; என்னை, சர்வப் பூதப்பிராணிகளிடத்தும் ஒரே ஆன்மாவாயின், உலகத்தே ஒருவன் சுகியாகவே யாவருஞ் சுகியாகவேண்டும், ஒருவன் துக்கியாகவே யாவருந் துக்கியாக வேண்டும், இஃதோ காணவருவதின் றாம்; மற்றோ, சிலர் சுகியும் சிலர் துக்கியுமாவர், சிலா பிறப்பர், சிலரிறப்பர்; இங்ஙனங் காணவருதலின் சர்வ தேகத்தும ஆன்மா ஒன்றன்றாம்; மற்றோ, ஒவ்வொரு தேகத்தும் ஒவ்வொரு ஆன்மா இருக்கும்; சரீரமோ அநந்தமாதலின் ஆன்மாவும் அநந்தமாம்; அநேக ஆன்மாக்கட்குப் போக மோக்ஷங்களை யடைவிக்கும் பிரகிருதியொன்றை அங்கீகாரம் செய்ய வேண்டும். அது சம்சார தசையின் கண்ணே மகதத்துவாதி அநேக ரூபங்களாயிருக்குமாயினும், மோக்ஷ அவஸ்தையின் கண்ணே புருடனுக்குக் தெரியாதாம்; அல்லது, சம்சாரதசையின் கண்ணே பந்தரூப அநுலோம பரிணாமத்தையடையினும், மோக்ஷகாலத்தே முக்தி ரூபப் பிரதிலோம பரிணாமத்தையடையும். அல்லது, அது தனது வடிவத்தானே புருடனுக்குப் பந்தத்தையுண்டாக்காதாம்; மற்றோ, மனரூபத்தானே பந்தத்தை யுண்டாக்குமாதலின், முக்தியவஸ்தையின் கண்ணே கிருதார்த்தத்தன்மையை யடைந்த அம்மனமே தன் காரணத்தே இலயரூபத்தன்மையை யடையும். இம்மூவ கையாய் முறையே சம்பவிக்கத்தக்கதாம் வேதாந்திகள் மனத்தை யத்விதீயப்பிரஹ் மத்தின்கண்ணே தாதாத்மியாரூப இலயத்தை யங்கீகரித்துளார், அது சம்பவியாதாம்; என்னை, காரியத்திற்குத்தன் காரணத்தே இலயமுண்டாமன்றி அகாரணத்தே இலயமுண்டாகாதாம். கடரூப காரியத்திற்கு மண்வடிவகாரணத்தே இலயமாமன்றி நூன் முதலிய அகாரணத்தே இலயமாகாதாம். நிர்விகார அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே அம்மனகாரணத்தன்மை சம்பவியாதாமாதலின், அதன்கண்ணே மனத்தின் இலயம் சம்பவியாதாம்; எனன் முதலாக அநேகவகைக் குதர்க்கங்களால் வேதாந்த விசாரமற்ற யோகி நிர்விகற்ப சமாதியினின்றும் பயத்தையடைவன். சுருதி யறிஞர் அனுபவசித்தமாய் முற்கூறிய அமனஸ்பாவத்தைப் பரித்தியாகித்து அதைத் துயிலின் துல்லியமென்பனாதலின், அவ்வியோகி தன்னானந்தவடிவ ஆன்மாவை

யடையான்; தருவைப்போல் உணர்வற்றவனாயினுந் தன்னைப் பண்டிதனென்பன்; கற்போல் நிச்சலனாயினும் துருத்தியைப் போல வாளாமூச்செறிவன். பிறவிக் குருடன் தன் கரத்தேயிருக்கும் நிதியையும் காணாததேபோல், வேதாந்த விசாரமற்ற யோகி தன்னிருதயதேயத்தேயிருக்கும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவையும் காணான். இத்துணையானே சாங்கியக்குகாக்கம் காண்பிக்கப்பெற்றது. இனிநையாயிகராதிய ரின் குதர்க்கம் வருமாறு: - மதியாதிகட்குச் சான்றாய்ச் சர்வ வுபாதியற்ற ஆநந்தவடிவச் சுயஞ்சோதி யான்மாவைச் சில நையாயிகர் இயல்பானே ஞானமற்ற ஜடமென்பர்; சூனியவாதியராய் மாத்யமிகரோ சுகம் ஞானம் இரண்டையும் அத்தியந்தம் அசத்தியமென்பர். நையாயிக மதத்தோ ஆன்மாவோடு மனம் சையோக மானபோது ஞானசுகாதிகுணமுண்டாம்; அல்லாதபோது உண்டாகாதாம். மாத்யமி கன் மதத்தோ ஞானசுகாதிகள் அத்தியந்தம் அசத்தேயாம். நையாயிகமதத்தே ஆன்மாமோக்ஷகாலத்தே மனச் சம்பந்தமற்றதாம், ஜீவித அவஸ்தையின்கண்ணே யாகாதாமாதலின, அவ்வாதிகள் அக்கால அமனஸ்பாவத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை, மற்றோ, மோக்ஷகாலத்தே அஃதை யங்கீகரிப்பராதலின் அம்மயல்வாதியர் நிர்விகற்பசமாதியின்கண்ணே யெப்போதும் பயத்தையே யடைவர். இத்தகைய சாஸ்திர விருத்தமாய் குதர்க்கங்களைப் பரித்தியாகித்துப் பிரஹ்மவேத்தாக் குரு வேதாந்த சம்பிரதாய அனுசாரமாய் மனத்தையொடுக்கும் அதிகாரி ஆன்மசாக்ஷாத் காரத்தையடைந்து மோக்ஷரூப நித்திய சுகத்தையடைவன்; சர்வ பயமுமற்றவனா வன்; ஜன்மமரணாதி சர்வ துக்கங்களுமற்றவனாதலின், மோக்ஷ இச்சையையுடை யவன் முதலில் தம்முளததையே வெற்றிகொள்ள வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அத்தியந்தம பிரபலமாமாதலின் அதனை வெற்றி கொள்ள எவனு மாற்றலுடையவனாகானன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அம்மனோ வெற்றியில் எவர்க்கும் ஆற்றலின்றா யின், சுருதிமிருதிரூப சாஸ்திரம் அதன் வெற்றியை விதிக்கவேண்டியதில்லை; ஏனெனின், எதைச் செய்ய அதிகாரிகட் காற்றலுண்டோ அதைச்செய்யச் சாஸ்திரம் விதிக்கும்; மாறாயதை விதியாதாம். அக்கினிஹோத்திராதிகருமஞ் செய்வதில் அதிகாரிகட் காற்றலுண்டாமாதலின், சாஸ்திரம் அதை விதிக்கின்றது. அக்கினியை விழுங்கவேனும், கடலைக்கடக்கவேனும் சமர்த்தின்றாமாதலின் எந்நூலும் அவற்றை விதிக்கவில்லை. மனத்தை வெற்றிகொள்ளவோ அடிக்கடி சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது, மேலும் ஜயஞ்செய்தல் அநேக அறிஞரின் அனுபவத்தானுஞ் சித்தமா மாதலின், குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே மனோஜயம் அவசியமாயுண்டாம். மனோநிக்கிரகத்தே அதிகாரியின் உத்வேகமற்ற திடஉற்சாகமே காரணமாம். முன்னொரு சிட்டுக்குருவி திடஉற்சாகத்தானே நீரின் ஒருபிந்துவைக் கவரும் தனது மூக்காற் சமுத்திரத்தை நீரற்றதாக்கியதேபோல், அதிகாரியும் உத்வேக மற்றவனாய்த் திடஉற்சாகத்தானே மனநிக்கிரகஞ்செய்க. லோகபரம்பரையாற் பெற்ற சிட்டுக் குருவியின் விருத்தாந்தத்தை நீ கேட்பாயாக: - அலைகளோடு கூடிய கடற்கரையில் ஒரு சிட்டுக்குருவி தன் முட்டையைவைக்கமுயன்றது. அக்கால் பெண் பறவை ஆணுக்கு அநேகமுறை தடுத்துக்கூறியும், ஆண் பறவை தன் அகங்காரத்தானே நாயகிவசனத்தை யங்கீகரிக்கவில்லை. மேலுங் கடலைத் துச்சமாயெண்ணிக

நாயகியை நோக்கி யிவ்வாறுங் கூறியது: - ஹே கண்மணியே! நீ கடற்கஞ்சாதே, கடல் தன் கருவத்தாலொருகால் நம்முட்டையைக் கவரின் மதோன்மத்தமாய் சமுத்திரத்தை யானிப்போதே நீரற்றதாக்குவேன்; எனது கோபத்தாலுண்டாய பயத்தானே தேஜசற்ற இக்கடலை நீ காணுதி. இங்ஙன் நாயகனது கருவத்தோடு கூடிய மொழியைக் கேட்டுக் கூறியதாவது: - ஹே பிராணநாயகரே! நான் கடலை வற்றடிப்பேன் எனத் தாங்கள் கூறியது மிகவும் பொருந்தாததேயாம்; என்னை, கடலின் வல்லமையாண்டையது? தங்கள் வல்லமையாண்டையது? இப்பெருங் கடலை வற்றடிக்கத்தங்கட்கு முடியாதாம்; என அநேகமுறை கூறிப் பின் மௌனமுற்றது. ஆணோ, மனைவிக்கு நீ கடற்குப் பயமுறாதே என அடிக்கடி கூறிக் கடற்கரையிலேயே தன் முட்டையைவைத்தது. பின் தன் மனைவியைக் கூட்டிக்கொண்டு ஆகாரப்பொருட்டுச்சென்றது. ஆண்சிட்டுப் பெண்சிட்டுக்குக்கூறிய வசனமியாவற்றையும் கடல் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. அவை சென்றபின் அக்கடல தன் பெருமையை நினைந்து சிட்டின் சிறுமையையும் எண்ணி மந்தமந்தமாகப் புன்சிரிப்புற்று மலை போலும் அலைகிளப்பி அச்சிட்டின் முட்டையைக் கொண்டு சென்றது. அக்கடல் பரமேசுரரை எல்லா வுலகின் பயகாரணமென வெண்ணித் தன் மனத்தே யிவ்வாறாராய்ந்தது: - உலகத்துள்ள ஸ்தாவரஜங்கம ஜீவர்களியாவரும் பரமேசுரரின் விபூதிகளாமாதலின் எவ்வுயிரின் சக்தியும் வடிவத்தானும், தேசத்தானும், காலத்தானும், நிமித்தத்தானும் அறியமுடியாதாம; ஏனெனின், சர்வ சக்திகளின் ஆசிரயமாய் பரமேசுரரது மாயை பொருந்தாப் பொருளையும் பொருத்திவைக்கு மாதலினானே, நூலுணர்ந்தோர் அகடிதகடனாப் டீயசீமாயை (செய்யத்தகாததையும் செய்விக்கும் சமர்த்தைமாயை) என மாயையின் வடிவத்தைக் கூறியுள்ளார். இச்சிட்டும் பரமேசுரரது விபூதிரூபமாதலின் இதற்குத் தேசமியாதோ! கால மியாதோ ! மித்திரன் யாவனோ ஆற்றல் யாதோ! இவ்விஷயம் சர்வஞ்ஞப் பரமேசுரரன்றிச் சீவராயயாம் அறியேமாதலின், இம்முட்டையை யழியாமல் ஒரு இரகசியஸ்தானத்தே வைத்திருப்பேன் என எண்ணி யம்முட்டையை அவ்வாறே வைத்தது. மகா கர்ஜனைரூபசப்தத்தைச்செய்து அக்கடல் முன்போன்றே நிர்ப்பயமாயிருந்தது. பின்னர் அச்சிட்டு வயிறு நிரப்பிப பெண்சிட்டோடும் கடற்கரை மேல் வந்தது. ஆண்டுத் தன் மைந்தனாகிய முட்டையைக்காணாததாகிக் கண்சிவந்தது; கோபத்தோடு மூர்சசையையடைந்தது. இக்கடல் எனது முட்டையைக் கொண்டு சென்றதென அனுமானித்து, அக்கடலை வற்றடிக்கத் துணிந்தது. அக்கால் அப்பெண்சிட்டுத் தன்னாயகன் கருத்தையறிந்து நாயகருக்கிதமுண்டாம் பொருட்டு நீதியோடு கூடிய மொழியை மொழியலாயது: - ஹே நாயகரே! சர்வ நதிகட்கும் பதியாய் இக்கடலின் பலம் மிகவும் பெரியதாம்; தங்கள் பலம் மிகச் சிறியதாம். இத்தகைய கடலோடு வைரஞ்செய்தல் நீதிசாஸ்திர விருத்தமாம்; என்னை, ஆண்டிங்கனறைந்துளது: - மைத்திரி விவாகம் என்னு மிரண்டும் சமானர்கட்கேயாம்; குறைவு மிகுதியர்க்குண்டாகாவாம்; ஆங்கே பரஸ்பரமவைரமும் சமானர்க்கேயன்றிக் குறைவு மிகுதியர்க்குண்டாகாவம்; ஆங்கே பரஸ்பரம் வைரமும் சமானர்கேயன்றிக் குறைவுமிகுதியர்க்கின்றாம். கடற்சமான பலம் தங்களிடத்தே யான் கண்டிலேனாதலின், இதனோடு வைரஞ்செய்தல் தங்கட்குத தகுதியன்றாம். ஹே நாயகரே! இவ்வுலகத்தே தேசபலம், காலபலம், மித்திட்ச்பலம், தனபலம், சரீரபலம், குலபலம் என்னு மறுவகைப்பலமோ கடலின்

கண்ணே காணவருகின்றது. தங்களிடத்தோ காணோம்; ஏனெனின், தலை முதல் வாலவரைத் தங்கள் தேகநீளமோ 16 அங்குல பரிமாணமாம்; இருபக்கமோ 12 அங்குல நீளமாம்; வாம பக்க நுனிமுதல் தக்ஷிணபக்க நுனிவரைத தங்கள் தேகம் ஒரு அஸ்த அளவுடையகலமாம்; மாம்பழககாம்பு போன்றன தங்களிருபாதங்கள், தர்ப்பையின் நுனி யொத்தது தங்கள் மூக்கு; ஜீரணவஸ்திரமொக்கும் அத்தியந்தம் சிதிலமாய் உம்முடைய இரண்டு பக்கங்கள்; இதனினும் அதிகதேசம் உம்முள்ளி லேனும் வெளியிலேனுமின்றாமாதலின், தேசபலமும் தங்கட்கின்றாம். ஹே பிராணநாதரே! பக்ஷிகளாகிய நீச்சாதியாய்நமமிடத்தே பிறந்தது முதல் இறக்கும் வரை இக்காலம் ஒரேவடிவமாயிருக்கிறது; தேவ தைத்திய மனுடர் முதலிய உத்தமஜாதியின் கண்ணே இக்காலம மேன்மையையும் தாழ்மையையும் அடைவிக் குமாதலின், காலபலமும் உமக்கின்றாம். புத்திரவியோகத்தானே தீனபாவத்தைய டைவுற்ற மனைவியாகிய என்னையன்றந் தங்களுக்கு வேறொரு நேயருமின்றாமாதலின், நேயர் பலமும் தங்கட்கின்றாம். தனவானுடைய தனததைக் கவரும் விழைவானே அமித்திரனும் மித்திரனாதலுண்டு, அத்தனமோ உமக்கினறாமாதலின், தனபலமு முமக்கின்றாம். ஒரு பலவானானவன் ஆகாயத்தே செலுத்தியபாணம் எத்துணைத்தூரம் சென்று வீழ்கின்றதோ அத்துணைத்தூரம் செல்வதிலும் தங்கட்காற்றலின்றாமாதலின், தேகபலமும் தங்கட்கின்றாம். நீர் சிட்டுக்குருவிக்குலத்தே பிறந்திருக்கின்றீர், அது யாவற்றினுந் தாழ்ந்ததாமாதலின் தங்களிடத்தே குலபலமுமின்றாம். இத்துணையானே சிட்டின்கண்ணே அவ்அறுவ கைப்பலமும் இல்லையென்பது காட்டப்பட்டது. இனிக் கடலின்கண்ணே அவ்வறு வகையுமாமாறு காட்டப்படும்: - ஹே பிராண நாயகரே! இக்கடல் இக்கரையிலோ ஒரு இலக்ஷயோஜனை விஸ்தீரணமாம். அக்கரையிலோ இரண்டு இலக்ஷயோஜ னை விஸ்தீரணமாம். கீழே பிருதிவியின் கண்ணோ பாதாளபரியந்தம் விஸ்தாரமாம், தடாகநீர் காலவாய்வாயிலாய் வயல் முழுதும் வியாபித்தலேபோல், இக்கடலும் பிரளயகாலத்தே மூவுலகத்தையும் வியாபித்து நிற்குமாதலின் இக்கடல் தேசபலமுடையதாம். இக்கடல முதலிய மகாபுருடருக்குக் காலம் எப்போது மனு கூலமாயேயிருக்குமாதலின், இக்கடல் காலபலமுமுடையதாம். இப்பூமியின் கண்ணே எத்துணை ஜாதிப்பிராணிகளிருக்கின்றனவோ அத்துணை ஜாதி இரத்தினங் களும் கடலின்கண்ணே இருக்குமாதலின், இது தனபலமுமுடையதாம் இக்கடல் இந்திராதிதேவதைகட்கும் முனிகட்கும் மனுடர்க்கும் அநேகம் வகை இரத்தினங் களை யடைவிக்குமாதலின், அவர் யாவரும் இக்கடலின் மித்திரரேயாதலின் இது மித்திரபலமுமுடையதாம் இக்கடல் நேரே மகேசுரரிடத்தினின்று முண்டாயதா தலின், குவபலமுமுடையதாம். அநேக நூறு யோஜனை விஸ்தாரமுடைய மைநாகாதி பர்வதங்கள் இந்திர பீதியையடைந்து இக்கடலைச் சரணடைந்தகாலத்தே அவற்றைத் தந்நீரின் கண்ணே வைத்துக்காத்ததாதலின், இது தேகபலமுமுடையது. இங்கன் தங்களுடையபலத்தையும், இக்கடலின் பலத்தையும் தாங்கள் நன்றாக ஆராய்ந்துபாருங்கள். தங்கள் அழிவின்பொருட்டே தாங்கள் இக்கடலோடு வாளா விரோதம் வளர்க்காதீர்கள். தாங்கள் தங்களுடைய மூர்க்கத்தன்மையானே முதலிலோ என்னைப் புத்திரனற்றவளாக்கினீர்கள். இனித் தங்கள் நாசத்தானே என்னை விதவையாக்காதீர்கள். இவை முதலாக அநேகவகை யினியவசனங்களைப் பெண்சிட்டுத் தன்னாயகருக்குப் போதித்தது. அதைக்கேட்ட ஆண் கூறியதாவது: -

ஹே பிராண நாயகி! இவ்வுலகத்தே சம்பத்துக்காலத்திலோ தமது சுவார்த்தப் பொருட்டுக் கோடியாயிரம் மித்திரரிருப்பர்; ஆனால், ஆபத்துக்காலத்தோ ஒரு மித்தி ரரையுங் காணோம்; ஆபத்துக்காலத்து மித்திரனே மித்திரனாவன். ஆபத்துக்காலத்தே விட்டொழிக்கும் மனைவியோ, மைந்தனோ, அண்ணனோ, எவரேனும் சத்துருக்க ளே. புண்ணியபாவரூப கருமத்தே சுகதுக்கபோகத்தே அனுசாரியாயிருப்பவரே மித்திரர். தன்னான்மாவிற்கொப்பாக விசுவாசபாத்திரமாய் நினைந்திருந்த மதிமானா னவன் அவனை யாபத்துக்காலத்தே சித்த உற்சாகமின்றியவனாகச் செய்வனேல், அவனுக்கம் மதிமான் சத்துருவே; கேவலந் தனது யோகக்ஷேமத்தையே இச்சித்து தனது மித்திரனது யோகக்ஷேமத்தை யிச்சியாதவனாகிய கபடியை முதலில் அழிக்க வேண்டும். பின்றன்னேர்சததுருவை யழிக்கவேண்டும் என நீதிசாஸ்திரத்தே மதியுடையோர் மலர்ந்திருக்கின்றனர். முன்னர் நீ எனக்கு மித்திரரூபமாய்த தோற்றிய போதினும், இவ்வாபத்துக்காலத்தே என துற்சாக நாசஞ்செய்யுங் கடோரவசனங்களைக் கூறினையாதலின், இப்போது எனக்கு நீ சத்துருவாய்த் தோற்றுகின்றன. உள்ளே பகைமையைவைத்துக்கொண்டு வெளியே நட்பைக் காண்பிக்குங் கபடியைக்கொலவதில் நீதிசாஸ்திரத்தே தோஷங்கூறப்பட வில்லை யாயினும் உன்னை நான் கொல்லவில்லை; என்னை, சாஸ்திரத்தே சாமானியம் விசேஷம் என வசனம் இருவகைத்தாம். ஒருயிரையுங் கொல்லலாகாதென்பது சாமானிய வசனமாம். யாகத்தே பசுக்கொலை கூடுமென்னல் விசேடவசனமாம். சாமானியத்தினும் விசேடம் பலமுடையதாதலே போலக் கபடிமித்திரனைக் கொல்லச் சொல்லல் சாமானிய வசனமாம். ஸ்திரீ பாலகரைக் கொல்லா தொழிக வென்னல் விசேஷவசனமாம். இவ்விசேஷவசனம் சாமானிய வசனத்தினும் பல முடையதாம். இவ்வகையாய் சாஸ்திரவியவஸ்தையை யாராய்ந்து உன்னை யான் கொல்லவில்லை. யாவன் 7 வசனம் பிரீதியோடும் பேசுவனோ 7 பாதங்கூடவே யெழுவனோ அவன் அவனுக்கு மித்திரனாவன். இவ்விலக்கணம் நின்பாலும் பொருந் தும்; ஏனெனின், யான் நின்னோடும் சுவஸ்தசித்தனாய் நெடுங்காலம் வாழ்ந்தேனா தலின் உனக்கு மிருத்தியுரூப சரீரதண்டத்தை யான் செய்திலேன். முற்கூறிய சத்துரு இலக்கணமும் நின்பாற்பொருந்தலின், ஹே துஷ்டையே! நீ யென் சமீபத்தினின்றும் யாண்டேனும் வேறிடத்தே செல்லுதி, என்னுங் கடோரவசனரூப திக்தண்டமே யுனக்கு யான் செய்கின்றேன். யான் ஒண்டியாயே எத் பலன் தால் இக்கடலை வற்றடிபபேன். என்னிரு இறகானும் மூச்சானும இக்கடனீசைக் கவர்ந்து வெளியேவிடுவேன். சிறிது காலத்திலேயே இதனை யந்தகூபம்போல் நீரற்றதாக்குவேன்; எனக்கூறிக் கோபமுடன் ஆகாயத்தே கிளம்பி கடலை வற்றடிக் குங் கருமத்தே தலைப்பட்டது. பின்னப்பதிவிரதையாகிய பெண்சிட்டுத் தன்னாயக ருடைய கடல் வற்றடிக்கும் திடநிச்சயததைக்கண்டு தன்னாயகர்பால் தன்னபராத த்தைப்பொறுத்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டு தானும் பதியின்றொழிலில் முயன்றது. இவ்வாறு இரண்டும் உத்வேகமற்றனவாய் இரவும் பகலும் நிரந்தரம் கடலை வற்றடிப்பதில் முயன்றேயிருந்தன. தம் மிறகுகளானும் மூக்குகளானும் கடனீரைக்கவர்ந்து வெளியே கொட்டின. நீரைக்கவர்ந்து மேலே கிளம்பிய போது வேகக்காற்றாலதுவற்று மெனினும் தம்முயற்சியினின்றும் அவை வழுவாது அடிக்கடி வெளியில் விட்டுக்கொண்டேயிருந்தன இவை இவ்வாறு முயற்சித் தலைக்கண்டு அநேகம் சிட்டுகள் வந்து விருத்தாந்தம் முழுவதையுமறிந்து அம்

முயல்வினின்றும் நீங்குமாறு வேண்டிய சமாதானங்கள் சொல்லியும் கேளாமல் அவற்றை நோக்கி யவையிவ்வாறு கூறின: - ஹே சிட்டுகளே! எம்மிடத்தே யுங்கட்கு நேயத்தன்மையிருப்பினோ எங்களைப்போல் நீங்களுங் கடலை வற்றடிக்க முயலுமின். நேயமின்றேல உங்கள் வீடு சேரலாம். நாங்கள் இதை யவசியம் வற்றவைப்போம். எனக் கூறக்கேட்ட அவையாவும் அவ்வாறே வற்றடிக்கமுயன் றன. சிட்டுகள்யாவு மிவ்வாறு முயலவே வேற நேக ஜாதிப்பக்ஷிகள் ஆண்டுற்று வற்றடிப்பான் முயன்றன. இங்ஙன் நிகழுங்கால் தமதிச்சைப்படி மூவுலகத்தே சஞ்சரிக்கும் நாரதமுனிவர தைவயோகத்தானே ஆண்டுற்றனர். அவர் அந்த விருத்தாந்தம் முழுவதையுங்கேட்டு அவற்றை நிவர்த்திக்குமாறு அநேக இதவசன ங்கள் கூறியும், துன்புற்ற அவைகள் அங்கீகரிக்கவில்லை. அவர் அவற்றின் றிட நிச்சயத்தைக்கண்டு கிருபையோடு கூடியவராய் பக்ஷிகட்கு இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே பறவைகளே! மகாவிஷ்ணுவின் வாகனமாகிய கருடப்பக்ஷியே யுங்கட்கெல் லாம் அரசாதலின் அதன சமீபத்தே நீங்கள் யாவரும் சென்று பிரார்த்தித்து ஈண்டுக கொண்டுவரின உங்கள் காரியம் சித்திக்கும் எனக் கூறக்கேட்ட அவை கருட சமீபஞ்சென்று தமது விருத்தாந்தங்கூறி ஆங்கே அழைத்துவந்தன; அதன் வரவைக் கண்ட சமுத்திரம பயந்து கலங்கி முன் கொண்டுசென்ற முட்டைகளி யாவற்றையும சிட்டுக்களிததது. ஹே மைந்த! இத்திருஷ்டாந்ததின் கருத்திதுவாம்: - எவ்வாறு அச்சிட்டு தன்றிட முயற்சியானே கடலை வெற்றிகொண்டதோ, அவ்வாறே அதிகாரியும் தன் றிடமுயற்சியானே மனத்தை வெற்றிகொள்ள வேண்டு மென்பதே யாம் சிட்டு கடலை வற்றடிப்பான திடநிச்சயம் செய்த போதே அதற்குக் கருட பகவான் வந்து சகாயஞ்செய்ததே போல், அதிகாரியும் மனத்தை வெற்றிக கொள்ளத் திட நிச்சயஞ் செய்தபோதே சம்பூரணதேவதைகளுஞ் சகாயம் செய்வர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கருடபகவான் பக்ஷத்தன்மையானே சிட்டின் ஜாதியாதலின் சகாயம்செய்தல் பொருந்துமாயினும், தேவதைகள் மனுடசஜாதீயரல் லராதலின் தேவதைகளிடத்தே மனுடசகாயஞ்செய்யுந் தன்மை பொருந்தாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குமர! சமானஜாதியுடையவரே சகாயஞ்செய்வர் என்னும் நியமமின்றாம்; மற்றோ, ஒவ்வோரிடத்தே விஜாதீயருஞ் சகாயஞ்செய்வர்; சீதையின் வியோகதுக்கத்தை நீக்குவான், இராவணனோடு போர்க்காரியததே முயன்ற ஸ்ரீராமச்சந்திரருக்குச் சகாயமாக விஜாதீய வானரங்கள் வந்ததேபோலத் திடநிச்சய பூர்வகம் சுபகருமத்தே முயன்ற அதிகாரிக்குச் சகாயஞ் சர்வ தேவதைகளுஞ் செய்வர் உத்யமம், சாஹசம், தைரியம், பலம், புத்தி, பராக்கிரமம் என்னும் ஆறு குணங்களும் உடையவனுக்கு எப்பொருளும் துர்லபமின்றாம்; யாவற்றையு மடைவன். முயற்சி உத்யமமாம்; இந்திரியஜயரூபதமம் சாஹசமாம், அநேக விக்கினங்கள் அடைவுறினும் சித்தத்தே உத்வேகமடையாமை தைரியமாம்; பிரத்தியக்ஷசாதனங்களை யடைவுறல் பலமாம்; நானாவகையாய் சாதுர்யத் தன்மையையடைதல் புத்தியாம்; சரீரபலம் பராக்கிரமமாம், அதிகாரி பராக்கிரமத் தைச் சிங்கத்தின்பாற்கற்க; என்னை, சிங்கமானது தனனெதிரமுகப் பூமியின் கண்ணே பாதத்தைவைத்தபின, ஆண்டநேகவித சஸ்திரங்களாலடிபடினும் பாதத் தைப் பின்னெடாதாம். அவ்வாறே அதிகாரியும் ஆரம்பித்த பெரிய சுபகாரியத்தை

யேனும், சிறிய சுபகாரியத்தையேனும் பரித்தியாகஞ்செய்பலாகாது; அதை முடிக்க வே வேண்டும் அங்கீகரித்த காரியத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யலாகாது என்னும் பொருளில் அநேகம பெரியோர உவமானமாவர். அங்கீகரித்த காலகூடவிடத்தை ஸ்ரீ மகாதேவர் பரித்தியாகஞ்செய்திலர்; அங்கீகரித்த வடவாககினியைக் கடல் பரித்தியா கஞ்செய்திலது, அங்கீகரித்த பிருதிவியினபாரத்தைக கூர்மம் பரித்தியாகஞ் செய்திலது; அங்ஙன் ஆரம்பித்த சுபகாரியத்தைப் பரித்தியாகஞ்செய்யலாகாது என ஆராய்ந்து எவ்வதிகாரியானவன் மனோநிக்கிரகம் செய்யத்தலைப்பட்டு மரணாந்த சங்கடமடையினும் முயல்வினின்றும் பின்னடையானோ அவன் அவசியம் மனோ ஜயம்பெறுவன். இரஜோகுணததின் காரியமாய் இச்சாரூபகாமத்து , சத்துவகுண த்தின் காரியமாய் விடயசுகானுபவரூப்போகத்தும் தற்பரமுற்ற மனத்தையும், தாமசநித்ரைவடிவ இலயத்தே நனாக்கனா விக்ஷேபமற்ற மனத்தையும், அதிகாரி எவ்வுபாயத்தாலேனும நிக்கிரகஞ்செய்க. காமபோகம் அதிகாரிகட்கனர்த்தகாரணமா வதே போல், எல்லாத் தோடங்கட்கும் பீஜபூதமாய் நித்திரை வடிவ இலயமும் அநர்த்தகாரணமேயாமாகலின், அதிகாரி அந்த இலயத்தினின்றும் மனத்தை நிவர்த்திக்குக. மனோநிக்கிரகததே யிரண்டு பாயமுளது; ஒன்றோ வைராக்கியமாம்; மற்றையதோ அப்பியாசமாம்; அவற்றுள் இவ்வெல்லாத் துவைதப்பிரபஞ்சமும் ஜீவர்கட்கு அநேகம்வகைத் துக்கத்தைக் கொடுத்தலானும், பிரஹ்மாநந்தத்தைத் தடுத்தலானும் துக்கரூபமேயாம். இவ்வாறு குருசாஸ்திர உபதேசாத்தானே சர்வ ஜகத்தையும் துக்கரூபமெனவுணர்ந்து எப்பொருளையும் இச்சியா தொழிகவென்பதே வைராக்கியமாம். இவ்வியாவும் பிரஹ்மரூபமேயாம்; பிரஹ்மத்தினும் வேறாய் ஜகத்திற்குண்மை வடிவமின்றாம்; மண்ணினும் வேறாய்க் குடத்தினுண்மை வடிவ மில்லாததேபோலும். இவ்வாறு அடிக்கடி தன் மனத்தே சிந்தித்தல் அப்பியாசமாம். இவ்வுபாயங்களானே மனோநிக்கிரகமுண்டாம். இவ்வார்த்ததையைக் கீதையின் கண்ணே ஸ்ரீ பகவானும் திருவாய்மலர்ந்தருளியுள்ளார்.

"இவ்வகை விசயன்கூற மாயவ னியம்புகின்றா
னைவகைப் புலனுநெஞ்சு மடக்குகை யரிதானாலு
முய்வகை யோகமியாவு முயற்சியி னாலுமொவ்வா
வைவகைப் புலன் செயின்ப மனைத்தையும் வெறுத்தலானும்."

(பொருள்.) ஹே அர்ச்சுன! நீ முன்னர் மனத்தின் துர்நிக்கிரகத்தன்மை கூறியதுண்மையேயாயினும் அப்யாசத்தானும், வைராக்கியத்தானும், மனோநிக்கிரக முண்டாம். மனோநிரோதரூபயோகத்தே சித்தத்திற்கு இலய விக்ஷேப கஷாயமென் னும் மூன்றவத்தைகள் விரோதிகளாம். அம்மூ றையும் அதிகாரி கூறிய இரண்டா னேயழிக்குக. இம்மனம் நித்திரைவடிவ இலயத்தே பிரவிருத்திக்கும் போது மனத்தை ஆன்மசிந்தனைவடிவ அப்யாசத்தினகண்ணே சேர்க்குக. காம போகத்தே தற்பரத்தன்மைவடி விக்ஷேபத்தையடையும் போது விடயபோகத்தே அநேகவகைத் தோஷசிந்தனைவடிவ வைராக்கியத்தானே விடயபோகத்தினின்றும் மனத்தை மீட்குக. இராகாதிசமஸ்காரங்களால சித்தத்தே ஆன்ம அனான்ம ஆகாரவிருத்தி யற்றிருத்தல்வடிவ ஸ்தப்த அவஸ்தை கஷாயமாம். அத்தகைத் தோஷத்தோடு கூடிய சித்ததைக்கண்டு இரண்டுபாயத்தானும் அதனை நீக் க இவ்வாறு

உபாயத்தானே அதிகாரியின் மனா பிரஹ்மாகாரத்தன்மையை யடைவுற்றபோது. அவ்வவஸ்தையினின்றுஞ சலிப்பியாது அதைக் காபயாற்றுக. சமாதிகாலத்தே சத்வகுண அதிகத்தன்மையானேயுண்டாய் சுகவிசேஷத்தின் கண்ணும் அதிகாரி பற்றுறாமல் விசாரித்து அச்சுகத்தினினறும நிர்ச்சங்கனாக வேண்டும். பிரஹ்மாகாரத்தன்மையையடைந்தும் பாகியத்தே செல்லுமாயின் முயன்று மீண்டும் பிரஹ்மாகாரமசெய்க இலய விக்ஷேப கஷாயங்களினின்றும் கடந்து சலனமற்றதாய்ச சர்வ திருசியப்பொருள்களின் சம்பந்தமற்ற காலத்திலேதான் மனம் பிரஹ்ம பாவத்தை யடையுமென வறிக. சர்வ விக்ஷேபமும் அற்ற மனம் பிரஹ்மபாவத்தையடையும். அஃதோ சுத்தமும், சர்வ அநர்த்தங்களற்றதும், நித்தியமுக்தமும், வாக்கு முதலிய சர்வ இந்திரியகட் கவிடயமும், பூமாநந்தரூபமும் ஆம். சாக்ஷியாய் ஆன்மாவின் கண்ணே மனத்தின் பாதரூப இலயம் உண்டாகாதவரை அதிகாரி மனத்தை அவசியம் நிரோதஞ்செய்க; அம்மனத்திற்குப் பிரஹ்மபாவப் பிராப்தியே பாதமாம் இம்மனோநிரோதமே வேதாந்தவாக்கிய விசாரரூப சாங்கியபலமாம்; யோகபலமாம; இதனினு மதிகமாக வேறொரு பயன் அவைகட்கில்லையாம். இதனையே வெளிப்படையாககுவாம்: - மனோநிக்கிரகத்தைச் செய்யாது, அதனைக் கூறும் அத்தியாத்ம சாஸ்திரத்தைக் கற்காமல் வேற நேக நூல்களைக் கற்பவன் மிகவும் வாயாடியாவன், விவகார குசலனாவன, மிகவும் பேசலானே அவனது மார்பு கண்டம முதலியவை யுலர்ந்து போம்; இதனினும் வேறாக ஒருபலமுங் கிடையாது. மனோநிக்கிரகத்தையடைந்தவனோ, சிறிது நூலைப்படிக்கினும் பரமபுருடார்த்தத்தை யடைவன். இதனையும் இதனை யோதும் நூலையும் படியாமல் வேறு நியாய மீமாம்சை முதலியவற்றை அநேகமாய்ப்படிப்பினும், படிப்பிக்கினும் அவையாவும் அவனுக்குச சிறிது மாத்திரையுஞ் சாந்தியைத்தர மாட்டா; மாறாக, அவ்வனான்ம சாஸ்திரங்கள் அவனுக் ககங்காரத்தையே யுண்டாக்குமாதலின், மனோக்கிரகத்தை யவசியஞ் சம்பாதனஞ்செய்க, அஃதின்றிச் செய்யுங் கருமமியாவும் பபனைப்பயவா.

“விடய வாதனை விட்டுமே லவன் வியன்சாந்தி
யடைகி லாதறு மவன்செயுந் தானமுந் தவமுந்
திடமதா மகஞ் சவுசமுந் தீர்த்தமு மறையும்
கடைய தாயுறுங் கேள்விமுற் கருமமுற் றினுமே."

(பொருள்.) எவன் மனம் விடயவாதனையைப் பரித்தியாகித்துச் சாந்தியை யடையாதோ, அவன் செய்யுந் தானம், யாகம், தவம், சௌசம், தீர்த்தம், வேதம், சிரவணம்., எனபன முதலிய யாவும் நிஷ்பலமேயாம்; யானையின் ஸ்நாநமே போலும். இவ்வுலகத்தே கிடைக்கத்தக்கனவாய் சுபபலங்களும், பரலோகத்தே கிடைக்கத்தக்கனவாய் சுபபலங்களும், மனோநிரோதஞ் செய்தலானே சித்திக்கு ; அஃதின்றி எப்பலப்பிராப்தியு முண்டாகாதாம். முமுக்ஷுவானவன் மனோ நிரோதஞ் செய்யும் போது சுகமாகவே அந்தப் பிரஹ்மததைத் தன்னான்மரூபமா யடைவன். அஃகோ மனத்தானும் சிந்தித்தற்கரியதாமாதலின், சுருதிபகவதி அதனை **'அசிந்தியமென்றனள்'** சப்ததிவிடயங்களைப் பிரஹ்மரூபமாய்ச் சிந்திப்பதே போலப் பிரஹ்மத்தைப் பாகியரூபமாய்ச் சிந்தியாதாம்; மற்றோ, அத்தூயமனம் அந்தப் பிரஹ்மத்தை யாவினு முள்ளிருப்பதாய்ச சிந்தனஞ் செய்யுமாதலின், சுருதிபகவதி

அதனைச் "**சிந்தியமென்றனள்.**" ஒரே பிரஹ்மத்தைச் சுருதியானது மனத்தானே அசிந்தியமென்றது, சிந்தியமென்றது, இதன் கருத்தோ இச்சம்சாரவிடயசுகத்தே பற்றுற்ற தூய்தினறியமனத்தானே அவிவேகியர் பிரஹ்மசிந்தனம் செய்கிலராதலின, அசிந்தியமென்றதாம். விடயவாதனை யின்றிய தூயமனத்தானே பிரஹ்மம் சிந்திக்க த்தக்கதாமாதலின், முமுக்ஷுக்கள் விடயசிந்தனஞ் செய்யற்கவென வுபதேசிக்கும் பொருட்டுச் சிந்தியமென்றதாம். ஜீவர்கட்குத் தம்சத்துரு மித்துரு முதலியோரிடத்தே பக்ஷபாதமிருப்பதேபோலப் பிரஹ்மத்திற்கு எப்பொருளின் கண்ணும் பக்ஷபாத மின் றாம்; சர்வ ஜகத்தின்கண்ணும் சமானவியாபகமாம். தேனீ மசகமுதலிய அற்ப சரீரத்தின் கண்ணும், யானை முதலிய மகத்சரீரத்தின்கண்ணும் பிரஹ்மம் சமானமாகவேயிருக்கும. சத்தாதிவிடயங்களோடு மனத்தின் சம்பந்தமே மனத்தைப் பிரஹ்மத்தினின்றும பேதிப்பதாம். விடயசம்பந்ததைப் பரித்தியாகித்து நிரந்தரம் ஆன்மசிந்தனஞ்செய்யின் பிரஹ்ம பாவத்தையேயடையும். அதிகாரி மனோ நிக்கிரகத்தானே அறியும் பிரஹ்மம் பரமபதரூபமும், நிரவயவமும், சர்வ விகற்பமற்றதும், காரியசகித அஞ்ஞானமற்றதும், தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றதும், ஹேது திருஷ்டாந்தமற்றதும், பிரமாண ஜன்னியஞானத்திற கவிடயமும், கொள்ளல் தள்ளலற்றதும் ஆம். எதன் ஞானத்தானே மதிமான் முக்தியையடைவனோ அத்தகைய அதவிதீயப் பிரஹ்மத்தை, யான் பிரஹ்மரூபன் எனது தன்னான்மரூபமா யெவனறிவனோ, அவன் பிரஹ்மபாவத்தையேயடைவன் இத்தகைய பிரஹ்மான்மஞானத்தானே எவ்எவ்வறிஞனது மனம் அதிஷ்டானப்பிரஹ்மத்தே இலயபாவத்தை யடையுமோ, அவ் வியோகிக்கு அது சர்வ தருமங்களுமற்றதாய்த் தோற்றும். அவ்வத்வித்யப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே உண்மையாய் இவ்வுலகின்நிரோதமும் உற்பத்தியுமின்றாம்; பத்தனுமின்றாம்; சாதகனுமின்றாம்; முமுக்ஷுவுமின்றாம்; முக்தனுமின்றாம்; இதுவே சர்வ சாஸ்திரத்தின் உண்மைப் பொருளம். நாசம் நிரோதமாம் கர்த்ருத்வ போக்திருத்வாதி ரூப சம்சாரமுடையவன் பத்தனாவன். யாகாதி பகிரங்க சாதனங்களைச் செய்பவன் சாதகனாவன். சமதமாதி யந்தரங்க சாகனங்களோடு கூடியவன் முமுக்ஷுவாவன; ஞானவான் முக்தனாவன். தன்வடிவத்தை நனவுமுதலிய மூன்றவஸ்தைகளினும் வேறாகக் காண்பவனே நிர்த்தர்மக அத்விதீய ஆன்மாவை நேரே அடைவன். அவ்வறிஞன் மீண்டும் ஜனன மரணாதிகளையடையான்.

சங்கை: - ஹே பகவன! இவ்வான்ம ஏக அத்விதீயரூபமாயின் இதன்கண்ணே இந்நானாபேதம் பிரதீதியாவதேன்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! ஆகாசத்தின கண்ணேயிருக்கும் சந்திரனிடத்தே உண்மையாய்ப் பேதமின்றாயினும், ஜலத்திரரூப உபாதியொன்றாயின் ஒன்றாய்த் தோற்றும், அநேகமாயின் அநேகமாயத் தோற்றுமாறு, ஆன்மாவின் கண்ணே உண்மையாய்ப் பன்மையின்றேனும் அஞ்ஞானரூப ஒருபாதியின்கண்ணுற்று ஒன்றாம்; காரியரூப அநேக உபாதிகளிலுற்று அநேகமாம்; உண்மையாயோ ஆன்மா ஒருமை பன்மை முதலிய சர்வ தருமங்களுமற்றதாம். குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே சர்வ பூதப்பிராணிகளிடத்தும் ஒரத்விதீய ஆன்மாவையே வியாபகமென அறிபவன் நனாமுதலிய மூன்றவத்தைகளின் கண்னும் ஓரான்மாவையே நிச்சயிப்பன்.

அவ்வத்வீதிய ஆன்மா நனா முதலியவையற்றது போன்றே அஃதையறிந்த அறிஞனும் அவையற்றிரூப்பன். குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே சர்வ பேதமற்ற அதை யுணர்ந்த போது, உபாதியானே ஆன்மாவின்பாற் றோற்றிய பன்மையை அதிகாரி யுக்தியானே நீக்குவன். அவ்வியுக்திவருமாறு: - கடம் ஒரு தேயம்விட் டொருதேயத்தே பெயரினும் அதன்கண்ணுற்ற ஆகாசம் பெயராததேபோல், இத்தூல சூக்ஷும தேகங்கள தேயம விடுத்துத் தேயத்தே செல்லினும் ஜீவான்மாச் செல்லா தாம். கடம் ஜடமாதலின் தன்பிறப் பிறப்பாதிகளை யுணராததேபோல், தேகமும் ஜடமாதலின் தன் ஜன்மமரணாதி விகாரங்களை யுணராதென்க; எனவே, கடமும் தேகமும் சமானமாயினும் கடாகாசமும் ஜீவான்மாவும் சமானமாகாவாம்; என்னை, கடாகாசமோ ஜடமாமாதலின அக்கடத்தின் ஜன்மாதிகளையறியாதாம், தேகத்துறை யும் ஜீவான்மாவோ சேதனரூபமாதலின் சரீரத்தின் ஜன்மமரணாதி சர்வ விகாரங்களையும் சாக்ஷிரூபமாய்க்காணுமென்ப. இவ்வாறு இச்சீவான்மா, கடாகாசத்தினும் விலக்ஷணமாமாயினும் கடாகாசத்தைக் கடரூப உபாதியின் கமனாகமனாதி தருமங்கள் தீண்டாதன போலவே, இச்சீவான்மாவையும் சரீரரூப உபாதியின் ஜன்மமரணாதி தருமங்கள் தீண்டா. இத்துணை யம்சத்தைக்கவர்ந்து கடாகாச திருஷ்டாந்தங் கூறப்பெற்றது. இப்போது ஜீவனுக்கு நிர்விகாரப் பிரஹ்மத் தோடு அபேத நிரூபணஞ்செய்வாம்: - ஹே மைந்த! ஜீவன் ஆன்மாவினும் வேறல்லன்; ஏனெனின், பின்னனாபின் ஏகனோ? அநேகனோ? ஏகனெனிற் சம்பவியாது; என்னை, என்பதாதி சுருதிகள் ஆன்மாவையே யொன்றென்கின்ற தாதலின், ஒன்றாய் ஆன்மாவினும் ஏக ஜீவன் எவ்வாறு பின்னனாவன்? ஆகானெ ன்க. அநேகனெனினுஞ் சம்பவியாது; அநேக ஜீவாகட்கு ஆன்மாவினும வேறாதல் கூடாதாம்; என்னை, ஆன்மா வென்பது தன்வடிவமாம், தனவடிவத்தினும் ஜீவர் வேறாயின் அவர்கட்கு மலடி மகனுக்கேபோல வடிவற்றதாந்தன்மை யடைவுறு மாதலின என்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அநேகம் ஜீவர்களோடு ஆன்மாவிற் கபேதமாயின், ஆன்மாவின் கண்ணும் அநேகரூபத்தன்மை பிராப்தமாமாதலின், ஆன்மா அத்விதீய ரூபமாம் என்னும் சித்தாந்தத்திற் கானியாமனறோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! நையாயிகர் மதத்தே கடத்தன்மைச்சாதி அநேக கடவியக்திகளின் கண்ணே யிருக்கின்றது, வியக்திகள் பேதமுறினும் ஜாதி பேத முறுவதின்றாவதேபோல், ஆன்மாவும் சர்வ ஜீவர்களிடத்தும் அநுசதமாயி ருக்குமாதலின், ஜீவர்கள் பேதமுறினும் ஆன்மாப்பேதமுறாதாம். உண்மையாய் விசாரித்து நோக்கினோ ஜீவர் கட்கும் பேதஞ்சம்பவியாது, ஏனெனின், அஞ்ஞான விசிஷ்ட சேதனன் ஜீவனாவன்; அல்லது அந்தக்கரண விசிஷ்ட சேதனன் ஜீவனாவன்; ஜீவனிடத்துள்ள சேதன அம்சமோ யாண்டு மொன்றாமாதலின், சேதன அம்சத்திலோ பேதஞ் சம்பவியாது. எஞ்சியதாய அந்தக் கரணாதி உபாதிகட்கே பேத மங்கீகரிக்க வேண்டிவரும். அவ்வுபாதிகளினின்றும் அதிஷ்டானரூபச் சத்தம்சத்தை வேறு பிரிக்கினோ, கற்பித உபாதிகட்கும் பேதம் சம்பவிபாதாமாதலின், அத்விதீய ஆன்ம வடிவமே ஜீவனாவன் என்றுணர்க ஜீவனை யான்மாவினும் அபின்னனாய்க்கொள்ளாக்கால், சுருதியானது ஜீவான்மாவின் கண்ணே கடாகாச

திருஷ்டாந்தங்கொடுத்தது அசங்கதமாம்; ஏனெனின், தூலசூக்ஷும காரணரூப இச்சங்காதத்தே இச்சீவனோ கடாகாசம்போலிருக்கின்றான், ஆன்மா மகா ஆகாசம் போலிருக்கின்றது. கடரூப உபாதியின் பேதபரித்தியாகத்தானே கடாகாசத்திற்கு மகாகாசத்தினின்றும் பேதம் சித்தியாததே போல், இச்சங்காதரூப உபாதி பரித் தியாகத்தானே ஜீவனுக்கும் ஆன்மபேதமின்றாம். இக்கடாகாசரூப திருஷ்டாந்தம் கேவலம் ஜீவான்மாவின் அபேதத்தைச் சித்தஞ்செய்வதின்றாம்; மற்றோ, வேறநேகம் பொருள்களையுஞ் சித்தஞ்செய்யும். அஃதாமாறு: - கடரூப உபாதி நீங்கியவுடன் கடாகாசம் மகாகாயத்தே அபேதபாவத்தையடைவதேபோல், அந்தக்கரணாதியுபாதி நீங்கிய பின் ஜீவனும் வியாபக ஆன்மாவின் கண்ணே அபேத பாவத்தையடைவன். ஒரு கடாகாசம் தூளி தூமாதிகளோடு கூடிய காலத்தே வேறு கடாகாசம் அவற்றோடுங் கூடாதாம். அங்ஙன் ஒரு ஜீவன் சுகதுக்கமடைந்தகாலத்தே வேறு ஜீவன் அவற்றை யடையான்.

கருத்திதுவாம்: - அவை கேவலம் அந்தக்கரணாதி யுபாதியின்கண்ணேயாம்; அவையோ சர்வ சரீரத்தும் பின்னபின்னமாமாதலின் ஒரு ஜீவன் சுகிதுக்கியாயினும் சர்வ ஜீவரும் சுகிதுக்கிகளாகார்.. கடாகாசக்தே உருண்டை நீட்சி முதலியவும், பேதமாம்; நீர்கொணர்தல் தாரணம் நிவாசம் என்பன முதலிய காரியங்களும் பேதமாம்; கடாகாசம் மடாகாசம் என்பனவாதி நாமங்களும் பேதமாம். இவ்வாறு நாம ரூப காரியமென முப்பேத முறினும் ஆகாசபேத முண்டாகாதாம். அங்ஙன் அருக்கரணாதியுபாதியானே ஜீவர்கட்குப் பேதமுறினும ஆனமாப்பேதப் படாதாம். நிர்விகார நிரவயவ மகாகாசத்திற்குக் கடாகாசம் விகாரரூபமன்றாம், அவயவரூபமுமன்றாம் அவ்வாறே சர்வவிகாரமுமற்ற நிரவயவ ஆன்மாவிற்கு இச்சீவன் விகாரரூபமேனும அவயவரூபமேனுமன்றாம். உண்மையாய்ச் சர்வ மலமற்ற மகாகாசம் மூடபாலகர்க்கு நீலமாய்த் தோற்றலேபோல், உண்மையாய்ச் சர்வ சம்பந்தமற்ற ஆன்மா அவிவேகிகட்குப் பந்தமுடையதாய்ப் பிரதீதியாம். கடாதியுபாதிகட்கு ஜன்ம மரண கமன ஆகமனங்கள் கூடினும், அதனாகாசம அவவிகாரங்களையடையாததே போல், சரீராதி யுபாதிகட்குச் சன்மாதி யுறினும் அவற்றிலிருக்குமான்மா அவ்விகாரத்தையடையாதாம். கனவின்கணனே தோற்றும் ஜீவனும், இந்திரஜாலக்காரன் தன் மாயையின் மகிமையானே காண்பிக்கும் ஜீவரும் பொய்யேயாயினும் அவா மயங்கியயோன் திருஷ்டியானே ஜன்மமரணாதி விகாரங்களையடைந்தவர் போற் புலப்படுவர்; புலப்படினும் உண்மையாய் அவ்விகா ரமற்றவராவதே போல் மயங்கியோரது திருஷ்டி யானே சீவர் ஜன்மாதிவிகார மடைவதே போற் றோற்றினும் உண்மையாய் அவ்விகாரம் அற்றவராதலின் ஒருவரும் அவற்றையடைவதேயில்லை; மற்றோ, சித்தமே அவற்றையடைந்து அவற்றைச சீவான்மாவின்மாட்டுத் தோற்றிவைக்கின்றது. இவ்வாறு சர்வ சீவரும் உணமையாயோ எப்போதும் அவ்விகாரங்களற்றவரே யாயினும், அவ்விகாரமுடைச் சித்தசம்பந்தத்தானே அவ்விகாரமுடையவராய்த் தோற்றுவர். இப்போதிப்பொருளை யே அலாததிருஷ்டாந்தத்தானே வெளிப்படுத்துவாம்: - (கொள்ளிக்கட்டை) அலாத மாம். அதன் சுழல்கைவடிவ வியாபாரம் ஒருகாலோ தண்டம்போற் சரளமாய்ப பிரதீதியாம். ஒரு காலோ சக்கரம்போல் வட்டவடிவமாய்ப பிரதீதியாம். அவ்வாறே மாயாவிசிஷ்ட பரமான்மாவினின்றுங் கிளம்பிய மனத்தினசைவும ஞாதா, ஞானா,

ஞேயம் என்பனவாதி திரிபுடிரூபத் தானே பிரதீதியாம். அசைவற்ற அலாதம் கற்பித தண்ட சக்கராகார ரகிதமாய்க் கற்பிதரூபங்களாற சன்மமற்றதாவதே போல், அசைவற்ற சித்தமும் கற்பித திரிபுடி ரூபமற்றதாய்க கற்பிதரூபங்களால ஜன்மமுமற்றதாம்; அச் சாந்தசித்தம் அக்காற் சேதனரூபமேயாம. அலாதம் அசையுங்காலததே தோற்றும் தண்டசக்கராதி ஆகாரங்கள் வேறோரிடத்தினின்றும் வந்து அலாதத்தே யுதிக்கவில்லை, அலாதத்தின் சுழல்கையின்றிய அசைவற்ற காலத்தே அவை அலாதத்தினின்றுங் கிளம்பி வேறோரிடத்திற்கும் செல்வதில்லை. அவை அலாதத்தேயும் புகுவதில்லை; ஏனெனின், அவை வரல் போதல் புகுதல் என்பன காணப்பெறவில்லை. அவையொரு பொருளல்லவாதலினானும் அவற்றிற்கு வரல் போதல் கூடாதாம். ஆகையால் அவை யலாதத்தே இரஜ்ஜுசர்ப்பமெனப் பொய்யேயாவது போல் மனத்தினசைவாற் பிரதீதியாகின்ற ஞாதா முதலியவை வேறொரு பொருளினின்றும் வந்து மனத்தே யுதயமாவதின்றாம், மனமசையாத போது அவை மனத்தினின்றுங் கிளம்பி வேறோரிடத்தேயும் போவதுமில்லை, மனத்தின் கண்ணே புகுவதுமில்லை யாதலின், அவையும் இரஜ்ஜுசர்ப்பம்போலப் பொய்யேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்வாகாரங்கள் பொய்யாயின் எம்மனோருக்குத் தோற்றுமாறென்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! இம்மனுடரிடத்தே கொம்பு மையாயின்றா யினும், இம்மனுடரிடத்தே கொம்பிருக்கின்றதென்னும் சப்தரூபதோஷ மகிமை யால் மனுடரிடத்துங் கொம்பு தோற்றும் விண்ணின் கண்ணே கந்தர்வநகரம் உண்மையாயின்றேனும் மாயாதோஷபலத்தாற் றோற்றும். அதுபோலச் சப்த பலத் தானும், மாயையின் பலத்தானும் ஆன்மாவின் கண்ணே இத்துவைதப்பிரபஞ்சம் தோற்றுமாதலின், நரசிருங்கமபோலவும் கந்தருவநகரம் போலவும் இப்பிரபஞ்ச முழுதும் அசத்தியமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பலாத்காரமா யிவ்வுலகைத் தோற்றிவைக்கும் மாயையினிடத்தும், சப்தத்தின் கண்ணும் அவ்வசத்தியத்தன்மை எவ்வண்ணம் சித்தமாம்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! நரசிருங்கமென்னும் சப்தமாத்திரையானே, அது சித்தமாமன்றி ஒரு பிரமாணத்தானே அது சித்தியாதாம்; அவ்வாறே மாயை, அஞ்ஞானம், அவித்தை, பிரகிருதி என்பதாதி சப்தபலத்தானே அதன் சித்தியாமன்றி, ஒருபிரமாண பலத்தானே அதன் சித்தியின்றாமாதலின், அம்மாயையும் நரசிருங்கம் போல் அசத்தியமேயாம. இங்ஙன், சப்தத்திற்குந் சப்தத் தானே சித்தியாமாதலின் அதுவும் அசத்தியயேயாம. மண்ணின் விவர்த்தரூப கடசராவாதி விகாரமியாவும் கேவலம் அந்நாமமாத்திரமேயாம். அந்நாமமின்றி அவ்விகாரங்களில் உண்மை யின்றாம். அவ்விகாரங்களின் உபாதானகாரணமாய் மண்ணே சத்தியமாம். அவ்வாறே மனவாணிகட் கவிஷயமாகிய ஆன்மாவே சத்தியமாம், அதனினும் வேறாய் சம்பூரணஜகத்தும் பொய்யேயாம். சப்தமாத்திரத்தை வடிவமாகவுடைய

இவ்வுலகவடிவ விகாரம், விகாரத்தின் காரணரூபமாயை என்னுமிரண்டான் மறைபட்ட ஆன்மந்த் தனதுண்மைவடிவத்தை யறியாததாகும், பரிச்சின்னமாய்ப் பிரதீதியாம. நீரினிடையேயிருக்கு மகா கடமும் அற்பமாய்ப் பிரதீதியாவதேபோல், மாயாஜகத்தானே மறைபட்ட இம்மகா ஆன்மாவும் பரிச் சின்னமாகப் பிரதீதியாம். ஆன்ம சாக்ஷாத்காரத்தானே காரியசகித மாயா நிவிருத்தியுண்டாயின் ஜீவான்மாத் தனது வியாபக அத்விதீய ஸ்வரூபத்தையடையும். அகார உகார மகாரமெனனும் மும்மாத்திரையுடைப் பிரணவத்தின் கண்ணே முறையே சமஷ்டிதூல சூக்ஷுமகாரணமென்னும் மூன்று உபாதியுடைப் பிரஹ்மம் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தானேயிருக்கும்; அந்தச் சோபாதிகப் பிரஹ்மத்தைப் பிரணவமாத்திரை யோடு கூட அதிகாரி இலயசிந்தனஞ் செய்யின் நாசாகித துரீயப்பிரஹ்மமே எஞ்சி நிற்கும்; அதுவே சர்வ பேதமுமற்ற ஏக அத்விதீயரூபமாமாதலின் அதனை யறிய இச்சித்த அதிகாரி முதலிற் பிரணவமந்திரத்தைப் பிரஹ்மரூபமாய்ச் சிந்திக்குக. அதனையே வெளிப்படுத்துவாம்: - ஹே மைந்த! அதிகாரி குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே இரண்டு பிரஹ்மத்தை யவசியம் அறிக. ஆண்டொன்றோ, பிரணவரூப சப்தப்பிரஹ்மமாம்; மற்றொன்றோ, நிர்விசேஷ சுத்தப்பிரஹ்மமாம். அவற்றினும் முதலதையே முதலில் நிச்சயிக்குக. நன்றாக நிச்சயித்தபின் சுகபச்ர்வகமாகவே மற்றதை யறிகுக. நிர்விசேஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகும் வரையுமே முதலதைச் சிந்திக்குக, பின் விட்டுவிடுக, சர்வ சப்த ரூப ப்பிரபஞ்சத்தையும் விடுக. நெல்லையடையும் வேட்கையன் அடைந்த பின் வைக் கோலை யெறிவதே போலவாம். இவ்வுலகத்தே சுக்கில, நீல, பீத, ரக்த முதலிய வேறு வேறு வர்ணங்களையுடைய சர்வ கோக்களின் பால் ஒரே வெள்ளை வர்ணமாயே யிரு பதேபோல், நானாவகையாய் தேகத்தே இந்த ஞானவடிவ ஆன்மா ஒரே ரூபமாயிருக்கும். இவ்வாறிவ்வான்மாச் சர்வ சரீரத்தும் சமான வியாபகமாயி னும் அசுத்தமனத்தான் அறியமுடியாததாமாதலின், மோக்ஷமடைய இச்சித்த அதிகாரி, சிரவணாதி சாதனங்களோடு கூடிய சுத்தமனத்தானே ஆன்மாவையறிக. மனதந்தூய்மையின் பொருட்டுச் சுருதிபகவதி இவ்வகைத் தியானத்தைக் கூறியிருக் கின்றனள்: - ஈண்டுத் தயிரின் கண்னே நீண்ட காஷ்டவடிவமத்தையிட்டு அதில் நீண்ட கயிற்றைக்கட்டிக் கடைந்து வெண்ணெயெடுப்பதே போல அதிகாரி சர்வ பூதபௌதிக ஜகத்தைத் தயிர்வடிவமாய்ச் சிந்திக்க, மனத்தை மத்தாய்ச்சிந்திக்க, யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன் என்னும் அபேதஞானத்தை இரஜ்ஜுரூபமாய்ச் சிந்திக்க, ஆநந்தவடிவப் பரமான்மாவை வெண்ணெய் வடிவமாய்ச் சிந்திக்க, குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே ஆன்மாவைச் சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் மோக்ஷரூப உத்தாரணஞ்செய்தலே பரமான்ம வெண்ணெயை உலக வடிவத் தயிரினின்றும் எடுத்தலாம். இவ்வாறு எடுத்ததைத் தன்னான்மரூபத் தானே சாக்ஷாத்கரித்துச் சர்வ சோகமற்றவனாகுக. அதன் கண்ணே யிவ்வுலக மியாவுமிரு க்கும், அல்லது, அதுவே உலக முழுவதிலுமிருக்கும் ஆகையால், வேதவேத்தாக்கள் அதனை வாசுதேவனென்றனர்கள், அதனைத் தமது வடிவமாயும் சாக்ஷாத்கரித் தனர்கள். இங்ஙன் மனோநிக்கிரகவாயிலாய்ப பிரஹ்மத்தின் உணமைவடிவத்தைப் பிரஹ்மபிந்துபநிடதத்தின் கண்ணே கூறியபடியே கூறினேம. இப்போது நாராயணீய, மக, ஆனமப்பிரபோத உபநிடதங்களில் சுருக்கமாய்ப பிரஹ்ம சொரூபங் கூறப்பெற்றபடி கூறுவேம், நீ சாவதானனாய்க் கேட்டி. நாராயணீய உபநிடதார்தம்

வருமாறு: ஹே மைந்த! இப்பரமாத்மாத்தன் உண்மை விளக்க இன்புரவத்தானே இவ்வெல்லாவுலகையும் பூரணிக்கு மாதலின், சுருதிபகவதி இதனைப் புருடனெனக் கூறினள். அல்லது, இது சர்வ சரீரரூபப் புரங்களில் அந்தரியமிரூபமாயிருக்குமாத லின், புருடனென்றனள். இவ்விராட்வடிவப் பரமான்மாப் பிரளயகாலத்தே யாவரையும் தன்னுதரத்தே கவர்ந்து பாற்கடலில் ஆதிசேஷ சையையின் மீது பாலகனைப் போலச் சயனிக்குமாதலின், சுருதிபகவதி அதனை **'நாராயண'** னென்றனள். அல்லது, தாயின் கர்ப்ப வடிவச் சையையின் கண்ணே பாலகன் சயனஞ் செய்தலே போல் வியஷ்டி சூக்ஷும உபாதியையுடைய தைஜச ஜீவரூபப் பிரதிபிம்பங்களின் பிம்பரூப இவ்விரண்ய கருப்ப பகவான் மாயைவடிவச் சய்யையின் கண்ணே சயனித்தலின் **'நாராயண'** னென்றனள்.

கருத்திதுவாம்: - பரமானமவடிவ நரசம்பந்தியாய் மாயைநாரமாம். அது பரமான்மாவிற் கிடனாதலின் **'நாராயண'** னென்றனள். அல்லது, ஜீவ சமூகம் நாரமாம். அவற்றிற்கு எப்பிம்பபூதப் பரமான்மாவினின்றுந் தமதுவடிவ இலாபமாமோ அது **'நாராயண'** னெனப்படும். பாலன் பந்தைத் தூரதேயத்தே யெறிவதேபோலச் சர்வதோஷமற்ற பரமான்மாக் காரியகாரண அவித்தைவடிவப் பந்தைத் தூர தேயத்தே எறிதலின் **'நாராயண'** னென்றனள்.

கருத்திதுவாம்: - சம்சாரரூப சக்கரத்தின் இராகத்துவேஷ அராப்பரமான்மா வின் கண்ணேயின்றாதலின் **'நாராயண'** னென்றனள், அல்லது, ஜீவரூப நார்களின் பிரவிருத்தி அவ்வந்ரியாமியானேயமாதலின் **'நாராயண'** னென்றனள. அல்லது, துரீய சுத்தரூபத் தானே யறியப்பெற்ற பரமான்மாவினின்றே ஜீவர்களின் அவித்தை நிவிருத்தி யாதலின் **'நாராயண'** னென்றனள, அல்லது, பதரிகாசிரம வாசியாய் குருமூரத்தியினின்றுமே ஜீவர்களின் அவித்தியா நிவிருத்தியாதலின் நாராயண னென்றனள். வேறுள்ள **'நாராயண'** சப்தார்த்தம தசம அத்தியாயத்தே நிரூபிக்கப் பெற்றுளது ஆண்டறிந்து கொள்க. இத்தகைய நாராயண பரமான்மா உலகுண்டா முன்னம் ஏக அத்விதீயரூபமாகவேயிருந்தது. ஜீவர்களின் அறம்பாவங்களால் ஏவப்பட்டுச் சிருஷ்டியினாதிகாலத்தே ஜகத்தையுண்டாக்குவேன் என இச்சித்தது, பின்னுண்டாக்கி, நானவகையாய் ஆற்றலோடு கூடிய பிரஹ்மா, இந்திரன், ஆதித்தியன், ருத்திரன், வசு, விசுவேதேவர், சாத்தியர் முதலிய சர்வ தேவதைகளை யும் உண்டாக்கியது. பிரஹ்மாதி தேவதையே முதலாக ஸ்தாவர ஜங்கமஜகத்தி யாவும் நாராயண பரமான்மாவினின்றேயுண்டாகின்றன, அதன்கண்ணே நிலை பெறுகின்றன, அதன் கண்ணே இலயமாகின்றன. கடவுற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் மண்ணின் கணனே யுண்டாதலின் கடம் மண்ணினும் வேறன்றந்தலே போல், இவ்வுலகின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, இலயம் அதனிடத்தேயுண்டாமாதலின, இவ்வுலகம் நாராயணனினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, பிரஹ்மா முதலிய சர்வதேவதைகளும் நாராயணரூபமேயாம, கிழக்கு முதலிய பத்துத்திசைகள், ஆகாசாதி பூதங்கள், ஸ்தாவர ஜங்கம சரீரங்கள் முதலிய முக்காலத்துமுள்ள ஜகத்தும், ஸ்தூல சூக்ஷுமஜகத்தும், பிரத்தியக்ஷ பரோக்ஷ ஜகத்தும் நாராயணரூபமேயாம். இவ்வெல் லாவுலகவடிவமாயுள்ள நாராயண பரமான்மா நித்தியவடிவமும், பிராணன், சிந்த்தை, ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பிருதிவி, இந்திரியம், மனம், அன்னம்,

வீரியம், தவம், மந்திரம், கருமம், லோகம், நாமம், எனனும 16 கலையற்றதும், ஜகத்துருவ விகற்ப மற்றதும், காரண அஞ்ஞானரூப அஞ்சனமற்றதும், சர்வ சுத்தமற்ற ஜடமாயையை யெப்போது மற்றதும், மாயையாலாக்கிய சர்வ பேதமற்றதும், ஆம். இத்தகைய நித்திய சுத்த நாராயண தேவதையினும் வேறாக எப்பொருளும் முன்னுண்டாகவில்லை, இப்போதுமில்லை, இனியுண்டாகவுமாட்டா து; மற்றோ, இவையாவும் நாராயண ரூபமேயாம். யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின் றேன் என்னும், தூயமதியைச் சாரதியாக்க்ச்க சிரவணாதி சாதனங்களோடு கூடிய தூயமனரூபக் கயிற்றை மதிச்சாரதி வயமாக்கி வெற்றி கொண்ட பொறிப்பரிகளோடு கூடிய சரீரரூபத்தேரின் கண்ணேயிருக்கும் அதிகாரி பிரஹ்மபாவப் பிராப்திரூப மோக்ஷத்தையடைவன். இங்ஙன், நாராயண பரமான்மாவை ஜீவனது ஆன்மரூபமா ய்க்கூறும் நாராயணீய உபநிடதத்தை ஞானாசிரியர் வாயிலாய்ப் பொருளோடு மறியுமதிகாரி ஜீவன் அவஸ்தையின் கண்ணோ சர்வ ஆபத்துக்களுமற்றவனாய் மனோ வாஞ்சித போகங்களை யடைவன். மரித்தபின் பிரஹ்மலோந்த்தேசென்று ஆண்டு மோக்ஷத்தையடைவனாதலின் அதிகாரியானவன் இதனை யவசியம் விசாரஞ் செய்க. இத்தகைய நாராயணரை நினைப்பூட்டும் **'ஓம் நமோ நாராயணாய'** என்னும் அஷ்டாக்ஷர மந்திரம் தன்னைச் செபிக்கும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் மனவாஞ்சித பதார்த்தப் பிராப்தியை யடைவிக்குமாதலின், பிராஹ்மண, க்ஷத்திரிய, வைசிய ரென்னும் மூன்று வருணமுடைப் புருடரோ பிரணவ பூர்வகம் அதைச்செபிக்குக. ஸ்திரீ சூத்திராதியரோ பிரணவத்தைவிடுத்து அதைச்செபிக்குக, சாக்ஷாத் நாராயண ஞானத்தானே அடையும் பலத்தை அஷ்டாக்ஷர மந்திர ஞானத்தானே யடையலா மாதலின், இது அதற்குச் சமானமாம். பிரணவம் நாராயணரையடைய உபாயமாவதே போல், அஷ்டாக்ஷரம் உபாயமாமாதலின், இது அதற்குச் சமானமாம், பாவியராய் சூத்திரர், ஸ்திரீகள் சிரத்தையோடும் அர்த்தஞானவாயிலாய் இம்மந்திர ஜபஞ் செய்யின் அவரும் சர்வ பாவமற்றவராய் நாராயணரைத் தம்மான்மரூபமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிப்பர்.

கருத்திதுவாம்: - பாவான்மாக்களாய் சூத்திரர்களும், ஸ்திரீகளும், இம்மந்திர ஜபத்தானே நாராயணரைத் தம்மான்மரூபமென வுணாந்து மோக்ஷத்தையடைவரா யின், சர்வபாவமற்ற பிராஹ்மண, க்ஷத்திரிய, வைசியரென்னும் திரைவர்ணிக அதிகாரிகள் அம்மந்திர ஜபத்தானே நாராயணரை ஆன்மரூபமாயறிந்து மோக்ஷத்தை யடைவரென்பதன கண்ணே யாது கூற்றகுளது. ஆகையால் சர்வ முமுக்ஷுக்களும் அவ்வஷ்டாக்ஷர மந்திர ஜபத்தையவசியஞ்செய்க. நாராயணீய உபநிடதத்தேயுரை த்த பிரஹ்மவித்தை முழுவதையும் யாம் நினக்குக் கூறினாம். இப்போது மகோப நிடதத்தே கூறிய பிரஹ்மவித்தையைக் கூறுவாம், நீ சாவதானனாய்க்கேட்டி: - ஹே மைந்த! பிராசீன விருத்தாந்தத்தையுணர்ந்த வேதவேத்தாக்களாய் இருஷிகள் இவ்வாறு கூறுகின்றனர்: - இவ்வுலக உற்பத்தியின் முன்னொரு நாராயணரேயிருந் தனர், பிரஹ்மாதி தேவருமில்லை, ஆகாசாதி பஞ்சமகாபூதமுமில்லை, காரியமாய் ஸ்தாவர ஜங்கம சரீரங்களும் உண்டாகவில்லை, பிருதுவி சொர்க்கமுதலிய சர்வகாரியப் பிரபஞ்சமும் உண்டாகவில்லை. இங்ஙன் சர்வத்துவைதப் பிரபஞ்சமு மற்று ஏகாகியாயிருந்த நாராயணர் அக்கால் சிறிது மாத்திரையுங் கிரீடை செய்யவில்லை; பின் கிரீடை செய்யு பொருட்டு வேறு பொருளைத் தியானம்

செய்தனர், பின்னவருக்கு மாயாரூப ஸ்திரீயோடு சம்பந்தமுண்டாயது, பின் 13 புத்திரரும், அநேகம் புருடரை விரும்பும் ஒரு வியபிசாரியாய் கன்னியும் உண்டா னாள். பின்னக்கன்னி தன்னை அதிதெய்வம் அத்தியான்மம் அதிபூதம் என மூவுருவ மாக்கினள்; 13 மைந்தரும் தம்மை அதிதைவாதி மூவுருவமாக்கினர். சமஷ்டி சரீரத்துள்ளடங்கிய பதார்த்தம் அதிதைவமாம். வியஷ்டி சரீரத்துள்ளடங்கிய பதார்த்தம் அத்தியாத்மமாம். இதுவெனக்காணும் பொருள் அதிபூதமாம். சூரியாதி தேவதை அதிதைவமாம். நேத்திராதி இந்திரியம் அத்தியாத்மமாம். ரூபாதி விடயம் அதிபூதமாம். உண்மையாய் ஏக அத்விதீயரூப நாராயணர் தமதுவாஸ்தவ வடிவத்தின் அவிவேகத்தால் அநேகரூபமுடைப் புத்திரியோடும், அநேக ரூபமுடை 13 மைந்தரோடும் தாதாத்மிய அத்தியாசஞ் செய்து தம்மையும் அநேக ரூபமாய்க் கண்டனர். சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தே நாராயணர் முதலில் புத்திரியோடு கூடிய 13 மைந்தரின் காரணத்தையுண்டாக்கிய பின் அதினின்றும் அவரை யுண்டாக்கினர், பின் கிரியாசக்தியை யுண்டாக்கினர்; அது பூர்வமுண்டாய் பதார்த்தங்களுள் சிலவற்றிற் கோ காரியரூபமாம், சிலவற்றின் திதிக்கோ காரணரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்த 14 வருக்குக்காரணமியாது? அவரியாவர்? அந்தக்கிரியாசக்தியாது? இவை யாவற்றையும் தாங்கள் நிர்ணயமாய்க் கூறுங்கள்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! ஆகாசாதிபூதம் 14 வரின் காரணமாம். அதுவும் தூலசூக்கும பேதத்தானே இருவகையாம் அவற்றுள் பஞ்சீகிருத பூதம் தூலமாம், அபஞ்சீகிருத சப்தாதி பஞ்ச தன்மாத்திரைகள் சூக்ஷுமமாம். காரண மிருவகை யாகவே காரியமும் தூலசூக்ஷுமபேதத்தானே இருவகையாம். பிராண வாயுயே கிரியாசக்தியாம்; அது ஆகாசாதிகளின் காரியமாம். 14 வரின்றிதிக்குக் காரணமாம். அகங்காரம், மனம், சித்தம், சுரோத்திராதிவாக்காதி 13 மைந்தராவர். புத்தி புத்திரியாவள், இவை யாவும் நாராயணரிடத்திருந்தே யுண்டாயினவாதலின் இப்பொருள் துணியப்பெறும்: - பஞ்சதன்மாத்திரை, பஞ்சமகாபூதம், பிராணன் 1, அகங்காராதி 13 மைந்தர், புத்திரி 1, யாவுங்கூடி 25 தத்வமாம். அவற்றிற்கு ஹிரண்பகர்ப்பாதியரோ அதிதைவரூபமார். தாவர ஜங்கம சரீரம் அதிபூதமாம். இதன் கண்ணும் இத்துணை விசேஷத்தனமையுளது: - அதிபூத ரூபமாய்க் கூறப்பட்ட சரீரங்களுக்குள் எவ்வெசரீரத்தே எவ்வெச்சீவனுக்கு யானென்னும் மதியுளதோ, அவ்வச்சரீரம் அவ்வச்சீவனுக்கு அத்தியான்மமாம்; அயலுயிரகட்கோ இதுவெனத் தோற்றலின் அதிபூதமாம். தேவதத்தன்றேகம் அவனுக்கத்தியான்மமாம்; யஞ்ஞதத்தனுக்கு அதிபூதமாம். இம்முறையை யாண்டும் கண்டுகொள்க. சர்வ பூதப்பிராணிகளின் உற்பத்தி திதிலயத்தைச்செய்யுங் காலத்தையும் நாராயணரே யுண்டாக்கினர் இவ்வாறு ஆகாசாதி சர்வ ஜகத்தையும் உண்டாக்கிச சூத்திர ஆன்மரூபமாய்ச சர்வ தேவதைகளையும சிருட்டி தார். யாவற்றையுமுண்டாக்கும். அந்நாராயணர் ஒரநிர்வசநீய நிமித்தத்தானே தம்பால் குரோதத்தை வெளிப்படுத் தினர். அதனால், கோணலுற்ற புருவத்தோடுகூடிய தமது லலாடதேயத்தினின்றும் ருத்திரபகவானை யுண்டாக்கினர். இப்போது தியானத்தின் பொருட்டு அந்த ருத்திர பகவானுடைய வடிவத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே மைந்த! நீலகண்டத்தையும், சிவந்த திருமேனியையும், சூரியசந்திராக்கினியென்னும் மூன்று நேத்திரங்களையும்,

திரிசூலத்தையும், உடையவர். அநேக பலத்தாற் சித்திக்கத்தக்க முடியாத தொழிலை யுடையவர், சமானமற்றவர், நாராயணரினும் வேறல்லாதவராதலின் சம்பூர்ண ஐசுவரியங்கட்கும், தருமங்கட்கும், கீர்த்திகட்கும், இலக்ஷுமிக்கும், ஞானத்திற்கும், வைராக்கியத்திற்கும், சத்தியத்திற்கும், பிரஹ்மசரியத்திற்கும், இந்திரிய நிக்கிரக ரூபதவத்திற்கும், சர்வ வேதசாஸ்திரங்கட்கும், சர்வகுணங்கட்கும் ஆதாரர், அவரிடத்திலிருந்தே இந்திராதிதேவதைகட்கு ஐசுவரியாதி சர்வ குணங்களும் பிராப்தமாம். ருத்திரபகவானே சர்வ தேவதைகட்கும், முனிகட்கும், மனுடர்க்கும் நானாவகையாய் வித்தை முதலியவற்றின் அடைவின் கண்ணே குருரூபமாயி ருப்பவர். பஞ்சின் கூட்டம் அழலின் சம்பந்தத்தையடைந்து விரைவாகவே யழிவதேபோலப் பிரளய காலத்தே இம்மூவுலகரூபப் பஞ்சு ருத்திரரூப அக்கினியையடைவுற்று விரைவாகவே நாசத்தையடையும். இத்தகைய ருத்திரர் உண்டானபின், சர்வ ஜகத்தின் திருஷ்டாவாய் நாராயணர் மீண்டும் தியானரூப தபத்தைச்செய்தனர். அதனால் சிரமத்தையடைந்த நாராயணரின் லலாடத்தினின்றும் வேர்வைத்துளி விழுந்தது; அது சர்வ பிரஹ்மாண்டத்தையும் சர்வ லோகங்களையும் உண்டாக்குவதிற் சமர்த்துடையதாம். அது சாஸ்திரத்தே நாரா எனக்கூறப்பெற்றுளது. அதன்கண்ணே நாராயணர் தமது தேஜோரூப வீரியத்தையிட்டனர். அது பொன் போலும் நிறமுடையது. மிகவும் மனோரம்மியமானது, கோடி சூரிய சமமாய தேஜசையுடையது. இரண்டுங்கலந்து அண்டாகாரமுற்றது, அதனிடையில் நாபிக் கமலத்தினின்றும் நான்முகப்பிரஹ்மா உண்டானார். இப்போது தியானஞ்செய்யும் பொருட்டுப் பிரஹ்மாவின் சொரூபத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே மைந்த! சர்வ பூதப்பிராணிகட்கும் ஆதிரூபர், கிழக்கு முதலிய நான்கு முகங்களினின்றும் முறையே காயத்திரி, திரிஷ்டுப்பு, ஜகதீ, அனுஷ்டுப்பு என்னும் நால்வகையாய் சந்தங்களையு முண்டாக்குபவர். என்னும் நான்கு வியாகிருதிகளையும் உண்டாக்குபவர். இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களையும் உண்டாக்குபவர். இது முதலாக யாவையுமுண்டாக்கும், நான் முகப்பிரஹ்மாவும் நாராயணரினின்றே யுண்டாயினர். இவ்வாறு ஏகஅத்விதீய நாராயணர் தமது மாயாசக்தியால் நானா பாவத்தை யடைந்திடினும் உண்மையாய் நானாரூபமின்றாம்; மற்றோ, உண்மை யாயோ சர்வ பேதமுமற்ற ஏக அத்விதீய ரூபரே யாவர். இவ்வகை யாராய்ந்தும் அதிகாரி நாராயணரை அறியானாயின் அவரைத் தியானஞ்செய்க. தியானஞ்செய்யும் வகையைப் பத்தாவது அத்தியாயத்தே நாராயண உபநிடத அர்த்த நிரூபணத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேம். அந்தத் தியானரூபயோகத்தானே அதிகாரி நாராயணரைச் சாக்ஷாத்கரிக்குக. சிரத்தாபக்தி பூர்வகம் இம்மகோபநிடதத்தை விசாரஞ் செய்யும் அதிகாரி பூர்வம் அசுரோத்திரியாயும் சுரோத்திரீ பாவத்தை யடைவன் என்பது முதலாய் அநேகவகையாய் மகான்மியம் இவ்வுபநிடதத்திற்கு வருணிக்கப்பட்டுளது. இதன் விசாரத்தானே மகா பலமுண்டாயின், விசாரத்தா லுண்டாய காரியசகிதமாயையைக்கொல்லும் ஆன்ம சாக்ஷாத்காரமகிமையைக் கூறுவதென்னே, மகோபநிடதத்திற்கூறிய சம்பூரணப் பிரஹ்மவித்தையை நினக்குக் கூறினேம். இப்போது ஆன்மப்பிரபோத உபநிடதத்தே உரைத்த பிரஹ்மவித்தையை உரைப்பாம். நீ சாவதானனாய்க் கேட்டி! அவ்வுபநிடதத்தே முதலில் ஆன்மசாக்ஷாத் காரரூபப் பல அடைவின் பொருட்டு இருவகை யுபாயங் கூறப்பெற்றிருக்கின்றது. ஒன்றோ, பிரணவமந்திரமாம், மற்றொன்றோ அஷ்டாக்ஷரமந்திரமாம். எவ்வத்விதீய

ஆநந்தவடிவ ஆன்மவாசகம் பிரணவமந்திரமோ, அதன் வாசகமே அஷ்டாக்ஷர மந்திரமுமாம். அவ்வாசகவாச்சியங்கட்குச் சுருதி அபேதரூபத்தியானத்தைக் கூறியிருக்கின்றதாதலின், அதிகாரியும் அபேதமாயே சிந்திக்குக. அகார, உகார, மகார, மென்னும் வர்ணங்களின் சமுதாயரூப ஓங்காரம் பிரணவமந்திரமாம். பிரணவசகித '**நமோ நாரயணாய**', என்னு மந்திரம் அஷ்டாக்ஷரமந்திரமாம். இவ்விரண்டும் அதிகாரியின் மனோ வாஞ்சிதத்தைத் தருவதாம். இரண்டு மந்திரங்களை ஜபஞ்செய்பவனும், அவற்றாற் றேவதையைப் பூஜிப்பவனும் இரண்டு மந்திரங்களின் அகாராதிமாத்திரைகளோடு விசுவாதிபாதங்களை அபேதசிந்தனை வடிவ உபாசனை செய்பவனுமாகிய அதிகாரிக்குச் சம்சயவிபரீ தமற்ற பிரஹ்ம நிச்சயமுண்டாம். பின்னத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னான்மரூபமென வுணர்ந்து ஜன்னமரணரூப சம்சாரபந்தத்தினின்றும் முக்தனாவன். இரண்டு மந்திரங்களின் வாச்சிய அர்த்தரூபப் பிரஹ்மத்தின் வாஸ்தவநிர்க்குணவடிவம் காரியசகித அவித் தையின் துவம்ச வடிவ மோக்ஷத்தின் அதிஷ்டானமாம், அத்விதீயரூபமாம். இத்தகைய வத்துவைத் தன்னான்மவடிவமாய்ச சாக்ஷாத்காரஞ்செய்யாதவரை, பிரஹ்மத்தின் சகுணரூபத்தியானஞ்செய்க, செய்யவே சுகமாகவே நிர்க்குணப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். சுருதிஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்திரத்தே சகுணப் பிரஹ்மத்தின் வடிவம் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், சூரியன் என்பதாதி பேதத் தானே அநேகம் வகையாய் வருணிக்கப்பட்டுள்ளதேயாயினும், நாரததாதியர் அத்தியந்தம் ஆதரபூர்வகம் அதனைக்கூறியுள்ளார், அதைக்கேட்டி: - ஹே குழந்தாய்! காஷ்டரூப அரணி, அக்கினியை வெளிப்படுத்துவதேபோல் மண்ணின் கண்ணே சர்வப்பிராஹ்மணர்களையுங் காக்குமபொருட்டும், தபாதி தருமங்களைக் காக்கும் பொருட்டும் பரமான்மாவின் ஜோதியானது தேவகி வசுதேவரிடத்தினின்றுந் தம்மைக் கிருஷ்ண ரூபமாய் வெளிப்படுத்தியது. அந்தக் கிருஷ்ணபகவானுக்கு அங்கிரசகோத்திரமுடைய கோரரெனப்பெயரிய பிராஹ்மணர் சம்பூர்ண வித்தையை யுங்கொடுத்தனர். அந்தப் பகவான் அர்ச்சுனனுக்கும், தம் தாய் யசோதைக்கும் தம் விசுவரூபத்தைக்காட்டி யருளினர், அந்தப் பகவானே யாவினும் மேன்மையராவர், அவர் தமது ஸ்மரணைமாத்திரையானே ஜீவர்களின் சர்வ பாவங்களையும் கெடுப்பராதலின் சுருதிபகவதி யவரை '**ஹரியென**' அழைத்தனள். பாரதாதி கிரந்தங்களில் வேதவியாசரும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய மகிமையை வருணித்து ளார். பாகவதபுராணத்தே ஸ்ரீ சுகதேவரும், ஸ்ரீ பகவானுடைய மகிமையை வருணித் துளார். வேறு புராணங்களிலும், ஆகமங்களிலும், நாரததாதியமுனிவரும் ஸ்ரீ பகவானு டைய மகிமையை வருணித்துளார். ஆகையால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் யாவினும் மேன்மையர். இந்திராதி சர்வ தேவதைகளும் இந்தப் பகவானுடைய ரூபமே யாவராயினும், யாவரும் ஸ்ரீ பகவானுடைய பிரதிவிம்பங்களேயாவராதலின் தர்ப்ப ணாதி யுபாதிகளின் நீலபீதாதிதருமம் பிரதிபிம்பத்தின் கண்ணே தோற்றுமன்றி முகத்தே தோற்றாததேபோல், மாயாரூப உபாதியின் காமக்குரோதாதி தருமம் தேவதைவடிவப் பிரதிபிம்பத்தின்கண்ணே தோற்றுமன்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானாகிய பிம்பத்தே அது தோற்றாதாம். ஆதலினானே சில தேவதைகளினிடத்தே காம அதிகத்தன்மையும், குரோத அதிகத்தன்மையும், லோப அதிகத்தன்மையும், அகங்கா ராதி தூஷணங்களும் இருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடத்தே காமக்குரோதாதி தூஷணம் முக்காலத்தினுமில்லை.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்தப் பகவானிடத்தே காமாதிதூஷணங்கள் இன்றென்பதெங்ஙனம் அறியலாகும்?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! அந்தப பகவான் அர்ச்சுனனுக்குச் சாரதியானா ராதலின் அவரிடத்தே யகங்காரமின்றாம். துரியோதனனைப் பரித்தியாகித்துப் பாண்டவர்களின் பக்ஷத்தேயிருந்தனராதலின் லோபமுமின்றாம், தமது பல பத்திரப் பிராதாவின் அநேகங்க டூரவசனங்களைச்சகித்திருந்தாராதலின் குரோதமுமின் றாம், காமாவதாரமாகிய பிரத்யும்நநுக்குப் பிதாவேயாதலினானும் புத்திரன் பலம் பிதாவின்மீது செல்லாதாதலினானும காமமின்றாம். ஸ்ரீ பகவான் கந்தருடைய சக்தியைத் தமது இடது கரத்தே யெடுத்து அவரது பிரஹ்மண்யத்தன்மையின் கருவத்தை நீக்கினராதலின் மூவுலகத்தும் பிரஹ்மண்யம் எனப் பெயர் பெற்றனர். இவ்வார்த்தை மகாபாரதத்தே ஸ்கந்தோபாக்கியானத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறப்பட்டு ளது.

கருத்திதுவாம்: - சத்திய ரூபதபத்தைக் காக்கும் பொருட்டுத் தேவகியின் புத்திரராயினர், வேதங்களைக் காக்கும் பொருட்டு ஹயக்கிரீவாதி ரூபங்களைத் தரித்து மது முதலிய தைத்தியரைக்கொன்றனா. மகாதேவரின் பூஜையில் தமது பிரதிஞ்ஞையை யுண்மையாக்கும் பொருட்டு ஒரு கமலஸ்தானத்தே தமது நேத்திரத்தை யருப்பித்தனர். விஷ்ணுரூபத்தானே தமது வக்ஷஸ்தலத்தே பிருகு இருஷியின் பாதசின்னத்தைத்தரித்தார். இத்தகைய பகவானைப் பார்க்கினும யாவர் தாம் பிரஹ்மண்யமாவர், ஸ்ரீ பகவானையன்றி யெவருமர்கார், யாவினும மேன்மை பிரஹ்மண்யமாம். அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் ரூப, லாவண்ய, சௌபாக்கியம், முதலிய குணங்களிருத்தற்கிடனாகலின் அவருடைய திருமேனியின்கண்ணே விசுவகருமாவின் சாதுரியத்தன்மையும் பிரவிருத்தியாதாம். முத்தைப்போலும் அங்ககாந்தி லாவண்யமாம். மனோஹரத்தனமை சௌபாக்கியமாம், அவரிடத்தே காமாதியமதியானும் சித்தமவைத்தவரும் திவலோகமடைந்தனர். பிருந்தாவனக் கோபியர் காமபாவனையானே திவலோகமடைந்தனர், கம்சன் ஸ்ரீ பகவானுடைய பயத்தானே திவலோகததையடைந் தனன், சிசுபாலன் துவேஷத்தானே திவலோக முற்றனன், யாதவா பந்துத்வபுததியானே திவலோகமுற்றனர், அர்ச்சுனாதி பாண்டவரும திரௌபதியும நேயத்தானே திவலோகமெய்தினர், நாரதாதியர் பக்தியினானே திவலோகமுற்றனர். இவர் முதலாக அநேக ஜீவர், ஸ்ரீ பகவானுடைய தியானத்தானே திவலோகமுற்றனர். சுருதிஸ்மிருதிகளில் பிரஹ்மலோகமெனப் பெயரிய வைகுண்டம் திவலோகமாம். அதன் கண்ணே பிரஹ்மாவோடு பரப்பிரஹ்ம பாவத்தையடைந்த சந்யாசி பிரஹ்மலோகத்தினின்றும் மீண்டும் சம்சாரத்தை யடைவதில்லை. இத்தகைய வைகுண்டத்தே பகவத்பக்தர் செல்வர். தியானஞ் செய்யும் பொருட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய சொரூபத்தைக்காட்டுதும்: - ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் துவாரகாபுரியின் கண்ணும் மதுராபுரியின் கண்ணும் வாசஞ் செய்வர். கோபாலரூபத்தானே கோகுலாதி ஸ்தானத்தே நிவாசஞ்செய்வர், நீரோடு கூடிய கார்மேகம்போலுங் கரியதிரு மேனியையுடையவர், மிகவும் அழகியர், இந்திர நீலமணிபோலும் வர்ணமுடையவர், கோடி சூரிய சமானமாய் சோபையை யுடையவர், முழந்தாள் பரியந்தம் நீண்ட தோள்களையுடையவர், சங்கம் போலும்

திரிரேகையையுடைய கழுத்தையுடையவர், அவரது ஹனு பெரியதாம், கண்டஸ்தலம் உயர்ந்ததாம், விழிசெவிவரை நீண்டதாம், நாசி உயர்ந்ததும் கூர்மையதும் ஆம், ஒஷ்டம் சிவப்பாய்ப் புன்சிரிப்போடு கூடியதாம். லலாடமும் இருகபோலங்களும் இருசெவிகளும் மிகவும் அழகுடையனவாம், கேசம் அத்தியந்தம் நீலவர்ணமுடையதாம், அவரது நகதந்தங்களின் பிரபை சந்திரனது பிரபையையும் வெற்றிகொண்டுள்ளது அவரது மார்பானது விசாலமும் உயர்ந்ததும் பிருகுப் பிராஹ்மணரின் பாதசின்னத்தாற் சோபாயமானமும் ஆம். அவரது இருகரங்களும், இருபாதங்களும் மண்டலாகாரமானதும், உயாந்ததுமாகிய கமலங்களாய்ச் சோபிப்பதாம். அவரது கணை, முழந்தாள், தொடை, சந்திமுதலியவை மிகவும் புஷ்டியுடையனவாம், வயிறு சுருங்கியதாம், ஹஸ்தபாதாதிகள் புஷ்டியுடையனவாம், அங்கங்களின் ரசனை வஜ்ரசமானமாய் மிகக்கனமாயதாம்; அவர் 16 வயதுடையவராவர், பருத்துன்னதமாய் ஜகனஸ்தானங்களாற சோபிப்பர். விருக்ஷம் சாகைகளாற் சோபிப்பதேபோல், இரு ஹஸ்தங்களிலும் இருபாதங்களிலும் இருக்கும் வட்டவடிவ நீண்ட அங்குலிகளால் ஸ்ரீ பகவான் சோபாயமானமாயிருபபவர், நான்கு புயங்களோடு கூடியிலங்குவர், பெரிய திருமேனியையுடையவர், பட்டுப் பீதாம்பரந்தரித்தவர், இடையிலிருக்கும் காஞ்சி பூஷணத்தின் கண்டிகைகளின் மதுர சபதத்தானே சோபாயமானமாயிருப்பவர். அநேகம் வகையாய் ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற கங்கணகரத்தர், அநேக ரத்நகசித அங்கதம் வாய்ந்த புயத்தர், அநேகரத்நம் நிறைந்த நூபுரமொலிக்கும் திருவடியுடையவர். அநேக ரத்நம் நிறைந்த அங்குலி பூஷணங்களாலலங்கரிக்கப்பெற்ற கைவிரல்களையும் காலவிரல்களையுமுடையவர். கழுத்திற் கவின்காலும் ஆபரணங்களோடு கௌஸ்துப மணியையும் கண்டத்தே தரித்திருப்பவர், முத்துமாலைகளையும், பத்ரபுஷ்பமய வனமாலையையும் வக்ஷஸ்தலத்தே தரித்தவர், தம்மிரு செவிகளில் மகராகார குண்டலங்களைத் தரித்தவர், மயூரபக்ஷங்களோடு கூடிய சுவர்ண ரத்நமய மகுடத்தைச் சிரத்தே தரித்தவர். தமது லலாடத்தே கேசர திலகத்தைத் தரித்தவர். அநேகவகை ரத்தினங்களால்லங்கரிக்கப்பெற்ற அநேகவகைப் புஷ்பங்களோடு கூடிய சுவர்ணமய விசித்திராகைஷயை தமதுச்சியிற்றரித்தவர். எதனால் சிரசின் கேசத்தைக்கட்டலாமோ, அது ரகைஷயெனப்பெறும். மூவுலகத்துள்ள மங்கையரது மனத்தையும், நேத்திரங்களையும் ஆநந்திக்கச் செய்பவர். தமது நான்கஸ்தங்களில் பிரதக்ஷிணக் கிரமமாக சங்கம், கதை, பத்மம், சக்கிரமென்னு நான்கையுந்தரித்தவர். தக்ஷிணபாகத்தின் கீழ்க்கரத்தோ சங்கத்தைத்தரித்துளார், மேற்கரத்தோ கதையைத் தரித்துளார். வாமபாகத்தின் மேற்கரத்தோ பத்மத்தைத் தரித்துளார்: கீழ்க்கரத்தோ சக்கிரத்தைத்தரித்துளார். அவர் கோக்கள், பிருதிவி, பிராஹ்மணரென்னு மியாவரின் பீடையையும் நீக்குபவர். தைத்தியர்கட்குச் சமானமாய் யாகாதி தருமங்கட்கும், தேவதைகட்கும், துரோகஞ் செய்யும் அதர்மிகளாய் இராஜாக்கட்கெப்போதும் துக்கத்தையே யடைவிப்பர். பிருதிவியின் கண்ணே எவ்வெக்கால் தருமலோபமாமோ அதருமவிருத்தியாமோ அவ்வக்கால் இத்தேவகி நந்தனனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தர்மிஷ்டர்களைக் காக்கும் பொருட்டும், துஷ்டர்களை நாசஞ் செய்யும் பொருட்டும் அவதரித்தருளுவர். இவ்வார்த்தையை ஸ்ரீ கீதையின்கண்ணே ஸ்ரீ பகவானே திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கினறார்.

“சாவாது பிறவாது தனிமுதலா யிருந்தநா
னாவாவிவ் வுலகுபடு மழிதுயர் தீர்ப்பதற்காக
மேவாது நின்றேயென் மாயையினான் மெய்யேபோ
லோவாது பிறந்திடுவே னுகந்தோறு முகந்தோறும்."

(பொருள்.) தருமாத்மாக்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டும் பாவான்மாக்களை நாசஞ் செய்யும் பொருட்டும், கிருஷ்ண பகவானாகிய யான் யுகந்தோறும் அவதரிப்பேன். இவரே நாராயணரூபர், சர்வ தேவதைகளின் ஆன்மரூபர், பிரணவ மந்திரமும், அஷ்டாக்ஷர மந்திரமும் இவருடைய சொரூபத்தையே பிரதிபாதிக்கின் றனவாதலின், சர்வ சகுணரூபத்தினும் மேன்மையர். நிர்க்குணப் பிரஹ்மசாக்ஷாத் காரம் உண்டாகாதவரை முற்கூறிய அலங்காரங்களோடுகூடிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைத் தியானஞ்செய்க. இருதயகமலததேயும், சூரியமணடலத்தும், கோகுலா திகளிலுமிருக்கும் முன்மொழிந்த லீலாதிகுணங்களோடு கூடிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அதிகாரிகளின் சித்தத்தே பிரயத்தனமின்றியே எப்போதுந் தோற்றுவராயின், தீபம்கடாதிளை யொளிர்விப்பதிலேதுவாதலே போல அவரும் தமது நிரக்குணவடிவ சாக்ஷாத்காரத்தே ஹேதுவாவர். அவரது தியானத்தானே தூய மனத்தனாய்த் தன்னான்ம வடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்த நிர்க்குணப் பிரஹ்மம் சர்வ பூதங்களின் உள்ளிருப்பதாம்; சர்வ ஜகத்தின்காரணமாம்; உற்பத்தி நாசமற்றதாம; சர்வ சோகமோகாதிகளற்றதாம். இதனைத் தன்வடிவமாயறிந்த அறிஞனும் இவ்வகையா வனாதலின், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைத் தியானிக்கும் யோகி மீண்டும் சமசார துக்கத்தை யடைவதில்லையென மறையின்கண்ணே யறைவுற்றதுண்மையேயாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானது தியானத்தானே நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னான்ம வடிவமாய் அறியாதவரையுமே இத்துவைதப் பிரபஞ்சம் பிரதீதியாம்; பின் பிரதீதியாகாதாம். இரஜ்ஜுவின் ஞானத்தின்பின் கற்பித சர்ப்பம் இரஜ்ஜுரூபமே யாவது போல் அத்விதீயப் பிரஹ்மஞானானந்தரம் இத்துவைதப் பிரபஞ்சமும் அதவிதீயப் பிரஹ்மரூபமேயாம். இப்போது பேததரிசனத்தே அநர்ததகாரணத் தன்மையைக் காண்பிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அத்விதீய நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தே பேதத்தைக்காண்பவன் அநேகமுறை சம்சாரத்தையடைவன்; அநேகமுறை ஜன்மமரணாதி துக்கங்களையடைவன். நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தே யந்தப்பேதம் வாஸ்தவமாயில்லாததே போல மாயா விசிஷ்ட சகுணப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணும் அப்பேதம் வாஸ்தவமாயின்றாம்; ஏனெனின், மண்ணின் காரியமாய் கடசராவாதி அக்காரணத்தினின்றும் வேறன்றாவதே போலப் பிரஹ்மகாரிய ஜகத்தும் பிரஹ்ம காரணத்தினின்றும் வேறன்றாமாதலின், சகுணப் பிரஹ்மத்தும் நிர்க்குணப் பிரஹ் மத்தும் அப்பேதம் உண்மையாயினறாம். இத்தன்மைய அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே பேதத்தைக் காண்பவன் மிகவும் கொடூரமாய் துக்கத்தையடைவன் என மறையறைந்த துண்மையேயாம். விபரீததரிசிக்கு அநர்த்த அடைவாமென்பது கேவலம் சுருதிப்பிரமாணத் தானே சித்தமன்றாம், மற்றோ, சர்வலோக அனுபவத்தானும் சித்தமாம்; ஏனெனின், மயங்கிவிடத்தை யமிருதமென வெண்ணிப் பக்ஷிக்கின்ற விபரீத தாசி மரணத்தையேயடைவன்; அக்கினியை நீரென நினைந்துபுகும விபரீ ததரிசி தாகத்தையேயடைவன்; விடத்தேயமிருதமதியும் எரியில் நீர்மதியும் விபரீதமாவதே போலச் சர்வ துவைதமற்ற அத்விதீயப்

பிரஹ்மத்தே துவைதமதியாற்றல் விபரீதமேயாம். அதனானே அடிக்கடி. பிறப்பிறப்பாம் என்பதுசிதமேயாம, என்னை, எவ்வாறெவ்வாறு விரையோ அவ்வா றவ்வாறேபலமாம். வேம்பிட்டவன் அப்பலமேயடைவனன்றி மாம்பலமடையாத தேபோல் அத்விதீய ஆன்மாவின் கணணே பேத்திருஷ்டி யானே அடிக்கடி பிறப்பிறப்பையேயடைவன் மோக்ஷமடையான்;

கருத்திதுவாம்: - கௌணாத்மா, மித்தியாத்மா, முக்கியாத்மா, என ஆன்மா மூவிதமாம். அவற்றுள் புத்திராதியர் கௌணாத்மாவாம, தேகம் மித்தியாத்மாவாம், சாக்ஷியாய் கூடஸ்தர் முக்கியாத்மாவாம். ஒருவன் ஒருவனுடைய புத்திரரூப கௌணானமாவையேனும், சரீரரூபமித்தியான்மாவையேனும் கொல்லின் அவனை அரசாதியர் பெருந்தண்டஞ்செய்வர். அவ்விரண்டைக்கொன்றவரும் தண்டிக்கப்படுவ ராயின், முக்கிய ஆன்மாவைப் பேததிருஷ்டிரூப சஸ்திரத்தானே கொன்றவர் அடிக்கடி ஜன்மமிருத்தி யுவையடைவர் என்பதன்கண்ணே யாது கூற்றகுளது. அன்னிய சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் இது கூறப்பெற்றுளது: -

"சச்சிதானந்த பூரண விருமையில் சமத்தைத்
துச்சமாறு பட்டெண்ணினன் றுன்னுதன்னினையே
அச்சமிக்குறக் கொன்றிடு மான்ம வத்தியன்றான்
இச்சகத்தி லெப்பாவமு மியற்றின்னெனுமே."

(பொருள்.) அத்விதீய சத்துச் சித்தாநந்த வியாபக ஆன்மாவையாவன் துவைத அசத்து ஜடம் துக்கம் பரிச்சினனமாய்ப் பாப்பனோ அவன் தன்னான்மாவையே கொன்றவனாவன், இத்தகைய கள்வன் இவ்வுலகத்தே எப்பாவத்தைச் செய்யாதவ னாவன்; மற்றோ, சம்பூரண பாவகருமத்தையும் செய்தவனவன் என்க. ஆகையாலிவ்வதிகாரி அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே யொருகாலும் பேததிருஷ் டியைச் செய்யற்க. இச்சீவர்களின இருதய கமலத்தே விளங்கா நின்றதும் சர்வ பேதமுமற்றதும், சர்வ புத்தியின் பிரகாசகமும், சர்வ ஜகத்தின் ஆதாரரூபமும், சூரியாதி சர்வப் பிரகாசங்களின் காரணமும் ஆகிய ஆநந்தவடிவ அத்விதீய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை 'யான் கிருஷ்ணரூபன்' எனத் தன்னானமரூபமாயுணர்பவன் கிஞ்சித்து மாத்திரமும் சம்சாரதுக்கத்தையடையானாதலின் இத்தகைய அபேத ஞானத்தையவசியமாய்ச் சம்பாதனஞ்செய்க. இவ்வான்மபுராணத்தின் முதலத்தியாய ஐதரேய உபநிடதார்த்த நிரூபணத்தே பிரஞ்ஞாரூபமாய்க் கூறிய ஆன்மாவே ஐதரேய சாகையிலிருக்கும் ஆன்மப் பிரபோதமென்னு முபநிடதத்தே பிரஞ்ஞா நேத்ரமெனக் கூறப்பெற்றது. ஜீவர்களின் நேத்ரம் பாகிய சர்வ விவகாரத்தையுஞ் சித்தி செய்வதே போல், ஞானரூபப் பிரஞ்ஞா நேத்ரமும் சர்வ விவகார சித்தி செய்யுமாதலின், ஆன்மாவைச் சுருதிபகவதி **'பிரஞ்ஞாநேத்திரம்'** என்றனள். அந்தச் சைதன்யரூபப் பிரஞ்ஞையே சர்வ ஜகத்தின் ஆதாரமாம்; அதன்கண்ணே சர்வ ஜகத்தின்றிதிவடிவம் பிரதிஷ்டையாாம். அந்தத் துவம்பதார்த்தரூபப் பிரஞ்ஞையைப் **'பிரஞ்ஞானமாநந்தம் பிரஹ்ம'** என்பதாதி மகாவாக்கியங்கள் பிரஹ்மரூபமாய்க் கூறுகின்றன அந்தப் பிரஞ்ஞாப் பிரதிஷ்டைவடிவப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னான் மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கின், தேகாகியனான்ம பதார்த்தத்தே ஆன்மபுத்திரூப

அவித்தையைப் பரித்தியாகித்து பிரஹ்மபாவத்தை யேயடைவன். இவ்வாறாராய் பவன் விடயேச்சையனாயினோ, அத்தடையால் ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் பெறானா யினும், பிரஹ்மலோகத்தே சென்று நானாவகையாய் திவ்ய போகங்களை யனுபவி த்துப் பிரஹ்மத்தோடு பரப்பிரஹ்மபாவத்தையடைவன் வைராக்கியவானோ இப்பிறப்பிலே பிரஹ்மத்தையடைவனாதலின், விடயராகத்தைப் பரித்தியாகித்து ஆன்மசாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியின் பொருட்டுத் திடமுயற்சிபைச் செய்க. ஸ்வப்பிர காசப் பிரஞ்ஞாரூப ஜோதியும் நிரதிசா ஆநந்தமும் ஸ்வரூபபூதமாய் எப்போது மிருக்கும் அத்விதீயப் பிரஹ்மப் பிராப்தியின் பொருட்டு அதிகாரி ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை யிவ்வாறு பிராதகனை செய்க: - ஹே வாசுதேவ வடிவெடுத்தருளும் பகவன்! ஹே தேவகித்தாயின் திருநேத்திரங்கட்குத் தெவிட்டா ஆநந்தம் அருளும் தேசிக! ஹே வசுதேவர் மைந்த! யான் நின் சரணடைந்துளேனாதலின் தங்களுடைய வாஸ்தவ நிர்க்குணவடிவத்கை யருளல் வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்த மாத்திரத்தே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அதிகாரிகு வேதாந்த அர்த்ததாரணையில் ஆற்றலாகிய மதிவடிவமேதையையடைவிப்பர் அத்தூயமதியால் குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே யான் பிரஹ்மரூபனாயிரு கின்றேன்' என்னும் ஆன்மஞானப் பிராப்தியாம். அதன் மகிமையானே ஜன்மமரணாதி யெல்லாததுயரும் நீங்குமாதலின் அதிகாரி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைத் தியானமும் பிரார்த்தனையும் அவசியஞ் செய்க. இவ்வாறு ஆன்மப் பிரபோத உபநிடதத்தே கூறிய சம்பூர்ண பிரஹ்ம வித்தையை நினக்குக் கூறினேம். இனிக் கைவல்ய உபநிடதத்தே கூறிய பிரஹ்ம வித்தைபை உனக்குக் கூறுவேம் நீ சாவதானனாய்க் கேட்டி: - ஹே மைந்த! முன்னர் இருக்கு வேத ஆசிரியராய் ஆசுவலாயனர் என்னும் மகரிஷியொருவரிருந்தனர், அவர் ஒருகால் பிரஹ்மவித்தையையடைய இச்சித்துப் பிரஹ்மாவிடத்தே சென்று இவ்வாறு வினவினர்: - ஹே பகவன! பிரஹ்மவித்தையானது எல்லாவித்தையினும் மேன்மையதும், சமதமாதி சாதனங்களோடு கூடியவன் தன்னிருதயத்தே யெப்போதும சேவிப்பதும், விடயாசக்த அநதிகாரிகட்குக் கொடுக்கத்தகாததும், தன்மகிமையானே சர்வ பாவங்களையும் விடுவித்துப் பிரஹ்மபாவத்தையடை விப்பதும், ஆகிய பிரஹ்மவித்தையைத் தாங்கள் நன்றாயறிந்துள்ளீராதலின் அதனை யடியேனுக்குக் கிருபையினானே உபதேசித்தருள வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்த போது, பிரஹ்மா கூறுவாராயினர்: - ஹே ஆசுவலாயன! குருசாஸ்திர வசனத்தே ஆஸ்திக்ய புத்திரூப சிரத்தையும், பிரஹ்ம உபதேஷ்டாவாய் ஆசிரியரிடத்தே பரமபக்தியும் பொருந்திப் பிரஹ்மாகார விருத்திரூபத்யானத்தோடு கூடிய அதிகாரியே பிரஹ்மஞானத்கையடைவன். சிரத்தை, பக்தி, தியானம் என்னும் மூன்றுமற்ற புருடனுக்குப் பிரஹ்மஞானமுண்டாகாதாதலின் அன்வய வியதிரேகத் தானே இம்மூன்றே பிரஹ்மஞான சாதனமாம். இம்மூன்றும் சாதனமாவதே போலச் சந்யாச ஆசிரமும் சாதனமாம்; ஏனெனின், அதிகாரிக்கு அக்கினி ஹோத்திராதி சிரௌதஸ்மார்தத கருமத்தானும், புத்திர பௌத்திராதிப் பிரஜையினானும், கருமஉபாசனைவடிவத்தைவதனத்தானும், பொன் முதலிய மானுஷதனத்தானும், பிரஹ்மஞானப்பிராப்தியுண்டாகாதாம்; மற்றோ, தியாகரூபசந்யாச ஆசிரமத்தானே பிரஹ்ம ஞானப்பிராப்தியாம். கருமம், பிரஜை, தனம் என்னும் மூன்றானே பிரஹ்மஞானமுண்டாயினும் பரோக்ஷமேயாம்; அபரோக்ஷமாகாதாம். கேவலம் சந்யாச ஆசிரமத்தானே அபரோக்ஷஞானப்பிராப்தியாம். கருமங்களாலும் மைந்தர்

முதலிய பிரஜைகளாலும், பொன் முதலிய தனங்களாலும் அமிருதபாவப்பிராப்தி யுண்டாகாதாம்; மற்றோ. முன்னறிஞர் அம்மூன்றன் றியாகரூப சந்யாசத்தானே அமிருதபாவத்தையடைநகனர். இவ்வர்த்தத்தையே வெளிப்படையாக்குவாம்: - இவ்வாநந்தவடிவப் பிரஹ்மம் சுவாக்கலோகத்தினும் மேலாய் அமிருதரூபமாம்; சர்வ ஜீவர்களின் இருதயரூபக் குகையின் கண்ணே யிருப்பதாமாதலின், சுவயம்பிர காசமாம். இத்தகைய சுவப்பிரகாச நித்திய அபரோக்ஷப்பிரஹ்மத்தின் பரோக்ஷ ஞானம பிராந்திரூபமாம், அம்மயங்கிய ஞானத்தானே மோக்ஷப்பிராப்தியாகாதாம்; மற்றோ, அப்ரோக்ஷப்பிரஹ்மஞானத்தானே மோக்ஷப்பிராப்தியாம். அத்தகையதை எல்லாத தடையுமற்ற சந்யாசியே யடைவன்; மற்றையரடையார். பிரஹ்ம வேத்தாவாய் குருவாயிலாய வேதாந்த வசனசிரவணத்தானே அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே தாற்பரிய நிச்சயஞ் செய்தவரும், சிரவணித்ததை அடிக்கடி மனனஞ் செய்தவரும், மனனஞ்செய்ததன்கண்ண நிரந்தரம் மனோவிருத்திப் பிரவாகரூப நிதித்தியாசனஞ் செய்தவரும், ஆகிய சந்யாசியர்க்குப் பிரஹ்மலோகப்பிராப்தியி னிச்சையாகிய தடையுண்டாயின் இத்தேகத்தே பிரஹ்ம ஞானத்தையடையார்; மற்றோ, இத்தேகத்தைப்பரித்தியாகித துப பிரஹ்மலோகமுற்று அடைவர். இச்சை யற்றவரோ இத்தேகத்தே பிரஹ்ம ஞானத்தைப் பெறுவர். அச்சந்யாசி பிரஹ்ம லோகத்தே சென்றபோ துடனே பிரஹ்மஞான முண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, இரணியகருப்பருபப் பிரஹ்மாவின் ஆயுஷ் முடிந்தபோதுதான் பிரஹ்மாவோடு பிரஹ்மபாவத்தையடைவனாதலின், பிரஹ்மலோகத்தை யடைய வேண்டு மென்னு மிச்சையை யறவேவிட்டுப் பிரஹ்மபாவப்பிராப்தியின் பொருட்டு இவ் வகையாய் யோகஞ்செய்க: - ஒரு ஏகாந்த நிர்மலதேயத்தே முதலில் தர்ப்பையைவிரித்து, அதன் மேல் மான்றோலை விரித்து, அதன்மேல் வஸ்திரம் விரித்து ஆசனமாக்கி, அதன் மேல் பதுமாதியாசனமபற்றி யுட்கார்ந்து சாஸ்திரரீதியாய் அந்தரசௌசத்தையும் பாகியசௌசத்தையும் செய்து சிரமமற்றவனாய் யோகியானவன் றனது மஸ்தகத்தையும், கழுத்தையும், காயத்தையும், தண்டம்போல் நேரேவைக்குக, இவ்வாறாசனந்திடமானபின் நேத்திராதிபாகிய இந்திரியங்களையும் மனரூப அந்த ரிந்திரியங்களையும் நிரோதஞ்செய்க. தன்னாசிரியரைச் சிரத்தா பக்திபூர்வகம் நமஸ்காரம் செய்க. பின்னைந்து துவாரங்களோடு கூடிய இருதய கமலத்தைத் தியானம் செய்க. சூரியன், சந்திரன், அக்கினியென்னும் மூன்றோடு கூடியதும், இராகத்துவேஷாதி இராஜச தருமங்களற்றதும், மோகாதி தாமச தருமங்களற்றதும் ஆகிய இருதயகமலத்தியானத்தானே யோகி அதன் கண்ணே நிராகாரப்பிரஹ்ம த்தைத் தியானம் செய்க. அது சர்வ துக்கங்களுமற்றதாம்; அத்விதீய ஆநந்த வடிவமாம்; மனவாணிகளாற் சிந்திக்கமுடியாததாம்; சப்தப்பரிசாதி குணங்களற் றதாம்; ஜன்மமற்றதாம்; சிவரூபமாம்; மாயையற்றதாம்; தேசகால வஸ்து பரிச்சேத மற்றதாம்; சுவாசம் போல் முயல்வின்றியே நான்கு வேதங்களை யுண்டாக்கியதாம்; ஜன்மமரணாதி விகாரமற்றதாம்; ஏக அத்விதீயரூபமாம்; சுயஞ் சோதிரூபமாம்; சர்வ சக்தியுடையதாம்; ரூபாதிகுணமற்றதாம்; ஆச்சரியஞ்செய்வதாம்; இத்தகைய வதனை யோகி தியானஞ்செய்க. அதனானே, அந்த யோகிக்குச் சுகமாகவே நிர்க்குணப்பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரமுண்டாம். நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தியானத்தே சமர்த்தற்ற சித்தமுடைய அதிகாரி இருதயகமலத்தே கேனோபநிடதத்தே பிரஹ்மவித்யாரூபமாய் வருணித்த உமையென்னும் ரூபயவ்வன அவஸ்தையோடு

கூடிய பரமேசுரியை மனைவியாகவுடைய பரமேசுரராகிய சகுணப்பிரஹ் மத்தைத் தியானம் செய்க. அந்தப் பரமேசுரி உலகத்துள்ள நானாவகையாய் ஜாதியையுடைய ஸ்திரீகளாகிய பிரதிபிம்பங்கட்குப் பிம்பரூபமாம்; சர்வ சக்திரூபமாம்; மகதாதி சர்வ தத்துவரூபமாம், அவ்வம்மையின் அநுக்கிரகத்தானே இந்திராதி தேவதைகளும், மனுடாதியரும், சுவர்க்காதிகளையும், மோக்ஷத்தையும், இவ்வுலகத்தே நானவகை யாய் சுகங்களையும் அடைவர். உற்பத்தியாகிய பிரஹ்மாவின் தொழிலும், ஸ்திதியாகிய விஷ்ணுவின் தொழிலும், சம்ஹாரமாகிய உருத்திரர் தொழிலும், இந்திராதிகளின் நானாவகையாய் ஐசுவரியமும், மற்றும் பிறவும் ஸ்ரீ உமாதேவி யாரின் கிருபாகடாக்ஷத்தானே யுண்டாம்; குரூரகடாக்ஷத்தானே யழியும். அவ்வம் மையாரின் அமிருதகலசங்களிரண்டும் பருத்துயர்ந்தனவாம்; இடையுடுக்கொத்த தாம்; ஜகனஸ்தானம் விசாலத்ததாம்; வதனம் நிறைமதியையறைவதாம்; விழிகள் கயல்களொப்பப் பயில்வதாம்; கேசம்பிரமரம்போற் கருமையதாம்; திருமேனி முழுது மெழிலொழுகுவதாம். அவ்வம்மை ஸ்ரீ மகாதேவரின் தைரியத்தைக் கொள்ளை கொள்பவளாவள்; விசித்திரமாய் மேகலாபரணத்தாற் சோபாயமானமாயிருப் பளாவள்; நானாவகையாய் அரதனங்கள் அமிழ்த்தப்பட்ட கங்கண அங்கதநூபுரத் தானே கவின்மிக்கவளாவள். வெண்டரள ஆரங்களானும், கண்ட பூஷணங்களானும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளாவள். நானாவகை அரதனங்கள்பதித்த கிரீடத்தானும் குண்டலாதி பூஷணங்களானும் அழகு மிக்கவளாவள்; உபமானமற்ற வுருவமுடைய வளாவள்; பூஷணங்களையும் பூஷிதஞ்செய்பளாவள்; சர்வ ஜகத்காரணத்தானே அநாதியளேயாயினும் 16 வயதுடைய தருணமங்கலையேயாவள். இத்தகைய உமாதேவியாரோடிருப்பவரும், நாயகரும் ஆகிய ஸ்ரீ மகாதேவர், தேவியாரினும் அதிக குணமுடையவர், பிரஹ்மாதி சர்வ தேவதைகளின் பிரபுவாவர்; நானாவகையாய் பூஷணங்களால் சோபாயமானமாவர்; புலித்தோலுடையுடையர்; அல்லது திகம்பரர்; திருநீறு நிறைந்த திருமேனியர்; அயன்றலைமாலையர்; வெண்ணிலாவிளங்குஞ் சிரத்தர்; ஸ்ரீ கங்கை சேர்ந்த சிவந்தசடையர்; புன்சிரிப்புறும் வதனர்; ஆன்பாற்போன்ற அருவெண்ணிறத்த காத்திரர்; மன்மதர் கோடிமானுமழ கியர்; இரவி கோடிகளென வொளிர்மேனியர்; உலகினுற்பத்தியாதியின் காரணர்; தாமம் மூன்றும் தணர்வருமாவர், நிறைமதி நிகர்த்தமரை முகக்காந்தியர்; மதியெரியிரவியெனு மூவிழிகளில் அதிக காந்தியையுடையருமாவர்; முழுத் திருமேனி முற்றுமழகியர்; சங்கம் போலு மூவிரேகைகளா லிங்கிதக்கழுத்தின் எழின்மிகவுடையர்; தம்மெழிலாலே யெம்முளக்கொள்ளையா; முழந்தாள் நீண்ட எழந்தாழ்கரத்தர்; ஆதிசேடனம் வேதநூன்மார்பர்; பதுமாதனத்தைப் பந்தித்திருப்பர்; மூக்கு நுனியைப்பார்க்கும் விழியர்; ஈசான தற்புருட வகோர சத்யோஜாத வாமதேவவென்னும் பஞ்சமூர்த்தியராவர்; ஐம்மூர்த்திகளான் முறையே உலகின் உதய திதி லயம்புகலனுக்கிரகம் எனு மைங்காரியமியற்றுவராவர்; சனகர் முன் முனிவர்ககனகவாசிரியர்; சுயஞ்சோதியதாம் துணையிலாவடிவர்; அத்துவிதீய ஆநந்தவடிவர்; சமஷ்டி தூலப்பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்குபவரும் தேவர் மனுடர் முதலியோரைத் தமதாணையினாற் செலுத்துந் தேவரும் ஆகிய பொன் கருப்பரை யுண்டாக்கு பவர்; எல்லா வுலகின் ஏகவீசுரர், தம்மை நினைக்குமாத்திரையானே தமதன்பருக்குறும் சர்வ பாவத்தையும் அக்கணத்தே யழிக்குஞ் சதுரர். இத்தகைய ஸ்ரீ உமாதேவியாருடன் கூடிய நீலகண்டமகாதேவரை யோகியானவன் தனது

இருதயகமலத்தே தியானஞ்செய்க; அல்லது சூரிய மண்டலத்தே தியானஞ் செய்க; அல்லதக்கினியின் கண்ணே தியானஞ்செய்க; அல்லது சந்திர மண்டலத்தே தியானஞ்செய்க; அல்லது கைலாசாதிபர்வதத்தே தியானஞ் செய்க. ஹே ஆசுவலாய னரே! இவ்வாறு ஸ்ரீ உமாதேவியாரோடு கூடிய ஸ்ரீ மகாதேவரூப சகுணப் பிரஹ்மததியானஞ் செய்து யோகியின் மனம் நிலைபெறின் சுகமாகவே நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னான்மரூபமாய்ச் சாக்ஷாக்கரிப்பன்; அது மாயாசக்திபை யங்கீக ரித்துச் சர்வ சகத்தின் காரணமாம்; மனவாணிகட் கவிடயமாம். அஞ்ஞானரூப தமத்தினும் பரமாம்; அஃதற்றதுமாம். மதி முதலிய சர்வப்பிரபஞ்சத்தின் சாக்ஷி ரூபமாம்; மதி முதலிபதற்றதாம், இத்தகைய நிர்க்குண அத்விதீயபபிரஹ்மத்தை அந்த யோகி தன்னான்மரூபமாயுணர்வன். இப்போது அந்நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தே அத்விதீயரூபத் தன்மையை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஆசுவலாயனரே! ஸ்ரீ உமாதேவியாரோடு கூடிய சகுணப்பிரஹ்மம் நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, உபாதிபரித்தியாகமாகவே சகுணப்பிரஹ்மமே நிரக்குணப் பிரஹ்மமாம். இத்தகைய அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தினும் வேறாக ஒரு பொருளு மின்றாம். பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர், இந்திராதிதேவதைகள், அக்கினி, சூரியன், சந்திரன், காலம், 11 இந்திரியம், அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், பஞ்சப் பிராணன், ஆகாசாதி பஞ்சபூதம், கிழக்கு முதலிய 10 திசைகள், ஐராயுஜாதி, 4 பூதப்பிராணிகள், பிரஹ்மாண்டம், விராட்டு, ஹிரணியகருப்பர், ஜீவர், ஈசுரர், மாயை, மாயாகாரியரூப தூலசூக்கும ஜகத், பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானப் பொருள்கள் என்பனவாதியாய் உலகம் முழுதும் பிரஹ்மரூபமேயாம்; அதனினும் வேறாக ஒரு பொருளுமின்றாம். இவ்வெல்லா வுலகும் பிரஹ்மரூபமேயாம் என மறையுமறைகின்றது. கனவின் கண்ணே ஒரே கனாக்காண்பவன் நானாபாவத்தை யடைவதே போலப் பரமான்மா வொன்றே மாயையின் சம்பந்தத்தானே நானா உலகவடிவமாயிருக்கும். உண்மையா ய்க் கந்தர்வநகரமற்ற ஆகாசத்தே அக்கந்தர்வநகரம் உதய திதி லயமாவதே போல் உண்மையாய்ச சர்வ துவைதப்பிரபஞ்சரகித இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண் ணித்துவைதப்பிரபஞ்சம் உதயதிதிலயத்தையடையும். இத்தகைய அத்விதீய ஆன்ம ஞானமன்றி வேறொரு மோக்ஷமார்ககம் இப்போதுமில்லை, முன்னருமில்லை, இனிமேலுமில்லை, இதுவே யதுவாம். மோக்ஷப்பிராப்தியின் பொருட்டு ஆன்ம ஞானமின்றி வேறொரு மார்ககமில்லை, இதுவே யதுவாம் என மறையு மறைகின் றது. தன்னானந்தவடிவ ஆன்மாவைச் சர்வ பூதங்களிடத்தும் வியாபகமாயும் யாவற்றையும் அதன்கணணே கற்பிதரூபமாயும் காண்பவனே பிரஹ்ம பாவத்தை யடைவன். இவ்வுபாயமன்றி வேறெவ் வுபாயத்தானும் அஃதுண்டாகாதாதலின், அதிகாரி ஆன்மஞந்த்தை யவசியம சம்பாதனஞ்செய்க. முற்கூறிய முறையே ஆன்மாவையறிய ஆற்றலற்றவன் முதலி லிவ்வாறு தியானஞ் செய்க: - ஓரரணியைக் கீழ்வைத்து மற்றோ ரரணியை மேல்வைத்து இரண்டனிடையில் நீண்டமத்தைவைத்துக் கயிறு பூட்டி அடிக்கடி கடைதலால் அக்கினி வெளியாதலே போலத் தன் றேகததைக கீழரணியாகவும், மும்மாத்திரைவடிவப் பிரணவத்தை மேலரணியாகவும், மனத்தை மத்தாகவும், தியானமாகிய கிரியையைக் கயிறாகவும், சிந்தித்து நிரந்தரம் தியான ஆவிருத்திவடிவக் கடைதலக்ச்செய்க; செய்யவே, இத்தேகத்தே அத்விதீய ஆன்மரூப அக்கினி வெளிப்படும்; அஃதொரு முறை வெளிப்படினும காமக்குரோதாதி சர்வ பாசங்களையும் பொடியாக்கும்; பொடியான

பின் னதிகாரி அத்விதீயரூபமாய் நிலை பெறுவன். ஹே ஆசுவலாயனரே! யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின்றேன எனனும் ஞானரூப அக்கினி காமாதி சர்வ பாசங்களையும் தாகஞ்செய்யும்; துவம்பதார்த்த ரூபஜீவன் தத்பதார்த்தரூப்ப பிரஹ்மத்தினும வேறன்றாம்; மற்றோ, பிரஹ்மரூபமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவான்! ஜீவன் பிரஹ்மரூபமேயாயின் இவனுக்கு ஜன்ம மரண ரூபச் சம்சாரப்பிராப்தியேன் உண்டாகின்றது?

சமாதானம்: - ஹே ஆசுவலாயனரே! சேதனத்தை யாசிரித்து அதனையே விடயஞ்செய்யும் அவித்தைரூபமாயையால் மறைந்த பிரஹ்மமே ஜீவரூபமாதலின் அவ்வஞ்ஞானத்தானே சம்சாரத்தையடையும். அம்மாயையால மறைந்த பரமான்மா நாநா உபாதிகளில் நிவாசஞ் செய்யும்; புருடப்பெயரையுமடையும். அம்மாயா சம்பந்தத்தானே இவ்வானமாச் சீவபாவத்தையடைந்து நானாவகையாய் புண்ணிய பாவகருமஞ் செய்யும், சுகதுக்கபலத்தையும் போகிக்கும். மாயையோடு கூடிய ஆன்மாநனவின் கண்ணேயுங் கனவின் கண்ணேயும், நானாவகையாய் சரீரங்களைக் கவரும். உண்மையாய் ஜன்னியபோகங்களால் திருப்தியற்றதாயினும், மாயாசம்பந் தத்தானே அவ்வச்சாதிச் சரீரங்களிலிருக்கும் அநேக போகங்களால் திருப்தியை யடையும். அதுவே மூர்ச்சைக்குச் சமானமான சுழுத்தியவஸ்தையுமடைந்து விக்ஷேபரூபத்தடையற்றுத் தன் சொரூபாநந்தத்தைப் போகிப்பினும் மாயையின் சம்பந்தத்தானே அறியாது. மந்திர ஔஷதாதிகளால் மூட அவஸ்தையையடைந்து தன் பிராஹ்மணத்தன்மையையும் க்ஷத்திரியத்தன்மையையும்மற்றவற்றையும் அறியாததேபோல் இச்சம்சாரத்தே மாயையால் மூட அவஸ்தையையடைந்த ஜீவான்மாத் தன்னுண்மை வடிவத்தையறியாது. இயல்பாகவே களவு முதலிய தோஷ மற்றவனாயினும் தருமான்மாக் கள்வரின் சங்கத்தையடையின் பந்தனத்தை யடைவதே போல் உண்மையாய் ஜன்மமரணாதி சம்சாரமற்றதாயினும், ஜீவான்மா மாயையின் சங்கத்தையடையின் அச்சம்சாரத்தையடைந்ததே போலத் தோற்றும். உண்மையாய் ரூபரகித ஆகாசத்தின்கண்ணே மோகவயத்தானே நீலரூபத்தைக் காண்பதேபோல் உண்மையாய் மாயாரகித ஆன்மாவின்கண்ணே மாயையும் மாயையினானே தோற்றுமாதலின் அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே இவ்வுலகம் மாயையாற் கற்பிதமாதலின், பொய்யேயாவது போல் அம்மாயையும் மாயையாற் கற்பிதமாதலின் பொய்யேயாம். தன்சித்தியில் தன்னபேக்ஷையுறல் ஆன்மாசிரய தோஷமடைவுறுமெனும், முடியாதகாரியத்தைச் செய்தலாற் செய்யாததைச் செய்யுஞ் சமர்த்தையென்னும் நாமம் வாய்ந்த மாயையின் கண்ணே அத்தோடம் சம்பவியாதாம். சர்வ சாஸ்திரங்களையும் உணர்ந்த அறிஞனும் கனவின்கண்ணே நித்திரைத் தோடத்தால் நானாவகையாய் மோகத்தையடைவதேபோல் உண்மை யாய்ச் சர்வ மோகமற்றதாயினும் ஆன்மா மாயாரூபதோஷத்தானே சம்சாரத்தே நானாவகையாய் மோகத்தையடையும். நித்திரையின் கண்ணே யுறங்குபவன் அஃதொழியும் வரை அக்கனாத் துக்கங்களையடைவதே போல், ஜீவான்மாவும் மாயாரூப நித்திரையின் நாசபரியந்தம் இச்சம்சாரசொப்பன அநேக துக்கங்களை யடையும். கனவின் கண்ணே சிங்கசர்ப்பாதிகளைக் கண்டு துக்கத்தாலழுது பெருமூச் செறிதலோடுங் கூடிய பயாநகசப்தங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவனை ஒரு

தயாளுவானவன் பேரி முதலிய பெருஞ் சப்தங்களால் விழிப்பிப்பதே போல் மாயாரூப நித்திரையின் கண்ணே இச்சம்சாரரூபக் கனவாற் பீடிக்கப்பெற்றதும் முத்தாபங்களோடு கூடியதும் ஆகிய ஜீவான்மாவைப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் தயாளுகுரு மகாவாக்கிய ரூபப் பேரிச்சபதத்தால் மாயாரூப நித்திரையினின்றும் விழிப்பிப்பர். நனவையடைவுற்ற கனாக்காண்பவன் மீண்டும் அக்கனாச் சம்பந்தியாய் துக்கங்களை யடையாததே போலப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவினுப தேசத்தால் அவித்யாரூப நித்திரையினின்றும் பிரஹ்மஞானரூப நனவவஸ்தையை யடைவுற்று மீண்டும் சம்சாரரூபக் கனாத்துக்கங்களையடையான். ஹே ஆசுவலாயனரே! இத்தகைய பிரஹ்மஞானத்தின் பிராப்தியானது இச்சீவர்கட்கு அநேக ஜன்மபுண்ணிய கருமத்தாலுண்டாமாதலின் அத்துரீய அவஸ்தை அத்தியந்தந் துர்லபமாம்; ஒரு பாக்கியவானுக்கே கிடைக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! துரீயமென்பது நான்காவதற்காம்; அதுவும் மூன்றைய பேஷித்தாமாதலின் ஈண்டுப் பிரஹ்மஞானரூபதுரீய அவஸ்தைக்கு எம் மூன்றவஸ் தைகளி னபேக்ஷையால் துரீயரூபத்தன்மையாம்?

சமாதானம்: - ஹே ஆசுவலாயனரே! நனவடிவ தூல அவஸ்தை, கனாவடிவ சூக்கும அவஸ்தை, துயில்வடிவகாரண அவஸ்தை என்னும் மூன்றும் ஜீவான்மாக் கிரீடைசெய்யும் ஸ்தானமாமாதலின் புரமெனப்படும். அம்முப்புரமும் துரீய அவஸ் தையின் அடைவுற்றே நாசத்தையடையும்; பிரஹ்மஞானத்தானன்றி வேறெவ் வபாயத்தானும் நாசமுறாதாமாதலின் அம்மூன்றை யபேக்ஷித்து அதன் கண்ணே துரீயரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். அஃதடைவுறாதவரை ஜீவான்மா முன் னறம்பா வவயத்தானே அடிக்கடி மரணமுற்றுத் தூலதேகங்களைக்கவர்ந்தும் விடுத்துமிருக்கும், பிறக்கும், பாலியமாம், யௌவனமாம், விருத்தமாம், மரணமாம், மீண்டும் பிறக்கும். இவ்வாறு அறம்பாவவயத்தால் ஏற்றமரம் போலச் சம்சாரத்தே சுழலும்; இதுவே ஜீவான்மாவின் முப்புரக்கிரீடையாம். யான் பிரஹ்ம ரூபனாயிருக் கின்றேன் என்னும் ஆன்மஞானப்பிராப்தி யுண்டாகாதவரையுமே அறம்பாவனுசாரம் அநேகவகை மேற்கீழ்த தேகங்களையடையும், மரணமுறும்; ஆன்மஞானமடைந்த பின் ஜனியாது; மரியாது. குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே எத்துரீயத்தை யுணர்ந் ஜன்மமரரண மறலாமோ, அது சர்வ ஜகத்தின் ஆதார ரூபமாம், கேவலம் சுருதியானே கூறத்தகுதியதாம், சுயஞ்சோதி யாநந்தவடிவமாம், சர்வ ஜகத்தின் காரணமாம், உண்மையாய்க் காரியகாரணபாவமற்றதாம், இத்தகையதினின்றே பிராணனும், மனமும், வாக்காதிகளும், ஆகாசாதிகளும் உண்டாம். இத்தகைய துரீய பரமான்மாவைப் பிரஹ்மவேத்தாக்களாய மகான் மாக்கள் அதிகாரிகட்கு இவ்வாறு ஆன்மாரூபமாய் உபதேசித்துள்ளார்: - ஹே மைந்த! சர்வத்திற்கும் ஆன்மரூபமும், சர்வ விசுவத்திறகும் ஆதாரமும், முப்பரிச்சேதமின்றியதும், சூக்கமபதார்த்தத்தினும் அத்தியந்தம சூக்குமமும், உற்பத்தி நாசமற்றதும் ஆகிய அத்விதீயப் பிரஹ்மமே உனது சொரூபமாம்; உனது வடிவமே அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தின் வடிவமாம் என ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தை யுபதேசிப்பர். நனாக்கனாத் துயில் என்னும் மூன்றவஸ்தைவடிவப் பிரபஞ்ந்த்தை யொளிர்விக்கும் சாக்ஷி சைதன்யமாகிய பிரஹ்மமே யான் என அபேதத்தை நிச்சயிப்பவன் காரியசகித அவந்த்கைவடிவச்

சர்வ பந்தமுமற்றவனாவன், நனவுமுதலிய மூன்றவத்தைகளில் முறைப்படி தூல சூக்ஷும ஆநந்தமென்னும் மூவகைப் போக்கியமிருக்கும், விசுவாதி மூவகைப் போக்தாக்களிருப்பர், போக்கியங்களை விடயீகரிக்கும் அந்தக்கரண அல்லது அஞ்ஞானவிருத்திரூபப் போகமிருக்கும் இம்மூன்றையும் தூய ஆன்மாவாய் யான் சாக்ஷிரூபமாயொளிரவிப்பேனாதலின சைதன்ய வடிவச் சுத்தான்மாவாய் யான் போக்கியாதி மூன்றினும் விலக்ஷணன், எப்போதும் துரீயசிவரூபன்.

கருத்திதுவாம்: - விசிஷ்டவடிவம் சுத்தவடிவத்தினும் வேறன்றா மாயினும், சுத்தவடிவம் விசிஷ்டவடிவகதினும் பின்னமாம் என்பது சாஸ்திரக்காரர்களின் சித்தாந்தமாம். கடத்வாதி தரும விசிஷ்ட மிருத்திகை சுத்தமிருத்திகையினும் வேறன்றாமாயினும சுத்தமிருத்திகை அவ்விசிஷ்டமிருத்திகையினும் வேறாவதே போல், விசுவாதி விசிஷ்ட வடிவம் தூய சேதனத்தினும் வேறன்றாமாயினும் அது விசிஷ்டத்தினும் வேறாம்; எனெனின் மோக்ஷ அவஸ்தையின்கண்ணே விசிஷ்டத்திற்குப் பாதமுண்டாயினும் சுத்தசேதனசொரூபமிருக்கும். இக்கருத்தானே.

“புகலுமுப் பதத்திற் போகம் போக்கியம் புசிப்டா னேநா
னிகழுமித் தனைக்குஞ் சான்றாய் நின்றதற் சொருப னேநா
னிகழுவ தென்பா லென்பா னிற்பது மிறப்ப தென்பாற்
சகலமு மாத லாலே தற்பரம் பொருளா கின்றேன்.”

(பொருள்.) முன்மொழிந்த மூன்றிடத்தும் விருத்தியால் விடயத்தை யனுபவிப்பவன் யானே, தோற்றா நின்ற எவற்றிற்கும் சாக்ஷியாயிருக்கும் பரமசிவன் யானே, யாவும் என்னிடத்தே உதித்திருந்தொடுங்குமாதலின் சதாசிவன் யானே. என்னும் சுருதியும் அவ்விசிஷ்டவடிவத்தினும் சுத்தசைதன்யம் விலக்ஷணம் என விளம்புகின்றது. ஹே ஆசுவலாயனரே! இவ்வாறு பிரஹ்மவேததாக்குருவாயிலாய் ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவத்தைச் சிரவணித்து இங்ஙன் ஆன்மவடிவத்தை மனனஞ் செய்க: - இவ்வெல்லா வுலகும் ஆன்மாவாய் என்கண்ணே உதய திதி லய மேவுமாதலின சர்வ பேதமுமற்ற அத்விதீயப்பிரஹ்மமே யானாகின்றேன். என்னினும் பிரஹ்மம் வேறன்றாமாதலின் சர்வ வேதங்களும் என்னை விசுவரூபன், புராணபுருஷன், சர்வதேஜசின் நிதி, சம்பூரணஞான கருமேந்திரியமற்றவன், உயிர்ப்பு மதி முதலியன அற்றவன், பகவானாகிய பரமேசுரன், சர்வஞ்ஞன், சர்வ துவைதங்களுமற்ற அத்விதீயன், மனவாணிகட்கவிஷயன், சர்வ வேதங்கட்கும் வேத்தியன், சர்வ வேதாந்தப்பொருட் பிரகாசகன், சர்வ வித்தையின் குரு, தேவன், சர்வப் பிரபஞ்சரகிதன் என்னும்; என்னை? நின்மல ஆகாந்த்தே கந்தர்வ நகரம் கற்பிதமாய்த தோற்றலே போல், ஆநந்தவடிவ அத்விதீய ஆன்மாவாய் என்னிடத்தே இம்மாயா சகித சம்பூரணப் பூதபௌதிக உலகம் கற்பிதமாம். அதிஷ்டானத்தினும் கற்பிதவஸ்து வேறன்றாமாதலின் கற்பிதத்தான் என் வடிந்த்தே முக்காலத்தினும் பேதமாகாதாம. இவ்வாறாராய்ந்து அடைந்த சுத்தப்பிரஹ்மம்ம அத்விதீய ஆநந்த வடிவமாம், சர்வ புத்திகளிலுமிருப்பதாம், சர்வ மதிகட்குஞ் சான்றாம், உதயநாசமற்றதாம், தூல சூக்குமஜகமற்றதாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு அந்தப் பிரஹ்மாவானவர் ஆசுவலாயன மகரிஷிக்குச சகுண நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தியான பூர்வகம்

ஆன்ம ஞானோபதேசஞ் செய்தனராதலின, அதிகாரியும் ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டு நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தியானத்தையேனும் சகுணப்பிரஹ்மத் தியானத்தை யேனும் அவசியமாய்ச் செய்க. அந்தக்கரணமலின தோடத்தோடு முன்மொழிந்த சகுணப்பிரஹ்மத்தையும், நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தையும் சாக்ஷாத்கரிக்க முடியானா யின், அதன்பொருட்டு விரைவாகத் துறக்காது முதலில் மனத்தூய்மையுபாயஞ் செய்க. அதற்காக நூற்களில் கூறும் சர்வ சாதனங்களுக்குள் என்பதாதி ருத்திர அத்தியாய பாடசமானபாய் வேறெச் சாதனமுமின்றாம்; அதுவே சர்வ பாவங்களை யும் நீக்குவதராதலின தன் மனத் தூய்மைக்காகச் சிரத்தைபக்திவாயிலாய் நிரந்தரம் அதனையே ஜபம் செய்க. அதனால் மனத்தூய்மைவாயிலாயேனும், முன்மொழிந்த கர்ப்ப துக்கவிசாரத்தாலேனும், மரணகாலஞானத்தாலேனும், அஷ்டாங்க யோகத்தா லேனும், உபாசனை முதலியவற்றாலேனும், வைராக்கிய அடைவுண்டாயின் சந்யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்க. கவரினும் ஆன்மசாக்ஷந்த்காரம் உண்டாகாதவரை ருத்திராத்தியாய ஜபபூர்வகம் ஸ்ரீ உமாதேவியாரோடுற்ற ஸ்ரீ மகாதேவரைத் தியானம் அவசியம் செய்க. செய்யவே ஆன்மஞானவாயிலாய் மோக்ஷப்பிராப்தி அவசியமுண்டாம்.

"பத்தியாற் குரவன் பதம்பணிந் திதய பங்கயந் தனைநினைந் ததிலே
நித்தமா யொருவ ரானினப் பரிதாய் நிமலமா யெங்கணு நிறைந்து
சுத்தமாய்ச் சாந்த மாயனைத் துலகுந் தோற்றுதற் கியோனியாய்ச் சுபாவ
சித்தமா யமுதா யருவமா யொன்றாய்ச் சிற்சதா நந்தமாய்ச் சிவமாய்."

"உரியநால் வேதத்தோமெனும் பொருளாயுள்ளதா யுள்ளவெப்பொருட்குங்
கரியதாய் நின்ற வொன்றினைக் காள கண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றும்
பிரிவிலா மங்கை பாகமு மாகப் பேணு நற பாவனை பெறுவா
னரியதா யருளி னால்வரும் விச்சை யதனினா லதனையே யடையும்."

(பொருள்.) அன்போடு மாசிரியர் திருவடியைத் தியானித்து இருதயதாமரை யைச் சிந்தித்ததன்கண்ணே, நித்தியமாயும், எவரானு மெண்ணற்கொண்ணாததாயும், நின்மலமாயும், யாண்டும் நிறைந்ததாயும், தூயதாயும், சாந்தமாயும், சர்வ லோகங்க ளும உதித்தற்குக் காரணமாயும், இயல்பானே சித்தித்ததாயும், அமிருதமாயும், அரூபமாயும், ஏகமாயும், சித்தாயும், ஆநந்தமாயும், சிவமாயும், நான்கு வேதங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பிரணவப்பொருளாயும், என்றுமிருப்பதாயும், இருக்குமியா வற்றிற்கும் சான்றாயும், நின்ற பரமான்மாவை நீலகண்டமுடையதாயும், முக்கண்ணுடையதாயும், ஸ்ரீ உமாதேவி பிரியாத அர்த்தநாரீசுர வடிவுடையதாயும், தியானம் செய்பவன் திருவருளாலுண்டாம் சிவஞானத்தாற் சிவத்தையே தன்வடிவ மாய்ப் பெறுவன். அதிகாரியானவன் துறவுற்றுச் சிரத்தையோடு மெய்போதும் பிரஹ்மஞானியாய் ஆசிரியர் வாயிலாய் வேதாந்த சாஸ்திர மனன நிதித்தியாசன ஞ்செய்க, குருபக்தியக்ச்செய்க, அதனால் பிரஹ்மசாக்ஷத்காரப் பிராப்தியாம் பிரஹ்ம உபநிடத்ததே யாம் கூறிவந்ததே யஃதாமாதலின் துறவிகள் அனவரதம் வேதாந்த சிந்தனமே செய்க.

**“துறவற முறைந்து துயின்முதன் மரணந் தொடாவரை நிரந்தரந் தூயோன்
மறைமுடி யதனைச் சிந்தனம் புரிந்தே மாற்றுக பழுதறப் பொழுதை
நிறைதருந் தனது மனந்தனிற் காம நெடுஞ்சின முதலிய வாய
குறைகளுக் குறைய விறையள வேனுங் கொடுத்திடா திடங்குல வுகவே."**

(**பொருள்.**) சந்யாச ஆசிரமத்தைத்தரித்து அதிகாரியானவன் சுழுப்திமுதல் மரணபரியந்தம் நிரந்தரம் வேதாந்த சாஸ்திரசிந்தனஞ் செய்தே காலத்தைக்கழிக்குக, அதனானே தன்னுளத்தே காமக்குரோதாதி விகாரங்கட்குச் சிறிதுமாத்திரையும் இடங்கொடுக்கவேகூடாது. இங்ஙனம், அனவரதம் மறைமுடியாராயும் துறவிக்கு விரைவாகவே ஆன்மசாக்ஷாத்காரப்பிராப்தியாம். ஹே குழந்தாய்! இத்தகைய பரமஹம்ச சந்யாசத்தால் அதிகாரிக்கு ஆன்மசாக்ஷாத்காரப்பிராப்தியாம்; என்பதன்கண்ணே சர்வஞ்ஞசு வேதகேதுவே திருஷ்டாந்தமாம்; ஏனெனின், சர்வ சந்யாசிகலினும் மேன்மைமிக்க சுவேதகேதுவென்னும் சந்யாசி பூர்வம் சாந்தோக்கிய உபநிடதததின் ஆறாவது அத்தியாய சிரவணமனனாதிகளாலும் முன்மொழிந்த வைராக்கியாதிசாதனங்களாலும் தனதுண்மைவடிவத்தையறிந்த னராதலின் இக்காலத்திய பரமஹம்ச சந்யாசியரும் சிரவணாதியுபாயங்களால் ஆன்மஞானத்தை யவசியம் சம்பாதிக்குக; ஏனெனின், பரமஹம்ச சந்யாசிகட்கு ஆன்மஞான நிஷ்டைவடிவ ஆசாரமே முக்கியமாம்; மாறாய்மற்றைய ஆசாரங்களெ ல்லாங்கவுணமாமாதலின் மற்றைய எல்லா ஆசாரங்களையும் பரித்தியாகித்துக் கேவலம் ஞானநிஷ்டைவடிவ ஆசாரத்தையே சம்பாதனஞ்செய்க. ஹே குழந்தாய! நீ முன் பரமஹம்ச சந்யாசத்தே வினவினாய், யாம் அதன்வடிவத்தையும், அதிகாரியையும், வைராக்கியாதிசாதனங்களையும், கவரும் முறையையும விஸ்தாரமாய்க் கூறினேம். இப்போது யாது கேட்க நினக்குவிழைவெழுகின்றதோ அதைக் கேட்பாயாக.

பதினொன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

முன் 11 - வது அத்தியாயத்தே ஜாபாலாதி 11 உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது இவ்வததிபாயததே சாமவேத சாந்தோக்கிய அர்த்தம் நிரூபிக்கப்படும். முன்னத்தியாயங்களில் நானாவகையாய் விசித்திரக் கதைகளைக் கேட்டு மகிழ்வுற்ற சிரத்தையேயுடைய சீடன் சுவேதகேதுவின் கதையைச் சிரவணிப்பான் மீண்டும் தன்னாசிரியர்பா லிவ்வாறு வினவுவானாபினன்: - ஹே பகவன்! முன்னர் ஐதரேய இருஷியும், கௌஷீதகீ இருஷியும், சூரியபகவானும், சுவேதாசுவதர இருஷியும், கட இருஷியும், தித்திரி இருஷியும், ஜாபாலாதிக இருஷிகளும் தத்தம் சீடர்பொருட்டு எவ்வெப்பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினாரோ அவ்வப்பிரஹ்மவித்தைகளையும், வைராக்கிய யோக உபாசனை சந்யாசம் முதலிய சாதனங்களையும் கூறினீர்கள், அவ்வியாவற்றையும் தங்கள் வாயிலாய்க் கேட்டேன், பிரசங்கவாயிலாய் அநேக வகையாய் விசித்திர ஆக்கியானங்களையுங் கேட்டேன். ஹே தேசிகோத்தமரே! முதலத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்குவேத ஐதரேய உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, பிரஜைகள் துக்கிகளாயிருத்தலைக்கண்டு கருணையோடு கூடிய சனகாதிகள் அவர்களின் இதப்பொருட்டுப் பிரஹ்மஞானோப தேசஞ் செய்தனர்கள்; அவருள் ஒரு வாமதேவரென்னும் அதிகாரி மிருத்தியுவை யடைந்து தாயின் கருவிலிருந்து ஆராயுமதிகாரிகளின் இதப்பொருட்டுப் பிரஹ்ம ஞானத்தையுபதேசித்தனர் அவ்வுபதேச விசாரத்தானே அதிகாரிகள் கராமல கம்போலத் தேகாதி ஜடசங்காதத்தினும் விலக்ஷண சாக்ஷியான்மாவைப் பிரஹ்ம ரூபமாயறிந்தார்கள் அவ்வுபதேச சிரவண மனனஞ் செய்தலானே விடயா சக்தராய காமிகட்கும் தந்தேகத்தும் மனைவிமக்களாதி தேகத்தும் தீவிரவைராக்கியமுண் டாம்; எனக்கூறினீர்கள். 2 - வது 3 - வது அத்தியாயததே அந்த இருக்குவேதத்தின் கௌஷீதகி யுபநிடதபபொருளைக் கூறும் போது, இந்திரனோடு போர் செய்ய விழைந்து திவோதாச அரசரின் மைந்தனாய் பிரதர்த்தனன் சுவர்க்கததையடைந்து அமர்புரிந்து இந்திரனை வெற்றிகொண்டனன். அவனது முயல்வைக்கண்டு மகிழ்வு ற்ற இந்திரன் வரந்தந்தனன்; அஃதுமற்றையர்க்குறுவது அத்தியந்தந் துர்லபமாம் எனவும்; பாலாகிப் பிராஹ்மணர் எல்லாததேச வித்துவான்களையும் வெற்றி கொண்டு ஸ்ரீ காசியின் கண்ணே அஜாத சத்துருவின் சமீபத்தே சென்று அரசரது தண்ட மொழிகளைக் கேட்டு அபிமானமற்றவராய் அவர்பா லுபதேசம் பெற்றனர் எனவுங் கூறினீர்கள். 4 - வது 5 - வது 6 - வது 7 - வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத் தின் பிருகதாரண்யக உபநிடதப்பொருளைக்கூறும் போது, 2 புருடவம்சம், 1 ஸ்திரீவம்சம், என்னும் மூன்றன் கண்ணுள்ள இருஷிகளின் பரஸ்பரபேதமும்

அபேதமும் சம்பவிக்குமெனவும், தத்யங் அதர்வண இருஷி இந்திரனுக்குப் பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசிக்க, அதைக் கேட்டுக் கோபமுற்ற அவ்விந்திரன் மீண்டும் அதையுபதேசியாமலிருக்குமாறாணையிட்டனன். பின்னவர் தம்மொழியை மெய்யாக்கும் பொருட்டு அசுவிநீ குமாரர்கட்கு அதை யுபதேசிக்கச் சினமுற்றவலாரி (இந்திரன்) அவர்சிரத்தையறுத்தெறிந்தனன். அசுவிநீ குமாரரும் பிரஹ்ம வித்தியா லோபத்தானே தமது குருவின் மஸ்தகத்தை வெட்டிக்குதிரைக்கழுத்தில்வைத்து, அதன் சிரத்தையறுத்துக் குருவின் கழுத்தில் வைத்தனர் எனவும், ஜனகராஜாவின் யாக சபையில் ஆசுவலாதி மறையவரோடு யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் ஜல்பகதை நடந்தது, யாஞ்ஞுவற்கியரின் சாபத்தால சாகல்யரது மிருத்தியுவுண்டாயது எனவும், பரஸ்பரம் வெற்றிபற்ற நூற்பொருள் விசாரஞ்செய்தல் ஜல்பமாம். யாஞ்ஞுற்கிய முனிவருக்கு ஜனகராஜாவோடு இருமுறை வாதகதை நடந்தது எனவும், தத்துவத்தையறிய இச்சித்துப்பரஸ்பரம் சாஸ்திரார்த்த விசாரஞ்செய்தல் வாதகதையாம். யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவருக்கும் அவர் மனைவியாகிய மைத்திரேயிக்கும் சம்வாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தைகூறப்பெற்றது, அவர் சந்யாச ஆசிரம முற்றனர் எனவுங் கூறினீர்கள். 8 - வது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, சுவேதா சுவதரமுனிவருக்கும் சந்யாசிகட்கும பூர்வவேத வேத்தாப் பிராஹ்மணர்கட்கும் பரஸ்பரம் ஜகத் காரண விசாரம் நடந்ததெனவுங் கூறினீர்கள். 9 - வது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர் வேதத்தின் கடவல்லியுபநிடதப் பொருளைக் கூறும்போது தருமராஜா நசிகேதாக்களின் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் வரங்களோடு கூடிய ஆக்கியானத்தைக் கூறினீர்கள். 10 - வது அத்தியாயத்தே அதே யஜுர் வேதத்தின் தைத்திரீய உபநிடதப்பொருளைக் கூறும் போது, வைசம்பாயனரின் ஆணையை முன்னிட்டு யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் வாந்திசெய்த யஜுர்வேத மந்திரங்களை மறையவர் தித்திரிப்புள் வடிவெடுத்துப் பக்ஷணஞ்செய்தலின் அம்மந்திரங்களிற் கிருஷ்ண யஜுர் வடிவத்கன்மை பிராப்தமாயது பிரஹ்மவித்தையையடையும்பொருட்டுப் பிருகு இருஷி வருணபிதாவிடத்தே ஐந்து முறை சென்றனர் வேநன் என்னுங் கந்தருவன் தன்னான்மானுபவத்தைக் கூறினன் எனவும், சத்தியாதி சாதனங்களுக்குள் சந்யாச ரூப சாதனம் மேன்மையதெனவும் கூறி அச்சந்யாசத்தைத் துதித்தீர்கள். 11-வது அத்தியாயத்தே ஜாபாலாதி 11 உபநிடதப்பொருள் கூறும் போது, ஜாயால் பரமஹமஸ ஆருணி யுபநிடதங்களிற் கூறிய சந்யாசம் வேதசாகைகள் பேதமுறினும் பேதமாகாதாம், மற்றோ எல்லா வுபநிடதத்தும் ஒரே சந்யாசங் கூறப்பெற்றுளது எனவும், அஃகையடையும உபாயமாகிய வைராக்கியப் பிராப்தியின் பொருட்டு மரணத்தின் அநேக நிமித்தங்களோடு நானாவதையாய் யோகங்களையும் கூறினீர்கள், கர்ப்ப உபநிடதத்தே யோகோபயோகியாய் அநேகம் பொருள்களை நிரூபித்து பிரசங்கததானே ஸ்ரீ வசிஷ்டர் கூறிய அற்புத யோகத்தையும் கூறினீர்கள். அமிருதநாத ஹம்ச க்ஷுரிகை யுபநிடதங்களில் வேத சாகைகளின் பேதங்களால நிரூபித்திருக்கும் யோகங்கள் யாவற்றையும் வெவ்வேறாய் நிரூபித்தீர்கள். பிரஹ்ம அமிருதபிந்து நாராயணீய மக ஆன்மப் பிரபோத கைவல்ய உபநிடதங்களில் கூறிய பிரஹ்மவித்தை யாவற்றையும், பரமஹம்ச சந்யாசிகளாய் சம்வர்த்தகாதி சந்யாசிகள் எல்லா வுலகரினும் விலக்ஷண ஆசாரமுடையவராய் நிகழ்ந்ததும், அதைக கவர்வதன்கண்ணே வைராக்கியமே காலமெனவும், கர்ப்ப துக்கமே

முதலான நானாவகையாய் உபாயங்களால் வைராக்கியத்தையடைவுற்றவனே பரமஹம்ச சந்யாச அதிகாரியெனவும், சந்யாசஞ்செய்து கொள்ளுமுறை, அவன் மரித்த பின்னாற்றும் சமஸ்காரம், அவன் வேஷம், அவன் ஆசாரம், இத்தன்மைத் தெனவும் விஸ்தாரமாய்க் கூறினீர்கள. 11-வது அத்தியாய ஈற்றில் சுவேதகேதுவைத் தாங்கள் வருணித்தீர்கள்: அவர் பிரஹ்மஞானத்திற்கு முன்னரும் சர்வஞ்ஞரென்றீர் கள் அவர் விடயம் மிகவும் ஆச்சரியகாரணமாமாதலின் அதைக் கேட்க எனக்கு மிகவும் அபிலாஷையிருக்கின்றது. தாங்கள் 11-வது அத்தியாய ஆதியில் சர்வலோக விலக்ஷண ஆசாரமுடைய சமவர்த்தகாதியரைக் கூறுங்கால் சுவேதகேதுவையும் கூறினீர்கள்; மீண்டு மீற்றில் அவரைக்கூறுவானேன்? சர்வஞ்ஞராய் அவர் எத்தோஷத்தால் அறியாமைபையடைந்தனர்? எம்மகான் மாச் சுவேதகேதுவிற்குப் பிரஹ்மவித்தைபை யுபதேசித்தனர்? அது எத்தகையது? என்னுமியாவற்றையும் கிருபையோடும் சிரத்தையையுடைய அடியேற்குக் கூற வேண்டும். இவ்வாறு புத்திமானாய் சீடனால் வினவப்பட்ட ஸ்ரீ குரு அவ்வன்பனுக்குச் சந்தோக்கியக் கதையைக் கூறத்தொடங்கினார்: - ஹே மைந்த! பூர்வம் சுவேதகெதுவெனப் பெயரிய இருஷிபாலகர் ஒருவரிருந்தார். அவரிடத்தே தாய் தந்தையர்க்கு மிகவும் சிநேகமிருந்தது ஆனாலவர் சிக்ஷிக்கப்படாத துஷ்டவிடை போலானர். எப்போதும் விளையாடுதலிலே பிரியமுடையவராதலின் 12 வருடம் வரை உபநயநமற்றவரா னர், விளையாட்டின் மிகுதியானே ஒருகாலுண்பர் ஒருகாலுண்ணார். வேறு பாலகரையும், மங்கையரையும், மறையவரையும், கோ முதலிய பசுக்களையும், கடூர மொழிகளால் நிராதரஞ்செய்து, தடி முதலியவற்றானே யடித்து விட்டு விரைவாகவே தம் வீட்டில் ஓடி யொளிவர். இவ்வாறு பாலிய அவஸ்தையில் அவர் கூறியவிடை போல் யாவருக்குந் துன்ந்த்தையே விளைத்தனர். ஒருகால் விநய பூர்வகம தமது பிதாபாற்சென்றனர், அவ்வாருணி இருஷி புத்திரனது உன்மதத்தசை யைக்கண்டு தமது சிந்தையில் சிறிது கிலேசத்தையடைந்து மைந்தனுக்குக் கூறுவராயினர் ஹே மைந்த! அவிவேகத்தாலுண்டாய் நேயவயத்தால் உன்னைச் சிக்ஷிக்காது கொஞ்சிக் கொஞ்சி வளர்த்தோமாதலின் நீ யித்தகைய உன்மத்ததசை யையடைந்தனை. மைந்தன், சீடன், மனைவி யென்னும் மூவரோடும் விளையாட லால் அநேகர் தோஷமடையும், தண்டித்தலால் மிக்க குணமுண்டாம் என நீதி சாஸ்திரத்தே கூறியது பொய்யன்று மெய்யேயாம் நீதிசாஸ்திரத்தே கூறியதாவது: - தாய் தந்தையர் நேயவயத்தானே மைந்தனைச் சிக்ஷியாமற் கொஞ்சின் புத்திரனது சத்துருக்களேயவராவர்; எனெனின், கொஞ்சுதலால் உண்டாந்தோடத்தால் இகலோகத்துந், துக்கத்தையே அம்மைந்தன் அடைவதன்றி மரித்தபின்னும் நரகத்தையடைவனாதலின், தாய் தந்தையர் மைந்தனைச் சிகைஷயேசெய்க 3 வருடம்வரைத் தாய் சிக்ஷிக்குக. கர்பபாதானமே முதலேனும் பிறப்பிலிருந்தேனும், 8 வருடம்வரை தந்தை சிக்ஷிக்குக. 16 வயதுவரை ஆசிரியர் சிக்ஷிக்குக பின் சர்வ சிகைஷயினின்றும் விலகுவன். 16- ன் பின்னரும் மைந்தனிடத்தேனும் சீடனிடத்தே னும் சிகைஷ செய்யும் யோகாதையிருப்பின், தந்தையேனும் ஆசிரியரேனும் அடி முதலியவற்றாற்சிக்ஷியாமல் மித்திரனைப் போல வாணியாற் சிகைக்ஷசெய்க இந் நீதிசாஸ்திரக்கூற்றுப்படி தாய் தந்தையர் மைந்தனை யவசியம சிகைஷக்க வேண்டும். மொழிந்த மூவர் சிகைஷயையும் ஏற்காத மூடபாலகன் யௌவனமுற்றுப் பரமகிலேசத்தையுறுவன், இகலோகத்தே அரசர் முதலியோரால் பயமுறுவன்,

பரலோகத்தே யமராஜாவாற் பயமுறுவன் புத்திரனைப் புகன்ற மூவரும் அவசியம் சிக்ஷக்க வேண்டும், வேறொருவன சிக்ஷிப்பவனிருப்பினு தாங்களும அவசியம் சிக்ஷிக்க வேண்டும். நாங்களிருவரும் உன்னைச் சிக்ஷியாமையின் பிரஹ்மசரிய மற்றவனாய் 12 வருடத்தனானாய். ஒரு அநாசாரி நிக்கிருஷ்டப்பிராஹ்மணனைப் போல் நீயெமது குலத்தேயுண்டாகாதவன் போலப் புலப்படுகின்றாய். நீதிசாஸ்திர மரியாதையைப் பரித்தியாகித்து நேயவயத்தால் இத்துணையும் உன்னைக்கொஞ்சி வளர்த்தலின யானுனக் குபநயன சமஸ்காரம் செய்து உன்னைச் சிக்ஷிக்கலாம் என்பது மிகவும் முடியாததேயாம், நேயமுறுமென்பால் நினக்குஞ்சிரத்தை யுண்டா காது. சிரத்தையின்றி வித்தையை யுபதேசித்தல் சாம்பரின்கணணே ஆகுதியீதலே போல வீணாமாதலின், நீ வேறொரு ஆசிரியரிடத்தே சென்று உபதேசம் பெற்று வித்தைந்த்தியயனாதி பிரஹ்மசாரி தருமங்களைச் சம்பாதித்துக்கொள். பிரஹ்மசரியாசிரமத்தைத் தரித்து வேதாத்தியயனத்தை யாற்றாயாயின் ஈண்டு நரகதுக்கத்தினும் அதிக துக்கத்தைத்தரும் அபகீர்த்தியுண்டாம். நீ இக்குலத்திற் பிறந்திருத்தலின் நின்னபகீர்த்தியால் எனக்கும் முன்னோருக்கும் அபகீர்த்தியாம். மேன்மையர்க் கபகீர்த்திமரணத்தினு மதிகமாம். ஆகையால், வேறு குருவை நீ யடைந்து வேதாத்தியயனஞ்செய்தி. ஹே குமர! இவ்வாறு ஆருணி கூறக்கேட்ட சுவேதகேது ஆராய்வுற்றுப் பிதாவின் ஆணை கொண்டு தமது கிருகத்தைப் பரித் தியாகித்து வேறுதேயமுற்று ஒரு வேதவேத்தாவாய் மறையவரைக் குருவாய்க் கொண்டு, வியாகரணாதியாறு அங்கங்களோடு கூடிய நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனஞ்செய்தனர், உபநிஷத்பாக வேதாந்தத்தைவிட்டு எல்லாவேதங்கட்கும் பொருளுமாராய்ந்தனர். இவ்வாறு யாவும் முடிந்தபின்பு தமது குருவின் ஆணையின் மீது தமது கிருகத்தை நோக்கிவரும் மார்க்கத்தே தம்முளத்தே எண்ணுவதாவது: - சர்வ வேதபாட அர்த்தங்களையும் யான் நன்றாகப் படித்திருக்கிறேனாதலின் மிகவும் யான் மதிமான். எனக்கு வேதபாட அர்த்தம் வருவதேபோல் என்றந்தைக்கும்வராது; ஏனெனின், அவர் அறிவராயின் பிரியனாய என்னை வேறு குருபால் ஏனனுப்புகின்ற னர். அனுப்பியதானே அவருக்குண்மையாய் வேதவித்தைவராதாம். அல்லது யான் வேதவித்தையை அத்தியயனஞ் செய்த ஆசிரியரும் எனது கூர்மையாய் மதியைக்கண்டு தமது மைந்தரினும் அதிக நேயத்தை யென்பாலவைத்தனர், அல்லா விடின் வைப்பரா? இதனானும் தந்தையினும் அதிக மதிமான் யான். அல்லது, எனதாசிரியர் ஒரு சமயத்தே நேயவாயிலாய் அநேக சபதங்கள் செய்து கூறியதாவது: - ஹே சுவேதகேதுவே! எனக்கு வரும் வேதவித்தைகள் யாவற்றை யும உனக்குபதேசித்தனன், இவற்றினும் அதிகமா யொரு வித்தையும் என்பாலின் றாம், என்றதனானும் தந்தையினும் அதிக வித்தையுடைவன் யான். அல்லது மைந் தன்றந்கையினும விந்தையான புந்திமான் என்பதன் கண்ணே யாதொரு ஆச்சரியமு மின்றாம்; ஏனெனின், பிருஹஸ்பதியின் மைந்தனாய் அஜனென்னும் மைந்தன் றந்தையினும் அதிக வித்தையுடையவனா யிருந்தனன்; சாஸ்திரத்தே யவன் எனப்படுவன். அவன் சுக்கிரரிடத்தினின்றும் மிருத்தியு சஞ்சீவினி வித்தையைப் படித்துவந்து பிருஹஸ்பதி முதலிய சர்வ தேவதைகட்கும் அவ்வித்தையைப் படிப்பித்தனன். இவ்வார்த்தை வேதத்தின் சதபதப்பிராஹ்மணத்தேயும் மனுஸ்மிருதி யின் கண்ணும் பிரசித்தமாதலே போலச் சுவேதகேதுவாகிய யானும் என் றந்தை யினும் அதிக வித்தையுடையவனாவேன். இவ்வாறு சிந்தித்துச் சுவேதகேது

மகாகர்வத்தையடைந்தனர், அத்தோடத்தாலுண்டாய மோகத்தால் தமது கிருகத்தே போய்த தந்தையின் றிருவடிகளை வணங்காமல் ஸ்தம்பம் போல் வணக்கமற்ற வராய் மேலாய் ஆசனத்தின் மீதுட்கார்ந்தனர். இவ்வாறிவரிருந்தும் பிதாவானவர் சிறிதுங் கோபமடையாமற் கிருபையோடும் மைந்தனது இதப்பொருட்டுக் கூறியதா வது: - ஹே சுவேதகேதுவே! எவ்வதிசய அபிமானத்தால் நீ ஸ்தாணுவைப்போல் வணக்கமற்றவனாயியோ, ஆறங்கத்தோடு கூடிய நான்கு வேதங்களின் வேத்தா வென எண்ணினாயோ, எல்லா வித்வான்களினும் அதிகனெனக் கருவித்தாயோ! அவ்வதிசயத்தன்மை நின்பாலியாதென்பதை நீ கூறுதி. எ஁தொன்றைக்கேட்டால் கேளாமுழுதுங்கேட்டனவாமோ, எ஁தொன்றை நினைந்தால் நினையாமுழுதும் நினைந்தனவாமோ, எ஁தொன்றையறிந்தால் அறியாமுழுது மறிந்தனவாமோ என, அத்தகையதை நீ நினது குருவினிடத்திற் கேட்டாயா? அறிவையாயின் நீ கூறுதி. இவ்வாறு பிதா கூறவே சுவேதகேதுவானவர் அவ்வஸ்துவை யறியாதவராய்க் கர்வமற்றவராயினர், பரம ஆச்சரியத்தையடைந்தனர், சிரத்தாபக்தி பூர்வகம் பிதாவை நமஸ்கரித்துக்கூறுவாராயினா: - ஹே பகவன்! எவ்வேக வஸ்துவைச் சிரவணித்தால், மனனித்தால், அறிந்தால் சர்வ பதார்த்தங்களின் சிரவண மனன விஞ்ஞானமாமோ.அவ்வொன்றை யானறியேனாதலின் தாங்கள் கிருபை செய்து அதனை அடியேனுக் குபதேசிக்க வேண்டும் என வினவவே ஆருணி கூறியதாவது: - ஹே சுவேதகேதுவே! அவ்வேகவஸ்துவை நீ யறிதற்பொருட்டு முதலில் மூன்று திருஷ்டாந்தங்களால் இவ்வெல்லா வுலகையும் தேஜஸ், ஜலம், பிருதிவி என்னும் மூன்று ரூபமாய் நிச்சயஞ்செய்க. பின் மூன்று திருஷ்டாந்தத்தானே தேஜசாதி மூன்றன் காரணமாய் பரமான்மரூபமாய்ச் சர்வ ஜகத்தையும் நிச்சயஞ்செய்தி. 3 திருஷ்டாந்தங்கள் வருமாறு: - பிருதிவிரூபமட்பிண்டஞான முண்டானபின் காரிய ரூபகடசராவாதி எல்லாப்பொருள்களின் ஞானமுண்டாம். தேஜஸ்வடிவ பொன்னுண ர்வுண்டானபின் காரியமாகிய கடககுண்டலாதி எல்லாப் பொருள்களின் ஞான முண்டாம். உகிர்சீவி முதலிய பிண்டத்தேயிருக்கும் இரும்பின் ஞானமுண்டான மாத்திரையானே கட்க முதலிய சர்வ பதார்த்தங்களின் ஞானமாம்.

கருத்திதுவாம்: - ஒரு முறை மண்ணின் கடரூபகாரியத்தே மண்ணே யென நிச்சயிப்பவன் கடத்தினும் வேறாய் மண்ணின் காரியங்களைக்கண்டு இது மண்ணா? அல்லவா? என்னு மையத்தையடையாமல் மண்ணாயே காண்பன். இம் முறையைப் பொற்பிண்டத்தும், அயப்பிண்டத்தும் கண்டதேபோலத் தேஜஸ், ஜலம், பிருதிவி யென்னும் மூன்றன் காரணமாகிய பரமான்மாவின் ஞானத்தின் பின்னர் யாவற்றின் ஞானமுமுண்டாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மிருத்திகையின் பிண்டம் பிருதிவிரூபமாதலின் அதன் கண்ணே மட்பிண்ட திருட்டாந்தம் சம்பவிப்பதேபோலச் சுவர்ணபிண்டமும் தேஜோரூபமாதலின் அதன் கண்ணே பொற்பிண்ட திருட்டாந்தமும் சம்பவிக்குமா யினும், உகிர்சீவியாய் அயப்பிண்டம் நீர்வடிவமன்றாதலின் அதன்கண்ணே அத்திருட்டாந்தஞ் சம்பவியாதாம்?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! நெகிழ்ச்சியுற்ற நீர்ச்சம்பந்தத்தானே மண் முதலியவற்றினின்றும் நானாவகையாய் காரியமுண்டாமன்றி மாறாயொன்றும் வராதாமாதலின், உடன்பாடெதிர் மறைகளால் நீரின்கண்ணே காரணத்தன்மை பிரசித்தமாமாயினும், மண் முதலியவற்றின் சம்பந்தமற்ற கேவல ஜலபிண்டத்தே ஒன்றன் காரணத்தன்மை உலகங்காணவின்றாதலின் உலகரின் மதியை யங்கீகரித் துச் சுருதிபகவதியானவள், பனிக்கட்டி முதலியவற்றின் வடிவம் போன்ற நிர்மலத் தன்மையானே பிரசித்த உகிர்சீவி முதலிய இரும்பை மூன்றாவது திருஷ்டாந்தமா கக் கூறினளாதலின், ஆண்டது சம்பவிக்கும். இப்போது ஏககாரண வஸ்துவின் ஞானத்தால் சர்வகாரிய ஞானமாம் என்னும் நியமத்தே கௌணரூபத்தன்மையை யங்கீகரிக்கும் பேதவாதிகளின் மதகண்டனப் பொருட்டு முதலில் பேதவாதியர் மதத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! ஒரு காரணரூபப் பரமான்ம ஞானத்தானே காரியரூப சர்வ ஜகத்தின் ஞானமாம், என்னும் சுருதிப்பொருளில் ஒரு பேதவாதி ஸ்தாலிபுலாக நியாயத்தை யங்கீகரித்துக் கௌணரூபத்தன்மை யங்கீகரித்ததின் கருத்திதுவாம்: - அரிசியடும் பாத்திரம் ஸ்தாலியாம், தண்டுலம் புலாகமாம். அடுபவன் எரியின் மீது நீரோடுகூடிய ஸ்தாலியையவைத்து அதன் கண்ணே அரிசியை யிட்டுப் பின்னட்டதும் அடாததும் காண்பான் அவற்றுள் ஒன்றையெடுத்துப்பார்த்து அது அடப்பெற்றிருப்பின் யாவும் அடப்பெற்ற வெனவும், பெறாவிடின் பெறாவெனவும் உணர்தல் ஸ்தாலீபுலாக நியாயமாம். அதனானே அப்பேதவாதி ஆன்மஞானமொன்றால் சர்வ ஜகத்தின் ஞானத்தைக் கூறுவன், கூறின் வினவவேண்டியதாவது: - ஹே வாதியே! ஒரு ஞானத்தாலெல்லா ஞானமுமா மென்னும் சுருதியின் கண்ணே கூறிய நியாயத்தைக்கற்பித்தது, உன் மதியினானா? அல்லது, சுருதிப் பிரமாண ஜன்னியமதியினானா? பெரியாரின் பரம்பரைச் சம்பிரதாய பலத்தானா? முதலது சம்பவியாது, ஏனெனின், மறையளவை யற்ற கேவல புருடபுத்தியோ பலவிடங்களில் தன்னர்த்தத்தினின்றும் பிறழ்சசி யுடைய தாயே காணப்பெறும்; தாம்பின்கண்ணே பாம்புமதியும், இப்பியின்கண்ணே வெள்ளி மதியும் பிறழ்வுறலே போலும். இதனானே வேதவேததாக்கள் கேவலம் புருட மதியை யொருபொருளின் சித்தியின் கண்ணே பிரமாணரூபமா யங்கீகரித்திலர். அல்லது, சர்வதார்க்கீகருள்ளும் சிறந்த கபிலர் புத்தர் கணாதர் கௌதமர் முதலியோ ரும் மறையளவையின் வேறுபட்டுத் தம்மதியால் எவ்வெப்பொருட் சித்திசெய்து ளாரோ அவர்தம் அவ்வம்மதி அவ்வப்பொருளில் அப்பிரமாணமே யாம், அதன் கண்ணே காரணமிதுவாம்: - அவர் மறையளவைக்கு முரணாய்க் கேவலம் தம்மதியானே ஜகத்காரணத்தையும் ஆன்மாவின் சொரூபத்தையும், பந்த மோக்ஷங் களையும் வேறு வேறாகவே கூறியிருக்கின்றனராதலின், அவர் யுக்திகள் பரஸ்பரமே கண்டிதங்களாம். பரஸ்பரம் முரண்பட்ட பொருளை அறிவிக்கும் உலகரு டைய மதிகளுள் ஒரு மதியும் பிரமாணத்தன்மையை மருவுறாததேபோலப் பரஸ்ப ரம் முரண்பட்ட பொருளை விடயஞ்செய்யும் அவர் மதிகளுள்ளும் ஒரு மதியும் பிரமாணத்தன்மையை மருவாது. கபிலாதியரின் மதிகளிலும் சுதந்திரமாய்ப் பிரமா ணத்தன்மையுண்டாகாதபோது, இதரர் தம்மதியில் சுதந்திரப் பிரமாணத் தன்மையின் றென்பதன்கண்ணே யாதோதல் வேண்டும்? ஆகையால், மறையளவை யற்ற கேவல புருட, புத்தியின்கண்ணே பிரமாணரூபத்தன்மை சம்பவியாதென்பது சித்தமாம். இரண்டாவதுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், மறையளவையின் கண்ணே அவிசுவாச

முறும் பேதவாதியாகிய உனக்கு மறையளவையாலுண்டாய் மதியானே மனோ வாஞ்சிதமாய் பொருள் சித்தித்தல் அத்தியந்தம் முடியாததாம். மூன்றாவதுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், கபிலாதி மகாபுருடரின் சீடர் தமது குருசம்பிரதாயத்தை யங்கீகரித்தேனும், சுருதியர்த்த நிர்ணயத்தே எந்நிமித்தத்தையுமடைந்திலராதலின் தம்விருத்த சம்பிரதாயத்தை யங்கீகரிப்பினும் புருட மதியே யங்கீகரிக்கப்படும், அதனினும் வேறாக ஒரு பிரமாணமும் அங்கீகரிக்கப்படமாட்டாதாம், ஏனெனின், கபிலாதி சாம்பிரதாயிகர் சுருதியர்த்தத்தே யுபயோகியாய் ஒரு பிரமாணத்தை யடைந்திருப்பராயின் அவர் அதன்கண்ணே பரஸ்பரம் விவாதஞ் செய்யார், விவாதமோ கண்கூடாய்க் காணவருகின்றது. ஒருவர் யுக்திகளை மற்றையர் கண்டிப்பர், மற்றையர் யுக்திகளை மற்றையர் கண்டிப்பர் எனக்காணக்கிடந்தது. புருடமதியின்கண்ணே முன் முதற் பக்ஷத்தே மொய்த்ததோட மியாவும் மூன்றாவது பக்ஷத்தும் மொய்க்குமென்க.

சங்கை: - ஹே சிததாந்தியே! சம்பிரதாயத்தானே விருத்தரின் பரம்பரையை அங்கீகரிக்கின் முதற்பக்ஷ மூன்றாவது பக்ஷ சமானத்தன்மையடைவுறும்; ஆனால், அவ்வாறங்கீகரியாமற் சம்பிரதாயத்தானே இலக்கணா விருத்தியால் நியாயத்தை யங்கீகரிக்கின் அதற்குச் சுருதியர்த்த நிர்ணயத்தே சாவதானத்தன்மை சர்வ வாதி கட்குஞ் சம்மதமாமாதலின், மூன்றாவது பக்ஷத்திறகு முதற்பக்ஷத்தே யுள்ளடக்கஞ் சம்பவிபாதாம்?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! சம்பிரதாய சப்தத்தானே நீ யங்கீகரித்தவடிவமி யாது?

கருத்திதுவாம: - யாண்டு யாண்டுப் புகையுண்டோ ஆண்டாண்டுத்தீ யுண்டென்னும் உடனிகழ்ச்சியைப் பன்முறை கண்டுண்டாய் 'தூமம் அக்கினியின் வியாபபியம்' எனும் மதி நியாயமா? அல்லது, எரியின்றிய மலையின் கண்ணும் புகையிருக்கும் என்னும் வாதி சங்கையை நீக்கற் பொருட்டுண்டாய் 'புகை எரியின் றிய விடத்துமிருப்பின் எரியாலெழுந்ததாகாதாம்' என்னும் தர்க்கமே நியாயமா? முதலது சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இதன்கண்ணும புருடமதியினும், வேறாக நியாயவடிவம் சித்தியாதாம்; மற்றோ, அதற்கே அத்தகைமை சித்தித்தலின், இப்பக்ஷத்திறகும் முதற்பக்ஷத்தினும பேதம் சித்தியாதாம். அல்லது, அடிக்கடி உடநிகழ்ச்சிக் காட்சியாலுண்டாய் மதியைப் பிரமாணரூபமா யங்கீகரிக்கினோ, யாண்டு யாண்டுப் பிருதிவித்தன்மையிருக்குமோ ஆண்டாண்டு இரும்பாற் போழ் தலாந்தன்மையாம், என அடிக்கடி உடனிகழ்ச்சிக் காட்சியானேயுண்டாய் 'பிருதிவித்தன்மை இரும்பாற் போழ்தலாந்தன்மையின் வியாப்பியமாம், என்னும் மதியும் பிரமாணமாக வேண்டும், ஆதலோ இல்லை; என்னை, வஜ்ஜிரமணியின் கணணே பிருதிவித்தன்மையோ உளது, இரும்பாற்போழ்தலாந்தன்மையோ இல்லை யென்றுணர்க. 2 - வது பக்ஷத்தை யுடன்படின், அந்த நியாயத்தே தர்க்கரூபத்தன்மை யெவ்வாறிருக்கின்றது என வினவுக; நியாயம் பிரமாணத்தின்மீது அனுக்கிரகம் செய்வதே போலத் தர்க்கமும் பிரமாணத்தின்மீது அனுக்கிரகம் செய்யுமாதலின்,

நியாயந்தருக்கவடிவமாம் எனக்கூறின்; அது பிரமாணத்தின்மீது எவ்வகையாய் உபகாரத்தைச் செய்யும் என வினவுக.

கருத்திதுவாம்: - அந்தததர்க்கரூப நியாயம் அந்தப் பிரமாணத்தே, பிரமாணத் தன்மையின் சித்திவடிவ உபகாரத்தைச் செய்யுமா? அந்தப் பிரமாணத்தின் விரோதி நீக்க உபகாரம் புரியுமா? பிரமாணத் தன்மையின் அபிவியச்திரூப உபகாரம் புரியுமா? முதலதோ சம்பவியாதாம், என்னை, அந்தப் பிரமாணத்தே விடயங்களின் பிரகாசகத் தன்மைவடிவப் பிரமாணத்தன்மையைச் சில நூலாசிரியரோ தன்னாற் கவரப்பெறுவ தெனவும், சில நூலாசிரியரோ பிறிதாற் கவரப்பெறுவதெனவுங் கூறுவர். ஆண்டுப் பிரமாணத்தன்மையி னாசிரயத்தை எத்துணைச் சாமக்கிரிகவருமோ அத்துணையே பிரமாணத் தன்மையையுங்கவரும் என்பதே தன்னாற் கவர்தலாம்; கவராதென்பதே பிறிதாற் கவர்தலாம். வேதாந்த மீமாம்சைகளில் முதலதாம், நையாயிகர்மதத்தே மற்றதாம். முதலதில் வேறொன்றை யபேக்ஷியாது பிரமாணம் பிரமாணத்தன்மை யைத் தானே கவரும் என்ப. தீபம் கடாதிவிடயப்பிரகாசத்தே வேறொன்றையவா வாததே போலப் பிரமாணமும் விஷயங்களின் பிரகாசகத்தன்மைவடிவப் பிரமாணத் தன்மையின்கண்ணே வேறொன்றையு மபேக்ஷியாதாம், அபேக்ஷிக்கினோ அதன் கண்ணே அப்பிரமாணரூபத்தன்மையே சித்திக்குமாதலின், அது தனது சமான விஷயக தர்க்கத்தை யபேக்ஷியாதாம், அத்தர்க்கம் பிரமாணவிடயத்தினும் வேறு பொருளை விடயஞ்செய்யினும் பிரமாணத்தின் மீது அதனுபகாரம் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிரமாணத்தின்கண்ணே விடயப்பிரகாசகத்தன்மைவடிவப் பிரமாணத் தன்மை தர்க்கப்பிரவிருத்தியினும் முன்னரே சித்தமாமாதலின் தர்க்கா போகைஷ சம்பவியாதாம். அல்லது, அப்பிரமாணரூபதர்க்கமானது பிரமாணவிடயத்தே புகுதல் மயலாலுமேலாதாம்; ஏனெனின், பிரமாணம் அப்பிரமாணமென்னும் மிரண்டும் தஞ்சொரூபபேதத்தானே ஆசிரயபேதத்தானே விடயபேதத்தானே பரஸ்பரம் விலக்ஷணமேயாம். சிறிது மாத்திரையும் அவற்றின் கண்ணே ஒப்புமை யுண்டாகா தாம். சமானங்கட்கே உபகார்ய உபகாரகபாவம் கண்டோம், மாறாயதற்கு அஃதையாண்டுங் கண்டிலேம். ஆதலினானும் பிரமாணத்தின்மீது அப்பிரமாண ரூபதர்க்கத்தின் உபகாரம் சம்பவியாது. ஜீவர்கட்கிட்டமில்லாததாய் விட முதலிய போல் அதன் நிவிருத்திரூப உபகாரமாய் ஔஷதமந்திராதிகாரணமும் பிரசித்தமாம்; அவ்வாறே அத்தர்க்கம் பிரமாணத்தின் மீது பிரமாணவிரோதி நிவிருத்தி ரூப உபகாரஞ்செய்யும் என்னும் இரண்டாவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாது. உலகத்தே விரோதி நிவிருத்திரூப உபகாரம் பிரசித்தமாதலே போல் ஈண்டுச் சம்பவியாதாம்; என்னை, பிரமாணமும் எதிர்மறையாய் அப்பிரமாணமும் ஓரிடத்தே ஒருங்கு கூடியிருக்குமாயின், அத்தர்க்கம் அப்பிரமாண நிவிருத்திரூபஉபகாரத்தையதற்குச் செய்யும்; ஆனால் ஒருங்கு கூடியிராதாம், ஏகதேசத்தே ஏக்காலத்தே யிருக்கும் பொருள் கட்கே பரஸ்பரம விரோதமாம், மாறாயதற்கு விரோதம் யாண்டுங் கண்டதின்றாம்; மக்ஷியைவிழுங்கும் மண்டுகத்தை மணிநாகம் விழுங்குவதே போலப் பிரமாணம அப்பிரமாணம் என்னும் இரண்டன்கண்ணொன்றை விழுங்குவது வேறொன்றின்றாம், இன்றாகவே உபகாரம்புரிதல் யாண்டையதென்க. அல்லது, எத்தலத்தே சமானபலமுடைய இருபிரமாணங்கட்கு ஒரு விடயத்தின் கண்ணே பிரவிருத்தியாமோ ஆங்கே மதிமான் இரு பிரமாணங்கட்கும் பரஸ்பரம் விரோதத்

தை அங்கீகரிக்க வேண்டும், அஃதீண்டிப் பிரசங்கத்தின் கண்ணேயின்றாம்; ஏனெனின், பிரமாணத்திற்கோ சத்தியவஸ்துவின்கண்ணே பிரவிருத்தியாம், அப்பிரமாணத்திற்கு அசத்தியவஸ்துவின் கண்ணே பிரவிருத்தியாம்; அவ்விரண்டிற் கும் விடயபேதமிருப்பதேபோலத் தருமங்கட்கும் பேதமாம். பிரமாணத்தன்மைத் தன்மமோ கேவலம் பிரமாணத்தின்கண்ணே யிருப்பதே போல், அப்பிரமாணத்தன் மைத்தன்மமும் கேவலம் அப்பிரமாணத்தின்கண்ணேயிருக்கும். இவ்வாறு வேறு வேறு பொருளை விடயஞ்செய்யும் அவ்விரண்டன் கண்ணும் பரஸ்பரம் விரோதித் தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது, பிரமாண விரோதியின் நிவிருத்திரூபதர்க்கத்தின் உபகாரத்தைப் பிரமாணத்தின்மீது அங்கீகரித்தவன்பால் இங்ஙன் வினவுக: - நினது தர்க்கம் பிரமாணவிரோதியை அப்பிரமாணமெனவறிந்து நீக்குகின்றதா? பிரமாண மெனவறிந்து நீக்குகின்றதா? முதற்பக்ஷத்தை வாதியங்கீகரிக்கின் அது சம்பவியாது; ஏனெனின், அரைத்த அன்னத்தை மீண்டும் அரையாததேபோலவும், மரித்த சரீரத்தை மீண்டும் அடியாததேபோலவும், பிரமாணவிரோதியை அப்பிரமாணரூபமாய் உணர்ந்த அத்தர்க்கம் பிரமாண விரோதியை நிவிருத்தி செய்வதன்கண்ணே பிரவிரு த்தமாகாதாம்; இரஜ்ஜுசர்ப்பத்தை மித்தையென வுணர்ந்தவன் அதை நீக்குவதில் முயலாததேபோலும். இரண்டாவது பக்ஷத்தை பங்கீகரிக்கின் அதுவுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், பிரமாண விரோதியின்கண்ணே பிரமாணரூபத்தன்மையை விடயஞ் செய்யும் தர்க்கத்தானே அதன் நிவிருத்தி சம்பவியாதாம், ஒருகாற் சம்பவிப்பின் அது பிரமாணத்தையும் நிவிருத்திசெய்யும். சுருதியனுகூலதர்க்கத்தானே அதன் நிவிருத்தி சம்பவிக்குமாயினும், சுருதிப்பிரமாணமின்றிக் கேவலந் துராக்கிரகத்தானே அர்த்த சித்திசெய்யும் வாதிகளாய் உங்கட்கு வறுந்தருக்கவலு மையானே வாஞ்சிதார்த்த சித்தியாதல் முற்றும் முடியாததாம். இத்துணையானே பிரமாணத்தின் கண்ணே தன்னாற் கவர்தலை யுடன்பட்டுத் தர்க்கோபகாரமின்மை வர்ணிக்கப்பட்டது. இப்போததன்கண்ணே பிறிதாற் கவர்தலை யுடன்பட்டு அதனை வருணிப்பாம்: - ஹே வாதியே! பிறிதாற் கவர்தலை யுடன்படினும் பிரமாணத்தின் கண்ணே தருக்கத்திற்கு யாதுபகாரம் கூறுதி:

கருத்திதுவாம்: - அத்தருக்கத்திற்குப் பிரமாணத்தின்மீது விஷயங்களின் பிரகாசரூப உபகாரமோ சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அஃதோ பிரமாணத்தானே சித்திப்பதே போல் அத்தருக்கத்திற்குப் பிரமாணத்தின்மீது பிரமாதாவின் அசம்பாவனை நீக்கவடிவ உபகாரமும் சம்பவியாதாம்; என்னை, அது பூர்வபாவ கருமத்தானே ஜனித்ததாதலின் விரோதியாய் புண்ணிய கருமத்தானே அதன் நிவிருத்தி சம்பவிக்கும், தருக்கத்தானே சம்பவியாதாம். அல்லது, அதனாலதன் நிவிருத்தியை யங்கீகரிக்கினும் அதற்குப் பிரமாதாவின் கண்ணே உபகாரம் சித்திக்கும், பிரமாணத்தே சித்தியாதாம். அல்லது, விஷயப் பிரகாசத்தே அசமர்த்த அப்பிரமாணத்தின் கண்ணோ ஆயிரந்தருக்கத்தானும் பிரமாணரூபத்தன்மை சித்தியாதாம், விஷயப் பிரகாசகத்தே சமர்த்தப் பிரமாணத்தின்கண்ணே பிரமாண ரூபத்தன்மை தர்க்கத்தின் பிரவிருத்தியின் முன்னரே சித்தமாமாதலின் அதனாற் சித்தி சம்பவியாதாம். மூன்றாவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாதாம்; என்னை, அத்தர்க்கம் அப்பிரமாணரூபமா? பிரமாணரூபமா? முதலதொவ்வாது. அப்பிரமை ஞானத்திற்கு விடயமாகிய பொருள்களியாவும் பொய்யேயாம். அப்பிரமைஞானவிஷப சுத்திரஜ

தாதி பொய்யேயாவதுபோல் அப்பிரமாணரூபதர்க்கமும் எப்பிரமாணத்தின் பிரமாணத்தன்மைத் தன்மத்தை வெளிப்படுத்தா நிற்குமோ அந்தப் பிரமாணமும் பொய்யேயாமாதலின், அதனானே பிரமாணத்தன்மையின் அபிவியக்தி சம்பவியாதாம். இரண்டாவதும் பொருந்தாதாம், அத்தர்க்கத்தேயெவ்வாதியும் பிரமாண ரூபத்தன்மையை யங்கீகரிக்கவில்லை, மற்றோ யாவரும் அப்பிரமாண ரூபத்தன்மையையே யங்கீகரித்துளாராதலின் அதன்கண்ணே அவ்வாறுடன்படலால் தன் சித்தாந்த ஹானிரூப அபசித்தாந்த தோஷப் பிராப்தியாம். அல்லது, பிரமாணத்தின் பிரமாணரூபத்தன்மையை அபிவியக்தி செய்யுந் தர்க்கத்தைப் பிரமாணரூபமென வுடன்படினோ, அதன் பிரமாணத்தன்மையை அபிவியக்தி செய்யும் வேறொரு தர்க்கத்தை யங்கீகரிக்க வேண்டிவரும், அதன் பொருட்டும் மற்றொன்றை யுடன்படவேண்டிவரும். இவ்வாறு பரம்பரையாகத் தர்க்கதாரை யங்கீகரிப்பதானே அனவஸ்தா தோஷமாம். அல்லது, வாதியையிது வினவுக: - அத்தருக்கம் சுதந்திரப் பிரமாணமா? பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களின் அந்தர்ப் பூதமாய்ப் பிரமாணமா? முதலது சம்பவியாது, என்னை, அதன் கண்ணே சுதந்திரப் பிரமாணத்தன்மையை யெவ்வாதியும் அங்கீகரிக்கவில்லை. இரண்டாவதுஞ் சம்பவியாது, என்னை, பிரமாணரூப தர்க்கத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தின் கண்ணோ அடக்கமின்றாமாதலின் அனுமானாதிகளின் கண்ணே யடக்கம் கூற வேண்டும். அவற்றுள்ளும் இதன் கண்ணே யடக்கம் என நியமஞ் செய்யப்போகா தாம்; ஏனெனின், அநுமானாதிகளின் பிரமாணரூபத்தன்மையின்கண்ணே சர்வ வாதிகட்கும் ஒரு சம்மதியின்றாம், நானாவகையாய் விவாதங்காண வருகின்றது: - - சார்வாகனோ காட்சியொன்றே யென்றனன். வைசேஷிக பௌத்த ஆர்ஹதர்களோ காட்சி, கருதல் என்றனர். சாங்கியரோ உரையொடு மூன்றென்பர். நையாயிக ஏகதேசியர் காட்சி, கருதல், உவமையென்பர், நையாயிகரோ உவமையொடு நான்கென்பர். பிரபாகாரோ அருத்தாபத்தியொடு மைந்தென்பர். பட்ட வேதாந்தியர் அனுபலப்தியொடுமாறென்பர். பௌராணிகரோ சம்பவ ஐதிகங்களுடன் எட்டென்பர். தந்திர சாஸ்திரக்காரரோ சேஷ்டையொடு மொன்பதென்பர். இவ்வகை வாதியர் வேறு வேறாகப் பிரமாணங்களுடன்படுவர். அவற்றுள் தர்க்கரூப நியாயம் எதன் கண்ணொடுங்கும் கூறுதி?

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! தன்விடயத்தினின்றும் வியபிசாரியாகாததே பிரமாணமாம், மாறாயதாகாதாம். இவ்வகையாய் பிரமாணலக்ஷணத்தை விசாரிக்கு முன் அத்தர்க்கம் ஒரு பிரமாணத்துள்ளடங்குமாயினும் பின் அப்பிரமாணத்தன்மை யையடையுமாதலின் முன்மொழிந்த விநிகமனா விரகதோஷப் பிராப்தியை யடையாதா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! இவ்வாறு முன்மொழிந்த பிரமாண இலக்ஷணத் தானே பிரமாண விசாரஞ்செய்யின் ஆறு பிரமாணங்களுள் தத்தமர்த்த அவ்ய பிசாரித்தன்மைவடிவப் பிரமாணத்தன்மையாயினும், அந்த நியாயரூபதர்க்கம் எப் பிரமாணத்திற்கந்தர்ப்பூதமாம் என முன்மொழிந்த விநிகமனா விரகரூபதோஷம் நின்மதத்தே பலாத்காரமாய்ப் பிராப்தமாம்; ஏனெனின், பட்டபாதாதி வித்வான்கள்

பிரத்தியக்ஷாதி ஆறு பிரமாணங்கட்குத் தத்தம் விடயத்தே நியமமாய்ப் பிரமாணத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்துளார்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! நானாப்பிரமாணரூப அனுமானப் பிரமாணத்துள் ளடங்கியது நியாயரூபதர்க்கமாதலின், அது அக்காட்சியாதி சர்வப் பிரமாண அந்தர்ப்பூதமாம்; இவ்வாறுடன்படுவதில் முன்மொழிந்த விநிகமனாவிரகரூபதோஷ முண்டாகாதாம். அநுமானப்பிரமாணத்திற்குச் சர்வப் பிரமாண ரூபத்தன்மை யிவ் வகையாம்: - பிரதிஞ்ஞை, ஹேது, உதாஹரணம், உபநயம், நிகமனம் என்னும் ஐந்து வாக்கியரூப அவயவங்கட்குச் சமுதாயரூபம் பரார்த்தானுமாமாம். மலைதீயுடை த்து, என்பது பிரதிஞ்ஞை. புகையுடைமையின், என்பது ஹேதுவாம். யாது யாது புகையுடையது அஃதது தீயுடையது, அடுக்களை போலும்; என்பது உதாரணமாம். அவ்வாறேயிது; அதாவது, இம்மலையும் அடுக்களை போலத் தீவியாப்பியப்புகை யுடையது, என்பது உபநயமாம். ஆகையால் அவ்வாறே; அதாவது, தீவியாப்பியப் புகையுடையதாதலின் இம்மலையும் அடுக்களை போலத் தீவியாப்பியப்புகை யுடையது என்பது நிகமனமாம். 1-வது ஆகமப்பிரமாண ரூபமாம். 2-வது அனுமானப் பிரமாணரூபமாம். 3-வது பிரத்தியக்ஷபிரமாணரூபமாம். 4-வது உபமானப்பிரமாண ரூபமாம். ஆகையால் என்னுமம்சத்தானே முற்கூறிய சர்வப் பிரமாணங்களையுஞ் சங்கிரகஞ்செய்யும் 5-வது சர்வப்பிரமாண ரூபமாம். இம்முறையே அனுமானப் பிரமாணம் சர்வப் பிரமாணரூபமாம், அதனுள்ளடங்கியதாய் நியாயரூபதர்க்கமும் சர்வப்பிரமாணரூபமேயாமாதலின் முற்கூறிய விநிகமனாவிரகரூபதோஷம் என்மதத்தேயுறாதாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! உனது வசனம் எண்ணிக்கையற்ற தோஷங்களோடு கூடியதாம்; என்னை, அத்தூஷணங்களைக்கூறு மெனக்கும் கேட்கு முனக்கும் பிரஹ்மாவிற்குச் சமானமாய் பேராயுளிருக்குமாயின் கூறக் கேட்க முடியும், ஆனால், அவ்வாயுள் நம்மிருவருக்குமிலலையாதலின் கூறக் கேட்கக் கூடாதாம்; எனினும், நியாயரூபதர்க்கததே யபிநிவேசமுறும் உனக்குச் சுருக்கமாக அத்தூஷணங்களின் முறைமாததிரம் கூறுகின்றேன். நீ சாவதானமாய்க்கேட்பாயாக: - ஹே வாதியே! அனுமானத்துள்ளடக்கிய காட்சி முதலியவையாவும் ஒரே காரியத்தைச் செய்யுமா? யாவும் வேறு வேறா யநேக காரியங்களைச் செய்யுமா? 2-வது சம்பவியாது, ஏனெனின், காட்சி முதலியவற்றின் சமுதாயரூபமா யுடன்பட்ட அனுமானத்தின்கண்ணே யிருப்பினும் அவை தமதநேககாரியங்களின் கர்த்துருத் தகைமைவடிவ இயற்கையைப் பரித்தியாகஞ்செய்யா; மற்றோ, தங்காரியத்தை யவசியஞ்செய்யுமாதலின், அவறறை யனுமானத்தடக்கல் முற்றினும் முரணாம். 1-வதுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவையாவும் ஒரே காரியத்தைச் செய்கின்றதென் றுடன்படின், அனுமானத்தினும் வேறாக அவற்றின்கண்ணே சுதந்திரப் பிரமாணத் தன்மை யுண்டாகாதொழிய வேண்டும், இட்டந்தானெனிற் சம்பவியாதாம்; என்னை, காட்சி முதலியவற்றிற்குத் தத்தம் விடயங்களிடத்தே சுதந்திரப்பிரமாணத்தன்மை காணவராதாயின் அவற்றின் கண்ணே அனுமானாபேக்ஷையால் பிரமாணத்தன்மை சித்தமாம், அவ்வாறோ இன்றாம்; மற்றோ, அவற்றிற்குச் சுதந்திரப்பிரமாணத்தன்மை எல்லா மதிமான்கட்கும் அனுபவசித்தமாமாதலின் அவற்றிற் கனுமானத்தே யடக்கம்

சம்பவியாதாம். அல்லது, முன்மொழிந்த பிரதிஞ்ஞை முதலிய 5 அவயவங்களுக்குள் 2-வதாய் ஏதுரூப அவயவத்தை வாதி அனுமானரூபமா யங்கீகரித்துளான், அதன் கண்ணே காட்சி முதலிய சர்வப் பிரமாணரூபத்தன்மை அங்கீகரித்தல் முற்றினும் முரணாம்; ஏனெனின், அதன் கண்ணே அவற்றினடக்கம் காணவருவதின்றாம். அதன்கண்ணே அவற்றின் அத்தியாகாரத்தைச் செய்து ஹேதுரூப அனுமானத்திற்குச் சர்வப் பிரமாணத்தன்மையை யங்கீகரிக்கினோ, ஐந்தாம் வேற்றுமையை முடிவிலுடைத்தாய்க் குறியை யுணர்த்தும் வசனமென்னும் ஹேதுவின்கண்ணே சாதனரூபத்தன்மையி னபாவமாம். அல்லது, முன்மொழிந்த 5 அவயவங்களுள் வாக்கியரூபத்தன்மை சமமேயாம், ஆயினும் ஒரு பிரதிஞ்ஞை வாக்கியத்தின் கண்ணே ஆகமப்பிரமாணரூபத் தன்மையை யங்கீகரித்து வேறு வாக்கியங்களிடத்தே அங்கீகரியாமை ஊகமற்ற மோகமாம். அல்லது, பிரதிஞ்ஞை யவயவத்திற்கு ஆகமப்பிரமாண ரூபத்தன்மையை வாதி யங்கீகரித்தது சம்பவியாதாம்; என்னை, அம்மொழி ஐயப்பொருளையறையும், ஆகமப்பிரமாணமோ நிச்சிதப் பொருளையே நிகழ்த்தும், அது ஐயப் பொருளையு முணர்த்துமாயின் தன்னாகமத்தன்மையற்றதாம் என்பது உன்மதத்தும் சம்மதமேயாம். பரஸ்பரம் முரண்பட்ட பொருளைக் கூறும் அவ்விரண்டிற்கும் அபேதமுடன்படல் மிகவுங் கூடாததாம். உபநயவாக்கியத்திருக்கும் அவ்வாறென்னுஞ்சப்தமும், நிகமனவாக்கிய த்தேயிருக்கும் ஆகையால் என்னும் சப்தமும் பக்ஷத்தே வியாப்தியையுடைய ஹேதுவின் சம்பந்தமாத்திரத்தையே போதிக்கும், ஒப்புமை முதலியவற்றை யோதாவாதலின் உபநயவாக்கியத்திறகு உபமானப் பிரமாணரூபத்தன்மையும், நிகமனவாக்கியத்திற்குக் கூறிய சர்வப்பிரமாணரூபத் தன்மையும் சம்பவியாதாம். தர்க்கஜீவன ஔஷதியாயவியாப்தி கேவலங் கற்பனை வடிவமேயாதலின் அதனைக்கூறும் உதாஹரணவாக்கியத்தே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். இவை முதலாக அநேகவகையாய் துஷணம் வாதி யோதுவதன் கண்ணே அடைவுறுமாதலின் ஆகமப்பிரமாணரூப சூரியனை யுபேக்ஷித்துக் கேவலங் கற்பனையாலுண்டாய் தர்க்கத்தேயுள்ள மிக ஆதரமே விசாரரூபதிருஷ்டி யின் மந்தத்தன்மையை வெளியாக்கும்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! நியாயரூபதர்க்கத்தானே ஒருபொருட் சித்தி யுண்டாகாதாமாயின் என்பது முதலிய சுருதிகள் விசாரரூபதர்க்கத்தையேன் விதிக்கின்றன?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! இந்நியாயரூபதர்க்கத்தை விருத்த ஆசிரியர் விசாரரூபமனனத்தே உபயோகியெனக் கூறியிருப்பினும், அது சுருதிப்பிரமாண சகாயமின்றிச் சுதந்திரமா யொரு பொருளை நிச்சயிப்பதில் ஆற்றலுடையதன்றாம்; மற்றோ, மறைச் சகாயததானே நிச்சயிக்குமாதலின், ஆசிரியர் என்பதாதிகளில் சுருதியனுகூலதர்க்கத்தையே யங்கீகரித்தனான்றிப் பிரதிகூலவறுந்தர்க்கத்தைக் கவர்ந்திலராதலின், அம்மறை ஸ்தாலீபுலாக நியாயத்தானே ஏக ஆன்மாவின் ஞானத்தானே சர்வ ஜகத்தின் ஞானத்தைக் கூறுகின்றது என்னும் பொருட் கற்பனையில் கற்பிக்கும் புருடபுத்தியேதுவாம், மறையளவையா லுண்டாய் மதியே துவாம், உபதேசிக்கும் குரு பரம்பராரூபச் சம்பிரதாயத்தின் அநுகூலத்தன்மை

யேதுவாம், என்னும் முப்பக்ஷங்களுள் முதற்பக்ஷத்தும் மூன்றாவது பக்ஷத்தும் முன் அநேக தூஷணங்கள் கூறிவந்தேமாதலின் இருபக்ஷங்களும் சம்பவியாவாம்; எஞ்சியதாய் 2-வது பக்ஷமேயுடன் படவேண்டிவரும், அதுவோ வாதியின் இஷ்டார்த்த சித்தியைச் செய்யாதாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! அம்மறையளவையானுண்டாய மதிதான்றருக் கமின்றி யெவ்வாறுண்டாம்?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! வியாகரணாதி இலௌகிக உபாயத்தானே பதார்த்தத்தை யுணர்ந்து உபக்கிரம உபசம்ஹாராதி அறுவகைலிங்கங்களானே வாக்கியங்களின் பொருளை யுணர்ந்து, வறுந்தருக்கமின்றியே அதிகாரிக்கு மறை யளவையாலுண்டாயமதி அடைவுறுமாதலின், 2 வதன்கண்ணே வறுந்தருக்கா பேக்ஷையின்றாம். அவ்வாறே ஈண்டும் அந்த நியாயத்தையுபேக்ஷித்தே சுருதி பகவதி மட்பிண்டம், லோகமணி, உகிர்சீவி யென்னு முப்பதங்களானே உபாதான காரணசொரூபததைச்கூறி அதனோடு காரியத்திற் கபேதங்கூறினள். ஆகையால், ஒரு பரமான்ம ஞானத்தானே சர்வ ஜகத்தின் ஞானத்தைக்கூறும் சுருதி, அந்த நியாயம் போலச் சம்பாவனை மாத்திரவடிவச் சர்வ ஜகத்தின் ஞானத்தைக் கூற வில்லை.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! அந்த நியாயத்தை யுடன்பட்டுச் சுருதியின் பிரவிருத்தியுண்டாகாதாயின், எந்த நியாயத்தை யுடன்பட்டுண்டாம்?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! விவர்த்தவாதத்தேயிருக்கும் இராஜ்ஜு சர்ப்பாதி நியாயத்தை யங்கீகரித்தே சுருதியின் பிரவிருத்தியாம். அதிஷ்டானரூப இரஜ்ஜுவின் வாஸ்தவவடிவஞானத்தானே இரஜ்ஜுவின்கண்ணே கற்பித சர்ப்ப தண்ட ஜலதாரை மாலை முதலிய யாவற்றின் உணர்வுமுண்மையாயுண்டாவதேபோல், அதிஷ்டான ஆன்மஞானத்தானே ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பித சர்வ ஜகத்தின் ஞானமாம். ஹே குமர! முற்கூறிய எல்லா அபிப்பிராயங்களையும கருத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஆருணிபிதாவானவர் சுவேதகேதுவின் பொருட்டு மண், சுவர்ணம், இரும்பு என்னும் மூன்று திருஷ்டாந்தங்களால் சர்வஜகத்தின் காரணரூப பிரஹ்ம உபதேசத்தைச் செய்தனா. எவ்விடத்தும் காரணத்தினும் வேற்றுருவம் தானே காரியத்தின் அசத்தியத்தன்மையே காரணத்தின் அத்விதீயத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யு மென் பதை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு இவ்வகையாய் யுக்தியைக்கூறினா: - ஹே சுவேதகேதுவே! இக்கட முதலிய காரியங் கேவலம் வாக்கு மாத்திரையானே தோற்றுமன்றி யுண்மையாய்த்தோற்றாதாதலின், காரியம் நாமமாத்திரத்ததேயன்றி யுண்மையாய் வடிவமின்றாம்; அது மண்மாத்திரமே யாமாதலின் மண் அதன் ஆரம்பகமுமாகாதாம்; என்னை, ஆரம்பகமாயின் காரியகாரணபேதத்தை யங்கீகரித்தே அஃதாம்; நையாயிகர் கபாலரூபகாரணத்தினும் வேறாயகடத்தைக் கபாலங்களால ஆரப்தமென அங்கீகரிப்பதேபோலும், காரியத்தே காரணத்தினும் வேற்றுமை உண்மையாயின்றாம்; மற்றோ, கடசரா வாதி நாமவிசிஷ்டகாரியத்தேம ட்காரணபேதம் தோற்றும்; விசிஷ்டப்பொருளில் தோற்றுந் தருமம் விசேஷியப்

பொருளிற் சம்பவியாதாயின், அது கேவலம் விசேஷணத்தின்கண்ணே அடைவுறும் என்பது எல்லா நூலுடையாரது நியமமாம். ஆங்கே, கடசராவாதி நாமவிசிஷ்ட காரியத்தே தோற்றும் மண்வடிவ காரணபேதம் கடசராவாதிரூப விசேஷிய பதார்த்தங்களிலோ சம்பவியாதாமாதலின், எஞ்சியதாய்க் கடசராவ முதலிய நாமரூப விசேஷணங்களிலேயே பிராப்தமாம். இம்முறை சர்வ காரியகாரண பாவஸ்தலத்தும் அறிந்துகொள்க. இப்போதிப்பொருளையே திருஷ்டாந்தத்தானே வெளிப்படுத்துவாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! உலகத்தே படபாவத்தையடைந்த தந்துவைப்படத்தினின்றும் வேறாக்கிக் காரியங்காண்பவ னெம்மதிமான்? இன்றாம், இங்ஙனமே கடபாவத்தையடைந்த மண்ணைக் கடத்தினின்றும் வேறாக்கிக் காரியங்காண்பவனெம்மதிமான்? இன்றாம். ஆகையால் மண் முதலிய காரணமே சத்தியமாம், கடாதிகாரியமோ கேவலம் நாமமாத்திரமாய்ப் பிரதீதியாமாதலின் பொய்யேயாம். இரஜ்ஜுவின்கண்ணே சர்ப்பதண்டாதிகள் பொய்யாகவே தோற்று வதே போலும், ஆகாயத்தே கந்தர்வநகரம் பொய்யாகவே தோற்றுவதேபோலும், மண் முதலிய காரணத்தே கடாதிகாரியமும் பொய்யேயாய்த்தோற்றும். இப்போது இவ்விவர்த்தவாதத்தையே வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுப் பரிணாமவாதத்தைக் கண்டிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! பால் தயிராகப்பரிணமிப்பதேபோல் மண் பொன் முதலிய காரணங்கள் கடபூஷணாதிரூப பரிணாமத்தையடையாவாம் ஏனெனின், அடையுமாயின் தயிரானபால் நாசத்தையடைவதேபோல் மண் முதலிய காரணமும் நாசத்தையடையும், அங்ஙனாவதின்றாமாதலின், பரிணாமமன்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தயிரானபால் நாசமுறும், கடாதியானமண் நாசமுறு வதில்லையென்பது எங்ஙனறியலாம்?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! கடாதியாயினும் அம்மண் முன்போல் மண்ணாகவே தோற்றுமாறு, தயிராயபாலும். முன்போலப்பாலாகத்தோற்றாதாமா தலின் பால் தயிராங்காலழியுமெனவும், மண்கடகாலத்தே யழியாதெனவும் அறியக் கிடந்ததன்றோ? இதனானே என்னும் சுருதியின்கண்ணே மண்வடிவகாரணம் சத்திய மெனப்பட்டது. யாது பரிணாமிகாரணமோ அஃதுபாதானகாரணமாகாதாம்; மற்றோ, நிமித்தகாரணமேயாம்; ஏனெனின், தங்காரியத்தே தொடர்ந்து நிற்கும் காரணமே காரியத்தின் உபாதானகாரணமாம், என அதனிலக்கணம நூலாசிரியராற் கூறப் பெற்றுளது. அது பரிணாமிகாரணத்தே பொருந்தாதாமாதலின் பால் தயிர் வடிவ காரியத்தின் உபாதானகாரணமன்றாம்; மற்றோ, நிமித்தகாரணமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! உண்டாம் பாவகாரியமியாவும் உபாதான நிமித்த மென்னும் இருகாரணங்களானேயாம். தயிரும் பாவகாரியமாதலின், அதற்கும் பாலின் வேறாக ஒரு உபாதானகாரணங் கூறவேண்டும், அஃதியாதாம்?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! தேயு, நீர், பிருதிவியென்னும் முப் பூதங்களின் அவயவமே ஆன் முதலியவையயின்ற புன் முதலியவற்றேயிருந்து பாலினுபாதானகாரணமாம். தயிர், மோர், நெய்முதலிய காரியங்கட்கும் உபாதான காரணமாம்; ஏனெனின், தேயுமுதலிய முப்பூதங்களின் அவயவமே முறையே

சிவப்பு, வெளுப்பு, கறுப்பு என்னும் மூன்றுருவங்களால் யாண்டும் தோற்றும். விசேஷ ஆகாரத்தையுடைய மட்பிண்டம் கடரூபகாரியோற்பத்திகாலத்தே கடரூப காரியத்தே தொடர்ந்து பிரதீதியாகாதாமாதலின், மட்பிண்டம் கடரூபகாரியோற் பத்தியின் கண்ணே உபாதானகாரணமன்றாம்; மற்றோ, நிமித்தகாரணமாம். அவ்வாறே பாலும் தயிர்வடிவ காரிய உற்பத்தி காலத்தே தயிர்வடிவகாரியத்தே தொடர்ந்திலங்காதாதலின் பால் தயிரின் உபாதான காரணமன்றாம்; மற்றோ நிமித்தகாரணமாம். சூர்ண பிண்டாதி விசேஷ ஆகாரமற்ற சுத்தமண்ணானது கட சராவாதி சர்வ காரியத்தே தொடர்ந்திலங்குமாதலின் அது கடாதிகளின் உபாதான காரணமாம் அவ்வாறே புன் முதலியவற்றே அவயவரூபமாயிருக்கும் தேயு நீர் மண்ணென்னும் முப்பூதமே சர்வ காரியத்தும் தொடர்ந்திலங்குமாதலின் அவையே தயிர் முதலிய காரியங்களின் உபாதானகாரணமாம். ஆகவே பரிணாமி யாம் பொருள் பால் போல் உபாதானகாரணமாகாதாம். பரிணாமியாகாப்பொருளே உபாதானகாரணமாமாதலின் சுருதியின் கண்ணே லோஹமணிபதத்தாற கூறப்பட்ட சுவர்ணத்தையும், உகிர்சீவிப்பதத்தாற் கூறப்பட்ட இரும்பையும் பரிணாமித் தன்மை வடிவத்தானே திருஷ்டாந்தமாய்ச சுருதி கூறவில்லை, மற்றோ, விவர்த்த உபாதான ரூபமாய்த் திருஷ்டாந்தப்படுத்தியதென்க. அவை பரிணாமிகாரணமாயின், தயிருண் டாங்கால் பாலாய் பரிணாமிகாரணந் தோற்றாததேபோலக் குண்டல கங்கணாதி காரியமுண்டாம் போது பொன் முதலிய காரணமும் தோற்றலாகாது, யாவருக்கு மோ தோற்றுகின்றது; ஆகையாலவை யவற்றிற்குப் பரிணாமிகாரணமன்றாம்; மற்றோ, விவர்த்த உபாதானகாரணமேயாம். இத்துணையானே காரணத்தே சத்தியரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது இப்போது அக்காரணத்தே அத்விதீயரூபத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் காரணகாரிய மிரண்டன்பேதா பேத பக்ஷத்தையும், கேவலம் பேதபக்ஷத்தையும் கண்டிப்பாம்: - ஹே மைந்த! சாங்கிய நூலுடையாரும், பட்டபாதாதி மீமாம்சகரும் உபாதான காரணத்திற்குங் காரியத்திறகும் பரஸ்பரம் பேதாபேத மங்கீகரித்துளார், நையாயிகர் கேவலம் பேதத்தையே அங்கீகரித்துளார், இவை கூடாதனவேயாம்; ஏனெனின், பரஸ்பரம் பேதமுடைய பொருள்கள் வேறு வேறு தேயத்தேயிருக்கும், ஆ, குதிரைகட்குப் பரஸ்பரம் பேதமேயாதலின் அவை வேறு வேறு தேயத்தே யிருப்பதேபோலும். நூல் ஆடையில், மண்கடத்தில் வேறு வேறு தேயத்திருக்குந்தன்மையின்றாமாதலின், அவற்றிற் பரஸ்பரபேதமுஞ் சம்பவியாதாம்.

கருத்திதுவாம்: - அக்கினிரூப வியாபகமிலையாயின் தூமரூப வியாப்பிய முமிலாததேபோல், வேறு தேயத்திருக்குந் தன்மைவடிவ வியாபகமிலதாகவே பேத ரூப வியாப்பியமுமிலதாகும். இதனானே துணியுமனுமானமிதுவாம்: - மண் கட மிரண்டும் பரஸ்பரம் அபின்னமாம், வேறு தேயத்திருக்குந் தன்மையின்மையன வாதலின், யாவை அபின்னமாகாவோ அவை வேறு தேயத்திருக்குந் தன்மை யின்மையனவு மன்மையனவாம்; ஆ, அசுவம்போலும். இதனானே; காரணகாரிய அபேதமே துணியப்பெறும்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! படாதிகாரியம், தந்து முதலிய தேயத்தே யிருக்கும், அக்காரணங்கள் பூதலாதியிலிருக்குமாதலின் காரணகாரியங்கட்குத்

தேயம் வேறு வேறேயாகும். ஆகவே நும்மேது பக்கத்தேயிராதாதலின், சொரூபாசித்தமெனப் பெயரிய ஹேதுப்போலியாம், அத்தகைய ஹேதுவால் காரணகாரிய அபேதம் சித்தமாகாதாம்?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! அக்காரணகாரியங்கட்கு நீ வேறு வேறு தேயங்கூறினாய், அது கேவலம் கற்பனாமாத்திரத்தாற் கூறியதேயாகும், உண்மை யாய் அவற்றிற்கு வேறு வேறு இடமில்லையாம்; ஏனெனின், பூதலாதிகளிடத்தே கடபடாதிபதார்த்தங்களின் இருப்புண்மையை யனுபவிக்கும் உலகர் காரிய காரணங்கட்கு வேறு வேறிடத்தையனுபவித்திலராதலின் அவற்றின் பேதபக்ஷஞ் சம்பவியாதாம். பேதம் அபேதம் என்னுமிரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தமாம், யாண்டுப் பேதமுறையுமோ ஆண்டபேதமுறையாதாம். யாண்டபேதமிருக்குமோ ஆண்டுப் பேதமிராதாமாதலின், பேதாபேத பக்ஷமும் சம்பவியாதாம். கேவலம் அபேத பக்ஷத்தையே எவ்வாதியரு மங்கீகரிக்கவேண்டும். இரஜ்ஜுவின்கண்ணே கற்பிதமாய் சர்ப்பாதிகள் அக்காரணத்தினும் வேறாயத்தோற்றாவாமாதலின், அவை அதனினும் அபின்னமாவதே போலக் கடாதிகாரியங்களும் மண் முதலிய காரணங்க ளினின்றும் வேறாகத்தோற்றாவாமாதலின் அவையும் அதனினின்றும் அபின்னமே யாம். இரஜ்ஜுவினுண்மைவடிவத்தை யுணரவே சர்ப்பாதிகள் பிரதீதியாகாதனவே போல், மண்முதலிய காரணங்களின் உண்மைவடிவத்தை யுணரவே கட முதலிய காரியங்களும் பிரதீதியாகாவாம். இவ்வாறு காரணத்தின் அத்விதீய ரூபத்தன்மை எல்லா அறிஞர்களின் அனுபவசித்தமாம். அல்லது, கடமுதலிய காரியத்தேயுண்டாம் பேதமயல் அபரோக்ஷரூபமாமாதலின், அம்மயல் நீக்கம் காரணபரோக்ஷ ஞானத்தானே யாகாதாம்; மற்றோ, அபரோக்ஷஞானத்தானே யாம். கிழக்கு முதலிய திசைகளில் மேற்கு முதலியவற்றின் மயல் அபரோக்ஷமாமாதலின், திசையின் பரோக்ஷஞானமுளதாயினும் மயல் நீக்கமுண்டாகின்றதில்லை; மற்றோ, அதன் அபரோக்ஷஞானத்தானே மயல் நீக்கமுண்டாம். அதுபோன்றே காரண அபரோக்ஷ ஞானத்தானே காரியபேதமயல் நீக்கமாம். ஹே சுவேதகேதுவே! கடாதிகள் பரஸ்பரம் பேதமுடையனவாதலின் காரியரூபமாம், ஆகவே அவை பிருதிவி நீர் தேயுரூபகாரணத்தினின்றும் பின்னசத்தை யுடையனவன்றாவதேபோல், அப்பிருதி வியாதியும் பரஸ்பரம் பேதமுடையனவாதலின் காரியரூபமேயாம், ஆகவே யவையும் பரமான்மாவாய் காரணத்தினின்றும் பின்னசத்தையுடையனவன்றாம்.

கருத்திதுவாம்: - அதிகாரி முதலில் பிருதிவி முதலிய மூன்று காரணங்களில் கடாதிகாரியத்தின் பேதாபாவத்தை நிச்சயம் செய்க, பின் அத்திருட்டாந்தத்தால் பிருதிவி முதலிய காரியபேத அபாவத்தைப் பரமான்ம காரணத்தே நிச்சயஞ்செய்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கடா கள் பேதமுடையனவாதலின் காரியரூபங்களாம் எனத் தாங்கள் பேதரூப ஹேதுவினானே காரிய ரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ் செய்தல் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், எவ்வேது தன்சாத்தியப் பொருளை விட்டு வேறிடத்தே இராதோ அவ்வேதுவினானே அச்சாத்தியம் சித்திக்கும். தன் சாத்தியத்தை விட்டு மற்றிடத்துமிருக்குமேது பிறழ்ச்சியுடையதாம். அதனானே சாத்திய சித்தியுண்டா காதாம். பேதரூபஹேதுவும் காரியத்வ அபாவமுடையான்மாவின் கண்ணே

யிருத்தலின் பிறழ்ச்சியுடையதேயாம். அவ்வேதுவினானே காரியத்தன்மையின் சித்தியாகாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குமர! ஜடத்தன்மைத் தன்மவிசிஷ்டபேதரூப ஹேதுவே காரியத்தன்மையைச் சித்தி செய்யும், அஃதான்மாவின் கண்ணின்றாமாதலின் காரியரூபத்தன்மையும் சித்தமாகாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்த ஜடத்தன்மை விசிஷ்டபேதம் அவித்தையின் கண்ணுமிருக்கும்; ஆனால் சித்தாந்தத்தே அவித்தையைக் காரியரூபமென அங்கீகரி ப்பதின்றாம்; மற்றோ, அநாதியென அங்கீகாரமாமாதலின், அவ்வேதுவும் பிறழ்ச்சியு டையதேயாம்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அவித்தையின் கண்ணே உற்பத்திகாரியத்தன்மை யிராதாயினும், அதிஷ்டானத்தின் கண்ணே கற்பிதத்துவரூப காரியத்தன்மை யிருக்குமாதலின், அவ்வேதுப் பிறழ்ச்சியதன்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மாவின் கண்ணே அவ்வேதுவின்றாயினும், காரியத்தன்மை ஏன் கூடாதாம்?

சமாதானம்: - ஹே குமர! ஆன்மாவின் கண்ணே அவ்வேதுவின்றாயினும் காரியரூபத்கன்மையை யங்கீகரிக்கும் வாதியை வினவவேண்டியதாவது.- ஆன்மா வின் கண்ணேயிருக்கும் காரியத்தன்மைகாரணமற்றதா? காரணமுற்றதா? முதற் பக்ஷம் சம்பவியாது, ஏனெனின், ஆன்மாவின் கண்ணிருக்குங் காரியத்தன்மை காரணமற்றதேபோலக் கடபடாதி ஜகத்தின் கண்ணேயிருக்குங் காரியத்தன்மையும் காரணமற்றதாகவேண்டும், உடன்பாடேயெனின், கூடாதாம்; என்னை, கடாதிகாரியங் களின் மண் முதலியவற்றின் காரணத்தன்மையாவருக்கும் அனுபவ சித்தமாம். இந்நூலின் 8 - வது அத்தியாயத்தே காரணமின்றியே காரிய உற்பத்தியின் கண்ணே அநேகவகையாய் தூஷணம் கூறிவந்தேமாதலின் காரணமின்றிக் காரியோற்பத்தி சம்பவியாதாம். 2 - வது பக்ஷத்தை பங்கீகரிக்கின் இங்ஙன் வினவுக: -- ஆன்மாவின் காரணம் அசத்தியமா? சத்தியமா? 1 - வது பக்ஷம் சம்பவியாதாம், என்னை, சத்திய ரூபமாய்ப பிரசித்த கடாதி சத்தியகாரியம் மண்முகலிய சத்தியகாரணத்தானே யுண்டாம். அசத்தியத்தினின்றும் சத்தியோற்பத்தி யாண்டுங் காணப்பெறுவதின்றாம். ஆன்மாவும் சர்வலோக அனுபவத்தானும், சுருதி மிருதிரூப சாஸ்திரத்தானும் சத்திய ரூபமாகவே பிரத்தியாமாதலின் அதற்கு அசத்திய காரணத்தினின்றும் உற்பத்தி சம்பவியாதாம், சம்பவிக்கின் ஆன்மாவும் காரணமேபோல் அசத்தியரூப மேயாம், அங்ஙனறைதல் அத்தியந்தம் விருத்தமாம். அல்லது, ஆன்மாவின் காரணம் அசத்திய ரூபம் என்னும் வசனத்தேயிருக்கும் அசத்திய சப்தப்பொருள் சத்திய வஸ்துவின் அபாவமெனப் பிரதீதியாம். அபாவமாவதெல்லாம் தம்ஞானத்தே பிரதியோகியின் பேக்ஷையை யவசியம் செய்யும். பிரதி யோகியின் ஞானத்தானன்றி அபாவஞானமுண்டாகாதாமாதலின், சத்தியத்தின் அபாவரூப அசத்தியமும் தன் சித்தியின்கண்ணே சத்தியரூபப் பிரதியோகியின்பேக்ஷையை அவசியம் செய்யுமாத

லின், அந்தச் சத்தியவஸ்துவின் கண்ணே ஆன்மாவின் காரணத்தன்மை சம்பவிக்கும்; அதனபாவத்தே ஆன்மாவின் காரணத்தன்மை யங்கீககரித்தல் பயனற்றதாம். அல்லது, எவ்வபாவமும் எக்காரியத்திற்கும் காரணமாகாதாம் என்பது 8 - வது அத்தியாயத்தே காரணவிசாரப் பிரசங்கத்தே விஸ்தாரமாய்க் கூறிவந்தேமாதலின், ஆன்மாவின் காரணம் அசத்தியம் என்னும் முதற் பக்ஷம் சம்பவியாதாம். சத்தியமென்னும் 2 - வது பக்ஷத்தை யுடன்படின் வினவ வேண்டியதாவது: - ஆன்மாவின் சத்தியகாரணம் பரிச்சின்னமா? அபரிச்சின்னமா? 1 - வது சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், பரிச்சின்னமாவவெல்லாம் ஜடமேயாம், ஜடமாவவெல்லாம் காரியரூபமேயாம், காரியமாவவெல்லாம் தம்முற்பத்தியின் கண்ணே வேறு காரணத்தினபேக்ஷையை யவசியஞ்செய்யும். கடாதிகள் பரிச்சின்னத்தாற் சடமாய்ச் சடத்தாற் காரியமாய்க் காரியமாதலின் காரணாபேக்ஷ யுடையனவாமாறு; ஆன்மாவின் சத்தியகாரணமும் பரிச்சின்னத்தாற் சடமாய்ச் சடத்தாற் காரியமாய்க் காரியமாதலின் தன்னுற்பத்தியிற் காரணாபோக்ஷயுடையதேயாம்; மேல் அக்காரணமும் தன்னுற்பத்தியின் கண்ணே வேறு காரணத்தையபேக்ஷிக்கும், அவ்விரண்டாவது காரணமும் மூன்றாவது காரணத்தையபேக்ஷிக்கும். இவ்வாறு காரண பரம்பரையை யங்கீகரிப்பதில் அநவஸ்தா தோஷப்பிராப்தியாம், அதை நீக்கற்பொருட்டு ஆன்மாவின் சத்தியகாரணம் சேதனரூபம், அபரிச்சின்னரூபம் என்னும் 2 - வது பக்ஷத்தையே வாதியங்கீகரிக்கவேண்டிவரும். இதன் கண்ணும் இவ்விசாரஞ்செய்யத்தக்கதாம்: - அக்காரணம் ஆன்மாவினும் வேறா? அல்லவா? வேறெனிற் சம்பவியாது, ஆன்மாவினும் வேறாய்வெல்லாம் அநான்ம ரூபமேயாம். இல்லம் முதலியவை ஆன்மாவினும் வேறாதலின் அனான்ம ரூபமாவதே போலும், அநான்மரூபமாவவெல்லாம் போக்தாவாய் ஆன்மாவின் சுகசாதனமாம்; இல்லம் சையை முதலிய பொருள்கள் அநான்மரூபமாதலின் போக்தா ஆன்மாவின் சுகசாதனங்களாதலே போலும், அத்தகையனவெல்லாம் ஜடங்களாம், ஜடங்களியாவும் காரியங்களாம், இல்லம் முதலியன போலும், காரியமாவவெல்லாம் ஒரு காரணத்தானே ஜனித்தனவாம், இல்லமுதலியவை மண் முதலிய காரணங்களானே ஜன்னியமாதலேபோலும். ஆன்மாவின் சத்தாரூபகாரணமும ஆன்மாவினும் பின்னமாதலின் முற்கூறிய பரம்பரையாய்க் காரியரூபமும் அவசியமாகவேண்டும், வேண்டவே வேறொரு காரணத்தானே ஜனித்தலும் அவசியமாம். மேலிரண்டாவது காரணமும் 3 - வது காரணத்தானேயுண்டாம். இவ்வாறு காரணபரம்பரை யங்கீகரிப்பதானே மீண்டும் முன்போலவே அநவஸ்தாதோஷப்பிராப்தியாம். அதன் நீக்கப்பொருட்டு ஆன்மாவின் சத்தாரூபகாரணத்தை வாதி ஆன்மரூபமெனவும், சேதனரூபமெனவும், ஆநந்தரூபமெனவும், சர்வ பேதமற்ற அபரிச்சின்னமெனவும், காரணமற்றதெனவும் அங்கீகரிக்க வேண்டும். இவ்வாறாயதை ஆன்மாவின் காரணமென வுடன்படவே அவ்வான்மரூபச் சத்தைவடிவக்காரணத்தினும் வேறாக ஒரு காரியத்தின்கண்ணே ஆன்மரூபத்தன்மை சம்பவியாதாமாதலின் வாதியங்கீகரித்த சத்தாரூப காரணத்தையே யாம் ஆன்மவடிவமாயுடன்பட்டேம்; இதனானே ஆன்மா ஒருகாரணத்தானே யுண்டாவதின்றாம் எனத் துணியப்பெறும். வேதசுருதிகளும ஆன்மாவை அஜம், நித்தியம், அக்கினி முதலிய சர்வகாரணங்கடகுக் காரணம், சுயஞ்சோதி, சர்வபேதமற்றது எனக்கூறுகின்றன. இவ்வான்மாவையே இச்சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தானது சத்சப்தத்தானே கூறியது. சத்சபதத்தானே ஆன்மாவைக் கேவலம் சாத்தியரூபத்

தன்மையுடைய தாகக்கூறவில்லை; மற்றோ, சேதனரூபத்தன்மை ஆநந்தரூபத் தன்மையுடையதாகவும் கூறுகின்றது; ஏனெனின், சத்து, சித்து, ஆனந்தம், ஆன்மா நான்கு பதார்த்தங்களையும் பரஸ்பரம் பேதமென அங்கீகரிக்கினோ பேதரூபவஸ்து பரிச்சேத ஹேதுவால் சத்தியாதி நான்கிலும் கடாதிகட்கே போல் ஜடத்தன்மை சித்த மாம். அவ்வேதுவினானே அவற்றின் கண்ணே காரியரூபத்தன்மை சித்தமாம், அவ் வேதுவினானே, காரணாபேக்ஷை சித்தமாம், அக்காரணங்கட்கும் தம்முற்பத்தியில் வேறு காரணா பேக்ஷையாம், அதறகும் மற்றொரு காரணா பேக்ஷையாம். இங்ஙன் காரண பரம்பரை யுடன்படுவதில் முன்போல் அனவஸ்தாதோஷப்பிராப்தியாமாத லின், சத்தாதி நான்கில் சிறிதுமாத்திரையும் பேதஞ் சம்பவியாதாம் : நான்கு சப் தங்களும் ஒரே பொருளின் வாசகங்களாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்நான்கு சபதங்களும் ஒரே பொருளின் வாசகங்க ளாயின், கூறியது கூறலென்னும் குற்றத்தை யடையுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! ஆன்மாவின் கண்ணே மயலாலடை வுற்ற அசத்தன்மையைச் சத்சப்தம் நீக்கும், ஜடத்தன்மையைச் சித்சப்தம் நீக்கும், துக்கத்தன்மையை ஆநந்தசப்தம் நீக்கும், பரிச்சின்னத்தன்மையை ஆன்மசப்தம் நீக்கும். இவ்வாறு அசத் ஜடதுக்க பரிச்சின்னத்தன்மையை நீக்கி முன்னறியாத ஆன்மவடி வத்தைக்கூறுமாதலின், அவற்றின்கண்ணே கூறியது கூறலென்னும் குற்றம் பற்றாதாம். ஆகாசத்தினின்றும் கந்தர்வநகர முண்டாவதேபோலச் சத்திய வடிவ ஆன்மாவினின்றும் தேயுமுதலிய உலகமெல்லாமுண்டாம். இப்போதான்மா வின்கண்ணே விவர்த்த உபாதானரூபத்தன்மையானே பரமசத்தியரூபத்தன்மையை அநேகம் யுக்திகளோடு நிரூபிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! கடாதி காரியத்தே மண்ணாகியகாரணம எபபோதும் தொடாந்து தோற்றுவதேபோல் ஆன்மரூப சத்தையும் உலகின்கண்ணே எல்லாபபொருள்களிலும் தொடர்ந்திலங்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டான ஞானமுண்டான பின்னர்ச் சர்ப்பரூப அத்தியாசம் நிவிருத்தியாவதே போல், அதிஷ்டானரூப சத்தையின் ஞானமுண்டான பின்னர்ச் சம்சாரரூப அத்தியாச நிவிருத்தியுண்டாதல் வேண்டும், ஆனால் அவ்வாறு காணவருவதோ இன்றாம்?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! மூடபாலகர்க்கு மனுட ரூபத்தானே மகாராஜா அறியப்பெறுவரேனுந் தந்தை முதலிய பெரியோருபதேசத்தானன்றி அரசரூபமாயவர்க்குத்தெரிவுறர்; மற்றோ, உபதேசத்தானே தெரிவர். அவ்வாறே ஆன்மரூபசத்தை யாண்டும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பினும ஞானாசிரியரின் உபதேசத்தானன்றி அது தன்னான் மரூபமாய்ப் பிரத்தியாகாதாம். தற்பதார்த்த ரூபசத்தைத் தன்னான்மரூபமென உணரப்பெறாதவரை அஞ்ஞானரூபமாயா நிவிருத்தியுண்டாகாதாம். ஆகாதவரை மாயையின் காரியரூபஜகத்தும் நீங்காதாம். குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே பரமான்மரூபசத்தையைத் தன்னான்மவடிவமாய்க் கண்ட போது அஞ்ஞானரூபமாயையின் நிவிருத்தியவசியமுண்டாம். மாயாரூப காரணம் நீங்கிய பின்னர் ஜகத்துருவ அத்தியாசத்தை ஒருகாலுங் காணான்.

தோஷாகித ஆகாசத்தின்கண்ணே கந்தர்வநகரம் ஒருகாலும் தோற்றாதாம் அவ்வாறே, மாயாரூபதோஷமற்ற ஆன்மாவின் கண்ணே இவ்வுலகம் ஒருகாலும் பிரதீதியாகாதாம். ஆகாசத்தின் அஞ்ஞானத்தானே கந்தர்வநகரமுண்டாவதே போல் ஆன்மாவின் அஞ்ஞானத்தானே யிவ்வெல்லா வுலகுமுண்டாம். விண்ணிற் கந்தருவ நகரம் உண்மையாயோ முக்காலத்துமின்றாம்; மற்றோ, அது கேவலம் பெயர் மாத்திரையானே பிரதீதியாவதே போல் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணும் இவ் வுலகம் உண்மையாய் முக்காலத்துமின்றாய்க் கேவலம் பெயர் மாத்திரையானே தோற்றுமாதலின் இதுவும் அக்கந்தருவநகாம்போலப் பொய்யேயாம். விண்ணில் முக்காலத்திலுமில்லாவிடினும் கந்தருவநகாம் மாயாவயத்தானே ஒரு தோஷ தரிசிக்குமத்தியகாலத்தே. தோற்றுவதே போல், ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே முக்காலத்தே அசத்தியரூபமாயினும் இவ்வுலகம் மாயாவசத்தானே ஒரு தோஷ தரிசிக்கு மத்திய காலத்தே பிரதீதியாம். இதனானும் இவ்வுலகம் பொய்யேயாம். மாயையால் மோகிதமாகியவன் ஆகாயத்தே கந்தருவநகரத்தைக் காணினும், அமோகிதன் காணாததேபோல் அஞ்ஞானி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே உலகைக்காணினும் அறிஞன்காணான். இதனானே, அஞ்ஞானிக்குப் பந்தமும் அறிஞனுக்கு மோக்ஷமும் உண்டாம். கனவின்கண்ணே காண்போனொருவனே அநேக ரூபங்களைத்தரித்து ஒருருவத்தானே பந்தமுறுவன், ஓருருவத்தானே மோக்ஷமுறுவன். அங்ஙனமே, ஆன்மா ஒன்றே அவித்தையின் சம்பந்தத்தானே அநேக உருவங்களைத் தரித்து ஒருருவத்தானே பந்தத்தையடையும், ஒருருவத்தானே மோக்ஷத்தையடையும். கனவில் காண்போன்பால் பந்தமோக்ஷங்கள் உண்மையாயின்றாவதேபோல் நனவிலும் ஆன்மாவின்கண்ணே பந்தமோக்ஷங்கள் உண்மையாயின்றாம். பந்தமோக்ஷாதி சர்வ ஜகத்தையும் எப்போதும் சாக்ஷி ரூபமாய்க்காண்பதாய் ஆன்மாவே பரமசத்தியரூபமாம். ஆன்மாவினும் வேறாய் இவ்வெல்லாத் திருசியப்பிரபஞ்சமும் பொய்யேயாம். சர்வ ஜகத்தையும் காணும் சாக்ஷியை சர்வ ஜகத்தின் காரணமாமாதலின் பரமசத்திய ரூபமாம். திருசிய பதார்த்தங்கள் யாவும் காரியரூபமும் நாமமாத்திரமுமாதலின் பொய்யேயாம். ஹே குமர! இவ்வாறு பரமான்மரூபகாரணத்தின்கண்ணே பரமசத்திய ரூபத்தன்மையை அங்கீகரித்து ஆருணிப்பிதாவானவர் சுவேதகேதுவிற்கு மண் பொன் இரும்பு என்னும் மூன்றன் கண்ணே தன் தன் காரியத்தை யபேக்ஷித்துச் சத்தியரூபத் தன்மையைக் கூறினர். கடபூஷணகட்காதி காரியத்தே அசத்திய ரூபத் தன்மையைக் கூறினர். மண் முதலிய மூன்றும் தமது கடாதிகாரியத்தைக்குறித்ததுச் சத்தியமாவதேபோலப் பரமான்மாவும் பிருதிவியாதி சர்வ ஜகத்தையுமபேக்ஷித்துப் பரமசத்தியரூபமாமாதலின் சுருதிபகவதி அதனைச் சாத்தியத்திற்குஞ் சத்தியமென்றனள். அத்தகைய பரமான்மாவை நீயு மவசியமாயுணரவேண்டும்; அதனை யுணர்ந்தமாத்திரையானே யிவ்வுலகில் யாது மறியவேண்டியதின்றாகும்; ஆனால், அத்தகைய பரமான்மாவை நீ பிரமாதத்தானே நின்குருபாற் கேட்கவில்லையாதலின், ஹே சுவேதகேதுவே! அந்தப் பரமான்மாவை யுணர்தற் பொருட்டு நீயும் மீண்டு அக்குருவின் சமீபத்தே சென்று வினவுதி. அவருபதேசத் தானே பரமான்ம வடிவத்தை யுணர்ந்து மீண்டு விரைவாகவே என்னிடத்தில் வா. தமது பிதா இவ்வாறு கூறக்கேட்ட சுவேதகேதுவானவர் கூறுவதாவது: - ஹே தந்தையே! எந்தப்பரமான்மாவின் ஞானத்தானே இச் சர்வஜகத்தின் ஞானமாமோ அவ்வடிவ

த்தை என் குரு வறிந்திலர்; ஏனெனின், அவரறிந்திருப்பாராயின் என்னிடத்தில் மிகப்பிரியமுடைய அவர் சிரத்தையையுடைய எனக்கு அதனை யவசிய முபதேசித்திருப்பர்; ஆனாலத்தகைய உபதேசத்தை யவரொருபோதுஞ் செய்ததில லையாதலின், அதனை யவாறியாரென அறிந்து கொள்ளலாமன்றோ? என்னாசிரியர் என்னைத் தமது மைந்தரினும் பிரியமாகவைத்திருந்தனராதலின், எவ்வித்தையை யும் எனக்கவர் மறைத்துவையாது அறிந்த வித்தைகளையெல்லாம் எனக்குபதேசித்த னர், மீண்டும் அவர் சமீபத்தே செல்வதில் பயன் யாதுமில்லை. அவரது ஆணையை மேற்கொண்டு சமர்வர்த்தனமெனப் பெயரிய சமஸ்காரத்தை யடைந்து வீட்டிற்கு வந்திருக்கின்றேன். ஆகையால், விசுவாசமற்றவன் போல் மீண்டும் ஆசிரியர் பாற்சென்று வினவுதல் எனக்குசிதமன்றாம். ஹே பகவன்! எதனை யுணர்ந்த மாத்திரையானே அறிந்த அறியாத பொருள்களியாவும் அறியப் பெறலாமோ, அதன் உணர்வுண்டாம் வண்ணம் தாங்களே எனக்குபதேசியுங்கள். பிதாவாகிய தங்களை விட்டு யான் வேறொரு குருவையடையேன். ஹே மைந்த! இவ்வாறு தந்தைபாற் சுவேதகேது கூறிய போது சர்வ வித்வான்களிலும் மேன்மையராகிய ஆருணிரிஷி மைந்தன் வசனத்தை யங்கீகரித்து இங்ஙன் கூறத் தொடங்கினார்: - ஹே மதியைப் போலும் பிரியதரிசனனே! சுருதியாற் கூறப் பெற்றதும், உன்னால் வினவப்பெற்றதும் ஆகிய பரமான்மாவின் வடிவத்தை உனக்குபதேசிக்கின்றேன், நீ கருவத்தைப் பரித்தியாகித்து மனதைச் சாவதானப் படுத்திக்கொண்டு கேட்பாயாக.

இப்போது எதனை யுணரின் யாவுமுணர்ந்ததாமோ அந்தப் பரமான்மாவின் கண்ணே அத்விதீயத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! தோற்றா நின்ற நாமரூபக்கிரியைவடிவ ஜகத்தானது முறையே தூலசூக்ஷுமவாசகங்களாகிய சத்து அசத்து என்னும் சப்தங்களானே கூறத்தகுதியதாம். அச்சப்தத் தானே உண்டாய் தூலசூக்ஷுமவிஷயகஞானங்கட்கு விஷயமாயதாம், அந்தச் சத்தசத்சப்த புத்தியோடு கூடியதாம். இத்தகைய உலகுண்டாவதற்குமுன் சத்தாகவே யிருந்தது. சத்தசத்தெ ன்னும் சப்தஞானமற்றதாயிருந்தது. அக்காலிவ் வெல்லா வுலகும் சத்தையினும் வேறன்றாயிருந்தது. நையாயிகர் கடபடாதிகளிடத்தே ஒரு சத்தாஜாதியை யங்கீகரி ப்பதேபோல், நீ சத்தாசப்தத்தானே சத்தையென்னும் ஜடஜாதியை யங்கீகரிக்க வேண்டாம்; மற்றோ, யானுனக்கு முன்னர்க்கூறிய சிதானந்தரூபசத்தையையே யங்கீகரிக்குதி; ஏனெனின், சத்தாசப்தத்தானே ஜாதிவடிவு ஜடசத்தையைக் கவரினோ ஜடமாவனவெல்லாம் பேதரூப வஸ்துபரிச்சேதமுடையனவாம், பரிச்சேதமுடையன வெல்லாம் காரியரூபங்களாம், கடாதிஜடப்பொருள்கள் பேதமுடையனவாதலின் காரியரூபமாவனபோல் ஜடசத்தையும் பேதரூபவஸ்து பரிச்சேதமுடையதாதலின் காரியரூபமாம்; காரிய ரூபசத்தையின் கண்ணே சர்வ ஜகத்தின் காரணத்தன்மை சம்பவியாதாம்: ஆகையால், ஈண்டுச் சர்வ ஜகத்தின் காரணரூபமாய்க் கூறிய சத்தை ஜாதிரூப ஜடசத்தையினும் விலக்ஷணமேயாமென அறிவாயாக. சூரியனுதயமாவத ற்கு முன்பு அந்தகாரமிருப்பதேபோல் இவ்வுலகம் உண்டாவதற்குமுன்பு இச்சத்தை யே எஞ்சி நின்றது. இக்காரணரூபசத்தையையே மாயாரூப உபாதி சம்பந்தத்தானே சுருதிபகவதி அவ்வியாகிருதமெனக்கூறினள். ஜகத்தின் உற்பத்தியின் முன்னர்க் காரண ரூபமாயிருக்கும் சத்தாவஸ்து யாதோ, எச்சத்தாரூபகாரணத்தைச் சுருதியா னது அவ்வியாகிருதப்பெயராற் கூறியதோ, அது நிர்க்குணப்பிரஹ்மரூபமேயாம்.

அதன்கண்ணே, என்பதாதி சுருதிகள் அறிஞனது மனசகிதவாணியின் நிவிருத்தியையும் கூறியிருக்கின்றன. தேசகாலங்களும் தூலசூக்ஷும பதார்த்தங் களும் முன்னுண்டாகவுமில்லை, இப்போதிருக்கவுமில்லை, இனி யுண்டாகப்போவ துமில்லை. இத்தகைய நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தின் கண்ணே என்னும் சுருதி இருந்த தெனப் பொருள்படும். 'ஆஸீத்' என்னும் பதத்தால் சென்றகாலத்தைக்கூறியதும் காலவாசனையோடு கூடிய சீடனது புத்தியை பனுசரித்தேயாம்; உண்மையாய் அதீதகாலமும் பிரஹ்மத்தின்கண்ணேயின்றாம். இப்போது அந்நிர்க்குணப் பிரஹ்மத் தே சுவகத, சஜாதீய, விஜாதீய பேதங்களின் அபாவத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! ஒரே விருக்ஷம் தன் பத்திரபுஷ்ப பல சாகை ஸ்கந்தம் என்பனவாதி அவயவங்களின் பேதத்தானே சுவகதபேதமுடைய தாமாறு, பரமான்மா நிர்வயவ மாதலின் சுவகதபேதமுடையதன்றாம். ஆன், அசுவம் முதலியவை தமது சமான ஜாதியையுடைய வேறு ஆன், அசுவம் முதலியவற்றினின்றும் சஜாதீயபேத முடையனவாமாறு, பரமான்மா சஜாதீயபேத முடையதுமன்றாம். அவ்வான் முதலியவை தம்மினும் விருத்தஜாதியையுடைய மகிஷாதிகளினின்றும் விஜாதீய பேத முடையனவாமாறு, பரமான்மா விஜாதீய பேதமுடையதுமன்றாம். மூன்று பேதமுமற்றதனானே வேதவேத்தாக்கள் பரமான்மாவைச் சத்தாரூபமென்றனர். இத்துணையானே என்னும் சுருதியின் கண்ணேயிருக்கும் ஏக சப்தத்தானே அதன் கண்ணே சஜாதீய பேதாபாவம் காட்டப்பட்டது, ஏவ வென்னுந் தேற்றத்தானே சுவகதபேதா பாவங் காட்டப்பட்டது, அத்விதீய சப்தத்தானே விஜாதீயபேதாபாவங் காட்டப்பட்டது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! உண்டாவதற்கு முன்பு பிரஹ்மத்தின்கண்ணே இக்காரியஜகத்தின்றாமாயினும், அக்கால் மாயை இருக்கின்றதாதலின் அதனானே பிரஹ்மத்தின்கண்ணே சத்விதீயத்தன்மை சித்தமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! அந்நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தே ஜகத் காரணத்தைச் சித்தி செய்யும் மாயை துவிதீயரூபமாய்ச் சம்பாவனையாமாயினும், உண்மையாய் அது பிரஹ்மத்தின் கண்ணின்றாம்; மற்றோ, மாயையான் மோகிக்கப் பட்ட அஞ்ஞானியே அதனைப்பிரஹ்மத்தின் கண்ணே காண்பனாதலின், அஃததன் கண்ணே மாயையானே சித்தமாம். நம்மனோர்கட்குப் பிரத்தியகூப்பிரமாணத் தானே சித்ததினத்தைக் கூகை இரவென எண்ணும்; அதன்கண்ணே யதற்குத் தன்னனுபவ மே பிரமாணமாமன்றி வேறொரு பிரமாணமின்றவதேபோல், மாயையின்கண்ணும் அஞ்ஞானிகளின் அனுபவமே பிரமாணமாமன்றி வேறு பிரமாணமின்றாமாதலின், மாயை மாயையானே சித்தமாம். உண்மையாய் அந்தகாரமற்ற சூரியபகவான் மேருகிரியின் பின்பக்கத்தே செல்லுங்கால் உண்டாம் இரவின் கண்ணேமூடன் சூரியனிடத்தே அந்தகாரத்தைக் கற்பிப்பதேபோல், உண்மையாய் மாயையற்ற பரமான்மாவின்கண்ணே மூடன் மாயையைக் கற்பனை செய்வன். நேத்திரங்களால் கண்ட சூரியபகவான் உதயமான பின் அந்தகாரம் காணப்பெறாததே போல், ஞானாசிரியரின் உபதேசத்தாலுண்டாய் ஆன்மசாக்ஷாத்காரம் உதயமான பின்பு அவ்வறிஞனுக்கு மாயை காணபபெறாதாம். காணப்பெறாதாம். சூரிய பகவானை அந்தகாரம் முக்காலத்தும் தீண்டாததேபோல், ஆன்மாவையும் அம்மாயை

முக்காலத்தும் தீண்டாதாம். அந்தகாரம், அல்லது மேகாதி காண்போனுடைய நேத்திரங்களை மறைத்தே ஆகாயத்தின் கண்ணிருக்கும் சூரியமண்டலத்தை மறைப்பதே போல் இவ்வஞ்ஞானரூபமாயையும் அஞ்ஞானிகளின் புத்தியை மறைத்தே பரமான்மாவை மறைக்கும், பரமான்மாவின் கண்ணே இம்மாயை உண்மையாயின்றாம்; மாயையின் துலசூக்ஷுமகாரியமும் உண்மையாயின்றாமாத லின், இவ்வுலக உற்பத்தியின் முன் சத்தாகிய பரமான்மாவேயிருந்தது; பரமான்மா வினும் வேறாய் இவ்வுலகமும், காரணமாயையுமின்றாம். இத்துணையானே சத்தாகிய பரமான்மரூபகாரணத்தின் கண்ணே அத்விதீயரூபத்தன்மை சித்தஞ் செய்யப்பெற்றது. இப்போது என்னுஞ் சுருதிகண்டனஞ் செய்யும் பொருட்டுக் கூறிய அசத்காரணவாதிகளின் மதத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! இவ்வாறு சர்வ பேதமற்ற சத்தைவடிவகாரணம் சித்தமாயினும், சில பிரஹ்மஞானமற்ற பண்டிதர்கள் அத்தானத்தே அசத்தையை யங்கீகரித்து அதனையே ஜகத்காரணமென உடன்பட்டுளார். பரமான்மரூபசத்தையை ஜகத்காரணமென உடன்பட்ட நமது வேதாந்தமதத்தே அவர் இவ்வாறு தோடங்கூறுவர்: - வேதாந்திகளாகிய நீவிர் சர்வ ஜகத்தின் உபாதானகாரணரூபமா யங்கீகரித்த சத்தை சத்வடிவமா? அசத் வடிவமா? முதற்பக்ஷத்தை யுடன்படின் வினவவேண்டியதாவது: - அச்சத்தையின் கண்ணே யிருக்கும் சத்ரூபத்தன்மை தன் வடிவத்தானே சித்தமா? அல்லது ஒரு தருமரூப வேறு சத்தையானே சித்தமா? முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அச்சத்தையின் கண்ணே அசத்தையினும் விலக்ஷணத்தன்மை சித்தியாதாம்; ஏனெனின், அச்சத்தையின் கண்ணே சொரூபமாய்ச் சத்வடிவத்தன்மையிருப்பதே போல் அசத்தையின் கண்ணும் சொரூபமாய்ச் சத்வடிவத்தன்மை சம்பவித்தல் கூடும்; அதை நீக்குவதன் கண்ணே யெவ்வாதிக்கும் சமர்த்தின்றாம். அச்சத்தையின் கண்ணோ இருக்கின்றதென்னும் விதிமுகப்பிரதீதிவிஷயத்தன்மையிருக்கின்றது, அசத்தையின்கண்ணே இல்லையாதலின் அவ்விடயத்தன்மையே சத்தையின் கண்ணே அசத்தைபினும் விலக்ஷணத்தன்மையாம், என வேதாந்தி கூறிற் சம்பவி யாது; ஏனெனின், அச்சத்தையின்கண்ணே அவ்விஷயத்தன்மையிருக்கும், அசத்தையின் கண்ணேயிராது என வேதாந்தி யங்கீகரித்தது கேவலம் தங்குல தருமம்போலத் தமது விருத்தர்களின் சங்கேதமாத்திரத்தானே சித்தமாமன்றி வஸ்துவின் இயற்கை யநுசாரமன்றாம். ஆகையால், விருத்தர் சங்கேதம் அசத்தை யின் கண்ணே விதிமுகப்பிரதீதி விஷயத்தன்மையை யுடன்படத்தடை செய்யாதாம். ஒரு நிலைக்களத்திருக்கும் பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம் தடைப்படல் தடைப்படுத்து தற்றன்மையுளதாமாதலின், சத்தைக்கே போல் அசத்தையின் கண்ணும் அவ்விஷ யத்தன்மை சம்பவிக்கும். அல்லது, உலகின் உற்பத்திகாலத்தே சத்தையின்கண்ணே விதிமுகப்பிரதீதிவிஷயத்தன்மை சம்பவிக்குமாயினும், உற்பத்தியின் முன்னர்ச் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், சிதாபாசனோடு கூடிய அந்தக்கரண விருத்தி பிரதீதியாம், அது சிதாபாசனோடு கூடிய அந்தக்கரணரூபப் பிரமாதாவின் ஆசிரிதமாயிருக்கும். அஃதோ உலக உற்பத்தியின் முன்னரின்றாம். பிரமாதாவின்றிய அக்காலத்தே பிரதீதியுஞ் சம்பவியாதாமாதலின், உற்பத்தியின் முன்னர்த் தானேயில்லாததாய் அவ்விதிமுகப்பிரதீதி சத்தையின் சித்தியை யெவ்வாறு செய்யும்? மற்றோ, செய்யாதாம். இரண்டாவது பக்ஷத்தை யுடன்படின், அவ்வேறு சத்தையின்கண்ணே சத்தியரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும் பொருட்டு மூன்றாவது சத்தையைக்

கற்பிக்கவேண்டும், அதன் பொருட்டும் நான்காவது சத்தையைக் கற்பிக்கவேண்டும். இவ்வாறு பூர்வ பூர்வ சத்தையின்கண்ணே சத்தியரூபத்தன்மையைச் சித்தஞ் செய்தற்பொருட்டுக் கற்பித்த உத்தர உத்தரசத்தை யாவும் நியமமின்றி யெண்ணிக் கையற்றனவா? எண்ணிக்கையுற்றனவா? முதற்பக்ஷம் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், எண்ணிக்கையற்றனயாவும் முறையாய் அல்லது, ஏக்காலத்தே எவ்வுயிர்க்கும் பிரதீதியாகாவாமாதலின், அவ்வியாவற்றுள்ளும் ஒரு சத்தையே சித்தமாமன்றிச் சர்வசத்தை சித்தமாகாதாம். இரண்டாவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அவைகளுள் முடிவிலுள்ள சத்தை அசத்தையினும் விலக்ஷணமாகாதாம்; மற்றோ, சமானமேயாம். முடிவிலுறும் சத்தையின் கண்ணே வேறுசத்தையின்றியே சத்திய ரூபத்தன்மையின் வியவகார சித்தியை யங்கீகரிக்கினோ முன்னுள்ள சத்தைகளி லும் பிறசத்தையின்றியே சத்தியரூபத்தன்மை வியவகாரம் சித்தமாமாதலின், முடிவின் சத்தையினும் முன்முன் சத்தைகளின் கற்பனை வியர்த்தமேயாம். அல்லது, சர்வ ஜகத்தின் உபாதானகாரணரூபமாய் எச்சத்தையை யங்கீகரித்துள்ளரோ அது நிர்விகார இயற்கையுடையதாதலின், ஏகரூபமா? அல்லது, பரிணாமியியற்கையுடையதாதலின் அநேகரூபமா? முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அவ்வேகரூபசத்தையின் கண்ணே அசத்தையினும் விலக்ஷணத்தன்மையாதுளது? மற்றோ, அச்சத்தையும் அசத்தையின் சமமேயாம். இரண்டாவது பக்ஷமுடன்படின் அச்சத்தையின் கண்ணே கடாதிகளின் சமானத்தன்மையாம்; அல்லது, இவ்வந்திய பக்ஷத்தே கடாதிகளின் றுல்வியத்தன்மையை யடைந்த சத்தைக்கு உலகின் முன்றிதியுடன் படின் அக்கால் கடாதிகள் எவ்வபராதம் புரிந்தன. இவையும் முன்னவசியமிருக்குமாதலின் முற்காலத்திற்கும் இக்காலத்திற்கும் பரஸ்பரம் விசேஷத்தன்மை சித்தமாகாதாம்; ஆகாதாகவே அதன் கண்ணே அநேக ரூபத்தன் மையும் சம்பவியாதாம். இவை முதலாக அநேகவகைத் தூஷணங்கள் சத்தையின் கண்ணே யடைவுறுமாதலின் சத்தை ஜகத்காரணமாகாதாம்; மற்றோ, அசத்தையே ஜகத்காரணமாம். இத்துணையானே அசத்காரணவாதிகளின் மதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது அதன்கண்டனஞ்செய்வாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! இவ்வாறு அசத்காரண சித்தியின் பொருட்டு மந்தபுத்தியையுடைய வாதியர் அநேகம்வகையான குதர்க்கங்களைப்புரிவர். அவருண்மையாய்ப் பண்டிதத்தன்மையற்றவரேனும் பொய்யாகவே தம்மைப்பண்டிதரென எண்ணியவர். அவரை வினவவேண்டியதாவது: - சிருஷ்டியினாதிகாலத்தே அசத்காரணத்தினின்றும் உண்டாம் இவ்வுலகரூபகாரியம் சத்வடிவமா? அசத்வடிவமா? முதலது சம்பவியாது; ஏனெனின், சிருஷ்டியினாதியில் அசத்காரணத்தினின்றும் சத்காரிய உற்பத்தியுண்டாதலே போல், இக்காலத்தும் ஏன் அவ்வாறுண்டாதலில்லை? உண்டாதலன்றோ வேண்டும். அக்காலத்துண்டாம், இக்காலத்துண்டாகா தென்பதற்கு யாதேனும் ஊகங்கூறல் வேண்டும். இரண்டாவது பக்ஷமுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், அசத்காரணத்தினின்றும் அசத்காரிய உற்பத்தி முக்காலத்தும் உண்டாவதில்லை அசத்மலடிமைந்தனாகிய காரணத்தினின்றும் அசத்நரசிருங்கரூபகாரிய உற்பத்தி ஒருகாலும் உண்டாகாததேபோலும். அசத்காரணத்தினின்றும் அசத்காரிய உறபததியுண்டாகுமாயின் மேற்கூறியதும் உண்டாக வேண்டும்; ஆகையால் அசதவஸ்துவின்கண்ணே காரணரூபத்தன்மை சம்பவியாததேபோலக் காரிய ரூபத்தன்மையும் சம்பவியாதாமாதலின், எல்லா வாதியரும் காரியத்தைச் சத்தியரூபமாயே அங்கீகரிக்கவேண்டும். அச்சக்காரியம்

அசத்காரணத்தினின்றும் ஒருகாலுமுண்டாகாதாம். சத்காரியகாரணமும் சாத்திய மாயே அங்கீகரிக்கவேண்டுமாதலின், அசத்காரணவாதி முன்னர்ச்செய்த எல்லா விகற்பங்களும் வீணேயாம். இப்போது முன்னையவிகற்பத்தான் மொழிந்த தூஷணங்களை நீக்குவாம். அல்லது, அக்காரணரூபசத்தை தன் வடிவத்தானே சத்தியரூபத் தன்மையையடையும் என்னும் பக்ஷத்தை யுடன்பட்ட சித்தாந்தியாய் எமக்கு எத்தோஷப்பிராப்தியாம்?

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தீ! அச்சத்தை தன் வடிவத்தானே சத்தியரூபத் தன்மையையடைவதேபோல அசத்தையும் தன் வடிவத்தானே சத்தியரூபத்தன்மை யையடையும் என்னும் பிரதிபந்தீரூபதூஷணம் உம்மதத்தேயுண்டாம்..

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! தர்க்கத்தே குசலனாய மதிமான் வேறு பிரதி வாதிக்குப் பிரதிபந்தீரூப தூஷணங்கொடான்; அகுசலனே கொடுப்பான். அல்லது அச்சத்தையின்கண்ணே வடிவத்தானே சத்தியரூபத்தன்மையை யங்கீகரிக்கின் அசத்தையின்கண்ணும் அங்ஙனுண்டாதல்வேண்டும் என வாதியோதிய தூஷணம் வியாப்தியற்றதாம்; ஏனெனின், யாண்டு யாண்டு சொரூபமாமோ ஆண்டாண்டு சத்திய ரூபத்தன்மையாம் என்னும் வியாப்தி சம்பவியாதாம்; அங்கீகரிக்கினோ சொரூபத்தானே அக்கினியின்கண்ணே உஷ்ணத்தன்மையிருக்குமாதலின் சொருபத் தானே நீரின்கண்ணும் உஷ்ணத்தன்மையிருக்கவேண்டும். பார்த்திவமாதலின் கடம் நீர்கொணரும் தொழிலை யாற்றுவதேபோல் ஓடும் ஏன் கொணர்தலேலாதா மென்பன முதலிய பலவகைத்தூஷணங்கள் அவ்வாதியின் மதத்தே யுண்டாம். சர்வ தூஷணங்களையும் சாற்றுவதானே வாதிக்கு * உபகாசமும், கூறுவோர்க்குக் கண்டம், நா முதலியவையுலர்தலும் ஆகிய இரண்டு தோடங்களுண்டாமன்றி வேறொரு பயனுமில்லை. [* உபகாசம் - அவமதிச்சிரிப்பு.] அல்லது, அவ்வாதியின் கூற்றானே எமது சத்தை சித்தமாம்; அசத்தையினும் வேறாயது சத்தையாம், சத்தையினும் வேறாயது அசத்தையாம் எனச் சத்தையசத்தைச் சப்தப்பொருளை வாதியே யங்கீகரித்துளான். சத்தையை யங்கீகரியாவிடின் சத்தையின் பேதமுடைய அசத்தையே சித்தமாகாதாமாதலின், அதன் சித்தியின் பொருட்டு வாதியும் சத்தையையவசியம் உடன்படவேண்டும். அல்லது, சத்தையின் ஸ்தானத்தே வாதி யங்கீகரித்த அசத்தையாய் காரணத்திற்கதன் சொரூப்பலத்தானே வாதிகூறிய சத்தியரூபத் தன்மையாற் சக்காரண வாதியராய் எமக்கு யாதொரு அநிஷ்டமுமின் றாம்; இஷ்டமேயாம். ஏனெனின், சர்வ பதார்த்தங்கட்கும் ஆன்மாவே உண்மை வடிவமாம்; அவ்வான்மாவின் சத்தியரூபத்தன்மை யெமக்கிஷ்டமேயாம். அல்லது, இருக்கின்றதென்னும் விதிமுகப் பிரதீதிக்கு விஷயமாவது சத்தையாம் என்னும் சத்தையின் இலக்கணத்தே குலதர்ம சமானத்தன்மையாய்க் கூறிய தூஷணம் வாதி மதத்தும் வந்து பொருந்தும், என்னை, இல்லையென்னும் நிஷேதமுகப் பிரதீதிக்கு விஷயமாவது அசத்தையாம் என அசத்தைக்குக் கூறுமிலக்கணத்தேயும் கேவலம் தன்குல பரம்பரையே உடன்படவேண்டும்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! சத்தைக்கும் அசத்தைக்கும் தன்குல தர்மம் போற் சித்தியுடன்படின் அவ்விரண்டன் பேதம் சித்தமாகாதாம்?

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! அச்சத்தையின் கண்ணும் அசத்தையின் கண்ணும் ஏகரூபத்தன்மை யடைவுறினும் மகாபேதமுண்டாம், என்னை, சத்தையோ பாவரூபமாம், அசத்தையோ அபாவரூபமாம் என அவற்றின் பேதம் சர்வலோக அனுபவசித்தமாமாதலின் ஏகரூபத்தன்மை சித்தமாகாதாம். இத்துணையானே, லோக திருஷ்டியை யங்கீகரித்து வாதியின் சங்கையைச் சமாதானித்தாம். இப்போது நமது சித்தாந்தத்தை யங்கீகரித்து வாதியின் சங்கையைச் சமாதானிப்பாம்: - ஹே வாதியே! இருக்கின்றதென்னும் விதிமுகப் பிரதீதிக்கு விஷயமாவது சத்தையாம் என்னுமிலக்கணத்தை நீ முன்னர்க்கண்டித்தது எமக்கு முடன்பாடே; ஏனெனின், எமது சித்தாந்தத்தே அத்விதீயப் பிரஹ்மம் சத்தையாம்; அதன்கண்ணே விதிமுகப்பிரதீதிக்கு விடயத்தன்மை வடிவ இலக்கணம் சம்பவியாதாம்; மற்றோ, அதற்கு மனவாணியின் அவிஷயத்தன்மையே இலக்கணமாம்; அல்லது, சர்வ இலக்கணங்களும் அற்றதன்மையே இலக்கணமாம்.

சங்கை: - ஹே சித்தாந்தியே! சத்தை அவ்விரண்டிலக்கணங்களையு முற்றிருப்பதே போல் மலடிமகன் முதலிய அசத்பொருள்களும் அவ்விரண்டையுமுற்றிருப்பதாமாதலின் அசத்தின்கண்ணும் சத்தையின் இலக்கணத்திற்கு அதிவியாப்தியாம்.

சமாதானம்: - ஹே வாதியே! பிரதியோகி அனுயோகிருப இரண்டு உண்மைப்பொருள்களானே அபாவ நிரூபணமாமென்பது எல்லா நூலாரும் உடன்பட்ட விடயமேயாமாதலின் அசத்பொருள்களில் அவ்விரண்டிலக்கணங்களுஞ் சம்பவியாவாம்; ஆகவே, சூரியபகவானிடத்தே தூளியையிடும் மூடமதியரே அதனால் வியாபிக்கப்படுவான்றி யவர்க்கதன் சம்பந்தம் உண்டாகாததேபோல், மூடர் குதர்க்கரூபதூளியால் தாமே பராஜயத்தையடைவரன்றிச் சத்தாவடிவச் சூரியனைக் குதர்க்கரூபதூளி தீண்டமாட்டாதாம் எனத் துணியப்பெறும். ஆகையால், ஹே சுவேதகேதுவே! அசத்தே இவ்வுலகின் காரணமாம் என்னும் வாதியரின் வசனம் பொய்யேயாம். ஆகவே முமுக்ஷுக்கள் தார்க்கீகரின் வசனத்தை யொருகாலும் அங்கீகரிக்கலாகாது; மற்றோ, வேதத்தின்கண்ணே விதித்த சத்தைவடிவகாரணத்தையே யங்கீகரிக்கவேண்டும்; ஏனெனின், அசக்காரணத்தினின்றும் சத்காரிய உற்பத்தி காணவருவதின்றாமாதலின், இவ்வுலகவடிவ சத்காரியத்தின் காரணமும் சத்தியரூபமேயென அங்கீகரிக்கவேண்டும். மண், பொன், இரும்புவடிவ காரணஞானத்தானே குடம், அணி, வாள் முதலிய சர்வ காரியங்களின் ஞானமும் உண்டாவதேபோலச் சத்தைவடிவ காரணஞானத்தானே சர்வ ஜகத்வடிவ காரியத்தின் ஞானமாமாதலின், சர்வஞ்ஞத்தன்மைவடிவப் பலப்பிராப்தியின் பொருட்டு அதிகாரி சத்தைவடிவ காரணத்தை அவசியமாயறிதல் வேண்டும். இப்போது, அச்சத்தைவடிவ காரணத்தின் கண்ணே அத்விதீயரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு முதலில் இவ்வுலக உற்பத்திப்பிரகாரத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! முன்னர் யாம் அத்விதீயரூபத்தானே கூறிய சத்தாரூபப்பிரஹ்மம் இவ்வுலகையுண்டாக்கும் வகையை நீ கேட்டி! சர்வ பேத மற்றதும், உண்மையாய் மாயாசம்பந்தமற்றதும் ஆகிய சத்பிரஹ்மம் கற்பித மாயா சம்பந்தத்தையுற்றுச் சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தே இவ்வாறு சிந்தித்தது: - **'பரமான்மாவாயயாமே பல்வடிவமாயுண்டவேம்; எம்பிறப்பானே அப்பல்வடிவத்தன்மை யுண்டாமன்றி யொருகாலும் வேறு**

வகையாலுண்டாகாதாம்.' எனச் சிந்தித்து முறையே ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களை யுண்டாக்கியது, ககனாதியுண்டாவதன்முன்னரேயலாது ஒவ்வொரு பூதஉற்பத்தியின் முன்னரும் அச்சிந்தனஞ்செய்தது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தைத்திரீய உபநிடதத்தின் கண்ணே ஆகாசாதி யைம் பூதங்களின் உற்பத்தி கூறியிருப்ப, இச்சாந்தோக்கியத்தே தேயு நீர் மண்ணென்னும் முப்பூதங்களினுற்பத்தி கூறியிருக்கின்றது ஒன்றற்கொன்று முரண்படுகின்றதன் றோ?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! தேயு நீர் மண்ணென்னும் முப்பூதங்க ளின் சிருஷ்டியைக்கூறும் சாந்தோக்கிய சுருதிக்குக் கருத்திதுவாம்: - அற்பமதியுடை யோர்க்குப்பஞ்சீகரணப்பிரக்கிரியையுணர்தல் அத்தியந்தங்கடினமாமாதலின், அதன் கண்ணே உபயோகியாய் ஆகாயவாயுக்களின் உற்பத்தியையுபேக்ஷித்துச் சுருதிபகவதி தூலமதியுடையார்பால் அருணோக்குற்று மூன்று பூதங்களின் திரிவித் கரணங்கூறினளாதலின், சாந்தோக்கிய சுருதிமுப்பூத உற்பத்தியே கூறியது; ஆனால், உண்மையாய்ச் சாந்தோக்கியசுருதிக்கும் பஞ்சிகரணத்தின்கண்ணே தாற்பரியமா மன்றியதன் நிடேதத்தே தாற்பரியமின்றாம். இன்றாகவே யிரண்டு சுருதிக்கும் முரணுறல் யாண்டையதென்க.

இப்போது, தேயு முதலிய முப்பூதங்களின் உற்பத்தி முறையையுரைப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! சத்பிரஹ்மம் முதலில் தேயுவையுண்டாக்கியது, பின் நீரையுண்டாக்கியது, பின் மண்ணையுண்டாக்கியது, அம்மண்ணைச் சுருதி யன்னமென்றது, அவற்றையுண்டாக்கிய காரணப் பிரஹ்மம் அவற்றோடு தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்தது. சிருஷ்டியினாதிகாலத்தே தேயு முதலிய முப்பூதங்களில் முதலில் தேயு நீரின்காரணமாம், நீர்மண்ணின் காரணமாம்; ஆங்கே, இக்காலத்தும் காணவருகின்றது; ஏனெனின், மிக வெய்யிலெறிப்பின் நீரின் விருஷ்டியாம், அதனினின்றும் அன்னமாம் என்பது அநுபவசித்தமேயாமன்றோ? இம்முப் பூதமே சர்வ ஜகத்தின் காரணமாமாதலின் காரண சுபாவத்தை யனுசரித்தே நூலுணர்ந்தோர் தேகதாரிகட்கு மூவகைக்காரணங்கூறினர். அவற்றுள் ஜராயுஜ மென்னும் ஜீவர்களின்ஜாதி முதல் தேகதாரிகட்குப் பீஜமாம்; ஏனெனின், கர்ப்பத்தை மூடிக் கொள்ளும் ஜராயுவென்னும் சருமம் ஜாடராக்கினியின் தேஜசாலுண்டாமாதலின் தைஜசப்பொருளாம். பின்னர் இருவகையாய் சுவேதஜங்களுண்டாம் ஒன்றோ, கொதுகு முதலிய வடிவசுவேதஜம் உற்பிஜ்ஜரூபமாம்; மற்றொன்றோ, பேன் முதலிய வடிவசுவேதஜம் அண்டஜரூபமாமாதலின், சுவேதஜ மொன்றிற்கே ஜலசம்பந்த உற்பிஜ்ஜரூபததானும், பார்த்திவ அண்டஜரூபத்தானும் சங்கிரகம் சம்பவிக்கும். ஆகையால், ஜராயுஜம், உற்பிஜ்ஜம், அண்டஜம் என்னும் மூன்றே எல்லாத் தேகதாரிகட்கும் பீஜரூபமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஹ்மசூத்திர 3 - வதத்தியாய முதற்பாதத்தே ஸ்ரீ வியாசபகவான் சுவேதஜத்திற்குற்பிஜ்ஜத்தின் கண்ணே உள்ளடக்கங்கூறியுள்ளார்.

ஈண்டோ தாங்கள் அதற்கு இரண்டின் கண்ணும் உள்ளடக்கங்கூறியுள்ளீராதலின், சூத்திரத்தோடு தங்கள் மொழி முரண்படுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! ஸ்ரீ வியாசபகவானது கருத்திதுவாம்: - தரு முதலியவை பூமிக்குமேற் பிளந்து கொண்டு வருதலே போலக் கொதுகு முதலியவையும் பேன் முதலியவையும் தம்முபாதானகாரணரூப நீர்க்குமேற் பிளந்தேவருவனவாதலின், கொதுகு முதலிய உற்பிஜ்ஜங்கட்கே போலும் மூடு முதலிய அண்டஜங்களிடத்தும் உற்பிஜ்ஜ சப்தார்த்தம் பொருந்தும். இப்பொருளை யுணர்தற்காகவே ஸ்ரீ வியாசபகவான் உற்பிஜ்ஜத்தின்கண்ணே சுவேதஜத்திற்குள் ளடக்கங்கூறினர்; ஆனால், அண்டஜத்தின்கண்ணே சுவேதஜத்திற்குள்ளடக்கமின்றாம் என்னும் பொருளை யுணர்த்துவதிற் கருத்தின்றாம். அல்லது, ஐதரேய உபநிடதத்தே ஜராயுஜ அண்டஜ உற்பிஜ்ஜமென்னும் மூன்றைய பேக்ஷித்துக்கூறிய நான்காவதாய் சுவேதஜத்திற்கு அசத்தியத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, அம் மூன்றே போலச் சுவேதஜமும் உள்ளதாம் என அதனசத்தியத்தன்மை நீக்கத்தின்கண்ணே ஸ்ரீ வியாசபகவானது கருத்தன்றி, உற்பிஜ்ஜத்தின் கண்ணே சுவேத ஜத்திற்குள்ளடக்கம் என்பதில் முற்றுமுணர்ந்த அவர்க்குக் கருத்தின்றாம்; மற்றோ, பறவை, பாம்பு, பேன் முதலியவை அண்டஜங்கள், தருக்கொது முதலியவை உற்பிஜ்ஜங்கள், வேறு யாவும் ஜராயுஜங்கள் என்பதே கருத்தாம். சரீராதி யத்தியான்மகாரியங்களின் காரணத்தே ஜராயுஜாதி முப்பேதத்தானே மூவடிவமிருப்பதேபோல் எல்லாவுலகின் காரணத்தின் கண்ணும் தேயுவாதிமுப்பேதத் தானே மூவடிவிருக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வாறு தேயுவாதிகாரண ஞானத்தானே அதிகாரிக் கெப்பயனடைவாம்?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! தேயுமுதலிய காரணங்கள் தத்தங்காரிய த்தே தொடர்ந்திருப்பதே போல் அம்மூன்றன் கண்ணே பரமான்மாத் தன்சத்தை யானே தொடர்ந்திருக்கும். இவ்வகையாய் சர்வ ஜகத்காரண பாமான்மாவே நம்மனோராலுணரத்தக்கதாம். இத்தகைய தன் கண்ணே மதியின்றிதியே காரண விசாரபலமாம். இப்போது பரமான்மாவாய் காரணத்திற்குத் தேயு முதலியவற்றே தொடர்ந்திலங்குந் தன்மையை வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேது வே! கடசராவாதி காரியத்தே மண்காரணரூபத்தானே புகுந்திருப்பதே போலத் தேயு முதலியவற்றே பரமான்மாப்பூர்வங் காரணரூபத்தானே புகுந்தது; ஏனெனின், அந்தப்பரமான்மாவின் அசாதாரண தருமரூப ஈக்ஷணம் என்பதாதி சுருதியானே இயம்பப் பெற்றுளது.

கருத்திதுவாம்: - சிருஷ்டியினாதிகாலத்தே சாத்தாகிய பரமான்மா 'யான் பலவடிவமாயுண்டாவேன்' என ஆராய்ந்து பல்வடிவமாயதேபோலத் தேயுவும், நீரும் அவ்வாராய்வைப்புரிந்து பல்வடிவமாயின. ஜடமாகிய இவற்றின்கண்ணே சேதனம் புகுந்தாலன்றி அவ்விசாரம் சம்பவியாதாதலின், சேதனமாய் பரமான்மாவே அவற்றின் கண்ணே புகுந்து அவ்விசாரம் புரிந்ததென வுணரலாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரமான்மா தேயு முதலியவற்றே முதலிலேயே தொடர்ந்திருப்பின் சுருதி மீண்டும் ஜீவரூபமாய்ப் பிரவேசம் கூறுவதெற்றிற்கோ?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! பரமான்மாக் காரணரூபமாயோ தேயு முதலியவற்றே முன்னே புகுந்திருப்பினும், ஜீவரூபமா யவற்றின் கண்ணே முற்புக்க வில்லை; ஏனெனின், பிராணனைத்தரிப்பவன் ஜீவனாவன், அத்தருமம் அக்காலில் லையாம். எச்சேதனம் பிராணாதி யைந்தைத்தரிக்குமோ, அடிக்கடி ஜன்ம மரண அடைவுவடிவசம்சாரத்தை யடையுமோ, சுப அசுபபலத்தையடையுமோ, பந்த நீக்க வடிவமோக்ஷத்தை யடையுமோ அதுவே ஜீவனெனப்படும். சர்வ தேகதாரி ஜீவர்கட்கும் தத்தம் அங்குஷ்டபரிமாணமாய் ஹிருதயகமலத்தே ஞானசக்தியை யுடைய அந்தக்கரணமெப்போதுமிருக்கும்; அதனோடு தாதாத்மிய அத்தியாசத்தை யடையும் அந்தக்கரண உபகிதசேதனம் ஜீவனாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்தக்கரணத்தையே ஜீவோபாதியா யங்கீகரிக்கின் துயிலின்கண்ணே அஃதழியுமாதலின், ஜீவனும் அழியவேண்டும்; அது சித்தாந்தத்தே யுடன்பாடின்றாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! துயிலின்கண்ணும் அந்தக்கரணத்திற்கு எல்லாவாற்றானும் அழிவில்லை; மற்றோ, ஆண்டும் அது சம்ஸ்கார பூத சூக்ஷும வாசனாரூபத்தானே இருக்கும்; ஏனெனின், துயிலின் முன் பிரதீதியானதுபோலவே பின்னனவிலும் பிரதீதியாம்: துயிலின் முற்றும் அழிவுற்றிருப் பின் முன்னாளினும் பின்னாள் அந்தக்கரணம் விலக்ஷணமாகவேண்டும்; அங்ஙன் காணவாராமையின், அது துயிலின்கண் ணழிவுறவில்லையென வறிதல்வேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்தக்கரணத்தையும் அதன் வாசனையையும் ஜீவனது பாதியா யங்கீகரிக்கினோ அவை யநேகமா தலின் ஜீவருமநேகராவர். என்பது முதலிய மறைகளின்கண் ஒரே ஜீவன் கூறப்பட்டுளான். அவற்றிற்கு முரணன்றோவாம்?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! அம்மாயா விசிஷ்டப் பரமான்மகாரண த்தே அந்தக்கரணவாசனாவிசிஷ்ட ஜீவனது தாதாத்மிய சம்பந்தத்தை நூலுணர்ந் தோர் நுவன்றுளாராதலினானே, அந்தக்கரணாதி ரூபகாரியத்தோடு ஜீவனுக்குத் தாதாத்மிய அத்தியாசம முயல்வின்றியே கிடைக்கும், அந்தக்கரணத்தின் காரணத்தோடு ஜீவனுக்குத தாதாத்மிய சம்பந்தமுண்டாகாதொழியின், அதனுதயகாலத்தே அதனோடு ஜீவதாதாத்மிய அத்தியாசம் உண்டாகலாகாது. அந்தக்கரணமுண்டாயினும், ஒழியினும் ஜீவனுண்டாகான் ஒழியான்; எப்போது மேகரூபனேயாவன். வேறு வேறு அந்தக்கரணத்தேயிருந்து ஜீவன் வேறு வேறு வடிவமாய்ப் புலப்படுவனாயினும், அதன் காரணபூத அஞ்ஞானத்தோடும் தாதாத்மிய சம்பந்தததையடைவன். அந்தக்கரண வாசனைகட்கு ஆதாரபூத அஞ்ஞானம் ஒன்றேயாம். ஆன்மஞானமின்றி அஞ்ஞானத்தின் நாசமுமுண்டாகாதாம், அவ்வுபா தியைக்கவர்ந்தே நூலுணர்ந்தோர் ஜீவான்மாவை யொன்றென்றனர், நித்திய

மென்றனர். நனா முதலிய மூன்றவஸ்தைகளின் நிமித்தகாரணபூத சம்ஸ்கார வடிவ கர்மவாசனை, விருத்திஞானரூப அந்தக்கரணத்தின் நிமித்தகாரண பூத சம்ஸ்காரவடிவ ஞானவாசனை என்னு மியாவற்றிற்கும் ஆசிரயம் அஞ்ஞானமாம். ஆசிரயநாசத்தானே சர்வ வாசனாநாசம் உண்டாய்போது ஜீவன் மோக்ஷத்தை யடைவன். இப்போதுடன்பாடெதிர்மறைகளானே வாசனாநாசத்தே மோக்ஷ காரணத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! பூமியிலுள்ள விருக்ஷங்களுக்குள் மூல பீஜமொழிந்த விருக்ஷமே நாசமுறுமன்றி வேறு விருக்ஷம் நாசமாகாததே போல், மாயையின் கண்ணேயிருக்கும் ஜீவர்களுக்குள் அந்தக்கரண வாசனையழிவு ற்றஜீவனே மோக்ஷமுறுவன், அல்லாதவர் உறார், அவர் பந்தமே யுறுவர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! முன்னர்த்தாங்கள் ஒரு ஜீவனைக்கூறினீர்கள், இப்போதோ நானாஜீவரைக் கூறுகின்றீர்களாதலின், முற்கூற்றுக்குப் பிற்கூற்று முரணன்றோ ஆகின்றது.

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! கனவின் கண்ணே ஒரே கனாக்காண்போ ன் அஞ்ஞானவயத்தால் அநேகரூபங்களைத்தரித்து ஒருவடிவத்தானோ பந்தத்தை யடைவன், ஒருவடிவத்தானோ மோக்ஷத்தையடைவன்; அவ்வாறே ஒரே ஜீவான்மா மாயாவயத்தானே அநேகரூபங்களைத்தரித்து ஒரு ரூபத்தானோ பந்தத்தையும், ஒரு ரூபத்தானோ மோக்ஷத்தையும் அடையும். கனா நீங்கியபின்னர்க்கனாப் பந்தமோக்ஷம் காண்போனை யடையாததேபோல், ஆனந்தவடிவ ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரமானபின்னர்ப் பந்தமோக்ஷமுண்டாகாதாதலின், தோற்றா நின்ற ஜீவர்களின் பரஸ்பரபேதமும், ஜீவபரமான்மபேதமும் கேவலம் உபாதி சம்பந்தத் தானே பிரதீதியாம், உண்மையாயோ ஜீவான்மா அத்விதீயப்பிரஹ்மரூபமே யாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இப்பரமான்மாவே ஜகத்தின்கண்ணே பிரவேசமாம் எனத் தாங்கள் கூறியது சம்பவியாதாம்; என்னை, உலகத்தே பரிச்சின்ன வஸ்து விற்கே பிரவேசம் காணவருகின்றது, வியாபகவஸ்துவின் பிரவேசம் காணப்படுவ தில்லை.

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! பாம்பு தன் புற்றிற புகுவதேபோலப் பரமான்மா ஜகத்தின்கண்ணே புகவில்லை; மற்றோ, யாண்டும் வியாபகமுறினும் இவ்வாகாசம் கடாதியுபாதிகளில் பிரவேசிப்பதேபோல் யாண்டும் வியாபகமுறினும் பரமான்மாத் தேயு முதலியவற்றே பிரவேசிக்கும். துயிலின் கண்ணேயுற்ற புருடன் சாமானியரூபமா யித்தேகத தின்கண்ணே புகினும் விசேடரூபமாய்ப் புகவில்லை. அவனே மீண்டும் நனவின்கண் ணே விசேஷரூபமாய்த் தேகத்தே புகுவதேபோலத் தேயு முதலிய முப்பூதத்தே பரமான்மாச் சாமான்ய ரூபமாய் முன்னரே புகுந்திருப்பினும், விசேஷரூபமாய் முன்னர்ப்புகவில்லை. அதுவே மீண்டும் தேயு முதலியவற்றே ஜீவான்மரூப விசேடசொரூபத்தானே புகும். அது விசேடரூபமாய்ப் புகும்பொருட்டு இவ்வாறு ஆராய்ந்தது: - தத்தங்காரியத்தே புகுந்த முப்பூதங்களிற் பரமான்மாவாய் யான் என் ஜீவவடித்தானே புகுந்து நாமரூபமிரண்டையும் நானாவகையாய்ச் செய்வேன், வெளிப்படையாக்குவேன், அவற்றை யாற்றுவதன்

கண்ணே இவ்வகையுபாயமெனகுத தோற்றுகிறது: - தேயு முதலிய முப்பூதரூப தேவதைகளில் புகுந்து ஒவ்வொரு பூதத்தையும் ஒன்பது ஒன்பது வகையாய்ச் செய்வேன்; செய்வதானே நாமரூபம் வெளிப்படையாம். அதனானே, இவ்வெல்லா வுலகுமுண்டாம் என ஆராய்ந்து பரமான்மா அவ்வாறே செய்தது.

கருத்திதுவாம்: - தேயு முதலிய முப்பூதத்தே ஒவ்வொன்றையும் மும்மூன்று விபாகம் சமானமாய்சசெய்து இரண்டிரண்டு விபாகத்தைத தனிததனியே வைத்து மூன்றாவது விபாகத்தை மீண்டும் மும்மூன்றாய்ப் பகிர்ந்து அவற்றுள் ஒவ்வொரு விபாகத்தை முறைப்படி அம்முப்பூதங்களின் இரண்டிரண்டு விபாகங்களில் சேர்ப்பதாம். இவ்வாறு தேயு முதலிய பூதங்களின் தத்தமது விபாகமோ எவ்வேழாம், மற்றைய பூதங்களின் விபாகம் இரண்டிரண்டாம். இப்பிரக்கிரியையே சாந்தோக்கிய சுருதியின் கண்ணே திரிவிக்கரணமென்னும் நாமத் தானே கூறப்பெற்றுளது. ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு ஆருணித் தந்தை சுவேதகேதுவிற்கு அத்தியாரோபபூத திரிவிக்கரணரூப சிருஷ்டியைக் கூறி இக்காரிய வுலகம் காரணமாத்திரரூபமாம், என்னு மபவாதத்தைக் கூறும் பொருட்டு அக்கினி, ஆதித்தியன், சந்திரன், மின்னல் என்னும் 4 திருஷ்டாந்தங்களைக் கூறினர். ஹே சுவேதகேதுவே! அக்கினி முதலிய நான்கின் கண்ணே தோற்றும் சிவப்பு ஏழுபாக முடைத் தேயுவினதேயென வுணர்க. நீரின் வெளுப்பு 8 - வது பாகமெனவுணர்க. கறுப்புப் பிருதுவியின் 9 - வது பாகமெனவுணர்க. இவ்வாறவ்வக்கினி முதலிய நான்கும் தேயு முதலிய மூன்றன் வடிவமேயாம். சிவப்பாய் தேயு, வெளுப்பாய் நீர், கறுப்பாய மண்ணென்னும் 3 காரணங்களை அக்கினி முதலிய காரியங்களினின்றும் வேறுபடுத்தின் அவை பிரதீ தியாகாவாமாதலின் பொய்யேயாம்., அவ்வாறே நீர் வடிவ நதி முதலியவையும், மண்வடிவ மலை முதலியவையும் முற்கூறிய முறையே தேயு முதலிய முப்பூத காரிமேயாம். தேயு முதலிய காரணங்களை நதி முதலிய காரியங்களினின்றும் வேறு பிரிக்கின் அவை தோற்றாவாகலின் பொய்யேயாம்; ஏனெனின், அவ்வக்கினி முதலிய விகாரங்கள் கேவலம் வாணிமாத்திரையானே சித்தமாம், உண்மையாயோ இல்லையாம். ஆகையால் தேயுவாதியினின்றும் வேறாய் அக்கினி முதலியவை பொய்யேயாம்; ஆகவே, அவற்றின் காரணரூப தேயு முதலிய முப்பூதம் அவ்விகாரத்தைக்குறித்து மெய்யேயாம். அக்கினி முதலிய விகாரம் காரியரூப மாதலிற் பொய்யாவதே போலத் தேயு முதலியவையும் காரியரூபமாதலின் பொய்யேயாம்; ஆகவே அவற்றின் காரணமாய் பரமான்மாவே மெய்யாம், அதனினும் வேறாய் உலகமியாவும் பொய்யேயாம், அவ்வுண்மையாய் பரமான்மஞானத்தானே இவ்வெல்லா வுலகின் ஞானமுண்டாம். இப்போதிப் பொருளின் கண்ணே அறிஞரதனுபவத்தையறைவாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! இவ்வாறு காரணசத்தியரூபத்தையுணாந்து மிக மகிழ்வையுற்ற சில அறிஞர் பரஸ்ப ரம் சேர்ந்து பூர்வம் இவ்வகை கூறினர்: - நமது வித்வான்களாய பிராஹ்மணர்களின் வித்யாரூபகுலத்தே உண்டாம் புருடருள் எவனும் எவ்வறியாவஸ்துவையும் கூறான்; மற்றோ, அவன் காரணத்தின் சாத்தியரூபத்தன்மையையும், காரியத்தின் மித்தியாரூபத்தன்மையையும் அறிந்து அறிந்தவஸ்துவையே கூறுவன்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே காரணத்தினின்றுங் காரியம் சிறிதுமாத்திரையும் வேறாவதில்லை யாதலின், காரணஞானத்தானே அவரியாவரும் சர்வஞ்ஞுத்தன்மையையடைவர்.

அவ்வறிஞர் இவ்வாறு கூறல் அசங்கதமன்றாம், மற்றோ, உண்மையேயாம்; ஏனெனின், இவ்வெல்லா வுலகின் காரணரூபத்தேயு முதலிய முப் பூதங்களையும் நன்றாயறிந்துளார். அவற்றின் காரணரூபசத்தாய் பரமான்மாவையும் நன்றாயறிந்து ளார். அத்தகைய அறிஞர்கட்கு எல்லா வுலகின் ஞானமுண்டாதல் யாதொரு துர்லபமுமின்றாம். இத்துணையானே அக்கினி முதலிய பாகியப் பிரபஞ்சத்தே தேயு முதலிய மூன்று பூதங்களின் காரியத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது இத்தூலசூக்ஷுமசரீரத்தே தேயு முதலிய பூதங்களின் காரியத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! இவ்வாறு உத்தாலகர் சுவேத கேதுவிற்கு இப்பாகியப் பிரபஞ்சத்தே பௌதிகத்தன்மையைக்கூறி, மனப்பிராணாதி அந்தரப்பிரபஞ்சத்தே தேயு முதலிய பூதங்களின் காரியத்தன்மையையும் அதன்வாயிலாய்ப் பிரஹ்மத் தின் காரியத்தன்மையையுங்கூற விரும்பியவரா யிவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர்: - ஹே சுவேதகேதுவே! ஈண்டு அன்னஜலத்தையுண்ணும் தேகதாரிகள் எத்திரிவிருதரூப அன்னத்தைப் பக்ஷணஞ்செய்வரோ, எத்திரிவிருதரூபநீரைப் பானஞ்செய்வரோ, அவ்விரண்டும் ஜடராக்கினியின் சம்பந்தத்தானே மண் முதலிய மூன்று ரூபத்தானே மூவகையாம். இவ்வாறு மூன்று விபாகத்தையடைந்த அன்னநீரின் தைஜசபாகமும் சூக்ஷும, மத்தியம், ஸ்தூலமென மூவகையாம். முதல தோவாக்குவடிவமாய்ப் பரிணமிக்கும், மத்தியமமோ மஜ்ஜைவடிவமாய்ப் பரிண மிக்கும், கடையதோ என்புவடிவமாய்ப் பரிணமிக்கும். ஆங்கே ஜலீயபாகமும் மூவகையாம், முதலதோ பிராணவடிவமாய்ப்பரிணமிக்கும், இடையதோ இரகதரூப மாய்ப் பரிணமிக்கும், கடையதோ மூத்திரரூபமாய்ப் பரிணமிக்கும். ஆங்கே மண்ணின் விபாகமும் மூவகையாம், முதலதோ மனரூபமாய்ப்பரிணமிக்கும், இடையதோ மாம்சரூபமாய்ப் பரிணமிக்கும், கடையதோ மலரூபமாய்ப் பரிணமிக்கும். ஹே மைந்த! வாக்குத்தேயுவின் காரியம், பிராணன் நீரின் காரியம், மனம் மண்ணின் காரியம் என்னு மர்த்தத்தைக் கேட்டுச் சுவேதகேதுவானவர் தந்தைபால் வினவியதாவது: - ஹே தந்தையே! அன்னஜலாதிரூபத்தையடைந்த தேயு முதலிய முப்பூதம் அத்தியந்தந்தூலமாம். வாக்குப் பிராணன் மனம் என்னும் மூன்றும் அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாம். அந்தத் தூலத்தினின்றும் இந்தச் சூக்ஷும உற்பத்தி சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், ஈண்டுச் சமான இயற்கையையுடைய நூலாடை முதலியவற்றிற்கே பரஸ்பரம் காரிய காரணபாவம் காணவருகின்றதன்றி மாறாயவற்றிற்கின்றாமாதலின், முற்கூறிய பொருளைத் தாங்கள் அடியேன் பொருட்டு மீண்டும் அதன் வாஸ்தவ ஸ்வரூப ஞானம் உண்டாம் வண்ணம் யுக்திகளானே கூற வேண்டும். இவ்வாறு பிதாவைக் கேட்டபோது அவர் கூறியதாவது: - ஹே சுவேதகேதுவே! தூலத்தினின்றும் சூக்ஷுமம் உண்டாவதில நீ திருஷ்டாந்தத்தைக் கேள்.- கனத்தன்மையானே ஸ்தூலத்தன்மையையடைந்த தயிர் மோர், நுரை, நெய்யென்னும் மூன்று சூக்ஷுமரூபமாய்ப் பரிணாமத்தையடை வதேபோல், அன்ன ஜலபாவத்தை யடைவுற்ற தேயு நீர் மண்ணென்னும் மூன்று தூலபூதமும், வாக்காதி சூக்ஷுமரூபமாய்ப் பரிணாமத்தையுடையும். கடைந்த தயிரின் சூக்ஷும அம்சம் நெய்வடிவமாய் மேற்றேயத்தையடைவதே போல் அன்ன ஜல ரூபமாய் ஜாடராக்கினியின் கண்ணேயிருக்கும் தேயுவாதி மூன்றினின்றும் முறையே வாக்காதிமூன்றன் உபாதானகாரணரூப சூக்ஷும அம்சமும் மேற்றேயத்தையடையும். இவ்வாறு தேயுவாதி தூலங்களினின்றும் வாக்காதி

மூன்று சூக்ஷுமமுமுண்டாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு தந்தை கூறவே மீண்டும் மைந்தர், ஹே தந்தையே! முன்றாங்கள் வாக்கின் கண்ணே தேயுரூபத்தன்மை கூறியது, நீரால் தேயுவின் ப்ராபவம் காணவருவதே போல் இத்தேகத்தே ஜலரூபக் கபதாதுவின் விருத்தியானே தேயுவின் ப்ராபவமாம்போது சர்வ தேகதாரிகளின் வாக்கும் சிதிலமாம், கபதாது விருத்தியின்றாயின் அவ்வாக்குப்புடமாய்ப் புலப்படும், என்னும் உடன்பாடெதிர் மறைகளானே சம்பவிக்குமாயினும், பிராணனிடத்தே ஜலகாரியத்தன்மையும், மனத்தே பிருதுவிரூப அந்நகாரியத்தன்மையும் எவ்வாறு நிச்சயிக்கக்கூடும்? வாக்கிற் போலப் பிராணமனங்களில் ஒருடன்பாடெதிர் மறையை க்காணோமேயென வினவ, அவற்றின்கண்ணும் உடன்பாடெதிர்மறைகளைக் காண்பிப்பவாய்த் தந்தை யிவ்வாறு கூறுவாராயினர்: - ஹே சுவேதகேதுவே! சுரோத்திராதி 5 ஞானேந்திரியம், வாக்காதி 5 கருமேந்திரியம், ஆகாசாதி 5 பூதம், பிராணன் என்னும் 16 தத்துவசமுதாயம் தப்தலோகபிண்டம்போலச் சேதன தாதாத்மிய சம்பந்தத்தோடு கூடியதாய்ப் புருடனெனக் கூறப்பெறும் சந்திரதேவதை வாய்ந்தமனத்தை முக்கியமாகவுடைய புருடனுக்கு வேதவேத்தாக்கள் 16 கலை கூறினார்கள். ஈண்டுத் தினந்தோறும் போஜனஞ்செய்யு மந்தத்தினின்றும் உண்டாய் மனோவிருத்திகளின் உபாதானகாரணரூப சக்திவிசேஷமே கலையெனப் பெறும். ஒவ்வொருதின அன்னபக்ஷணத்தானே மனத்தே யொவ்வொரு கலையுண்டாம். இவ்வாறு 16 தினபரியந்தம் அன்னமுண்பதானே அம்மனோமய புருடனிடத்தே 16 கலையுண்டாம். அன்னமுண்ணாதவனுக்கு ஒவ்வொரு தினத்தே ஒவ்வொரு கலை குறையும், 16 நாள்வரை யன்ன முண்ணானபின், சர்வ கலைகளு மழியும். இப்பொருளில் சிறிதுமாத்திரையும் நீ யையமுறாதே; ஆனாலிவ்வெல்லா விடயமும் நோயற்றவனிடத்தே பொருந்தும். நோயுற்றவன் பாலோ, வாதபித்தாதி தோடத்தி ற்கே அச்சக்தியாம். இப்பிராணன் நீரின்றி யொருதினமாத்திரமும் இத்தேகத்தே நிலை பெறாதாம். பிராணன் போனபின்பு அவ்வுடன்பாடெதிர்மறைகள் அறியமுடியா வாமாதலின், அதனை யறிவதிலுபயோகியாய பிராணனைக்காக்கும்பொருட்டு நீ நீரை உன்னிச்சைப்படி பானஞ்செய்; ஆனால் அன்னத்தை 15 தினம்வரை பக்ஷணஞ் செய்யாதே, செய்பாயாயின் நீ சுயமே அவற்றை நிச்சயஞ் செய்து கொள்வாய் எனத் தந்தை கூற, அத்தந்தையின் ஆணையை யங்கீகரித்து 15 நாள்வரை அன்னமுண்ண வில்லை. பின் மீண்டும் தந்தைபால் வந்துற்றனர், பசியாலிளைத்த மனத்தையுடைய சுவேதகேது தன் சமீபத்தே வந்ததைக் கண்டு கூறியதாவது: - ஹே மைந்த! நீ முன் இருக்கு முதலிய வேதபாட அர்த்த அத்தியயனஞ்செய்திருக்கின்றாயல்லவா? அவறறை யென்முன் கூறுதியெனக் கூறக்கேட்ட மைந்தர் முன்படித்த வேதங்களைச் சிந்தித்த போதினும் அக்கால சிறிது மாத்திரையும் நினைவில் வரவில்லை. துர்ப்புத்தியுடையவன் எப்பொருளையும் நினைவுறாததே போல், சுவேதகேதுவும் முன்படித்த அருத்தத்தைச சிறிது மாத்திரையும் நினைவுபடுத்திலர், பின் வெட்கமுற்றவராய்க் கூறுவாராயினர்: - ஹே தந்தையே! முன் படித்த வேதங்கள் இப்போது எனக்குத தோற்றவில்லை; மற்றோ, ஒருவன் நெடுங்காலம் வரை ஆராதித்த மந்திரம் அவன் பாக்கியம் க்ஷயமாகவே நிட்பலமே யாவது போல், யான் முன் செய்த வேதாத்தியயன மெல்லாம் நிட்பலமேயாயது என மைந்தர் கூறப் பசியையுடைய அவரை நோக்கித் தந்தை கூறியதாவது: - ஹே சுவேதகேதுவே! நீயு மன்னத்தையுண்ணுதி, உண்டபின் சர்வ வேதார்த்தத்தையும் முன்போலவே

யுணர்வாய். ஓங்கி யெரியா நின்ற அக்கினி காஷ்டாதி யிந்தன மழியின் மின்மினி போன்ற அக்கினியின் பொறிக்கணமெஞ்சும்; அதனானே முன்னழலிற் போல் மகாகாஷ்டதாக ரூபகாரியம் உண்டாகாததேபோல், 15 நாள்வரை அன்னமுண்ணா மையின் நின்மனத்தின் 15 கலையோ அழிந்தது. எஞ்சி யொரு கலை நின்றதாதலின் நின்மனம் சிறிதுமாத்திரையும் பொருளறிவதிலும், நினைவு உறுவதிலும் ஆற்றலற்றதாயதாதலின், நீயு மன்னமுண்டு மனத்தின் கலைகளின் விருத்தி செய்து கொள், மீண்டும் என்பால் வருதியெனக் கூறியதந்தை வசனத்தை யுட்கொண்டு போஜனஞ்செய்து மீண்டும் பிதாவின் பால் வந்தனர்; வந்த மைந்தரைத் தந்தை மீண்டும் முன்படித்த வேத அர்த்தங்களை வினவினர்; சுவேதகேதுவும் யாவுங்கூறினர். இவ்வாறு அன்னமிலதாகவே மனமுமிலதாகும் என்னும் வியதி ரேகத்தை அக்கினியின் திருஷ்டாந்தத்தானே கூறி, பின்பு அன்னமிருப் பின் மனமுமிருக்கும் என்னும் அன்வயத்தை அவ்வக்கினி திருஷ்டாந்தத்தானே கூறுபவராயிங்கனியம்பத்தொடங்கினார்: - ஹே சுவேதகேதுவே! மின்மினிக்குச் சமானமாய் சூக்ஷூம அக்கினி நுண்ணிய காய்ந்த திருணங்களை யிடுவதால் பையப் பைய விருத்தியை யடைவுற்றுப் பெரிய காய்ந்த விறகையும், ஈர விறகையும் தகிப்பதேபோல், ஆகாரங்கவருமுன்பு ஒரு கலைமாத்திரமா யெஞ்சி நின்ற நின் மனம் இப்போதாகாரங் கவரவே மீண்டும் சர்வஞுஞத்தன்மையையடைவுற்றது. இவ்வகையாய் அன்வயவியதிரேகத்தானே நீயும் மனத்தின்கண்ணே அன்னமய நிச்சயஞ்செய்க. வாக்கிலும் மனத்திலும் அன்வய வியதிரேகத்தானே நீ தேயு மயத்தன்மையையும், அன்னமயத் தன்மையையும் நிச்சயஞ்செய்ததேபோல், பிராண னிடத்தும் நீ நீர்மயத்தன்மையை நிச்சயஞ்செய்தி; ஏனெனின், அன்னமின்றி மனம் க்ஷயமாவதே போல் நீரின்றிப் பிராணனும் க்ஷயமாம். இத்துணைக் கிரந்தத் தானே சர்வ ஜகத்தின் காரணரூப அத்விதீயப்பிரஹ்மரூப தத்பதாரத்த சோதனம் நிரூபிக்கப் பட்டது. இப்போது அதன்கண்ணே பிரத்தியககான்மரூப துவம் பதார்த்தரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்படும்: - துவம்பதார்த்தரூப ஆன்மாவின் கண்ணே பிரத்தியக்குருவத் தன்மை மூவகையாய் வேதாந்தசாஸ்திரத்தே கூறப்பெற்றுளது: அவற்றுளொன்றோ அந்தக்கரணாதிகளிடத்தேயிருக்கும் சிதாபாச பிம்ப ரூபத்தானேயாம், மற்றொன்றோ, சரீர அதிஷ்டானத்தன்மைரூபத்தானேயாம், மற்றொன்றோ இந்திரியங்களின் அதிஷ்டானத்தன்மைரூபத்தானேயாம. அவற்றுள் முதல்வடிவம் இச்சாந்தோக்கிய சுருதியின் கண்ணே சகுனிப்பக்ஷி திருஷ்டாந்தத்தானே கூறப்பெற்றுளது; அதைக்கூறுவா: - ஹே குழந்தாய்! முன் மொழிந்த முறையே வாக்கு முதலியவற்றின் உபா னகாரணரூப அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை நிச்சயித்த சுவேதகேதுவிற்கு அவர் பிதா துவம்பதார்த்த சோதனை செய்தற்பொருட்டு மீண்டும் இவ்வாறியபினர்: - ஹே சுவேதகேதுவே! முன்னர் யான் நினக்கு அன்னரூபமென வறைந்த மனத்தினது விலாசமே தேயுவாதியின் வடிவ எல்லாவுலகும், மனமிருப்பதனானே இப்புருடன் அடிக்கடி அத்தியாசரூப மோகத்தையடைவன், மனமில்லையாயின் மந்த்தே பிரதிபிம்பரூப மோகத்தையு மடையான், மோகமில்லையாயின் இராகத்வேஷ விகாரமும் அடைவுறாதாம், உறாதாகவே சம்சாரம் மீண்டுந் தீண்டாதாம். ஆகையால சிதாபாசனோடு கூடிய மனமே எல்லாவுலகின் நிர்வாகத்தையும் செய்வதாம்.

சங்கை: - மனத்தையும் உபாதானகாரணத்தன்மைரூபத் தானே தன்வயத்தே தாபனஞ்செய்வது எவ்வஸ்துவாகும்?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! காரணரூப முதற்சரீரமே இம்மனத்தைத் தன்வயஞ்செய்வதாம். இதனையே வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் முச்சரீரங் களை மொழிவாம்: - தூலம், சூக்ஷுமம், காரணமெனச் சரீரம் மூவகையாம். அவற்றுள் எல்லாச்சீவர்களின் அஞ்ஞானமே காரணசரீரமாம்; அஃதொன்றாதலின் சர்வ தேகதாரிகட்கும் சாதாரணமாம், சர்வ துக்கங்கட்குங் காரணமாம், ஆதலின் அது தூலசூக்ஷுமங்களைக்குறித்து மேலாயதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அதன்கண்ணே பிரமாணம் யாதுளது?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதோ! எல்லா வுயிர்களும் துயிலினின்றும் எழுந்து 'சுகியாய் உறங்கினேம், சிறிதுமாத்திரையு முணர்ந்திலேம்' என ஸ்மரிக் கின்றனராதலின், உயிர்கள் துயிலிற் சென்று சர்வ துக்கங்களுமற்ற ஆனந்தத்தை யனுபவித்தன, அஞ்ஞானத்தையுமனுபவித்தன, அவ்வனுபவஜன்னிய சமஸ்காரத் தானே நனவின்கண்ணே ஆனந்த அஞ்ஞானங்களின் ஸ்மிருதியுண்டாகின்றது. அவ்வேதுவினானே அனுமானித்த சுழுப்தியினனுபவத்தானே அஞ்ஞானரூப காரணசரீரம் சித்தமாம். இப்போது சூக்ஷுமசரீரத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! காரண அஞ்ஞானவிசிஷ்ட ஆன்மாவினின்றும் ஆகாசாதி பஞ்ச சூக்ஷும பூதங்களும், மனமிந்திரிய முதலிய பௌதிகபதார்த்தங்களும் உண்டாம். சமஷ்டிசூக்ஷுமபதார்த்தங்களின் அபிமானியாய் ஹிரணியகருப்பரை நூலுணர்ந் தோர் அதிதைவமெனக்கூறினர்.. மனத்தைப் பிரதானமாகவுடைய வியஷ்டிசூக்ஷும அபிமானியாய் தைஜசனை நூலுணர்ந்தோர் அத்தியான்ம மெனக்கூறினர். இப்போது தூலசரீரத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! அச்சூக்ஷுமபூதங்களினின்றும் இத்தூலபூதங்களும், தூலசரீராதி பௌதிகபதார்த்தங்களும் உண்டாம். அச்சமஷ்டி ஸ்தூலபூதபௌதிகபதார்த்தங்களின் அபிமானி தேவதையை நூலுணர்ந்தோர் விராட்டெனக் கூறினர். வியஷ்டி ஸ்தூலாபிமானியை விசுவன் என்றனர். விராட்டோ அதிதைவரூபமாம், விசுவன் அத்தியான்மரூபமாம். இப்போது நனவு முதலிய மூன்றவஸ்தைகளின் ஆசிரயத்தை நிரூபிப்பாம்: -- ஹே சுவேதகேதுவே! எல்லா வுயிர்கட்கும் வேறு வேறாகத் தத்தம் தூலசரீரம் பிரத்தியாம். இத்தூலசரீர மோ ஜாக்கிராவத்தையின்றானமாம், சூக்ஷுமசரீரம் சொப்பன அவஸ்தையின்றான மாம். கனவின் ஆசிரயமாய் அந்தக்கரணத்திற்கு அவஸ்தைகளிரண்டாம். ஒன்றோ சொரூபமாய் வெளிப்படும் வடிவ அவஸ்தையாம், மற்றொன்றோ, சமஸ்காரரூபத் தானே ஸ்திதிரூப அவஸ்தையாம். அவ்விரண்டின் பேதத்தானே கனவுமிருவகை யாம், ஒன்றோ கனவாம், மற்றொன்றோ கனவற்றதாம். முதலது கனவென்பது வெளிப்படையே, மற்றையது துயிலாம். அதன்கண்ணே சர்வ துக்கங்களின் இலய மாம்; ஏனெனின், அதன் கண்ணே இப்பிரதிபிம்பரூபஜீவன் தனது பிம்பரூப பரமான் மாவின் கண்ணே இலயத்தையடைவன். அது பரமானந்தவடிவமும், சர்வ பேதமற்ற தும் ஆமாதலினானே பசி, தாகம், மகிழ்ச்சி, வாட்டம், பிறப்பிறப்பு என்னும்

ஷடூர்மியற்றதாம். அதன்கண்ணே இலப்பாவத்தையடைந்த ஜீவனும் சர்வ துக்கமற்ற வனாவன்.

கருத்திதுவாம்: - கண்ணாடியாய் உபாதி இலயமாகவே கண்ணாடியிலிரு க்கும் பிரதி பிம்பம் தன்னுண்மைவடிவ பிம்பத்தின் கண்ணே இலயமாவதேபோலத் துயிலின் கண்ணும் மனோபாதி இலயமாகவே அதன்கண்ணுற்ற பிரதிபிம்பரூப ஜீவனும் தன்னுண்மை வடிவப் பரமான்மரூப பிம்பத்தின் கண்ணே இலயமாவன். சில மதிமான்கள் இலௌகிக திருஷ்டியை யங்கீகரித்து இவ்வவஸ்தையை ஸ்வபிதியென்பர், சில அறிஞரோ ஸ்வபிதியென்பது அவ்வவஸ்தையின் வாசகமன்றாம்; மற்றோ பரமான்மாவின் வாசகமேயாம்; ஏனெனின், துயிலின் கண்ணே ஜீவன் எத் தன்னுண்மைவடிவப் பரமான்மாவையடைவனோ அதைச் சுருதிபகவதி **'ஸ்வம்பீத'** என்றனள். மேன்மையுடையவர் போல் இந்திராதிதேவதை கட்குப் பரோக்ஷநாமமே பிரியமாமாதலின், அந்தப்பரோக்ஷப்பிரிய தேவதை பரமான்மாவை **'ஸ்வம்பீத'** என்னும் சாக்ஷாத்காமத்தானே கூறாது **'ஸ்வபிதி'** யென்னும் பரோக்ஷநாமத்தானே கூறும். ஹே சுவேதகேதுவே! நனவுக் கனவும் மனத்தின் பரிணாமமாவதே போலத் துயிலும் ஆம்; என்னை, அவ்விரண்டினும் பத்துத் திசைகளினுஞ் சுற்றும் மனமே, சுற்றுந்துயரோடுற்று இலயரூபத்துயிலை யடையும் கூட்டின் கண்ணே நீண்ட கயிற்றாற் கட்டுற்ற சகுனிப்புள் ஆகார இச்சையுடையதாய்க் கூட்டிலேயே இறகுகளை யடித்துக்கொண்டெழும்பும். அதனானே, ஆகாரத்தை யடைந்தோ அடையாமலோ பரிசிரமத்தையடைந்த போது * நீடத்திடையே தானிருக்குமிடத்தையடைந்து சுற்றும், காலதுக்கமற்றதாய் நிச்சல முற்றதாய் லீனமுற்ற புருடனைப்போல் ஆண்டுறையும். [* நீடம் - குருவிக்கூடு.] அதுபோலவே இம்மனமும் அறம்பாவவடிவ சூத்திரத்தானே இத்தேகவடிவ நீடத்தே இருதயதேயத்தே கட்டப் பட்டு இராக வடிவப்பசியானேயுண்டாய் அத்தியான்ம அதிதைவ அதிபூதமென்னும் மூவகைத் துக்கங்களால் தபிக்கும். அத்தகைய அது விஷயசுக அடைவின் பொருட்டு நனவிலும் கனவிலும் எப்போதும் சுற்றுவதால் அத்தியந்தம் பரிசிரமத்தை யடைந்து நனாக்கனாப்போகந்தரும் கருமமும் க்ஷயமாயின், பரிசிரம நீக்கத்தின் பொருட்டு அவ்விருதயதேயத்தே துயிலை யடையும். அதன்கண்ணே காரண அஞ்ஞான உபகித ஆனந்தவடிவ பரமான்மாவே இந்திரியசகித மனத்தின் இலயஸ்தானமாமன்றி மற்றொன்றுமன்றாமாதலின், அது அஞ்ஞானோபகித பரமான்மாவைவிடுத்து வேறெவ்வஸ்துவையும் ஆசிரயிக்க மாட்டாது.

கருத்திதுவாம்: - அத்துயிலின் கண்ணே அம்மனமோ காரண அஞ்ஞானத்தின் கண்ணே இலயமாம். அதன்கண்ணிருக்கும் பிரதிபிம்பமோ பரமான்மவடிவ பிம்பத்தின்கண்ணே இலயமாம். ஹே சுவேதகேதுவே! துயிலின் கண்ணே இம்மனம் அஞ்ஞானோபகித பரமான்மாவன்றி வேறொன்றையு மாசிரயாது என்பதன்கண் ணே துவிதுவாம்: -ஆனந்த வடிவ ஆன்மாவினும் வேறாய் எத்துணைத் தூலசூக்ஷுமபதார்த்தங்கள் உளவோ அவையாவும் மனத்தானே கற்பிதமாதலின், மனத்தின் காரியமேயாம். காரியமாவவெல்லாம் காரணத்தினும் பினனுண்டாவன வேயாம். கடப்படாதிகாரியங்கள் மிருத்திகை தந்து முதலிய காரணங்களினின்றும்

பின்னுண்டாவதேபோல், இத்தூலசூக்ஷுமபதார்த்தங்களும மனரூபகாரணத்தினும் பின்னுண்டாவதேயாம். இத்தகைய காரியப் பொருள் மனமாகிய காரணத்திற் காசிரயமாவதெங்ஙனம்; மற்றோ, ஆகாதாம். பிரதிபிம்ப சகிதமனம் துயிலின் கண்ணே இலயமடையுமிடமாய் பரமான்மாவே முன்மொழிந்த தேயு முதலிய மூன்றன்காரணமாம், அந்தச் சத்தாய பரமான்மாவின் கண்ணே நீ சர்வாந்தரியாமித் தன்மையையறிதி.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரமான்மாவின் அடைவானே ஜீவர்கட்குச் சம்சார பந்த நிவிருத்தியாம் என்பது வேதாந்தசாஸ்திர சித்தாந்தமாமாதலின், துயிலின் கண்ணே பரமான்மாவின் பிராப்தியுண்டாகியும் ஜீவர்கட்கு மீண்டும் சம்சாரப் பிராப்தியேன் உண்டாகின்றது?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! துயிலின் கண்ணே ஜீவர்கட்குப் பரமான் மாவினடைவுண்டாயினும், துயிலின்கண்ணும் மோக்ஷத்தின்கண்ணும் இவ்வளவு விசேடமுண்டு : அதாவது, துயிலில் காரண அஞ்ஞானத்தே லயபாவத்தையடை யினும் சூக்ஷும சமஸ்காரரூபத்தானே எஞ்சியிருக்கும். இதனானே, அம்மனம் நனவின்கண்ணே மீண்டுமுண்டாகின்றது, முக்தியின் கண்ணோ அதிஷ்டான ஆன்மாவில் இலயத்தையடைந்த அது மீண்டும் வருவதில்லை; ஏனெனின், ஆங்கு ஆன்மஞானரூப அக்கினியானே அதன் சமஸ்கார ஆசிரயரூப அஞ்ஞானம் நாசமுறும். இவ்வாறாய் வேற்றுமை அவ்விரண்டவத்தையின்கண்ணு முண்டாத லின், துயிலின்கண்ணே பரமான்மாவின் அடைவுறினும் மீண்டும் சம்சார நிவிருத்தி யுண்டாவதின்றாம். ஆன்மாயாண்டு மொன்றேயாயினும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் மனமொ ன்றன்றாம்; மற்றோ அநேகமாம். சுகதுக்க பந்தமோக்ஷ முதலிய எல்லாத் தருமங்களும் மனத்தினவேயாம். ஆகையால் உலகத்தே சிலர் சுகியும், சிலர் துக்கியும், சிலர் பத்தரும், சிலர் முத்தரும் ஆவர் என்னும் எல்லா வியவஸ்தை களும் கூடும். இத்துணையானே மனத்தின் கண்ணேயிருக்கும் சிதாபாசனது பிம்பரூபத்தன்மையானே ஆன்மாவின்கண்ணே பிரத்தியக்ரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப் பட்டது. இப்போது சரீரத்தின் அதிஷ்டானரூபத்தன்மையானே ஆன்மாவின் கண்ணே பிரத்தியக்ரூபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம். ஈண்டு யாவினும் உள்ளிருக்குந்தன்மை பிரத்தியக்ரூபத்தன்மையாம். முக்தியை யபேக்ஷித்துச் சிறிது குறைவையுடைய தாய் யான் கூறிய சுழுப்தியவஸ்தைவாசனாரூபமனவாயிலாய் ஆனந்தரூப ஆன்மாவின் சம்பந்தமுடையதாமாறும், பிம்பப் பிரதிபிம்பங்களின் ஒருமை ஞானவடிவ பலமுடையதாமாறும், வேறுகனா நனாவடிவ அவஸ்தையும், அம்மன வாயிலாய் ஆன்மாவின் சம்பந்தமுடையதும், பிம்பப் பிரதிபிம்பங்களின் ஒருமை ஞானவடிவ பலமுடையதும் ஆம். உண்மையாய்ச் சர்வ நாமரூபங்களற்றதாயினும் ஆன்மாத்துலசரீர அபிமானமுடைய நனவின் கண்ணேயும், சூக்ஷுமசரீர அபிமான முடைய கனவின்கண்ணேயும் என்னுமிரண்டு நாமங்களையுமடையும். துயிலின் கண்ணே ஆன்மா **'ஸ்வபிதி'** யென்னும் நாமத்தையடைவதேபோலும். கூறிய இரண்டு நாமங்களும் ஆன்மாவின் கண்ணே பிரவிருத்திப்பது பிராணரூப உபாதியைக்கொண்டேயாம்; என்னை, ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே சாக்ஷாத் பசியுமின்று, தாகமுமின்று; மற்றோ, அவை சாக்ஷாத்தாய்ப் பிராணனிடத்தே

யிருக்கும், பிராணன் சர்வ சரீரத்தும் வியாபகமாமாதலின், சர்வ ஜீவர்களின் உதரத்தேயிருக்கும் அன்ன ஜலத்தை நாடிவாயிலாய்ச் சர்வ அங்கங்களிலும் கொண்டு செலுத்தும் : ஆதலினானே, என்னு மிரு நாமங்களும் முக்கிய விருத்தியானே பிராணனிடத்தே பொருந்தும். பிராணனோடு ஆன்மாவிற்குத் தாதான்மிய சம்பந்தமிருக்கின்றதாதலின், பிராணவாயிலாய் அவ்விருநாமங்களும் ஆன்மாவிற்குமாம். அவ்விரண்டு நாமங்களும் ஆன்மாவையபேக்ஷித்தோ பிராணனிடத்தே முக்கியமாயினும், நீர்தேயுவையபேக்ஷித்து அவ்விருபெயரும் பிராணனிடத்தும் முக்கியமன்றாம்; மற்றோ, நீர்தேயுவின் கண்ணே முக்கியமாம்; ஏனெனின், உண்ட அன்னத்தை நீரே நெகிழ்ச்சி செய்து கொண்டு செல்லும்; ஆதலின், அந்நீரை '**அசநாயா**' எனக்கூறுவர். குடித்த நீரைக் காயவைக்குந் தேயு கொண்டே குமாதலின், அதனை '**உதர்யா**' எனக்கூறுவர். கோக்களைக்கொண்டு செல்பவனைக் கோநாயா என்பது போலவும், அஸ்வங்களைக்கொண்டு செல்பவனை அஸ்வநாயா என்பது போலவும், இந்நீரும் நெகிழ்ச்சி யியற்கையுடையதாதலின் உண்ட அன்னத்தைக்கொண்டு செல்லுமாதலின், இதனைச் சுருதிபகவதி '**அசநாயா**' எனக் கூறினள். இத்தேயுக்காயவைக்கு மியல்புடையதாதலின், குடித்த ஜலத்தைக்கொண்டு செல்லுவதால் இதனை '**உதந்யா**' எனக்கூறினள். ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவிற்கு நீரோடுந் தேயுவோடும் தாதாத்மிய அத்தியாசமிருக் கின்றதாதலின், அவற்றின் வாயிலாய் ஆன்மாவும் அவ்விரண்டு நாமங்களானே கூறப்படும்.

இப்போது அந்தச் சத்தாய் பரமான்மாவின்கண்ணே யாவினும் அநந்தரரூபத் தன்மையை யுணர்த்தும் பொருட்டு முதலில் காரியகாரணங்களின் பரம்பரையை வருணிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! நீ முதலில் இத்தூல சரீரத்தையும், அன்னத் தையும், பிருதிவியையும், ஜலத்தையும், தேஜசையும் காரியரூபமாயறி. கூறிய 5 காரியங்களுள் கடையதாய் தேயுரூபகாரியத்திற்கோ முன் மொழிந்த சத்வஸ்துவே மூலகாரணமாம். அத்தேயு நீர்க்கும், நீர்பிருதிவிக்கும், அது அன்னத்திற்கும், ஜலதேஜசால் பரிணாமமுற்ற அன்னம் சரீரத்திற்கும் மூலகாரணமாம். விருக்ஷங் கட்கு மூலமும் அங்குரமுமிருப்பதே போலச் சுருதி சங்கபதத்தால் இத்தேகாதி விகாரத்தை யங்குரரூபத்தானே கூறினள், அன்னமே முதலாகச் சத்வஸ்து பரியந்த முள்ள பதார்த்தங்களை மூலரூபமாய்க் கூறினள். ஆகையால், அங்குரரூபலிங்கத் தானே மூலானுமான முண்டாவதேபோல் இத்தேகரூபகாரியத்தானே நீ அன்னரூப மூலகாரணத்தையும், அதனானே நீ பிருதிவிரூப மூலகாரணத்தையும், அதனானே ஜலரூப மூலகாரணத்தையும், அதனானே நீ தேயுரூப மூலகாரணத்தையும், அதனானே நீ பரமான்மவடிவ மூலகாரணத்தையும் நிச்சயஞ்செய்தி. அந்தப் பரமான்மரூப சத்வஸ்துவே இவ்வெல்லாப் பூதபௌதிக ஜகத்தின் உற்பத்தி காரண மாமாதலின், சுருதிபகவதி அந்தச் சத்வஸ்துவை மூலமெனக்கூறினள்; அதுவே சர்வ ஜகத்தின் திதிகாரணமாமாதலின், அதனை '**ஆயதன**' மென்றனள். அதுவே சர்வ ஜகத்தின் இலயகாரணமாதலின், அதனைப் '**பிரதிஷ்டை**' யென்றனள், உண்மை யாயோ சத்வஸ்து மூலம், ஆயதனம், பிரதிஷ்டை என்னும் மூன்று மற்றதாம். இவ்வாறு நனவிலும் கனவிலும் பசிதாகங்களால் பீடிக்கப்பட்ட பிராணாதியுபாதி யையுடைய ஜீவன் அறம்பாவானுசாரம் எப்போதுஞ் சுகதுக்கங்களையே யனுபவிப் பன். இதனானே இத்தேக அதிஷ்டானத் தன்மையானே ஆன்மாவின் கண்ணே

பிரத்தியக்குருவத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டதனால் துவம்பதார்த்த சோதனம் சித்தமாயது.

இப்போது மரண காலத்தே இந்திரியங்களின் அதிஷ்டான ரூபத்தன்மையானே ஆன்மாவின்கண்ணே பிரத்தியக்குருவத்தன்மையை வருணிக்கும் வாயிலாய்த் தத்துவம் பதார்த்தங்களின் பேதத்தை வருணிப்பாம். ஆண்டு, 'தத்வமசி சுவேதகேதோ' என்னும் மகாவாக்கியத்தை 9 முறையுத்தாலகர் சுவேதகேது விற்குபதேசித்தனர், அதன்கண்ணே பிரதமவாக்கியப்பொருளை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சுவேதகேதோ! நனவுமுதலிய மூன்றவஸ்தைகளில் விளையாடும் இச் சீவான்மா அஞ்ஞானவயத்தால் அநேக சரீரங்களைக்கவரும், விடும்

சங்கை: - ஹே பகவன்! இச்சீவான்மா எவ்வாறு அத்தேகங்களை விடும்?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதோ! ஜீவான்மாமாணாவஸ்தையைச் சமீபித்த போது தன் பூர்வபாவத்தை நினைந்து பச்சாத்தாபப்படுவன், அவனை மைந்தர் முதலிய பந்துக்கள் கடின பூமியின்கண்ணே சயனிக்குமாறு செய்வர், எல்லா உறவினரும் அவனை நாற்புறமும் சுற்றிக்கொண்டுட்காருவர், அவன் பேரிழுப்புடன் பெருமூச்செறிவதோடுறுவன், அவன திருவிழிகளும் மேலாகாயப் பக்கம் விழித்துக் கொண்டிருக்கும், வாயில் கோழை நீர்வடியும், இவ்வகை மரணாவஸ்தையையடைந்தவன் நேத்திராதி இந்திரியசகித வாக்கிந்திரியத்தின் தன்காரியத்தைச் செய்யும் ஆற்றல் வடிவவிருத்தி, புருடனது மனத்தே இலயபாவத்தையடையும். மனத்தினது தன் காரியஞ்செய்யுஞ் சாமர்த்தியவடிவ விருத்தி கிரியாரூப்ப பிராணனது விருத்தியின் கண்ணே இலயத்தையடையும். அது சூக்ஷும பஞ்ச பூதங்களோடு கூடிய ஜீவான்மாவின் கண்ணே இலயபாவத்தை யடையும். அது சுழுப்தியைப் போலச் சமஸ்காரவடிவ எஞ்சிய மாயோபகித ஆனந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே இலயபாவத்தையடையும். சுழுப்திமரண அவஸ்தைகளில் கேவலம் சமஸ்காரமாத்திரரூபப் பந்தமுடைய ஜீவான்மாவின் இலயஸ்தானமாவதும், ஜீவரூபமாய்ச் சங்காதத்தின்கண்ணே புகுந்ததும், முன்னர்த் தேயு முதலிய பூதங்களின் காரணமெனக் கூறப்பெற்றதும் ஆகிய உண்மை வஸ்துவே உன்னுடைய ஆன்மாவாம். அது சூக்ஷுமபதார்த்தங்களினும் அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாம். கால ஆகாசாதி மகாபதார்த்தங்களினும் அத்தியந்தம் மகானாம். இரஜ்ஜுவின்கண்ணே கற்பிதமாய் சர்ப்பம் தண்டம் ஜலதாரை முதலியவை இரஜ்ஜுமாத்திரமேயாமாறு தேயு முதலிய சர்வ ஜகத்திற்கும் சத்வஸ்துவே வாஸ்தவவடிவமாம். சர்வ ஜகத்தின் அதிஷ்டானவடிவப்பரமான்மா நின்வடிவத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அது நீயாவாய். தேகவடிவசங்காதரூபம் நீயன்றாம். எவ்வான்மா மதி முதலியவற்றின் சாக்ஷிரூபமாய் எவ்விடத்துமிலங்குமோ, அத்விதீயரூபமாதலின் பரம ஆநந்தவடிவமாமோ, சர்வ ஜடப்பொருள்களின் பிரகாசகமாதலின் சுயஞ்சோதிவடிவமாமோ, அத்தகைய ஆன்மாவே நினது வாஸ்தவ வடிவமாமாதலின் நீ கர்த்தாவல்லை, போக்தாவல்லை, பிரமாதாவல்லை, பிரிய புத்திரனாகிய நினக்காக இவ்வித்தையை யுபதேசித்தனன், இது நினது கர்வதோஷத்தை நீக்குவதாதலின் இதனை யான் ஆதேசசப்தத்தானே கூறினேன். துஷ்டர்களுக்கு அரசர் முதலியோர் தண்டந்தருவது

ஆதேசமாம். எச்சர்வாந்தரியாமியாய் ஆன்மாவி னுபதேசத்தை நினக்குச் செய்தேனோ அதன் சிரவணத்தால்; மனனத்தால், விஞ்ஞானத்தால் எல்லாக கேளாத பொருள்களும் கேட்டனவாம், மனன அவிடயங்களும் மனனித்தனவாம், அறியப் பெறாதவை யறியப்பெற்றனவாம், இவ்வாறு அவ்வுத்தாலகர் சுவேதகேதுவிற்குச் சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைக் கூறிய போது அவர் ஐயத்தோடுற்றவராய் மீண்டும் பிதாவின்பால் 8 வினா வினாவினார். தந்தையும் மைந்தரின் ஐயம் நீங்கும் பொருட்டு அவைகட்கு முறையே விடை தந்தனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தந்தையார் மைந்தருக்கு என்னும் முதல் மகா வாக்கியத்தை யுபதேசித்துச் சீவப்பிரஹ்ம அபேத நிச்சயஞ் செய்வித்தனர். அம்மா வாக்கியப் பொருளை யறிந்தும் மீண்டும் ஐபமுண்டாயதேனோ?

சமாதானம்: - ஹே குமர! மகாவாக்கியத்தைச் சிரவணித்தும மைந்தருக்கு எண்முறையையமுண்டாயது. அவற்றிற்காரணம் அவர் எண்முறை செய்த குதர்க்க மேயாம். அவ்வெட்டையும் தந்தையார் எண்முறை மகாவாக்கிய உபதேசத்தானே தீர்த்தனர். அவ்வெண்வகையுள்

முதலதாவது: - ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாங்கள் துயிலின்கண்ணும் மரணத்தின்கண்ணும் சர்வ ஜீவர்கட்கும் சத்வஸ்துவின் பிராப்தியைக் கூறினீர்கள்; அதன்கண்ணே எனக்கிவ்வையமுண்டாகின்றது: - அவ்வாறாயின் யாவரும் யாம் அச்சத்வஸ்துவையடைந்தேமென ஏனறிந்திலர்? யாவருமதனை யறிந்திலராதலின், அஃதையுற்ற போதிலும் அதன் அஞ்ஞானமாம். இதன்கண்ணே தாங்கள் யாதேனும் திருஷ்டாந்தங்கூறவேண்டும், அதனாலெனதை யம் நீங்க வேண்டும்.

2 - வது: ஹே பகவன்! துயிலின் மரணங்களில் வாக்கு முதலிய சர்வ இந்திரியங்களும் இலயமாயினும் அவித்தைவடிவமாயையிருக் கின்றதாதலின், தன்னில்லத்தினின்றும் வெளிவந்தவனுக்கு 'யானென்னிலலத்தினி ன்றும் வெளிவந்துளேன்' என்னு மனுபவமுண்டாவதேபோல், துயிலில் ஜீவன் சத்வஸ்துவையுற்று நனவையடையின் 'யான் சத்வஸ்துவினின்றும் வந்தனன்' என்னு மனுபவம் ஏன் உண்டாவதில்லை யென்னும் எனது சங்கை நீங்கும் பொருட்டும் தாங்கள் ஒரு திருஷ்டாந்தங்கூறவேண்டும்.

3 - வது: ஹே பகவன்! எல்லா நதிகளும் கடலின்கண்ணே இலயபாவத்தையடைவதே போலத் துயிலின் கண்ணே யும், மரணத்தின் கண்ணேயும் ஜீவர்கட்குச் சாத்வஸ்துவின் கண்ணே இலயமாம் என்னும் நதிகளின் திருஷ்டாந்தத்தானே இலயத்தை யுடன்படினோ, கடலிலடங்கிய நதிகட்கு மீண்டும் உற்பவம் ஆண்டிருந் துண்டாவதின்றி யதன் கண்ணே யழிவதே போலத் துயில்மரணங்களில் உயிரும் சத்வஸ்துவையடைவுற்று நாசத்தையே யடையும்; அடையவே சத்வஸ்துவினடைவெதற்காம்? என்னு மெனது சங்கை நீங்கும் பொருட்டும் ஒரு திருஷ்டாந்தங் கூறவேண்டும்.

4 -வது: ஹே பகவன்! இவ்வான்மா அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாதலின் இது தூல ஜகத்தின் ஆதாரம் எவ்வாறாமென்னும் எனது சங்கை நீங்கும் பொருட்டும் ஒரு திருஷ்டாந்தங் கூறவேண்டும்.

5 - வது: ஹே பகவன்! இவ்வதிகாரிக்கு ஆன்மா சிரத்தையினானே கிடைக்கும் எனத் தாங்கள் கூறினீர்கள், அது அனுபவித்த பதார்த்தத்தின் கண்ணே யாம்; ஒருகாலும் அநுபவமில்லாத பொருளின் கண்ணே சப்தமும் பிரவேசியாதா யின் சிரத்தை யெவ்வாறாம் என்னும் எனது சங்கை நீங்கும் பொருட்டும் தாங்கள் ஒரு திருஷ்டாந்தங் கூறவேண்டும்.

6 - வது: ஹே பகவன்! இந்திரியங்களாற் கவரத்தகுதியாயவஸ்துவின் வடிவமே ஓரிந்திரியத்தாற் கவரலாகும். இரசம் நேத்திராதி யிந்திரியங்கட்கு அவிடயமாயினும் இரசன இந்திரியத்தானே கவரலாவதேபோலும்; இவ்வான்மாவோ எவ்விந்திரியத்தானுங் கவர முடியாததே யாம். இத்தகைய தெவ்வுபாயத்தாலறியப் பெறும் என்னு மெனது சங்கையை நீக்கும பொருட்டும் ஒரு திருஷ்டாந்தங் கூறவேண்டும்

7 - வது: ஹே பகவன்! மரணகாலத்தே அஞ்ஞானிகளின் இந்திரியாதிகள் சூக்ஷுமரூபமாயிருப்பதேபோல் வித்வானுடைய பொறிகளுமிருப்பினும் மீண்டும் அஞ்ஞர்கட்குப் பிறப்புண்டாவதே போல், அறிஞர்கட்கும் மீண்டும் பிறப்பேனுண்டா வதில்லை என்னும் எனது சங்கை நீங்கும்பொருட்டும் ஒரு திருஷ்டாந்தங் கூற வேண்டும்.

8 - வது: ஹே பகவன்! மரண அவஸ்தையில் வித்வானுடைய வாக்காதிகள் எஞ்சுதலின்றி இலயத்தையடைவதே போல், அஞ்ஞானிகட்கும அவை அவ்வாறேனாவதில்லை என்னு மெனது சங்கை நீக்கும் பொருட்டும் ஒரு திருஷ்டாந்தங் கூறவேண்டும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு சுவேதகேதுவானவர் தந்தையின்பால் தனதையத்தைத் தெரிவிக்கும் 8 வினாக்களையும் வினவ, உத்தால கரும் முறையே விடை கூறியதாவது: -

1 - வது : ஹே சுவேதகேதுவே! வண்டானது தனது பணியாரம் போன்ற வீட்டில் நானாவகையாய் விருக்ஷங்களின் இரசத்தைக்கொண்டு சென்று அவ்விரதத்தை மதுரூபமாய்ப் பரிணமிப்பிக்கும். அவை 'யான் மாந்தருவிரதம் நகத்த ருவிரதமன்று' எனத் தம்மையுணராததேபோலத் துயில் மரணங்களில் நானாஜாதி யையுடைய ஜீவர் சத்வஸ்துவையடைவுற்று அதனோடொருமையை யுறினும், தம் மான்மாவை விசேடரூபமாயறிந்திலர். ஈண்டிதுகருத்தாம்: - மதுரூபதிருஷ்டாந்தத்தே தமது வடிவத்தின் அவிவேகம் தமது ஜடசுபாவத்தானேயாம, தாஷ்டாந்திக ஜீவரிடத்தே தமதுவடிவ அவிவேகம் இயற்கையானேயன்றாம்; மற்றோ, அவித்தையாலாய ஆவரணத்தானேயாம. அல்லது, அம்மதுரூபதிருஷ்டாந்தத்தே அவ்விரதத்தினும் வேறாய் பிரமாதாவினிடத்தேயிருக்கும் அவிவேகத்திற்கு இரதங்களிடத்தே யாரோபணமாம். தாஷ்டாந்திகத்திலோ அஞ்ஞானத்தான் மறைவு

ற்ற ஜீவர்களிடத்தே அவ்வவிவேகம் முக்கியமாம்; இவ்வாறிரண்டின் கண்ணும் விசேடத்தன்மையுறினும் அதனைப் பரித்தியாகித்துக் கேவலம் அஞ்ஞானத்தின் சமானத்தன்மை மாத்திரம் அவ்விரண்டிலுங் கவரவேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! துயிலின்கண்ணே இச்சீவர் ஒருகாற் சத்வஸ்துவோடு ஒருமையை யடைவராயின், அதினின்றுங் கிளம்பிய ஜீவர்கட்கு மீண்டும் அச்சாதியையுடைய சரீரப்பிராப்தியுண்டாகலாகாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! புலி பாம்பு முதலிய தாமதரும், அரசர் முதலிய இராஜதரும். பிராஹ்மணாதி சாத்விகரும், எவ்வெத்தேகமுடையராய்த் துயிலிற் சத்வஸ்துவையுற்றனரோ, பின் கிளம்பி அவற்றையே யவரடைவர். வேறாயவற்றையடையார்; ஏனெனின், மழைகாலம் நீங்கியபின்பு சர்வ தவளைக ளும் மண்ணாம்; ஆனால், அவற்றின் சூக்ஷும அவயவரூப சமஸ்காரம் மண்ணின் கண்ணே நண்ணும்; மீண்டும் மழைகாலம் வந்தபோது அவை சமஸ்காரவயத்தால் மீண்டும் அவ்வத்தேகங்களையடையும் : வேறாயவற்றை யடையாது. அது போலத் துயிலின் கண்ணே சர்வ ஜீவர்களின் இலயமாயினும், அவர் தம் வாசனாரூப சூக்ஷுமசமஸ்காரம் ஆண்டிருக்கும்; அதன் வயத்தானே அவர் துயிலினின்றும் கிளம்பி அவ்வத்தேகங்களையடைவர்.

2 - வது: ஹே சுவேதகேதுவே! கங்கை முதலிய நதிகள் தமது நாமரூபங்களைப் பரித்தியாகித்துச் சமுத்திரபாவத்தையடையும், அவை மீண்டும் மேகவாயிலாய் மழைரூபமாய்க் கடலினின்றும் வெளியேவந்தும், 'யாங்கள் நதிகள், கடலினின்றும் வந்தேம' என அவை யுணராதேபோலத் துயிலின் கண்ணே சத்பிரஹ் மத்தையடைந்தும் துயிலினின்றும் கிளம்பி அதனினின்றும் வந்தேமென வுணர்வ தில்லை; ஏனெனின், அதனை யடையுங்காலத்தே அதன் விளக்கத்தைத் தடை செய்த மூலாஞ்ஞானம் நனவின்கண்ணுமிருக்கின்றது. அஞ்ஞானத்தான்மோகிதர் அந்தச சத்பிரஹ்மத்தையுணர்ந்திலர்.

3 - வது: ஹே சுவேதகேதுவே! சீவன் எச்சாதியுடையவனாய்த துயிலில் எச்சத் வஸ்துவையடைகின்றனனோ அதனினின்றும் வந்து அச்சாதியுடையவனேயாவன், அதனினும் வேறு ஜாதியுடையவனாகான்; ஏனெனின, எவ்வெவ்வுயிர்கள் துயிலின் கண்ணே சத்வஸ்துவோடு அபேதபாவத்தையடைகின்றனரோ அவர்கட் கொருகாற் கிளமபுகை கூடாதாயின், துயிலில் அச்சத்வஸ்துவின்கண்ணே இலயமாத்திர த்தானே நாடோறும அவர்கட்குத் தேகவீழ்ச்சி யுண்டாதல்வேண்டும்; அவ்வாறு காணவருவதின்றாமாதலின் அத்துயிலையடையும் ஜீவரே அதனினின்றுங் கிளம்புவர். அல்லது, ஜீவரின் நாசத்தை யெவரும் கண்டிலர்; மற்றோ, இச்சீவர் பரித்தியாகிக்கும் பொருள்களின் நாசங்காணவருகின்றது தருவின் கண்ணே யிருக்கும் உயிர்கள் தருவின் சாகைகளில் எதை யெதைப் பரித்தியாகிப்பரோ அவ்வ வற்றின் காய்தல் உண்டாகியேவிடும், ஜீவனற்ற எச்சாகையும் ஜீவியாதாம்,

சங்கை: - ஹே பகவன்! தருவின் கண்ணேயிருக்கு முயிர்கள் பரித்தியாகித்த சாகையின் கண்ணே ஒருகால் வேறு ஜீவர் புகினோ, சாகைகாயாததேபோலத் துயிலின் கண்ணே ஜீவர் சத்பிரஹ்மததையடைவுற்று முக்தர் ஆய்விடுவராயினும், வேறு ஜீவர் இத்தேகத்தே புகுந்து இதனைக் கிளப்புவராதலின் நாடோறும் இத்தே கவீழ்ச்சியின்றாம்.

சமாதானம்: - ஹே சுவேதகேதுவே! தருச்சாகையே போல் ஒரு கால் துயிலில் இத்தேகத்தின் கண்ணே வேறு ஜீவர் பிரவேசித்துத் தேகத்தைக் கிளப்புவரா யின் இவ்வுலகத்தே எத்தேக நாசமுமுண்டாக வேண்டுவதில்லை; ஏனெனின், துயிலின் பின் இத்தேகத்தே புகுந்து இதனைக் கிளப்புவராகிய வேறு ஜீவர் மரித்த பின்பும் இதன்கட்புகுந்து இதனை யெடுக்கவேண்டுமாதலின் எத்தேக நாசமுமுண்டாகாதாம்; ஆனாலவ்வாறு காணவருவதின்றாம். ஆகையால், துயில டைபவரே கிளம்புவர், வேறுள்ளவர் கிளம்பார். துயிலையடைந்த ஜீவனே துயிலினி ன்றும் கிளம்புவதேபோல் மரணாவஸ்தையில் சத்பிரஹ்மத்தையடைந்த ஜீவனே பின்பு அறம்பாவவயத்தால் வேறு தேகத்தையடைவன்; மற்றையர் அடையார். இவ் வாறு ஜீவரூப அதிகாரி நித்தியமாதலின் மோக்ஷசாஸ்திரத்திற்கும் வீண் தன்மை யின்றாம், 'செய்ததற்கின்றிச் செய்யாததற்கொன்றும்' என்னும் தோஷமும் அடைவு றாது.

4 - வது: ஹே சுவேதகேதுவே! அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாகிய ஆலம்விதை பேராலவிருக்ஷத்திற்காதாரமாம்; ஏனெனின், அத்தருத் தானுண்டாம் முன்னர் ஒரு கால் அவ்விரையில் அத்தியந்தம் அசத்தாயின் அஃதொருகாலும் உற்பத்தியாக மாட்டாது; அத்தியந்தம் அசத்தாகிய மலடிமகன் ஒருகாலும் உண்டாகாததே போலும். ஆகையால், அம்மகாவிருக்ஷம் தானுண்டாம் முன்னர் விரையின் கண்ணேயிருந்தது, ஆனால் விரைத்தசையில் அவ்வடதரு அவ்விரையின் கண்ணே ஸ்கந்தம் சாகை பத்திரம என்பனவாதி பேதத்தானே பிரதீதியாகாததே போல், இவ்வுலகின் சூக்ஷும சமஸ்காரங்களோடு கூடிய மாயோபகித இவ்வான்மாச் சூக்ஷுமமாயினும் இவ்வெல்லாவுலகுமுண்டாவதன் முன்பு இவற்றிற்கு ஆதாரமாம்; ஆனால் முன்பிருந்ததென்பது சாஸ்திர திருஷ்டியற்றவர்க்கு நிச்சயமாகாதாம்: மற்றோ, என்பதாதி சாஸ்திரவடிவ சக்ஷுவையுடைய அறிஞருக்கே அந்நிச்சயமாம்.

5 - வது: ஹே சுவேதகேதுவே! இவ்வெல்லாவுலகின் உபாதானகாரணரூப ஆன்மாப் பிரத்தியக்ஷாதி இலௌகிகப் பிரமாணங்களால அறிபமுடியாதாமாயினும், குருசாஸ்திரவசனத்தே விசுவாசரூப சிரத்தையானே யறியத்தக்கதாம். நீரின்கண் ணேயிருக்கும் இலவணம் விழிமுதலிய பொறிகளாலறிய முடியாதாயினும், இரசன இந்திரியத்தானே அஃதறியப் பெறுவதே போல், ஆன்மா இவ்வெல்லா ஜடப்பிரபஞ்சத் தேயிருப்பினும் குருசாஸ்திரவசனத்தே விசுவாசரூப சிரததையற்றவன் ஆன்மாவை யறியான்; மற்றோ, சிரத்தையுற்றவனே தத்துவம் பதாரத்த சோதனையானே ஆநந்த வடிவ சைதன்ய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன்

6-வது: ஹே சுவேதகேதுவே! இவ்வுலகப் பிரசித்த இந்திரியாதி யுபாயங்களால் இவ்வான்மாச் சாக்ஷாத்கரிக்கப்படாதாயினும் பிரஹ்மவேத்தாக் குருவினுபதேசரூப அபூர்வ உபாயத்தானே ஆம். காந்தாரதேயத்தேயிருக்குமொருவனைக் கள்வர் பெருங்காட்டிற்கொண்டுசென்று இருவிழிகளையுங் கட்டிவிட்டனர்; அவன் மீண்டுந்த ன்றேயத்தை யடையுமிச்சையுடையனாய் மிகவுந் துயரையடைந்தனன். அரந்தை யுற்ற அவன் இம்மகாவனததே என்னைக் கள்வர் காந்தாரதேயத்தினின்றுங் கொண்டு வந்துவிட்டனர், என்னுந்தன் விருத்தாந்தத்தைப் பெருங்குரலோடும் கதறினன்; கதறும் குரலைக் கேட்ட அந்நெறியே செல்லும் ஒரு தயாளுவானவன் அவன் சமீபத்தேவந்து, கதறுந்துக்கியைக்கண்டு கட்டுற்ற கண்டிறந்துவிட்டுக் கூறியதாவது: - ஹே புருஷ! இத்திசையிலிருக்கும் காந்தாரதேயத்தினின்றும் நீவந்தனையாதலின் நீயித்திசையிற் சுகபூர்வகம் போகலாம், எனக்கூறிய தயாளு வின் வசனத்தைக் கேட்டு மிக மகிழ்வுற்றவன் அவ்வசனத்தே நம்பிக்கையுற்று அத்திசையின் கண்ணேசென்று சென்றுபையப்பையத் தனது காந்தார தேயத்தே யடைந்தனன். இவ்வாறே இம்மதிமானய் அதிகாரியும் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவினுபதேசத்தானே தன்னான்ம ரூபதேயத்தையடைந்தனன்.

கருத்திதுவாம்: - அதிகாரியைக் காமக்குரோதாதிய நான்கும் தன்னான்மரூப தேயத்தினின்றும் கொண்டு சென்று சம்சாரரூபவனத்தே அடைவித்தன், அவனது சாக்ஷிவடிவ நேத்திரங்களை அஞ்ஞானரூப திடபந்தனஞ் செய்தன், அதனால் அவன் சம்சாரவனத்தே சந்ததம் சுழன்று பரமதுக்கத்தை யடைவன்; அவ்வனத்தே பிரஹ்ம வேத்தாக் குருரூப தயாளுவானவர் மகாவாக்கியவடிவ தமது திருக்கரத்தால் சாக்ஷிரூப நேத்திரத்தின் அஞ்ஞானரூப பந்தனத்தையவிழ்க்கவே, அஞ்ஞானரூப மறைப்பற்றுக் தனது அத்விதீய ஆன்மரூப தேயத்தையடைவன். அவருபதேசத்தானே அக்காமக்குரோதாதிகள்வரைச் சம்சாரரூபவனத்தின் அடைவிற் கேதுவாக வறிந்து மீண்டொருகாலும் அக்கள்வர் வயமாகான். ஆகையால், ஞானாசிரியர் உபதேசமே இவ்வானந்தவடிவ ஆன்மாவினடை விற்குக் காரணமாம்.

7 - வது: ஹே சுவேதகேதுவே! மரணகாலத்தே வாக்காதி இந்திரியங்கட்கு மனாதிகளிடத்தே சொரூபமாகவே இலயமாகாதாம்; மற்றோ, தம்விருத்திரூபத் தானே இலயமாம். சமஸ்காரரூபத்தானே அவற்றின் வடிவம் அப்போதிருக்கும் என முன்னுனக்குக் கூறியது அஞ்ஞானிகளின் மரண அபிப்பிராயத்தானேயாம். விதவான் கட்கோ பிரஹ்மஞான மகிமையால் மரண காலத்தே தத்தம் வியாபாரசகித சர்வ வாக்காதிப் பிரபஞ்சம் சொரூபமாகவே இலயத்தையடையுயாதலின், விதவான் அஞ்ஞானிகளைப்போல் மீண்டும் பிறவான். இருவர் மரணத்தேயும் விசேடங் கூறியது சாஸ்திர திருஷ்டியை யங்கீகரித்தே யாம். லோக திருஷ்டியானோ இருவர் மரணமும் சமமேயாம்; ஏனெனின், அஞ்ஞானி மரணமுறும் போது அவனைத் தாய்தந்தையராதி பந்துக்கள் நாற்புறமும் சுற்றிக்கொண்டு அழுவதுடன் இவ்வாறு கூறுவர்: - ஹே மைந்த! பிராண சமானப் பிரியமாய் தம்பியாகிய என்னை நீ யுணர்கின்றனையா? ஹே அண்ணா! பிராணசமானப் பிரியமாய் தமபியாகிய என்னை யுணாகின்றாயா? இவ்வகையாய் மொழிகளை வாக்காதிகள் இலயபாவ மடையாதவரை கேட்பன், இலயமாய் பின்னோ அவன் எவ்வத்துவையுமுணரான்.

இவ்வாறவ்வித்வானும் மரண சமீபகாலத்தே வாக்காதியிந்திரியங்கள் இலயமடையும் போதோ பந்துக்களின் நானாவகை வசனங்களைக்கேட்பன், வாக்காதிகள் இலயமாயபின்பு அவ்வறிஞனும் எவ்வததுவையு முணரமுடியாதவனாவன். இவ்வாறு உலக திருஷ்டியானே அவ்விருவர் மரணத்தும் சமானத்தன்மையுறினும், மகாவிசேடத்தன்மையாவது வித்வான் மீண்டும் பிறவான், அஞ்ஞன் பிறப்பன் என்பதேயாம்.

8 - வது: ஹே சுவேதகேதுவே! இருவர் மரணாவஸ்தையும் சமானமாயினும் வித்வானோ மரித்தபின்பு மீண்டும் ஜன்மத்தையடையான், அவித்வானோ அடைவன் என்னும் விசேடத்தேயேது விதுவாம்: - வித்வானோ சத்தியவடிவ ஆன்மாவையே யறிவன், அவித்வானோ மித்தியாவடிவ மூன்று சரீரத்தையே ஆன்மாவாயுணர்வன். இதனானே அறிஞன் சத்திய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்து மாயாரூப்பாச மற்றவனாவன். மரணகாலத்தே வாக்காதிகள் இலயமாயபின் மீண்டும் ஜன்மத்தை யடையான். அவித்வானோ பொய்யாய் மூன்று தேகங்களை ஆன்மரூபமாயறிந்து மரணகாலத்தே வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களின் இலயத்தின்பின் சமஸ்கார வயத்தானே மீண்டும் சரீரத்தையடைவன். இவ்வுலகத்திலும் யாவனுக்குச் சத்தியத்தின்கண் அபிப்பிராயமாமோ அவனொருகால் ஒரு பொய்க்களங்கத்தை யடையினும் அச்சத்தியவாதி அம்மித்தியாகளங்கத்தினும் முக்தனேயாவன். யாவனுக்கு மித்தையின் கண்ணே அபிப்பிராயமாமோ அவன் துக்கததையே யடைவன். ஒருகள்வனையும் நல்லவனையும் அரசசேவகர் பலாத்காரமாய்க் கவர்ந்து சென்றனர்; இவ்விருவருங் கள்வராதலின் தண்டஞ்செய்யத்தகுதியர் எனத் துணிந்து அரசசபையின்கண்ணே உய்த்தனர். ஆங்குக்கள்வன் யான்கள்வனல்லன் என்றனன், சாதுவும் அவ்வாறே கூறினன். அவ்விருவர் வசனங்களையுங் கேட்டு முக்கிய சேவகர்கட் கிவ்வாறு ஐயமுண்டாயது: - 'இவ்விருவருள் யாவன் கள்வன், யாவன் சாது' வென அவ்வைய நீக்கப்பொருட்டு, அக்கினியின் கண்ணே இருப்பு மழுவைக்காயவைத்து இருவர்கரத்தினுமீந்தனர், சத்தியவாதியாகிய சாதுவோ அதனாற்றாகத்தையடைந்திலன், மித்தியாவாதியாகிய கள்வனோ அதனாற்றாகத்தை யடைந்தனன். சாதுவின் கரங்கள் மழுவால் அழலாமையைக்கண்டு அவனைச் சத்தியவாதியென விட்டுவிட்டனர், கள்வன் கரங்களோ மழுவால் அழன்றமையைக் கண்டு அவனை மித்தியாவாதியெனச் சிறையில் வைத்தடித்தனர். இவ்வாறு அறிஞனுக்கும் அறியானுக்கும் மரணம் சமானமாயினும் சத்தியான்மாவையுணர்ந்த வித்வானுடைய வாக்கு முதலிய பொறிகளோ அக்கால் சொரூபமாயே இலயத்தை யடையுமாதலின், அவ்வுத்தமன் மீண்டுஞ் சன்மாதி துக்கங்களையடையான். மித்தையாய் தேகாதிகளையே ஆன்மரூபமாயுணர்பவனாகிய அவித்வானுடைய வாக்கு முதலிய பொறிகள் அக்கால் சொரூபமாய் இலயமாகாவாம்; மற்றோ, சமஸ்காரரூபமாயிருக்குமாதலின் அவ்வதமன் அடிக்கடி ஜன்மாதி துக்கங்களை யடைவன். ஹே மைந்த! இவ்வாறு உத்தாலகர் சுவேதகேதுவிற்கு என்னும் மகாவாக்கியத்தை 9 முறை கூறினர்; அவ்வுபதேசத்தைக் கேட்டுச் சம்சயமற்ற சுவேதகேது அவ்வொன்பதாவது உபதேசத்தே முதல வசனத்தேகூறிய ஆன்மாவினுண்மை வடிவத்தைச் சாக்ஷாத்காரஞ்செய்தனர். பிதாவினுபதேசத்தால் ஆன்மஞானத்தை யடைந்து மகாதேஜசையுடைய சுவேதகேதுவானவர் சிறிது காலம்

வரை தன்னில்லத்தேயிருந்தனர், பின் பரமவைராக்கியத்தையடைந்து தனது பிதாவைப் போலவே பரமஹம்ச சந்யாசத்தையடைந்தனர். அவ்வுத்தாலகர் தமது மைந்தனை மிகவும் மதிமானெனக்கண்டு அவருக்கு ஆன்மரூபசத்தையின் கண்ணே சுகரூபத்தன்மையை உபதேசித்திலர்; ஏனெனின், சூக்ஷுமமதியையுடையவர் கூறாத பொருளையும் தாமேயுணர்ந்து கொள்வர். அம்மைந்தரும் தந்தையாரிடத்துக் காரண ரூப சத்தை சுகரூபமா, அல்லவாவெனக் கேட்டிலர்; இக்காரணத்தானும் அவர் அவருக்கு அவ்விடயத்தை யுபதேசித்திலர். பூர்வம் நாரதமுனிவரின் வினாவால் சந்தோஷத்தையடைந்த சநத்குமார பகவான் அந்நாரதமுனிவருக்குக் கேட்காமலே ஆன்மரூபசத்தைக்குச் சுகரூபத்தன்மை கூறினர். பூர்வம் நீ சுவேதகேதுவின் அஞ்ஞானகாரணங் கேட்டனை அதைக்கூறினேம், மீண்டும் உத்தாலகர் உபதேசத் தால் ஆன்மஞான முண்டானவகையையும் கூறினேம. இப்போது எப்பொளைக் கேட்க நினக்கிச்சையோ அதைக்கேட்பாயாக.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

முன்னர் 12-வது அததியாயக்கே சாமவேத சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் ஆறாவது அத்தியாயப்பொருள் நிருபிக்கப்பட்டது. இப்போது 13-வது அத்தியாயத்தே அவ்வுபநிடத்ததின் ஏழாவது அத்தியாயப்பொருளை நிரூபிப்பாம். இவ்வாறு அச்சீடன் குருவாயிலாய்த தன்னான்மாவின் பிரஹ்மரூபத்தன்மையைக் கேட்டு மீண்டும் வினவ இச்சையுற்றவனாயிவவாறு கூறினன்: - ஹே பகவன்! முதலத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்கு வேதத்தின ஐதரேயப்பொருள் கூறும் போது சனகாதி முனிவர் வாமதேவாதி யதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவிதயா உபகேசஞ்செய்தனரெனவும், வாமதேவ மனிவர் தாயின் கருவிலிருந்துகொண்டு அவ்வதிகாரிகட்குத் தமது சர்வான்மபாவத்தைக கூறினரெனவும், இன்னும் அநேகவிடயங்களையும் கூறினீர் கள். 2-வது அத்தியாயத்தும், 3-வது அத்தியாயத்தும் தாங்கள் இருக்கு வேதத்தின் கௌஷீதகி யுபநிடதப்பொருளைக் கூறும் போது தேவராஜாவாய் இந்திரர் பிரதாத்த னனுக்குப் பிராணப் பிரஞ்ஞாரூபமாய் ஆன்மாவை யுபதேசித்தனரெனவும், அஜாதசத் துரு மன்னர் பாலாகி மறையவர்க்குப் பிராணாதிகளினும் வேறாக ஆன்மோபதேசம் செய்தனரெனவும் கூறினீர்கள். 4-வது 5-வது 6-வது 7-வது என்னும் நான்கத்தியாய ங்களில் தாங்கள் யஜுர் வேகத்தின் பிருகதாரண்யப்பொருளை நிரூபிக்கும்போது இருபுருடவம்சம் ஒரு ஸ்திரீவம்சம் என்னும் மூன்றன் கண்ணுள்ள இருஷிகளின் பரஸ்பாபேத்தகையும், அபேதத்தையும் வருணித்தீர்கள். தத்யங் அதர்வணர் தேவராஜாவாய் இந்திரர்க்குப் பிரஹ்ம வித்தையை உபதேசித்தனரெனவும், சிரவணித்த இந்திரர் மாறாக அவ்விருடியின் மீது குரோதமுடையவராய்ப் பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசியாதிருக்கும்படியாணையிட்டனர்; அவ்விருடி தமது பிரதிஞ் ஞையைச் சத்தியமாக்கும் பொருட்டுப் பிரஹ்மவித்தையை அசுவிநீகுமாரர்கட்குப தேசித்தனர்; பின்னிந்திரர் இருடியின் மத்கத்தைச்சேதித்தனர், அசுவிநீ குமாரர் பிரஹ்மவித்தையின் லோபத்தானே தமது குருவின் தலையைவெட்டிக் குதிரையின் கழுத்தில்வைத்து, குதிரையின் றலையை வெட்டிக் குருவின் கழுத்தில் வைத்தன ரெனவும், மற்றும் பிறவும்; ஜனகராஜாவின் யாகசபையில் ஆசுவலாதி மறையவர் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரைவெற்றி கொள்ள இச்சித்து அவரோடு அநேக விவாதம் செய்கனர், அவையின்கண்ணே யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் சாபத்தானே சாகல்யப் பிராஹ்மணரது மரணமுண்டாயது எனவும்; யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜா விற்கு இருமுறை பிரஹ்மவித்தையையுபதேசித்து ஜனகராஜாவிற்குக் கிருதகிருத்தி யபாவத்தையடைவித்தனர்; அம்முனிவர் தமது மைத்திரேயி மனைவிக்குப் பிரஹ்மவித்யா உபதேசத்தானே கிருதகிருத்தியத்தன்மையை யடைவித்தனர்; பின்பு அம்முனிவர் சந்யாசத்தைக்கவர்ந்தனர் எனவுங் கூறினீர்கள். 8-வது அத்தியாயத்தே

தாங்கள் யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும்போது சம்பூரண சந்யாசிகள் ஜகத்காரணத்தே விவாதித்து சுவேதாசுவதர முனிவரின் ஆசிர மத்தே சென்றனர் எனவும், அவர்கட்கம் முனிவர் பூர்வவேத வேத்தாக்களின் ஆக்கியானத்தைக்கூறிச் சகத்காரண நிச்சயத்தைச் செய்வித்தனர் எனவும் கூறினீர் கள். 9-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் அந்த யஜுர்வேதத்தின் கடவல்லிப்பொருளை நிரூபிக்கும் போது தந்தையாரை மெய்ம்மொழியராக்கும் பொருட்டு நசிகேதா யமராஜாவினுலகத்தேசென்றதும், அவரது தைரியத்தைக்கண்டு மகிழ்வுற்ற தருமர் அவருக்குப் பிரஹ்மவித்தை முழுவதையும் கூறியதையும் கூறினீர்கள். 10-வது அத்தியாயத்தே அந்த யஜுர் வேதத்தின் தைத்திரீய நாராயணீயப் பொருளைக் கூறும் போது தாங்கள் பிருகு இருடி தமது வருணபிதாபாற் சென்று பிரஹ்ம வித்தையைப் பிரார்த்தித்ததும், பிதாவுபதேசித்ததும், வேநன் எனனுங் கந்தருவன் தனது சர்வான்மபாவத்தின் அனுபவத்தைக் கூறியதும், சத்தியாதி சர்வ சாதனங்க ளுக்குள் சந்யாச ஆசிரமத்தின் அதிகத்தன்மையையும வருணித்தீர்கள். 11-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் ஜாபாலாதி யேகாதச உபநிடதத்தை யுபதேசிக்கும்போது பரமஹம்ச சந்யாசத்தைப் பூர்வம் சம்வர்த்தகாதி மகான்மாக்கள் கவர்ந்தனர் எனவும், அதன்கண்ணே வைராக்கிய காலம், அதனுற் பத்தியில் கர்ப்ப உபநிடத விசாரம், மரணக்குறியுணர்சசி, அஷ்டாங்க யோகம் என்பதியுபாயம் காரணமெனவும், வைராக்கியவானே யதற் கதிகாரியெனவும், அவன் சிகை சூத்திரமுதலியவற்றை யற்றிருத்தல்பாகிய ஆசாரமெனவும், அஹிம்சாதிதருமம் அந்தராசாரமெனவும், அவனது முக்கிய தருமமோ ஆன்மஞானமே யெனவும் கூறி அவ்வான்ம ஞானத் தையோ பிரஹ்ம உபநிடதாதிகளின் வாயிலாய்த் தாங்கள் கூறினீர்கள். 12-வது அத்தியாயத்தே சாமவேத சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் ஆறாவது அத்தியாயப் பொருளைக் கூறும்போது உத்தாலகமுனிவர் சுவேதகேதுவின் ஐய நீக்கப்பொருட்டு 'தத்வமஸி சுவதகேதா' என்னும் மகாவாக்கியத்தை ஒன்பது முறை உபதேசித்தன ரெனவும், அதைக் கேட்டுச் சுவேதகேது சம்சயமற்றவரா யான்மஞானத்தை யடைந்தனரெனவும் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! அவ்வத்தியாய ஈற்றில் தாங்கள், உத்தாலகர் தமது மைந்தரை மதிமானென நினைந்து கேட்காமையின் ஆன்மாவின் சுகரூபத்தன்மையைக் கூறிலர் எனவும், பூர்வம் சநற்குமாரரோ நாரதமுனிவருக்குக் கேட்காமலே அதனைக் கூறினர் எனவும் கூறினீர்கள். சநற்குமாரர் நாரதர்க்கருளிய பிரஹ்மவித்தையைத் தங்கள் வாயிலாய்க்கேட்க இச்சிக்கின்றனனாதலின், தாங்கள் கிருபை செய்து அதனை யெனக்குபதேசியுங்கள்; எனச்சிரத்தையுடைய சீடனால் வினவப்பட்ட ஸ்ரீ குருவானவர் அவனுக்கிவ்வாறுகூறினர்: - ஹே மைந்த! முன்னொருகாலத்தே சம்சாரதாபத்தால் தபிக்கப்பெற்ற நாரதர் ஏகாந்ததேயத்தே யிருந்த சனற்குமாரரது சமீபத்தே சென்று இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே பகவன்! எந்தப் பிரஹ்மம் சர்வஜகத்திற்கும் அதிஷ்டானமாமோ, யாவினும் மேன்மையதாமோ, எதனுணர்வானே அறிஞன் கர்த்திருத்துவ போக்கிருத்துவம் முதலிய அத்தியாசரூப சர்வசோகங்களைத் தாண்டுவானோ அதைத்தாங்கள் நன்றாயுணர்வீர்களாதலின், எதன்ஞானம சர்வ சோக நிவிருத்தியின் காரணமாமோ அதை அடியேனுக்குக் தயையால் கூறியருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்த போது அவர் புன் சிரிப்புடன் நாரதாது அஞ்ஞான நீக்கப்பொருட்டு இவ்வாறியம்பத்தொடங்கினர்: - ஹே நாரத! நீ சர்வலோகத்திலும் சர்வஞ்ஞத்தன்மையானே பிரசித்தனாதலின், உனக்கு வரும்

வித்தையாவற்றையும் நீ யென்பாற் கூறுதி; யாவற்றையும் கேட்டுப் பின்னினக்குப் பிரஹ்மஞானோபதேசஞ்செய்கின்றேன் எனக் கூறக் கேட்ட நாரதர் தண்டம் போல் நமஸ்கரித்துத் தமது சர்வ விததையையுங் கூறினர். அஃதாமாறு: - ஹே பகவன்! மந்திரிப் பிராஹ்மண பேதத்தானே இரு இருவகையையுற்ற இருக்கு, யஜுஷ், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களையும் யான் நமது பிரஹ்மாவாகிய தந்தை யாரது பிரசாதக்தானே நன்றாயறிந்தனன். அந்நான்கனுள் எம்மொழி பூர்வப் பிராஹ்மணாதிகளின் கதையைக்கழறுகின்றதோ அஃதிதிகாசமாம். அவ்விதிகாசங்களையும், ஜகத்தின் உற்பத்தி முதலியவற்றைக் கூறும் வசனம் புராணமாம் அதனையும், இச்சபதம் சாது இஃதசாது வென்னும் ஞானவேதுவாகியதும், சுருதி என்னும் நாமத்தானே கூறியதும் ஆகிய வியாகரணத்தையும், சிராத்தகருமங்களின ரீதியைக் கூறும் பித்திரியமெனப் பெயரிய நூலையும், ஆயிரமிலக்காதி யெண்ணிக் கையின் வடிவத்தை நிண்ணயஞ்செய்யும் ராசியெனச் சுருதியிற் கூறப்பெற்ற கணித சாஸ்திரத்தையும், ஜீவர்களின் உத்பாதாதிசொரூப நிண்ணயஞ்செய்யும் தேவவென நூல்களாற் கூறப்பெற்ற சாஸ்திரத்தையும், பூமியின் கண்ணே புதைத்திருக்குந் தனத்தையெடுக்கு முணர்வைத்தரும் நிதியெனப் பெயரிய நூலையும், தர்க்கத்தைப் பிரதானமாகவுடைய அக்கபாதராக்கிய நியாயசாஸ்திரத்தையும், வேதத்தின் கண்ணேயிருக்கும் வினாவிடைப் பாகத்தையும், 'அந்த நியாயசாஸ்திரத்தையும் வினாவிடைப்பாகத்தையுந் தான் சுருதி வாகோவாக்கியம் எனக் கூறியிருக்கின்றது.' அநேகவகையாய் வியவகாரங்களின் நியமத்தைக் கூறா நின்ற ஏகாயனமெனச் சுருதி கூறிய நீதிசாஸ்திரத்தையும், வேதாங்கரூப நிருக்தசாஸ்திரத்தே சர்வ தேவதைகளையும் சர்வான்மரூபமாய்க் கூறிய பாகமாகிய தேவவித்தைபையும், அப்பாகம் விட்டுப் பாக்கியிருக்கும் நிருக்த சாஸ்திரம், சிக்ஷை, கற்பம் என்னும் வேகாங்க வேதோபகார வேதவித்தையையும், சர்வ பூதப்பிராணிகளின் ரோகத்தை நீக்கி யாவற்றிற்கும் உபகாரகமாய் சுசுருதாதி கிரந்தசகித ஆயர்வேதமாகிய பூதவித்தையென்னும் வைத்தியத்தையும், சாந்திபுஷ்டி முதலிய பலன்களை யடைவிக்கும் நானாவகையாய் மந்திரங்களையும், அஸ்திரவித்தையோடு கூடிய தனுர்வித்தையாகிய கூத்தரவித்தையையும், இராகு கேது முதலிய கிரகதகளின்றிதி முதலியவற்றைப் பிரதிபாதிக்கும் நக்ஷத்திர வித்தையென்னும் சோதிட நூலையும், தேவசரீரங்களையுடைய சர்ப்பங்களை வயப்படுத்தும் சாதனமாய் சர்ப்பதேவ வித்தையென்னும் காருடவித்தைபையும், எல்லாருடைய மனத்தையும் ரமிக்கச் செய்வதும், கீத முதலியவற்றைப் பிரதிபாதிப்பதும் ஆகிய ஜனவித்தையென்னும் காந்தருவசாஸ்திரத்தையும் நன்றாயுணர்வேன். இவை யாவற்றையும் நன்குணர்ந்த போதினும் வேததாற்பரியவிடயரூப எனது மோகூசாதனத்தை யானுணர்ந்திலேன். வேதங்களின் பொருள்களைச் சாமானியமாய் உணர்ந்தபோதினும், அதன் றாற்பரிய விஷயீபூத அத்விதீய ஆன்மாவை யானுணர்ந்திலேனாதலின், கேவலம் வேதமந்திர பாட முணர்ந்தவனேயன்றிப பொருளுணர்ந்தவனல்லன். முன்னர்த் தங்களைப் போன்ற பெரியோர்வாயிலாய் ஆன்மாவையுணர்ந்தவன் மூலகாரணத்தோடு கூடிய சர்வ சோகங்களையுங் கடப்பன் எனக் கேட்டிருக்கின்றேன். முக்கோணமுடைய அக்கினி குண்டத்தே விழுந்த நொண்டிக்கு மகா சோகப்பிராப்தியுண்டாவதே போல், அத்தியான்மதுக்கம், அதிதைவதுக்கம், அதிபூததுக்கம் என்னும் மூன்றால் எனக்கு எப்போதும் சோகப்பிராப்தியுண்டாகின்றது. ஹே தீனதயாளுவாகிய சனற்குமாரரே!

ஒரு பதிவிரதையாகிய ஸ்திரீ, சிறிய பாலர்களையுடையவளாயேனும், இல்லளாயேனும், யௌவனமுடையவளாயும், தனமற்றவளாயும், உறவினரற்றவளாயும் இருந்து தருணியாயிருக்கும்போதே புருடன் போய்விடின அவள் ஹாதெய்வமே! எனக்கென்ன கதியாமென நிரந்தரம் அழுதுகொண்டிருப்பதேபோல், யானும் ஹாதெய்வமே! எனக்கென்ன கதியாமென நிரந்தரம் சோகித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன், முத்தாப வயத்தனாயிருக்கின்றேன், விசாரஹீனாகளால் தாண்டமுடியாத இச்சோகரூபியாய் சமுத்திரத்தின் கண்ணே யானெப்போதும் முழுகியிருக்கின்றேன், அகாத சோகரூபியாய் கடலின் அக்கரையையடைய யான் எப்போது மிச்சித்துக் கொண்ரு கின்றேன், இத்தகையனாகிய என்னைக் கிருபையினால் சோகசமுத்திரத்தின் கரையை அடைவிக்க வேண்டும். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு நாரதர் பிரார்த்தித்ததைக் கேட்டுச் சநற்குமார பகவான் தூலாருந்ததி நியாயத்தானே நாரதருக்கு ஆன்மாவின் உண்மைவடிவத்தை யுணாத்தும் பொருட்டுக கூறியதாவது: - ஹே நாரத! நீ யுணர்ந்ததாய் முற்கூறிய சாஸ்திரங்களியாவும் சப்தரூபமேயாம்; ஏனெனின், சம்பூர்ணப்பிரபஞ்சத்தின் ஏகதேசரூப எல்லாப்பொருள்களையுமே இவ்வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் நாமத்வரூபத்தானே கூறும்: நாமமில்லையாயின் எவனும் எதையும் கூறச் சமர்த்துடையவனாகான். பெயரானே சர்வ வஸ்துக்களின் வியவகாரமாமாதலின், இந்நாமம் சர்வ வஸ்துரூபமாம். இச்சர்வ வஸ்துரூப நாமத்தை நீ பிரஹ்மரூபமாய்ச சிந்தனை செய்தி. உனது சித்தம் துவைதவாதனைகளானே மழுங்கியிருக்கின்றது. நீ முன் பயின்ற நாமத்தின் கண்ணே பிரஹ்ம பாவனையைச் செய்யின் நினது சித்தம சாக்ஷாத்தாய்ப பிரஹ்மத்தை யறிவதின் கண்ணே சமர்த்துடையதாம். சம்பூரண சப்தரூபநாமங்களைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிக்கின் நாமத்தாற் கட்டுற்ற சாவ ஜகத்தின் கண்ணும் சுதந்திரத்தன்மை வடிவ பலமுண்டாம்; மகாராஜாவிற்குத் தனது தேயத்தே சுதந்திரத்தன்மை யுண்டாவதே போலும். ஹே மைந்த! இவ்வாறு சநற்குமார பகவானானவர் நாரதருக்குச் சப்தரூப நாமத்தைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிக்கக் கூறியபோது நாரதர் ஆசிரியரை நோக்கி வினவியதாவது: - ஹே பகவன்! இச்சப்தரூபநாமத்தே பிரஹ்மதிருஷ்டி மாத்திரத்தால் சோகநீக்கமுண்டாகாதாதலின், நாமத்தைக்காட்டினும் அதிக வஸ்துவை எனக்குக் கூறவேண்டும் என நாரதரால் வினவப்பட்ட ஆசிரியர் நாரதருக்கு முன் முன்னைக்குறித்துப் பின் பின்னின்கண் அதிகத்தன்மையை நிரூபிப்பவராய் வாக்கிந்திரியமே முதலாக ஆசைபரியந்தமாய 13 தத்துவங்களை வருணித்தனர், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிக்குமாறு கூறினர்; நாமத்தைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிப்பவனுக்கு நாமசம்பந்த சர்வ ஜகத்தின்கண்ணும் சுதந்திரரூப்பலம் பிராப்தமாவதே போல், வாக்கு முதலியவற்றைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிக்கும் புருடனுக்கு வாக்கு முதலியவற்றாற் சம்பந்தமாய் சர்வ ஜகத்தின் கண்ணும் சுதந்திர ரூபத்தன்பைப் பயன் பிராப்தமாம் என வாக்காதிகளின் உபாசனைப் பயனையும் வருணிததனர். இப்போது, பதின்மூன்றன் வடிவத்தைக் கூறுகின்றார்: - ஹே நாரத! சப்தரூபநாமம் வாக்கிந்திரியத்தினின்றுமுண்டாம். அக்காரியத்தினு மிக்காரணமதிகமாம, அவ்வாக்கைத் தன் காரியத்தே இச்சைவடிவ மனமே பிரேரிக்குமாதலின், அதனினு மிஃககிகமாம். இக்காரியம் எனக்குச் செய்யத் தகுதியது, தகாதது என்னுங் கர்த்தவ்ய அகர்க்தவ்யவடிவ இருகோடிகளை வேறு வேறுபடுத்தி விடயஞ்செய்யும் சங்கற்பரூப அந்தக்கரணவிருத்தியே இச்சாரூபமன

த்தை யுண்டாக்குமாதலின், மனத்தினும் சங்கற்ப மதிகமாம். இவ்வனுசந்தான ரூபசிதகம் சுகசாதனத்தன்மைவடிவத்தானும், முன்னநுபவித்துள்ள பதார்த்தங்களின் ஒப்பான எதிரிலிருக்கும் பதார்த்தங்களில் விடயஞ்செய்யின் மாத்திரம் கர்த்தவ்ய அகர்த்தவ்ய விடயசங்கற்பமுண்டாமாதலின், அநுசந்தான ரூபசித்தம் சங்கற்பத்தினு மதிகமாம் விரு திஞானங்களின பிரவாகவடிவச் சிந்தாரூபத்தியானம் பூர்வ சமஸ்காரங்களின கிளாபுகைவாயிலாய் ஸ்மிருதிரூப அநுசந்தானத்தை யுண்டாக்குமாதலின், இது அதனினும் அதிகமாம. எவ்வஸ்துவை உபேகைஷ ஞானத்தினும் வேறாய் விசேஷஞானம் விடயீகரிக்குமோ அதனறி யானஞ் செய்யப்படுமாதலின், அவ்விசேஷஞானரூப விஞ்ஞானம தியானத்தினு மதிகமாம். அன்ந்த்தை யுண்டுணடாய் அவயவங்களின் விருத்திரூப பலத்தானே சர்வ சத்துருக்களும் பயத்தையடைவர், அப்பலத்தோடு கூடிய மனத்தானே அவ்விஞ்ஞானம் சித்தமாமாதலின, அப்பலம் விஞ்ஞானத்தினு மதிகமாம். அதுவும் பூமிரூப அன்ந்த்தாலுண்டாமாதலின் இது அதினினு மதிகமாம் பூமிரூப அன்னம் மழைவடிவ நீரினின்று முண்டாமாதலின் அந்நீர் பூவினும் அதிகமாம். உஷ்ணத் தன்மைவடிவத்தேயுவி னதிகத்தன்மைகாணின்மாத்திரம் மழையுண்டாதலின் அத்தேயு நீரினுமதிகமாம். ஆகாசம் தேயுவினாதாரமாதலின் இது அதனினு மதிகமாம். ஈண்டு தேயுவினும் வாயுவின் கண்ணே அதிகத்தன்மை கூறல் யோக்கியமாமாயினும், உஷ்ணத தன்மைவடிவதேயு மழையின் காரணமாவதே போல் இப்பாகியவாயுவும் மழையின் காரணமாமா லின், வாயுவைத் தேயுவின் கண்ணேயுள்ளடக்கிககொண்டு அவ்வாயுவோடு கூடிய தேயுவினினறும் ஆகாயத்தை யதிகமாகக்கூறினர். துயிலினீற்றில் முன் கண்டுண்டாய் ஆகாயத்தின் நினைவே ஆகாய உறபததியின்கண்ணே காரணமாம். பூர்வ மனுபவித்தகட நினைவே உத்தரகட உற்பத்தியின் காரணமாம். பூர்வகட ஸ்மரணமின்றி உத்தரகட உற்பத்தியுண்டாகாதாமாதலின், அந்நினைவுவடிவ காரணம் ஆகாயகாரியத்தினு மதிகமாம். இக்காரிய மிவ்வகையாயுண்டாம் என்னும் ஆசையே ஸ்மரண காரணமாம். நிஷ்காமனுக்கு ஸ்மரிப்பதிற் சிறிது மாத்திரையும் பயனின்றாமாதலின் அவ்வாசை நினைவினும் அதிகமாம். இவ்வாறு அவ்வாசிரியர் நாரதருக்கு வாக்கு முதல் ஆசையீறாய் பதின்மூன்றையும் பின் பின்னத்திகமெனக்கூறி அதி கத்தன்மையில் ஊகங்கூறியதாவது: -

1-வது: ஹே நாரத! நீ முன்மொழிந்த இருக்குவேதமுதற் காந்தாவவேதமீறாகக் கூறிய சம்பூர்ணசப்தரூப சாஸ்திரம் உலகரின்வாக்கானே யுணரப்பெறும், இருக்குமுகலியவற்றின் பொருள், சுவர்க் காதிலோகம், ஆகாசாதிபஞ்சபூதம், இந்திராதி தேவதை, அசுராதிகள், மனுடாதிகள் ஆகிய ஜங்கமஜீவர், தரு முதலிய தாவரஜீவர் என்பன முதலாக அநேகங் கோடி பதார்த்தங்களை உலகர் வாக்கிந்திரியத்தானே யுணர்வர். தருமம், சத்தியம், சாது, இருதயஞ்சும்; அதருமம், அசத்தியம், அசாது, அஹிருதயஞ்சும் என்னும எண் பொருள்களையும் வாக்கானே யறிவர்; வாக்கானன்றி அஷ்டபதார்த்த ஞானத்தே எவருஞ்சமர்த்தராகார். அவற்றுள், சுககாரணம் தருமமாம். எப்பொருளை எத்தன்மைத்தாயுணர்ந்தானோ அதை யத்தன்மைத்தாயறைவது சத்தியமாம். பிராணி கட்குபகாரமாம் வசனம் சாதுவாம். விரைவாகவே உலகரின் மனத்தை மகிழ்விக்கும்

வசனம ஹிருதயஞ்ஞுமாம். தருமத்தினும் விபரீதமாயது அதருமமாம். சத்திய விபரீதமாயது அசத்தியமாம் சாதுவினு விபரீதமாயது அசாதுவாம். ஹிருதயஞ் ஞுத்தினும் விபரீதமாயது அஹிருதயஞ்ஞுமாம். இவ்வாறு அவ்வாக்கிந்திரியமே சப்தரூபநாமங்களின் சர்வ பதார்த்தங்களின் வியவகார காரணமாமாதலின், அது நாமத்தினும் அதிகமாம. ஆகையினானே அது முன்மொழிந்த நாமம்போலப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசனை செய்ய யோக்கியமாம். நாமோபாசனைக்குக் கூறிய பயனே வாக்கிந்திரிய உபாசனைக்குமாம்.

2-வது: ஹே நாரத! இரண்டு இலந்தைக் கனியையேனும் நெல்லிக்கனியை யேனும் இக்கரந் தனக்குள் அடக்கிக்கொள்வதே போல், முன்னர்க்கூறிய இரண்டையும் மனமே தனக்குள்ளடக்கிக்கொள்ளும்; எனெனின், மனமொடுங்கின் நாமமும் வாக்குந்தோற்றாவாம்; மனமிருந்தாற்றான் அவை தோற்றும். மனத்தாராய்ந்தே வேதாத்தியயனத்தைசசெய்வன், யாகாதி கருமங்களை யனுஷ்டானஞ் செய்வன், இகலோக பரலோக பலன்களை விரும்புவன், பயனையடைவிக்கும் சாதனங்களை விரும்புவன்; இத்தேகமும் வாக்கு முதலிய பொறிகளும் நானாவகையாய் இலௌகிக சுகமும் பிறவும் மனமிருந்தாற் றானிருக்கும்; இல்லாவிடின் இராவாதலின், அவை யாவும் மனரூபமேயாம். ஆகையா லிம்மனம் வாக்கினும் அதிகமாம். இத்தகைய மனத்தைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசனை செய்தி.

3- வது: ஹே நாரத! யாவன் முர்கூறிய சங்கற்பத்தோடு கூடியவனோ அவனே சர்வமானச வியாபாரங்களையும் செய்வன், பின்பவன் வாக் விவகாரம் செய்வன், பின் சப்த விவகார செயவன். அதன் கண்ணே சம்பூரணவேதாதிகளின் சப்தசமூகம அந்தர்பபாவமாம். சப்தசமூகத்தே சுகப்பிராப்தியைச் செய்விக்கும் சர்வ கருமங்களு மிருக்கும்; இவ்வாறாய் பரம்பரையானே சங்கற்பமே சர்வ கருமங்களின் காரணமாம்; என்னை, யாகாதிகளின் உற்பத்தி திதி லயத்தே சங்கற்பமே குசலமாம். சுவர்க்காதி யுலகங்கள், பிருதிவியாதி பூதங்கள், எச்சராசா விசுவத்தை யுண்டுபண்ணுமோ அவ்வுதயம் சங்கற்ப நிமித்தமிருப்பதானேயிருக்கும் சங்கற்ப மின்றியுண்டாகாதாம்; எனனை, லோக பூதங்களின் சங்கற்பத்தானோ மழையுண்டாம், மழையின் சங்கற்பத்தானே யன்னமுண்டாம, அன்னசங்கற்பத்தானே பூதங்கட் கிந்திய சகிதப்பிராணனுணடாம, பிராண சகற்பத்தானே மந்திர முண்டாம், மந்திர சங்கற்பத்தானே கருமமுண்டாம், கருமசங்கற்பத்தானே தருமரூப அபூர்வமுண்டாம், அபூரவசங்கற்பத்தானே சுவர்க்காதிபலமுண்டாம். ஈண்டு லோகமுதல் அபூர்வமீறா கிய சப்தங்களால் உலக முதலியவற்றின் அபிமானி தேவதைகளைக்கவர்ந்து கொள்க. சேதன தேவதைகளானன்றி ஜடலோகாதிகளிடத்தே சங்கற்பஞ் சம்பவியாதாம். இம்முறையாய்ச சங்கற்பமே சர்வ ஜகத்தின் காரணமாமாதலின் இதுமனத்தினுமதிகமாம். இகனை யெவன் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிக்கின்றானோ அவன் சர்வ துக்கங்களற்றதும், நாசமற்றதும், அதிசயத்தன்மையற்றதும் ஆகிய லோகங்களையடைவன்; அவ்வுபாசகன்றானும் அத்தன்மைகளையடைவன்,

4-வது: ஹே நாரத! சர்வ ஜகத்தின் காரணரூபமாய்க்கூறிய சங்கற்பமும் முன்மொழிந்த சாமானிய ஞானரூப சித்தமுண்டாயினுண்டாம்; சித்தமின்றிச சங்கற்பமுண்டாகாதாம்; என்னுமன்வய வியகிரேகங்களால் சித்தமே சங்கற்பத்தின் காரணமெனச் சித்தமாம் சித்தத்தின் அதிகத்தன்மை உலகத்தும் பிரசித்தமாம்; ஏனெனின், முற்றுமுணர்பவரும் அனுசந்தானரூபச் சித்தமற்றவராயின் அவரை மைந்தர் முதலிய சர்வ பந்துக்களும் இவ்வாறியம்பிக்கொண்டு அநாதரத்தை யடைவர்; அதாவது, இவன் சர்வஞ்ஞனாயின் அனுசந்தானரூப சித்தமற்றவனா யேன்றோற்றுகின்றான்? இவன் கல்முதலிய ஜடப்பொருள்கள் போல் அனுசந்தான மற்றவனாயோ புலப்படுகின்றானாதலின், சர்வஞ்ஞனல்லன். இவ்வாறு சித்தரகித னெப்போதும் நிராதரத்தையேயடைவன்; அஃதுடையவனோ எல்லாராலும் சாக்ஷித் தன்மையாற் கவரப்படுவன்; அவன் வாயிலாய் யாவரும் லௌகிக வசனங்களையும் வைதிகவசனங்களையும சிரத்தையோடுஞ் சிரவணிப்பர். அவனால் விதிக்கப்பட்ட குருத்வ உத்தம வர்ணத்வ முதலிய தருமங்களையும் உலகர் சிரத்தா பூர்வகமங்கீ கரிப்பராதலின், அனுசந்தானரூபசித்தம் சங்கற்பத்தினு மதிகமாம். இத்தகைய சித்தத்தையாவன் பிரஹ்மரூபமாயுபாசிக்கின்றானோ, அவன் பூர்வ வுபாசனையினு மதிகபயனையடைவன்.

5 - வது: ஹே நாரத! சுவர்க்க அந்தரிக்க பூ வனும் மூவுலகம், ஆகாசாதி பஞ்சபூதம், ஹிமாலயாதி பர்வதம், தேவதைகட்குச் சமானமாய் சமதமாதி சாதன சமபன்ன மனுடர் நிச்சலமாயிருந்துகொண்டு தியானஞ் செய்பவரைப்போலப் பிரதீதியாவராதலின், அந்தத்தியானம் மிகவுமேன்மையதாம். யாவன்றனது சமதமா திகுணங்களானே எல்லா மநுடரினும பூஜ்யத் தன்மையையடைகின்றானோ அவன் தியானத்தின் ஒரு சிறிது பலத்தையடைந்தவன் போலப் புலப்படுவன். தியாந்த்தானன்றி இம்மையிலேனும் மறுமையிலேனும் பெருமைப்பயன் பிராப்தமாகாதாம். யாவன் எப்போதும் பரதூஷணமே செய்து கொண்டிருக்கின் றானோ, நிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றானோ, அன்னியரின் அபகாரத்தே, கலகத்தே முயன்று கொண்டிருக்கின்றானோ, அவன் எல்லா மனுடரினும் அதமனாய்ப்புலப் படுவன்; அத்தகையன் தியானமின்மையின் எப்போதும் விக்ஷேபத்தோடு கூடிய சித்தமுடையவனாவன்; அவ்விக்ஷேபத்தைத் தியானமுடைய மகாபுருடனடையான்; மற்றோ, அவன் தியானமகிமையால் எப்போதும் மானியனாவனாதலின், தியானம் சித்தத்தினுமதிகமாம். அதைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிப்பவன் பூர்வபலத்தினு மதிகபலத்தையடைவன்.

6 - வது: ஹே நாரத! இருக்குவேதமே முதலாக அஹிருதயஞ்ஞும் வரை வாக்கிந்திரிய விஷயமென முற்கூறிய எல்லாப் பொருள்களையும், மற்றவற்றையும் விஞ்ஞானத்தானே யுணர்வன்; ஏனெனின், பக்ஷணஞ்செய்தற்குத் தகுதியாய் நானாவகை யன்னத்தேயிருக்கும் மதுராதி யறுவகை இரதங்களையும விஞ்ஞானத் தானே யறிவன். இகலோக பரலோக சர்வ விவகாரங்களையும் விஞ்ஞானத்தானே யறிவனாதலின், அது தியானத்தினு மதிகமாம். அதனைப் பிரஹ்ம ரூபமா யுபாசிப்ப வன் சாஸ்திராாததங்களை விடயஞ்செய்யும் விஞ்ஞானம், விவகாரத்தே குசலவடிவ ஞானம் உறும் உலகங்களையடைவன்.

7 - வது: ஹே நாரத! ஒரே பலவான் தன் பலத்தானே விஞ்ஞானத்தோடு கூடிய நூறுபெயரை நடுங்கச் செய்வன், அவனே பிருதிவியைத் தரிக்கும் பூபதியாவன் அவனே முதலில் முயல்வுடையவனாவன், பின் குரு முதலியோரது சேவையிற் சமர்த்தனாவன், பின் குருவின் சமீபத்திருப்பான், பின்றிருஷ்டாவாவன், பின் சுரோதாவாவன், பின் மந்தாவாவன், பின் போத்தாவாவன், பின் கர்ததாவாவன், பின் விஞஞாதாவாவன் ஈண்டுபதேசஞ்செய்பவரைப் பரீக்ஷாரூப தரிசனஞ் செய்ப வன் திருஷ்டாவாவன். குரு கூறிய பொருளைச் சிரவணிப்பவன் சுரோதாவாவன், சிரவணித்த பொருளை யுக்திகளாற் சிந்திப்பவன் மந்தாவாவன், இப்பொரு ளிவ்வாறாயதெனத் துணிபவன் போத்தாவாவன் நிச்சயித்தபொருளை யனுஷ்டிப்பவன் கர்த்தாவாவன். விகிதகருமங்களினபயனைச் சாக்ஷாத்கரிப்பவன் விஞ்ஞாதாவாவன். இவ்வாறாய் சாதனங்களின் பரம்பரை, பலத்தானே யுண்டாமாத லின், அது விஞ்ஞானத்தினும் மேன்மையதாம். அல்லது, சுவர்க்காதி ஆகாசாதி, ஹிமாலயாதி, இந்திராதி, மனுடாதி ஜங்கமம், விருக்ஷாதிதாவரம் என்னுமியாவும் பலத்தைப்பற்றியே நிலையாம்; பலமினறியெதற்கும் நிலையில்லை, இதனானும் பலம் விஞ்ஞானத்தினும் மிக்கதாம். இத்தகையபலத்தைப் பிரஹ்மரூபமாயுபாசிப் பவன் பலத்தோடு கூடிய சர்வலோகங்களையுமடைவன்.

8 - வது: ஹே நாரத! பலவானும் 10 இரவுவரை அன்னத்தையுட்கொள்ளா விடின் நானாவகையாய விக்ஷேபத்தையடைவன், நேத்திராதி இந்திரிய மன வியவகாரங்களற்றவனாவனாதலின், ஜீவித்திருப்பினும் மரித்தவனேயாவன்; அல்லது, நேரே மரணத்தையேயடைவன்; அவனே மீண்டும் அன்னபக்ஷணத்தாற் பலவானாயின் மனசகித சர்வ இந்திரியங்களின் வியாபாரத்தைச் சித்தஞ் செய்வனா தலின், அவ்வன்னம் பலத்தினும் அதிகமாம். இத்தகைய அன்னத்தைப் பிரஹ்மரூப மாயுபாசிப்பலன் நானாவகையாய் அன்னபானத்தோடு கூடிய உலகங்களை யடைவன்.

9 - வது: ஹே நாரத! மழை நீருண்டாங்கால் அன்னமுண்டாம், அஃதின்றாயி னின்றாம்; இன்றாகவே பிராணன் விரைவிலேயே நாசத்தையடையும்; அஃதிருப்பிற பிராணன் விருத்தியை யடையுமாதலின், அந்நீர் அன்னத்தினுமதிகமாம். அல்லது, சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்னும் 3 உலகம், ஆங்குள்ள பிராணிகள் யாவும் அன்னபாவத்தையடைந்து நீர்வடிவமேயாம்; நீரினும் வேறாக யாதொரு பொருளு மில்லையாமாதலினானும் அந்நீர் அன்னத்தினுமதிகமாம். இத்தகைய நீரைப் பிரஹ் மரூபமாயுயாசிப்பவன் இச்சித்த பொருள்களியாவறறையுமடைவன. எப்போதுந் திருப்தியையேயடைவன்.

10 - வது: ஹே நாரத! தேயு முதலில் தனதுஷ்ணத்தைக்காண்பித்தே மின்னலை, கீழ்காற்றையுண்டாக்கியே மழையையுண்டாக்குமாதலின், அத்தேயு நீரினும் அதிகமாம். அல்லது, யாவன் தேஜஸ்வியோ அவன்றன் ஸ்ரீமத்வரூபத்தால் விளங்குவன், தமதோஷமற்றவனாவனாதலினானும் தேயு நீரினுமதிகமாம். இத்தகைய தேயுவைப் பிரஹ்மரூபமாயுபாசிப்பவன மகாபலத்தையடைவன்.

11 - வது: ஹே நாரத! தேயுவாயுமுதலாயுள்ள நானாவகையாய் ஜகத்தியாவும் ஆகாயத்தின்கண்ணேயிருக்குமாதலின், அவ்வாயுசகித தேயுவினின்றும் ஆகாயம் அதிகமாம். அல்லது, இத்தேகதாரி ஆகாயத்தையாசிரயித்தே வாக்காதிகளின் வியாபாரத்தைச் செய்வன், அறம்பாவப்பயனாய் சுகதுக்கரூப்பலத்தையடைவன், அவற்றின் சாதனத்தையுமடைவன்; ஆகாயமின்றி யெக்காரியத்தின் சித்தியுமுண்டாகாது; இதனானும் ஆகாயம் தேயுவினுமதிகமாம். இத்தகைய ஆகாயததைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசிப்பவன் விஸ்தாரப் பிரகாசத்தோடு கூடிய கீர்த்திமான் லோகங்களையடைவன்.

12 ஹே நாரத! தேகதாரிகள் முன்னநுபவித்த ஆகாசாதி ஜகத்தின் ஸ்மரணத்தானே உத்தர உத்தர ஆகாசாதி ஜகத்தின் கற்பனையைச் செய்வர், வாக்காதி இந்திரிய வியாபாரங்களை யாரம்பிப்பர், புண்ணியபாவகரும் சுகதுக்கரூப பலத்தையடைவர், சாதனங்களையுமடைவர்; ஸ்மரணமின்றி எக்காரியத்தின் சித்தியுமுண்டாகாதாதலின அஃதாகாசத்தினுமதிகமாம் இத்தகைய ஸ்மரணத்தைப் பிரஹ்மரூபமாயுபாசிப்பவன் ஸ்மரணவிடயபூக சர்வ பதார்த்தங்களிலும் சுதந்திரத்தன்மை வடிவ பலத்தையடைவன்.

13 - வது: ஹே நாரத! காமவடிவ ஆசையோடு கூடியவனே ஸ்மரணத்தாற் சர்வ புண்ணியபாவகருமங்களையும் செய்ன். சுகதுக்கரூப பல அநுபவப்பொருட்டு இரண்டு லோகங்களில் சுழலுவன். ஆசையற்ற நிட்காமன் ஸ்மரணத்தையுஞ் செய்யான் வேறு வியாபாரத்தையும் செய்யானாதலின், ஆசை ஸ்மரணத்தினுமதிகமாம். இத்தகைய ஆசையைப் பிரஹ்ம ரூபமாயுபாசிப்பவன் சாவ மனவாஞ்சித பதார்த்தங்களையுமடைவன்; சத்தியசங்கற்பனாவன். இவ்வாறு நாரதர் ஆசிரியரிடத்தே நாமத்தினும் யாத்திகம் என்பதாதி 13 வினாவினவினர். அவரும் நாமத்தினும் வாக்கதிகம் என்பதாதி 13 விடைவிடுத்தனர். அன்றியும நாரதரது சித்தத்தே லோபமுண்டாக்கு பொருட்டு வாக்காதிகளின் உபாசனை ஜன்னிய பலத்தையும் ஆண்டாண்டுக் கூறினர். பின் மதிமானாய் நாரதர் ஆசிரியர்பால் மீண்டுமிவவாறு வினவினா: - ஹே பகவன்! அவ்வாசையினும் அதிகமியாது? இவ்வாறு வினவப்பட்ட ஆசிரியா கூறியதாவது: - ஹே நாரத! சர்வ ஜீவர்களும் ஆன்மரூபமாய் நிச்சயித்த பிராணன் ஆசையினும் அதிகமாம். அஃதாமாறு: - தேர்ச்சக்கிர அராக்கள் சக்கிரநாபியை யாசிரயித்திருப்பதேபோல் இவ்வுலகமியாவும் பிராணாசிரிதமாயிருக்கும்; ஏனெனின், இப்பிராணனே சர்வ காரகரூபமாம். தேவதத்தன் அசுவத்தாற் கிராமத்தையடைகின்றனன் என்னுந் தலத்தே கமனக்கிரியையின் கர்த்தாவாய் தேவதத்தன், கமனக்கிரியையின் காரணரூப அசுவம், கமனக்கிரியையின் கருமரூப கிராமம் என்னும் மூன்றும் பிராணரூபமேயாம். இவன் சுபாத்திரமறையவன் பொருட்டுக் கோவைக்கொடுப்பன் என்னுந் தலத்தும் தானரூபக்கிரியையின் கர்த்தா, அக்கிரியையின் சம்பிரதானமறையவன், கிரியையின் கர்மரூப கோ, என்னுமியாவும் பிராணரூபமேயாம். பிதா, மாதா, ஆசிரியர், மறையவர், அண்ணன், தம்பி, மாமி, மருகி, மனைவி, மைந்தர் என்பன முதலிய ஜீவர் யாவரும் பிராணரூபமேயாம்; பிராணனினும் வேறாக இவ்வுலகத்தே சிறிதுமாத்திரையுமில்லை. இப்போதிப் பொருளையே உலகசித்த அன்வயவியதிரேகத்தானே திடப்படுத்துவாம்: - ஹே

நாரத! எவனேனும் பிராணனிருப்பத் தன்றாய் தந்தையரின் சரீரத்தை வாக்கு மாத்திரையானுந் திரஸ்காரஞ் செய்யின் அவனை நோக்கி மற்றையமதிமான் கூறுவதாவது: - தாய் தந்தையராதி மகாபுருடரை நீ வாக்காற்றிரஸ்கரித்தது வதஞ்செய்ததேயாகும்; என்னை, உத்தமரை வாணியால் நிராதரஞ்செய்தலே சஸ்திர மின்றிய வதமாமாதலின், நீ பிதுருஹா, மாதுருஹா, என்பதாதியாம். தாய் தந்தையரின் தேகத்தினின்றும் பிராணன் வெளியானபின் அத்தேகங்களை மகா அக்கினியின்கண்ணே தீக்ஷண காஷ்டத்தால் அடிக்கடி வேதனத்தால் தகிப்பன். தகிப்பவனை யுலகர் புண்ணிய கர்ததாவென்பர்; தாய் தந்தையரின அன்பன் என்பர். இவ்வகையாய் அன்வய வியதிரேகம் சர்வ லோகத்தும் பிரசித்தமாம்; அதனாலிப் பிராணனே பிதாமாதாதி ரூபமெனச் சித்தமாம். ஹே நாரத! பாகிய விழிமுதலிய இந்திரியங்களாலும், உண்மனப் புந்திமுதலியவற்றானும் ஆம் எல்லா விவகார காலத்தும இப்பிராணனையே சர்வகாரகரூபமெனக் காண்பவனே அதிவாதியாவன்; ஏனெனின, அவன் பிராணனையே யாவினும் அதிகமெனபன்.

கருத்திதுவாம்: - இவ்வுலகத்தே ஒருவன் ஒருவனை நோக்கி யானுன்றந்தை யெனக் கூறின், அவனை நீ மரியாதையைக் கடந்து ஏனிவ்வாறு கூறுகின்றனை? என உபாலம்பமீவன்; ஆனாலவன் யானுன்பிதா வெனக்கூறிய மாத்திரையானே முககிய அதிவாதியாகான்; மற்றோ, அவன் ண அதிவா தியாவன்; ஏனெனின், பிதாவினும வேறாய் ஆசிரியர் முதலாக எஞ்சிய பலபொருள் ஆன்மரூபமாயறியப் படவில்லையன்றோ! பிதாமாதாதி சர்வ பதார்த்தரூபப் பிராணன் யானெனக் கூறியவனே முக்கிய அதிவாதியென மொழியப் பெறுவன். அந்தப் பிராணான்ம வாதியைக் குறித்து ஒருகால் ஒருவன் நீ யெவ்வாறதிவாதியாயினையென வினவினும், அவன் யானதிவாதியல்லேன் என ஒருகாலும் கூறான்; மற்றோ, யானதிவாதியெனக் கம்பீரமாய்க் கூறுவன். ஹே மைந்த! இவ்வாறவ்வாசிரியர் கூறவே நாரதர் பிராணனினும் மேலாகத்தததுவததைக கேட்பதில் ஆற்றலற்றவராய் மௌனத்தையுற்று மீண்டும் வினவுதலினின்றும் உபராமத்தையடைந்தனர்; ஏனெனின், யாவனுக்கு எதனது சாமானியரூப ஞானமாமோ அவனே அப்பொருளின் விசேடரூபத்தையறியும் பொருட்டு வினவுவன், சாமானிய ஞானமின்றி விசேட ரூபவினாவுண்டாகாதாம். இவன் பிராஹ்மணன் என்னும் சாமானிய ஞானமுண் டான பின்னரே என்ன பிராஹ்மணன்? என்னும் விசேடவினாவுண்டாவதேபோலும். ஈண்டோ, பிராணனினு முயர்வாயதத்துவம் மனோவசனங்கட்கும் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கட்கும் அவிஷயமாதலின், பிராணனினும் மேலாயதத்துவத்தை நாரதர் அறிந்திலராதலினானே வினவவில்லை.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்நாரதர் சநத்குமார பகவானைப் பிராணனுடைய உபாசனையின் பயனையேன் வினவவில்லை?

சமாதானம்: - ஹே குழாதாய்! அவ்வாசிரியர் பிராணனைப் பிரஹ்மரூபமா யுபாசனை செய்தியெனக் கூறியிருப்பின் பயனையும் கேட்டிருப்பர், கூறாமையிற் கேட்கவுமில்லை. இவ்வாறு நாரதர் சும்மாயிருத்தலைக்கண்டு கிருபையோடு கூடியவராய்த் தாமே பிராணனினும் மேலாய் தத்துவத்தை யுபதேசித்தனர்: - ஹே

நாரத! பிராணஞானத்தானே அவ்வதிவாதித் தன்மையாம் என நிச்சயஞ்செய்ய வேண்டாம்; ஏனெனின், பிராணனினும் மேலாக அதிகவஸ்துவில்லையாயின் அவ்வாறாம்; ஆனால், பிராணனினும் சத்தியவஸ்து அதிகமாமாதலின் பிராணஞா னத்தானே அதிவாதித்தன்மையுண்டாககாம், மற்றோ, நிரந்தரம் சத்தியவஸ்துவை யே கூறுபவனை முக்கிய அதிவாதியெனவறிக. சத்தியவஸ்துவைக்கூறும் புருடனே முக்கிய அதிவாதியாவன் எனக் கூறிய ஆசிரியரபிப்பிராயமிதுவாம்: - யாது முன் னத்தியாயத்தே ஜகத்காரணரூபமாய்க கூறப்பெற்றதோ, இவ்வத்தியாயத்தே சுகரூப மாய் வருணிக்கப்பெறுமோ, நாமமுதல் பிராணன்வரையுமுள்ள சர்வ விசுவரூபமா ய்க்கூறப்பெற்றதோ, அந்தப் பரப்பிரஹ்மமே ஆச்சத்திய சப்தப்பொருளாம். இவ்வகையாய் கருத்தை மனத்தில் வைத்து ஆசிரியர் மீண்டுங் கூறுவதாவது: - ஹே நாரத! அந்தப் பிராணனினும் வேறாய் சத்தியவஸ்துவே நீயறியத்தகுயதாம், அதனாராய்வின்றி நீ நின்னைக் கிருத்கிருத்தியனாக நினைந்து கொண்டிராதே. ஹே குமர! இவ்வாறு ஞானாசிரியர் நாரதருக்குக் கூறியபோது நாரதர் முன் போல் இங்ஙன்வினாவினர்: - ஹே பகவன்! அச்சத்தியவஸ்துவை யறியயானிச்சிக்கின் றேன், தாங்கள் தயவு செய்து அடியேனுக்குபதேசிக்க வேண்டும். ஹே மைந்த! சநத்குமாரபகவான நாரதருக்கச் சத்தியவஸ்துவையறியும் வேட்கையை யுண்டாக்கும் வசனத்தை வழங்கியது போலவே விஞ்ஞானம, மனனம், சிரத்தை, நிஷ்டை, கிருதி, சுகம் என்னும் அறுவகைப் பொருள்களை யறியும் வேட்கையை யுண்டாக்கும் ஆறு வசனங்களையுங் கூறினர். அவற்றைக் கேட்டு நாரதரும் ஆறுமுறைவினாவினர்.

கருத்திதுவாம்: - ஹே பகவன்! யா னந்தச் சத்திய வஸ்துவையறிய இச்சிக்கின்றேன் என முதல் வினாவினாவிப் பின்பு விஞ்ஞானத்தை யறிய இச்சிக்கினறேன் என்பன முதலிய ஆறுவினாவினாவினா. ஈண்டு, ஆநந்த வடிவ சத்தியவஸ்துவோ உபேயமாம், விஞ்ஞானாதியாறு பொருள்களோ உபாய ரூபமாம். பூர்வ பூர்வவஸ்துவின் அடைவிற்குச் சாதனரூபமாம். உபாயத்தாலடையக்கூடிய வஸ்து உபேயமாம். இவ்வகையான விசேஷத்தன்மையுண்டாகவே அவற்றுட் கூறியது கூறலென்னும் குற்றமுண்டாகாதாம், இதன் கண்ணும் இத்துணை விசேடமுணர்க: - காமனாவிஷயத்தன்மை வடிவத்தானே சுகத்தே உபாயரூபத் தன்மையாம். சுபாவசித்த சத்திய ரூபத்தானே சுகத்தே உபேய ரூபத்தன்மையாம். இப்போது அந்த விஞ்ஞானாதியாறு பொருள்களின் வடிவத்தையும் உத்தர உத்தரப் பொருள்களில் பூர்வ பூர்வப்பொருள்களின் பிராப்தி சாதனத்தன்மையையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே நாரத! அந்தச்சத்தியவடிவப்பிரஹ்மத்தைப் பிரத்தியக்ஷமா யுணர்பவனே அதை வெளிப்படையாய் விளம்புவன்; மாறாயவன் விளம்பானாதலின், சத்தியவஸ்துவைக்கூறுவதில் அதன் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணரூப விஞ்ஞானமே காரணமெனவுணரத்தகும். நானாவகையாய் யுக்திகளால் சத்தியவஸ்துவின் சிந்தனவடிவ மனனத்தானே சத்தியவஸ்துரூபப் பிரமேய அசம்பாவனை நீங்கின் மாத்திரம் அதன் விஞ்ஞானமாம்; மனனத்தானன்றியஃதுண்டாகாதாமாதலின், மனனம் விஞ்ஞானகாரணமென அறியத்தகும். குருசாஸ்திர உபதேசத்தே விசுவாச ரூபசிரத்தையையுடைய புருடனே மனனஞ்செய்வதில் முயல்வன்; அஃதற்ற நாஸ்தி கன் அதில் முயலானாதலின், சிரத்தை மனனகாரணமென வுணரக்கிடந்தது. வேதா

ந்த சாஸ்திரம் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தைக்கூறுகின்றதா? பேதத்தைக்கூறுகின்றதா? என்னும் பிரமாணகத அசம்பாவனையை நீக்குவதும், அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தே வேதாந்த தாற்பரியத்தை நிச்சயஞ்செய்விப்பதும் ஆகிய யுக்திகளின் சிந்தனம் நிஷ்டையாம். அஃதுடையவனே சிரத்தையுடையோனாவன்; மாறாபவனாகானா தலின், நிஷ்டைசிரத்தையின் காரணமெனத் துணியபபெறும். யாகாதிகளாகிய பகிரங்க, சமதமாதிகளாகிய அந்தரங்க சாதனங்களின் அனுட்டானம் கிருதியெனப் படும்; அதனோடு கூடியவனே மனத்தூய்மை, மன ஒருமைகளோடு கூடியவனாய் நிஷ்டையுடையவனாவன்; மாறாயவனாகானாதலின் கிருதி நிஷ்டையின் காரண மாம் எனத் துணியப்பெறும், சுகரூப்புருடாாத்த அடைவை யிச்சிக்கின்றவனே அவ்வங்கங்களை யனுட்டிபபன். சுகேச்சையின்றி எவனும் சாதனத்தே முயலான். துக்காபாவ இச்சையினானும் சாதனங்களிற் பிரவிருத்தியுண்டாமெனினும துக்கா பாவம் சுதந்திரபுருடாரத்தமன்று; மற்றோ, அது சுகத்தின் அபிவியக்திக்குச் சாதனமாதலின், ஜீவ க்ச்சாவிடயமாமாதலின் சுகம் கிருதியின் காரணமென அறியப்பெறும். ஹே மைந்த! இவ்வாறு ஞானாசிரியா திருமொழிகளைக் கேட்டுச் சம்சாரசுகத்தே விரக்தியுற்ற நாரதர் அச்சுகத்தைத் துக்கபக்ஷத்தேயிட்டு முக்கிய சுகத்தை யறியுமவாவை வெளிப்படுத்தினர். ஹே பகவன்! எனக்கு மோக்ஷப் பிராப்தியாகுகவென்னுங் காமனையுற்ற சித்தமுடையவனாற சுகத்தின் வாஸ்தவ வடிவம அவசியமா யறியத்தகுந்ததாம். எச்சுகஞானத்தால் மோக்ஷப்பிராப்தி யாமோ அது சம்சாரத்தே பிரசித்தமன்றாம்; ஏனெனின், ஈண்டு விடயத்தாலுண்டாம் சுகம் சுகரூபமன்றாம், துக்கரூபமேயாம். வஸ்துவினியற்கை யொரு காலும் மாறுவ தில்லை. அக்கினியின் வெம்மை எப்போதும் மாறாததேபோல் விடயசுகமும் சுகரூபமாயின் எக்காலத்தும் துக்கரூபமாகாதிருக்க வேண்டும், அவ்வாறு காண்வருவதோ இன்றாம்; மற்றோ, இது தனது அப்பிராப்திகாலத்தும் ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தையே யடைவிக்கும்; வியோக்காலத்தும் துக்கத்தையே யடைவிக்கும். ஆதியந்தங்களில் துக்கத்தைத்தரும் விடயசுகம் மத்தியகாலத்தும் சுகமெவ்வாறாம்? கேவலந் துக்கரூபமேயாம். இத்தகைய துக்கரூபசுகத்தே ஜீவர்கட்குச் சுகரூபத் தன்மை தோற்றுவது கேவலம் அஞ்ஞானவயத்தானேயாம். சஸ்திரத்தால் அடியுண்ணல் துக்கரூபமாயினும், பரிபக்குவமாய புண்ணில் சஸ்திரப்பிரகாரம் சுகரூபமாய்ப்பிரதீதியாவதேபோல் விடயஜன்னியசுகம் உண்மையாய்த் துக்கரூப மாயினும் அஞ்ஞானவயத்தால் ஜீவர்கட்குச் சுகரூபமாய்ப் பிரதீதியாமாதலின், வாஸ்தவசுகத்தை யடியேனுக்கருளவேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறு நாரதர் சுகவடிவத்தை வினவியபோது ஆசிரியர் வாஸ்தவ சுகவடிவத்தை வழங்கத் தொடங்கினார்: - ஹே நாரத! தேசகாலவஸ்துவென்னும பரிசசேத மூன்றுமற்ற வியாபகவஸ்துவையே விதவான் சுகரூபமென்பன். சர்வ பரிசசேதங்களும் அற்றிருத்தலின் எதனைச் சுருதி பூமாவென்னுை சபதத்தானே கூறியதோ அதனையே சுகரூபமென அறிதி. அதனினும் வேறாய் யாவும் துக்கரூபமேயாம். உனக்கவ் வாஸ்தவசுகவடிவநிர்ணயம் செய்ய இச்சையிருப்பின் நீ அப்பூமாபதார்த் தத்தை யறிய இச்சை செய்தி; எனக் கூறிய ஆசிரியர் வசனங்களைக்கேட்டு நாரதர் பூமாபதார்த்தத்தை வினாவிய போது ஆசிரியர் அதன்வடிவத்தைக் கூறத் தொடங்கினர்: -ஹே நாரத! எத்தத்துவத்தேயிருக்கும் அறிஞன் தன்னினும் வேறாக எப்பொருளையும் விழிகளாற் காணானோ, செவிகளாற் கேளானோ, மனத்தாலறியா

னோ அதுவே பூமாசப்தப்பொருளும், சுகசப்தப்பொருளும் ஆம் எப்பொருளின் புததியிலாரூடமாயவன் தன்னானமாவினும் வேறாயவற்றை விழிகளாற் காணா னோ, செவிகளாற் கேளானோ, மனத்தாலறியானோ அது அற்பமும் துக்க ரூபமுமாம், ஆன்மாவினு மிரண்டாவது வஸ்துவாற் பயமுண்டாம் என்னும் சுருதியுமுளது. கூறிய சுகவடிவப் பூமாவோ மரணாதி சர்வ விகாரங்களுமற்ற தாமாதலின் அஃதமிருதரூபமாம். பூமாவினு வேறாய் அற்ப பதார்த்தங்கள் யாவும் மரணாதி சர்வ விகாரங்களை யுடையனவாமாதலின் அவை மர்த்யரூபங்களாம். இத்தகைய சுசரூபப்பூமாவை அதிகாரி குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே அறிந்த போதே முக்கிய அதிவாதியாவன். அதனினும் வேறாய் பிராணாதிகளின் ஞானத்தே முக்கிய அதிவாதியாகானாதலின் அஃதாம் பொருட்டுச் சுசரூபப்பூமாவை யவசியமறிய வேண்டும். ஹே மைந்த! இங்ஙன் ஆசிரியர் நாரதருக்குப் பூமாவை யுபதேசித்த போது நாரதர் தமதுளத்தே யிவ்வாறாய்ந்தனர்: - சநத்குமாரபகவான் எனக் குபதேசித்த சுகரூபப் பூமாவிற்கு யாதேனு மாதாரமுண்டா? அல்லது நிராதாரமா? ஆதாாத்தை யங்கீகரிப்பின், பூமாவும் கடாதிகளைப் போலப் பரிச்சின்னமாம்; நிராதாரமெனின், எனது மதியிலெவ்வாறஃதேறும் எனச் சிந்தித்து வினவுவதாவது: - ஹே பகவன்! சுகரூபப்பூமா எவ்வாதாரத்தேயிருக்குமோ அதனைக் கூறவேண்டும் என வினவ சநத்குமார பகவான் கூறுவதாவது: - ஹே நாரத! நீ வினவிய பூமாவினாதாரம், விவகாரமாத்திர உபயோகியாய் ஆதாரமா? வாஸ்தவ ஆதாரமா? முதலதை யுடன்படினோ மாயையே முதலாக எல்லா வுலகும் பூமாவின் விபூதிக ளாம். விபூதிரூப மகிமையின் கண்ணே பூமாவிருக்குமாதலின் அதுவே பூமாதார மாம்.

சங்கை: - விபூதிரூப மகிமைக்கும் மகிமையுடையதற்கும் பரஸ்பரம்பேதமே கண்டனமாதலின், மகிமாவினும் பின்னமாகிய பூமா கடாதிகளைப் போல வஸ்து பரிச்சேதமுடையதாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே நாரத! தேவதத்தனென்பானுக்குக் கோ, குதிரை, குஞ்சரம், பொன், அடிமை, மனைவி, பூமி, இல்லம் என்பனவாதியாயிருக்கும் விபூதிரூப மகிமைகள் அவனினு வேறாகவேயிருக்கும். தேவதத்தனோ அவைகட் காசிரித மாயே தோற்றுவதேபோல் ஈண்டிம் மாயாசகிதப் பிரபஞ்சரூபமகிமை சுகரூபப் பூமாவினும் வேறல்லவாம்; மற்றோ, அம்மகிமை அதனினும் அபின்னமேயாமாத லின் அதன்கண்ணே பேதரூப வஸ்து பரிச்சேதப்பிராப்தியில்லையாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அம்மகிமை பூமாவினும் அபின்னமாமாயின் மகிமைக்கும் பூமாவிற்கும் பரஸ்பரம் ஆதார ஆதேயபாவமில்லையாம்; ஏனெனின், பரஸ்பரம் பின்னபதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம் ஆதார ஆதேயபாவமாம்.

சமாதானம்: - ஹே நாரத! தவமுடையோன் தானே தனது தாசனாவன் என்னுமிடத்தே தவசிகளுக்குள் ஒருவனே சுவாமிதாசபாவத்தை யடைவதேபோலச் சுகரூபப் பூமாவினது சர்வ பரிச்சேத மற்ற தனது வடிவமே பூமாவின் மகிமையாம்; அதன் கண்ணே அது விவகார திருஷ்டியானேயிருக்கும். இரண்டாவதுஞ்

சம்பவியாது; ஏனெனின், முன் மொழிந்த தன் மகிமை சொரூபத்தினும் வேறாய் பதார்த்தங்களிடத்தோ ஒருகாலும் இராதாம், தனது சொரூப பூதமகிமையின்கண்ணே பூமாவின்றிதி கூறியதும் விவகார திருஷ்டியைப்பற்றியாம், அதனை விடுக்கின் பூமா ஆதாரமற்றதாய் நிராதாரமாம். இப்போது நிராதாரப்பூமா எவ்வாறு மதியின் கண்ணே ஆரூடமாம் என்னும் நாரதர் சங்கையை நீக்கும் பொருட்டு முதலில் அது தற்பதார்த்தரூபமாய் வருணிக்கப்படும்: - ஹே நாரத! இத்தற்பதார்த்தரூபப் பூமாவே பத்துத் திசையிலுமிருக்கும்; முக்காலத்திலுமிருக்கும். நிர்மல ஆகாயத்தே கந்தாவ நகரம் கற்பிதமாதலே போல் சர்வ பேதமுமற்ற பூமாவின் கண்ணே தேசகாலமே முதலாயுள்ள சர்வ ஸ்தூலசூக்ஷும பதார்த்தங்களும் கற்பிதமாம், கற்பிதப் பொருள் அதிஷ்டானத்தினும் வேறாகாதாமாதலின் பூமாவே சர்வ ஜகத்வடிவமாம்; இவ்வாறு சர்வ ஜகத்தின் அதிஷ்டானரூபமாய் அப்பூமாவை நீ முதலில் உன் மதியில் ஆரூடஞ் செய்தி. பின்பு அப்பூமாவின் தடஸ்தவடிவத்தை நீக்கும் பொருட்டுச் சர்வத் தினும் வியாபக பூமா யானாயுளன் என அதனை நீ உனதான்மவடிவமாயறிதி.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பரிச்சின்ன அகங்காரவிசிஷ்டவாசக அகம் சப்தத்தை வியாபக பூமாவின் கண்ணே பிரயோகித்தல் சம்பவியாது.

சமாதானம்: - ஹே நாரத! அகமென்னும சப்தத்தானே அகங்காரப்பிரதீதி யாயினும் அவ்வகங்காரத்திற்குப் பூமாவின்கண்ணே சாதிருசியத் தன்மையாம்; அதைக்கவர்நதே அவ்வகம் சப்தம் கௌணீலக்ஷணையானே பூமாவையேயுணர்த் தும். அகங்காரத்திற்கும் பூமான்மாவிற்கும் சாதிருசியத்தன்மையாவது பத்துத் திசை களிலும் முக்காலங்களிலுமிருக்கும தேகதாரிகள் யாவரும் முதலில் யான் என அனுபவித்தே பின் வசன உச்சாரணாதி விவகாரஞ்செய்வர்; அகமனுபவமின்றி எவ்விவகாரமும் சித்தமாகாதாமாதலின், அகங்காரமே ஜீவர்களின் சர்வ வியவகார காரணமாம். அது சர்வ திசைகளையும் சர்வ பூதப்பிராணிகளையும் வியாபித்திருப் பதேபோல் அகங்கார ஆசிரயரூபத்தானே ஜீவான்மாவும சர்வ திசைகளையும், சர்வ பூதப்பிராணிகளையும் வியாபித்திருக்கும்; இவ்வாறிரண்டிறகும் சாதிருசியத் தன்மையாம; அதை யங்கீகரித்து அவ்வகம் சப்தம் இலக்கணாவிருத்தி யானே சர்வ உபாதிகளுமற்ற கூடஸ்த ஆன்மாவையே யுணர்ததும்; அதற்குத் தற்பதார்த்தரூபப் பூமாவோடு அபேதம் **தத்வமசி** முதலிய மகாவாக்கியங்களானே பிரதிபாதிக்கப்படும். இப்போது அவ்வபேதஞானத்தின் ஜீவன் முக்தி ரூபப்பயனை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நாரத! அஞ்ஞானி நேத்திராதி இந்திரியங்களால் மனத்தால் சர்வ விவகாரதகளையும் செய்த போதினும் தன் மனுடத்தன்மையை மறப்பதில்லை; மற்றோ, அதனை ஐயம் விபரீதமற் எப்போது மநுபவிப்பதே போல் குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே அவ்வகங் காராதி யுபாதிகளை மறந்து; ஆன்மாவாய் யான் பூமாரூபமாயிருக்கின்றேன், என ஐயந்திரிபற்ற ஞானத்தையடைந்த அறிஞன் வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் சிந்தன கால த்தே ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே கிரீடை செய்பவனாயிருப்பன், பாலகன் பாலகர் கூட்டத்தே விளையாடிக்கொண்டிருப்பதேபோலும் அறிஞன் ஸ்நாநபோஜ னாதி காலத்தும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே சித்தத்தின் சக்திரூபாதியைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பான்; காமியானவன் வேறு தேயத்திருந்தபோதினும் சித்தத்தின் சக்திரூப ரதியை யெப்போதும் தன் மனைவியிடத்தே வைத்திருப்பதே

போலும். இத்துணையானே, ஜீவன் முக்தனுக்குச் சமாதிதசை, உத்தானதசை எனத்தசை யிருவகையாம்: பின்னதும் வேதாந்த சாஸ்திர சிந்தனரூப உத்தானதசை யெனவும், ஸ்நாநபோஜனாதி வியவகாரரூப உத்தானதசையெனவும் இருவகையாம். முதலதன்கண்ணே, அறிஞன் செய்யு மானமசிந்தனத்தைச் சுருதி கிரீடையெனக் கூறியது. இரண்டாவதன கண்ணே அறிஞன் செய்யும் ஆன்மசிந்தனத்தைச் சுருதி **ரதி** யெனககூறியது. வியுத்தானதசை யிருவகைப்படுவதே போலச் சமாதியும்சவி கற்ப நிர்விகறப்பேதத்தானே யிருவகையாம் முன்னதன் கண்ணே அறிஞன் செய்யு மான்மசிந்தனத்தைச் சுருதி மிதுனமெனக்கூறியது, பின்னதன் கண்ணே செய்யு மான்மசிந்தனத்தை ஆநந்தமெனக் கூறியது அறியக்கிடந்தது. கிரீடை ரதியென்னு மிருசப்தப்பொருளையும முன்னர்க் கூறிவந்தேம். இப்போது மிதுன ஆநந்தசப்தப் பொருளை நிரூபிப்பாம் - ஹே நாரத! கிருகத்தின் சர்வ விவகாரங்களையும் பரித்தியாகித்து ஏகாந்ததேயத்தேயிருக்கும் பெண்ணாணிருவர்க்குமுண்டாம் பரஸ்பரமிதுனீபாவம விடயாநந்த ஹேதுவாதலே போலத்தியானிப்போன் தியானிக்கப்படுவது என்னுந் தன்மையானே ஆன்மாவின் கண்ணுண்டாம் மிதுனீபவமே அறிஞனுக்குச் சவிகற்பசமாதிகாலத்தே ஆநந்த ஹேதுவாம். ஈண்டுக் காந்தருவாதி விஷப்பபிராப்தியின் பின்பு பரீக்ஷகர்க்குண்டாம் அவ்வாநந்தரூப பலானுபவம் நிர்விகற்பமேயாவது போல், அறிஞனுக்கு நிர்விகற்பசமாதிகாலத்தே உண்டாம் நிரதிசய ஆனந்தானுபவமும், தியாதா தியானம் தியேயம் என்பதாதி திரிபுடிரூப விகற்பமற்றதேயாம அறிஞனுக்கான்மாவின் கண்ணே யாநந்தமுண்டாம் என்பதற்குக் காரணமிதுவாம்: - அத்விதீய ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்தா யனுபவித்த அறிஞன் ஜன்மமரந்தி சர்வ துக்க நீக்கத்தின்கண்ணே வேறொன்றையும் பேக்ஷியானாதலின், விராட்டுப்பகவானைப்போலச் சுவராட்டென்னும் பெயரை யுறுவன். அவ்வறிஞனே பிரஹ்மரூபனாதலால் சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மரூபனாவ னாதலின், எல்லா மேலுலகங்களிலும் காமசாரனாவன்; தடையறச்சர்வலோக அடைவுகாமசாரமாம. இத்துணையானே பூமான்மஞான பலம் புகலப்பட்டது. இனி ஞானமற்றவர்க்கு அநர்த்தப்பிராப்தியை வர்ணிப்பாம்: - ஹே நாரத! அந்தப் பூமா வைத் தன்னான்மவடிவமாயறியாமல் மோக வயத்தாலதை வேறாயுணரும்மூடன் எப்போதும் பராதீனத்தையும், அழியும் உலகங்களையும், சுதந்திரத் தன்மையின்மை யையும், அடிக்கடி ஜனனமரணாதி துக்கங்களையும் அடைவன். இப்போது அவ்வறிஞனை ஜகத்கர்த்தாவாய் ஈசுரரூபமாய் வருணிப்பாம்: - ஹே நாரத! முன் மொழிந்தவகையே தற்பதார்த்தரூபப் பூமாவைத் தன்னான்மவடிவமாயுணர்ந்த அறிஞனிடத்திருந்தே நாமமே முதலாகப் பிராணபரியந்தமாய்க்கூறிய 15 தத்துவங் களுமுண்டாம். இரஜ்ஜுவினின்றும் சர்ப்பம் உண்டாவதேபோல் அறிஞனிடத்திருந்தே நாமாதிகளும், யாகாதி கருமங்களோடும் சுவர்க்காதி பலன்க ளோடும் மந்திரப் பிராஹ்மணரூப இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களும் உணடாம். இதன் கண்ணே யாம் அதிகமாய்க் கூறுவதென்னே! தூலசூக்ஷும சம்பூரண ஜகத்தும் அறிஞன் பானின்றேயுண்டாம். பூமான்ம சாக்ஷாத்காரமடைந்தவனுக்குச் சர்வ ஜனனமரணாதி துக்கங்களும் நீங்கும் என உனக்கு ஆன்மஞானபலம் கூறியதன் கண்ணே வேதவேத்தாக்கள் இவ்வாறாய் மந்திரரூப சுலோகத்தை யருளிச் செய்து ளார்: -

(பொருள்.) ஹே நாரத! இஜ்ஜீவான்மாத் தனது ஞானபலத்தானே சுபா சுபரூப சர்வ சம்சாரத்தையும் மோக்ஷத்தையும் காணுமாதலின், சுருதி பகவதி இதனை என அழைத்தனள். மிருத்தியுவென்பது மரணமாம். மிருத்தியு சப்தத்தானே சுரமுதலிய ரோகங்களின்றிச் சரீரஜன்மாதி தருமங்களியாவற்றையும் கவர்க. உதரத்தே ஜாடராக்கினியானே பரிபக்குவமாய் அன்ன ரசத்தின் குறைவுமிகுதியினானே உண்டாய் சுரமுதலிய வியாதிரோகமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மந்திரரூப சுலோந்த்தேயிருக்கும் மிருத்தியு சப்தத் தானே ஜன்மாதி விகாரங்கள் கவரப்பெறுவதேபோல் ரோகமும் கவரப்பெறுமாதலின், சுருதியின்கண்ணே ரோகத்தைத் தனியே கவர்ந்தது அசங்கதமா மன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! ஜீவர்களின் மரணம் அற்பகாலம் வரையிருப்பதே போல் ஜன்மாதிகளுமிருக்குமாதலின், அற்பகாலமிருக்குந்தன்மைவடிவ சாமானிய தருமத்தையங்கீகரித்து மிருத்தியு சப்தம் ஜன்மாதிகளையு முணர்த்தும். சுர முதலியவற்றே அற்பகால மிருக்குந் தன்மையில்லையாம்; மற்றோ, அவற்றின் கண்ணே நெடுநாளிருக்குந்தன்மையுளதாதலின், சுருதியின் கண்ணே அச்சப்தத்தால் சுராதிகளைக்கவராமல் ரோகசப்தத்தாற் கவர்ந்ததாம். ஜராயுஜாதி நால்வகைப் பூதப்பிராணிகளின் நானாவகையாய் விலக்ஷணமதிகளின் பிரதிபிம்பத்துவரூபமாய் நானாவகையாய் பேதமுற்ற ஜீவர்களின் ஜன்மாதி யநேக தருமங்களோடு கூடிய தேகத்தோடுண்டாம் யான் எனது என்னும் அத்தியாசரூப சம்பந்தம் துக்கமாம். இத்தகைய மரணாதிவிகாரங்களையும் ரோகங்களையும் அகம்மம அத்தியாசரூப துக்கத்தையும் பஶ்யவெனப் பெயரிய ஜீவன் காணான். அவ்வறிஞன் மிருத்தியு முதலியவற்றைக் காணாததன் காரணமிதுவாம்: - தூல சூக்ஷும ரூபமாய்ப பிரசித்தமாய் இத்துவைதப்பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆனமாவின் கண்ணே கற்பிதமாம்; கற்பிதத்திற்கு அதனைக் காணும் ஞானம் உண்டாகாதவரை திதி யாம்; பின்னது மீண்டு காணப்பெறாது. இவ்வாறு சர்வ துவைதப் பிரபஞ்சத்தையும் அதிஷ்டான ஆன்மாவின்கண்ணே கற்பிதரூபமாய்க காணும் அறிஞன் மரணாதி விகாரங்களைக் காணான். இப்பூமான்மஞாந்த்தின் பின்னர் இவ்வெல்லா வுலகும் அதில் அநன்ய பாவத்தையடையும்; அஃதே ஜீவான்மாவிறகுச் சர்வ ஜகத்தினடைவாம், ஏனெனின, சர்வ வேததாற்பரிய விஷயமாய் பூமான்மாவின் கண்ணே யாக லோகதிரூப வேகப்பொருள்களும் அந்தர்ப்பூதமாம்; அதனினும வேறாக யாதொரு வேதப் பொருளுமின்றமாதலின், அதன் ஞானத்தானே ஜீவான்மாச் சர்வ பதார்த்தங்களையு மடையும் எனனும் வார்த்தை சம்பவித்தல் கூடும். இப்போது அறிஞன்பால் உபாதியோகதகானே நாநாரூபத் தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நாரத! யான் பூமாரூபன்; என்னும் ஞானத்தோடு கூடிய அறிஞன் தனது வாஸ்தவ பூமாரூத்தானே ஒருவனாயினும், மாயையால் நானாவாவன். ஆன்மா, மாயை, மாயா காரியம் என்னும் மூவுருவத்தைக் கவர்ந்தோ மூவகையாவன். ஆகாயாதியைந்தையேனும், சுரோத்திராதியைந்தையேனுங் கவர்ந்தோ ஐவகையாவன். பூராதி சப்தலோகங்க ளைக் கவர்ந்தோ எழு வகையாவன். ஆதித்தியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன, பிருகஸ்பதி, சுக்கிரன், சனி, ராகு, கேதுவென்னும் நவக்கிரகங்களைக் கவர்ந்தோ ஒன்பது வகையாவன், ஞானேந்திரியம் 5, கருமேந்திரியம், மனம் 1 என்னும் 11

இந்திரியங்களைக் கவர்ந்தோ 11 வகையாவன் அப்பதினொன்றனுள் ஒவ்வொரு இந்திரியத்திற்கும் 10-10 விருத்திகளை யங்கீகரித்தோ 110 வகையாவன். இராப் பகலில் 21,600 சுவாசப்பிரசுவாசரூப ஹம்சமந்திரங்களின் பேதத்தைக்கவர்ந்து 21,600 வகை யாவன். இவ்வாறு பிரஹ்மரூப அறிஞன் உண்மையாயொரு அத்விதீயரூப மாயினும் உபாதிபேதத்தை யங்கீகரித்து நானாவகையாவன். இப்போது ஆன்ம ஞான த்திற்கு ஆகாரசுத்தி முதலிய சாதனங்களை நிரூபிப்பாம்: - ஹே நாரத! வெளியிலோ எப்போதும் புண்ணியகருமங்களின் அநுட்டானஞ்செய்து மனத்தே யெப்போதும் பாவவாசனையிருப்பின் அவர்கட்குச் சதகோடி ஜன்மமெடுப்பினும் சர்வான்மஞானம் அத்தியந்தம துர்லபமாம். உட்பாவவாசனையோடு கூடிய புண்ணியவான்கட்கும் ஆன்மஞானம் துர்லபமாயின், வெளியும் உள்ளும் எப்போதும் பாவகருமா சரணத்தைச் செய்பவர்க்கு ஆன்மஞானம் தூர்லபமென்பதன்கண்ணே கூற வேண்டிய தென்? ஆகையால், ஆன்மசாக்ஷாதகாரத்தை யிச்சித்த அதிகாரி முதலில் தனது சித்ததததைச் சுத்தஞ்செய்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்த மனத்தூய்மை யெவ்வாறுண்டாம்?

சமாதானம்: - ஹே நாரத! தத்தமது வருணாசிரம அநசாரம் அடைவுற்ற அன்னபானாதிவிடயக்கவர்ச்சி யாகாரமாம். அஃதியாவனுக்கு இராகத்வேஷமற்ற மதியானே பாவமற்றுததூய்தாமோ அவன் மனமே தூய்தாம். அவ்வாகார சுத்தியின் றிச் சித்த சுத்தி யுண்டாகாதாம். ஆகாரசுத்தியுடைய புருடனுக்குப் பாவகருமத்தே பிரீதியுண்டாகாததேபோல் பீஜயோனிவிவகாரமென்னும் மூன்றன் சுத்தியுடைய வனுக்கு ஆபத்துக்காலத்திலும் பாவகருமத்தின்கண்ணே பிரீதியுண்டாகாதாம். ஈண்டுப் பிதுர்குலம் பீஜமாம்; மாதுர்குலம் யோனியாம்; பதார்த்தங்களின் கிரகணத்தியாகம் விவகாரமாம்; இவ்வாறு ஆகாரவிவகார பீஜயோனி என்னும் நான்கன் சுத்தியால் சித்த சுத்தியுற்றவன் ஒருகாலும் பாவகருமத்தே முயலான். பாவகருமமே சித்த ஏகாக்கிரப்பிரதிபந்தகமாம். ஆகாராதிகளின் சுத்தியால் பாவகருமங்களற்றவனாம் போது ஒருமையையுறுவன்; உற்றவன் பிரஹ்ம வேத்தா வாய் ஆசிரியரின் உபதேசத்தானே விரைவாகவே தன் பூமாவடிவ ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன்; வேடரால் காப்பாற்றப்பட்ட க்ஷத்திரியராஜபுத்திரன் ஒரு மகான்மா வாயிலாய் நீ க்ஷத்திரிய ராஜகுமாரன் என்னும் வசந்த்தைக் கேட்டு விரைவாகவே தனது க்ஷத்திரிய சொரூபத்தை நினைப்பதே போல், நீ பிரஹ்மரூபன் என்னும் பிரஹ்மவேத்தாக்குருவின் வசனத்தைக் கேட்டு அத்தூய மனத்தோன் விரைவாகவே தனது பிரஹ்மவடிவத்தை நினைவன்; பூர்வ புண்ணிய கரும மகிமையால், ஞானாசிரிய ருபதேந்த்தால் பூமான்மாவின் நினைவையடைபவன் ஆன்ம ஞான ரூபகட்கத்தானே காமக்குரோதாதி கிரநதிகளை விரைவாகவே சேதிப்பன்; அஃதின் றிக் காமக்குரோதாதி ஒருகாலும் நிவிருத்தியாகாவாதலின், அதிகாரி காமாதிபந்த நீக்கப்பொருட்டு அந்தப் பூமாஞானத்தை அவசியம்ம சம்பாதிக்குக. இப்போது அந்நாரதமுனிவரிடத்கே பிரஹ்மவித்யாதிகாரியின் விசேஷணங்களை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! அம்முனிவர் முற்கூறிய ஆகாராதிகளைத் தூய்தாக்கித தூயமனமுடையவரானார்; பின் காமாதிகளற்றவரானர். எக்கடுக்காய் முதலிய வற்றாலுண்டாய் ரசசம்பந்தத்தானே வஸ்திராதியில் சிவப்பு முதலிய நிறங்கள மிக

வலியவாமோ அவ்விரசத்தை மதிமான் கஷாயமென்பன். அவ்விரசம்போல் இக்காமக்குரோதாதி விகாரமும் சித்தரூபவஸ்திரத்தை இரஞ்சிதமாக்குமாதலின், காமாதியையும் நாலுணர்ந்தோர் கஷாயசப்தத்தாற் கூறினர். வஸ்திரத்தின் கண்ணேயிருக்கும் கஷாயரசம் உவர்மண் முதலியவற்றானே நீங்குவதே போலக் காமாதிகஷாயங்களையும் பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களால் நீக்கலாம். நாரதர் பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களோடு கூடியவரும், சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் வைராக்கிய முடையவருமாவராதலின், சுருதி பகவதி நாரதரை **மிருதிதகஷாய** ரென்றனள். அத்தகைய நாரதர் பொருட்டுச் சநத்குமார பகவான் மூல அஞ்ஞானரூப தமத்தின் பூமாரூப அக்கரையைக்காண்பித்தனர். உலகத்தே தம் சத்துருவிற்குத் துக்கம் காணபிப்பதேபோல் நாரதருக்கு ஆசிரியர் பூமான்மாவைக் காண்பித்தனர்; அதன்றரிசனத்தானே அதிகாரிமீண்டும் சம்சாரரூப சோகத்தை யடையான். நாரதமுனிவருக்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்த சநத்குமார பகவான் மறுஜன்மத்தே கார்த்திகேய சுவாமியவதாரத்தைத் தரித்தருளினர். ஹே மைந்த! இப்பொருளில் இதிகாச முணர்ந்த மறையவர் இவ்வாறாய் கதையைக் கூறியுள்ளார். அக்கதையைக் கூறக் கேட்பாயாக: - ஒரு காலத்தே ஒரு நிமித்தத்தை முன்னிட்டுச் சர்வ முனிவர்களும் ஸ்ரீ காசியின் கண்ணே சேர்ந்தனர். அவர் அதிகாலையில் ஸ்நாநாதி நித்தியகருமங்களைச் செய்துகொண்டு ஸ்ரீ கங்கா தீரத்தே வீற்றிருந்தனர். அவரியாவரும் தத்தமது மதியால் பரப்பிரஹ்மத்தைச் சிந்தித்தனர். அக்கால் ஸ்ரீ பவானி தேவியோடு கூட ஸ்ரீ மகாதேவர் ஆண்டெழுந்தருளினர். அவர் தமது சுயஞ்சேதியானாந்தவடிவத்தானே அம்முனிவரது தியானவிஷயரேயாயினும், கிருபையினாலே அம்முனிவரின் மாம்சமய நேத்திரங் கடகு விஷயமாயினர், அம்மையாரோடுகூடிய மகாதேவரைக்கண்டு எல்லா முனிவரும் தத்தமது ஆசனத்தினின்றும் எழுந்தனர், மிகவும் மகிழ்ந்தனர். பிராணப் பிரவேசத்தானே இத்தேகம் எழுந்து மகிழ்வுறுவதேபோல் அவரும் ஸ்ரீ மகாதேவரைக்கண்டெழுந்தனர், மகிழ்ந்தனர். அவ்வியவருள்ளும் சநத்குமார பகவான் ஒருவர் மாத்திரம் தமதாசனத்தினின்றும் எழும்பவில்லை, என்னை, அவர் எப்போதும் ஏக அத்விதீய ஆன்மாவையே உள்வெளியாண்டும் பரிபூரணமாய்க காண்பர் அக்காலோ அவர் விசேஷமாய்ச சமாதியினகண்ணேயிரு தனராதலின், ஸ்ரீ மகாதேவரைக்கண்டு அப்யுத்தானம் செய்யவில்லை மற்றவரெல்லாம் கண்ட போதே அப்யுத்தானம் செய்யவில்லை. மற்றவரெல்லாம் கண்டபோதே அப்யுத்தானம் செய்தனர். நமஸ்கரித்தனர். அவருள் சிலரோ வேத பாடஞ்செய்து மகாதேவரைத் துதித்தனர். சிலரோ நவீனஸ்தோத்திரஞ்செய்து துதிததனர். சிலரோ முன்னோராற்றிய ஸ்துதிகளாற்றுதித்தனர். இவ்வாறு யாவரும் ஸ்ரீ பவானிசகித மகாதேவரை மகிழ்வித்துத் தமதாசனத்திருந்தனர். இவ்வாறாய் முனிவர்களின் சிரத்தாபக்தியைக் கண்ணுற்று மிக மகிழந்த மகா தேவர் எல்லார்க்கும் வேண்டிய வரங்களைத்தந்தனர் பின்பு மஹாதேவர் ஆங்கிருந்து விஜயஞ்செய்ய விழைந்து எல்லாரையும் பரவப் பார்ததனர். அச்சமாஜத்தே சநத்குமாரர தியானத்திருப்பதைக் கண்டு பரமசந்தோஷத்தையடைந்தனர்; ஆனால் மகாதேவியார் சந்தோஷத்தையடையாமல் திருவுள்ளத்தேயிவ்வாறு சிந்தித்து மங்கையரியற்கையானே மிகச் சினந்தனர். இப்போது ஸ்ரீ பவானியின் சிந்தனையையவருணிப்பாம்: - ஸ்ரீ மகாதேவர் அநாதி புருடர், எப்போதும் யோகியரின் இருதந்த்தேயிருப்பவர், அஷ்டாங்கயோகத்தோடு

கூடிய புருடரால் எப்போதுந் தியானிக்கத்தக்கவர், சர்வ வித்தைகளின் பரமகுருரூபர், அரசர் முதலியோர்க்குக் கர்ப்பதாசர் கிங்காராயிருப்பதேபோலப் பிரஹ்மா விஷ்ணு இந்திரர் சர்வலோகபாலர் முதலிய தேவர்களியாவரும் இவர்க்குக் கர்ப்பதாச கிங்கர ராவர். தனத்தால் வாங்கிய தாசியிற்பிறந்த பிள்ளைகள் கர்ப்பதாசராவதே போல் இவர் சத்தாஸ்பூர்த்திரூபதனங் கொடுத்து மாயாரூப தாசியைத் தம்வயமாக்கி அவளிடத்திருந்தே பிரஹ்மாதிகள் உண்டாயினராதலின், இவர்க்கவர் கர்ப்பதாசராவர். மகதாதிதத்துவங்களையும் ஸ்தாவரஜங்கம பூதங்களையும் உண்டாக்குபவர், நிலைப்படுத்துபவர், ஒழிப்பவர். இவருக்குச்சமானமா யொருவரும் முன்னுண்டாயிலர், உண்டாகார்; இரார், இவர்கொப்புமில்லையாயின் அதிகர் யாவராவர்? அதிகரெவருமிலர். மன்மதனை யழித்தனராதலின் இவரே பிரஹ்மசரிய தருமமுடையவராவர். இத்தகைய ஜகத்குருவாகிய ஸ்ரீ மகாதேவரை மங்கையளா கிய என்னோடிருப்பதாய்க கண்டு மங்கையின தீனர் என இச்சநத்குமாரன் நினைந்த னன், இவன் தன்னைப் பிரஹ்மசாரியாக நினைந்து மகா கருவத்தோடு கூடியிருக்கி ன்றானாதலினானே மகாதேவரைக்கண்டும் அப்யுத்தானம் நமஸ்காரம் செய்திலனாதலின், அபிமானியாய் இவனுக்கு யான் ஒருகொடிய சாபங்கொடுப்பேன்; என்று அம்மையார் சிந்தித்துச் சாபங்கொடுக்க நிச்சயித்து மீண்டு மெச்சாபங் கொடுப்பதெனச் சிந்தித்தனர். இவ்வுலகத்தே மகா துக்கத்தையடைவிக்குந் தானங்களில் வசிக்கும் ஜீவர்கள் அநேகருண்டெனினும், யாவருள்ளும் அசுவசேவை யால் தமது ஜீவனஞ்செய்யும்புருடர் முக்கியர்; ஏனெனின், துர்க்கந்தத்தோடு கூடிய அசுவ சாலைகளில் அவரெப்போதும் வசிப்பர், மிகச் சேவைபுரியினும் அற்பதனமே பெறுவராதலின் யாவரினும் அவர் கீழோர். அத்தகைய குலத்தே இவன் பிறக்கக் கடவது உரித்தென எண்ணி, ஹே சநற்குமாரா! நீ எனது நாயகராகிய மகாதேவரை யவமான ஞ்செய்தனையாதலின், அசுவசேவகர்குலத்தே பிறக்கக்கடவாய் எனச் சபித்தனர். தேவியார் சாபங்கொடுக்கும் போது ஸ்ரீ மகாதேவர் பலவாறு தடுத்தும் சினவசத்தராய் அம்மையார் மகாதேவர் மொழியையுங் கவனித்திலர். சாபத்தின் பின்பு சந்தகுமாரர் பூர்வ சரீரத்தைப்பரித்தியாகித்து அசுவசேவககுலத்தே தேகமுற்ற னர், அத்தேகத்துமவர் பரமாநந்தத்தையே யடைந்தனர்; ஏனெனின், பூர்வப் பிராஹ்மணதேகத்தே ஸ்நாநாதி நித்தியநைமித்திக கருமங்களைச் செய்வதானே உண்டாம் சர்வக் கிலேசங்களும் அத்தேகத்தே நீங்கின. குதிரைகள் உட்கொள்ளும் கடலை முதலியவற்றை யுட்கொண்டு அத்தியந்தம் தூலசரீர முடையவராயினர். அத்தியந்தம ஆலசியமுடையவராயினராதலின், அத்தகைய ஆலசியரைக்கண்டு வேறொரு காரியத்தினும் அவரையேவரது அசுவசாலைவாயிற் காத்தன்மாத்திரப் பொருட்டு வாயிலில் அவரைவைத்தனர். அவர் தம்மாணையை மேற்கொண்டு வாயிலிலேயே இரவும் பகலும் இன்புடனிருந்தனர். இவ்வாறு சில காலங் கழிந்த பின் ஸ்ரீ மகாதேவரோடுகூட ஸ்ரீ மகாதேவி அவ்வசுவசாலையின் சமீபத்தேவந்தனர். தேவியார் நீச்சரீரத்தே பரமானந்தத்துடனிருக்கும் சநத்குமாரரைக்கண்டு மகிழ்வுற்ற னர். பின் தேவியார் சநத்குமாரரைநோக்கிக் கூறுவதாவது: - ஹே சந்தகுமார! யாம் நின்மீது மகிழ்வுற்றனம், வேண்டியவரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளெனக கூறவே அவர் கூறியதாவது: - ஹே தேவி! தாங்கள் தயையால் அடியேனுக்கு இத்தேகத்தை யருளினீர்கள், இது முன்னிருந்த பிராஹ்மணாதி சரீரத்தினும் மேன்மையதே யாயினும் இதன்கண்ணே மலஜல பரித்தியாகப்பொருட்டெழுந்து தூரத்தே

செல்வதால் மிகக் கிலேசமுண்டாகின்றதாதலின், தயவு செய்து இருந்த இடத்திலிருந்தே விட்டை மூத்திரந்தள்ளும் தேகங்கொடுத்தால் நலம். அவையும் தேகத்தினின்றுந் தூரத்தே போய் விழ வேண்டும், அதன் பரிசம் தேகத்தேயிருக்க லாகாது. ஹே மைந்த! சநத்குமார! தேவிபாலிவ்வகை வரங்கேட்டபோது தேவி மீண்டு சினந்து ஹே சநற்குமார! ஒட்டைத் தேகத்தே விட்டைமூத்திராதிகள் தேகத்தினின்றும் சேய்மையிற்போய் விழுமாதலின், நீ ஒட்டைத் தேகத்தையடைதி எனச் சபித்தனள், ஹே மைந்த! பின் சநற்குமாரர் அத்தேகத்தைவிட்டு ராஜகிருகத்தே ஒட்டைத்தேகத்தை யெடுத்தனர். ஒட்டைச் சிக்ஷகர் அவ்வொட்டையை யெவ்வளவோ சிக்ஷித்தும் அது சிறிதுமாத்திரையும் படியவில்லை. பின்னவர் மிகவும் ஆலசியம் வாய்ந்ததென எண்ணிக் காட்டிலோட்டினர்; வனத்தே அது பரமசுகத்தை அடைந்தது; ஏனெனின், ஆண்டது கரீரம் முதலிய பல முட்களைப் பக்ஷித்து ஸ்ரீ கங்கையின் மதுர ஜலத்தைப் பானஞ்செய்து இருந்த இருப்பிலேயே மலமூத்திர விசர்ஜனம் செய்தது. ஆகையால் அவர் அத்தேகத்தே பரமானந்த முற்றனர். அல்லது சிருஷ்டியினாதிகாலத்தே பிரஹ்மாவானவர் உண்டாக்கிய பசுத்தேகங்கள் யாவற்றுள்ளும் இவ்வொட்டைத்தேகத்தை முதலில் சிருஷ்டித்த னராதலின், இது பசுத்தேகங்களியாவற்றுள்ளும மேன்மையதாம் என ஆராய்ந்தும் அதன் கண்ணே மிக மகிழ்வுற்றனர். நெடுங்காலங் கழிந்தபின் ஸ்ரீ மகாதேவர் சகித ஸ்ரீ மகாதேவிவனத்தே வந்தனள். சநத்குமாரர் ஒட்டைத்தேகத்தும் பரமாநந்தமுற லைக் கண்ணுற்று இவ்வாறு கூறினள்: - ஹே சநத்குமார! யாம் நின்பால் மிக மகிழவுற்றனம் வேண்டிய வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளென, அவர் கூறுவதாவது: - ஹே தேவீ! தாங்கள் தயை கூர்ந்தருளிய இத்தேக்ககொடையினும் உயர்ந்த வரத்தைக்கண்டிலேன்; இத்தேகத்தே யான்கிருதகிருத்தியனாயுளேன்; இதன்கண்ணே யெனக்கு வேதத்தானும் உலகத்தானும பயப்பிராப்தியும் இலஜ்ஜையினடைவும் உண்டாவதில்லை. படுத்திருந்தே மலமூத்திர பரித்தியாகமசெய்யினும் தேகத்தை யவை தீண்டவில்லை, வெகு தூரத்தேசென்று விழுகின்றன, பரமசுகத்தை யடைந்து கொண்டிருக்கின்றேனாதலின், ஒருகால் பரமேசுரர் எனக்குத் தேகங்கொடுப்பராயின் ஒட்டைத்தேகத்தையே அடிக்கடி கொடுப்பாகவெனப் பிராத்திக்கின்றேன். இவ்வநாதி யாய் சம்சாரத்தே யான் முன்னநேகவகையான உயாந்த தாழ்ந்த தேகங்களை யெடுத்திருப்பேன்; ஆனாலிவ்வொட்டைத் தேகத்தைப் போலச் சுகவேது இப்பிரமாண் டத்தே எத்தேகத்தையுங்காணேன் ஆகையாலிதனினும் மேலாய் வரத்தை யான் வேண்டிலேன் எனச் சனத்குமாரர் கூறியதைக் கேட்ட பவானி அவரது நிட்காமத் தைக்கண்டு ஸ்ரீ மகாதேவரோடு ஆலோசித்து இவ்வாறு கூறினள் : - ஹே சநற்குமார! நீ யெல்லாக்காமமுமற்றனையாதலின் யாதொரு வரமும் வேண்டுகினறிலை. நீ யெனக்கு வேண்டியவரத்தைக்கொடு, என அம்மை வினவியதை அம்முனிவ ரங்கீகரித்தபோது தேவி 'நீ யெனது மைந்தனாதி' யென வரங் கேட்க முனிவரும் அவ்வாறே வரமீந்து தேவிக்கு ஸ்கந்தனென்னும் பெயர் வாய்ந்த மைந்தரானார். அவரையே நூலுணர்நதோர் கார்த்திகேபஸ்வாமியென அழைப்பர். காமத்தைத் தம வயப்படுத்தலின் ஸ்கந்தரெனபபடுவர். அவர் அவ்வவதாரத்தும் முன்போலவே பிரஹ்மசரிய தருமத்தின்கண்ணே நிலைபெற்றிருந்தனர். இவ்வாறு முன்னர்ச் சநத்குமாரபகவான் நாரதருக்குச் சுகரூபப் பூமாவை யுபதேசித்தனர்; அவை யாவற்றையும உனககுக கூறினேன். ஹே மைந்த! ஆருணி சுவேதகேதுவிற்கு

ஆன்மாவைச் சத்திய ரூபமாயும், சந்தகுமாரர் நாரதருக்கு ஆநந்தரூபமாயும் உபதேசித்ததே போலப் பிரஹ்மா இந்திரருக்கும் விரோசனனுக்கும் இவ்வான்மாவை நனவு முதலிய மூன்றவஸ்தைகளும அற்றதென உபதேசித்தனர்; ஆனால், தேவராஜாவாய் இந்திரரோ தூய ஆகாரமுடையவரும், தூயமனமுடையவரும், முறகூறிய ஸ்மிருதியுடையவரும், காமக்குரோதாதி கிரந்திகளைப் பரித்தியாகிப் பதில் முயலவுடையவரும் ஆதலின், பிரஹ்மாவினுபதே சத்தானே நனவு முதலிய மூன்றவஸ்தைகளினும் வேறாக ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத் கரித்தனர். விரோசனனோ ஆகாசுத்தி முதலியவை யற்றவனாதலின், ஆன்மாவை யவ்வாறறியாமல் இத்தூலத்தையே ஆன்மாவென வுணர்ந்தனன். ஹே மைந்த! 13-வது அத்தியாய ஆதியில் நீ ஆன்மாவின் சுகரூபத்தை வினவினாய், அதை விரிவாக யாம் கூறினேம். எப்பொருளைக் கேட்ப இப்போது விழைவுளதோ அதைக் கேட்பாயாக.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

முன் 13 - வது அத்தியாயத்தே சாமவேதசாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் 7-வதத்தியாயப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது, இவ்வததியாயததே 8-வதத்தியாயப்பொருள் நிரூபிக்கப்படும். முன்னத்தியாயத்தே பூமான்மாவின் சுகரூபத்தன்மையைச் சிரவணித்துப் பரமானந்தத்தையடைந்த சீடன் மீண்டும் நனவு முதலிய மூன்றவத் தைகளினும் வேறாய்ப் பூமான்மாவைச் சிரவணிப்பானிச்சித்தவனாய்த் தனதாசிரிய ரை நோக்கி யிங்ஙன கூறினன்: - ஹே பகவன்! 1-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்குவேத ஐதரேயப்பொருள் கூறும்போது சனகாதி முனிவர்க்கும் வாமதேவாதி அதிகாரிகட்கும் நடந்த சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையை நவின்றீர்கள். 2-வது, 3-வது அத்தியாயங்களில் அவ்விருக்குவேத கௌஷீதகிப் பொருள் கூறும் போது தேவராஜா பிரதர்த்தனரிருவர்க்குமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். அஜாதசத்து பாலாகிப் பிராஹ்மணரிருவர்ககுமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தை யைக் கூறினீர்கள. 4-வது, 5-வது, 6-வது, 7-வது என்னும் நான்கத்தியாயங்களில் யஜுர்வேத பிருகதாரண்யகப்பொருள் கூறும்போது ஒரு ஸ்திரீவம்சம் இருபுருடவம்சம் என்னும் மூவகையாய் இருஷிகளின் வம்சத்தைக்கூறியதுமல்லா மல், தத்யங் மகரிஷி இந்திரருக்கும், அசுவிநீ குமாரர்கட்கும் உபதேசித்த பிரஹ்ம வித்தையையும், இந்திரரால் தத்யங் இருடியின் மரணத்தையும், மகரிஷியின பொறுமை முதலிய குணங்சளையும், மற்றும் பிறவற்றையும்; ஜனகராஜாவின் யாகசாலையின் கண்ணே யாஞ்ஞவற்கியர்க்கும் ஆசுவலாதி மறையவர்ககும் நடந்த சமவாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞவற்கிய முனிவரின் சாபத்தால் சாகல்லிய மறையவருற்ற மரணத்தையும், அம்முனிவருக் கும் ஜனகராஜாவிற்கு முற்ற இருமுறைச் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், அவ்வித்தை அம்முனிவருக்குச் சூரியபகவானாற் கொடுக்கப்பட்டதெனவும், அம்முனிவருக்கும மைத்திரேயிக்குமுற்ற சம்வாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், அம்முனிவரின் சந்யாச ஆசிர மத்தையுங் கூறினீர்கள். 8-வதத்தியாயததே யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதரப் பொருளை நிரூபிக்கும்போது சுவேதாசுவதாரமுனிவருக்கும் சந்யாசிகட்குமுற்ற சம்வாதவாயிலாய் ஜகத்காரணத்தை நிரூபித்தீர்கள். 9-வதத்தியாயத்தே யஜுர் வேதத்தின் கடவல்லிப்பொருள கூறும் போது, நசிகேதா பிதாவசனத்தை யுண் மையாக்கும் பொருட்டு யமலோகத்தே சென்றதும், ஆங்குத் தருமராஜாபால் தந்தை யின் பிரசன்னத்தன்மை, அக்கினிவந்த்தை, ஆன்மஞானம் எனனும் 3 வரம வாங் கியதும், வரமகிமையானே யமராஜாவாயிலாய் வைராக்கியாதி சாதனங்களோடு

கூட ஆன்மஞானத்தைச் சிரவணித்ததுங் கூறினீர்கள். 10-வதத்தியாயத்தே யஜுர் வேதத்தின் தைத்திரீய நாராயணீயப்பொருள கூறும்போது வருணப் பிருகு சம்வாத வாயிலாய்ப் பிரஹ்மத்தின் சொரூப இலககண தடஸ்த இலக்கணங்களையும், அன்னமயாதிபஞ்சகோசங்சளின் அயலாகப் பிரஹ்மசொரூபத்தையும், வேநனெனப் பெயரிய கந்தருவனது சர்வானாமபாவரூப அநுபவத்தையும், சத்தி யாதி சாதனங்களின நிரூபணவாயிலாய் எல்லாவற்றினும் சந்யாச ஆசிரமம் அதிக மென்பதையும் வருணித்தீர்கள், 11-வது அத்தியாயத்தே ஜாபாலாதி 11 உபநிடதப் பொருள் கூறும்போது பூர்வம் சம்வர்த்தகாதி மகாபுருடர் பரமஹம்ச சந்யாச தாரணஞ் செய்ததும், சந்யாச அடைவிற்கு வைராக்கியமொன்றே காரணமெனவும், அதைப்பெறல் கர்ப்பதுக்கவிசாரத்தானும், மரணஞானத்தானும், அஷ்டாங்கயோகத் தானும் ஆமெனவும், வைராக்கியவானே சந்யாச அதிகாரியெனவும், பரமஹமச் சந்யாசிக்குப் பாகிய அந்தரபேதத்தால் இருவகையாசாரம் உண்டெனவும், தண்டங்க, மண்டலம், பிக்ஷை முதலியவை பாகிய ஆசாரமென சமதமாதிகள் அந்தர ஆசாரமெனவும், யான் பிரஹ்மரூபன என்னும் அபேத ஞானத்திற்கோ அந்தர ஆசாரமே முக்கியகாரணமெனவும், அந்தப் பிரஹ்ம ஞானமும பிரஹ்ம உபநிடதா திகளில் கூறியிருககும வண்ணமும், மற்றும் பிறவுங் கூறினீர்கள். 12-வதத்தியா யத்தே சாமவேதசாந்தோக்கியப்பொருள கூறும் போது உத்தாலக சுவேதகேது சம் வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்பவித்தையைக் கூறினீர்சள. 13-வதத்தியாய த்தே அச்சாந்தோக்கியப் பொருள் கூறும் போது சநத்குமாரநாரத சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள்; ஆண்டுப் பிரஜாபதியாய் பிரஹ்மா, இந்திரருக்கும விரோசனனுக்கும் மூன்றவத்தைகளுமற்ற பூமான்மாவை உபதேசித்தனர்; இந்திரரோ பூமாவை யுணர்ந்தனர், விரோசனனுணரவில்லையெனக் கூறிய விசித்திர ஆக்கியானத்தைத் தங்கள் வாயிலாய்க் கேட்க விரும்புகின்றனன்; தாங்கள் தயவுசெய்து எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் கூற வேண்டும். இவ்வாறு சிந்தையையுடைய சீடனால் வினவப்பட்ட ஸ்ரீ குருவானவர் சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் 8-வது அத்தியாயத்தே கூறியுள்ள கதையைக கூறத்தொடங்கினர்: - ஹே மைந்த! இந்திரருக்கும் விரோசனனுக்கும் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்த பிரஹ்மா எப்போதும் நிவாசஞ்செய்யும் பிரஹ்மலோகம் அதிவிசாலமாயது, எல்லாத் துயரையுங் கெடுப்பது, தூயமனமுடைய சந்யாசிகள் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தானே அடையப்பெறுவது, பிருகு முதலிய பிரஜாபதிகளின் மகராதி லோகங்கள் யாவற்றினும் மேலேயிருப்பது, ஐரம்மதீயமெனப் பெயரிய ஒரு பெரிய சரோவரம் ஆங்குண்டு அது அநேகம் வகையான கமலங்களானே சோபிக்கப் பெறுவது, முத்தாபங்களையும் நீக்குவது, உபாசனையின் பலத்தானே அற்பப்பயன் களைக் கொடுக்கும், புண்ணிய பாவகருமங்களின் க்ஷயமான பின்னர் உபாசகர்கட்கு அச்சரோவரப் பிராப்தியாம், அது இராவெனப் பெயரிய அன்னத்தின் இரசரூபமாம், மதத்திற் கேதுவாமாதலினானே நூலுணர்ந்தோர் அதனை ஐரம்மதீயம் என அழைத்தனர். அவ்வுலகத்தே அசுவத்த விருக்ஷ ஆகாரமாய்ச சோமசவனமெனப் பெயரிய கற்பதருவிருக்கின்றது, அது மாதாவைப்போலச சர்வ பூதப் பிராணிகட்கும் மனோ வாஞ்சித பதார்த்தங்களையடைவிக்கும், அதனினினறும் எப்போதும் அமிருதமொழுகுமாதலின் நூலுணர்ந்தோரதனைச் சோமசவனமென அழைத்தனர் ஆண்டு, ஆண்டு, அரவெனப் பெயரிய தடாகமும், ண்யவெனப் பெயரிய தடாகமும்

உண்டு, அவை கடற்கொப்பாய விஸ்தாரமுடையவை பால், தயிர், நெய்யென்னும் மூன்றானும் நிரம்பியவை. அரசசேவகன் அரசகுமாரனை ஆதர பூர்வகம அரசதர்ப்பாரில்கொண்டு செல்வதேபோல், மின்னலுலகத்தை யடைந்த உபாசகனை அமானவன் அவணிருந்து பிரஹ்மலோகத்திறகுக் கொண்டுசெலவன். ஆங்குற்ற வுபாசகனுக்குப் பிரஹ்மாவினாலேவப்பட்ட 500 தேவாங்கனைகள் எதிர்கொண்டு வருவார்கள், அவர்கள் சூரியனையொதத காந்தியர்கள், 16 வயதுடையவர்கள், ரூபயௌவன சம்பன்னர்கள், துரியாதி வாத்தியங்களின் மதுரசப்தங்களாற் சோபிக்கப்பெற்றவர்கள், உபாசகனைக்காணும பெருவேட்கையாகள், அவனது தேகத்தைப் பிரஹ்மாவிற்குச் சமானமாயலங்கரித்துச் சோபாயமானம் செய்பவர்கள், அவர்கள் சுருதியின் கண்ணே, அம்பா, அப்பாயவீயமென்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்படுபவர்கள்; அத்தகையர்கள் 500 பெயர்கள் சமீபத்தேவருவர்; 100 மங்கையர், உபாசகனுக்கணிந்து கொள்ள நானாவகையாய் சுகந்தியுள்ள புஷ்ப மாலைகளைத் தம்கரத்தே கொண்டுவருவர்; 100 மடவார், அவனுக்குத்தீட்ட நானாவகையான அஞ்சனங்களைத் தங்கரத்தே கொண்டுவருவர்; 100 குங்குமக் கொங்கையரோ உபாசகன் அணிந்துகொள்ள நானாவகையான சூரணங்களைத் தங்கரத்தே கொண்டுவருவர்; 100 இலங்கிழையார் உபாசகன் அணிந்து கொள்ள நானாவகையான வஸ்திரங்களைத் தங்கரத்தே கொண்டுவருவர்; 100 சுந்தரிகளோ, உபாசகன் அணிந்துகொள்ள நானாவகையாய் பூஷணங்களைத் தங்கரத்தே கொண்டு வருவர். சரீரத்தின் மினுமினுப்பிற் கேதுவான சுகந்தியுடையதைலாதிகள் அஞ்சனங் களாம். சரீரமாத்தனஞ் செய்யத்தகுதியதாய் சுகந்திப்பொருள் சூரணமாம். இவை முதலிய அநேகம் பொருள்களைத் தம்மஸ்தத்தே அத்தேவாங்கனைகள் கொண்டு வருவர். ஆங்கு ஆரவென்னும் மடுவொன்றுண்டு, தாண்டமுடியாத விரஜா எனப் பெயரிய நதி யொன்றுண்டு, அவ்விரண்டன் மத்தியில் யேஷ்டிகவென்னும் பெயர் வாய்ந்த முகூர்த்தங்களின் அபிமானி தேவதையிருக்கும்; அதை யுபாசகன் தனது விவேகத்தோடு கூடிய மனத்தானே சேய்மையிலோட்டி விடுவன், ஆண்டு, உபாசகன் அவ்விரண்டையுங்கடந்து இலயவென்னும் விருக்ஷ சமீபத்தே செல்லும் போது பிரஹ்மா கவரத்தகுதியதாய் திவ்யகந்தம் பிராப்தமாம்; சாலஜன்யமென்னும் சம்ஸ்தானத்தையடையும் போது பிரஹ்மா கவரத்தக்க திவ்ய ரசம்பிராப்தமாம்; அபராஜிதமெனப் பெயரிய ஆயதனத்தின் சமீபத்தே செல்லும் போது நானாவகை யாய் திவ்யரூபம பிராப்தமாம; உபாசகன்பால பிரஹ்மாவின் தேஜஸ் பிரவேசிக்கும். ஆங்கு மகாதேஜசுடைய இந்திரன் பிரஜாபதியென்னும் வாயிற் காவலாளர் உபாசகன் பிரஹ்மாவின் தேஜசோடு கூடியிருப்பதைக்கண்டு பயத்தோடுகூடியவரைப் போல விரைவாகவே உள்ளே போகுமார்க்கத்தை யடைவிப்பர். ஆங்கு ஹிரண்யமயமெனப் பெயரிய பிரஹ்மாவின் மாளிகையொன்றுண்டு, அது மிக விசாலமாயது அநேக வகை ரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்றது சபாஸ்தானத்தோடு கூடியது, அதன் கண்ணே விசக்ஷனையெனப் பெயரிய புத்திரூப வேதிகையுண்டு, சர்வ சுப இலக்கணங்களோ டு அது கூடியதாம்; சர்வ ஜகத்தின்காரணமாம். பிரஞ்ஞாரூப வேதிகையின்கண்ணே அமிதௌஜசவெனப் பெரிய பிராணரூபபரியங்கமிருக்கும். இதனை வாஜசநேயசா கையுடைய மறையவர் உத்காதரூபமாயுபாசனை புரிவர். சாந்தோக்கிய சாகை யுடைய மறையவர் உத்கீதரூபத்தானே யுபாசனை புரிவர். அந்தப் பரியங்கம் கிழக்கே இரண்டுபாதமோ பூதபவிஷ்யத் ஜகத்வடிவமாம். இலக்குமியும் பிருதிவியும்

அதன் மேற்குப்பக்க இருபாதங்களாம், பிருஹத்சாமம், இரதந்தரசாமம் இரண்டும் தெற்கு வடக்குப்பாக நீண்டகாஷ்டமய இருபட்டிகைகளாம்; பத்திரசாமம், யஜ்ஞாயஜ் ஞீபசாமம் இரண்டும் கிழக்கு மேற்குகளின் அற்பகாஷ்டமய இருபட்டிகைகளாம்; மந்திரரூப இருக்கு வேதம், மந்திரரூப சாமவேதம் இரண்டும் கிழக்கு மேற்குத் திசைகளின் தீர்க்க சூத்திரமயப்பட்டிகைகளாம்; மந்திர ரூப யஜுர் வேதம் தெற்கு வடக்குத் திசைகளின் அற்பசூத்திரமயப் பட்டிகையாம்; உலகத்தே யது நாடா எனப்படும். அதன் மீது சந்திர கிரணமயமெத்தை விரித்திருக்கும, உத்கீத சாம வேதம் அதன மேல விரிக்கத்தகுதியாய் வெண்டுகிலாம்; இலக்குமி அதன் தலையணையாம். இத்தகைய பிராணரூப பரியங்கத்தே பிரஹ்மா எப்போதும் வீற்றிருப்பர். அவ்விரணிபகருப்பர் உலகவடிவ ஆடையால் மூடப்பெற்றவர், அவரது திருமேனி ஐம்பூதத்தாலே புஷ்டமாம்; அவர் சர்வ ஜீவர்களின் சமஷ்டிவடிவமாவர், சுருதியின்கண்ணே அம்பயா என்னும் சப்தத் தானே கூறப்பட்ட உபாசனைவடிவ நதிகளின் நீரை எப்போதும் மாந்துவர்; அவர்க்குப் பிரியமாய் இருமங்கையருளர். பிரதிருபையென வொருவர், அவ்வம்மையார் சமஷ்டிரூப தேஜோ புஞ்சத்தைத் தமதபிமான விடயமாககி வீற்றிருபபர்; எல்லா நேத்திரங்கட்கும் உபாதானகாரண மா வர் மற்றொருவர் மாநசீயெனப் பெறுவர், அம்மாநசீப் பிரியை சரசுவதிரூபமாய்ப பிரசித்தர்; இத்தகைய இரு பத்தினிமாரோடும் அவர் அச்சபையின்கண்ணே வீற்றிருப்பர்; அவர் இந்திராதி சர்வ தேவதைகட்குந் தேவர், சர்வ பிரஹ்மாண்டத்தும் வியாபித்த விபூதியை யுடையவராகிய இந்திராதி தேவதைகளாலும் அவர் உபாசிக்க த்தக்கவர். இத்தகைய பிரஜாபதியாய் பிரஹ்மா சர்வ பூதங்களின் ஹித்ததையிச்சிப் பவராயவைகட் கின்பத்தை யெய்துவிப்பான் ஒரு பிரசங்கததை முன்னிட்டுச் சபையில் இவ்வாறு கூறினர்: - யாது அத்தியந்தந் துர்லக்ஷியமெனக் கூறப்பெற்று ளதோ, பூமாவடிவமாய் வருணிக்கப்பெற்றுளதோ சர்வ தேகதாரி ஜீவர்கட்கும் பிரத்யக் வடிவமாய்ப் பிரசித்தமாமோ, அது சர்வ அநான்மப்பொருள்களினும நிரதிசயப் பிரீதி விஷயமாமாதலின் அத்னை யான்மா என்னும சப்தத்தானே கூறுவர்; அதனை அகங்காராதிகளின் மேலெனக்கூறுவர். அநித்திய பலத்தை யடைவிக்கும் கருமம் பாப்மாவெனப்பெறும்; அதைப்பற்றிய இத்தூல சூக்ஷுமதேக சங்கமற்றதாமாதலின் ஆத்மா அபகதபாப்மாவெனப்படும்; அது ஜரைமரண சோக மோக பசிதாகமென்னும் ஷடூர்மிகளுமற்றதாம். ஏனெனின, ஜராமரண ஜன்மாதி தூல சரீரத்தின்றன்மங்களாம், சோகமோக ராகமுதலியவை மனோகன்மங்களாம், பசிதாகமிரண்டும் பிராணதன்மங்களம். அவற்றுள் எதுவும் ஆன்மாவின்றன்ம மன்றாமாதலின் அதைச் சுருதிபகவதி **விஜரம்**, **விமிருத்தியு**, **விசோகம்**, **விஜிகத்சம்**, **அபிபாசம்** என்பதாதி நாமங்களாலழைத்தனள்; ஆன்மாவினிச்சைவடிவ காமமும் ஞானவடிவ சங்கற்பமும் சத்தியமாமாதலின, **சத்தியகாமம் சத்திய சங்கற்பம்** என அழைத்தனள்; ஏனெனின், தேகமனப் பிராணன் என்னும் மூன்றினுக்கும் அத்தியாசரூப சம்பந்தத்தானே ஆன்மாவிற்குச் சன்மமரணாதி சம்சாரப் பிராப்தியாம், சம்சார காலத்தே இவ்வான்மாச் செய்யுங் காமங்கள் சங்கற்பங்கள் முழுவதும் பாதிக்கபபடும் பொருள்களை விடயம் செய்தலின் பொய்யேயாம் ஆன்ம ஞானத்தானே தேகாதிகளின் பாதமாகவே அவை முதலிலே உண்டாகவே மாட்டாவாம். அந்த ஞான அவஸ்தையின் கண்ணே ஒருகாற் பாதிதானு விருத்தியானே உதயமாயினும் பொய்யாகாவாம், ஏனெனின்.

ஞானகாலத்தே யறிஞன் இச்சைமுதலிய சர்வஜகத்தையும் ஆன்மவடிவமாயே யனுசந்திப்பன்; வேறாபவற்றைக்காணான்; அவையுண்டாவதன் முன்பும் சன்மாத்திர வடிவமேயாமாதலின், அவை யுண்மையனவேயாம். அவ்வான்மாச் சம்சார சர்வ பதார்த்தங்களுமற்றதாம்; மதிமுதலியவற்றினும் விலக்ஷணமாம், அஃதே யதிகாரிக ளாலவசியமறியத் தக்கதாம்; அறியும் வகையோ, முதலிலதிகாரி பிரஹ்மசரிபாதி சாதன சம்பன்னனாப் பிரஹ்ம வேத்தாவாய் குருவின் சமீபத்தேசெல்க; பின் பிரமாணகத அசம் பாவனையை நீக்கும் பொருட்டுப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் ஆசிரியர் வாயிலாய் வேதாந்த வசனங்களைச் சிரவணிக் க; பின் பிரமேயகத அசம்பாவனை யை நீக்கும்பொருட்டு அப்பொருளை மனனிக்குக, பின் விபரீத பாவனையை நீக்கும் பொருட்டு மனனம் பண்ணிய பொருளிற் சித்த விருத்திகளின் பிரவாகருப நிதித்தி பாசனஞ் செய்க. வேதாந்நத சாஸ்திரம ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தைப் போதிப்பதா? அல்லது, பேதத்தை போதிப்பதா? இவ்வகையாய் ஐயம்பிரமாணகத அசம்பாவனை யாம். இப்பிரத்தியக் கான்மாப் பிரஹ்மத்தினும் அபின்னமா பின்னமா என்பதாதி சம்சயம் பிரமேயகத அசம்பாவனையாம். பரிபூர்ண ஆன்மாவைப் பரிச்சின்னமாகக் காணன் முதலியவை விபரீதபாவனையாம். இவ்வாறு சிரவணாதி சாதனங்களானே ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிக்கு மதிகாரியாய் அறிஞன் சர்வான்மபாவப் பிராப்தி யானே சர்வ பேதமற்றவனாகப் பூராதி சர்வலோகங்களையுமடைவன், ஆங்குள்ள சர்வ போகங்களையுமடைவன்; ஏனெனின், அவ்வறிஞன் சர்வலோக போக்கியங் களைத் தன்னான்மவடிவமாகவே காண்பன், இச்சர்வான்மஞானமே எல்லாப் பொருள்களினடைவாம். எனப் பிரஜாபதியாய் பிரஹ்மாசபையின் கண்ணே கூறிய போது தேவதைகளும் அசுரர்களும் கேட்டனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தத்தமது லோகத்தேயிருக்கும் தேவதைகளும் அசுரர்களும் பிரஹ்மாவின் வசனத்தை யெவ்வாறு கேட்டனர்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! பிரஹ்மாவின் சபையின்கண்ணே அவரது வாம பாகத்தேயும் தக்ஷிணபாகத்தேயும் அநேகமாயிருந் தேவகைகளும் அசுரர்களுமிருப் பர்; அவருள் ஜேஷ்டராதலின் அசுரர்தகக்கிணத்தும் கனிஷ்டராதலின் சரர்வாமத்து மிருப்பர். என்னுஞ் சுருதியுமுளது.

(பொருள்.) அசுரரும சுரரும் பிரஜாபதியினின்றும் உண்டாயினர், அவருள் அசுரர், ஜேஷ்டர், சுரர்கனிஷ்டர்; அவ்விருவரும் அத்தியந்தம் உக்கிர தேஜசை யுடைய பிரஹ்மாவிடத்தே நேத்திர திருஷ்டிபை வைத்தவராவர், பரஸ்பரம் விரோதி களாயிருத்தலின் ஒருவரையொருவர் பார்ப்பதில்லை. இவ்வாறு சபையின் கண்ணே பிரஹ்மாவின்றிருமுகத்தினினறும் மோக்ஷசாதனத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் வசனங் கிளம்பவே, அதை அவ்வசுரரும் சுரரும் கேட்டு மூவுலகத்திருக்கும் தத்தம் இனத்தவர்க்குக் கூறினர். தேவராஜா இந்திரர் கேட்டுத் தேவதைகளியாவரையும் நோக்கிக் கூறியதாவது: - ஹே தேவதைகளே! இவ்வார்த்தையை நமது பகைவர் அறியாதபடி ஏதேனுமுபாயம் செய்யுங்கள் அசுரராஜா! விரோசனனும் கேட்டு அசுரர்களியாவரையும் நோக்கிக் கூறியதாவது: - ஹே அசுரர்களே! இவ் வார்த்தையை நமது பகைவர் அறியாத படி ஏதேனுமாயம் செய்யுங்கள். இங்ஙனவ்

விருவரும் தத்தம் அனுசரால் அவ்வார்தையை வெளிப்படுத்துவதை நிவாரணஞ் செய்தனர். பின்னிருவரும் தம்மினத்தாரோடு மாராய்வதாவது: - ஹே மதிமான்க ளாய் அனுசார்களே! முயல்வின்றியே எல்லா லோகங்களையுமடைவிப்பதும் ஆங்குள்ள எல்லாப் போக்கிய பதார்த்தங்களையுமடைவிப்பதும் ஆகிய ஆன்ம ஞானம் நம்மால் அவசியமாய்ச் சம்பாதிக்கத்ததகுதியதாம், ஆனால் அஃதுறுவான் யாவரும உலகத்தைப் பரித்தியாகித்துப் பிரஹ்மசபைக்கச்க செல்லினோ, நமது துவாரங்களை யெப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நம் பகைவர்கள், நம் மூவுலகராஜ்ஜியத்தைத் தம்வயப்படுத்திக்கொள்வராதலின், மூலதனத்தை விருத்தியாக்க வியாபாரத்தே முயன்றானுக்கு ஆங்கு மூலதனமும் நஷ்டமாவதே போல், இந்நியாயம் நம்பாலும் அடைவுறும்; ஆகையால், யாவும் விட்டு யாவரும் ஆங்கு செல்லலாகாது; மற்றோ, நம்மியாவருள்ளும் யாராவதொருவர் மதிமானாய்ச் சென்று பிரஹ்மாவின்பா லான்மஞானோபதேசம் பெற்று வந்து நம்மியாவருக்கும் குருரூபமா யதை யுபதேசித்தல் வேண்டும், இவ்வாறவ்விருவரும தத்தமக்குள் பரஸ்பரம் ஆராய்ந்து இந்திரரும் விரோசனனும் சென்றார்கள். அவ்விருவரும் பலம் மதி முதலிய குணங்களோடு கூடியவர், தைரியமுடையவர், எல்லா லோகத்திலும் புகழ்படைத்தவர், பிரஹ்மவிதயா இச்சையுடையவர், மிகவு மபிமானத்தோடு கூடியவர் பரஸ்பரம் வெற்றிகொள்ள இச்சையுடையவர், இத்தகைய இருவரும் சமிதாதிபதார்த்தங்களைக் கரத்தே கவர்ந்து ஒரே காலத்தே கட்டகுடீப்பிரபாத நியாயரீதியாய்ப பிரஹ்மாவின் சமீபத்தேசென்றனர். நதியின்றீரத்தேயிருக்குங் குடிசையில் அரசசேவகனிருந்து அன்னாதிபதார்த்தங்கட்கு வரிவாங்கிக்கொண் டிருப்பின், வரிச்செலுத்தாமலே தன்றேயஞ்செல்ல இச்சித்தவணிகன் குடிசை வழியைப் பரித்தியாகித்து வேறு வழியில் இரவிற் சென்றனன், தைவயோகத்தால வழிபிழைக்கவே சுங்கச்சாவடிக்கண்வர விடிந்தது இதுவே கட்டகுடீப்பிரபாத நியாயமாம். இது போலவே இருவரும் ஒரேகாலத்தே பிரஹ்மாவின்பால வந்தனர். பிரஹ்மாவின் வசனத்தைப் பகைவருணராதிருக்குமாறு விழைந்த விழைவு நிறைய வில்லை. ஹே மைந்த! அவ்விருவரும் தத்தங்காரியசித்தியால் மிகவும் மதிமான்க ளாதலின் உள்ளே பரஸ்பரம் பகைமையிருப்பினும் வெளியே சகோதரர்கள போலப் பரஸ்பரம் நேயமுற்றுப் பிரஹ்மவித்தைபை யடையும் பொருட்டுப் பிரஹ்மாவின் பாதத்தே தண்டம் போல் நமஸ்கரித்துப் பிரஹ்மாவை நோக்கி வினவினர். சர்வ பூதப்பிராணிகளினும் முன்னுண்டான மனு முதலியோரினும் முன்னுண்டாய் நான்முகப்பிரஹ்மா அவ்விருவருட் கருத்தெல்லாமுணர்ந்து கர்வாதிதோட நீக்கப் பொருட்டு, 32 வருடபரியந்தம் வேறொரு காரியத்தே மனந்தந்தவர்போல் விருந் தனர். இருவர் மொழிகளைக் கேட்டும் கேளாதவர் போல் விருந்தனர். இவ்வாறு பிரஹ்மா செய்த உபேக்ஷாரூப நிராதரத்தையடைந்த இருவரும் சர்வ போகங்களு மற்றவரா யவர் சமீபத்தேயிருந்தனர், உலகத்தே மகாராஜாவின் நேயத்திற் குரித்தாய் ஒருவன் தன்பால் நிகழ்ந்த பெரிய குற்றத்தைக்குறித்து மகாராஜாவாலு பேக்ஷிக்கப்படினும், நிராதரத்தையும் சர்வ போகங்களின்மையையுமடைந்த அவன் அரசன் முகத்தையே யெப்போதும் பாததுக்கொண்டு மகா வெட்கத்தோடும் ஆங்கேவசிப்பன்; அது போல், அவ்விருவருமாங்கே வசித்தனர். மாலையிலும் காலையிலும் செய்யத்தக்கனவாய் போஜனாகிகளும் அவர்கட்கு நியமமாகக் கிடைக்கவில்லை. இதுவே கிடையாத போது மங்கையரைக்கூடல் முதலியவற்றே

காதல் யாதுளது! இவ்வாறு 32 வருடம்வரையும் பிரஹ்மசரிய தருமத்தை பாலித்துப் பிரஹ்மா எப்போது நம்மீது அனுக்கிரகம் புரிவர் என இச்சித்து எப்போதும் பிரஹ்மாவின் முகத்தைப்பாததுக்கொண்டேயிருந்தனர். 32 வருடமானபின் பிரஹ்மா அவ்விருவர் முகத்தையுமபாததுக கூறியதாவது: - ஹே இந்திரவிரோசன! உங்கள் போக்கிய போக்கியமாய் சுவாக்காதி உலகங்களின் றுலபோகங்களற்றவராய் மகா துக்கததாலடையத்தக்கதாய் இவ்வுலகத்தே வெந்துயர் வாயிலாய்வந்து எப்பயனடைவானிருக்கின்றீர் எனப் பிரஹ்மா வினவவே, அவ்விருவரும் இவ்வாத்மா அபஹதபாப்மா என்பதாதியாய் முற்கூறிய பிரஹ்மாவின் வசனத்தைப்படித்து இங்ஙனியம்பினர்: - ஹே பகவன்! அதிகாரிகட்கான்மஞானத்தானே சர்வ லோகங்களின், ஆங்குள்ள போக்கிய பதார்த்தங்களின் பிராப்தியாம் என முன்றாங்கள் அவையின் கண்ணே கூறினீர்களன்றோ, அதைக் கேட்டு ஆன்மஞானமடைய இச்சித்து யாங்களிருவரும தங்கள் சமீபத்தே 32 வருடமிருந்தோமாதலின், தாங்கள் தயவுசெய்து எங்களுக்கான்மஞான உபதேசஞ் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு இவரியம்பியபோது புன் சிரிப்புடன் பிரஜாபதி யானவர் இருவருக்கும் முதலில் நனா அவஸ்தையின் சான்றாய் ஆன்மாவை நேத்திரத் திருப்பதா யுபதேசித்தனர்: ஹே இந்திரவிரோசன! அதிகாரிகள் சாஸ்திர சமஸ்காரத்தோடு கூடிய மதியால் சக்ஷுவின் கண்ணே யாவன் காண்கின்றனனோ அவனே ஆன்மாவாவன்; அந்நேத்திரத்திருப்பவனே அபஹதபாப்மா, விஜரன், விமிருத்யு, விசோகன், விஜிசத்சன், அபிபாசன், சத்தியகாமன், சத்தியசங்கற்பன் ஆவன், அவனே பயமற்ற நிர்க்குணப்பிரஹ்மரூபனாவன். வெல்லமியற்கையாய் மதுரமேயாயினும் நாவிற் பித்ததோடமுற்றவன் மதுரவதனையும் கைப்பாகக்கவர்வதே போலப் பிரஜாபதிவசனம் ஆன்மாவினுண்மைவடிவப் பிரதிபாதகமாயினும், தம் விஷயசம்ஸ்காரரூபத்தோடவயத்தால் அவ்விருவரும் அவ்வசனத்திற்கு வேறு பொருளைக் கற்பித்துக்கொண்டு கூறுவகாவது: ஹே பகவன்! இச்சரீரப் பிரதிபிம்ப ரூபச்சாயையே நேத்திரத்தின் கண்ணே காணவருகின்றதாதலின் தாங்கள் நேத்திரத் திருக்கும் சாயையையே ஆன்மவடிவமாய்க்கூறினீர்கள் அச்சாயான்மவடிவத்தை யாங்கள் புத்தி பலத்தானும் நேத்திர பின்னத்தலத்தும் அறிகின்றோம்; ஏனெனின், நேத்திந்த்தே சாயைவடிவ ஆன்மந்த்தோற்றுவதே போலத் தூயகண்ணாடியின் கண்ணும், நீரின் கண்ணும், கட்கத்தின் கண்ணும் தோற்றும். ஹே பகவன்! தக்கிணநேத்திரத்தே காணப்படும் புருடனே ஆன்மா எனத் தாங்கள் கூறிய வசனம் காணும் புருடக்கருத்தானே சம்பவியாது; ஏனெனின், தன் சாயையைக்காண இச்சையையுடையவன கண்ணாடி முதலியவையின்றிக கேவலந் தன் கண்ணில் தன் சாயையைக் காணமுடியான்; மற்றோ, கண்ணாடி முதலியவற்றிலேயே அதைக் காண்பனாதலின, யாங்கள் கூறிய தர்ப்பணம் ஜலம் கட்கம் முதலியவற்றேயிருக்கும் சாயைவடிவ ஆன்மா, தாங்களருளிய கண்ணிலிருக்கு மான்மா என்பவற்றுள் யாது கவாத்தகுதியது? ஹே மைந்த! இவ்வாறாய் வசனத்தை அவ்விருவரும் தம் பணடிதத்தன்மை யபிமானத்தால் கூறியபோது பிரஜாபதி இருவர் மயக்கத்தையுமுணர்ந்தாராயினும் அதை யுபேக்ஷித்துத் தமதுண்மை யனுபவானுசாரம் கூறியதாவது: - ஹே இந்திரவிரோசன! அவ்வாறந்தவடிவ ஆன்மாத்தர்ப்பணாதியெல்லா வுபாதிகளிலும் சாக்ஷிரூபமாய்ப் பிரதீதியாமாதலின் அது தர்ப்பணாதியெல்லா வுபாதிகளிலுமிருக்கும்; என அவர்க்கான்மோபதேசஞ்செய்து தம் மனத்தே

பிரஜாபதி யெண்ணுவதாவது, இவர்க்கு யாம் ஆநந்தவடிவ விளக்கத்தையே ஆன்ம ரூபமா யுதேசித்தேம்; ஆனாலிவர் மதித்தோடத்தானே முதலில் நமது தேசத்தா லான்மபோதத்தையடையாதது போலவே இரண்டாவது முறை யுபதேசத்தானும் அடையாமல் சாயையையே ஆன்மாவெனறுணாந்தனர். என எண்ணி யிருவருக்குங் கூறியதாவது: - ஹே இந்திரவிரோசன! நீர் நிறைந்த இம் மண்பானையிலுங்களான் மாவைப் போய்ப் பாருங்கள், பார்த்தவஸ்துவை யெம்பால்வந்து பகருங்கள். ஹே மைந்த! பிரஹ்மா இவ்வாறு கூறியதன் கருத்திதுவாம்: - தர்ப்பணஜலாதி யுபாதிகளி லிருக்கும் சாயை நித்தியமன்று; மற்றோ, உபாதிபேதத்தானே பரிணாமியாமாதலின் கடபடாதிபோல் அதன்கண் அனான்மத்தன்மை வெளிப்படையாம். ஸ்புரணரூப சாக்ஷியே யுள்ளும் வெளியுமியாண்டும் பரிபூரணமாதலின் ஆன்மாவாம். இங்ஙன மிரண்டற்கும மகாவிசேஷமுளது, அதனை யிவ்விருவரும் கவர்ந்திலர்; ஏனெனின், இவர்க்குப் பண்டிதத்தன்மைப் பேரபிமானமுளது, பரஸ்பரந்துவேடத்தாற் சித்தம் மலினமடைந்திருக்கின்றதாதலின் இருவரும் நமதுபதேசத்தால் ஸ்புரணரூப சாக்ஷியான்மாவை யறிந்திலர்; மற்றோ, மாறாகச் சாயையையே ஆன்மாவென வெண்ணித் தர்ப்பணாதிகளிலிருக்கும் சாயைகளுள் எவ்வான்மாக்கவரற்பாலதென வையுற்றனர். யாமுங்கட்குக் கூறிய ஆன்மோபதேசத்தை நீங்களுண்மையாய்க் கவரவில்லை; மற்றோ, விபரீதமாய்க் கவர்ந்தீர்கள் என யாமிவர்பாற் கூறின் இரு வாக்கும் மானபங்கமாம், ஆகவே இலஜ்ஜையுறுவர், உறவேமதிமங்கும், மங்கிய மதியால் எம்மொழிப்பொருளோரு சிறிது மிலங்காதாதலின் இவர் மயக்கத்தை வெளிப்படுத்தி ஆன்மோபதேசஞ்செய்தல் எமக்குசிதமன்றாம். இவ்வபிமானிகட்கு எவ்வுபாயத்தாலேனும் ஆன்மபோகமுண்டாக்க வேண்டும்; ஏனெனின், சாஸ்திரத்தே இந்நியாங்கூறப்பட்டுளது: - சீடன் மதியிருக்குமாறு கவர்ந்து குரு சீடனுக்குணர்த்துக, சீடன் மதியை யுபேக்ஷித்து ஆசிரியர் சீடனுக்குப் போதிக்கலாகாது.

கருத்திதுவாம்: - உத்தமன், மத்தியமன், மந்தன், என்னும் வேற்றுமையானே சீடர் மூவகையராவர், சத்துவகுணத்தை யதிகமாயுடைத்தாய் ரஜதமோ குணங் குறைந்தவர் உத்தமராவர், இரஜோகுணத்தை யதிகமாயுடைத்தாய்ச் சத்துவதமங் குறைந்தவர் மத்தியமராவர், தமோகுணத்தையதிகமாயுடைத்தாய்ச் சத்துவரஜசு குறைந்தவர் மந்தராவர். அம்மூவரும் மதியின் கூர்மை மத்யமை மென்மைகளால் மூவகைப்படுவர் அவருள் எவனெவனுக்கு எவ்வெவ்வாறு மதியாமோ அவனவ னுக்கு அவ்வவ்வாறு மதியைக்கவர்ந்தே குரு போதிக்க வேண்டும்; என்னும் கருத்தையுள்ளத்தே வைத்துப் பிரஜாபதி அவர்க்குத் தர்ப்பணாதி சர்வ உபாதிகளி லும் ஆன்மாவியாபகமென விடைபகர்நதனர். யாமுமக்குப் பிரத்தியக் வஸ்துவை யுபதேசித்தும் அறியாது அனான்மச் சாயையை ஏன் ஆன்மாவென வெண்ணுகின்றீர் வினடவிடுக்கிலர். இக்கருத்தானே பிரஜாபதி இருவர்க்கும் பானை நீரில் தம்மைப் பார்கக உபதேசித்ததாம். ஹே மைந்த! பிரஹ்மாவின் உபதேசத்தை யுட்கொண்டு இருவரும் சென்று தம்மைப்பானை நீரிற் பார்த்தனர், பார்த்தபின் மீணடும் பிரஜாபதிபால் வந்துற்றனர், உற்றதைக்கண்ட பிரஜாபதி கூறியதாவது: - ஹே இந்திர விரோசன! பானை நீரில் உங்கள் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்ததால் எத்தத்துவத்தை நிச்சயித்தீர் எனக் கூறவே, மூடபாலகர் தம்பிப்பிராயத்தைத் தந்தைபாற் கூறுவதே போல் இருவரும் பிரஜாபதியின் முன்பு இவ்வாறு தம்மபிப்பிராயத்தைக் கூறினர்.

ஹே பகவன்! பாதமே முதல் மஸ்தகம் வரை நககேசாதிகளோடுகூடிய இத்தேக வடிவ ஆன்வையே பானை நீரிற்கண்டோம். இவ்வாறுகூறப் பிரஜாபதி மயங்கிய அம்மொழியைக்கேட்டுத் தம்முபதேசமுயல்வை நிட்பயனெனக் கருதி மிகத்துயரை யடைந்தனர். பின் மீண்டும அவர்க்குணர்த்தும் பொருட்டுப் பிரஜாபதி தமது மன த்தே இவ்வாறாராய்ந்தனர்: - இவ்விருவர் மதியையும் மோகிப்பிக்கும் ஒரு விசித்திர தோஷமிருக்கிறது அதன் பலத்தால் எம்முபதேசத்தை விபரீதமாயே கவர்கின்றனர்; ஏனெனின், முதலில் இவர்க்குச் சூக்ஷுமரீதியாய் நேத்திரத்திலான்மாவை யுபதேசித்தேம், அதனாலிவர் சாயையையே யான்மா வெனவெண்ணினர். பின் மத்தியமரீதியானே தர்ப்பணாதி யெல்லா உபாதிகளி லான்மாவை யுபதேசித்தேம். அதனானும், சாயையையே யான்மாவென வெண்ணினர். பின் மென்மை முறையானே பானையிற பார்க்கச்சொன்னேன், அதனானும் இத்தலத்தையே யான்மாவென வெண்ணினார். ஆனால், 3 - வதுப்தேசத்தால் இத்துணை விசேடபோ தமுடையது: - முன் தர்ப்பணாதிகளிலுறையும் சாயையையே ஆன்மாவென வெண்ணினர். இப்போது பானையைப்பார்க்கவே சாயையை விட்டுத் தூல தேகத் தையே ஆன்மாவென வெணணினர். இங்ஙனாராய்ந்து சாயை யான்மாவை விட்டனர்: - பேதமற்ற காண்பவனது தேகமே மற்றையன் விழி முதலியவற்றே காணப்பெறுகின்றமையின. காண்பவனது தேகத்தே பேதமின்றாம். விழி முதலிய உபாதிகளில் பிரதிபிப்பரூபசாயை தோற்றும்; அது பரிணாமபேதத்தாலும், ரூபாதி குணபேதத்தாலும், பேதமுடைய தேயாமாதலின் சாயை யான்மாவன்றாம், மற்றோ, பேதமற்ற இத்தேகமே யான்மாவாம் என ஆராய்ந்து சாயாவான்மத்தன்மையை விட்டனராதலின, சாயையின் கண்ணே நாநாரூபத்தன்மையைக்கண்டு சாயான்மத் தன்மையைப் பரித்தியாகித்ததே போல், இத்தேகத்தும் நானாத்தன்மையைக்கண்டு இதனான்மத்தன்மையையும் விடும்படி செய்விக்கு முபாயமொன்றைச் செய்ய வேண்டும் அதாவது, இவ்விருவரும் முன் பானையின் கண்ணே பார்ததேகம் நக கேசாதிகளோடு கூடியதாம, மலினமாம், மலின வஸ்திரமுடையதாம், இப்போது நகாதிகளை யெடுப்பித்து நீர் மூழ்குவித்து மீண்டும் பானையைப் பார்க்க்ச்சொல்லல் வேண்டும், தங்கள் தேகததை முன்றேந்த்தினும் வேறாகக்கண்டு சாயையைப் போலத்தேகத்தும் ஆனம்புத்தியைப் பரித்தியாகிப்பர், என எண்ணி பகவானாகிய பிரஜாபதி அவர்க்குக் கூறியதாவது: - ஹே இந்திரவிரோசன! நீவிரிருவரும் நககேசங்களை யெடுத்து விட்டு நீர்மூழ்கி அழகிய வஸ்திரங்களையணிந்து, மேன்மையாய் அலங்காரங்களைச்செய்து கொண்டு மீண்டும் பானையில் ஆன்மா வைப் பார்த்துப் பின்பானையிற் கண்டதை வந்து கூறுங்கள்; எனப் பிரஜாபதி கூறியபோது இருவரு முடன்பட்டு அவ்வாறே க்ஷவர ஸ்நானாதிகளைச் செய்து கொண்டு பானையிற் சென்று நோக்கினர், அதனால் மீண்டும் இத்தேகத்திலேயே திடமான ஆன்மத்தன்மையைக்கவர்ந்து பிரஜாபதிபா லிவ்வாறு கூறினர்: - ஹே பகவன்! இத்தூலதேகத்தின் கண்ணே ஆன்மத்தன்மை சித்தமாம். யாங்கள் பானையின் கண்ணே எங்களான்மாவைக் கண்டோமாதலின், இஃதே யான்மாவாம். என அவர் கூறவே மீண்டு மிவர் மயலின்றிடத்ததைக்கண்டு உள்ளத்தே யெண்ணியதாவது: - அற்பமதியையுடைய இவ்வெமது சீடர்க் அன்வய வியதி ரேகத்தானே ஆன்மபோதமுண்டாக்க ஆரம்பித்தேம் எல்லாப்பொருள்களிலும் ஆன்மாவின அனுகதத்தன்மை யன்வயமாம். திருசியப்பொருள்களில் வரவு

போக்குத் ன்மை வியதிரேகமாம். இருவரும் பானையிலுங்களைப்பாருங்கள் என்னுமுபதேசத்தானும நகேசாதிகளை வரவு போக்குடையதெனக் காண்பித்து தேகத்தினும் வேறாகவே ஆன்ம நிரூபணஞசேய்தேம். இத்தேகான்மத்தன்மையின் கண்ணே எமது கருத்தின்றாம், ஆனால் தம்மதித்தோடத்தானே தேகத்தினும் வேறாக ஆன்மாவையறியாது மாறாகத் தூல தேகத்தையே ஆன்மரூபமாயுணர்ந்தன ராதலின், இவர் மயக்கத்தை நீக்க யாமோருபாயம் செய்யவேண்டும். அதாவது, தேகரூப ஆன்மாவின் கண்ணே செய்யும சந்தனப்பூச்சு முதலிய சர்வ சமஸ் காரங்களும் சாயைவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே தோற்றும், சரீர சமஸ்காரத்தா னன்றிச் சாயையின் கண்ணே இயல்பாய்ச சிறிதேனும் சமஸ்காரமின்றாம், வாஸ்தவ சமஸ்காராசிரயமாதலின் இத்தேகமே யான்மாவாம். இச்சாயை அரோபித்தருமாசிரயமாதலின் ஆன்மரூபமல்லவாம். அல்லது, சுகானுபவரூபம் மயனும் ஜீவனுக்கு இததேசமுளதாகவேயுளதாம், சாயையுளதாகவே யப்பயன் எவர்க்கு முண்டாவதில்லையாம், இக்காரணத்தானு மித்தேகமேயான்மாவாம். இவ்வாறு இத்தேகததின் மேன்மையை விடயம் செய்யும் மதியையங்கீகரித்து இவ்விருவரு மித்தேகத்தே அன்மரூபத்தன்மையைத் திடஞ்செய்து கொண்டாரா தலின், இவர் மதியையங்கீகரித்தே சரீரான்மபுத்தியை விடுவித்து ஸ்புரணரூப முக்கிய ஆன்மாவின் கண்ணே இவர் மதியைப் பொருத்த வேண்டும் அவ்விதமிது வாம்: - இவர் ஆன்மாவென நினைந்த தூலதேகம் இயல்பாயே ஜனனமரணாதி விகாரமுடையதாயும், பகைவராற் பயத்தையடைவதாயும், பரிச்சின்னமாயுங் காண வருகின்றது; இத்தகைய அநித்திய தேகத்தே அமரத்வாதிதருமம் எப்புரணதாதா த்மிய சம்பந்தத் தானே தோற்றுமோ அதையும் எமது சர்வ உபதேசத்திலும் காண்கின்றனர்; ஏனெனின், இவர் ஆன்மாவென எண்ணிய தேகமுதலிய எல்லாப் பொருள்களின் கண்ணும் இவ்வான்மா அத்தியாச சம்பந்தத்தானே அனுகதமாம்; அஃதின்றி எப்பொருளும் தோற்றாதாதலின், இத்தேகத்தேயிருக்குந் தருமங்களைச் சாயையின் கண்ணே அசம்பவமாய்க்கண்டு சாயையைப்பரித்தியாகித்துத் தேகத்தையே யான்மாவென எண்ணியதே போல், இத்தூலத்தும் சம்பவியாதனவாய் கூறப்பெறும் அமரத்வாதி ஸ்புரண தருமங்களையும் கண்டு தாமே சரீரத்தே யான்ம த்தன்மை மதியைவிடுவர் என எண்ணிப் பிரஜாபதியிருவருக்கும் கூறியதாவது: - ஹே இந்திரவிரோசன! இந்த ஸ்புரணரூப ஆன்மா மரணம், பயம், தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதம் அற்றது, பிரஹ்ம ரூபமாயது; இத்தகைய ஆன்மாவாய் ஸ்புரணசொரூப த்தை நீங்கள் எமது சர்வ உபதேசத்தின் கண்ணும் சாமானியரூபமா யனுபவித்துளீர் எனப் பிரஜாபதி கூறிய போது, அவர் அவ்வுபதேசத்தானும் மீண்டும் தேகத்தின் கண்ணே ஆன்மரூபத் தன்மையை நிச்சயித்தனர். பிரஜாபதி கூறிய ஆன்மாவின் அமந்த்வ அபயத்வாதி தருமங்களையும் தூலதேகத்தின் கண்ணே யங்கீகரித்தனர். ஹே மைந்த! இத்தூலத்தே அமரத்வ அபயத்வாதி தருமங்கள் சம்பவியாவா மாயினும், அவர் தூலத்தே அவற்றை யங்கீகரித்த அபிப்பிராயத்தை நீ கேட்டி! ஜரைரோகமுதலியவற்றை நீக்கும் இரசாயனவடிவ ஔஷக உபாயமும் நானா வகையாய் மந்திர கற்பாதி உபாயங்களும் சரீரத்தை ஜரை முதலியவற்ற தாக்குமாதலின், அவற்றானே இதற்கும் அமரத்தன்மை சம்பவிக்குமாதலின், இதை யமரஞ்செய்யும் பொருட்டு யாம் இரசாயனாதி யுபாயங்களை யவசியம் செய்ய வேண்டும். இத்தேகத்தே அவற்றானே அமரத்தன்மை சந்த்தமாம் போது அபயத்

தன்மையும் முயல்வின்றியே சித்திக்கும்; ஏனெனின், மரணமுடைய ஜீவரே அதனாற்பயத்தையடைவர். அமரர் தங்கள் பகைவர் முதலியோரினின்றும் ஒரு காலும் பயப்படவேண்டியதில்லை. இத்தேகம் அபயமான போது இதன்கண்ணே பிரஹ்மரூபத்தன்மையும் சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், வியாகரணரீதியாய்ப் பிரஹ்ம சப்தத்திற்குப் பொருள் விருத்தியுடையதெனவாம்; சங்கோசாபாவம் விருத்தியாம்: சங்கோசப் பிராபதி ஜீவாகட்குப் பயத்தானேயுண்டாம். பயமற்றவனுக்கு எவரேனும் சங்கோசமுண்டாகாதாம். அல்லது, நானாவகையாய் ரூபங்களைத் தரிக்குமாற்றல் விருத்தியாம், இவ்வகை விருத்தியும் இத்தேகத்தே சம்பவிக்கும்; ஏனெனின, யோகபலத்தானும் திவ்ய ஔஷதி சேவிக்கபலத்தானும் மிருகம் அசுவம் யானை எருமை என்பனவாதி சரீரங்களைத் தரிக்கவும், பர்வதசமான ஆகாரத்தைத் தரிக்கவும், நேரே பர்வதரூபத்தைத் தரிக்கவும், ஆற்றலுண்டாமாதலின், இத் தேகத்தே அந்தப் பிரஹ்மரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். அல்லது. உபதேசந் தொடங்கிய காலத்தே பிரஹ்மாவானவர் ஆன்மாவிற்கு அபஹதபாப்மா, விஜரம், விமிருத்யு, விசோகம், விஜிகித்சம், சத்தியகாமம், சத்தியசங்கற்பம் என்பன வாதியாய் இலக்கணங்கூறினர். அவையாவும் யோகாதியுபாயத்தானே இத்தேகத்தே சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், இத்தேகான்மா இரசாயனாதிகளாலே ஜராமரண மற்றதாம் போது சோகமுமற்றதாம், ஏனெனின், ஈண்டு ஜராமரணாதியுடைய ஜீவனே எப்போதும் சோகத்தையடைவன். மந்திர ஔஷதாதி பலத்தானே இத்தேகம் பசிதாகாதியுமற்றதாம். இங்ஙனம் அதிகாரி தனது தேகத்தை இரசாயனாதி யுபாயங்களால் அமர அபயாதிரூபமாக்குக, ஆக்கின் தன் பலமகிமையானே பூராதி சர்வ லோகங்களையும் ஆங்குள்ள சர்வ போக்கிய வஸ்துக்களையுமடைவன். இப்பொருளில் சிறிது மாத்திரையும் ஐயமில்லை. அல்லது, பிரஜாபதி முன் எமக்குச் சக்ஷுவின் கண்ணும், நீர்பயனையின் கண்ணும் எம் நிழலைக் காணுமாறுபதே சித்தனர். அதனானும் அவ்வுவமையானே இத்தேகான்மாவே ஜரை மரணம் பாவம் சோகம் பயம் என்பதாதி விகாரமற்றதெனக் கூறினர். அவர் கூறியதின் கருத்திதுவாம்: - இச்சாயை சஸ்திரங்களானும் அக்கினி முதலியவற்றா னும் நரசத்தையடையாததேபோலும், பாவம் சோகம் பயம் என்பதாதி விகாரத்தை யும் அடைவுறாததே போலும், இத்தூலதேகத்தும் மரண முதலிபவை யடைவு றாவண்ணம் ஒருபாயம் அதிகாரி செய்யத்தக்கதாம் அல்லது, காலையிலும் மாலையிலும் இந்நிழல்விருத்தியுறுவதே போல், இத்தேகமும் உபாயத்தானே விருத்தியையடையும், இதனானும் இத்தேகமேயான்மாவாம். அல்லது, இயல்பானே நாசமற்றதாயினும் இந் நிழல் காரணநாசத்தால் நாசமுறுவதேபோல், இயல்பாகவே நாசமற்றதாயினும், இத்தேகம் காரணநாசத்தானே நாசத்தையடையும். அல்லது, பிரதிபிம்பரூபசாயைக்கு இத்தேகான்மாவே காரணமாதல்போல், இத்தேகான்மா விற்கும் துவக்கு முதலிய ஏழு தாதுக்களே காரணமாம். சஸ்திரதாடனாதியாகிய நிமித்தத்தானும, நோய் முதலிய ஆந்தர நிமித்தத்தானும் வாதபித்தகபமென்னு முத் தோடஙகலங்கும் போது அவ்வேழும் கலக்கததையடைந்து சரீரகாசமாமாதலின், சரீரபிம்பஸ்திரத்தன்மையானே பிரதிபிம்பச்சாயை திரமாவதே போல், அதிகாரி மந்திர ஔஷதாதிகளின் சேவனத்தானே சஸ்திரம அக்கினி முதலியனவும் ரோகாதி களும் ஆகிய பாகிய ஆந்தர நிமித்தங்களை யுண்டாக்காத போது வாதாதி கலங்கா வாம, அவை கலங்குதலின்றித துவக்காதிகலங்கா, அவை கலங்காத போது

இத்தேகம் தகித்தல் வெட்டல் முதலியவற்றானே யொருகாலும் நாசமாகாதாம். அல்லது, யோகம் மந்திரம் ரசாயன முதலிய ஔஷதாதி உபாயங்களானே சித்தியுற்ற தேகம் அக்கினியின் கண்ணோ ஜலம் போலச் சீதளமாயிருக்கும், ஜலத்தே கற்போலிருக்கும், பிருதிவியின் கண்ணே பிருதிவிபைப்போலேனும் ஜலசமான மாயேனும இருக்கும், வாயுவில் வாயுவைபபோலிருக்கும், ஆகாயத்தே ஆகாயம் போலிருக்கும். அல்லது, யோகாப்யாசகாலத்தே இவன் பிருதிவி முதலிய பஞ்ச பூதங்களைத்தரித்தபோது இவன் தேகம் அவற்றின் ஒப்புமையையடையு மாதலின் சஸ்திராதிகளானும் பேதனத்தையடையாது. அம்பு முதலியவற்றானே பேதன முற்றபோதினும் ஜலம் முன்போல் இருப்பதே போல், யோகசித்தனது தேகம் அம்பு முதலியவற்றாற் பேதனத்தையடைந்தபோதினும் மீண்டும் முன் போலவே யிருக்கும். ஆகையால் மந்திர ஔஷத யோகம் முதலிய உபாயங்களால இத்தூலதேகத்தும் அஜரத்தன்மை, அமரத்தன்மை, அபயத்தனமை முதலிய தரும சம்பவங்கூடும். ஹே மைந்த! இவ்வகையாய் விசாரததைத் தம் மனத்தேசெய்து குபுத்தியுற்று அர்த்தசாஸ்திர காமசாஸ்திர சமஸ்காரங்களால் தூடிக்கப்பட்ட சித்தத் தையுடைய அவ்விருவரும் இத்தூலத்தையே யான்மாவென வுணர்ந்தனர். பிரஹ்மா வினுபதேசத்தானே சரீரத்தை யான்மாவாயுணர்நது அவ்விருவரும் தம் மனத்தே மிக மகிழ்வுற்றனர், தாம் கிருதகிருத்தியரென எண்ணினர், பின் பிரஜாபதியை நமஸ்கரிததுத் தம் முலகத்தையடைவான் சென்றனர். அக்கால் பிரஜாபதி மௌனத்தையுற்றிருந்தனராதலின், அவரைப் போகவேனும் இருக்கவேனும் சிறிதுங்கூறவில்லை. இவ்வாறு அவ்விருவரும் போம்போது பிரஹ்மா பார்த்துத் தம்மனத்தே எண்ணியதாவது: - தேவதைகளின் பதியாய் இந்திரனும், அசுரபதியாய் விரோசனனும தம்மைப்பண்டிதரெனவெண்ணினர், உலகத்தும் இவர் மகாபலமதியு டையரென்பதாகப் பிரசித்தம், இவர்க்குப் பரஸ்பரம் மிகவும் விரோதமுண்டு, மலை நிகர்த்த அபிமானியராதலின் மீண்டும் நம்பால் வினவவில்லை; மற்றோ, இத்தேகத்தையே யான்மாவென வெண்ணி இருவரும் எம்மை நமஸ்கரித்து விரைவாகவே தம்முலகததே சென்றனர். இப்போது யாம் ஒரு பணியாளனை யனுப்பி நும்மிருவருக்கும் ஆன்மாவின் உண்மைப் போகமுண்டாகவில்லை யாதலின், நீர் நும்முலகத்தே செல்லாதீரெனக்கூறிப் போவதைத் தடுப்பின், இராஜசப்பிரகிருதிபையுடைய இருவரும் தம்மபிமானநாசத்தானே குரோதவரன்க ளாய் வாழவிழையார்; ஏனெனின், மானத்தைப் பங்கஞ செய்யும் வசனத்தைச் சிறிது கேட்பதனானேயும சினப்பகைவன் வயத்தராயெம்மைக் காண வருவர். அத்தகைய இவ்விருவரையும் அவ்வாறு யாம் செய்யின் சினத்த இருவரும் கனத்த போர் புரிவர். இருவரும் சுராசுரர்களின் ஸ்திரீகளின் பதிகளையழித்து அவரை விதவை களாக்குபவர், மாம்சபக்ஷணஞ் செய்யும் கழுகு முதலிய ஜீவர்கட்கு ஆனந்தத்தைக் தருபவர், சாதுவியற்கையையுடையவரைப் பயமடையச்செய்பவர், இத்தகைய இவர் சினந்து சதுரங்க சேனையை யழிக்கும் போர் தொடங்குவராதலின், இவ்விருவரின் ஆன்மஞான ப்ரசங்கத்தே யாதொரு நிமித்தமுமின்றி அகஸ்மாத்தாகவே சர்வ பூதநாசமாதல் கூடாதாதலின் போவதைத் தடுத்தல் கூடாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! போரின் அச்சத்தால் பிரஹ்மாவானவர் இருவர் செல்கையையும் தடுக்கவில்லை என்பது மேன்மையல்ல; ஏனெனின், தேகத்தை

யான்மாவென வெண்ணித் தம் முலகத்தே யவரடைவராயின், சர்வ ஜீவர்கட்கும் தேகான்மவாதத்தை யுபதேசிப்பர், அந்நிச்சயத்தானே உயிர்களெல்லாம் அநர்த்தத் தையடையுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! அத்தேகான்மவாதத்தினின்றும யாவரும் நீங்கும பொருட்டுப் பிரஜாபதி தேகான்மவாதியர்க்கு இவ்வாறாய் சாபந் தந்தனர்: - தேவதைகட்கும் அசுரர்கட்கும் மனுடர்கட்கும் இந்திர விரோசனர் நேராய்க குரு வாயேனும், பரம்பரையாயேனும் தேகான்மவாதத்தை யுபதேசிக்கின், அச்சீடர் யாவரும் இப்பிறப்பினும் மறுபிறப்பினும் மோக்ஷமார்க்கத்தினின்றும் பிரட்டராவர்; ஏனெனின், அமமூடர் இத்தேகததையே யான் மாவெனவெண்ணி இதைக் காக்கும் பொருட்டு நாநாவகையாய் உபாயஞ்செய்வா, அவ்வுபாயமெல்லாம் நிட்பலமாம் போது மிகுந்த துயரையுறுவர், ஏனெனின், ஓதனாதிரூப பக்குவ அன்னமும், பயிர்வடிவ பக்குவ அன்னமும் நானாவகையாய் உபாயங்களாலும் நாசமற்றன வாயிராவாம்; மற்றோ, அவசியம் அழிவதேபோல் இத்தூலதேகமும் நானாவகை யாய் உபாயங்களானும் நாசமற்றதாய்த திதமாகாது: அவசியம் நாசமேயுறும். அல்லது, சர்வ பூதப்பிராணிகளையும தாரணைசெய்யும் மகா பர்வதங்களோடு கூடிய இப்பிருதிவியும், நீரால் நிறைந்த கடலும், தேயு வாயு ஆகாசம் மூன்றும் அழியும் போது புற்புதம் போன்ற விப்புற்கலம் எவ்வாறு நிலை பெறும்? நிலைபெறாதென்க. அல்லது, சுர முதலிய வியாதிரூபசத்துருவும் மிருத்தியுரூபசத்துருவும் ஆகத்தின் அன்ன ஜலத்தோடு சேர்ந்திருக்கும், இரக்தவர்ணமுடைய அங்காரவடிவ அக்கினிக் குச் சமானமாய்ப் பசிவடிவ தாகம தேகோகாததே பெப்போது மிருக்கும், தேகத்தின் புறத்தும் சர்வ தேண் முதலிய பூதரூபதாகம் எப்போதுமிருக்கும், சஸ்திர அஸ்திர ரூப மிருத்தியுதேகபாகியத்தே சஞ்சரிக்கும். வாழைத்தம்பம் தோன்மாத்திரமாதலின் சாரமற்றதாதலே போல ஆராயினோ இத்தேகமும் சாரமற்றதே யாம். இத்தகைய இத்தூலதேகம் எவ்வாறமரமாகும்? மற்றோ, இதன்கண்ணே யெவ்வகையானேனும் அமரரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது, சர்வ ஜீவர்களின் இத்தூலதேகம் அறம்பாவவடிவ நிமித்தகாரணத்தானே உற்பன்னமாம், பஞ்சபூதரூப உபாதான கார ணத்தினின்றும் உண்டாம். கர்மங்களும் பூதங்களும் நாசமாம்போது இத்தேகம் எவ்வாறுதிதமாம்? திதமாகாதென்க, அல்லது, இத்தேககாரண ரூபகருமம் 100 வருட ஆயுளை மனுடர்க்குக் கொடுக்குமாயினும் பின்னர் அதிக ஆயுளைத்தராதாம்; ஏனெனின், ஐந்த்கர்த்தாவாய் ஈசுரர் சிருட்டியின் ஆதிகாலத்தே விவத்தை செய்த வண்ணம் கருமாதிகள் பலத்தைக்கொடுக்குமாத்லின், நூறு வருடத்தின்பின்பு இதன் கண்ணே அவ்வமரத்தன்மை யெவ்வாறாம்? ஆகாதென்க. அல்லது, வைத்திய சாஸ்திரத்தே இருடியர் கூறியிருக்கும் இரசாயனாதியௌடதங்கள் கேவலம் தேக ரோகாதிகளை நீகரும்பொருட்டனவேயாமன்றி அமரத்தன்மையின் பொருட்டன்றாம் யோகாப்யாசகாலத்தே தாரணையால் வயப்படுத்திய பிருதிவி முதலிய பஞ்ச பூதங்க ளும் யோகியின் பலத்தை விருத்தி செய்வதற்கேயாமன்றி யோகியை யமரஞ்செய்வதறகன்றாம். இரசாயனாதி யௌடதங்களாலும் பஞ்சபூத தாரணை யாலும் இத்தேகம் அமரமாகுமாயின், இரசாயனாதி ஔஷதப்பிரவர்த்தகரும், பூதங்களின் றாரணைப்பிரவர்த்தகரும் மிருத்தியுவையடைய வேண்டியதில்லை; மிருத்தியுவையடைந்தனராதலின், அவற்றின் கண்ணே தேகத்தை யமரம் செய்யும்

ஆற்றலின்றாம். அல்லது, ஈண்டு பிறப்புடைய பொருளெல்லாம அவசியம நாசமுடையனவாம், கடபடாதிகள் பிறப்புடையனவாயழிவை யவசியமடைவதே போல் இத்தேகமும் பிறப்புடையதாதலின் அழிவையுமவசியமடையும். அல்லது, எல்லாமனுடர் சரீரங்களும் ஐந்துவருடபரியந்தமோ பாலிய அவத்தையுடையன வாம், பின் 16 வருடம் மவரை குமார அவத்தையுடையனவாம, பின் 60 வருடம் வரை யௌவனமுடையனவாம், பின் விரு த அவஸ்தை யுடையனவாம். இவ்வாறு சர்வ தேகதாரி ஜீவர்கட்கு தத்தமது தேகநாசம் அநுபவசித்தமேயாம். இத்தகைய இது எவ்வாறு நித்தியமாம்? அல்லது, உயிர்களின் மரணம் தேகத்தோ டேயுண்டாம், தேகமிருப்ப அதை நீக்க யாதொருபாயமுமின்றாம். இவ்வார்த்தை யைப் புராணத்தே ஸ்ரீ வியாச பகவானும் கூறியுள்ளார்: -

“பிறப்பவ ரிறப்புவீர பேணுமிவ் வுடலத்தோடே
பிறப்பதா மவ்விறப்பும் பிறங்குவ தின்றேயேனும்
சிறப்புறு வருடம்நூறு சென்றபின் னேனுஞ்சேர்க
இறப்பது திண்ணமன்றோ இம்பரில் வந்தபேர்க்கே”

(பொருள்.) ஹே வீர! ஜன்மமுடைய பிராணிகளின் மிரந்த்தியு தேகத்தோடே யுண்டாம், அஃதின்றேனும் நூறுவருடங் கழிந்தபின்னேனும் ஆகுக, ஆனால் ஜன்மமுடைய பிராணிகட்கு மிருத்தியு அவசிபமாயுண்டாம். அல்லது, அம்மிருத்தி யுவை நீக்குதற்கு இஃதோருபாயமாம்: - மீண்டு மித்தேகங் கவர்தலா காதென்பதே. இஃதொன்றொழிந்து வேறொரு மரண நீக்க உபாயம் மூவுலகத்து மின்றாம். இஃதன்னிய நூலின்கண்ணும் கூறப்பெற்றுளது: -

"காலனி னின்றும்மூட கலங்கலென் கலங்குமுன்னைக்
காலனுங் கண்டுவிண்ட லுண்டுகொல் கருவிலாரைக்
காலனுங் கவரான்காலன் கவருதல் தவிரவேண்டின்
மாலெனும் பிறப்பைப்பெற்றும் மகிழமெய் யுணர்வைச்சேர்க."

(பொருள்.) ஹே மூட! மிருத்தியுவினின்றும் நீயேன் பயமுறுகினறாய்? நீ பயமுறுவதைக் கண்டு யமராஜா விட்டுவிடுவாரா என்? விடார். எவர்க் ஜன்மமில் லையோ அவரை தருமராஜா கவராராதலின், தருமராஜாவினின்றுந் தப்ப நீ விழையின் ஜன்மத்தையறுக்கும ஆன்மஞுந்த்தே முயலுதி. இத்தகைய பிறப்பிறப்பை மாற்றும் ஆன்மஞானம இத்தேகான்ம வாதிகட்கு மிகத் துர்லபமாம்; ஏனெனின், இத்தூல தேகம் மரணத்தின் பின் நாய் முதலியவற்றாற் றின்னப்படினோ விட்டை வடிவமாம், அக்கினியின் கண்ணே தகிக்கப்பெறினோ சாம்பராம், குழியின் கண்ண வைக்கினோ மண்ணாம், இத்தகைய அழியுமுடலை யான்மாவென எண்ணிய தேகான்மவாதி ஆன்மஞான -அடைவின் பொருட்டு மனத்தானும் முயலான். அல்லது சர்வ தேகான்மவாதிகளின் குரு ப பிரஹ்லாதனது மைந்தனாகிய விரோசனனும், தேவராஜாவாய் இந்திரனும் தரித்த தேகங்கள் மரிததபின் விட்டை சாம்பர் மண்ணவசியமாம். இவர் தேகமும் இக்கதியை யடையின் இதர ஜீவர்களின் றேகத்தைக் கூறுவதென்! அல்லது, அம்மூடர்

தேகத்தையே ஆன்மாவென வெண்ணி விவேக சந்தோஷாதி குணங்களற்றவராய்க் கேவலம் பாவகருமத்தையே செய்யின் அதனால் பரலோகத்தே சிறிது மாத்திரையும் சுகத்தையடையாமற் கேவலந் துக்கத்தையேயடைவர். அவற்றை வாக்காற் கூறுவது முடியாதாம். இந்திரனாலும் விரோசனனாலும் உபதேசிக்கப்படும் தேகான்மவாதம் எவ்வெவ்வுயிர்களிற் பிரவேசமாமோ அவர் யாவரும் இரண்டுல கத்தும் துயரையேயுறுவராதலின், இத்தேகான்மவாதம் மகா மோகமயமாம். ஹே மைந்த! இவ்வாறு தேகானாவாதத்தானே உலகர்க்கு அநர்த்தப்பிராப்தி வடிவபயனைச் சிந்தித்தும் பிரஜாபதியானவர் போரினாச்சத்தால் இருவர்க்கும் யாதொனறுங் கூறாமல் மௌனமாயிருந்தனர். பின்னவ்விருவரும் தத்தமூலகத்தே சென்றனர். இப்போது இருவருள் விரோசனவிருத்தாந்தங் கூறுவாம்: - ஹே மைந்த! தேகரூப ஆன்மாவையுணர்ந்து அத்தியந்தம் பிரசன்னத்தையடைந்த விரோசனன் பிரமலோகத்தினின்றும் விரைவாகவே தன் அசுரசபையையடைந்தனன். அசுரரோ இயற்கையனே தாமதர், இரஜோகுணத்தானே சூழப்பட்டவர், சத்துவ குணலேச மாத்திரமுமின்றியவர்ம் எப்போதும் விசாரமற்றவர் ஆவர். அத்தகையவர் குழுமிய அவையின் கண்ணே வந்து அவரால் மிகவும் சன்மானிக்கப்பட்டுச் சூரிய சமான தேஜசையுடைய அவ்விரோசனன் உயர்நத ஆசனத்தே யிருந்தனன், பின்னம் மூடான்மா ப்ரஹ்மலோகத்தே மிகக் கஷ்டத்தோடும் கவர்ந்த தேகான்மவித்தையை எல்லா அசுரர்கட்கு முபதேசித்தனன். அவ்வசுரரோ உபதேந்த்தின் முன்பே அநேகம் வகையாய் குதர்க்கங்களால் இத்தேகத்தையே ஆன்மாவென வெண்ணியவந்தலின், பின்ந்தைக் குருசம்பிரதாய வாயிலா யுணர்ந்து அத்தியந்தம் திட நிச்சயஞ் செய்தனர். ஹே குமர! இவ்வாறவ்விரோசனன் சர்வ அசுரர்கட்கும் பிரஜாபதியின் சர்வோபதேசத்தையு முபதேசித்து மீண்டுங் கூறியதாவது: - ஹே அசுரர்களே! நீவிர் இத்தேகரூப ஆன்மாவையே யெப்போதும் பூஜை செய்யுங்கள், இதனினும் வேறாய் அக்கினி பிராஹ்மணாதிகள் யாவற்றையும் ஒருகாலும் பூஜியாதீர்கள், ஏனெனின், இதனினும் வேறாகிய அவையாவும் இதற்கு பகாரமாதலின் இதனது அங்கமாம், இதுவே அவையாவற்றிற்கும் அங்கியாம். அத்தகைய இதனை யாவினும் மேலாயறிவதே ஆன்மாவின் பூஜனமாம். ஹே அசுரர்களே ! இரண்டுலக சுகத்தையுடைய இச்சித்த அதிகாரி தன் குருவைப்போல் இத்தேகரூப ஆன்மாவையே நானாவகையாய் பீதாம்பரங்களாலும், சுவர்ணத் தழுத்திய நானாவகை ரத்தினங்களாலும் பூஜனை செய்க, அத்தியின் மத்தகத்தினின்றுங் கிளம்பிய முத்துக்குஞ்சங்களாலும், சூரிய சமான தேஜசையுடைய நானாவகையாய் அலங்காரங்களாலும் பூஜனை செய்க. கோமளஸ்பரிசமுடையனவும் அழகியனவும் சுகந்தமுடையனவும் ஆகிய விசித்திர புஷ்பமாலைகளாலும், கர்ப்பூராதிகளோடு கூடியதும் சீதள ஜலத்தோடு கூடியதும் ஆகிய சந்தனத்தாலும் பூஜனை செய்க. சையை ஆசனம் அன்னம் பானம் என்பன முதலிய பொருள்களாலும் பூஜனை செய்க. இவ்வாறு அநேகம் வகையாய் பொருள்களால் சிரத்தா பக்தியுடன் இத்தேக ரூப ஆன்மாவைப் பூஜிப்பவன் இரண்டுலகத்தும் சுகத்தையடைவனாதலின், சுகத்தையவாவியவன் இதை யவசியம் பூஜைசெய்க.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரத்தியக்ஷ நாசத்தையுடைய இத்தேகத்தைப் பூஜிப்பதானே யாதொருபலமுங் கிடைக்கமாட்டாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே அசுரர்களே! இரசாயனாதி யுபாயங்களால் சித்தித்தன்மையை யடைந்த இத்தேகவடிவ ஆனமா ஒருக்காலும் மரணத்தையடையாது; சித்தித்தன்மையாகாத தேகத்திற்கு மரணாவஸ்தையை விசாரமற்ற மூடர் அங்கீகரிப்பினும், விவேகியர் இத்தேகம் மரணமுற்றதென மரணமதியால் தேகத்தை யக்கினியின்கண்ணே தாகஞ்செய்தல் தகாதாம்; ஏனெனின், போர்ச்சாலையின் கண்ணே சஸ்திர அஸ்திரதாடனத்தானே பீடிதராய் சூரவீரர் சிறிதுகாலம்வரை தேரின் கண்ணே சர்வசேஷ்டையுமற்ற மூர்ச்சிதராகச் சயனஞ்செய்வதேபோல், இத்தேகமும் இரசாயனாதி சித்திகளையடையாமல் சிறிதுகால பரியந்தம் மரித்ததேபோல் மூர்ச்சையையுற்றுச் சயனஞ் செய்யும்; ஆனால் மரியாதாதலின் அவ்வான்மாவின் பந்துக்கள் மரண சங்கையானே தேகத்தை அக்கினியின் கண்ணே தாகஞ்செய்து விடலாகாது; மற்றோ, அவர்கள் முதலில் அதை மேன்மையாய் தீர்த்தத்தான் மூழ்குவித்துச சுகந்தியையுடைய புஷ்பங்களால அலங்கரிக்குக. நானாவகையாய் வஸ்திரங்களாலும், நானாவகையாய் மாலைகளாலும் அலங்கரித்து விமானத்தேற்றி நானாவகை வாத்தியங்களுடன் வெளியே கொண்டுசெல்க பக்ஷித்தற்கு யோக்கியமாய் பக்ஷியம் போச்சியம லேகியம் சோஷியம் என்னும் நால்வகை யன்னத்தையும், சுகந்தியையுடைய சீதளநீரால் நிறைந்த கலசங்களையும் வெளியே கொண்டு செல்க. சென்று தேகம் வசித்தற்கு யோக்கியமாகிய பூமியின் கண்ணே குழிவடிவ கிருகமுண்டாக்கி அதை நாற்புறமும் தூய்தாக்கி, கோமள ஆசனம் விரித்து அதன் மேற் றேகத்தைவைத்து இருபுறமும் பக்ஷிக்கத் தகுதியாய் நால்வகை யன்னத்தையும் நீர்க்கலசங்களையும் வைக்குக. மகாராஜாவின் சேவகன் அவர் பொருட்டு நானா வகையாய் சாமக்கிரிகளைத் தயார் செய்துவைப்பதேபோல் உறவினரும் அத்தேக சமீபத்தே நானாவகையாய் போக்கியபதார்த்தங்களைச் சேகரித்துவைக்குக. பூமியின் கண்ணேசெய்யும கிருகம் தேகரூப ஆன்மாவின் தீர்க்க நித்திரைத்திதியை யழிக்காமலிருக்கவேண்டும், அக்கிருகத்தின்மீது ஒரு மண்டபமாகிய வேதிகை செய்யவேண்டும், அதனால் அக்கிருகம் நெடுநாள் வரை யழியாமலிருக்க வேண்டும். அதன்கண்ணே மழைநீர் புகலாகாது, வெய்யிற்றாபமும் புகலாகாது, மாம்ச பக்ஷணிகளாகிய நரி முதலியவையும் புகலாகாது. இவ்வாறுறவினர் நல்வகையாய்க் காப்பாற்றின் அத்தேகம் மகாராஜாவைப்போலச் சுகபூர்வகம் நெடுநாள்வரை சயனஞ் செய்யும். ஹே அசுரர்களே! தேகான்மவாதத்தே முயல்வித்த பிரஹ்மா தமது சீடரைப்பார்க்கவராதவரை அத்தேகஞ சுகமாய்ச சயனஞ்செய்யும். அவர் கிருபையோடும் சீடரை நோக்கவரின வாயுவால் யாண்டும் வியாபகமுற்ற பிரஹ்மாவின் தேக சுகந்தத்தானே அத்தேகங்களியாவும் நீண்ட நித்திரையினின்றும் எழும். சஸ்திர அஸ்திர தாடனத்தானே மூர்சசையையடைவுற்ற சூரவீரன் ஒரு வாயுவின் பரிசத்தானே விரைவாகவே மூர்ச்சையினின்றுங் கிளம்பி முற்சமஸ்கார வயத்தானே மீண்டும் தன் சத்துருவை யழிப்பதேபோல், இரசாயனாதி உபாயங்களில் முயன்று கொண்டிருப்பவன தீர்க்க நிக்திரையின் கண்ணே யமரின் பிரஹ்மாவின் சுகந்தத்தானே நித்திரையினின்றும் எழுந்து பூர்வ சமஸ்காரவயத்தானே மீண்டும் இரசாயனாதியடைவின்பொருட்டு முயல்வன். இவ்வாறு முயன்றுகொண்டேயிருந்து ஒரு காலத்தே இரசாயனாதியையடைந்து அவசியம் அமரமாம், அமரமாகிய யோகியின் தேகம் ஒருகாலும் அழிவையடையாது. ஆகையால், ஹே அசுரர்களே! தேகரூப ஆன்மாவை யமரஞ்செய்யும் பொருட்டு நீவிர் யாவரும் இரசாய

னாதிகளைச் சித்தஞ்செய்ம்மின், யோகபராயணராமின் தயையற்றவராய்ச் சத்துருக்களாகிய தேவதைகளை யழிமின், அவிவேகிகளாற் பூஜித்தற்குரிய பிராஹ் மணர் கோக்கள தேவதை சாது முதலிய தேகங்கள் வேறு தேகங்களினும் விலக்ஷணமன்றாம், சமானமேயாம்; ஏனெனின, இருகாலுடைய மறையவரிடத்தே இருகாலுடைச் சூத்திராதியரினும் சிறிது மாத்திரையும் விலக்ஷணத் தன்மை யின்றாம், சமானமேயாம். நாற்காலுடைக் கோக்களில் நாற்காலுடைப் பரிமுதலிய வற்றினும் சிறிது மாத்திரையும் விலக்ஷணத்தன்மையின்றாம், சமானமேயாம். இவ்வகைச் சமானமுடைய இருவருள் இவர் பூச்சியர், இவர் அபூச்சியரென்னும் விஷமத்தன்மைக் கற்பனை அயோக்கியமாம அவர் சரீரங்கள் விசேஷமின்றியன போலவே அவற்றின் காரணமும் விசேஷமின்றியகாம்; ஏனெனின், பிராஹ்மண சரீரம் காமத்தோடு கூடிய பிதாமாதாக்களின் சுக்கில சோணிதத்தினின்றும் உண்டாவதே போல் இதர சரீரங்களுமாமாதலின், காரண விசேடத்தானும் அவர்பால் விசேடத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஹே அசுரர்களே! சர்வ ஜகத்தின் கருத்தாவாய ஈசுரர் பிராஹ்மணாதிகளிடத்தே பக்ஷபாதமுடையவராதலின், அவர்பால் யாவரினும் அதிகத்தன்மையிருக்கின்றது என நீவிர் கூறினும் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், நூலுணர்நதோர் கூறும் ஈசுர இலக்கணம் இக்காமத்தின்கண்ணே பொருந்தும்; காமத்தினும் வேறாகக் கடவுளென்ப தொன்றில்லை. இப்போது அதைக்காண்பிப்பாம்: - ஹே அசுரர்களே! இக்காமமே எல்லாவுயிர்கட்கும் தாயுந்தந்தையும், விப்பிரரும், கோவும், தேவதையும், சாதுவும், அண்ணன் முதலிய உறவினரும், தாதாவும், பலா த்காரத்தாலேனும் தன்னிச்சையாலேனும் வஸ்துவைக் கவரும் பிரீதியையுடைய கவர்பவனும் ஆமாதலின், இதுவே சர்வ ஜகத்காரணமாம். இதுவனறி வேறொன்றும் ஜகத்காரணமாகாதாம். பிருதிவியின் கண்ணேயிருக்கும் சர்வ அம்சரூப ஜலத்தின பேக்ஷையானே சமுத்திரம் அம்சிரூபமாமாதலின் சமுத்திரம் அவற்றினும் மேன்மையதாமாறே, ஈண்டுத்தேகத்தினும வேறாய் பொருள்களை விடயஞ்செய்யும் காமங்கள் யாவற்றினும் தேகவிஷயக்காமமே மேன்மையதாம்; ஏனெனின், பிரஹ்மாண்டத்தேயிருக்கும் தேவதைகள், முனீசுரர், அசுரராகியயாம், முக்காலத்தும் நிகழும் மனுடர் முதலிய பிராணிகள் யாவரும் அவ்வப்போக்கியப் பொருள்களின் காமத்தானே தத்தம் தேக வியாபாரத்தைச் செய்கின்றனர். காமமின்றி யெப்பிராணி யும் எவ்வியாபாரத்தும் முயல்வதில்லையாதலினானும், தேகத்தினும் வேறாய் சர்வ போக்கிய பதார்த்தவிஷயக சர்வ காமங்களும் தேகப்பொருட்டேயாமாதலினானும், காமத்தினும் காமவிடயங்கள் யாவற்றினும் இத்தேகமே மிகவும் மேன்மையுற்ற தாம். ஆகையால், ஆஸ்திகரால் காப்பாற்றத்தகுதியாய் பிராஹ்மணர் கோ தேவதை சாது முதலிய எவரினும் நந்தேகமே மேன்மையதாம், யாவும் தேக உபகாரங்களாம்; ஆகவே நீவிர் உமது தேகத்தையே பிராஹ்மணர் முதலியவராக நினைந்து எப்போதுங் காப்பாற்றுமின். இவ்வுலகத்தே எக்கருமம் சுகத்தையடைவிக்குமோ அது புண்ணியமாம், துக்கத்தையடைவிப்பது பாவமாம். பசு முதலியவற்றை யிம்சித்தல், பிறன்மனை தழுவல், பிறன் பொருள் கவரல் முதலிய கருமங்கள் பிரசித்த சுகத்தையடைவிப்பனவாதலின் புண்ணியகருமங்களாம். அதிகாலை ஸ்நாநம், அக்கினிஹோத்திரம, சாந்திராயணாதிவிரதம் முதலியவை பிரசித்த துக்கம் பயப்பனவாதலின் பாவகருமங்களாம். இவற்றை நீவிரொருகாலும் செய்யா தொழிமின்; கூறிய புண்ணியத்தையே செய்மின். தேகான்மாவிற் கனுகூலமாயிருப்

பதைத் தேவதையெனவறிமின், சாதுவென வறிமின், பிரதிகூலமாயிருப்பதை அசுரரெனவறிமின். அத்தகையவற்றை யவசியம் கொன்மின். ஒருகால் தம் பிதா முதலியோரும் பிரதிகூலமாயின் அழிமின்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தேயிருக்கும் தாய் தந்தை தங்கை தம்பி மருகி மனைவி மைந்தன் முதலிய சம்பந்திகளுள் ஒருவர் பிரதிகூலமாயின் எவரும மித்திரரென்பதின்றிச் சத்துருவென்பராதலின், பிரதிகூலமாயினவரை யவசியங்கொன்மின். இத்துணையானே விரோசனன் சர்வ அசுரர்கட்கும் தன்மத உபதேசஞ்செய்தமை கூறப் பெற்றது; இனி வைதிகமதத்தே தோடநிரூபணம் காண்பிக்கப்பெறும்: - ஹே அசுரர்களே! பிராஹ்மணாதியரைக் கொல்வதாற் பாவமாம், பிறனமனை தழுவலிற் பாவமாம், பிறன்பொருள் கவர்தலிற் பாவமாம் என வைதிகர் கூறும்மொழிகளி யாவும் பொய்யேயாம்; ஏனெனின், எக்கருமத்தாற புருடனுக்குத் துக்கரூபப் பலப்பிராப்தியாமோ அது பாவமாம். அது மறையவரைக் கோறலின் கண்ணே பொருந்தாதாம்; ஏனெனின், தன்விரோதியாய் மறையவனைக்கொன்றபிறகு புருடனுக்கின்பமேயுண்டாகின்றது, பிறன்மனையைத் தழுவலிலும், பிறன் பொருளைக் கவர்தலிலும் புருடனுக்கின்பமேயுண்டாகின்றது, துன்பமுண்டாவதே யில்லை யாதலின், அவை பாவமாகாமற் புண்ணியமேயாம். ஹிம்சாதிகள் நிகழ்காலத்தே சுகத்தைத தருவனவேயாயினும் காலாந்தரத்தே துக்கத்தைப் பயக்கும் என வைதிகர் கூறுவது சம்பவியாது; என்னை, காரிய உற்பத்தியினும் தடையற்ற பூர்வ கணத்தேயிருக்கும் பொருள் காரணமாகும், மண் குலாலாதிகள் கடரூபகாரிய உற்பத்தியினும் தடையற்ற பூர்வகணத்தேயிருப்பனவா தலின் காரணமாவதே போலும். இத்தகைய காரண இலக்கணம் ஹிம்சாதிகளிற் பொருந்துவதில்லை; ஏனெனின், அவை 3-4 கணமாத்திரமிருப்பனவரமன்றி நெடுங்கால் மிருப்பன வன்றாதலின், இனிமேலுண்டாகும் துக்ககாலம் வரையிராவாம். நஷ்டமாய் அவற்றிற்கும் வருங்கால துக்ககாரணத்தன்மை யிருப்பின், இறந்த குலாலனும் வருங் குடத்திற்குக் காரணமாகவேண்டும், அங்ஙனாகாததேபோல் இறந்த ஹிம்சாதிகளும் வருந்துக்ககாரணமாகாவாம். அவை அக்கால் அழிவுறினும் அவற்றினின்றும் பாவவடிவ அதிருஷ்டமுண்டாம், அது வருந்துக்கம்வரையிருக்குமாதலின், அதனானே அத்துயருண்டாம் என வைதிகர் கூறலும் சரியன்று; ஏனெனின், திருஷ்டகாரணஞ் சம்பவியாவிடத்தே அதிருஷ்டகாரண கற்பனை செய்யலாகும், திருஷ்டகாரணம் சம்பவிக்கின் அக்கற்பனையின்றாம் வருந்துக்க உற்பத்தியோ குபத்தியத்தைச் சேவித்த திருஷ்டகாரணத்தானே சம்பவமாமாதலின், பாவ வடிவ அதிருஷ்டகாரணத்தால் வருந்துக்க உற்பத்தியுடன்படல் பயனற்றதேயாம். அஹிம்சை, சத்தியம், பிரஹ்மசரியம் என்பனவாதி தவங்களும், யாகதானாதி கருமங்களும், பிறவும் உயிர்கட்குக் கிலேசத்தையேயடைவிப்பனவாமாதலின், அவை பாவமெனப் பரித் தியாகஞ் செய்யத்தக்கனவாம். அவற்றைக் கேவலம் யாமே பாவரூபமெனக் கூறிலம்; மற்றோ, அவ்வைதிகர் வசனத்தானே அவற்றின் கண்ணே பாவரூபத் தன்மை சித்தமாம்; ஏனெனின், அவர், சுகமீபவற்றைப் புண்ணியமெனவும், துக்கமீபவற்றைப் பாவமெனவுங் கூறுவர். பாவ இலக்கணம் யாகாதிகளிடத்தே பொருந்தும், புண்ணிய இலக்கணமோ பிறன்மனை தழுவன் முதலியவற்றே பொருந்துமாதலின், யாகாதி பாவங்களைப் பரித்தியாகித்து ஹிம்சாதிகளையே புண்ணியமெனச் செய்ம்மின், சிருஷ்டியினாதிகாலத்தே பரம்பரை யுபதேசவடிவ

வேதங்களின் சம்பிரதாயம் இருவகையாய்ப பிரவிருத்தித்தது. ஹிம்சாதிகளைச் செய்தலானே நமக்கு மகா அநர்த்தமுண்டாம் என்னும் பயத்தானே தூஷித சித்தர்களாகிய பயமுடையாரிடத்தோ, விரைவிற் சுகத்தைத் தரும் ஹிம்சாதிபாவ மெனவும், விரைவிற்றுக்கந்தரும் யாகாதி புண்ணியமெனவும் சம்பிரதாயமுண்டா யது. பயமற்ற வீரரிடத்தோ மாறாய் சம்பிரதாயமுண்டாயது. அக்காலம் முதல் இதுவரை பயந்தோர் சம்பிரதாயமோ மறையவர் அமரரிடத்தும், வீரர் சம்பிரதாய மோ நம்மிடத்துமிருக்கின்றன. 2-வது நம்மையன்றியெவரிடத்துமின்றாம், இதைப் பிரஹ்மா அறிவர் யானறிவேன், எம்மிருவரையுமொழிந்து எவருமறியார். மறைய வரமரராதியர் யாவரும் அஞ்ஞானத்தானும் துர்ச்சங்கத்தானும் வல்லமையில்லா மையானும் தூஷிதராவராதலின, அவா வீரசம்பிரதாயம் தரியாமல் மோகவயத் தானே அதை நிந்திப்பர். அத்தகைய உத்தம சம்பிரதாயம் உங்கட்குப் பூர்வ புண்ணிய மகிமையால் என்னுபதேசத்தானே யடைவுற்றது. சகலர்க்கு மின்பமுண்டாக்குவதும் ஹிம்சாதி புண்ணிய காரணமும் ஆகிய வீரசம்பிரதாயத்தை நீவிர் யாவரும் உங்கள புயவலிமையானே மூவுலகத்தும விரியுங்கள், வீரசம்பிரதாய விரோதியரைக் கொல்லினன்றியது விரியாதாம், கொன்றால் விரியுமெனக்கூறவோ? யாகாதிகளிட த்தே பிரீதியையுடைய பிரஹ்மசரியாதி சாதன சம்பன்ன மறையவரும வீரசம்பிர தாய விரோதியர், இயற்கையாகவே நமது சத்துருக்களாகிய தேவதைகளும் இதன் விரோதியர், நமது சத்துரு பக்ஷத்தேயிருந்து கொண்டு எப்போதும் நம்மைத் தூடிக்கும் மற்றைய துர்பபலப் பிராணிகளும் இதன் விரோதியர். இவர் கேவலம் வீரசம்பிரதாய விரோதியர் மாத்திரமல்லர்; மற்றோ, நமது விரோதியருமாவர், வேதப் பொருளையும் வேறு படுத்துபவராவர் இத்தகைய பாவான்மாக்களை நீவிர்சென்று கொன்மின். ஹே அசுரர்களே! இவ்வாறென துபதேசத்தை யங்கீகரித்துத் தயையற்றவராய்ப பிராஹ்மணாதியரைக் கொல்வீராயின் உங்கட்கிகலோகத்தும் பரலோகத்தும் சுகப்பிராப்தியாம். ஹே மைந்த! இவ்வாறு விரோசனராஜா அசுரர்கசு உபதேசித்தவுடன் அவர் சர்வ ஜகத்திற்கும் அவ்வாறே துயரை விளைத்தனர். அவர் உபதேசத்தின் முன்பே இயற்கையாயே பாவான்மாககள், தயையற்றவர், கொடுந்தொழில் செய்பவர். மறையவரோடு விரோதித்தல், ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணே யெப்போதும் இத்தூல தேகத்தையே காப்பாற்றல், மரித்தபின் இத்தேகத்தை நானாவகை யலங்காரம் களாலழகு செய்தல், எப்போதும் ஹிம்சை முதலியவை செய்தல் என்பனவாய் அசுரசம்பிரதாயம் இதுகாறும் நஷ்டமாகவில்லை; மற்றோ, அஃதிப்போதும் அநேகரிடத்தே காணவருகின்றது. இப்பொருளின் கண்ணே மகான் மாக்களின் வசனமும் பிரமாணமாம்; ஏனெனின், ஈண்டு யாவன் மோக்ஷ இச்சை யற்றவனாவனோ, ஹிம்சாதிபாவகருமத்தே பிரீதியுடையவனோ, சாஸ்திர விபரீத ஆசரணஞ் செய்பவனோ அந்நாஸ்திகனை நோக்கி மகான்மாக்களாகிய ஆஸ்திக மறையவ ரிவ்வாறு கூறுவர்: - அசுராதிகட்குப் பிரியமாகிய ஹிம்சாதிபாவ கருமத்தை இவனெப்போதுஞ் செய்கின்றனனாதலின் அசுரசம்பிரதாயத்தின் கண்ணேயுளான்; அசுரசம்பிரதாயத்தே யில்லானாயின் நாஸ்திகத்தன்மையானே யாகாதி கருமங்களினின்றும் விமுகனேனாகின்றான்? அல்லது, மரித்தபின் பிணத்தை நானாவகையாய் அன்னாதி பதார்த்தங்களாலும் நானாவகையாய் வஸ்திரபூஷணாகிகளாலும் அழகு செய்வதனானே இவன்றனது வாஸ்தவவடிவத் தின் அஞ்ஞானரூபமாபைபால மூடபாவத்தையடைந்துளானென அறிந்து கொள்ளலா

மன்றோ? அல்லது, மரித்தபின் பிணத்தைப் பூஜித்தலானே தேகான்மாவிற்குப் பரலோக ஜயரூப பலம் பிராப்தமாமென மூடன் மொழிவதானே அம்மந்தமதியன் பால் ஓராச்சரியவடிவ மூர்க்கத்தன்மை மரகான்மியமிருக்கின்றதென அறியலாம், அம்மகிமையானே மூடன் முதலில் இத்தூலதேகத்தையே ஆன்மாவென வுணர்வன், இரண்டாவது அது மரித்தபின் பிணத்திறகலங்காரஞ் செய்தலானே தேகான்மாவிற் குப் பரலோகத்தே மேன்மையாய் பலப்பிராப்தியை யெண்ணுவன். ஹே குழந்தாய்! ஆராய்ந்து பார்க்கினோ அத்தேகான்மாவாதிமதத்தே லேசமாத்திரயுக்தியுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், மரித்தபின் பிருதிவியின்கண்ணே புதைத்த தூலம் மண்வடிவ மேயாம்; அத்தகைய தேகம் மீண்டுங் கிளம்பல் எவ்வாறாம்? ஆகாதென்க தன்மதசித்தியின் பொருட்டு அவன், நீர்த்தடாகத்தேயுற்ற மண்டூகம் நீர்வற்றிய பின்பு மண்ணின் கண்ணே இலயமாம், நீர் நிறையினோ மீண்டு முயிர் பெற்றுக்கிளம்பும்; அவ்வாறே மரித்திம் மண்ணிலிலயமாயினும் தேகம் பிரஹ்மாவின் சுகந்தியானே மீண்டு முயிர்பெறும் என உவமைப்படுத்தலும் பொருந்தாதாம்; ஏனெனின், நீரவற்றியபின் மண்டூகம் எல்லாவாற்றானும் நாசமாவதில்லை; மற்றோ, சர்வ அங்கங்களோடுங்கூடியதாய் நீரின்மையின் மூர்ச்சையுற்று மண்ணின்கண்ணே நண்ணும். மழைநீர் அதோடு சம்பந்தமுற்ற போது அது மீண்டும் உயிர்பெற்றெழும். எம்மண்டூக அவயவத்தைக் காகாதிகள் பக்ஷணஞ் செய்து விடுமோ அது அம்மழை நீரால் ஒருகாலுங் கிளம்பாதாம்; அவ்வாறே இத்தேகமும் மண்ணின் கண்ணே நெடுங்காலத்திற்குப் பின்பு எல்லாவகையானும் நாசத்தையுறும், உற்றது மீண்டும் கிளம்புவதென்பது முரணாம். அல்லது, பிரஜாபதியின சரீரப்பரிசத்தானே சஞ்சரிக்கும் வாயுவின் சம்பந்தமகிமையால் மண்ணிலிலயமுற்ற தேகமும் மீண்டும் கிளமபும் என விரோசனன் விளம்பல் 'உஷ்ட்ரலகுட' நியாயத்தால் அவன் யுக்தியானே கண்டிக்கப் பெறும் ஈண்டு விறகின் சுமையோடு கூடிய ஒட்டைபை அவ்விற்கிலொன்றை யெடுத்து அடித்தல் கூறிய நியாயமாகும். அது போலவே விரோசனன் வைதிகரைக்கண்டிக்கும் பொருட்டுத் திருஷ்டவஸ்து சம்பவிக்குமவரை அதிருஷ்டவஸ்து வைக்கற்பித்தல் தகுதியின்றந்தலின், வருந்துக்கத்தே பாவரூப அதிருஷ்டங் காரணமன்று; மற்றோ, குபத்யசேவனாகி திருஷ்ட நிமித்தமே துக்கத்தே காரணமாம் என்னும் அதிருஷ்ட அர்த்த கற்பனை வடிவ தூஷணம் அவன் மதத்தே யுறும்; ஏனெனின், மண்ணினகண்ணே இலயமாய சரீரங்கடகுப் பிராஜாபத்யவாயு சம்பந்தத்தால் கிளம்புகை யங்கீகரித்தலும் அதிருஷ்ட கற்பனையேயாம். நஷ்டமாய் தேகத்திற்கு மீண்டும் கிளம்பல் யாண்டுங் கண்டிலேம். அல்லது, விரோசனன் வைதிகர் சம்பிரதாயத்தைப் பயந்தவர் சம்பிரதாயமெனக் கூறியதும் கேவலம் அஞ்ஞானத்தானேயாம்; ஏனெனின், நாரத முனிவர், பிருகு இருஷி, தேவராஜாவாய் இந்திரர், சுவாயம்புவமனு என்பவர் முதலாய் மகாப்பராக்கிரம மகாமதியுடைய புருடரிருக்கின்றனரன்றோ? அவரியாவரும் எவ்வாறு பயமுடையோரெனக் கூறப் பெறுவர்? மற்றோ, அவரைப் பயந்தவரென்பது மிந்த்தகுதியன்றாமாதலின், தைத்தி யரின் சபையின கண்ணே இருந்து கொண்டு விரோசனன் ஆன்மஞானமற்ற மூட அசுரர்க்குபதேசித்த வசனமியாவும் பொய்யேயாம். அவனை ஆஸ்திகர் காம மோகிதமுடையவனெனவறிக. எல்லாப் பிரமாணங்களோடும் முரண்பட்ட விரோசன மதத்தை உன்மத்தன்வசனம் போல எண்ணி எல்லாவாற்றானும் பரித்தியாகம் செய்க. காமபீடிதனாய் நரகவடிவ கிராமமார்க்கத்தே நின்று கொண்டு அவ்வசுர

மதத்தை யங்கீகரித்து முன்மொழிந்த குதர்க்கங்களானே ஹிம்சாதி பாவங்களைப் புண்ணியமெனவெண்ணிச் செய்பவன் ஈண்டோ மகா அகீர்த்தியையடைவன், பரலோகத்தே நிவிருத்திக்கு முபாயமற்ற மகா துக்கத்தையடைவன்; என்பதை ஸ்ரீ கீதை முதலிய சாஸ்திரங்களில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முதலியோர் கூறியுள்ளா ராதலின், சுகமடைய இச்சித்த அதிகாரி கண்டத்தே பிராணனிருக்கும்வரை விரோசனமதத்தே ஒருகாலும் புகலாகாது. அதை அதிசேய்மையில் விட்டொழிக்க வேண்டும். இத்துணைக் கிரந்தத்தானே விரோசனவிரு தாந்தம் கூறப்பட்டது. இப்போது இந்திரவிருத்தாந்தத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! பிரஹ்ம லோகத்தி னின்றும் இந்திர விரோசனரிருவரும தத்தமதுலகத்தே சென்ற போது பாதி வழியில் தேவராஜாவாய் இந்திரர் விரோசனனைத் தாமசியெனக் கண்டு பையப்பையச் செல்வதானே பரித்தியாகித்துத் தமது தேவசபையை யடையாமல் வழியிலேயே ஒரேகாந்த தேசத்யிருந்து சாத்விக இயற்கையானே தமது மனத்தே விசாரித்து முன்கவாந்த ஆன்மாவின் கண்ணே இவ்வகையாய் தோஷத்தைக்கண்டனர்.

கருத்திதுவாம்: - பிருஹதாரண்யக உபநிடதத்தே தேவதை மனுடர் அசுரர் என்னும் மூவரும் பிரஜாபதியின்னபால் தமது மேன்மையின் சாதனத்தை வினவினர். வினவியதைக்கேட்ட பிரஜாபதி 'உ' கார அக்ஷரத்தை யுச்சரித்தனர், அதைக்கேட்டுத் தத்தமது பாவனையினனுசாரமாய்த் தேவதைகளோ இந்திரிய நிக்கிரகரூப தமத்தையே மேன்மையின் சாதனமெனக்கொண்டனர். மனுடரோ கோ சுவர்ணாதிகளின் தானத்தையே மேன்மையின் சாதன மெனக் கொண்டனர். அசுரரோ தயையையே மேன்மையின் சாதனமெனக்கொண்டனர். அது போலப் பிரஜாபதியானவர் அவ்விருவருக்கும் என்னும் வசனத்தைச் சமானமாய்க் கூறினர். அதைக் கேட்டு விரோசனனோ அவ்வசனத்திற்கு இலக்கணையால் சாயைக்குச் சமானமாய் சரீரத்தையே ஆன்மாவென வுணர்ந்தனன். இந்திரரோ அவ்வசனத்திற் கேட்டபடி சாயையையே ஆன்மாவென வுணர்ந்தனராதலின், அதன் கண்ணாராய்ந் தெடுத்த தோஷமாவது: - இச்சாயையின் வடிவத்தைச் சித்திசெய்யும் இத்தே கத்தே ஜன்மமரணமே முதலாக அநேகவகை விகாரங்கள் பிரதீதியாம், அவையிருப்ப இத்தேகம் அமிருதத்வ அபயத்வ முதலிய தருமமுடையதாயெவ்வாறாம்? ஆகாதாம். ஆகையால், ஜன்மமரணாதி விகாரமுடைய கடாதிகள் ஆன்மாவல்லா ததே போல் இத்தேகமும் ஆன்மாவன்றாம். இத்தேகத்தின் கண்ணும் ஆன்மரூபத் தன்மை சித்தமாகாதபோது பிம்பரூபதேகாதீன சக்ஷு தர்ப்பணாதிகளிடத்தே யிருக்கும் சாயையின் கண்ணே அவ்வான்மரூபத்தன்மை எவ்வாறு சம்பவிக்கும்? சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், பிரஜாபதியானவர் ஆன்மாவை அமிருத அபயப்ரஹ்ம ரூப மென்றனர்; அத்தருமங்கள சாயையின்கண்ணே சம்பவியாவாதலின் இச்சாயை யான்மரூபமன்றாம். அல்லது, இப்பிரதிபிம்பரூபச் சாயையின்கண்ணே பிம்பாபே க்ஷையின்றி இயற்கையானே மரணபயங்காணவருவதின்றாமாதலின், இச்சாயை யின் கண்ணே அமரத்வ அபயத்வஞ் சம்பவிக்கும். காலையிலும் மாலையிலும் சாயையின் விருத்தியுங்காணவருகின்றதாதலின், இதன்கண்ணே பிரஹ்மரூபத்தன் மையும் சம்பவிக்கும். ஆயினும், இத்தூல தேகமேபோல் இச்சாயையும பரித்தியாக யோக்கியமேயாம்; ஏனெனின், இச்சாயை யெப்போதும் இத்தூலதேகத்தின் குணதோஷங்களைத் தன்பாற்றரிக்கும். பிம்பரூபதேகம் வஸ்திரபூஷணங் கொடை

முதலிய அலங்காரத்தோடு கூடும்போது சாயையும் அவ்வகை யலங்காரத்தோடு கூடியதாய் நிகழும், இத்தேகங் குருடாயின் சாயையும் குருடாம். சிலேஷ்மத்தோடு கூடியதாயின் சாயையும் சிலேஷ்மத்தோடு கூடியதாகும். அஸ்தபாதாதி யவயவ ஹீனமாயின் சாயையும் அவ்வாறாம். இங்ஙன் பிம்பரூபதேகானுசாரம் பிரதீதியாகும் சாயை இயற்கையானே ஜடமாம், நாசமுடையதாம், போகங்களைப் போகிக்கும் யோக்கியமற்றதாமாதலின் இதன்கண்ணே போக்தாத்தன்மை சம்பவியா தாம். பிரஹ்மாவானவர் ஆன்மஞானத்தானே சர்வ லோகத்திருக்கும் போகங்களின் பிராப்தியைக்கூறினரன்றோ! இச்சடச்சாயைவடிவ ஆன்மஞானத்தானே சர்வ போகப் பிராப்திரூபப்பயனை யான் கண்டிலனாதலின், இச்சாயை ஆன்மாவனறாம்; மற்றோ, இதனினும் வேறாகவே யான்மாவிருக்க வேண்டும். அல்லது, இப்பிம்பரூபத் தேகநாசமாம்போது இச்சாயையும் அழியுமாதலின், அறம்பாவங்களின் இன்பத்துன்பப்பயனை யனுபவிக்கும் பொருட்டுச் சாயான்மாவிற்கோ பரலோகத்தேக மனஞ்சம்பவியாது; மற்றோ, அங்குப்பயனை யனுபவிக்க வேறொரு ஆன்மாவை யுடன்படவேண்டும்; மாறாயினோ செய்த கருமங்கட்குப் பல போகமின்றியே நாச வடிவக் கிருதநாசதோஷப்பிராப்தியுண்டாமாதலினானும், இச்சாயை யான்மாவன் றாம்; மற்றோ, சாயையினும தேகத்தினும் வேறாகவே ஆன்மாவொன்றிருக்கும்: அதனை யான் மீண்டும் பிரஹ்மாவின்பாற் போய் வினவவேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறாய் விசாரத்தைத் தம்மனத்தேசெய்து அச்சாத்விக இயல்பையுடைய தேவராஜாவாய் இந்திரர் ஆன்மாவையறிய அவாவினராய்ச் சமித்து முதலிய பதார்த் தங்களைத் தமது கரத்தேகொண்டு விநய பூர்வகம் மீண்டும் பிரஜாபதியாய் குரு சமீபஞ் சென்றனர். இந்திரர் மீண்டும் வந்ததைக்கண்ட பிரஜாபதி புன்சிரிப்புற்று இந்திரரை நோக்கிக்கூறியதாவது: - ஹே இந்திர! விரோசனனோடு மகிழ்ந்த மனத்த னாக ஈண்டிருந்து சென்றனையன்றோ? மீண்டும் எப்பயனைக்கருதி ஈண்டு வந்தனை? எனக்கேட்ட போது இந்திரர் சாயையினகண்ணும் தேகத்தின்கண்ணும் நிச்சயஞ்செய்த தோஷங்களியாவற்றையும் பிரஜாபதியின்பாற் கூறினர். அதைக் கேட்ட பிரஜாபதியானவர் கூறியதாவது: - ஹே இந்திர! இத்தூலதேகமும் சாயையும் ஜடங்களாமாதலின் இவற்றில் போக்தாத்தன்மை சம்பவியாதாம் என நீ கூறியது ண்மையே; ஆனால், எவ்வான்மாவை யறியாமையால் நீ கூறாததைக் கூறியதாய்க் கொண்டு கூறல் போல் இப்பரிசிரமஞ்செய்தனையோ, அத்தேகச்சாயையினும் வேறாகிய ஆன்மாவை மீண்டும் யாம உன் பொருட்டுப் தேசிக்கின்றனம். எதை விரோசனசகித உன் பொருட்டு யாம் முன்னரும் உபதேசித்தனமோ அவ்வான்மா வையே மீண்டு முபதேசிக்கின்றனம் ஈண்டுக் கூறிய வசனத்தின் உண்மைப் பொருளை யறியாமல் அதற்கு விபரீதப் பொருளைக்கவர்நது கூறுபவனைக் கூறிய தாய்க் கொண்டு கூறல், கூறாததைக் கூறியதாய்ககொண்டு கூறலாம் அஃதீண்டுப் பிரசங்கத்தே என்னும் வசனத்தானே பிரஜாபதியானவர் இந்திரர்கநு இத்தேகச் சாயையினும் விலக்ஷண சாக்ஷியான்மாவையே போதந்த்தனர். அவரது உணமைப் பொருளை யுணராமல் அதற்குச் சாயை தேகவடிவ விபரீதப்பொருளைக் கற்பித்து இந்திரர் கூறியதாய்க் கொண்டு கூறியதும், கூறாததைக் கூறியதாய்ககொணடு கூறியதேயாம்.

பிரஜாபதி கூறல்: - ஹே இந்திர! முன்னர் நீ முப்பத்திரண்டு வருடம் வரை பிரஹ்மசரியஞ்செய்தனையன்றோ? அதை எமது வசனசங்கற்ப பூர்வகமாய்ச் செய்திலை, மற்றோ, சங்கற்பமின்றியே செய்தனையாதலின், நின்மனத் தூய்மை யின் பொருட்டு நீ மீண்டும் 32 வருடம்வரை பிரஹ்மசரியத்தைச் செய்தி. பின்னுனக் கவ்வான்மோபதேசத்தைச் செய்வோம் எனப் பிரஜாபதி இந்திரர்க்குக் கூறியபோது, அவ்விந்திரர் பிரஹ்மாவின் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு மீண்டும் 32 வருடம் வரை பிரஹ்மசரியத்தை யாற்றினர். பின் பிரஜாபதியின் சமீபத்தே வந்ததைக்கண்ட பிரஜாபதியானவர் அவர்ககுச் சொப்பனாவஸ்தையின் சாக்ஷிரூபமா யான் மோபதே சஞ் செய்தனர். ஹே இந்திர! முன்னர் யாம் சக்ஷுவின்கண்ணேயும் ஜலசராவத்தின் கண்ணேயும் எப்புருடனை யுபதேசித்தேமோ அவனே சொப்பனாவஸ்தையின் கண்ணே, தன் விபூதிவடிவ நானாவகையாய் விடயங்களைச் சாக்ஷிரூபத்தானே அநுபவித்துக் கொண்டிருப்பன்; அவனை நினதான்மவடிவமாயறிதி. ஹே மைந்த! இவ்வாறு பிரஜாபதி கூறலும் இந்திரர் அம்மொழியால் அந்தக்கரணாதி விசிஷ்டதை ஜசப் பெயர்வாய்ந்த ஜீவனை ஆன்மாவென வுணர்ந்து மிகவும் மகிழ்ந்தனர். முன் போலவே பிரஜாபதியை நமஸ்கரித்துவிட்டு மீண்டும் தமதுலகை நோக்கிச் சென்றனர். பாதிவழியில் ஒரேகாந்ததேசத்தேயுட்கார்ந்து மீண்டும் தமது மனத்தே ஆராய்ந்து அச்சொப்பன திருஷ்டாப்புருடனிடத்தும் இவ்வகையாய் தோடத்தைக் கண்டனர்: - சாயை யான்மா இத்தூலதேக குணதோடங்களையடைவதேபோல் இச்சொப்பன திருஷ்டாப்புருடன் அடைவதில்லையாயினும், இவன்பால் இவ்வகை யாய் மகாதோடமெனக்குப் புலப்படுகின்றது: - கனவின்கண்ணே இவனை ஒரு பகை வன் கொல்லின், நனவின்கண்ணே ஒரு மதயானை சினந்து தன் தும்பிக்கையை மேலே தூக்கி மூடபாலகரைப் பயப்படச் செய்வதேபோல், கனவின் கண்ணே இவனை நரி புலி பாம்பு முதலிய ஜீவர் பயத்தையடையச் செய்யின், ஆங்குத் தன் சுகிருத்துக்களின் வியோகத்தால் பரமதுக்கத்தையடைவன்; அழுவன்; இவை முதலாகிய அநேக தோஷங்கள இவன்பாற் காணவருகின்றன. பிரஜாபதியானவர் எனக்கு ஆன்மா அமிருதம், அபயம், பிரஹ்மரூபம் என ஆன்மாவினிலக்கணங் கூறினர். அவ்விலக்கணம இவன்பாற் பொருந்துவதில்லையாதலின் இக்கனாக்காண் போன் ஆன்மாவல்லன்; மற்றோ, இவனினும் வேறாகவே யான்மாவொன்றிருக்க வேண்டும். அதை யறியும் பொருட்டு யான் மீண்டும் அவர்பாற் செல்வேனாகவும்; எனச்சிந்தித்து மீண்டும் அவர்பாற் சென்றனர். இந்திரர் மீண்டும் வந்ததைக் கண்ட பிரஜாபதி கூறுவதாவது: - ஹே இந்திர! நீ முன் ஆன்மோபதேசத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்த மனத்தினனாய் நின்னுலகத்தையடைந்தனையே, மீண்டு மெப் பயனைக் கருதி யீண்டு வந்தனையெனப் பிரஜாபதி யிந்திராக்குக் கூறியபோது இந்திரர் மார்க்கததே எத்துணைத் தோடங்களைக் கனாககாண்போனிடத்தே கண்டனரோ, அவ்வியாவற்றையும் பிரஜாபதியின் முன்னிலையிற் கூறினர். அதனைக் கேட்ட பிரஜாபதி மீண்டும் 32 வருடம் பிரஹ்மசரியஞ் செய்ய ஆணையிட்டனர். குரு ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு ஆங்கே முடிததுப் பிரஜாபதிபால வந்து ஆன்மாவை மீண்டும் வினாவினர். வினவியதைக்கேட்ட பிரஹ்மா மீண்டும் சுழுப்தி யவஸ்தா சாக்ஷிரூபமா யான்மோபதேசஞ்செய்தனர்.

பிரஜாபதி கூறல்: - ஹே இந்திர! எக்காலிப்புருடன் சர்வ விசேஷஞான மற்றவனாகச் சயனஞ்செய்கின்றனனோ, அக்கால் இவன் எவ்விருதயாகாசப் பிரஹ்மலோகத்தே ஒருமையையடைந்து சர்வ துக்கத்தினின்றும் நீங்குவன்; சர்வேந் திரியங்களுமற்றவனாவன்; எவ்வதன்கண்ணே யடைந்தபோதினும் இவன் அதனை யறியாமல் மீண்டும் மீண்டும் வெளியேவருவானோ, அம்மாயா மாத்திர உபாதியையுடைய இருதயாகாசப் பிரஹ்ம லோகமே அமிருத அபயப்பிரஹ்மரூப மாதலினானே நின்னான்மாவாம். இவ்வான்மாவே எம்மால் முன்னரும் உனபொருட் டுபதேசிக்கலாயது என உபதேசித்த போது இந்திரர் அம்மொழியால் அஞ்ஞான விசிஷ்டப் பிராஞ்ஞனெனப்பெயரிய ஜீவனை ஆன்மாவெனவுணாந்து மிகவும் மகிழ்ந்து முன்போலவே பிரஜாபதியை நமஸ்கரித்து மீண்டும் தம்முலகத்கையடை யச்செல்லும் பாதிவழியில் ஒரேகாந்ததேசத்தையடைந்து தமது மனத்தே யாராய்ந்து பிராஞ்ஞ ஆன்மாவின்கண்ணும் இவ்வகைத்தோடததைக்கண்டனர்: - இத்துயிலின் கண்ணேயிருக்கும் பிராஞ்ஞன் கனாக்காணும் புருடனைப் போலப் பயாதிகளை யடையானாயினும், இந்தப் பிராஞ்ஞனாகிய யான் இவ்வாறிருக்கின்றேனெந்த் தன்னையுமுணர்ந்திலன், என்னினும் பின்னன், இவனித்தகையனென மற்றையனையுமறியான் ஈண்டுக் கண் முதலியவற்றின பாந்த்தால் மூடனானவன் தன்னையும அயலானையும் அறியாததேபோலத் துயிலின்கண்ணே பிராஞ்ஞனும் தன்னையும் பரனையுமுணரான்; மற்றோ, துயிலிலிருந்தபோதினும் அழிந்தவனைப் போல் இருப்பனாதலின், பிரஜாபதி கூறிய அமிருத அபயப்பிரஹ்மரூபத்தன்மை யிலக்கணம் பிராஞ்ஞனிடத்தே பொருந்தாது; அவ்விலக்கணமுடையது பிராஞ்ஞனைப்பார்க்கினும் வேறொன்றே யாம். அதை நிச்சயிக்கும் பொருட்டு யான் மீண்டும் பிரஜாபதி சமீபம் செல்வேனெனச் சிந்தித்துப் பிரஜாபதி சமீபம்வர, அவர் வரவைக்கண்ட பிரஜாபதி கூறியதாவது: - ஹே இந்திர! முன் எமது தேந்த்தானே நீ ஆன்மாவையுணர்ந்து மகிழ்ந்தமனத்தனாய் நின்னுலகையடைந்தனையே? இப்போது மீண்டும் எப்பயனை விரும்பி ஈண்டுவந்தனையெனக் கேட்டபோது, இந்திரர் மார்க்கத்தே பிராஞ்ஞனிடத்திற் கண்ட தோடமுழுவயும் பிரஜாபதியின் முன்னிலையிற் கூறினர்; அதைக்கேட்ட பிரஜாபதி மீண்டும் 5 வருடம் பிரஹ்மசரியம் அனுட்டிக்குமாறாணையிட்டனர். ஹே மைந்த! இந்திரர் முதலிலோ ஆணையின்றியே 32, வருடமும், பின்னிரண்டாவது மூன்றாவது முறை ஆணையை முன்னிட்டு 32, 32, வருடமும், 4 - வது முறை ஆணையை முன்னிட்டு, 5 வருடமும், ஆக ஒருங்கே 101 வருடம்வரை பிரஜாபதியின் முன்னிலையில் பிரஹ்மசரியத்தை யனுட்டி தனர். இப்போது அந்தப்பிரஹ்மசரிய மகான்மியத்தைவருணிபாம்: - ஹே மைந்த! ஈண்டு எவ்வெப்பொருள் மிகவும் கிடைத்தற்கரிதாமோ அவற்றையும் இவன் பிரஹ்மசரியத்தானே யடைவன் ஏனெனின், வேதவேத்தாக்கள் இப்பிரஹ்மசரியத் தையே சர்வ யாகாதிரூபமாய்க் கூறியுள்ளார் ஈண்டு, இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவை யுணர்ந்தவன் இப்பிரஹ்மசரந்த்தானே ஆன்மாவையுணர்ந்தவனாவன்; அஃதின்றி ஆன்மாவை யறிய முடியாதாமாதலின், வேதவேத்தாக்கள் பிரஹ்மசரியத்தை, யஞ்ஞும், என்னும நாந்த்தானே கூறினர். தரிசபௌர்ணமாசாதி கருமம் அதிகாரிக்குச் சுவர்க்கம் முதலிய இஷ்ட பதார்த்தங்களின் அடைவைச்செய்யுமாதலின், வேதவேத் தாக்கள் அக்கருமத்தை இஷ்டமெனபர், அஃதும் இப்பிரமசர்யமே யாம்; ஏனெனின், சர்வ பதார்த்தங்சளின் அபேசைஷயால் அத்தியந்தம் பிரியரூபத் தன்மையானே

இஷ்ட சப்தத்தின் முக்கிய பொருளாகிய இஷ்ட ஆன்மாவை அதிகாரி பிரஹ்மசரியத்தானேயறிவனாதலின், வேதவேததாக்கள பிரஹ்மசரியத்தை இஷ்ட மென்பர். கோசமுதலிய இலௌகிகப் பிரமாணபலத்தானே யஞ்ஞசப்தப் பொருளும் இஷ்ட சப்தப்பொருளும் வேற்றுமையடையாமல் ஒரு பொருளின் வாசகங்களேயா மெனினும், மீமாம்சகர் அவ்விரண்டிற்கும் இவ்வகையாய் பேத்ததைக் கூறியுள்ளார்: - சோமம், பசுமுதலிய பதார்த்தங்களால் துணியப்பெறுவதாய் ஜோதிஷ்டோமாதி கருமம் யஞ்ஞமாம். பசு முதலியவையின்றிக் கேவலம் ஔஷதாதிக பதார்த்தங்க ளால் சித்தமாம் தரிச பௌர்ணமாசாதி கருமம் இஷ்டமாம், அநேகர் ஒருங்குகூடி செய்யு யாகவிசேஷம சத்திராயணமாம், அஃதும் பிரஹ்மசரியமேயாம்; ஏனெனின், அதிகாரி தன் சத்தியஸ்வரூப ஆன்மாவைப் பிரஹ்மசரியத்தானே ஜன்மமரணரூப சம்சாரத்தினின்றுங்காப்பாற்றுவனாதலின், வேதவேத்தாக்கள் பிரஹ்மசரியத்தைச் சத்திராயணமென்பர். மனனசீல புருடர்க்குறுந்தன்மைமௌனமாம், அதன் பிரசித்த மாய் பொருளோ வாக்கின் நிரோதரூபத்வமாம், அல்லது சந்யாச ஆசிரமமாம், அத்தகைய மௌன சப்தமும் பிரஹ்மசர்யத்தின் வாசகமேயாம்; ஏனெனின், சர்வ அதிகாரிகளும் பிரஹ்மசரியத்தின் மகிமை யானே ஆன்மாவின் மனனத்தே சமர்த்தராவர், அஃதின்றிக் கோடிஜன்மத்தானும் ஆன்மாவின் மனனமாகாதாமாத லின், வேத வேத்தாக்கள் அதை மௌனமென்றனர். உலகப் பிரசித்தமாய் உபவாச பராயணங்களின் வாசகமாகிய அநாச காயந பதமும் பிரஹ்மசரியத்தின் வாசகமே யாம்; ஏனெனின். பிரஹ்மசரியாத் தானே பிராப்தமாய் ஆன்மா, காரியசகித அஞ்ஞானரூபப் பிரதிபந்தகந்தாகமாகத்தான் ஒருக்காலும் அழிவையடைய மாட்டா தாதலின், வேதவேதகாக்கள் பிரஹ்மசரியத்தை அநாசகாயந என்னும் நாமத்தானே கூறினர் உலகப் பிரசித்தமாய வனவாச வாசகமாகிய அரண்யாயந சப்தமும் பிரஹ்மசர்ய வாசகமேயாம்; ஏனெனின், சமுத்திரசமான விஸ்தாரமுடைய அரண்ய மெனப் பெயரிய இரண்டு மடுக்களோடு கூடிய பிரஹ்மலோகத்தையும் அதிகாரி பிரஹ்மசரியத்தானே யடைவனாதலினானே, வேதவேத்தாக்கள் பிரஹ்ம சரியத்தை அரண்யாயநமெனக் கூறினர். பிரஹ்மசரியமகிமையானே இப்புருடன் தடையற்றுத் தன்னிச்சைவாயிலாய்ச் சர்வ லோகங்களிலுஞ் சஞ்சரிப்பன்; நாரதமுனிவர் பிரஹ்ம சரிய மகிமையானே தம்மிச்சைப்படிச் சர்வ லோகங்களிலுஞ சஞ்சரிப்பதே போலும், பிரஹ்மசரியத்தோடு கூடிய பிராஹ்மணாதி யதிகாரிகள் இருக்குமுதலிய வேதங்களை யத்யயனஞ் செய்து பால், மது, நெய், தயிர், அமிருதம், சோமரசம் முதலிய பதார்த்தங்களால் அக்கினி முதலிய தேவதைகளைத் திருப்திசெய்வர். அவர்களின் பிரசாதத் தானே அதிகாரிகள் தாங்களும் அப்பால் முதலிய பதார்த்தங்களைத் தம்மிச்சைப் படிபானஞ் செய்வர் சர்வலோகங்களிலுஞ் சுதந்திரமாய்ச் சுற்றல், பால் முதலிய பதார்த்தங்களைப் பானஞ்செய்தல் எனச் சாஸ்திரங்களில் பிரஹ்மசர்யபலங் கூறியிருத்தல் அவாந்தரபலக்கூற்றாம்; முக்கிய பலமோ இதுவேயாம்: - பிரஹ்மசரியமுடைய அதிகாரி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை யுணர்ந்து மிருத்தியு துக்கரூப சம்சாரத்தைத் தாண்டுவன் என்பதேயாம். ஹே மைந்த! நின்பொருட்டு யானதிகமாக யாது கூறுவேன்? இவ்வுலகத்தேயுள்ள சாதனங்கள் யாவும் இப்பிரஹ்மசரியத்தின் கண்ணே உள்ளடக்கமாம்; யானையின் பாதத்தே சர்வ பாதங்களின் அடக்கமுண்டாவதே போலப் பிரஹ்மசரியத்தின் கண் ணே சர்வ சாதங்கட்கு மடக்கமாம்; பிரஹ்மசரியத்தினும் அதிகமாக யாதொரு

சாதனமுமின்றாம். அதிகாரியைத் தூய்தாக்கும் சௌசமும், சுவர்க்காதி சுகத்தையடையச் செய்யுந் தவமும் பிரஹ்மசர்யமேயாம். இத்தகைய பிரஹ்மசர்ய த்தோடு கூடியிருந்த அநேகம் பிராஹ்மணர் திவலோகத்தையடைந்தனர். அவர்கள் கேவலம் திவலோகத்தைமாத்திர மடையவில்லை; மற்றோ, தேவயான மார்க்க வாயிலாய்ப பிரஹ்ம லோகத்தையுமடைந்தனர். அம்மார்க்கம் மீண்டும் வருகை யற்றதாம்; கருமகாண்டத்தையுபதேசிக்கும் 88000 முனிவர் தக்ஷிணமார்க்கத்தே யிருப்பதே போல், உபாசனாகாண்டத்தை யுபதேசிக்கும் 88000 முனிவர் அத் தேவயானமார்க்கத்தேயிருப்பர். அத்தகையமார்க்க வாயிலாய்ப பிரஹ்மசரியமுடை யோர் பிரஹ்மலோகம சேர்வர். ஈண்டு, வேறு சர்வ சாதனங்களோடு கூடியவனாயி னும், வித்தையின்கண்ணும் குசலனாயினும், ஒரு பிரஹ்மசரிய சாதனமற்றவனா யின், மோக்ஷத்தையடையாமல் அவ்விடயாசக்தன் ஜன்மமரணரூபக் கிலேசத்தை யேயடைவன். இப்பொருளின் கண்ணே சௌபரி முதலிய கோடி புருடர் திருஷ்டாந்த மாவர், கடலைக்கடப்பதில் கப்பலொன்றே சாதனமாதலே போலச் கடலைத்தாண்டப் பிரஹ்மசரியமொன்றே சாதனமாம். இப்பிரஹ்மசரியம துயர் நீக்குவது மாத்திரமல்ல; மற்றோ, இதனாலிவன் சுவர்க்கத்தையும், மோக்ஷத்தையும், தீர்க்க ஆயுஷையும், இகலோகத்தே மகா சுகத்தையும், மகா கீர்த்தியையும், சர்வ நோயற்றதன்மையையும் அடைவன்; சுந்தாகாந்தியையுடையவனாகவும், சர்வ துக்கங்கள்ளு மற்றவனாகவும், சர்வ பாவங்களுமற்றவனாகவும் ஆவன். இவை முதலாக அநேகவகையாய் மகான்மியங்கள் பிரஹ்மசரியத்திற்குச் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பெற்றிருக்கின்றன யாவன் இவ்வகையாய் மகான்மியத்தை யுணர்ந்தும் பிரஹ் மசரியத்தைத் திரஞ்செய்வதிற் சமர்த்தனல்லனோ, அவன் இவ்வகையாக விசாரித்து அதனைத்திரஞ் செய்க: - தன்றாயின்றேகத்தும் தன்மனைவியின்றேகத்தும் யாது விசேஷத்தன்மையுளது? எவ்விசேந்த்தன்மையைக்கண்டு இவன் பிரஹ்மசரியத்தினி ன்றும் பிரஷ்டனாகின்றானோ? மற்றோ, அவ்விரண்டு தேகத்தும் சிறிது மாத்திரை யும் விசேடத்தன்மையின்றாம். எல்லா ஸ்திரீ கட்கும் பாஞ்ச பௌதிக சரீரஞ் சமான மேயாமாதலின், சர்வ ஸ்திரீகளையுந் தனது மாதாவைப் போலறிந்து பிரஹ்ம சரியத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டும். அல்லது, மூத்திரத்தின் பாத்திரமும், அபானவாயு வாற்றூடிதமுமாய் ஸ்திரீயோனியின கண்ணே செல்லும் புருடனுக்குச் சுகம் யாதுண்டாம்? சிறிது மாத்திரையுஞ் சுகமின்றாம், மாறாகவோ சரீரத்தைச் சொறிதலால் கரங்கட்குத் துயரேயுண்டாவது போலக் காமிகட்கு விடயபோகத்தானே கேவலந் துக்கமேயுண்டாம். இவ்வகை விசாரஞ்செய்தும் இவனுக்கொரு பூர்வபாவ கருமவயத்தால் ஸ்திரீத்யாக புத்தியுண்டாகாலிடின், அப்புத்தியுண்டாமாறு அந்தரியாமியாய் பரமேசுரர் முந்நிலையில் இவ்வகையாகப் பிராத்தனை செய்க: - ஹே அந்தர்யாமியாய் ஈசுரரே! சர்வப் பிராஹ்மண க்ஷத்திரியாதிகளின் ஆன்மவடிவ மாகிய பிரஹ்மபாவத்தையடைய எப்போதும் யானிச்சிக்கின்றனனாதலினானே, ஒருகாலெனக்குப் பிரஹ்மபாவ இச்சையுண்டாகாதிருக்குமாயின், சன்மார்க்கத்தேயிருக்க இச்சையையேன் செய்வேன்? எனக்கெப்போதும் பிரஹ்மபாவப் பிராப்தியிச்சை யிருக்கின்றது. அதனடைவோ பிரஹ்மசர்யமின்றி யுண்டாகமாட்டாதாதலின், என்மீது தாங்கள் அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். யான் மீண்டும் இந்த ஸ்திரீ யோனியில் கமனஞ்செய்யாதிருக்க வேண்டும், எந்த யோனியை யான் தாயின் உதரத்தினின்றும் வெளிப்போந்த காலத்தே அநேகமுறை

யனுபவித்தனனோ; அது எப்போதும் மூத்திரத்தானே நனைந்திருக்கும், மிகவும் லோபத்தோடு கூடியிருக்கும், பலம் விவேகம் வைராக்கியம் முதலிய குணங்களை நஷ்டப்படுத்தும், பக்குவமாகிய புண்ணற்குச் சமானமாக இரக்தவர்ணமுடையதாம், அத்தியந்தத் துர்க்கந்தமுடையதாம், சர்வ ஜன்மங்களிலுந் துக்கததையடைவிப்ப தாம்; இத்தகைய நிந்தித ஸ்திரீயோனியின் கண்ணே மீண்டும் எனது கமனமுண் டாகலாகாதவண்ணம தாங்கள் தயவு செய்ய வேண்டும். இவ்வதிகாரி பரமேசுரரது முன்னிலையில் இங்ஙன் பிரார்த்திப்பின் அப்பரமேசுரர் அதிகாரிக்கு ஸ்திரீகளின் மைதுனத்தே வைராக்கியத்தைத்தருவர், அதனாலதிகாரி யதன்கண்ணே முயலான் கேவலம் ஸ்திரீசம்போகமே மைதுனமன்றாம்; மற்றோ, சம்போக சாதன ரூபமாகிய ஸ்மரணம், கீரத்தனம், கேலி, பிரேக்ஷணம், குகியபாஷணம், சங்கற்பம், அத்யவசாயம், என்னும் ஏழும் சாஸ்திரத்தே மைதுனமெனப்பெறும். மங்கையரை மனத்தே சிந்தித்தல் ஸ்மரணமாம், அவளுடைய சௌந்தர்யாதி குணங்களை வாயாற் கூறல் கீர்த்தனமாம், அவர்களோடு சூதாடல் பரிகாசஞ்செய்தல் கேலியாம், இச்சையோடும் அடிக்கடி அவர்களைப்பார்த்தல் பிரேக்ஷணமாம், ஏகாந்த தேசத்தே அவர்களோடு சம்பாஷணஞ்செய்தல் குகிய பாஷணமாம், அல்லதவர்தம் இரகசியமாய் அங்கங்களைக் கூறல் குகிய பாஷணமாம், அவர்களிடத்தே இரமணீயமதி செய்தல் சங்கற்பமாம், இவளோடுபானவசியம் சம்போகஞ் செய்வேன் என்னும் நிச்சயம் அத்யவசாயமாம், என்னும் அஷ்டவிதமைதுனமே ஸ்திரீகளிடத் தே பிரீதிக்கேதுவாம். அவ்வெண்வகையையும் விட்டவனுக்கு அவர்களிடத்தே பிரீதியுண்டாகாதாம. அவ்வெண்வகையைப் பரித்தியாகித்தலே பிரஹ்மசரியமாம். இப்பிரஹ்மசரியத்தோடு கூடியவன் முயல்வின்றியே சர்வ துக்கங்களினின்றும் விடுபடுவன், ஆநந்தவடிவ ஸ்வயஞ்சோதி யான்மாவை யடைவனாதலின், சர்வ முமுக்ஷுக்களும் பிரஹ்மசரியதருமத்தை அவசியஞ் சம்பாதனஞ் செய்க. விடயங்க ளிடத்தே யாசக்தியுற்றுப் பிரஹ்மசரியத்தைப் பரித்தியாகித்தவன் நானாவகையாய் யோனிகளை யவசியமடைவன்; ஏனெனின், அவனுக்கு மிகச் சமீபஹிருதய தேயத்தி ருக்கும் ஆன்மா ஒருகாலும் புலப்படுவதின்றாம்; மற்றோ, அவன் மனத்தே மலமூத்திராதி அசுத்த சமூகம் நிறைந்தபெண்ணே யெப்போதும் பிரதீதியாவள். நிரந்தரம் ஸ்திரீயின் தியானத்தானே உண்டாய் சமஸ்கார பலத்தானே விஷயா சக்தன் சொப்பனமனோதாதியின்கண்ணேயும் ஸ்திரீகளையே காண்பன். இவ்வாறு எப்போதும் அவளையே பார்த்து தியானித்து விடயாசக்தன் மரித்தபின் இகலோகத் தேனும் பரலோகத்தேனும் அவளுதரத்தே ஜன்மத்தையடைவன். அல்லது, அவளுடைய சஜாதீய வேறொரு ஸ்திரீயின் உதரத்தே ஜன்மத்தையடைவன். அல்லது, விஜாதீய வேறு பசு முதலிய ஸ்திரீ யுதரத்தே ஜன்மத்தையடைவன். ஜனித்தபின் பூர்வ சமஸ்காரவயத்தானே மீண்டும் அவர்களையே எப்போதும் பார்த்துத் தியானித்துப் பின் மரித்து மீண்டும் அவர்களுதரத்தே ஜன்மத்தையடை வன்; பின் பூர்வ சமஸ்காரவயத்தால் மீண்டும் அவர்களிடத்தே ஆசக்தியையுறுவன். இவ்வாறு பிரஹ்மசரியமற்றவனாகிய விடயாசக்தன் தன்னானந்தவடிவ ஆன்மாவை அறியாமல அடிக்கடி ஜன்மமரணரூப சம்சாரத்தையடைவன். இங்ஙன் அன்வய வியதிரேகத்தானே பிரஹ்மசரியத்திற்கே பிரஹ்மவித்யா ப்ராப்திபின் காரணத்தன்மையாமாதலினானே, பிரஜாபதி இந்திரர் பொருட்டு ஆன்மஞானமடை வதற்கு மும்முறை 32, 32, வருடம் பிரஹ்மசரியம் அனுட்டிக்குமாறும், நான்காவது

முறை மனத்தூய்மை வந்ததையும் அற்பதோட மிருப்பதையுங்கண்டு அது நீங்கும் பொருட்டு 5 வருடம்வரை பிரஹ்மசரியம் அனுட்டிக்குகுமாறும ஆணையிட்டனர். அவ்வாணையைச் சிரந்தாங்கி இந்திரர் அவ்வாறேயனுட்டித்து மீண்டும் பிரஜாபதி சமீபம் வந்ததைக்கண்ட பிரஜாபதி அவர்க்கு இவ்வாறு துரீய ஆன்மாவையுபதேசித்தனர்: - பிரஜாபதிகூறல், ஹே இந்திர! தூலசூக்ஷுமகாரணமென்னு மந்த்தேகங்களினும் விலக்ஷணமாய் ஆநந்த ஸ்வரூப ஆன்மாவையாம் முன்னரே நேத்திர முதலிய ஸ்தானங்களில் உபதேசித்தனம்; ஆனால் நின்ஞ்ஞான வயத்தால் நீ ஆன்மாவை வேறாகவே கவர்ந்தனை. இப்போது முத்தேகங்களினும் வேறாக ஆன்மாவையுணர்த்தும்பொருட்டு முதலில் தர்மங்களோடுகூடிய முத்தேகங்களினும் வருணிப்பாம்: - ஹே இந்திர! எச்சரீரவிசிஷ்ட ஆன்மாவை நீ கவர்ந்திருக்கின்றனையோ, அதன் உபாதிருப சரீரம் தூலம் சூக்குமம் காரணம் என மூவகையாம், அவை கேவல மஞ்ஞானத் தானே சித்தமாம் அஞ்ஞானமபாவத்தை யடையின் காரிய காரணரூபத்தானே அத்தேகங்களின் சித்தியுண்டாகாவாம். அவை யவித்தையின் கண்ணே கற்பிதமாதலின், மரணமுடைத்தருமம் அவற்றின கண்ணே சமானமேயாயினும் இத்தூல தேகம் எப்போதும் அம்மரணமுடைத் தருமமுடையதாம், ஏனெனின், சர்ப்பம் தனது பக்ஷிய ரூபமாய் மண்டூகத்தைக் கவர்வதே போலப் பிரமாதரூப மிருத்தியு தனது பக்ஷியரூபத்தானே எப்போதும் இத்தூல தேகத்தைக் கவரும், இத்தகைய இத்தூலதேகத்தே அஜரத்வம் அமரத்வம் அபயத்வம் முதலிய ஆன்மாவின் இலக்கணஞ் சம்பவியாதாதலின, இத்தூலதேகம் ஆன்மாவன்றாம்; மற்றோ, இதனினும் விலக்ஷணமே யான்மாவாம். இத்தூலதேகம் ஆன்மாவல்லாததே போலச் சூக்ஷுமதேகமும் ஆன்மாவன்றாம், ஏனெனின், அநுகூலரூப்ப பிரியத்தன்மையும் பிரதிகூலரூப அப்பிரியத்தன்மையும் இத்தூலத்தே யிருப்பதே போலச் சூக்ஷும தேகத்துமிருக்கும், ஆன்மா பிரிய அப்பிரியதருமங்கள ற்றதாதலின், சூக்ஷும தேகத்தின்கண்ணும் ஆன்மரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம், மற்றோ, இச்சூக்ஷும சரீரத்தினும் ஆன்மாவிலக்ஷணமாம். இத்தூல சூக்ஷும சரீரம் ஆன்மா அல்லாததேபோல் அஞ்ஞானவடிவ காரண சரீரமும் ஆன்மாவன்றாம்; ஏனெனின், அச்சுழுப்தியின் காரண தேகத்தே சுழுப்திகாலத்தே துக்கமில்லாவிடினும் அதன் கண்ணே இனியுண்டாகும் எல்லாத்துக்கங்களும் பீஜவடிவமாயிருக்குமாதலின், அதுவுமான்மாவாகாதாம்; அதனினும் ஆன்மாவிலக்ஷணமாம். தூலசூக்ஷும காரணமென்னும் மூன்று தேகங்களினின்றும் அவற்றின பிரியாதி தருமங்களினின்றும் விடுபட்ட ஆன்மாத் துக்கமற்றிருத்தலே போல், விடயஜன்னிய சுகமுமற்றதாம்; ஏனெனின், விஷயஜன்னிய சுகமும் துக்கசமானமேயாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஆன்மாவின் கண்ணே சுகதுக்கம் உண்டாகாதாமாயின் யான் சுகி, யான்றுக்கியெனனும் பிரதீதியானே ஆன்மாவின் கண்ணே சுக துக்கம் எக்காரணத்தானேயிலங்குகின்றது?

சமாதானம்: - ஹே இந்திர! இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே பிரீதியாம் சுகப் பிரதீதியும், அப்பிரீதியாந் துக்கப் பிரதீதியும் கேவலஞ் சரீரதாத்மிய அத்தியாசத்தானே பிரதீதியாம. அஃதின்றி ஆங்கு அஃதுண்டாகாதாம; உண்டாமாயினோ சமாதியின் கண்ணும் அறிஞர்கட்குச் சுகதுக்கப் பிரதீதியுண்டாதல்

வேண்டும, உண்டாவதோயில்லையாதலின், சரீரதாதாத்மிய அத்தியாசத்தானே ஆன்மாவின் கண்ணே சுகதுக்கப்பிரதீதியாம் என்றறியலாம். இப்போதிப்பொரு ளையே திருஷ்டாந்தததானே வெளிப்படுத்துவாம்: - ஹே இந்திர! ஈண்டு வாயு அக்கினி முதலிய பூதம், மின்னல் மேகம் முதலிய பௌதிகம் என்பன யாவும் கனமான அவயவங்களோடுகூடிய தேகமற்றனவாதலின் அவை பிரியாப்பிரியங்களு மற்றனவாம்; ஏனெனின், மனுடாதி சரீரம் யாவருக்கும் புலப்படுவதே போல் அவற்றின் தேகத்தை யெப்புருடனும் எத்தேயத்துங்கண்டதேயில்லை; மற்றோ, ஜீவர்களின் புண்ணிய பாவரூப அதிருஷ்டாதி காரணவயத்தானே அகஸ்மாத்தாய்ப பிரகடமாய் மழை முதலிய காரியங்களைச் செய்யுமாதலின், இத்தேக சம்பந்தமே சுகதுக்காரணமாம். வாயு மேகாதி காரியங்கள் தம்மத்விதீயப் பிரஹ்மரூபகாரணத் தையடைந்து சர்வபேதமுமற்ற அத்விதீயரூபத்தானே நிலைத்திருப்பதேபோல், சுழுப்தியின் கண்ணேயிருக்கும் பிராஞ்ஞ் ஜீவனும் சரீராபிமானத்தைப் பரித்தியாகித்து இருதயாகாசரூப சுயஞ் சோதிப் பிரஹ்மத்தையடைந்து தன் வாஸ்தவ அத்விதீயரூபத்தானே நிலை பெறுவன். அவை பிரஹ்மத்தினின்றுமே யுண்டாம். காரியத்திற்குத் தன்னுடையதான காரணத்தின்கண்ணே இலபமாமாதலின் இலயகாலத்தே அவை பிரஹ்மரூப காரணத்தையே யடையுமன்றி வேறொன்றை யுமடையாது; ஏனெனின், சர்வ ஜகத்திற்கு மிருப்புவிளக்கத்தைக் கொடுக்கும் பிரஹ்மரூப ஆன்மாவற்ற பொருள்களியாவும் முயற்கோடுபோல் வடிவற்றதே யாம். அத்தகையதன் கண்ணே வாயு மின்னல் முதலிய பதார்த்தங்களின் இலயஞ் சம்பவியாதாம். வாயு முதலிய காரியங்கட்கு சைதன்ய ஆன்மாவின்கண்ணே இலய முண்டாவதேபோலக் கடாதிகாரியங்கட்கும் கேவலம் மண் முதலியவற்றே இலய முண்டாகாதாம்; மற்றோ, மண் முதலியவற்றின் உபகிதசைதன்ய ஆன்மா வின்கண்ணே அவற்றின் இலயமாம் அலலது, தாமிரதாதுவிற்குமுன் செம்மை யிருப்பப் பொன்மையுண்டாகாதாம; எல்லாவாற்றானும நஷ்டமாய் தாமிரத்திற்கும் பொன்மையுண்டாகாதாம; மற்றோ, முன்வடிவத்தைவிட்டபின்னிருக்குந் தாமிரத் திற்கே பொன்மையுண்டாவதேபோலக் கடாதிகட்குத் தம்மான்மவடிவத்தினும் வேறாய் கேவல கடாதிவடிவத்தானோ ஒருகாலுங் காரணத்தின்கண்ணே இலய முண்டாகாதாம்; என்னை, ஆன்மாவினும் வேறாய் அவை தாமே முயற்கோடுபோல் வடிவற்றனவாம். வடிவற்றவற்றிற்கு எப்பொருளின்கண்ணும் இலயங்காணவருவதி ன்றாமாறே, அனான்மவடிவ படத்தே அனான்மவடிவகடத்தின் லயமுமு காணவருவ தின்றாமாதலின், கடாதிகட்கு மண் முதலிய ஜடப்பொருள்களில் இலயமுண்டாகா தாம்; மற்றோ, மண்ணுபகிதசேதனத்தின்கண்ணே அவை தமது நாமரூபங்களைப் பரித்தியாகித்து இலயமாம். கடாதி ஜடப்பொருள்களும் தம்மிலயகாலத்தே சேதனப்பிரஹ்மபாவத்தையே யடையும்போது, எப்போதும் பிரஹ்மத்தோடு அபேதத் தையடைவுற்றிருக்கும் இச்சேதன ஜீவான்மாத் தம்மிலயகாலத்தே சேதனப்பிரஹ்ம பாவத்தையடையுமென்பதன்கண்ணே கூறவேண்டியது யாதுளது?

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜீவான்மாவிற்கு எப்போதும் பிரஹ்மத்தோடு அபேதமாயின் சம்சார தசையினும் மோக்ஷதசையின்கண் யாது விசேடமுளது?

சமாதானம்: - ஹே இந்திர! துவம்பதாத்தரூப ஜீவான்மாவின் கண்ணே யான் கர்த்தா, யான் போக்தா எனப் பிரதீதியாம் தருமங்கள் அவித்தையிற் கற்பிதமாதலின் மந்த்தையேயாம் ஜீவான்மாவிற்குச் சுயம்பிரகாசத்தன்மையும் அத்விதீய ஆநந்தரூப த்தன்மையும் உண்மைவடிவமாம்; அவ்வடிவமே தற்பதார்த்தரூபப் பிரஹ்மத்திற்கு மாமாதலின், வாஸ்தவவடிவத்தானே ஜீவப்பிரஹ்மங்களிரண்டும் அபின்னமாம். சம்சாரதசையின்கண்ணே எச்சீவப்பிரஹ்ம பேதம் பிரதீதியாமோ அப்பேதமயற்கேது தூலசூக்ஷுமசரீரசகிதகாரண அஞ்ஞானமேயாம், காரணம் நீங்கிய பின்பு கற்பித பேதமும் நீங்கும். "யான் பிரஹ்மரூபனாயிரு கின்றேன்" என்னும் அபேதஞானத்தா னே அஞ்ஞான நீக்கமாங்கால் கர்த்திருத்வ போக்திருத்தவாதி கற்பிதரூபங்களும் தாமே நீங்கும்; இதுவே சம்சாரதசையினும் மோக்ஷதசையின் கண்ணே விசேஷத் தன்மையாம். இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டான ஞானத்தானே இரஜ்ஜுவிஷயக அஞ்ஞான நிவிருத்தியாம்போது கற்பித சர்ப்பமும், அதன் பயஉற்பத்தியாக்கல், மோகமுண்டாக்கல் முதலிய தருமங்களும் தாமே நீங்குமாறு அதிஷ்டானப் பிரஹ்ம ஞானத்தானே பிரஸ்மவிஷயக அஞ்ஞானம் நீங்கும் போது கர்த்திருத்வ போக்திருத் வாதி தருமங்களும் தாமே நீங்கும். கடரூப உபாதி நீங்கவே அக்கடாகாசம தன் மகாகாசரூபாத்தானே யிருக்குமாறு, தூல சூக்ஷுமகாரணமென்னும் முத்தேகங்க ளும் கர்த்திருத்வ போக்திருத்தவாதி தருமங்களும் அற்ற இச்சீவான்மாத் தன் பரிபூரண பிரஹ்மரூபத்தானே நிலைபெறும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மின்னல் முதலிய ஜடபதார்த்தங்கட்கும் ஜீவான்மா வாய் சேதனத்திற்கும் இலயகாலத்தே சமானமாகவே பிரஹ்மபாவப்பிராப்தி யுண்டாகுமாயின், சுருதியின் கண்ணே ஜீவான்மாவிற்குப் பிரஹ்மபாவப்பிராப்தியின் கண்ணே மின்னல் முதலிய திருஷ்டாந்தங்கள் கொடுத்திருப்பது அசங்கதமாகும்; ஏனெனின், சிறிது மாத்திரமேனும் விலக்ஷணத்தன்மையை யங்கீகரித்தே உபமான உபமேய பாவமுண்டாமாதலின, அவற்றின் கண்ணே சிறிது மாத்திரையேனும் விலக்ஷணத்தன்மை கூற வேண்டும்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! சுருதியானது இலய அவஸ்தையின் கண்ணே ஜீவான்மாவிற்குப் பரப்பிரஹ்மபாவ அடைவைக் கூறியிருப்பதே போல் மின்னல் முதலிய ஜடப்பொருட்கட்கும் அவ்வடைவைக் கூறியிருந்த போதினும், அத்திருஷ் டாந்த தார்ஷ்டாந்திகத்தே காரிய அகாரிய ரூபத்தானே விலக்ஷணத்தன்மை பிரசித்த மேயாம். மின்னல் முதலிய திருஷ்டாந்தங்களிலோ காரியத்தன்மைத் தருமமிருக் கும், ஜீவான்மவடிவ தாஷ்டாந்திகத்தோ காரியத்தனமைத் தருமமிராதாம், அகாரியத்வ தருமமிருக்குமாதலின், இரண்டிற்கும் விலக்ஷணத்தன்மை சம்பவிக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அம்மின்னல் முதலியவை போலச் சீவான்மாவின் கண்ணும் காரியரூபத்தன்மை எனுண்டாவதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! மேகம் மின்னல் முதலியவற்றே போல் ஜீவானமாவின் கண்ணுங் காரியரூபத்தன்மையை யங்கீகரிக்கிரீனோ, காரியரூபமாம் பொருளியா

வும் அழினைவேயாகும் இத்தேசாதிகள் காரியரூபமா யழிவதேபோலக் காரியரூபத்தன்மையால் ஜீவான்மாவிற்கும் அவசியம் அழிவாமாதலின், "ஆன்மா அஜரம் அமரம் அபயம் பிரஹ்மரூபம் ஆம்" என்னும் ஆன்மாவின் வடிவத்தைக் கூறும் பிரஜாபதி மித்யாவாதியாவர். அல்லது, முன்னர் மும்முறை ஆன்மாவின கண்ணே விநாசததன்மை வடிவ தோஷத்தைக்கண்டு அவ்விந்திரர் பிரஜாபதி சமீபத்தேவந்தனர், நான்காவது முறையும் அவ்விந்திரர்க்கு அவிநாசியான்மலாடம் உண்டாகாதாயின் இந்திரர் வந்ததே வீணாம். முன் போல அவ்வான்மாவின் கண்ணும் விநாசித்தன்னமையைக்கண்டு மீண்டும் வரும்படி நேருமன்றோ? அல்லது, ஜீவான்மாவிற்கு நாசத்தையங்கீகரிக்கினோ, பிரஜாபதி இந்திரர்க்குச் சுயஞ்சோதிப் பிரஹ்மப்பிராப்தி பூர்வகந் தன் பரிபூரணரூபத்தானேயிருத்தலவடி வபலங்கூறியதும் அசங்கதமாம்; ஏனெனின், நஷ்டமாய் ஜீவர்க்குச் சாமானியமா யெப் பொருளின் பிராப்தியுஞ் சம்பவியாதாம்; சம்பவியாதபோது அந்தப்பிராப்தி பூர்வகசொரூபமாய் நிலைபேறு எவ்வாறாம்? ஆகாதென்க. என்பன முதலிய அநேக வகைத்தோஷம் பிராப்தமாமாதலின, அதன்கண்ணே காரியரூபத்தன்மை சம்பவியா தாம். அல்லது, உண்மையா யாராய்ந்து நோக்கினோ, வாயு மேகம் மின்னல் முதலிய திருஷ்டாநதத்தேயும், ஜீவான்மவடிவ தார்ஷ்டாந்திகத்தும் காரிய அகாரியத்தன்மைவடிவ விலக்ஷணத்தன்மை அபேக்ஷிதமன்றாம் வியக்திகளின் பேதமாத்திரையானேனும் அவற்றின கண்ணே திருஷ்டாந்தரூபத்தன்மை சம்பவ மாம் என்னுங் கருத்தானே கூறிய திருஷ்டாந்தத்தின் கண்ணும் உண்மையாய்க் காரியரூபத்தன்மையின் கண்டனஞ்செய்யப்படும் அவற்றின் கண்ணே நையாயிக மதத்தேபோல் உண்மையாய்க காரியரூபத்தன்மை யிருப்பினோ, அழிவுடையத் திருட்டாந்தத்தே சுருதி சமானதருமரூபத்தானே கூறிய சமுத்தானம், பிராப்தி, சொரூபாவஸ்திதி யென்னும் முத்தருமம் சம்பவியாதாம்; ஆனால் காரணத்தினும் தனிச்சத்தைவடிவ வாஸ்தவகாரியத்தன்மையின்றாம்; மற்றோ, காரணமே காரிய ரூபத்தானே நிலைபெறும். அது காரணத்தினும் வேற்றுருவமாய்ச சத்தன்றாம்; ஏனெனின், வேறாய் அது மித்தையேயாம் நையாயிகர்க்கேபோல் அக்காரியந்தன் காரணத்தினும் தனிவடிவமாய் நிலைபெறுமாயின், தன் விநாசத்தானே அசத்தை யையுமடையும், அதனானே முன்மொழிந்த சர்வ தோஷங்களும் பிராப்தமாம்; ஆனாலக்காரியத்தை யாம் காரணத்தினும் வேறு சத்தையுடையதா யங்கீகரித்திலே மாதலின், இப்பக்கத்தே முன்மொழிந்த தோடம் பிராப்தமாகாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அத்திருட்டாந்தத்தேயிருக்குங் காரியத்தன்மையை மித்தையெனின் தாாஷ்டாந்திக ஜீவனிடத்தும் மித்தியாத்தன்மை சித்தமாம்.

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! திருஷ்டாந்தத்தேயிருக்குங் காரியரூபத் தன்மை மித்தையாதலேபோல் ஜீவத்தன்மையும் மித்தையாம் என்னுந் துல்லியத்தே நினக்காக்கிரகமிருப்பின் அஃதெமக்கநிஷ்டமின்றாம்; எனெனின், ஜீவத்தன்மையை யாமும் மித்தையாயே யுடன்படுகின்றோம்; ஆதலினானே, என்னும் சுருதியும் ஜீவேஸ்வரரின் திதியை மாயாதீனமாய்க்கூறியிருக்கின்றது. கடரூபஉபாதி நாசமா கவே கடாகாசத்தன்மை மித்தையேயாவதேபோல், முத்தேக விவேகஞ் செய்யின் ஜீவத்தன்மையும் மித்தையேயாம். கடாகாசரூபாசங்காதத்தே விசேஷ்யரூபத்தானே

யிருக்கும் ஆகாசம் சத்தியரூபமாவதேபோல், ஜீவரூபசங்காதத்தே விசேஷ்யரூப மாயிருக்கும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவும் சத்தியரூபமாமாதலின், வாயு மேக முதலிய திருஷ்டாந்தத்தேயும் தார்ஷ்டாந்திக ஜீவனிடத்துமிருக்கும் நாமரூப இலக்ஷண மாயையின் அம்சத்தே வாதி மித்தியாத்தன்மையைக் கூறின் சங்கையற்றுறைக; மாயாம்சத்தே யாமும் சத்தியங் கூறிலேம; மற்றோ, அஸ்திபாதிப் பிரியரூபமா யெல்லாப்பொருள்களிலும் தொடர்ந்திலகும் பரமான்மாவே சத்தியமென யாம் கூறினேம். ஸ்தூலாதி முத்தேகாதிகளோடு கூடிய ஜீவனோ ஆநந்தவடிவ ஆன்ம சத்தையை யங்கீகரித்தே சத்தியமாவன்; இயல்பாயோ ஜீவனிடத்து மெய்மமை யின்றாம் இவ்வாறு வாயு மேகாதிகளும பரமான்மாவின சத்தையைப்பற்றியே மெயம்மையாயிலகும்; இயல்பானே அவற்றின் கண்ணும் மெய்ம்மையின்றாம் இத்துணை யம்சத்தையொப்பா யங்கீகரித்தே அவற்றில் உபாசனாரூபத்தகன்மை கூறப்பட்டது; ஜீவனிடத்தோ உபமேயரூபத்தன்மை கூறப்பட்டது, ஆனால், அத் திருட்டந்தத்தேயிருக்குங் காரியத்தன்மை யம்சத்தே ஜீவனுக்குத் திருட்டாந்த சமா னத்தன்மையின்றாம், வாயுவாதிகளைப்போல் ஜீவனிடத்தும் காரியரூபத்தன்மை யிருப்பின், உற்பத்தியுடையனவெல்லாம் நாசமுடையனவாம், கடாதிகள் உற்பத்தி யுடையனவாய் நாசமுடைவதேபோலச் சீவனும் காரியமாயின நாசமடைவன்; அடையினோ பல போகங்களின்றிச் செய்தகருமங்களின் விநாசதோஷமும், செய்யா தவற்றின் பலப் பிராப்திவடிவ தோஷமும் ஆம். இத்தகைய அழிவுடைய ஆன்மோ பதேசத் தானே பிரஜாபதிக்கும் மித்தியாவாதித்தன்மை சித்தமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! வாயு முதலியவற்றே காரியரூபத்தன்மை யிருப்பதே போல் கடாதிகளிலுமிருக்குமாதலின், பிரசித்தமாய் கடாதிகளை விட்டுப் பிரஜாபதி யானவர் வாயுவாதிகளைத் திருஷ்டாந்தமாக்கியதென்?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! திருஷ்டாந்தமாக்கியதோ காரியரூபத்தன்மையைப் போதிப்பதின் கருத்தாயன்றாம்; மற்றோ, பிரியாப்பிரியமற்றதாக்கும் அசரீரபாவத்தே கருத்தாம். கடாதிகட்கு வாயுவாதிகட்கேபோலச் சரீரமற்றிருக்குந் திதி பொருந்தாதா மாதலின், பிரஜாபதிகடாதிகளைத் திருட்டாந்தமாக்கிலர். ஹே குமர! பிரஜாபதியின் கருத்திதுவாம்: - கனமாய் அவயவங்களோடு கூடிய தேகங்களற்ற வாயு முதலி யவை பிரியாப்பிரிய பாவத்தையடையாததேபோல், ஜீவான்மாவும் முத்தேகங்களற் றதாய் அவற்றையடையாது. பிரளயம் வரவே சரீரமற்ற வாயு முதலியவை பரஞ்சோதிவடிவ காரணத்தையடைந்து தம் பரிபூரண சொரூபத்தானேயிருந்து மீண்டொருக்காலும் சம்சார சம்பந்தியாய் துக்கத்தையடையாததேபோல், சரீர அபிமானமற்ற இச்சீவான்மாவும் பரமஜோதிரூபப் பரமான்மாவையடைந்து தன் பரிபூரணரூபத்தானேயிருந்து மீண்டொருகாலும் சம்சார சம்பந்தியாய் துக்கத்தைய டைவதில்லை. அந்தப் பரமான்மரூபஜோதியின் கண்ணே பரமஜோதிரூபத்தன்மை கூறியது ஸ்வப்ரகாசத்தானே கூறியதாம்; ஏனெனின், சுயஞ்சோதியாய் பரமான்மாவினும் வேறாக இருக்கும் சூரியன் முதலிய ஜோதிகள் தம் சித்தியின் பொருட்டுத தம்மினும் வேறாய் ஞானரூபஜோதியையபேக்ஷிக்குமாதலின், அவற்றின் கண்ணே பரமஜோதிரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஞானரூப பரமான்மாத் தன்சித்தியின் பொருட்டு வேறொரு ஞானத்தை யபேக்ஷிப்பதில்லையாதலின்,

சுருதிபகவதி அதைப் **பரமஜோதி**யென்றனள். அல்லது, அவ்வான்மவடிவஞானம் ஒருகால் தன் சித்தியின் பொருட்டு வேறொரு ஞானத்தையபேக்ஷிக்கினோ ஆன்மாசிரயம், அன்யோன்யாசிரயம், சக்கிரிகை, அநவஸ்தையென்னும் நான்கு தோஷங்களும் பிராப்தமாம்; ஏனெனின், ஞானமுடையவனை ஞாதாவென்பர். ஆன்ம சொரூபஞானம் தன் சித்தியின் பொருட்டு எஞ்ஞாதாவையபேக்ஷிக்குமோ அந்த ஞாதா அம்முதன்ஞானத்தானே ஞானமுடையவனாயம்முதன் ஞானத்தைச் சித்திசெய்வனா? அல்லது, வேறொரு ஞானத்தானே ஞானமுடையவனாய் முதல் ஞானத்தைச் சித்தி செய்வனா? முதலதிலோ தன் சித்தியின் கண்ணே தன்னத பேக்ஷையென்னு ஆன்மாசிரய தோஷப்பிராப்தியாம். இரண்டாவதன்கண்ணும் இவ்விசாரஞ்செய்யத்தக்கதாம்: - அந்த ஞாதா அவ்விரண்டாவது ஞானத்தைச் சித்திசெய்வது அவ்விரண்டாவது ஞானத்தால் ஞானமுடையவனாய் அவ்விரண் டாவது ஞானத்தைச சித்திசெய்வனா? அல்லது, முதன் ஞானத்தானே ஞானமுடைய வனாய் அவ்விரண்டாவது ஞானத்தைச் சித்திசெய்வனா? அல்லது, வேறொரு மூன்றாவது ஞானத்தானே ஞானமுடையவனாய் அவ்விரண்டாவது ஞானத்தைச் சித்திசெய்வனா? அவற்றுள், முதலதிலோ மீண்டும் முன்போலவே ஆன்மாசிரய தோஷஅடைவாம். இரண்டாவதிலோ அன்யோன்யாசிரயமாம்; என்னை, முதன் ஞானத்திற்குத் தன் சித்தியின் கண்ணோ இரண்டாவது ஞான அபேக்ஷையாம். அவ்விரண்டாவதற்குத் தன் சித்தியின் கண் முதன்ஞான அபேக்ஷையாம். மூன்றாவ தன்கண் ணும் இங்ஙனாராய வேண்டும்: - அந்த ஞாதா மூன்றாவது ஞானத்தைச் சித்தி செய்வது, அம்மூன்றாவது ஞானத்தால் ஞானமுடையவனாயதனைச் சித்தி செய்வனா? அல்லது, இரண்டாவது ஞானத்தால் ஞானமுடையவனாயதனைச் சித்தி செய்வனா? அல்லது, முதன் ஞானத்தால் ஞானமுடையவனாயதனைச் சித்தி செய்வனா? அல்லது, வேறு நான்காவது ஞானத்தால் ஞானமுடையவனாயதனைச் சித்தி செய்வனா? முதலதிலோ மீண்டும் முன்போலவே ஆன்மாசிரயதோஷப் பிராப்தியாம். இரண்டாவதிலோ முன்போலவே மீண்டும் அன்யோன்யாசிரயப் பிராப்தியாம். மூன்றாவதிலோ சக்கிரிகையடைவுறும; ஏனெனின், முதலதற்குத் தன் சித்தியில் இரண்டாவதன பேக்ஷையும், இரண்டாவதற்குத் தன் சித்தியில் மூன்றாவதன பேக்ஷையும், மூன்றாவதற்குத் தன் சித்தியில் மீண்டும் முதன்ஞான அபேக்ஷையும் என்பதாகச் சக்கிரம்போலச் சுழலல்வடிவமாம். நான்காவதிலோ அந்நான்காவது ஞானம் தன் சித்தியின் பொருட்டு வேறொரு ஐந்தாவது ஞானத்தை யபேக்ஷிக்கும், அதுவும் தன் சித்திக்காக ஆறாவதையபேக்ஷிக்கும் என மேன்மேல் ஞானதாரையை யுடன்படுவதில் அனவஸ்தா தோஷப் பிராப்தியாமாதலின, அவ்வான்ம சொரூபஞானம் தன் சித்தியின்பொருட்டு வேறொரு ஞாதாவை யபேக்ஷியாதாம்; மற்றோ, அது ஸ்வப்ரகாசரூபமாமாதலின் அதனைச் சுருதிபகவதி **பரஞ்ஜோதி**யென்றனள். அத்தகைய அதனையடைவுற்ற இச்சீவான்மாத்தனது பரிபூரண அத்விதீயவடிவத்தானே திதிபெறும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஜீவான்மாவிற்குப் பரஞ்சோதியின் பிராப்தியே தன் வடிவத்தானே திதிரூபமாமாதலின, சம்பத்தியென்னும் சப்தத்தானே அந்தப் பிராப்தியைக்கூறுவதும், ஸ்வரூப அபிநிஷ்பத்தியென்னுஞ சப்தத்தானே அந்த

ஸ்திதியைக்கூறுவதும் ஆகிய என்னும் சுருதியின்கண்ணே கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாம்.

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! மகாவாக்கியத்தினின்று முண்டாய **"யான் பிரஹ்மருபன்"** என்னும் ஞானம் சம்பத்தியாம். ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதஞானத்தாலுண்டாய் சர்வ துவைதங்களும் அற்றதாய் பலம் ஸ்வரூபாபிநிஷ்பத்தியாமாதலின், அச்சுருதியின்கண்ணே கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமுண்டாகாதாம்.

பிரஜாபதி கூறல்: - ஹே இந்திர! அவ்வத்விதீயத்தன்மை வடிவப் பலப்பிராப்திகாலத்தே உண்டாம் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேத ஸ்வரூபம் சர்வ காரிய காரணரூபப் பிரபஞ்சத்தினும் மேன்மையதாம்; சர்வ உபாதிகளிலும் பரிபூரணமா மாதலின் சுருதிபகவதி அதனை **உத்தமபுருஷ**னென்றனள். அவ்வபேத ஸ்வரூபத் தினும் மேலாக வேறொரு பொருள் உத்தம புருஷரூபமன்றாம். இப்போது ஜீவன் முக்தரின் திதிவித்ததைக் கூறுவாம்: - ஹே இந்திர! மகாவாக்கியத்தால் ஜீவப் பிரஹ்ம அபேதத்தை யுணாந்த உத்தம புருஷன் தன் பிராரப்தகரும சமாப்தி பரியந்தம் நிவாசம் செய்யும் வகையை நீ கேட்பாயாக. ஆண்டு நிர்விகற்ப சமாதியின்கண்ணேயிருக்கும் ஜீவன் முக்தன் எல்லாவகையானும் அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையே காண்பன்; அஃதையன்றி வேறெவ்வனான்மப்பொருளையும் காணான். சமாதியினின்றுங் கிளம்பிய காலத்தோ சர்வ ஜகத்தையுந் தன்னான்ம வடிவமாய்க்கண்டு எல்லா லோகங்களிலுந் தன்னிச்சைப்படி சுதந்திரமாய்ச் சஞ்சரிப்பன், மகாராஜா சுதந்திரனாய்த் தன்றேயத்தே சஞ்சரிப்பதேபோலுஞ் சர்வான்மவடிவ அறிஞன் சர்வப் பிராணி வடிவமாய்ப்ப பக்ஷிய அபக்ஷியப் பொருள்களைப் புசிப்பன், பாலரைப்போல் நானாவகையாய் கிரீடையைச் செய்வன், மகாபுருடரால் ஆதரிக்கப்படுவன், இந்திராதி ரூபத்தானே தேவாங்கனைகளோடு ரமிப்பன், நானாவகையாய் தேர் முதலிய வாகனங்களில் ஆரூடனாவன், அநேகஞ் சகிகளோடும் இரமிப்பன், தன்னுறவினரோடு கூடியிருப்பன். இவ்வாறு அநேக விவகாரங்களைச் செய்த போதினும அவ்வறிஞன் அவ்விவகாரங்களோடு தன்றேகத்தை யொருகாலும் ஸ்மரிப்பதேயில்லை; துயில்வோன் அத்துயிலில் தன்றேகாதிகளை ஸ்மரியாததேபோலும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தேகாதி சர்வ பதார்த்தங்களையும் மறந்தவனாகிய அறிஞன் மந்தமதியின்னெனப்படுவனன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே இந்திர! ஒருவன் உன்மத்ததசையையடைந்து அத்தசை யின்கண்ணே நானாவகையாய் விபரீத விவகாரங்களைச் செய்வன், அத்தசை நீங்கிய போது அத்தசையின் சர்வ விவகாரங்களையும் மறந்த போதினும் மந்தம தியினனெனப் படாததேபோல், அவ்வறிஞனும் அவித்யா சம்பந்தமாய் விவகாரங் களை மறந்தபோதினும் மந்தமதியினனெனப்படான்; மாறாக, அவற்றை நினைவ தானே மந்தமதியினனெனப்படுவன்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்வறிஞனுக்கொருகால் தேகாதி சர்வ பதார்த்தங்களின் மறதியுண்டாயின் தேகஸ்திதியெவ்வாறாம்?

சமாதானம்: - ஹே இந்திர! துயில்பவனுக்குக் துயிலின்கண்ணே தன்றேகக் காப்பிற சிந்தையின்றாமாயினும், அத்தேகத்தைப் பிராணன் காப்பதேபோல், முக்தனது தேகத்தையும் பிராணனேகாக்கும் தேரின்மீது சாரதி யுறங்கினும் தேரிற் பூட்டிய சிக்ஷையடைந்த குதிரைகள் தேரை முன்போல் நியமபூர்வகம் கொண்டு செல்வதே போல், அறிஞனுக்கு பராமமுண்டாயினும் அறிஞனது தேகத்தை அந்தப் பிராணன் முன் போல் நியமபூர்வகம் நடத்தும். மகாராஜா உறங்கினும் அவன் மந்திரி முன்போல் இராச்சியத்தை இரக்ஷிப்பதேபோல், முக்தன் உபராமத்தை யடையினும் பிராணனவன்றேகத்தைககாக்கும் முக்தனது தேகக் காப்பின் ஹேதுப் பிராணனாவதே போல், அவனது போ ஹேது மனத்தோடு சுரோத்திராதிகளாம். இப்போது விஷய போககாலத்தே அஞ்ஞானிகளினும் அறிஞரிடத்தே விசேடத் தன்மைபை வருணிப்பாம்: - ஹே இந்திர! மூடபாலகனேனும உன்மத்தனேனும் சுரோத்திராதி பதினொரு இந்திரியங்களால் சப்தாதி அநேக விடயங்களைக் கவரினும் பின்னவற்றை நினைபாததேபோல், சீவன் முத்தனும் அவற்றால் அவற்றைக் கவரினும் தன்னான்மாவினும் வேறாக எப்பொருளையு மறியான். சப்தாதிகளிடத்தே ஆசக்தியற்றவனாயினும் அறிஞன் பிரஹ்மலோகாதி லோகங்களில் நிகழும் போகங்களைச் சூரியாதி தேவதைகளால் ஏவப்பட்ட நேத்திராதிகளாற் கவர்வன், தன்னாசக்திவாயிலா யவற்றைககவரானாகலின் அவ்வறிஞன் சர்வ துக்கங்களுமற்றவனாவன். இப்போது அவ்வறிஞனிடத்தே பிரஹ்ம ரூபத்தன்மையை வெளிப்படையாக்குமபொருட்டு முதலில் சர்வ தேவதைகளாலும் உபாசியத் தன்மை வடிவப் பிரஹ்மத்தின்றருமத்தை அவன்பால் நிரூபிப்பாம்: - ஹே இந்திர! எப்பிரஹ்மவேத்தாவாய் அறிஞனை யாம் உத்தமபுருடன் எனக்கூறினேமோ அச்சர்வான்மவடிவ அறிஞனைச் சமதமாதி சாதனங்களோடு கூடிய தேவதைகள் தம்மான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரியாதவரை நானாவகையாய் சவிசேடரூபங்களாலுபாசிப்பர். அந்தச் சர்வான்மவடிவ வித்வானையுபாசித்தே அத்தேவதைகட்குச் சர்வ லோகங்களிலும் சர்வ போகங்களிலும் சுதந்திரத்தன்மையுண்டாம். அத்தேவதைகள் சர்வான்மவடிவ அறிஞனை யுபாசித்துச் சர்வ லோகத்திருக்கும் போகங்களை யடைவதே போல், இக்காலத்தும் சர்வான்மவடிவ அறிஞனைத் தன்னான்மவடிவமாயறிந்து உபாசித்த அதிகாரியும் சர்வ லோகத்துமிருக்கும் போகப் பொருள்களை யடைவன். இப்பொருளின்கண்ணே நீ சிறிது மாத்திரையும ஐயப்படவேண்டாம். ஹே இந்திர! சர்வஜகத்தின் அதிஷ்டானரூபமாயெத் தற்பதார்த்தரூபப் பரமான்மாவை யாம் உனக்குக் கூறினேமோ அதுவே சர்வபூதப் பிராணிகளின் இருதயாகாசத்தே துவம்பதார்த்த ஜீவரூபமாய்க திதமாம், சங்காதரூப உபாதி சம்பந்தத்தானே சபலமெனப் பெயருறும். அத்தகைய ஆநந்தவடிவ பரமான்ம தேவதையைத் தன்னான்ம வடிவமாய்ச் சாக்ஷாக்கரித்த அதிகாரியாய் அறிஞன் மகாபாவங்களாலும் பற்றுறான். அவ்வறிஞனைப் பாவங்கள் தீண்டா என்பதன்கண்ணே காரணமிதுவாம்: - சர்வ காலத்தும் பரமார்த்த சத்திய சாக்ஷியே எனதான்மாவென ஆவாரணமற்ற ஆன்மஞானத்தையடைந்த அறிஞன் எவ்வாறு பாவகருமத்தைச் செய்வன்? மற்றோ, செய்யான. எனெனின், பாவகருமத்தே பிரவிருத்திக்கேதுவாய் துவைத தரிசனம்

அறிஞனுக்கு நீங்கியதன்றோ! எப்போதும் சுகரூப ஆன்மாவையே பிரியமாயுணர்வனோ, ஆன்மாவினும் வேறாய் விஷய சுகத்தைப் பிரியமாயறியானோ, அத்தகைய அறிஞன அவ்விஷயாநந்தத்தையடையும் பொருட்டு எவ்வாறு பாவகருமத்தையிற்றுவன்; இயற்றானென்க. ஜனனமரணாதி விகாரங்களையும் அனனியமேயடையும் சாக்ஷியான்மாவாய் யான் ஜன்மமரணாதி விகாரங்களையடையேன், சுபாசுப கருமங்களின் சுகதுக்கரூப்பலத்தையும் அன்னியமேபோகிக்கும், சாக்ஷிபாயான்மாவாய் யான் அப்பலபோக்தாவல்லன் என எப்போதுந் தன்னை யசங்கமாயுணர்ந்த அறிஞன் புண்ணிய கருமங்கட்குக் கருத்தாவாகவுந் தன்னையுணராத போது, பாவகருமங்களைச் செய்யான் என்பதன்கணணே யாது கூறவேண்டும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! விவகாரத்தேயிருக்கும் அவ்வறிஞனுக்கு இத்தகைய மகிமை எவ்வாறுணடாம்?

சமாதானம்: - ஹே இந்திர! சர்வ பூதப்பிராணிகளின் ஆன்மரூபனும், சர்வ பூதப்பிராணிகளின் அபின்னமாய்க காணப்பெறுபவனும் ஆகிய பிரஹ்மவேத்தாவின் நிஷ்டாரூபமார்க் தே அநேகம் மதிமான்களும் மோகத்தையடைந்துளார். அவ்வித்வானுடைய நிஷ்டைவடிவமார்க்க அடைவை யிச்சித்த தேவதைகள் தன்னியர்களாவர் சர்வ புண்ணியபாவங்களுமற்ற பிரஹ்மவேத்தாப் புருடோத்தமனை இவன் புண்ணியவானென்றாவது, இவன் பாவியென்றாவது எவனாலுமறிய முடியாது. இவ்வாறு பூர்வ புண்ணிய கருமமகிமையால் ஆநந்தவடிவ அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னானமவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தவன் அவசியம் மோக்ஷத்தையடைவன் என்பதன்கண்ணே சிறிது மாத்திரையும் நீ யையுறாதே. ஹே குழந்தாய்! இங்ஙன் அந்த முற்றுமுணர்ந்த பிரஜாபதியானவர் தேவராஜாவாய் இந்திரர்க்கு மூன்றவத்தைகளுமற்ற பூமாவாய் பிரஹ்மத்தைத் தன்னான்மவடிவமாயுபதேசித்தனர்; அது சர்வ பூகப்பிராணிகட்கும் இருதயாகாசரூபமாம்; தன்னிருப்பு விளக்கத்தைக்கொடுத்து நாமரூபான்மக சர்வ ஜகத்தையும் நிர்வாகஞ் செய்வதாம்; எப்போது மெவ்வுலகினும் பரமாம்; அதன் சம்பந்தமற்றதாம்; இத்தகைய பூமாவடிவப் பிரஹ்மத்தை யிந்திரர் தமது வடிவமாயுணர்ததனர். ஹே மைந்த! இங்ஙன் குருசிஷ்ய பரம்பரைவடிவ வித்தையின் சம்பிரதாயம் இருவகையாகப் பிரவிருத்தியாயது; ஒன்றோ, தேவராஜாவாய் இந்திரர் முதலாகவாம்; மற்றொன்றோ, சுவாயம்பு மனுமுதலாகவாம்; ஏனெனின், பிரஜாபதி, இந்திரர்க்கு வித்தையையருளியதேபோலச் சுவாயம்பு மனுவிற்கும் அருளினர். அம்மனு பகவான் பூவுலகத்தே ஆதிகுருவாயதிகாரிகட்கு அந்தப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தனர். அதன்கண்ணே அதிகாரத்தைச சித்திசெய்யும் அந்தக்கரண சுத்தியற்ற பிராஹ்மணாதி மூவரையும் நோக்கி யம்மனுபகவானுபதேசித்ததாவது: - ஹே மூவருணத்தியரே! உங்கட்கந்தக்கரண சுத்தி பூர்வகம் ஆன்மஞானமுண்டாகாத வரை நீவிர் நான்காசிரமங்களுள் ஓராசிரமத்தைத் தரித்துத் தத்தமது யாகாதி கருமங்களைச் சாவதானமாகச் செய்யுங்கள். அந்நிஷ்காம கருமத்தானே மனத்தூய் மைவாயிலாயுங்கட்கு வைராக்கியப் பிராப்தியுண்டான போது ஆன்மசாக்ஷாத்காரப் பொருட்டுப் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைககவர்மின்; வைராக்கியமின்றி நீவிர்கவரன்மின் ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு அம்மனு பகவான் அதிகாரிகட்கு அதிகாரப்படி வித்தை

யினுபதேசத்தைச் செய்தனர். இந்திரரும் பிரஜாபதியின்பால துர்லபமாய் பிரஹ்ம வித்தையைக் கவர்ந்து அக்கினி வாயு முதலிய தேவதைகட்குபதேசித்தனர். உமைவடிவப் பிரஹ்மவித்தையின்றிருவருளானே அக்கினி வாயு முதலிய தேவதை களும் மூன்றவஸ்தையற்ற பூமாவாகிய பிரஹ்மத்தைத தங்களான்மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்தனர். ஹே மைந்த! அத்தேவதைகள் சாத்விக குணமுடையராதலின், அவர்பாற் பரமேசுரருக்கு மகா பக்ஷபாதமிருந்ததாதலினானே அவர் பிரஹ்மத்தைத் தம்மான்மவடிவமாய்ச சாக்ஷாத்கரிகதனர். இவ்வத்தியாய ஆதியில் நீ நனவு முதலிய மூன்றவஸ்தைகளற்ற பூமான்மாவின வடிந்த்தை வினவினாய், அவை யாவற்றையும உனக்கு விஸ்தாரமாய்க கூறினேம். இப்போது எப்பொருளை வினவ நினக்கிச்சையோ அப்பொருளை நீ வினவுதி.

பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

முன்னர்ப் பதினான்காவது அத்தியாத்தே சாமவேதத்தின் சாந்தோக்கியப் பொருளை நிரூபித்தாம. இப்போதிவ்வத்தியாயத்தே சாமவேதத்தின் கேனோபநிடத அர்ததத்தை நிரூபிப்பாம்: - முன்னத்தியாயவீற்றில் அக்கினி வாயு முதலிய தேவதைகட்குப் பிரஹ்மவித்தையின்றிருவருளானே பிரஹ்மஞானப் பிராப்தியுண் டாகியதாகக்கூறப்பட்டது. அதைக்கேட்ட சீடன் அப்பொருளைக் கேட்க இச்சித்தவ னாய்த் தன் குருவின்பாலிவ்வாறு வினவினன்: -ஹே பகவன்! ஆன்ம புராணத்தின் முதலத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்குவேத ஐதரேயப்பொருளைக் கூறும் வாயிலாய்ச் சனத்குமாராதி முனிகளின் வாமதேவாதி யதிகாரிப் பிரஜைகளின் சம்வாதவாயி லாய் நானாவகையான பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். கர்ப்பத்தின்கண்ணே யிருந்த வாமதேவரது சர்வான்ம பாவரூப அனுபவத்தையும், வாமதேவாதி சர்வாதிகாரிகளின் ஞானவைராக்கியாதிகளையுங் கூறினீர்கள். 2-வது 3-வது அத்தியாயங்களில் இருக்கு வேதத்தின் கௌஷீதகீ யுபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும்போது தேவராஜாவாய் இந்திரர்க்கும் பிரதர்த்தன நரேந்திராக்கு முற்ற சம்வாதவாயிலாய்ப் பிராணப் பிரஞ்ஞைவடிவ ஆன்மாவைக்கூறி அஜாத சத்துரு அரசர்க்கும் பாலாகி மறையவர்க்குமுற்ற சம்வாதவாயிலா யான்மானவப் பிராணாதிகளினும் வேறாகக் கூறினீர்கள். -வது --வது -வது 7 - வது அத்தியாயங்களில் யஜுர்வேதத்தின் பிருஹதாரண்யக உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும் போது இருபுருடவம்சம் ஒரு ஸ்திரீவம்சம் என்னும் மூன்றன்கண்ணு ள்ள இருஷிகளின் பரஸ்பரபேதத்தையும், அபேதத்தையும், தத்யங் அதர்வண இருஷி இந்திரர்க்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தனர், அதைக்கேட்டுக் கோபமுற்ற இந்திரர் அவ்விருடியை மீண்டும் பிரஹ்மவித்தை யுபதேசம் செய்வதினின்றும் நிவாரணஞ்செய்தனர், பின்னவ்விருடி. தமது மொழியை மெய்யாக்கும்பொருட்டு அசுவிநீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தனர், அதனாற் சினந்த இந்திரர் அவ்விருடியின் சிரச்சேதஞ்செய்தனர் என்பதையும், ஜனகராஜாவின் யாகசபையில் யாஞ்ஞுவற்கியர் முனிவர் ஆசுவலாயனாதி முனிவர்களியாவரையும் வெற்றிகொண்டனர், யாஞ்ஞுவற்கியர் சாபத்தால் சாகல்யப் பிராஹ்மணர் மரித்தனர் என்பதையும், யாஞ்ஞுவற்கிய ஜனகராஜாக்களின் இருமுறைச் சம்வாத வாயிலாயு ற்ற நானாவகைப் பிரஹ்மவித்தையையும், யாஞ்ஞுவற்கியருக்கும் அவர் மனைவி யாய் மைத்திரேயிக்கும் நடந்த சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்ம வித்தையையும், யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவரின் சந்யாச ஆசிரமத்தையும் கூறினீர்கள். 8-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும் போது சுவேதாசுவதரர் சந்யாசிகள் சம்வாதவாயிலாய் ஜகத்காரண

விசாரத்தைக்கூறினீர்கள் 9-வது அத்தியாயததே யஜுர்வேதத்தின் கடவல்லி யுபநிட தப்பொருளை நிரூபிக்கும்போது யமராஜா நசிகேதா சம்வாதவாயிலாய் நானாவகை யாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். 10-வது அத்தியாயததே யஜுர் வேதத்தின் தைத்திரீய நாராயணிய உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும் போது வருணபிதா பிருகு புத்திரவாயிலாய்ப் பஞ்சகோச விசாரத்தையும், வேநனெனப் பெயரிய கந்தருவனது அனுபவத்தையும், சத்தியாதி சர்வ சாதனங்களிலும் சந்யாச ஆசிரமத்திரகு அதிகத் தன்மையையும் கூறினீர்கள், 11-வது அத்தியாயத்தே ஜாபாலாதி யேகாதச உபநிடதப் பொருளை நிரூபிக்கும் போது சமவர்த்த காதி மகா புருடர் பரமஹம்ச சந்யாசத்தைத் தரித்ததையும், அதைத்தரிப்பதற்கு வைராக்கியகாலம, இயமநியயாதி சாதனமுடை ய விரக்தனே யதிகாரி, தண்டங்கமண்டலங் காஷாயவஸ்திர முதலியவை பாகிய வேஷம், பிக்ஷாடனம் ஏகாந்தவாசம் வேதாந்த சிந்தனம் முதலியவை யாசாரமாம் என்பனவாதி யெல்லாவிடயங்களையும் கூறினீர்கள. 12-வது 13-வது 14-வது அத்தியாயங்களில் சாமவேதத்தின் சாந்தோக்கியப் பொருளை நிரூபிக்கும் போது உத்தாலக சுவேதகேது முனிவர் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்ம வித்தையையும், பகவானாகிய சனத்குமார நாரதமுனிவர் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், பிரஜாபதி யிந்திரவிரோசன சம்வாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! 14-வது அத்தியாய ஈற்றில் தேவதைகளுள் இந்திரர் அக்கினி வாயு முதலியவர்க்குப் பிரஹ்மவித்யாரூப உமாதேவியின் றிருவருளானே சிறப்பாகப் பிரஹ்மஞானமுண் டாயதெனக் கூறினீர்கள் தாங்கள் கூறியதால் அடியேனுக் கிவ்வாறு தோற்றுகின்றது: - இப்பிரசங்கத்தே ஒரு ஆச்சரியவார்த்தையிருக்குமென அதனைக்கேட்ப விழைவுளேனாதலின், தாங்கள் கிருபை செய்து அவ்வாச்சரியத்தை யடியேன் பொருட்டருள வேண்டும் எனக் கூறிய சீடன் மொழியைக் கேட்ட ஆசிரியர், சிரத்தையையுடைய அவனுக்குக் கேன உபநிடத்ததேயிருக்கும் கதையை யுபதேசித்தனர். அக்கதை அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மஞானப்பிராப்தியை யடைவிப்ப தாம்.

ஸ்ரீ குரு கூறல்: - ஹே குமர! தூயமனத்தினராய் அக்கினிவாயு முதலிய தேவதைகள் இந்திரரிடத்தினின்றும் பிரஹ்மவித்தையையடைந்து அச்சபையின் கண்ணேயிருந்த இந்திரர் சமீபத்தே சென்று இவ்வாறு மனனஞ்செய்தனர்: - ஹே தேவராஜாவாய இந்திரரே! சுரோத்திராதி ஐந்து ஞானேந்திரியங்களையும், வாக்காதி யைந்து கருமேந்திரியங்களையும், மனத்தையும், பிராணனையும் தத்தம் காரியஞ் செய்வதன் கண்ணே ஏவுவதியாவர்? ஜீவனே ஏவுகின்றனன் எனத் தாங்கள் கூறினோ சம்பவியாது; ஏனெனின், இந்திரியங்களால் யானிவ் வியாபாரத்தை யொருகாலுஞ் செய்யேனெனத் தன் மனததே சங்கற்பிக்கினும் அவ் வியாபாரத்தைச்செய்வன், பூத ஆவேசமுற்றவன் தனது பிரதிகூல வியாபாரத்தையும் செய்வதேபோல், ஜீவனும் வியாபாரத்தைச் செய்ய இச்சியானேனும் அவசியமா யவ்வியாபாரத்தைச் செய்வனாதலின் சுதந்திரனல்லன்; பரதந்திரனே யாவன்; அத்தகையன்பால் பொறிகளை யேவல் சப்பவியாதாம். தூங்கிய சாரதி தேர்ப்பரி நியாயத்தானே ஜீவன் முக்தனது சுரோத்திராதி இந்திரியம சுதந்திரமாய்த் தத்தம வியாபாரத்தைச் செய்வதே போக்ச் சர்வப்பிராணிகளின் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களும் சுதந்திரமா

ய்த் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யும் எனத் தாங்கள் கூறினும் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே அநேகம் பெயரோ தமதனுகூலமென ஆராய்ந்ததன் கண்ணே முயல்கின்றனர்; பிரதிகூலமென ஆராய்நதறிந்ததினின்றும் நீங்குகின்றனர். அவ்விசாரம் ஜடஇந்திரியங்கட்கோ சம்பவியாதாம்; மற்றோ, சேதனத்தின்கண்ணே சம்பவிக்கும், முக்தர்களினிந்திரிய வியாபாரத்தின்கண்ணும் சக்கிரப்ரமிநியாயத் தானே மறைவுற்ற சேதன வியாபாரத்திற்கே அனுமானமாமாதலின், பரதந்திர இந்திரியங்களை யேவா நின்ற சேதன மொன்றை யங்கீகரிக்கவேண்டும். இச்சுரோத்திராதி யிந்திரியமே சேதனமாம் எனத் தாங்கள் கூறினுஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அவற்றையே சேதனமென வுடன்படின் ஒரே சரீரத்தே அநேக சேதன ஆன்மா ஆம், அவையும் வேறு வேறு கருத்துடையனவாமாதலின், ஒரு கிராமத்தின்கண்ணேயிருக்கும் வேறு வேறு மதமுடைய அநேகம பிரதானர் அக்கிராமத்தையே யழிப்பதேபோல், அவையும் இத்தேகத்தையழிக்கும், ஆகையால், பொறிகளிடத்தே சேதனரூபத் தன்மை சம்பவியாதாம். ஹே பகவன்! புண்ணிய பாவகருமமே சுரோத்திராதி யிந்திரியங்களைத் தத்தம் வியாபாரத்தே முயல்விக்குமெனத் தாங்கள் கூறினுஞ் சம்பவியாது; ஏனெனின், செவி முதலியவை சடமாதலின் சுதந்திரமல்லாதன போல் அறம்பாவமும் ஜடமாதலின் சுதந்திரமன் றாம். ஆகையா லக்கருமத்தும் பொறிகளை யேவுந்தன்மை சம்பவியாதாம். ஹே பகவன்! இவ்வுலகத்தே எல்லாப் பிராணிகளுந் தமதனுகூலத்தை விசாரித்தோ முயல்வர்; பிரதிகூலத்தை விசாரித்தோ நீங்குவர்; அவையின்றி யெப்பிராணிக்கும பிரவிருத்தி நிவிருத்தி யுண்டாகாதாம். அவ்விசாரம் தேக இந்திரியாதி ஜடசங்காத த்தே பொருந்தாதாமாதலின், அச்சங்காதத்தைத் தத்தங்காரியத்தே யேவுவது அச்சங்காதத்தினும் வேறாயொன்றிருக்க வேண்டும்; அத்தகைய சேதனமியாதாம்? அதனைத் தாங்கள் தயவுசெய்து கூறவேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறு அக்கினி முதலியோர் இந்திரரை வினவியபோது இந்திரர் கூறுவதாவது: - ஹே தேவதை களே! எவ்வான்மா இந்திரியங்கட்கு மிந்திரியமாமோ, மனத்திற்கும் மனமாமோ, பிராணனுக்கும பிராணனாமோ, எவ்வான்மாவைப் பிரஹ்மா நனா முதலிய மூன்ற வஸ்தைகளற்றதென்றனரோ, அவ்வான்மாவே தன்னண்மையானே சர்வ தேகதாரி ஜீவர்கட்கும் இந்திரியங்கட்கும் பிரோகமாம், யாது இந்திரியங்கட்கும் மனத்திற்கும் பிரோகமாமோ அதுவே பிராணனுக்கும் பிரேரகமாம்; ஏனெனின், ஈண்டு எத்தேகதாரி களும் பிராணனாலேனும் அபானனாலேனும் ஜீவிப்பதில்லை; மற்றோ, எவ்வான்மாவைப்பற்றி இப்பிராண அபானனிருக்குமோ அவ்வான்மாவாய் பிராணனாலே இவ்வெலலாப் பிராணிகளும ஜீவனத்தையடையுமாதலின், அவ்வான் மாவைச் சுருதிபகவதி **பிராணன்கட்கும் பிராண**னென்றனள். இவ்விந்திரியங்களும் மனமும் ஆன்மாவினிருப்புவிளக்கத்தை யடைவுற்றே தத்தங்காரியஞ்செய்வதில் ஆற்றலுடையனவாமாதலின், அதைச் சுருதிபகவதி **யிந்திரியங்கட்கு மிந்திரிய** மென்றனள்; **மனத்திற்கும் மன**மென்றனள். ஹே தேவதைகளே! இவ்வாறு பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவாயிலா யிந்திரியாதிகளை யேவு மான்மாவைச் சிரவணித்துப் பின் தூயமனத்தால் அதை விசாரிக்கு மதிகாரியே நனா முதலிய மூன்றவஸ்தைவடிவ பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டு அவ்வந்திரியாமியாய் அத்விதீய ஆன்மாவை நிச்சயஞ்செய்வன். இத்தகைய இந்திரியாதிகளை யேவும் ஆன்மாவின் ஞானத்தானே இவ்வறிஞன் ஜன்மமரணாதி விகாரநீக்கவாயிலாய்ப் பிரஹ்மபாவப்

பிராப்திவடிவ அமிருதத்தையடைவன். பிரஹ்மபாவத்தையடைந்து அறிஞன் மீண்டும் ஜன்மமரணரூபசம்சாரத்தை யடையான். மனசகித இந்திரியங்களியாவும் பிரவிருத்திக்க முடியாததாய் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை இந்திரனாகிய யான் நன்றா யறிவேனாயினும உலகப்பிரசித்த சாமான்ய ரூபத்தானும் விசேஷரூபத்தானும் ஆன்மாவைக் கூறுவதற்கு யானறியேன். லோகவாசனையோடு கூடிய உங்கட்கு ஆன்மாவின் சாமானிய விசேட ரூபத்தானே உபதேசம் அபேக்ஷிதமாம். ஆன்மாச் சாமானிய விசேடபாவமற்றதாம்; மன சகித சர்வ இந்திரியங்கட்கு மவிஷயமாம். அத்தகையதைச் சாக்ஷாத் துபதேசம் யான் உங்கள் பொருட்டு எவ்வாறு செய்வேன்; மற்றோ, சாக்ஷாத் தாயுபதேசிக்க எனக்குச் சமர்த்தில்லையாதலின், நிஷேத வாயிலாக யானுங்கட்கான்ம உபதேசஞ்செய்கின்றேன்; நீங்கள் சாவதானமாய்க் கேட்பீர்களாக. ஹே தேவதைகளே! எவ்வான்மாவை நீவிர் என்பால் வினவினீரோ, எதை யுபதேசிக்க யான் முயன்றனனோ அது அறிந்த பொருள்களினும் அறியாத பொருள்களினும் அயலாம். ஈண்டுப் பிருதிவித்தன்மை முதலிய சாமானிய ரூபத்தா னுங் கடத்வாதிவிசேட ரூபத்தானும் அறியப்பெறுபவை அறியப் பெற்றனவாம்; அவை யாவுங் கடாதிகளைப்போல் அனான்மரூபமாதலின், தியாகிக்கத்தக்கனவாம். ஜீவர்கட்கொருகாலும் பிரதீதியாகாதவை அறியப்பெறாதனவாம்; அவையும் மலடிமகன் போல் அத்தியந்தமசத்தாதலின், அனான்மரூபமேயாம்; அவையும் பரித்தியாகிக்கத்தக்கனவேயாம். இவ்வாறு அவ்விருபதார்த்தங்களினும் வேறாய் ஆன்மவடிவத்தை யான் பூர்வாசார்யவாயிலாய்ச் சிரவணஞ் செய்துளேன், அவரெனக்கான்மாவை யுபதேசித்த பிரகாரம் நீவிர் கேட்பீராக. எப்பிரத்யக்சேதனம் சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களாலும், வாக்காதி கருமேந்திரியங்களாலும், மனத்தாலும் அறியமுடியாததாமோ, சர்வ தேவதைகளையும் விபூதியாயுடைய கிரியாசக்திப் பிரதானமாய் பிராணனாலும் அறியமுடியாததாமோ, தன் சாக்ஷி வடிவத்தானே சர்வேந்திரியங்களையும் மனத்தையும் பிராணனையும், அவற்றின் வியாபாரங்களையும் அறியுமோ, தன்னண்மை மாத்திரையானே அவற்றைத் தத்தமது வியாபாரத்தே செலுத்துமோ, அந்தப் பிரத்யக்சேனத்தை நீவிர் பிரஹ்ம ரூபமா பறிமின். நீவிர் பராக்வடிவமா யுபாசிக்கும் வஸ்துப் பிரஹ்மரூபமன்றாம். யாம் தினந்தோறும் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை உபாசிக்கின்றனமாதலின், அது நம்மனோரால் எளிதாகவே யறியத்தகுதியதாம் என நும்மனத்தே எண்ணன்மின்; ஏனெனின், எவ்வான்மாவின் தகராகாசமெனப்பெயரிய நாமரூபத்தை நீவிர் உபாசிக்கின்றீரோ அது கேவலம் தியானஞ்செய்யத்தகுதியதாமன்றி யறியத்தகுதிய தன்றாம்; அத்தகைய தகராகாசப்பெயரிய தியேயரூபத்தை நீவிர் ஞேய ரூபமாயெண் ணுவது மிக ஆச்சரியமேயாம். அதிகாரிகளாலறியத்தகுதியதாய் ஆன்மாவின் சொரூபமோ, நீ யான் இது என்பதாதி சர்வ சப்தங்களுமற்றதாம். இத்தகைய புத்தியா திகளின் சான்றாய் ஆன்மப்பிராப்தியின் பொருட்டு நீவிர் யாவரும் பரஸ்பரங்கூடி விசாரிமின்; சுருதியின்யதார்த்த தாற்பரியத்தை அறிந்த அறிஞனோ ஆன்மாவை அவிஞ்ஞேயம், விஞ்ஞேயம், சுவிஞ்ஞேயம், துர்விஞ்ஞேயம் என்னும் நான்கு நாமங்களால் கூறுவன். ஈண்டுள்ள தேகாபிமானி ஜீவர்கள் யாவரும் ஆன்மாவைச் சச்சிதாநந்தவடிவமா யொருக்காலும் அறியவல்லுனரல்லராதலினானே, வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவை அவிஞ்ஞேயமென்றனர். ஈண்டுச் சர்வதேகதாரிக ளும் யானிருக்கின்றேன் என ஆன்மவடிவமாயுணர்தலின், விஞ்ஞேய மென்றனர்.

அதிகாரிகள் பிரஹ்மவேத்தாவாய ஆசிரியரின் உபதேசத்தானே ஆன்மாவை அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமாயறிவராதலின், சுவிஞ்ஞேயமென்றனர். சுருதிப் பிரதிகூல தர்க்கத்தைப் பிரதானமாகவுடைய சாஸ்திரங்களால் ஒருகாலுமான்மா அறியமுடியா தாதலின், துர்விஞ்ஞேயமென்றனர். இப்போதிப்பொருளையே மீண்டும் வெளிப்படை யாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! இச்சச்சிதாநந்தவடிவ சுயஞ்சோதியாய் ஆன்மாச் சர்வப் பிராணிகளினிருதய கமலத்தே விளங்கிக்கொண்டிருப்பினும், சுழுப்தியவஸ்தையின்கண்ணே சர்வ ஜீவர்களாலுமடையப்பெறினும், சம்சாரக் கிலேசத்தாற் றபிக்கப்பட்டவனும், பரமேசுரமாயை யான் மோகிதனுமாய் ஜீவன் ஆன்மாவையறியான். பிறவிக்குருடன் தன் கரத்திருக்கும் நிதியையும் அறியாததே போல், அஞ்ஞானியும் ஆன்மாவையறியான்; மாறாக ஆன்மாவினும் வேறாய் அனான்மாவையே யெப்போதுங்காண்பன்; அதைக் காண்பதனானே அடிக்கடி ஜன்மமரணத்தையேயடைவன். ஹே தேவதைகளே! இவ்வான்மாயானிருக்கின்றே னென்னும் சப்தத்திற்கும், அதனாலாய ஞானத்திற்கும் விஷயமாய்த் தோற்றுமாத லின், சர்வப் பிராணிகட்கு மிஃதறியப்பெற்றதாம். அல்லது, இவ்வான்மாக் கேவலம் யானிருக்கின்றேன் என்னும் பிரதீதியால் அறியப்பெற்றதல்லவாம்; மற்றோ, நனவிலும் கனவிலும் அஸ்திபாதிப் பிரியமென்பதாதிப் பிரதீதிகளாலும் அறியப் பெற்றதாம். அஸ்திபாதிப் பிரியமென்பதாதி அம்சங்களைப் பரித்தியாகித்துச் சிறிது மாத்திரையுங் கடாதி பதார்த்தங்கட்கு விவகாரமுண்டாகாதாதலின், வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவை விஞ்ஞேயமென்றனர். ஹே தேவதைகளே! இவ்வதிகாரி பூர்வ அநேக ஜன்மபுண்ணியங்களாலும் பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களாலும் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவுபதேசத்தானே தன்னான்மாவைப் பிரஹ்ம ரூபமாய்ச சாக்ஷாத்கரித்தபோது, தன்னிருதய கமலத்தே யிருக்கும் சுயஞ்சோதியாநந்தவடிவ ஆன்மாவை யெளிதாகவேயடைவனாதலின், வேதவேத்தா க்கள் ஆன்மாவைச் சுவிஞ்ஞேயமென்றனர். ஞானசுகாதி குணங்கள் சமவாய சம்பந்தத்தானே யிருக்குந் திரவியமான்மாவாம் என்னும் நையாயிகர் தர்க்கத்தை யங்கீகரித்து ஆன்மாவை நிச்சயிக்க முயன்ற போது, ஆன்மாவின் கண்ணே ஞானரூபத்தன்மையும் ஆநந்தரூபத்தன்மையும் சித்தமாமாறாற்றும் சுருதியநுகூல தர்க்கத்தைக்கண்டு, ஆன்மா ஞானசுகாதி குணத்தையுடையதா? அல்லது, ஞான சுகாதிவடிவமா? என்னும் ஐயத்தையடைவன்; ஐயமுற்றவனுக்கு ஆன்மா அத்தியந்தம் துர்விஞ்ஞேயமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மகாமதியையுடைய இலௌகிகரும் நூலுணர்ந்த வரும் பிரஹ்மவேத்தாக் குருவினுபதேசமின்றியே தம்மதிவலுமையானே ஆன்மா வையேனறியார்?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! அதிகாரி பிரஹ்மஞானியாய் குருவினுப தேசத்தானன்றிக் கேவலந் தனது மதியின் வலுமையானே ஆன்மாவை யொருக் காலுமறியமுடியாதாம்; ஒரு காலறிவனாயினும் உண்மையாயறியமுடியாதாம்; மற்றோ, உலகப்பிரசித்தமாய் விசேட ரூபத்தாலேனுஞ் சாமானியரூபத்தாலேனு மறிவன். இவ்வான்மாச் சர்வ விசேஷமுமற்ற நிர்விசேஷமாதலின், இத்தகையதை விசேஷமாயறியும் பிராந்தன் ஆன்மாவையறிந்தவனாகான். சர்ப்பபாவ மற்ற

இரஜ்ஜுவைச் சர்ப்ப ரூபமாய்க் காண்பவன் இரஜ்ஜுவடிவத்தை யுணராததே போல், நிர்விசேஷ ஆன்மாவைச் சவிசேஷமாய்க் காண்பவனும் ஆன்மாவின் வடிவத்தை யுணரான். இவ்வான்மா விசேஷவடிவத்தை யவாவுஞ்சாமானியரூபமுமற்றதா தலின், இதைச் சாமானியரூபமாயறியும் பிராந்தனும் ஆன்மாவையறியான்; ஆதலின், பிரஹ்மஞானியாய் குருவினுபதேசத்தானன்றி ஆன்மாவின் உண்மை யுணர்வதிகாரிக்கொருகாலுமுண்டாகாதாம். ஆசிரியர் வாயிலாயான்மாவைச் சிரவணிக்கின் ஆன்மாவினுண்மைவடிவ நிச்சயமவசியமுண்டாம். ஆன்மாவினுண் மைவடிவத்தைச் சுருதியானது சாமானிய விசேடமற்றதாய்க் கூறியிருக்கின்றது.

(பொருள்.) இப்போதிச் சுருதிப்பொருளை விரிவாய்க் கூறுவாம்: - ஹே தேவதைகளே! எவன் சித்தாந்தத்தே இவ்வான்மரூபப் பிரஹ்மம், மாதா, மானம், மேயம் என்னும் திரிபுடிகோசர ஞானவிடயமாமோ அவன் அதன் அத்விதீய சுபாவத்தினும் விபரீத திரிபுடிரூபபேதத்தைக் காண்பனாதலின், பேத்தரிசியாய் அவன் பிரஹ்மத்தைக் கண்டிலன்; இத்துணையால் என்னும் சுருதியினிரண்டாவது பாதப்பொருளுரைக்கப்பட்டது. இனி என்னும் முதற்பாதப்பொருள் வருமாறு: பிரஹ்ம வேத்தாவாய் குரு வாயிலாய்த் திரிபுடிரூப துவைதமற்ற அத்வைதப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்து யானத் விதீயப் பிரஹ்மத்தை யறிந்தனனெனச் சித்தாந்தப்படுத்து மறிஞன் பிரஹ்மத்தின் அத்விதீயரூப வாஸ்தவவடிவத்தையே யறிந்தவனாதலின், அவனுக்கத்விதீயப் பிரஹ்மமறியப்பெற்றதேயாகும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! தாங்கள் பிரஹ்மஞானத்தின் அப்பிரமாணத்தன்மை யின்கண்ணே பேதவிஷயத்தன்மை வடிவ ஹேதுவைக்கூறினீர்கள்; பிரமாணத் தன்மைபின்கண்ணே பேத அவிஷயத்தன்மை வடிவ ஹேதுவைக் கூறினீர்கள்; அது சம்பவியாதாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! அந்தப பிரஹ்மஞானத்தின் பிரமாணத் தன்மையின் கண்ணும் அப்பிரமாணத்தன்மையின் கண்ணும் இருவகை யேதுக் கூறியது சுருதி கூறியதேயாகும். ஆண்டு, என்னும் மூன்றாவது பாதப்பொருளால் அப்பிரமாத்வ ஹேதுவை வருணிப்பாம்: - மாயையால் மோகிதனாய்ப் பிரமாதா பிரமாணம பிரமேயம் என்பதாதி ரூபத்தானே அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை நானாவிதமாயுடன்படும் பேததரிசிகட்கு அஃதெப்போதும் அறியப்படாமலேயிருக்கும்; ஏனெனின், எப்போதும் அபின்ன சுபாவமுடைய பிரஹ்மம் ஒருக்காலும் பேதமுடையதாகாதாம். இத்தகைய அதன் கண்ணே பேதத்தைவிடயஞ்செய்யும் பேதவாதியரின் ஞானம் அப்பிரமைவடிவமேயாம். இனி என்னும் நான்காவது பாதத் தானே பிரஹ்மஞானத்தின் பிரமாத்தன்மையின ஹேதுவைக் கூறுவாம்: - ஹே தேவதைகளே! ஆநந்தவடிவ அத்விதீய நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தை ஞாதாஞான ஞேயரூபத் தானே நானாவிதமாயறியாத அபேததரிசியாய் வித்வானுக்கோ அஃதெப் போதும் அறியப்பெற்றதேயாம்; அவ்வறிஞனது பிரஹ்மஞானமும் பிரமைவடிவமே யாம். யான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் போதத்தானே கணந்தோறுந் தன்னான்மவடிவத் தைச் சிந்திக்கும் மகான்மாவிற்குத் தன்னான்மவடிவம் அறியப்பெற்றதேயாம்; ஏனெனின், யான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் அபேதஞானத்தானே சர்வ அதிகாரிகளும்

அவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவையடைவர். அஃதின்றி யெவ்வுபாயத்தானும் அவ்வான்ம அடைவுண்டாகாதாம். அவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா ஜனனமரணாதி விகாரமற்றதாதலினானே அதை வேதவேத்தாக்கள் அமிருதமெனக்கூறினர். இப்போது ஆன்மஞானத்தானே அமிருதபாவப் பிராப்திபின் கண்ணே ஊகங்கூறுவாம்: - ஹே தேவதைகளே! பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களோடு கூடிய வரும் கிருபணாதி தோடங்களற்றவருமாய் வதிகாரிகளே பிரஹ்மஞானியினுபதேசத்தானே தூயமனத் தால் பிரஹ்மவிதயாரூப வீரியததையடைவர்; அதனானே அவர் ஆன்மாநந்தவடிவ அமிருதத்தையடைவர், மோக்ஷவடிவ அஃதையடைந்து மீண்டும் மரணத்தை யடையார், இத்தேகத்தே தன்னிதத்தையாராய்ந்து பிரஹ்மசரிபாதி சாதனத்தைச் செய்யுமதிகாரி அற்பமுயல்வானே ஆன்மாநந்தவடிவப் பெரும் பயனையடைவன்; அடைந்தவுடனே ஆநந்தககடல்வடிவமாவன்; மாயை மாயையின் காரியமாகிய சர்வ துக்கரூப நுரைகுமிழி முதலியவையற்றவனாவன். இவ்வாநந்தவடிவ பலத்திற்கு மேலாக எப்பொருளும் ஜீவப்பிரார்த்தனை விடயமாகாதாம்; வேறொருலாபமும் உலகத்தின்றாம், இத்தகைய ஆன்மவடிவ ஆநந்த அடைவின் பொருட்டு அதிகாரி அவசியம் முயல்க. இவ்வதிகாரி தேகததையுற்று இவன் பரமேசுவரமாயையால் மோகிதனாய் மூடராற் சேவிக்கப்பட்ட விடயங்களிடத்தே பற்றுற்றவனாய் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை யறியாதபோது காமக்குரோதாதி வடிவச் சூதாடிகள் மிகுதுயரீவர், அதனாலடிக்கடி ஜனனமரணாதி துக்கத்தையடைவன், அச்சூதாடிகளோ மிகவுந் தூர்த்தர், விடயரூப்ப பூமியின் கண்ணே இந்திரியரூபப் பாசங்களையுருட்டு வதில் மிக்ககுசலர், நானாவகையாய் ரூபக்கிரகணத்தே சமர்த்தர், அநேக ஜனமங்களில் இவனை வெற்றி கொண்டவர்; அவராற்றோற்கப்பட்ட இவன் நிந்தையின் பாத்திரமாதலின், ஜீவித்துக் கொண்டிருப்பினும் மரித்தவனேயாவன். நானாவகையாய் தேகங்களைக்கவர்ந்து அடிக்கடி. ஜன்மமரணாதி துக்கத்தை யடைவன், ஆசைவடிவ அநேகம் பாசங்களால் கட்டுறறவனாய்க் குரோத லோபாதிகளின் வயத்தனா யிவ்வஞ்ஞானி காலகருமவயத்தால் அநேகம் வகையாய் மேற்கீழ்த தேகத்தையடைவன், அவற்றில் நானாவகையாய் துக்கததை யனுபவிப்ப வனா யஞ்ஞானி நஷ்டமடைந்தவனைப்போலாவனாதலின், தைரியமுடையவர் அந்த ஜனன மரணாதி துக்கநீக்கப்பொருட்டு இத்தேகத்தே அவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா வை அவசியமறிக. மோக்ஷவடிவ பலசகித ஆன்மஞானமானது இவ்வதிகாரி சரீர த்தே துர்லபமாம் என்னும் சங்கையானே நீவிர் முயல்வற்றிராதொழிமின்; ஏனெனின், அஃதித்தேகத்தே பிராப்தமாமென்பது சர்வ அறிஞர்கட்கும் அனுபவசித்த மாம். முன்னர் எவ்வதிகாரிகளந் தேகத்தேயிருந்து பிரஹ்மசரியாதி சாதனங்களை ச்செய்தனரோ, பரமதைரியத்தையடைந்திருந்தனரோ அவர்கள் பிரஹ்மஞானியாய் ஆசிரியருபதேசத்தானே ஆகாயம் போல யாண்டும் வியாபக சுயஞ்சோதி ஆநந்த வடிவ நிர்க்குண அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைத் தம்மான்மவடிவமாயுணர்ந்து ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணேனும் மரண அவஸ்தையின் கண்ணேனும் அமிருத பாவத்தையடைவர்கள். அவ்வமிருதபாவத்தையடைவுற்று அவ்வறிஞர் மீண்டும் ஜன்மமரணாதி விகாராகிதராயினராதலின், ஆன்மஞானத்தானே அமிருதபாவப் பிராப்திரூபப்பயன் எல்லா அறிஞர்கட்கும் அனுபவசித்தமேயாம். சர்வ பூதப் பிராணிகளிடத்தேயிருக்கும் பரமான்மா உண்மையாயொன்றேயாம்; ஆனால், தேகாதி யுபாதிபேதத்தானே அது நானாரூபமாய்ப் பிரதீதியாம். உண்மையாய்ச்

சந்திரனொன்றாயினும் ஜலபாத்திரபேதத்தானே அநேகரூபமாய்ப் பிரதீதியாவதே போல், அவ்வொரு பரமான்மாவும் உபாதிபேதத்தானே அநேகவடிவமாய்ப் பிரதீதி யாம். இவ்வாறு யாண்டும் வியாபக பரமான்மாவைத் தன்னான்மவடிவமாயறியு மதிகாரி பூர்வ அறிஞர்போலவே சர்வ லோகங்களையுஞ் சர்வ போக்கிய பதார்த்தங் களையுந் தன்னான்மவடிவமாயடைவன்; இவ்வகைப்பலத்தே நீவிர் சிறிதுமாத்திரை யும் ஐயப்படாதீர். மாதுர்ய அன்னத்தையுண்பதன் முக்கியபயனோ பசி நீக்கமே யாம்; புஷ்டி உள்ளடங்கியபயனாம்; ஆங்கே பிரஹ்மஞான முக்கியப்பயனோ அமிருத பாவப்பிரதியேயாம்; சத்துருஜயாதி உள்ளடங்கியப்பயனாம். ஈண்டு, முக்கியப் பயனையடைவிக்கும் முயல்வினானே உண்டாம் பலசித்தி உள்ளடங்கிய பயனாம். இவ்வாறு அக்கினி வாயு முதலிய தேவதைகள் இந்திரர் வாயிலாய்ப் பிரஹ்ம வித்தையைச்சிரவணித்துப் பிரஹ்மபாவத்தையடைந்தனர். பிரஹ்மவித்தையின் மகிமையானே அவர்கள் சர்வ லோகங்களையுமடைந்தனர்; சர்வ காமங்களையு மடைந்தனர்; சர்வ சத்துருக்களினின்றும் வெற்றி வாய்க்கப்பெற்றனர்; சர்வ துக்கங்களுமற்றனர். இவ்வாறு பிரஹ்மவித்தையின் பலத்தையடைந்து சுவர்க்க போகங்களிலிருந்த போதிலும் அவர்கள் எப்போதும் பிரஹ்மசிந்தன பராயணாயினர். ஹே மைந்த! இங்ஙன் ஆன்மசாக்ஷாத்கார மகிமையானே பிரஹ்மரூபத்தன்மையை யடைந்த அவ்விந்திராதி தேவதைகளின் சமீபத்தினின்றுஞ் சர்வ அசுரர்களும் க்ஷயத்தையடைந்தனர். அக்கினியின் சமீபத்தானே விட்டில் நாசத்தையடைவதே போலப் பிரஹ்வேத்தாக்களாய் தேவதைகளின் சமீபத்தானே அசுரர் க்ஷயத்தை யடைந்தனர். அக்கினியால் தபிக்கப்பட்ட அயப்பிண்டம் காய்ந்த ஈரதிருணங்களைத் தகிப்பதே போலப் பிரஹ்மரூப அக்கினியானே ஒளிராநின்ற தேவதைகள் அசுரர்க ளைத் தகித்தனர். அயப்பிண்டம் திருணங்களைத்தகிப்பது அழலினாற்றலினானே யாம்; இயல்பானே அதன்கண்ணே தகிக்குமாற்றலில்லாததேபோல், இந்திராதி தேவதைகளும் அசுரரைத்தகிப்பது பிரஹ்மரூப அக்கினியின் ஆற்றலினானேயாம்; இயல்பாயோ அவர்பால் அசுரரைத்தகிக்கும் ஆற்றலின்றாம். சாமுத்ரிகா சாஸ்திரத்தே கூறியிருக்கும் சிரேஷ்ட இலக்கணபலத்தானே ஜீவர்கட்குத் தனாதிகளி னடைவாம்; அவ்வடைவின்கண்ணே தமது பிரயத்ன சாத்ய அபிமானஞ்செய்தல் வீணாவதே போலப் பிரஹ்மபலத்தானே தேவதைகட்கு விஜயமுண்டாயது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அந்தப் பிரஹ்மமே தன்பலத்தால் தேவதைகளின் ஜயகாரணமும் அசுரரின் பராஜயகாரணமும் ஆயின், அதன் கண்ணே நம்மனோரைப் போல விஷமத்தன்மைத் தோடம் பிராப்தமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! எல்லாவற்றையும் ஒளிர்விப்பவராயினும் சூரிய பகவான் அத்தியந்த நிர்மலமாகிய சூரிய காந்தமணியின் கண்ணே விசேஷப் பிரதிபி ம்பபாவத்தையடைவதேபோல், யாண்டும் வியாபகமாயினும் அந்தப் பிரஹ்மம் சத்வகுணப் பிரதான தேவதைகளிடத்தே விசேஷ சம்பந்தமுறுமாதலின், தேவதைகள் விசேஷ தேஜசையுடையவரானார்கள். பதுமைக் கூத்தாட்டும் சூத்திரதா ரி சூத்திரங்களால் காஷ்டப்பதுமையை யாட்டிவைப்பவனாய் அவற்றுள் ஒன்றற்கு வெற்றியையும் ஒன்றற்குத் தோல்வியையும் உண்டாக்குவதே போலச் சகத் வடிவ லீலைசெய்வதில் முயன்ற பரமான்மாவாகிய சூத்திரதாரியும், தேவ அசுர வடிவப்

பதுமைகளுள் யாதேனுமொன்றற்கு வெற்றியையவசியம் உண்டாக்குவராதலின், அசோகவனிகா நியாயத்தானே தேவர்க்கே வெற்றியையுண்டாக்கினர்; ஆகையா லீசுரரிடத்தே பக்ஷபாததோஷமின்றாம். கூறிய நியாயப்பொருள்: இராவணன் சீதையம்மனை எங்கேனும் ஓரிடத்தே வைக்க வேண்டியவன்றான்; ஆனால் தைவயோகத்தால் அசோகவனத்தே வைத்தனன் என்பதாம். விளையாடும் பாலகன் கிரீடையின் சாதனமாய் பதார்த்தங்களுள் சிலவற்றை இப்பொருள்களில் மேன்மை யிருக்கின்றமையின் என்னுடையனவே மேன்மையனவாம் என அபிமானித்துச் சிலவற்றை அபிமானியாததேபோலப் பரமான்மாவும் தேவதைகளை யாபிமானித்ததாதலின், பாலகனைப்போல ஈசுரரிடத்தே விஷமத்தன்மைத் தோஷப் பிராப்தியுண்டாகாதாம். இத்தகைய பிரஹ்மத்தின் விபூதிரூபமகிமையால் இந்திரா தியர்போரில் பலவான்களாய் அசுரரைவென்றனர். ஹே மைந்த! இவ்வாறு பிரஹ்மவேத்தாக்களாகிய தேவதைகளும் ஒருகாலத்தே பரமேசுரரது மாயையால் மோகிதராய் விடயபோகத்தே யாசக்தராயிருந்ததால் அவர் பிரஹ்மத்தின் மகிமையானே நமக்கு அசுரரினின்றும் வெற்றியுண்டாயது என்னும் பிரஹ்ம உபகார த்தை மறந்தனர்; மாறாக, நமது வலுமையானே நமக்கு வெற்றியுண்டாயது எனத் துணிந்தனர். மகாதுக்கத்தையடைந்த ஒருவன், தேவதை முனிவர் அருளால் அத்துக்கத்தினின்றும் நீங்கியும் மீண்டும் தனாதிமதத்தானே தூடிக்கப்பட்டவனாய் அவர்களை மறப்பதே போலத் தேவதைகளும் பிரஹ்மத்தின் அனுக்கிரகத்தின் முன்னர் அநேகமுறை தைத்தியராற்றோல் வியுற்றனர்; பின் பிரஹ்மத்தினனுக் கிரகத்தால் வெற்றியுற்றனர்; பின் இரஜோகுணத்தோடு கூடியவராய்த் தமது வெற்றியின் காரணமாய் பிரஹ்மத்தைமறந்தனர்; மற்றோ, தம்பலமகிமை யானே வெற்றியுற்றதாயெண்ணினர். சலத்தோடு கூடிய சூதிற்றற்பா வஞ்சகன் தனக்கு பகாரஞ்செய்பவனையும் மறப்பதேபோலப் பிரஹ்ம அனுக்கிரகத்தானே கிருதார்த் தத்தன்மையைப் பெற்ற இந்திராதி தேவதைகளும் உபகரித்த பரமேசுரரை மறந்தன ராதலின், அவர்கள் செய்ந்நன்றி கொன்றவரேயாவர். அவர்கள் இரஜோகுண மகிமை யானே எவ்வபிமான முடைமையால் ஜீவர் எப்போதும் விநாசமுறுவரோ அத்தகைய மகாபிமானமுற்றனர். இப்போது தேவதைகளின் அபிமானத்தை நிரூபிப்பாம்: - தேவதைகளாய் யாமே மனோ நிக்கிரகரூப சமமுடையேம், இந்திரிய நிக்கிரகரூப தமமுடையேம், மகாகுலத்துற்பன்ன முற்றேம், சுந்தரரூப யௌவனமுடையேம், வித்தை விநயமுடையேம், மகாகீர்த்தியுடையேம், மகாபாக்கியமுடையேம், நானாவகைப் போக்கியப் பொருளுடையேம், நம்மாற்றலானே நாம் மூவுலகத்தை யுங் காப்பாற்றுகின்றேம். இத்தகைய நமது பலத்தின் முன்பே இவ்வசுரர் பல மெவ் வெண்ணிக்கையது; மற்றோ, மிகத்துச்சமாம். இவ்வசுரர் நீலமலைபோலும் கறுப்பர், காலன் அந்தகன் யமன் என்னும் மூவர்க்கொப்பானோர்; தின மாசாதி சமய அபிமானி தேவதைகாலன், ஜகத் சம்ஹாரம் செய்யும் மிருத்தியு அந்தகன், தர்மராஜாயமன். மிகவும் மாயாவிகள், போரில் மிகக்குசலர், மிகப் பராக்கிரம முடையர், அதிகபல வீரியமுடையர், மூவுலகத்துள்ளவற்றையும் விழுங்குவதிற் சமர்த்தர், இத்தகைய அசுரர் அனைவருள் ஒருவனோடேனும் நம்மை யொழிந்து யாவரே போர் செய்ய வல்லார். இத்தகையரை நமது பலத்தானே நாம் வென்றேமாதலின் நமக்குச் சமானமாக வேறுயார்; இத்துணையானே சர்வ தேவதை களின் சாதாரண அபிமானங்காட்டப்பட்டது. இப்போது தேவராஜாவாய் இந்திரரது

விசேஷாபிமானம் காட்டப்படும்: வஜ்ஜிரத்தைக் கரங்கொண்ட யான் என் பலத்தானே இவ்வஜ்ஜிரத்தானே மிக உன்னதமாய் பர்வதத்தையும் சூரணிப்பேன். எனது வஜ்ஜிரம் நூறு முடியுள்ளது நூறு கூர்மையாய் தாரையுடையது, இது சென்றவிடத்தே யொருக்காலும் பலமற்றுவருவதில்லை. இத்தகைய வஜ்ஜிரமுடைய யான் யாவரினும் பலவானாவேன். வாயுவின் விசேஷாபிமானம் வருமாறு: வாயு தேவதை யாகியயான் சர்வ ஜகத்தையும் என் வயிற்றிற்பெய்து துரும்பு பஞ்சு போலப் பிரஹ்மாண்டகோளகத்தினும் வெளியே கொண்டு செல்லச் சமர்த்துடை யேன், எனக்குச் சமானபலமுடையவர் எவர்? அக்கினியினபிமானம் வருமாறு: காய்ந்த ஈரமான கனத்த வுலகமியாவையும் பஞ்சு போலக் கணத்தே சாம்பராக்கு வேன் ஆதலின், எனக்கெவரே ஒப்பாவர்? ஹே மைந்த! வேறு வருணாதி தேவதைகளுந் தத்தமது பலத்தை வெளிப்படுத்தி மகாகருவத்தையடைந்திருந்தனர் அக்கருவம் இரஜோகுணத்தானே யுண்டாயதாம்; பாவகாரணமாம்; பராக்கிரம நாசஞ் செய்வதாம்; கீர்த்தியைக்கெடுப்பதாம். இத்தகைய அநிஷ்டத்தையடைவிக்கும் தேவதைகளின் கருவத்தைக்கண்டு பரப்பிரஹ்மம் தந்தையைப் போலத் தேவதைக ளினிதத்தை யிச்சித்து இவ்வாறு சிந்தித்தது: இத்தேவதைகள் எமதருளானே சர்வ லக்ஷணங்களோடுகூடியவராவர், வெற்றியுமுண்டாயது, இப்போதும் மகாபராக்கிரம முடையவராயிருக்கின்றனர். இவர் நமது மாயையானே மோகிதராய்ச் செய்ந்நன்றி கொன்றவரைப்போல் உபகாரஞ்செய்த நம்மையே மறந்தனராதலின், மிக மூடபாலக ரேயாவர். செய்ந்நன்றி கொன்ற தோடநீக்கப் பொருட்டு முதலில் அத்தோஷ அநர்த்த பலம் வருணிக்கப்படும்: யாவன் எவனருளால் மேன்மையையடைந்தனனோ அவன் ஒருகால் மோகவயத்தால் உபகாரஞ் செய்தவனை மறப்பனேல் கிருதக்கினனாய் அவன் நூறு அயுதஜன்மபரியந்தம் மகாதுக்கத்தையடைவன். அல்லது, தனக்கு பகாரஞ் செய்தவனையெண்ணாதவனாகிய மூடன் கிருதக்கினதோடத்தால் கோடி கற்ப பரியந்தம் விட்டையின்கண்ணே கிருமிசரீரத்தை யெடுத்துழல்வன். அல்லது, ஒருவன் செய்த அற்ப உபகாரத்தையும் எண்ணாத மூடன் கிருதக்கினனெனப் படுவன். அவனீண்டு பிரஹ்மஹத்தி செய்தவனினும் அதிகப் பாவியாவன்; ஏனெனின், பிரஹ்மஹத்தியை நீக்கும் பொருட்டு மனுமுதலிய வேதவேத்தாக்கள் பிராயச்சித்த விதானஞ்செய்துளார். கிருதக்கின தோட நீக்கப்பொருட்டோ யாதொரு பிராயச்சித்தமும் விதிக்கவில்லையாதலின், அதற்காக யாதொரு பிராயச்சித்தமு மில்லையென அறிந்துகொள்ளலாமன்றோ; இதனானே பிரஹ்மஹத்தியினும் மிகுந்த துயரைத்தருவது கிருதக்கினதோஷமாம். அல்லது, தேவதைகளிடத்தே கேவலம் கிருதக்கின தோஷமாத்திரமில்லை; மற்றோ தம்மைத்துதித்தலானே மற்றயரை நிந்தித்தலானே ஆன்மகாதித்தன்மையும் விசுகாதித்தன்மையும் ஆகிய தோஷமிரண்டுமிருக்கின்றன; ஏனெனின், ஈண்டு எப்பேதரிசியானவன் கருவத் தோடு கூடியவனாய்த் தன்றொழிலை மனத்தானுந் துதிக்கின்றனனோ பிறர் தொழிலை நிந்திக்கின்றனனோ அவ்வவிவேகி பேத திருஷ்டி யானே தன்னையும் அன்னியரையும் கொன்றவனாவன்; என்னை; சாஸ்திர வேத்தாக்கள் பேத்திருஷ்டி பூர்வகந் தன்னைத்துதிப்பதில் ஆன்மஹத்தியையும், பிறரை நிந்திப்பதில் பரஹத்தியையும் கூறியிருக்தலினென்க. அல்லது, யாவன், தன்னைத் துதித்தலானே தன்னைக் கொல்கின்றானோ அவன் இவ்வுலகத்தே அத்தியந்தம் பாவான்மாவாவன். கிருதக்கின தோஷ நீக்கப் பொருட்டுச் சாஸ்திரத்தே யாதொரு பிராயச்சித்தமுங்

கூறாததேபோல், ஆன்மஹத்தியை நீக்கும் பொருட்டுங் கூறவில்லையாதலின் அவையிரண்டுமொப்பாம் அல்லது, தேவதைகள் எப்போதும் தம்மையே துதிக்கின்றனர்; அயலாரை நிந்திக்கின்றனராதலின், நாடோறும் இவர்கட்கு ஆன்மஹத்தி விசுவஹத்தியுண்டாம்.

சங்கை: - இத்தகைய ஆன்மஹத்தியாதி அநர்த்தரூப கருமத்தே ஜீவர் முயலுங்காரணமென்?

சமாதானம்: - பரமான்மாவாய் நமது மாயையான் மோகிதராய்க் காலபாசவ சத்தராய் அஞ்ஞானிகள் தமது அற்பகாரிய சித்தியின் பொருட்டும் ஆன்மஹத்தியை யும் கிருதக்கினத்தன்மையையும விசுவஹத்தியையும் செய்கின்றனர் என்பதன் கண்ணே யாதொரு ஆச்சரியமுமின்றாம். அல்லது, கிருதக்னதாதி பாவ கருமத்தே பிரீதியையுடைய இத்தேவதைகள் அசுரரைப்போலத் தண்டிக்க யோக்கியரேனும் இவர்கட்கவ்வாறு தண்டஞ்செய்தல் உசிதமன்றாம். ஈண்டுத் தன் கரத்தால்வைத்து மிகப் பிரயாசையுடன் வளர்த்த நச்சுமரத்தை வெட்டல் தகுதியன்றன்றோ, நச்சு மரமும் நாசயோக்கியமல்லாத போது மேன்மையையுடைய தேவதைகள் எவ்வாற வ்வகைத் தண்டயோக்கியராவர்கள்? ஆகார்கள். பாவகருமத்தை யாசரிக்கும் புருடரைத் தண்டிக்கும் பொருட்டுப் புருடன்றான் பாவ ஆசரணமுடையனாகா தொழிக; மற்றோ, தன்னைப் பாவமடையா உபாயத்தானே பாவிகளைச் சிக்ஷிக்குக; ஏனெனின், பாவஞ்செய்ய இச்சித்தவனோ தானே பாவ கருமத்தானே கொல்லப்பட்ட வனாவன், அத்தகையனைச சாதுவியற்கையுடையவன் குரூரகருமத்தானே சிக்ஷிப்பின், அச்சாதுவிற்கு இருவகைத் தோஷமலபிக்கும்; தன் சாதுவியற்கையைப் பரித்தியாகித்தலொன்றும், அரைத்தமாவை யரைத்தல் போல, அடிபட்டவனை யடித்தல் வடிவதோஷமொன்றுமாம். அல்லது, இவ்வெல்லாத் தேவதைகளும் எமது மைந்தராவர் இவரை யாம் இனிதுகாத்துவந்தேம், அசுரரினின்றும் வெற்றியடைவித் தேம். தேவரைக்கோறல் பூனையின்றொழிலே போலப் பாவரூபமேயாமாதலின், ஆன்மஹத்தி கிருதக்கினத்தன்மை விசுவஹத்தி யென்னும் முத்தோடங்களையு மடைவிக்கும், இவருடைய கருவதோடத்தை வேறோருபாயத்தானே நீக்குவேம்; அதனீககத்தா லிவர் ட்குக் கலியாணமுண்டாம் எனப் பரமான்மா ஆராய்ந்தது. ஹே மைந்த! அரச்சுனனுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் உபதேசித்தருளிய ஸ்ரீ கீதா சாஸ்திரத்தை அர்ச்சுனன் ஒருகாலத்தே போக ஆசக்தியால் மறந்தனன், அம்மறதி யை ஸ்ரீ பகவான் மீண்டும் அனுகீதையினுபதேசத்தால் நீக்கியதேபோலப் பரமான்மாவுந் தேவதைகட்கு மீண்டும் மீண்டும் தமது வடிவத்தை நினைத்தற் பொருட்டும் அபிமான நீக்கபபொருட்டும் முற்கூறிய விசாரத்தானே ஒரு அற்புத யக்ஷவடிவத்தைத்தரித்துத் தேவதைகளின் நேத்திரகோசரமாயது. அது எண்ணிக்கை யற்ற சிரத்தையும், எண்ணிக்கையற்ற நேத்திராதியிந்திரியங்களையும், சர்வ ஜாதியையுடைய ஜீவர்களின் சர்வ முகங்களையுந் தரித்திருந்தது, அதன்கண்ணே சர்வபூத பௌதிகபதார்த்தங்களுமிருந்தன, சர்வ ஆயுதங்களையுந்தரித்திருந்தது, சர்வ மாலைகளையுஞ் சர்வ வஸ்திராதிகளையுந் தரித்திருந்தது, ஸ்திரீ புருஷ நபும்சகமென்னும் மூன்று சின்னங்களையுந் தரித்திருந்தது, இத்தகைய அற்புதரூபமுடைய யக்ஷனைக்கண்டு சர்வ சபைக்கண்ணுள்ள தேவதைகளும்

ஆச்சரியத்தையடைந்தனர்; இவன் யாவன் இவன் யாவன் எனப் பரஸ்பரங் கூறினர். ஹே மைந்த! மதிமான்களாய் தேவதைகள் அன்னியர்களின் ஆகாரத்தையும், அவயவங்களின் கிரியைகளையும், கதியையும், சேஷ்டையையும், சப்தசிரவணத்தையும், வதனநேத்திரங்களின் வேற்றுத்தன்மையையுங் கண்டு அவர் மனவிருத்தாந்தங்களை யுணர்பவராயினும், அந்த அற்புத யக்ஷவடிவத்தைக்கண்டு நிச்சயத்தையடைந்திலர்; விஸ்மயத்தையடைந்த மனத்தையுடையவராய், உற்புல்ல நேத்திர கமலமுடையராய், ரோமாஞ்சமுடையராய், யாவனிவன் யாவனிவன் என்னும் வசனத்தையே யடிக்கடி கூறினர். ஜராயுஜ அண்டஜ ஸ்வேதஜ உற்பிஜ்ஜமென்னும் நால்வகைச்சரீர இலக்கணமுடைய அவ்வியக்கனை முன்பெவருங் கண்டதேகிடையாது. அந்த அபூர்வயக்ஷ தரிசனத்தால் தேவசபையின் கண்ணே மகா கலக்கமுண்டாயது. அக்காட்சியால் பயத்தோடுகூடிய இதயத்தராய்த் தம் மகிமையை மறந்தவராய்ச் சமீபத்தேசெல்லவுஞ் சமர்த்தற்றவராயினர். பின்பு அவ்விந்திராதி சர்வ தேவதைகளும் அக்கினி தேவரை நோக்கிக் கூறியதாவது: - ஹே அக்கினிதேவ! இவ்வியக்க சமீபத்தேசென்று இவ்வியக்கனி யாவனென நிச்சயஞ்செய்தி; நமக்கனுகூலனா? அல்லது, பிரதிகூலனா? என அவ்வக்கினிதேவர் சர்வ தேவதைகளினுங் கனிஷ்டர் முதலிலுண்பவர், சர்வ தேஜசின் சமுதாய வடிவர். அக்கினி தேவதை சர்வதேவதைகளினுங் கனிஷ்டமாம; விஷ்ணு தேவதை சர்வதேவதைகளினுஞ் சிரேஷ்டமாம்; என்னுஞ் சுருதியுமுளது. அக்கினிதேவர் எல்லாத் தேவதைகளுங் கூறியதைக்கேட்டுச் சங்கையற்றவராய் இயக்க சமீபஞ் சென்றனர்; அவரை நோக்கி இயக்கன் நீயாரெனக்கேட்டனன், அதைக்கேட்ட அக்கினி தேவர் பயமற்று யான் ஜாதவேதாவெனப் பிரசித்தமாய் அக்கினி தேவதை யென்றனர். என்னும் விற்பத்தியானோ அச்சப்தம் தனதாதாவின் வாசகமாம். என்னும் விற்பத்தியானோ அச்சப்தம் வியாபகவாசகமாம். அக்கினி தேவதை கூறியதைக்கேட்ட இயக்கன் ஹே ஜாதவேதாவாய அக்கினியே! உன்பாலெவ்வளவு ஆற்றலுளது எனக்கூறவே, அக்கினிதேவர் ஹே இயக் ! மூர்த்தவடிவமாய் பிரபஞ்ச மியாவற்றையும் ஒரு கணத்தே பஸ்மமாக்குவேன்; இத்துணையாற்றல் எனக்குண்டு எனக்கூறக்கேட்ட இயக்கன் புன் சிரிப்புற்று அக்கினி தேவர் முன்பு ஒரு காய்ந்த திருணத்தை வைத்து, ஹே அக்கினிதேவ! இதனை நீ பஸ்மம் செய்தியெனக்கூற, அவர் தம் சர்வவேகத்தானும், சர்வ முயற்சியானும் தகிக்க முயன்றும் முடியாமற்போகவே கருவத்தைப் பரித்தியாகித்து இலஜ்ஜையையடைந்து தேவசபையில் வந்து சர்வ தேவதைகளையும் நோக்கிக்கூறியதாவது: - ஹே தேவதைகளே எனது சர்வ பலத்தையுமழித்த யக்ஷனையான் அறியவல்லேனல்லன், அவ்வியக்கன் நமக்கனுகூலனோ, அல்லது, பிரதிகூலனோ தெரியவில்லை யாதலின், அவ்வியக்கவடிவ நிர்ணயப்பொருட்டு நீவிர் வேறு தேவதைகளை யனுப்புமின். ஹே மைந்த! இவ்வாறியம்பிய அக்கினி தேவர் வசனத்தைக்கேட்டு இந்திராதி தேவதைகள் வாயுபகவானை யனுப்பினர். எல்லாத்தேவருடைய ஆணையை மேற் கொண்டு வாயு பகவான் யக்ஷசமீபம் வரவே, அவ்வியக்கன் நீ யாரென வாயுவை வினவ, அவ்வாயுபகவான் யான் மாதரிஸ்வவெனப் பெயரிய வாயுதேவதையென்றனர்; அதைக்கேட்ட இயக்கன் ஹே வாயுவே உன்பலம் எத்துணையது? எனவே வாயு பகவான் அஞ்சாமல், ஹே இயக்கனே! பாலகன் தனது வாயால் அற்பதிருணத்தைக்கொண்டு செல்வதே போல், யானிவ்வெல்லா

வுலகையும் என் வயிற்றி லடக்கிப் பிரஹ்மாண்டகோளகத்தினும் வெளியேகொண்டு செல்லும் ஆற்றலுடையேன் என. அக்கினிதேவர் பாற்கூறியதே போல, வாயு பகவான் முன்னிலையிலும் ஒரு காய்ந்த திருணத்தைவைத்துக் கூறியதாவது: -ஹே வாயுவே! உன்பாலவ் ஆற்றலிருப்பின் இத்திருணத்தைக் கொண்டு செல்லுதி பார்ப்போம் என இயக்கனியம்பக்கேட்ட வாயுபகவான், தமது சர்வவேகத்தானுந் திருணத்தை யெடுக்க முயன்றுஞ் சிறிதளவுந் திருணத்தையசைக்க முடியவில்லை. பின் அக்கினி தேவரைப் போலக் கருவத்தை விட்டு தேவசபையிற் சென்று சர்வ தேவதைகளையும் நோக்கிக் கூறியதாவது: - ஹே தேவதைகளே இவ்வியக்கன் நமக்குப் பிரதிகூலனென்பதையும்; அனுகூலனென்பதையும், யானறியவல்லேனல் லேன்; ஆதலின், நீவிர் வேறு யாரேனுமொருவரை யனுப்பி இதனை நிச்சயஞ் செய்ம்மின். எனவே சர்வதேவதைகளும் ஹே தேவராஜாவாய இந்திரரே அவ்விஷயமாகிய நிச்சயத்தை நீரே சென்று செய்யவேண்டும் என்றனர்; அதைக் கேட்ட இந்திரர் அக்கினிவாயுப்போலவே யக்ஷசமீபஞ் செல்லவே? இந்திரர் சமீபத்தே வரக்கண்ட வியக்கன், இந்திராது விசேஷாபிமானத்தை நீக்கும்பொருட்டு மறைந்தனன். மறைந்தக்கண்ட இந்திரர் நான்கு திசைகளிலும் அவ்வியக்கனைப் பார்த்துக்கொண்டே ஆங்கே நின்றனர். இயக்கனைக்காண வேண்டுமென்னும் அதிக விருப்பத்தோடு கூடிக் கர்வாதி தோஷத்தைவிடுத்து நின்ற இந்திரர்; அவ்விடத்தே ஒரு அபூர்வ மங்கையாரைக்கண்டனர்; அம்மங்கையார் ஹிமாசல பர்வதபுத்திரியார்; சர்வ கல்யாணகுணங்களோடும் மேன்மையான இலக்கணங்களோடும் சோபிக்கப் பெற்றவர்; தமது காந்தியாற்கவின் வாய்ந்தவர்; உவமையற்ற திருமேனியைத் தரித்தவர்; தேவராஜாவாய் இந்திரர்மீது அன்னையைப்போலுங் கிருபைவடிவ நேய முடையவர். அவ்வுமையாகிய பவானி தேவியார் சாஸ்திரவேத்தாக்களால் பிரஹ்ம வித்தையென அழைக்கப்பெற்றவர்; அவ்வம்மையாரின் றிருவருளானே மூவுலகத்து மிருப்பவர் அற்புத சௌந்தரியத்தன்மையை யடைவர்; மனோவாஞ்சித சம்பத்தை யடைவர்; அவ்வம்மையாரின் அனுக்கிரகத்தானே பிரஹ்மசாரிகளாய் புருடர்கள் அகண்டிதபிரஹ்மசரியத்தை யடைவர்; நான்கு வேதங்களையுமடைவர்; இல்லறத்தார் இரண்டுலகத்து சுகத்தையடைவிக்கும் இல்லறத்தன்மையையடை வர்; வனத்தே வசிக்கும் வானப்பிரஸ்தர் தவத்தையடைவர்; சந்யாசியர் தமது தருமத்தையடைவர்; அதனானே யவர் பிரஹ்மலோகத்தையடைவர். அந்தப் பிரஹ்மவித்யாவடிவ உமாதேவியார் மாதாவைப்போலத் தயையால் பரமஹம்ச சந்யாசிகட்குத் தமது பிரஹ்மவித்யாவடிவத்தை யடைவிப்பர். அந்தப் பிரஹ்ம வித்தையின் றரிசனத்தானே பரமஹம்ச சந்யாசிகளின் அவித்தை வடிவ சிறைச் சாலை நாசத்தையடையும்; காமக்குரோதாதி ரூபச்சங்கிலி நாசத்தையடையும். அத்தேவியார் ஸ்ரீ மகாதேவரது வதனசௌந்தரியத்தைக்கண்டு தமது சௌந்தரியத் தன்மையானே சர்வ ஜீவர்களின் மனத்தை மோகிப்பித்துக்கொண்டிருப்பவர். அவ்வம்மையாரது திருமேனியின் காந்தி கோடி சூரியசமானமாம்; தண்மை கோடி சந்திரர்க்குச் சமானமாம்; தமது திருமேனியின் இலாவண்யத்தானே கோடி மன்மதசமானமானவர்; நானவகையாய் ஐசுவரியத்தானே கோடி இலக்ஷுமிக்குச் சமானமானவர்; ஒரு பிரசித்ததேசத்தேனும் அப்பிரசித்ததேசத்தேனும் ஜீவர்கள் எவ்வெச்சாமர்த்தியத்தையடைவரோ, அவையெல்லாம் அவ்வுமாதேவியாரின் றிருவருளானேயாம். அவ்வமமையார் அன்பர்கள் துன்பத்தை யறுக்கும் பொருட்டுச்

சாந்தவடிவமாயும், அன்பிலாக்குத் தமது தேஜசின் அதிசயத்தானே அறியமுடியாமையை யடைவிப்பவராதலினானே, இந்திரரது கருவத்தை நீக்கும் பொருட்டுத் தமது தரிசனத்தானே அவரது ஆயிரம் விழிகளிலுமிருந்த தேஜசையுங் கவர்ந்தனர். அவ்வம்மையார் இந்திரரால் மூவுலகத்தும் முன்னெப் போதுங் காணப் படாதவர்; திவ்வியமாய் கந்தத்தையும், திவ்வியமாய் மாலைகளையும், திவ்வியமாய் வஸ்திரங்களையுந் தரித்தவர். அவ்வம்மையார் தமது தரிசனத் தானே சர்வப் பிராணிகளின் நேத்திரங்களையும் மனங்களையும் ஆநந்திக்கச்செய்பவர்; சர்வ பூஷணங்களோடுங்கூடியவர்; புன்சிரிப்போடுங்கூடிய வசனங்களை வசனிப்பவர்; பிரஹ்மவித்யாரூபமா யெப்போதும் உபநிடதங்களிலிருப்பவர்; பிரஹ்மசரியாதி சாதனசம்பன்ன பரமஹம்ச சந்யாசிகளின் மனத்தேயிருப்பவர்; காமதேவரை நஷ்டஞ் செய்தவரும், யக்ஷரூபத்தைத் தரித்தவரும், பரப்பிரஹ்மரூப திரிலோசன மகாதேவரும் ஆகிய நாயகரின் வாமபாகத்தே எப்போதும் வீற்றிருப்பவர். இத்தகைய என்னன்னையாகிய உமாதேவியார் ஆங்கிருப்பதைக் கண்டிந்திரர் இவ்வாறு வினவினர்: - ஹே தேவியாகிய தாயே! இவ்விடத்தே முன்றோன்றி மறைந்த இயக்கன் யாவன்? அவ்வியக்கவடிவத்தைத் தாங்களுணர்வீரகளேல் தயையால் அடியேனுக்குக் கூறவேண்டும் என, இந்திரர் வேண்டவே உமாதேவியார் இந்திரருக்குப் பிரஹ்மரூப மகாதேவரது வாஸ்தவவடிவத்தை யுபதேசித்தனர். எப்பயனுக்காக அம்மகாதேவர் யக்ஷரூபத்தைத்தரித்து ஆண்டு வந்தனரோ அவ்வியாவற்றையும் கூறினர். அம்மையாரது வசனத்தைக் கேட்டு இந்திரர் கருவத்தை யொழித்தனர்; பூர்வம் மறந்த மகாதேவரது பிரஹ்மபாவரூப வாஸ்தவ வடிவத்தை மீண்டும் நினைந்தனர்; மகாதேவரையே தமது வெற்றி யினேதுவாயெ ண்ணினர். இவ்வாறு ஜனனமரண சம்சாரநாசஞ்செய்யும் ஸ்ரீ பவானி தேவியார் இந்திரருக்குச் சர்வ பிரஹ்மவித்தையி னுபதேசத்தைச் செய்து அவ்வம்பரத்தே மறைந்தனர். பின்பு இந்திரர் மறைந்த ஸ்ரீமன் மகாதேவர் மகாதேவியார்க்கு நமஸ்கரித்துத் தேவ சபையில் வந்து சர்வ தேவதைட்கும் யக்ஷ உமாதேவியாரது விருத்தாந்தத்தைக் கூறினர்; அதைக்கேட்ட அக்கினிதேவர் முதலியோர் கர்வாதி தோடமற்றவராயினர். ஹே மைந்த! இந்திராதியர் சாத்துவிகராதலின் இயற்கை யானே கர்வாதி தோஷமற்றவர், பிரமாதாதியற்றவர், பரீக்ஷித்து யாவற்றையுஞ் செய்பவர், தமது ஹித அஹிதங்களையறிபவர், அவரும் ஒரு காலத்தே பரமேசுரமாயையாலும் இரஜோகுணத்தாலும் மோகத்தையடைந்தனர். பிரஹ்ம வித்தை வடிவ உமாதேவியார் பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசித்து மீண்டும் முன்போலச் சாவதானமாயினர். அந்தப் பிரஹ்மவித்தையி னனுக்கிரகத்தானே அவா அந்தப் பரப்பிரஹ்மத்தையே சர்வ ஜகத்தின் உபாதானகாரணமாயும் நிமித்த காரணமாயு முணர்ந்தனர். அது அன்னியதேவதைகட்கும் மனுடாதிகட்கும் அத்தியந்தந் துர்லபம். அந்த யக்ஷரூபப் பரப்பிரஹ்மத்தை அவ்விந்திர அக்கினி வாயு தேவதைகள் அத்தியந்தம் சமீபமாயடைந்தனராதலின், அவர்கள் மற்றைய தேவரி னும் உயர்ந்தவர்கள், அம்மூவரினும் இந்திரருயர்ந்தவர்; ஏனெனின், இந்திரர் நேரே ஸ்ரீ உமா தேவியாரின் வாயிலாயே பரப்பிரஹ்மததின் உண்மைவடிவத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்தனராதலின், இந்திரர் எல்லாத தேவதைகளினும் மேன்மையர். அக்கினி வாயுக்களாலடையப்பெற்றதும் இந்திரரால் நிச்சயிக்கப்பெற்றதும் ஆகிய அந்தப் பரப்பிரஹ்மத்தை வேதவேத்தாக்களாகிய பிராஹ்மணர், அதிதைவம்

அத்தியான்மம் என்னும் இருவடிவத்தானே யுபாசிப்பர். இப்போது அந்தப பரப்பிரஹ் மத்தின் அதிதைவரூபத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே மைந் ! விராட்பகவானுடைய ஜனகரும் இவ்வெல்லாவுலகத்தையும் தமது திருமேனியாயுடையவரும் ஆகிய ஹிரண்யகர்ப்ப பகவானுடைய சமஷ்டிரூபதேகத்தே மின்னல் ஒளிக்கொப்பாய் தத்துவமியாது, அது சேதனரூபமாதலின் ஜடமின்னலினும் விலக்ஷணமாமோ, தனது சமீபத்தன்மை மாத்திரையானே சர்வப் பிராணிகளின் இந்திரியத்தையும் மனத்தையும் ஏவுவதாமோ, அத்தத்துவமே பரப்பிரஹ்மத்தின் அதிதைவரூபமாம். இனி பரப்பிரஹ்மததின அத்தியான்மரூந்த்தை வருணிபபாம்: - ஹே மைந்த! அந்தப் பரப்பிரஹ்மத்தின் அதிதைவரூபம சுருதியின் கண்ணே கூறப்பட்டிருப்பதேபோல், அத்தியான்மரூபமும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டு எத்தத்துவம் இத்தேகதாரிகளி ன்றனித்தனியாய் தேகத்தேயிருந்து சங்காதத்தேயிருக்கும் புத்தியின் நனவு முதலிய அவஸ்தைகளைச் சாக்ஷிரூபமாய்ப் பிரகாசிப்பிக்குமோ, அச்சாக்ஷிவடிவமாய் தத்து வம் அத்தியான்மவடிவமாம். ஹே மைந்த! அந்தச்சாக்ஷிவடிவ தத்துவம் இச்சம்சார வனத்தே புகுந்த சர்வாந்தரியாமியாய் பரப்பிரஹ்மரூபமேயாம். சர்வ ஜனங்களின் நிரதிசயப்பிரீதிக்கு விடயமாதலின், சர்வர்களாலும் போற்றத்தக்கதாயிருத்தலின், அந்தப் பிரத்தியக சாக்ஷியாய் ஆன்மாவை வேதவேத்தாக்கள் வனம் என அழைத்தனர். வனமென்னும் நாமத்தானே பரமான்மாவையுபாசிப்பவனைச் சர்வ ஜனங்களும் ஆராதனை செய்ய இச்சிப்பர். இப்போது பிரஹ்மவித்தையின் சாதனத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே மைந்த! யாம் நினக்குக்கூறிய பிரஹ்மவித்தை யின் பிராப்தி சாதனமின்றி யுண்டாகாதாமாதலின், சுருக்கமா யதன் சாதனத்தைக் கூறுவாம்; அதனை நீ சாவதானமாய்க்கேட்டி. சர்வ ஜீவர்கட்கும் தத்தம் வருண ஆசிரம அனுசாரம் வேதபகவான் நித்திய நைமித்திககருமத்தை விதித்துளார், அக்கருமமும் நிட்காமமாய்ச்செய்யின் மனத் தூய்மைவாயிலாய்ப் பிரஹ்ம வித்தையின் சாதனமாம்; கிருச்சிரசாந்திராயணாதிக தவமும், சமதமாதிகளும், வேதத்தே கூறியுள்ள நானாவகையாய் உபாசனைகளும் சித்தவிக்ஷேப நீக்கவாயி லாய்ப் பிரஹ்மவித்தையின் சாதனங்களாம். சுருதியின் கண்ணே கூறப்பட்டுள்ள வேதவாணீரூபதேனுவினுபாசனையும், ஆன்மஞானாபிலாஷையையுடைய அதிகாரியால் அவசியஞ் செய்யத்தக்கதாம். அவ்வாக்குவடிவத் தேனுவிற்கு இருக்கு யஜுஷ் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களும் பாதரூபமாம். வேதாங்கங்களாகிய சிக்ஷாதிகள் சிராதியவயவரூபமாம். ஸ்வாஹாகார, வஷட்கார, ஹந்தகார, ஸ்வதாகார என்னும் நான்கு மந்திரங்களும் அத்தேனுவின் நான்கு ஸ்தனங்களாம். சுருதியின் கண்ணே சத்திய சப்தத்தானே கூறப்பட்ட பரப்பிரஹ்மம் அத்தேனுவிற்குப் பூமிரூப ஆதாரமாம்; மனத்தின் விருத்திரூபபோதம் அத்தேனுவின் கன்றாம். இவ்வாறு வாக்குவடிவ தேனுவை யுபாசிப்பவன் மனத்தூய்மைவாயிலாய் ஆன்மஞானத்தையேயடைவன்; அதனடைவானே அறிஞன் அத்விதீய ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணே ஸ்திதியை யடைவன்; அடைந்த அவ்வறிஞன் மீண்டும் ஜன்மமரணரூப சம்சாரத்தே செல்லான். முன்னர் 14-வது அத்தியாயத்தே பிரஜாபதிசீடராய் வருணிக்கப்பெற்ற இந்திரர் பிரஹ்மவித்தையின் அனுக்கிரகத் தானே அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைத் தம் மான்மவடிவமாயுணர்ந்தனர். பிரஜாபதி க்கு இந்திரர் சீடரானதேபோல், அதர்வாவெனப் பெயரிய ஒரு ஜேஷ்டமைந்தரும் சீடராயினர்; அம்மைந்தரினின்றும் உண்டாய் சம்பிரதாயத்தால் பிரஹ்மவித்தை மிக

விஸ்தாரத்தையடைந்தது. பிரஹ்மவித்தைவடிவ ஸ்ரீ உமாதேவியாரின் திருவருளால் இந்திராதி தேவதைகள் பிரஹ்மவித்தைபையடைந்ததெவ்வாறென் நீ முன் வினவியதால் அந்தப் பிரஹ்மவித்யாப் பிரசங்கத்தால் சர்வ வார்த்தையையும் யாம் நினக்குக் கூறினேம். இப்போதெப்பொருளைக் கேட்க நினக்கிசசையிருக்கின்றதோ அதைக் கேட்பாயாக

பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

இவ்வாத்மபுராணத்தின் 1-வது 2-வது 3-வது அத்தியாயங்களில் இருக்கு வேத உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. 4-வது 5-வது 6-வது 7-வது 8-வது 9-வது 10-வது அத்தியாயங்களில் யஜுர்வேத உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது, 11-வது அத்தியாயத்தே இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களின் உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. 12-வது 13-வது 14-வது 15- வது அத்தியாயங்களில் சாமவேத உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது. 16-வது 17-வது 18-வது அத்தியாயங்களில் அதர்வணவேத உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்படும். இந்த 16-வது அத்தியாயத்தே முண்டகஉபநிடதப்பொருளை நிரூபிப்பாம். ஆண்டு முன்னத்தியாயத்தே பிரஹ்ம வித்தையோடு கூடிய அத்தியந்தம் சுந்தரமாய் கதையைச் சிரவணித்துச் சீடன் மிக மகிழ்வுற்று அதர்வா இருஷிகூறிய பிரஹ்மவித்தையை வினவக் குருசந்நிதியிலிவ் வாறு கூறத்தொடங்கினான்: - ஹே பகவன்! தாங்கள் 1-வது அத்தியாயத்தே இருக்குவேத ஐதரேய உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது சனகாதி முனிவருக்கும் வாமதேவாதி யதிகாரிகட்கு முற்ற சம்வாதவாயிலாய் வைராக்கியாதி சாதனங்க ளோடு கூடிய நானாவகையாய் பிரஹ்ம வித்தையைக்கூறித் தாயினுதரத்தே யிருந்த வாமதேவரின் சர்வான்ம பாவரூப அனுபவத்தையுங் கூறினீர்கள். 2-வது 3-வது அத்தியாயங்களில் இருக்கு வேதத்தின் கௌஷீதகீ யுபநிடதப்பொருள் கூறும் போது இந்திரப் பிரதர்த்தன சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்ம வித்தையையும், அஜாத சத்துரு பாலாகி சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையுங் கூறினீர்கள். 4-வது 5-வது 6-வது 7-வது அத்தியாயங்களில் யஜுர்வேதத்தின் பிருஹதாரண்யக உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, இருபுருட வம்சம் ஒரு ஸ்திரீவமசம் என்னும் மூன்றன் கண்ணுள்ள இருஷிகளின் பரஸ்பர பேதத்தையும் அபேதத்தையுங்கூறி, தத்யங் அதர்வண இருஷி குருவாய் அசுவிநீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தார்; உபதேசிக்கவே அவ்விருடி இந்திரரால் மகாதுக்கத்தையடைவுற்றனர் என்பதாதியையும், சர்வ சாஸ்திரங்களை யுமுணர்ந்த யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் ஜனகராஜாவின் யாகசபையின்கண்ணே சென்று ஜல்பகதை செய்து ஆசுவலாதி எல்லா மறையவர்களையும் வெற்றி கொண்டனர். அம்முனிவர் சாபத்தானே சாகல்லியர் மிருத்தியுவையடைந்தனர் என்பதையும், வெற்றியை விழைந்து சாஸ்திர அர்த்த விசாரஞ்செய்தல் ஜல்பகதை யாம். மிகவுந் தாண்டமுடியாத சம்சார சமுத்திரத்தே மூழ்கி அதனினின்றுங் கரையேற இச்சித்த ஜனகராஜாவிற்கு அம்முனிவர் இருமுறை பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்து அக்கடலினின்றுங் கரையேற்றினர் என்பதையும், அம்முனிவர் நான்காவதவத்தையில தமது மைத்திரேயி மனைவிக்குப் பிரஹ்மவித்தையை

யுபதேசித்துச் சம்சார சமுத்திரத்தினின்றுங் கரையேற்றினர்; பின்னம் முனிவர் சந்யாச ஆசிரமத்தைத்தரித்தனர் என்பதையுங் கூறினீர்கள். 8-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேததின் சுவேதாசுவதர உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, சுவேதாசுவதர இருஷிக்கும் சந்யாசிகட்கும் உற்ற சம்வாதவாயிலாய் இச்சகத்காரண விசாரஞ் செய்தீர்கள். 9-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் கடவல்லி யுபநிடதப்பொருள் கூறும் போது யமராஜா நசிகேதா சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். 10-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீய நாராயணீய உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, வருணப்பிருகு சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், வேநனெனப் பெயரிய கந்தருவரின் சர்வான்ம பாவரூப அனுபவத்தையும், ஆன்மஞான அடைவின் பொருட்டுச் சத்தியமே முதலாகச் சந்யாச மீறாகவுள்ள சாதனங்களையும், அவ்வியாவற்றுள்ளும் சந்யாச ஆசிரமம் உத்தமமென்பதையுங் கூறினீர்கள். 11-வது அத்தியாயத்தே ஜாபாலாதி 11 உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது பரமஹம்ச சந்யாசத்தைச் சம்வர்த்தகாதி மகா புருடர் தரித்தனர்; அதனடைவின்கண்ணே வைராக்கியமே காரணம், அதன்கண்ணும் கர்ப்ப துக்கவிசாரமும் மரணசின்ன ஞானமும் அஷ்டாங்கயோகமுங் காரணமாம். அச்சந்யாசத்தே விரக்தனே அதிகாரி, அச்சந்யாசிக்குச் சிகை சூத்திரமற்றிருத்தலே வேஷமாம், பிரஹ்மஞானம் முக்கிய ஆசாரமாம் என்னுமியாவற்றையும் கூறினீர்கள். 12-வது 13-வது 14-வது அத்திபாயங்களில் சாமவேத சாந்தோக்கியப் பொருள் கூறும் போது, உத்தாலக சுவேதகேது சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும் அவ்விரு முனிவரும் ஜாபாலாதிகளில் சர்வ சந்யாசிகளிலும் முக்கியமாய்க் கூறப்பட்டவரா வர்; பகவான் சனத்குமார நாரத சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித் தையையும், பிரஜாபதியாய் பிரஹ்மா இந்திர விரோசன சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையுங் கூறினீர்கள். 15-வது அத்தியாயத்தே சாமவேதத்தின் தலவகார சாகையிலுள்ள கேந உபநிடதப் பொருள் கூறும்போது, இந்திரர் பிரஹ்மவித்தையின் அனுக்கிரகத்தானே பிரஹ்மஞானத்தையடைந்த தையும் மற்றும் பிறவற்றையுங் கூறினீர்கள். 15-வது அத்தியாய ஈற்றில் பிரஜாபதியாய பிரஹ்மாவிற்கு இந்திரர் சீடரானதேபோலப் பிரஹ்மாவின் அதர்வாவெனப் பெயரிய ஜேஷ்டகுமாரரும் சீடராயினர் எனக் கூறினீர்கள்; பிரஹ்மாவானவர் அம்மைந்தர்க்குபதேசித்த பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்க யானிச் சிக்கின்றனன், அம்மைந்தர் அவ்வித்தையை எச்சீடர்க்குப்தேசித்தனர் என்னும் எல்லாவற்றையும் தாங்கள் கிருபை செய்து அடியேனுக்குக் கூறவேண்டும்; என வினவிய சிரத்தையையுடைய சீடனுக்காசிரியர் முண்டக உபநிடதத்தே கூறப்பட்ட கதையைக்கூறினர்; அது, கேட்பவன் மனத்தையும் செவியையும் சுகமடையச் செய்வது, அத்விதீயப் பிரஹ்ம சொரூபத்தைக் கூறுவதாம். இப்போது இரண்யகர்ப்ப பகவானது முதன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் மனுபகவான் கூறிய சிருஷ்டிக் கிரமத்தைப்பற்றி அச்சிருஷ்டிகால பூர்வ அவஸ்தையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குமர! இக்காரிய வுலகமெல்லாம் தம்முற்பத்தியின் முன் றமமாயிருந்தன, அது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண அயோக்கியமாம், காரிய ரூபஹேதுவினானே அனுமானிக்க யோக்கியமாம், குதர்க்கங்கட்கயோக்கியமாம், சப்தத்தானும் சாற்ற முடியாததாம், துயில்பவனைப்போலக் காரிய ஆரம்பத்தே அசமர்த்தமாம்.

இத்தகைய தமமூலகுண்டாவதற்கு முன் பிருந்தது. ஈண்டுத் தமத்தின் சமானமாய் ஆவரணஞ் செய்யும் அவ்வியாகிருதம் மாயையவித்தை யென்பதாதி சப்தவாச்சியமாய் அஞ்ஞான உபகித சத்தியவஸ்துவே தமமாம்; இப்போதிப்பொருளின் கண்ணே என்னும் சுருதிப்பொருளைப் பிரமாணரூபத்தானே வருணிப்பாம்: - இவ்வுலகத்தே அசத்சப்தத்தானே கூறயோக்கியமாய் அபாவமும் ஜகதுற்பத்தியின் முன்னருண்டாகவில்லை, சத்சப்தத்தானே கூறயோக்கியமாய் பாவ பதார்த்தமும் முன்னுண்டாகவில்லை, தேயுவிற்கு விரோதியாய்ப் பிரசித்த மாய் அந்த காரமும் முன்னுண்டாகவில்லை, ஆகாசாதி பஞ்ச பூதமும் முன்னுண் டாகவில்லை, பகலிரவும் முன்னுண்டாகவில்லை, பிராதக்காலம் சாயங்காலம், என்னும் இரண்டு சந்தியாக்களும் முன்னுண்டாகவில்லை, இருவகைச் சந்தியாவின் சின்னவடிவ சூரிய சந்திரர் முதலிய தேயுக்களும் முன்னுண்டாகவில்லை; மற்றோ, பிரசித்தமாய் தமமேபோல் ஆன்மவடிவத்தை யாச்சாதனஞ் செய்யுங் காரணதத்வமே முன்னிருந்தது; அது மிருத்தியுரூபமாயேனும் அமிருதரூபமாயேனும் அறியப் பெற்றதன்றாம். சம்ஹாரஞ்செய்வது மிருத்தியுவாம், விருத்தியின் காரணரூப ஆஹுதியின் பரிணாமம் அமிருதமாம், அவ்விரண்டும் துவைதத்சையின் கண்ணே யிருக்கும்; அத்வைத்தசையின் கண்ணே யிராவாம். அக்காரணத்துவம் உலகமுண் டாவதன் முன்னர் வெளிப்பாடற்ற நாமரூபத்தோடு கூடியதாயேயிருக்குமாதலின், வேதாந்தசாஸ்திரத்தே அது அவ்வியாகிருதமென்னப்பட்டது; அதுவே சர்வ ஜகத்தின் நாமரூபகாரணமாம்; தனக்குக் காரணாபேக்ஷையற்றதாம்; ஏக அத்விதீயரூபமாம்; கேவல சுருதிவாக்கியத்தானே யறியத்தக்கதாம்; சர்வ இலக்கணங்களுமற்றதாம். ஈண்டு உண்மையாயிருக்கும் பொருளே காரணமாம்; உண்மையா யில்லாதபொருள் காரணமாகாதாம். அவ்வியாகிருத தத்துவமோ உண்மையா யில்லாததேயாயினும் ஜகத்காரணமாம். அநாதிபாவரூப பதார்த்தத்திற்கு அவிநாசித்தன்மையே பிரசித்த மாம். ஆன்மா அநாதிபாவரூபமாதலினானே அவிநாசியாம். அவ்வியாகிருதமோ அவ்வாறாயினும் ஆன்மஞானத்தாலழியும் ஜடரூபமாதலினானே பரதந்திரமாயினும் அக்கிரிய அசங்க ஆன்மாவின் சங்ககருமாதிகட்குக் காரணமாம் இவை முதலாக அநிர்வசநீயபோதத்திற்கு ஹேதுவாய் அநேக வகைக் கூடாத இலக்கணங்களோடு கூடியதாம். இததகைய சுததப்பிரஹ்மத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடு கூடிய அவ்வியாகிருதகாரணத்தினின்றும் ஹிரண்யகருப்ப பகவானுண்டானார். அவர் சர்வ வியஷ்டிஜீவர்கட கீசுரர், சமஷ்டியபிமானி ரூபத்தன்மையானே ஜீவகன நாமத்தால் கூறப்பெறுவர். அந்தக்கரணம், ஐந்து ஞானேந்திரியம், ஐந்து கருமேந்திரியம், பிராணன், பஞ்சசூக்ஷுமபூதம் என்னும் 17, தத்துவவடிவ சமுதாயரூபதேகத்தே ஹிரணயகருப்பரூப ஆன்மாவாசஞ்செய்யும். அப்பகவானினின்றும் ஆகாசாதிபஞ்ச ஸ்தூலபூதமுண்டாம்; அவற்றினபிமானத் தானே அப்பகவான் விராட்பெயரை யடைந்தனர். பின்னத்தூலத்தே வசிப்பவராய்த் தாம் வசிப்பான் பிரஹ்மாண்டரூப கோளகத்தை யுண்டாக்க விழைந்தனர். அவரது சத்தியசங்கற்பவயத்தால் ஆகாசாதி பஞ்சபூதம் நீர்மேனின்ற சுவர்ணமாய் அண்டரூபமாய்ப பரிணாமத்தையடைந்தது, அது கோடிசூரிய சமானமாம, அதன்கண்ணே பூராதிசப்தலோகங்களுங் கற்பிதமாம், பாதாளாதி லோகங்களும் கற்பிதமாம், சம்வற்சராதிரூபகாலமுங் கற்பிதமாம், அதனுள்ளேயிருக்கும் பூமிரூபபத்மத்தின் காணிகைவடிவமேருவினின்றும் அவர் சதுர்முகப்பிரஹ்மாவடிவத்தானே வெளிப்படுவர், அப்பிரஹ்மாவானவர் இந்திராதி

சர்வ தேவதைகட்கும் முதன்மையானவர், அவர் யாவரானும் பூச்சியர், எல்லாவுலகின் கருத்தா, இரக்ஷகர், நாசகர், அத்தகைய பிரஹ்மாவிறகு அதர்வாவெனப் பெயரிய ஒரு ஜேஷ்ட மைந்தருண்டானார்; அம்மைந்தருக்கு மேற்கூறப்படும் பிரஹ்மவித்தையைக்கொடுத்தனர்; அது மூலாஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்வதாமாதலின், எல்லாவித்தைகட்கும் ஆதாரமாம். இத்தகைய பிரஹ்மவித்தை பிராப்தமாயின் இதரவித்தைகளின பேக்ஷையுண்டாகாதாம்; ஏனெனின், இதரவித்தைகளெல்லாம் சிறிது சிறிது பொருளை யொளிர்விக்கும்; இந்தப் பிரஹ்மவித்தையோ எல்லாப் பொருள்களையும் ஒளிர்விக்குமாதலின், அவ்வெல்லாவித்தைகளும் பலரூபத்தானே இந்தப் பிரஹ்மவித்தையின்கண்ணே அந்தர்ப்பூதமாம். திருப்திரூப்ப பலசித்தியின்கண்ணே எல்லாக்கவளங்களின் இரசமுமுள்ளடங்குதலே போல், இந்தப் பிரஹ்மவித்தையின் கண்ணும் அயலாய அகிலவித்தைகளுமடங்கும். இத்தகைய பிரஹ்மவித்தையைப் பிரஹ்மாவானவர் அதர்வாவாயசீடருக்களித்தனர்; அவருக்கு அங்கிரவென்பவர் சீடரானார், அவருக்குப் பாரத்வாஜரென்பவர் சீடரானார் அவருக்குலகத்தே சத்யவஹவெனவும் பெயர் வழங்கும்; அவருக்கு அங்கிரசவென்பவர் சீடரானார், அவருக்குச் சௌனகர் சீடரானார், அவர் அளவற்ற அன்னதானாதிகளால் பெருமில்லறவாசியாயிருந்தார்; அவருக்குத் துவிஜர் யாவரும் சீடராயினர். ஹே மைந்த! இம்முண்டக உபநிடதத்தே கூறப்பட்ட பிரஹ்ம வித்தையை முதலிலோ பிரஹ்மாவானவர் அதர்வாமைந்தருக்குபதேசித்தனர். அவ்விருடியின் வதனத்தையுற்று முற்கூறிய முறையே அளவிலாச் சீடபரம்பரையையடைந்த பிரஹ்மவித்தையை யாம் உனக்குக் கூறுகின்றோம்; நீ சாவதானமாய்க்கேட்டி, இப்போது அங்கிரசசௌனக இருடிசம்வாதவாயிலாய் அந்தப் பிரஹ்மவித்தையை வருணிப்பாம்: - முன்னொரு காலத்தே அங்கிரச இருடிபிராதக்காலத்தே ஸ்நாநாதி நித்திய கருமங்களைச் செய்துவிட்டு ஒரேகாந்ததேயததேயிருந்தனர்; அவ்விருடி சர்வ வேதங்களையுமுணர்ந்தவர், வேதங்கள் கூறிய அத்வி தீயப்பிரஹ்மத்தையுணர்ந்தவர், சர்வ இச்சைகளுமற்ற நிட்காமர். அத்தகைய சுரோத்திரியப் பிரஹ்மநிஷ்டராகிய அவரை நோக்கிச் சௌனகர் சமிதாதிகளைக் கரத்தேகவர்ந்து விதிவாயிலாய்ச் சமீபத்தேசென்று இவ்வாறு வினாவினர்: - ஹே பகவன்! எவ்வேகவஸ்துவின் ஞானத்தா லிவ்வெல்லா வுலகின் ஞானமாமோ அஃதைத்தயையால் அடியேனுக்குக் கூற வேண்டும். இவ்வாறு சௌனகர் பிரார்த்தித்தபோது அங்கிரசர் கூறுவதாவது: - ஹே சௌனக! அத்விதீயப் பிரஹ்மரூப ஏக ஆன்மவஸ்துவின் ஞானமுண்டாகவே இவ்வெல்லா வுலகின் ஞானமுண்டாம்; அதை யடையும் பொருட்டுப் பிரஹ்ம பிந்து உபநிடதாதிகளில் சாப்தப்பிரஹ்ம ஞானமே சிரேஷ்ட உபாயமெனக்கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண்டுச் சிக்ஷை முதலிய ஆறங்கங்களோடு கூடிய நான்கு வேதங்களையுஞ் சரீரமாகவுடைய பிரஹ்மத்தின் பெயர் சாப்தப்பிரஹ்மமாம். அதன்கண்ணே குசலனாயவனே பரப்பிரஹ்மத்தை யடைவனாதலின், முமுக்ஷுக்கள் இருவித வித்தையை அவசியம் சம்பாதனஞ் செய்யவேண்டும்; அவற்றுள் ஒன்றோ சாதனமாதலின் அபரையாம்; மற்றொன்றோ பலரூபமாதலின் பரையாம்; அவ்விரண்டனுள் முதலில் அபரையை நீ கேட்டி. சிக்ஷை முதலிய ஆறங்கங்களோடு கூடிய இருக்காதி நான்கு வேதங்களை விஷயமாகவுடைய வித்தை அபரையாம்; அபரையானே பரை அடையப்படும்; அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை விடயமாகவுடைய வித்தை பரையாம்; பரை பகரும் பிரஹ்மம் மறைகளில்

அக்ஷரமெனப்படும். அவ்வக்ஷரவடிவப் பிரஹ்மத்திற்கு வேதவேத்தாக்கள் இவ்வாறிலக்கணங் கூறியுள்ளார்: - அது மனத்தோடு கூட ஞானேந்திரிய கருமேந்தி ரியங்களற்றது, பிராண பஞ்சகமற்றது, ஆகாசாதி பூதபஞ்சகமற்றது, சப்தாதி ஞானேந்திரிய விடயமற்றது, வசனாதி கருமேந்திரிய வியாபாரமற்றதாதலின், நேத்திராதி ஞானேந்திரியங்களாலுங் காணமுடியாதது, வாக்காதி கருமேந்திரியங்க ளாலுங் கவரமுடியாதது, அது நாமரூபக் கிரியை மூன்றுமற்றது, ஜன்மாதி விகாரம ற்றது. ஆகையால், குலரூபகோத்திரமுமற்றது, பிராஹ்மணத்வ க்ஷத்திரியத்வாதி ரூபவர்ணங்களுமற்றது; ஆகாயத்தைப்போல் யாண்டும் நிறைந்ததாதலின், தேசபரிச் சேதமற்றது. அது சாதனஹீனருக்கறிய முடியாததாதலின், சூக்ஷுமமாம். அது உற்பத்தி நாசமற்றதாதலின், காலத்தாலாய் பரிச்சேதமற்றது, அது மாயாவயத்தானே சர்வ ஜகத்தின்காரணமாயினும் உண்மையாய்ச் சர்வ ஜகத்வடிவ துவைதமற்றதா மாதலின், வஸ்து பரிசசேதமற்றதாம். அதனைப் பிரஹ்ம சரியாதி சாதன முடையவனே தன் சித்தத்தே காண்பன்; சாதனஹீனன்காணான். அத்தகைய அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தையே நீ நின்னான்மவடிவமாயறிதி; அதனினும் வேறாய் குலவாணாதிகளை நின்னான்மவடிவமாயறிய வேண்டாம; அதன் ஞானத்தானே இவ் வெல்லாவுலகின் ஞானமாம். இப்போது அக்ஷரப்பிரஹ்மஞானத்தானே சர்வ ஜகத்ஞான சித்தியின் பொருட்டு அதன் கண்ணே ஜகத்காரணத்தன்மையை, 3 திருஷ்டாந்தங்களால சித்தஞ்செய்வாம்: - ஹே சௌனக! இவ்வக்ஷரப் பிரஹ்மமே இவ்வெல்லாவுலகின் உற்பத்தி திதிலய அபின்ன நிமித்த உபாதானகாரணமாம்; இப்பொருளில வேத வேத்தாக்கள் ஊர்ணநாபி (சிலந்தியைத்) திருட்டாந்தித்துளார். சிலந்தியானது தன்னினும் வேறாய் காரணாபேக்ஷையின்றியே நூலை யுற்பத்தி திதி இலயப்படுத்தும்; அது போலவே இவ்வக்ஷரப் பிரஹ்மமும் தன்னினும் வேறாய் காரணாபேக்ஷையின்றியே சர்வ ஜகத்தினுற்பத்தி திதி இலயத்தைச் செய்யுமாதலின், சிலந்தி நூற்குபாதான நிமித்தகாரணமாவதே போல், அக்ஷரப் பிரஹ்மமும் ஜகத்தினு பாதானமும் நிமித்தமுமாம். ஈண்டொருவன் சுகியாயும், ஒருவன்றுக்கியாயும், ஒருவன்றனிகனாயும், ஒருவன்றனமற்றவனாயும் இன்னும் அநேக வகையாய் விலக்ஷணமாகப் பிரதீதியாம். இத்தகைய விலக்ஷண ஜகத்திற்கு ஒரு அக்ஷரப் பிரஹ்மத்தைக் கர்த்தாவெனினோ அதன்கண்ணே விஷமத்தன்மைத் தோடமும் நீர்த்தயைத்தன்மைத் தோடமும் உண்டாம்; என வுண்டாஞ சங்கையைக் கண்டிப் பான் வேதவேத்தாக்கள் பூமியைத் திருஷ்டாந்தப்படுத்தினர். அநேகவகையாய் ஸ்தாவர ஜங்கமரூப சரீரங்கள் ஒரே பூமியினின்றும் உண்டாவதே போல், ஒரே அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தினின்றும் நானாவகையாய் ஜகத்துண்டாம்.

கருத்திதுவாம்: - ஒரே பூமியினின்றும் விரைகளின் விலக்ஷணத்தன்மை யானே நானாவகையாய் ஸ்தாவர ஜங்கமசரீரம் உண்டாவதேபோல், ஒரே அக்ஷரத்தினின்றும் ஜீவர்களின் அறம்பாவ சமஸ்கார விலக்ஷணத்தன்மையானே நானாவகையாய் ஜகத்துண்டாமாதலின், அவ்வக்ஷரத்தே விஷமத்தன்மையும் நிர்த்தயைத்தன்மையும் உண்டாகாதாம். சமான சுபாவமுடைய மண் கடமுதலிய பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம் காரணகாரிய பாவங்கண்டோம்; விலக்ஷணங்கட்கது கண்டிலோமாதலின், சேதனமாகிய பிரஹ்மத்தினின்றும் ஜடஜகத்தினுற்பத்தி சம்பவியாதாமென வுண்டாஞ் சங்கையை நீக்கும் பொருட்டு வேதவேத்தாக்கள்

புருடதிருஷ்டாந்தம் கூறினர். ஜீவன் அவஸ்தையின் கண்ணே சேதனரூபமாய்ப் பிரசித்தமாய்ய புருடனிடத்தினின்றும் நக கேச ரோமாதி அசேதனகாரிய முண்டாவதேபோலச் சேதனரூப அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தினின்றும் இச்சடவுலக முண்டாமாதலின், எல்லாவாற்றானும் சமான சுபாவமுடைய பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரங் காரியகாரண பாவமமாம் என்னும் நியமம் யாண்டுஞ் சம்பவியாதாம். அவ்வக்ஷரத்தினின்றும் ஜகத்தின் ஜன்மாதி மூன்றுமுண்டாம்; அவற்றுள ஜன்மத்தை யிவ்வாறறிஞர் கூறியுள்ளார்: - அது ஜகத்துண்டாவதன் முன்னர் உறபன்னஞ் செய்யத் தகுதியாய் ஜகத்விஷயக ஞானரூபத்தபத்தைச் செய்தது, அச்சகத்து வேதப் பிரசித்தமாய் நானாவகையாய் நாமரூபத்தையுடையது, அதன் விஷயக ஞானத்தின் பின்னர் அவ்வக்ஷர உற்பத்திக்கனுகூலமாய் ஸ்தூலத்தன்மையை யடைந்தது. ஜலத்தானே உருண்டையாய் பிருதிவியின் கண்ணே அடைவுற்ற ஜீவன் ஸ்தூலத்தன்மையை யடைவதேபோல், அவ்வக்ஷரமும் ஸ்தூலத்தன்மையை யடையும், பின் ஞானரூபத்தபத்தானே ஸ்தூலத்தன்மையையடைந்த அக்ஷரத்தினின்றும் முறையே ஆகாசாதி பஞ்சபூதமுண்டாம்; அவற்றினின்றும் எல்லாவுலகமு முண்டாம். அப்பஞ்சபூதம சுருதியின் கண்ணே அன்னமெனக் கூறப்பட்டது; அல்லது, அன்னசப்தத்தானே ஈண்டு அவ்யாகிருதத்தைககவர்க, அந்நாமரூபான்மக ஜகத்தை யாரம்பிக்கும் அவ்யாகிருதரூப அஞ்ஞானம் சித்தாந்தத்தே அநாதியாயினும் ஜகதுற்பத்திகாலத்தே பிரதானத்தன்மையினடைவுவடிவ ஜன்மத்தையடையும். அந்தச சேதனப் பிரதி பிம்பத்தோடு கூடிய அவ்வியாகிருதரூப அன்னத்தினின்றும் மனப் பிராணாதி சமஷ்டி சூக்ஷும சரீரமுடைய ஹிரண்யகர்பபருண்டாவர்; அவரைப் பிருஹதாரண்யகம் மிருத்தியுவெனக் கூறியுள்ளது. அவரினின்றும் சமஷ்டி ஸ்தூலபூதரூப சரீரமுடைய விராட்டுப் பகவானுண்டானார், அவர் சுருதியில் சத்திய சப்தத்தானே கூறப்பட்டுளார்; அவருண்டான பின்னர் அவர்பாலிருக்கும் பூராதி ஏழுலகங்களு முண்டாயின, பின்னாண்டிருக்கும் ஜனங்களை யதிகாரியாகவுடைய வேதோக்த சர்வ கருமங்களுமுண்டாயின, அவ்வேதத்தே கூறிய கருமங்களினின்றும் சுவர்க்காதிரூப பலமுண்டாயின, அப்பலங்கள் ஜீவர்கட்கு அவசியம அடைவுறுமாதலின், அவற்றைச் சுருதிபகவதி **அமிருத**மென்றனள்; இத்துணையானே விஷயசகித பரட்டு வித்தையைச் சுருக்கமாய்க்கூறினேம். இப்போது வைராக்கிய அடைவின் பொருட்டு விஷயசகித அபரவித்தையை நிரூபிப்பாம்: -- ஹே சௌனக! இவ்வக்ஷரப் பிரஹ்மம் சாமானியமாய்ச் சர்வ ஜகத்தையுமறியுமாதலின், வேதவேத்தாக்கள் சர்வஞ்ஞுமென்றனர், விசேஷமாயறியுமாதலின், சர்வவித்தென்றனர்; அத்தகைய தினின்றும் சமஷ்டி சூக்ஷும அபிமானியாய் ஹிரண்யகருப்பருண்டாவர்; அவரினின்றும் சமஷ்டிஸ்தூலாபிமானியாய் விராட்டுண்டாவர்; அவ்விருவடிவ விசுவத்தையும் வேதவேத்தாக்கள் கருமபலமென வருணித்துளார். அப்பலம் கருமத்தின் பின் ஜீவர்கட்கவசியமாய்க் கிடைக்குமாதலின், சுருதியின்கண்ணே கரும்பலம் **சத்திய**சப்தத்தானே கூறப்பெற்றுளது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்விரண்யகர்ப்பாதியரின் ஐசுவரியம் எக்கரும பலமாம்?

சமாதானம்: - ஹே சௌனக! அதிகாரிகட்கு வேதபகவான் விதித்த தரிச பௌர்ணமாசாதி யாகசகித அக்கினிஹோத்திராதி கருமம், தயிர், நெய், எஜமானன், மந்திரம், தேசம், காலம் என்பதாதி பதார்த்தபேதத்தானே நானாவகையாம். அத்தகைய அக்கினி ஹோத்திராதி கருமங்களால் அதிகாரிகட்கு ஐசுவரியரூபப் பலப்பிராப்தியாம். அவற்றைச் செய்யாமல் வேதநிஷித்த ஹிம்சாதியையும், நேத்திராதிகளின் விடய ரூபாதிகளிடத்தே அத்தியந்தம் ஆசக்தியையும் செய்து கொண்டு மிருப்பவர் அதோகதியையடைவர்; மேற்கூறிய மூன்றினும் மாறாய் வதிகாரிகள் சுவர்க்காதி யுக்தமவுலகங்களில் தேவசரீரத்தையடைவர். அவ்வக்கினி ஹோத்திராதி கருமங்கள் கேவலம் சுவர்ககாதி சுககாரணமேயென்பதாகவில்லை; மற்றோ, நிட்காமமாய்சசெய்த அவை மனத்தூய்மைவாயிலாய் ஆன்ம ஞானத்திற் கும் ஹேதுவாம்; ஏனெனின், அவை சகாமம் நிட்காமம் என இருவகையாம். சுவர்க்காதிகளைத் தருபவை சகாமமாம்; மனத்தூய்மைபைத்தருவது நிட்காமமாம்; முதலதின் பயனாய் சுவர்க்காதி கூறப்பட்டன. இனி மனத்தூய்மையின் பொருட்டுச் செய்த நிட்காமகருமதகின் வைராக்கியரூபபலத்தை நீ கேட்டி. ஸ்தூலசூக்ஷும காரணமென்னும் முத்தேகங்களுமற்ற மோக்ஷத்தையும் அக்கருமிகளடைவர் என்னும் ஆசையை நீ யொருகாலுஞ் செய்யற்க. என்னை, கருமத்தானே ஜனிப்பனவாய் பயன்களியாவும் அநித்தியரூபங்களேயாம். சுவர்க்கபலம் கருமஜன்னியமாதலின அநித்தியமேயாம். ஆங்கே மோக்ஷமும் கருமஜன்னிய மாயின் அநித்தியமேயாம. வேதவேத்தாக்கள் மோக்ஷத்தை யநித்தியமென அங்கீகரித்திலர்; நித்தியமெனபராதலின, அதன்கண்ணே கருமபலரூபத்தன்மை சம்பவியாதாம். ஜோதிஷ்டோமமெனப் பெயரிய யாகமே முதலாகவுள்ள அக்கினி ஹோத்திராதி கருமங்களியாவும் அதிகாரிகட்குச் சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் மோக்ஷவடிவ பரம்பரையையடைவிப்பதிற் சமர்த்துடையனவன்றாம். மகாசமுத்திர ஜலத்தே திருணகாஷ்டாதிகளாற் செய்யப்பட்டு தாண்டச்சாதனமாய் ஓடம், கேவலம் மத்சியாதிகொல்வதற்கே யுபயோகமாமன்றி அக்கடலைக் கடக்க வுபயோகமாகா தாம்; என்னை, அஃதற்பமாதலின் திடமற்றதாம், கடலலைகளாலலைவுற்றதாம், கடனீரிற் மூழ்கியிருப்பதே போன்றிருப்பதாம், கடனீரால நிரம்பிய அது மிகவுமாடிக்கொண்டிருக்குமாதலினானே தன்னை யாசிரயத்தவருக்கு எப்போதும் பயத்தையடைவிப்பதாம்; அத்தகைய அது கடலைக்கத்ததுவிப்பதிற் சமர்த்துடைய தாகாதாம். ஆங்கே, இச்சம்சாரரூப மகாசமுத்திரத்தே அவ்வக்கினி ஹோத்திராதி கருமரூப ஒடமிருக்கும், அது காமக்குரோதாதி யலைகளா லெப்போதும் சஞ்சலமாயேயிருக்கும், அற்பவிக்கினத்தானும் அஃதழிவுறுமாதலின், திடமற்றதாம்; அத்தகையதை பரமேசுரர் சம்சார சமுத்திரத்தேயுள்ள சுவர்க்காதி சுகரூபமத் சியங்களின் அடைவின் பொருட்டே செய்தனரன்றி, இக்கடலைக் கடப்பதற்குச் செய்பவில்லை.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இக்கடலிலிருக்கும் ஓடத்தை நடத்தும் செம்படவனிருப்பதேபோலச் சம்சார சமுத்திரத்தேயிருக்கும் அக்கினி ஹோத்திராதி கருமரூப ஓடத்தைச் செலுத்துபவன் யாவனுளான்?

சமாதானம்: - ஹே சௌனக! அத்வர்யுவே முதலாக 16 இருத்து விஜர்கள், யஜமானன், அவன் மனைவிபென்னும் 18 பெயர்கள் அவ்வோடத்தைச் செலுத்துபவராவர். யாகாதிகளைச செய்விப்பவராகிய மறையவர் இருத்துவிக்கு களாவர்; அவர்கள் பெயர், யஜுர் வேதத்தை யுணரும் அத்வர்யு, பிரதிபஸ்தாதா, நேஷ்டா, நேதாவென நால்வர்; இருக்கு வேதத்தை யுணரும் ஹோதா, மைத்திராவருணர், அச்சாவாகர், கிராவஸ்துதர் என நால்வர்; சாமவேதத்தை யுணரும் உத்காதா, பிரஸ்தோதா, பிரதிஹர்த்தா, சுப்ரமண்யர் என நால்வர்; அம் மூன்று வேதத்தையுமுணரும் பிரஹ்மா, பிராஹ்மணாசசந்தசீ, அக்நீத்ர, போதா என நாலவர் எனப் பதினாறு பெயர்; அப்பதினெண்மரை விடுத்து அவ்வக்கினி ஹோத்திராதிகருமம் நடைபெறாதாமாதலின், அவர் அக்கரும ஓடத்தை நடத்தும் செம்படவராவர். சம்சார சமுத்திரத்தேயிருக்குங் கருமரூப அற்பாடத்தே சுரோத்திரி யப் பிரஹ்மநிஷ்ட குருரூபச்செம்படவனில்லை, பிரஹ்மசர்யாதி சாதனரூப அனுகூலவாயுவுமில்லை, அக்கருமஒடம்தானோ இயற்கையானே கணந்தோறு மழிவதாம்; திடமற்றதாம்; அத்தகையதைப்பற்றி எம்மதிமான் பயமின்றிச் சம்சார சமுத்திரத்தே புகுவன்? மற்றோ, அதைக் கடக்க எம்மதிமானும் அவ்வோடத்தைப்பற் றான்; விசாரஹீனமுடனே பற்றுவனாதலின், மோக்ஷரூப நித்தியசுகமடைய இச்சித்த முமுட்சுக்கள் அதைக்கடக்க அதை யொருகாலும் பற்றவே கூடாது. இச் சம்சார சமுத்திரத்தேயிருக்குஞ் சுவர்க்கசுக மத்சியாதிகளையடைவிக்கும் அக்கினி ஹோத்திராதி கருமஒடத்தைப்பற்றித் தன்னைக் கிருதகிருத்தியனென வெண்ணி யிருக்கும் மூடனாய் கருமி யொருகாலும் இக்கடலைக்கடவான்; மாறாக, அவன் காமக்குரோதாதிரூப அலைகளால் கருமஓடம் நடுங்குவதால் அக்கடலின் பிறப் பிறப்புவடிவ நீரின்கண்ணே அடிக்கடி மூழ்குவன்; ஒருக்காலுஞ் சுகத்தை யடையான். அவந்த்தையாகிய நீரையுடைய அக்கடலில் இக்கருமி உலகப்பிரசித்த செம்படவனைப் போலத் தனக்கும் பிறர்க்குங் கிலேசத்தையடைவித்துக்கொண்டே யிருப்பன். தனக்குத் தன் சீடனுக்கும அநர்த்தத்தைச்செய்விப்பவனாதலின், அக்கருமி துர்ப்புத்தியுடையவனாவன்; ஆயினுந் தன்னைப் பண்டிதனாயெண்ணுவன். அநேகவகை ரோகாதியநர்த்தங்களால் விக்ஷேபத்தையடைந்த அவன் மாயை யாலாக்கப்பட்ட மோகரூபச்சேறுடைப்பள்ளத்தே அடிக்கடி விழுவன். அநித்திய சுகத்தையடைவிக்கும் கருமத்தையே மோக்ஷசாதனமென்பனாதலின், அத்தியந்தம் மூடமதியாவன், விவேகமற்றவனாவன்; குருவும் அவ்வாறே யாவனாதலின், செய்யத்தக்க பொருணிர்ணயந் தன் குருவாலுமுண்டாகாதாம். விவேகமற்ற குருடன் வேறொரு அவிவேகியாகிய குருடன் பின் போய் அடிக்கடி சேற்றுக் குழியில் விழுவதேபோல், விவேகமற்றுச் சுவர்க்கசுகவடைவை யிச்சித்த கருமியும் விவேகஹீனகருமிகுருவின் பின்போய் மாயைவடிவ நீர் நிறைந்த சமுசார சமுத்திரத்தே மகா துக்கத்தையடைவன். பூத ஆவேசத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவன் தன் யரையும் அதை நீக்கு முபாயத்தையும் அறியாததேபோலக் காமக்குரோதாதி ரூபப்பிசாசினாவேசத்தானே பீடிக்கப்பட்ட கருமியுந் தன்றுயரையும் அதை நீக்கு முபாயத்தையு மறியமுடியான்; மற்றோ, மாறாக அவ்வற்பமதியையுடைய கருமி அக்கருமங்களால் யான் கிருதகிருத்தியனாயினேன், இதனினும் மேலாக யாதொரு கர்த்தவ்யமுமெனக்கின்று என எண்ணிப் பேயைப் போல் நடிப்பன், நகைப்பன், அவன் காமப் பேயின்வயத்தனாய்ப் பரமேசுரமாயையால் மோகிதனா யிப்பாஞ்ச

பௌதிக சரீரத்தின்கண்ணே பரமசுகமதியைச்செய்வன். எப்போது மிவ்வாறெண்ணு வன்: - இப்பகைவனை யான் என்பலத்தால் வீழ்த்தினன், மீண்டுங் கிளம்பியுளான் இப்பகைவன், இவனையும் என்பலத்தால் கொல்வேன், இவ்வெனது மித்திரன் மகா பலமுடையவனாயிருக்கின்றனனாதலின், எனக்கிப்போது எவனிடத்தினும் பீதி கிடையாது; என்பன முதலாக அநேகவகையாய்ச் சிந்தித்து வியாப்தமாய் சித்தமுடையவனும், பிரமாதவடிவ கிரகவயமுற்ற சித்தமுடையவனும் ஆகிய கருமி, தன்னிருதய தேயத்தேயிருக்கும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவையுணர்ர்வதில் சமர்த்துடையவனாகானாதலின், அடிக்கடி ஜன்மமரணத்தை யடைவன். ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவைமறந்து அக்கினிஹோத்திராதி கருமத்தையே தன்மேன்மைச் சாதன மென வெண்ணிச் சம்சாரசுகத்தே பற்றுற்றவன் சுவர்க்கத்தே புண்ணியகருமப லத்தைப் போகித்து ஒரு காலத்தே அச்சுவர்க்க உலகத்தினின்றுஞ் சோகத்தோடுங் கூடியவனாய்க் கீழேவிழுவன். ஈண்டுப் புத்திராதி குடும்பத்தோடு கூடிய தனவானா னவன் தன் மரண காலத்தே துக்கமடைவதே போல், அக்கருமி சுவர்ககத்தினின்றும் கீழே விழும்போது துக்கத்தை அடைவன். மகாசுகத்தையுடைய ஒரு அரசனுக்குத் தன் மரண காலத்தே உண்டாந்துயரைப்போலவே அக்கருமி துறக்கத்தினின்றும் கீழே விழும் போது துயரை அடைவன். மரணகாலத்தே எல்லாவுயிர்கட்குந் துக்கமுண்டாமாயினுந் தனவான்கட்கும் அரசாகட்கும் மிகுபோக ஆசக்தியால் அக்கால் மற்றையரினும் அதிகதுக்கமுண்டாமாதலின், சுவர்க்கத்தினின்றுங் கீழே விழுந் துக்கத்திற்கு அவ்விருவரையுந் திருஷ்டாந்தப் படுத்தியதாம். அக்கருமிக்குக் கேவலந் துறக்கத்தினின்றும் விழும்போது மாத்திரந் துயருண்டாவதல்ல; மற்றோ, துறக்கத்தின்கண்ணும் இந்திராதிகளின் பரதந்திரத்தன்மையானே மகாதுக்கமுண் டாம்; அதிகபோகங்களின் அப்பிராப்தியானும் பெருந்துயருண்டாம். தனிகனுக்குத் தனநாசத்தானே பெருந்துயருண்டாவதேபோலச் சுவர்க்காதியின்கண்ணுங் கருமிக் குப் புண்ணியகரும நாசத்தானே பெருந்துயருண்டாம். இவ்வாறு கருமிக்குக் கரும அனுட்டான காலத்தும், பலப் பிராப்திகாலத்தும் பலமழிந்த பின்னரும் பெருந்துயரு ண்டாவதேயுமன்றி மீண்டும் ஜன்மத்தானே துயராமாதலின், ஆதிமத்யாந்த காலத்தே இக்கருமம் துக்ககாரணமேயாம. சுவர்க்கத்தை யடைந்து மீண்டும் பூமியின் கண்ணே ஜன்மத்தையடையுங் கருமி யெச்சரீரத்தை யடைவன்? ஒருத்தமதேகத்தையடை வனா? மத்திய தேகத்தையடைவனா? அதமதேகத்தையடைவனா? நரகசம்பந்தமாய் தேகததையடைவனா? என்னும புருட கருமபலத்தைச் சர்வஞ்ஞ ஈசுரனன்றியாவனே யறியவல்லான்; மற்றோ, சர்வஞ்ஞ ஈசுரனன்றி கருமபலத்தை யறிபவரெவருமில் லை. அக்கினி ஹோத்திராதி இஷ்ட கருமத்தையும் வாபி கூப தடாகாதிரூப பூர்த்த கருமத்தையும் செய்யுங் கருமிகட்குச் சுவர்க்கததையடைவிக்கும் தக்ஷிணமார்க்க ததைக் கூறினேம். இனித் தேவயானமெனப் பெயரிய உத்தரமார்க்கத்தே கமனஞ்செய்யும புருடர் கதியைக் கேட்டி: - ஹே சௌனக! சுவர்க்கத்தையடைவிக்குந் தக்ஷிணமார்க்கம் சம்சாரத் துள்ளிருப்பதேபோலப் பிரஹ்மலோகத்தையடைவிக்கும் தேவயானமெனப் பெயரிய உத்தரமார்க்கமும் சம்சாரத்துள்ளடங்கியதேயாம். ஆனால், தேவயானமார்க்கமோ சம்சார சமுத்திரத்தின் அக்கரைச் சமீபத்துள்ளதாமாதலின், அது யாவருக்குங் கிடைக்கா தாம்; மற்றோ, ஒரோர் வைராக்கியவானுக்கே பிராப்தமாம். இதனையே வெளிப்படுத்துவாம்: - யான் என் வீரியத்தை வெளிப்படுத்தேன், எனத் திடசங்கற்பஞ்

செய்து கொண்டு ஸ்திரீ சம்போகஞ்செய்யாமலிருப்பவனாகிய நைஷ்டிக பிரஹ்மசாரியும், தகராதியுபாசனை செய்யும் புருடனும், சுவர்க்காதி பஞ்சாக்கினி யையுபாசிக்கும் இல்லறத்தானும் உத்தரமார்க்கவாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகத்தே செல்வர். பிரஹ்மசர்யாதி சாதனம் மிகவுங் கடினமாமாதலின், தேவயான மார்க்கம் ஓரொருவனுக்கே கிட்டும்; எல்லாருக்குங்கிட்டாதாம். உத்தரமார்க்கத்தானே கிடைக்கத்தக்க பிரஹ்மலோகத்தும் எல்லோருக்கும் ஆன்மஞானப்பிராப்தி யுண்டா காதாம், மற்றோ, பிரஹ்மலோகத்தே தேவயோகத்தானே ஆன்மஞானப் பிராப்தியாயவனுக்கே ஹிரண்யகர்ப்பரினும் மேலேயிருக்கும அத்விதீயப் பிரஹ்மத் தைத் தன்னான்மரூபமாயடையக்கிடைக்கும். பூவுலகத்திருக்கு மதிகாரிகள் ஆன்ம ஞானத்தானே அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தையடைவதேபோலப் பிரஹ்மலோகத்தே யிருக்கும் அதிகாரிகளும் ஆன்மஞானத்தானே அதவிதீயப் பிரஹ்மத்தை யடைவ ராதலின், இரண்டிடத்தும் ஆன்மஞானத்தானே மோக்ஷப்பிராப்தி சமானமேயாம். பிரஹ்மலோகத்தே ஆன்மஞானப் பிராப்தி கிடைக்கப்பெறாத அதிகாரிகள் பிரஹ்ம லோகத்தினின்றும மீண்டும் மனுட உலகத்தையடைவர். ஆனால் அவர் இம்மன் வந்தரத்தே அல்லதிக்கற்பத்தே பிரஹ்மலோகத்தினின்றும் ஈங்கடைவதில்லை; மற்றோ, வேறு மன்வந்தரத்தேனும் வேறு கற்பத்தேனும் மனுட லோகத்தை யடைவராதலின், தக்ஷிண மார்க்கம் புனராவிருத்தியோடு கூடியிருப்பதேபோலத் தேவயான மார்க்கமும் புனராவிருத்தியோடு கூடியதாம். ஆகையால், முமுக்ஷுக் கள் தக்ஷிணமார்க்கத்தைப்போல் உத்தரமார்க்கத்தையும் பரித்தியாகித்தலுசிதமாம். உபாசனை முதலிய சாதனங்களோடு கூடிய நைஷ்டிகப்பிரஹ்மசாரி கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சந்யாசியென்னும் சர்வ அதிகாரிகட்கும் பிரஹ்மலோகத்தேனும் சுவர்க்கலோகத்தேனும் பூமியிலேனும் பாதாளத்தேனும் நரகத்தேனும் பிரஹ்மான்ம ஞானமே முக்தியின் காரணமாம்; அஃதின்றி எவ்வுலகத்தும் மோக்ஷப்பிராப்தி யுண்டாகாதாம்; இப்பொருளில் நீ சிறிதுமாத்திரையும் ஐயுறாதே. பிரஹ்மஞானத் தானன்றி எவ்வுலகத்தும் மோக்ஷப்பிராப்தியுண்டாகாததேபோல், இத்தேக மெவ்வுல கத்தும் சுகத்தையடைவிக்கமாட்டாது; மற்றோ இது பூமியிலிருந்து பிரஹ்மலோகம் வரையுள்ள எல்லா வுலகங்களிலும் துயரையேயடைவிக்கும். தேகசம்பந்தம் பூவுலகத்தே யிருப்பதே போலப் பிரஹ்மலோகத்துமிருக்குமாதலின், முற்கூறிய முறையே சுவர்க்கலோகத்தே போலத் துக்ககாரணமேயா மாதலின், அறிஞர்கள் பிரஹ்மலோகத்தையும் நரகம் போலத் துக்ககாரணமாயறிக. மனுடர் தேவர் மிருகம் என்பதாதி பேதத்தானே சரீரவிலக்ஷணப்பிரதீதியாமாயினும் சரீரஜன்னிய துக்கரூபப்பலம் யாண்டும் சமானமேயாம். மகாராஜா வசிக்கும் பொருட்டுச் செய்யப் பட்ட ஏழடுக்குமாடியாய் உயர்ந்த கிருகத்தின்மேலிருப்பவனுக்கும் பூமியிலிருப்பவ னுக்கும் சுர முதலிய வியாதி ஜன்னியதுக்க பலம் சமானமேயாவது போலச் சுவர்க்காதி உலகத்தேயிருக்குந் தேவதைகட்கும் பூமியிலிருக்கும் மனுடருக்கும் இத்தேகசம்பந்தத்தானே துக்கரூப்பலம் சமானமேயாம்; அப்பலத்தின்கண்ணே சிறிது மாத்திரையுங் குறைவு அதிகமில்லை. பொன்மயச்சங்கிலியும் இரும்புமயச் சங்கிலியும் புருடபந்தனகாரணமாதல் சமானமேபோலத் தேவசரீரமும் மனுடசரீர மும் சீவர்க்குத் துக்கமீதல் சமானமேயாம். யாவினுமுத்தமமாய் ஹிரண்யகர்ப்பர் தேகமும் யாவினும் கீழாய் நாயின் றேகமும் அவித்யாகாரியமாதலும் பாஞ்சபௌ திகமாதலும் சமானமேயாமாதலின், ஆராயின் இரண்டிற்கும் சிறிது மாத்திரையும்

போதஞ்சித்தமாகாதாம்; அஃதாகாதது போலவே அபிமானி சீவர்க்கும் பேதசித்தமா காதாம். எவ்வெச் சீவன் எவ்வெத்தேகத்தைக்கவர்வனோ அவ்வச்சீவனுக்கு அவ்வத்தேகம் யாவினும் மேலாகவே தோற்றும்; மற்றைய சர்வ சரீரங்களும் கீழாக வே பிரதீதியாமாதலின், அபிமானத்தாலாய் மேன்மையும் பிரஹ்மாவினின்றும் நாய்பரியந்தம் உள்ள எல்லாத்தேகத்தும் சமானமேயாம். ஜீவன் அதிகமென நினைந்த தேகம் ஆதிவியாதிஜன்னிய சர்வ துக்ககாரணமாம்; எப்போதுந் துர்க்கந்தத் தோடு கூடியதாம்; எப்போதும் அசுசியாம்; இத்தகைய மலினதேகமும் ஜீவர்கட்கு எத்தெய்வயோகத்தானோ துக்ககாரணமாய்த் துர்க்கந்த அசுசிரூபமாய்ப் பிரதீதி யாவதில்லை, அவ்விசித்திர தைவகதியை நினைந்து மதிமான்கள் சோகிக்க வேண்டிய வராயிருக்கின்றனர். இத்தேகம் துர்க்கந்தாதி யநேக தோஷங்களோடு கூடியதாயினுங் கருமகாம அவித்தைகளின் மகிமையானே ஜீவர்கட்கு அவை பிரதீதியாவதில்லை; மற்றோ, மாறாக இத்தேகம் அமிருதம்போலப் பிரியமாய்ப் பிரதீதியாம். ஈண்டுப் பிராரப்தகரும்பலங் கருமமாம்; இராகங் காமமாம்; அத்தியாசம் அவித்தையாம்; எம்மூன்றன் பலத்தானே இம்மலதேகமும் அமிருதமாய்த் தோற்று மோ அம்மூன்றும் சீசீயென இகழத்தக்கனவாம். அத்தியாசரூப அவித்தையானே மோகத்தையடைந்த ஜீவர் தமமுகத்துதித்த எச்சிலையுண்டும் அருவருப்படைவதில் லை. எவ்விட்டை, மூத்திரம், உதிரம், கபம் முதலிய பதார்த்தங்கள் வைதரணி முதலிய நரகங்களிலிருக்குமோ, அவையே இத்தேகத்துமிருக்கும். நரகத்திருப்ப வற்றினும் இத்தேகத்திருப்பவற்றினும் சிறிதும் பேதமேயில்லையாயினும், ஜீவர்கட் குப் பாபாதிதோஷவயத்தானே மலினமாய் அவையும் சௌந்தரியமாய்ப் பிரதீதியா மாதலின், ஜீவர்களின் பாபாதிதோஷமகிமை மிகவும் ஆச்சரியமாயதாம். இவ்வாறதிகாரி பிரஹ்மலோகமே முதல் மனுடலோகம் வரையுள்ள சர்வ லோகங் களையும் அநர்த்தரூபமெனக்கண்டு, அவ்வியாவற்றினின்றும் வைராக்கியத்தை யடையவேண்டும். இவ்வதிகாரி முற்கூறிய முறையே கர்மத்தாலாய் சர்வ லோகங் களையும் அநித்தியாதிதோட முடையதாய்க்கண்டு, அவற்றினின்றும் வைராக்கியத்தை யடையவேண்டும். ஹே சௌனக! அதிகாரிக்குக் கேவலம் முற் கூறிய தோஷ விசாரத்தானே இவ்வுலக பரித்தியாக யோக்கியமன்றாம்; மற்றோ, கர்மஜன்னியமாதலினான் அநித்தியத்தன்மை முதலிய தோஷத்தானும் பரித்தியாகி க்க யோக்கியமாம்; ஏனெனின், பூமி அந்தரிக்ஷம் சுவர்க்கம் என்னும் மூவுலகங் களுள் அடங்கிய உலகங்களியாவும் ஜீவர்கட்கு யாகாதி சரீரசம்பந்த கர்மத்தானே கிடைக்கும். அம்மூன்றினும் வேறாய் பிரஹ்மலோகாதிகளோ உபாசனைவடிவ மானச கருமத்தானே பிராப்தமாம்; இவ்வகையாய் நியமம் எக்காலத்தும் வேறாயாவ தின்றாம். ஆகையால், எல்லா வுலகங்களும் கர்மஜன்னியமாம்; கர்மஜன்னியமான யாவும் அநித்தியமேயாம். கடாதிகள் கர்மஜன்னியமாதலின் அநித்தியமாவதேபோல், சுவர்க்காதிகள் கர்மஜன்னியமாதலின் அநித்தியமேயாம். அநித்தியங்கள் யாவுந் தமது வியோககாலத்தே ஜீவர்கட்கு அவசியந் துயரையே யீயும். தனாதிகள் அநித்தி யமாதலின் தமது வியோககாலத்தே ஜீவர்கட்கு அவசியம் துக்கத்தை யடைவிப்பதே போல், சுவர்க்காதிகள் அநித்தியமாதலால் துயரையே தருமாதலின், அவை விடத்தக் கனவேயாம் சுவர்க்காதிகள் கர்ம ஜன்னியமாவதேபோல், மோக்ஷமுங் கர்மஜன்னியமன்றாம்; ஏனெனின், சுவர்க்காதிகளைப்போல் ஒருகால் மோக்ஷமுங் கர்மஜன்னியமாயின், அவற்றைப் போல் அநித்தியமேயாம். மோக்ஷத்தை

யநித்தியமென வுடன்படினோ மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டு அதிகாரிகளின் பிரயத்நமே வியர்த்தமாம். அல்லது, மோக்ஷமும் ஒருகால் கர்மஜன்னியமென வுடன்படின் அதன்கண்ணே சுவர்க்கத்தைக்குறித்துச் சிறப்பின்றாகும்; மற்றோ, மோக்ஷத்திறகும் சுவர்க்க விசேஷரூபத்தன்மை பிராப்தமாம்; ஏனெனின், விசுவஜித்தெனப் பெயரிய யாகத்தானே அடையப்படும் சுவர்க்கமும், ஜோதிஷ்டோ மமெனப் பெயரிய யாகத்தானே அடையப்படும் சுவர்க்கமும், தம்மில் ஒரு சிறிது அவாந்தர விசேஷத்தன்மையுடையனவாயினும் சுவர்க்கத்தன்மை யுருவததானும் அநித்தியரூபததானும் அவ்விரண்டன்கண்ணும் சிறிது மாத்திரையும் விஷமத் தன்மையின்றாம்; இரண்டும் சமானமேயாம். அவ்வாறே கர்மஜன்னிய சுவர்க்கத்தும் கர்மஜன்னிய மோக்ஷத்தும் ஒரு சிறிது அவாந்தரவிசேஷத்தன்மையிருப்பினும், சுவர்க்கத்தன்மை யுருவத்தானும் அநித்தியத்தன்மை யுருவத்தானும் அவ்விரண்டன் கண்ணும் சமானத்தன்மைமயேயாம். அல்லது, சுவர்க்காதிகளைப் போல் மோக்ஷத் தையும் அநித்தியமெனின் என்னும் சுருதி, முக்தருக்கு மீண்டும் வருகையின்மை யைக்கூறல் வீணாம். சர்வ சாஸ்திரங்களின் ஆசாரியர்கட்கும் மோக்ஷ நித்தியத் தன்மையிலிருந்த பிரசித்தியும் வீணாம். இதனானும் மோக்ஷத்தே அநித்தியத் தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது, மோக்ஷ அடைவின் பொருட்டு ஆன்மஞானமின்றி வேறு மார்க்கமில்லை; ஆன்மஞானமொன்றே மார்க்மாம். அதிகாரி அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னான்மவடிமாயுணர்ந்து பிரஹ்மரூபமேயாவன்; என்னுமிரு மறைகளும் ஆன்மஞானமொன்றானே மோக்ஷப்பிராப்தியைக் கூறுகின்றன. மோக்ஷமும் சுவர்க்காதிபோலக் கர்மஜன்னியமாயின் இருசுருதியும் வீணன்றோ வாம்? சுருதி வியர்த்தமாதல் எவ்வாஸ்திகர்க்குஞ் சம்மதமின்றாம்; இதனானும், மோக்ஷத்தே கர்மஜன்னியத்தன்மை சம்பவியாதாம். இப்போதிப்பொருளையே யுக்தி யானே நிரூபிப்பாம்: - அவித்தைவடிவ ஆவரணமற்ற ஆகந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தையே வேத வேத்தாக்கள் மோக்ஷமெனக்கூறினர். எவ்வவித்தையற்ற பிரஹ்மம் மோக்ஷமாமோ, எவ்வவித்தை அறிஞர்களான் மாயை அஞ்ஞானம் அவ்வியாகிருதம் சக்தியென்பதாதி நாமங்களால் கூறப்பெற்றதாமோ, அவ்வஞ்ஞான நீக்கம் கேவலம் ஞானத்தானேயாம; ஏனெனின், உலகத்தே எவ்வஸ்துவிஷயக அஞ்ஞானமாமோ அவ்வஸ்துவிஷயக ஞானத்தானே அதன் நீக்கமாம்; வேறெக் கருமாதி உபாயங்களானும அஞ்ஞான நீக்கமுண்டாகாதாம. இரஜ்ஜுவின் கண்ணே கற்பிதசர்ப்பததின் காரணரூப அஞ்ஞானம் இரஜ்ஜுவிஷயகமாம்; அதன் நீக்கம் இரஜ்ஜு விஷயகஞானத்தானேயாம்; வேறெக் கர்மாதியுபாயங்களானும் அதன் நீக்கமுண்டாகாதாம; அந்த ஞானத்தானே அவ்வஞஞானங்கெடவே அஞ்ஞான காரிய ரூபசர்பபம் தானே நீங்கும் என்பது சர்வலோக அனுபவசித்தமாம். அவ்வாறே இச்சம்சார காரணரூப அஞ்ஞானமும் பிரஹ்மான்ம விஷயகமாமாதலின், பிரஹ்மான்ம விஷயகஞானத்தானே அது நீங்கும்; அ∴தின்றி வேறு கர்ம உபாசனை முதலிய உபாயத்தானே அஞ்ஞான நீக்கம் சம்பவியாதாம். அதனால் அது நீங்கும் போது அஞ்ஞானஜன்னிய துக்கநீக்கமுந் தானேயுண்டாம். அல்லது, எவ்வாதி சம்சார சம்பந்தி துக்கத்தை அஞ்ஞானஜன்னியமென வுடன்படுவதில்லையோ; மற்றோ, நையாயிகமதத்தேபோல் ஆன்மவடிவ சம்வாயிகாரணத்தோடு அத்துக்கத்தைச் சத்தியமாயெண்ணுவனோ, அவ்வாதி மதத்தே அத்துக்கம் ஆன்மாவைப்போல் எப்போதும் இருக்குமாதலின், அத்துக்க நீக்கரூப மோக்ஷப்பிராப்தியின் பொருட்டு

எல்லா அதிகாரிகளின் முயல்வும் வீணாம். ஒருகாலவ்வாதி கடாதிபோலத் துக்கத்தைச் சத்தியமாயுடன் பட்டும் அநித்தியமென வெண்ணினும் துக்கநீக்கவடிவ மோக்ஷப்பிராப்தியின் பொருட்டு அதிகாரிகளின் முயல்வு விணாம்; ஏனெனின், ஈண்டுப் பாவப்பொருள்களெல்லாம் அநித்தியமாய் ஒருகாலத்தே தாமே நாசத்தை யுறும். குதிரின்கண்ணேயிருக்குந் தானியம் ஒருகால் தானே நாசமாவதே போல், அநிததிய துக்கமும் ஒருகால் தானே நாசமாம்; அவ்வநித்திய துக்க நீக்கபபொருட்டு முயல்வுறல் விணேயாம். அல்லது, நையாயிகர் துக்கத்தை யவித்யாஜன்யமென வங்கீகரியாது ஆன்மஜன்னிபமென்பர், அம்மதத்தும் துக்கத்திற்கு அத்தியந்தநாசஞ் சம்பவியாதாம்; ஏனெனின், அவர் துக்கசமவாயிகாரண ஆன்மாவை நித்தியமென நினைவராதலின், ஒரு துக்கம் நாசமாயினும் அந்நித்திய ஆன்மாவினின்றும் மீண்டுந் துக்க உற்பத்தியாம்; காரணமிருப்பக் காரிய உற்பத்தியை எவராலும் நீக்க முடியாதாம். அல்லது, துக்க காரணரூப இத்துவைதப்பிரபஞ்சம் ஒருகால் சத்தியமாயின், சாக்ஷாத் ஈசுரரும் துக்கநீக்கத்தே சமர்த்துடையராகார்; ஏனெனின், ஈசுரர் ஒருகால் சத்தியவஸ்துவையும் நீக்குவராயின், வாதிமதத்தே சத்தியமாய்ப் பிரசித்தமாய் இவ்வுலகைச் சம்ஹரித்து மீண்டும் உண்டாக்கவே மாட்டாரன்றோ? அவ்வாறோ காணவருவதின்றாமாதலின், சத்திய துவைதத்தின்கண்ணே துக்கார ணத்தன்மை சம்பவியாதாம்; மற்றோ, ஆன்ம அஞ்ஞானத்தானே அத்துக்க உற்பத்தி யாம். ஆன்ம ஞானத்தானே அஞ்ஞான நிவிருத்தி யுண்டாயின் அத்துக்கம் மீண்டும் ஒருகாலும் உற்பன்னமாகாதாம் என்னு முபநிடதமதமே யுக்தியுடையதாம். இரஜ்ஜுவஞ்ஞானத்தானே உற்பன்னமாய் சர்ப்பாதி தரிசனஜன்னிய பயகம்பாதிரூப துக்கம் இரஜ்ஜுவஞ்ஞானம் நீங்கவே மீண்டுமுண்டாகாதாம்; அதுபோலவே ஆன்ம அஞ்ஞானத்தானேயுண்டாய் இச்சமசாரதுக்கம் ஆன்ம அஞ்ஞானம் நீங்கவே மீண்டு முண்டாகாதாமாதலின், அநர்த்த நிவிர்த்திவாயிலாய்ப் பிரஹ்மாநந்தப் பிராப்திவடிவ மோக்ஷம் கேவலம் ஆன்மஞானத்தானேயுண்டாம்; கருமஉபாசனையினானே யுண்டாகாதாம் எனத் துணியப்பெறும். காரியபாவமற்ற நித்திய மோக்ஷம் கர்ம உபாசனைகளானே பிராப்தமாகாதாம்; மற்றோ, ஆன்மஞானமொன்றானே பிராப்தமாம் என மறையும் அறைகின்றது. இப்போது பிரஹ்மான்மஞானப்பிராப் தியின் பிரகாரத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே சௌனக! பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின் ஞானம் அதிகாரிகட்குப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவினுபதேசத்தானேயாம்; ஏனெனின், சர்வ அர்த்தத்தையும் ஒளிர்விக்கும் சுருதிபகவதியே சாக்ஷாத்தாக இப்பொருளைக் கூறியுள்ளாள்: -

(பொருள்.) விவேகாதி சாதன சதுஷ்டய சம்பன்ன அதிகாரி சமிதாதி பதர்ர்த்த ங்களை ஹஸ்தத்தின்கண்ணே கவர்ந்து பிரஹ்மான்மஞானப் பிராப்தியின் பொருட்டுச் சுரோத்திரியப்பிரஹ்ம நிஷ்டகுருவையடைய வேண்டும். ஈண்டுச்சாஸ் திரத்திற்கூறிய அநேகவகையாய் யுக்திகளோடும் சீடனதையத்தை நீக்குவதில் சமர்த்துடைய குரு சுரோத்திரியராவர். பிரஹ்மத்தின்கண்ணே நிஷ்டையுடைய குரு பிரஹ்ம நிஷ்டராவர். அத்தகைய ஆசிரியரை விதிப்படி சரணடைந்த சிரத்தையை யுடைய சீடனுக்கு அவர் எல்லாத் துயரையுமழிக்கும் பிரஹ்மவித்தையை யருள்வர்; அதனால் பிரஹ்மசரிய சத்தியாதி சாதனசம்பன்ன அதிகாரி அவ்வக்ஷரப் பிரஹ்மத்தைத் தன்னான்மவடிவமாய் நிச்சயிப்பன். இப்போது முன்னர்ச்

சுருக்கிக்கூறிய பரவித்தையை விரித்துக்கூறுவாம்: - ஹே சௌனக! விரக்த முமுக்ஷு ஞானாசிரியர் வாயிலா யெப்பிரஹ்மத்தைச் சத்தியரூபமாயுணர்ந்தனனோ, எதனினும் வேறாய் வுலகமியாவும் அசத்தியமெனவுணர்ந்தனனோ, அதனிலிருந்தே இவ்வுலகமியாவுமுண்டாம்; அதன்கண்ணே திதமும் இலயமுமாம். அதன் கண்ணுவமை வருமாறு: - ஹே சௌனக! ஓங்கியெரியா நின்ற அக்கினியினின்றும் பிரகாசத்தன்மைவடிவத்தானே அக்கினியின் சமானரூபமுடைய விஸ்புலிங்கமு (பொறியு) முண்டாம்; அக்கினியினின்றும் மலினத்தன்மை யுருவத் தானே விருத்த தருமமுடைய தூமமுண்டாம்; அவ்வாறே அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தினின்றும் சமானவுருவமுடைய சேதனப்பொருளும், விருத்தவுருவமுடைய ஜடப் பொருளுமுண்டாம். ஜடசேதனங்களையுண்டாக்கும் பிரஹ்மம் சுயம்பிரகாசரூபத் தானே எல்லாவுலகினும் விலக்ஷணமாமாதலின், சுருதிபகவதி பரப்ரஹ்மத்தைத் **திவ்யம்** என்றனள்; ஆகாயத்தைப்போல் யாண்டும் வியாபகமாமாதலின், **அமூர்த்த** மென்றனள்; சர்வ சரீர உபாதிகளிலுள்ளும் வெளியும் நிறைந்திருத்தலின், **புருஷ**னென்றனள்; இத்தூலசரீரமற்றதாதலின், **அஜன்** என்றனள்; சூக்ஷமசரீரரமு மற்றதாதலின், **அப்பிராணன்**, **அமனசு** என்றனள்; மாயைவடிவ காரண சரீரமு மற்றதாதலின், **சுப்ர**மென்றனள்; ஆகாசாதி ஜகத்வடிவ காரியத்தைக்குறித்து அம்மாயை நெடுங்காலமிருக்குமாதலின், **அக்ஷர**மெனப்படும்; தன் காரியரூப ஜகத்தைக்குறித்துக் காரண ரூப மாயை பரமுமாம்; அத்தகைய மாயையினும் பரப்பிரஹ்மம் பரமாதலின், **பரமாய அக்ஷரத்தினும் பர**மென்றனள்; இத்துணையானே பரமான்மசொரூப வர்ணனமாம். இனி அதற்கத்விதீயத்தன்மையைச் சித்தி செய்யும் பொருட்டு அதனினின்றும் சர்வ ஜகத்தினுற்பத்தியை வர்ணிபபாம: - ஹே சௌனக! இம்மாயா உபகித பரமான்மாவினின்றும் பிராணனும் மனமும் சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியமும் வாக்காதி கர்மேந்திரியமும் ஆகாசாதி பஞ்சபூதமும் உண்டாம்; இதுவே சூக்ஷும 17 தத்துவவடிவ ஹிரண்யகர்ப்பர துற்பத்தியாம். பரமான்மாவின் தூலவிராட்வடிவத்தை வேதவேத்தாக்கள் யிவ்வாறாமென்பர்: - சுவர்க்கலோகம் சிரமாம், இரவியுமதியு மிருவிழிகளாம், கிழக்கு முதலிய திசைகள் செவிகளாம், இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்கள் வாக்கிந்திரியமாம், பாகிய வாயு பிராணனாம், இவ்வெல்லாவுலகும் இருதயமாம், பிருதிவி முழுதும் பாதமாம், இவ்வகையாய் சரீரமுடையதும் சர்வ வியஷ்டி பூதங்களின் ஆன்மவடிவமும் ஆகிய பரமேசுர வடிவத்தை விராட்டென்பர். அவ்விராட்பகவானினின்றும் உலகங்களின் விருத்தி யுண்டாக்கும் பஞ்சாக்கினி யுற்பத்தியைக் கூறுவாம்: - அவ்விராட்வடிவத்தினின்றும் இப்பிரசித்த அக்கினியும் அதிதைவரூப சுவர்க்கலோகவடிவ அக்கினியுமுண்டாம். அது ஆஹவனீயகார்ஹ பத்தியாதி ரூபத்தானேயும சுவர்க்காதிபல ரூபத்தானேயும் அக்கினிஹோத்திராதி சர்வ கருமங்களின் பிரவிருத்திகாரணமாம். அவ்வக்கினியின் ஆதித்தியரூப சமித்ததேமுகலாக ஜ்வாலை, தூமம், விஸ்புலிங்கம், அங்காரம் என்பனவாதி சர்வ பதார்த்தங்களும் உற்பன்னமாயின. இவற்றை 6-வது அத்தியாயத்தே விஸ்தாரமாய் நிரூபித்து வந்தேம்; யாவும் ஆண்டறிந்து கொள்க. அச்சுவர்க்கரூப அக்கினியின் பின்னர்ச் சந்திரனெனப்பெயரிய சோமனுண்டாயினன், அச்சோமன் சூரிய பகவானிடத்தினின்று முண்டாய், கலாவடிவத்தால பரிணாமத்தையடைந்த அக்கினி ஹோத்திர ஆஹுூதிகளால் விருத்தியை யடைந்த சரீரத்தை யுடைமையானே, அக்கினி ஹோத்திராதி கருமங்களைச் செய்யுங் கருமிகட்கே

அடைவுறுவன். இத்தகைய நெகிழ்சசித்தன்மையை யடைவுற்றசோமனினின்றும் பர்ஜன்யமெனபபெயரிய வேறக்கினியுண்டாம். மேகரூப பர்ஜன்யத்தினின்றும் மழைவாயிலாய்ப் பிருதிவிரூப மூன்றாவது அக்கினியுண்டாம். அதினின்றும் நெற் கோதுமை முதலிய சர்வ ஓஷதிகளுமுற்பன்னமாம். புருஷரூப நான்காவதக்கினி யில் அன்னரூபமாயடைவுற்ற அவ்வோடதிகளினின்றும் வீரியரூபரேத சுண்டாம். அது யோஷித்வடிவ பஞ்சம அக்கினியை யடைவுற்றுக் கர்ப்பரூபமாய் வெளியாம். அதனினின்றும் புத்திராதிரூப அநேகவகைப் பிரஜைகளுண்டாம். அவர்களால் இலௌகிக வைதிக சர்வ விவகார சித்தியாம். விராட்டுண்டாதற்கேதுவாய் பரமான் மாவினின்றும் சுவாசப் பிரசுவாசம் போல முயல்வின்றியே இருக்கு முதலிய வேதங்கள் உண்டாமாதலினானே, வேதவேத்தாக்கள் அவற்றைய பரப்பிரஹ்மமென் றனர். அப்பரமான்மாவினின்றும் தரிசபௌர்ணமாசாதியாக முண்டாயது, ஜோதிஷ் டோமாதி இருதுண்டாயது, யாகாதிகருமங்களைச் சித்தி செய்யும் வசந்தாதி இரு துண்டாயது, கோ சுவர்ணாதிரூப தக்ஷிணையுண்டாயது, கருமகருத்தாவின் நானா வகையாய் நியமரூப தீக்ஷையுண்டாயது, சம்வற்சராதிரூப காலமுண்டாயது, சுவர்க் காதி பலப்பிராப்தியை விழையுமதிகாரியாய் யஜமானனுண்டாயினன், கொடி விசேஷ இரசரூப சோமதிரவியமுண்டாயது, சுவர்க்கலோக தேகத்தை யாரம்பிக்கும் சோமரூப பலமுண்டாயது, சுவர்க்காதிலோக சகித சூரியபகவானுண்டாயினர்; இவை முதலாகச் சர்வஸ்தூல சூக்ஷுமபதார்த்தங்கள் பரமான்மாவினின்றுமே யுண்டாயின. அதனினின்றே வசுமுதலிய தேவதைகளுண்டாயினர், சாத்ய தேவதை யுண்டாயது, மனுட பசு பக்ஷி யுண்டாயின, பிராணாதியைந்து முண்டாயின, நெற் கோதுமை முதலிய அன்னமுண்டாயின, கிருச்சிரசாந்திராயணாதி தவமுண்டாயது, ஆஸ்திகத்தன்மைவடிவ சிரத்தையுண்டாயது, அவசியம்பவிக்கத்தக்கதாய் கர்மபல ரூப சத்தியமுண்டாயது, யதார்த்தவசனரூபசத்தியமுண்டாயது, உபஸ்த இந்திரிய சம்யமனவடிவ பிரஹ்மசர்யமுண்டாயது, வேதவிகிதகர்மரூபவிதி யுண்டாயது, சப்தப்பிராணன், சப்த ர்ச்சிஷ், சப்தசமித்து, சப்தஹோமம், சப்தலோகம் யாவுமுண் டாயின. மஸ்தகத்தின் கண்ணேயிருக்கும் இரு செவி இரு விழி இரு கிராணம் வாக்கு என்னும் சப்த இந்திரியமே பிராணனாம்; அதனினின்று முண்டாய சப்தவிதமாய் விருத்திகள் அர்ச்சிஷாம். அவ்வேழு பிராணன்களின் விஷயங்கள் சமித்தாம் அவ்விடயங்களின் பிராணன்களிடத்தே இலயசிந்தனை வடிவ உபாசனை ஹோமமாம். அந்தப்பிராணன்களிருக்கும் ஸ்தானவடிவ கோளகங்கள் உலகமாம். இவ்வியாவும் எவ்வேழாய்ப் பரமான்மாவினின்றும் உண்டாயின. பரமான்மாவினின் றே சப்த சமுத்திரங்களும், ஹிமாசலாதி பர்வதங்களும், ஸ்ரீ கங்கை முதலிய நதிகளும், விருக்ஷாதிஸ்தாவர சரீரங்களும், மனுடாதி ஜங்கமசரீரங்களும் மற்றும் பூதபவிஷ்யதவர்த்தமான காலத்துள்ளனவாய் சர்வ ஜகத்தும் உண்டாயின, இத்து ணையானே பரமான்மாவினின்றும ஜகதுற்பத்திரூப அத்தியாரோபவர்ணனம் செய்யப்பட்டது. இப்போது ஜகத்பவாதத்தானே பரமான்மாவின்கண்ணே அத்விதீய சுத்தரூபத்தன்மையை வாணிப்பாம்: - ஹே சௌனக! சர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கிய பரமான்மாவினும் இவ்வுலகம் வேறன்றாம்; மற்றோ, உலகமெல்லாம் பரமான்மவடிவமேயாம். உலகம் தவகர்மவேதவடிவமாம். உபாசனையின் பலம் தவமாம், யாகாதிகருமபலன் கருமமாம், இரண்டையு மொளிர்விப்பதும் அபௌருஷேயமுமாயது வேதமாம். இத்தகைய உலகமியாவும் அமிருதப்பிரஹ்ம

சொரூபமேயாம். பிரஹ்மத்தினும் வேறாகச் சிறிது மாத்திரையுமில்லவேயில்லை யாதலின், பரமான்மா ஏக அத்விதீயவடிவமாம். இவ்வாறு யாண்டும் வியாபக சர்வத்தின் ஆன்மவடிவ உற்பத்திநாசமற்ற சர்வ பூதப்பிராணிகளின் இருதய கமலத்தே நிவாசஞ்செய்யும் பரமான்மாவைத் தன்னான்மரூபமாயறிந்த அதிகாரி யானஞ்ஞானியென்னும் அவித்யாக்கிரந்தியற்றவனாவனாதலின், அதிகாரி பரமான் மாவை யவசியமாயறிக. இப்போது முற்செய்த வுபதேசத்தானே அக்ஷரப் பிரஹ்ம போதமுறாத அதிகாரிக்கு வேறு முறையாய்ச் சாதனங்களோடு கூட அக்ஷரப் பிரஹ்மபோதத்தை வர்ணிப்பாம்: - ஹே சௌனக! எவ்வக்ஷரப் பிரஹ்மம் ஸ்வப்பிரகாசத்தன்மை ரூபத்தானே யெப்போதும் ஆவிர்ப பூதமாமோ, புத்திரூபக் குகையின்கண்ணே இருத்தலினானே அத்தியந்தம் சமீபமாமோ, யாவினும் மேன்மையதாமோ, அதிகாரி சரீரத்தேயடைவுறுமோ, தேருருளையின் கண்ணே யிருக்கும் அசுரக்கட்கு நாபி அதிஷ்டானமாவதே போலப் பிராணன் கட்கும் இந்திரியங்கட்கும் அதிஷ்டான ரூபமாமோ, தன் சமீபத்தன்மை மாத்திரையானே பிராண இந்திரியங்களின் வியாபாரங்களின் காரணரூபமாமோ, சநாதனமாமோ, புத்தியாதி யுபாதிகளினும் பரமாமோ, அவ்வக்ஷரப்பிரஹ்மமே அதிகாரிகளால் தங்களான்மவடிவமா யறியத்தகுதியதாம், மாயாசம்பாதத்தானே தூலசூக்ஷுமரூபத் தன்மையை யடைந்த போதினும் உண்மையாய்த் தூல சூக்ஷுமபாவமற்றதாம்; யாதுவிவேகிகளாற் பிரார்த்திக்கத்தகுதியதோ, சர்வ தேகதாரிகட்கும் அத்தியந்தம் பிரியமாமோ, தன் சுயஞ்சோதிப்பிரகாசத்தானே பிரகாசமாமோ, துர்லக்ஷிய பதார்த்தத்தினும் அத்தியந்தந் துர்லக்ஷியமாமோ, எதன்கண்ணே இந்திராதிலோக பாலரோடு கூடச் சர்வ லோகமும் ஸ்திதமாமோ, அவ்விவ்வக்ஷரப்பிரஹ்மமே முன்னர் நீ எவ்வஸ்துவின் ஞானத்தால் சர்வ ஜகத்தின் ஞானமாமென வினவிய பொருளாம். இதன் ஞானத்தானே சர்வ ஜகத் ஞானமாம். இதனையே வேத வேத்தாக்கள் பிராண இந்திரிய ரூபத்தானும், சுவர்க்க மோக்ஷரூபத்தானுங் கூறுவர். இப்போது ஆன்மஞானப்பிராப்தியின் பொருட்டுத் தியானரூப உபாயத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே சௌனக! ஈண்டு, ஒரு சூரவீரன் தன் தனுவினின்றும் பாணத்தை விடுத்து ஒரு இலக்ஷியத்தை யெய்தலேபோலத் தைரியத்தோடு கூடியவனாய் ஆன்மவிவேகத்தோடு கூடியவனாய்க் காமக்குரோதாதி சத்துருக்கட் கெப்போதும் பயப்பிராப்திபைச் செய்விக்கும் அதிகாரி முற்கூறிய அக்ஷரப்பிரஹ்ம த்தை இலக்ஷியரூபமாயெய்க. மகாவாக்கியரூப வேதாந்தத்தை உதரத்தேயுடைய ஓங்காரரூபப்ப பிரணவமந்திரமோ தனுஷ்வடிவமாம்; தியானிப்பவனுடைய சோதித்த கூடஸ்த ஆத்மா பாணமாம்; யான் பிரஹ்மரூபன் என்னும் மகாவாக்கிய அர்த்தசிந்தனம் தனுஷை வளைத்தலாம்; சுத்தப்பிரஹ்மம் இலக்ஷிய வடிவமாம். அவ்விலக்கியத்தே யடைவுற்ற கூடஸ்த ஆன்மாவாய் பாணம் அவ்வடிவமேயாம். அவ்வக்ஷரப்பிரஹ்மத்தே பூ அந்தரிக்க சுவர்க்கமென்னும் மூவுலகுமிருக்கும், ஆகாசாதி பஞ்சபூதம் ஸ்திதமாம்; மனம் பிராணனிந்திரியம் முதலிய பௌதிகங்கள் ஸ்திதமாம; சப்தப்பிரஹ்மமென அறிஞரறைந்த இருக்கு முதலிய வேதமிருக்கும். இத்தகைய சர்வ ஜகத்தின் அதிஷ்டானரூப அக்ஷரப் பிரஹ்மமே அதிகாரிகட்கறிய யோக்கியமாம்; இதனினும் வேறாய் அனான்மப் பொருள்கள் அறியத்தக்கன வன்றாம். அதிகாரிகட்கு அக்ஷரப்பிரஹ்மத்தினும் வேறாயவை பரித்தியாகிக்கத் தக்கனவே போல், அதனினும் வேறாயவற்றைப் பிரதி பாதிக்கும் வசனமும்

பரித்தியாகிக்கத்தக்கதேயாம்; ஏனெனின், அவ்வசனம் கேவலம் வாக்கு நா கண்ட முதலியவற்றிற்குப் பரிசிரமத்தையே யடைவிப்பதாமன்றி வேறொரு பலமும் அதற்குக் கிடையாதாமாதலின், மோக்ஷத்தை யிச்சித்த அதிகாரி வேதாந்தவசன மொன்றை விடுத்து வேறு மொழியை யொருகாலு முரையாடாதொழிக; கேளாது மொழிக; என்னை, வேதாந்தவசனமொன்றொழிந்து மற்ற மொழிகளெல்லாம் அனான்மரூப துவைதத்தையே பிரதிபாதிக்குமாதலின், அம்மொழி மோக்ஷரூப அமிருதத்தை அடைவியாதாம். அவ்வனான்மவசனங்களுள் சிலவோ தருமத்தை யடைவிக்கும், சிலவோ அர்த்தமாகிய தனாதியை யடைவிக்கும், சிலவோ விஷயசுககாமத்தை யடைவிக்கும், சிலவோ கேவலந் துக்கத்தையே யடைவிக்கும். இந்நான்கினும் வேறாய்பலம் அம்மொழிக்குக் கிடையாதாம். தருமாதி மூன்றும் விசாரஹீனர்கட்குச் சுகரூபமாய்ப் பிரதீதியாயினும் விசாரித்து நோக்கினோ அவை தமதப்பிராப்திகாலத்தேயும் பிராப்திகாலத்தேயும் வியோககாலக்தேயும் ஜீவர்கட்குக் கேவலந் துக்கத்தையேயுண்டாக்குமாதலால், அவற்றை மொழியும் மொழியும் கேவலந் துக்ககாரணமேயாமாதலின், அறிஞர் துக்கத்தை யடைவிக்கும் வசனங் களை ஒருகாலும் உச்சரிப்பதில்லை. அவ்வறிஞர் சமீபத்தே வேறெவரும் அவ்வா றுரையாடின் அவரையும் அவ்வாறுரையாடாவண்ணந்தடுப்பர் என்னும் சிரேஷ்ட புருடர் ஆசாரம் பிரசித்தமாம். அவ்வாசாரரூபப் பிரமாணத்தானும் அனான்மவசனம் வசனித்தலின் நிஷேதமேயடைவுறும் கேவலம் சிரேஷ்டபுருடாசாரரூபப் பிரமாணத்தால் அந்நிஷேதம் பிராப்தமானதன்றாம்; மற்றோ, சாக்ஷாத்சுருதிபகவதி யே அநான்மவசனத்தை நிஷேதிப்பள். ஹே அதிகாரிகளே! வேதாந்த வசனங்களால் ஏக அத்விதீயப்பிரஹ்மத்தையே யறியுங்கள்; வேறாய் அனான்மமொழிகளை விட்டொழியுங்கள். அவ்வநான்மவசனம் மரித்தவன் விருத்தாந்தம் கூறுவதே போல் வீணாம்; இது அன்னிய நூலின்கண்ணும் கூறப்பெற்றுளது.

"வாய சந்தனக் கெத்துணை யெயிறென வழங்கல்
தூய யந்தன தண்டம் தெத்துணைத் தூக்கம்
காய முற்றுறு ரோமங்கள் கர்த்தபந் தனது
ஏய லுற்றதெவ் வளவெனல் மூடரி னியல்பே."

(பொருள்.) காகத்திற் கெவ்வளவு பற்கள், ஆட்டின் அண்டகோசமெவ்வளவு பலம், கழுதை யுடம்பில் மயிரெத்தனை என்னும் விசாரத்தை மூர்க்கரே செய்வர். அம்மூர்க்கர் விசாரம் பயனற்றதாமாறு அனான்மவசன உச்சாரணமும் நிட்பலமே யாகும். முற்கூறிய பொருளையே மீண்டும் வெளிப்படையாய் மொழிவாம். தனாதி ரூப அர்த்தத்தை யடைவிக்கும் வசனமும், விஷய போகரூப காமப்பிராப்தியை யடைவிக்கும் வசனமும் ஜீவர்கட்குத் துக்கத்தையேயடைவிக்கும்; ஏனெனின், அர்த்தகாமமிரண்டு மிருவகையாம்; ஒன்றோ சாஸ்திர அவிருத்தமாம், சாஸ்திர விருத்தம் மற்றொன்றாம். முதலதோ தனதடைவிலாக்காலத்தே இச்சையை யுண் டாக்கும் வாயிலாய்ச் சீவர்கட்குத் துயரையுண்டாக்கும்; அடைவுறுங்காலத்தே காப்பாற்றும் சிந்தைவாயிலாய்த் துயரை யீயும், நாசகாலத்தே வியோகவாயிலாய்த் துயரை யீயும், இவ்வாறவ்விரண்டும் முக்காலத்தும் துக்கத்தைப் பயக்குமாதலின், அதை மொழியும் மொழியுந் துக்ககாரணமேயாம். இரண்டாவதோ முன்போலவே

முக்காலத்துந் துக்கத்தையேயுண்டாக்கும். சாஸ்திரவிகித நிஷித்த அர்த்த காமத்தே துக்ககாரணத்தன்மை சமானமாயினும், இரண்டன் கண்ணும் இத்துணை விசேடமுமுளது: - முதலதோ இகத்தே நிந்தைவாயிலாய்த் துக்கத்தை யடைவி யாது, பரத்தே நரக அடைவுவாயிலாய்த் துக்கவடைவைச்செய்யாது; இரண்டாவதோ மொழிந்ததின் மாறாக அவ்விரண்டன் ஏதுவாதலின், அவற்றை மொழியும் மொழியும் துக்ககாரணமேயாம். அத்தகைய மொழியை யெம்மதிமான் மொழிவன்? மொழியானென்க. அர்த்தகாமப் பிரதிபாதனவசனம் ஜீவர்கட்குத் துக்க காரணமாவதே போலத் தர்மப்பிரதிபாதகவசனமும் துக்ககாரணமேயாம்; ஏனெனின், அக்கினி ஹோத்திராதி கருமத்தினின்று முண்டாய தருமத்தானே உண்டாம் சுவர்க்காதி சுகம் அநித்தியமும், சாதிசய தோஷமுடையதுமாம். தன் வியோக்காலத்தேயும் வர்த்தமான காலத்தேயுந் துக்கத்தையே அஃதடைவிக்கு மாதலின், அநித்தியபலத் தருமத்தைப்பகரும் வசனமுந் துக்ககாரணமேயாம். தருமார்த்த காமங்களைக் கூறும் வசனமெல்லாம் முற்கூறிய முறையே துக்கத்தையே யடைவிப்பதாதலின், முமுக்ஷுக்கள் அவ்வநானம் வசனங்களை ஒரு போதுங் கூறாதொழிக; மற்றோ, அதிகாரிக்கு மோக்ஷரூப அமிருதத்தை யடைவிக்கும் வேதாந்த வசனத்தையே அதிகாரி யெப்போது மப்யாசஞ் செய்கவெனத் துணியபபெற்றதாம்; இவ்விஷயம் அன்னிய சாஸ்திரத்தின்கண்ணும் கூறப்பட்டுளது.

"எழுந்த தினின்று மின்றுயில் வரையுமே யாகம்
விழுந்து றும்வரை விமலவே தாந்தநூற் றுணிந்தே
தொழுந்த நிப்பொழு தகற்றுக் காமமுன் றொடரின்
அழுந்து றவக மளித்திடா தகற்றுக வகத்தே."

(பொருள்.) அதிகாரி பிராதக்காலமே முதல் சுழுப்திபரியந்தமும், வித்தை யடையுங்காலமே முதல் மரணம்வரையும் வேதாந்தசாஸ்திரசிந்தனத்தானே காலத்தைக் கழிக்குக; அவ்வேதாந்த விசாரத்தானே காமாதி விகாரங்கட்குச் சிறிது போதும் சித்தத்தே இடங்கொடாதொழிக அணைமார்க்கத்தானே நதி முதலியவற்றி னக்கரை யடைவதேபோல், ஆன்மஞானரூபசேதுவினானே இச்சம்சார சமுத்திர க்ஷரூப அக்கரையை யடைவனாதலின், இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா மோக்ஷரூப அமிருத அடைவின் பொருட்டுச் சேதுவைப்போலவிருக்கும். இவ்வான்மா நந்தத்தைக் கவர்நதே அறிஞன் சர்வ பயமுமற்றவனாவன். இவ்வதிகாரி அத்விதீயப் பிரஹ்ம ஸ்வரூபபூத ஆநந்தத்தையறிந்தே எதனினின்றும் பயத்தையடையான். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாச் சர்வப்பிராணிகளின் இருதயாகாயத்தேயிருக்கு மாதலின், சுருதிபகவதி ஆன்மாவைத் **தகராகாச**மென்றனள். தேர்சசககரநாபியின் கண்ணே அராவிருப்பதே போல், இருதயகமலத்தே ஹிதையென்னும் நூறாயிரம் நாடிகளிருக்கும். அத்தகைய இருதயகமலத்துள்ளே ஆநந்தசொரூப ஆன்மா எப்போதுஞ் சஞ்சரிக்கும்; அஃதுண்மையாய் ஜன்மமற்றதாயினும் சரீராதி யுபாதியின் ஜன்மத்தானே ஜன்மமுடையதேபோலப் பிரதீதியாம்; கடரூப உபாதியின் ஜன்மத் தானே ஆகாசம் ஜன்மித்ததாய்க் காணலேபோலும். இவ்வாறாய் ஆன்ம வுபதேசத் தானும் ஒரு பாவகருமரூபத்தடைவயத்தால் **"யான் பிரஹ்மரூபனாயிருக்கின் றேன்"** என ஆன்மாவை யறிவதிற் சமர்த்தனாகானேல், அவ்வதிகாரி அவ்வாநந்த

சொரூப ஆன்மாவைப் பிரணவமந்திரத்தானே சிந்தனஞ்செய்க. இங்ஙன் ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவைப் பிரணவமந்திரத்தானே சிந்தஞ்னசெய்யு மதிகாரி தியானரூபத்தீப பலத்தானே பிரதிபந்தகபாவரூப அந்தகாரமற்றவனாய்ப் பிரஹ்ம ஞானத்தை யடைவன்; அதனானே அவ்வறிஞன் அவித்யாரூப சமுத்திரத்தின் மோக்ஷரூப அக்கரையை யடைவன். ஆன்மாவின் றியானத்தானே பிரதிபந்தகமாகிய பாவநிவிருத்தியாவதேபோலப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவின ஆசீர்வாதததானும், மீண்டும் மீண்டும் உபதேசத்தானும் பாவகருமரூபப்பிரதிபந்தக நீங்குமாதலினானே, மகான்மாவாய்த் தயாளுவாய் ஆசிரியர் தமது சீடன் பொருட்டு: ஹே மைந்த! உனக்கு ஆன்மஞானப் பிராப்தியின் கண்ணே சர்வ விக்கின நீக்கமுண்டாம் என ஆசீர்வதித்து அடிக்கடி ஆன்மோபதேசஞ்செய்க. ஆன்மஞானப் பிராப்தியின் பொருட்டு அதிகாரி ஞானாசிரியரை மகிழச் செய்ய வேண்டியதவசியமாயதே. இப்போது பரமான்ம சொரூப வருணனை செய்வாம்: - ஹே சௌனக! பரமான்மாச் சர்வ ஜகத்தையும் சாமான்ய ரூபத்தானும் விசேஷரூபத்தானும் அறியும், அதன் ஜகத்தினுற்பத்தி திதி இலயரூப விபூதியாவும் உலகப்பிரசித்தமேயாம்; அது பிரஹ்மபுரத்தேயிருக்கும் திவ்ய வியோமத்தேயிருக்கும். உண்டாயகடம் ஆகாயத் தானே நிறைந்திருப்பதே போல் உண்டாய இத்தேகமும் பிரஹ்மத்தானே நிறைந் திருக்குமாதலின், சுருதிபகவதி இத்தேகத்தைப் **பிரஹ்மபுர**மென்றனள். பிரஹ்மபுர த்தேயிருக்கு மெத்திவ்ய வியோமம், சுயம்பிரகாச ஆன்மரூபமேயாமோ அதைச் சுருதிபகவதி **தகராகாசம்** என்றனள். இத்தகைய தன் சொரூபத்தின்கண்ணே அப்பரமான்மாவிருக்கும்; அந்தப் பூமான்மா எதன்கண்ணே யிருக்கும் என அறியும் வேட்கையுளதாகவே, அத்தனது சொரூபமகிமையின் கண்ணேயிருக்கும் என்னு முத்தரத்தைச் சுருதி கூறியது. இப்போது அறியப் பெறாத ஆன்மா, அறியப்பெற்ற ஆன்மாக்களின் இயற்கைபை வர்ணிப்பாம்: - இவ்வாநந்தசொரூப ஆன்மா அஞ்ஞா தமாங்கால் மனத்தின்றாதாத்மிய அத்தியாசத்தானே மனோமயப் பெயரையடையும்; பிராணனையும் தேகத்தையும் இந்திரியத்தையும் தன்றன் வியாபாரத்தேயேவும். பிரஹ்மான்மஞானப் பிராப்தியுண்டாகாதவரை மனோமய ஆன்மாச் சர்வ ஜகத்தின் பீஜபூதமூலாஞ்ஞானத்தே தாதாத் மியாத்தியாசத்தானேயிருக்கும். பிரஹ்மசரியாதி சாதனசம்பன்ன அதிகாரி ஆன்மாவினுண்மைவடிவத்தை யறிந்தபோது ஆன்மா வைப் பரமாநந்தசொரூபமாயே பார்பபன்; ஜன்மமரணமே முதலாயுள்ள சம்சார சம்பந்தி தருமமற்றதாயே காண்பன்; ஞாதா ஞான ஞேய முதலிய திரிபுடித்துவைதமற்றதாயே காண்பன். இனி யான்மஞானபலத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே சௌனக! அந்தப் பரப்பிரஹ்மத்தைத் தன்னான்மவடிவமாயறிந்த அதிகாரிக்கு இவ்வகையாய் பலப்பிராப்தியைச் சுருதி கூறியிருக்கின்றது: -

“திகழ்ப ராபரப் பொருளதைத் திடம்பெறக் காணில்
இகழி ருதயக் கிரந்திக ளிரிந்திடுந் திருந்தா
துகளெ லாச்சமு சயங்களு மொழிந்திடு மொழிந்த
புகழ வனுடைக் கருமங்கள் பொன்றிடுந் தாமே.”

(பொருள்.) காமக்குரோதாதிகளின் காரணரூப ஆன்மானான்ம எந்த அத்தியா சம் ஜீவர்கட்குச் சர்வ துக்கப்பிராப்தியைச் செய்விக்குமோ அதுவே இருதயக்

கிரந்தியாம்; துவம்பதார்த்த ஜீவனிடத்தே சம்சாரித்தன்மை அற்பஞ்ஞுத்தன்மையைக் கண்டு, தற்பதார்த்தப் பிரஹ்மத்தே அசம்சாரித்தன்மை சர்வஞ்ஞுத்தன்மையைக் கண்டு இச்சீவன் பிரஹ்மரூபனா? அல்லது, பிரஹ்மத்தினும் வேறா? என்பதாதி ஆன்மவிஷயக அசம்பாவனை சம்சயமாம். இத்தேகத்தைத் தந்த அறம்பாவப் பிராரப் தமொழிந்த எவ்வறம்பாவத்தானே இச்சீவனனந்த தேகங்களையடைவனோ அந்தச் சஞ்சிதகருமங்கள் கருமமாம. அச்சர்வ கருமங்களுஞ் சர்வ இருதயக் கிரந்திகளுஞ் சர்வ சம்சயங்களுஞ் சர்வான்மவடிவப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்தானே நீங்கும். எவ்வான்ம சாக்ஷாத்காரத்தானே சம்சய கருமாதிகளின் நிவிருத்தி யாமோ அதனை யறிஞர் சிரவணாதி சாதனபலமென்பர்; அஃதுண்டாகவே சர்வ துக்கத்தையு மீயுமவித்தை யழியும். எவ்வான்ம சாக்ஷாத்காரத்தானே இக்காரிய சகித அவித்தை நீங்குமோ அவ்வான்மா அன்னமயாதி பஞ்சகோசத்துள் முடிவாய் ஆநந்தமய கோசத்தே புச்சப்பிரதிஷ்டைவடிவப் பிரஹ்ம ரூபமாய்த்திதமாம்; அது ஆவரணஞ் செய்யும் மாயாரூப ரஜமற்றதனானே சுருதிபகவதி அதை **விரஜ** மென்றனள்; அது மாயையின் காரிய ரூபகலைகளற்றதாமாதலினானே **நிஷ்களமெ**ன்றனள்; அது ஸ்வப்பிரகாசரூபமும், உலகப் பிரசித்த சூரிய சந்திராதி ஜோதிகளையும் ஒளிரவிப்பதுமாதலின், சோதிகட்கும் சோதியென்றனள், அது அத்விதீய ரூபத் தன்மையினானே பரமாநந்த சொரூபமாமாதலின், **சுப்ரமெ**ன்றனள். இப்போது ஆன்மாவின் கண்ணே சொப்பிரகாசத்தன்மையை வருணிப்பாம்: - ஹே சௌனக! சாஸ்திர வேத்தாக்களாய் அறிஞா அதன்கண்ணே இங்ஙன் சொப்பிரகாசத்தன்மையைக் கூறுவா : சூரியன், சந்திரன், உடுக்கணம், மின்னல், அக்கினி என்னும் பாகிய ஒளிப்பொருள்கள், உள்ளேயிருக்கும் மனம், புந்தி முதலிய தைஜசப்பொருள்கள எவைகள் உளவோ, அவற்றோடு கூடிய தாய் எத்தததுவம ஒளிராதோ, மற்றோ, அவற்றின் சகாயமின்றியே தானே ஒளிருமோ, எதன் பிரகாசத் தை அனுசரித்தே இச்சடசேதனரூப சர்வ ஜகத்தும் ஒளிருமோ, அவ்வான்ம தத்துவ ததை அறிஞர் ஸ்வப்பிரகாசமென்பர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கமனஞ் செய்யும் பிதாவை யனுசரித்தே பின் மைந்தன் செல்கின்றான் என்னும் வாக்கியத்தால் பிதாவின் கமனரூபக்கிரியை யினின்றும் புத்திரனது கமனரூபக்கிரியை வேறாகப்பிரதீ யாவதேபோல், என்னும சுருதி வசனத்தானும் ஆன்மப்பிரகாசத்தினும் இச்சகத்பிரகாசம் பின்னமாகவே சித்தமாம்.

சமாதானம்: - ஹே சௌனக! பிதாவின் கமனரூபக்கிரியையினானே புத்திர னது கமனரூபக்கிரியை பின்னமாவதேபோல், ஆன்மப் பிரகாசத்தினும் ஜகத்பிரகா சம் பின்னமாம் என்னும் பொருளில் சுருதியின் கருத்தின்றாம்; மற்றோ, காய்ந்த இரும்பு அக்கினியாற் பிரகாசிதமாகியே பிரகாசமுடையதாம். அக்கினியாலன்றித் தானே பிரகாசமுடையதாகாததேபோலப் பரமான்மாவின் பிரகாசத்தானே விளங்குவதாய் இவ்வுலகம் பிரகாசமுடையதாம்; அவ்வான்மப் பிரகாசமின்றித் தானே யுலகம் பிரகாசமுடையதாகாதாம். இவ்வாறு தன் பிரகாசத்தானே சர்வ ஜகத்தையுமொளிர்விக்கும் ஆநந்த சொரூப ஆன்மாவை அறிஞர் ஸ்வப்பிரகாச மென்பர். இச்சொப்பிரகாச ஆன்மாவே சூரியாதியாகிய ஜோதிகளையும், மதி

முதலிய ஆந்தரஜோதிகளையும் ஒளிர்விக்கும். இப்போததற்குச் சர்வான்மரூபத் தன்மையை வர்ணிப்பாம்: - ஹே சௌனக! அந்தச் சொப்பிரகாசப் பிரஹ்மம் கிழக்கு மேற்குத் தெற்கு வடக்கு கீழ் மேல முதலிய எல்லாத்திசைகளிலும் வியாப்தமாம்; அதுவே கிழக்கு முதலிய திசைகளோடு கூடிய சர்வ விசுவவடிவமாம். அதுவே பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமானமென்னும் முக்காலரூபமாம். ஸ்தூலசூக்ஷும காரணவடிவ ஜகத்துருவமாம். அதனினும் வேறாக யாதொன்று மில்லவேயில்லை. இப்போது ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதரூப மகாவாக்கிய அர்த்த நிரூபணப்பொருட்டு முதலில் தத்துவம் பதார்த்தங்களின் சோதனத்தை நிரூபிபபாம்: - ஹே சௌனக! அதிகாரி சுருதி வசனங்களால் மகாவாக்கிய அர்ததரூபப் பிரஹ்மான்மாவை யறியாதபோது அவ்வதிகாரியாய் சீடனுக்குப் பிரஹ்மவேத்தாவாய் குரு இவ்வாறு தத்துவம் பதார்த்தங்களை யுபதேசிக்குக: - சரீரரூப அசுவத்த விருக்ஷத்தின்கண்ணே ஜீவேசுவரரூப இருபறவைகளிருக்கின்றன, அவை யெப்போது மொன்றுகூடியே யிருப்பனவாம், சச்சிதானந்தரூபத்தானே ஒப்பாய் இயற்கை யுடையனவாம், தேகவடிவத்தருவோடு தாதாத்மிய முற்றனவாம். அவ்விரண்டனுள் ஒன்றோ இத்தேகரூப விருக்ஷத்தின் அறம்பாவவடிவ மலர்களினின்று முண்டாய் சுகதுக்கரூப பலத்தைப்போகிப்பதாய் ஜீவப்பெயரையடையும், அதுவே **துவம்** என்னும் சப்தார்த்த மாம்; மற்றொன்றோ, அதைப் போகியாததாய்க் கேவலம் அக்கருமபலத்தைப் பிரகாசிப்பிக்குமாதலின், அதுவே ஈசுரப்பெயரையடையும்; அவ்வியாண்டும் நிறைந்த அத்விதீய ஈசுரர் **தத்**பதார்த்தரூபர். ஈசுரப் பறவை வசிக்கும் வபுவின்கண்ணே ஜீவப்பறவையும் வசிக்கும், ஆனால், ஜீவப்பறவை தன்னை யறம்பாவங்கட்குக் கர்த்தாவெனவும், அவற்றின் பல போக்தாவெனவும் எண்ணித் தீனத்தன்மையை யடைவுற்று எப்போதும் சோகத்தையேயடையும். ஈசுரப் பறவையோ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களை யடையாதாம், அதன்கண்ணே அவையில்லாததேபோல் ஜீவப்பறவைக்கண்ணு முண்மையாயவையின்றாம்; மற்றோ, அந்தக்கரணாதியுபாதி சம்பந்தத்தானே அத்தருமங்கள் பிரதீதியாமாதலின், இத் **துவம்**பதார்த்தரூப ஜீவான்மாத் **தத்**பதார்த்தரூப ஈசுரரைத் தன்னான்மவடிவமாய்க் காணும்போது பரமான்மாவின் அத்விதீயத்தன்மைவடிவ மகிமையையடையும், அப்பரமான்மா உண்மையாய்த் துவம்பதார்த்தரூப ஜீவனினும் அபின்னமாயினும், உபாதியின் சம்பந்தத்தானே பின்னமாய்ப் பிரதீதியாம், ஆநந்த சமுத்திரமாமாதலினானே ஜீவனது பரமப்பிரேமைக்கு விடயமாம். அத்தகைய பரமான்மாவின் அத்விதீயத் தன்மைவடிவ மகிமையையடைவுற்றுச் சர்வ துக்கமுமற்று வாழ்வன். ஜீவனா னவன் சுயஞ்சோதியாய் பரமான்மாவைத் தன்னான்மவடிவமாய்க் காணும் போது நாமரூபமற்று, அறிஞுத்தன்மையையுற்று அத்விதீய பாவத்தையடைவன். பரமான்மா, பிராண உபகித ஹிரண்யகர்ப்ப வாயிலாய்ச் சர்வ வியஷ்டி பூதங்களில் வியாபகமாம், ஜீவேசுர ஜகத்தென்பதாதி பேதவிசிஷ்டத்தன்மை வடிவத்தானே கற்பிதமாயதேபோலப் பிரதீதியாம். இத்தகைய தூயபரமான்மாவை அதிகாரி தன்னான்மவடிவமாயுணர்ந்தபோது அதிவாதியெனப்பெறுவன். அவ்வறிஞன்பால் அதிவாதித்தன்மையின் பிரகாரத்தை வேதவேத்தாக்களுணர்ததியவாறு: - பாலகன் நானவகையாயக் கிரீடை செய்வதேபோல் அறிஞன் அத்விதீய ஆன்மாவின்கண்ணே யெப்போதும் கிரீடைசெய்வன்; யௌவனன்றனது யௌவன ஸ்திரீயினிடத்தில் இரதி செய்வதே போல் அறிஞன் அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே இரதிசெய்வன்;

யாககர்த்தா நானாவகையாய் கிரியை செய்வதே போல், அறிஞனது நானாவகையாய் கிரியையும் அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணேயாம். இவ்வாறெப் போதும் ஆன்மாவையே சிந்திக்குமறிஞனை அதிவாதியென்றனர். அவ்வதிவாதியாய் அறிஞன் எல்லாப் பிரஹ்மவேத்தாப் புருடர்களுள்ளும் மேன்மையன். இப்போததி வாதித்தன்மையின் அடைவிற்கேதுவாய பிரஹ்மவித்தையின் சாதனத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சௌனக! சத்தியம், தவம், பிரஹ்மசர்யம் என்னும் மூன்று சாதன சகித முற்கூறிய தத்துவம் பதார்த்த சோதனவடிவ ஞானத்தானே அதிகாரிக்கு மகாவாக்கிய அர்த்தரூப ஆன்மாப் பிராப்தமாம்; அவ்வான்மாவையே காமக்குரோ தாதி தோஷமற்ற சந்யாசி யெப்போதும் தன் சித்தத்தின் கண்ணே காண்பன். சத்தியாதி சாதனங்களோடு கூடிய தத்துவம் பதார்த்த சோதனம் ஆன்மஞானத்தின் கண்ணே காரணமாவதேபோல், அச்சந்யாசமும் ஆன்மஞானத்தே காரணமாமென்பது கருத்தாம். பொய்ம்மொழிமொழியாமையே மெய்ம்மையாம். மனத்தோடு கூடிய சுரோத்திராதி இந்திரியங்களின் ஒருமைப்பாடே தவமாம். உபஸ்தேந்திரிய ஒடுக்கமே பிரஹ்மசரியமாம். இனிச் சத்தியத்தின் மேன்மையைக் கூறுவாம்: - ஹே சௌன ! முன்மொழிந்த சத்தியம் பிரஹ்மஞானகாரணமாதலின், சர்வ சாதனங்க ளினும் மேன்மையதாம். ஆகையாலது இப்பூவுலக சுகத்திற்கும், சுவாக்கலோக சுகத்திற்கும், பிரஹ்மலோக சுகத்திற்கும் காரணமாபென்பதன் கண்ணே யாதொரு ஆச்சரியமுமின்றாம். இனி ஆன்மா அறியமுடியாததென்பதை யறைவாம்: - ஹே சௌனக! எச்சத்தியப் பிரஹ்மம் அதிகாரிகட்கு மகாவாக்கிய ஜன்னிய ஞானத்தானே அடைவுறுமோ அதுவே ஆகாசாதி மகா பதார்த்தங்கட்கும் ஆதாரரூபமாமாதலின், அது மகாபதார்த்தங்களினும் அத்தியந்தம் மகானாம். அது பரமாணு முதலிய சூக்ஷும பதார்த்தங்களினுள்ளும் வியாபித்திருக்குமாதலின், சூக்ஷும பதார்த்தத் தினும் அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாம். ஸ்வப்பிரகாசத்தன்மை வடிவத்தானே எல்லா வுலகினும் விலக்ஷணமாமாதலின், திவ்யரூபமாம்; மனத்தானும் சிந்திக்க முடியா தாதலின், அசிந்தியரூபமாம்; வெளிமுகர்க்கு முற்றினுமறியமுடியாதாதலின், சேய்மையினும் அதிசேய்மையதாம்; சாதன சம்பன்னர்களாகிய உண்முகர்கட்கு மிக வெளிதாதலின், மிக அண்பையினும் மிக அண்மையதாம், அதன்கண்ணே மன சகித நேத்திராதியிந்திரியங்கள் ஒளிராவாதலின், சத்சித்துருவத்தானே யாண்டும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பினும், பிரத்தியக்கத்விதீயரூபத்தானே உலகிலிலகுவதில்லை யாம். சர்வ ஜீவர்களின் மதிக்குகையின்கண்ணேயிருப்பதும், எல்லாப் பொருள் களையும் ஒளிர்விப்பதும் ஆகிய பரப்பிரஹ்பம் ஒரு மகாவாக்கிய ஜன்னியப் பிரஹ்மான்மஞானத்தானன்றி வேறெவ்வுபாயத்தாலேனும் அடைவுறாதாம்; மற்றோ, அதனானே அதிகாரிக்குத் தன்னான்மவடிவமாய்க் கிடைப்பதாகும். சர்வேந்திரியங்களையும் தரிக்கும் பிராணனும மனத்தோடும் எப்பரமான்மாவின் கண்ணேயிருக்குமோ அத்தகைய சர்வப் பிராணேந்திரியங்களையும் தத்தங்காரி யத்தே பிரேரிப்பிக்கும் பரமான்மாத் தேகதாரிகள் அறிவதற்கெளிதன்றாம்; அத்தியந் தம் துர்லபமாம். துர்லபமாயினும் அதை யடைய ஒருபாயம் சாஸ்திர வேத்தாக்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள்; அதாவது:- இராகத்துவேடங்களற்று வேதாந்த சாஸ்திர சமஸ்காரத்தோடு கூடியிருக்கும் தூயமனத்தானே சிரவணாதி சாதன சம்பன்ன அதி காரி ஆந்நதவடிவ ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன். இத்துர்விஞ்ஞேயமாய் ஆன்மா சுத்த சித்தத்தானே யறிய யோக்கியமாம் என மறையுமறைகின்றது. எச் சுத்தசித்த

முடையவன் தன்னான்மாவைப் பிரஹ்மரூபமாய்ச சாக்ஷாத்கரிப்பனோ அவ்வறிஞன் பிரஹ்மரூபமேயாவனாதலின், அந்தப பிரஹ்மரூபமாய் அறிஞன் சர்வ ஜகத்தினுற்பத்தி திதி இலயஞ் செய்வதன்கண்ணும் ஆற்றலுடையவனாவன். அவ்வறிஞனே சர்வ ஜீவர்கட்கும், அறம்பாவத்தையும் சுகதுக்க பலத்தையும் கொடுப்பவனாவன்; ஜீவர்கட் கடையத்தகுதியதாய் போகங்களியாவும் அவ்வறிஞன் ஆணையினானே நிகழும்; ஜீவர்களின் சர்வப் பிராண மதி இந்திரியங்கள் முதலியவையும் அவ்வறிஞன் ஆணையினானே நிகழும். அவ்வறிஞன் ஜீவர்கட்குச் சாப அனுக்ரகம் செய்வதிலும் எப்போதும் ஆற்றலுள்ளவனாவன். அத்தகைய பிரஹ்மவேததாவிற்குப் பூஜனை யர்ச்சனை செய்வதனானே புண்ணியவானாய்ச சுகத்தையடையலாம். அவ்வறிஞனை யவமதிப்பதானோ பாவியானவன் எப்போதும் துக்கத்தையடைவனாதலின், புத்ரதனாதி ஐசுவரியத்தை விரும்பியவனும அறிஞனை யெப்போதும் பூஜனை யர்ச்சனை செய்க, மனத்தானும் நிந்திக்க எண்ணலாகாது, கனவினும் நிந்திக்கலாகாது. அத்தகைய சிரத்தையுடையவனுக்கே மனோவாஞ்சித பதார்த்தங்கள் யாவுங் கிடைக்கும். தனாதி ஐசுவரியத்தை விரும்பியவன் பிரஹ்மவேத்தாவாய் அறிஞனைப் பூஜனையருச்சனை செய்க; அதனானே அவனுக்கு மனோவாஞ்சிதம் யாவுங்கிடைக்கும் என மறையுமறை கின்றது. நிட்காமமாய் அறிஞனைச் சேவிக்கும் விவேகி சர்வ துக்கங்களுமற்ற பரப்ரஹ்ம பாவத்தையடைவன் ஏனெனின், அவ்வறிஞன் இச்சரீரத்தின் கண்ணேயிருந்தபோதினும் ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தையே சாக்ஷாத்தான்ம ரூபமாயறிவன், அந்தப் பிரஹ்மத்தையே யபேதமாயுபாசிப்பன், அதன்கண்ணே அபேதமாய்த் திதி பெறுவன்; இத்தகைய பிரஹ்மரூபப் பிரஹ்மவேத்தாவைச் சிரத்தையோடும் பக்தி செய்யும் அன்பரும், அவ்வறிஞன் றிருவருளானே பிரஹ்ம வேத்தாக்களாய் அவ்வறிஞனைப்போலாவராதலின், பிரஹ்மபாவரூப மோக்ஷப் பிராப்தியின் பொருட்டு நிட்காமரா யதிகாரிகள் பிரஹ்மவேத்தாக்களைச் சேவிக்குக. இப்போது சகாமத்தன்மையை நிந்தித்து நிட்காமத் தன்மையின் மேன்மையை வருணிப்பாம்: - ஹே சௌனக! ஸ்திரீ புத்திரதனாதி விடயங்களின் பிராப்தியை யிச்சிக்கும் சகாமர் நானாவகையாய் தேகங்களைக் கவர்ந்து அவ்வத்கேகத்தே அநேகம்வகைத் துக்கங்களையடைவராதலின், காமத்தன்மையே சர்வ துக்கங்களின் காரணமாமென அறியக்கிடந்தது. எவ்விவேகி யச்சர்வ காமங்களையும் பரித் தியாகித்துப் பிரஹ்மஞானத்தையடைவனோ அந்நிட்காமன் இகபரலோகங்களில் சிறிது மாத்திரையும் துக்கத்தையடையானாதலின், நிடகாமத் தன்மையே சர்வ சுகத்தின் காரணமாம்; அத்தகைய நிட்காமத்தன்மையை அதிகாரிகள் அவசியம் சம்பாதிக்க வேண்டும். இப்போதான்ம ஞானப்பிராபதியின் பிரதான சாதனத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சௌனக! இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா, பிரஹ்மவேத்தாவாய் ஆசிரியர் அருளாலன்றிக் கேவலம் வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தலினானும், செய்வித்தலினானும், கூர்மையாய் மதியானும் அதிகாரிகளாலறியப்பெறாதாம; மற்றோ, ஞானாசிரியரினுபதேசத்தானே அடையக்கிடைக்கும். பிரஹ்மான்மஞானத் தானே பிரஹ்மரூபத்தன்மையையடைவுற்ற ஞானாசிரியர் எச்சீடன் மீது திருவருள் புரிவரோ அவன் மீது அந்தப் பரப்பிரஹ்மமும் அனுக்கிரகிக்கும். ஈண்டுச் சீடனது சித்தத்தின் கண்ணே தனதத்விதீயவடிவத்தை வெளிப்படுத்தலே பரப்ரஹ்மத்தின் அனுக்கிரகமாமாதலின், அதிகாரி பிரஹ்மான்மஞானப் பிராப்தியின் பொருட்டு

ஞானாசிரியர் திருவருளை யவசியம் சம்பாதிக்குக. என்னும் முற்கூறிப் பொருள மைந்த சுருதியும் புகல்கின்றது.

"எண்ணிலாக் கல்வி யாலு மிலங்கிய கேள்வி யாலும்
திண்ணிதா மதியி னானுக் தெளியவா ராது தீர
நண்ணிய ஞானி தானே நயந்தருள் செய்யின் ஞானக்
கண்ணினாற் காண லாகுங் கரத்திலா மலகம் போல."

இனி யான் மஞானப் பிராபதியில் சககாரி சாதனத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே சௌனக! காமக்குரோதாதி பகைவர்களாலமிழ்ததப்படாத மன இந்திரியங்களின் றைரியமாகிய பலமற்றவனுக்கும் ஆன்மா அடைபப்படாதாம்; மற்றோ, அப்பலவா னையே யான்மாவடையும். அத்தைரியமாகிய பலமற்றவர்க்குக கேவலம் ஆன்ம அடைவின் அபாவம் ஆவது மாத்திரமன்றாம்; மற்றோ, இகபரவுலகங்களில் துக்க அடைவேயுண்டாமாதலின், அதிகாரிகள் அத்தைரியவடிவ பலத்தை யவசியம் சம்பா தனஞ்செய்க. அப்பலமின்மையினானே ஆன்மா அடையப்படாததே போலப் பிரமாதத்தினானும் அடையப்படாதாம்; ஓராசிரமமற்ற பாசண்டவடிவதவத்தானும் அடையப்படாதாம்; ஈண்டு, விடய சமீபமுண்டாகவே தைரிய நாசமாதலே பிரமாதமாமாதலின, அதிகாரிகட்கு அப்பிரமாதத்தோடு கூடிய தைரியத்தானும், தமதாசிரம தருமத்தோடு கூடிய தவத்தானும் பிரஹ்மான்ம ஞானமுண்டாம்; உண்டாதலானே ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவினடைவாமெனத் துணியப்பெறும். இனிப் பிரஹ்மான்மஞானத்தின் ஜீவன் முக்தி முதலிய பல வியவஸ்தை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே சௌன ! பூர்வம் ஆநந்தவடிவப் பிரத்தியக்கான்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தானே அவ்வாநந்தத்தே மூழ்கிய முனிவர் ஆன்மஞானகாலத்தே பிரஹ்மபாவத்தை யடைந்து மீண்டும் சம்சாரத்தே திரும்பார். பிரஹ்மலோகப் பிராப்தியின் இச்சைவடிவத்தடையானே இப்பிறப்பில் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைவுறாத சந்யாசிகட்கும் பிரஹ்மலோகத்தே சென்று பிரஹ்மஞானமவசியமுண்டாம். இப்பிறப்பில் மகாவாக்கியரூப வேதாந்த வசனங்களின் பொருள்களை இனிதாக விசாரித்தவரும், இராகத்வேஷாதியற்றுத் தூய்தாயமனத்தையுடையவரும் ஆகிய சந்யாசிகளே பிரஹ்மலோகத்தையடைந்து இரண்யகர்ப்பரூபப் பிரஹ்மாவின் மரணகாலத்தே பிரஹ்மாவைப்போல அத்விதீயப் பிரஹ்மபாவத்தையடைவர். இவ்வுலகத்தேனும் பிரஹ்மலோகத்தேனும் அன்னிய வுலகங்களிலேனும் பிரஹ்மஞானி பிராரப்தத்தை யனுபவித்து விதேக மோக்ஷத்தையடையும்போது அவ்வறிஞனது தேவதத்தாதி நாமங்களைவிட்டு வேறுள்ள பிராணாதி 15 கலைகளும் தத்தங்காரணத்தே இலயத்தையடையும்; அவையிவையாம்: -

"காற்றொடு சிரத்தை கம்முன் கரணவிந் திரியத் தோடும்
தேற்றுறு மனமு மன்னம் வீரியந் தவமாஞ் சேவை
யேற்றுமந் திரத்தி னோடு மெழிறரு கரும லோகம்
போற்றிவை பதினைந் தாகக் கலைகளைப் புகல லாகும்."

(பொருள்.) 1 பிராணன், 2 சிரத்தை, 3 ஆகாசம், 4 வாயு, 5 தேயு, 6 நீர், 7 மண், 8 வாக்கா தியிந்திரியம், 9 மனம, 1) அன்னம், 11 வீரியம, 12 தவம் 13 மந்திரம், 14 கருமம், 15 லோகம் என்பவை 15 கலைகளாகும். அந்தப் பிரஹ்மவேத்தாவின் அத்தியான்மவடிவ வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களின் அக்கினி முதலிய தேவதைகள் தத்தம் அதிதைவரூபத்தையடையும், அவ்வறிஞன் றிருமேனியிலிருக்கும் புத்தி விசிஷ்ட விஞ்ஞானமய ஜீவன் தூயபரமான்மாவின் கண்ணே இலயபாவத்தையடைவன்; இவ்வாறு சர்வ காரியகாரணரூப உபாதி இலயமாய பின்னர் அவ்வறிஞன் ஏக அத்விதீயப் பிரஹ்மரூபமாய்த் திதனாவன். சர்வ திசைகளிலுமுள்ள சர்வ சர்வ நதிகளும சமுத்திரத்தையடைந்து தமது நாமரூபத்தை விடுவதேபோல் இவ்விஞ்ஞானமயனும் தன்னான்மரூபத்தைவிட்டு அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே இலயத்தையடைவன். பிரஹ்மவேத்தாவின் 15 கலைகள் இலயமாவதேபோல், நாமவடிவ 16-வது கலையுமாக வேண்டுமெனினும், சுருதியின் கண்ணே நாமத்தை விடுத்துப்பிராணாதி 15 கலைகளின் இலயம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் கருத்தோ, சுக வாமதேவாதி தேவாதி மகா புருடர் முன் முக்தராயினும் அவர் தம் நாமங்களின்றளவும் உலகவாணியாலுச்சரிக்கப்படுமாதலின், அந்நாமங்கள் நாசமடையாவென்னும் உலகமதியை யனுசரித்து 15 க்கே இலயங்கூறியதென்பதாம். முற் பிரஹ்மவேத்தாக்கள் பிரஹ்மஞானபலத்தானே அத்விதீயப்பிரஹ்மபாவத்தையடைந்ததேபோல், இக்காலத்தும் குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே பிரஹ்மத்தைத் தம்மான் மவடிவமாய்ச் சாக்ஷாத்கரித்த அதிகாரிகளும் பிரஹ்மஞானமகிமை யானே அத்விதீயப்பிரஹ்மபாவத்தையே யடைவர். அவ்வாறுணர்ந்த அறிஞனது வித்யாமயவம்சத்தும் ஜன்மமய்வம் சத்தும் உள்ள சீடப்பிரசீடர் புத்திர பௌத்திரர் முதலியோர் பிரஹ்மஞானமற்றவராகார்; மற்றோ, அவர் யாவரும் பிரஹ்ம ஞான நிஷ்டையுற்றவரேயாவர். பிரஹ்ம ஞானியின் குலத்தே எச்சீடரும் எம்மைந்தரும் பிரஹ்மஞானமற்றவராகார்; என மறையுமறைகின்றது. பிரஹ்மஞானிகள் பிரஹ்ம ஞானமகிமையானே காரண அஞ்ஞானத்தோடு கூடச் சர்வ பாவகருமங்களையும் நாசஞ்செய்து காமக்குரோதாதி சர்வ தோஷமுமற்றவராய்ச் சர்வ சோகமுமற்றவராய் ஆநந்தவடிவ அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தே அபேதரூபத்தானேயிருப்பர். மேற்கூறிய வித்தையினதிகாரியைக் கூறுவாம்: - ஹே சௌனக! உனக்குபதேசித்த பிரஹ்மவித்தையை அந்திகாரிக்குபதேசியாமல் சாந்தி முதலிய குணங்களோடு கூடிய அதிகாரிகட்கே யுபதேசிப்பாயாக. விதிவாயிலாய் வேதங்கற்றவனும், வைதிககரும் அனுட்டானத்தானே தூய்தாயமனத்தனும், ஏகர்ஷியென்னும் அக்கினியை யாராதனை செய்தவனும், பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தே தன் சிரமீது அக்கினியின் தாரணைவடிவ விரதத்தை யனுட்டித்தவனும், சமதமாதிசாதனங்களோடு கூடியவனும், பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசிக்கும் ஆசிரியர்பால் அத்தியந்தம் சிரத்தைபக்தியுடையவனும் ஆகிய அதிகாரிக்கே உபதேசிப்பாயாக. அவ்வித்தையெப்போதும் மேன்மையாற் சேவிக்கப்படுவதும் மிகத் துர்லபமுமாம். ஹே மைந்த! எதனை யெம்பால் வினவினையோ, எதனை யாமுனக்குக் கூறினேமோ அது முன் அங்கிரா இருடிக்குப் பரம்பரையாய்ப் பிரஹ்மாவினின்றும் பிராப்தமாயது. அதையவர் சௌனகர்க்குபதேசித்தனர். அதுபோலவே பிப்பலாதரெனப் பெயரிய முனிவரும் சம்சார துக்கத்தானே பீடித சுகேசாதி ஆறு சீடர்க்குபதேசித்தனர். அவ்வித்தை ஆறு வினாக்களால் மிக வெளிப்படையாக இருப்பதாம். ஹே குமர! 16-

வது அத்தியாய ஆதியில் அதர்வாமுனி கூறிய பிரஹ்மவித்தையை வினவினாய், அவை யாவற்றையும் கூறினேம். இப்போதெப்பொருளைக் கேட்க விழைவிருக்கின் றதோ அதைக் கேட்டி.

பதினாறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

முன்னர் 16-வது அத்தியாயத்தே அதர்வண வேதத்தின் முண்டகோப நிடதப் பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது, இப்போது 17-வது அத்தியாயத்தே அவ்வேதத்தின் பிரசினோப நிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்படும். முன் அதர்வா முனிவர் கூறிய பிரஹ்மவித்தையைக்கேட்டுப் பரமானந்தத்தையடைந்த சிரத்தாவானாகிய சீடன் மீண்டும் அவ்வாசிரியர் வாயிலாய்ப் பிப்பலாத இருடி கூறிய பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்பான் விழைந்து குரு சந்நிதியிலிவ்'று கூறத்தொடங்கினான்: -. ஹே பகவன்! 1-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்கு வேதத்தின் ஐதரேய உபநிடதப்பொருள் கூறும் போது சனகாதி முனிவர்க்கும் சாத்விகப் பிரஜைகட்கு முற்ற சம்வாதவாயிலாய் வைராக்கியாதி சாதனங்களோடு கூடிய நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், தாயுதரத்தேயிருந்த வாமதேவரின் சர்வான்ம பாவரூப அனுபவத்தையும் கூறினீர்கள். 2-வது 3-வது அத்தியாயங்களில் அவ்வேதத்தின் கௌஷீதகி யுபநிடதப் பொருள் கூறும்போது இந்திரப் பிரதர்த்தன சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், அஜாத சத்துருபாலாகி சம்வாத வாயிலாய் நானாவகை யாய் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். 4-வது 5-வது 6-வது 7-வது அத்தியாயங் களில் யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரண்யக உபநிடதப் பொருள் கூறும்போது இருபுருடவம்சம் ஒரு ஸ்திரீவம்சம் என்னும் மூன்றன் கண்ணிருக்கும் இருஷிக ளின் பரஸ்பரபேதத்தையும் அபேதத்தையும், தத்யங் கதர்வண இருடியானவர் இந்திரருக்கும் அசுவிநீ குமாரருக்கும் கூறிய பிரஹ்ம வித்தையையும், அசுவிநீ குமாரர்கட்குப் பிரஹ்மவிதயா உபதேசஞ்செய்தலானே அவ்விருடியுற்ற கிலேசத்தையும் மற்றும் பிறவற்றையும், ஜனகராஜாவின் யாக சபையில் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிரூப சூரியன் ஆசுவலாதிப் பிராஹ்மணரூப நிசாசரர்களை வெற்றிகொண்டு சாகல்யப் பிராஹ்மணரூப அந்தகாரத்தை நீக்கியதையும், சூரியபகவான் தமது கிரணங்களால் அந்தகாரத்தை நீக்கி உலகர்க்கு ரூபாதிகளைக் காண்பிப்பதேபோல் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிரூப பாஸ்கரரும் தமதுபதேசகிரணங்க ளால் ஜனகராஜாவின் அஞ்ஞானரூப அந்தகாரத்தை நீக்கி அவருக்கத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைக்காண்பித்தனர் என்பதையும், அம்முனிபாஸ்கரர் மீண்டும் தம் முபதேசகிரணங்களால மைத்திரேயி மனைவியின் அஞ்ஞானரூப அந்தகாரத்தை நீக்கி அவ்வம்மைக்கு அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தைக்காட்டினர், பின்னர்ச் சந்யாச ஆசிரமத்தைக்கவர்ந்தனர் என்பதையும் கூறினீர்கள். 8-வது அத்தியாயத்தே அவ்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது சுவேதாசுவதர முனிவர் சந்யாசிகள் சம்வாதவாயிலாய் ஜகதகாரண நிரூபணஞ்செய்தீர்கள் 9-வது அத்தியாயத்தே அவ்வேதத்தின் கடவல்லி யுபநிடதப்பொருள் கூறும்போது யம

நசிகேதா சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். 10-வது அத்தியாயத்தே அவ்வேதத்தின் தைத்திரீய நாராயணீய உபநிடதப் பொருள் கூறும்போது வருணப்பிருகுத் தந்தைமைந்த சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், வேநனெனப் பெயரிய கந்தருவரது சர்வான்ம பாவரூப அனுபவத்தையும், சத்தியாதி சாவ சாதனங்களினும் சந்யாச ஆசிரமத்தினதிகத் தன்மையையும் கூறினீர்கள். 11-வது அத்தியாயத்தே ஜாபாலாதி 11-உபநிடதப் பொருள் கூறும்போது, பரமஹம்ச சந்யாசத்தைச் சம்வர்த்தகாதி மகாபுருடர் தரித்தனர். அதனடைவிற்கு வைராக்கியமே காலமாம், கர்ப்ப துக்க விசாரம் மரணசின்னஞானம் அஷ்டாங்கயோகம் என்பனவாதி யுபாயங்கள் வைராக்கிய காரணம், அதன்கண்ணே விரக்தர்கட்கே யதிகாரம், தண்டங்கமண்டலம் காஷாய வஸ்திரம் என்பன முதலியவற்றைத்தரித்தல் சந்யாசப்பாகிய வேஷம், சந்யாசி கட்குப் பிரஹ்மசர்யாதிரூபம் ஆசாரம் என்பன யாவற்றையும் கூறினீர்கள். 12-வது 13-வது 14-வது அத்தியாயங்களில் சாமவேதத்தின் சாந்தோக்கிய உபநிடதப் பொருள் கூறும் போது, உத்தாலக சுவேதகேதுவென்னும் தந்தைமைந்த சம்வாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தைபையும், சநத்குமார பகவான் நாரதமுனி சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், பிரஜாபதி இந்திர விரோசன சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். 15-வது அத்தியாயத்தே அவ்வேதத்தின் கேனோபநிடதபபொருள் கூறும் போது தேவராஜாவாய இந்திரர்ககுப பிரஹ்மவிதயாரூப உமாதேவியாரின் பிரசாதத் தானே திட ஆன்மஞானப்பிராபதியையும் கூறினீர்கள். 16-வது அத்தியாயத்தே அதர்வணவேதத்தின் முண்டக உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது, அங்கிரா சௌனக சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். அவ்வத்தியாய வீற்றில் அங்கிராமுனிவா சௌனகர்க்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்ததேபோலப் பிப்பலாத முனிவர் சுகேசாதி ஆறு இருடியர்ககு ஆறு வினா விடைகளோடு கூடிய பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தனர் எனக் கூறினீர்கள். அவ்வித்தையை யான் சிரவணிப்பான விரும்புகின்றனன், தாங்கள் தயவு செய்து அதைக் கூறவேண்டும் என வினவடபட்ட ஞானாசிரியர் அதர்வண வேதத்தின் சௌனகீய சாகையின்கணணேயிருக்கும பிரசினோபநிடதத்தே கூறிய கதையைக் கூறுவாராயினர்: - ஹே மைந்த! முன்னொரு காலத்தே ஒரு தேயத்தே ஒரு நிமித்தத்தை முன்னிட்டு ஆறு முனிவர் ஒருங்கு கூடினர். அவர் பரஸ்பரம் அத்தியந்தம் நேயமுடையவர், காலை மாலை முதலிய நித்திய கருமங்களில் பிரீதியையுடையவர் அவர்கள் நாமமாவன: - கோத்திரத் துதித்த தானே பாரத்வாஜரெனப பெயரிய சுகேசர் (1), சிபி இருடிகுலத்தே யுதித்த தானே சைப்பியபபெயர்வாய்ந்த சத்தியகாமர் (2), கோத்திரத்தானே கார்ககியப்பெயாபெற்ற சௌர்யாயணர் (3), கோசல இருடி குலத்துதித்ததானே கௌசல்யப்பெயருற்ற ஆசுவலாயனர் (4), விதர்ப்ப இருடி குலததே யுதித்த தானே வைதர்ப்பியெனப் பெயருற்ற பார்க்கவர் (5), கத இருடி குலத்தே யுதித்ததானே காத்யாயனரெனப பெயாவாய்ந்த கபந்தி (6), இவ்வறுவரும் வியாகரணாதி ஆறங்கங்களோடுகூட நால்வேதங்களையும் கற்று வேதத்தே விளம்பிய நித்தியநைமித்திக கருமங்களை யும், சகுணப்பிரஹ்ம உபாசனைகளையும் செய்தனர்; பின்னர் அக்கரும் உபாசனையின் மகிமையானே தூயமனத்தையடைந்த அவர் நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்

தையடைய விழைந்தனர், பரஸ்பரமறுவருங்கூடி யாராய்வதாவது: - வித்யாதி குணங்களால் நம்மினுமுயர்ந் சுரோத்திரியப் பிரஹ்மநிஷ்டராயிருப்பவரே நம் பொருட்டு நிர்க்குணப் பிரஹ்மோப தேசஞ்செய்வர்; ஆனால் அத்தகையர் யாவர்? எவரையும் சரணடைந்துய்யலாம்? இவ்வாறாராயும் அவ்வறுவருக்கும் திருவருள் புரிவான் பகவான் பிப்பலாத முனிவர் தம்மிச்சைப்படி சஞ்சரிப்பவரா யவ்விடத்தே வந்தனர், தூரத்தே யவரது வருகையைக்கண்ட அவ்வறுவரும் மகிழ்வுற்று இவ்வாசிரியர் நம்வினாக்கட்கெல்லாம் விடையளிப்பரெனப் பரஸ்பரம் வார்த்தை யாடிக் கொண்டு அவர் சமீபத்தே வந்ததும் தம்மாசனத்தினின்றும் எழுந்து அம்மகரிஷிக்குப் பூஜனை யர்ச்சனை முதலிய வற்றைத்தக்கபடி செய்தனர். பின்னவ்வருவரும் அவருக்குத் தண்டம் போல் நமஸ்காரஞ்செய்து இருகைகளை யும் கூப்பிக்கொண்டு சாஸ்திரவிதி பூர்வகம் சமிதாதி பதார்த்தங்களை ஹஸ்தத்தே தரித்துக்கூறுவதாவது: - ஹே பகவன்! இச்ம்சார ஜன்மமரணரூப துக்கத்தாலஞ்சி யாங்கள் தேவரீரைச் சரணடைகின்றோம், தாங்கள் தயைகூர்ந்து பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசிக்க வேண்டும், அதனால் சர்வ துக்க நீக்கத்தையுமடைவேம். இவ்வாறு அவ்வறுவரும் முனிவர் சந்நிதியிற் பிரார்த்தித்தபோது அம்முனிவர் கூறியதாவது: - ஹே இருடியரே! விவேகாதி சாதனங்களோடு கூடியவனேனும், குருசாஸ்திரங்களில் விசுவாசமுள்ளவனேனும், ஆசிரியர் பால் ஒரு வருடபரியந்தம் இராதிருப்பனேல் அவனுக்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசியார்; மற்றோ, அத்தகைய சீடனையும் ஒரு வருடம் வரை பரீக்ஷித்தே பின்னாசிரியர் பிரஹ்ம வித்தையை யுபதேசிக்க வேண்டுமென்பது சாஸ்திர மரியாதையாம்; அதை நீவிரு மறிவீராதலின், நீங்களியல்பானே தவமுடையீர், பிரஹ்மசர்யாதி சாதனங்களோடு கூடியுள்ளீர், இதனானே சர்வப் பிரஹ்மவித்தைக்கும் அருகரே எனினும், நூன் மரியாதையைக் காக்கும் பொருட்டு நீவிர் யாவரும் ஒருவருடம்வரை பிரஹ்ம சர்யத்தைத் தரித்து எம் சமீபததே வாசஞ்செய்யுங்கள்; செய்த பின் உங்கட்கு நிர்க்குணப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரம் வரும்வரை நீங்கள் வினவும் வினாக்கட் கெல்லாம் நன்றாக விடைதருகின்றேன்; எம்மொழியை யங்கீகரித்து நீவிர் அவ்வாறு செய்ம்மின் எனப்பிப்பலாத முனிவா கூறவே அவ்வறு வரும் அவ்வாறே செய்தனர். ஒருவருடஙகழிந்தபின் கபந்தியெனப் பெயரிய காத்யாயனர் ஞானாசிரியர் சமீபத்தே சென்று தண்டம் போல நமஸ்கரித்து பூர்வம் முண்டகோப நிடதத்தே பரை யபரையென இருவகை வித்தை கூறப்பட்டது, கருமம் உபாசனையென இருவகையான அபரவித்தையின் பலத்தை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு முதலில் ஜகத்தின் உற்பத்தியைவினவத்தொடங்கினா: - ஹே பகவன்! இவ்வெல்லாப் பிரஜைகளும் எக்காரணத்தினின்று முண்டாகின்றனரோ அக்காரணத்தைக் கூற வேண்டும்? என வினவியபோது ஆசிரியர் காத்யாயனருக்குப் பிரஜாபதியெனப் பெயரிய விராட்டினின்று முண்டாய சிருஷ்டியைக் கூறத்தொடங்கினர். மாயா விசிஷ்ட பரமேசுரரினின்று முண்டாய் ஆகாசாதி பஞ்சபூதரூப ஹிரண்யகர்ப்பாதி ரூப மகாசிருஷ்டியே கூறத்தகுதியதாம் எனினும், காத்யாயனர் பூர்வ சாஸ்திரத் தானே அம்மகாசிருஷ்டியை நன்றாயுணர்ந்துளாரெனவெண்ணி அதையுபேக்ஷித்து விராட் சம்பந்த சிருஷ்டியைக் கூறத்தொடங்கினர்: - ஹே காத்யாயன! முன் ஜகத்தை விருத்திசெய்ய விழைந்த விராட்டுப்பகவான் இவ்வக்கினி சோமமிரண்டும் பரஸ்பரம் ஒன்றுகூடி நானவகையாய் சிருஷ்டி செய்வதிலாற்ற லுடைத்தாம் என

ஆராய்ந்து போக்தாரூப அக்கினியையும் போக்கியரூப் சோமத்தையும் உண்டாக்கினர். இப்போதவ்விரண்டனுள் முதலில் போக்தாரூப அக்கினியின் சர்வான்மரூபத்தன்மையை வருணிப்பாம்: - ஹே காத்யாயன! அவ்வக்கினி அத்தியான்ம அதிதைவரூபத்தானே இருவகையாம். இச்சங்காதத்தேயிருக்கும் பிராணன் அத்தியான்ம அக்கினிரூபமாம், அதன்கண்ணே இச்சங்காதத்தை வயஞ் செய்யும் போக்தாத்தன்மை வெளிப்படையேயாம் ஆதித்யரூப அதிதைவமாம், அது தன்னுதய அஸ்தபாவத்தானே கிழக்கு முதலிய சர்வ திசைகளையும் விபாகம் செய்வதாம், சர்வப் பிரகாசிய வஸ்துக்களின் போக்தாவாம; சர்வ விசுவத்தின் ஆன்மரூபமாதலின் சர்வ விசுவரூபமாம; காய்ந்த காஞ்சனம்போலப் பிரபையுடையதாம், அதனானே சர்வ வஸ்து விஷயக ஞானரூபதனமுண்டாம், அது தன் சகஸ்ரகிரணங்களால் வெளிப்பட்ட ஜோதிரூபமாம், சர்வ ஜீவர்கட்கும் பாகியப் பிராணனாம, அநேக வியஷ்டிரூபங்களோடு கூடியிலங்கும். இப்போது பிராணரூப அக்கினியின் கண்ணே சம்வத்சரரூப காலவடிவத்தானே சிருஷ்டியின் கர்த்தாத்தன்மைபை யுணர்த்தும் பொருட்டு முதலில் உத்தராயணாதி காலத்தே பிராணரூப அக்கினியின் அவயவரூபத்தன்மைபை வருணிப்பாம: - ஹே காத்யாயன ! 12 மாதத்திய சமவத்சரத்தின் ஆறுமாதவடிவ உத்தராயணமும பிராணாக்கினி ரூபமேயாம். இதனானே அம்மார்க்கத்தானே பிரஹ்மசர்யாதி சாதன சம்பன்ன உபாசகர் ஆதித்திய மண்டலத்தைப் போதித்து மேலே செல்வர்; அவ்வாறு செல்லும் பரோக்ஷ ஸ்தானம் சமஷ்டிப்பிராணவடிவ ஹிரண்யகர்ப்பரின் நிவாச ஸ்தான மாமா தலினானே வேதவேத்தாக்கள் அதனைப் பிராணாயதனமென்றனர். அது மிருத்தியு பயமற்றதாதலின், அதை அமிருதம, அபயம் என அழைத்தனர். அது ஹிரண்யகர்ப்ப ரூப்ப பிரஹ்மாவிருக்கும் ஸ்தானமாதலின், பிரஹ்மலோகமென்றனர். அது சூரிய மண்டலத்தினும் மேலேயிலங்கும. சகுணப்பிரஹ்மத்தை யபேதமாயுபாசித்தவரும், பிரஹ்மரியதருமத்தோடு கூடியவரும் ஆகிய அகங்கிரக உபாசனையுடைய அதிகாரிகள் அவ்வுத்தராயணமார்க்க வாயிலாய்ப் பிரஹ்மலோகததையடைந்து மீண்டு மிச்சம்சாரமண்டலத்தே வருவதில்லை; மற்றோ, ஆங்கே மோக்ஷத்தை யடைவர். ஹே காத்யாயன! ஷண்மாச வடிவ உத்தராயணம் உபாசகரைச் சூரியமண்டலத்தே யடைவிக்குமாதலின், வேகவேத்தாக்கள் அதைப் பிராண அக்கினி ரூபத்தானே கூறியதே போல், அதற்குள்ளடங்கிய சுக்கிலபக்ஷம், அதற்குள்ளடங்கிய தினம் என்பவற்றையும் அவ்வடிவத்தானே கூறியுள்ளார்; ஏனெனின், ஷண்மாசவடிவ உத்தராயணம் தேவயானமார்க்கத்தடங்கியதேபோலச் சுக்கில பக்ஷமும் தினமும் உள்ளடங்கிய தாமாதலின், அவற்றின்கண்ணும் பிராண அக்கினிரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். இத்துணைபானே போக்தாரூப அக்கினியின் ஆதித்தியாதிரூபங்களை வருணித்தாம். இனிப்போக்கியருப சோமரூபங்களை வருணிப்பாம்: - ஹே காத்யாயன! இச்சந்திரன் போக்கிய அமிருதாதிரூபமாதலின் சோமரூபமாம், ஷண்மாசவடிவ தக்ஷிணாயனம் கருமிகட்குச் சந்திரவடிவ சோமத்தையடைவிக்குமாதலின், வேதவேத்தாக்கள் அதனையும் சோமமென்றனர். அதனானே, அக்கினிஹோத்திராதி கருமங்களைச் செய்யும் சிரத்தையுடையவர் சந்திரலோகத்தையடைவர். அத்தக்ஷிணாயனம் சோமரூபமாவதேபோல் அதனுள்ளட ங்கிய கிருஷ்ணபக்ஷமும் இரவும் சோமரூபமேயாம். எவ்விரவுகளில் தன்னாயகி யோடு சம்போகஞ்செய்யுமில்வாழ்வானுடைய பிரஹ்மசரியம் பங்கமாகாதோ.

இத்துணையானே கூறிய பொருளாவது: - இத்தினம் பிராணவடிவ அக்கினிரூப மாதலின், இதன் கண்ணே தன்னாயகியோடு சம்போகஞ்செய்யும் புருடருக்குக் கேவலம் பிரஹ்மசர்ய தருமத்தின் ஹானிமாத்திரமுண்டாகமாட்டாது; மற்றோ, அவர் தம் பிராணஹானியுமுண்டாம். எவ்வில் வாழ்வோர் தம் நாயகி மாரோடும் தினத்தே சம்போகம் செய்வரோ அவர் தமது பிராணனையே இழக்கின்றனர், எவ்வில்வாழ்வோர் தம் நாயகிமாபோடும் இரவில் சம்போகம் செய்வரோ அவர் பிரஹ்மசர்யதருமத்தையே பாலனம் செய்வர். ஹே காத்யாயன! உத்தராயணம், சுக்கிலபக்ஷம், தினம் என்னும் மூன்றன்வடிவ அக்கினி, தக்ஷிணாயனம், கிருஷ்ணபக்ஷம, இரவு என்னும் மூன்றன் வடிவ சோமம், இவ்விரண்டனது பரஸ்பரசேர்சக்கையே சம்வத்சரமாம், அது பிரஜாபதிவடிவமாம். அவர் வசந்தாதி ஆறு இருதுக்களாகிய பாதங்களோடு கூடியவர், மார்கழி முதலிய 12 மாதங்களோடு கூடியவர். சம்வதசரரூபப பிரஜாபதி ஆறு இருதுவடிவ அராக்களோடு கூடிய சிசுமாரமெனப் பெயரிய சக்கிரததே சூரியரூபமாயிருப்பர், சுவர்க்கலோகத்தின் மேலேயிருப்பர், மழையோடு கூடிய மேகங்களின் காரண ரூபமாதலின், சர்வ ஜகத்தின் பிதாரூபமாவா; ஏனெனின், சூரியன் சந்திரன் உத்தராயணம் தக்ஷிணாயனம் என்பதாதிரூபத்தானே அக்கினி சோமரூபப் பிரஜாபதியினின்றும் விருஷ்டிவாயிலாய் நெற்கோதுமைவடிவ நானவகையான அன்னமுண்டாம். அது பசியையுடையவரது ஜாடராக்கினியின்கண்ணே அடைவுற்றுப் பரிபக்குவமாகிய போது அதனினின்றும் வீரியரூபரேதசுண்டாம், அதனினின்றும் நானாவகையாய் பிரஜைகளுண்டாம். இவ்வாறு அக்கினிசோமவாயிலாய்ப் பிரஜாபதியே உலகின் காரணமாவா. (1) இத்துணையானே இம்முதல் வினாவின் கண்ணே உபாசனை செய்ய யோக்கியமாகிய பிராணனது அதிதைவப்பிரபாவத்தைச் சூரியாதிரூபத்தானே வருணித்தாம். இப்போது பிராணனது அத்தியான்ம மகிமையை நிர்ணயஞ் செய்யும் பொருட்டு இரண்டாவது வினாவிடையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! இவ்வாறாய் உத்தரத்தைச் சிரவணித்துக் காத்யாயன இருஷிமௌனமுற்றவுடனே வைதர்ப்பி யெனப் பெயரிய பார்க்கவ இருஷி பிப்பலாதமுனிவரை நோக்கி வினவுவதாவது: - ஹே பகவன்! இவ்வத்யாத்ம சங்காதரூபஜகத்தைத்தரிக்கும் தேவதைகள் எத்துணையினர்? அவருள்ளும் பிரகாசஞ்செய்யும் தேவதைகள் எத்துணையினர்? அவ்வியாவருள்ளும் கீர்த்தி அதிசயத்தன்மை முதலிய குணங்களையுடைய யாவரினும் மேன்மைய தேவதையாவர்? இம்மூன்று வினாக்கட்கும் விடையைத் தாங்கள் கிருபை செய்து அடியேன் பொருட்டருள வேண்டும் என வினவவே பிப்பலாத முனிவர் கூறுவதாவது: - ஹே பார்க்கவ! ஆகாசாதிபூதம் 5, ஞானேந்திரியம் 5, கருமேந்திரியம் 5, மனம் 1, பிராணன் 1, என்னும் 17 தேவதைகளே இவ்வெல்லாத் தேகங்களையும் தரிப்பவர்களாவர்கள். இப்பதினேழனுள்ளும் ஞானேந்திரியம் 5, மனம் 1, ஆக ஆறு தேவதைகள் ரூபாதிபதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பனவாம். இத்தேகத்தே பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என ஐந்து விருத்திரூபத்தாலிருக்கும் பிராணன் சர்வ தேவதைகளினும் மேன்மையதாம்; ஏனெனின், மற்றைய சுரோத்திரநேத்திராதி இந்திரியங்கள் நஷ்டமாயினும் செவிடு குருடர்யத்தேகத்திதி காணவரும்; ஆனால் பிராணன் போனபின்னர் இத்தேகத்திதி யிராதாமாதலின், இப்பிராணதேவதை யாவினும் மேன்மையதாம். இதனையே வெளிப்படுத்துவாம்: - ஹே பார்க்கவ! தேனீக்களுள்

மதுகரராஜாவெனப் பெயரிய முக்கிய தேனீ ஒன்றுண்டு; அது மதுவிருக்குமிடத்தே யிருக்குமாயின் மற்றைய தேனீக்களும் ஆங்குறையும், அது ஆங்கிருந்துங் கிளம்பின் யாவும் கிளம்பிவிடும், என்னு மிவ்விடயம் எல்லா வுலகத்தும் பிரசித்தமாம். இது போலவே இத்தேகத்தே பிராணனிருக்குமவரை வாக்கு முதலிய சர்வ இந்திரியங்களும் திதமாம். பிராணன் இங்கிருந்து வெளிப்படினோ வாக்கு முதலிய யாவும் வெளிப்படுமாதலின், இத்தேகத்தே பிராணனிருப்ப விழி முதலிய பொறிகள் இல்லாவிடினும் இச்சங்காத ஜீவனரூப அன்வயம், பிராணன் கிளம்பின் விழி முதலிய பொறிகளின் வியாகூலத்தன்மை வியாதிரேகம் என்பவற்றால் பிராணனிடத்தே யாவற்றையும் தாங்கும் வடிவமேன்மைத துணிபாம். அம்மேன்மை யைக் கண்டு விழி முதலிய இந்திரியங்களின் அபிமானிதேவதை இவ்வாறு அந்தப் பிராணனைத் துதிபுரிந்தன: - அக்கினி, சூரியன், பர்ஜன்யம், மின்னல், வாயு, இந்திரன், ஆகாசாதிபூதம, சோமம், சத், அசத், அமிருதம், இருக்கு முதலிய நால்வேதம் முதலாகவுள்ள நாமரூபக்கிரியைவடிவ விசுவரூபம் நீயேயாவாய். பர்ஜன்ய சப்தத்தானே மழையுடைமேகங்களைக்கவர்க. சோமசப்தத்தானே போக்கிய பதார்த்தங்களைக் கவர்க. சத்சப்தத்தானே மூர்த்தபதார்த்தங்களைக் கவர்க அசத் சபதத்தானே அமூர்த்தபதார்த்தங்களைக்கவர்க, அமிருதசப்தத் தானே தேவதைகளின் போக்கிய பதார்த்தங்களைக்கவர்க. இரதசக்கிரநாபியின் கண்ணே அராவிருப்பதே போல் இவ்வெலலா விசுவமும் உன்னிடத்தேயிருக்கு மாதலின், நீ சர்வ விசுவத்தின் ஆன்மவடிவமாவாய். ஜராயுஜாதி நால்வகைப் பிராணிரூபத்தானும் நீயேயுண்டா வாய். விராட்டிரண்யகாப்பரூபத்தானும் நீயேயுண்டாவாய்; நின்னினும் மேன்மையா யது யாதுமின்றாம். தேவதைகளுள் அக்கினி, பிதுர்க்களுள் நாந்தீமுகர், இருஷிகளுள் சத்தியபராயணர், ஆங்கீரசர், அதர்வர் முதலியோர் என இவ்வுலகத்தே ஐசுவரியத் தன்மையையுடைய பிராணிகள், அக்கினி முதலிய ஐசுவரியமுடைய தேவதைகளை மகிழ்விக்கும் சுவாஹா சப்தத்தோடு கூடியது, பிதுர்க்களை மகிழ்விக்கும் ஸ்வதா சப்தத்தோடு கூடியது என்பன யாவையும் நின்வடிவமேயாம். நினது மூர்த்தியே விழி முதலிய எல்லா இந்திரியங்களுள்ளும் பலத்தைத்தரித்து நிற்கும். நின்மூர்த்தியை நீ யெப்போதும் அநுகூலபரிணாமமுடையதாக்குதி. யாங்களியாவரும் நின்றாதரேயா வேமாதலின், எமதபராதத்தைப்பொறுத்து இத் தேகத்தினும் வெளியே ஒருகாலும் கிளம்பாதே. சுவர்க்கம், அந்தரிக்ஷம், பூமி என்னும் மூவுலகத்தேயிருக்கும் பூதபௌதிகங்கள் யாவும் நின்வயத்தனவேயாம், இவ்வாறு நினது வடிவத்தை யுணரும் எங்களையும், எமது மைந்தரையும் நீ தாயைப் போலக் காப்பாற்றுதி. எங்கட்கு நால்வேதவடிவ பிராஹ்மணதனத்தையடைவி, சுவர்ணாதிவடிவ க்ஷத்திரியதனத்தை நன்மதியையடை எனச் சர்வேந்திரிய தேவதைகளும் பிராண தேவதையைத் துதிபுரிந்தனவாதலின், இப் பிராணனே யாவினும் மேன்மையதாம். 2, இத்துணையானே 2-வது வினாவின் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது 3-வது வினாவின் விடை விளம்பப்படும்: - ஹே மைந்த! இவ்வாறு வைதர்ப்பியெனப் பெயரிய பார்க்கவ இருஷி பிராணன்களின் மேன்மையை நக்ச்சயித்துது மௌனத்தை யடைந்தனர். அதன்பின்னர் ஆசுவலாயனரெனப் பெயரிய கௌசல்ய இருஷி பிராணனது உற்பத்தி திதி முதலியவற்றை நிரணயிக்கும் பொருட்டுப் பிப்பலாத முனிவரை நோக்கி இவ்வாறு ஆறு வினா வினாவினர்: - ஹே பகவன்! எவ்வஸ்துவினின்றும் பிராணன துற்பத்தியுண்டாம்? எந்நிமித்தத்தானே

பிராணனுக்கு சர்வ சரீரங்களோடு சம்பந்த முண்டாம்? இந்தப்பிராணன்றன்னைப் பின்னபின்னமாக்கி யெவ்வாறு இத்தேகங்களுள்ளிருக்கும்? இந்தப்பிராணன் இத்தேகத்தினின்றும் வெளியில் எத்துவார வாயிலாய், எவ்விருத்தி விசேஷத்தானே, எந்நிமித்தததானே கிளம்பும்? இந்தப் பிராணன் பாகிய அதிபூத அதிதைவரூப சர்வ ஜகத்தையும் எவ்வாறு தரிக்கும்? இந்தப்பிராணன் அந்தர அத்யாத்மஜகத்தை யெவ்வாறு தரிக்கும்? இவ்வாறு வினாக்களோடு கூடிய எனது வினாவிற்குத் தாங்கள் தயை கூர்ந்து விடையளிக்க வேண்டும்; என ஆசுவலாயனர் வினவிய போது பிப்பலாதமுனிவர் கூறுவதாவது: - ஹே ஆசுவலாயன! நீ அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாய் வினவினையாதலின், இச்சர்வ முனிவர் குழாத்துள் பிரஹ்ம நிஷ்டனாவாய். அதிசயமாகப் பிரஹ்ம பராயணனாபவன் பிரஹ்மநிஷ்டனாவன். இத்தகைய உத்தமனாகிய உனது வினாக்கட்கு விடையளிக்கின்றேன் சாவதானமாய்க்கேட்டி. இப்போது 1-வது வினாவின்விடை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஆசுவலாயன! இத்தூலதேகத்தினின்றும் தர்ப்பணாதிகளின் சமீபத்தன்மைவடிவ நிமித்தத்தானே பிரதிபிம்பரூபச் சாயை யுண்டாவதேபோலப் பரமார்த்த சத்தியவடிவ ஆன்மவடிவ பிம்பத்தினின்றும் ஜீவபூதப்பிராணவடிவப பிரதிபிம்பம் உண்டாம். இத்துணையானே இப்பொருளுணாத்தப்பட்டது: - தர்ப்பணாதிகளிலிருக்கும் பிரதி பிம்பத்திற்கு முகாதிரூபப் பிம்பத்தினும் வேறு சத்தை சித்தியாதாமாதலின், அது பிம்பமாத்திரத்தை யாசிரயித்ததாமாறு இப்பிராணனும் ஆன்மாவையே ஆசிரயித்தி ருக்கும் என்பதாம். இப்போது 2-வது வினாவின் விடை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஆசுவலாயன! இஜ் ஜீவரூபப்பிராணன் அவ்வத்தேகத்தோடு பற்றுறும் சம்பந்தத்தே விஞ்ஞான ரூபத்தானே செய்த அறம்பாவமே நிமித்தகாரணமாம். மனஞ்செய்த கருமத்தானே இது அவ்வத்தேகததைப்பற்றுறும்; ஏனெனின், ஆன்மப்பிரதிபிம்பத் தைக்கிரகித்துச் சேதனபாவத்தையடைந்த சிதாபாசனோடு கூடிய மனம் இச்சம்சாரத் தே எவ்வறம்பாவத்தைச் செய்யுமோ அதன் பலத்தை யதுவே போகிக்குமாதலின், மனமே கர்த்தாபோக்தாவாம். எம்மனத்தின் காரியரூப எம்மாநச கருமம் உளதோ அதனானே ஜீவரூபப்பிராணன் அவ்வத்தேகத்தே யடைவுறும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அன்னிய சாஸ்திரத்தின் கண்ணோ காயகருமம், வாக்கருமம், மனோகருமம் என்னும் மூவிதமான அறம்பாவகருமத்தே இச்சன்ம மரணரூப சம்சார நிமித்தகாரணத்தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது; ஈண்டுத் தாங்கள் கேவலம் மானசகருமத்தையே இச்சம்சாகாரணமெனக் கூறினீர்களாதலின், இரண்டற்கு முரண்படுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஆசுவலாயன! இவ்வாக்காதி யிந்திரியமும இத்தேகமும் அம்மனத்தானன்றிச் சுதந்திரமா யொருகாரியம் செய்வதில் சமர்த்துடையன வாகா வாம்; மற்றோ, மனத்தைப்பற்றியே அவை சுபாசுபகருமஞ் செய்வதில் ஆற்றலுடை யனவாமாதலின், தேகவாக்கருமங்களிலும் மனத்திறகே பிரதானத் தன்மையாம் அதை அங்கீகரித்து யாம் கேவல மானசகருமத்திற்கே சம்சார காரணத்தன்மையைக் கூறினேம். இப்போது மனப்பிரதானத்தன்மையை நிரூபிபபாம்: - ஹே ஆசுவலாயன! அம்மனத்தின் சகாயத்தானன்றிக் கேவலம் இத்தேகத்தானேனும் வாக்காதி

இந்திரியங்களாலேனும ஆக்கப்படுங் கருமங்களில் அறவடிவத்தன்மையேனும் மறவடிவத்தன்மையேனும் உண்டாமென எந்நூலினும் கூறவில்லை.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மனோவியாபாரத்தானன்றிக் கேவலம் தேகேந்திரிய ங்களாற் செய்யப்பட்ட கருமத்தே அறம்பாவத்தன்மையுண்டாகாதாயின், தரும சாஸ்திரத்தே மனத்தின் விஞ்ஞானரூப வியாபாரத்தானன்றிக கேவல சரீர இந்திரி யங்களானே செய்யப்பட்ட பிரஹ்மந்த்தியாதி பாவ நீக்கப்பொருட்டு ஒருபங்கு பிராயச்சித்தமும், மனோவியாபாரவாயிலாய்ச செய்யப்பட்ட அதன் நீக்கப்பொருட்டு மூன்று பங்கு பிராயச்சித்தமும் விதிக்கப்பெற்றுளது; அஃத சங்கதமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே ஆசுவலாயன! தருமசாஸ்திரத்தே அறியாமற் செய்த பாவங்களை நீக்கும் பொருட்டுப் பிராயச்சித்தம் விதித்திருந்தபோதினும் அது மானச வியாபார சம்பந்தத்தானே செய்யப்படும், அஃதினறியது செய்ய முடியாதாம்; என்னை, அறிந்து பாவகருமம் செய்யாதவன் அறியாமற் பாவகருமம் செய்திருப் பேன் எனத தன்மனத்தெண்ணியபோதே பிராயச்சித்த அதிகாரியாவன்; எண்ணுதலின்றி யதிகாரியாகான்; ஆகையால், மனோவிஞ்ஞானரூப வியாபாரத் தானே அறியாமற் செய்த பாவங்கட்குப் பிராயச்சித்தமாம், அஃதின்றி யஃதுண்டாகா தாமாதலின், அறியாமற் செய்த கருமத்தே மனோ சம்பந்தத்தானே அறத் தன்மையேனும், மறத்தன்மையேனும் சித்திக்கும்; அஃதின்றிச் சித்தியாதாம். அல்லது, அறம்பாவங்களின் கர்த்தாத்தன்மையும் போக்தாத்தன்மையும் தூய ஆன்மாவின் கண்ணாமா? தேகேந்திரியாதிகளின் கண்ணாமா? மனத்தின்கண்ணாமா? என விசாரிக்கத்தக்கதாம். அவற்றுள், தூய ஆன்மாவோ அசங்க நிர்விகாரமாமா தலின், அவ்விரண்டு தன்மைகளும பொருந்தா; தேகேந்திரியாதிகளோ ஜடங்களும் பரதந்திரங்களுமாமாதலின், அவற்றின்கண்ணும் அவை பொருந்தா; மற்றோ, எஞ்சியதாக அவ்விருதன்மைகளும் அறம்பாவமும் மனத்தின் கண்ணே யிருக்குமா தலின், சிதாபாசத்தோடு கூடியமனமே அறம்பாவமியற்றும். மனமியற்றிய அவற்றானே தேகேந்திரியாதி சங்காதங்களுண்டாம். மனமாற்றிய புண்ணிய பாவவயத்தானே இஜ்ஜீவரூபப் பிராணன் அவ்வத்தேகத்தோடு சம்பந்தத்தை யடையும். (2) இப்போது அப்பிராணன் தன்னை வேறு வேறாக்கி இத்தேகத்தே எவ்வாறிருக்கும் என்னும் 3-வது வினாவின் விடை நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே ஆசுவ லாயன! இவ்வுலகத்தே பேரரையன் தன் மந்திரிமார்களைத் தத்தமது காரியத்தே யேவுவதேபோல் இத்தேகத்தேயிருக்கும் இக்கிரியா சக்தியையுடைய பிராணனும் தன்னைப் பிராணன் அபானன் சமானன் வியானன் உதானன் என ஐவகைப் படுத்தி நேத்திராதிகளைத் தத்தமது வியாபாரத்தேயேவும். அவ்வைந்து பிராணன்களின் இடங்களும் காரியங்களும் வருமாறு: - அவ்வைந்தனுள் முதலாவதாய் பிரதானப் பிராணனோ சிரத்தேயிருக்கும் இருநாசிகை, இருசெவி, இருவிழி, வாயென்னும் 7 துவாரங்களிலிருக்கும்; முக நாசிகைவாயிலாய்ப் பாகிய கமனாக மனத்தைச்செய்யும். அபானனோ பாயு, உபஸ்தம் என்னு மிரண்டன்கண்ணே யிருக்கும்; மல மூத்திரவிபாகத்தைச் செய்யும். சமானனோ உண்ட அன்னத்தையும் குடித்த நீரையும் சமானஞ்செய்யுமாதலின், சர்வ சரீரத்தும் வியாபகமாயினும் மேற்கூறிய 7 துவாரங்கட்கும் ஆதாரசக்கிரத்திற்கும் இடையில் விசேஷ

ரூபமாயிருக்கும் வியானனுக்கு ஆசிரயம் கூறும் பொருட்டு நாடிகளின் பரம எண்ணிக்கையைக் காண்பிப்பாம். தேகதாரிகளின் இருதயதேயத்தே 720010101 நாடிகளிருக்கும். பிப்பல விருக்ஷத்திற்கு மூலமொன்றாம, அதனினின்றும் ஸ்கந்தங் கிளம்பும், அதனினின்றும் தூலசாகை கிளம்பும், அதனினின்றும் வேறு சூக்ஷும சாகை கிளம்பும், அதனினின்றும் வேறு அத்தியந்தம் சூக்ஷுமசாகை கிளம்பும், அதுபோலவே சர்வ நாடிகளினுள்ளும் சுழும்நையெனப் பெயரிய நாடியோ தருமூலமபோல் முக்கியமாம். அதனினின்றும் ஸ்கந்தரூப 10 நாடிகளுண்டாம். அவற்றுள் ஒவ்வொரு நாடியின் தூலசாகைவடிவ வேறு 9, 9, நாடிகளுண்டாம். சுழும்நையொன்றை விடுத்து மற்றையயாவும் ஒருங்குகூடி 100 ஆயின. அந்நூறு நாடிகளுள் ஒவ்வொரு நாடியின் சூக்ஷுமசாகைவடிவ வேறு 100, 100 நாடிகளுண்டாம். யாவுங்கூடி 10000 ஆம். அவற்றுள், ஒவ்வொரு நாடியின் அத்தியந்த சூக்ஷுமசாகைவடிவமாய் 72000, 72000, நாடிகளுண்டாம, யாவுங்கூடி 720010101 நாடிகளாம். சுழும்நையை விடுத்து வேறெல்லா நாடிகளுள்ளும் வியானனிருக்கும்; அதனைச் சுருதி பிராண அபான சந்திரூபத்தானே வருணித்துளது. பலமுடைக் கருமங்கட்குச் சாதகரூபமாயும் கூறியுளது. சுழும்நை நாடியினானோ உதானனே சஞ்சரிக்கும்; அஃதெப்போதும் ஊாத்வகமனஞ் செய்யுமியற்கையை யுடையது. இத்துணையானே இப்பிராணன் இத்தேகத்தினும் வெளியே எத்துவாரத்தால், எவ்விருத்தி விசேஷத்தால், எந்நிமித்தத்தால் கிளம்பும் என்னும் 3 விகற்பங்களோடு கூடிய 4-வது வினாவின் கண்ணே முதலிரண்டு விகற்பங்களின் சமாதானம் கூறப்பட்டது; ஏனெனின், இப்பிராணன் சுழும்நை நாடிரூபவாயிலாய் உதானவிருத்திரூபத்தானே இத்தேகத்தினின்றும் பாகிய உற்கிராந்தியைச் செய்யும் என்னும் வசனத்தானே இரண்டு விகற்பங்களின் உத்தரம் சித்தமாம். இப்போது எந்நிமித்தத்தானே இப்பிராணன் சரீரத்தினின்றும் உத்கிரமண மாமோவென்னும் 3-வது விகற்பத்தின் சமாதானத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே ஆசுவலாயன! மரணகாலத்தே எவ்வுயிர்கட்கு அக்கினிஹோத்திராதி புண்ணிய கருமம் பலங்கொடுக்கும் பொருட்டு எதிர்முகமாமோ அவ்வுயிர்களை இவ்வுதானன் சுவர்க்காதி லோகங்களிலடைவிக்கும்; பாவகருமம் பலங்கொடுப்பான் எதிர்முக மாமுயிர்களை நரகாதிகளிலடைவிக்கும்; அறம்பாவ மிரண்டும் பலங்கொடுப்பான் எதிர்முகமாமுயிர்களை மனுடலோகத் தேயடைவிக்கும; சுவர்க்காதி யுலகங்களை யடையும் புண்ணிய பாவகருமரூபப் பிரதிபந்தக மற்றவரையோ சுழும்நை நாடி வாயிலாய்ப பிரஹ்மலோகத்தேயடைவிக்கும். ஆன்மசாக்ஷாத்காரததானே புண்ணிய பாவரூப சர்வ கருமமும நீங்கியவரைத் தேகத்தினும் வெளியே கிளம்புமாறு செய்வதில்லையாதலின், அன்வய வியதிரேகத்தானே புண்ணியபாவகருமங்கட்கே பிராணனது கிளம்புகையின் நிமித்தகாரணத்தன்மை சித்தமாம். இத்துணையானே 4-வது வினாவிடை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது இப்பிராணன் பாகிய அதிபூத அதிதைவப் பிரபஞ்சத்தை யெவ்வாறுதரிக்கும்? அந்தர அத்தியான்மரூப ஜகத்தை எவ்வாறு தரிக்கும்? என்னும் 5-வது 6-வது வினாக்களின் விடையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே ஆசுவலாயன! இப்பிராணன் பாகிய ஆதித்திய பிருதிவி முதலிய ரூபங்களால இவ்வதிபூத அதிதைவரூப சர்வ ஜகத்தையும் தரிக்கும். இப்பிராணன், பிராணாதி ஐந்து முக்கிய சொரூபங்களாலும், சக்ஷுமுதலிய கௌணசொரூபங்களாலும், அந்தர அத்தியான்ம ஜகத்தைத்தரிக்கும் இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படுத்தும்

பொருட்டுக் கிரமமாகப் பஞ்சப்பிராணன்களின் பாகியரூபங்களை நிரூபிப்பாம்: '-ஹே ஆசுவலாயன! சக்ஷுவும் ஆதித்தியனும் பிராணவடிவமாமாதலின், அவையிரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் பேதமின்றாம்; அபேதமேயாமாதலின், பிராணவாயுவிற்குப் பாகியரூபம் ஆதித்தியனாம். பிருதிவி தேவதையினானே அபானவாயுவின ஆகர்ஷணமாமாதலின், அபானனுக்குப் பிருதிவி பாகியரூபமாம. சமானன் சரீரமத்திய தேயத்தேயிருப்பதேபோலப் பூமிக்கும் சுவர்க்கத்திற்கும் மத்தியில் இவ்வாகாசமிருக்குமாதலின, சமானனுக்கு அவ்விடையிலுள்ள ஆகாசமபாகியரூபமாம். வியானன் சர்வ நாடிகளிலும் வியாபித்திருப்பதேபோல் இப்பாகிய வாயுவும், வியாபகமாமாதலின், வியானனுக்கு இவ்வாயு பாகியரூபமாம். உதானனுக்கு ஊர்த்வகமனஞ் செய்யுமியற்கையிருப்பதே போல் அக்கினிரூபத்தேயுவிற்கும் ஊர்த்வகமனஞ் செய்யுமியற்கையாமாதலின், உதானனுக்கு இத்தேயுப் பாகியரூபமாம். இத்தேகத்தேயிருக்கும் அந்தக்கரணவிருத்திரூப உஷ்ணத்தன்மைவடிவ தேயுவானது சாந்தமாங் காலத்தே இச்சீவன் ஊர்த்தவ சுவாசரூப்பபிராணவிருத்தியுடையவனாவன்; பிராணன் என்னும் சுருதியின்கண்ணே ஜலமயரூபத்தானே கூறியிருப்பினும, மரணகாலத்தே அது தேயுரூப உதானவிருத்தியோடு கூடியதாய்ச் சீவனை லோகாந்தரத்தே செலுத்தும்.

கருத்திதுவாம்: - முற்கூறிய தேயுவினானன்றி இத்தேகத்தே உதானனது ஸ்திதியுண்டாகாதாம் என்பதனானும், அத்தேயு உதானரூபமேயாம. மரண காலத்தே எச்சீவன் கருமவயத்தால மேல்வரும் சரீரத்தின் ஞானஜன்னிய சமஸ்காரமுடையவனாவனோ, யாவன் இந்திரியமனப் பிராணன்களோடு தாதாத்மிய சமபந்தத்தையடைந்துளானோ, அவனையே கிரியாசக்தியையுடைய பிராணன் லோகாந்தாரத் தடைவிக்கும். இப்போது முற்கூறிய வித்தையின் பலத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே ஆசுவலாயன! எப்பிராணன் முற்கூறிய முறையே பரமான்மாவினின்றும் உண்டாயதோ, புண்ணிய பாவகருமவயத்தால் அநேக சரீரங்களோடு சம்பந்தத்தையடைவுற்றதோ, நாடிமுதலிய அநேக ஸ்தானங்களிலிருக்குமோ, யாவற்றையும் ஏவுவதாமோ, அத்தியாத்ம அதிதைவரூபமாமோ அந்தப் பிராணன் யானாயுள்ளேன்; எனப் பிராணனை யபேத உபாசனை செய்யும் அதிகாரியின் சிஷ்யப் பிரசிஷ்யர்களின் பரம்பரைவடிவ வித்யாவம்சமும், புத்திரபௌத்திராதிகளின் பரம்பரைவடிவ ஜன்மவம்சமும் ஒருகாலும் நஷ்டமாகாதாம்; மற்றோ, அவ்வுபாசகனது இருவம்சமும் எப்போது மிலங்கும். பிராண உபாசகர்க்குக் கேவலம் வம்சவிருத்திரூப பலமாத்திரமன்றாம்; மற்றோ, அவர்கட்கு மனத்தூய்மை வாயிலாய் ஆன்மசாக்ஷாத்காரப் பிராப்தியுமாம்; அதனானே மோக்ஷரூப அமிருதத்தையடைவர்; அடைவுற்று மீண்டும் சம்சார துக்கத்தையடைவுறாராதலின், அந்தக்கரண சுத்தியின் பொருட்டு அதிகாரிகள் பிராண உபாசனையை யவசியம் செய்க. ஈண்டுப் பூர்வப் பிரசங்கத்தே காத்யாயனர், பார்க்கவர், ஆசுவலாயனர் என்னும் மூன்று இருடியரின் மூன்றுவினாவிடைகளால் சகுணவித்யாவிஷயம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது நிர்க்குண வித்யாவிஷயத்தை நிச்சயிக்கும்பொருட்டு நான்காவது வினாவிடையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு பிப்பலாத முனிவரது வசனத்தைச் சிரவணித்து அவ்வாசுவலாயன இருஷி மௌனத்தையடைந்தனர். பின் கார்க்கியரெனப் பெயரிய சௌர்யாயணி இருஷி பிப்பலாத

முனிவரை நோக்கி இவ்வைவகையாய் கேள்வியைக் கேட்டனர்: - ஹே முனிவரே! இத்தேகத்தே தத்தம் வியாபாரத்தின் உபராமத்தன்மைவடிவ சயனத்தை யாரடைகின்றனர்? ஈண்டு, இம்முதல் வினாவிற்கு சாக்கிரத்தவத்தையின் ஆசிரய நிர்ணயம் பிரயோஜனமாம்; ஏனெனின், எதன் வியாபாரத்தின் உபராமத்தன்மையினானே நனாவின் நிவிருத்திரூப சயனம் ஆமோ, அதற்கே ஜாக்கிரத்தின் ஆசிரயத்தன்மை அர்த்தத்தானே சந்த்தமாம். ஹே பகவன்! இத்தேகத்தே எப்போதும் தத்தம் வியாபாரத்தேயிருப்பதாய் எது நனவையடைந்திருக்கும்? இதற்கு இத்தேகத்தைககாப்பவனது நிர்ணயம் பிரயோஜனமாம்; ஏனெனின், சர்வ காலத்தும் சாவதானமாயிருப்பதன் கண்ணே இரக்ஷகத்தன்மை சம்பவிக்கும், மாறாய் தன் கண்ணே சம்பவியாதாம். ஹே பகவன்! இச்சங்காதத்தே நானாவகையாய் சொப்பனங்களைக் காண்பவன் யாவன்? இதற்குச் சொப்பன அவஸ்தையின் ஆசிரயநிர்ணயமே பலமாம்; ஏனெனின், சொப்பன அவஸ்தையில் சாவதானமாயிருக்கும் வஸ்துவின்கண் ணே சொவப்பன ஆசிரயத்தன்மை சம்பவிக்கும். ஹே பகவன்! இச்சங்காதத்தே சுழுப்திச்சுகத்தை யனுபவிப்பதார்? சுழுப்தியவத்தையின் ஆசிரய நிர்ணயமே இதற்குப் பலமாம்; ஏனெனின், சுழுப்திகால சுகத்தைப் போகிக்கும் வஸ்துவின்கண்ணே சுழுப்தியவஸ்தையின் ஆசிரயத்தன்மைச் சம்பவமாம், ஹே பகவன்! அச்சுழுப்தியவஸ்தையின் கண்ணே இச்சம்பூர்ணப் பிராணாதிகள் எவ்வாதாரத்தின் கண்ணேயிருக்கும்? துரீய அக்ஷர ஆன்மாவின் நிர்ணயமே இதனது பிரயோஜனமாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு கார்க்கியர் பிப்பலாத முனிவரை நோக்கி ஐவகை வினாவினாவியபோது அந்த ஞானாசிரியர் அச்சீடர்பொருட்டு முறையே அவ்வினாக்கட்கு விடையளிக்கத் தொடங்கினார்: - ஹே கார்க்கிய! கனவின் கண்ணே இவ்விழிமுதலிய 5 ஞானேந்திரியமும், வாக்காதி 5 கருமேந்திரியமும் மனத்தோடு தாதாத்மிய பாவத்தையடைந்து தத்தம் வியாபாரத்தினின்றும் நிவிருத்திரூப சயனத்தையடையும். சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணோ விழிமுதலிய பத்து இந்திரியம் மனத்தோடே சயனத்தையடையுமாதலின், சக்ஷுமுதலிய இந்திரிய விசிஷ்டமனமே ஜாக்ர அவஸ்தையின் ஆசிரயமாம். 2-வது வினாவின் விடை: - ஹே காரக்கிய! சுழுப்திய வஸ்தையின் கண்ணே மனசகித இந்திரியங்கட்கு இலயமுறினும், பிராணன் முதலிய ஐவகைப் பிராணனும் ஜாடராக்கினியோடு தத்தம் வியாபாரத்தே ஸ்திதிரூப ஜாக்ரத்தையடையும். இக்காரணத்தினானே சுழுப்தியின்கண்ணே ஜீவர்களினுதரத்தேயிருக்கும் அன்னம் பரிபாகத்தையடையுமாதலின், ஜாடராக்கினியோடு கூடிய பஞ்சப்பிராணனே இத்தேகத்தைக் காப்பாற்றுவதாம். ஈண்டு, சுழுப்தியவஸ்தையின் கண்ணேயிருக்கும் அறிஞனுக்குச் சுருதி அக்கினிஹோத்திரப் பிராப்தியைக் கூறுகின்றது. அதைக்கூறுவாம்: - ஹே கார்க்கிய! பிரசித்த அக்கினிஹோததிரிகட்குக் கார்கபத்தியமெனப் பெயரிய அக்கினியெப்போதுந் திரமாயிருக்கும், ஆஹவனீய அக்கினியோ ஹோமஞ்செய்யும் பொருட்டுக கார்ஹபத்திய அக்கினியினின்றும் எடுத்து, மிக வளர்க்கப்படும்; அது போலவே, ஈண்டுப் பிரசங்கத்தின் கண்ணே உட்பிரவேசஞ்செய்யும் அபானவாயுவினின்றும் பாகிய கமனஞ்செய்யும் பிராணவாயு எடுக்கப்படும். இவ்வகையாய் சமானத்தன்மையைக் கவர்ந்து சுருகிபகவதி வித்வானுடைய பிராணனை ஆகவனீய அக்கினிரூபமென்றது, அபானனைக கார்ஹபத்திய அக்கினிரூபமென்றது. வித்வானுடைய வியானவாயு அன்வாஹார்ய பசனரூபமாம். ஈண்டு, ஓதனவிசேஷத்தின் பெயர் அன்வாஹார்யமாம், அவ்வன்வா ஹார்யரூப

ஓதனம் எவ்வக்கினியின்கண்ணே பரகப்படுத்தப்பெறுமோ அவ்வக்கினி அன்வாஹார்யபசனமாம்; அதனையே வேதவேததாக்கள் தக்ஷிண அக்கினி யென்பர். அந்தத் தக்ஷிண அக்கினிவடிவம் வியானவாயுவாம்; ஏனெனின், பிரசித்த அக்கினி ஹோத்திர சாலையின் கண்ணே அத்தக்ஷிணாக்கினி தக்ஷிணதிசையின் குண்டத்தே யிருப்பதே போல் வியானவாயுவும் இருதயத்தின் ஐந்து துவாரத்தின் தக்ஷிண துவாரத்துள்ளிருக்கும்; இச்சமானத்தன்மையானே சுருதி வியானனைத் தக்ஷிணாக் கினியென்றது. வித்வானுடைய சமானவாயுவோ கார்ஹபத்தியாதி அக்கினிகளில் பக்ஷபாதமற்ற ஹோதாரூபமாம். அக்கினி ஹோத்திரத்தே யஜமானன் வேறு காரியத்தைக் கவனித்திருப்பின் யஜமானனது பிரதிநிதிரூபமாய்ச் சிஷ்யாதிகள் ஹோத்தாக்களாவர். அது போலவே, வித்வானுடைய பிராணரூப அக்கினி ஹோத்தி ரத்தே சமானவாயுவே ஹோதாரூபமாம்; ஏனெனின், இச்சமானவாயு உசுவாச நிசுவாசரூப இரண்டாகுதிகட்கும் குறைவு மிகுதியற்ற சமானத்தன்மையை யடை விக்கும். இவ்வுதானவாயுவோ வித்வானுடைய பிராண அக்கினிஹோத்திரத்தின் பலரூபமாம்; ஏனெனின், இப்பிரசித்த அக்கினிஹோத்திரத்தின்கண்ணும் யஜமான னுக்கு உதானவாயுவின் கிளம்புகையானே சுவர்ககாதி பலப்பிராப்தியாம். இக்காரணத்தானே உதானவாயு அறிஞனது அக்கினிஹோத்திரத்தின் பலரூபமாம். எவ்வறிஞனது பிராணன் அக்கினி ஹோத்திரத்தேயாமோ அவ்வறிஞனது மனம் யஜமானரூபமாம். பாகிய அக்கினிஹோத்திரத்தே பிரசித்த கார்கபத்யாதி அக்கினிகள் யஜமானனுக்குச் சுவர்க்கபலத்தையடைவிக்கும்; அதுபோலவே, இந்தப் பிராணரூப அக்கினிகளும் மனரூப யஜமானனைச் சுழுப்தி யவஸ்தையின்கண்ணே இருதய கமலத்தேயிருக்கும் பிரஹ்மானந்தரூப சுவர்க்கத்தையடைவிக்கும். இவ்வாறு பிரஹ்ம வேத்தாவாய் அறிஞனுக்கெப்போதும் அக்கினிஹோத்திரமாம். இப்போது 3-வது 4-வது வினாக்கட்கு விடைபகர்வாம்: - ஹே கார்க்கிய! எம்மனம் கனவின் கண்ணும் விழித்திருக்குமோ, எம்மனம் துயிலின்கண்ணும் அறிஞனது பிராண அக்கினி ஹோத்திரத்திற்கு யஜமானரூபமாமோ, அம்மனமே சேதனப் பிரதிபிம்பத் தைக்கவர்ந்து பிரகாசிப்பதாய் நானாவகையாய் கனாக்களைக்காணுமாதலின், அந்தச் சிதாபாசத்தோடு கூடியமனமே அக்கனா வஸ்தையினாசிரயமாம். ஹே கார்க்கிய! அம்மனமே சுழுப்திச் சுகத்தையடையும்; ஏனெனின், அச்சுழுப்தி அவஸ்தையின் கண்ணே இச்சம்சாரம் வெளிப்படையாய்ப் பிரதீதியாகாவிடினும் சூக்ஷும பீஜரூபமாயிருப்பதே போல், அச்சுழு யின்கண்ணே இம்மனம் வெளிப்படையாயப் பிரதீதியாகாவிடினும் சூக்ஷும பீஜ ரூபமாயிருக்குமாதலின, அவ்வாறிருக்கும் அம்மனமே அச்சுழுப்தியின் ஆசிரயமாம். இப்போது 5-வது வினாவின்விடை நிரூபிகபபடும்: - ஹே காாக்கிய! சேதனவடிவ ஆன்மா அம்மனத்தே பிரதிபிம்பரூப மாய்த் திதமாம், சேதன ஆன்மாவின் கண்ணே இந்தப் பிராணாதி சர்வ ஜகத்துமிருக்கும் இவ்வுலகததே சாயங் காலத்தே அநேக திசைகளினின்றும் வந்த அநேகம் பறவைகள் மகவிருக்ஷத்தின்கண்ணேயிருப்பதே போலப் பிருதிவி முதலிய பஞ்ச பூதங்களும், அவற்றின் கந்காதி குணங்களும, சக்ஷு முதலிய பத்து இந்திரியங்களும், நால்வகையாய் அந்தக்கரணமும், ஐவகையாய் பிராணனும் ஆகிய யாவும் சேதன ஆன்மாவின் கண்ணேயிருக்கும் சேதன ஆன்மாவின்கணணே கேவலம் இஜ்ஜடப்பிரபஞ்சமே யிராதாம்; மற்றோ, இந்திரிய அந்தக்கரண பிராணாதி வியாபார விசிஷ்டரூபத்தானே இச்சீவனும் சுத்த ஆன்மாவின் கண்ணேயிருக்குமா

தலின், இவ்வான்மாவே சர்வத்திற்கும் ஆதாரமாம். இவ்வானமா, சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களோடு கூடி. தரிசனாதி அநேக வியாபாரங்களைச் செய்யுமாதலின், காண்போன், தீண்டுவோன், கேட்போன் என்பதாதி குணமுடையதாய் ஜீவப்பெயரை யடைந்த போதினும் உண்மையாய்ப பரமான்மவடிவமேயாம். ஜீவ பரமான்மாக்களி டத்தே சிறிது மாத்திரையும் பேதமினறாம், இப்போது இயம்பிய நிர்க்குண வித்தை யின் பலம் நிரூபிக்கப்படும்: - ஹே கார்க்கிய! எவ்வான்மாச் சர்வ வியாபகமாயினும் தூயமனத்தே விசேஷமாய் வெளிப்படுமோ, சர்வ ஜகத்தின் அதிஷ்டானரூபமாமோ, தூல சூக்ஷுமகாரணமென்னும் முத்தேகங்களற்றதாமோ, ஸ்வப்ரகாச அக்ஷர ஆநந்த வடிவமாமோ, அத்தகைய ஆன்மாவை எவ்வதிகாரி பிரஹ்மவேத்தாவாய் குருவினுபதேசத்தானே சாக்ஷாத்கரிப்பனோ, அவன் சர்வ ஜகத்தையும் சாமானிய ரூபமாயும விசேஷரூபமாயும் சாக்ஷாத்கரிப்பன். இச்சம்சாரத்தின் ஜன்ம மரணாதி சர்வ தாபத்தினின்றும் விடுபடுவன். எவ்வக்ஷரப் பரமான்மாவின் கண்ணே இஜ்ஜீவனிருக்குமோ, ஜீவ உபாதிரூப பிராண இந்திரியாதிகளிருக்குமோ, அதனைத் தன்னான்மவடிவமாய்ச சாக்ஷாத்கரிக்கும் அதிகாரி சர்வஞ்ஞனாய்ப பிரஹ்மபாவ ரூப பரமபதத்தையடைவன். இத்துணையானே நான்காவது வினாவின்விடை விளம்பப்பட்டது. இப்போது அக்ஷர ஆன்மாவின ஒருமுறை யுபதேசத்தானே அதனை யறிவதன் கண்ணே ஆற்றலற்றவனுக்குப் பிரணவ உபாசனையை விதானஞ்செய்யும் பொருட்டு 5-வது வினாவிடையை நிகழ்த்துவாம்: - ஹே மைந்த! இவ்வாறு பிப்பலாத முனிவா கார்க்கியருக்குக் கூறிய போது அக்கார்க்கியர் மௌனமுற்றனர். பின் சத்தியகாமரெனப் பெயரிய சைப்ய இருஷி பிப்பலாத முனிவரை நோக்கி இவ்வாறு வினாவினர்: - ஹே பகவன்! தன் மரண பரியந்தம் ஓங்காரரூபப் பிரணவத்தைத் தியானஞ்செய்யு மதிகாரி பூமி முதலிய லோகங்களுள் எவ்வுலகத்கையடைவன்? என்னும் அடியேனுடைய வினாவிற்குக் தாங்கள் தயவு செய்து உத்தரமருள வேண்டும் இவவாறு வினவிய போது பிப்பலாதமுனிவர் கூறுவதாவது: - ஹே சத்தியகாம! எவ்வருணத்தை வேத வேத்தாக்கள் ஓங்காரம் என்னும் நாமத்தானே கூறியுள்ளார்களோ, அவ்வோங்காரம் அக்ஷரவடிவ பரப் பிரஹ் மத்தின் நாமமாம், பிராணவடிவ அபரப்பிரஹ்மத்திற்கும் நாமமாம். அது பரப்பிரஹ்ம த்தோடும் அபரப்பிரஹ்மத்தோடும் அபின்னமாம்; ஏனெனின், வாச்சியப்பொருட்கும் வாசகப்பெயர்க்கும் வேதவேதகாக்கள் அபேதத்தையே கூறியுள்ளார்கள் அல்லது, தேவதைப்பிரதிமையைப் போல் அவ்வோங்காரம், பர அபரப்பிரஹ்மத்தின் பிரதீகரூபமாமாதலினானே பர அபரப் பிரஹ்மத்தினும் அபின்னமாம். அன்னியத்தின் கண்ணே அன்னிய திருஷ்டியின் ஆலம்பனமாதலே பிரதீகமாம். சாளக்ராமத்தின் கண்ணே யாதொரு விஷ்ணு திருஷ்டி யுண்டோ அத்திருஷ்டியின் பற்றுக்கோடு சாளக்கிராமமாம், அது விஷ்ணுவின் பிரதீகவடிவமாதலே போல், அவ்வோங்கார மும் அந்தப்பா அபரப்பிரஹ்மத்தின் பிரதீகவடிவமாம். இவ்வோங்காரரூய பிரணவத்தைப் பரப்பிரஹ்மரூபமாய்ச் சிந்திக்கு மதிகாரி அந்தத்தியானமகிமை யானே பரப்பிரஹ்மத்தையேயடைவன். பிரணவத்தை அபரப்பிரஹ்மரூபமாய்ச் சிந்திக்கு மதிகாரி அந்தத்தியான மகிமை யானே அபரப்பிரஹ்மததையேயடைவன். அந்தப் பலபேத்ததே கேவலம் புருட இச்சையின பேதம் காரணமன்றாம்; மற்றோ, பிரணவத்தின மாத்திரைகளின் பேதமும் அதன் பேதத்தே காரணமாம்; ஏனெனின், பிரணவ மந்திரத்தே அகாரம் உகாரம் மகாரம் அர்த்தமாத்திரை என்னும் மூன்றரை

மாத்திரையிருக்கும். முதலகார மாத்திரையை இருக்குவேதரூபமாய்ச சிந்திக்கு முபாசகனுக்கு இருக்குவேத அபிமானி தேவதை இப்பூமியை யடைவிக்கும். அகாரம் உகாரம் என்னு மிரண்டு மாத்திரைகளையும் யஜுர்வேதரூபமாய்ச சிந்திக்கு முபாசக னுக்கு யஜுர்வேத அபிமானிதேவதை சுவர்க்க கத்தை யடைவிக்கும். அகாரம் உகாரம் மகாரம் என்னு மூன்று மாத்திரைகளையும் சாமவேதரூபமாய்ச் சிந்திக்கு முபாசகனுக்குச் சாமவேத. அபியானி தேவதை பிரஹ்மலோகத்தை யடைவிக்கும். பிரஹ்மலோகத்தே யடைவுற்ற உபாசகன் மீண்டும் பூமியின் கண்ணே வாரானாதலின், முமுக்ஷுக்கள் 3 மாத்திரையையுடைய பிரணவத்தையே தியானஞ் செய்க ஒரு மாத்திரையையேனும் இருமாத்திரையையேனும் தியானம் செய்யா தொழிக; ஏனெனின், பிரணவத்தின் அகார உகாரமென்னு மிரு மாத்திரைகள் மீண்டுந் திரும்புகையோடு கூடிய பூமி சுவர்க்கலோக சுகத்தையே அடைவிக்கும், மீண்டும் வருகையற்ற சுகத்தையடைவியாதாம். அம்மும்மாத்திரையோடு கூடிய பிரணவமோ உபாசகர்க்கு மீண்டும் வருகையற்ற பிரஹ்மலோகத்தை யடைவிக்கு மாதலின், அதிகாரி யதனையே தியானம் செய்க. ஒரு அகார மாத்திரைப் பிரதானப் பிரணவத்தைச் சிந்திப்பவன் பூவுலகத்தையடைவதே போலும், இரு மாத்திரைப் பிரதானப் பிரணவத்தைச் சிந்திப்பவன் சுவர்க்கலோகத்தை யடைவதேபோலும், மும்மாத்திரைப்பிரதானப் பிரணவத்தைச் சிந்திக்கும் புருடன் பிரஹ்மலோகத்தை யடைவதேபோலும், யாவன் அர்த்த மாத்திரைப் பிரதானப்பிரணவத்தைச் சிந்திப்பவனோ அவன் அத்விதீயப் பிரஹ்மபாவத்தை யடைவன். இவ்வாறு அதிகாரிகட்கு ஓங்காரரூபப் பிரணவத்தானே சர்வ போக மோக்ஷப்பிராப்தியா மாதலின், இப்பிரணவ மந்திரம் சர்வ மந்திரத்தினும் மேன்மையதாம். இத்துணை யானே 5-வது வினாவின் விடை பகரப்பட்டது. இப்போது நான்காவது வினாவின் கண்ணே கூறிய அக்ஷரப்பரமான்மாவின்கண்ணே பிரத்தியக்ரூபத்தன்மையை நிச்சயிக்கும்பொருட்டு ஆறாவது வினாவிடையைப் பகர்வாம். ஹே மைந்த! இவ்வாறு பிப்பலாதமுனிவர் சத்தியகாமருக்குக் கூறியபோது அவர் மௌனமுற்ற னர். பின் சுகேசரெனப் பெயரிய பாரத்வாஜ இருஷி பிப்பலாதமுனிவர்பால் பிரத்தியக்கான்மவடிவத்தை வினவினர்: - ஹே பகவன்! வேதவேத்தாக்கள் கூறியுள்ள 16 கலையையுடையவனை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு யான் அநேகமுறை விசாரித்தனன்; ஆனால், அப்புருடன் வடிவத்தை யானிதுகாறும் நிச்சயஞ்செய்திலன். முன்ன ரொருகாலத்தே கோசல தேசாதிபதியாய் ஹிரண்யநாபராஜாவானவர் என்பால் வந்தனர். அவர் மிகவும் விநயபூர்வகமாக 16 கலையுடைப் புருடனது வடிவத்தை என்பாற் கேட்டனர். அதைக்கேட்ட யான் கூறியதாவது: - ஹே அரசனே! நீ கேட்ட 16 கலையையுடைய புருடனை யானறியேன். இவ்வுலகத்தே யாவன் மோகவயத்தானே பொய் மொழிவனோ, அப்பொய்யோனாகிய தரு இரண்டுலகத்தின் சுகரூபபலத்தை யடையாமல் பாக்கியரூப மூலசகிதநாசத்தையடையும். இவ்வாறு பொய் மொழியின் மகா துக்கரூப பலத்தை அறிந்த யான் கனவின்கண்ணும் பொய் புகலேன் எனின், நனவில் எங்ஙன் புகல்வேன்? ஆகையால், 'சுகேசர் 16 கலை யுடைப்புருடனை யறிந்திருந்தும் எனக்குக்கூறவில்லை' யென்னுஞ் சங்கையை நீ நின்மனத்தின்கண்ணே ஒருகாலுஞ் செய்யற்க. ஹே பகவன்! இவ்வாறு இறைவனை நோக்கி யியம்பியபோது அவ்வரசன் மௌனமுற்றுத் தன் தேயத்தையடைந்தனன். அன்று முதல் என் மனத்தே 16 கலையுடைப்புருடனை யறியும் வேட்கை மிகவும்

பற்றியிருந்தது, தாங்கள் கிருபை செய்து அவ்வடிவத்தை யடியேனுக்குக் கூற வேண்டும். இவ்வாறு சுகேசர் வினவியபோது பிப்பலாதமுனிவர் சுகேசருக்குக் கூறியதாவது: - ஹே சுகேச! நீ 16 கலையுடைப்புருடனைக் கேட்டனை, அவன் மிகத் தூரத்திலில்லை; மற்றோ, யாவனிடத்தே 16 கலையிருக்குமோ அவன் நின்றேகத்தே பிரத்தியக்கான்ம வடிவமாயிருப்பன். அவன் சர்வ ஜகத்வடிவ 16 கலைகட்கு அதிஷ்டானமாதலின், சர்வ ஜகத்தின் நியந்தாவாவன். இப்போது அப்பரமான்மதேவ ரூப புருடனுக்கு அத்விதீயரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு அப்புருடனினின்றும் 16 கலைகளினுற்பத்தியைக் கூறுவாம்: - ஹே சுகேச! பிரத்தியக்குருவமாய் இத்தேகத்தேயிருக்கும் பரமான்மாவே இவ்வுலக உற்பத்தியின் முன்னர் ஜராயு சருமம் போலக் கட்டுப்படுத்தும் உபாதியைச்செய்ய இச்சித்ததா யிவ்வாறு விசாரித்தது: - பரமான்மாவாய் யான் இத்தேகத்தேயிருந்த போதினும் சர்வ இடத்தும் வியாபகனாவேன்; விக்கிரியையற்றவனாவேன்; அத்தகைய பரமான்மாவாகிய யான் கிளம்புகை, செல்கை, வருகை முதலிய குணங்களை யுடைய சம்சாரத்தை யெவ்வுபாதியினானே யடைவேன்? என ஆராய்ந்து அந்தப் பரமான்மா முதலில் பிராணன், அபானன், சமானன், வியானன், உதானன் என்னு மைந்து விருத்தியையுடைப் பிராணரூபக்கலையையுண்டாக்கியது. அந்தப் பிராணன் இத்தேகத்தினின்றும் கிளம்புதற்கும், பரலோகத்தே செல்லுதற்கும், பரலோகத்தினி ன்றும் வருதற்கும் காரணமாகும். பின் பரமான்மா சிரத்தைவடிவ வேறு கலையை யுண்டாக்கியது. ஈண்டுச் சுபகருமத்தே யேவும் ஆஸ்திக்யமதியே சிரத்தையாம். பின் கருமங்களைச் செய்தற்கும் அவற்றின் பல போகத்திற்கும் ஆதாரரூப ஆகாசாதி பஞ்சபூதரூப ஐந்து கலையையுண்டாக்கியது. பின் ஞானசாதனரூப சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களைந்து, கருமசாதனரூப வாக்காதி கருமேந்திரியங்களைந்து என்னும் 10 இந்திரியவடிவ எட்டாவது கலையையுண்டாக்கியது. பின் இந்திரியங் களை யேவும் மனரூப 4-வது கலையையுண்டாக்கியது. பின் மனத்தின் றிதியைச் செய்விக்கும் அன்னரூப 10-வது கலையை யுண்டாக்கியது. பின் வீரியரூப 11-வது கலையை யுண்டாக்கியது, ஈண்டன்னத்தாலுண்டாய் சாமர்த்தியம் வீரியமாம். பின் அவ்வீரியத்தினின்றும் உண்டாகிய தூய்தாக்கும் தபமென்னும் 12-வது கலையை யுண்டாக்கியது. பின் மந்திரரூப 13-வது கலையையுண்டாக்கியது, ஈண்டு வேதங்களின் அத்தியயனம் மந்திரமாம். பின் இலௌகிக வைதிக்கருமரூப 14-வது கலைனய யுண்டாக்கியது. ஈண்டு, மந்திரசபதத்தால் வேதாத்திய்யனத்தே இலக்ஷணை கூறியதன் காரணம் மந்திரரூப பிராஹ்மணரூப வேதங்கள் சாக்ஷாத் பிராணனினின்றே வெளிப்பட்டதாகும்.

(பொருள்.) இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களும் இம்மகா பரமான்மாவினுடைய சுவாசரூபமேயாம். என்னு மிச்சுருதி யானது நேராய்ப பிராணனினின்றே வேதங்கள் வெளிப்படுகின்றனவெனக் கூறியிருக்கின்ற தாதலின், சாமர்த்தியரூபவீரியத்தினின்றும் அவ்வேதங்களினுற்பத்தி யுண்டாகவில் லை எனினும், அன்னத்தை ஆதிகாரணமாகவுடைய சாமர்த்தியரூபம் வீரியமும் தவமுமாம். அவ்வீரியத்தானும் தபத்தானும் அவ்வேதம் அத்தியயனாதிரூப விஸ்தாரத்தையடையுமாதலின், அவ்வேதம் அத்தியயனவாயிலாயே அவ்வீரியாதி களினின்றும் வெளிப்படையாம். நேராய் வெளிப்படை யாகாதாமாதலின்,

அம்மந்திரபதத்திற்கு வேதாத்தியயனத்தின்கண்ணே இலக்கணை செய்தல் பொருத்தமுடைத்தேயாம். அக்கருமத்தின்பின் பரமான்மா லோகரூப 15-வது கலையையுண்டாக்கியது, ஈண்டு அக்கருமங்களினின்றும் உண்டாய் சுகதுக்கரூப பலம் லோகமெனப்படும். பின் நாமரூப 16-வது கலையையுண்டாக்கியது, ஈண்டுச் சரீராவச்சின்னசேதன வாசகமாகிய தேவதத்தன், யஞ்ஞதத்தன் என்பனவாதி சப்தங்கள் நாமமெனப்படும். 16-வது கலைவடிவ நாமம் முக்தர்கட்கும் நீங்குவதில் லை; மற்றோ, அது பிரளயகாலபரியந்தம் ஸ்திரமாயிருக்கும். இக்காரணத் தானே சுருதியின் கண்ணே அந்நாமம் அநந்தம் எனக் கூறப்பட்டது. இப்பதினாறு கலைகளும் பரமான்மாவினின்றேயுண்டாயின, என இச்சுருதியும் புகல்கின்றது. இதன் பொருள் முன்மொழிந்தவாறே கொள்க. ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தையடைந்த முக்தனது திருஷ்டியினானோ இப்பிராணாதி சோடச (16) கலைகள் தமததிஷ்டான நிர்க்குண புருடனையடைந்து அதர்சன பாவத்தையடையும். ஸ்ரீ கங்கை யமுனை முதலிய நதிகள் கடலையடையாதவரை அவை தத்தமது பின்ன பின்ன நாமரூபத் தைத்தரித்திருக்கும், கடலையடையினோ தமது வேறு வேறாய் நாமங்களையும் வேறு வேறாய் ரூபங்களையும் விடுத்துக் கடலின் நாமரூபத்தையே தரிக்கும். அது போலவே முக்தனது பிராணாதி சோடசகலைகள் நிர்க்குண புருடனையடையாத வரையுமே தத்தமது வேறு வேறாய் நாமரூபங்களைத்தரிக்கும், நிர்க்குணப் புருடனை யடைந்துவிடினோ தத்தமது வேறு வேறாய் நாமரூபங்களைப் பரித்தியாகி த்து அந்நிர்க்குண புருடனுடைய நாமரூபங்களைத் தரிக்கும். பிராணாதி 16 கலைக ளும் இலயபாவத்தையடைந்துள்ள புருடன் உண்மையாய் நாமரூபமற்றவனாவன், நிரவயவனாவன், ஆநந்தவடிவனாவன், சுயஞ்சோதியாய் அமிருதவடிவனாவன். இரத சக்கிரநாபியின் ண்ணே அரா இருப்பதேபோலப் பிராணாதி 16 கலைகளு மிருக்கும். பரமான்மாவைத் தன்னான்மவடிவமாய்ச சாக்ஷாத்கரிக்கும் புருடன் இத்தேக நாசத்தின் பின்னர் மீண்டும் பிரமாதரூபமிருத்தியுவினாற பயத்தை யடையான். ஆகையால், அதிகாரி பிரஹ்மான்மஞானத்தை அவசியம் சம்பாதிக்க வேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறு பிப்பலாதமுனிவர் சுகேசரெனப் பெயரிய பாரத்வாஜருக்கு ஆன்மோபதேசஞ்செய்து மீண்டும் சர்வ இருடியரையும் நோக்கி இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே சுகேசாதி சர்வ மறையவர்களே! எவ்வத்விதீயப் பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை யாமுங்கட் குபதேசித்தேமோ, இத்துணையேயா மறிவேம், இதனினும் மேலாக எவ்வஸ்துவையும யாமறிந்திலேம். பிரஹ்மத்தின் வாஸ்தவ வடிவம் யாம் உங்கள் பொருட்டு உபதேசித்தேம்; இதனினும் மேலாக வேறொரு வஸ்து உபதேசிக்கத்தகுதியதின்றாமாதலின், அவ்வத்விதீயப் பிரஹ்மத்தை நீவிர் யாவரும் உங்களான்மரூபமாய் நிச்சயஞ்செய்யுங்கள் என்பது கருத்தாம். ஹே மைந்த! இவ்வாறு பிப்பலாதமுனிவர் சுகேசாதி யறுவர்க்கும் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தபோது அவர்களியாவரும் பிப்பலாத முனிவரைத் தேவதையையே போல அருச்சித்துப் பூஜித்தனர். பின்னவர் கூறியதாவது: - ஹே பகவன்! தாங்கள் தயைசெய்து எங்களுடைய எல்லா ஐயங்களையும் ஒழித்தீர்கள், எங்களை மாயை யினும் மேலான நிர்க்குண பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரமடையுமாறு செய்வித்துத் தாங்கள் கிருதார்த்தராக்கினீர்கள். ஹே பகவன்! தங்களுடைய உபதேசத்தானே பிராஹ்மண பாவத்தையடைந்த யாங்கள் யாவரும் இன்றைய தினத்தே தங்களிடத்தினின்றும் பிரஹ்மவித்தன்மை வடிவத்தானே உற்பன்னமாயினேம்; ஏனெனின், என்பதாதி

சுருதிகளின் கண்ணே பிரஹ்மவித்தையை யடைவித்தே முக்கியப் பிராஹ்மண பாவப்பிராப்தி கூறப்பட்டுள்ளதாதலின், தாங்களே யெங்கள் தந்தைதாய், தங்களையன்றி யெங்கட்கொரு தந்தைதாய் கிடையாது; ஏனெனின், இவ்வுலகப் பிரசித்த பிதாமாதாவோ இத்தேகவடிவ மித்யான்மாவையே உண்டாக்குவர், இத்தேக சம்பந்தத்தானே ஜீவர்கட்கு அநேகவகையாய் துக்க அடைவுண்டாம். இவ்விஷயம் மனுபகவானாலும் கூறப்பட்டுளது: -

"தூலவா கத்தைத் தருபவன் ஜனகன் றொலை விலாப் பிரம்பா வத்தை
யேலவே தருவன் குரவனா மிவருள் இறுதியன் மேன்மைய னாவன்
சாலவே யரிய பிரம்பா வத்தைத் தருதலாற் றரும·திகத்தும்
மூலமாய்ப் பரத்து மிருந்து நித் தியமாய் முதமளித் திருத்தலா னன்றே"

(பொருள்.) தூலதேகத்தை யுண்டாக்கும் பிதாவெனவும், பிரஹ்ம பாவத்தை யடைவிக்கும் குருவாகிய பிதாவெனவும் இருதந்தையராவர்; இவ்விருவருள் பிரஹ்ம பாவத்தையடைவிக்கும் குருரூப பிதா மிகவும் மேன்மையராவர்; ஏனெனின், அதிகாரிக்குப் பிரஹ்மோபதேசக குருவினால் பிரஹ்மவிற்றன்மை ரூபத் தானே யுண்டாம் ஜன்மம் ஜீவித அவஸ்தையின் கண்ணேயும், மரணத்தின் பின்ன ரும், மற்றைய எல்லாக்காலத்தும் நித்தியமாம்; பிரஹ்மவித்வரூப ஜன்மத்திற்கு ஒருகாலும் அழிவுண்டாகாதாம். இவ்விஷயம் வேறு சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் கூறப் பெற்றுளது: -

"தாயுந் தந்தையுந் தந்திடுந் தேகமோ ஜரையாம்
மாயுந் தன்மையும் மருவுறும் மாசிலா னீந்த
தூய தாகிய பிரமவிற் றன்மையோ தொலையா
தாயஜர மமரமதாதலின் அரிதே."

(பொருள்.) ஹே பாரத! இவ்வுலகப் பிரசித்த தாய் தந்தையர் உண்டாக்குந் தேகமோஜராமரணத்தோடு கூடியதாம், பிரஹ்மவேத்தாவாய் குரு அதிகாரிகட்குக் கொடுக்கும் பிரஹ்மவிற்றன்மை வடிவ ஜாதியோ நித்தியமாம், அஜாமாம், அமரமா மாதலின், பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசஞ்செய்யும் குரு உலகப்பிரசித்த தாய் தந்தையரினும் மிகவு மேன்மையராவர். ஹே பகவன்! காமக்குரோதாதி மகரங்க ளோடு கூடிய அவித்தைவடிவ தாண்டமுடியாத கடலினின்றும் தாங்கள் பிரஹ்ம வித்யாரூபப் பேரோடத்தால் எங்களைத் தாண்டவைத்தீர்கள். இத்தங்களுடைய பேருதவிக்குக் கைம்மாறாக மூவுலகத்தும் யாதொன்றையும் கண்டிலேம், எப்பொருளைத் தங்கட்கர்ப்பித்து யாங்கள் தங்களுடைய இருணத்தினின்றும் முக்தராவேமோ அறியேம்? ஆகையால், ஞானாசிரியராகிய தாங்கள் மகிழ்வுறும் பொருட்டு எங்களுடைய அநந்தங்கோடி நமஸ்காரமாகுக. எங்களுடைய நமஸ்கார த்தை மாத்திர மங்கீகரித்தே தாங்கள் மகிழ்வுறவேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறு சுகேசாதி முனிவரறுவருங் கூறியபோது பிப்பலாதமுனிவர் மகிழ்வுற்று ஆசீர்வாத வாயிலாய் அவ்விருடிகட்கு விடைதந்தனர். தாமும் அவ்விடம் விட்டுச் சுகமாகச் சென்றனர். மோக்ஷத்தையடைவிக்கும் இவ்வான்மஞானம் மகா பிரஹ்ம

வேத்தாவாய் ஞானாசிரியரால் உபதேசிக்கப்படினும் தூயமனமுடைய அதிகாரிகளையே அடைவுறும், மலின மனமுடையவர்க்கு அடையமுடியாதாம, அம்மனத் தூய்மை உபாசனையானே யடைவுறும், உபாசனையின்றி யுண்டாகாதாம். பூர்வம் நரசிம்ஹ பகவானது உபாசனையினானே தூயமனத்தையடைந்த தேவதைகள் பிரஜாபதிரூப குருவின் உபதேசத்தானே பிரஹ்ம ஆன்மஞானத்தையடைந்துளார். இப்பதினேழாவது அத்தியாய ஆதியின்கண்ணே நீ பிப்பலாதமுனிவர் கூறிய பிரஹ்மவித்தையைக் கேட்டனை; அவை யாவற்றையும் கூறினேம். எப்பொருளைக் கேட்க இப்போதவா விருக்கின்றதோ அப்பொருளை நம்பால் கேட்குதி.

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

ஓம் ஸ்ரீ கணேசாயநம: ஸ்ரீ குருப்யோநம:
ஸ்ரீ காசிவிஸ்வேஸ்வராப்யாம்நம: ஸ்ரீ சங்கராசார்யேப்யோநம:

முன்னர்ப் பதினேழாவது அத்தியாயத்தே அதர்வண வேதத்தின் பிரசின உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கப்பட்டது: - இப்போது இப்பதினெட்டாவது அத்திபாயத்தின்கண்ணே அவ்வதர்வண வேதத்தின் நரசிம்ஹ பூர்வோத்தரதாபநீய உபநிடதப்பொருளையும், ஈசாவாசிய உபநிடதப்பொருளையும் நிரூபிப்பாம்: - ஆண்டுப் பூர்வாத்யாயத்தே நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தைபைச் சிரவணித்துத் திருப்தியையடைந்தவனாயினும், சீடன் பூர்வம் 17-வது அத்தியாய ஈற்றில் நரசிம்ஹ பகவானுடைய உபாசக தேவதைகளின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு மீண்டும் வினவ விழைவுற்றனன். பிரஹ்மவித்தையின் சிரவணத்தானே அத்தியந்த மகிழ்ச்சியையடைந்த மனத்தனும், மகிழ்ந்த மனத்தானே விரிந்த கமலம் போன்ற முகத்தையுடையவனும் ஆகிய சீடன் தனது குருவை நோக்கிக் கூறியதாவது: - ஹே பகவன்! பூர்வம் தாங்கள் அடியேன் பொருட்டு ஐதரேயாதி அநேக முனிவராற் கூறப்பட்டுள்ளதும், இந்திர ஆதித்தியாதி அநேக தேவதைகளால் கூறப்பட்டுள்ளதும் ஆகிய நானாவகையாய பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள்; அதனைக் கேட்டு அடியேனது கோரசம்சாரத்தையடைவிக்கும் ஆவரணரூப அஞ்ஞானம் நீங்கியது; இக்காரணத்தானே அடியேனுக்குச் சுயஞ்சோதியான்மாவே யெப்போதும் பிரதீதியாகின்றது. விஷயாசக்த காமிக்குக் தன்னிருதயத்தே யெப்போதும் காமினியே பிரதீதியாவதே போல், அடியேனுக்கடியேனுடைய இருதயத்தே ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவே யெப்போதும் பிரதீதியாகின்றது; தங்களுடைய உபதேசத் தானே ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவத்தை யுணர்ந்து அடியேனிப்போது கிருத கிருத்தியபாவத்தை யடைந்துளேனாதலின், ஆன்மசொரூபத்தின்கண்ணே அடியேனுக்குச் சிறிது மாத்திரையும் ஐயமில்லையாதலின், ஆன்ம நிர்ணயஞ்செய்வதன் கண்ணே அடியேனுக்கிப்போது சிறிது மாத்திரையும் வினவவேண்டியதில்லை யெனினும், பிதா மாதாக்கள் பாலகனோடு கொஞ்சுவதே போலத் தாங்களும் என்னோடு கொஞ்சினீர்கள். அடியேன் அடிக்கடி வினவிய வினாக்கட்கு யாதொரு கலக்கமுமற்று உத்தரமருளியதே கொஞ்சியதாகுமாதலின், பாலாவத்தை யங்கீகரித்து அடியேனுக்கு ஒரு பொருளையறிய வேண்டுமென்னு மிச்சைவடிவ கௌதூஹல மொன்றுளது; அதைக் தாங்கள் தயைகூர்ந்து அடியேன் பொருட்டருள வேண்டும். இப்போது சீடன் விளையாட்டாகப் பூர்வம் சிரவணித்த சர்வ கதைகளையும் வருணிக்கின்றான்:- ஹே பகவன்! 1-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் இருக்கு வேதத்தின் ஐதரேய உபநிடதப்பொருள் நிரூபிக்கும் போது ஐதரேய முனிவர் கூறிய ஆன்மஞானத்தைக் கூறினீர்கள். அது சனகாதி முனிவருக்கும் வாமதேவாதிப் பிரஜைகட்கும் சம்வாதரூபமாயது, துவிஜருக்கத்தியந்தந் துர்லபமாயது; ஏனெனின், அவ்வெலலாத் துவிஜருள்ளே எவ்வதிகாரி

ஆன்மஞானத்தைச் சிரவணித்து ஜீவிக்கின்றானோ அடியேன் போன்ற பாக்கிய வானாகிய சுரோதாவாய் அவ்வதிகாரி இவ்வுலகத்தே துர்லபனேயன்றோ? ஆன்ம ஞானத்தைக் கூறா நின்ற தங்களைப் போன்ற பாக்கியவானாய் உபதேசகர்த்தாவும் துர்லபமேயன்றோ? அத்தகைய துர்லபமாய் ஆன்மஞானத்தைத் தாங்கள் அடியேன் பொருட்டு அனுக்ரகித்தீர்கள். 2-வது 3-வது அத்தியாயங்களில் தாங்கள் இருக்கு வேதத்தின் கௌஷீதகீ உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும் போது கௌஷீதகீ முனிவர் கூறிய ஆன்ம ஞானத்தைக் கூறினீர்கள்; அம்முனிவர் கூறிய ஞானம் இக்காலத்தே குறைந்த சம்பிரதாயத்தோடு குலவுகின்றது; ஏனெனின், அம்முனிவர் கூறிய ஞானம் இக்காலத்தே ஒவ்வொரு விரக்தபுருடனிடத்தேயிருக்கின்றது; ஆனால், இத்தேயத்தே அந்தக் கௌஷீதகீ சாகைபை அத்தியயனஞ் செய்யும் பிராஹ்மணரிருக்கின்றனர் என அந்த ஞானத்திறகுப் பிரசித்தியின்றாம். அம்முனிவர் கூறிய விஞ்ஞானத்தின் கண்ணே இந்திரப்பிரதர்த்தன சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்ம வித்தையைக் கூறினீர்கள். அஜாதசத்துருபாலாகி சம்வாதவாயிலாய் நானாவகை யாய் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள்; அவ்விருவர் சம்வாதமும் ஆச்சரிய காரணமாயதாம், கேட்பவர்களுடைய மதியை வளரச்செய்வது. 4-வது 5-வது 6-வது 7-வது அத்தியாயங்களில யஜுர்வேதத்தின் பிருஹதாரண்யக உபநிடதப்பொருளைக் கூறும் போது யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் தாம் செய்த யாஞ்ஞுவற்கிய ஸ்மிருதியென் னும் கிரந்தத்தின்கண்ணே சந்யாசிகட் கிவ்வாறுபதேசித்துளார்: - ஹே சந்யாசிகளே! யான் சூரியபகவானிடத்தினின்றும் அத்தியயனஞ் செய்த பிருஹதாரண்யக உபநிடதம் முமுக்ஷுக்களால் அவசியம் அர்த்தத்தோடு மறியத்தக்கதாம். அதன் கண்ணே கூறிய விஞ்ஞானம், மதுகாண்டம், யாஞ்ஞுவற்கிய காண்டம், கிலகாண்டம் என்னும் முக்காண்டங்களால் பிரகாசிதமாம். இரு புருடவம்சம் ஒரு ஸ்திரீவம்சம் என்னும் மூன்று வம்சங்களைக் கூறுவதாம். மதுப்பிராஹ்மணத்தே பிரதானத் தன்மையானே முடிவையடைந்துளது. இத்தகைய விஞ்ஞானத்தை உபாசனை பாகத்தை விடுத்துக்கூறினீர்கள். எப்பிருஹதாரண்யக உபநிடத விஞ்ஞானத்தே மதுகாண்டத்தேயிருக்கும் சர்வ மந்திர அர்த்தத்தை பிரகடமாமாறு செய்து சர்வ மதுகாண்டத்தின் மகா அர்த்தத்தைத் தாங்கள் வெளிப்படுத்தினீர்களோ, அம்மது காண்ட மந்திர அர்த்தத்தின்கண்ணே கிலகாண்ட அர்த்தத்தை யுள்ளடக்கித் தாங்கள் கூறினீர்கள். அம்மதுகாண்டத்தே தாங்கள் தத்யங் அதர்வணருக்கும் அசுவநீ குமாரர் கட்கும் உண்டாய் சம்வாத வாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். அவ்வசுவநீ குமாரர் கட்குப் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்தலானே இந்திரர் அம்முனிவரது சிரச்சேதஞ்செய்ததையும், அசுவநீகுமாரர் அம்முனிவரைப் பிழைக்கவைத்ததையும் கூறினீர்கள். 5-வது 6-வது அத்தியாயவடிவமாய் யாஞ்ஞுவற் கிய காண்டத்தே முறைப்படி பிரவிருத்தித்த ஜல்பகதை வாதகதைகளைக் கூறினீர் கள். அவை சிரத்தையுடையவர்க்கு ஞானத்தை யுண்டாக்குவதாம். அவ்விருகதைக ளையும் தாங்கள் அத்தியாயபேதத்தானே கூறினீர்கள். ஜனகராஜாவின் யாகசபை யின் கண்ணேயிருந்த ஆசுவலாதிமறையவர் கார்க்கியென்பவரின் இருதயத்தேயிரு ந்த சம்சயத்தைத்தர்க்கரூப பலத்தானே அவர்கள் வெளிப்படுத்தினர்; அவற்றையெல் லாம் யாஞ்ஞுவற்கிய முனிவர் ஜல்பகதையானே பேதித்தனர், சாகல்லியப்பிராஹ்ம ணருக்கோ சரீரசகிதஞ் சம்சயமொழித்தனர். ஈண்டு, பரஸ்பரம் பரஸ்பரம் ஜயிக்க வேண்டுமென்னும் இச்சையுடன் சாஸ்திர அர்த்தவிசாரஞ்செய்தல் ஜல்பகதை யாம்,

மிதிலாநாதனாகிய ஜனகராஜா இச்சம்சாரரூபவனத்தினின்றும் பயத்தை யடைந்தனர், அவரை அம்முனிவர் வாதகதையினானே அவ்வனத்தினின்றும் வெளிவருமாறு செய்தனர். அம்முனிவர் தமது மனைவியாய் மைத்திரேயியை வாதகதையினானே சமசாரவனத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தினர் பின்னம்முனிவர் சந்யாச ஆசிரமத்தைக் கவர்ந்தனர். ஈண்டுத் தத்துவவஸ்துவை நிர்ணயம் செய்யும் பொருட்டுண்டாம் குரு சிஷ்ய சம்வாதம் வாதகதையாம். 8-வது அத்தியாயத்தே தாங்கள் யஜுர்வேதத்தின் சுவேதாசுவதர உபநிடதப்பொருளை நிரூபிக்கும் போது சுவேதாசுவதரமுனிவர் சந்யாசிகள் சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்ம வித்தையைக் கூறினீர்கள். 9-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் கடவல்லி யுபநிடதப்பொருள் கூறும்போது யமராஜா நசிகேதா சம்வாதவாயிலாய் நானாவகை யாய் பிரஹ்மவித்தையைக்கூறினீர்கள். 10-வது அத்தியாயத்தே யஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீயக நாராயணீய உபநிடதப்பொருள் கூறும் போது வருண பிதா பிருகு புத்திர சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள், வேநனெனப் பெயரிய கந்தருவனது சர்வான்ம பாவரூப அனுபவத்தையும் கூறினீர்கள்; சத்தியாதி சர்வ சாதனங்களிலும் சந்யாச ஆசிரமத்தின் அதிகத்தன்மையையும் கூறினீர்கள். 11-வது அத்தியாயத்தின்கண்ணே ஜாபாலாதி 11 உபநிடதப்பொருள் கூறும்போது ஜாபாலாதியுபநிடதங்களிற் கூறிய பரமஹம்ச சந்யாசத்தையும், பூர்வம் சம்வர்த்தகாதி மகாபுருடர் கவர்ந்தனர் என்பதையும், அதன் கண்ணே வைராக்கியமே காரணம், அதுவும் கர்ப்பதுக்கவிசாரத்தானும், மரணக்குறி யுணர்ச்சியினானும், அஷ்டாங்க யோகத்தானும் அடையப்பெறும்; அச்சநயாசத்தின் கண்ணே விரக்தர்கட்கே அதிகாரமென்பதையும், அந்தப் பரமஹம்சசந்யாசிகட்குச் சிகை யஞ்ஞோபவீதத் தியாகவாயிலா யேகதண்டம் தரித்தல் பாகியவேஷமென்ப தையும், பிரஹ்மசர்யாதி தர்மங்களின் பாலனரூபம் ஆசாரம், ஆன்மஞானரூபம் முக்கிய ஆசாரம் என்பதையும் மற்றுமநேகவிடயங்களையுங் கூறினீர்கள். 12-வது 13-வது 14-வது அத்தியாயங்களில் சாமவேத சாந்தோக்கிய உபநிடதப்பொருள் கூறும் போது உத்தாலகமுனி சுவேதகேது சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்ம வித்தையையும், சனத்குமார பகவான் நாரதமுனிவர் சம்வாதவாயிலாய் நானா வகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும், பிரஜாபதி இந்திரவிரோசன சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையையும் கூறினீர்கள். 15-வது அத்தியாயத்தே சாமவேதக் கேனோபநிடதப்பொருள் கூறும்போது பிரஹ்மவித்தைவடிவ எமதன்னை யாகிய ஸ்ரீ உமாதேவியாரின் றிருவருளானே, இந்திரர் யக்ஷரூபப்பிரஹ்மத்தைத் தரிசித்தமையைக்கூறினீர்கள். 16-வது அத்தியாயத்தே அதர்வணவேதமுண்டக உபநிடதப்பொருள் கூறும் போது பிரஹ்மாவானவர் அதர்வாமுனிவருக்குப்தேசித்த பிரஹ்மவித்தையை அங்கிரா முனிவருக்கும், சௌனக முனிவருக்கும் உற்ற சமவாதவாயிலாய்க்கூறினீர்கள். 17-வது அத்தியாயத்தே அதர்வண வேதப் பிரசின உபநிடதப்பொருள் கூறும் போது பிப்பலாதமுனிவருக்கும் சுகேசாதியறுவருக்கும் உற்ற சம்வாதவாயிலாய் நானாவகையாய் பிரஹ்மவித்தையைக் கூறினீர்கள். ஹே பகவன்! இவ்வாறு முன்னர் அடியேன் வினவிய பொருளையெல்லாம் கூறினீர்க ளாதலின், இப்போதும் பாலகனாகிய யான் சிறிது பொருளை வினவ விழைகின் றனன்; தாங்கள் தயவுசெய்து விடையளித்தருளவேண்டும். யான் தங்கள் முன் வினவும் வினா அந்த ரஜ்ஜு நியாயமுறையாய் முற்கூறிய தங்களுடைய

பொருளை மறந்து செய்கின்றேனில்லை; மற்றோ, தாங்களருளிய எல்லாப் பொருளையும் மனத்தே நினைந்தே வினவுகின்றனனாதலின், இவ்வினாவிற்கு விடையைத் தாங்கள் தயவுசெய்து அவசியமருளிசசெய்யவேண்டும். அதாவது: - ஹே பகவன்! முன்னர் 17-வது அத்தியாய ஈற்றில் தாங்களிவ்வார்த்தை யருளினீர்கள்: - ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானது உபாசனையினானே தூயமனத்தையடைந்த தேவதைகள் பிரஜாபதிவடிவப் பிரஹ்மாவினுபதேசத்தானே பிரஹ்மான்மஞானத்தை யடைந்தனர் என்பதாக; அதைக்கேட்க மிகவும் விருப்புளேனாதலின், தாங்கள் தயவு செய்து அதனை யருளிச்செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு சீடனால் வேண்டப்பட்ட ஞானாசிரியர் அதர்வண வேதத்தேயிருக்கும் ஸ்ரீ நரசிமஹபகவானுடைய கதையைச் சீடனுக்குக் கூறத்தொடங்கினார்: - ஹே மைந்த! பூர்வம் யாம் கூறிய ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானுடைய உபாசக தேவதைகள், சக்ஷு முதலியவற்றிற்கு அதிஷ்டாதாக்களா கிய சூரியாதி தேவதைகளே யாவர்கள். இப்போது ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானுடைய திருமேனியை வருணிப்பாம்: - ஹே மைந்த! மனுடரூபத்தையும் சிம்ஹரூபத்தை யும் உடையது நரசிம்ஹமாம். அந்த ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானே அதிகாரிகட்குபாசனை செய்ய யோக்கியர், அவர் குரோதமுடையவராய்ச் சர்வப்பிராணிகளையும் சம்ஹாரஞ் செய்வராதலினானே அவரே ருத்திரரூபர்; அவரே சர்வ ஜகத்தையு முண்டாக்குவராதலின் அவரே பிரஹ்மாவடிவினா; அவரே சர்வ ஜகத்தையும் காப்பராதலின் அவரே விஷ்ணுரூபர்; எனச் சுருதியும் புகல்கின்றது. அதர்வண சிரமெனப்பெயரிய உபநிடதத்தே கூறிய ருத்ரபகவானும் இந்த ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானுடைய வடிவமேயாவர். அந்த ருத்ர பகவான் சரணடைந்த ஜீவர்களைக் காப்பாற்றுடவர், கைலாசரூப சுவர்க்கத்தையேனும், சத்துவவிருத்திரூப சுவர்க்கத்தையேனும் அடைவுற்ற நீர் யாரெனக் கேட்ட சர்வ தேவதைகட்குங் குரு வாவர். அத்தேவதைகட்குத் தமது சர்வ வியாபிவடிவ உபதேசத்தானே யாவினுமுள்ளாய் தமது பிரத்யக்பாவத்தைப் போதித்து அக்கண்டுகொண்டிருந்த தேவதைகளை யனாதரவு செய்து தந்திருமேனியை யந்தர்த்தானஞ்செய்தனர், அந்த உமாபதியாய் பகவானுக்குப் பிரஹ்மா விஷ்ணு முதலிய சர்வ தேவதைகளும் விபூதி ரூபங்களாவர். அவ்வுமாதேவியாரோடு கூடிய ருத்ரபகவான் வடிவ ஆன்மாவைக் கண்டு மகிழ்ந்த மனத்தையுடைய சர்வ தேவதைகளும் சர்வ ஜனங்கள் பேரிலும் தயை புரிந்து தமது சமீபத்தே யிருக்கும் அதிகாரிகட் கிவ்வாறு கூறினர்: - ஹே அதிகாரிகளே! தேவதைகளாகிய யாங்கள் ஸ்ரீ உமாதேவியாரோடு கூடிய மகா தேவரூப அமிருதத்தை நேத்திரரூபப்பாத்திரத்தானே குடித்தேமாதலின், மிகவும் பாக்கியமுடையேம், மரணமற்ற அமிருதமாயினேம், சிரத்தையோடும் பக்தியோடும் அந்த ருத்ர பகவானையே யாராதித்தேம், அதனானே, பரமஜோதியாய் ஆநந்தவடிவ அத்விதீய ருத்ர பகவானை எங்களான்மவடிவமாயடைந்தேம், அவரையடைந்தமையானே யாங்கள் ஜன்மமரணாதி சர்வ துக்கங்களுமற்றவராயி னேமாதலின், இப்போது யாங்கள் எங்களுடைய இந்திராதி தேவதாவடிவத்தை எங்களான்மவடிவமா யொரு காலும் யாங்கள் எண்ணுவதேயில்லை; மற்றோ, அவ்வுமாபதியாய் ருத்ர பகவானே எங்களான்மாவாவர். அல்லது, காமதேவரை நஷ்டப்படுத்தும் உமாபதியாய் ருத்ர பகவானை யாங்கள் எங்களான்மரூபமாயறிந்து ளேமாதலின், எங்கட்குக் காமரூப சத்துருவும் கோப முதலிய சத்துருக்களும் இப்போது சிறிது மாத்திரையும் அநர்த்த அடைவைச்செய்யமுடியாது. அக்காமரூப

சத்துரு இவ்வுலகத்தே வஞ்சகனாகிய சூதாடியானவன் சிறிது தனத்தை யாட்டத்திற் கட்டி உலகரது சர்வ தனங்களையும் அபகரிப்பதேபோலக் காமனும் அத்தியந்தந் துச்சமாகிய பெண்வடிவதனத்தைக்கட்டி உலகருடைய தர்மாதிரூப சர்வ தனத்தை யும் அபகரிப்பனாதலின், இக்காமன் மிகத் தூர்த்தனாவன். அல்லது, சர்வ தேவதைக ளின் ஆன்மவடிவ ருத்ரபகவான் எங்களுடைய இருதயத்தே யெப்போதும் நிவாசஞ் செய்வராதலின், தேவதைகளியாவரும் எங்களிருதயத்தே நிவாசஞ் செய்வர். ருத்ர பகவான் நமது பிராண அபானமத்தியில் இருந்து அவற்றைத் தத்தமது காரியத்தே பிரவிருத்திப்பர். ஸ்தூலசூக்ஷுமகாரணமென்னும் 3 வாச்சியார்த்தங்களோடு தாதா த்மியபாவத்தை யடைவுற்ற அகாரம் உகாரம் மகாரம் என்னும் 3 மாத்திரைகளை யுடையது ஓங்காரரூபப் பிரணவமாம், அந்தப் பிரணவத்தினும் ருத்ரபகவான் துரீயரூபத்தானே மேலாக நிகழ்வர். மனத்தைப் பிரதானமாகவுடைய பிராண இந்திரியாதிகளின் சமுதாயரூப சூக்ஷுமலிங்க சரீரத்தையும் அந்க ருத்ரபகவானே சாக்ஷிரூபமாய்ப் பிரகாசிப்பர், படமானது நானாவகையாய் சித்திரங்கட்கு ஆதாரமா யிருப்பதே போலச் சூக்ஷுமலிங்க சரீரபடமும் துலஜகத்வடிவ சித்திரங்கட்காதார ரூபமாம். சூக்ஷுமலிங்க சரீரத்தே அவ்வப்பொருளை விடயம் செய்யும் பசி தாகம் காமம் குரோதம் முதலியவற்றின் சூக்ஷும அவஸ்தைவடிவ அநேகங்கோடி வாசனையிருக்கும்; அவ்வாசனையினானே இவ்வெல்லாச் சம்சாரமும் பிரவிருத்திக் கும் அத்தகையலிங்க தேகத்தையும் ருத்ரபகவானே பிரகாசிப்பர். அகாரம் உகாரம் மகாரம் அர்த்தமாத்திரையென்னும் மூன்றரை மாத்திரையையுடைய பிரணவ மந்திரத்தோடு தாதாத்மிய பாவத்தை அடைவுற்ற ருத்ரபகவானுக்கு இப்பதினெண் ணாமங்களை வேதவேததாக்கள கூறியுள்ளார்கள்: - ஓங்காரம், பிரணவம், சர்வவியாபி, அநந்தம், தாரகம், சூக்ஷுமம், சுக்லம், வைத்யுதம், பரப்ரஹ்மம், ஏகம், ஏகோருத்ரம, ஈசானம், பகவான், மஹேசுவரம், மகாதேவம், விஷ்ணு, பிரஹ்மா, பிரஜாபதி என்பன 18 நாமங்கள், இனி முறைப்படியே யிந்தாமங்கட்குப் பொருள் கூறுவாம்: -

(1) உச்சரிக்கப்பட்ட இவ்வருத்திரரூபப் பிரணவம் இவ்வுலகருடைய பிராணன்களைச் சிரரூப ஊர்த்வஸ்தானத்தின் கண்ணே அடைவிக்கும். அல்லது மேலாய் உலகத்தையடைவிக்கும். ஆகையால் வேதவேத்தாக்கள் அந்தப் பிரணவ ரூப ருத்ரபகவானை **ஓங்கார**மென அழைத்தனர்.

(2) ருத்ர பகவான் தமது பிராஹ்மணாதி பக்தஜனங்கட்கு இருக்கு முதலிய நான்கு வேதரூப சப்தபரஹ்மத்தை யடைவிப்பர்; அல்லது, பூவுலகமே முதலாக பிரஹ்மலோகம் வரை எல்லா லோகங்களிலுமிருக்கும் நானாவகையாய் ஆநந்தங்களையடைவிப்பராதலின், பிரணவமென அழைத்தனர். பக்கஜனங்களின் துக்கசகித பாவாதி சர்வ விகாரங்களின் ஆத்யந்திக இலயம் உருத்ர பகவானிடத்திருந்தே யுண்டாமாதலின், **பிரணவ**மென அழைத்தனர்.

(3) அரைத்த எட்பிண்டத்தையும் கனமாகிய தயிர்ப்பிண்டத்தையும் தைலகிருதாதிரூப சிநேகம் தன்வடிவத்தானே உள்ளும் புறம்பும் வியாபிப்பதேபோல்

உருத்ர பகவானும் தமதஸ்திபாதிப் பிரிய ரூபத்தானே சர்வ ஜகத்தையும உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்திருப்பராதலின், **சர்வ வியாபி**யென அழைத்தனர்.

(4) ருத்ரபகவான் தேசபரிச்சேதம் காலபரிச்சேதம் வஸ்து பரிச்சேதம் என்னும் மூன்று மற்றவர், அதிகாரிகட்கு இருதயத்தே உபாசனையினானே பிரதீதியாவரா தலின், **அநந்த**மென அழைத்தனர்

(5) ருத்ரபகவான் தமது பக்தஜனங்களைப் பிரஹ்மவித்தையினுபதேசத்தானே துக்கரூப சம்சார சமுத்திரத்தினின்றும் தாண்டவைப்பாராதலின், **தாரக**மென்ற ழைத்தனர்.

(6) ருத்ரபகவான் சர்வ சரீரங்களிலும் அத்தியந்த சூக்ஷுமம ஜீவரூபமாயிருப்ப ராதலின், சூக்ஷுமமென்றனர். ஒரு கேச நுனியின் சததமபாகத்தினும் சததம பாகமே போல் ருத்ரபகவான் ஜீவரூபமாய்ச சூக்ஷுமமாவர், அச்சூக்ஷுமத்தன்மையும் அந்தக்கரணாதி உபாதிகளின் சம்பந்தத்தானேயாம்; உண்மையாயின்றாம். உண்மையாயோ ஆகாசாதி பெரும்பொருள்களினும் பெரிதாம். அல்லது, யோகிகட் குப் பரசரீரப் பிரவேசகாரணம் அவர் தம்பிராணனாம், அது பரசரீரத்தேயிருக்கும் நாடி முதலிய சர்வ சூக்ஷும அங்கங்களில் பிரவேசிக்குமாதலின், அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாம், அதனினும் ருத்ரபகவான் அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாவராதலின், **சூக்ஷு ம**மென அழைத்தனர்.

(7) இந்த ருத்ரபகவான் தமது பக்தஜனங்களின் அவித்தை அஸ்மிதை இராகம் துவேஷம் அபிநிவேசம் என்னும் பஞ்சக்கிலேசகங்களை அத்தியந்தம் நீக்குவராதலின், **சுக்கில**மென்றனர்.

(8) ருத்ரபகவான் நிர்க்குண சாக்ஷிரூபமா யிச்சங்காதத்துள்ளே பிரகாசிப்பர்; சூரியாதி சகுணரூபத்தானே பாகியப் பிரகாசஞ்செய்விப்பராதலின், வைத்யுத என வழைத்தனர். ருத்ரபகவான் ஆகாசாதி சர்வ ஜகத்தினும் மகானாம், தமதிருப்பு விளக்கத்தைக் கொடுத்துச் சர்வ ஜகத்தின் விருத்திகாரணமாவராதலின், **பரப்பிரஹ்மம்** என அழைத்தனர்.

(9) ருத்ரபகவான் சர்வ ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி இலயஞ்செய்வராதலின், அவரே சர்வ ஜகத்வடிவமாயிருப்பர், ஜகத்காரணரூப ருக்ரபகவான் அஞ்ஞானவயத் தானே கற்பிதபேதமுடையவராய்த்தோற்றினும், உண்மையாய்ச் சர்வ பேதமும் அற்றவராதலின், **ஏக**மென வழைத்தனர்.

(10) ருத்ரபகவான் சர்வபேதமுமற்ற அத்விதீயரூபர், தமது மாயா சக்தியி னானே சர்வ ஜகத்தையும் காப்பாற்றுபவர், தமது பக்கஜனங்கட்குத துரீயபதத்தை யடைவித்துச் சர்வ துக்கங்களையும் நீக்குபவராதலின், **ஏகோருத்ர**ரென அழைத்தனர்.

(11) படமொருகால் சங் கோசமுடையதாயிருக்கும், மற்றொருகால் விரிவுடையதாயிருக்குமாறு ருத்ரபகவானும் ஜகத்தின் பிரளயகாலத்தின்கண்ணோ சங்கோசமுடையவராயிருப்பர் ஜகத்தினுற்பத்தி காலத்தே விகாசமுடையவராயிருப் பர். சர்வ ஜகத்தையும் காப்பாற்றுபவர், சர்வ ஜீவர்களின் புத்திக்குங் காரண ரூபர், அப்புத்தி முதலியவற்றின் இராகத்வேஷாதி சர்வ தருமமுமற்றவராதலின், **ஈசான**னென்றனர்.

கருத்திதுவாம்: - ருத்ரபகவானே, சர்வ ஜகத்திற்கும் அபின்ன நிமித்த உபாதானகாரணமாவர், புத்திமுதலிய சர்வ ஜகத்தினுமுள்ளாவர், விஷமத்தன்மை முதலிய தோஷங்கள் அற்றவராவராதலின் அந்த ஈசானசப்தம் முக்கியமாக ருத்ரபக வானிடத்தே பொருந்தும் என்பதாதி சுருதிகளில் ஜீவர்கள் பாதந்திரர்கள் எனப்பட்டு ளராதலின் ஜீவர்களிடத்தே ஈசானசப்தம் முக்கியமன்றாம்; மற்றோ, கௌணமாம். ருத்ர பகவான் சர்வ ஜகத்தையும் தத்தங் காரியத்தே பிரவிருத்திப்பராதலின் வேதவேத்தாக்கள் இவ்வாறு ருத்ர பகவானைத் துதிக்கின்றனர். இந்த ருத்ர பகவான் அசுரர்களோடு போர்செய்யுங்காலத்தே அநேக குணங்களோடு கூடியவராவராதலின் அவரே மகா சூரவீரர். அல்லது ருத்ர பகவான் தமதாத்ம சாக்ஷாக்காரரூப பலத்தானே; காமக்குரோதாதி உட்சத்துருக்களைப் பக்ஷிப்பராதலினானும் அவரே மகா சூரவீரர், ருத்ர பகவான் காமரூப மன்மததேகத்தைச் சாம்பராக்கினராதலின் ருத்ர பகவானை ஸ்மரதேகதக்கென்பர், ஹே ருத்ர பகவன்! அதிகாரிகளாகிய யாங்கள் தங்களுடைய ஸ்துதிரூப வசனங்களினானே யெப்போதும் தங்களை ஆரா திப்பேம். தாங்கள் சர்வ ஜீவர்களின் இருதயகமலத்தே யெப்போதும் நிவாசஞ் செய்பவராவீர். தங்கட்குத் தங்களுடைய ஸ்துதியே பிரீதி ஹேதுவாம். ஹே ருத்ரபகவன்! கடத்தைப் போலும் விசாலமான பாலிருக்கும் ஸ்தானரூப உதஸ் (மடி) எவற்றிற்கோ அத்தகைய புதிதாய்க் கன்றீன்ற பாற்கறவாத கோக்கள் ஹுகாரரூப சிநேக சப்தங்களால் தமது கன்றுகளை அழைப்பதே போலப் பரமாநந்தரூபப் பாலோடு கூடிய தங்களுடைய ஸ்துதிரூப கோக்கள் ஆந்தரூபப்பாலை யடைவிக்கும் பொருட்டு அன்பர்களாகிய கன்றுகளா மெங்களைப் பிரேமை யோடுகூடத் தானே அழைக்கும; கன்றுகளாகிய எங்களது முயற்சியின பேக்ஷையைச் செய்வதில்லை; அதனானே, தங்களுடைய ஸ்துதிரூபகோக்கள் எங்களது சர்வ துக்கங்களையும் நாசஞ்செய்வனவாம். இவ்வாறு வேதவேத்தாக்கள் ஈசானரெனப் பெயரிய ருத்ர பகவானை யெப்போதுந் துதிபுரிவர்,

(12) இந்த ருத்ரபகவான், சம்பூர்ணஐசுவர்யம, சம்பூர்ணதருமம், சம்பூர்ணமாயகீர்த்தி, சம்பூர்ணஸ்ரீ, சம்பூர்ணஞானம், சம்பூரணவைராக்கியம் என்னும் அறுவகையாய் பகங்கட்காசிரயமாவராதலின், வேதவேத்தாக்கள் அவரைப் **பகவா**னென அழைத்தனர்.

(13) இவ்வுலசத்துள்ள அரசர்களியாவரும் ஒரு சிறிது தேசத்தேயிருக்கும் பிராணிரூப பூதங்கட் கீசுரராவர். அந்தப் பிராணிகளினும் வேறாக இருப்பர், ருத்ர பகவானோ ஆகாசாதி பஞ்சமகா பூதங்கட்கு மீசுரராவர், அவற்றினுற்பத்தி யாதி

காரணமாதலின அவற்றிற்கபின்ன நிமித்த உபாதானகாரணமாவராதலின் வேத வேத்தாக்கள் அவரை **மகேசுர**ரென அழைத்தனர்.

(14) ஆநந்தவடிவ ஆன்மாயாவினும் மதிகமாம், ஸ்வப்ரகாச அத்விதீயரூப மாம், சச்சிதாநந்தவடிவமாம், சர்வ பேதமுமற்றதாம், இத்தகைய மகா ஆன்மாவைப் பிரஹ்மவித்யாரூப உமாபதியாகிய ருத்ர பகவான் எப்போதும் தம்மான்ம வடிவமாயே காண்பவராதலின் வேத்வேத்தாக்கள் அவரை **மகாதேவ** ரென்றனர்.

(15) சர்வ ஜகத்திற்கும் சத்தாஸ்பூர்த்தியைக்கொடுக்கும் ருத்ர பகவான் சர்வ ஜகத்தின்கண்ணும் சத்தாதிரூபமாய்ப் பிரவேசிப்பராதலின் வேதவேத்தாக்கள் அவரை விஷ்ணுவென்றனர். அல்லது அந்த ருத்ர பகவானிடத்தே யோகி அபேதரூபமாய்ப் பிரவேசிப்பனாதலின் வேதவேத்தாக்கள் அவரை **விஷ்ணு** வென்ற னர். ருத்ர பகவான் யாண்டும் வியாபகத்தன்மைவடிவ பிரஹ்மத்தன்மையினானே யாவினுமதிகராவர், சர்வப் பிரகாசத்திற்கும் நியந்தாவாவராதலின் அந்த ருத்ர பகவான் நரசிம்ஹ பூர்வதாபநீயத்தே மஹாவிஷ்ணு வெனப்பட்டனர். ஆண்டுப் பூர்வதாபயத்தே இவ்வேகாதச பதங்களையுடைய மந்திரத்தே மகாவிஷ்ணுரூப நரசிம்ஹ பகவானே பிரதிபாதிக்கப்பட்டுளார். அம்மந்திரம் 32 அக்ஷரவடிவ அனுஷ்டுப் சந்தமுடையதாம், அம்மந்திரத்தின் சுரவிசேஷரூபம் சாமத்தானே உச்சாரணமாம். அம்மந்திரம் பிரணவாதி யங்கமந்திரங்களோடு கூடியதாம், 4 பாதங்க ளோடு கூடியதாம். இத்தகைய மந்திரத்தானே கூறப்பட்ட ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவான் அதிகாரிகளா லவசிய முபாசிக்கத்தக்கவர். ஹே மைந்த! இந்தப் பிரணவரூப ருத்ரரூப ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவான் கேவலம் அம்மந்திரார்த்த ரூபத்தானே உபாசிக்கத் தக்கவரல்லர்; மற்றோ, மகாசக்கிரத்தின் நாபிரூபத்தானும் உபாசிக்கத்தக்கவராவர். அம்மகாசக்கிரத்தின் வடிவத்தை யாசிரியர் இவ்வாறு வருணித்துளார்: - முதலில் ஓங்காரரூபப்பிரணவத்தை யெழுதுக. அந்தப் பிரணவத்தின் வெளித்தேயத்தே சுதர்சனமந்திரத்தின் ஆறக்ஷரங்களோடுகூடிய ஆறு கோணமுடைய கமலமெழுதுக, அதன் பாகிய தேயத்தே அஷ்டாக்ஷரமந்திரத்தின் அஷ்டாக்ஷரங்களோடு கூடிய அஷ்டகோணமுடைய கமலமெழுதுக, அதன்பாகிய தேயத்தே 12 அக்ஷரமந்திரத்தின் 12 வருணங்களோடு கூடிய 12 கோணமுடைய கமலமெழுதுக, அதன்பாகிய தேயத்தே மாத்ருகாதி 16 சுரங்களோடு கூடிய 16 கோணமுடைக் கமலமெழுதுக, அதன்பாகிய தேயத்தே முற்கூறிய அனுஷ்டுப் சந்த 32 அக்ஷரங்களோடு கூடிய 32 கோணமுடைக் கமல மெழுதுக, பின் மாயாபீஜத்தானும் பூவலயத்தானும் மாத்ருகா வருணங்களானும் அச்சக்கிரத்தின் பாகியத்தைச் சுற்றுக. அறுகோணமே முதலாக 16 கோணம் வரை ஒவ்வொருகோணரூப தலத்தைப் பிந்து சகித ஈகாரத்தானே சுற்றுக. இதன் பெயர் நரசிம்ஹமெனப் பெயரிய மகாசக்கிரமாம். இதன் பொருளை முற்கூறியபடியே யறிந்துகொள்க. இத்தகைய மகா சக்கிரததே ரதசக்கிர நாபியைப் போலிருக்கும் பிரணவரூப நரசிம்ஹ பகவான் அதிகாரிகளால் அவசியம் உபாசனை செய்யத் தக்கவர். இவ்வாறு முற்கூறிய மந்திரார்த்தரூபரும் மகாசக்கிர நாபிரூபரும் பாற்கடலின்கண்ணே விஷ்ணுரூபமாயிருப்பவரும், சர்வப் பிராணிகளின் இருதயாதி களிடத்தேயிருப்பவரும் ஆகிய ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானை யுபாசனை அதிகாரிகள் நிரந்தரம் செய்யவேண்டும், செய்பவர் மகா சம்சார சமுத்திரத்தைக் கோவினடி

போல அற்பமாயெண்ணித் தாண்டுவராதலின், அதிகாரிகள் ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானது பாசனையை அவசியம் செய்க

(16) சிருஷ்டியையுண்டாக்கும் நான்முகமுடைய பகவானை வேதவேத்தாக்கள் பிரஹ்மாவென்பர். அந்தப் பிரஹ்மாவே சமஷ்டி சூக்ஷுமரூபமாய் வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரங்களை யுண்டாக்குவராதலின், வேதவேத்தாக்கள் அந்தப் பிரஹ்மாவைப் பிரஜாபதியென அழைத்தனர். அவர், பொன்மயமாகிய இந்தப் பிரஹ்மாண்ட லோகத்தேயிருக்கும் இப்பூமிரூபமும் பொன்மலையைக் கர்ணிகையாயுடையதும் ஆகிய கமலத்தே சத்தியலோகத்தே தேவதைகட்குபகாரம் செய்யும் பொருட்டு இருப்பா. அந்தப் பிரஹ்மாவாகிய பிரஜாபதியும் ருத்ரரூப ஸ்ரீ நரசிம்ஹபகவானது வடிவமேயாவர். இத்துணைக் கிரந்தத்தானே ஓங்காராதி 18 நாமங்களின் பிரசங்க வாயிலாய் நரசிம்ஹ பூர்வதாப நீயத்தின்கண்ணே கூறிய பிரணவத்தைக் கவுணமாகவுடையதும், முற்கூறிய அனுஷ்டுப் சந்தரூப மந்திரத்தைப் பிரதானமாக வுடையதும் ஆகிய சகுணவித்தையின் வடிவத்தை நிரூபித்தாம். இனி முற்கூறிய அனுஷ்டுப் சந்தவடிவ மந்திரத்தை கௌணமாகவுடையதும்; பிரணவத்தைப் பிரதானமாக வுடையதும் ஆகிய சகுணவித்தையின் வடிவத்தைக்கூறுவதும், கேவலப் பிரணவத்தை பிரதானமாகவுடைய சகுணவித்தையின் வடிவத்தைக் கூறுவதும், துரீயப் பிரணவத்தைப் பிரதானமாகவுடைய நிர்க்குண வித்தையின் வடிவத்தைக் கூறுவதும் ஆகிய நரசிம்ஹ உத்தரதாபநீயத்தின் பொருளை நிரூபிக்கும் பொருட்டு முதலில் ஸ்ரீ நரசிம்ஹபகவானுடைய உபாசகர்களாகிய தேவதைகளின் ஜிஞ்ஞாசையைவருணிப்பாம்: - ஹே மைந்த! முன்னொருகாலத்தே அக்கினி முதலிய சர்வ தேவதைகளும் பிரஜாபதியின் சமீபத்தேசென்றனர். அவர் தமது மானசியெனப் பெயரிய பிரிபையோடு அமிதௌஜச நாமதேய பரியங்கத்தே யிருப்பார், யாரினுமுற் சிருஷ்டசோபையுடையராவர், வேதவேத்தாக்கள் பிரஹ்மாவென அவரைக் கூறுவர். அவ்வக்கினிமுதலிய தேவதைகள் பிரஜாபதியின் சமஷ்டி ஸ்தூலரூப விராட்சரீரத்தின் கண்ணேயிருப்பர், அனுஷ்டுப் சந்தரூப மந்திரத்தின் வித்தையின்கண்ணே பிரஜாபதியின் சிஷ்யத்தன்மையானே குசலர் பிரணவத்தைப் பிரதானமாகவுடைய பிரஹ்மான்மபாவத்தை யுணாத்தும் வித்தையையடைய இச்சித்தவரும், முன் மொழிந்த வித்தையினானே தூயமனத்தையுடையவரும் ஆகிய அக்கினி முதலிய தேவதைகள் பிரஜாபதியை நோக்கித தண்டம் போல நமஸ்கரித்து தங்கள் இருகரத்தையும் கூப்பி இவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர்: -- ஹே பகவன்! முன்னர்த்தாங்கள் எங்கள் பொருட்டுச் சர்வ மந்திரத்தின் கண்ணும் ராஜாவடிவ அனுஷ்டுப் சந்தரூபமந்திரம் பிரணவாதியங்க மந்திரங்களோடும் சக்தியோடும் சாம உபாசனையோடும், மகா சக்கிரத்தோடும் கூறினீர்கள் அம்மந்திரராஜா, மிருத்தியு பயத்தை நீக்குவதாம், அதன் நிரூபணத்தே தாங்கள் சுருக்கமாய் நான்குபாதமுடைப் பிரணவ மந்திரத்தையும் கூறினீர்கள். அந்தப் பிரணவம், தன்னான்கு பாதங்களின் வாச்சியரூப நால்வகை யான்மாவோடு அபின்னமாம். ஹே பகவன்! இச்சம்சாரரூப அக்கினியால மிகவும் தபிக்கப்பட்ட தேவதைகளாகிய எங்கட்குத் தாங்கள் கிருபை செய்து பிரணவத்தை யுபதேசிக்க வேண்டும், பிரணவத்தானே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அத்தியந்த மறியமுடியாத ஆன்மாவை யுபதேசிக்க வேண்டும். ஹே மைந்த! இவ்வாறாய் வினாவை அக்கினி முதலிய தேவதைகள் பிரஜாபதியிடத்தே செய்த

போது பிரஜாபதியானவர் தேவதைகட்கிவ்வாறுபதேசித்தனர்: - ஹே தேவதைகளே! நீங்கள் முன்புபாசித்த மந்திரராஜாவிற்கு நான்குபாதங்களுளவாதலின் அம்மந்திரத்தை நான்கு விபாகஞ் செய்து, அந்நான்கு விபாகங்கட்கு முறைப்படி பிரணவ மந்திரத்தின் நான்கு மாத்திரைகளில் சேர்க்குக. பின் எந்நரசிம்ஹ பகவானைப் பூர்வதாபநீயத்தின் மந்திரராஜாவினகண்ணேயிருக்கும 11 பதங்கட்கு விசேஷகித மாய் அர்த்தரூபத் தானே கூறினேமோ, அந்நரசிமஹ பகவானைச் சர்வ பதார்த்தங்களும் அற்றதாய் துரீய இலக்ஷியவடிவமென வுணர்ந்து முறைப்படி பிரணவமந்திரத்தின் நான்கு மாத்திரைகளின் வாச்சியார்த்தரூப அம்மந்திர ராஜாவின் நான்கு பாதங்களின் வாச்சியார்த்தரூப ஆன்மாவின் கற்பிதமாய் நான்கு பாதங்களோடு இலக்ஷியத்தை யபேதசிந்தனம் செய்க. இவ்வதிகாரி நரசிம்ஹ பகவானுக்குப் பிரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், சர்வேசுரன் என்னும் நான்கு வடிவத்தைக் கற்பித்து முறைப்படி நாபி, இருதயம், புருவஇடை, பத்தாவது வாயில் என்னும் நான் கிடங்களில் ஸ்ரீ நரசிம்ஹ பகவானை அம்மந்திரங்களானே பூஜனை செய்க, ஹே தேவதைகளே! ஒங்கார ரூபப் பிரணவத்திற்கு அகாரம் உகாரம் மகாரம் நாதம் என நான்கு, மாத்திரைகளுண்டு. அவற்றுள், ஒவ்வொரு மாத்திரை தூக்ஷுமாதிபேதத்தானே நன்னான்குவகையாகும். அகாராதிவர்ணங்களின் வைகரி யென்னும் தூல அவஸ்தையோ வாக்கின் கண்ணேயிருக்கும், மத்யமையென்னும் சூக்ஷுமாவஸ்தை இருதயதேயத்தேயிருக்கும், பசியந்தியென்னும் பீஜாவஸ்தை குண்டலியின் கண்ணேயிருக்கும், பரையவஸ்தையோ சாக்ஷிரூபமா யெவ்விடத்தும் வியாபகமாம். இவ்வாறு அகாராதி நான்கு மாத்திரைகள் நன்னான்கு பிரகாரமாதலின் அம்மாத்திரைகளின் சமுதாயரூபப்பிரணவம், 16 அவயவங்களையுடையதாய்ச் சித்தமாம். அல்லது, அகாராதி நான்கு மாத்திரை புலுதம் தீர்க்கம் ஹ்ரஸ்வம் சாக்ஷியென்னும் நான்கு பேதத்தானே நன்னான்கு பிரகாரமாமாதலின், அச்சர்வ மாத்திரைகளின் சமுதாயரூபப் பிரணவம் 16 அவயவமுடையதாய்க் கூறப்பெறும். இப்போது ஆன்மாவின் 16 பேதத்தை வருணிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! பிரணவத்திற்கு அகார உகார மகார நாதமென்னும் நான்கு பாதங்களிருப்பதேபோலப் பிரணவத்தின் வாச்சியார்த்தரூப ஆன்மாவிற்கும் நான்கு பாதங்களாம். ஆண்டு, வியஷ்டிஸ்தூல சரீரரூப உபாதியையுடைய விசுவன் ஆன்மாவின் முதற்பாதமாம், வியஷ்டி சூக்ஷும சரீரரூப உபாதியையுடைய தைஜசன் ஆன்மாவினிரண்டாவது பாதமாம், வியஷ்டிகாரண சரீரரூப உபாதியையுடைய பிராஞ்ஞன் ஆன்மாவின் மூன்றாவது பாதமாம், அவற்றை யொளிர்விக்கும் சாக்ஷிரூபதுரியம் ஆன்மாவின் நான்காவது பாதமாம். இந்நான்கும் முறையே பிரணவமந்திரத்தின் அகாராதி நான்கு மாத்திரைகளின் அர்த்தரூபமாம், அத்தியான்மரூபமாம். ஆன்மாவிற்கு விசுவாதி நான்கு அத்தியான்மபாதங்களிருப்பதே போல் நான்கு அதிதைவபாதங்களுமுண்டு. சமஷ்டிஸ்தூலசரீரரூப உபாதியையுடைய விராட்டு முதற்பாதமாம், சமஷ்டி சூக்ஷுமசரீரரூப உபாதியையுடைய ஹிரண்யகர்ப்பர் இரண்டாவது பாதமாம், சமஷ்டி காரணசரீரரூப உபாதியையுடைய ஈசுரர் மூன்றாவது பாதமாம், யாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கும் பரமான்மா நான்காவது பாதமாம். இவை யான்மாவின் அதிதைவ பாதமாம். பிரணவத்தின் அகாராதி 4 மாத்திரை நன்னான்கு வகையாயிருப்பதே போல் ஆன்மாவின் விராட்டாதி 4 அதிதைவரூபத்தினும் வேறல்லாத விசுவாதி நான்கு பாதங்களும், தீவிர மத்யம மந்த துரீயமென்னும் 4

பேதங்களால் நன்னான்கு வகையாம். ஆண்டு, ஜாக்ரதரூப விசுவத்தின் சொரூபம் நேத்திராதி யிந்திரியங்களால ரூபாதிவிடயங்களைக்கவரும், அது விசுவத்தின் தீவிரமென்னும் முதற் பாதமாம். அந்த விசுவத்தின் சொரூபம் மனோரதங்களைச் செய்யும், அது விசுவத்தின் மத்தியமமென்னும் இரண்டாவது பாதமாம் விசுவத்தின் சொரூபம் மோகத்தானே வறிதிருத்தலையடைவுறும், அது விசுவத்தின் மந்தமென்னும் மூன்றாவது பாதமாம். விசுவத்தின் சர்வ உபாதிகளுமற்ற நிர்விசேஷ துரீயசொரூபம் விசுவத்தின் நான்காவது பாதமாம். இவ்வாறு கனாக்காண்போனாகிய தைஜசனும் நால்வகையாவன். ஆண்டுக் கனவின் கண்ணே தைஜசனது வடிவம் சத்திய மந்திராதிகளைக் கவரும். அது தைஜசனது தீவிரமென்னும் முதற் பாதமாம். தைஜசனது வடிவம் கனவைச் சொரூபத்தானே காணும், அது மத்யமமென்னும் 2-வது பாதமாம். தைஜசனது வடிவம் கனவில் மோகத்தானே மூடபாவத்தையடையும், அது மந்தமென்னும 3-வது பாதமாம். தைஜசனதுவடிவம் நிர்விசேஷதுரீயரூபமாம், அது 4-வது பாதமாம். இவ்வாறு சுழுப்தியவஸ்தையையுடைய பிராஞ்ஞனும் நால்வகையாவன். ஆண்டுச் சாத்விக விருத்தியைப் பிரதானமாகவுடைய பிராஞ்ஞனது வடிவம் பிராஞ்ஞனது தீவிரமென்னும் 1-வது பாதமாம். இராஜச விருத்தியைப் பிரதானமாகவுடைய பிராஞ்ஞனது வடிவம் மத்திய மமென்னும் 2-வது பாதமாம். தாமச விருத்தியைப் பிரதானமாகவுடைய பிராஞ்ஞனது வடிவம் மருதமென்னும் 3-வது பாதமாம். பிராஞ்ஞனது வடிவம் நிர்விசேஷ துரீயரூபமாம்; அது நான்காவது பாதமாம். பூர்வம் பிரணவமந்திரத்திற்கு நாதமென்னும் நான்காவது மாத்திரை கூறினேம், அதன் பிஜம் பிந்து சக்தி சாந்தம என்னும் நான்கவஸ்தை கூறியுள்ளேம்; அந்நான்கிற்கும் முறைப்படி ஓத அநஞ்ஞாதா அநுஞ்ஞா அவிகற்பம இத்துரீய ஆன்மாவிற்கு நான்கு பாதார்த்தரூபமாம்; ஓதாதி நான்குபாதங்கட்கும் தீவிராதி ரூபங்களாவன: - பொறிகளின் கண்ணே யக்கினி அனுகதமாயிருப்பதே போல் ஆன்மாச் சர்வ ஸ்தூலாதி தேகங்களில் சாக்ஷிரூபமாய்த தொடரும், சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மவடிவமாம், அவ்வான்மாவால் இவ்வெல்லாவுலகும் தத்தம் ரூபத்தானே அறியப்பெறும், அவ்வந்தரியாமியாய் ஆன்மாவே ஒதவெனப்பெறும்; அவ்வோதவென்னும் ஆன்மாத துரீய ஆன்மாவிற்குத் தீவிரமென்னும் முதற்பாதமாம். ஆன்மா, தியாதா தியானம் தியேயம் ஞாதா ஞானம் ஞேயம் என்பதாதி ஜகத்திற்குத் தன திருப்பு விளக்கமிலலாததைக்கண்டு அவை யிதற்குண்டாக வேண்டுமென வெண்ணித் தன்னிருப்பு விளக்கத்தையிதன் கண்ணே யடைவிக்கும், அவ்வான்மா அனுஞ்ஞாதாவெனப்பெறும்; அது மத்தியமமென்னும் 2-வது பாதமாம். ஆன்மா கற்பித ஜகத்தினின்றும் தன்னிருப்பு விளக்கத்தை யிழுத்துக் கற்பிதவுலகை இலயப்படுத்திக கேவலந் தன்னத்விதீயரூபத்தையேயுணரும், அது அனுஞ்ஞாவெனப்பெறும், அது மந்தமென்னும 3-வது பாதமாம். ஆன்மாவின் சொரூபத்தின் கண்ணே கற்பித துவைதப் பிரபஞ்சத்தின் ஸ்மிருதியுமிராதாம், அவ்வான்மவடிவம் யோகியரின் அநேக ஜன்ம புண்ணிய கருமங்களாலடையப்பெறும, அதன் பெயர் அவிகற்பமாம், அது நான்காவது பாதமாம். அவிகற்பமென்னும் துரீய ஆநந்தவடிவ நான்கவஸ்தைகளில் அதிஷ்டானத்தன்மை ரூபத்தானே தொடர்ந்திருப்பதாய்ப பிரதீதமாம், அதனிருப்புவிளக்கத்தானே இம்முற்கூறிய 16 வகையாய் ஆன்மாவின் வடிவம் பிரதீதமாம், ஆண்டு ஆன்மாவின் றுரீயவடிவத்தே கற்பிதரூபத்தன்மை சம்பவியாதாமாயினும் அத்துரீய ஆன்மாவின் கண்ணே அத்துரீயத்தன்மைவடிவ

தருமம் தன்னினும் வேறாய் மூன்று வஸ்துக்களைய பேக்ஷிக்கும், அதனபேக்ஷை யினானே துரீயமெனப்பெறுமாதலின், அத்துரீயத்தன்மைத் தர்மமுங் கற்பிதமே யாம்; ஆனால் துரீயத்தன்மைத் தர்மத்தின் ஆசிரயரூப ஆன்மாக்கற்பிதமன்றாம். நிர்மல ஆகாசத்தின் கண்ணே கந்தர்வ நகரம் பிரதீதியாமாதலின், அது கற்பிதமா வதே போல், அவிகற்பரூப சுத்தஆன்மாவின்கண்ணே இவ்வெல்லாவுலகும் பிரதீதமாமாதலின், இவ்வுலகும் கற்பிதமெனப்படும். இவ்வவிகற்ப ஆன்மாச் சர்வ பயமுமற்றதாம். ஜன்மாதி சர்வ விகாரங்களுமற்றதாம், பரமாணுமுதலிய சூக்ஷும பதார்த்தங்களினும், அத்தியந்தம் சூக்ஷுமமாம், ஆகாசாதி பெரும்பொருள்களினும் மிகவும் பெரியதாம், இத்ததகைய ஆன்மசாக்ஷாத்காரத்தானே மோக்ஷப்பிராப்தியாம். இப்போதான்ம ஞானத்தின் அதிகாரியை வருணிப்பாம்: - அவிகற்பமென்னும் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவையறிய இச்சித்த பிராஹ்மணாதி யதிகாரி வேதவிகித அக்கினிஹோத்திராதிகருமங்களைச் செய்வன், ஹிம்சாதி நிஷித்தகருமங்களைப் பரித்தியாகம் செய்வன்; அவ்வதிகாரி சத்தியம் தபம் தயை தானம் பிரஹ்மசரியம் அஹிம்சையென்பதாதி சுபகருமங்களைச் செய்வன். இத்துணையானே மந்தமத்தியம மென்னுமிரு வகையாய் அதிகாரிகளை வருணித்தாம். இனி உத்தம அதிகாரியை வருணிப்பாம்: - அவிகற்பவடிவ ஆன்மாவையறிய இச்சித்து ஒவ்வொரு பிராஹ்ம ணர் புத்ரஏஷணை வித்தஏஷணை லோகஏஷணையென்னும் மூவகையாய் ஏஷணைகளைப் பரித்தியாகித்து, பரமஹம்ச சந்யாசக்ரகண பூர்வகம் சர்வ கருமங்களையும் பரித்தியாகித்துக் கேவலம் பிக்ஷாவிருத்தியைத்தரிப்பர், இத்தகைய உத்தம அதிகாரிகள் இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரித்து உள்ளே சர்வஞ்ஞராயினும் குருடு ஊமைபோலப் பிருதிவியின்கண்ணே சஞ்சரிப்பாராதலின், அவிவேகிகள் அறிஞரையறியார். பூர்வம் சம்வர்த்தகாதி சந்யாசிகள் உலகரால் அறிய முடியாதவராய்ச் சஞ்சரித்தனராதலின், அதிகாரிகள் அவிகற்ப் ஆன்மாவின் சாக்ஷாத்காரத்தை அவசியம் சம்பாதனஞ்செய்க. இப்போது, முற்கூறிய அனுஷ்டுப் சந்தரூப் மந்திரசகித பிரணவ உபாசனையையும் கேவலம் பிரணவ உபாசனையை யும் நிரூபிப்பாம்: - இவ்வதிகாரி ஒருகால் ஒரு பாவகருமரூபப் பிரதிபந்த வயத்தால் ஆன்மாவை அவிகற்பரூபமா யறியமுடியாவிடின், பாவரூபப் பிரதிபந்தகத்தை நீக்கும் பொருட்டு ஒருபாயம அவசியம் செய்க. அதாவது, முன்னர் நான்கு பாதமுடைய மந்திரராஜா கூறப்பட்டது, அம்மந்திரத்தின் நான்குபாதங்கட்கு, முறையாய் விசுவ தைஜச பிராஞ்ஞதுரீயமென்னும் நான்கு ஆன்மாவின் சொரூபங்களின் வாசகங்களாகிய அகார உகார மகார நாதமென்பவை பிரணவத்தின் நான்கு மாத்திரைகளாம், அந்நான்கு மாத்திரைகளோடும் அபேதசிந்தனம் செய்க. பிரணவ மந்திரத்தின் மாத்திரைகளின் விபூதி யிவ்வாறு சுருதியாற் கூறப்பெற்றுளது: - பிரஹ்மா வசு காயத்ரீ கார்கபத்தியம் பிருதிவி இருக்மந்திரம் இருக்வேதம் என்னும் சம்பூர்ணம் அகாரரூபமாம், விஷ்ணு ருத்ரன் தரிஷ்டுப் தக்ஷிணாக்கினி யஜுர்மந்திரம் யஜுர்வேதம், அந்தரிக்ஷம் என்னுமியாவும் உகாரரூபமாம், ருத்ரன் ஆதித்தியன் ஜகதி ஆகவநீயம் சுவர்க்கம் சாமமந்திரம் சாமவேதம் என்னுமியாவும் மகாரரூபமாம. விராட் மருத் ஏகர்ஷிரூப அக்கினி பிரணவம் அதர்வண மந்திரம், அதர்வவேதம், சம்வர்த்தகாக்கினி, சோமம் லோகம் என்பன யாவும் நாதரூபமாம். இவ்வாறு விபூதிகளோடு கூட அகாராதி நான்கு மாத்திரைகளைப் பிரஹ்மவேத்தாக் குருவாயிலாயறிந்து அதிகாரி முற்கூறிய மந்திரராஜாவின் நான்கு பாதங்களை

முறையாய் அகாராதி நான்கு மாத்திரைகளில் அபேதசிந்தனம் செய்க. அதன்பின் இவ்வதிகாரி அம்மந்திரத்தின் நான்கு பாதங்களோடு அகாராதி மாத்திரைகளின் இலயசிந்தனஞ்செய்க. அல்லது, கேவல அகாராதி மாத்திரைகளையே இலய சிந்தனஞ் செய்க. இலயசிந்தனப்பிரகாரம் சாஸ்திர வேத்தாக்களால் இவ்வாறு கூறப்பட்டுளது: - அகாராதி பூர்வ பாதங்களை உகாராதி யுத்தரபாதங்களில் இலயஞ் செய்வதே போல், உகாராதி பாதங்களையும் உத்தர மகாராதிபாதங்களில் இலயஞ் செய்க. இவ்வாறு துரீயம்வரை அவற்றை இலயஞ் செய்க. அதன்பின் பீஜம், பிந்து, சக்தி, சாந்தம் என்னும் நான்கவஸ்தையையுடைய துரீயரூபப்பிரணவத்தை மனத்தானே சிந்தனஞ்செய்க. பிரணவ மந்திரத்தின் வாச்சிய அர்த்தரூபப் புருடனுக்கு இப்பாதரூபப் பதினாறுகலை கூறப்பட்டுளது. அப்பதினாறு கலை முறைப்படி முற்கூறிய 16 அவயவமுடைய பிரணவமந்திரத்தின்கண்ணே தாதாத்மிய சம்பந்தத்தானே யிருக்கும்; சர்வ பேதமுமற்ற சுத்த பரமான்மாவின்கண்ணே அக்கலைகளிராவாமாதலின், அவ்வெல்லாக்கலைகட்கும் இலயம் சம்பவிக்கும். இப்போது வேறு வகையாய் வருணிப்பாம்: - முற்கூறிய முறையே நான்கு நான்கு அவயவங்களையுடைய அகாராதி நான்கு மாத்திரைகளோடு முறையாய் முற்கூறிய அனுஷ்டுப்சந்தரூப மந்திர ராஜாவிற்கு நான்கு பாதங்களைச் சேர்ப்பிப்பதனானே அம்மந்திரராஜாவிற்கும் 16 அவயவங்கள் சித்தமாம்; ஏனெனின், அவ்வனுஷ்டுப்சந்தம் 32 அக்ஷரங்களாலாம், அச்சந்தத்திற்கு எட்டெட்டக்ஷரங்களையுடைய நான்கு பாதங்களுண்டு, அந்நான்கு பாதங்கட்கு முறையே நான்கு நான்கு அவயவங்களையுடைய அகாராதி நான்கு மாத்திரைகளோடு சேர்க்கும்போது அம்மந்திரத்தின் இரண்டிரண்டக்ஷரங்கட்கு ஒவ்வொரு அவயவவாசகத்தன்மை சித்தமாம். அந்த 16 அவஸ்தைகளை அதிகாரிபையப் பையஜயஞ்செய்க. மனத்தின் கண்ணே தடையற்ற திடப்பிரதீதியே அப்பூமிகளின் ஜயமாம், அவற்றின்கண்ணும் இவ்வதிகாரி எவ்வெப்பூமியை ஜயிப்பனோ அவ்வப்பூமியைப் பரித்தியாகித்து உத்தர உத்தர பூமியைப்பற்றுக. இவ்வாறு பையப்பைய அப்யசித்தப்யசித்து அதிகாரிக்கு முற்புண்ணியமகிமையானே அவிகற்ப துரீய ஆன்மாவின் பிராப்தியாம்போது கார்ய சகித அஞ்ஞான நீக்கமுண்டாம். பின்னதிகாரிக்குச் சிறிது மாத்திரையுங் கர்த்தவ்யம் எஞ்சியதாகவில்லையாதலின், ஆன்மசாக்ஷாத்கார அடைவின் பொருட்டு அதிகாரி பிரணவ உபாசனையை அவசியஞ் செய்க. இனிப் பிரஹ்மஞானத்தானே காரியசகித அஞ்ஞான நீக்கமாம். பிரஹ்மத்தின் இயற்கையை வெளிப்படுத்தும் யுக்திகளைக்கூறுவாம்: -- ஹே தேவதைகளே! ஸ்தூலசூக்ஷுமகாரண சரீரங்களை யபேக்ஷித்துத் துரீயரூப அவிகற்பத்தூய ஆன்மா வாக்கு முதலிய 10 பாகிய இந்திரியங்கட் கவிஷயமாம், மனத்திற்கு மவிஷயமாமாதலின், ஆன்மாவை வினவுவதன்கண்ணும் எவனும் சமர்த்தனாகான்; விடைகூறுவதன்கண்ணும் எவனும் சமர்த்தனாகானாதலினானே, சிரத்தையையுடைய சீடர்களால் வினவிய போதினும் சில பிரஹ்மவேத்தாக்களாகிய அறிஞர் அவர் பொருட்டுச் சச்சிதாநந்தவடிவ அவிகற்ப ஆன்மாவை மௌனத்தானே உபதேசித்தனர்; ஏனெனின, எவ்வெவ் வஸ்து வாணியால் வசனிக்க முடியுமோ அவ்வவ்வஸ்துவின் கண்ணே நேத்திராதி பாகியேந்திரியங்களின் விஷயத்தன்மையாம். அல்லது, அந்தரமனபுத்தியாதிகளின் விஷயத்தன்மை அவசியமாம். அந்தப்பாகிய ஆந்தர இந்திரியங்களின் விஷயத்தன்மையின்றிக் கேவலம் வாணியின் விஷயத்தன்மை சம்பவியாதாதலின், இந்திரியங்களின்

விஷயத்தன்மையோ வியாபகமாம், வாணியின் விஷயத் தன்மை வியாப்பியமாம், யாண்டு வியாபகாபாவமாமோ ஆண்டு வியாப்பியாபாவமாம்; அக்கினியாகிய வியாபகமிலதாகவே தூமமாகிய வியாப்பியமிலதாகும், அது போலவே ஈண்டுப் பிரசங்கத்தே சர்வ அவஸ்தைகளிலும் அநுகதமாகிய அத்விதீயப்பிரஹ்மரூப ஆன்மாவின் கண்ணே நேத்திராதி இந்திரியம் மனம் புத்தி பிரவிருத்தியாது; ஆகையால், ஆன்மாவின் கண்ணே வாணி விஷயத்தன்மையும் சம்பவியாதாம், அல்லது, அதிஷ்டான ஆன்மாவால் ஏவப்பட்ட நேத்திராதி இந்திரியங்களும் மனம் புத்தி சரீராதிகளும் தத்தங் காரியத்தே பிரவிருத்திக்கும்; ஆனால், மனத்தோடு கூடிய நேத்திராதி இந்திரியம் தம்மை யேவும் ஆன்மாவின் கண்ணே பிரவிருத்தியா.

கருத்திதுவாம்: - தன் சமீபமாத்திரையானே சர்வ வியவகாரங்களின் சித்தி செய்யும் ஆன்மாவின் கண்ணே மனசகித இந்திரியங்களின் விஷயத்தன்மைவடிவ கருமத்தன்மையை யங்கீகரிக்கினோ, ஒரே ஆன்மாவின்கண்ணே கர்த்தாத்தன்மை யும் கருமத்தன்மையும் அடைவுறும்; அஃதத்தி யந்தம் விருத்தமாம்; இக்காரணத்தா னும் ஆன்மாவின் கண்ணே மனசகித இந்திரியங்களின் விஷயத்தன்மை சம்பவியாதாம். அல்லது, இவ்வாக்கிந்திரியமோ கேவலம் சப்தத்தையே விஷயம் செய்யும், அர்த்தத்தை விஷயம் செய்யாது. அச்சப்தம் அப்பதார்த்தங்களை விஷயம் செய்யும். எப்பொருள் நேத்திராதிபாகிய யிந்திரியங்கட்கும் மனபுத்திரூப அந்தக் கரணத்திற்கும் விஷயமாமோ, அச்சர்வ பதார்த்தங்களையும் அச்சப்தம் விஷயம் செய்யாதாம். அந்நேத்திராதி இந்திரியமும் அப்பதார்த்தங்களை விடயம் செய்யும். எப்பொருள்களில் அனான்மத்தன்மைத் தர்மமிருக்குமோ ரூபஸ்பரிசாதி குணமிருக் குமோ அவை ஆன்மாவின்கண்ணே யிராவாமாதலின், அவ்வான்மாவின்கண்ணே இந்திரியங்களின் விஷயத்தன்மையும் சம்பவியாதாம். இந்திரியங்களின் விஷயத் தன்மையபாவமாகவே ஆன்மாவின்கண்ணே சப்த விஷயத்தன்மையும் சம்பவியா தாம்.

கருத்திதுவாம்: - நேத்திராதி இந்திரியங்களோ நியமமாய் ரூபஸ்பரிசாதி தருமங்களையும், அவற்றையுடைய பொருள்களையுமே விடயஞ்செய்யும், மனரூப அந்தர இந்திரியமோ நியமமாய்ச் சுகதுக்காதி தருமங்களையும், அவற்றையுடைப் பொருள்களையுமே விஷயஞ் செய்யும். ரூபாதிகுணங்களும் சுகாதிதருமங்களும் ஆன்மாவின் கண்ணேயின்றாமாதலின், ஆன்மாவின்கண்ணே இந்திரியங்களின் பிரவிருத்தி சம்பவியாவாம். அல்லது, அகம் சுகி, அகம் துக்கியென்னும் பிரதீதியினானே சுகதுக்கம் ஆன்மாவின் கண்ணே பிரதீதியாமாயினும், சுகதுக்கம் ஆன்மாவின்கண்ணே உண்மையாயின்றாம்; மற்றோ, இரஜ்ஜுவின் கண்ணே சர்ப்பங் கற்பிதமாவதேபோலச் சுகதுக்கமும் ஆன்மாவின் கண்ணே கற்பிதமாம். கற்பித வஸ்துவின் ஞான மிந்திரியத்தாலுண்டாவதில்லை; மற்றோ, சாக்ஷியான்மாவானே யுண்டாமாதலின், கற்பித சுகதுக்கமும் ஆன்மாவின்கண்ணே மனத்தின் விஷயத் தன்மையைச் சித்திசெய்யாதாம். இப்போது ஆன்மாவின் கண்ணே இந்திரியங்களின் அவிஷயத்தன்மையைச் சித்தி செய்யும் பொருட்டு முதலில் அதிஷ்டானத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வாம்: - ஹே தேவதைகளே! கற்பித பதார்த்தங்களின் உபாதான காரணரூப அஞ்ஞானத்திற்கு யாது விடயமாமோ அது அதிஷ்டானமாம்,

அது சர்வ கற்பித பதார்த்தங்கட்கும் ஒன்றேயாம். ஒரே இரஜ்ஜுரூப அதிஷ்டான த்தின்கண்ணே கற்பித சர்ப்ப தண்ட ஜலதாரை பூவிலயம் என்பன முதலிய பதார்த்தங்களோவாம்; அவற்றிற்கு ஒரே இரஜ்ஜு அதிஷ்டானமாவதேபோலச் சர்வ கறபித பதார்த்தம் கட்கும் ஒரே அதிஷ்டானமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கற்பித இரஜதாதிகளின் அதிஷ்டானரூப சுக்தி முதலியவற்றினின்றும் கற்பித சர்ப்பாதிகளின் அதிஷ்டானரூப இரஜ்ஜு முதலிய வற்றின் பேதமே காணவருகின்றதாதலின், சர்வ கற்பித பதார்த்தங்கட்கும் ஒரே அதிஷ்டானமாம் என்பது சம்பவியாதாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! அவிசாரகாலத்தே கற்பித சர்ப்ப இரஜதாதி களின் அதிஷ்டானம் வேறு வேறாகவே பிரதீதியாமாயினும், ஆராய்ந்து நோக்கினோ இரஜ்ஜு முதலியவற்றிற்கும் கற்பித சர்ப்பாதிகட்கும் அதிஷ்டானத் தன்மை சம்பவியாதாம்; மற்றோ, இரஜ்ஜு சுக்தி முதலியவற்றே அநுகதமாய் சாமானிய சைதன்யத்தின் கண்ணே கற்பித சர்ப்பாதிகளின் அதிஷ்டானத்தன்மை சம்பவியா தாம்; ஏனெனின், கற்பித வஸ்துவின் உபாதான காரணமாகிய அஞ்ஞானத்திற்கு விஷயமாவது அதிஷ்டானமாம். அவ்வஞ்ஞானம் இயல்பாயே மறைபட்ட இரஜ்ஜு முதலிய ஜடப்பொருளகளை விடயஞ்செய்யாது; மற்றோ, அவற்றின்கண்ணே தொடர்ந்திலகும் சேதனத்தையே விடயஞ்செய்யுமாதலின், அச்சேதனமே கற்பிதப் பொருள்கட்கு அதிஷ்டானமாம்; அஃதியாண்டுமொன்றாம். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாக்கும் பொருட்டு முதலில் தூலாருந்ததி நியாயத்தானே இதந்தை வடிவ சாமானிய அமசத்தின் கண்ணே அதிஷ்டான ரூபத்தன்மையை நிரூபிப்பம்: - ஹே தேவதைகளே! மயங்கிய காலத்தே எவ்வஸ்து எக்கற்பிதப்பொருளோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தானே பிரதீதியாமோ அதுவே அதற்கதிஷ்டானமாம்; அதனினும் வேறாய் எதுவும் அதிஷ்டானமாகாதாம். இவ்வதிஷ்டான இலக்கணம் இரஜ்ஜு சுக்தி முதலியவற்றே சம்பவியாதாம்; மற்றோ, அவற்றின்கண்ணே அநுகதமாயிருக்கும் இதந்தைவடிவ சாமானிய அம்சத்தே சம்பவிக்கும்; ஏனெனின், மயங்கியபோது பழுதைப்பாம்பு இப்பிவெள்ளி எனப் பிரதீதியாகாதாம; மற்றோ, அக்கால் யாவருக்கும் இது பாம்பு, இது வெள்ளி என்பதாகவே பிரதீதியாமாதலின், கற்பித சர்ப்பாதிகளோடு தாதாத்மிய சம்பந்தத்தானே பிரதீதியாகும் இதந்தைவடிவ சாமானிய அம்சமே சர்ப்பாதிகளின் அதிஷ்டானமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பாதசாமானாதிகாரண்யம், அத்யாச சாமானாதி ரண்யம், விசேஷண சாமானாதி கரண்யம், ஐக்ய சாமானாதி கரண்யம் என நால்வ கைச் சாமானாதி கரண்யம் நூற்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன; அவற்றுள் கட்டை யின் கண்ணே கள்வன் என்னும் மயலின் பின்னர், பழுதையின் கண்ணே பாம்பென் னும் மயலின் பின்னர், கட்டை பழுதைகளின் ஞானமுண்டாகவே 'கள்வனிக் கட்டை, பாம்பிப் பழுதை' எனத் தோற்றுவதே பாதசாமானாதி கரண்யமாம். இது பாம்பு, இது வெள்ளி என்பது அத்யாச சாமானாதி கரண்யமாம். நீலக்குடம் என்பது விசேஷண சாமானாதி கரண்யமாம். அவனித்தேவதத்தன் என்பது ஐக்ய சாமானாதி கரண்ய மாம். அத்யாச சாமானாதி கரண்யத்தின்கண்ணே இதந்தையம்சத்திற்குக் கற்பித

சர்ப்பத்தோடு தாதாத்மிய சம்பந்தம் பிரதீதியாவதே போலப் பாதசாமானாதி கரண்யத்தின்கண்ணும் பழுதைக்குப்பாம்போடு தாதாத்மிய சம்பந்தம் பிரதீதியாம்; ஆகையால், இதந்தையின்கண்ணே கற்பித சர்ப்பாதிஷ்டானத்தன்மை சம்பவியா தாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! பாதசாமானாதி கரண்யத்தின் கண்ணே இரஜ்ஜுவாதிகட்குச் சர்ப்பாதிகளோடு தாதாத்மியப் பிரதீதியாமாயினும், அக்கால் அவை ஆண்டிலவாமாதலின், சாஸ்திர முணர்ந்தார்க்குண்டாம் 'பாம்பிப் பழுதை' யென்னும் ஞானம் மலடிமைந்தன் ஞானமேபோல் விகற்ப மாத்திரமேயாம்; அந்த விகற்பஞானத்தானே இரஜ்ஜு முதலியவற்றின்கண்ணே சர்ப்பாதிகளின் அதிஷ்டா னத்தன்மை சித்தமாகாதாம், அதனானும் வஸ்து சித்தியாகுமாயின், வந்தியா புத்திரன் என்னும் விகற்பஞானத்தானும் அவனது சித்தியுமாகவேண்டும்; ஆகையால், இதந்தைவடிவ சாமானிய அம்சமே சர்ப்பாதி சர்வ கற்பிதப் பொருள்க ளின் அதிஷ்டானமாம். இத்துணையானே இதந்தையின்கண்ணே அதிஷ்டானரூபத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்தாம்; இனி இதந்தையின் கண்ணே பிரஹ்மரூபத் தன்மையைச் சித்தஞ்செய்யும்பொருட்டு முதலில் அவ்விதந்தையின் கண்ணே பேதமற்ற தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! இதந்தைவடிவ சாமானிய அம்சத்தே பிரதீதியாம் பேதம் கேவலம் சப்தமாத்திரத்தானேயாம்; உண்மையாயோ அப்பொருளின்கண்ணே சிறிதுமாத்திரையும் பேதமில்லை.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அச்சப்தங்களின் பேதத்தானே அர்த்தத்தின் பேதமேனுண்டாகமாட்டாது?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! இவ்வுலகத்தே சப்தங்களின் பேதமுண்டா யினும் பொருளின் ஏகத்தன்மையையே கண்டோம். ஒரே தேவதத்தனை ஒருவன் இவன் தேவதத்தனென்கின்றான், மற்றொருவன் நீயென்கின்றான், வேறொருவன் நேயவயத்தானே தேவதத்தன் யானேயென்கின்றான்; அயலொருவனோ இத்தேவதத் தன் எனதெல்லாப் பந்துக்களுமாவன் என்பன்; என்றிவ்வாறு ஒருவனே அநேக வக்தாக்களா லுச்சரிக்கப்பட்ட அநேக சப்தங்களையடைவன்; ஆனால், அச்சப்தங்க ளின் பேதத்தானே தேவதத்தனுக்குப் பேதமுண்டாவதில்லை. அது போலவே, இதந்தையின் வாசக சப்தங்களின் பேதமுண்டாயினும் அவ்விதந்தை வடிவ சாமானிய அர்த்தத்தே பேதஞ்சித்தமாகாதாம். அல்லது, எல்லாப்பொருள்களின் கண்ணும் ஒருமை இயல்பாகவே சித்தமாம்; அஃதிருப்ப அதன்கண்ணே சப்தபேதத்தானே பன்மை ஒருகாலுமிராதாம்; தோற்றினும் கந்தர்வ நகரம்போலப் பொய்யேயாம்; பொய்யாயபன்மையானே மெய்யாய் ஒருமையினழி வுண்டாகாதாம். அல்லது, அளவையினானே பொருளின்றுணிபாம்; அஃதின்றி யஃதாகாதாமாதலின், இதந்தைவடிவ அர்த்தத்தின் பேதம் எவ்வளவையினானே யாமென ஆராயத்தக்க தாம். பேதரூப அரசனுடைய முக்கியமாக போர்வீரனாகிய சப்தமோ இதந்தைவடிவ ஆத்தத்தானே தோல்வியையடைந்தது; ஏனெனின், அவ்விதந்தைப் பொருளின் கண்ணே இபற்கையானேயிருக்கும் அபேதத்தானே பேதநீக்கம் உண்டாகியேவிட்ட தாதலின், பேதரூப அரையக யனுசரித்து அப்பொருளின்கண்ணே பிரவேசிக்க

இச்சிக்கும் சப்தமும் அதன் கண்ணே பிரவேசிக்கமுடியாதாம்; மற்றோ, அது கற்பித பேதமாத்திரத்தை யங்கீகரித்தே சந்தோஷத்தையடையும்; சத்தியபேதத்தை யபேக்ஷியாதாம். அல்லது, அச்சப்தம் இதந்தைவடிவ அர்த்தத்தின் பேகத்தை யங்கேரியாததே போல் விழிமுதலிய பொறிகளும் பேதத்தைககவராவாம்; மற்றோ, அவைகள் வஸ்துவின் சொருபமாத்திரத்தைக்கவர்ந்தே கிருதகிருத்தியமாம். தோடத்தோடு கூடிய விழி சுக்தியின் கண்ணே 'இது இரஜதம்' என்னும் இரஜதமாத்திரத்க்கவர்ந்தே கிருதகிருத்தியமாம். சுக்திபின்கண்ணே இரஜத பேதத்தை க் கவராதாம்; ஒருகால் துஷ்டசக்ஷு பேதத்தையும் கவருமாயின், பிரமமாத்திரத்திற் கே லோபமுண்டாம் அல்லது, சக்ஷுமூதலிய இந்திரியத்தானே கனாப் பொறிகளே போ லிதந்தையும் சித்தமாகாதாயின், அவற்றானே இதந்தையின் பேதமெவ்வாறு சித்தமாம்? மற்றோ, ஆகாதாம். ஏனெனின், முக்காலத்தும் பாதமாகாதசத்தையே இதந்தைவடிவமாமாதலினானே இவ்வுலகத்தே இஃதிருக்கிறது இஃதிருக்கிறது எனத் தோற்றுகின்றது, அத்தோற்றத்தானே இகம் சப்தார்த்தத்திற்கும் சத்சபதார்த்தத்திற் கும் அபேதமேசித்தமாமாதலின், சத்தைவடிவ இதந்தையையும் அதன் பேதத்தையும் இச்சக்ஷு முதலிய இந்திரியம் கிரகணஞ் செய்யாதாம். அல்லது, முன்மொழிந்த யுக்தியினானே இதந்தையின் கண்ணும் பேதம் சித்தியாகாதபோது, அவ்விதந்தை யையும் விசேஷரூபமாயுடைய யாண்டுந் தொடர்ந்த பரமான்மாவின் கண்ணே அப்பேதம் எவ்வளவையினானே சித்தமாம்? மற்றோ, சித்தியா தெவ்வாற்றானு மென்க. இப்போது அவ்விதந்தைவடிவ சத்தையின் பானத்தே வேறொன்றன் அபேக்ஷயின்மையை யறிவிக்கும் பொருட்டு முதலிலச்சத்தையின் ஸ்புரணத் தானே அபேதத்தைச சித்தஞ்செய்வாம்: - ஆண்டுத் திருஷ்டி சிருஷ்டிவாத சித்தாந்தத்தே தோற்றாப்பொருட்குச் சத்தையின்றாம்; மற்றோ, தோற்றும் பொருட்கே சாத்தையாமாதலின், அச்சத்தை ஸ்புரணத்தினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, ஸ்புரணரூபமேயாம். அது ஸ்வப்பிரகாசமேயாம். இவ்விஷயத்தை முன் அநேக முறை கூறிவந்தேமாதலின், ஸ்வப்பிரகாச ஸ்புரணத்தினும் வேறாகாத சத்தையும் ஸ்வப்பிரகாசமேயெனத் துணியப்பெறும். இப்போது ஸ்புரணத்தின் ஸ்வப்பிரகாசத் தன்மையின் கண் சிறிது யுக்திகளையும் வர்ணிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! சைதன்னிய மற்ற அசைதன்னியவடிவ வஸ்துக்கள் யாவும் சைதன்னியத்தானே துணியப்பெறும்; இவ்விஷயத்தே எவ்வாதிக்கும் விவாதமின்றாம்; மற்றோ, சர்வவாதிகட்கும் சம்மதமேயாம். ஒருகால் அச்சைதன்னியமும் சைதன்னியத்தானே தோற்றும் என அங்கீகரிக்கின் இவ்வாறாராயத்தக்கதாம்: - எச்சைதன்னியம் சைதன்னியத் தாற்றோற்றுமோ அத்தோற்றத்திற்கு விஷயமாய் சைதன்னியம் ஸ்புரணத்தினும் விலக்ஷணமா? அல்லது அதன்வடிவமா? முதலது சம்பவியாது. ஏனெனின், ஸ்புரணத்தினும் விலக்ஷணவஸ்துவின்கண் சைதன்னிய ரூபத்தன்மை யை அங்கீகரிப்பதில் சிறிது மாத்திரையும் பிரமாணமின்றாம்; பிரயோசனமு மின்றாம். ஏனெனின், ஸ்புரணரூப சைதன்னியத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கும் சைதன்னியத்தானே சர்வ நிர்வாகமுண்டாம். ஸ்புரணரூப சைதன்னியத்தை அங்கீகரிப்பது வீணையாம். இரண்டாவதும் பொருந்தாது. ஏனெனின், அச்சைதன்னிய த்தை ஸ்புரணரூபமா யங்கீகரிக்கின் அது சர்வ புத்தி விருத்திகளின் சாக்ஷிரூப ஆன்மாவேயெனச் சித்தமாம். அதற்குத் தன் பிரகாசத்தே வேறொன்றின பேக்ஷை சம்பவியாது. சம்பவிக்குமாயின் அதன் கண்ணே கடாதிகட்கேபோல அநான்மரூபத்

தன்மை பிராப்தமாம். ஆகையால், அது ஸ்வப்பிரகாசரூபமாம். இத்துணையானே ஆன்மாவிற்குச் சத்சித்துருவத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி ஆநந்தரூபத்தன்மை யை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! யாம் கூறிய சத்சித்துருவ ஆன்மா இத்தேக தாரிகளாகிய ஜீவர்கட்கு எல்லாப் பொருள்களினும் அத்தியந்தம் பிரிய ரூபமாமாத லின், ஆத்மா பரமாந்தவடிவமாம். ஏனெனின், ஜீவர்கள் தங்கள் ஆன்மவடிவமாய் அங்கீகரித்த இத்தேகரூப ஆன்மாவின் நாசப்பிரங்கமாங்கால், விஷயசுகநாசப் பிரச ங்கமாங்கால் விவேகி சரீரரூப ஆத்மாவைக் காக்கும்பொருட்டு விஷய ஜன்னிய சுகத்தையே பரித்தியாகஞ்செய்வன், அதிக சுகத்தின்பொருட்டே அற்பசுகப்பரித்தியா கங் காணவருகின்றது, அற்ப சுகத்தின் பொருட்டு அதிக சுகப்பரித்தியாகஞ்செய்தல் யாண்டும் கண்டதில்லையாதலின், சர்வ லோக விவகாரத்தானும் விஷய சுகத்தி னும் விஷயசுகசாதனங்களினும் ஆன்மாவின் கண்ணே பரமாநந்தரூபத்தன்மை சித்தமாம். ஹே தேவதைகளே! முற் கூறிய அபிப்பிராயத்தை யுணர்த்தும் வித்துவான்களினுடைய மௌனத்தானே பிரஹ்மவேத்தாக்கள் தங்கள் சீடர் பொருட் டுச் சச்சிதாநந்த ஆன்மாவை உபதேசித்துளார். அவ்வுப்தசத்தால் அதை யுணராத சீடர்க்கு ஆசிரியர் தயையால் அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் சிறிது தர்மங்களை ஆரோபித்து இவ்வாறுபதேசிப்பர்: - வசனத்தானே வெளிப்படையாய் விளம்பப்படும் வஸ்துவை அறிஞர்கள் சத்தென அழைத்தனர். கேவலம் மனத்தானே சிந்திக்கத்தக்க வஸ்துவை அசத்தென அழைத்தனர். இவ்வான்மாவின் சொரூபமோ சத்தசத்தற் றதாம். இத்தகைய ஆன்மாவிடத்தே ஞானாசிரியர் சத்தசத்தர்மங்களை யாரோபித் துச் சீடனுக்கு இவ்வாறுபதேசிப்பர்: - ஹே மைந்த! அநுபவத்தானே சித்தமாய் சச்சிதாநந்தவடிவமும் சர்வக்கிலே சங்களற்றதுமாய் ஆத்மா நீ. மந்தமதியுடைய சீடன் சத்தின் வடிவம் யாதென வினவின் ஞானாசிரியர் இவ்வாறு கூறுவர்: - எல்லாப் பொருள்களிலும் இது இது என்பதாகப் பிரதீதியாகும் வஸ்துவையே நீ சத்தெனவுணர்தி. முன்னர்த் தூலாருந்ததி நியாயத்தானே இதந்தையின் கண் கூறிய ஆன்மத்தன்மைய இப்போது முக்கிய ஆன்மாவின்கண்ணே அடைவிப்பாம்: - மனவாணிகட்கு அவிஷயரூப ஸ்புரணத்தின்கண் முற்கூறிய இதந்தையும் கற்பிதமாம். அந்த ஸ்புரணமே நம்மால் நின்பொருட்டுச் சத்தெனக் கூறப்பட்டது. அதை வித்வான்கள் அநுபூதியென வழைத்தனர். இச்சத்துருவ அநுபூதி எதன் கண்ணே இருக்குமென வினவின், யாம் நினக்கு ஸ்தானத்தோடு கூட அநுபூதியின் வடிவத்தைக் கூறுவாம்; சாவதானமாய்க் கேட்பாயாக. சர்வ ஜீவர்களின் புத்தியின் கண்ணே பிரதி பிம்பபாவத்தை யடைந்ததும், சர்வ விஷயங்களில் இது சித்து, இது சித்து, எனத் தொடர்ந்த தோற்றமுடையதும் ஆகிய அறிவே அநுபூதியாம். அவ்வடிவத்தே முற்கூறிய இதந்தையும் பாதிக்கப்படும். ஆகையால், அம்மதியே அநுபூதியின் உபலபதிஸ்தானமாம். இவ்வாறு சிரத்தையுடைய சீடன் ஞானாசிரிய ரிடத்தே ஆன்மாவின் வடிவத்தைக் கேட்டபோது அவர் அவனுக்கு அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் வாக்காதி இந்திரியங்கட்கு யோக்கியமாய் சத்தாதி தர்மங்களை ஆரோபித்து ஆன்மாவை யுபதேசிப்பர்; உண்மையாய் மனவாணிகட்கு அவிஷயமாய் ஆன்மாவின்கண் மனவாணிகட்குண்டாம் பிரவிருத்தி அத்தியாசமின்றியுண்டாகா தாம். அத்தியாசத்தை அங்கீகரித்தே அவற்றின் பிரவிருத்தியாமாதலின், யாமுன்னர் நினக்குச் சச்சிதாநந்தவடிவமாய்க் கூறிய ஆன்மாவின் வடிவம் அத்தியாசத்தானன்றி வாணியாலு மனத்தாலு மறியமுடியாதாம். இப்போது இப்பொருளையே கைமுதிக

நியாயத்தால் வெளிப்படையாக்குவாம்: - ஹே தேவதைகளே ! ஜீவர்கட்குச் சுகதுக்கங்களை யடைவிக்கும் பாவ பதார்த்தங்கள் யாவும் தமது சககாரி சாகனங்களோடு கணந்தோறும் பரிணாமத்தையடையும், அத்தகைய பதார்த்தங்க ளையும் ஒருவன் வர்ணிக்கமுடியாவாம். முத்து, பால், நிலா, மல்லிகைப்பூ என்னுமின்னான்கில வெண்மை சமானமாயினும், அவற்றிலுள்ள உள் விசேஷத் தைக் கூறுவதற்கெவனும் சமர்த்தனல்லன். நேத்திராதி யிந்திரியங்களால் பிரத்திய க்ஷமாய்க்கவரத்தக்க இந்தப் பாவபதார்த்தமும் வாக்கால் கூற முடியாதாயின், சர்வ இந்திரியங்கட்கு மவிஷயமாய் ஆன்மாவை வாக்கால் கூறமுடியாதென்பதில் யாது கூற்றகுளது? அல்லது, விஷய இந்திரியங்களின் சம்பந்தத்தாலுண்டாய விஷய சுகமே மனத்திற்கு விஷயமாம். எவ்வான்மவடிவ சுகம் அதிகாரிகட்குத்தவம் முதலிய அநேக உபாயங்களால் பிராப்தமாமோ அது மனத்திற்கு விஷயமாகாதாம். அகன்கண்ணே மனத்திற்கும் பிர விருத்தியில்லாத போது, வாக்குக்குப் பிரவிருத்தி இல்லை யென்பதன்கண்ணே கூற வேண்டியதென்? அல்லது, ஜீவர்கட்கு மனத்தால் தோற்றப்படும் விஷய சுகமும் தம் மநுபவத்தானே அறியப்பெறும், ஆனால் அது மற்றையனுக்கு வாக்கால் கூறமுடியாதாம். தன் விஷய சுகமும் மற்றையனுக்கு வாக்கால் கூறமுடியாதாயின், மனவாணிகட்கு அவிஷயமாய் சொரூபசுகத்தை ஆசிரியர் அறிந்திருந்த போதிலும் சீடர்கட்கு வாக்கால கூறமுடியார் என்பதின் கண்ணே யாது கூறற்குளது? இவ்வாறு ஆத்மா நேராய் வாக்கால் கூறமுடியாதாத லின், ஞானாசிரியர் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண் பாவ அபாவரூப தர்மங்களை ஆசோபித்தே தம் சீடருக்கு ஆன்மாவை யுபதேசிப்பர், சத்தியத்தன்மை, சேதனத் தன்மை, ஆநந்தத்தன்மை முதலிய தர்மங்களோ பாவரூபங்களாம் தூலமற்றது, அணுவற்றது, குறுகலற்றது, நீட்சியற்றது முதலிய தர்மங்களோ அபாவரூபங்களாம். இவ்வாறு ஞானாசிரியர் வாயிலாய் ஆன்மாவின் வடிவத்தைக்கேட்டுச் சிரத்தை யுடைய சீடன் ஆன்மாவை மனன நிதித்தியாசனஞ்செய்த போதே தன்னநுபவத்தால் பாவ அபாவ தர்மங்களற்ற சுத்த ஆன்மாவைச் சாக்ஷாத்கரிப்பன். இப்போது இப்பொ ருளையே வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுச் சர்வ சீவர்களின் ஆன்மாவின்கண் நிஷ்பிரபஞ்சத்தன்மைரூப பிரஹ்மத்தின் தருமத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதை களே! சர்வ தேகதாரி ஜீவர்களின் ஆத்மா எப்போதும் பிரபஞ்சமற்றதாகும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! நனாமுதலிய வடிவப் பிரபஞ்சமிருப்ப ஆன்மாவில் நிஷ்பிரபஞ்சரூபத்தன்மை எவ்வாறு சம்பவிக்கும்?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! சர்வப் பிரபஞ்சமும் பழுதைப்பாம்பே போலப் பொய்யேயாம்; ஆதலின், பொய்ப் பிரபஞ்சம் ஆன்மாவின் உண்மையாய் நிஷ்பிரபஞ்சத்தன்மையை நீக்காதாம். இப்போது ஜகத்தின் மித்தியாத்தன்மையைச் சித்திசெய்யும் பொருட்டுத் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமுறையாய்ச் சகத்தின் உற்பத்தி லயத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! ஆன்மா நனா அவஸ்தையை யடைந்தபோது அதையுண்டாக்கும். இத்தூலதேகத்தையுண்டாக்கும். பாகிய மாகிய கடாதிகளை யுண்டாக்கும். கனவையடையும் போது சூட்சூமை தேகத்தையுண்டா க்கும். வெளியில் நிகழும் தேர் முதலியவற்றையு முண்டாக்கும். கனவைவிட்டு நனவில்வரின் கனாப்பொருள்களைக் காணாகாதலின், கனாப்பிரபஞ்சத்தை நனவின்

கண்ணே லயப்படுத்தும். நனவை விடுத்துக் கனவில் வரின் நனாப்பொருள்களைக் காணமாட்டாதாதலின், நனாப்பிரபஞ்சத்தைக் கனவின்கண்ணே லயப்படுத்தும். இரண்டையும் விடுத்துத் துயிலிற்செல்லின் இரண்டு பிரபஞ்சங்களையும் காண மாட்டாதாதலின், துயிலில் அவ்விரண்டையும் லயப்படுத்தும். சமாதி யவஸ்தையை யடையின் துயிலின் தமவடிவ அஞ்ஞானத்தையும் காணாதாதலின், ஆங்கு அஞ்ஞா னத்தையும் லயப்படுத்தும். அவ்வஞ்ஞானத்தானே மோகிக்கப்பட்ட ஜீவன் தன் சொரூபாநந்தத்தையுமறியான். சர்வ துவைதப் பிரபஞ்சத்தின் சம்ஹாரசாக்ஷிரூப ஞானத்தையுமறியான். துரீயவடிவ தூயவான்மாவின் கண்ணே அஞ்ஞானத்தின் லயவடிவ நிவிர்த்தி செய்வதில் இவ்வதிகாரி ஞானாசிரியரின் கிருபையானே சமர்த்துடையவனாவன். குருகிருபையின்றி ஈஸ்வரரும் அஞ்ஞானத்தை நீக்குவதிற் சமர்த்தராகாராயின், அன்னிய ஜீவர்கட்குக் கூறவேண்டியதென்? ஹே தேவதைகளே! ஹிரண்யகர்ப்பாதி ஈஸ்வரர்கட்கு உண்டாம் ஆன்மஞானப்பிராப்தியும் குருவாலன் றிச் சுதந்திரமா யுண்டாகாதாம்; மற்றோ, வேதபகவான் வடிவ குருவசன ஸ்மரணத் தானே ஆன்மஞானப்பிராப்தியாமாதலின், அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் ஆன்மஞானத் திற்கு ஞானாசிரியரே காரணமாவர். குருவாலன்றி எவர்க்கும் ஞானமுண்டாகாது. ஹிரண்யகர்ப்பாதி ஈஸ்வரர்கட்கு ஸ்மரிக்கப்பட்ட வேதவசனரூப குருவால் ஆன்மஞானமுண்டாவதே போல் இப்போதுள்ளவர்களுக்கு ஸ்மரிக்கப்பட்ட வேத வசனரூப குருவால் ஆன்மஞானமுண்டாகாதாம்; இதன்கண்ணே ஈஸ்வரத் தன்மையின்மைகாரணமன்றாம்; மற்றோ, மனத்தூய்மை யின்மையே காரணமாம். ஏனெனின், இவ்வுலகத்தும் ஒவ்வொருவர் ஹிரண்யகர்ப்பரைப்போல் மனத் தூய்மை யுடையராயின், அவர்க்கும் ஆன்மஞானப்பிராப்தியாம். ஆனால், அவ்வாறு மனத்தூய்மையுறல் அத்தியந்தம் முடியாததாகுமாதலின், ஞானாசிரியரின் உபதேசத் தானே ஆன்மஞானமுண்டாம். இப்போதுள்ளாரின் அஞ்ஞானத்தினீக்கம் ஞானாசிரியரின் உபதேசத்தானே யுண்டாமென்னும் இவ்வொரு வார்த்தையை விடுத்து ஜகத்தினுற்பத்திலயகாரணத்தன்மை ஹிரண்யகர்ப்பரிடத்தேயிருப்பதே போல ஜீவான்மாவின்கண்ணும் முற்கூறிய திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதமுறையா யிருக்குமாதலின், இச்சீவாத்மா பரமேஸ்வர வடிவமேயாம்; ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதிலயஞ்செய்வதன்கண்ணே ஈஸ்வரரே சுதந்திரகாரணர். வேறு காரணமின்றாம் என வேதாந்தசாஸ்திரத்திற் கூறுவதும் பொய்யன்றாம்; மற்றோ, உண்மையே யாகும். ஆனால் அதன் கருத்திதுவாம்: - ஈஸ்வரரே சர்வ ஜீவர்களின் ஆன்மாவாவர். ஈஸ்வரரின் வேறா யாதொரு ஆன்மாவுமின்றாம், பரமான்மாவினும் வேறாக யாதொரு காண்போனுமில்லை யென்னுங் கருத்தானே சுருகியில் ஈஸ்வரர் ஜகத்காரணரெனக் கூறப்பட்டுளார். இப்போது ஆன்மாவின் ஒருமையை வர்ணிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! ஒரே ஈஸ்வரர் இராவணப்பகைவனை முன்னிட்டு ஸ்ரீ இராமச்சந்திரரெனப்படுவர். கம்சப்பகைவனை முன்னிட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானெனப்படுவர். இவ்வாறு ஒரே பரமான்மா வியஷ்டி அஞ்ஞானரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தானே ஜீவனெனப்படும். சமஷ்டி அஞ்ஞானரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தானே ஈஸ்வரசெனப்படும். ஒரே ஈஸ்வரரிடத்தே கர்மபேதத்தால ஈஸ்வரர், அநீஸ்வரர் என இருவகையாய் விவகாரமுண்டாம். தசரதகுமாரராய ஸ்ரீ இராமச்சந் திர மூர்த்தியானவர் இராவணனைக் கொல்வதிற் சமர்த்தராதலின் ஈஸ்வரரெனப் படுவர். பாற்கடலில் ஆதிசேஷன் மீது பள்ளிகொண்டருளும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான்

இராவணனைக்கொல்வதிற் சமர்த்தற்றவராதலின அநீஸ்வரராவர். ஆங்கே இவ்வொரே பரமான்மா சமஷ்டி வியஷ்டி உபாதியின் சம்பந்தத்தால் ஈசுரர், அநீசுரர் எனப்படும். ஸ்ரீ இராமச்சந்திர அவதாரத்தையும் இராவணவகாதிரூப காரியத்தையும் செய்யாராயினும், சேஷசாயியாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் தமது விசித்திர காரியங்களின் அபேக்ஷையால் ஈஸ்வரரேயெனப்படுவதே போல், வியஷ்டியபிமானியாய் ஜீவரும் தத்தம் விசித்திரகாரியங்களி னபேக்ஷையால் ஈஸ்வரரூபமேயாவர். இப்போது ஜீவர்களிடத்தே ஈஸ்வரரூபத்தை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் ஜீவர்களிடத்தே விசித்திர சத்தியை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! இவ்வுலகத்துள்ள சர்வ ஜீவர்களும் ஒருவர் மற்றொருவரை யபேக்ஷித்து விசித்திர சக்தியுடையராய்த் தோற்றுவராதலின், இவ்வெல்லா ஜீவர்களின் தத்தம் காரியங்களும் ஆச்சரிய காரணங்களேயாம். வெளிப்படையாய் வசனத்தை யுச்சரிக்கு மாற்றல் கேவலம் மனுடர்களிடத்தே யிருக்கின்றது; பசு முதலியவற்றேயில்லை. ஆகாயத்தின் கண்ணே செல்லும் வல்லமை பட்சிகளிடத்தேயிருக்கின்றது; மனுடர்களிடத்தே யில்லை. மண்ணின் அற்ப துவாரத்தின்கண்ணும் பிரவேசிக்கும் ஆற்றல் சர்ப்பங்களிடத்திருக்கின்றது; மனுடாதிகளிடத்தில்லை. நிச்சலமாயிருக்குமாற்றல் விருக்ஷங்களிடத்தேயிருக்கின்றது; மனுடாதிகளிடத்தில்லை. சர்வ ஜீவர்களும் கண்டு கொண்டிருக்கும் போதே மறையும் ஆற்றல் தேவதைகளிடத்தே யிருக்கின்றது; மனுடாதிகளிடத்தில்லை. இவ்வாறு வேறேயும் ஜாதி கோத்திரகுலாதிகளின் பேதத்தால் பின்னத்தன்மையடைந்த அநேகவகையாய் ஜீவர் நானாவகையாய் சக்திகளோடு கூடியிருப்பர். வேறு ஜீவர்களின் காரியத்தை வேறு ஜீவர்கள் செய்யமுடியாதாம். மனுடர்களுள் ஒவ்வொருவர் மகா சூரவீரர். ஒவ்வொருவர் எல்லா மனுடர்களையும் தம் ஆணையிற் செலுத்துபவர். ஒவ்வொருவர் சர்வ மந்திரங்களையு முணர்பவர். ஒவ்வொரு மறையவர் சர்வ வேதங்களையு முணர்பவர். ஒவ்வொருவர் சாஸ்திரக்கர்த்தாக்கள். ஒவ்வொருவர் சாஸ்திரங்களின் யதார்த்த அர்த்தங்களைக் கூறுபவர். ஒவ்வொருவர் வேதசாஸ்திர அர்த்தங்களை யனுஷ்டிப்பவர். ஒவ்வொருவர் கந்தர்வ நாடகாதி உபவித்தையின் கண்ணே குசலர். ஒவ்வொருவர் காமக்குரோதாதிரூப அசுரசம்பத்தையுடையவர். ஒவ்வொருவர் சாந்தி தாந்தி முதலிய தெய்வசம்பத்தையுடையவர். இவ்வாறு பரமேஸ்வரருடைய சக்தி அவ்விவ்வுபாதியின் கண்ணே விசித்திரபாவத்தை யடைந்துளது. அவ்வீஸ்வர சக்தியே வரசாபத்தைக் கொடுப்பதில் சமர்த்துடைய இருடிகளின் சரீரங்களிலிருக்கும். அதுவே ஆண் பெண் முதலிய சரீரங்களிலிருக்கும். அதுவே சர்வ இந்திரியங்களிலுமிருக்கும்; ஏனெனின், இத்தேகத்தேயிருக்கும் நாசிகை முதலிய துவாரங்கள் வெளியே சமானமாய்ப புலப்படினும், அவைகளில் உள் விசேஷத்தைச் சித்தி செய்யும் ஒரு சக்தியுண்டு. அதன் பலத்தால் நாசிகை முதலியவற்றின் கந்தக் கிரகணாதிரூப காரியம் பரஸ்பரம் விலக்ஷணமேயாகும். ஒரு இந்திரியத்தின் காரியத்தை மற்றோரிந்திரியம் செய்யமுடியாதாதலின், இவ்வுலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்கள் யாவும் சிந்திக்கமுடியாத சக்தியுடைபனவாமெனத் துணியப்பெறும். இதனானே அவைகள் அநிர்வசனீய இயற்கையுடையனவாம். விசித்திர சக்தியுடைய ஓர் ஈஸ்வரனை ஆசிரயித்தனவாம். ஆகையால், ஒரே ஆநந்த ஸ்வரூப பரமான்மா சரீராதி யுபாதிகளின் பேதத்தானே ஈஸன், ஜீவன், புருஷன், ஸ்திரீ, விப்பிரன், பண்டிதன், மூர்க்கன், கோ, விருக்ஷம், பக்ஷி, நாற்பாதமுடையன், இருபாத

முடையன், பாதமற்றன, முப்பாதமுடையன், அநேகபாத முடையனவென்பனவாதி நாமங்களை அடையும். இவ்வாறு அவிசாரகாலத்தே தேகாதி யுபாதிகளின் சம்பந்தத்தானே எல்லா நாமங்களும் பரமான்மாவிற் குண்டாம். விசாரகாலத்தோ அந்நாமங்கள் யாவும் தூலதேகத்திற்கேயாம். தேக சாக்ஷியாய் ஆன்மாவிற்கு எந்நாமமும் பொருந்தாது. உண்மையாயோ ஆநந்த சொரூப ஆன்மா சுயஞ்சோதி ரூபமாம், சர்வ பேதமற்றதாம். கற்பித பேதத்தானே சத்திய ஞானாதி குணங்களை யுடையதாயினும், உண்மையாய் நிர்க்குண வடிவமாம். சர்வ உபாதிகளுமற்றதாம். இத்தகைய ஆன்மா அநாதி மாயாசம்பந்தத்தால் நானாவகையாய் காரியங்களைச் செய்யும். காரியசகித அனாதிமாயையின் கண்ணேயிருந்து அப்பரமான்மா ஜீவேஸ்வர பேதமுடையனவாய்ப் பிரதீதியாகும். ஒரே ஆகாசம் கடமடாதிரூப உபாதிகளின் பேதத்தைக்கவர்ந்து மகாகாசம், கடாகாசம், மடாகாசம் என்பனவாதி பேதத்தையடைவதேபோல், ஒரே ஆன்மா அஞ்ஞானாதியுபாதிகளை யங்கீகரித்து ஜீவேஸ்வராதி பேதத்தையடையும். ஆகாசத்தே மாயையாற் கற்பிக்கப்பட்ட கந்தர்வ நகரம் நானாவகையாய் பொய்ப் பேதத்தை யுண்டாக்குவதேபோல், ஆநந்தசொரூப ஆன்மாவின்கண் மாயையாற் கற்பிக்கப்பட்ட நானாவகையாய் துவைதப்பிரபஞ்சம் நானாவகையாய் பொய்ப் பேதத்தையுண்டாக்கும். குசூலாதிகளின் தாரணைவடிவ கிருகாகாச காரியத்தைக் கடாகாசம் செய்யமாட்டாததேபோல், ஈஸ்வர காரியத்தை இச்சீவன் செய்யான். கடாகாசம், கிருகாகாசம் என்பவற்றின் பேதம் கடகிருகரூப உபாதிகளானே யாம்; உண்மையாய் ஆகாசபேதமில்லாததேபோல், ஜீவேஸ்வர பேதமும் அந்தக்கரண அஞ்ஞான உபாதிகளானேயாம்; உண்மையாய்ப் பேதமின் றாம். கிருகாகாச கடாகாசபேதம் நாமமாத்திரமாவதே போல் ஜீவேஸ்வர பேதமும் நாமமாத்திரமேயாம்; உண்மையாயின்றாம். ஆகையால், சர்வ பேதமுமற்ற பரமான் மாவே சர்வ சரீரத்துமிருக்கும். அவ்வீஸ்வரத்தன்மையைக் கவர்ந்து இச்சர்வ ஜீவர் களும் அவ்வம் மனுஷ்யாதி சரீரரூப உபாதிகளில் இருந்த போதிலும் திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதமுறையாய்த தன் தரிசனத்தானே ஜக துற்பத்தியையாக்குவர். அதர்சனத்தானே லபப்படுத்துவர் அம்முறையை இரண்டாவதத்தியாயத்தே விஸ்தாரமாய் நிரூபித்துளேம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சாரீரக மீமாம்சையின் நான்காவது அத்தியாயத்தின் நான்காவது பாதத்தே என்னுஞ் சூத்திரத்தே ஸ்ரீ வியாசபகவானானவர் சகுணப் பிரஹ்மததின் அகங்கிரக உபாசனை செய்பவர்கட்கு ஜக துற்பத்தியாதி வியாபாரங் களைவிட்டு வேறெல்லா ஐஸ்வரியத்தின் பிராப்தியைக் கூறியுள்ளார். ஈண்டுத் தாங்கள் சர்வ ஜீவர்களின் ஜக துற்பத்தியின்காரணத்தன்மைபைக் கூறினீர்களாத லின், அவ்வசனத்தோடு தங்கள் வசனம் முறண்படுகின்றதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! ஸ்ரீ வியாசபகவான் சூத்திரரூப வசனத் தால் உபாசனைவடிவ யோகத்தின் பல நியமத்தைக் கூறினார். ஆனால் அவ்வவ்வு பாதியின்கண்ணே பிரவேசித்த ஈஸ்ரரிடத்தேயிருக்கும் ஜக துற்பத்தி முதலியவற் றின் சக்தியின் நியமததைக் கூறவில்லை.

கருத்திதுவாம்: - அதிகாரி அகங்கிரக உபாசனைவடிவ யோகபலத்தை யடைந்த போது ஜகதுற்பத்தியாதி வியாபாரத்தை விடுத்து மற்றெலலா ஐஸ்வரிய த்தையுமடைவன். இவ்வாறு உபாசனாபலத்தின் பரிச்சின்னத்தன்மையை அவ்வச னம் கூறுகின்றதென்பதேயாம். சரீராதி சர்வ உபாதிகளில் இருக்கும் ஈஸ்வரர் ஜகதுறபத்தியைச் செய்வதில் முயன்றவராய் விசேஷரூபமாயும் சாமான்யரூப மாயும சகதுற்பத்தியாதியைச் செய்வதே போல், ஜீவபாவத்தையடைவிக்கும் அந்தக்கரணாதி உபாதிகளிலிருந்த போதினும் இப்புருடன் வாமதேவரைப்போல "யானே யெல்லா வடிவினன்" எனச சாஸ்திரஜன்னிய பிரஹ்மதிருஷ்டியோடு கூடினவனாய் இவ்வுலகைச் சாமான்ய விசேஷரூபமா யுண்டாக்குவன்.

கருத்திதுவாம்: - கருமோபாசனையின் பலன்களைச் சிருஷ்டியின் ஆதி காலத்தே ஈஸ்வரர் நியமஞ் செய்துவைத்துளாராதலின், கர்த்திருத்துவ அபிமான பூர்வகம் கருமோபாசனைகளைச் செய்பவன் நியமமாயத் துணைப்பலத்தையே யடைவன்; அதிகபலத்தையடையான் அதிகாரி எங்கும் பரிபூரணமாய் பிரஹ்ம திருஷ்டியால் பரிச்சின்னத்தன்மையின் அபிமானத்தைப் பரித்தியாகித்த போது பேதம் நீங்கிவிடுமாதலின், அக்கால் ஈஸ்வரரது கர்மமே அவ்வறிஞர்கட்காம். அவ்வீஸ்வரர் வியஷ்டி சரீரத்தேயிருந்தபோதினும் சமஷ்டி யுபாதிகாரியத்தைச் செய்வதிற் சமர்த்துடையவராவர். பரமேஸ்வரர் விஸ்வாமித்திரரது சரீரத்தே யிருந்து திரிசங்குவின் ஹிதத்தின் பொருட்டு வேறோர் சொர்க்கத்தைச் சிருஷ்டித் தாரென்பது இராமாயணாதிகளில் பிரசித்தமாதலின், இந்நனாப் பிரபஞ்சாதிகளின் சிருஷ்டியும் ஈஸ்வரரது கருமமேயாகுமென்பதை எவ்வாதியும் நீக்கமுடியாதாம். அல்லது என்னும் சூத்திரக்கருத்திதுவாம்: - யோகிகட்குப் பிரஹ்மவித்தையின் பலத்தால் ஈஸ்வரரோடு அபேதமுண்டாயினும் ஈஸ்வரர் அதிகராவர்; ஏனெனின், ஈஸ்வரரோ எப்போதும் சகத்தின் கர்த்தாவாவர். யோகிகளிடத்தே பிரஹ்ம வித்தையின் முன்னர்ச் சர்வ ஜகத்கர்த்தாத்தன்மை யில்லையாதலின், எப்போதும் சர்வ ஜகத்தின் கர்த்தரல்லர். இவ்வாறு பரமேஸ்வரரின் அதிகத்தன்மையின் காரணம் சூத்திரத்தே கூறப்பட்டதாகும். ஆனால், அச்சூத்திரத்தால் ஸ்ரீ வியாச பகவான் யோகி முதலிய ஜீவர்கட்குத் தத்தம் ஈஸ்வரத்தன்மையை நீக்கவில்லை. ஒருக்கால் அச்சூத்திரம் சமஷ்டியுபாதியையுடைய ஈஸ்வரரின் அதிகத்தன்மை யையும், வியஷ்டி யுபாதியையுடைய ஜீவர்களின் அநீஸ்வரத்தன்மையையும் கூறுமாயின், அதன்கண் வாக்கியபேதரூப தோஷவடைவுண்டாமாதலின், அது கேவலம் ஈஸ்வரரின் அதிகத்தன்மையையே கூறுவதாகும். அல்லது, இத்தேகதாரி களுள்ளே எத்துணையோ ஜீவர் அநேகம் பதார்த்தங்களை உற்பத்திலயம் செய்பவராய்த் தோற்றுவர். எத்துணையோ ஜீவர் அற்பபதார்த்தங்களை உற்பத்தில யஞ்செய்பவராய்த் தோற்றுவர். அவ்வுற்பத்தியகாரணத்தன்மைவடிவ தர்மம் கேவலம் ஜீவர்கட்கின்றாம்; ஈஸ்வரருக்காம். சக்கிரவர்த்தி மகாராஜாவின் பிரஜைக ளைக்காப்பாற்றும் வியாபாரம் அவரதீனமான மண்டலேஸ்வர ராஜாக்கட்கு மவ்வாறேயாம். அவ்வியாபாரம் ஒவ்வொரு கிராமத்தைக்காக்கும் பிரதான புருடனுக்குமாம், மற்றைய சேவகாகட்குமாம். மண்டலேஸ்வர ராஜாவே முதல் சேவகர் பரியந்தம் யாவரிடத்துமிருக்கும் பிரபுத்தன்மையின் கண் சக்கிரவர்த்தி மகாராஜாவின் பிரபுத்தன்மை தொடர்ந்திலங்கும். அது போலச் சர்வ ஜீவர்களின்

கர்த்தாத்தன்மையின்கண் பரமேஸ்வரரின் கர்த்தாத்தன்மை தொடர்ந்திலங்கும். முதலில் மாயாவிசிட்ட பரமேஸ்வாரோ சக்கரவர்த்தி மகாராஜாவிற்குச் சமான மாவர். அவ்வீஸ்வரரது சாக்ஷாத்காரியரூப சமஷ்டிசூக்ஷும உபாதியையுடைய ஹிரண்யகர்ப்ப பகவான் மண்டலேஸ்வர ராஜாவிற்குச் சமானமாவர். ஹிரண்ய கர்பபரின் காரியரூப சமஷ்டி ஸ்தூல உபாதியையுடைய விராட்டுப்பகவான் கிராமாதிபதிக்குச் சமானமாவர். அவரது காரியரூப இத்தாவரஜங்கம வியஷ்டிப் பிராணிகள் சேவகரொப்பாவர். ஹிரண்யகர்ப்பாதியின் கர்த்தாததன்மையின்கண் ஈஸ்வரரின் கர்த்ததாத்தன்மை தொடர்ந்திலங்கும். அந்தக்கரணாதி யுபாதியையுடைய ஜீவர்கள் அஞ்ஞானபலத்தால் தமது சொரூப பூத ஈஸ்வரரினும் பேதத்தை யடைந்துளார்; அவர்கட்கு இந்நனா முதலிய மூன்றவஸ்தையே காரியரூபமாகும். இவ்வாறு நேராகவேனும் பரம்பரையாகவேனும் ஈஸ்வரரே சர்வ ஜகத்தின் காரணராவர். இச்சீவர்த்மா எவ்வெவ்வவஸ்தையைக் காணுமோ அவ்வவ்வவஸ்தை யையுண்டாக்கும். காணாதவற்றைத் தம்பாலயப்படுத்தும். இத்திருஷ்டி சிருஷ்டிவாத முறையா யிச்சீவான்மாவே நனவாதி யவஸ்தைகளின் உற்பத்தியகாரணமாகும். இத்தூல தேகம் தாய் தந்தையரின் சோணித சுக்கிலங்களினின்றும் உண்டாகும். சூக்ஷுமதேகம் பஞ்ச பூதவாயிலாய் மாயா விசிஷ்ட ஈஸ்வரனினின்று முண்டாகும். இவ்வார்த்தை உலகத்தும் சாத்திரத்தும் பிரசித்தமாம் எனினும், இந்தப் பிரக்கிரியை மந்தபுந்திகட்குணர்த்தும் பொருட்டுச் சாத்திரங்கூறியது. உத்தம அதிகாரிகட்கோ இத் திருஷ்டி சிருஷ்டிப் பிரக்கிரியையே மோக்ஷப்பிராப்திவாயிலாகும். இவ்வாயில் வேதாநதங்களில் இரகசியமாய் வைக்கப்பட்டுளது. ஆகையால், இத்தூல சரீராதி பதார்த்தங்கள் தன் தெரிசனகாலத்தேயோ உண்டாம். அதரிசனகாலத்தேலயமாம். இச்சுருதி யநுபவத்தால் சித்தமாய் திருஷ்டி சிருஷ்டிப் பிரக்கிரியையே புத்திமான் களால் அங்கீகரிக்கத்தக்கதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன! ஒருக்கால் தரிசனாதரிசனத்தால் சரீராதிகளின் உற்பத்தியமாகுமாயின் ஜீவாகட்கு அஃதேன் தோற்றுவதில்லை?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! இத்தேகாதி பதார்த்தங்கள் தர்சனா தர்சன காலத்தே பூர்வ சரீராதிகளின் சமான ஆகாரமுடையதாய் உண்டாமாதலின், சரீர உற்பத்தி நாசத்தை அறிய முடியாதாம். இப்போதிப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! உண்மையாய் ஜன்மமரணமற்ற இவ்வான்மா விற்கு இத்தூலசரீரத்தோடு அடைந்துள்ள தாதாத்மிய அத்தியாசரூப அபிமானமே ஜன்மமாம்; அதன் நீக்கமே மரணமாம். இத்தேகாதி திருசியபதார்த்தங்கட்குத தரிசனமே ஜன்மமாம், அதர்சனமே மரணமாம். ஆதலின், இசசீவான்மா இச்சம்சார தசையின்கண்ணே எவ்வெப்பொருளைக் காணுமோ அவற்றையெல்லாம் தரிசன காலத்தே யுண்டாக்கும். காணாதவற்றை அதரிசன காலத்தே சம்மரிக்கும். இவ்வாறு திருஷ்டி சிருஷ்டிவாதமுறையாய் இச்சீவான்மா நனா முதலிய மூன்றவஸ்தை களில் தேகாதி பதார்த்தங்களை உற்பத்தி சம்மாரஞ் செய்யவும் தம்மை ஈஸ்வரரூப மாயறிவதில்லை. அதனானே ஜீவப்பெயரையடையும். அதிகாரிகளின் நனா முதலிய மூன்றவஸ்தைகளின் காரணரூப அஞ்ஞானம் குரு கிருபையாலடைவுற்ற ஆன்ம ஞானத்தானே அழிவுற்றபோது மூன்றவஸ்தைகளுமற்ற துரீயவடிவ பரமபதம்

கிடைக்குமாதலின், அதிகாரிகள் ஆன்மஞானத்தை அவசியஞ் சம்பாதிக்க வேண்டும். இப்போது முற்கூறிய பிரணவ மந்திரத்தா லறியத்தக்க சுத்த ஆன்மா எவ்வாறு குருவால சீடனுக்குபதேசிக்கப்படுமென்பதையும், சீடனால் எவ்வாறு அஃதறியப்படு மென்பதையும் நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! இவ்வாறக்கினி முதலிய தேவதைகள் பிரஜாபதி வாயிலாய்ச் சமதமாதியுபாயங்க ளோடு கூடப் பிரணவரூப ஆன்மாவைச் சிரவணித்து மீண்டும் கேவல சுத்த ஆன்மாவைக் கேட்க இச்சித்தவராய்ப் பிரஹ்மாவை நோக்கி இவ்வாறு வினவினர்: - ஹே பகவன்! முன்னர்த் தாடுகள் எங்கள் பொருட்டுப் பிரணவரூப ஆன்மாவை உபாயரூபத்தால் கூறினீர்கள். இப்போது பிரணவரூப உபாயத்தால் அடையத்தக்கதாய் நிர்விசேஷ சுத்த ஆன்மாவை உபதேசிக்க வேண்டும் எனத் தேவதைகள் வேண்டவே பிரஜாபதி கூறியதாவது: - ஹே தேவதைகளே! மனவாணி கட்கவிஷயமாய் சுத்த ஆன்மா வைச் சாக்ஷாத்தா யுபதேசிப்பதில் எவரும் சமர்த்துடையராகாராதலின், அவ்வான்மாவின்கண் நானாவிதமாய் தர்மங்களை யாரோபித்து யாம் உங்கள் பொருட்டுக் கூறுகின்றேம்; நீங்கள் சாவதானமாய்க் கேண்மின். ஏனெனின், மனத்தூய்மையின் பின்னர் அத்தூய ஆன்மா உங்கட்கு அவசியம் உபதேசிக்கத்தக்க தாகும். முன்னர் யாம் உங்களுக்குச் சச்சிதாநந்தவடிவ எந்நரசிம்ம பரமான்மாவைத் தத்துவமசி மஹா வாக்கியத்தேயிருக்கும் தற்பதார்த்த ரூபத்தால் கூறினேமோ, அப்பரமான்மாவே தொம்பதார்த்த ஜீவனோடு ஏகத்தன்மையையடைவுற்றுத் தன் சமீபத்தன்மை மாத்திரையானே சர்வ புத்தி முதலியவற்றிற்கும் திருஷ்டாரூபமாம். உண்மையாய்ப் புத்தி முதலியவற்றின் சம்பந்தமற்றதாம். இச்சங்காதத்தே ஜீவர்களின் மனம் சுபாசுப கருமங்களைச் செய்த போது திருஷ்டாவாய் ஆன்மா அக்கருமத்தே அநுமதியைச் செய்யும். முயன்றதை நீக்காதிருத்தல் அநுமதியாம்; ஏனெனின், அவ்வான்மா நொண்டியைப் போலச் சாமர்த்தியமற்றதாதலின் உதாசீனமாகும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்வான்மா மனப்பிரவிருத்தியின்கண்ணே அநுமதி செய்யுமாயின் விகாரமுடையதாகுமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! அவ்வான்மா சைதன்னியவடிவமாம்.. சர்வ விகாரங்களுமற்றதாம். சுகதுக்காதியற்றதாம். மனம் புந்தி முதலியவற்றின் சாக்ஷி ரூபமாம் சச்சிதாநந்தவடிவமாம. எல்லாவடிவின்கண்ணும் ஏகரூபமாம. இவ்வெல் லாத் துவைதப்பிரபஞ்சமும் அவ்வத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே உண்மையாயின் றாம்; மற்றோ, மாயையாற் கற்பிதமாம். இதனானே இவ்வத்விதீய ஆன்மாவினும் வேறாகத் துவைதப் பிரபஞ்சத்திற்குச் சத்தை சித்தியாதாம். எம்மாயையால் எப்பரமான்மாவின் கண்ணே இவ்வுலககற்பனையாமோ அம்மாயையின் வடிவம் வேதவேத்தாக்களால் கூறப்பட்டுளது: - தானோ பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கட்குப் பிரதீதியாகாதாம். தன் காரியம் பிரதீதியாம். அதனைக் கூடாததைக் கூட்டிவைக்கும் மாயையென்பர். அது தானே சத்துருவமன்றாயின், அதன் காரியமாய் உலகம் எவ்வாறு சத்துரூபமாம்? மற்றோ, மாயையைப்போல் உலகமும் அச்த்ரூபமேயாம. ஆனால் இவ்வுலகம் அம்மாயையின் மகிமையால் சத்ரூபமாய்ப் பிரதீதியாகு மாதலின், அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே இவ்வுலகம் பொய்யேயாகும்;

உண்மையாயின்றாம். ஆகாசத்தின்கண்ணே பிரதீதியாகுங் கந்தர்வ நகரம் விசாரமின்றியே தோற்றும், விசாரிக்கினோ தோற்றாததே போல், அத்விதீய ஆன்மாவின் கண்ணே பிரதீதியாகும் துவைதப் பிரபஞ்சமும் விசாரமின்றியே தோற்றும்; விசாரிக்கினோ சிறிது மாத்திரையும் ஜகத்தில்லவேயில்லை. சர்வ ஜீவர்களின் நனவு முதலிய மூன்றவஸ்தைகளில் தொடர்ந்திலகும் இவ்வான்மா சச்சிதாநந்த சொரூபமாமாதலின், இத்தொம்பதார்த்தரூப ஆன்மா தற்பதார்த்தரூபப் பிரஹ்ம ரூபமேயாம். சுழுப்தி யவஸ்தையின் கண்ணேயிருக்கும் பிராக்ஞனென்னும் ஜீவன் சிறிது மாத்திரையுந் துக்கத்தையுணராதது போல், இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா எல்லாக் காலத்தும் சிறிது மாத்திரையும் துக்கத்தையறியாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வான்மா ஒருக்கால் சர்வ துக்கங்களுமற்றதா மாயின் ஜீவர்கட்கு நான் துக்கியெனத் துக்கத்தின் பிரதீதியேனுண்டாகின்றது?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! சர்வ துக்கங்களுமற்ற பரப்பிரஹ்மத்தோடு இவ்வான்மாவிற்கு உண்மையா யபேதமாமாதலின், இவ்வான்மாவின்கண்ணும் உண்மையாய்த் துக்கமின்றாம். இத்தகைய துக்கமற்ற ஆன்மாவின் கண்ணே பிரதீதி யாகும் துக்கம் அவித்தையினானேபார்; உண்மையாயில்லை. இப்போதிப் பொருளை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டு அவித்தையின் வடிவத்தை வர்ணிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! குருசாஸ்திர உபதேசத்தாலுண்டாய் "யான் பிரஹ்மரூபன்" என்னும் ஞானத்தை அறிஞர்கள் வித்தையென்றனர், அதனோடு விரோதமுடையதும், சர்வ ஜீவர்கட்குத் துக்ககாரணமுமாயதை வேதவேத்தாக்கள் அவித்தையென்றனர். அது "யானித்கேகத்தேயிருக்கின்றேன், யாண்டும் வியாபகனல்லேன்" எனச் சர்வ தேக தாரி ஜீவர்களின் அநுபவத்தானே சித்தமாம். உற்பத்தியற்றதாம். சத்தசத்வடிவத்தால் கூறமுடியாததாம். சம்சாரமற்ற ஆத்மாவின் கண்ணும் சம்சாரகரணத்தன்மையைச் சித்தஞ் செய்வதாம். இதனானே, அறிஞர் அவித்தையைத் **துர்க்கட**மென்றனர். அது ஜடமாதலின் ஆன்மாவினும் பின்னமாயினு மவ்வாறு தோற்றாதாம்; அதிஷ்டான ஆன்மாவை யாசிரயித்தே தோற்றுமாதலின், உண்மையாய்ச்சுதந்தரமற்றதாயினும் சத்துருவைப்போல் ஆன்மாவிற்கு அநேகவகையாய் துக்கங்களை யடைவிக்குமாத லின், வேதவேத்தாக்கள் அதனைச்**சுதந்திர**மென்றனர். இச்சுயஞ்சோதியாய் ஆநந்தவடிவ நிர்க்குணவான்மா உண்மையாய் அத்விதீயரூபமாயினும், அவித்தை யால பேதமுடையதாய்ப் பிரதீதியாகும்; அதனால் அநேகவகையாய் துக்கங்களை யடையுமாதலின், பேத திருஷ்டி வாயிலாய் இவ்வவித்தையே சர்வ துக்கங்களின் காரணரூபமாம். அறியப்பட்ட சுகத்தின் கண்ணே சர்வ ஜீவர்கட்கும் பிரீதியுண்டா கும். அறியப்படாத சுகத்தின்கண்ணே பிரீதியுண்டாகாதென்பது சர்வலோகப் பிரசித்தமாம். சர்வ ஜீவர்கட்கும தம் ஆன்மாவின்கண்ணே பிரீதி காணப்படுகின்றதா தலின், சர்வ ஜீவர்களும் தம் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை அறிகின்றவரே யாவர மாயினும், அவித்தையால் மூடப்பெற்றவராய் ஆன்ம சொரூப ஆநந்தத்தை விசேஷ ரூபமாயறியார். அதனானே இச்சீவர் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவினும் வேறாய் அற்ப விடயங்களில் சுகபுத்தியைச் செய்து எப்போதுந் துக்கத்தையேயடைவராதலின், ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் ஆவரணவாயிலாய் இவ்வவித்தையே ஜீவர்களின் துக்ககாரணமாகும். நனவின் கண்ணும் கனவின் கண்ணும் இச்சீவர் ஆநந்தவடிவ

ஆன்மாவை அறிகின்றிலர். பிரமரூபக்காரிய அவித்தையின் பலத்தானே அறிந்திலர் என்றதாகும். துயிலின் கண்ணே இச்சீவர் ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவையறிந்திலர். அவ்வறியாமை அஞ்ஞானரூபகாரண அவித்தையின் பலத்தானே யாமாதலின், காரியகாரணரூபத்தால் அவித்தையே சர்வ ஜீவர்கட்கும் மோகத்தையடைவிப்ப தாகும். துயிலின் கண்ணே சைதன்னியவடிவ ஆன்மாவிடத்தே தோற்றும் அறியா மையில் ஆன்மாவின் சைதன்னியவடிவத்தின் நாசகாரணமின்றாம்; மற்றோ, சர்வ துவைதப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவமே அஞ்ஞுத்தன்மையின்கட் காரணமாம். ஆன்மா வின் சைதன்னியவடிவம் துயிலின்கண்ணுமிருக்கின்றது. திருஷ்டாவாய் ஆன்மாவின் சொரூபபூத சைதன்னிய திருஷ்டி நாசமற்றதாமாதலின், அதற்கு எவ்வவத்தையின் கண்ணும் அபாவமுண்டாகாதாம். துயிலின் கண்ணே ஒருக்கால் ஆன்மாவின் சைதன்னியவடிவம் நாசமாகுமாயின், இவ்வான்மா தமரூப அஞ்ஞான த்தையுமுணராது. துயிலின்கண்ணே தமரூப அஞ்ஞானத்தையோ இஃதவசிய முணர்கின்றது. ஏனெனின், துயிலினின்று மெழுந்த ஜீவன் “யான் சிறிது மாத்திரையு மொன்று மறியேன்" என்று ஸ்மரிப்பன். நனவின் ஸ்மரணம் அஞ்ஞானத்தையே விடயஞ் செய்யும். முன்னர் அநுபவித்த வஸ்துவின் ஸ்மரணமே யுண்டாமாதலின், இவ்வான்மா சுழுத்தியின் கண்ணே அஞ்ஞானத்தை அவசியம் அநுபவித்ததேயாகும். அவ்வநுபவ ஜன்னிய சம்ஸ்காரத்தானே நனவின் கண்ணே அஞ்ஞானத்தின் ஸ்மரணமுண்டாகுமாதலின், அத்துயிலின்கண் ஆன்மாவின் சைதன்னியரூபத் தன்மை நாசமாகாதாம் இப்போது அஞ்ஞானத்தின் துச்சரூபத்தன்மையை நிரூபிப்பாம். ஹே தேவதைகளே! இந்தப்பிரகாரம் துயிலின் கண்ணே அநுபவ விஷய ரூபத்தால் சித்தஞ்செய்யப்பட்ட ஆன்மாவினும் வேறாய் ஜடரூப அஞ்ஞா னம் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களால் கவரமுடியாதாமா தலின், அறிஞர்கள் அதனைத் **துச்ச**மென்றனர். இவ்வுலகத்தே யெப்பொருள் மூன்று காலத்திலும் சத்தையற்றதாமோ, சொரூபமற்றதாமோ, நாமமாத்திரத்தானே எதற்குப் பிரதீதி யாமோ, அப்பொருளை உலகத்தே துச்சமென்பர். மலடிமைந்தன், மனுடக்கோடு முதலிய பொருள்கள் முக்காலத்துஞ் சாத்தையற்றதும், சொரூபமற்றதும்; மலடி மைந்தன் மநுடக்கோடு முதலிய நாமமாத்திரத்தால் பிரதீதியாவதுமாகுமாதலின், அவற்றைத் துச்சமென்பதேபோல், அஞுஞானமும் முக்காலத்தும் சத்தையற்றதும், சொரூபமற்றதும்; அஞ்ஞானம், அவித்தை, மாயை யென்பனவாதி நாமமாத்திரத் தானே பிரதீதியாவதும் ஆமாதலின், அதனை அறிஞர் துச்சமென்றனர். அவ்வாறு துச்சமாயினும் அஞ்ஞானம சர்வ சம்சாரகாரணமாம் அதனானே, வேத வேத்தாக்கள் அதனைத் **துர்க்கட**மென்றனர். இவ்வஞ்ஞானம் மலடிமைந்தனைப் போல துச்சரூபமாயினும் பாவரூபமாய்ப பிரதீதியாகும இவ்வுலகின் காரணமாதலின், வேதவேத்தாக்கள் **பாவரூப**மென்றனர். துச்சரூபத்தன்மை பாவரூபத்தன்மை யென் னும் தர்மங்கள் பரஸ்பரம விரோதிகளாதலின், ஒன்றன் கண்ணே யிராவாம். இவ்வாறு கூடாமை விசாரித்து அறிஞர்கள் அஞ்ஞானத்தை **அநிர்வசநீய** மென்றனர் இவ்வஞ்ஞானம் சைதன்னிய சொரூப ஆன்மாவினும் வேறாம். ஜடஜகத்தின் காரண ரூபமாம். சேதன ஆன்மாவை மறைப்பதாமாதலின், அறிஞர் **ஜட** மென்றனர். கடாதிகள் தமதுற்பத்தியின் முன்னர் மண் முதலியவற்றேயிருக்கும் பிராகபாவத்தின் பிரதியோகித்தன்மை வடிவ அந்தமுடையனவாவதேபோல், இவ்வ ஞ்ஞானம் காலிக பரிச்சேதரூப அந்தமுடையவல்லவாதலின், அறிஞர் இவ்வஞ்ஞா

னத்தை **அநந்த**மென்றனர். கடாதிகட்கு மண் முதலியவை காரணமாவதே போல், இவ்வஞ்ஞானத்திற்கும் ஒரு காரணத்தையங்கீகரிக்கின், அஞ்ஞானத்தின் காரணத்திற்கும் வேறொரு காரணம் உண்டா? இல்லையா? முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அவ்விரண்டாவது காரணத்திற்கும் மூன்றாவது காரணம் வேண்டும். அதற்கும் நான்காவது வேண்டும். இவ்வாறு காரணங்களின் பரம்பரையை யங்கீகரிப்பதில் அநவஸ்தாதோஷப்பிராப்தியாம், இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் அஞ்ஞானத்தின் காரணத்தானே சர்வ வியவகாரசித்தியும் உண்டாம். அஞ்ஞானத்தே வீணாந் தன்மையடைவுறுமாதலின், அஞ்ஞானம் எக்காரணத்தினின்று முண்டாவதில்லை. இதை யங்கீகரித்தலேயுசிதமாம். இக்கருத்தானே அறிஞர் அஞ்ஞானத்தை அநந்தமென்றனர். அல்லது பிரபஞ்சத்தின் அந்தத்தை எப்புருடனும் அறியானாதலின் பிரபஞ்சமநந்தமாம். அது எப்பரிச்சின்னக்காரணத்தினின்று முண்டாகாதாம். அஞ்ஞானரூப காரணத்தினின்றே யுண்டாமாதலின் வேதவேத்தாக்கள் அஞ்ஞானத்தை அநந்தமென்றனர். அல்லது, இவ்வஞ்ஞானம் பிரஹ்ம ஞானத்தானன்றி அயலான ஆயிரங்காரணங்களானும் நாசரூப அந்தத்தை அடையாதாமாதலின் அறிஞர் அஞ்ஞானத்தை அநந்தமென்றனர். உண்மையாய்ச் சர்வ மோகங்களுமற்ற சுயஞ்சோதியாய் ஆநந்தவடிவ அத்விதீய ஆன்மாவையும் இவ்வஞ்ஞானம் மறைக்குமாதலின் வேத வேத்தாக்கள் அஞ்ஞானத்தை மோகரூப மென்றனர். இவ்வஞ்ஞானரூப அவித்தை சுயஞ்சோதியாய் ஆன்மாவின்கண் முன்னர் யெப்போது முண்டாகவேயில்லை; இனி யொருக்காலும் உண்டாகப் போவதுமில்லை; இப்போது மிருப்பதில்லை. இவ்வாறு ஆன்மாவின் சொரூபத்தினின்றும் எப்போதும் நீங்கியிருப்பதாயினும இவ்வவித்தை தன்னுடைய அசிந்திய சத்திரூப்பபலத்தால் சுயஞ்சோதி ஆன்மாவிற்கு நானாவகையாய் மோகத்தைத்தரும். இப்போது அவித்தையாலாக்கப்பெற்ற மோகத்தின் சொரூபத்தை வர்ணிப்பாம: - ஹே தேவதைகளே! ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களின் காரியரூப இத்தூல சூக்ஷுமசரீரங்களில் ஆநந்த சொரூபஆன்மா, யான் எனது என்னும் புத்தியைச்செய்யும், இவ்வான்மா எப்பூதங்களின் காரியத்தைப் பிரத்தியக்கான்ம வடிவமாய் அங்கீகரிதததோ அப்பூகஙகளின காரியத்தே அகம புத்தியைச்செய்யு . பாகியமாயங்கீகரித்ததில் மமதையைசசெய்யும். உண்மையாய்ச சர்வ துவைதப்பிரபஞ்சமற்றதாயினும் இவ்வாநந்தவடிவ நிர்க்குண வான்மா அவந்த்தைவடிவ மாயையால் மோகிக்கப்பட்டதாய்ச சரீராதிகளின் பரிசசின்ந்த்துவாதி தர்மங்களைத் தம்பாற்கொள்ளும். இவை முதலாக அநேகவித மோகத்தை இவ்வான்மா வடையும். இவ்வாறு ஆன்மாவின் மோக்காரண ரூபத்தாலும் துச்சசடரூபத்தாலும் சர்வ ஜகத்தின் காரணரூபத்தாலும் அனாதியநந்தரூபத்தாலும் முற்கூறப்பட்ட மாயாரூப அஞ்ஞானம் சித்தத்துவ தர்மத்தால் விசிஷ்டமாய்ப பிரதீதியாமாதலின், அறிஞர் அதனைச் சத்துரூபமென்றனர். அசித்தத்வரூப தர்மத்தால் விசிஷ்டமாய்ப பிரதீதியாமாதலின், அறிஞர் அதனை அசத்ரூபமென்றனர். இப்போது அஞ்ஞானத்தின் சித்தத்வ அசித்ததவரூபத்தை நிரூபிப்பாம: - ஹே தேவதைகளே! இந்திரியாதிகளின் விஷயத்தன்மை சித்தத்வமாம்; அது காரிய ரூபத்தால் அஞ்ஞானத்தின்கண்ணுமிருக்குமாதலின், அதனைச் சித்தமென்பர். சொரூபமாக அஞ்ஞானத்தே இந்திரியாதிகளின் விஷயத்தன்மையின்றாமாதலின், அஞ்ஞானத்தை அசித்தமென்பர். அல்லது, இவ்வஞ்ஞானம் யாஞ்னஞானியென்னும் சர்வ ஜீவர்களின் அநுபவவிஷயமாதலின், சித்தமென்பர்.

விசாந்த்தானே அதனிவிர்த்தியாமாதலின், அசித்தமென்பர். அல்லது, இவ்வுலகத்தே சுதந்திர புருஷனைச் சித்தனென்பர்; பரதந்திர புருஷனை அசித்தனெனபர்; சுதந்திரத் தன்மையும் பாதந்திரத்தன்மையும் இக்காரணரூப அஞ்ஞானத்தேயிருக்குமாதலின், இவ்வஞ்ஞானத்தைச் சித்த அசித்த நாமங்களாற் கூறினர். இப்போது அஞ்ஞானத்தின் சுதந்திரத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! வேத வேத்தாக்கள் அஞ்ஞானத்திற்கு இவ்வாறாய் சுதந்திரத்தன்மையைக் கூறியுள்ளார்: - இவ்வஞ்ஞானம் சொரூபத்தால் ஜடதுச்சரூபமாயினும், அனாதியனந்த ரூபத்தால் பிரசித்தமாம். உண்மையாய் மோகமற்ற அத்விதீய ஆன்மாவையும் மோஹிப் பிக்குமாதலின், இவ்வஞ்ஞானம் சுதந்திரமெனப்படும். அல்லது, மத்தியான சூரியனிடத்தே அந்தகாரத்தின் ஸ்திதியாதல் மிகவும் முடியாததேபோல், சுயஞ்சோதி ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண் துக்கத்தையடைவிக்கும் அஞ்ஞான ஸ்திதியாதலும் அத்தியந்தம் துர்க்கடமாமாயினும், இவ்வஞ்ஞானம் தன்பலத்தால் சுயஞ்சோதியாய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண்ணே ஸ்திரமாமாதலின், அறிஞர் அஞ்ஞானத்தைச் சுதந்திரமென்றனர்; அல்லது, இம்மாயைவடிவ அஞ்ஞானம் சுயஞ்சோதியாய் ஆன்மாவையே யாசிரயித்திருக்குமாதலின், ஆன்மாவின் அதீன மாம்; இது எவ்வான்மாவின தீனமாயிருக்குமோ அவ்வான்மாவைத் தன் வயமாக்கு மாதலின், வேதவேத்தாக்கள் அஞ்ஞானத்தைச் சுதந்திரமென்பர். இப்போது அஞ்ஞான ரூப அவித்தையின்கண்ணே பரதந்திரத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! இவ்வஞ்ஞானரூப அவித்தை தனது ஆசிரயத்தையும் விஷயத்தையும் பேக்ஷித்தே சித்தமாம்; அஃதின்றிச் சித்தமாகாதாமாதலின், அறிஞர் அவித்தையைப் பரதந்திரமென்றனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவித்தையின் சொரூபமே அவித்தையின் ஆசிரய பாவத்தையும விஷயபாவத்தையுமடையுமாதலின், அதற்கு வேறு ஆசிரய விஷய அபேஷை சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! இவ்வுலகப் பிரசித்த அந்தகாரத்திற்கு அந்தகாரம் விஷயமாவதின்றாம்; மற்றோ. அந்தகாரத்தினும் வேறாய் கிருகாதி பதார்த்தமே அந்தகாரத்திறகு விஷயமாவதே போல், அவித்தையும் அவித்தைக்கு விஷயமாகாதாம்; அவித்தையினும் வேறாய் சேதன ஆன்மாவே அவித்தைக்கு விஷயமாம்; ஏனெனின், எப்பொருள் எப்பொருளில் ஓரதிசயத்தன்மைவடிவ பலத்தையுண்டாக்குமோ அப்பலத்தின் ஆசிரய பதார்த்தமே அப் பலகர்த்தாப் பதார்த்தத்திற்கு விஷயமாகும்; அப்பல உறபத்திதன்னினும் வேறாய் பொருளின் கண்ணே செய்யப்படும்; தன்பால் தானே அதிசயத்தன்மைவடிவ பல. உற்பத்தி செய்வதில் எதற்குஞ் சமர்த்தின்றாமாதலின், அவித்தையின் கண்ணே விஷயத் தன்மை சம்பவியாது, யான் அஞ்ஞானி, யான் துக்கி, யென்னு மநுபவத்தாற் சித்தமாய் ஆவரண விக்ஷேபரூபபலத்தை அவித்தை ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே யுண்டாக்குமாதலின், அவ்வவித்தைக்கு ஆன்மாவே விஷயமாம; அவித் தைவிஷயமன்றாம்; இவ்வாறே அவித்தைக்கவிததை ஆசிரயமுமல்ல. உலகப் பிரசி த்த அந்தகாரத்திற்கு அந்தகாரம் ஆசிரயமல்ல; மற்றோ, அதனினும் வேறாய் இல்லம் முதலியவையே ஆசிரயமாம். அதுபோலவே அவித்தைக்கும் அதனினும்

வேறாய் ஆன்மாவே ஆசிரயமாம்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே எப்பொருள் எப்பொருளினும் வேறாமோ, அதிகமாமோ, அப்பொருளே அப்பொருட்காசிரயமாம். அவித்தையின்கண்ணே அவித்தையின் வேறாய் தன்மையும், அதிகரூபத்தன்மையும் சம்பவியாவாமாதலின், அவித்தையே அவித்தையினாரயமாகாதாம். இச்சைதன்ய வடிவ ஆன்மா அவித்தையினும் பின்னமும் அதிகமுமாமாதலின், இதுவே அவித்தையினாசிரயமாம். சுத்தி விஷயக அஞ்ஞானம் ரஜதமயலுடைய புருஷனிடத் தேயிருப்பதேபோல் அவித்தை ஆன்மாவின் கண்ணேயிருக்கும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! சுத்திவிஷயக அஞ்ஞானத்தின் ஆசிரயம் மயங்கியோனாவன்; சுத்தி விஷபமாகும். அது போல், அஞ்ஞானரூப அவித்தைக்கும் ஆசிரயமும் விஷயமும் வேறேயாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! சுத்தியினஞ்ஞானரூப திருஷ்டாந்தத்தின் கண்ணே அஞ்ஞானத்திற்குப் புருடவடிவ ஆசிரயத்தினும் சுத்திரூப விஷயம் பின்னமாய்ப பிரதீதியாமாயினும், உண்மையாய் ஆராய்ந்து நோக்கின் அஞ்ஞானத் திற்கும் சுத்திவிஷயமன்றாம்; மற்றோ, சுத்திக்குள்ளிருக்கும் சுத்தியவச்சின்ன சேதன ஆன்மாவே அஞ்ஞானத்திறகு விஷயமாம்; ஏனெனின், சுத்தி முதலிய சடபதார்த்தமோ இயல்பாயே மறைபட்டதாம்; அவற்றில் அஞ்ஞானத்தாலாக்கப் பெற்ற ஆவரணம் சம்பவியாதாமாதலின், எஞ்சியதாய் அவ்வஞ்ஞானம் பூர்வ இதந்தைவடிவத்தால் கூறப்பட்ட சுத்தியவச்சின்ன சேதனத்தையே விஷயஞ் செய்யும். ஈண்டு, சேதன ஆன்மாவின் சொரூபத்தை ஆவரணஞ்செய்தலே அதன்கண் அஞ்ஞானவிஷயத்தன்மையாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அவ்வஞ்ஞானம ஒருகால் சேதனத்தையே விஷயஞ் செய்யுமாயின், சுக்தியின் கண்ணே அவ்வஞ்ஞான விஷயத்தன்மைப் பிரதீதி யாதலாகாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! முன் இதந்தைவடிவத்தால் வர்ணிக்கப் பட்ட ஸ்புரணரூப சாமான்ய சைதன்யததில சுத்தியவச்சின்ன விசேஷ சைதன்னியம் தாதாத்மிய சம்பந்தததானேயிருக்கும். அந்த சுத்தி யவச்சின்ன விசேஷ சைதன்னியததையே கல்பித ரஜத உபாதான காரணரூப அஞ்ஞானம் மறைக்கும்; சாமான்ய சைதன்னியத்தை மறையாதாமாதலின், அது அவச்சேதகத்தன்மை ரூபத்தானே சுத்தியையும் விஷயஞ்செய்யும்; இக்கருத்தானே சுக்திவிஷயக அஞ்ஞானமென விவகரிக்கப்படும். பாகிய சுக்திமுதலிய பதார்த்தங்களிலிருக்கும் ஸ்புரணரூப சேதனம் அந்தர ஆன்மாவினும் வேறன்றாம்; மற்றோ, அந்த ஸ்புரண ரூப சேதனத்தை வேதவேத்தாக்கள் அந்தரான்ம சொரூபமாயே கூறினர். ஆதலின், சுக்தி முதலிய திருஷ்டாந்தங்களினும் அந்தரான்மாவே அஞ்ஞான விஷயமாம்; அவ்வஞ்ஞானம் ஆன்மாவின் ஆசிசயமாயிருக்கும். இப்பொருளில் எவ்வாதிக்கும் விவாதமின்றாம். எல்லா வாதியருமே அஞ்ஞானத்தை ஆன்மாவினாசிரிதமாகவே யுடன்பட்டுளார். அஞ்ஞான விஷயத்தின்கண்ணோ, வாதிகட்குப் பரஸ்பாம் விவாதங் காணவருகின்றது. சில வாதியர் அனான்மப்பொருளையே அஞ்ஞான விஷய

மென்பர்; அவர் மயல் முற்கூறிய யுக்திகளானே நீக்கப்பட்டதாதலின், உண்மையாய் அவித்தைபற்ற சச்சிதாநந்தவடிவ ஆன்மாவே அவித்தையின் ஆசிரயமும் விஷயமுமாம் எனத் துணியப்பெறும். இவ்விஷபம் அன்னிய சாஸ்திரத்தின் கண்ணும் கூறப்பட்டுளது.

"பிரிப டாதமெய்ப் பேரறி வொன்றுமே
யொருவி டம்விட யம்மென வொன்றுமே
மருவு முன்னரே மன்னுத மக்குப்பின்
னருவி டம்விட யம்மென லாகுமோ".

(பொருள்.) ஜீவ ஈசாதிபேதமற்ற அத்விதீய சேதனமே அநாதியஞ்ஞான ஆசிரயமும் விஷயமுமாம்; சேதன வஸ்துவினும் வேறாய் எல்லாப் பொருள்களும் அஞ்ஞானகாரியமாதலின், அநான்மப்பொருள் அநாதியஞ்ஞான ஆசிரய ரூபமும் விஷய ரூபமும் ஆகாதாம். இவ்வாறு ஆசிரயத்வ விஷயத்வவடிவத்தானே அவித்தை ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவோடு சம்பந்தமுற்றதாமாதலின், இது பரதந்திரமே யாம். ஆசிரயவிடய அபேக்ஷை அவித்தையின்கண்ணே பரதந்திரத்தன்மையைச் சித்தஞ்செய்வதேபோல், ஜடத்தன்மைத்தருமமும் அவித்தையின்கண்ணே பரதந்திரத் தன்மையையே சித்தஞ்செய்யும்; ஏனெனின், ஜடத்தன்மை வடிவத்தானே பிரசித்த மாய் தேர் முதலியவை எருது குதிரை முதலிய சேதனப் பொருள்களின்றிச் சுதந்திரமாய்ப் பிரவிருத்தியா; மற்றோ, அவற்றின் சம்பந்தத் தானே அவற்றின் கண்ணே கிரியையுண்டாமாதலின், சர்வ ஜடப்பொருள்களும் சுதந்திரமற்றனவே யாகும். அஞ்ஞானரூப அவித்தையும் தேர் முதலியன போலச் சடவடிவமாமாதலின், அவித்தையும் பரதந்திரமேயாம். இதனாலிவ்வநுமானமாம்: - அவித்தை பாதந்திர மாகத் தகுதியதாம், ஜடமாதலின், தேர் முதலியவை போலும் என்பதாம். இங்ஙன் அவித்தையின் கண்ணே பரதந்திரத்தன்மை சித்தமாம். சுதந்திரமற்ற பொருள் அசித்தமும் மசுதந்திரமுமாதலின், அவித்தையும் அசித்தமேயாம். அசித்தமாகிய பொருள் அசத்தேயாகும். முயற்கோடு முதலியவை அசித்தமாதலின், அசத்தாவன போலவே அசித்தமாதலின், அவித்தையும் அசத்தியமேயாகும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வவித்தை அசுதந்திரத்தன்மை, அசித்தத்தன்மை, அசத்தன்மை முதலிய தருமமுடையதாயின், முன்னர்த்தாங்கள் அவித்தையின் கண்ணே சுதந்திரத்தன்மை, சித்தத்தன்மை, சத்துத்தன்மை முதலிய தருமங்களைக் கூறியதென்னே?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! எக்கருத்தானே யாம் அவித்தையின் கண்ணே அத்தருமங்களைக் கூறினேமோ அதைக் கேட்பீராக. அசத்தாம் பொருளியாவும் ஒரு காரியத்தை யாரம்பிக்கும் கருத்தாவாகாதாம். அசத்திய மலடிமைந்தன் ஒரு காரியத்தையு மாரம்பியானாதலின், அசத்துவதருமமோ வியாப்பியமாம்; காரியத்தை ஆரம்பியாமைத் தருமம் வியாபகமாம். யாண்டு வியாபகத்தின் அபாவமாமோ ஆண்டு அதன் வியாப்பியத்திற்கும் அபாவமேயாம். மகா ஜலத்தே அக்கினிரூப வியாபகத்தின் அபாவமாகுமாதலின், அந்நீரில் அதன்

தூமரூப வியாப்பியமும் அபாவமாம். அது போலப் பிரசங்கத்தே சர்வ ஜகத்தையு மாரம்பிக்கும் அசங்க நிர்க்குண ஆன்மாவையும் மோகிப்பிக்கும் அவித்தையில் காரிய அநாரம்பகத்தன்மைவடிவ வியாபக தருமமாதாமாயின், அதன் வியாப்பியரூப அசத்வதருமமு மிராதாமாதலின், அவித்தையைப் பூர்வம் யாம் சத்தியமெனக் கூறினேம். அசத்துவ தருமம் அசித்தத்துவ தருமத்தின் வியாபகமாம். அவித்தையின் கண்ணே அசத்துவரூப வியாபக தருமமிலாதாயின் அசித்தத்துவ ரூப வியாப்பிய தருமமுமிலதாகுமா லின், முன்னர் யாம் அவித்தையைச் சித்தமெனக்கூறினேம். அச்சித்தத்துவ தருமம் அசுதந்திரத்துவ தருமத்திற்கு வியாபகமாம். அவித்தையின் கண்ணே அசிதத்த்துவரூப வியாபகதருமமிலதாயின் அசுதந்திரத்தன்மைவடிவ வியாப்பிய தருமமிலதாகுமாதலின், முன்னர் யாம் அவித்தையைச் சுதந்திரமெ ன்றேம். இவ்வாறு அவித்தையின் கண்ணே சத்துவம், அசத்துவம், சித்தத்துவம், அசித்தத்துவம், சுதந்திரத்தன்மை, அசுதந்திரத்தன்மை என்பனவாதி சர்வ தருமங்க ளும் சம்பவிக்குமாதலினானே, வேதவேத்தாக்கள் அவித்தையை அநிர்வசனீயம், துர்க்கடம் என்பன முதலிய நாமங்களால் கூறினர். இப்போது அவ்வ்வித்தை ஆன்மாவின் கண்ணே செய்யும் வியாமோகத்தை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! ஜீவர்களிடத்தே யானஞ்ஞானி, யான்றுக்கியென வுண்டாம் போதம் எப்போது முண்டாகாதாம்; மற்றோ, ஒரொருக்காலே யுண்டாம். ஒரொருக்காலுண்டாம் பொருளியாவும் காரியரூபமேயாகும். கடாதிகள் ஓரொருக்காலுண்டாதலின் காரிய ரூபமாவதே போலப் போதமும் ஓரொருக் காலுண்டாதலின் காரியரூபமேயாம். காரியமாவனவெல்லாம ஒரு காரணத் தானே ஜன்னியமாம், காரணத்தானன்றிக் காரிய உற்பத்தியாகாதாம். கடாதிகள் காரியமாதலின் மண் முதலிய காரணங்க ளானே ஜன்னியங்களாம். ஆங்கே போதமும் காரியமாதலின், ஒரு காரணத்தானே அவசியம ஜன்னியமாம். நானஞ்ஞன், நான்றுக்கி என்னும் விபரீதபோதம் அவித்தையானன்றி வேறு காரணத்தானே சம்பவியாதாம்; மற்றோ, செய்யாததைச் செய்விக்கும் சமர்த்தையாய் அவித்தையே போதகாரணமாம்; ஏனெனின், உண்மை யாயோ சுயம்பிரகாச ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவிடத்தே யானஞ்ஞானி, யான்றுக்கி யென்னும் விபரீத போதம் ஒருகாலு முண்டாவதில்லையாதலின், எஞ்சியதாய்ப் போதத்தின் காரணரூப அவித்தையே கறபிக்கபபெறும். ஆதாரத்தை யடைவுற்ற நீசன் ஆதரஞ்செய்பவனது மத்தகத்தே யேறிக்கொள்வதே போலக் கற்பிக்கப்பட்ட நீச அவித்தையும் தன்னாசிரயமாய் ஆன்மாவைத் திரஸ்கரிக்கும். தானே விலாசத்தை யடையும். அவித்தையானே திரஸ்கரிக்கப்பட்ட சர்வ ஜகத்தின் அதிஷ்டானமாகிய சேதனம் யாவினுமுள்ளாகிய ஆநந்தவடிவ ஆன்மா அவித்தையின் மகிமையானே அசத்தின் சமானமாகும். அநேக வகையாய் விலாசங்களோடு கூடிய மாயைவடிவ அவித்தைக்குக் 'கூடஸ்தான்மாவில்லை'. யென்பதான அசத்வாபாதனரூப முதல் விலாசமாம்; அதனானே, ஆன்மா தன் சுயஞ்சோதியாய் ஆநந்தவடிவத்தையும் மறந்தது. இவ்வாறு ஆன்மா அசத்வாபாதனரூப அவித்யா விலாசத்தைக்கண்டு வேறேயும் அநேகவகையாய் விக்ஷேபரூப விலாசத்தைக்காணும்; அவற்றை நீ கேட்பாயாக. யான் பிறந்தேன், யான் பாலகன், யான் பௌவனன், யான் விருத்தன், யான் மரிப்பேன், யான் சுகி, யான் றுக்கி, யான் சுவர்க்கி, யான் நாகி, யான் ஸ்திரீ, யான் புருடன், யான் நபும்சகன், யான் பாவி, யான் கருமி இவை முதலாக அநேகவகையாய் அகமபிமானரூப துக்கங்களை ஜீவான்மாக்காணும். ஜன்மாதிகளின்

அகம்பிமானத்தோடு கூடியதாய்ப் பின்னர் மமத்வ அபிமானத்தைச்செய்யும். அதன் வயத்தானே ஜீவான்மா என்றந்தை, என்றாப், என் மைந்தன், என் மகள், என் மனைவி, என் பந்துக்கள், என்றனம், என் வீடு, என்பன வாதியாய் நானாவகையாய் அவித்யா விலாசத்தைக்காணும்; அது சம்சார திதி காரணமாம். இத்தகைய அவித்யாவிலாசப்பாப்தியின் பின்னர்த்தேகரூபப்பந்தனக் கிருகத்தையடைவுற்ற தாய்க் காமக்குரோதாதி சங்கிலியால் கட்டப்பட்டதாய் 'யான் எப்போதுமிருக்க வேண்டும், என்தபாவம் ஒருக்காலும் உண்டாகலாகாது' எனப் பிரார்த்தித்து தன்றேகத்தைக் காத்துக்கொண்டு இம்மூடன் அநேக ஜன்மங்களையடைவன். அவற்றுள்ளும், இம்மூடன் சுயஞ்சோதியாநந்தவடிவ அத்விதீய ஆன்மாவைக் காணாதவனாய் அநேகவகையாய் துக்கங்களைக காண்பவனாய் நிரந்தரம் இச்சம்சாரத்தே சுழல்வன். அதனால் இருந்தபோதினும் இல்லாதது போலவே யாவனாதலின், இம்மாயாரூப அவித்தை அத்தியந்தம் விசித்திரமாம். அத்தியந்தம் துர்க்கடமாம். சர்வ ஜீவர்கட்கும் துயரை யீவதாம. சம்சாரரூப விஷவிருக்ஷ ஜனனியாம். விசாரஹீனமனுடரால் அறியத்தகாததாம். இத்தகைய அவித்தையின் மகிமைபானே இஜ்ஜீவான்மா யானஞ்ஞானி, யான் றுக்கி, யான் பிராஹ்மணன், யான் மகாகுலத்தையுடையவன் என்பதாதி விபரீத ஞானத்தோடு கூடியவனாய் இச்சம்சார சமுத்திரத்தே அடிக்கடி மூழ்குவன். இப்போது ஆலம்விரைபோல் அவித்தையின் விவஸ்தையைக் கூறும் பொருட்டு முதலில் அவித்தையின் கண்ணே சம்சார விருக்ஷபீஜ பத்தன்மையையும், பரிணாம சுபாவத் தன்மையையும் வருணிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! அவித்தை சம்சார விருக்ஷ பீஜரூபமாம், ஞானகருமத்தின் சமஸ்காரரூப அநேகங்கோடி வாசனைவடிவ கர்ப்பத்தோடு கூடியதாம், படம் போலச் சங்கோசவிகாச சுபாவமுடையதாம், சுழுப்தி மூர்ச்சை மரணம் மகாப்பிரளயம் என்பதாதி காலங்களிலோ அவித்தை சங்கோச பாவத்தை யடையும்; நனவு முதலியவற்றே விகாசபாவத்தையடையும்; ஜீவான்மா நானாவகை யாய் தேகங்களில் நனாக்கனாக்களில் பரதந்திரமாய் அவித்தையின் விகாச பாவத் தானே அநேகவகையாய் துக்கங்களையடையுமாதலின், அது ஜீவர்கட்குத் துக்க காரணமேயாகும், நனா முதலிய அவஸ்தைகளில் போகத்தைக்கொடுக்குங் கருமங்களின் க்ஷயமான போது அவித்தை சங்கோசத்தையடையும். துயில் முதலிய சங்கோசகாலத்தே ஜீவாத்மா நனா முதலிய அவஸ்தைகளின் பரிசிரமத் தைப் பரித்தியாகித்துச் சயனஞ்செய்யும். ஆகாயத்தின் கண்ணே பறத்தலினால் பரிசிரமத்தையடைந்த பட்சி பரிசிரமத்தைப் பரித்தியாகித்துத் தன் கூண்டில் சயனஞ்செய்வதேபோல், ஜீவான்மா நனா முதலியவற்றின் விக்ஷேபத்தைப் பரித்தியாகித்துத் துயில் முதலியவற்றே சயனஞ்செய்யும். அக்கால் துக்கத்தை யடையாதாயினும், இனிவரும் துக்கங்களின் பீஜரூப அவித்தை துயின் முதலிய காலத்துமிருக்குமாதலின், அதன் சம்பந்தத்தானே ஜீவான்மா ஆண்டும் துக்கியே யாகும். இவ்வாறு சங்கோச விகாசசுபாவங்களால் இவ்வவித்தையே சம்சார காரணமாம். இவ்வவித்தை 'நான் அஞ்ஞன்யென்னும்' சர்வ ஜீவர்களின் அநுபவத் தானே சித்தமாம். அத்தியந்தம் துற்கடமாம். முற்கூறிய நானாவகையாய் விலாசங்களோடு கூடிய பொய்யாய் அவித்தை சீவர்களின சம்சாரகாரணமாவதே போல், குருசாஸ்திர உபதேசத்தானே அறியப்பெற்ற இவ்வான்மா ஜீவர்களின் மோக்ஷகாரணமாம். சம்சார தசையின்கண்ணே ஜீவர்கட்கு ஆநந்தவடிவ

ஆன்மாதோற்றாது; அல்லது, விபரீதமாய்த தோற்றும் அதுபோல் மோக்ஷதசையின் கண்ணே அறிஞர்கட்கு அவித்தை தோற்றாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! ஒரே அவித்தை அநேக ஜீவர்களின் விவகாரத்தை யெவ்வாறு சித்தஞ்செய்யும்?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! அம்மாயாரூப அவித்தை உண்மையாயே ஏகரூபமாயின் ஆலம் விதையேபோல் நானாவிதமாய்ப பிரதீதியாம். இப்போது ஆலம்விதைத் திருஷ்டாநததததை வெளிப்படையாய் விளம்புவாம்: - ஹே தேவதை களே! ஆலம்விதையைத் தொடாந்த ஜாதிரூப சாமான்யமே ஆலமரங்களின் காரணமாகும். ஆலம் விதைகளாகிய வியக்திகளோ நாசமுடையனவாதலின் யாண்டுந் தொடாந்திலங்கா; இலங்காதாகவே அவை யாண்டும் காரணத்தன்மைக் குத் தகுதியுடையனவல்லவாம். அதுபோலவே கடபடாதி சர்வ காரியங்களின் பிரசித்தகாரணரூப பண் நூல் முதலியவைகளில் தொடர்திலங்கும் சாமானியத் தையே அவித்தை, மாயை, அஞ்ஞானம், சக்தி என்பதாதி நாமங்களால் வேத வேத்தாக்கள் கூறினர். அவ்வவித்தைவடிவ மாயையே சர்வ காரியங்களின் காரண ரூபமாம். ஆலம் விரைவடிவ வியத்திகள் நாசமாயினும் எல்லா விரைகளிலும் அநுகதமாய் ஜாதிரூப சாமான்யம் நாசத்தையடையாததேபோல், துயில் முதலிய அவஸ்தைசளில சர்வ காரியங்களின் நாசமுறினும் அவற்றின் காரணவடிவ சாமான்யமாயை நாந்த்தையடையாது. ஆலம் விதையின் கண்ணே யிருக்கும் ஜாதிரூப சாமான்யம் அவ்வவ்வால விருக்ஷங்களின் காரணமாய் விதை வியக்திகளின் விசேஷத்தன்மையை யங்கரித்து வேறு வேறாய் காரியத்தைச் செய்வதேபோல், அவித்தையா ரூபமாயையும் அவ்வக்காரியத்தின் சூக்கும் அவஸ் தை வடிவ சம்ஸ்காரங்களை யங்கீகரித்து நானாவகையாய் ஜகத்காரணரூபமாம். ஆலம்விதையின் கண்ணேயிருக்கும் சாமான்யரூப ஜாதி நாசமுறாதிருப்பினும் அவ்வவ்வாலவிருக்ஷ உற்பத்தியின் பின்னர் அவ்வவ்விதை வியக்திகளின் நாசமாவதேபோல், மாயை நாசமுறாவிடினும் அவ்வக்காரிய உற்பத்தியின் பின்னர் அவ்வச் சம்ஸ்காரங்களின் நாசமுண்டாம். ஒரே ஆலவிதை ஆல விருக்ஷவடிவ பரிணாமத்தையடைந்து பலங்களையடையும், பலத்தோடுகூடிய ஆலவிருஷத்தினி ன்றும் வசந்தருதுவின் கண்ணே அநேககோடி ரூபமா யுற்பன்னமாம். சர்வவிதை வியக்திகளில் மீண்டும் ஒவ்வொருவிதை வியக்தி ஆலவிரு உற்பத்திவாயிலாய் அநேகங்கோடி ரூபமாயுண்டாம்; அதுபோலவே இச்சாமான்யரூபமாயையும் தன் சம்ஸ்காரரூப வியக்திகளால் அநேகவகையாயுற்பத்தியாம். ஏனெனின், அம்மாயை யால் ஒருகாரிய முண்டான பின்னர் அக்காரியத்தால் மீண்டும் நானாவகையாய் காரியமுண்டாம். அவற்றுள் மீண்டும் ஒவ்வொரு வியக்தி அநேகரூபமாகும். இவ்வாறு சம்சாரத்தே அநந்தரூபத்தன்மைச் சித்தமாம். அச்சாமான்ய ரூபமாயை யின் விசேஷ வியக்திரூப சம்ஸ்காரம் அநந்தமாயினும் வேதவேத்தாக்கள் தொகுத்து நால்வகையாயதைக் கூறியுள்ளார்; ஏனெனின், அச்சம்ஸ்காரங்களின் காரியம் தேகம், இந்திரியம், கிரியை, போகம் என்னும் பேதத்தால் நால்வகையாமா தலின், அச்சம்ஸ்காரமும் நால்வகையேயாகுமு. பீசத்தினின்று அங்குரமும், அங்குரத்தினின்று மீண்டு பீஜமும், பீஜத்தினின்று மீண்டு அங்குரமும் என்பதாக

பீஜாங்குரங்கட்கு நிரந்தரப் பிரவாகம் செல்வதேபோல், அநாதி சம்சாரத்தே அச்சம்ஸ்காரங்களினின்றும் தேகாதிகளும், அத்தேகாதிகளினின்று மீண்டும் சம்ஸ்காரங்களும், அச்சம்ஸ்காரங்களினின்று மீண்டும் தேகாதிகளுமுண்டாம்; என்பதாக சம்ஸ்காரதேகாதிகளின் நிரந்தரப் பிரவாகஞ்சென்று கொண்டேயிருக்கும். சம்ஸ்கார தேகாதிகளுள் எந்த வியக்தியும் ஸ்திரமாயிராதாம். இப்போது இத்தேகாதி நால்வகைக் காரியங்களின் மூன்று மூன்றுவகையாய் பேதத்தை வர்ணிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! நானாவகையாய் அவாந்தர பேதங்களோடு கூடிய ஜராயுஜாதி நால்வகைப் பிராணிகளும், அந்நால்வகைப் பிராணிகளுள்ளிருக்குந் தேகம், இந்திரியம், கிரியை, போகம் யென்னும் நால்வகையாய் காரியமு முள்ளனவாம். அக்காரியம் உத்தமம், மதயமம், அதமமெனனும பேதத்தால் மூன்று மூன்று வகையாகும். அவ்வச்சாதியையுடைய சீவர் அநந்தராதலின் சர்வ ஜீவர்களில் அவ்வுத்தமாதிரூபத்தைக் கூறமுடியாதாமாதலின், சர்வவர்ணங்களினு மேன்மைய தாய் பிராஹ்மண ஜாதியில் அவ்வுத்தமாதி பாவத்தை நிரூபிப்பாம்: - பிராஹ்மணத்துவ ஜாதியையுடைய பூதேவரூப பிராஹ்மணர் இப்பூவுலகத்தே பிறந்து சுகதுக்கங்களைப் போகிப்பராதலின், பிராஹ்மணத்துவ ஜாதியையுடைய சரீரமும் புண்ணியபாவங்களாற் செய்யப்பட்டதாம். பிராஹ்மண சரீரங்களிலுத்தமத் தன்மை அநேகவகை நிமித்தங்களாலாம்; அவற்றுள், தந்தைதாய் ஆசிரியர்களின் குலம், வித்தை, தவம் முதலியவற்றின் மேன்மையினானும், மைந்தர்களிடத்தே உத்தமத்தன்மையடைவுறும், தந்தை தாயரின் அம்சரூப வீரியங்களின் அவஸ்தா விசேஷங்களால் பரிபக்குவமாதலும் மைந்தனிடத்தே உத்தமத்தன்மையை யடைவிக்கும். புத்திரன் பத்துமாதரூபகாலம் நிறைந்த பின்னர் மாதாவின் உதரத்தி னின்றும் வெளியில் வருதலினாலும் மைந்தனிடத்தே உத்தமத் தன்மையாம். சுந்திர சிவப்புவடிவ லாவண்ய சதாசார சிரேஷ்டலக்ஷணம் முதலிய குணங்களாலும் சரீரத்தே உத்தமத்தன்மையாம். இவை முதலிய அநேக வகை நிமித்தங்களால் உத்தமத்தன்மையுண்டாம். இந்திரியங்களின் உத்தமத்தன்மவருமாறு: - தேகத்தின் உத்தமத்தன்மை அநேக நிமித்தங்களாலாவதேபோல், நேத்திராதி இந்திரியங்களினுத் தமத்தன்மையும் அநேக நிமித்தங்களாலாம். ஆண்டு, ரூபாதி விஷயங்களைக் கவர்வதில் ஸ்புடத்தன்மையினானும் சுந்தரசெய்கை விசேஷத்தானும் விஸ்தாரா திரூப பரிமாணத்தானும் இந்திரியங்களில் உத்தமத்தன்மையுண்டாம். கிரியையின் உத்தமத்தன்மை வருமாறு: - கிரியைவடிவ கருமத்தே சிரத்தாபக்தி பூர்வகம் தேவதாத்தியானாதிரூப பிரக்ஞையாலும், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட தானாதிகளைச செய்தலாலும், நிடேதிக்கப்பட்ட ஹிம்சாதிகளைச் செய்யாமை யாலும் உத்தமத்தன்மையுண்டாம், போகங்களின் உத்தமத்தன்மைவருமாறு: - தாய் தந்தையரிருத்தலினாலும், தன் பந்துக்களின் சுசீல சுபாவத்தானும், தன் சுசீல சுபாவத்தானும், நானாவகையாய் வித்தைகளினடைவானும், அவ்வித்தையின் பலத்தால் உறவினர் உடலுளத்தும், தன்னுடலுளத்தும் பீடையுண்டாகாதிருத்தலி னானும், பூர்வம் செய்த அநேக புண்ணியங்களானும், தன்மதியின் குசலத்தன்மை யினானும் போகங்களில் உத்தமத்தன்மையாம். சில சாஸ்திரவேத்தாக்கள் தந்தை தாயாசிரியர் முதலிய சர்வ பந்துக்களையும் ஜீவர்களின் போககாரியமாயங்கீகரித் துளார். சில சிரேஷ்ட புத்தியையுடைய அறிஞர்களோ சுருதிப்பிரமாணததை யநுசரித்துப் பெண்ணாணிருவரையே பரஸ்பர போககாரணமாய் அங்கீகரித்துளார்;

ஆசாரியாதிகளைப் போககாரணமென அங்கீகரிக்கவில்லை; ஏனெனின், பிருஹதாரணிய உபநிடதத்தின்கண்ணே யாக்ஞவற்கிய முனிவர் தமது மைத்திரேயியென்னும் மனைவிக்கு இவ்வாறு கூறியுள்ளார்: - யென்னும் சுருதிவசனத்தானே அம்முனிவர் பெண்ணாணிருவர்பால் மயக்கத்தாலுற்ற போகசா தனத்தன்மையையே நீக்கினாரன்றித தாய்தந்தை முதலியோரிடத்தே நீக்கவில்லை யாதலின், பெண் ஆண் இருவரிடத்தே பரஸ்பரம் போகவேதுத்தன்மையாம். அல்லது, ஒரு சரீரத்தே போகம் சம்பவியாதாதலின், இரண்டு சரீரமும் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது. இப்பொருளிலேயே அச்சாஸ்திர வேத்தாக்களின் கருத்தாம். வேறு சில சாஸ்திர வேத்தாக்களோ இவ்வாறு கூறுகின்றனர்: - சீடர் முதலியோரின் புண்ணியரூப அதிரஷ்டத்தானே ஆசார்யாதியர் உண்டாவர். எப்பொருள் எச்சீவனுக்குப் புண்ணியபாவரூப அதிரஷ்டத்தானே யுண்டாமோ அப்பொருள் அவனுடைய சுகதுக்கரூப போகவேதுவாகுமாதலின், அவ்வரசார்யா தியரும் சீடராதியாது போகவேதுவரவர், சில சாஸ்திர வேத்தாக்களோ இவ்வாறு கூறுவர்: - குரு சீஷர்கட்கும, தந்தை மைந்தருக்கும், பரஸ்பரம் உபகாரிய உபகாரக பாவம் காணவருகின்றதாதலின், அவ்விருவரும் பரஸ்பரம் போகவேதுவாவர். உண்மையாய் விசாரிக்கின் குரு, தந்தை தாய் முதலிய பந்துக்களும் ஜீவர்களின் போகவேதுக்களேயாவரென்னும மதம் சில தூல திருஷ்டியுடையவர்க்காம். சூக்ஷுமமதியுடையரோ ஆசாரியாதியரை ஜீவர்களின் சாக்ஷாத்போக வேதுவாய் அங்கீகரித்திலர்; மற்றோ, ஆசார்யாதியரைத் தர்மார்த்தங்களின் ஏதுவா யங்கீகரித் துளார்; ஏனெனின், அவர் சீடர் முதலியோருக்கு மேன்மையாய் வித்தையினு பதேசத்தால் தர்மத்தையடைவிப்பர். கர்ம உபாசணை வடிவ தெய்வதனத்தை யடைவிப்பர். வித்தைவாயிலாய்ப் பொன் முதலிய லௌகிகதனத்தை யடைவிப்பர். அவற்றால் ஜீவர்கட்குப் போகவடைவாம். இத்துணையானே தேகம், இந்திரியம், கிரியை, போகமென்னும் நான்கன் கண் உத்தமத்தன்மை வர்ணிக்கப்பட்டது. இப்போது அவற்றில் மத்திமத்தன்மையும் அதமத்தன்மையும் வர்ணிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! பூர்வம் தேகம், இந்திரியம், கிரியை, போகமென்னும் நான்கினுத்தம த்தன்மையிற்கூறிய வேதுக்களுள் ஒரு ஹேது இல்லாதபோதினும் அவற்றில் மத்திமத்தன்மையடைவுறும்; முற்கூறிய சர்வ ஹேதுக்களின் அபாவமுண்டா யினோ அவற்றில் அதமத்தன்மையடைவுறும். இவ்வாறு தேகாதி நான்கும் உத்தமாதி மூன்றன் பேதத்தால் மூன்று மூன்றுவகையாகும். அந்நான்கன்கண்ணே யிருக்கும் அம்மூன்றில் ஒவ்வொன்றை மீண்டும் உத்தமத்தன்மையாதியோடு சேர்க்கின் ஒன்பது பேதமாம். அவையாவன: - உத்தமோத்தமம், உத்தம மத்யமம், உத்தம் அதமம், மத்யமோத்தமம்; மத்யம மத்யமம், மத்யமாதமம்; அதமோத்தமம், அதமமத்யமம், அதமாதமம் என்பனவாம். அவற்றுள்ளும் ஒவ்வொன்றை மிருதுத்தன்மை, மத்யத்தன்மை, உத்கடத்தன்மையென்னும் மூன்றோடு கூட்டின் இருபத்தேழாகும். உத்தமோத்தமமிருது, உத்தமோத்தம் மத்யம், உத்தமோத்தம் உத்கடமென வேறு உத்தமமத்யமாதி யெட்டிலும் மூன்று மூன்று பேதத்தை யுணர் ந்துகொள்க. அவ்விருபத்தேழு பதார்த்தங்களுள்ளும் ஒவ்வொரு பதார்த்தத்தையும் மீண்டும் மிருதுமத்ய உத்கடமென்னும் மூன்றோடு சேர்க்கின் எண்பத்தொரு பேதமாம். உத்தமோத்தம மிருதுமிருது, உத்தமோத்தமமிருது மத்யம், உத்தமோத்த மமிருது உத்கடம் என இவ்வாறு வேறு இருபத்தாறு பதார்த்தங்களையும் மூன்று

மூன்று பேதமுடையதாகவுணர்க. அவ்வெண்பத்தொரு பேதங்களிலும் ஒவ்வொன் றையும் கருமவாயிலாய்ச் செய்தல், செய்வித்தல், மகிழ்தல் என்னும் மூன்று தர்மங்களோடு கூட்டின் 243 ஆம். இவை முதலாக தேகாதிகளின் அநந்தபேதஞ் சித்தமாம். அவை அத்தியந்தஞ் சூக்ஷுமமாமாதலின் யாவராலும் வர்ணிக்க முடியாதாம். இப்போது தேகம் இந்திரியம் கிரியை போகம் என்னும் நான்கிற்கும், அவற்றின் சம்ஸ்காரங்கட்கும் பரஸ்பரம் பீஜாங்குரம் போலக் காரியகாரண நிரூபணஞ்செய்யும் பொருட்டு முதலில் தேகத்தின் பிரதானத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! தேகங்களின் சம்ஸ்காரத்தானே மீண்டுந் தேகமுண்டாம். அதனினின்றும் மீண்டும் தேகாதி நான்கன் ஜனகமாய சம்ஸ்காரமுண்டாமாதலின், தேகத்தினின்றே சர்வ இந்திரியாதியும் வெளிப்படும். தேகத்தினின்றே இந்திரியகிரியா போகங்கள் வெளிப்படும். இப்பொருளின் கண்ணும் வேதவேத்தாக்கள் இவ்வகையாய் யுக்தியைக் கூறியுள்ளார்: - யாவன் முதலில் தேகத்தோடு கூடியவனாவனோ, அத்தேகியே வசஞ்செய்த பொறிகளோடுகூட யாகாதி கருமங்களைச்செய்வன், பலத்தையனுபவிப்பன்; தேகமின்றி அக்கர்த்தாத் தன்மையும் போக்தாத்தன்மையும் பொருந்தாவாம். தேகீ பாவத்தின் பின்னர் மீண்டும் தேகீபாவத்தையடைவிக்கும் சம்ஸ்காரமுண்டாம்; அதனினின்றும் மீண்டும் தேகாதியுண்டாம். இவ்வாறு இத்தேகமே சர்வகாரணமாம். இதுபோலவே இந்திரியமும் போகமும் கர்மாதிவாயிலாய்ச் சர்வ சங்காத காரணமாம். நேத்திராதி இந்திரியங்களின் ரூபாதிவிஷயங்களிடத்தே லம்படனாய புருஷனுக்கு எக்கருமமும் சம்பூர்ணமாகாதாமாதலின், விடயங்களினின்றும் நிரோதித்த இந்திரியங்களிடத்தே கருமவாயிலாய்ச் சர்வ சங்காதகாரணத்தன்மையுண்டாம். பகிர்முக இந்திரியங்களி டத்தே அக்காரணத்தன்மையுண்டாகாதாம். இப்போது கருமத்தானே சர்வ சம்பவம் கூறப்படும்: - ஹே தேவதைகளே! புண்ணியபாவரூப கருமத்தோடு கூடியவனே இந்திரியங்களோடு கூடுவன், தேகத்தோடு கூடுவன், நானாவகையாய் போகத்தை யடைவன்; புண்ணிய பாவகருமத்தானன்றி எப்பதார்த்தத்தையும் அடைய முடியாதா மாதலின், அவற்றானே இத்தேகாதி சர்வ சம்பவமாம். போகத்தானே சர்வ சம்பவம் வருமாறு: - யாவன் போகியாவனோ அவனே கருமஞ்செய்வதிற் சமர்த்தனாவன்; வயஞ்செய்த இந்திரியங்களோடு கூடியவனாவன்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே எல்லாவகையாய் போகங்களையும் போக்கிய பதார்த்தங்களையும அநுபவித்த பின்னரே கரும அனுஷ்டான விருத்தி காணவருகின்றது; அநுபவத்தானன்றி விருத்தியில்லை; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே யாவன் எவ்விடயத்தையடைவனோ அவன் மீண்டும் அவ்விடயத்தை இச்சிப்பன்; பின்னவன் அவ்விஷயத்தையடையும் பொருட்டுக் கருமத்தைச் செய்வன்; இம்மனுஷர் சொர்க்கத்திலுள்ள தேவாங்கனைகளை யநுபவிந்திலர்; இங்குள்ள மங்கையரை யநுபவித்துளாராதலின், இவர்கட்குத் தேவாங்கனைகளிடத்திச்சை யுண்டாவதில்லை; மற்றோ, இம் மங்கை யரிடத்தே யிச்சையுண்டாம். நாய்கள் மநுடமங்கையரை யநுபவித்ததில்லை; மற்றோ, பெண்ணாயை யநுபவித்துள்ளனவாதலின், அவற்றிற்கு மனுடமங்கை யரிடத்தே யிச்சையுண்டாவதில்லை; மற்றோ, பெண்ணாயிடத்தே யிச்சையுண்டாம். தேவதைகள் மனுடமங்கையரையும் இவ்வன்ன பானாதிகளையும் அனுபவித்த தில்லை; மற்றோ, தேவாங்கனைகளையும் சொர்க்கலோக போக்கியபதார்த்தங்க ளையும் அநுபவித்துளாராதலின், அவர்கட்கு இவற்றின்கண்ணே யிச்சையுண்டா

காமல் அவற்றின் கண்ணே யிச்சையுண்டாம். ஆகையால், அன்வயவியதிரேகத் தானே போகங்களினநுபவமே போகங்களை யடைவிக்கும் கருமவிருத்தியின் காரணமாகும். எவ்வெப்போகங்களை யநுபவிக்கின்றோமோ அவ்வப்போகங்களில் வைராக்கியப்பிராப்த்தியுண்டாகாதாம். தினந்தோறும் அப்போகங்களில் குசலத்தன் மையேயுண்டாம். இவ்விஷயம் யோகபாஷியத்தின்கண்ணும் கூறப்பட்டுளது.

(பொருள்.) போகங்களை யநுபவித்த பின்னர்த் தினந்தோறும் இச்சைவிருத்தி யடையும். அப்போகங்களில் இந்திரியங்களின் குசலத்தன்மையும் விருத்தி யடைந்து கொண்டேபோம். அநேக போகங்களடைவுறினும் இச்சை விருத்தி யடையுமென்தில் காமியும், பலவானும், தனிகனுர் திருஷ்டாந்தமாவர்; ஏனெனின், இவ்வுலகத்தே அம்மூவரும் அநேக வகையாய போகங்களை யடைவுற்று அவற்றின்கண்ணே குசலராய் மீண்டும் மீண்டும் அப்போகங்களை இச்சிப்பவராய்ப் பிரதீதியாதலின், அநேக போகங்களினடைவால் இச்சைவிருத்தியேயடையும். நெய், விறகுகளை இடுவதால் அக்கினி விருத்தியடைவதே போலும், அநுபவித்த போகம் தன் விஷய இச்சையையுண்டாக்கும் வாயிலாயத் தேக இந்திரிய கருமாதிரூப சம்சாரகாரணமாவதேபோல், அநுபவித்த தேகேந்திரியாதி கருமமும் தன் விஷய இச்சையையுண்டாக்கும் வாயிலாய்ச் சம்சாரகாரணமேயாகும். ஏனெனின், இச்சீவான்மா இச்சை சம்ஸ்காரங்களோடு கூடி எவ்வெத்தேகங்களை ராக பூர்வகம் சேவிக்குமோ அவற்றின் வயத்தால் அவ்வச்சாதியுடைய தேகாதிகளை யநேகமுறை யடையும். இவ்வாறு தேகம், இந்திரியம், கிரியை, போகம் என்னும் நான்கும் அநுபவ, இச்சா, சம்ஸ்காரமென்னும் மூன்றனாலே பிராப்தமாமாதலின், தேகாதிகள் சென்மந் தோறும் விருத்தியையடையினும் இத்தேகத்தின் பின்னர் மீண்டும் இத்தேகமே அடைவுறுமென நியம்மில்லை; ஏனெனின் தேகாதிகளின் காரணரூப அநுபவ இச்சை சம்ஸ்காரங்கட்கு நியமமில்லையாயின், அவற்றின் காரியங்கட்கு நியமமெ ங்ஙனுண்டாம்? நியமம் சம்பவியாதாம். ஜீவாத்மா இச்சை சம்ஸ்காரங்களின் வயத்தால் மீண்டும் அச்சாதியையுடைய தேகத்தையடையும் எனக்கூறுவதின் கருத்திதுவாம: - இவ்வனாதி சம்சாரத்தே பூர்வம் அநேக சாதியையுடைய சரீரங்கள நுபவிக்கப்பட்டன. மரணகாலத்தே புண்ணியபாவ கருமவயத்தால் எவ்வெச்சாதியை யுடைய சரீர சம்ஸ்காரம் வெளிப்படுமோ மரணத்தின் பின்னர் அவ்வத்தேகத்தை யடையும். இவ்விஷயம 6-வது அத்தியாயத்தே விஸ்தாரமாய் நிரூபித்தேம். இந்திரியம், கிரியை, போகம் என்னும் மூன்றோடு கூடிய ஜராயுஜாதி நால்வகைத் தேகங்கள் ஆலமரத்திற்கொப்பாம். சம்ஸ்காரம் ஆலம்விதைக்கொப்பாம். சர்வ சமஸ்காரங்களினுமிருக்கும் சாமான்யத்தை வேத வேததாக்கள் மாயை யென்றனர், அது சர்வ ஜகத்தின் காரணரூபமாம். அனாதியாம். ஆலம்விதைகளிலும், அங்குரங்களிலும் தொடர்ந்திலங்கும் சாமானியம் நாசமற்றதாம்: அதனானே அது காரணரூபமாம். அதற்கு விசேஷ ரூபமாய் பீஜாங்குரங்கள் சாமான்ய காரணத்தினி ன்றும் வேறன்றாமாதலின், அது அத்விதீயரூபமாம். பரஸ்பர காரணகாரியரூபத்தால் பிரசித்தமாய் பீஜாங்குரங்கள் நாசமுடையனவாதலே போல், காரணகாரிய ரூபத்தால் பிரசித்தமாய் சம்ஸ்கார தேகங்கள் நாசமுறினும் மாயை நாசமாகாதாம, ஆலம் விதையினின்றும் ஆலவிருக்ஷம் உண்டாம். அதனினின்றும் மீண்டும் பீஜமுண்டாம். அதனினின்றும் மீண்டும் ஆலவிருக்ஷமுண்டாம். இவ்வாறு பிரவாகரூபத்தானே

அவ்விரண்டற்கும் பரஸ்பரம் காரியகாரண பாவமாம். அதுபோலச் சம்ஸ்காரங்களி னின்றும் தேகமுண்டாம். அதனினின்றும் மீண்டும் சம்ஸ்காரமுண்டாம். அதனினி ன்றும் மீண்டும் தேகமுண்டாம். இவ்வாறு பிரவாகரூபத்தால் அவ்விரண்டற்கும் பரஸ்பரம் காரியகாரணபாவமாம். காரியகாரணரூபத்தானே பிரசித்தமாய பீஜ விருக்ஷங்களில் மண்ணின் அவயவம் தொடர்ந்திலங்கும். அவ்வவயவங்களில் மண் தொடர்ந்திலங்கும். அம்மன் ஆலம்விரை, ஆலவிருக்ஷம் நாசமுறினும் பிரளயாக் கினியினானன்றி நாசத்தையடையாததேபோல், தேகாதிகளிலும் காரணபூத சம்ஸ் காரங்களிலும் அநுகதமாய் மாயை தேகாதிகள் நாசமுறினும் பிரஹ்ம ஞானரூப காலாக்கினியினாலன்றி நாசத்தை யடையதாம். மாயையே சர்வ காரிய காரணத்தே சமர்த்துடையதாயின், பிரஹ்மத்தை யாதின் பொருட் டங்கீகரிக்க வேண்டுமென்னும் சங்கையை நீக்கும் பொருட்டு மாபையின் சொரூபத்தையும் பிரஹ்மத்தின் சொரூபத்தையும் வேறு வேறாக நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! சர்வ காரியங்களிலும் சர்வ காரணங்களிலும் தொடர்ந்திலங்கும் பரிணாம பாகத்தை வேதவேத்தாக்கள் மாயையென்றனர். காரிய காரணங்களையும் தொடர்ந்த பரிணாமபாகத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கும் ஸ்புரணரூப சத்வஸ்துவை வேத வேத்தாக் கள் பிரஹ்மம், ஆத்மாவென்றனா. ஸ்தூலசூக்ஷும சர்வபதார்த்தங்களிலும் பரிணாம ரூபத்தானே மாயையின் தொடர்ச்சி காணப்படும். சத்தாரூபத்தால் பிரஹ்மத்தின் தொடர்ச்சி காணப்படுமாதலால் அம்மாயையும் பிரஹ்மமும் ஜகத்தினுபாதான காரணங்களாம்; ஆனால் பிரஹ்மமோ விவர்த்தோபாதானகாரணமாம். மாயையோ பரிணாமோபாதான காரணமாம். இப்போது மாயை பிரஹ்மங்களிடத்தே வெளிப்படையாய் ஜகத்காரணத்தன்மையின் நிரூபணத்தைச் செய்வாம்: - எப்போதும் ஏகரூபசத்தையே ஒருகால் சர்வ காரியங்களிலும் தொடர்ந்திலங்குமாயின், மாயைக்குக காரணரூபத்தன்மை சித்தமாகாதாம்; ஆனால், உலகத்தே கேவலம் ஒரு சத்தையின் அநுக்கத்தன்மையே காணவருவதில்லை; மற்றோ, பரிணாமரூப மாயையுந் தொடர்ந்திலங்கும். பரிணாமரூப மாயையே கேவலம் உலகின்கண்ணே தொடாந்திலங்குமாயின், சத்துரூபப் பிரஹ்மத்திற்குக் காரணத்தன்மை சித்தமாகா தாம். ஆனால், பரிணாமரூபமாயையும் கேவலம் தொடர்ந்திலங்குவதில்லை; மற்றோ, பிரஹ்மமும் தன் சத்தாரூபத்தால் யாண்டும் தொடர்ந்திலங்குமாதலின், பிரஹ்மமும் மாயையுமே உலக்காரணங்களாம். பரிணாமசாமான்யரூப மாயைக் கும், ஸ்புரணரூப சத்பிரஹ்மததிற்கும் பரஸ்பர பேதம் அறிஞர்கள் கூறியுள்ளார்; ஆகையால், இவ்வுலக காரணத்தன்மையில் மாயையைப் போலப் பிரஹ்மத்தையும் அவசியம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். இப்போது ஜடவிகாரங்கட்குக் காரணரூப மாயா சொரூபத்தினும் வேறாகாத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - எல்லா ஆலம் விதைகளிலும் தொடர்ந்திலங்கும் சாமான்யம் எல்லா விதைகளிலும் தொடர்ந்திலங்கும் சத்தை வடிவ பிரஹ்மத்தின் சத்திரூபமாய்த் தன் சொரூபத்தினும் வேறாகாத நானாவகை யாய் ஆலம் விருக்ஷங்களை யுண்டாக்கும். அதுபோலப் பிரஹ்மத்தின் சத்திரூப பரிணாமமாய மாயையும் தேகாதிரூப அநேக விஸ்வங்களை யுண்டாக்கும். காரணரூப மாயையினும் அவ்விசுவம் அபின்னமாம். பீஜாங்குரங்களைப்போலப் பரஸ்பரம் காரியகாரணரூபமாம். இப்போது பரஸ்பரம் வியாப்பிய வியாபகரூபத்தா லிருக்கும் மாயையின் மூன்று வடிவத்தை நிரூபிப்பாம்: -ஹே தேவதைகளே! ஒவ்வொரு ஆலவிருக்ஷத்தினும் தொடர்ந்திலங்கும் காரியசத்தியெனப் பெயரிய

சாமான்யம் பின்னமாம். ஒவ்வொரு ஆலம் விதையின் கண்ணும் தொடர்ந்திலங்கும் காரண சத்தியெனப் பெயரிய சாமான்யம் பின்னமாம். ஆலவிருக்ஷம், ஆலம்விதை என்னுமிரண்டிலும் சமான்யரூபமாய்த் தொடர்ந்திலங்கும் பிருதிவிவடிவம் மூன்றாவது சாமான்யமாம். விருக்ஷமும் விதையும் பரஸ்பரம் காரணரூபமாவதே போல், இரண்டன் கண்ணும் தொடர்ந்திலங்கும் மூன்றாவதாய் மண்வடிவ சாமான்யமும் அவ்விரண்டற்கும் காரணரூபமாமாதலின், அம்மூன்றாவதும் வீணன்றாம். பிருதிவிரூப சாமான்யம் ஆலம் விதைச் சம்பந்தத்தானும், விருக்ஷத்தின் சம்பந்தத்தானும் இருவகைபாயிருக்கும். ஆலம்விதை ஆலவிருக்ஷங்களில் தொடர்ந்திலங்குவதால் அச்சாமானியம் ஏகரூபமாயிருக்கும். அதுபோலச் சாமான்யரூபசக்தியும் காரியசம்பந்தத்தானுக் காரண சம்பந்தத்தானும் இருவகையாயிருக்கும். சர்வ காரியங்களிலும் சர்வ காரணங்களிலும் தொடர்ந்திலங் குவதாய் மாயாசக்தி ஏகரூபமாயிருக்கும். இம்மாயை வியாபகவடிவத்தால் ஒன்றாயினும், காரியத்தும் காரணத்தும் வியாப்தமாயிருக்குமாதலின், வேறாதலே போலவிருக்கும். ஒரே மாயை காரியாவச்சின்ன சத்தி ரூபத்தானோ ஜீவபேத காரணமாம். காரணாவச்சின்ன சத்திரூபத்தானோ ஈஸ்வர பேதகாரணமாம். ஒரே பூமி கடரூபத்தையும் கிருஹரூபத்தையும் அடைந்து கடாகாசம் கிருகாகாசமென் னும் இரண்டன் பேதத்திற்குக் காரணமாவதே போல், இவ்வொரேமாயை தன் காரியகாரண ரூபத்தால் ஜீவேஸ்வரபேதகாரணமாம். ஒரே பூமி இலை, தாத்திரி, கு, பிருதிவி, தரணி, க்ஷமை யென்பதாதி அநேக நாமங்களையடைவதேபோல் பரிணாமரூப ஒரே மாயை சக்தி, துர்ப்பணை, அவித்தை, தமம், மோகம், அஞ்ஞானம், பிராந்தி, விபரியயம், சநாதநி யென்பதாதி யநேக நாமங்களையடையும், மாயையின் விசித்திரத்தன்மை முதலிய விசேஷணங்களாமாறு: - ஜீவேஸ்வரபேதத் தைச் செய்யும் பரிணாம சாமான்ய ரூபமாயை அத்தியந்தம் அற்புத சரீரமுடைய தாம். நானாவகையாய் சம்ஸ்காரரூப சித்திரங்களோடு கூடியதாம். வர்ணக்காரன் வஸ்திரங்களை நானாவகையாய் நீலபீதாதி சித்திரங்களோடு கூடியதாய்ச் செய்வதே போல், இம்மாயையும் விசித்திரப் பிரபஞ்சததைத் தன் சம்ஸ்காரரூப சித்திரங்களோடு உண்டாக்கும். மாயையின் திடத்தன்மை யாவது: - இம்மாயை ஆன்மஞானத்தானன்றி நாசமாகாதாமாதலின் திடமெனப்படும்; ஏனெனின், எல்லா வுலகினும் மேலாய் ஈஸ்வரரும் இம்மாயையையழிக்கார். அவர் இம்மாயையாலா க்கிய பலத்தோடு கூடியவராயே ஜகதுற்பத்தியாதி செய்யும் சாமர்த்தியவடிவ ஈஸ்வரத்தன்மையையடைவர். மாயையின்றி ஈஸ்ர்வரத் தன்மை சித்தியாதாம். இவ்வாறுபகாரஞ்செய்யும் மாயையை அவ்வீஸ்வரர் எவ்வாறு கெடுப்பர்? கெடுக்காரென்க. சாஸ்திரவேத்தாக்கள் மாயை அனர்த்த காரணமென உணர்ந்து நாசஞ்செய்வதிற் சமர்த்தராயினும், இம்மாயை தன் மகிமையால் அவர் புத்திகளை மனைவி, மைந்தர், தனம் முதலிய விஷயங்களில் மூழ்கவைத்திருக்கின்றதாதலின், அவர்களுமதையழிக்கார். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு இம்மாயையை மகா அடவிரூபமாய் வர்ணிப்பாம்: - இம்மாயைவடிவ மகா அடவி நானாவகையாய் சிதாபாசரூப ஜீவர்களால் வியாப்தமாம். பஞ்சமகா பூதரூப விருக்ஷங்களால் பரிபூரணமாம். விஷயங்களிலிருக்கும் ராகவடிவ சிநேகரூப மூலங்களோடு கூடியவாம். நானாவகையாய் துக்கரூப பலங்களோடு கூடியவாம். மைந்தர் மனைவி முதலிய புஷ்பங்களோடு கூடியவாம். தந்தை தாய் முதலிய

இலைகளோடு கூடியவாம். உறவினராகிய சாகைகளோடு கூடியவாம். 'எனக்கு இச்சுகமுண்டாகுக' வென்னும் நீண்ட ஆசைவடிவ பீஜங்களோடு கூடியவாம். மிருத்தியுவடிவ பேரழலோடு கூடியவாம். மாயாரூப மகா அடவியை அழிப்பதாய் சமதமாதிரூப விவேக அரசரின் சேனையைப் பக்ஷணஞ்செய்வதான காமக் குரோதா திரூப மகா மோகராஜாவின் சேனையாகிய சிங்கங்களால் பூரணமாம். துர்ச்சனரூபப் பாம்பு முட்களோடு கூடியதாம். நாரிவடிவப் பிசாசுகளோடு கூடியதாம். ஜன்மமர ணாதி தேட்களோடு கூடியதாம். இத்தகைய மாயாரூப மகா அடவியைச் சாஸ்திர வேத்தாக்கள் தியான யோகாதி யுபாயங்களால் நாசஞ்செய்வதிற் சமர்த்தராயினும், அம்மாயை சாஸ்திர வேத்தாக்கட்கு மனைவி மைந்தராதி தீனத்தன்மையை யடைவிக்குமாதலின், அவர்களும் மாயையை யழிப்பதிற் சமர்த்தராகார். பத்ரம், மந்தரம், மிருகம், என்னும பேதத்தால் யானைகள் மூவகையாம். அவற்றுள் முதற் சாதியையுடையது மகாபலவானாம். சிரேஷ்ட லக்ஷணங்களோடு கூடியதாம். எதனினும் பயமற்றதாம். அது மகாவனத்தை யழிப்பதில் சமர்த்துடையதாவதே போலப் பிரஹ்மவேத்தாரூபப் பத்ர ஹஸ்தியும் மாயாரூப மகா அடவியை யழிப்பதில் சமர்த்துடையதாம்; ஆனால், அத்தகைய பிரஹ்மவேத்தா இவ்வுலகததே துர்லபமாமாதலின், சாஸ்திரவேத்தாக்கள் இம்மாயையைத் திர்டையென்றனர். இப்போது மாயைக்கு வெகு அங்குரத்தன்மை, குண பின்னத்தன்மை, யாண்டும் பிரஹ்மாதி வியாத்தத்தன்மையென்னுருந் தர்மங்களுண்டென்பதை நிரூபிப்பாம: - நானாவகையாய் வரும் சரீரங்களை அடைவிப்பனவாய மரணகால அநேக வாசனை வடிவ அங்குரங்களோடு மாயாரூப அடவிகூடியதாகும். சத்துவ ரஜதமமென்னும் முக்குண பதார்த்தங்களால் நானாவகையாயிருக்கும். இவ்வுலகப் பிரசித்த மகாவன த்தே ஒரு மகா விருக்ஷமிருப்பதேபோல் இம்மாயாரூப மகா அடவியின் கண்ணே பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்னும் மகாவிருக்ஷங்களிருக்கும். அவ்விருக்ஷங்கள் யாண்டும் வியாபகமாகும். அநேகவகைப் பலன்களின் பிராப்தியால் சர்வ ஜீவர் கட்கும் ஆநந்தத்தையடைவிப்பதாகும். இம்மாயா மகா அடவியினின்றும் வெளியிற் செல்வதில் சமர்த்துடைய வித்வானாகிய பத்ர ஹஸ்தி ஒருகால் காமக் குரோதாதி ரூப சிங்கங்களால், மிருத்தியுரூப பேரழலால் பயமுற்றதாய் ஓடின், பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவவடிவ விருக்ஷங்களுள் ஒரு விருக்ஷத்தை ஆசிரயிக்கும். பிரஹ்மாதி தேவதைகளை உபாசித்தலே ஆசிரயமாம். ஆசிரயிக்கும் மகிமையானே காமக்குரோ தாதி ஜன்னிய சர்வதாபங்களுமற்றதாகும் அத்விதீயரூபப் பிரஹ்மாதி மூன்று விருக்ஷங்களில் காமக்குரோதாதி சிங்கங்களும் மிருத்தியுவடிவ பேரழலும், தேகாபி யானியாய் தூர்ஜன மநுஷ்யர்களும் பிரவேசிப்பதிற் சமர்த்துடையராகார்; ஏனெனின், தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற பிரஹ்மாதி தேவதைகளின் பரிபூரண சொரூபத்தினி ன்றும் பரிச்சின்னமாய் காமக்குரோதாதிகள் எப்போதும் பயத்தையே யடையு மாதலின், அவ்விருக்ஷங்களின் சமீபத்தே செல்லமாட்டாவாம். விருக்ஷங்களின் மேற் கொடியிருப்பதே போல் பிரஹ்மாரூப விருக்ஷத்தில் சரஸ்வதியாய் கொடியிருக்கும். விஷ்ணுரூப விருக்ஷத்தில் இலக்ஷுமியாகிய கொடியிருக்கும். சிவரூப விருஷத்தில் பவானியாகிய கொடியிருக்கும். பிரஹ்மாரூப விருக்ஷமோ பொன்மயமாயிருக்கும். விஷ்ணுரூப விருக்ஷமோ தமாலம்போல் நீலமாம். சிவரூப விருக்ஷமோ பால் போல் வெண்மையாம். அம் மூன்று விருக்ஷங்களும் பார்க்கப்பட் டவர்களது விழிக்கும் மனத்திற்கும் ஆநந்தத்தைத் தருவனவாம். பிரஹ்மா

விருக்ஷக்கொடியாகிய சரஸ்வதி வெள்ளியவர்ணமாம். விஷ்ணு விருக்ஷக்கொடி யாகிய இலக்குமி மஞ்சள் வர்ணமாம். சிவ விருக்ஷக்கொடியாய் பவானி நீலவர்ண மாம். மூன்று விருக்ஷங்களும் மூன்று கொடிகளும் நிர்விசேஷரூபத்தானோ சர்வ வர்ணங்களுமற்றனவாம். சர்வ விஸ்வரூபமாதலின், சர்வ வர்ணங்களுமுடைய னவாம். டம்பத்தோடு கூடிய புருஷர்கட்கோ பலமற்றனவாம். சரணாகத பக்தஜனங் கட்கு நானாவகையாய் பலங்களோடு கூடினவாம். அநாதியாதலின், பீஜமற்றனவாம். மந்திரரூப பீஜமுடையனவாதலின், பீஜமுடையனவாம். ஆதியந்தமற்றனவாம். சர்வப பிரபஞ்சத்தின் பீஜரூபங்களாம். நித்தியங்களாம். தம்மை ஆசிரயித்த பக்தஜனங்களினது சம்சாரதாபத்தை நீக்குவனவாம். மனோவாஞ்சிதரூபங்களைத் தரிப்பனவாம். மகா பதார்த்தங்களின் கணக்கில் மிகவும் மகான்களாம். சூக்ஷும பதார்த்தங்களின் கணக்கில் மிகவும் சூக்ஷுமங்களாம். இவ்வவித்தைவடிவ மகா அடைவி ஜீவர்கட்கு மகா துக்கத்தைத் தருவதாமாயினும், எப்பிரஹ்மவேத்தாரூபப் பத்ரஹஸ்தி பிரஹ்மாதிரூப விருக்ஷங்களின் சாயையை ஆசிரயித்ததோ, அந்தப் பிரஹ்மவேத்தா அவித்தியாரூப மகா அடவியின் துக்கத்தையடையான். இக்கொடி யோடு கூடிய பிரஹ்மாதி விருக்ஷம் தம் சைதன்னியரூபப் பிரகாசத்தானே பிரகாசிப் பதாய்ச் சர்வ ஜகத்தையும் பிரகாசிப்பிக்குமாதலின், சுயம்பிரகாசரூப விருக்ஷங்க ளின் சரணத்தை யடைவுற்றவன் அஞ்ஞானரூப அந்தகாரமற்றவனாவன். அவ்விருக்ஷம் இயல்பானே சொப்பிரகாசரூபமாம். ஆநந்தவடிவமாம். ஆனால், புருடர்களின் பாவனையி னநுசாரமாய் ஜங்கமஸ்தாவாரூபமாகும். தர்மார்த்த காம மோக்ஷமென்னும் நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையடைய இச்சித்து ஆராதனை செய்யும் பக்தர்கட்கு நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களின் பிராப்தியைச்செய்வதாம். பிரஹ்மாதி மூன்று விருக்ஷங்களையும், சரஸ்வதிவடிவ மூன்றுலதை (கொடி) களையும், சிரத்தா பக்தியோடு பற்றுகின்றவன் ஒரு காலத்திலும் துக்கத்தை யடையான்; ஆகையால், வேதவேத்தாக்கள் அவ்விருக்ஷங்களைக் கல்பவிருக்ஷ மென்பர். அக்கொடிகளைக் கல்பலதையென்பர். இம்மாயாரூப மகா அடவியின் கண்ணே உற்பத்தியுற்றதும், பிரஹ்மஞானரூப துதிக்கையுற்றதுமாகிய பிரஹ்மவேத் தாவடிவ பத்ரஹஸ்தி சிநேகரூபமாய் திடமூலத்தோடு கூடிய அவித்தைவடிவ மகா அடவியை யவசிய மழிக்கும். அது தனது துதிக்கையைப் பாலத்தன்மையானும், காமக்குரோதாதி சிங்கங்கள் செய்த உபத்திரவத்தாலும் துர்ப்பலமாய்க் காணும் வரை, பிரஹ்மாதி மூன்று விருக்ஷங்களை ஆசிரயித்தேயிருக்கும்; ஒருக்காலும் பரித்தியாகஞ்செய்யாது. மாயாரூப மகா அடவியின் கண்ணே; பிரஹ்மாதி விருக்ஷங்கள் சர்வ விஸ்வத்தையும் வியாபித்திருக்கும். அவற்றின் இயற்கையும் யாண்டுந்தொடர்ச்சியாய்த் தோற்றும். அதனானே, இவ்வெல்லா வுலகும் அதிதெய்வ, அத்யாத்ம, அதிபூதமென்னும் மூன்று வடிவத்தோடு முண்டாயிருக்கின்றன. சர்வ ஜகத்தையுஞ் சிருஷ்டிக்குந் தன்மை பிரஹ்மாவினியற்கையாம். காப்பாற்றுந் தன்மை விஷ்ணுவினியற்கையாம். சம்மரிக்குந்தன்மை உருத்திரனின் இயற்கை ம். எம்மாயை பிரஹ்மாதி சம்பந்தத்தால் சத்துவாதி குணங்களால் மூவகை யாமோ, அதன் சம்பந்தத்தால் இவ்வான்மாவும் கர்த்தா, பாலகன், சம்ஹர்த்தா என்னும் மூன்று ரூபங்களையடையும். நனவு முதலிய மூன்று அவஸ்தைவடிவ சம்சாரத்தே யான், எனதென்னும் அபிமானத்தைச் செய்யும்; அவ்வான்மாவே சமஷ்டிஸ்தூல உபாதியின் சம்பந்தத்தானே விராட்டுப்பெயரையடையும். சமஷ்டி சூக்ஷும உபாதி

யின் சம்பந்தத்தானே ஹிரண்யகர்ப்பபெயரை யடையும். சமஷ்டிகாரணோபாதியின் சம்பந்தத்தானே ஈஸ்வரப்பெயரை யடையும். இப்போது ஹிரண்யகர்ப்பப் பகவானிடத்தே ஜீவரூபத்தன்மையும், ஈஸ்வரரூபத்தன்மையும் சித்திக்கும் பொருட்டு ஹிரண்யகர்ப்பரை அத்யாத்ம அதிதெய்வரூபமாய் வர்ணிப்பாம்: - விஸ்வ, தைஜச, பிராக்ஞன் என்னும் அத்யாத்ம முப்பேதமுடைய ஹிரண்யகர்ப்ப பகவானே சமஷ்டி சாக்கிரத்தின் கண்ணேயிருப்பவராய் அதிதெய்வரூப விராட் டெனப்படுவர். வியஷ்டி ஸ்தூலசரீரங்களி னபிமானத்தானே விஸ்வனெனப்படுவர். நானாவகையா யிலங்கிக்கொண்டிருப்பதால் விராட்டுப்பெயராம். சமஷ்டி சூக்ஷுமத்தே அகம் அபிமானஞ்செய்வதாய் ஆன்மா ஹிரண்ய கர்ப்பப் பெயரை யடையும். தேயுப்பிரதான வியஷ்டி சூக்ஷுமசரீர அபிமானத்தால் ஆன்மா தைஜசப் பெயரையடையும். கேவல அஞ்ஞானத்தே அகம் அபிமானஞ்செய்யு மான்மா நிர்விக்ஷேபசாக்ஷரூப ஞானமுடையதாதலின், பிராஞ்ஞப் பெயரையடையும். சர்வ விசுவத்திற்குங் காரணமாதலின் ஈஸ்வரரெனப்பெயர் பெறும். அதிதெய்வ மரியாதையின் கண்ணே ஹிரண்யகர்ப்பரெனப் பெயர்பெற்ற ஆன்மா சர்வ ஜகத்திலும் அகம்பிமானத்தையடையும். காரண உபாதியுடைய அதிதெய்வ ஈஸ்வரரூபமென்ற ஆன்மாவே, சர்வ ஜகத்தையும் தத்தம் மரியாதையின்கண் ணிலை நிறுத்துமாதலின், வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவை நியந்தா, அந்தர்யாமி யென்றனர். காரண உபாதியையுடைய ஈஸ்வரர் அத்யாத்மாதி மூன்று ரூபமா யிருப்பதேபோல், காரிய உபாதியுடைய ஹிரண்யகர்ப்ப ஜீவனும் யாண்டும் வியாபகனாதலின், அத்யாத்மாதி மூவுருவமாயிருப்பன். ஈஸ்வரர் சுயஞ்சோதி ஆநந்தவடிவமும் யாண்டும் வியாபகமுமாயிருப்பதே போல், ஹிரண்யகர்ப்ப னுமிருப்பனாதலின், ஈஸ்வரரூபனேயாவன். ஹிரண்யகர்ப்பன் கிரியாசத்திரூபப் பிராணனுடையவனும, ஞானசத்திரூபப் புத்தியையுடையவனுமாவன். ஈஸ்வார் அவை யற்றவராவராதலின், விலக்ஷணத்தன்மை சம்பவிக்குமாயினும், ஹிரண்ய கர்ப்பன் சுயம் சித்தித்த ஞானத்தால் தன்வடிவத்தைச் சர்வோபாதிகளுமற்ற நிர்விசேஷ வடிவமாகவே யெண்ணுவனாதலின், அவன்பால் ஈஸ்வரரூபத்தன்மை சம்பவிக்கும். மாயைவடிவ உபாதியின் சம்பந்தத்தால் ஈஸ்வரனெனப் பெயர்பெற்ற சேதனமே ஞானசத்திவடிவமும் கிரியாசத்தி வடிவமுமாய் உபாதியுடையதாய் ஹிரண்யகர்ப்பன் எனப்படும். அவன்பால் மாயையாலாக்கப்பட்ட அநேகவகை விக்ஷேபம் பிரதீதியாம்; இக்காரணத்தானும ஹிரண்யகர்ப்பன் ஈஸ்வரரூபமே யாவன். இரண்டு உபாதிகளின் அபேதவாயிலானும் இருவருக்கும் அபேதம் வருமாறு: - அம்மாயையே ஆன்மாவை மறைத்து அவித்தையெனப்படும். அதனால் ஞானம் கிரியை என்னு மிரண்டுமுண்டாம். உண்டாகவே சர்வ ஜகத்துமுண்டாம். ஏனெனின், பஞ்சபூதங்களோடு கூடிய பிராண புத்தியாதி யெத்துணைப் பொருள்கள் விஸ்வசப்தத்தாற் கூறப்பெறுமோ, அவை யாவும் ஞானக்கிரியாசத்திரூபமேயாம். ஞானத்தையும் கிரியையையும் உண்டாக்காமல் எப்பொருளுங் காணவருவதில்லை. எல்லாப் பரிணாமங்களிலும் தொடர்ந்த சாமானியத்தை முன்னர் அவித்தையென் றாம். அம்மாயாரூப அவித்தையே ஈஸ்வரோபாதியாம். அதன் காரியரூப ஞானக் கிரியைகளில் தொடர்ந்த காரியசக்தி ஹிரண்யகர்ப்போபாதியாம். மண் முதலிய காரணங்கட்கும் கடாதிகாரியங்கட்கும் அபேதமே காணவருகின்றதாதலின், ஈஸ்

வரோபாதிக்கும் ஹிரண்யகர்ப்போபாதிக்கும் அபேதமே சித்தமாம். உபாதிகள் அபேதமுறவே அவ்விருவரும் அபேதமேயாவர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! முற்கூறிய முறையே ஹிரண்யகர்ப்பருக்குப் பரமான்மாவோடு ஒருமை சித்திக்குமாயினும், வியஷ்டி சீவர்கட்கு அதனே எவ்வாறு ஒருமை சித்தமாகும்?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! ஹிரண்யகர்ப்போபாதிவடிவ சமஷ்டி லிங்கசரீர சமானமும், நானாசம்ஸ்காரங்களைப்பற்றலால் விசித்திர ரூபமுற்றதும், மாயையாலுண்டாகியதும் ஆகிய அநேகவகை லிங்கசரீரம் வியஷ்டி ஜீவோபாதி யாம். ஆலவிருக்ஷத்தேயும் ஆலம்விதையின் கண்ணுமிருக்கும் ஜனகத்தன்மை வடிவ சாமான்யம் ஒவ்வொரு வியத்தியின் கண்ணும் பரிபூரணத்தன்மை வடிவ மாய் நிகழ்வதே போல், இவ்வவித்யாவடிவ மாயையும் ஹிரண்யகர்ப்பரின் சமஷ்டி சூக்ஷும உபாதியிலும் ஜீவர்களின் ஞானக்கிரியாசத்திவடிவ வியஷ்டி உபாதியிலும் பரிபூரணத்தன்மை வடிவமாய் நிகழும். மண் தன் கடாதி சர்வகாரியங்களிலும் தொடர்ந்திருப்பதேபோல், ஈஸ்வரோபாதியாகிய மாயையும் அதிதெய்வ, அதிபூதரூ பப் பாஹியப்பிரபஞ்சத்தும் அத்தியாத்மரூப ஆந்தாப்பிரபஞ்சத்தும் தொடர்ந்து நிற்கும். வியஷ்டி சமஷ்டிரூப சர்வ உபாதிகளும் சர்வ சக்தி சம்பன்ன மாயையோடு தாதாத்மிய சம்பந்தமாமாதலின், சர்வோபாதிகளும் சர்வ ரூபமாமெனத்துணியப் பெறும்; ஆகையால், உபாதிகளினபேதவாயிலாய் ஹிரண்ய கர்ப்பருக்குப் பரமான்மா வோடு அபேதமுண்டாதல்போல், வியஷ்டி ஜீவர்கட்கு முண்டாம். அவித்தைவடிவ உபாதியின் கருத்திதுவாம்: - அவித்தியாரூப உபாதியின்கண்ணும், உபஹிதசேதன ஆன்மாவின்கண்ணும் பேதஞ்சித்தமாகாதாயின், வியஷ்டி ஜீவர்களிடத்தும் அவரு டைய காரியரூப உபாதிகளிடத்தும் பேதம் எந்நிமித்தத்தாற் சித்தமாம்? பேதம் எந்நிமித்தத்தாலுஞ் சம்பவியாதென்க.

சங்கை: - ஹே பகவன் வியஷ்டி சமஷ்டிகட்கு அபேதமேயாயின், வியஷ்டி யின்கண்ணே பரிச்சின்னத்தன்மை தோற்றுவதேன்?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! நனவு முதலிய மூன்றவஸ்தைகளை அடைபவராய் ஜராயுஜாதி நால்வகைச்சீவரும் உண்மையாய் ஹிரண்யகர்ப்பரூப ஈஸ்வர சமானவடிவுடையராய் மகா பதார்த்தத்தினும் அத்தியந்தம் மகானாவர்; ஆயினும், பரிச்சின்னப்புத்தியாதிகளின் சம்பந்தத்தாற் பரிச்சின்னமுற்றவரே போலத் தோற்றுவர். உண்மையாய்ப் பரிபூரணமாயினும் ஆகாசம் கடமடாதி உபாதிகளின் சம்பந்தத்தாற் கடாகாசாதி பரிச்சின்னரூபமாய்ப் பிரத்தியாவதே போலும். சச்சிதாந ந்தவடிவ ஆத்மாவே ஹிரண்யகர்ப்பரூபமாய் ஸ்தூலவிராட்டை யுண்டாக்கும். அக்கினி முதலிய தேவதைகளோடு வாக்காதி இந்திரியங்களையும், ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களையும், அன்னமயாதி பஞ்சகோசங்களையுமுண்டாக்கும். இவ்வாறு சர்வ ஜகத்தையுமுண்டாக்கி ஆன்மாவே ஜீவரூபமாய் அதன்கண்ணே பிரவேசித்துப் பின்னர் அத்தேகாதிகளில் நான், எனதென்னும் சட்டையோடு கூடியதாய்ச் சுயஞ் சோதியாய் ஆநந்தவடிவ ஆன்மா உண்மையாய் முற்றுமுணர்ந்ததான போதிலும்

மூடமே போலவிருந்தது. பின்னர்த் தூலாதி முத்தேகத்தே நிகழாநின்ற நானாவகையாய் விவகாரங்களைச சாக்ஷிரூபமாய்க் கண்டபோதிலும், அவற்றைத் தன்பாலெண்ணியது. உண்மையாய் ஜீவேஸ்வராதி பேதமற்ற ஆன்மாவின்கண்ணே அப்பேதம் பிரதீதியாம்; அதில் மாயையே காரணமாம்; அம்மாயை சேதனாதீனமாம்; அனாதியாம்; அதிஷ்டானசத்தையினும் அயற்சத்தையற்றதாம்; உண்மையில் துச்சரூபமாம; இத்தகைய பொய்யாய் மாயையால் தோற்ற நின்ற ஜீவேஸ்வராதிப் பேதப் பிரபஞ்சமும பொய்யேயாகும். இப்போது பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத்துவததை வர்ணித்து ஆன்மாவின் கண்ணே சித்தமாய் அத்விதீயத்தன்மை முதலிய விலக்கணங்களை வர்ணிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! பேதம் துச்சரூப மாயையின் காரியமாதலால், ஆன்மாவின் கண்ணே சிறிது மாத்திரையுமின்றாமாதலின், வேதவேத்தாக்கள் **அத்விதீய**மென்றனர். கனவின் கண்ணே கனாககாண்பவன் கண்ட ஜீவேஸ்வராதிரூப அநேகவித கற்பிதபேதத்தால் சிறிது மாத்திரையும் கனாக்காண்பவனுக்குப் பேதமுண்டாகாததேபோல், மாயாகற்பிதபேதத்தால் அத்விதீய ஆன்மாவின்கண் சிறிது மாத்திரையும் துவைதரூபப் பிராப்தியுண்டாகாதாம்; இவ்வானமாவின் சச்சிதாநந்த சொரூபங்கட்கும் பரஸ்பரம் பேதஞ் சம்பவியாது. முற்கூறிய முறையாய் ஆன்மாவின்கண் கற்பிதப் பிரபஞ்சத்திறகும் பேதஞ் சம்பவியாதாதலின், ஆன்மா அத்விதீயரூபமாம். அதனானே சத்தியரூபமாம். எவ்வாதியும சத்தைககு அழிவை யுடன்படவில்லை. யாவரும் சத்தையை அழியாததேயென்பர். சத்பதாரத்தத்தை க்ஷணிகமென்னும் நாஸ்திகனும் சத்தைக்கு ஆசிரயரூப பதார்த்தங்களையே க்ஷணிகமென்பன்; சர்வ பதார்த்தங்களிலும் அநுகதமாகிய சத்தையை க்ஷணிகமென்னானாதலின், நாசகாரணமற்ற சத்தைவடிவ ஆன்மாவை வேதவேத்தாக்கள் **நித்திய**மென்றனர். சடத்தன்மைரூபத்தாலே அசுத்தமாகும் பதார்த்தமே நாசத்தையடையும்; கடாதிஜடபதார்த்தங்கள் அசுத்தமாதலின் நாசத்தையடைவதே போலும். இவ்வான்மா ஜடகடாதிகளினும் விலக்ஷணசேதனரூபமாதலின் நாசத்தையடையாதாம்; அதனானே, வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவைச் **சுத்த**மென்றனர். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா தன் சுயம்பிரகாசரூபத்தானே யெப்போதும் தன்சொருத்தையனுபவிக்குமாதலின், ஜட அசுத்தவடிவ ஜகத்தினும் வேறாம்; அதனானே வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவைப் **புத்த**மென்றனர். பொய்வடிவமாய் பொருள்களெல்லாம் ஆநந்தத்தினும் வேறேயாகும்; பொய்வடிவ இப்பிவெள்ளி ஆநந்தத்திலும் வேறாதலே போலும். இவ்வான்மாவோ சுயஞ்சோதிரூபமாதலின் பொய்ப் பொருள்களினும் விலக்ஷண ஆநந்தவடிவமாம்; அதனானே, வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவைச் **சத்திய**மென்றனர். சத்தியமாவனவெல்லாம் தம்பாற் கற்பிதமாய் பொய்ப் பொருள்களால் கட்டுப்படமாட்டாவாம். ஒரே இராஜ்ஜுவின் கண்ணே தோஷத்தோடு கூடிய அநேகங் காண்போர்களால் கற்பிக்கப்பட்ட அநேகம் பொய்ச்சர்ப்பங்களால் சத்திய ரஜ்ஜு கட்டுப்படாததேபோல், சத்திய ஆன்மாவும் தன்பால் கற்பித பொய்யுலகத்தால் கட்டுப்படாதாம்; ஆதலின், வேதவேத்தாக்கள் சத்திய ஆன்மாவை **முக்த**மென்றனர். உண்டாய பந்தத்திற்குக் காரணமாயதை அஞ்சனமென்பர்; சர்ப்பத்தின் பந்தனத்திற்குக் காரணமாதலின் இரஜ்ஜு அஞ்சனரூபமாதலே போலும். ஆன்மாவின் கண்ணே ஒருகாலும் பந்தமுண்டாக வில்லையாதலின், பந்தத்தை நிவிர்த்திக்கும் சாதனங்கள் சிறிது மாத்திரையும் உபயோகமில்லை; அதனானே வேதவேத்தாக்கள் அந்நித்தியமுக்த ஆன்மாவை **நிரஞ்சன**மென்றனர். காரியரூப

மாவனவெல்லாம பரிச்சின்னங்களாம்; கடாதி பதார்த்தங்கள் காரியரூபமாதலின் பரிச்சின்னமாதலே போலும். இவ்வான்மா காரியரூபமன்றாதலின் இதன்கண்ணே பரிச்சின்னரூபத்தன்மையும் சம்பவிக்காதாம்; அதனானே வேதவேததாக்கள் ஆன்மாவை **விபு**வென்றனர். அதிஷ்டானமாவனவெல்லாம் ஆரோபித பதார்த்தங் களினும் மேன்மையனவேயாகும். இரஜ்ஜு சுக்தி முதலிய அதிஷ்டானங்கள் ஆரோபித சர்ப்ப ரஜதாதிகளினும் மேன்மையனவாம். ஆநந்தசொரூப அத்விதீய ஆன்மாவும் சர்வ ஜகத்தினதிஷ்டான ரூபமாமாதலின், ஆரோபித ஜகத்தினுமேலா யதாம்; அதனானே வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவைப் **பர**மென்றனர். பாகிய கடாதி பதராத்தங்களைக்குறிதது நேத்திரம் ஆந்தரமாவதே போல், புத்தி முதலிய திருசிய பதார்த்தங்களைக்குறித்து திருஷ்டாவாய் ஆன்மா யாவினு மாந்தரமாமாதலின், வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவைப் **பிரத்தியக்**கென்றனர். நீல பீதாகி அநேக வர்ணங்க ளையுடைய கோக்களின்பால் மதுரத்தன்மையானே யேகரசமாவதே போல், இவ்வான்மாவும் சச்சிதாநந்தவடித்தானே யாண்டும் பரிபூரணமாம். அச்சசசிதாநந்த ரூபமும் பரஸ்பரம் பேதமற்றதாமாதலின், வேதவேத்தாக்கள் ஆன்மாவை **ஏகரச** மென்றனர். ஆநந்த வடிவ ஆன்மா ஸ்புரணரூபமாதலின், முற்கூறிய அத்விதீய நாமமே முதலாக ஏகரச நாமமீறாக உள்ள சர்வ நாமங்களாலும் ஆன்மாவே யறியப் பெறும். திருசியப் பதார்த்தங்களை விஷயஞ்செய்யும் ஸ்புரணரூபபோதத்தானும் ஆன்மாவே யறியப் பெறும். பிரத்தியக்ஷாதி சர்வப் பிரமாணங்களாலும் ஆன்மாவே யறியப்பெறும். இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படையாய் நிரூபிபபாம்: - ஹே தேவதைகளே! பிரமாஞானத்தின் காரணத்தையே சர்வ வாதியரும் பிரமாணமென்பர். அநேக நூலாசிரியர் பிரமாஞானத்தை ஸ்புரணரூபமா யங்கீகரித்துளார். சில நூலாசிரியரோ ஸ்புரணத்தின் அபிவியஞ்சகமாய் அந்தக்கரண விருத்தியையே பிரமாஞானமென்பர். இருவகையானும் அந்தப் பிரமாணத்திற்கு ஸ்புரணத்தோடு சம்பந்தம் அவசியமுண்டாம். சர்வகாலத்து மிராநின்ற ஸ்புரணமே சத்தாரூபமா மென்பதை முன்னர்க் கூறினோமாதலின், சர்வ போதத்தும் சத்தாரூபத்தால் விளங்காநின்ற ஸ்புரணமே ஆவரண நிவிருத்தி செய்யும் விருத்திகட்கு விஷயமாம்; ஏனெனின், என்னும் சுருதி சத்தாரூப ஸ்புரணத்தினும் வேறாய் சர்வ வஸ்துக்களின் அபாவத்தைக் கூறுகின்றதாதலின், சத்தாரூப ஸ்புரணத்தினும் வேறாய் கடபடாதி களில் எந்த ஞானத்திற்கும் நியமமாய்ப் பிரமாணரூபத்தன்மையேனும், அப்பிரமாண ரூபத்தன்மையேனும் கூறமுடியாதாம்.

கருத்திதுவாம்: - இது குடமென்னும் குடவிஷயகஞானம் சர்வ குடவியக்தி களையோ விஷயஞ்செய்வதில்லை; மற்றோ, ஒரு குடத்தை விஷயஞ் செய்யாது ஒரு குடத்தை விஷயஞ்செய்யுமாதலின், அந்த ஞானத்கே அர்த்த போதகத்தன்மை யும் அர்த்த அபோதகத்தன்மையுமிருக்கும். முதலதோ பிரமாணத்தன்மைக்குச் சாதகமாம்; மற்றதோ அப்பிரமாணத்தன்மைக்குச் சாதகமாம்; இரண்டு தர்மங்களும் பரஸ்பரம் விரோதிகளாமாதலின், அவற்றின் கண்ணே நியமமாய்ப் பிரமாணரூபத் தன்மையேனும் அப்பிரமாணரூபத்தன்மையேனும் நிச்சயிக்க விடா. மீமாம்சகர் மதத்தே பரஸ்பரம் வியபிசாரியாய் கடாதி வியக்திகள் கடாதி சப்தங்களுக்கு வாச்சி யார்த்தங்களன்றாம்; மற்றோ, சர்வ வியக்திகளினும் அநுகதமாய் கடத்துவாதி ஜாதிகளே கடாதி பதங்கட்கு வாச்சியார்த்தமாம். அவ்வாறே சித்தாந்தத்தே பரஸ்பர

வியபிசாரி கடாதி வியக்திகள் அந்த ஞானங்கட்கு விஷயமன்றாம்; மற்றோ, யாண்டும் அநுககமாய் சத்தைகவடிவ ஸ்புரணமே விஷபமாகும், அல்லது, பிரத்திபக்ஷாதிப் பிரமாணம் எவ்வர்த்த விஷயக நிச்சயரூப ஞானத்தையுண்டாக்குமோ அதன்கண் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணரூபத்தன்மையைச் சர்வ வாதிகளுமங்கீகரித்துளார். கடமிருக்கிறது, படமிருக்கிறது என்பதாதி சர்வ ஞானங்களிலும் கடபடாதி உபலக்ஷிதசத்தையே பிரதீதியாகுமாதலின், யாவருக்கும் பிரமாரூபத்தானும் அப்பிரமாரூபத்தானும் பிரசித்தமாய் சர்வ ஞானங்களும் சத்தாமாத்திரத்தையே விஷயஞ்செய்யுமாதலின், சர்வ போதங்கட்கும் ஸ்புரணரூப சத்தையின் கண்ணேயே பிரமாணத்தன்மையாமென்னும் விஷயத்தை வார்த்திகக்காரராய ஸ்ரீ சுரேஸ்வராச்சாரிபரும் கூறியுள்ச்ர்.

"விளக்க மாகிய சத்தையே யவித்தையின் விடயமு மிடமுமா தலினால்
அளக்குறு மளவை தமக்கது விடய மாகுமப் புரணசத் தையினை
விளக்கலி னளவை தமக்கள வையின்றன் மெய்ம்மைய தாகுமற் றவற்றை
விளக்கலி னளவை தமக்கள வையதாய் மெய்ம்மையின் றெனவிளம் புவரே."

(பொருள்.) ஸ்புரணரூபசத்தையே அஞ்ஞான ஆசிரய விஷயமாதலின், பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்கட்கு விஷயமாம். ஸ்புரணரூப சத்தையின் போதனத் தானே பிரத்தியக்ஷாதிகட்குப் பிரமாணத்தன்மையாகும். அனான்மபோதனத்தால் பிரத்தியக்ஷாதிகட்கும் பிரமாணத்தன்மையாகாதாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன் "கடமிருக்கின்றது" என்னும் ஞானத்தில் சத்தை தோற்றுவதேபோல, கடத்தின் அசத்தையினபாவமுந் தோற்றுமாதலின், அசத்தையின் பாவமே சர்வப் பிரமாணத்திற்கும் விஷயமாமென யேனாகாது?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! எந்த ஞானம் அசத்தையினிவிருத்தியை யுணர்த்துமோ அந்த ஞானமும் முடிவிற் சென்று சத்வஸ்துவின் கண்ணே சம்பந்தத்தையடையும். சத்வஸ்துவினானன்றி வேறெப்பொருளும் ஞானாசிரயமாகாதாம்; மற்றோ, அதுவேயாகும்.

கருத்திதுவாம்: - சத்ததிஷ்டானத்தாலன்றி பிரமமுண்டாகாதாம். பிரமத்தால் பிராப்தமாய் பதார்த்தமே நிஷேதமாகுமென்பது நூலுணர்ந்தோர்துணிபாம். அத்துணிபை யங்கீகரித்தே ஒருசத்ததிஷ்டானத்தின்கண்ணே அசத்தையை யாரோபித்து நிஷேதஞ்செய்தலாகுமாதலின், அவ்வசத்தையின் நிவிர்த்தியின் பின்னர்ச் சத்ததிஷ்டான ஸ்பூர்த்தியை யாவர் நீக்குவர்? மற்றோ, அவசியமாயுண்டாம். இப்போது சர்வ ஞானங்கட்கும் சத்வஸ்துவின்கண்ணே பரியவசானத்தை (முடிவை) வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு யாண்டும் ஆதாரத்தினபேக்ஷையை வர்ணிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! அசத்தையைப் பிரதிபாதிக்கும் 'மலடிமைந்தனில்லை' யென்னும் வசனத்தே முதலில் இவ்விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாம்: - 'மலடிமைந்தனில்லை' யென்னும் வசனத்தே ஆதாரவாசகமாகிய 'எவ்விடத்தி' லென்னும் சப்தத்தின் பேக்ஷையுண்டா? அல்லதில்லையா? இரண்டாவது பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கிலது

சம்பவியாது; ஏனெனின், அவ்வசனத்தே ஆதாரவாசக பதாபேக்ஷை யாவருக்கும் வெளிப்படையாய்த் தோற்றும். யாவருக்கும் அநுபவசித்த அர்த்தத்தை யுடன்படா திருத்தல் வாதியின் ஹடமாத்திரமே யாகும். முதற்பக்ஷத்தை யங்கீகரிக்கின் எஞ்சியதாய்ச சத்தையின் சித்தியேயாம்; ஏனெனின், 'மலடிமைந்தனில்லை' யென்னும் வசனத்தை யபேக்ஷித்த ஆதாரவாசக 'எவ்விடத்தி' லென்னும் சப்தம் உலகத்தே அப்பிரசித்தமாதலின், பிரதீதியாகும் அற்புதப் பொருள் எஞ்சியதாய்ச சத்தையேயாகும். அச்சத்தை சர்வ பதார்த்தங்கட்கும் தன்பாலாசிரயந்தருவதாம்.

கருத்திதுவாம்: - 'பூதலத்தில் கடமிருக்கிறது' என்பதாதி ஸ்தலத்தே, யாண்டுலோகப் பிரசித்த பூதலாதிகள் கடாதிகட்கு ஆதாரரூபமாய்த் தோற்றா நிற்குமோ, ஆண்டு அவற்றிற்கு ஆதாரரூபத்தால் சத்தையின் பிரதீதியாம். மலடி மைந்தனில்லை யென்பதாதி ஸ்தலத்தே பிரசித்த ஆதாரம் சம்பவியாது. அவ்விடத்தோ சாக்ஷாத்சத்தையே ஆதாரரூபமாய்ப் பிரதீதியாம்; ஆகையால், கடமிருக்கின்றது, படமிருக்கின்றது என்பன முதலிய சர்வ ஞானங்களும் சத்வஸ்து வின் கண்ணேயிருந்தே பிரமாணரூபமாம். அச்சதவஸ்து ஆன்மவடிவமேயாம். இதை முன்னர்க்கூறினேமாதலின், எல்லா ஞானங்களும் ஆன்மாவின்கண்ணே பிரமாணரூபமாம். தேகமே முதலாகவுள்ள பூதபௌதிக வடிவ துவைதப் பிரபஞ்சம் கற்பிதமாகும். சத்தாரூப அதிஷ்டானமே பரமாரத்தமாய்ச் சத்தியரூபமாம். அவ்வதி ஷ்டானம் சர்வ பேதமற்றதாதலின், பிரஹ்மான்மரூபமும், சச்சிதாநந்தவடிவமுமாம்; இதுவும் முன்னர்க் கூறப்பட்டது. சத்தாசாமான்ய திருஷ்டியை யங்கீகரிக்கும் அறிஞனுக்குத் துவைதப் பிரபஞ்சத்தின நுவமுண்டாகாதாமாதலின், சர்வாதிஷ்டான சத்பிரஹ்ம அத்விதீயரூபமே சித்தமாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரத்தியக்ஷ சித்த துவைதப் பிரபஞ்சவிரோதமாதலின், அத்வைத சித்தி யெவ்வாறுண்டாம்?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! ஏகதேசத்தும், ஏககாலத்தும், நிகழா நின்ற பதார்த்தங்கட்கே பரஸ்பரம் விரோதமாம். வேறு தேயத்தே வேறுகாலத்தே நிகழாநின்ற பதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம் விரோதம் சம்பவியாது. இப்பிரசங்சத்தே அத்வைதத்தின் பிரதீதியும் துவைதத்தின் பிரதீதியும் ஏகதேசத்து ஏக காலத்தே நிகழா; மற்றோ, வேறு வேறு தேசகாலத்தே நிகழுமாதலின், பரஸ்பாம் விரோதம் சம்பவியாது. அஞ்ஞானிகட்கு அத்வைதாநுபவமில்லை; அஞ்ஞானிகள் காணும் துவைதப் பிரபஞ்சம் அத்விதீயரூப அதிகரணத்தே ஒருக்காலும் சம்பந்தத்தை யடையாதாம். அத்விதீய வஸ்துவின நுபவத்தையுடைய வித்வான்களது மதத்தும் அத்விதீயரூப அதிகரணத்தே துவைதப் பிரபஞ்சம் ஒரு காலத்தும் சம்பந்தியாதா மாதலின், பின்ன தேசகாலத்திருப்பதாதலின், அத்வைதத்தோடு துவைத விரோதம் சம்பவியாது; ஆகையால், முற்கூறிய அத்வைதத்தின் கண்ணே துவைதப் பிரபஞ்சாபாவம் சம்பவமாம். ஒருகால் அஞ்ஞானிகட்கு துவைதப் பிரபஞ்சாநுபவ முண்டாயின் சங்கையற்றுண்டாகுக. பிராந்தர்களின் அநுபவசித்தத துவைதப் பிரபஞ்சத்தால அறிஞர்களாகிய நமதநுபவசித்த அத்வைதத்திற்குச் சிறிது மாத்திரையும் ஹானியின்றாம்; ஏனெனில், பொய்யாய் துவைதம் அதிஷ்டான

வஸ்துவைத் தீண்டமாட்டாது. அந்தத் துவைதப் பிரபஞ்சம் அவிசாரத்தானே தோற்றும். விசாரத்தைப் பொறுக்காதாதலின் மாயாமயமாம். அதனானே அது அதிஷ்டானத்தின்கண்ணே கற்பிதமாம். கற்பித அதனால் வாஸ்தவ அத்வைதத் திற்கு ஹானியுண்டாகாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அக்கற்பித துவைதப் பிரபஞ்சத்தானோ அத்வைத ஹானி உண்டாகாதொழிக; எனினும், அக்கறபித த்வைதாபாவத்தால் அத்வைத ஹானியுண்டாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! கற்பிதத் துவைதப்பிரபஞ்சம் அத்வைத ஆனியைச் செய்யாததேபோல், அதன்பாவமுமு செய்யாதாம்; ஏனெனின், வேதாந்த சித்தாநதத்தே கற்பிதவஸ்துவினபாவம் அதிஷ்டானவடிவமேயாம். அதிஷ்டானத்திலும் வேறான்றாம், கற்பித சர்ப்பாபாவம் ரஜ்ஜுவடிவ அதிஷ்டானமேயாமாவதேபோல், ஆகாசாதி கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தின் அபாவமும் அதிஷ்டான சொரூபமேயாம். கற்பிதப் பிரபஞ்சத்திறகு மதனபாவத்திற்கும் அத்விதீய ஆன்மாவே அதிஷ்டானமாமாதலின், கற்பிதத்வைதப் பிரபஞ்சா பாவம் தனது சொரூபபூதமாய் அத்விதீய ஆன்மாவை ஹானி செய்யாது. சுத்த ஆன்மாவின் கண்ணே இத்துவைதப் பிரபஞ்சம் முன்னர் எப்போது முண்டாகவேயில்லை. இனி யெப்போது முண்டாகவேமாட்டாது. இப்போதில்லவேயில்லை. ஆதலின், வேதவேததாக்கள் ஆன்மாவை அத்வைதமென்றனர். ஆகாயத்தே கந்தர்வ நகரம் கற்பிதமாவதேபோல் ஆநந்தஸ்வரூப ஆன்மாவின் கண்ணே இத்துவைதப் பிரபஞ்சமும் கற்பிதமேயாம. கற்பிதத்துவைதத்தானே ஆன்மாவின் அத்வைதரூபத்தன்மையின் ஹானியுண்டாகமாட்டாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! கற்பிதப் பிரபஞ்சத்தால் ஆன்மாவின் கண்ணே துவைத முண்டாகாவிடினும், சர்வப் பிரபஞ்சத்தின் காரணமாய் மாயையால் ஆன்மாவின் கண்ணே துவைதபாவப் பிராப்தியுண்டாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! ஆநந்தவடிவ ஆன்மா சர்வ துவைதங்களுமற்றதாம். புத்தி முதலிய சர்வ சகத்திற்குஞ் சாக்ஷியாம். ஜன்மமரண சர்வ விகாரமற்றதாம். சூரியபகவானைப்போல வொளிர்வதாம். சூரியனிடத்தே அந்தகாரம் போல் இத்தமரூப அவித்தை சம்பவியாது; மற்றோ, சுயஞ்சோதிரூப ஆன்மாவின் மகிமையானே இவ்வவித்யாரூப மாயை தானே நீங்குமாதலின், சுயஞ்சோதியாய் ஆன்மாவின்கண் மாயையின் ஸ்திதியாம். அது மாயையின் திருஷ்டியானோ ஆம். வாஸ்தவதிருஷ்டியானோ மாயையின் ஸ்திதியுண்டாகாதாம். ஒளிரா நின்ற சூரியனிடத்தே கூகை முதலியவைகளாற் கற்பிக்கப்பட்ட அந்தகாரரூப தமம் கற்பித தமபலத்தாலே சித்தமாம். சூரியதேஜசால்சித்தமாகாதாம். ஏனெனின், இரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் அத்தியந்தம் விரோதமன்றோ? அதுபோல், அத்விதீய சுயஞ்சோதியாய் ஆன்மாவின் கண்ணே அஞ்ஞானிகளாற் கற்பிக்கப்பட்ட அவித்தியாரூபமாயையும் அம்மாயையானே சித்தமாம்; ஒரு பிரமாணத்தாற் சித்தமன்றாம். உண்மையாய்க் காரிய சகிதமாயையற்ற ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவில் மாயையின் காரியவடிவ பிரபஞ்சங் கற்பிதமாதலே போல், ஜடமாயையும் கற்பிதமாம்.

பரமான்மாவினும் வேறாக காரியசகிதமாயைக்குச் சத்தையின்றாம். இத்துணை யானே சர்வத் துவைதப் பிரபஞ்சத்தே கற்பிதரூபத்தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்போது எவ்விக்கள்வன் அக்கட்டையே யென்னும் பாதசாமானாதி கரண்யத்தால் சர்வ ஜகத்தில் பரமேஸ்வர திருஷ்டியை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! முன்னர் யாம் உங்கட்குச் சச்சிதாநந்தவடிவமாய்க்கூறிய சுயஞ்சோதியாய் பரமான்மாவே மாயாசகித சர்வ விஸ்வரூபமாம். பிரஹ்மாவே முதலாகவுள்ள இத்தாவர ஜங்கம உலகமுழுதும் பரமான்மாவே. சர்வான்மரூபப்பரமான்மா தேகதாரி கட்கு எப்போதுங் கிடைத்திருப்பதாயினும், மாயையின் பலத்தால் கிடையாததே போலவிருக்கும்; அது சர்வ சகத்தினதிஷ்டானரூபமாம்; முக்காலத்தும சத்தியமாம்; நாசமற்றதாம்; சொப்பிரகாச சுகரூபமாயினும் துக்கரூபத தேகாதி அத்தியாசத்தால் வேறாகத்தோற்றுவதாம். இப்போது யாண்டும் ஆத்மதிருஷ்டியின்கண்ணே ஆன்ம அடைவின் உபாயரூபத்தன்மையை யுணர்த்தும்பொருட்டுப் பிரபஞ்சத்தும் சத்தியரூ பத்தன்மையைக் காட்டுதும்: - ஹே தேவதைகளே! முன்னர் யாம் கற்பிதரூபமாய் வர்ணித்த மாயாசகித சர்வப்பிரபஞ்சமும் மலடி மைந்தனே போல அத்தியந்தம் அசத்தன்றாம்; ஏனெனின், பிரபஞ்சத்தை அத்தியந்தம் அசத்தென உடன்படின் அவ்வ சத்தாரூபதர்மமும் அதற்கெவ்வாறாம். அத்தர்மமும் ஒரு தர்மியை யாசிரயித்தன் றோவிருக்கும்? தர்மியின்றி தர்மத்தின் ஸ்திதி சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வாறு சகத்திற்குச் சத்திய ரூபத்தன்மையை யங்கீகரித்த போதிலும், மலடிமைந்தன், மனுடக்கொம்பு முதலிய அசத்திய பதார்த்த ங்களில் ஆன்மதிருஷ்டி செய்தல் சம்பவியாதாமாதலின், யாண்டும் ஆத்ம திருஷ்டி செய்தல் மிகவும் முடியாததாம்.

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! அசத்தென்னும் பதத்திற்கு அர்த்த ரூபத்தால் பிரசித்தமாய் வஸ்துக்களிலும் நூலுணர்ந்தோர் சத்ரூபத்தன்மையே கூறியுள்ளார். **'அநஸ்வம்'** என்னும் பதத்தே **'அந்'** யென்னும் பதம் **அஸ்வா** பாவத்தைக் கூறுவதன்றாம்; மற்றோ, அஸ்வத்தினும் வேறாய் பாவரூப அஸ்வத் திற்கொப்பாய வஸ்துவையே கூறுவதுபோல், நானாவகையாய் காரியத்தைச் செய் வதில் சமர்த்தமாகிய பிரசித்த சத்பதார்த்தத்தினும் காரியஞ்செய்வதில் அசமர்த்தத் தன்மை ரூபத்தால் விலக்ஷணமாய் சூக்ஷுமபதார்த்தங்களையே வேதவேத்தாக்கள் அசத்தென்றனர். ஆன்மாவின் சத்தையை யங்கீகரித்து சத்தியரூபத் தன்மையோ சத்தசத்வடிவ சர்வ பதார்த்தங்களிலும் சமானமேயாம். இவ்விஷயம் முதலத் தியாயத்தே கூறப்பட்டதாதலின், ஆன்மாவின் சத்தையை யங்கீகரித்துச் சர்வ ஜகத்தையும் சத்ரூபயா யங்கீகரிப்பதில் சிறிதும் ஹானியின்றாம். இக் காரியப் பிரபஞ்ச சகித ஜடமாயை ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவின்கண் கற்பிதமாதலின், உண்மையாய் ஆன்மாவின் சொரூபமன்றாம்; ஏனெனின், அது தனக்கெனச் சத்தை யற்றதாம். ஒரு தனமற்றவன் இன்னொருதனிகனிடத்தினின்றும் பூஷணாதிகளை வாங்கித் தன்னில்லத்தை அலங்கரிப்பதேபோல், அம்மாயையும் அதிஷ்டான ஆன்மாவின் சத்தையைப் பெற்று சதவடிவமாய்த்தோற்றும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! அம்மாயை ஆன்மாவின் உண்மைவடிவமன்றாயின், ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவம் யாது?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! சச்சிதாநந்தவடிவமும் சர்வ சாக்ஷிரூபமும் சுயஞ்சோதிவடிவமுமாகிய ஆத்மாவின் வடிவம் யாது முன் கூறப்பட்டதோ அதுவே ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவமாம். ஆன்மாவின் வடிவம் யெப்போதும் நித்தியமாதலின், தன் சித்தியில் வேறொன்றையும் அபேக்ஷியாது; நித்திய ஆன்மாவினும் வேறாய் உலகம் யாவும் ஜடமாதலின், தம் சித்தியில் வேறொன்றையபேக்ஷிக்கும்; ஆகையாலிவ்வெல்லா வுலகமுமனித்தியமாம். இவ்வனித்திய ஜகத்தில் நித்திய ரூபத்தன்மையின் சம்பாவனையும் உண்டாகாதாமாதலின், யாது நித்தியம் யென்னும் மந்தபுத்தியரின் வினாவியர்த்தமேயாகும். சேதன ஆன்மாவின் பலத்தானே ஜடப்பிரபஞ்சத்தின் சித்தியாம். சேதன ஆன்மாவினாலன்றி இயற்கையாய் சடப்பிரபஞ்சத்தின் சித்தியாகாதாமாதலின், ஜடப்பிரபஞ்சத்தின்கண் அநித்திய ரூபத்தன்மை வெளிப்படையாய்த்தோற்றும்; ஆகையால், இவ்வுலகம் நித்தியமா? அல்லதனித்தியமா? வென்னும் சம்ஸயத்தை நீவிர் ஒருக்காலும் செய்யன்மின்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! இவ்வெல்லா உலகும் எவ்வாறு ஆன்மாவாற் சித்தமாம்?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! ஜன்மமரணாதி சர்வ விகாரமுமற்ற அவித்தியாரூப மாயையற்ற புத்தியின் சாக்ஷிவடிவ ஆன்மாவே சாக்ஷாத்தேனும் புத்திவிருத்திவாயிலாயேனும் சர்வ ஜகத்தின் பிரகாசத்தைச் செய்யும். வெளிப்பொருள்களையோ ஆன்மா சிதாபாசனோடு கூடிய புத்திவிருத்தி வாயிலாய் ஒளிர்விக்கும். உள்ளிருக்கும் அஞ்ஞானாதிகளையோ நேராகவே யொளிர்விக்கும். அது சர்வ சங்கமுமற்றதாதலின், அதை வேதவேத்தாக்கள் நித்திய சித்தமென்றனர். யாமுங்கட்குபதேசித்த ஆன்மாவை நீங்கள் நிச்சயித்தீர்களா? அல்லதில்லையா? வென்பதைக்கூறுங்கள். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு தேவதைகளை நோக்கி பிரஜாபதி கூறிய போது அவர்கள் முன்னுபதேசத்தால் சிதாபாசனை ஆன்மரூபமா யெண்ணி பிரஜாபதியை நோக்கிக் கூறுவதாவது: - ஹே பகவன்! முன்னுபதேசத்தில் தாங்கள் யெங்கட்கு லௌகிக விவகாரமற்ற மனவாணிகட்கு விஷயமாகாத புத்தியை யுபாதியாகவுடைய அற்பப்பரிமாணத்தோடு கூடிய ஆன்மாவைக் கூறினீர்கள் யெனக் கூறிய தேவதைகள் வசனத்தைக் கேட்டுப் பிரஜாபதியானவர் தேவதைகளின் மயக்கத்தை நீக்கும் பொருட்டுச் சிதாபாசனிடத்தே சம்பவியாத தர்மங்களால் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை வர்ணிக்கத்தொடங்கினா4: - ஹே தேவதைகளே! முன்னர் யாம் உங்கட்கு அற்பப்பரிமாணமுடைய ஆன்மாவை உபதேசித்திலேம்; மற்றோ, சர்வ ஜகத்தின் சாக்ஷிரூபத்தால் ஆன்மாவை உபதேசித்தோம். அவ்வான்மா நானாவகையாய் விஷயங்களால் ஆக்கப்பட்ட விசேஷத்தன்மையற்ற வடிவினதும் பிரமாதாக்களாய உங்கள் யாவரோடும் அதிஷ்ட்டானத்தன்மையானே தாத்மிய சம்பந்தமுடையதும் சுகதுக்காதி சர்வ தர்மங்களற்றதும் அத்விதீயரூபமும் யாவினும் மேன்மையதும் சர்வ சங்காதங்களையும் காப்பாற்றுவதும் சர்வஞ்ஞமும் சர்வ பேதங்களற்றதாதலினனந்தமும் ஆம். ஆன்மாவின்கண்ணே சர்வஞ்ஞத்தன்மை

ஒருகாலுண்டாம் ஞானத்தாலாகாதாம்; மற்றோ, முக்காலத்தும் நிகழும் சொப்பிரகாசச் சைதன்னியவடிவத்தானேயாம். ஆன்மாவின் வாஸ்தவ சொரூபத்தினும் விபரீதரூபத்தன்மைப் பிரதீதியாவதில் மாயாகற்பித சம்பந்தமே காரணமாமாதலின், பிரஹ்மரூப ஆன்மாவிற்கு முன்னர் வர்ணித்தவடிவமே யதார்த்தமாம். உங்கள் பொருட்டுக் கூறியதும் உங்கள்பால் வினவியதுமாகிய ஆன்மாவினும் வேறாக சிறிது மாத்திரையும் பொருளில்லை; ஆத்மா உங்களுடைய வடிவமேயாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு பிரஜாபதி தேவதைகளுக்கு ஆன்மாவை யுபதேசித்து அவர்களை நோக்கி வினவியதாவது: - ஹே தேவதைகளே! எம் உபதேசத்தால் நீங்கள் சொப்பிரகாசரூப அத்விதீய ஆன்மாவைக் கண்டீர்களா இல்லையாயெனக் கூறிய பிரஜாபதி வசனத்தைக் கேட்டு தேவதைகள் துவைத அனுபவத்தால் ஆன்மாவின் சொப்பிரகாசத்தன்மையின் கண்ணே அசம்பாவனை செய்து பிரஜாபதியை நோக்கிக் கூறுவதாவது: - ஹே பகவன்! ஆன்மாவிற்குச் சொப்பிரகாசத்தன்மையே யெவ்வாறு சம்பவிக்கும் யென வினவப்பட்டு பிரஜாபதி, தேவதைகளை நோக்கிக் கூறினதாவது: - ஹே தேவதைகளே! மாயையின் சொரூபத்தை யொளிர்விக்கும் ஆன்மாவின்கண் இம்மாயை இராதாம்; இருக்குமாயின் ஆன்மாவா லொளிர்விக்கப்படாவாம்; நேத்திரத்தின் கண்ணிருக்கும் அஞ்சனம் சக்ஷுவால் பிரகாசியாததேபோலும்; மாயை இன்றாதலின் ஆன்மாவின் கண்ணே மாயையாலாக்கப்பட்ட துவைதமும் சம்பவியாதாம்; ஆன்மாவன்றிப் பிரகாசஞ்செய்வது வேறொன்றுமின்றாமாதலின், யெஞ்சியதாய் ஆநந்த வடிவ ஆன்மாவின் கண்ணே சுயஞ்சோதிரூபத்தன்மை சித்தமாம்; இவ்வாறு ஆன்மாவிற்கு சொப்பிரகாசத்தன்மை யுணர்த்தும் பொருட்டே சுருதியில் அத்விதீயரூபத்தன்மைக் கூறப்பட்டுளது. அவ்வத்விதீய ரூபத்தன்மையைக் கூறியே ஆன்மாவின் கண்ணே மாயாரகிதத்தன்மையும் சுயம்பிரகாசத்தன்மையும் சித்தமாம். ஆத்மக்ஞானதசையின்கண்ணே இத்துவைதப் பிரபஞ்சம் சிறிது மாத்திரையுமிராதாம், சர்வ பேதமுமற்ற சுயஞ்சோதியாய் உங்களது ஆநந்தவடிவமே யெஞ்சி நிற்கும். இவ்வாறு பிரஜாபதி தேவதைகட்கு ஆன்மாவின் அத்விதீய சொப்பிரகாசத்தன்மையைக் கூறியபோது அவர்கள் தம்மனத்தே இவ்வாறாசாய்ந்தனர் : ஒருகால் ஆன்மா அத்விதீயரூபமாயின் சங்காதி தோழங்களால் துஷ்டமாய் இக்காரியப் பிரபஞ்ச சகிதமாயைக்கும் ஆன்மாவின் சொப்பிரகாச சொரூபத்தே பிரவேசமாம். சங்கமுடைய மாயையின் பிரவேசத்தால் ஆன்மாவும் சங்கமுடையதாகும். அத்தகையதன்கண் சொப்பிரகாசத்தன்மை சம்பவியாதாம். என்று இவ்வண்ணமெண்ணி அத்தேவதைகள் பிரஜாபதியை நோக்கி மீண்டும் இவ்வாறு வினவினர்: - ஹே பகவன்! ஜடப்பிரபஞ்ச தாதாத்மிய சம்பந்தரூப சங்கத்தோடு கூடியதும் திருஷ்டாக்களின் திருசிய பாவத்தையுற்றதும் மாயாரூப உபாதியின் சம்பந்தத்தால் ஈஸ்வரப் பெயரைப் பெற்றதும் ஆகிய இவ்வான்மாவின்கண் அசங்கத்தன்மையும் சொப்பிரகாசத்தன்மையும் சம்பவியாவாம். இவ்வாறு தேவதைகள் வினவியபோது பிரஜாபதியானவர் அவர்களை நோக்கி இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே தேவதைகளே! உங்கட்கு துவைதத்தோடு தோற்றும் ஆன்மா கேவலம் அவித்தைவடிவ மாயையின் மகிமையானே தோற்றும். உண்மையாய் அதன் கண்ணே துவைதமில்லை. அதன் கண்ணே துவைததரிசனமே மூடத்தன்மைக் குறியாம். ஒருக்கால் உங்கள் வடிவத்தே உண்மையாய் பேதஞ் சம்பவிக்குமாயின் திர்ஷ்டாவாகிய

ஆன்மாவிற்கும் திருசியமாய் பிரபஞ்சத்திற்கும் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தாற் சொரூபத்தே சங்கமும் பரப்பிரகாசத்தன்மையும் சம்பவிக்கும். ஆனால், உங்கள் வாஸ்தவவடிவத்திற்குச் சிறிது மாத்திரையும் பேதமின்றாம். நீங்களே சர்வ துவைத ங்களுமற்ற சுத்த ஆத்மசொரூபமாவீர். உங்கள் சொரூபத்தினும் வேறாக சிறிது மாத்திரையும் துவைதப் பிரபஞ்சமில்லையாதலின், நீங்கள் சொப்பிரகாசச் சொரூப மேயாவீர். உங்களுடைய அத்விதீய ஆன்மவடிவத்தே சங்கம் பரப்பிரகாசத்துவம் யெவ்வாறுண்டாம்? உங்களுடைய அசங்க ஆத்மா சொப்பிரகாசரூபமாம். இவ்வாறாய் வசனத்தை பிரஜாபதி கூறியபோது அத்தேவதைகள் பிரஜாபதியை நோக்கிச் சொல்வதாவது: -ஹே பகவன்! தேவதைகளாகிய யாங்கள் கடாதிபாஹிய பதார்த்தங்களை சம்வித்ரூப ஞானத்திற்கு விஷயரூபமா யறிவதேபோல் பிரபஞ்ச பாவத்தை யடைவுற்ற யெங்களான்மாவையும் யாங்கள் ஞானத்திற்கு விஷயரூப மாய் அறிவேமாதலின், யெம்மிடத்தே தாங்கள் கூறிய சொப்பிரகாசத்தன்மை சம்பவியாது. ஹே பகவன்! சர்வ ஜகத்தையும் சரீரமாகவுடைய ஈஸ்வரரும் என்னினும் வேறல்லர்; மற்றோ, அவர் எமது சொரூபமே யாதலின், யாங்கள் அத்வி தீய சொரூபமாம். அத்விதீயரூபமாதலினானே அசங்க ரூபமாவோம். அவ்வாறா யினும் யாங்கள் சர்வப் பிரபஞ்சரூப எங்களான்மாவை ஞானத்திற்கு விஷயரூப மாயறிவேமாதலின், அத்விதீய பாவத்தையடைந்தபோதினும் விஷய விஷயி பாவரூப பேதநிவிர்த்தியுண்டாகாதாம். ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு தேவதைகள் பிரஜாபதியை நோக்கிக் கூறியபோது பிரஜாபதியானவர் தேவதைகட்குக் கூறுவதாவது: - ஹே தேவதைகளே! ஆத்மாவின் அத்விதீயரூபத்தன்மைத் தோற்றாதவரையுமே காரிய சகிதமாயையின் ஸ்திதியால் துவைதப் பிரதீதியாம். காரிய சகிதமாயையை யழிக்கும் அத்விதீயரூபத்தன்மையின் போதமுண்டாயபோது உங்களுடைய அத்விதீய சொரூபத்தே ஞானவிஷயத்தன்மை சம்பவியாது. இவ்வாறு கூறிய பிரஜாபதியின் வாக்கியத்தைக் கேட்டு மீண்டும் வினவத் தொடங்கினர்: - ஹே பகவன்! இவ்வத்விதீய வான்மா சம்வித்ரூப ஞானத்திற்கு விஷயமாமென்னும் பொருளைத் திடப்படுத்தும் யுக்திகளை யாங்களறியேம்; ஆனால், இதுகாறும் பிரபஞ்சரூப ஆன்மாவை ஞானத்திறகு விஷயமாகவே யறிந்தேம்; சொப்பிரகாசத்தன்மையானே ஆன்மாவை யறிந்திலேமாலின், சாஸ்திர உபதேசத்திற்கும் எமதனுபவத்திற்கும் மகா விரோதமாம்; அவ்விரோதத்தை நீக்கும் தாங்களே எங்கட்குப் பிரமாணரூபமாவீர்கள்; தாங்கள் கூறிய பொருளையே யாங்கள் நிச்சயஞ்செய்வோம். ஹே மைந்த! இவ்வாறு தேவதைகள் கூறியபோது பிரஜாபதி யானவர் தேவதைகளை நோக்கிக் கூறியதாவது: - ஹே தேவதைகளே! நீவிர் சர்வ சாஸ்திரங்களிலும் மிகவும் குசலரும் மிகவும் மதிமான்களுமாவீர்கள். அத்தகைய உங்கட்கும் ஆன்மவிஷயத்தன்மையில் யுக்தி தோற்றாவிடின் வேறு யாவர் அவ்வர்த்தத்தே யுக்தி கூறுவர். அதைச் சித்திசெய்யும் யுக்தியாதொன்று மின்றா மாதலின், ஆன்மாவின் கண்ணே அத்விதீயரூபத் தன்மையானே பூர்வம் சித்தமாய் சொப்பிரகாசரூபத்தன்மையையே நீவிர் நிச்சபயம் செய்மின். ஒருக்கால் சொப் பிரகாச ஆன்மாவை நீவிர் விஷயத்தன்மைவடிவத்தால் அறிவீராயின் உம்மிடத்தே அனான்மக் ஞத்வம் பிராப்தியாம். ஆன்மாவிற்கும் சம்வித்வடிவ ஞானத்திற்கும் பரஸ்பரம் வாஸ்தவபேதமுண்டாயின், அவ்விரண்டன் விஷய விஷயி பாவத்தே உங்கட்கு யுக்தி தோற்றும்; ஆனால், அந்த சுயஞ்சோதி அத்விதீய ஆநந்தவடிவ

ஆன்மாவின் கண்ணே ஞானத்திற்கு பேதமில்லை. ஞானம் ஆன்மவடிவமேயாகு மாதலின், அவ்விரண்டன் விஷயவிஷயி பாவத்தே யாதொரு யுக்தியு முங்களுக்குத் தோற்றவில்லையாகையால் சுயஞ்சோதியாய் அத்விதீய ஆன்மாவின்கண்ணே விஷயத்தன்மை அபாவமேயாகும். துவைதப்பிரதீதியின் முதற்கணத்தும் சமாதி காலத்தும் இவ்வான்மா யானிருக்கின்றேனெனப் பிரத்தியக்வடிவத்தால் பிரதீதியாங்கால சுயஞ்சோதி அத்விதீய ஆன்மாவில் விஷயவிஷயி பாவரூப பேதம் சிறிது மாத்திரையும் பிரதீதியாகாதாம். அது ஆன்மாவில் உண்மையாயிருக்கு மாயின் சமாதிகாலத்தும் பிரதீதியாகும்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! வியவகாரபலத்தா லிவ்வான்மாவில் அப்பேதம் சித்தமாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! வியவகாரகாரணரூப மனவாக்குகட்கும் இவ்வான்மா பரமாம்; மனவாக்குகளின் விஷயரூப சர்வ பேதமுமற்றதாம்; அதனானே, இச்சுயஞ்சோதியாய் ஆன்மா எவ்விவகாரத்திற்கும் விஷயமன்றாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மனவாக்குகட்கு அவிஷயமாய் ஆன்மாவின் உபதேசமே சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! சுயஞ்சோதி அத்விதீய ஆன்மா மன வாக்குகட்கு அவிஷயமாம்; அதனானே ஞானாசிரியர் தம் சீஷர்பொருட்டு மௌன ரூபத்தானே ஆன்மாவை யுபதேசிப்பர். ஸத்சப்தத்தின் அர்த்தரூப ஸ்தூலப் பிரபஞ்சமும் அஸத்சப்தார்த்தரூப சூக்ஷுமப் பிரபஞ்சமும் வாக்குமனங்கட்கு விஷயமாம். இவ்வான்மா ஸ்தூலசூக்ஷும ஜகத்தற்றதாமாதலின், இதன்கண்ணே அவ்விரண்டும் பிரவிருத்தியா. இப்போது காரணாதி மூன்றவஸ்தைகளினும் ஆன்மாவின் பின்னரூபத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு முதலில் அதிதெய் வாதிரூபத்தால் அவ்வவஸ்தைகளில் விவகார விஷயத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: - ஹே தேவதைகளே! இக்காரணசரீரரூப அவித்தை இயல்பாகவே துச்சரூபமாயினும் ஜகத்வடிவ காரியத்தை உண்டாக்குவதாய் சத்தியம் போலத் தோற்றும்; அது தனக்குச் சத்தையில்லாவிடினும் ஆன்மாவைப்பற்றிச் சத்தையைப் பெறும்; பெற்று நானாவகையாய் காரியத்தைச் செய்யும்; அதனானே, நானாவகையாய் வியவகாரங்கட்கு யோக்கியமாம்; அதன்கண்ணே பிரதிபிம்பபாவத்தை யடைந்த சேதன ஆன்மா ஈஸ்வரரெனப்படும். அவர் தம் சங்கல்பத்தால் பிராண புத்தி முதலிய உபாதியுடையவராங்கால் ஜீவனெனப்படுவர். முதற் காரியரூபத்தாற் பிரசித்தமாய் சமஷ்டி சூக்ஷுமாபிமானி ஹிரண்யகர்ப்பரென்னும் ஜீவனாவர். அவர் தானே யுண்டாகிய ஞானத்தையுடையவர். அநந்த சக்தியையுடையவராதலின் அவரே ஈஸ்வரரெனப்படுவர். அவரே சமஷ்டி ஸ்தூல உபாதியுடையவராய் விராட்டெனப் படுவர். சமஷ்டிரூபக்காரணாதி மூன்றுபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் ஆன்மா ஈஸ்வராதி மூன்று நாமங்களைப் பெறுவதேபோல், வியஷ்டிரூபக் காரணாதி மூன்றுபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் பிராஜ்ஞாதி மூன்று நாமங்களைப் பெறும். இவ்வாறு சேதன ஆன்மாவே துயில் முதலிய அவஸ்தைகளை யடைவற்று ஜீவனெனப்படுமாதலின்,

ஈஸ்வராதி சர்வ சப்தங்களும் ஒரு சேதன ஆன்மாவிற்கேயாம். இவ்வாறு சர்வ விவகாரங்களையுஞ் சித்திசெய்யும் மூன்று அவஸ்களுமற்ற மனவாக்குகட்கு அவிஷயமாய் சுயஞ்சோதி ஆநந்தவடிவ ஆன்மா துரியமெனப்பெறும். அதன் கண்ணேயுண்டாம் துரியரூப விவகாரமும் மூன்றவஸ்தைகளால் நிரூபிக்கப்பட்ட கற்பிதபேதத்தை யபேக்ஷித்தேபாம். இயல்பாயதன் கண் துரியவிவகாரமும் சம்பவியாது.

சங்கை: - ஹே பகவன! அவ்வான்மா எவ்விவகாரத்திற்கும் விஷயமன்றா யின் தாங்கள் யெங்கட்கு அதனுபதேசததை யெவ்வாறு செய்தீர்கள்?

சமாதானம்: - ஹே தேவதைகளே! மனவாக்குகட்கு அவிஷயமாய் ஆன்மா வில் துரியத்தன்மை தர்மத்தைப்போல் சில தர்மங்களை யாரோபித்தே உங்கட்கு ஆன்மோபதேசத்தைச் செய்தேம். தர்ம ஆரோபணமின்றிக கேவலம் நிர்க்குண ஆன்மாவை யுபதேசிப்பதில் யாமும் சமர்ததரல்லேம். ஹே மைந்த! அத்தேவதை கட்குப் பிரஜாபதியானவர் இவ்வாறு ஆன்மோபதேசஞ்செய்து அவர்களை நோக்கிக் கூறியதாவது: - ஹே தேவதைகளே! யாம் உபதேசித்த ஆன்மாவை நீங்களறிந்தீர் களா இல்லையா? அதைக் கேட்ட தேவதைகள் கூறியதாவது: - ஹே பகவன்! சீடர்களாகிய எங்களிடத்து ஆன்மாவின் சொரூபத்தை வினாவும் ஆசிரியராய் தங்கட்கு ஆன்மாவின் வடிவத்தை யாங்கள் கூறவேண்டிய தவசியமாயினும் அவ்வான்மாவின் கண்ணே ஞாதத்தன்மையும் அஞ்ஞாதத்தன்மையும் சம்பவியாவா மாதலின், அவ்விரண்டுள் எத்தர்ம விசிஷ்ட ஆன்மாவை யாங்கள் தங்கட்குக் கூறுவது? தாங்கள் யெங்கட்குபதேசித்த ஆன்மஞானத்திற்கு விஷயரூப விதித பதார்த்தத்தினும் ஞானத்திற்கவிஷயரூப அவிதிதபதார்த்தத்தினும் அத்தியந்தம் விலக்ஷணமாமாதலின், அவ்வான்மாவின் வடிவத்தை யாங்கள் யிவ்வாறு கூறு வோம்: - அவ்வான்மா அறியப்பட்ட போதிலும் அவிஷயமாதலின் அறியப்படாததே போல் நிகழும். இவ்வாறு அத்தேவதைகள் துவம்பதார்த்தவடிவத்தால் ஆன்மாவின் யதார்த்தவடிவத்தை யறிந்தபோது அந்தப் பிரஜாபதியானவர் அத்தேவதைகட்குத் துவம்பதார்த்தரூப ஆன்மாவைத் தற்பதார்த்தரூபத்தானே உபதேசித்தனர்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! பிரஜாபதி, தேவதைகட்கு முன்னரநேகமுறை ஆன்மோபதேசஞ் செய்துவந்தனராதலின் மீண்டு மீண்டு மவ்வான்மாவை யுபதேசிப் பதில் கூறியது கூறலாமென்னும் குற்றம் பிராப்தியாமன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே மைந்த! இவ்வான்மா அத்தியந்தம் அறியமுடியாததாமா யினும் சீடர்க்குபதேசிப்பதில் முயன்ற ஞானாசிரியர் சீடர்க்கு ஆன்மாவை யடிக்கடி யுபதேசித்தபோது அவ்வுபதேசத்தால் அச்சீடர்க்கு விபரீதபாவனை, துர்வாசனை யென்னும் தடைகள் நீங்கும். அதன் நீக்கத்தின்பின் அவர்க்குத் திட ஆத்மக்ஞான முண்டாமாதலின், ஆன்மாவை மீண்டு மீண்டு முபதேசிப்பதில் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றம் அடைவுறாது. பயனற்ற அறிதற்கெளிதாய் வஸ்துவை மீண்டு மீண்டு முபதேசிக்கிலக்குற்றமாம். இவ்வாறு பலத்தை விசாரித்து பிரஜாபதி தேவதைகட்கு மீண்டு மீண்டும் ஆன்மாவினுபதேசத்தைச் செய்தனர். மீண்டு

மீண்டும் செய்யின் ஆன்மாவினுபதேசம் துர்வாசனைகளின் நீக்க காரணமாவதே போல், நான்கு பாதங்களையுடைய பிரணவத்தால் ஆன்மாவின் சிந்தனையும் அதன் காரணமாகுமென வெண்ணி பிரஜாபதி, தேவதைகட்கு இவ்வாறு கூறத்தொடங்கினர்: - ஹே தேவதைகளே! அகார உகார மகார அர்த்த மாத்திரையென்னும் நான்கு பாதங்களையுடைய பிரணவத்தே விஸ்வாதி அத்யாத்மரூப நான்கு பாதங்களாலே னும் விராட்டாதி அதிதெய்வரூப நான்கு பாதங்களானும் தாதாத்மிய பாவத்தை யடைந்த ஆன்மாவை நீங்கள் தியானஞ் செய்வீராயின் உங்கட் கெத் துர்வாசனை யுமிராதொழிந்துபோம். ஆன்மஞானத்தால் உங்களுடைய துர்வாசனை யொழிந்த போதே நீங்கள் பிரஹ்மபாவத்தை யடைவீர்கள். அதனால் உங்கட்கு மீண்டும் சம்சார துக்க அடைவு உண்டாகாதாம். நீங்கள் அகம் சப்தத்தாற் கூறும் துவம்பதார்த்தரூப ஆன்மா தற்பதார்த்தரூப பிரஹ்மமேயாம். அச்சத்தியப்பிரஹ்மம் துவம்பதார்த்த ஆன்மாவிலும் வேறாகாது; அபின்னமேயாம். இவ்வாறு தத்பதார்த்த பிரஹ்மத்தை யும் துவம் பதார்த்த ஆன்மாவையும் பரஸ்பரம் அபின்னரூபமாய் நீவிர் அறிமின். ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதத்தே சிறிது மாத்திரையுஞ் சம்சயத்தை யடையாதீர்கள். எப்பிரணவரூப சத்தியப்பிரஹ்மரூப ஆன்மாவை மகாவாக்கிய அர்த்தரூபத்தானே வர்ணித்தேமோ அதை சூக்ஷும புத்தியுடையவனே தன்னான்மவடிவமா யறிவன்; ஸ்தூலமதியினன் அறியான். அது ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் முறையாய் சப்தாதி ஐந்து குணங்களற்றதாம். சுரோத்திராதி ஐந்திந்திரியங்களும் வாக்காதி ஐந்திந்திரியங் களும் சப்தாதி விஷயங்களும் நானாவகையாய் வியாபாரங்களுமற்றதாம். மனபுத்தி பிராணாதிகளின் வியாபாரங்களும் இந்திரியம் மனம் புத்தி பிராணன் ஐந்து மகா பூதம் பௌதிகப்பொருள்கள் மாயையென்பன முதலிய யாவும், சர்வ தர்மங்களு மற்றதாம். உங்களுக்கு யாமுபதேசித்த சச்சிதாநந்தவடிவ ஆன்மா சொப்பிரகாசமா யினும் உபநிஷத்வடிவ வேதாந்தங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்படுமாதலின், வேதவேத்தா க்கள் '**ஔபநிஷதம்**' என்றனர். இவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மா சொப்பிரகாசரூபமா தலின், '**சுவிபாதம்**' என்றனர். இவ்வான்மா பிரஹ்மக்ஞானத்தால் ஒரு முறையே ஆவரணமற்றதாய்த் தோற்றலின் மீண்டு மஞ்ஞானரூப ஆவரண உற்பத்தியுண்டா காதாமாதலின் '**சக்ருத்விபாதம்**' என்றனர். இவ்வான்மா அந்தக்கரணவிருத்தி ரூபஞானங்களில் பிரதிபிம்பரூபமாய் மீண்டு மீண்டும் தோற்றலின் '**சர்வத: புரதோ விபாதம்**' என்றனர். இது முதலான சர்வ குணங்களோடு கூடிய அத்விதீய ஆன்மாவை நீங்கள் தத்துவம் பதார்த்தங்களின் பரஸ்பர அபேத ரூபத்தால் சாக்ஷாத் காரஞ்செய்யுங்கள். ஹே மைந் ! அந்தப் பிரஜாபதியாய் பகவான் அத்தேவதைகட்கு இவ்வாறான்மோபதேசஞ் செய்து மீண்டும் இவ்வாறு வினவினார்: - ஹே தேவதை களே! யாமுங்கட்கு உபதேசித்த ஆன்மாவை சாக்ஷாத்கரித்தீர்களா? இல்லையா? எனக்கேட்கவே அத்தேவதைகள் முன்போல் மீண்டும் விதித அவிதித பதார்த்தங்க ளினும் விலக்ஷணரூபத்தால் ஆன்மாவின் வடிவத்தைக் கூறினர். அதைக்கேட்ட பிரஜாபதி அவர்கள் புத்தியைப் பரீக்ஷிக்கும் பொருட்டு அவர்களை வினவினர்: - ஹே தேவதைகளே! யாமுன்னர் எவ்வாநந்தவடிவ ஆன்மாவின் சொரூபபூத அநுபூதியை யுபதேசித்தேமோ சொப்பிரகாச அவ்வநுபூதி எவ்வாதாரத்தேயிருக்கும் என்பதை நீவிர்க்கூறுமின். இவ்வாறு கேட்டபோது அத்தேவதைகள் விடைபகர்ந்த தாவது: - ஹே பகவன்! முன்னர்த்தாங்கள் எங்கட்கு ஆதாரமற்ற ஆன்மாவை யுபதேசித்தீர்கள். இப்போது அவ்வநுபூதிரூப ஆன்மாவின் ஆதாரத்தைத்தான் ஏன்

கேட்கின்றீர்கள் யென அத்தேவதைகள் பிரஜாபதியை நோக்கிக் கூறவே, அவர் மீண்டும் அவர்களைப் பரீக்ஷிக்கும் பொருட்டு வினவியதாவது: - ஹே தேவதைகளே ! முன்னர் யாமுங்கட்கு எச்சுயஞ்சோதி அத்விதீய ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை யுபதேசித்தேமோ அவ்வறியப்பட்ட ஆன்மாவால் அதிகாரிகட் கெப்பயனுண்டாம். இவ்வாறு பிரஜாபதி கேட்கவே அவ்வாசிரியர்பால் இவ்வாறு கூறினர்: - ஹே பகவன் ! ஞாத ஆன்மாதானே பலவடிவமாம்; அதற்கு வேறொரு பலமுமின்றாம். பலாவஸ் தையையடைவுற்ற மாமுதலியவிருக்ஷங்களினின்றும் வேறு பலமுண்டாதல் காணப்படுவதில்லை; மற்றோ, அங்குர விருக்ஷாதி அவஸ்தையையுடைய மர முதலிய விருக்ஷங்களினின்றே பலோற்பத்தியாம். அதுபோல், பலரூப ஆன்மாவினின்றும் வேறு பலமுண்டாகாதாம். அதுதானே பலரூபமாம். இவ்வாறு கூறிய தேவதைகளின் வசனத்தைக்கேட்டு பிரஜாபதியானவர் மீண்டும் தேவதைகளின் ஞானத்தைப் பரீக்ஷிக்கும் பொருட்டு அவர்களை நோக்கிக் கூறினர்: - ஹே தேவதைகளே! அத்தியந்த மாச்சரியவடிவ மாயைக்கும் பிரஹ்மரூபத் தன்மையால் நீவிர் சாத்தையைக் கொடுப்பவராதலின், நீவிர் மிகுந்த ஆச்சரியமு டையவராவீர். இவ்வாறு கூறிய பிரஜாபதியின் வசனத்தைக்கேட்டு அத்தேவதைகள் கூறுவதாவது: -ஹே பகவன்! இவ்வுலகத்துள்ள சர்வ பதார்த்தங்களும் பிரஹ்மரூபத்தால் ஆச்சர்யரூப மாயைக்குச் சத்தையை யடைவிப்பதாமாதலின், யாவுமாச்சரியவடிவமேயாம். கேவலம் தேவதைகளாகிய எங்களிடத்தே நியமமாய் ஆச்சரியத்தன்மை கூறல் சம்பவியாதாம். இவ்வாறு கூறிய தேவதைகளின் வசனத்தைக் கேட்ட பிரஜாபதி தேவதைகட்குக் கூறியதாவது: - ஹே தேவதைகளே! கடாதி திருசியபதார்த்தங்கட்கும் பிரஹ்மரூபத்தன்மையால் ஆச்சரியரூபமாயறி வீராயின் அவ்வாச்சாரியரூபப் பிரஹ்மம் கடாதிகளைப்போல் இதந்தைவடிவத்தா னும் நீவிர் அறிந்தீர்யெனக் கூறுவதாற்றுணியப்படுமாதலின், அவ்வோங்காரரூப பிரணவத்தினனுசந்தான பூர்வகம் பிரத்தியக்கான்மாவை யாங்களறிந்தேமென நீவிர் யேன் கூறுவதில்லை? எனக் கூறிய பிரஜாபதியின் வசனத்தைக் கேட்டு அத்தேவதைகள் கூறியதாவது: - ஹே பகவன்! யாண்டும் வியாபகமாய் யேக அத்விதீய ஆன்மா எவ்விந்திரியங்கட்கும் விஷயமன்றாமாதலின், ஞாதமெனவும் கூறமுடியாது. அஸ்திரூபத்தால் யாண்டும் பிரதீதியாதலின், அஞ்ஞாதமெனவுங் கூறலாகாது. அவ்விரண்டும் பரஸ்பரம் விரோதியாதலின் ஓரிடத்தேயிராவாம். ஆதலின், இவ்வான்மா அவ்விரண்டு தர்மங்களையுடையதாமெனக் கூறப்படாதாம். யாங்கள் ஞாதரூபத்தாலும் அக்ஞாத ரூபத்தாலும் இரண்டு ரூபத்தாலும் ஆன்மா வைக் கூறுவதில் எவ்வாறு சமர்த்தராவோம்; இதனானே பாதசாமானாதி கரண்யத்தால் சர்வ பதார்த்தங்களிலும் பிரஹ்மரூபத்தன்மையை யாங்கள் கூறினோம்; அதனால் இவ்வான்மாவின் பிரத்தியக் வடிவத்தன்மையின் ஹானியுண் டாகாதாம். ஹே மைந்த! இந்தப்பிரகாரம் தேவதைகளின் வசனத்தைக் கேட்ட பிரஜாபதியானவர் கூறியதாவது - ஹே தேவதைகளே! உங்கட்கிவ்வாறு ஆன்மாவின் சொரூப நிச்சயமுண்டாயிருப்பின் நீங்கள் இவ்வான்மா எங்களுடைய அநுபவசித்தமாமெனக் கூறுங்கள். இவ்வாறு கூறிய பிரஹ்மாவின் வசனத்தைக் கேட்டு தேவதைகள் கூறியதாவது: - ஹே பகவன்! தங்களுடைய கிருபையால் யாங்கள் ஆநந்தவடிவ அத்விதீய ஆன்மாவைப் பிரத்தியக்வடிவமாயறிந்தோம். விஷய விஷயி பாவரூபபேதத்தால் ஆன்மாவை அறிந்திலோமாதலின், இவ்வான்மா

வின் கண்ணே விஷயத்தன்மையையடைவிக்கும் விசேஷணங்களைக்கூறுவதில் யாங்கள் எவ்வாறு சமர்த்துடையவர்களாவோம்; மற்றோ, ஆகோம். சர்வ லோகங் கட்கும் பிதாமகராய்க் குருவாயிரா நின்ற ஹே பிரஜாபதியே! தங்களுக்கு எங்களுடைய கோடி நமஸ்காரத்தை அற்பிக்கின்றோம்; சர்வ ஜகத்திற்கு மீஸ்வர ராய் தாங்கள் சர்வக்ஞராயினும் அக்ஞானியை போல் எங்கள் பாலடிக்கடி வினவினீர்கள் அது எங்களைப் பரிக்ஷிக்கும் பொருட்டேயாமன்றி வேறொரு காரணமுமின்றாம். தாங்கள் பிரஹ்மவித்தையை யுபதேசித்து எங்களைக் கிருதார்த் தராக்கினீர்களாதலின், இப்போது எங்களைப் பரீக்ஷிக்கவேண்டியதில்லை. சச்சிதாநந்தவடிவ ஆன்மாவை யடைவித்தத்தங்களுக்கு எங்களுடைய அநந்த நமஸ்காரத்தைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம். எங்கள் மீது தாங்களெப்போதும் பிரசன்ன ராயிருக்கவேண்டும்; தங்கள் பிரசன்னத்தன்மையானே எங்கட்குத் துர்லப ஆன்மப் பிராப்தியாயது. ஹே குழந்தாய்! இவ்வாறு தேவதைகள் தங்கள் கிருத கிருத்திய போதக வசனத்தைக் கூறியதைக் கேட்டும் பிரஜாபதியானவர் தேவதைகளின் ஞானத்தைத் திடஞ்செய்யும் பொருட்டுப் பரீக்ஷிப்பவராய் மீண்டும் வினவினர்: - ஹே தேவதைகளே! நீங்கள் எம்மை அடிக்கடி நமஸ்கரித்துப்பிரார்த்தனை செய்தீர்கள்; அதனால் உங்கள் மீது யாம் மிகவும் பிரசன்னமுடையேமாதலின், எம்மை மீண்டு மீண்டும் வினவுவதில் நீவிர் சிறிது மாத்திரையும் பயப்படாதீர்கள். உங்களிருதயத்தே சிறிதேனும் ஐயமிருப்பின் வினவுங்கள். உங்கள் யெல்லா ஐயங்களையும் நீக்குவேம் என்பதில் நீங்கள் சிறிது மாத்திரையும் சம்சயப்படாதீர்கள். இவ்வாறு பிரஜாபதி கூறியபோது அத்தேவதைகள் கூறியதாவது: - ஹே பகவன்! சர்வ காலத்தும் சித்த ஸ்வரூபத்தோடு கூடிய ஆத்மவர்ணனப் பிரசங்கத்தே சாத்தியத்தன்மை வடிவத்தால் சித்த ஆத்மாவினும் விலக்ஷணமாய் (அறியுங்கள்) யென்னும் அநுக்ஞையைத் தாங்கள் கூறினீர்கள். அஃது அசங்கதமாமென்னும் ஐயம் நிகழுகின்றது எனக்கூறவே பிரஜாபதி விடை தருவாராயினர்: - ஹே தேவதைகளே! நித்திய சித்த ஆன்மாவின் வர்ணனப்பிரசங்கத்தேயாம் உங்களுக்கு சாத்தியரூப அநுக்ஞையைக்கூறவில்லை; அத்வைத ஆன்மரூப அநுக்ஞையையே கூறினோம். ஏனெனின், துவைதப் பிரபஞ்சத்தை மறத்தற்பொருட்டு சத்திவடிவப் பிரணவத்தினவஸ்தாவாச்சியார்த்த வடிவ அநுக்ஞாரூப ஆன்மாவே அதிகாரிகளால் சிந்திக்கத்தக்கதாமென்னும் பொருளையே கூறினோம் எனப் பிரஜாபதி மொழியவே, தேவதைகள் வேறெவ் விதத்தானும் பிரஜாபதியினுபகாரத்தை நீக்க முடியாதவராய் முன்போல் நமஸ்கரித்து அவர்க்கு தங்களான்மாவையே அர்ப்பித்தனர்; எங்கள் மீது மகிழ வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர், ஹே மைந்த! இவ்வண்ணம் பிரஜாபதியாய் பிரஹ்மா முன்னர் தேவதைகட்குப் பிரஹ்மவித்யா உபதேசத்தைச் செய்தனர். அதன்கண்ணே ஞானவானாய் சீடனுக்கு முயர்ந்த ஜிஞ்ஞாசையுண்டாம். சம்சார ரூப தூலத்தின் மூலரூபமாகிய அஞ்ஞானத்தை யழிக்கும் ஆன்மஞானத்தை உன் பொருட்டுபதேசித்தோம். அதையன்றோ, சிரத்தையுடைய நீ முதலிற் கேட்டனை யன்றோ. இப்போது முன்னர் விரித்துக்கூறிய பொருளைத் தொகுத்துக்கூறுவாம்: - ஹே மைந்த! முன் விரித்த பொருளை யிப்போதும் தொகுத்துக்கூறுவம் கேட்குதி. யானஞ்ஞனென்னு மனுபவ விஷய அஞ்ஞானரூபமாயையை வேத வேத்தாக்கள் காரண சரீரம் என்றனர். அதனினின்றும் சூக்ஷும தூலசரீர பேதத்தால் இருவகைத் திருசியப்பிரபஞ்சமுண்டாம்; அதுபூத பௌதிகரூபமாம்; அதிதைவாதிரூபமாம்;

நனாப்பிரபஞ்சம் தூலம், கனாப்பிரபஞ்சம் சூக்ஷுமம், மாயை வடிவ அவித்தை துயிலாம்; அம்மூன்றையு மதிகாரி விடவேண்டும். மூன்றினும் மேலாய் வஸ்துவைத் துரீயமென்பர்; அதுவும் ஓதா அனுஞ்ஞாதா, அனுஞ்ஞா, அவிகற்பம் என்னும் பேதத்தால் நால்வகையாம். அதிதைவரூப சாக்ஷி யான்மாவிற்குக் கூறிய நான்கு அவஸ்தைகளாம்; அவற்றினடைவில் ஸ்தூலாதி முத்தேகாபிமானம் தடை யாம். அவ்வபிமானம் நீங்கவே அறிஞன் சமாதியினின்றுங் கிளம்பிய காலத்தே பாகியாந்தர விசுவத்தைப் பிரஹ்மரூபமா யனுபவிப்பன். அக்காற் சர்வ விசுவத்தை யு மொளிர்விக்கும் சைதன்யத்தை **ஓதா** என்றனர். தியாதா, தியானம், தியேயம் என்னும் திரிபுடியோடு கூடிய சவிகற்ப சமாதியிலிருக்கும் அறிஞன் சர்வ விசுவத்தையும் பிரஹ்மரூபமாய்க் காண்பன். அக்கால் சர்வத்திற்கும் சத்தையைத் தரும் சைதன்யத்தை **அனுஞ்ஞாதா**வென்றனர். எந்நிர்விகற்ப சமாதியிலிருக்கு மறிஞன் தியாதா முதலிய எல்லாத் திரிபுடிகளையும் பரித்தியாகித்து சர்வ ஜகத்தின் சத்தையையிழுக்கும் எச் சைதன்ய ஆன்மாவை அனுபவிப்பனோ அதை **அனுஞ்ஞா** என்றனர். எக்கால் பிரஹ்மஞானரூப அக்கினியால் சம்சார துக்கரூப தூலத்திற்கு மூல பூதமாய் அஞ்ஞான மழிவுறுமோ, மனவாக்குக்ட் கவிஷயமாகிய சுயஞ்சோதி யாநந்தவடிவ அத்விதீய ஆன்மாவை அறிஞன் அவிஷயத்தன்மையானே காணினும் விஷயத்தன்மையானே காணானோ, இவன் யான், இவன் வேறு என்பதாதி பேதத்தைக் காணானோ, பேதாபாவத்தையும் காணானோ, யான் வாழ்கின்றேன், யானிறக்கின்றேன் என்பதாதி விசேஷத்தையும் காணானோ, அக்காலிருக்கும் சைதன்ய வடிவ ஆன்மாவை **அவிகற்ப**மென்றனர். நனா முதலிய மூன்றவஸ்தை களும் பேத தோடத்தோடு கூடியதாமாதலின், அதிகாரி விடத்தக்கனவாமாறே, துரீய ஆன்மாவின் ஓதா முதலிய மூன்றும் பேததோடத்தோடு கூடியதாதலின், விடத்தக் கனவாம். நான்காவதாய் அவிகற்பவடிவம் மனவாணிகட்கவிஷயமாம்; துவைதப் பிரபஞ்சமற்றதாம்; ஆநந்தவடிவமாம்; சரீரரூப துவாராவதியின் கண்ணேயிருப்ப தாம்; சர்வ ஆசிரயமுமற்றதாம்; சர்வ பேதமுமற்றதாம்; மாயையற்ற சுயஞ் சோதி ரூபமாம்; சர்வப்பிராணிகளின் இருதயகமலத்தே எப்போதுஞ் சாக்ஷி ரூபமாய் விளங்குவதாம். இத்தகைய அவிகற்பவடிவ ஆன்மாவைக் கடாதிதிருசியப்பதார்த் தங்களைப்போல் அதிகாரி இதந்தைவடிவமாய்க்காணாமல் '**யானிருக்கின்றேன்**' என்னும் பிரத்தியக்வடிவமாய்க்காணவேண்டும். இதுவே பரமபலரூப ஞானத்தின் வடிவமாம். இந்த ஞானமே இந்நூலின் பிரயோஜனமாம்.

இப்போது இப்பொருளை வெளியாக்கும் பொருட்டு முதலில் அவிகற்ப ஆன்ம ஞானத்திலிருக்கும் அசம்பாவனையைத் திருஷ்டாந்தத்தானீக்குவாம்: - ஹே குழந்தாய்! ஆகாயத்திற் கந்தர்வ நகரங் கற்பிதமாவது போல், ஆநந்தவடிவ ஆன்மா வில் இம்மாயை முதலிய துவைதப்பிரபஞ்சமுங் கற்பிதமாம். நிரவயவ ஆகாசத்திற் கற்பிதமாய் ஏகதேசத்தே ஆகாயத்தின் வாஸ்தவவடிவ அஞ்ஞானத்தால் கந்தர்வநகர கற்பனையுண்டாவதே போல், உண்மையாய் நிரவயவ ஆன்மாவிற் கற்பிதமாய் ஏகதேசத்தே ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவ அஞ்ஞானத்தால் மாயை முதலிய பிரபஞ்ச கற்பனையாம். ஆகாய வாஸ்தவரூபஞானத்தால் கந்தர்வ நகரம் லயமாவதேபோல, ஆன்மாவின் வாஸ்தவவடிவ ஞானத்தால் திருசியப்பிரபஞ்சம் லயத்தையடையும். ஆகாயஞானத்தால் கேவலம் கந்தர்வநகரமாத்திரம் நிவிர்த்தி

யாகாமல் அதன் காரணமாய் அஞ்ஞானமும் நிவிர்த்தியாவதேபோல், ஆநந்த வடிவ ஆன்மாவின் ஞானத்தால் காரியப்பிரபஞ்சமும், காரண அஞ்ஞானமும் நீங்கும். அபரோக்ஷமயலை நீக்கற்பொருட்டு அதிஷ்டான அபரோக்ஷஞானமே அபேக்ஷித மாம். பரோக்ஷஞானத்தால் அபரோக்ஷமயலி னீக்கமுண்டாகமாட்டாது. கிழக்கு முதலியவற்றே மேற்கு முதலிய பிரத்தியக்ஷமயக்கம் கிழக்கு முதலியவற்றின் பரோக்ஷஞானத்தால் நீங்காதாம்; அவ்வபரோக்ஷஞானத்தானே அவ்வபரோக்ஷ மயக்கம் நீங்கும். அதுபோல், ஆன்மாவின் பரோக்ஷஞானத்தால் அபரோக்ஷரூப சம்சாரமயக்க நீக்கமுண்டாகாது; மற்றோ, அபரோக்ஷஞானத்தானே நீங்கும். ஒரே கனாக்காண்போன் நித்திராதோஷவயத்தால் அநேகவகையாய்த் தோற்றுவதே போல, ஒரே ஆன்மாத் தன் சொரூப அஞ்ஞானத்தால் அநேக வகையாய்ப் பிரதீதியாம்.

சங்கை: - ஹே பகவன்! மத்திபான சூரியனிடத்தே அந்தகாரத்தினிருப்புச் சம்பவியாததே போல், விளங்கானின்ற ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவின்கண் அஞ் ஞானத்தினிருப்புச் சம்பவியாதன்றோ?

சமாதானம்: - ஹே குழந்தாய்! இம்மாயை மிகவும் கூடாததைக் கூட்டுவிப்பதாம்; தாண்டமுடியாததாம்; ஜீவர்கட்கு மிகவுந் துக்கத்தைத் தருவதாம்; சம்சாரசூலத்தையுண்டாக்குவதாம்; நூலுணர்ந்தோர் இதனைக் கூடாததைக் கூட்டு விக்குஞ் சமர்த்தையென்பர். தன்னியல்பின் வலிமையானே ஸ்வயஞ்ஜோதி ஆன்மாவின் கண்ணிருக்கும். தேளானது தன் கற்பத்தால் நாசமுறுவதேபோல, சர்வ பேதமற்ற ஆநந்தவடிவ ஆன்மாவை விடயஞ்செய்யும் மஹாவாக்யஜன்ய அந்தக்கரணவிருத்திரூப ஞானகற்பத்தானே இம்மாயை வடிவத்தேளும் நசிக்கும். அவித்யாரூபமாயை ஆந்தவடிவ சாக்ஷி யான்மாவால் ஒருகாலும் பயத்தையடை யாது; மற்றோ, மஹாவாக்கியத்தாலுண்டாய் அந்தக்கரண விருத்தியிலிருக்கும் சாக்ஷியான்மாவின் பிரதிவிம்பத்தாலேயே எப்போதும் பயத்தையடையும்.

கருத்திதுவாம்: - காஷ்டத்தை யொளிர்விப்பதாயினும் அக்கினி, கோடரி முதலிய ஆயுதத்தேயிருந்து காஷ்டங்களைப் போதிப்பதேபோல, இவ்வான்மா தன் சாக்ஷி ரூபத்தால் மாயாசாதகமாயினும், மஹாவாக்ய ஜன்ய அந்தக்கரண விருத்தியின் கண்ணேயிருந்து மாயைப்பாதிக்கும்; அதனானே, வேதவேத்தாக்கள் அநாதி மாயை நசிப்பதற்கு மஹாவாக்கிய ஜன்ய ஆன்மஞானவடிவ உபாயமொ ன்றே கூறினர்; ஆன்மஞானத்தையன்றி வேறெவ்வுபாயத்தையுங் கூறிலர். மநுஷ சரீரத்தே பிரவேசித்து அநேகவகைத் துக்கத்தையடைவிக்கும் பிசாசானது ஒரு மஹா மந்திரத்தானே நீங்குவதேபோல், ஜீவர்களின் ஜன்மமரணாதி அநேக துக்க காரணமாய் மாயாரூப்ப பிசாசு பிரஹ்மக்ஞானரூப மஹா மந்திரத்தானே யழிவுறும்; வேறெவ்வுபாயத்தானும் அழியாதாமாதலின், சாந்தியாதி குணங்களோடும் சித்த வொருமையோடுங்கூடி மாயைப்பசாசினின்றும் பயத்தையடைந்து, முமுக்ஷுக்கள் ஞானாசிரியரின் சமீபத்திற்சென்று, ஆன்மஞானரூப மஹா மந்திரத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். இவ்வான்மஞானமே வேதாந்த சாஸ்திரப் பிரயோஜனமாம். இதுவே முமுக்ஷுக்களால் அவசியம் சம்பாதிக்கத்தக்கதாம், வேறுபாயங்களைச் செய்வதால்

மீண்டும் மீண்டும் சம்சாரப்பிராப்தியேயாமாதலின், வேறொருபாயஞ் செய்யத்தக்க தன்றாம்.

இப்போது ஸ்ரீ சங்கராநந்தமுனிவர் தமது சீடனுக்குச் செய்த பிரஹ்ம வித்யா வுபதேசபரி பூரணத்தன்மையை நிரூபிப்பாம்: -ஹே மைந்த! இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களில் பிரசித்தமாய் ஐதரேயாதி உபநிடதரூப வேதாந்தங்களில் உபாசனைகளையே பிரதிபாதனஞ்செய்யும் பாகத்தை விடுத்து, மற்றைய சர்வ வேதாந்தார்த்தரூபப் பிரஹ்மான்மஞானத்தையுன் பொருட்டுக் கூறினேம். அது சர்வ தோடங்களுமற்ற சுத்தப்பிரஹ்மான்ம விஷயகமாதலின், எப்போதுந் திடமாகும். அது பரிபூரணமான பின்னர் யாம் உன்னை முன்போல் நீ யிப்போ தெப்பொருளைக்கேட்க இச்சிக்கின்றனையோ வென்னும் வினா வினாதலுசிதமன்றாம்; ஆன்மஞானப் பொருட்டு இப்போது கூறத்தக்கது வேறொன்றுமில்லை.

இவ்வாறு உபாசனாபாகங்களற்ற சர்வ வேதாந்தங்களாற் பிரதிபாதிதமாய் நிர்க்குண ஆன்மஞானத்தைக் குருவாயிலாய்ச் சிரவணித்துச் சிரத்தாவானாய் சீடன் கிருதகிருத்தியத்தன்மையை யடைந்தனன். தன் ஆசிரியரைத் தண்டம் போல் வணங்கித்துதித்தனன். இவ்வாறு தன் குருவைப் பூஜித்துப் பரமாநந்தத்தையடைந்த சீடன், குரு உபதேசித்த ஆன்மஞானத்தைத் தன் சீடர் பொருட்டு உபதேசித்தனன். அச்சீடர்களால் விஸ்தாரத்தை யடைவுற்ற ஆன்ம ஞானம் கலிகாலமாய இப்போதும் அதிகாரிகட்குக கிடைத்தது. முன் ஐதரேயாதி உபநிஷதங்களில் கூறிய பிரஹ்ம வித்தைகளே இவ்வான்ம புராணரூபமாய்ப் பரிணாமத்தையடைந்தனவாதலின், இம்மஹா புராணம் சாக்ஷாத் வேதசமானமாம். சம்சாரரூப சூலத்தின் மூலகாரண மாய் மாயாவடிவ அஞ்ஞானத்தைக் காரியத்தோடழிப்பதாம்.; ஆகையால், முமுக்ஷுக்கள் இம்மஹா புராணத்தையே அவசியம் விசாரஞ்செய்து கொண்டே யிருக்க வேண்டும். இப்போது இம்மஹா புராணத்தே பிரசித்த புராணங்களின் இலக்கணத்தைப் பொருத்திக்காட்டுவாம்: - இதில் ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகாசாதி பூதங்களின், விராட்டாதி பௌதிகங்களின் வம்சமும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வாயம்புவமநுவின் உத்பத்தி முதலியவையும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்வாயம்புவமநுவைக் கூறியதால் அவர் விபூதிபாய் மற்றைய மநுக்களும் பொருளாற் கூறியதாம். ஆகாசாதி பூதங்களின், அவற்றின் காரியமாய் இந்திரியாதிகளின், மநுவம்சத்தேயிருந்த பிரதர்த்தனாதி இராஜாக்களின் அநேகவகையாய் வியாபாரங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வேதரூப மூலப்பிரமாணமற்ற ஒரு சிறிது பொருளு மிதிற்கூறவேயில்லை; மற்றோ, பிரஹ்மசூத்திரத்தும், அதன் பாஷியத்தும், பகவத்கீதாதி ஸ்மிருதிகளிடத்துங்கூறிய பொருளே இதன்கண் கூறப்பட்டுளது. பிரஹ்மசூத்திராதிகளில் வேதமூலகத்தன்மை எல்லா அறிஞர் கட்குஞ் சம்மதமாம்; ஆகையால், வேதார்த்தத்தை விஸ்தாரமாய்ப் பிரதிபாதித்தல் வடிவ புராணதர்மமோ இம்மஹா புராணத்தே மிகவும் வெளிப்படையேயாம்.

இப்போது எச்சம்ஸ்கிருத ஆன்மபுராணத்தை இச்செந்தமிழ் ஆன்மபுராணமாய் ஆக்கப்பட்டதோ அதன் உற்பத்தி தேசத்தை வர்ணிப்பாம்: - இத்தெக்ஷணதேயத்

தேயிருக்கும் காவிரியெனப் பெயரிய பவித்திர புண்ய நதியின் தீரத்தே வாசஞ் செய்து கொண்டிருந்த '**ஸ்ரீ சங்கரானந்தமுனிவர்**' திருவருள் சுரந்து தமது சிரத்தையுடைய சீடனுக்கு இதனைக்கூறினர். சர்வப்புராணேதிகாசங்களில் அநான்மபதார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிக்கும் அரசர் முதலியோரது நானாவகையாய் கதைகளைக் கேட்டு விரக்தியையுற்றவனும், சம்சாரரூப சூலத்தால் மிகத்தபிக்கப் பெற்றவனுமாய சீடன் இம்மஹா புராணவாரம்பத்தில் தன் குருவின்பால் மூல சஹித சம்சார சூலத்தை வாசஞ்செய்யும் ஆன்மஞானத்தையே கேட்டனன்; அநான்ம பதார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிக்கும் அரசர் முதலியோரது கதைகளைச் கேட்டிலனா தலின், இதன்கண்ணே யாதோர் அநான்ம கதையுங் கூறப்படவேயில்லை. ஆரம்பமுதல் சமாப்திபரியந்தம் ஆன்மஞானத்தையும், அதன் சாதனங்ளாய் வைராக்கியாதிகளையுமே இம்மஹா புராணங்கூறுகின்றது; அதனானே இதற்கு "**ஆன்மபுராணம்**" எனப்பெயராம்.

ஸ்ரீ சங்கராநாத முனிவரது சீடரைப்போல் அநான்ம கதைகளில் விராக முற்றவனும், சம்சார சூலத்தாலமிகத்தாபமுற்றவனும், விடய சுகங்களில் விரக் தனுமாயவனே இம்மஹா புராணத்திற்கதிகாரியாவன்.

சங்கை: - இவ்வாறாய் அதிகாரி சாக்ஷாத் உபநிஷத்ரூப வேதாந்தத்தானே ஆன்மஞானத்தைச் சம்பாதிப்பனாதலின், இம்மஹா புராணம் வீணதேயாமா மன்றோ?

சமாதானம்: - அசம்பாவனாதி தோடங்களோடு கூடியவனுக்குச் சாக்ஷாத் வேதார்த்தத்தே பிரவேசமுண்டாகாதாம்; அவையற்றவனுக்கே யுண்டாமாதலின், அத்தோடங்கள் வேதார்த்த நிச்சயத்திற்றடைகளாம். அவற்றை நீக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ சங்கராநந்த முனிவர், இம்மஹா புராணத்தை இயற்றினர். இம்மஹா புராணம் சர்வ உபநிடதரூப வேதாந்தங்களின் சாரமாய் பொருளைப் பிரதிபாதிப்பதாமாதலின், இதனினும் அதிகமாக ஆன்மாவைப் பிரதிபாதிக்கும் நூல் வேறொன்றுமில்லை.

இம்மஹா புராணம் முற்கூறிய முக்கிய அதிகாரியின் பொருட்டே பிரவர்த்த மாயினும், பகிர்முகனாயும், இச்சாவானாயுமிருக்கப்பட்டவனும் இதனைச் சிரத்தை யோடும் நிரந்தரஞ் சிரவணிக்கின்; அதன் மஹிமையால் அந்தர்முகனாய், விராக வானாய், ஆன்மஞானத்தை யடைவனாதலின், மோக்ஷேச்சையுடையவர்கள் அவசி யம் எப்போதும் இப்புராணத்தையே விசாரஞ்செய்க. இதனையே சிரவணஞ் செய்க.

சிரத்தாவானய சீடனுக்கு உபதேசித்தருளிய ஸ்ரீ சங்கராநந்த முனிவர் ஸ்ரீ சங்கரராகிய மஹா தேவரை எப்போதுந் தம்மான்மவடிவமாய்க் கண்டு கொண்டே யிருந்தவராதலின், அந்த ஞானாசிரியர் திருமேனியிலிருந்து சாக்ஷாத் மஹாதேவரே இம்மஹா புராணத்தையுண்டாக்கினர். ஸ்ரீ சங்கரர் தம் திருவாக்கில் எப்போதும் நித்திய சரஸ்வதியையுடைத்தானவர்; அவரே பிரஹ்ம, விஷ்ணு, இந்திராதி சர்வ தேவதாவடிவர். ஆகையால், யாவன் இவ்வான்ம மஹாபுராணத்தைச் சிரத்தாபக்தி வாயிலாய் ஞானாசிரியரிடத்தே சிரவணித்து விசாரஞ்செய்வனோ, அவன் பொரு

ளைத்தரிக்கும் புத்தியையடைவன். ஆன்மஞானத்தையடைவன். இவ்வகையாய் கைகண்டபலத்தில் ஒருவரும் ஐயுறலாகாது.

இப்போது இந்நூலின் விடயசம்பந்த அநுபந்தத்தை நிரூபிக்கும்வாயிலாய் நூல்முடிவின் மங்களாசரணத்தைச் செய்பவராய் நூலாசிரியர் ஈஸாவாஸ்யோப நிடதத்தின் பொருளை நிரூபிக்கின்றார்: - அவ்வுபநிடதப் பிரதிபாதித பரமான்மா ஸ்தாவர சங்கமரூப சர்வ ஜகத்தாம்; அதுவே இந்நூலிற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாம். அதைச் சர்வ ஜகத்தின் ஈஸ்வரரூபமெனக்கண்ட வேதவேத்தாக்கள் தம் சீடர்க்கிவ்வாறுபதேசித்தனர்: - ஹே சீடர்களே! ஸ்தாவரசங்கமரூப சர்வ ஜகத்தும் அபின்ன நிமித்தோபாதானகாரணவடிவ ஈஸ்வாரால் வியாபிக்கப்பட்டதாம். இதனையே அநேக திருட்டாந்தங்களாற் காட்டுவாம்: - உபாதான காரணவடிவமாய் மண்ணால் கடமுதலிய காரியங்கள் வியாபிக்கப்பட்டிருப்பன போல், உபாதான காரணவடிவப் பரமேஸ்வரரால் இவ்வெல்லாவுலகும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசன் திருட்டிவாயிலாய்த் தன் சர்வ நகரமுதலியவற்றையும் வியாபித்திருப்பதே போல், நிமித்த காரணரூப ஈஸ்வரரும் எல்லாவுலகையும் வியாபித்திருப்பர். இத்தேகம் வெளியில் வஸ்திரத்தால் வியாப்தமாவதேபோல், இவ்வெல்லாவுல கமும் விபுவாய் ஈஸ்வரரால் வியாப்தமாம். சுகந்தியுடைய பூவானது தன் சூட்சும அவயவங்களால் சீத ஜலத்தை வியாபித்து அதில் ரமணீயத்தன்மையை யுண்டாக்குவதே போல், இவ்வீஸ்வரரும் தமது சத்தாஸ்பூர்த்தியாற் சர்வ ஜகத்தை யும் வியாபிப்பராய் இதில் ரமணீயத்தன்மையையுண்டாக்குவர். பிரவிர்த்திக்குக் காரணமாய் வாசனைகளால் ஜீவர்கள் மனம் வியாப்தமாவதேபோல், அந்தர்யாமியாகிய ஈஸ்வரரால் இவ்வெல்லாவுலகும் வியாப்தமாம். தனது பிறரது ஸ்திரீ புத்ரதனாதிகளி யாவும் முற்கூறிய முறையே ஈஸ்வரரூபமேயாகும்; ஈஸ்வரரினும் பின்னசத்தை யுடையனவாகாவாமாதலின், யாவும் ஈஸ்வரரதேயாகும்; ஜீவர்கட்கு யாதொன்று மின்றாம். கந்தர்வ நகரம் ஆகாசரூபமாதலின் ஆகாசத்ததே யாவது போல், இவ் வெல்லாவுலகும் ஈஸ்வரவடிவமாதலின், ஈஸ்வரரதேயாகும். அரசர் முதலிய மஹா புருடரிடத்தும், அவரது தனாதிகளிடத்தும் மதிமான் தன்னு டையதென்னும் திருட்டியைச்செய்யான்; தன்னிச்சை வாயிலாய் அப்பொருள்களைக் கொள்ளல் தள்ளலே தன்னுடையதென்பதாம். அதுபோல், தன்னுடைய தென்னுந் திருட்டியற்றவன் மனைவியாதியர் ஈஸ்வாரூபமேயென எல்லாப்பொருள்களையும் ஈஸ்வரரூபமாயுணர்ந்து பரித்தியாகிப்பன். அல்லது, இவ்வெல்லாப்பொருள்களும் ஈஸ்வரரதேயென யாவற்றையும் அவரதெனவறிந்து அவற்றினிச்சைபைவிடுவன். இவ்வுலகமியாவும் ஈஸ்வரவடிவமென்னும் முதற்றிருஷ்டியிலோ சர்வப் பிரபஞ்ச பாதத்தால் தன்னுடையதென்னுந் திருட்டிவிடப்பட்டு எஞ்சியதாய் நிர்க்குணப் பிரஹ்மஞானரூபப் பலம் சித்தமாம்.

இவ்வுலகமியாவும் ஈஸ்வரரதேயென்னும் இரண்டாவது திருட்டியாலோ, சகுணப் பிரஹ்மஞானரூபப்பலம் சித்தமாம். பொய்யாய் கந்தர்வநகரத்தே தன்னுடை யதென்னும் ஆசை புருடனுக்குத் துக்கத்தையே அடைவிக்கும், சக்கரவர்த்தியின் மனைவி முதலியவரிடத்தே தன்னுடையதென்னும் ஆசை துக்கத்தையே யடைவிக்குமாறு போல், தன்னுடைய மனைவி மைந்தராதியரின் ஆசையும் துக்கத்

தையே தருமாதலின், அதிகாரியானவன் சர்வ ஆசைகளையும் வேருடன் விடுத்துச் சர்வாதிஷ்டானவடிவ ஈஶ்வரரையே தன்னான்மவடிவமாய்க் காணவேண்டும். அல்லது, சர்வ ஜகத்தின் பிரோகரூபத்தால் அவ்வீஶ்வரரை ஆராதனஞ்செய்க.

ஹே மைந்த! மனத்தூய்மையின்றி யொருகால் நினக்குச் சகுணப் பிரஹ்ம ஞானத்தும், நிர்க்குணப் பிரஹ்மஞானத்தும் அதிகாரமின்றேனும், மனைவி மைந்தரா தியரை 'ஈஶ்வரருடையனவே' என்னுடையனவன்று, என வுணர்ந்து கன்மங்களின் பலவடிவ லோகங்களைப் பரித்தியாகஞ்செய்க. பின்னர், உனது வருணாச்சிரம அநுசாரம் சரீரமனவாணிகளால் நிட்காம கர்மங்களைச் செய்தி; இவ்வாறு செய்வையேல், இப்பிறப்பிலேனும், மறுபிறப்பிலேனும் நின்னுளந்தூய்தாம்; அதன்பின் பிரஹ்மஞானமுண்டாம்; அதன் மஹிமையால் ஜன்மமரணாதி சர்வ துக்கங்களும் நீங்கும்.

இப்போது இப்பொருளையே வெளிப்படுத்துவான் வேண்டி மூன்று மார்க்கங் களை நிரூபிப்பாம்: - ஹே மைந்த! சுவர்க்கப் பிரஹ்மலோகரூப அப்யுதயம், மோக்ஷரூப நிஸ்ரேயஸூ, அவற்றையடைவிப்பன மூன்று மார்க்கங்களாம். அக்கினி ஹோத்திராதிரூப இஷ்டகன்மங்களையும்; வாபி. கூப, தடாகாதி பூர்த்தகன்மங்க ளையுஞ் செய்பவனுக்குச் சுவர்க்கத்தையடைவிக்கும் பிதுர்யானம் தக்ஷிண மார்க்க மாம்.

அகங்கிரஹாதியுபாசனைகளைச் செய்பவனுக்குப் பிரஹ்மலோகத்தை யடை விக்கும் தேவயானம் உத்தாமார்க்கமாம். சிரவணாதி சாதனங்களோடு கூடிய நிஷ்கா மனுக்கு மோக்ஷத்தையடைவிப்பது பிரஹ்மஞானமார்க்கமாம். இம்மூன்றினும் வேறாக ஜீவர்கட்குச் சுகாதிகளையடைவிப்பான் வேறொருமார்க்கமுமின்றாம். இம்முந்நெறிகளையும் விடுத்துக் கேவலம் பாவத்தையே செய்யும் அற்பமதியினர் எப்போதுந் துக்கத்தையேயடைவர். அம்முந்நெறிகளுள்ளும், மூன்றாவதாய் பிரஹ்ம ஞான நெறிமேன்மையதாம. பிரஹ்மலோகத்தும், சுவர்க்கலோகத்து மிருக்குந் தேவ தைகளுள்ளும் பிரஹ்மஞான மற்ற தேவதைகட்கு உண்மையாய்ச் சிறிது மாத்திரை யும் சுகமின்றாம்; ஏனெனின், மஹான்மாக்களின் திரஸ்காரமே அவர்களைக் கொல் வதாம் என்பது எங்கும் பிரசித்தமேயாகும். யாவினும் பெரியதாய் ஆன்மாவை யறியாத அஞ்ஞானி ஆன்மாவைத் திரஸ்கரிக்கும் வாயிலாய்க் கொன்று ஆன்மஹத்தி யுடையவனாவன்; அவனுக்குச் சம்சாரதுக்க அடைவையே சுருதி கூறியிருக்கிறது.

"சிவசுக முழுகிவாழ்வர் சுரரதைச் செறிந்திலாதோர்
அவியறு மசுரரன்னோ ரறமற வினையிலாகும்.
பவமெனு மகர்யலோகம் பற்றுவர் பரத்தைமூடும்
அவவந் தந்தமமாமத் தையான்ம ஹத்தியனேய்வானே."

(பொருள்.) யாவன் ஆன்மாவின் கண்ணே நன்றாக ரமிப்பனோ, அவன் சுரனா வன். அத்தகைய ஆன்ம ராமனாகிய அறிஞனினும் வேறாய் அஞ்ஞானிகள்

அசுரரெனப்படுவர். அவர்களடையத்தக்கது சுப அசுபகர்மஜன்ய லோகமாம். அது '**அசுர்ய**' மெனப்படும். அது ஆன்மாவை மறைக்கும் அஞ்ஞானவடிவ அந்ததமத்தால் வியாப்தமாம். அதை ஆன்மஹத்தி செய்தவன் மரித்தபின் அடைவன்.

இப்போது எவ்வான்மஞானத்தால் அவ்வசுர்யலோகமுண்டாகாதோ அவ்வான் மாவின் வடிவத்தை வர்ணிப்பாம்: - ஹே மைந்த! அசுரர்களால் அறியப்படாத ஆன்மாவின் வடிவம் அத்தியந்தம் ஆச்சர்யரூபமாம்; ஏனெனின், தான் கிரியையற் றதாயினும் மனத்தினும் அதிக வேகமுடையதாம்.

கருத்திதுவாம்: - எவ்வெப்பொருளை இம்மனம் தன் சங்கற்பவாயிலாய் அடையுமோ அவ்வப்பொருளில் ஆத்மா மனத்தின் செல்கைக்கு முன்பே பரிபூர்ண மாகும். இவ்வான்மா நேத்திராதி யிந்திரியங்களால் அறியப்படாதாயினும் பிரஹ்ம ஞானத்தா லறியப்படும். மலைபோல நிச்சலமாயினும், விரைவிற் செல்லும் வாயு முதலியவற்றையும் உல்லங்கனஞ்செய்து முன்னே செல்லும். அந்தர்யாமி ஆன்மா வால் ஏவப்பட்டதாகவே சூத்திரான்மவடிவ வாயு சர்வ தேகங்களிலும் அக்னி ஹோத்திராதி சர்வ கருமங்களைச்செய்வதிற் சமர்த்துடையதாம். மேகாதிபாவங் களையடைவுற்ற அக்னிஹோத்திரத்தின் ஆகுதிகளால் அநேகம் கன்மபாவங்களின் பலரூப விசுவமுண்டாம். ஆன்மா உண்மையாய்ச் சர்வகிரியைகளற்றதாயினும், சர்வக்கிரியைகளுடையதாம். அஞ்ஞானிகட்கு அத்தியந்தந் தூரமாயினும், அறிஞர் கட்கு அத்தியந்தஞ் சமீபமாம்; இவ்வான்பா திருசிய பிரபஞ்சத்தினுள்ளும் புறம்பும் நிறைந்ததாம். இதன் ஞானபலத்தை யினிக்கூறுவாம்: - ஹே மைந்த! விவேகியான வன் வாழுங்காலத்தே பிரஹ்மா முதல் பிபீலிகை பரியந்தமுள்ள சர்வ சரீரங்களை யும் தன்னான்மவடிவத்திற் கற்பிதவடிவமாய்க்காண்பன், அநுகதரூபமாயுங்காண்பன், அவனே சிறிது மாத்திரையுந் துக்கத்தையடையான். ஆன்மஞான மஹிமையால் சர்வ பூதப்பிராணிகளும் ஆன்மபாவமாய்த்தோற்றுதலையுடைய அறிஞன் அதிஷ் டான ஆன்மாவின் ஒருமை யியற்கையைக் குருசாஸ்திரோபதேசத்தாற் சாக்ஷாத் கரிப்பான். அத்தகைய வித்துவானுக்கு ஆவரணரூப மோஹப்பிராப்தியுமுண்டாகாது. விக்ஷேபரூப சோகமுமுண்டாகாது. எவ்வதிகாரி சுயம்பிரகாச ஆநந்த வடிவ ஈஸ்வரரை அபின்னரூபமாய்ச் சாக்ஷாத்கரிக்கின்றனனோ, அவன் யாண்டும் வியாபகமாய் ஆன்மாவையே காண்பன்; அவ்வான்மா ஸ்தூலாதி முத்தேகமற்ற தாம். நிர்க்குண நிரவயவமாம். அத்தகைய ஆன்மாவை ஈஸ்வரரூபமாய் அறிந்த அறிஞனே ஸோபாதிக திருஷ்டியால் ஆராதனை செய்யத்தக்க ஈஸ்வரவடிவனு மாவன். அவ்வீஸ்வரர் சங்கோசமற்ற தரிசன சுபாவமுடையவர். சர்வ மனப் பிரவிர்த்திகளையும் அறியுஞ் சர்வஞ்ஞர். அஞ்ஞானாதி சத்துருக்களைத் திரஸ்கரிப் பவர். சர்வ காரணங்களுமற்றவர்; ஆதலின், சுவயம்புரூபர். சர்வ காரணங்கட்குங்கா ரணர். இத்தகைய ஆன்மசாக்ஷாத்காரப்பிராப்தியில் மனத்தூய்மைவாயிலாய் உபாசனையோடு கூடிய கருமமே யுபாயமாம். அக்கர்மத்தை வேதவேத்தாக்கள் '**அசம்பூதி, அவித்தை**' என்றனர், உபாசனையை '**சம்பூதி, வித்தை**' என்றனர். அவ்விரண்டும் மனத்தூய்மைவாயிலாயும், ஒருமைவாயிலாயும் ஆன்மஞான காரணங்களாம்.

இப்போது கருமோபாசனையென்னு மிரண்டன் சமுச்சயவிதானஞ்செய்யும் பொருட்டு முதலில் உபாசனையற்ற கேவல கர்மத்தை நிந்திப்பாம்: - ஹே குழந்தாய்! யாவன் கேவல கருமத்தையே செய்வனோ, அவன் அக்கரும மஹிமை யால் மனைவி மைந்தராதியரிடத்தே மிகவும் பற்றுதலை யடைவன். சுவர்க்காதிய நித்திய லோகங்களையடைவன். நானாவகையாய் இராகத்துவேடங்களோடு கூடிய வனாவன். இவ்வாறு சம்சார சுகத்திற் பற்றுற்றவனாய் அக்கருமி அடிக்கடி ஜன்ம மரணத்தை யடைவன்.

இனிக்கேவல உபாசனையின் நிந்தை வருமாறு: - கேவல உபாசனையின் கண்ணே பிரீதி யுடையவன் அதன் ஐசுவர்யத்தன்மைரூப பலத்தே பற்றுற்ற வனாய்க் கன்மியினும் அதிகக்கொடிய தமத்தையடைவன்; ஏனெனின், யாவன் வேதவிகிதகர்மங்களைப் பரித்தியாகித்துக் கேவல உபாசனையில் தற்பானவனோ, அவன்பால் இரண்டனர்த்தங்களுண்டாம். ஒன்று விதித்த கர்மங்களின் தியாகமாம்; மற்றொன்றோ, நானாவகையாய் ஐசுவரியத்தே பற்றுறலாம். இவ்விரண்டானும் உபாசகன் கருமியினும் அதிக துக்கத்தை யடைவனாதலின், அதிகாரி வேதவிகித கர்மங்களோடு கூடிய உபாசனையையே அநுஷ்டிக்க வேண்டும், கேவல கருமத்தை யேனும், கேவல உபாசனையையேனும் அநுஷ்டிக்கலாகா. இவ்வாறு கருமோபாச னைகளோடு கூடிய தத்வஞான விச்சையையுடைய அதிகாரி மனவொருமையால் '**பொன்மயப்பாத்திரத்தால்**' என்பதாதி மந்திரத்தால் ஆதித்தியபகவானை மீண்டு மீண்டும் பிரார்த்தனை செய்க. அவர் பிரஹ்மலோகத்தை யடையும் வாயிலாய்க் கிரமமுத்தி யடையும் பொருட்டுத் தமது மண்டலத்தே சித்திர ரூபமார்க்கத்தை யடைவிப்பவராவர். அவ்வதிகாரி '**பொன்மயப்பாத்திரத்தால்**' என்னும் மந்திரத்தால் ஆதித்தியபகவானைப் பிரார்த்திக்கில் இவ்வகையாய் சுபபுத்தியுண்டாம்: - ஆதித்திய மண்டலத்தேயிருக்கும சுவயஞ்சோதியாய புருடனே எனது வாஸ்தவவடிவமாம். தேகேந்திரியாதிரூப சங்காதம் என துண்மை வடிவமன்றாம். ஏனெனின். தேஹாதி ரூப சங்காதம் என தான்மவடிவமன்றாம். ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களின் காரியரூப மாம். மரணத்தின்பின் சாம்பாவனவாம். இத்தகையன பிரணவபத வாச்சியார்த்தமாய் ஆன்மாவை யறியும் அறிஞனாய் எனது வடிவ மெவ்வாறாம்? எனது வடிவமாகா வென்க.

இவ்வாறு கருமோபாசனைகளோடு கூடி இச்சங்காதத்தே வைராக்கியமுற்ற வதிகாரி தன் மனத்திற்குக் கூறவேண்டியதாவது: - ஹே மனமே! முன் எத்தேச காலங்களில் எவ்வெப்பொருளை நீ யடைந்தனையோ அவ்வப்பொருளை நீ சங்கற்ப சகித கர்மங்களனே யடைந்தனை; அஃதின்றிச சிறிது பொருளுமடைவுறாதாம். இவ்வாறாய் சங்கற்ப கருமங்களின் மஹாத்மியத்தை யிப்போது நீ யேன் மறந்தனை? மறத்தல் தகுதியன்றாமாதலின், வேதவிஹித கர்மம் உபாசனைவடிவ சங்கற்பம் என்பவற்றின் மஹாதமியத்தை நீ ஸ்மரித்து தற்பரமாகுதி.

இவ்வாறு மனத்தைப் பிரார்த்தித்த அதிகாரி '**பொன்மயப்பாத்திரத்தால்**' என்னும் வைதிகமந்திரத்தானும், லௌகிகஸ்தோத்திரங்களானும் ஆதித்திய பகவா னைப் பிரார்த்திக்குக. அக்கினி பகவானைப் பிரார்த்திக்குக. அப்போது இவ்வதிகாரி

சர்வ பாபங்களுமற்றவனாய்க் கிரமமாய்ப் பிரஹ்மபாவத்தை யடைவன். அக்கினி தேவதையின் பிரார்த்தனை வருமாறு: - ஹே அக்கினி தேவதையே! தாங்கள் அடியேனுக்குச் சர்வ துக்கங்களற்றதும், பிரகாசமாயிருப்பதுமாகிய தேவயான மார்க்கத்தால் பிரஹ்மலோகத்தை யடைவியுங்கள். பாவப்பிராப்தியை யடைவிக்கும் அடியேனது காமக்குரோதாதி சர்வ சத்துருக்களையு மழியுங்கள். தாங்கள் சர்வ ஜீவர்களின் சித்த விருத்தாந்தங்களை யறிவீர்களாதலின் அடியேனது காமக்குரோ தாதி சர்வ சத்துருக்களுந் தங்களாலறியப்படாதவரல்லர்; மற்றோ, அறியப்பட்டவரே யாவர். இவ்வாறு அதிகாரிகளின் கர்மககுரோதாதி சத்துருக்களை நாசஞ்செய்பவரும், பிரஹ்மலோகத்தை யடைவிப்பவருமாகிய தங்களுடைய உபகாரத்திற்குக் கைமாறியற்ற வல்லமையில்லையாதலின், தங்களை யடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

சூரிய பகவானைப் பிரார்த்திக்கும் **'பொன்மயப்பாத்திரத்தால்'** என்னும் மந்திரப் பொருள் வருமாறு: - தப்த சுவர்ண சமானமாய், அத்தியந்தம் பிரகாசத்தோடு கூடிய ஆவரணஞ்செய்யும் இப்பாத்திர சமானமாய் தேஜோமண்டலரூபப் பொன்மயப் பாத்திரத்தால் ஆதித்திபமண்டலத்திலிருக்கும் பிரஹ்மோபாசக புருடரின் பிராப்திக்குத்துவார பூதமாய் சித்திரரூப முகத்தைத் தாங்கள் மறைத்து நிற்பீர். ஹே சர்வ ஜகத்தையும் பேஷணஞ்செய்யும் சூரிய பகவானே! சத்திய பாயணத்தன்மை வடிவ தர்மமுடைய அதிகாரிகட்குத் தங்கள் தரிசனந்தந்து இச்சம்சாரத்தினின்றுங் காக்கும் பொருட்டுத் தங்கள் முக ஆவரணத்தை நீக்குங்கள். ஹே பகவன்! ஸ்மரண மாத்திரத்தால் சர்வ அநர்த்தங்களையும் நஷ்டஞ்செய்யும் தங்களுடைய வாஸ்தவ சொரூபத்தை யெவ்வாறு யாங்கள் சாக்ஷாத்கரிப் போமோ அவ்வாறு எங்கள்மீது. அநுக்கிரகிக்க வேண்டும். இவ்வாறாய் ஆதித்திய பகவானுடைய கீர்த்தனையை அதிகாரிகள் செய்க.

இவ்வண்ணம் வேதவேத்தாக்கள் எவ்வான்மப்பிராப்தியின் பொருட்டுத் தமது சீடர்க்கு நானாவகையாய் வித்தையை யுபதேசித்தனரோ, அப்பரமானமா இவ்வான்ம புராணத்தில் யாண்டும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுளது பரமான்மாவினும் வேறாய் எவ்வனா ன்மப்பொருளும் பிரதிபாதிக்கப்படவில்லையாதலின், எவ்வதிகாரி ஞானாசிரியரிட த்தில் இம்மஹா புராணத்தைப் படிப்பனோ, சிரவணஞ்செய்வனோ, வேறு முமுக்ஷுகட்குக் கூறுவனோ, இதன் பொருளை நிரந்தரஞ் சிந்தனஞ் செய்வனோ, அவ்வதிகாரிகளியாவரும் பரமான்மாவைத் தங்கள் ஆன்மவடிவமா யுணர்ந்து காரியசகித அஞ்ஞான நீக்கவாயிலாய்ப பிரஹ்மபாவப் பிராப்திரூப மோக்ஷத்தை யடைவராதலின், மோக்ஷ இச்சையை யுடையவர் சிரத்தாபக்திவாயிலாய் இம் மஹா புராணத்தையே இடைவிடாமல் அவசியம் விசாரஞ் செய்துய்வாராக.

சுபம் ! சுபம் !! சுபம் !!!

ஸ்ரீ சங்கரானந்த சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஸ்ரீ ஆத்மபுராணம் முற்றிற்று

வாழ்த்து.

சீருற்ற சங்கரா நந்ததே சிகனுடைத் திருவருட் சிற்கனசுகப்
பேருற்ற தேசிகன் றிருவருட் பாங்கையும் பெரிதினி துணர்த்திடுமகா
வீருற்ற ஆத்தும் புராணமிதை மெய்த்தமிழ் மேன்மையினில் வைத்துலாவும்
தேருற்ற வீரமெய்த் தேசிகன திணையடிகள் தினமன திருத்துவாமே.

PRINTED AT THE MADRAS TIMES PRINTING AND PUBLISHING Co., LTD.